

Cửu Thiên Liên Sinh

Contents

Cửu Thiên Liên Sinh	6
1. Chương 1 - Khúc Nhạc Đạo	7
2. Chương 2 - Khúc Nhạc Đạo [2]	8
3. Chương 3 - Xuyên Qua	10
4. Chương 4 - Chết Rồi Sống Lại	12
5. Chương 5 - Vọng Nguyệt Sơn	13
6. Chương 6 - Tiểu Thối Miêu	16
7. Chương 7 - Tiên Hiệp	18
8. Chương 8 - Văn Bất Thành Võ Bất Tụ	19
9. Chương 9 - Hạ Sơn	20
10. Chương 10 - Vọng Nguyệt Trấn	22
11. Chương 11 - Tứ Phái	23
12. Chương 12 - Diễn Kịch	24
13. Chương 13 - Lên Đường	27
14. Chương 14 - Kẻ Xấu	29
15. Chương 15 - Hồ Điệp Lan	30
16. Chương 16 - Kẻ Có Tiền	33
17. Chương 17 - Đại Ma Đầu	34
18. Chương 18 - Tỉnh Vương Hoàng Thiên Hách	36
19. Chương 19 - Tiệc Rượu	37
20. Chương 20 - Hắc Long	41
21. Chương 21 - Dạ Hội	42
22. Chương 22 - Bí Mật Bỏ Đi	43
23. Chương 23 - Hợp Tu	46
24. Chương 24 - Trần Khôi	52
25. Chương 25 - Sư Huynh? Sư Đệ?	53
26. Chương 26 - Chuyện Cũ Trước Kia	54
27. Chương 27 - Khởi Hành	57
28. Chương 28 - Ân Đô	58
29. Chương 29 - Cửu Thiên Khách Điểm	60
30. Chương 30 - Sư Nương	61
31. Chương 31 - Ân Đô Tam Gia	62
32. Chương 32 - Tiểu Thối Miêu	63
33. Chương 33 - Duyên Phận	64
34. Chương 34 - Đấu Thú Hội	66
35. Chương 35 - Trận Chiến Mở Màn	67
36. Chương 36 - Giang Hồ	68
37. Chương 37 - Du Sông	70
38. Chương 38 - Hoa Tư	74
39. Chương 39 - Hoàng Phủ Thiên Hách	75
40. Chương 40 - Gặp Gỡ	77
41. Chương 41 - Quen Biết	79

42. Chương 42 - Nhập Trụ	81
43. Chương 43 - Nhớ	83
44. Chương 44 - Miêu Miêu Quyền	84
45. Chương 45 - Trung Thiên Quốc	85
46. Chương 46 - Tịch Mịch Như Tuyết	87
47. Chương 47 - Đấu Đấu Đấu	88
48. Chương 48 - Thụy Liên	90
49. Chương 49 - Dân Gian Bát Quái	91
50. Chương 50 - Như Mộng Như Ảo	93
51. Chương 51 - Đồng Toạ Dị Mộng	95
52. Chương 52 - Âm	96
53. Chương 53 - Không Chiến Mà Thắng	98
54. Chương 54 - Thú Vương	99
55. Chương 55 - Hoàng Phủ Thiên Niên	100
56. Chương 56 - Cửu Huyết Địch Nhân Sinh	102
57. Chương 57 - Tam Vĩ Hồ Ly	104
58. Chương 58 - Cầu Ngẫu	105
59. Chương 59 - Hết Sức Căng Thẳng	106
60. Chương 60 - Bao Che Khuyết Điểm	107
61. Chương 61 - Hoả Liên	108
62. Chương 62 - Đề Tiện	109
63. Chương 63 - Chỉ Mành Treo Chuông	111
64. Chương 64 - Diệt Thiên Trở Về	112
65. Chương 65 - Sống Hay Chết	113
66. Chương 66 - Người Đẹp Như Tranh	114
67. Chương 67 - Truy Đuổi	115
68. Chương 68 - Thần	116
69. Chương 69 - Phóng Khách	117
70. Chương 70 - Thần Côn? Thần Côn!	119
71. Chương 71 - Biến Biến Biến	120
72. Chương 72 - Hiền Môn Thánh Giả	121
73. Chương 73 - Làm Trò Chọc Gheo	123
74. Chương 74 - Dụ Dỗ Khiêu Khích	125
75. Chương 75 - Hôn	126
76. Chương 76 - Nam Nhân Ngụy Hiếm	127
77. Chương 77 - Cùng Ma Quyết Đấu	128
78. Chương 78 - Nghe Tin Mà Lại	131
79. Chương 79 - Uyên Uyên Dục	132
80. Chương 80 - Ái Thượng	134
81. Chương 81 - Dị Thế An Sinh	135
82. Chương 82 - Vó Ngựa Lộc Cộc	136
83. Chương 83 - Phượng Hoàng	138
84. Chương 84 - Hoàng Thành	139
85. Chương 85 - Hồi Gia	140
86. Chương 86 - Gặp Lại	143
87. Chương 87 - Độc Nhất Vô Nhị	146
88. Chương 88 - Ái Ngữ	149
89. Chương 89 - Đệ Đệ Lâm Xung	151
90. Chương 90 - Phiền Phức Tới Cửa	154
91. Chương 91 - Cố Nhân Cố Nhân	156
92. Chương 92 - Sư Muội Sư Huynh, Ngốc Ngốc Phân Không Rõ	159
93. Chương 93 - Đúng Hay Sai	162
94. Chương 94 - Tụ Hạp Ở Thủy Trúc Cư	164
95. Chương 95 - Khai Điểm	167

96. Chương 96 - Hạ Quý Thường Hà Hội	170
97. Chương 97 - Không Mời Mà Đến	181
98. Chương 98 - Kế Trì Hoãn	184
99. Chương 99 - Tiến Cung	189
100. Chương 100 - Bị Tập Kích	192
101. Chương 101 - Sát Nhân Nhân Sát	197
102. Chương 102 - Cái Tắt	199
103. Chương 103 - Chết	202
104. Chương 104 - Nói Chuyện Với Vua	205
105. Chương 105 - Chân Thật Hoang Ngôn	207
106. Chương 106 - Tu Tu Tu	210
107. Chương 107 - Ích Kỉ Tột Cùng	215
108. Chương 108 - Hiền Môn Chưởng Môn	218
109. Chương 109 - Thiên Hạ Ngũ Quốc	221
110. Chương 110 - Miệng Lưỡi Trơn Tru Hoàng Phủ Thiên Niên	224
111. Chương 111 - Dịch Dung Đan	226
112. Chương 112 - Hư Thực Khó Dò	229
113. Chương 113 - Vương Gia Tự Trọng	232
114. Chương 114 - Lên Đường	234
115. Chương 115 - Bí Mật	237
116. Chương 116 - Mật Đàm	240
117. Chương 117 - Giận Giữ Trừng Phạt Của Ma Đầu	243
118. Chương 118 - Thắng Thắn Đối Đãi Nhau	246
119. Chương 119 - Hiền Môn Sư Huynh Đệ	248
120. Chương 120 - Bọn Họ Là Đồng Bọn!	251
121. Chương 121 - Gắn Bó Tương Ôi	253
122. Chương 122 - Tề Tụ Một Đường	256
123. Chương 123 - Có Quái Vật!	262
124. Chương 124 - Người Tranh Ta Đoạt	267
125. Chương 125 - Hỗn Chiến	269
126. Chương 126 - Lâm Cửu Bị Bắt	272
127. Chương 127 - Bốn Người Vui Vẻ Đi	275
128. Chương 128 - Điều Mang Ý Xấu	277
129. Chương 129 - Làm Trò Chọc Ghẹo	280
130. Chương 130 - Chí Thiện Bạch Liên	283
131. Chương 131 - Nhất Thống Thiên Hạ	285
132. Chương 132 - Cửu Thiên Phượng Hoàng	288
133. Chương 133 - Ma Đầu	291
134. Chương 134 - Sinh Sinh Tử Tử	293
135. Chương 135 - Vinh Thế Trầm Miên	296
136. Chương 136 - Tương Tư Tình Thương	298
137. Chương 137 - Thế Giới Khác	301
138. Chương 138 - Tạm Thời Cáo Biệt	304
139. Chương 139 - Truyền Thuyết	306
140. Chương 140 - Ân Đô Cổ Nhân	309
141. Chương 141 - Hoàng Thành Cổ Nhân	311
142. Chương 142 - Khoảng Cách Chân Trời Góc Biển	314
143. Chương 143 - Hoàng Hậu	317
144. Chương 144 - Tâm Bệnh Của Người Dược Của Ta	319
145. Chương 145 - Thi Thế Không Tim	325
146. Chương 146 - Quyết Định	327
147. Chương 147 - Chặt Đứt	330
148. Chương 148 - Yêu Thú Yêu Thú	332
149. Chương 149 - Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy	335

150. Chương 150 - Lâm Cửu Phá Ấn	338
151. Chương 151 - Nghiệp Hoả Hồng Liên	340
152. Chương 152 - Hồng Hồng Bạch Bạch Liên Liên	343
153. Chương 153 - Thiết Kế Thiên Niê	346
154. Chương 154 - Nguyệt Viên Hồ Thanh Trung Thu Thì	349
155. Chương 155 - Thật Thật Giả Giả	351
156. Chương 156 - Lễ Vật Đặc Biệt	354
157. Chương 157 - Dịch Ta Khó Phân Biệt	357
158. Chương 158 - Thế Gian Lộ	359
159. Chương 159 - Muôn Hồng Nghìn Tía	362
160. Chương 160 - Nghiêm Phạt Của Thú Vương	365
161. Chương 161 - Thi Bạo Giả	367
162. Chương 162 - Ly Ván	370
163. Chương 163 - Diễm Hoả Chi Thương	373
164. Chương 164 - Tiến Về Trung Thiên	376
165. Chương 165 - Tâm Ma	379
166. Chương 166 - Tây Sa Thương Đô	382
167. Chương 167 - Thương Sơn Tuyết Điện	384
168. Chương 168 - Cầm Và Bị Cầm	387
169. Chương 169 - Cái Giá Phải Trả	390
170. Chương 170 - Phượng Vũ Cửu Thiên	395
171. Chương 171 - Rời Đi Và Truy Tìm	398
172. Chương 172 - U Minh Tái Thế	401
173. Chương 173 - Yêu Và Hận	403
174. Chương 174 - U Minh Chi Nộ	406
175. Chương 175 - Tội Ác Quốc Gia	409
176. Chương 176 - Đừng Quên Lời Thề	412
177. Chương 177 - Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước	414
178. Chương 178 - Cơ Duyên Xảo Hợp	417
179. Chương 179 - Tử Thành	420
180. Chương 180 - Tình Li Biệt	423
181. Chương 181 - Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão	425
182. Chương 182 - Khói Lửa	428
183. Chương 183 - Âm Sát Chi Ước	431
184. Chương 184 - Chim Trong Lồng, Trăng Trong Gương, Hoa Trong Nước	433
185. Chương 185 - Sự Mê Hoặc Của Ma Đầu	436
186. Chương 186 - Cuộc Chiến Của Tình Dịch	439
187. Chương 187 - Phế Hết Công Lực	442
188. Chương 188 - Giam Cầm	444
189. Chương 189 - Ngăn Cách	447
190. Chương 190 - Chạy Trốn	450
191. Chương 191 - Sinh Tử Có Mệnh	452
192. Chương 192 - Rơi Xuống Sa Mạc	455
193. Chương 193 - Hồ Thẹn	457
194. Chương 194 - Đội Quân Xương Khô	460
195. Chương 195 - Tâm Thương Tâm Thống	465
196. Chương 196 - Ma Đèn	470
197. Chương 197 - Chạy Trốn	475
198. Chương 198 - Hắc Long Hàng Lâm	478
199. Chương 199 - Sát Lực Chi Ma	480
200. Chương 200 - Tam Liên Sa Lướ	483
201. Chương 201 - Một Nghìn Năm Trước	488
202. Chương 202 - Tịnh Đế Song Sinh	491
203. Chương 203 - Lần Đầu Gặp Luân Hồi	494

204. Chương 204 - Liên Ái	497
205. Chương 205 - Điều Kiện Của Thương Đế	500
206. Chương 206 - Tranh Giành Giữa Hắc Liên Và Thanh Liên	503
207. Chương 207 - Sàng Địa Dạ Ngữ	506
208. Chương 208 - Sinh Hoạt Của Lục Liên	509
209. Chương 209 - Tương Tàn Tương Sát	512
210. Chương 210 - Đáp Lễ Của Diệt Thiên	516
211. Chương 211 - Thanh Liên Bất Tĩnh	519
212. Chương 212 - Bất Nhẫn Tâm, Tình Nam Chỉ	522
213. Chương 213 - Tình Cũ Lại Cháy	525
214. Chương 214 - Kiếp Trước Nợ, Kiếp Này Trả	528
215. Chương 215 - Đùa Giỡn Lưu Manh	532
216. Chương 216 - Ba Người	535
217. Chương 217 - Say	538
218. Chương 218 - Hải Tử Của Lâm Cửu	541
219. Chương 219 - Khi Tình Yêu Đã Thành Chuyện Quá Khứ	544
220. Chương 220 - Quốc Sắc Thiên Hương, Chốn Yên Hoa	547
221. Chương 221 - Thưởng Hoa Hội, Hội Thú Vương	550
222. Chương 222 - Ta Dục Cầu Gì?	553
223. Chương 223 - Thám Hoa Lang	557
224. Chương 224 - Khăn Hồng Của Hắc, Lời Thề Ước Của Ai	560
225. Chương 225 - Hoà Hảo Như Lúc Ban Đầu	564
226. Chương 226 - Lâm Cửu Thực Giả, Hai Vị Thánh Giả	566
227. Chương 227 - Gặp Lại Cổ Nhân Trong Liên Sinh Điểm	569
228. Chương 228 - Mộng Đẹp	572
229. Chương 229 - Một Phần Đại Lễ	575
230. Chương 230 - Thủ Đoạn Của Ma Đầu	579
231. Chương 231 - Bất Được Thú Vương	582
232. Chương 232 - Nguyệt Dạ Triều Miên	585
233. Chương 233 - Thắng Thắn Thành Khẩn	588
234. Chương 234 - Sự Lí Giải Ấm Áp	591
235. Chương 235 - Xé Mở Sự Thật	595
236. Chương 236 - Cả Đời Không Buông Tay	598
237. Chương 237 - Hiền Môn Trà Thoại	601
238. Chương 238 - Gặp Ngõ Người Là Duyên, Kiếp Của Ta	605
239. Chương 239 - Tẩu Hoả Nhập Ma	608
240. Chương 240 - Tương Thân Tương Ái	615
241. Chương 241 - Lâm Cửu Lâm Chương Môn	617
242. Chương 242 - Hiền Môn Thịnh Yển	621
243. Chương 243 - Hoàng Cung Chi Yêu	624
244. Chương 244 - Đình Suy Nghĩ Bậy Bạ	627
245. Chương 245 - Mối Tình Đầu	631
246. Chương 246 - Giải Vây	634
247. Chương 247 - Đối Phó Tiểu Hải Tử	637
248. Chương 248 - Hải Tử Của Diệt Thiên Và Lâm Cửu	640
249. Chương 249 - Rắc Rối Nhỏ Nhỏ Với Kẻ Thứ Ba	643
250. Chương 250 - Phụ Chi Quá	646
251. Chương 251 - Lai Giả Bất Thiện	649
252. Chương 252 - Phản Bộ	652
253. Chương 253 - Địa Ngục Quay Về	656
254. Chương 254 - Bạch Liên Chi Trận	659
255. Chương 255 - Khốn Trận	661
256. Chương 256 - Bấy Rập	664
257. Chương 257 - Chỉ Mành Treo Chuông	667

258. Chương 258 - Chắp Niệm Thành Ma	670
259. Chương 259 - Tín Nhiệm	672
260. Chương 260 - Ma Tính Đại Phát	675
261. Chương 261 - Đánh Mất Lí Trí	678
262. Chương 262 - Phá Thành Mảnh Nhỏ	681
263. Chương 263 - Lựa Chọn Của Ma Đầu	683
264. Chương 264 - Bạch Nhận Chi Thương	686
265. Chương 265 - Đồng Sinh Cộng Tử	689
266. Chương 266 - Phản Xuyên Không	693
267. Chương 267 - Thiên Ngoại Phi Tiên	696
268. Chương 268 - Chỗ Trống Không Thể Lấp Đầy	699
269. Chương 269 - Những Chuyện Ở Xích Thổ Đại Địa	702
270. Chương 270 - Tình Yêu Nồng Cháy	704
271. Chương 271 - “ông Vú Nuôi” Đại Ma Đầu	710
272. Chương 272 - Đoàn Tụ Tương Phùng	713
273. Chương 273 - Nước Sữa Hoà Nhau	715
274. Chương 274 - Con Trai Ma Đầu	721
275. Chương 275 - Kem Que Và Đoàn Tử	723
276. Chương 276 - Đoàn Tử Tức Giận	726
277. Chương 277 - Khế Ước Suốt Đời	729
278. Chương 278 - Cuộc Sống Mới Toanh	731
279. Chương 279 - Thiếu Gia Và Nô Bộc	734
280. Chương 280 - Buổi Họp Lớp Rắc Rối	737
281. Chương 281 - Tiểu Thuyết Tình Yêu	744
282. Chương 282 - Tư Tưởng Tà Ác	747
283. Chương 283 - Mê Huyễn Được	749
284. Chương 284 - Chương 284	752
285. Chương 285 - Những Chuyện Ngây Thơ Thời Trung Học	756
286. Chương 286 - Nam Nhân Ngây Ngơ	761
287. Chương 287 - Gút Mất Không Ngừng	766
288. Chương 288 - Tình Yêu Đỏ Máu	769
289. Chương 289 - Ngã Xuống	771
290. Chương 290 - Một Người Cha, Một Người Ba	774
291. Chương 291 - Chăm Sóc	777
292. Chương 292 - Tình Nồng	780
293. Chương 293 - Ngã Bài	783
294. Chương 294 - Đại Kết Cục	786
295. Chương 295 - Phiên Ngoại: Cái Gì Là Lãng Mạn	790

Cửu Thiên Liên Sinh

Giới thiệu

Người khác xuyên qua đều là tọa ủng thiên hạ, chỉ điểm giang sơn, mỹ nhân bầu bạn, võ công cái thế

1. Chương 1 - Khúc Nhạc Đạo

Đại tướng quân Lâm Phong kháng địch vinh quy, Hoàng Phủ Đế Quốc từ già đến trẻ đều vui mừng khôn xiết, hoàng đế đương triều Hoàng Phủ Thiên Nguyên càng cử hành nghi thức long trọng, hoàng tử chư thân tự mình ra nghênh đón để quốc tướng quân thắng trận khải hoàn.

Trời xanh như tẩy, ngàn dặm không một bóng mây, tia nắng mùa thu cuối cùng rơi rải trên những bộ áo giáp lạnh băng dính đầy máu tươi và bùn đất của binh lính đế quốc, cuối cùng khi hàn đông hiu quạnh sắp về, Lâm tướng quân một lần hành động công phá địch Bắc xâm lăng, mang thắng lợi về vang về cho Hoàng Phủ Đế Quốc, vậy là mùa đông giá lạnh năm nay, rốt cuộc không cần phải vượt qua ở bên ngoài.

Dù là cuối thu, nhưng hoa tươi vẫn như cũ đoá đoá rắc về phía quân đội khải hoàn, các cô nương tuổi trẻ mỹ mạo đồng loạt thay đổi điệu bộ thu liễm mềm mại ngày thường, điên cuồng hướng về phía binh lính gào thét lên những lời yêu thương. Hoàng Phủ Đế Quốc dân phong cởi mở, mấy chuyện hoàng cầu phượng* này không còn là chuyện hiếm lạ gì.

(*Trước đây, loài phượng hoàng được chia ra gọi con trống là Phượng, con cái là Hoàng. Vì vậy “hoàng cầu phượng” hiểu nôm na thì là con gái theo đuổi con trai ý mà ^^)

“A! Tướng quân! Đại tướng quân! Em yêu ngài!”

“Tâm của em là của ngài, cơ thể của em cũng là của ngài, tướng quân! Hãy đến chiếm giữ em đi, em là nô tỳ hèn mọn của ngài!”

Ngay cả là đã có thê tử, cũng không ngăn cản nổi sự theo đuổi nhiệt tình như lửa của các cô nương, tuy rằng các nàng chủ yếu là ồn ào nói chơi, tìm trò tiêu khiển nhất thời, chứ nếu thật bảo các nàng đi thực hiện lời hứa, chỉ sợ quay đầu lại sẽ chẳng thấy bóng dáng một ai.

Đế quốc đại tướng quân tuy rằng tuổi đã gần bốn mươi, lại thường xuyên ở bên ngoài giết địch thao luyện, dầm mưa dãi nắng, hứng gió chịu tuyết, nhưng thoát nhìn cũng như chỉ mới vừa ba mươi, dưới ánh nắng nhạt nhoà, đại tướng quân uy vũ anh tuấn cười trên lưng một con tuấn mã ngăm đen dẫn đầu thiên quân vạn mã, bên ngoài thường xuyên trải qua lưỡi đao liêm huyết càng làm cho người nam nhân này ẩn ẩn lộ ra một cỗ khí chất sát tức cùng trầm liễm.

Chẳng qua là hiện tại, trên mặt vị đại tướng quân bách chiến bách thắng này lại có chút nhần nhó, hần đường đường uy vũ đại tướng quân, cư nhiên lại bị một đám người điên cuồng ném đồ vật linh tinh vào người, ngoài chiến trường bị đánh còn có thể đánh trả, đối mặt với thể công của nữ nhân, hần chỉ có thể giục ngựa chạy thoát thân. Nếu là hoa tươi thì không nói làm gì, cũng không biết người nào không có mắt cư nhiên ném cả rau cải trắng cùng cà chua thối vào hần, phỏng chừng là ném hoa tươi thì tiếc, liền lấy đồ rau củ bị hỏng trong nhà ném ra cho đủ số.

Lặng lẽ đưa tay rút ra hoa tươi cắm trên tóc, đại tướng quân lặng lẽ vứt đi, trước tình hình này đại tướng quân cũng chỉ có thể nín nhịn, quét mắt nhìn đám nữ nhân điên cuồng thiếu chút nữa đè ép bẹp dí binh lính ở hai bên, khoé mắt hần không khỏi giật giật.

“Nhìn kia! Đại tướng quân vẫy tay với tôi, a a a! Tôi thật hạnh phúc a!” Một nữ nhân hưng phấn đến hôn mê bất tỉnh.

Đại tướng quân tùy ý vẫy vẫy tay, vẻ mặt kiêu chán ghét như muốn đuổi ruồi giết nhặng, roi ngựa giương lên, tăng nhanh tốc độ.

Một binh sĩ chạy đến nhỏ giọng nói gì đó với tướng quân, khuôn mặt vẫn buồn bực của đại tướng quân nháy mắt phóng ra hào quang, tựa như một đoá hoa cúc nở rộ đón gió thu.

Sau đó đại tướng quân cười ngựa chạy mất.

Nghe nói ngay lúc đó mọi người hình như nghe thấy đại tướng quân trước khi đi rống lên một câu: “Lão tử có nhi tử!”

Đại tướng quân nói có nhi tử, vì thế toàn dân chúng trong Hoàng Thành đều biết đại tướng quân có nhi tử.

Ái tê của Lâm Phong đại tướng quân ngay lúc đại tướng quân quay về thì hạ sinh, hơn nữa lại là một nhi tử trắng trắng mềm mềm. Lâm Phong đại tướng quân tuy rằng thành thân đã nhiều năm, nhưng dưới gối vẫn không có nhi tử, chỉ có hai nữ nhi, hiện giờ đột nhiên lão thiên gia nhằm đúng lúc hần thắng trận trở về lại cho hần một nhi tử mà hần vẫn tha thiết mơ ước, hần có thể không cao hứng sao?

Điều này còn quý trọng hơn bất cứ thứ gì lão hoàng đế ban tặng.

Lão hoàng đế không thể cho đại tướng quân nhi tử, là nam, sinh không được.

Mẫu tử bình an, hơn nữa tiểu thiếu gia thân thể thực khỏe mạnh, chẳng những thân thể khỏe mạnh, kia quả thực chính là một tiểu bảo bối người gặp người yêu, tiểu oa nhi phần điều ngọc mài, một đôi mắt tròn vo đen nhánh, mọng nước mọng nước a, hài tử xinh đẹp thấy nhiều rồi, thế nhưng chưa từng thấy qua vừa mới sinh ra đã đẹp như vậy.

Phải biết rằng hài tử bình thường lúc mới sinh ra, vừa đỏ vừa nhăn lại xấu như con khỉ, phải qua một thời gian mới có thể từ từ trở nên xinh đẹp.

Thế nhưng bảo bối nhi tử này của đại tướng quân vừa mới sinh ra đã xinh đẹp đến kỳ lạ, hài tử sinh ra xinh đẹp như vậy, phụ mẫu đương nhiên cao hứng hết sức, vị đại tướng quân kia miệng cười sắp rách cả ra rồi.

2. Chương 2 - Khúc Nhạc Đạo [2]

Đại lục nơi Hoàng Phủ Đế Quốc sở tại được gọi là Xích Thổ Đại Địa, Xích Thổ Đại Địa bị mấy quốc gia lớn nhỏ nhỏ phân chia nhau thống trị, những quốc gia lớn mạnh muốn thôn tính quốc gia nhỏ yếu, quốc gia nhỏ yếu lại khát khao hùng mạnh, chiến cục hỗn loạn này đã giằng co mấy ngàn năm nay, truyền thuyết kể rằng những người vì chiến tranh mà chết, máu của bọn họ đã đem mangle đại địa mệnh mông này nhuộm thành màu đỏ tiên diễm.

Truyền thuyết... hết thấy đều chỉ là truyền thuyết...

Hoàng Phủ Đế Quốc an vị trên mảnh đất miền Nam ngã về Tây của Xích Thổ Đại Địa, là quốc gia lớn mạnh nhất phía Tây Nam, nghe nói khai quốc hoàng đế của Hoàng Phủ Đế Quốc là Hoàng Phủ Vân Thiên, hần cầm thần kiếm trong tay, cười gió mà đến, thiên lôi vì hần sở dụng, thiên hỏa mặc hần thao túng, sau khi lập nên Hoàng Phủ Đế Quốc, Hoàng Phủ Vân Thiên đạp vạn trượng quang hà mà đi, thăng nhập tiên giới.

Hoàng Phủ thịnh thế giằng co chín trăm chín mươi chín năm, đến năm nay, là vừa tròn một ngàn năm, mà hiện giờ hoàng đế thứ hai mươi chín của Hoàng Phủ Đế Quốc Hoàng Phủ Thiên Nguyên vừa lúc vượt qua ngày đáng giá kỷ niệm này.

Hoàng Phủ thiên niên, cả nước đón mừng.

Theo sách sử ghi lại, vào năm này hoàng đế thứ hai mươi chín Hoàng Phủ Thiên Nguyên thành vị thiên niên hoàng đế đệ nhất đế quốc, đồng thời đế quốc cũng ra đời một vị thiên niên hoàng tử, vào ngày quốc khánh, một vị phi tử của Hoàng Phủ Thiên Nguyên hạ sinh một vị hoàng tử, đế quốc quốc sư tuyên bố đây là thiên hàng*(trời giáng) thần tử, là thiên thần ban ân cho hoàng đế cùng đế quốc.

Cũng vào năm này, Lâm Cửu vừa tròn một tuổi.

Lâm Cửu, gọi là Cửu (: jiǔ), đọc gần giống với cửu (: jiǔ: số chín), bởi vì lúc Lâm Cửu sinh ra vừa vặn là lúc đế quốc được chín trăm chín mươi chín năm, Lâm Phong đại tướng quân vung tuyệt bút lên, tên của

Lâm Cửu liền định ra như vậy, tuy rằng đơn giản nhưng cũng phù hợp với tính cách quyết đoán lưu loát của đại tướng quân.

Lâm gia mấy đời đều làm quan, phụ thân của Lâm Phong là tướng quân, phụ thân của phụ thân Lâm Phong là tướng quân, phụ thân của phụ thân của phụ thân Lâm Phong cũng là tướng quân... tóm lại cả nhà Lâm Phong đều là võ quan.

Hoàng Phủ Đế Quốc tuy rằng an vị ở phía Tây Nam, sau lưng có ngọn núi lớn làm bức thành thiên nhiên che chở, tuy vậy hàng năm vẫn có quốc gia khác đến quấy rầy mấy bận, niên đại như vậy, nhất định là võ quan hưng thịnh phát triển, giống như năm mà Lâm Cửu sinh ra kia, cha y Lâm Phong đại tướng quân chính là vừa từ phương Bắc đánh trận trở về.

Tiểu Lâm Cửu ra đời thực khiến già trẻ gái trai trong Lâm gia cực kỳ vui mừng, dù sao thì hai người con trước của Lâm đại tướng quân đều là nữ nhi, thật không phải đại tướng quân bất công, chính là Lâm Phong thân tại võ quan thế gia đương nhiên cho rằng thế hệ tiếp theo của hắn cũng nhất định là phải giống hắn, giống phụ thân hắn, giống phụ thân của phụ thân hắn, làm tướng quân!

Đại tướng quân đã nói như vậy, ai dám đứng ra phản đối? Mọi người vừa nghĩ, nói có lý! Đại tướng quân thật uy vũ nha!

Sự thật hình như cũng như thế, trong vài năm đầu, Tiểu Lâm Cửu thể hiện ra phi thường có “Thiên phú”.

Ba tuổi, một bộ dáng thiếu niên ác bá dẫn theo đám gia đình dất chó đi dạo, cáo mượn oai hùm, đùa giỡn thiếu nữ nhà lành.

Bốn tuổi, Hoàng Thành nổi danh – Hồn thể tiểu ma vương, kèm theo đó là danh hào vang dội – Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Hoàng Phủ Thiên Niên năm nay vừa tròn năm tuổi, lớn lên môi hồng răng trắng rất xinh đẹp, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, hiện giờ đã có thể tự mình đọc sách, trong mắt lại ẩn ẩn vẻ trầm ổn, rất được hoàng đế yêu thích.

Vào một ngày, Thiên Niên hoàng tử cùng thái phó ở trong hoa viên nói chuyện phiếm, lại thấy trong cung đột nhiên trở nên náo nhiệt, cung nữ thái giám tới lui lui không biết là đang hưng phấn kích động cái gì, sau khi nghe ngóng mới biết được thì ra phu nhân của Lâm tướng quân vào cung.

Tỷ tỷ của Lâm phu nhân là một vị phi tử trong cung, bởi vậy Lâm phu nhân cũng thường hay vào cung cùng vài vị phi tử nói chuyện phiếm giải buồn, nhưng vì sao hôm nay người người ai cũng có bộ dáng kích động như vậy, hơn nữa nghe nói mấy vị hoàng huynh hoàng tỷ tốt của mình cũng chạy đi.

“Điện hạ có lẽ không biết, Lâm phu nhân không tới một mình”, thấy thái tử vẻ mặt không hiểu, thái phó mỉm cười giải thích: “Tiểu thiếu gia nhà Lâm tướng quân cũng đến đây.”

Lâm Cửu rất nổi danh, nổi danh đến mức nào? Trong Hoàng Thành từ hoàng đế cho đến tên khất cái đều biết nhà Lâm tướng quân có một nhi tử tên Lâm Cửu, phàm là gặp qua Lâm gia thiếu gia không ai không khoa đến mức trên trời có, dưới đất không, tuổi còn nhỏ đã đẹp như vậy, tuy rằng là con trai, nhưng đến lúc trưởng thành nhất định sẽ khuynh quốc khuynh thành.

Có điều ấn tượng của Hoàng Phủ Thiên Niên đối với Lâm Cửu cũng không tốt cho lắm, ác bá hồn thể tiểu ma vương, vẫn không biết võ chẳng xong, cả ngày chỉ biết lông bông mang theo một đám hộ vệ chơi ưng dất chó, tuổi còn nhỏ đã gây chuyện khắp nơi, đúng bộ tiêu chuẩn ăn chơi trác táng. Bộ dạng dù có đẹp thì sao chứ? Chẳng qua cũng chỉ là đồ phế vật mà thôi.

Nhưng mà Lâm Cửu rốt cuộc là cái dạng gì a? Hoàng Phủ Thiên Niên cũng có chút tò mò.

...

...

Trong ngự hoa viên.

“Người người... người... người... thật... thật...” Tam hoàng tử mười tuổi đột nhiên biến thành nói lắp, khuôn mặt ghen đến đỏ bừng, bên cạnh Tứ hoàng tử thì chỉ lo chảy nước miếng, Nhị hoàng tử và Đại hoàng tử

hơi lớn hơn một chút, tuy rằng không biến thành nói lắp, cũng không chảy nước miếng, nhưng cũng trợn to hai mắt nhìn.

Một đám ngu – ngốc! Lâm Cửu ngồi trong lòng Hoàng Phi, ngay cả nhìn cũng lười nhìn mấy người được gọi là hoàng tử kia.

“Ngũ hoàng tử đến ——”

Hoàng Phủ Thiên Niên muốn nhìn xem người tên Lâm Cửu có thật là đẹp như vậy không, từ xa đã nhìn thấy mấy vị huynh đệ tỷ muội của mình đang đứng vây quanh Hoàng Phi và một vị phu nhân xinh đẹp, chắc hẳn vị phu nhân kia chính là Lâm phu nhân.

Lại tới thêm một tên tiểu tử ngu ngốc nữa? Lâm Cửu mặt không chút thay đổi nhìn một tiểu tử cách đó không xa đang đi tới, không ngoài ý muốn, tiểu tử kia lại chăm chú nhìn y, nhìn nhìn nhìn, nhìn cái gì mà nhìn?! Chưa thấy qua người đẹp bao giờ sao?

Lâm Cửu khó chịu, vô cùng khó chịu! Y không hiểu đàn tiểu tử này sao cứ phải vây quanh y xem, cứ như y là một người quái dị vậy, nếu không phải mẫu thân trước đó dặn đi dặn lại là không được phép ăn nói lung tung, không được mắng người, thì y đã sớm đem đám tiểu phá oa oa này mắng chết rồi.

“Tiểu Cửu, người thật là đẹp, về sau ta sẽ thú người làm lão bà!”

Tứ hoàng tử sáu tuổi vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Cửu chảy nước miếng, đột nhiên lên tiếng.

Lâm Cửu mặt hơi híp lại, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nắm thành quyền duỗi ra, cái mũi nhỏ của Tứ hoàng tử lập tức máu chảy ròng ròng.

...

...

Nhiều năm sau đó, Lâm Cửu mười sáu tuổi nhảy sông tự sát thân vong.

3. Chương 3 - Xuyên Qua

Bái thiên bái địa bái Phật bái Bồ Tát, trên có chín tầng trời, dưới có chín tầng địa ngục, thần tiên yêu quái, ác ma quỷ quái, toàn bộ người có pháp lực, che chở con, phù hộ con, bảo vệ con a!

Tiểu nhân lúc này dập đầu thấp hương cho các vị! Phù hộ, phù hộ nhất định phải phù hộ Vạn Đại Đầu con vượt qua cửa ải khó khăn này, an an toàn toàn, không thiếu một cánh tay gãy một cái chân khoẻ mạnh mà về đến nhà.

Trên đường núi nhỏ hẹp ẩm ướt, một người đàn ông hai tay chấp lạy, trong miệng lẩm bẩm, thỉnh thoảng quay đầu lại cuống quýt nhìn xung quanh.

Trong núi sương mù dày đặc, không trung mưa bụi bay bay, phóng mắt nhìn ra tựa như tiên cảnh, chẳng qua vào lúc này trong mắt Vạn Đại Đầu, nơi đây so với địa ngục còn đáng sợ hơn gấp mấy lần, sơn đạo ẩm ướt trơn trượt, rất khó di chuyển, trước không thôn sau không điểm, trong núi này cứ như là chỉ có một mình y thôi vậy.

Không, không chỉ có một mình y, phía sau Vạn Đại Đầu còn mấy tên cướp cầm đao cầm súng đuổi theo, mấy tên đạo tặc này vẫn đuổi theo Vạn Đại Đầu không tha, Vạn Đại Đầu nước mắt lưng tròng, dưới chân vẫn chạy chối chết.

Vận khí của y không đen đủi như vậy chứ? Từ nhỏ không có cha mẹ lớn lên ở cô nhi viện, bơ vơ không nơi nương tựa, không người thương yêu, mới trước đây nghe người ta nói, phải đi học, học tốt mới có đường ra, tương lai tìm nơi làm việc, có tiền có địa vị, còn có thể có gia đình của mình, cưới một phụ nữ xinh đẹp về làm vợ, sinh một búp bê mập mạp cả nhà hoà thuận vui vẻ.

Những lời nói đó Vạn Đại Đầu đều ghi tạc trong lòng, vùi đầu khổ luyện, gian khổ học tập hơn mười năm, rốt cuộc thi lên đại học, thật vất vả vào được đại học, sau khi tốt nghiệp, thoáng cái sinh viên lập tức từ hoa ngọc lan nhanh chóng biến thành cỏ dại ven đường, một trào là túm được cả bó to, sinh viên tụ tập trên đường thành sức lao động giá rẻ trong xã hội.

Vạn Đại Đầu khổ a, từ hồi học đại học chính trực chất phác, thật vất vả mới cùng một đàn chị quan hệ tốt đẹp lên, đàn chị đẹp a, đàn chị ôn nhu a. Trong lòng Vạn Đại Đầu mong ngóng tốt nghiệp kiếm tiền rồi sẽ cưới đàn chị về nhà, tận tâm chăm sóc. Ai dè, y nhìn trúng người ta, nhưng người ta lại chường mắt y, đàn chị đó tốt nghiệp liền thành tiểu tước rồi tở, dang cánh hướng tới phượng hoàng lộ mà rảo bước tiến lên.

Tốt nghiệp, Vạn Đại Đầu thất tình quyết tâm nhất định phải trở nên nổi trội, trời không phụ lòng người, sau nhiều năm Vạn Đại Đầu dốc sức làm việc cuối cùng cũng có xe có nhà, chỉ chờ cưới vợ.

Hôm nay Vạn Đại Đầu lấy xe đi lên chỗ hoà thượng trong núi cầu nhân duyên, hoà thượng đại sư nói, nhân duyên của y sắp đến, vận may ập xuống đầu, tiền đồ vô lượng, Vạn Đại Đầu vui mừng a, lập tức từ trong ví rút ra một xấp tiền làm tiền cúng nhang đèn.

Vạn Đại Đầu vênh váo tự đắc, kéo kéo lưng quần, hai tay vung vẩy vung vẩy đi ra khỏi cửa chùa, lại không biết người bên đường nhìn thấy Vạn Đại Đầu hào phóng vung tiền lại nổi lên ý xấu, một đường theo xuống.

Lúc này Vạn Đại Đầu đang chạy trời chết.

“Đứng lại! Đứng lại!” Mấy tên lưu manh phía sau vẫn đuổi theo không tha, lớn tiếng hò hét.

Vạn Đại Đầu chạy thực mạng, chẳng lẽ cái này gọi là vận may xuống đầu, tiền đồ vô lượng sao? Ai yêu, cái đồ hoà thượng thói nhà ông, quả nhiên là đại thần côn! Chỉ có điều Vạn Đại Đầu hiện tại sợ là không còn mạng để trở về tìm thần côn lấy lại tiền nhang đèn, sơn đạo ẩm thấp trơn trượt, sương trắng mệnh mông, Vạn Đại Đầu chỉ mãi chạy trốn, nhưng dưới chân vừa trượt, ngã xuống sơn cốc.

Thân mình nhẹ bay lơ lửng trong gió, một khối Liên Hoa ngọc bội nho nhỏ ở bên vai phiêu động, từ nhỏ y đã không cha không mẹ, trên người chỉ có duy nhất khối ngọc bội này, hiện giờ, sống mang Liên ngọc, chết cũng mang Liên ngọc.

Không cam lòng, ta không cam lòng a!

Phòng của ta vừa mới mua ở còn chưa ấm, vợ ta còn chưa kịp cưới về, tiểu tử mập mập còn chưa có sinh a...

Vạn Đại Đầu gào khóc ngã xuống sơn cốc, một lữ hương hồn lượn lơ bay lên, gió thổi qua, tan.

“Vân Nhiễm sư đệ, Tiểu Cửu... Tiểu Cửu đành xin nhờ đệ, ai...”

“Sư huynh yên tâm, đệ sẽ tận tâm chiếu cố Tiểu Cửu.”

Bên tai dường như có tiếng hai người đang nói chuyện, Tiểu Cửu là ai?

Vạn Đại Đầu chỉ cảm thấy đầu mình đau đớn vô cùng, y đã chết, hay vẫn còn sống?

Chỉ nhớ mơ hồ rằng y bị mấy tên lưu manh đuổi đến đường cùng, chẳng may vô ý ngã xuống vách núi. Nơi này là đâu? Là địa ngục hay thiên đường? Hình như cũng không phải, chẳng nhẽ y đại nạn không chết mà vẫn còn sống sót sao?

Vạn Đại Đầu chỉ cảm thấy cả người vô lực, toàn thân vừa ấm vừa lạnh, giống như bị quăng vào hầm băng, mất rất nhiều sức lực rốt cục y cũng có thể khê mở mắt ra, một chút ánh sáng đập vào mắt, trong phút chốc cái đầu của Vạn Đại Đầu như bị người ta dùng máy khoan điện khoét vào đau đớn vô cùng. Vô số lời nói ngất quăng như thủy triều dâng mãnh liệt cuồng tiến vào óc y.

Trong mơ ký ức như thủy triều này, có hai chữ không ngừng lặp lại trong đầu —— Lâm Cửu.

Y, y là Lâm Cửu? Không đúng, y không phải Lâm Cửu, y là Vạn Đại Đầu.

Nhưng tại sao y lại đột nhiên có được đoạn ký ức thuộc về Lâm Cửu? Đây là nằm mơ, hay là chuyện gì?

Trí nhớ thuộc về Lâm Cửu và trí nhớ của Vạn Đại Đầu lẫn lộn một chỗ, điên cuồng đan xen va chạm vào nhau, khiến đầu của y như muốn nổ tung ra, một mỗi ập đến nhanh chóng chiếm lấy thể chủ đạo, Vạn Đại Đầu lại một lần nữa nhắm mắt lại, qua một hồi lâu mới phản ứng là đã xảy ra chuyện gì.

Y đã chết, ngã xuống vách núi, thể nhưng lại không chết, linh hồn như là xuất ra nhập vào nam tử tên Lâm Cửu này.

Vạn Đại Đầu chậm rãi sắp xếp lại suy nghĩ, y rốt cuộc cũng tiêu hoá được mớ trí nhớ thuộc về Lâm Cửu.

Người tên Lâm Cửu này đã chết, hơn nữa vừa mới chết không lâu.

Lâm Cửu, là ái tử của vị Hoàng Phủ Đế Quốc Lâm tướng quân, từ nhỏ đã được mọi người sủng ái, trời sinh có gương mặt xinh đẹp, thanh danh rung trời, đáng tiếc cũng chỉ là một cái túi da đẹp, y là một tên ăn chơi trác táng vô cùng, ngày thường sẵn ửng dắt chó, đùa giỡn thiếu nữ nhà lành, y thể hiếp người.

Lâm tướng quân không chỉ một lần muốn giáo huấn Lâm Cửu, nhưng mà phía sau Lâm Cửu lại có hậu thuẫn, các hoàng tử trong cung đều thực thích Lâm Cửu, y vào việc được mấy hoàng tử sủng ái, Lâm Cửu chưa bao giờ sợ Lâm tướng quân, có điều Lâm Cửu cũng chỉ chơi bời lêu lổng mà thôi, thật cũng chưa làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, Lâm gia cũng bởi vậy có một phế nhi tử.

Lâm Cửu tuy rằng tuy hứng tính tình hư hỏng, trừ bỏ khuôn mặt ra thì không có gì tốt, chỉ có điều khuôn mặt này lại mang đến cho y một thứ thật là tốt, các hoàng tử đều có ý muốn thân cận y, Lâm Cửu cũng vui vẻ cùng mấy hoàng tử ngoạn nháo chơi đùa, cũng may Lâm Cửu chơi thì chơi, nhưng vẫn luôn biết bảo trì khoảng cách với người ta, không cùng ai làm mấy chuyện điên loạn đảo phượng.

Thật cũng không phải Lâm Cửu giữ mình trong sạch gì, mà Lâm Cửu luôn biết cách lợi dụng mỹ mạo của mình, cứ luôn phiêu đảng trước mặt mấy hoàng tử, không cùng một ai đặc biệt thân cận, đánh trúng vào hứng thú của mấy vị hoàng tử. Trong các hoàng tử có hai người Vạn Đại Đầu đặc biệt chú ý.

Một người là Tứ hoàng tử, mới trước đây từng bị Lâm Cửu đánh chảy máu mũi, Tứ hoàng tử kia tên Hoàng Phủ Thiên Hách, đối với Lâm Cửu có thể nói là khăng khăng một mực, hữu cầu tất ứng, mặc kệ Lâm Cửu đánh hấn mắng hấn, Hoàng Phủ Thiên Hách đều cười hì hì không hề tức giận.

Vạn Đại Đầu không khỏi thổn thức một trận, nghĩ đến y hiện tại xuyên qua đến một thế giới khác, chiếm lấy thân thể đã chết của Lâm Cửu, đáng tiếc không có gương, bằng không y thật muốn nhìn xem nam tử này đẹp đến nhường nào mà có thể khiến cho chúng hoàng tử điên đảo đến như vậy.

Còn một hoàng tử nữa, được xưng là Thiên Niên hoàng tử - Hoàng Phủ Thiên Niên, hiện giờ đã không còn là hoàng tử, vừa mới đăng cơ không lâu, thành Thiên Niên Thánh Hoàng của Hoàng Phủ Đế Quốc.

Lâm Cửu chính là vì tên Hoàng Phủ Thiên Niên này mà tự tử.

4. Chương 4 - Chết Rồi Sống Lại

Được xưng tụng là “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” – Lâm Cửu cho dù phong lưu tiêu sái, mang cảm tình của các hoàng tử đùa giỡn trong lòng bàn tay, nhưng chung quy vẫn chỉ là tên ngọc tử có chút thông minh vật, y nghĩ rằng dựa vào mỹ mạo này của mình trong thiên hạ sẽ không ai không yêu thích, thể nhưng Hoàng Phủ Thiên Niên lại là một ngoại lệ, thái độ của Hoàng Phủ Thiên Niên đối Lâm Cửu không mặn cũng chẳng nhạt.

Quen nghe những lời ngon tiếng ngọt, Lâm Cửu ngược lại đối với ngoại lệ này của Hoàng Phủ Thiên Niên lại sinh ra hứng thú, bắt đầu chủ động tiếp cận Hoàng Phủ Thiên Niên, đối đãi với Hoàng Phủ Thiên Niên rất tốt.

Trong lòng Hoàng Phủ Thiên Niên khinh thường kẻ chuyên gây hoạ Lâm Cửu này, có điều mỹ nhân chủ động đưa đến của hấn cũng không cự tuyệt, thường xuyên qua lại, thể nhưng không nghĩ tới Lâm Cửu lại động chân tâm với Hoàng Phủ Thiên Niên.

Năm nay tiên hoàng qua đời, Hoàng Phủ Thiên Niên thuận thế đăng cơ thành hoàng đế, để củng cố quyền lực tân hoàng quyết định tiến hành kết hôn chính trị, sau khi đăng cơ lập một hậu hai phi, Lâm Cửu bắt cam bắt nguyện, cãi lộn nên bị Hoàng Phủ Thiên Niên quát mắng quở trách.

Hoàng Phủ Thiên Niên vốn đã không có cảm tình gì với Lâm Cửu, hiện giờ Lâm Cửu lại được sủng mà kiêu, muốn đem sự tình nháo lớn bắt Hoàng Phủ Thiên Niên phải thú y, Hoàng Phủ Thiên Niên làm sao có thể đồng ý chứ, hạ lệnh cho Lâm tướng quân mang Lâm Cửu về nhà quản giáo, không có mệnh lệnh của hắn không được thả ra.

Lâm Cửu thất sủng bị Lâm tướng quân trách mắng một trận, tính tình của tên Lâm Cửu này tuy rằng không tốt lắm, lại hơi kiêu ngạo, nhưng cũng chưa làm ra chuyện xấu gì, hổng là ở chỗ thông minh vật thì có, thông minh lớn lại không, ở bên vua tự cho rằng mỷ mạo của mình thật có thể mê hoặc được thánh tâm, chỉ tiếc từ xưa đến nay hồng nhan bạc mệnh, phần lớn cứ tự cho mình là thông minh kết quả vận mệnh đều rơi vào thất bại thảm hại.

Ở nhà buồn bức, không được ra ngoài, Lâm Cửu buồn lại buồn liền đem đầu óc buồn đến hổng luôn, vào ngày đại hôn của Hoàng Phủ Thiên Niên, Lâm Cửu nhìn pháo hoa sáng rực đầy trời, nghĩ đến đau khổ của mình, thế rồi một mình luẩn quẩn trong lòng thế nào lại nhảy vào hồ sen tự sát.

Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, kết cục này của Lâm Cửu tuy rằng đáng thương, nhưng nguyên nhân là tự do y chuốc lấy. Tên Hoàng Phủ Thiên Niên quả ân nghĩa bạc ngày đó cũng là một tai hoạ, nếu đã không thích người ta thì đừng có mà làm mấy chuyện kiểu này kiểu kia với người ta.

Vạn Đại Đầu thổn thức một hồi, y không biết bây giờ mình là Lâm Cửu hay là Vạn Đại Đầu nữa, thế nhưng lần xuyên qua này thực sự rất quý dị, cư nhiên lại xuyên đến một nam tử đẹp hơn cả nữ nhân, hơn nữa nam tử này lại động chân tâm với đương kim hoàng đế, tưởng tượng đến việc thân thể này đã từng ở dưới một người nam nhân... Vạn Đại Đầu chỉ cảm thấy toàn thân nổi đầy da gà.

Cũng còn may là Lâm Cửu mới chỉ làm việc này cùng với mỗi Hoàng Phủ Thiên Niên, nếu không Vạn Đại Đầu thật muốn khóc.

Chậm rãi tiêu hoá xong mớ trí nhớ, Vạn Đại Đầu biết y hiện tại là Lâm Cửu.

Được rồi từ giờ trở đi y chính là Lâm Cửu.

Có điều hiện tại y đang ở đâu đây?

Thân thể này do nhảy xuống hồ sen nên không còn chút khí lực, qua một lúc lâu Lâm Cửu mới thấy rõ nơi đây, một cổ quan tài trong suốt, bên trong đều là băng, khó trách sao lại lạnh như vậy.

Hàm răng va vào nhau “cập cập”, Lâm Cửu dùng chút sức lực yếu ớt cố gắng bò ra khỏi quan tài, nếu còn tiếp tục ở trong này không khéo y vừa mới được sống lại thì lại phải đi đời nhà ma thêm lần nữa mất.

“Ai, Tiểu Cửu phỏng chừng không thể cứu được.”

“Sư phụ, thật sự là không còn biện pháp nào nữa sao?”

“Ai, dương thọ của Lâm Cửu đã hết, ngay đến Đại La thần tiên cũng khó lòng gọi được hồn y quay về, Vân Nhiễm con hãy mang y đi chôn đi.”

Vài người đứng ở bên ngoài nói chuyện bỗng nhiên đồng thời ngừng lại, ngay dưới mắt bọn họ, một bàn tay quá mức tái nhợt đặt lên thành quan tài.

5. Chương 5 - Vọng Nguyệt Sơn

Những bông tuyết đọng trên cành cây dần dần tan thành nước, nhỏ giọt xuống mặt đất thấm ướt mấy chồi non mới nhú ra, gió lạnh hiu hiu, luồn lách qua khe hở trên song cửa gỗ tiến vào.

Trong phòng một người đang ngồi, mặt như quan ngọc, thiên thiên quân tử, trên thân mặc trường bào màu đen, trên đó lẩy vàng, bạc làm chỉ mà thêu lên bức tranh chim thú, muồn quả bàn long ngọc, bên ngoài khoác áo da thú ngắn không có tay, đầu đội mũ miện, mái tóc đen nhánh thật dài thật dài buông xoã phía sau.

Mày kiếm nhập tẩn, mắt tựa ánh sao, môi trên mỏng dưới dày, cái mũi cao thẳng, ngũ quan sâu sắc, khuôn mặt tựa như một con dao sắc, tinh xảo mà hoa quý, ẩn ẩn lộ ra một cổ hơi thở uy nghiêm mà chỉ người ở địa vị cao mới có.

Từng tập, từng tập tấu chương đặt ngay ngắn chỉnh tề trên chiếc bàn gỗ lê, cây bút lông sói chưa khô trên tay mãi vẫn chưa hạ xuống.

Chốc lát, một cơn gió mát quét vào mặt, mang đến cảm giác lạnh lạnh.

“Ai...”

Khẽ thở dài một tiếng, cây mai ngoài phòng đã có giấu hiệu suy tàn, hoa đỏ rơi xuống đầy đất, trong trắng lại lộ ra đỏ, tựa như màu của máu.

Thanh âm thanh đậm lộ ra tiếc nuối, gió thổi qua, tan, vô tung cũng vô ảnh.

Một năm này, Lâm gia Lâm Cửu nhảy xuống hồ sen tự sát thân vong, thế nhân chỉ biết mùa đông năm đó, y bệnh nặng một thời gian rồi qua đời, không rõ thực hư chân tướng.

Thế diện của hoàng gia, không được khinh nhờn.

Thanh danh của tân hoàng, không được vấy bẩn.

Hoa đỏ rơi là vật vô tình, hoá thành bùn xuân che chở cho hoa.

...

...

[Hai năm sau]

Ngay giữa Xích Thổ Đại Địa có một ngọn núi cao ngất như chọc thủng cả bầu trời, đứng ở dưới chân núi phóng mắt nhìn lên, không thể nhìn thấy đỉnh, chỉ có thể thấy mây mù mờ ảo vây quanh thân núi, núi này có tên là Vọng Nguyệt Sơn.

Dưới chân Vọng Nguyệt Sơn có một thành trấn không lớn lắm, gọi là Vọng Nguyệt Trấn, mọi người trong trấn rất ít khi vào núi, cho dù có đi đến Vọng Nguyệt Sơn cũng chỉ ở dưới chân núi bởi hồi một lát rồi cũng không dám... đi tiếp lên nữa, có vài nguyên nhân; thứ nhất, là bởi vì sườn núi Vọng Nguyệt Sơn dốc đứng, phạm nhân cần bản khó có thể trèo lên; thứ hai, Vọng Nguyệt Sơn có không ít trăn cầm mãnh thú có thể làm người bị thương; cuối cùng chính là theo truyền thuyết, trong núi có tiên hiệp tu tiên, không thích phạm nhân tới quấy rầy.

Hàng năm Vọng Nguyệt Trấn mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa, nghe nói đây đều là do được tiên hiệp phù hộ, bởi vậy mọi người trong trấn tự định ra một quy củ, trong trấn không ai được phép chạy vào núi, không được quấy nhiễu tiên hiệp thanh tu.

Có điều hết thấy quy củ, luôn luôn sẽ có người không tuân theo.

“Ta... ta nhìn thấy rồi! Ta thực sự thấy được!” Một hài tử tám tuổi bản thủ vội vã chạy tới góc tường, có mấy đứa nhỏ khác cùng tầm tuổi cũng ngồi xổm bên cạnh.

“Nhị Cầu Tử, ngươi nhìn thấy cái gì?” Mấy tiểu hài tử bản thủ thấy bằng hữu vội vàng chạy tới, cũng vội vã hẳn lên.

“Ta... ta nhìn thấy tiên nhân a!” Nhị Cầu Tử kích động nhảy nhẩy tại chỗ, nói năng lộn xộn: “Cực kì đẹp, cực kì đẹp, bộ dáng đẹp vô cùng! So với, so với Tiểu Hoa cách vách còn đẹp gấp một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần!”

Đời này cậu nhóc chưa từng thấy ai đẹp như vậy, tuy rằng vị thần tiên xinh đẹp đó lúc sau lại thả chó cắn cậu, dọa cậu chạy toé khói ra khỏi núi, may mà cậu chạy nhanh, không thì đã bị mất một miếng thịt cho con chó đó rồi.

Có điều, có điều bộ dáng người nọ thật là đẹp nha.

Nhị Cầu Tử nhìn ngọn núi phủ đầy sương mù phía xa xa, nếu có thể được nhìn thấy người xinh đẹp đó thêm một lần nữa, chỉ cần liếc mắt một cái thôi, đời này cậu có chết cũng đáng.

Chỉ có điều Nhị Cầu Tử không biết, còn có một số ít người có nguyện vọng tương phản với cậu, nếu chỉ cần liếc mắt nhìn người xinh đẹp đó một cái, bọn họ quả thực chính là muốn đi tìm cái chết!

“Tiểu Cửu! Người lại chạy đi đâu!”

Trong Vọng Nguyệt Sơn, tuần mỹ nam tử áo trắng phiêu phiêu sau khi đi vòng quanh núi nửa ngày, rốt cuộc trong một cơn động túm được một thanh niên ra ngoài, người nọ tóc tai rối bù mặt mũi lấm lem, một thân áo trắng cũng bị rách tả tơi lại bẩn bẩn, mười phần thì cả mười đều giống một tên khất cái.

Trong ngực thanh niên ôm một con gù đỏ đen sì sì, ngẩng đầu nhếch miệng cười với nam tử lộ ra một miệng răng trắng đều đặn.

Vân Nhiễm ngăn người, bắt đắc dĩ thở dài chìa tay túm lấy người nọ, nháy mắt bay lên đỉnh núi, đều đã qua hơn hai năm, mỗi lần nhìn thấy xú tiểu tử này vẫn nhin không được gốc lẳng vững sốt, thật đúng là tên gây họa a.

Trên đỉnh Vọng Nguyệt sơn, cây xanh hàng hàng, mây mù mờ mờ, tiên hạc lơ lửng, tựa như chỉ cần nâng tay là có thể chạm đến bầu trời, cúi đầu vọng không thấy chúng sinh, một tòa đại điện to lớn lẳng lẳng đứng ngay giữa đỉnh núi, trên đại môn bằng ngọc thạch màu trắng cao hơn ba mươi thước treo một bức hoành, trên đó viết ba chữ to tiêu sái mà phóng khoáng: TIÊN HIỆP ĐIỆN.

Một đồng tử đứng trong đại điện, miệng lẩm bẩm, ngón tay vung lên, cái chổi kia liền tự di động, “xoát xoát xoát” quét sạch nền nhà, bỗng nhiên có một cơn gió lạnh thổi đến, đồng tử ngược mắt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy từ dưới chân núi đột nhiên bay lên hai bóng người, khi nhìn rõ là ai, vẻ mặt đồng tử vốn đang lạnh nhạt, lập tức biến sắc, la lớn: “Không xong rồi! Không xong rồi! Tiểu ác ma đã trở về rồi!”

“Gi? Tiểu ác ma đã trở lại?” Thủ vệ canh cửa lập tức trốn ra sau cửa.

“Ôi, mạng ta tiêu rồi!” Đại sư Luyện Đan hoang mang rối loạn nhanh chóng đứng lên đóng chặt cửa, vội vàng giấu tiên đan đi.

Trong Tiên Hiệp Điện an tĩnh lập tức náo nhiệt hẳn lên, mỗi người đều có bộ dáng như đại địch sắp tiến đến.

“Tiểu Cửu, đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng tự tiện xuống núi, trong núi nhiều dã thú như vậy, ngươi thì một chút pháp lực cũng không có, ai!” Vân Nhiễm đã không còn khí lực để tiếp tục nói nữa, những lời này y đều đã nói hơn hai năm nay, cũng chẳng trông mong gì rằng Lâm Cửu hiện tại có thể nghe vào đâu.

Ánh mắt Lâm Cửu đảo qua, đầu lưỡi thè ra, hướng Vân Nhiễm làm cái mặt quỷ.

“Ngươi... ngươi... không biết ăn năn, không chí tiến thủ! Phạt ngươi không được ăn cơm, úp mặt vào tường ba ngày.” Trường tụ vung lên, Vân Nhiễm thở hổn hển nói.

Lâm Cửu cười với Vân Nhiễm, không khách khí giơ ngón tay giữa lên, khiến Vân Nhiễm tức giận đến muốn xỉu.

Bị nhốt trong phòng Lâm Cửu hừ nhẹ một tiếng, lăn lên giường ngủ vù vù, nửa đêm, một vật nhỏ cả người đen thui như mực từ trong ngực Lâm Cửu lăn ra, một đôi mắt thú đỏ tươi trong đêm tối đặc biệt sáng ngời.

Vậy vậy cái đuôi, cái đầu tiểu hắc miêu tròn tròn dí sát vào Lâm Cửu ngủ ngủ, nam tử ngủ say chép chép miệng, thân mình nghiêng đi, bàn tay duỗi ra, khéo léo tóm được tiểu hắc miêu mềm mại, nam tử đáng ngủ cực xấu lại còn ngáy to kéo tiểu hắc miêu thiếu chút nữa bị bóp chết vào trong lòng ôm, tiếp tục ngủ.

A! Phàm nhân ngu xuẩn, hèn mọn, ngươi ngáy ngủ còn chưa tỉnh, cứ nhiên lại còn chảy nước miếng!

Nước miếng! Nước miếng —— không được sắp rơi vào người bốn vương, phạm nhân dơ bẩn, bốn vương muốn giết người!

Mèo con “ngao ngao” kêu lên, làm ồn khiến Lâm Cửu nhíu nhíu mày, sau đó nắm lấy mèo con trong lòng một chương ẩn xuống.

Thế giới, im lặng.

Mèo con, bị đập hôn mê.

Lâm Cửu mơ một giấc mộng, y đang thoải mái ngủ thì đồng hồ báo thức ở đầu giường vang lên, sau đó y không chút do dự vỗ xuống, đồng hồ báo thức phát ra tiếng mèo kêu không kêu nữa, cuối cùng y lại thư phục phục mà ngủ tiếp.

“Ngao u ——”

“Ba!”

Ban ngày, Lâm Cửu không chút khách khí một chương đập vào đầu mèo con, kêu kêu kêu, kêu cái gì mà kêu, mèo không phải kêu “meo meo meo” sao? Con tiểu tặc miêu đầu tròn tròn này thế nào mà lại học dã thú kêu “Ngao u Ngao u” a.

“Ngao u

~”

“Ba!”

“Ngao u ~”

“Ba!”

“Ngao ~”

“Ba!”

Sau vài lần lặp đi lặp lại, mèo con sợ bị đánh không dám kêu nữa, lui vào góc giường trừng mắt nhìn Lâm Cửu, phạm nhân đáng ghét này, cư nhiên dám động thủ đánh bốn vương, nếu không phải hiện tại bốn vương đang bị thương, nhất định sẽ cắn chết người! Không, dùng lửa nướng lên, quên đi, vẫn là dùng nước dìm, hay là dùng sét đánh?

Lâm Cửu tuy rằng không hiểu thú ngữ, không biết tiểu tặc miêu đang muốn nói cái gì, có điều nhìn ánh mắt của Tiểu thối miêu thì biết ngay tặc miêu này nhất định là đang mắng y, hừ! Dám mắng đại gia ta? Muốn ăn đòn!

6. Chương 6 - Tiểu Thối Miêu

Tiểu hắc miêu mới một khắc trước còn sinh long hoạt hổ giờ phút lại đang hấp hối. Trên đầu sưng lên hai cục u, vẻ mặt ai oán trừng mắt nhìn tên phạm nhân dám can đảm dùng quyền đánh hắn.

Phạm nhân đáng ghét, nếu không phải vì người có bộ dáng xinh đẹp, bốn vương đã cắn chết người rồi, không phải dùng lửa nướng lên, dùng nước dìm, dùng sét đánh! A, phạm nhân đáng ghét, vì sao lại dựa vào bốn vương gần như vậy? Đùng... đùng tưởng rằng như vậy... bốn vương, bốn vương... bốn vương sẽ khai ân mà tha cho người.

Lâm Cửu vươn tay xoa xoa xái mũi ẩm ướt của Tiểu hắc miêu, ỏ? Tiểu tặc miêu này cư nhiên chảy máu mũi?

Nhìn tiểu tặc miêu trừng lớn đôi mắt màu đỏ, Lâm Cửu chớp mắt, cười ha ha cố ý tiến gần, tiểu tặc miêu phát ra một tiếng “Ngao u” nhưng một chút cũng không thể khôi phục khí thế như vừa rồi.

“Được lắm a thói miêu nhà ngươi, hoá ra không những là tiểu tặc miêu, mà còn là một con sắc miêu!” Lâm Cửu nhếch miệng cười, cầm lấy hai chân sau của tiểu tặc miêu nhấc lên, hết nhấc lên rồi lại hạ xuống, tiểu tặc miêu đáng thương thiếu chút nữa ói ra.

Lâm Cửu rất tức giận, phi thường tức giận.

Y thật vất vả lén lút chạy xuống núi hái một đồng được đặt trong sơn động, một hôm sau khi hái thuốc trở về lại phát hiện, được y đặt trong sơn động tất cả đều không còn nữa, vừa thấy, kháo*! Một con gì đó có cái bụng tròn vo đen sì sì đang nằm ngủ vù vù trên cái giường đã được y lót đệm cẩn thận.

(*Kháo: ừm... đây là một từ nói lái của từ “Thao” mà từ thao thì có nghĩa là ừm ừm xxyy ý, nói chung đây là một từ dùng để chửi bậy của người Trung thui ^^)

“Tặc miêu đáng ghét a, ngươi mau nhỏ được của ta ra, nhỏ ra!”

Lắc lắc nửa ngày nhưng cũng không thấy tiểu tặc miêu phun cái gì ra, Lâm Cửu hỗn hển ném mèo con xuống, mèo con lặn lội hai vòng rồi mới dừng lại, như là muốn thử đứng lên, thế nhưng đầu lại quay cuồng, bốn chân vừa mới chạm đất liền nhuỷen ra, rất giống bị say rượu.

Bộ dáng đáng yêu của tiểu tặc miêu nhất thời khiến Lâm Cửu bật cười, lập tức cũng hết giận, ai, cũng chỉ đồ thừa cho y xui xẻo mà thôi.

Lâm Cửu vươn tay muốn tóm mèo con lại, mèo con vừa thấy phạm nhân bạo lực này lại muốn tra tấn hấn, tức khắc nhe răng trợn mắt, một ngụm cắn vào ngón tay của Lâm Cửu, Lâm Cửu khẽ hô một tiếng, tay vung kéo mèo con bỏ ra, nhưng ngón tay đã thấy máu rồi.

“Ai, quên đi, vừa nãy ta đánh ngươi, hiện tại ngươi cắn ta, chúng ta xem như huề nhau.” Ngậm ngón tay trong miệng, Lâm Cửu cũng không trêu mèo con nữa, y sao lại xui xẻo như vậy chứ, thật vất vả lén lút xuống núi hái thuốc, cư nhiên bị thói miêu này ăn hết luôn, nghĩ đến Lâm Cửu lại thấy đau lòng.

Phạm nhân yếu ớt, tùy tiện cắn một cái đã đổ máu, nhìn dáng vẻ của y có lẽ là rất đau, a, quả nhiên là phạm nhân yếu ớt, phạm nhân đáng ghét, vì sao bốn vương lại cảm thấy bộ dạng nhíu mày của phạm nhân cũng thật đẹp, tuy rằng hiện tại là mùa xuân, nhưng bốn vương tin tưởng vững chắc rằng bốn vương cũng có đủ lực tự chủ, lại càng không thể dễ dàng đối với một tên phạm nhân hèn mà mọn phát - xuân.

Phạm nhân bạo lực, vì sao không đến đây? Chẳng lẽ là sợ bốn vương? Hừ, coi như ngươi thức thời!

Có điều, phạm nhân vì sao không nói lời nào, phạm nhân kỳ quái, phạm nhân không phải đều thích lải nhải sao? Như vậy cũng tốt, yên tĩnh, ân, phạm nhân này thoát nhìn thuận mắt hơn chút, bốn vương quyết định sẽ khai ân không giết ngươi.

Tiểu tặc miêu tiến đến góc giường ngồi xuống, liếm lông trên người mình.

Một lát sau, tiểu tặc miêu đột nhiên nghe thấy một tiếng vang, phạm nhân bạo lực kéo sàng đan ra, từ trong giường lấy ra một cái hộp, phạm nhân bạo lực đột nhiên nở một nụ cười âm hiểm giả dối, tiểu tặc miêu cảm thấy tim mình đập gia tốc, phạm nhân đáng ghét kia đã làm phép gì với hấn?!

Lâm Cửu liếc nhìn vẻ mặt mèo con đột nhiên trở nên cảnh giác, hừ nhẹ một tiếng, ném một miếng cá qua, chính mình sau đó cũng ăn, đối với người chuyên bị phạt úp mặt vách tường như Lâm Cửu mà nói, thì chuyện giấu thực phẩm khẩn cấp trong phòng là khá bình thường.

Bằng không ba ngày ba đêm không ăn cơm, y không đói chết mới là lạ.

Tiểu tặc miêu đầu tiên đến gần miếng cá ngửi ngửi, hai móng vuốt chụp lấy liền gặm luôn.

Phạm nhân ngu xuẩn, đừng tưởng chỉ một miếng cá nhỏ nhỏ là có thể thu mua được bốn vương.

7. Chương 7 - Tiên Hiệp

Người tu tiên được mọi người xưng là tiên hiệp, bọn họ hoặc là có thể hô phong hoán vũ, hoặc là có thể cầm lôi vũ hỏa, thần thông quảng đại, võ công cao cường, người người thanh cao, người người thần bí, hoặc là ẩn hậu thế, hoặc là nấp trong thâm sơn, rất ít khi xuất hiện trong cõi trần thế, trong Hoàng Phủ Đế Quốc có một nơi gọi là Tiên Hiệp Điện.

Thân là nhi tử của Lâm đại tướng quân, Lâm Cửu nhiều ít cũng biết tiên hiệp kỳ thật có chút liên hệ với Hoàng Phủ Đế Quốc, dù sao một phương là tiên hiệp có thể lên trời xuống đất, một phương là đế vương thống trị thiên hạ, không có liên hệ mới là kỳ quái, hơn nữa liên tưởng đến vị khai quốc hoàng đế của Hoàng Phủ Đế Quốc, Lâm Cửu thậm chí phỏng đoán khai quốc hoàng đế chính là một người tu tiên.

Giác mộng của nhân loại là gì? Là hoà bình, là bất tử, là được tự do tự tại thoải chí bay lượn.

Hai năm trước sau khi tỉnh lại, Lâm Cửu phát hiện mình cư nhiên xuyên đến Tiên Hiệp Điện trong truyền thuyết, hơn nữa sư đệ của cha y – Lâm tướng quân là một tiên hiệp, tên là Vân Nhiễm, hiện tại là một trong số các trưởng lão của Tiên Hiệp Điện.

Năm đó y vốn nên chết nhưng lại “sống lại”, thực khiến cho các vị tiên hiệp trong Tiên Hiệp Điện hoảng sợ, ngay cả đại trưởng lão trong Tiên Hiệp Điện cũng đã nói, cho dù có là Đại La thần tiên cũng không có biện pháp cứu sống Lâm Cửu, chính là ngày đó Lâm Cửu cư nhiên lại từ trong quan tài băng bò ra, chưa đến một ngày, đã có thể vui vẻ đi lại ăn uống như thường.

Một người vốn đã nên chết làm sao có thể sống lại? Việc lạ này ngay cả chưong môn Tiên Hiệp Điện pháp lực cao thâm cũng không tài nào hiểu nổi, sau khi Lâm Cửu tỉnh lại phát hiện trên trán mình có thêm một ấn ký hình hoa sen, người trong Tiên Hiệp Điện đoán rằng, có lẽ Lâm Cửu tai qua nạn khỏi, đại nạn không chết, ngược lại gặp được tiên duyên.

Điều này quả thực khiến cho mọi người trong Tiên Hiệp Điện hâm mộ không thôi, tiên duyên a, những người tu tiên nhiều năm như bọn họ còn chưa từng nghe thấy chưa từng gặp qua a, chỉ có Lâm Cửu biết, đại khái có quan hệ gì đó với khối ngọc bội kiếp trước y vẫn đeo bên mình.

Các sư huynh đệ cả ngày ru rú trong Tiên Hiệp Điện tu hành trong thâm sơn, không biết Lâm Cửu là người thế nào, chỉ có Vân Nhiễm từ nơi của Lâm tướng quân đã nghe được không ít, Lâm Cửu là một người bất học vô thuật* (văn dốt vũ dốt), chơi bởi lêu lổng, gia hỏa được mỗi khuôn mặt, kết quả cư nhiên đánh bại đánh bại lại có được tiên duyên.

Hơn nữa sau khi Lâm Cửu tỉnh lại không giống Lâm Cửu mà Vân Nhiễm vẫn thường nghe nhắc tới, Lâm tướng quân quân nói rằng Lâm Cửu vì được chiêu chuộng mà sinh hư, cho nên có chút tùy hứng cao ngạo, thế nhưng mà Lâm Cửu sau khi tỉnh lại tính cách sáng sủa, xử sự hoà nhã, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không nóng nảy, nhanh chóng kết bạn với mọi người, cũng không có biểu hiện gì bất thường.

Tuy rằng Lâm Cửu hẳn là được tiên duyên, nhưng cụ thể là cái gì ai cũng không nhìn ra, Lâm Cửu vẫn như một người bình thường, không một chút tư chất pháp thuật, có thể nói còn yếu ớt hơn người bình thường đến ba phần.

Vì thế hai năm nay Lâm Cửu mặc dù vẫn ở Tiên Hiệp Điện xem không ít sách vở nhưng cũng không học thêm được một tí pháp thuật nào, nhưng Vân Nhiễm vẫn dạy y một ít võ công giúp cường thân kiện thể, rèn luyện thân thể đơn giản Lâm Cửu có thể làm được, dù sao y cũng không muốn mình giống như một tên vô dụng, Lâm Cửu còn muốn rèn luyện được một thân cơ bắp, để sau này ra ngoài còn đi thú lão bà a!

Trong Tiên Hiệp Điện mặc dù có không ít tiên nữ tỷ tỷ, đáng tiếc là các nàng đều gắng tu luyện không chơi đùa với y.

Xui hơn nữa, Lâm Cửu còn bị lệnh cưỡng chế không được phép xuống núi

8. Chương 8 - Văn Bất Thành Vô Bất Tự

Hai năm trước Lâm Cửu đến Vọng Nguyệt Sơn, y không thích hợp để tu tiên, không có thiên tư, cho dù có cường chế tu tiên, cũng không thể thành được.

Lâm Cửu buồn bực, trong tiểu thuyết trên internet ở thế giới trước của y, vai chính xuyên đến quá khứ nếu không phải là thiên tài thì cũng là gặp được quý nhân, tuổi còn nhỏ đã nổi trội, không phải ăn tiên đan thì cũng là vận khí tốt đến bất ngờ có được tuyệt thế võ công, vợ thì cứ một người lại thêm một người, đến cuối cùng không thành ma cũng giết thần.

Cho nên ban đầu người nam nhân ở Tiên Hiệp Điện kia nói với y, y không có thiên tư để tu tiên, y chẳng lo lắng chút nào, y chính là xuyên qua mà tới được a! Theo lý thì cuối cùng khẳng định sẽ nhanh chóng thăng cấp, khiến cho một đồng người khinh thường y phải trợn mắt há mồm.

Trong hai năm này, những nơi mà Lâm Cửu thường xuyên tới nhất có ba chỗ:

Nơi thứ nhất là Luyện Đan Các của Xích Trung Tử, Lâm Cửu thường thường đến đó lấy trộm đan dược của Xích Trung Tử ăn, lượng đan dược mà y trộm ăn được không ít, nhưng vấn đề ở chỗ Lâm Cửu vẫn là một tên tu tiên ngu ngốc.

Nơi thứ hai là Tàng Thư Các của Tiên Hiệp Điện, nội dung tiêu biểu của tiểu thuyết YY thế kỷ hai mươi mốt: nhân vật chính đều ở trong Tàng Thư Các tùy tiện lục lợi liền tìm thấy một quyển tuyệt thế bí tịch, dựa vào quyển bí tịch đó mà điên cuồng thăng cấp, không người địch nổi. Mấy năm nay, Lâm Cửu cơ cò đem sách trong Tàng Thư Các lục lợi đến cả trăm lần, chẳng qua là vẫn không tìm thấy bí tịch nào y có thể học được. Vào năm mười sáu tuổi cuối cùng y cũng lục ra được một quyển sách vô danh ở góc tường, Lâm Cửu nghĩ thầm rằng, rốt cục y cũng tìm được rồi.

Kết quả thì sao? Y vừa mở ra xem, đích thật là bản kỳ thư, một quyển sách màu vàng kỳ lạ, cũng không biết vị tiên hiệp nào sắc tâm không đổi giấu ở chỗ này, cuối cùng Lâm Cửu dựa vào một khối tâm tư chính nghĩa mà đem bản kỳ thư này đặt dưới gối của mình.

Nơi thứ ba không ở trong Tiên Hiệp Điện, mà là Vọng Nguyệt Sơn. Vọng Nguyệt Sơn không thiếu trân cầm dị thú, Lâm Cửu nghĩ thầm tác giả không phải đều an bài cho người xuyên qua gặp được dã thú kỳ quái, hoặc là đem dã thú thuần hoá thành súng vật, hoặc là giết chết trân cầm ăn nguyên đan gì gì đó để tăng công lực hay sao?

Thế là Vọng Nguyệt Sơn nhanh chóng bị y lùng sục qua không biết bao nhiêu lần, mỗi lần không phải là bị dã thú đuổi theo chạy chối chết, thì cũng là y đuổi còn dã thú chạy, qua mười lăm tuổi, cái gì cũng không thấy!

(*Cái này hơi điều, Lâm Cửu chết vào năm 16 tuổi suy ra đó cũng là năm lên Vọng nguyệt Sơn, vậy mà giờ lại bảo là 15 tuổi đã ở Vọng Nguyệt Sơn, nhưng đúng là tác giả viết như vậy a, ta không dịch sai đâu)

Lâm Cửu thậm chí nghĩ tới việc lao đầu xuống vực, trong tiểu thuyết không phải đều viết như vậy sao? Nhân vật chính nhảy xuống huyền nhai, kết quả không chết, xin đừng tuyệt vọng, xin đi lên phía trước ba bước, người hắc sẽ nhìn thấy một cái sơn động, đi vào đi, chúc mừng người, tuyệt thế bí tịch đang chờ người! Tuyệt thế đan dược chờ người! Tuyệt thế kỳ ngộ ngay tại trước mắt người!

Sau Lâm Cửu lại buông tha cho ý tưởng này, y đã từng vô tình mà nhảy xuống huyền nhai một lần, nếu lại thêm lần nữa, y cảm thấy mình hẳn là sẽ ngã chết thật.

Nếu không có cách nào tu tiên, y liền tìm thứ khác thật là tốt, mấy năm nay giam mình trong Tàng Thư Các, y trái lại sắp thành một tàng thư các sống, trong đó việc luyện dược hấp dẫn chú ý của y nhất.

Chế thuốc cũng chỉ là một bộ phận bé nhỏ không đáng kể gì trong việc tu tiên, giống đám người Văn Nhiễm tuy rằng võ công cao cường, nhưng đối với việc chế thuốc lại vô cùng bình thường, bởi vì bọn họ thiên tư cao, đã có thể thao túng hoá lôi, thì cần gì phải tân tân khổ khổ mà đi luyện dược nữa chứ.

Có điều đối với người ngay cả bay cũng không biết như Lâm Cửu mà nói, luyện đan là không cần tu tiên thiên phú, ở thế giới kia y chính là tốt nghiệp chuyên ngành hoá học a, tri thức cùng kinh nghiệm là thứ

không thiếu nhất, tuy rằng người tu tiên khinh thường luyện dược, nhưng đối với Lâm Cửu, đây đại khái là thứ dễ nắm vững nhất.

Sau Lâm Cửu vẫn như cũ thường xuyên ghé thăm Luyện Đan Các, Tàng Thư Các cùng đại sơn, ngẫu nhiên đi tìm Xích Trung Tử học trộm, lại vào núi tìm chút dược liệu, có điều có một lần y thiếu chút nữa bị dã thú cắn, sau đó Vân Nhiễm hạn chế số lần y được xuống núi, ví như lúc này đây, y lên núi xuống núi, bị phạt úp mặt vào tường ba ngày không được ăn cơm.

9. Chương 9 - Hạ Sơn

Suốt hai năm chưa từng rời khỏi sơn môn một bước, cho dù đang ở trên đỉnh Vọng Nguyệt Sơn, thiên hạ đều dưới đáy mắt, nhưng dù gì y cũng chỉ là một phạm nhân bị nhốt trong núi mà thôi.

“Người ăn từ từ, nơi này còn nhiều.” Ba ngày qua đi, Vân Nhiễm tự mình mở cửa phòng Lâm Cửu ra, gọi người đưa đến một bàn đồ ăn, Lâm Cửu không khách khí ngồi xuống ăn lấy ăn để, mặc dù y có giấu đồ ăn trong phòng, nhưng làm sao so được với món ăn nóng hôi hổi, không hề giữ hình tượng mà ăn ngấu nghiến.

“Ai, người a.” Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, Vân Nhiễm rót cho Lâm Cửu chén nước rồi đưa qua, “Biết rõ sẽ bị phạt úp tường còn muốn chạy xuống núi, ta có thể cứu người một lần, cũng không thể lần nào cũng đều cứu được người, người không sợ một ngày nào đó không về được sao?”

Lâm Cửu cười cười, cầm cái chén uống ngụm nước.

Y là người đã dạo qua quỷ môn quan một lần, làm sao có thể lại dễ dàng chết đi như vậy. Trộm xuống núi, thứ nhất là để hái thuốc, thứ hai là muốn tìm đường ra khỏi núi.

Lâm Cửu bỗng nhiên nhớ lại một nhà Lâm tướng quân, trong lòng không khỏi ghen ngào một chút, hai năm nay, y không nhận được thư tín gì từ gia đình, lại càng không gặp được người nào đến đón y, tuy nói y đối với người trong thế giới này không có cảm tình gì, có điều kế thừa trí nhớ của Lâm Cửu, y trái lại thật coi Lâm gia như người nhà của mình.

Từ nhỏ sống trong cô nhi viện, nguyện vọng lớn nhất của y là có thể có được một gia đình.

Trong nhà Lâm Cửu có hai tỷ tỷ, một đệ đệ, còn có phụ mẫu cưng chiều.

Y biết Lâm Cửu trước kia đã làm tổn thương trái tim Lâm gia phụ mẫu, nhưng mà hiện tại Lâm Cửu đã sống lại, đây có lẽ là mệnh, là duyên, để một người từ nhỏ không cha không mẹ như y trở thành Lâm Cửu.

Từ sau khi tỉnh lại Lâm Cửu đã nghĩ sẽ quay về tướng quân phủ cố gắng làm người, tận tâm hiếu kính nhị lão Lâm gia, cái chính là đã hai năm nay Vân Nhiễm vẫn đều không cho y hạ sơn rời đi, để y dưỡng tâm dưỡng thân cho tốt.

“Người nhớ nhà, phải không?” Như là nhìn thấu tâm sự của Lâm Cửu, Vân Nhiễm thản nhiên hỏi.

Lâm Cửu từ chối cho ý kiến, “Không có sự chấp thuận của sư huynh, ta không thể thả người trở về.” Vân Nhiễm là người thực thẳng thắn, điểm này Lâm Cửu biết, từ trước tới giờ Vân Nhiễm chưa từng nói dối y, “Người hạn phụ thân người không? Huynh ấy để lại một mình người ở đây, tuy rằng người là người rất hiểu chuyện, nhưng trong lòng ít nhiều gì cũng có chút oán hận hắt đi.”

Lâm Cửu gật gật đầu, đối với y mà nói Vân Nhiễm vừa là cha vừa là anh lại cũng là thầy, mấy năm nay tuy rằng y gây không ít họa, nhưng Vân Nhiễm chưa bao giờ thực sự trách phạt y, đối với Vân Nhiễm, Lâm Cửu từ lâu đã coi người này là hảo bằng hữu của mình, có lẽ cũng là tri kỷ duy nhất mà y không muốn lừa gạt.

“Nếu ta nói huynh ấy vì muốn tốt cho người, người có tin không?” Vân Nhiễm nhẹ giọng hỏi.

Lâm Cửu gật gật đầu lại lắc đầu, lấy ngón tay chấm một ít nước viết một chữ trên bàn: Bán.

Một nửa một nửa, bán tín bán nghi, bán tri bán giải, một nửa lý giải một nửa khó hiểu, khó có thể nói rõ, hoặc là không muốn nói ra, cuối cùng viết lên bàn một chữ “Bán”, thông minh như Vân Nhiễm, làm sao lại không hiểu tâm tư của Lâm Cửu chứ.

Vân Nhiễm nở nụ cười: “Người quả nhiên thông minh, ta nghĩ không cần ta nói gì nữa, người sớm đã hiểu rõ.”

Hiểu rõ, y đương nhiên là hiểu rõ, Lâm Phong để y rời khỏi Hoàng Thành một nửa là vì muốn tốt cho y, không muốn y bị cuốn vào vòng xoáy thị phi, một nửa khác là vì Lâm gia, vì Hoàng Phủ Đế Quốc. Theo lý mà nói, Lâm tướng quân làm thế là đúng, nhưng mà trong nội tâm Lâm Cửu cũng không nén nổi cảm giác mát mát, chẳng nhẽ muốn y cả đời đều sống trong núi sao?

“Vân Nhiễm, ta đã không còn là tên Lâm Cửu chỉ biết gây rối trước kia nữa.” Lâm Cửu tội nghiệp mà nhìn Vân Nhiễm, trong đôi mắt tràn đầy vẻ cầu xin: “Người đi nói cho cha ta biết, nói là ta đã nghĩ thông, suy nghĩ cẩn thận, từ nay về sau nhất định sẽ cố gắng làm người, hãy cho ta trở về đi.”

Vân Nhiễm hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Lâm Cửu, lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Nếu ta không đồng ý, chẳng phải sẽ lại khiến người lén lút trốn xuống núi thêm mấy lần nữa sao?”

Lâm Cửu chớp chớp mắt, những lời này của Vân Nhiễm chẳng nhẽ là muốn nói...

“Người có thể xuống núi.”

Sau hai năm, Lâm Cửu rốt cuộc được đặt chân ra khỏi Vọng Nguyệt Sơn.

Bước qua ngọc môn cao lớn hùng vĩ, Lâm Cửu lưng đeo bọc hành lý đi được một đoạn đường ngoái đầu lại nhìn nơi mình đã từng sống trong hai năm, đây là nơi ở đầu tiên sau khi y xuyên qua, Thanh Phong Tử trông coi Tầng Thứ Các, Xích Trung Tử của Luyện Đan Các, chư vị tiên hiệp đồng tử, còn có hai tên ngu ngốc trông coi đại môn, bọn họ đều mang bộ dáng vui vẻ khua chiêng gõ trống ầm ỹ tiễn y đi.

“Ai, tiểu ác ma cuối cùng cũng đi rồi, ha ha ha!”

“Tiểu hồn dẫn mau cút, đừng có trở về! Đi mau! Đi mau!”

Nói xong, đám người kia còn dùng mấy thứ ném về phía Lâm Cửu, nhưng mấy thứ này không hề đụng trúng vào người Lâm Cửu, Lâm Cửu nhìn thứ gì đó Xích trung tử vừa dùng để ném y, rõ ràng là một bình dược.

Vừa mở ra nhìn, đây không phải là Hồi Hồn Hoàn mà lão hồn cầu Xích Trung Tử kia trân quý sao? Trừ viên đó ra còn có một đồng đan dược linh tinh nữa, xem chừng là lão già kia đem tất cả của cải ném hết ra rồi.

Ngoài ra còn có Phá Thiên Ngọc gì đó, một túi vàng lá, Tị Thủy Châu, Tị Hoả Châu...

Lâm Cửu cũng không lãng phí, một đường vừa đi vừa lượm, đem mấy thứ mọi người “ném” y nhét hết vào trong túi Càn Khôn mà Vân Nhiễm cho, cũng không dám quay đầu lại nhìn những người đã cùng y âm ỉ hơn hai năm, y sợ nếu mình quay đầu lại sẽ không xuống nổi núi mất.

Chờ quay về Lâm gia, sau này nếu có cơ hội nhất định sẽ trở về thăm bọn họ.

“Xú tiểu tử! Đi ra bên ngoài đừng có làm mất uy danh của Tiên Hiệp Điện chúng ta, nếu... nếu như không hoà nhập được thì quay về đây cho ta!”

“Phi! Ta mới không quay về địa phương quỷ quái này a! Mấy lão yêu quái các người, đại gia ta bước chân vào giang hồ, nổi tiếng thiên hạ, chờ ngày đại gia ta thành danh, các người cũng đừng nói là quen biết ta!” Quay đầu lại rồng lên vài câu, nắm chặt túi Càn Khôn trong tay, Lâm Cửu chạy về phía chân núi, thực là một đám gia hoả dài dòng lại đáng ghét, đáng giận a, có hạt cát bay vào mắt.

Dùng sức xoa xoa khoé mắt, Lâm Cửu kìm nén một cỗ khí chạy thẳng xuống núi.

“Ô ô ô... xú tiểu tử không lương tâm, chạy nhanh như thỏ, mấy thứ của lão tử còn chưa có ném xong a!” Xích Trung Tử nước mắt nước mũi giàn giụa, những người khác cũng vẫn đứng đó không bỏ đi.

Tuy rằng ngày thường mọi người hay cãi nhau ầm ỹ với Lâm Cửu, xú tiểu tử đáng ghét kia mang đến cho họ không ít hoạ, nhưng cũng mang đến cho Tiên Hiệp Điện không khí trầm lặng hai năm sức sống, hiện tại xú tiểu tử chạy mất, không biết sẽ gây bao nhiêu tai hoạ cho người trong thiên hạ.

“Vân Nhiễm, người không để ai đi theo Tiểu Cửu, y một mình nhớ đâu xảy ra chuyện gì thì sao?”

Vân Nhiễm cười mà không nói, bước trở về Tiên Hiệp Điện, trong mắt hình như đã có quyết định của mình, Tiên Hiệp Điện này Lâm Cửu không nán lại lâu, Lâm Cửu muốn xuống núi, Vân Nhiễm cũng không thể nỡ giữ mãi được.

Đi vào bên trong một toà đại điện, Vân Nhiễm cung kính nói: “Sư phụ, chư vị sư bá sư thúc, Tiểu Cửu đã rời khỏi rồi.”

“Tam điều!”

“Cửu vạn!”

“Ấn! Ha ha! Ủ rồi! Ủ rồi! Bài này thật là tốt a.”

Trong đại điện hai nam hai nữ đang vây quanh cái bàn tiến hành trò giải trí thông dụng nhất mọi thời đại, rõ ràng là —— mật chược!

Dưới chân Vọng Nguyệt Sơn, Lâm Cửu vừa mới ra khỏi núi đã đem sầu bi một khắc trước quảng ra sau đầu, Lâm Cửu y cuối cùng cũng lấy được tự do rồi! Oa ha ha ha!

Sờ sờ mặt mình, Lâm Cửu đột nhiên nhớ tới những lời Vân Nhiễm đã dặn y trước khi đi, lập tức lấy được bình trong túi Càn Khôn mở ra, đổ vào miệng, không lâu sau, nam tử vốn cao gầy tức khắc phồng lên như được thổi khí, thành một thanh niên mập mạp ngoại hình phổ thông tầm thường.

10. Chương 10 - Vọng Nguyệt Trấn

Vọng Nguyệt Trấn là một thôn trấn không lớn lắm, nhưng hàng năm trên trấn đều có một số ít người từ bốn phương tám hướng lục tục đổ về, một số là đến Vọng Nguyệt Sơn đi săn trên cầm dị thú, số còn lại là lên tiên sơn cầu sư.

Dân gian vẫn truyền nhau rằng trên Vọng Nguyệt Sơn có một môn phái tu tiên, hết thấy những ai muốn tu tiên, hiển nhiên đều muốn lên núi, bái kiến tiên hiệp, bởi vậy sinh ý trong tiểu trấn này vẫn không tồi.

“Khách quan thỉnh vào bên trong, ở trọ hay nghỉ chân a?” Thấy một người mập mạp đi đến, điểm tiểu nhị vội vàng chạy ra tiếp đón, tuy rằng bộ dạng của khách nhân này không đẹp lắm, nhưng tiếng nói lại rất hay.

“Một gian phòng hảo hạng.” Chọn một vị trí trống ở gần, Lâm Cửu hoá thân thành một người mập mạp, vén vạt áo lên ngồi xuống, thuận miệng nói: “Mấy món ăn ngon đều mang hết lên.” Từ trong bọc lấy ra một thỏi bạc vụn ném cho điểm tiểu nhị, điểm tiểu nhị ngay lập tức cúi đầu khom lưng lui xuống.

Có lẽ là do có một ít tiền bo, chỉ chốc lát sau điểm tiểu nhị đã bụng đồ ăn lên, Lâm Cửu không khách khí bắt đầu ăn uống, hương vị tuy rằng không ngon bằng y tự làm, nhưng cũng không tệ lắm.

Từ trong ngực lấy ra một chú mèo con, Lâm Cửu gấp một miếng thịt bò đưa tới miệng nó, một người lang bạt ở một thế giới xa lạ dù sao cũng rất cô đơn, cuối cùng trước khi đi, Lâm Cửu liền thuận tay bế theo con tiểu tặc miêu đang nằm phơi nắng trên giường đi cùng.

Tiểu tặc miêu hừ hừ hai tiếng, nhảy đến ngồi lên bàn, chờ Lâm Cửu đem thịt đặt tới trước mặt hẳn, phàm nhân giảo hoạt, thuật biến hình thấp kém, mập mạp thật xấu xí.

Lâm Cửu rót chén rượu đầy đến trước mặt mèo con, tiểu tặc miêu cư nhiên cũng vươn đầu lưỡi ra liếm, Lâm Cửu nhin không được bật cười, tiểu tặc miêu này thật thú vị a, tuy nhỏ nhỏ, còn hay bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng, nhưng chính điểm này lại khiến nó càng đáng yêu hơn.

Hiện tại tuy rằng y từ Tiên Hiệp Điện đi ra, nhưng mà vẫn không biết phải đi đâu, lên Bắc? Xuống Nam? Hay là trực tiếp tiến vào Hoàng Thành ở Trung bộ tìm Lâm gia? Tự dừng lỗ mãng trở về như vậy, người trong Lâm gia nhìn thấy y có lẽ sẽ chấn động ha.

Cái chính là y không biết đường a, nên thuê cỗ xe ngựa để người ta đưa y đi, hay tự mình trở về?

Lúc Lâm Cửu đang vui đầu khổ tư thì thấy hai lớn một nhỏ từ ngoài đi vào, một đôi nam nữ trẻ tuổi đi phía trước, nam nhân mày kiếm mắt sáng, một bộ thanh sam, nữ tử xinh đẹp minh mị, mặt tựa phù dung, mặc một thân y sam vàng nhạt, dưới chân đeo một đôi hài nhỏ màu phấn hồng, có điều hấp dẫn ánh mắt của Lâm Cửu không phải hai người này, mà là một tiểu hài tử đi theo sau hai người.

So với đôi tuấn lãng nam nữ kia, hài tử phía sau tuy rằng quần áo sạch sẽ, nhưng nhìn thế nào cũng thấy có chút không khớp, trong khách điểm có người nhận ra tiểu hài tử, lên tiếng cười nói: “Yêu! Nhị Cửu Tử! Người phát tài rồi sao?”

Nhị Cửu Tử cười với người nọ, trên má xuất hiện hai lúm đồng tiền, lộ ra một miệng bạch nha, cười ha hả ngồi xuống cùng bàn với đôi nam nữ kia, Nhị Cửu Tử cậu hôm nay gặp được đại vận, vốn tiền ăn cơm cũng không có, nhưng rồi đột nhiên gặp được đôi nam nữ quần áo đẹp đẽ hoa quý này, không chỉ mua tranh của cậu, lại còn cho cậu tiền mua quần áo.

Tuy rằng đã tắm rửa, thay đổi y phục sạch sẽ, nhưng Lâm Cửu vẫn nhận ra hài tử kia ngay, đây không phải là phá hài tử ngăn người nhìn y mà mấy ngày trước lúc y đang hái thuốc trong núi bắt gặp sao?

11. Chương 11 - Tứ Phái

“Diệp U sư huynh, Vọng Nguyệt Sơn này thật sự có tiên hiệp sao?” Cô gái than nhẹ một tiếng, “Huynh và muội đều đã ở đây tìm kiếm mấy ngày nay, ngay đến một bóng người cũng không thấy, tứ phái luận võ đại hội đã gần ngay trước mắt, mà nhiệm vụ sư phụ giao cho huynh muội ta đều chưa hoàn thành, phải làm sao bây giờ?”

Nam tử tên là Diệp U cười nhạt một tiếng, nhìn Nhị Cửu Tử ngồi bên cạnh bọn họ: “Tiên hiệp há lại có thể dễ dàng tìm được như vậy, có điều cho dù có không tìm được cũng không sợ, chúng ta không phải đã tìm được thứ khác rồi sao? Sư muội, muội nói có phải không?”

Ánh mắt nữ tử lưu chuyển, nhin không được khế cười: “Có bảo bối này, năm nay chúng ta có thể xem trò hề của bọn Đại Tuyết Sơn kia, xem bọn họ có còn uy phong!”

“Tiểu tử, nhóc thật sự đã gặp qua người trong bức hoạ sao?” Nữ tử hỏi Nhị Cửu Tử.

Nhị Cửu Tử vội kích động nói: “Tôi đã thấy, tôi thật sự đã nhìn thấy!” Nhị Cửu Tử hạ thấp thanh âm, khế nói: “Tôi nhìn thấy trong đại sơn a, người đó còn thả chó cắn tôi, sau đó tôi bị dọa chạy, tôi nghĩ y nhất định là tiên hiệp trên núi, hai người đừng nói cho người khác biết, nếu để người trong trấn biết tôi lên vào núi sẽ đánh tôi mất.”

Nam tử cùng nữ tử nhìn nhau cười, trong mắt để lộ kinh thán nhàn nhạt.

“Có lẽ nó không nói dối, nếu chưa gặp qua người thật thì sao có thể vẽ ra bức hoạ này được.” Ánh mắt Diệp U đột nhiên trở nên mê ly, liên tục than nhẹ: “Truyền thuyết nói tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp, hôm nay vừa thấy bức hoạ này thật sự là kinh vi thiên nhân*.” Dứt lời nam tử nghiêng nhìn về phía đại sơn.

(*) Kinh vi thiên nhân: ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế.)

“Sư huynh!” Nữ tử bất mãn hờn dỗi một tiếng, Diệp U phát giác mình thất thố cuống quýt cười cười xin lỗi.

“Huynh thấy thấy nếu chúng ta cứ tiếp tục lưu lại đây cũng sẽ chẳng có thêm thu hoạch gì, cho dù tìm được tiên hiệp, chỉ sợ đối phương cũng không đồng ý đi cùng chúng ta, dù sao cũng đã có bức hoạ này rồi, hôm nay tạm nghỉ ngơi, ngày mai khởi hành quay về U Lan Cốc.” Diệp U nói.

“Quấy rầy một chút, xin hỏi nhị vị thiếu hiệp có phải đến từ U Lan Cốc hay không?”

Diệp U cùng Tâm Lan theo tiếng nhìn lại, mắt không khỏi lộ ra tia chút mất mát, thanh âm như ngọc thạch, nhưng lại phát ra từ một người mập mạp phổ thông, thật là lãng phí của trời.

Mập mạp ưỡn cái bụng béo ra, tướng mạo bình thường, hai mắt lại sáng ngời hữu thần, trên trán có một ấn ký hình hoa sen nhàn nhạt.

“Đúng vậy, không biết các hạ là?” Diệp U đánh giá mập mạp đột nhiên từ đâu nhảy ra này, thái độ ôn hoà.

Biến thân của Lâm Cửu thật sự cực kì bình thường, quả thật chính là người qua đường Giáp Ất Bính, vật hy sinh ABC mà thôi, khó trách Diệp U cùng Tâm Lan vào đây một lúc mà vẫn chưa phát hiện sự tồn tại của Lâm Cửu “mập mạp” này, có điều tuy rằng mập mạp, nhưng thoạt nhìn cũng vô hại, hơn nữa tiếng nói lại rất hay, thái độ của hai người coi như ôn hoà.

“Tại hạ Cửu Lâm.” Lâm Cửu không khách khí ngồi xuống ghế, từ khi ba người này tiến vào y luôn nghe lén ở bên cạnh, khi nghe được sáu từ Tứ phái luận võ đại hội y liền quyết định phải qua đây bắt chuyện với mấy người này.

Tứ phái luận võ đại hội không giống với luận võ đại hội bình thường, thứ nhất Tứ phái luận võ đại hội chỉ cho phép người trong bốn phái tham gia; thứ hai, Tứ phái luận võ đại hội không cho phép người ngoài tham quan.

Bốn phái này chính là Trung Nguyên tứ đại môn phái, phân biệt là Đại Tuyết Sơn, U Lan Cốc, Thanh Thạch Giản cùng Thiên Thánh Nham. Tứ phái luận võ đại hội mỗi năm cử hành một lần, rốt cuộc so cái gì thì ngoại nhân không ai biết, có điều bốn phái tuyên truyền ra bên ngoài rằng bọn họ chỉ luận bàn võ nghệ mà thôi, nhưng mà càng thần bí thì lại càng hấp dẫn người ta nha.

Lâm Cửu hồi còn ở trong Tiên Hiệp Điện nghe người ta nói qua, không nghĩ tới y vừa mới xuống núi đã gặp luôn, hai người trước mặt này nhất định là người trong bốn phái, muốn đi Tứ phái luận võ đại hội thì chỉ có thể trông cậy vào hai người này.

Tuy rằng y muốn trở lại Lâm gia, có điều cũng không vội làm ngay.

Lâm Cửu cười với hai người, ha hả nói: “Thật không dám giấu diếm, kỳ thực tại hạ vừa mới từ Tiên Hiệp Điện đi ra.”

Lời này của Lâm Cửu nói cũng không hề sai, y đích thật là từ Tiên Hiệp Điện đi ra, chẳng qua không phải là tiên hiệp mà thôi, đương nhiên, về sau này y sẽ không đại gì mà nói ra a, y còn trông cậy vào hai vị này dẫn mình đi Tứ phái luận võ đại hội dạo chơi một chút a.

12. Chương 12 - Diễn Kịch

Lâm Cửu lời vừa ra khỏi miệng, ba người đang ngồi biểu hiện bất đồng nhau, Diệp U cùng Tâm Lan mặc dù trong mắt lộ vẻ kinh ngạc cùng hoài nghi, nhưng hai người dù sao cũng là người trong đại phái, nên rất giỏi che giấu sắc mặt.

Có điều Nhị Cửu Tử lại không như thế, cặp tròng lớn hai mắt, có chút cường điệu nhìn chằm chằm đánh giá Lâm Cửu một hồi, bên miệng vẫn còn lẩm nhẩm: “Không có khả năng... không có khả năng...”

“Tiểu huynh đệ nhìn ta không giống người trong Tiên Hiệp Điện à?” Lâm Cửu mỉm cười, y biết ba người đang ngồi đây cũng không tin tưởng y đến từ Tiên Hiệp Điện, có điều việc này cũng chẳng sao, y có biện pháp khiến bọn họ phải tin mình là người từ Tiên Hiệp Điện đi ra.

Từ trước khi xuống núi y đã nghĩ ổn thoả mọi biện pháp rồi, Vân Nhiễm đã dẫn đi dẫn lại y không được để lộ thân phận, trước khi tới Lâm gia không được lấy chân diện mục gặp người, có điều thân phận mà Lâm Cửu cần giữ gìn là “Lâm Cửu”, chứ không phải Tiên Hiệp Điện.

Trái lại, Vân Nhiễm thậm chí còn ám chỉ với y khi cần thiết có thể lấy danh hào Tiên Hiệp Điện ra, dù sao Lâm Cửu mặc dù đã lăn lộn ở Tiên Hiệp Điện bao năm, nhưng mà pháp lực thì lại không bằng cả một tiểu đồng tử quét rác, mọi người cũng bất chấp việc Lâm Cửu có thể làm mất thể diện của Tiên Hiệp Điện hay không.

Tuy rằng Tiên Hiệp Điện rất ít khi nhập thế, nhưng cũng có chút uy vọng trên thế gian, các môn các phái trong giang hồ kính nể có thừa, chỉ cần trên người Lâm Cửu có vàng hào quang của Tiên Hiệp Điện, thì trên giang hồ sẽ chẳng có bao nhiêu người dám động vào y, Vân Nhiễm bọn họ cũng vì an toàn của Lâm Cửu mà suy nghĩ như vậy.

Nhị Cửu Tử gãi gãi tai, áp ứng nói: “Tôi nghe người ta nói người trong Tiên Hiệp Điện đều... đều...” Nhị Cửu Tử ngượng ngùng không biết phải nói tiếp thế nào.

Lâm Cửu cười giúp Nhị Cửu Tử tiếp lời: “Đều tướng mạo tuấn mỹ, đúng không? Thế nhưng nhìn ta lại bình thường phổ thông, đã vậy còn mập mạp, thấy thế nào cũng không giống người trong Tiên Hiệp Điện, ý tứ của tiểu huynh đệ đây là thế phải không?”

Lâm Cửu nói toạc ra, Nhị Cửu Tử “hắc hắc” cười gượng hai tiếng không trả lời, xem ra cũng là một tiểu quý.

“Kì thực tiểu huynh đệ nói không sai, người trong Tiên Hiệp Điện đích xác nam tuấn nữ mỹ.” Dừng lại một chút, Lâm Cửu vừa nghĩ ra một biện pháp, đầu tiên y tỏ vẻ cao thâm liếc nhìn ba người một cái, lại giả vờ thần bí hạ thấp giọng nói: “Đã gặp nhau tức là duyên phận, Tiểu Cửu cũng không giấu diếm ba vị, kỳ thật người trong Tiên Hiệp Điện chúng ta khi xuống núi sẽ thay đổi bề ngoài.”

Lâm Cửu kể chuyện cực kỳ trang – bức, cái gọi là trang bức, tức là làm bộ như bị buộc bắt đắc dĩ, từ kiếp trước y đã sớm thăm dò mấy danh môn đại phái này, kỳ thật đều chung tâm lý với những tinh anh, tự cao tự đại, thích tỏ vẻ ta đây không giống người thường, bằng không bốn đại phái này cần gì phải cố tình làm ra cái “Tứ phái luận võ đại hội” thần bí kia a, còn không cho người ngoài vào xem nữa chứ.

Đây là kì thị với mấy “tục nhân” khác, tỏ ra thần bí tứ đại phái ta đây khác biệt, muốn nói rõ ra thì chính là: những tạp môn tạp phái, tôm binh tiểu tướng như các người cũng xứng xem luận võ đại hội của đại phái chúng ta sao? Đứng một bên hóng mát giùm lão tử đi!

Người muốn cho những nhân sĩ tự cao thích khoe mẽ này có thể gương mặt nhìn người, khiến bọn họ đồng ý mở miệng cùng người nói chuyện, khiến bọn họ tâm phục khẩu phục, người phải tài giỏi hơn bọn họ! Càng phải tự cao tự đại hơn! Phải diễn đến một cảnh giới cao cấp nhất!

Đến lúc đó những người này còn không phải muốn tán tụng người a, sùng người a, cúng bái người a.

Dù sao Lâm Cửu cũng đã phải lăn lộn vài thập niên ở thế kỷ hai mươi mốt nơi cực kì thịnh hành cái việc giả dối ngụy tạo kia, sớm đã không cùng đẳng cấp với những người ở thời đại này.

Quả nhiên lời của Lâm Cửu vừa ra khỏi miệng, vẻ bình tĩnh trên mặt Diệp U và Tâm Lan lập tức vỡ choang, trong mắt tăng thêm vài phần kinh ngạc, giảm đi mấy phần nghi hoặc, cúng bái nhiều hơn một chút.

Cái gì mà thay đổi bề ngoài, nói trắng ra chính là: người trong Tiên Hiệp Điện chúng ta lợi hại lắm lắm, nam thắng Phan An, nữ thắng Tây Thi, bình thường chúng ta không dễ dàng xuống núi, xuống núi sẽ hù chết những ba lão thôn quê các người mất, vì không để cho xã hội hỗn loạn, quốc gia chấn động, chỉ có thể thay đổi bề ngoài giả người qua đường, nhìn xem chúng ta khiếm tốn biết bao a! Cẩn động không? Kinh ngạc không? Cúng bái không?

Tiên hiệp tiên hiệp, chính là không bao giờ đi con đường tầm thường

Diệp U và Tâm Lan ngay từ đầu vốn không tin Lâm Cửu, thử nói xem, nếu người đang ăn cơm, đột nhiên có một tên mập chạy ra nói với người y là tiên hiệp người có tin được không?

Phi! Đến ngay tên mập mập như người cũng là tiên hiệp thì lão tử chính là Đại La thần tiên!

Diệp U cùng Tâm Lan cũng không nói lời nào, chờ xem người này muốn đùa giỡn hoa chiêu gì, sau khi nghe Lâm Cửu nói ra mấy lời kinh thế hãi tục như thế lập tức thỉnh người ta lên lầu, cái này gọi là giết nhầm còn hơn bỏ sót, vạn nhất tên mập này thực sự là tiên hiệp thì phải làm sao? Hai người quyết định trước cứ lấy lễ để đãi, nếu tên mập này dám can đảm trêu chọc bọn họ, bọn họ quyết sẽ không bỏ qua cho y.

Cùng ba người vào một phòng ở trên lầu, cao thủ đóng kịch – Lâm Cửu không đợi mọi người nói chuyện lập tức lấy từ trong túi Càn Khôn ra một khối ngọc, bảo ngọc toàn thân trong suốt, ánh nhuận sáng bóng, tạo hình độc đáo, vừa thấy đã biết đây là vật xa xỉ, mà khiến người ta chú ý nhất chính là ở giữa có khắc ba chữ rồng bay phượng múa —— Tiên Hiệp Điện.

Cái gọi là cảnh giới tối cao của thuật diễn, chính là để người ta không nhận ra người đang diễn, mà bọn họ lại phục người sát đất, Lâm Cửu biết rõ hiện tại y cần phải bảo trì cảm giác thần bí, không thể giống một thái điều giải thích một hồi với ba người bọn họ, tuy tiện nói chút gì đó hù hù bọn họ, rồi lấy lệnh bài của Tiên Hiệp Điện ra dọa chơi.

Này chứ, cầm khối ngọc bài chói lọi kia ở trước mặt lắc lắc hai cái, thái độ của Diệp U cùng Tâm Lan tức khắc thay đổi một trăm tám mươi độ, cứ “Cửu tiên hiệp” mà kêu lên nhiệt liệt.

Người trong Tiên Hiệp Điện thỉnh thoảng để xác nhận thân phận đều mang theo một khối ngọc trong suốt tuý thân, ngay chính diện bảo ngọc có khắc ba chữ “Tiên Hiệp Điện”, mặt sau khắc tên của người giữ, bởi vì ngọc thạch trong suốt chỉ trên đỉnh Vọng Nguyệt Sơn mới có, cho nên khối ngọc bội này cũng thành một trong những biện pháp phân biệt Tiên Hiệp Điện với người thường.

“Không biết Cửu tiên hiệp hạ sơn nhập thế là vì chuyện gì?” Diệp U khách khách khí khí mang ghé đến cho Lâm Cửu, đích thân rót một ly trà thơm dâng lên.

“Ngao du thiên hạ, nhập thế tu luyện.” Lâm Cửu thản nhiên cười, xem ra mục đích của y đã đạt được.

Sau một hồi nói chuyện với hai người của U Lan Cốc, Lâm Cửu biết được tin Tứ phái luận võ đại hội tháng sau sẽ cử hành, Diệp U và Tâm Lan là hai đồ đệ của U Lan Cốc cốc chủ, bọn họ nhận mệnh lệnh của cốc chủ đến đây tìm tiên hiệp mời tham quan Tứ phái luận võ đại hội.

Về phần vì sao phải tìm tiên hiệp, nói tóm lại vẫn là để lấy le với nhau thôi.

Tuy rằng Tứ phái luận võ đại hội đã mệnh lệnh rõ ràng là người dự thi phải là người trong bốn phái, nhưng người xem trừ bỏ bốn phái ra, đứng đầu bốn phái cũng có thể mời những người khác tiến đến xem trận đấu, có điều nhân số có hạn định, mỗi phái chỉ có thể mang theo ba người.

Bốn phái trừ bỏ trên luận võ đại hội phân tranh cao thấp, nhiều năm qua lại dường thành một tập tục bất thành văn, các phái còn xem xem phái nào có thể thỉnh được đến khách nhân càng khó thỉnh.

Như là năm ngoái Thiên Thánh Nham thỉnh đến Ma tăng lừng lẫy tiếng tăm trên giang hồ, lập tức trong trấn giang hồ dấy lên một đồng đề tài bất quá như thủy triều dâng trào, tức khắc đẩy ba phái kia tụt xuống.

Năm nay lại đứng dịp Tứ phái luận võ đại hội tròn một trăm năm, các môn phái ngoài việc bồi dưỡng đệ tử xuất sắc của mình tham gia trận đấu ra, còn muốn điên cuồng thi đấu tìm kiếm khách nhân hi hữu, như là nghe đồn năm nay Đại Tuyết Sơn mời đến Tây Nam Minh Châu Lạc Tuyết.

“Không đối gặt tiên hiệp, theo chúng ta được biết Thanh Thạch Giản thỉnh người hoàng tộc đến, Thiên Thánh Nham lại thỉnh được sư phụ của Ma tăng tên ma đầu Diệt Thiên kia tới!” Tâm Lan một bên lộ vẻ kích động, nếu so sánh ra thì U Lan Cốc bọn họ kém cạnh hơn rất nhiều.

Cũng bởi vì như thế, U Lan Cốc chủ mới lệnh hai người bọn họ đến thỉnh tiên hiệp, nhưng tiên hiệp vốn có tiếng là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, hơn nữa đều dốc lòng tu luyện không hỏi chuyện trần thế, trong bốn phái cực ít người đã gặp qua tiên hiệp, cho dù có gặp được thì người ta phỏng chừng cũng chẳng thêm để mắt đến luận võ đại hội của đám phàm phu tục tử các người.

13. Chương 13 - Lên Đường

Lần này tuy Diệp U cùng Tâm Lan là phụng sứ mệnh mà đến, nhưng cảm thấy có tìm nữa cũng phí công nên đang dự định quay về, lại không nghĩ rằng cứ nhiên bọn họ có thể đụng phải vị “tiên hiệp” Lâm Cửu độc đáo này.

Sự xuất hiện đột ngột của Lâm Cửu đối với Diệp U và Tâm Lan mà nói thì chính là chiếc bánh nhân siêu cấp lớn từ trên trời rơi xuống thiếu chút nữa đè bẹp bọn họ, hai người lập tức mời Lâm Cửu đến tham gia Tứ phái luận võ đại hội, Lâm Cửu ra vẻ khó xử định khước từ, sau cùng rốt cuộc dưới đủ cách mời mọc của Diệp U cùng Tâm Lan mới “miễn cưỡng” tiếp nhận lời mời.

Ban đêm, ánh sao thưa thớt, mây mù đầy trời, vầng trăng e thẹn nấp mình sau những rặng mây.

Sau khi thư thư phục phục tắm trong nước ấm, Lâm Cửu nằm trên giường một mình cười “hắc hắc”.

Ngày mai y sẽ cùng Diệp U và Tâm Lan tiến về U Lan Cốc chuẩn bị tham gia Tứ phái luận võ đại hội vào tháng sau, tưởng tượng đến lúc đó không những có thể xem đấu võ, lại còn có thể nhìn thấy Tây Nam Minh Châu, Lâm Cửu liền vui vẻ vô cùng, hai năm này ở trên Tiên Hiệp Điện không được thoải mái chơi đùa, vừa ra khỏi đã gặp ngay chuyện tốt.

Tây Nam Minh Châu a, vậy bộ dáng nhất định là rất xinh đẹp.

Lâm Cửu tốt xấu gì cũng là một nam nhân bình thường, tuy rằng Lâm Cửu của trước kia hay cùng một chỗ với mấy vị hoàng tử, lại còn từ nhỏ đã cùng đương kim thánh thượng ngoạn lên tận giường, nhưng hiện tại Lâm Cửu cũng là một nam nhân đang sốt ruột muốn cưới vợ a, thực cha nhà nó! Ký ức triền miên thuộc về Hoàng Phủ Thiên Niên cùng Lâm Cửu trước kia trong đầu khiến Lâm Cửu hiện tại không nói lên lời đó là tư vị gì, y khẩn cấp muốn tìm một đại cô nương để trọng chấn hùng phong a.

Nói không chừng nếu vận khí tốt, y có thể cùng Tây Nam Minh Châu kết giao bằng hữu, mỹ nữ không phải đều thích anh đẹp trai sao?

Lâm Cửu sờ sờ mặt mình lại bắt đầu “hắc hắc” cười, y đã bắt đầu ở trong mộng nghĩ đến tình tiết mỹ nữ YY vừa gặp đã nhất kiến chung tình với y.

Một con tiểu hắc miêu chảy máu mũi xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến, nhìn chăm chăm vào Lâm Cửu đang ngủ say một hồi, phạm nhân âm hiểm làm pháp thuật đáng giận gì với hần, vì sao nhìn đến phạm nhân Tiểu Cửu này tắm rửa hần lại lửa nóng bốc khắp toàn thân, tim đập gia tốc, không ngủ được, máu tươi chảy ròng, khi hần bị thương cũng chưa hề chảy nhiều máu như vậy.

Bàn chân nhỏ sát sát cái mũi, tiểu hắc miêu chui vào trong chăn của nam nhân, thứ duy nhất của phạm nhân này khiến cho hần thích một chút chính là khi ngủ không mặc quần áo, giống hần.

...

...

Trong một căn phòng khác của khách điểm, Diệp U cùng Tâm Lan châm đèn bàn chuyện.

“Sư huynh, người nọ thật là tiên hiệp sao?”

“Có ngọc bội làm chứng, hần không sai được, muội đừng nhìn bộ dạng y hiện tại tuy mập mạp tầm thường, nhưng nhất định là do làm phép thay đổi ngoại hình, hơn nữa muội nghe thanh âm của y, thanh âm hay như vậy tiên hiệp nhất định phải là một mỹ nam tử.”

“Không nghĩ tới tiên hiệp tự mình đưa lên cửa, vận khí của chúng ta cũng thật tốt, lần này trở về cốc chủ nhất định sẽ đặc biệt khen ngợi chúng ta. Đúng rồi sư huynh, vậy cuộc tranh này phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta cứ cầm trước, còn có, tạm thời đừng để Cửu tiên hiệp nhìn thấy cuộc tranh này, nếu người Tiên Hiệp Điện xuống núi phải dịch dung, chắc là không muốn để lộ dung mạo, nếu để Cửu tiên hiệp nhìn thấy

bức hoạ trong tay chúng ta chắc chắn sẽ bảo chúng ta huỷ đi, bức hoạ này trước cứ mang về đưa cho cóc chủ rồi hẵng quyết định.”

Diệp U viết xong một tờ giấy cột lên đuôi con chim ưng, mở cửa sổ thả chim ưng ra ngoài.

“Huynh đã thông tri cho cóc chủ, có tiên hiệp trợ uy, thì Đại Tuyết Sơn, Thiên Thánh Nham cùng Thanh Thạch Giản có tính là gì. Có điều thân phận của tiên hiệp chúng ta cứ tạm thời giữ bí mật đã, đến lúc đó sẽ khiến bọn họ trở tay không kịp.”

“Sư huynh nói đúng, muội đều đã chờ không kịp muốn nhìn sắc mặt kinh ngạc mắt mác của mấy người đó rồi, ha ha ha.”

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu rọi khắp mọi góc ngách, ngàn dặm không một bóng mây, chim hót ríu rít trên cành, những đoá hoa thơm toả hương ngào ngạt.

Hàng năm có người bước vào Vọng Nguyệt Sơn, rồi lại thất vọng mà về, trong hai năm Lâm Cửu ở Tiên Hiệp Điện y cũng chỉ gặp qua một người hữu duyên tiến vào hàng ngũ tiên hiệp trong điện. Mà toàn bộ Tiên Hiệp Điện, tính cả người gác cửa cùng với đám đồng tử cũng chỉ có khoảng hai ba mươi người, nhưng nghe Vân Nhiễm nói, kỳ thật còn có một phần khác tiên hiệp hàng năm tu luyện bên ngoài, hiếm khi trở về.

Diệp U cùng Tâm Lan đứng ở bên ngoài khách điểm hình như đang có tâm sự, hai người ghé vào nhau thương lượng gì đó, lúc sau, Diệp U kính cẩn khom người với Lâm Cửu, cũng thật cẩn thận hỏi Lâm Cửu cách thức đi lại.

Tiên hiệp từ trước đến nay đều bay tới bay lui trên trời a, lần đầu tiên Diệp U và Tâm Lan thấy tiên hiệp cũng không biết Lâm Cửu có nguyện ý cưỡi ngựa cùng bọn họ hay không, nhưng nếu để Lâm Cửu một người bay ở trên trời, bọn họ lại sợ tiên hiệp tùy tâm sở dục đột nhiên thay đổi quyết định không đi nữa, vì thế lúc này trên danh nghĩa là hỏi ý kiến, kỳ thực là để nhắc nhở Lâm Cửu bọn họ sẽ cùng nhau khởi hành.

Trong lòng Lâm Cửu đương nhiên vui vẻ, y ngay cả ngự kiếm phi hành cũng không biết, tuy rằng trước khi xuất môn Vân Nhiễm đã đưa cho y một bảo bối để đến lúc gặp rắc rối có thể chạy trốn, chẳng qua đã là bảo bối, thì đương nhiên không thể dễ dàng lấy ra nha.

“Này... thật sự có lỗi ta không biết cưỡi ngựa.” Lâm Cửu vẫn hoá thân thành bộ dáng mập mạp như cũ hơi ngượng ngùng nói, ở thế giới kia tuy rằng y đã từng cưỡi ngựa, nhưng chỉ là cưỡi chơi một chút mà thôi, nếu như muốn thúc ngựa lao nhanh, thì quả làm khó cho Lâm Cửu.

Trên Vọng Nguyệt Sơn cũng không có ngựa, các tiên hiệp nếu không phải là chính mình bay thì cũng cưỡi tiên hạc, ai sẽ ở trên núi dạy y cưỡi ngựa a, y cũng chỉ biết tìm một con tiên hạc để cưỡi thôi.

“Cửu công tử quá lo lắng rồi, ngài là khách quý của U Lan Cốc chúng ta, sao có thể để ngài cưỡi ngựa bọn ba được?” Diệp U vỗ vỗ tay, một chiếc xe ngựa xa hoa chạy đến, bốn con tuấn mã cao lớn được cột vào phía trước, thân xe thoáng đảng rộng rãi, bên trong xe được lót một tấm đệm mềm mại, đốt u lan huân hương, lại còn có mấy ô vuông để đựng vật phẩm, đặt rượu cùng một ít điểm tâm, xem ra U Lan Cốc quả thật coi Lâm Cửu như khách quý.

Lâm Cửu cũng không khách khí ngồi vào, trong chiếc xe ngựa lớn như vậy cũng chỉ có một mình y ngồi mà thôi, Diệp U cùng Tâm Lan khéo léo cự tuyệt ý tốt của Lâm Cửu, hai người mỗi người cưỡi một con ngựa đi phía trước dẫn đường, khiến cho Lâm Cửu kinh ngạc chính là Nhị Cửu Tử trong Vọng Nguyệt Trấn kia cũng đi theo.

Y tùy tiện hỏi một câu, thì Diệp U công bố Nhị Cửu Tử chính là môn hạ của bọn họ.

Nhưng Nhị Cửu Tử này rõ ràng là người trong Vọng Nguyệt Trấn, như thế nào đã trở thành người của U Lan Cốc rồi? Lâm Cửu cũng không suy nghĩ nhiều, một mình thư thư phục phục ngồi trong xe nghỉ ngơi, tiện thể, đem mấy đồ vật linh tinh y mang theo xuống núi trong túi Càn Khôn lấy ra ngắm nghía cẩn thận.

Y không biết pháp thuật, cũng không có võ công, mấy năm nay được người trong Tiên Hiệp Điện chỉ điểm lại học được luyện được, trong Tàng thư các có không ít sách về luyện được, trong đó có một ít được liệu

mà trên Vọng Nguyệt Sơn không có, lần này xuống núi, Lâm Cửu đã nghĩ sẵn tiện đi các nơi thu thập được vật luôn.

Hiện tại được y dùng để thay đổi diện mạo là do chính y tự mình luyện chế ra.

Một người một miêu đang ở trong xe ngựa vù vù ngủ thì đột nhiên cảm thấy thân xe xóc nảy, tiểu hắc miêu lập tức mở to mắt từ trong lòng Lâm Cửu chui ra, Lâm Cửu cũng nhanh chóng tỉnh lại.

Cảm giác xe ngựa đột nhiên dừng lại, Lâm Cửu vén rèm lên lộ đầu ra xem, phía trước xe ngựa đứng hai hắc y nhân, còn Diệp U và Tâm Lan thì đang nắm chặt bảo kiếm chắn phía trước.

14. Chương 14 - Kẻ Xấu

Thiên hạ tứ phái: Đại Tuyết Sơn, U Lan Cốc, Thanh Thạch Giản, Thiên Thánh Nham.

Đại Tuyết Sơn nấp mình trong Tuyết Sơn vĩnh cửu phương Bắc, U Lan Cốc ẩn sâu ở hẻm núi phương Nam. Hoà thượng Thiên Thánh Nham cư ngụ trên đại điện trong núi, khác biệt với tác phong ở ẩn của ba phái trước, Thanh Thạch Giản thì lại nhập thế, tổng đường thiết lập ngay trong thành phố hoa, lại kinh doanh sản nghiệp khắp các nơi trên Đế Quốc, có khách điếm, hiệu châu báu, đủ các loại sản nghiệp.

Cũng bởi vậy mà Thanh Thạch Giản có nhiều quan hệ cùng Hoàng Thành hơn các phái khác một ít.

Đầu mùa xuân.

Một chiếc xe ngựa xa hoa tám ngựa kéo dừng ngay ngoài cửa tổng đàn Thanh Thạch Giản ở Dương thành, màn xích lên, nô bộc quỳ ở trước xe, một nam tử trẻ tuổi một thân hoa phục giẫm lên lưng nô bộc bước xuống, đôi giày gấm viền tơ vàng khảm ngọc đập lên mặt đất, đại đương gia của Thanh Thạch Giản tự mình xuất môn ra nghênh đón khách nhân.

“Tứ hoàng tử, bên trong thỉnh.” Không kiêu ngạo không siểm nịnh, thái độ ôn hoà, cầm trong tay một chiếc quạt giấy, đại đương gia Thanh Thạch Giản cư nhiên lại là một nam tử nho nhã chưa đầy ba mươi tuổi —— Hương Phù Thuý.

“Hương lâu chủ.” Tứ hoàng tử tò mò đưa mắt quét qua tổng đàn Phù Hương Lâu, sau đó cùng Hương lâu chủ đi vào, lần này Thanh Thạch Giản có thể thỉnh Hoàng Phủ hoàng tộc đến tham gia Tứ phái luận võ đại hội, đã là một vinh hạnh lớn của Thanh Thạch Giản, chuyện luận võ đại hội chỉ là nhỏ, cùng hoàng tộc quan hệ thân cận mới là trọng sự của Thanh Thạch Giản.

Chiếc váy màu nhạt khẽ bay, giữa trán điểm một chấm chu sa. Xoay người cất bước, được xưng là mỹ nhân phương Nam tam đương gia của Thanh Thạch Giản Bích Lưu Đan lặng lẽ đi theo phía sau Tứ hoàng tử cùng Hương lâu chủ, trong mắt có chút không vui, Tứ hoàng tử này thể nhưng ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, bình thường nam tử thấy nàng có ai không ngây ra như phỗng cơ chứ?

Một người từ bên cạnh nhẹ nhàng chạy tới nhỏ giọng nói vài câu với Bích Lưu Đan, vẻ không vui lập tức biến mất thay vào đó là đôi mắt xinh đẹp trở nên sáng ngời.

“Đám phế vật của U Lan Cốc thể mà lại có thể thỉnh được tiên hiệp đến?”

...

...

Kiểm như cầu vòng, thân tựa du long, chiêu thức của U Lan Cốc giống như kỳ danh: tao nhã xinh đẹp, nhất chiêu nhất thức đều như đang khiêu vũ, chính là Lâm Cửu nhận không được nói thầm, tuy rằng nhìn mấy người đánh nhau quả thật hay hơn khi xem phim, nhưng mà động tác của bọn họ nhanh quá khiến y căn bản chẳng nhìn thấy rõ cái gì với cái gì.

Diệp U và Tâm Lan đã bắt đầu giao thủ với hai hắc y nhân, mới chỉ trong chớp lát hai người đã chiếm được thượng phong.

“Là người phương nào phái các người tới?!” Diệp U lớn tiếng hỏi.

Hắc y nhân phát ra tiếng cười “hắc hắc”, đồng thời nhảy lùi về phía sau huyết một tiếng sáo, từ bốn phía trong rừng tức khắc chạy ra mấy chục con dã lang hung ác, vây quanh lấy Lâm Cửu.

Dã lang cùng hắc y nhân liên hợp tấn công, ngay lập tức khiến thế cục xoay chuyển, đám dã lang này so với lang bình thường nhanh nhẹn hơn không ít, hơn nữa như là có tâm trí hiểu được cách vận dụng chiến thuật. Diệp U cùng Tâm Lan vừa phải xua đuổi dã lang vừa phải đánh nhau với hắc y nhân, trên người tức khắc có thêm nhiều vết máu, không rảnh để chú ý đến xe ngựa, huống chi còn có tiên hiệp pháp thuật cao thâm ở đó, nên bọn họ càng sẵn lòng lo lắng cho chính mình hơn một chút.

Nhưng Lâm Cửu lại nóng nảy. Y thì biết pháp thuật cái đêch gì a.

Mắt thấy một con dã lang hung mãnh đang tiến đến gần, trong lòng Lâm Cửu tính toán xem phải chạy trốn thế nào, hai vị kia tại sao vẫn còn chưa tới cứu y? U Lan Cốc chẳng nhẽ đến mấy con dã lang cũng không thể đối phó được ư?

Một con dã lang đột nhiên tru lên lao về hướng Lâm Cửu, Lâm Cửu liền lấy một bảo kiếm từ trong túi Càn Khôn ra tùy tiện bổ tới, kiếm phong đảo qua, dã lang nhanh nhẹn tránh đi, rồi lại càng tiến gần thêm.

Lâm Cửu có thể đối phó một con dã lang, nhưng đồng thời hơn mười con cùng lao vào y thì y liền toi.

Xong rồi xong rồi, chẳng nhẽ Lâm Cửu y hôm nay phải táng thân tại đây?

Nếu chạy trốn, không khỏi quá xấu mặt...

Tiểu hắc miêu trong ngực Lâm Cửu miễn cưỡng nâng đầu lên, đôi mắt đỏ thẫm lạnh lùng quét qua hơn mười con dã lang đang chuẩn bị xông đến.

“Thối lang, dám lại đây bốn đại gia liền chém rụng đầu các ngươi!” Tay cầm bảo kiếm, Lâm Cửu khí thế yếu ớt hô lên vài tiếng, chỉ thấy mấy con dã lang kia đột nhiên mất đi bộ dáng hung ác, phát ra một hàng tiếng kêu thảm thương rồi xoay người chạy đi mất.

15. Chương 15 - Hồ Diệp Lan

Cứ như vậy... đột nhiên tất cả đám dã lang đều mặc danh kỳ diệu chạy mất?

“Cửu công tử quả nhiên thần thông cái thế, hôm nay nếu như không phải có Cửu công tử ra tay tương trợ, hai người chúng tôi có lẽ đã phải táng thân nơi này, đa tạ ân cứu mạng của Cửu công tử!”

Nghe thấy lời Diệp U và Tâm Lan vừa nói, Lâm Cửu có thể xác định dã lang không phải do hai người bọn họ đuổi đi, nhưng khẳng định cũng không phải do y, Lâm Cửu đương nhiên không cho rằng mình chỉ tùy tiện quát hai tiếng là đám dã lang kia lập tức chạy mất. Hồi còn ở Vọng Nguyệt Sơn y không chỉ quát một lần, nhưng có con dã thú nào chạy đi đâu.

Vì cơ gì lúc đó tất cả đám dã lang kia đều đột nhiên sợ tới mức chạy mất hút, chẳng lẽ trừ bốn người bọn họ ra còn có vị cao thủ nào đang âm thầm tương trợ sao?

Từ lúc bấy lang đột nhiên hốt hoảng bỏ chạy, hai tên hắc y nhân bắt mình kia cũng bị dọa, nhanh chóng rời đi, dọc đoạn đường Diệp U cùng Tâm Lan vẫn đề cao cảnh giác, sợ nửa đường lại xuất hiện thêm mấy hắc y nhân nữa, tuy rằng hai người họ tin tưởng rằng có tiên hiệp ở đây, bọn họ tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố gì. Nhưng mà không muốn mất thể diện trước mặt tiên hiệp a.

Trừ bỏ hai tên hắc y nhân lúc đầu, sau đó trên đường đều thật an bình. Hai ngày sau, người của U Lan Cốc cũng kịp thời chạy đến, đoàn người sau bảy ngày chậm rãi tới Lưu Tinh Thành.

Lưu Tinh Thành, là giáp giới Nam Bắc của Xích Thổ Đại Địa, một con sông dài từ Nam chí Bắc phân Lưu Tinh Thành thành hai, dân cư đông đúc, kinh tế phồn vinh, là cửa khẩu thông thương trọng yếu của Xích Thổ Đại Địa, hết thảy mọi người lên Bắc xuống Nam đều phải đi qua Lưu Tinh Thành, mà đồng thời vì vị trí địa lý đặc thù của nó nên đây cũng trở thành địa điểm tốt nhất để bốn phái tiến hành Tứ phái luận võ đại hội.

Trong bốn phái, Đại Tuyết Sơn ở sâu trong phương Bắc, U Lan Cốc trú trong thung lũng phương Nam, Thiên Thánh Nham cư ngụ trên đại sơn, địa điểm tổ chức đặt ở Nam hay Bắc cũng không thích hợp, cuối cùng quyết định chọn giao giới giữa Nam với Bắc – Lưu Tinh Thành, từ đó, mỗi năm một lần chưa từng thay đổi.

Xe ngựa U Lan Cốc tiến vào đại môn Lưu Tinh Thành, tuy rằng những người đứng ngoài chờ vào thành xếp hàng dài, nhưng chỉ cần có tiền có thế thì không thời đại nào không có đặc quyền, Lâm Cửu ngồi xe ngựa là có thể không cần xếp hàng mà vẫn được ưu tiên đi qua cửa thành.

Thật phồn hoa! Đây là ấn tượng đầu tiên của Lâm Cửu đối với Lưu Tinh Thành.

Không có lầu cao, nhưng mỗi gian đều mang hương sắc cổ xưa, phòng ốc cực ý nhị, dùng tinh diệu tế mại để hình dung cách xây dựng phòng ốc một chút cũng không quá, hai bên đường là đủ loại cửa hàng, người trên đường từ bốn phương tám hướng đi tới đi lui, ngựa xe như nước, nơi nơi đều tràn ngập khí tức phồn hoa.

Tuy nói mới sống tại thế giới này hai năm, nhưng hai năm trước y đều ở trên Vọng Nguyệt Sơn, đây đúng là lần đầu tiên y chân thật cảm thụ sự phồn hoa của dị thế.

Thường nghe người ta nói thứ được chữa thương tốt nhất trên đời chính là thời gian, như nước chảy nhẹ nhàng mơn trớn nội tâm đau xót của phạm nhân, dần dần phai nhạt, dần dần khép lại, Lâm Cửu hiện tại đã có thể tự mình cảm thụ được, thời gian hai năm cũng đủ để y nhìn thẳng vào tương lai của mình.

Y rốt cuộc cũng không trở về được nữa, không phải sao?

Sờ sờ mặt mình Lâm Cửu không khỏi than nhẹ, cho y cái gì không tốt, kinh thế võ công, độc môn bí kíp, cái gì cũng đều tốt hơn hiện tại, hiện tại y chỉ là một người bình thường, trừ bỏ vẻ ngoài xinh đẹp ra.

Nhưng y đường đường là một nam tử hán, bề ngoài cho dù xinh đẹp thì có lợi ích gì, cũng không phải nữ nhân.

“Tiểu tặc miêu!” Mèo con trong ngực đột nhiên cọ cọ, Lâm Cửu một đám nện xuống, thối miêu luôn luôn lười biếng cắn y một ngụm, cọ một cái liền nhảy phắt qua cửa sổ ra ngoài.

Lâm Cửu vội thò đầu ra xem, tiểu hắc miêu đã sớm không còn thấy bóng dáng.

Tiểu tặc miêu không lương tâm, nuôi người lâu như vậy, cư nhiên quay ra cắn ta, còn dám chạy trốn. Nhìn ngón tay bị cắn của mình, Lâm Cửu lấy một lọ thuốc trị thương từ túi Càn Khôn ra bôi lên, thối miêu này răng nanh sắc thật, cư nhiên mới cắn một ngụm đã chảy máu.

Hiện giờ ngay cả thối miêu cũng chạy mất, Lâm Cửu thật là chỉ còn một mình một người.

Chạy thì chạy đi, nếu như bị người khác bắt được, không nhất định sẽ đối xử tốt với người như ta vậy đâu, nói không chừng còn bị người ta lột da lấy máu, hấp thành một nồi thịt tiểu hổ...

Lâm Cửu âm thầm nguyện rửa cái con ăn mất linh dược của y kia, tiểu tặc miêu lấy oán trả ơn.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại trước một gian khách điểm xa hoa, Lâm Cửu nghe Diệp U ở bên ngoài cung kính nói: “Cửu công tử, chúng ta tới rồi.”

Lâm Cửu vén rèm bước xuống, chỉ thấy một siêu cấp đại mỹ nữ đi về phía mình.

Phong thái yêu kiều thùy mị, châu sa che mặt, nhẹ nhàng bước tới, dáng điệu thướt tha, búi tóc hồ điệp, bội sức hoa lan, cho dù không nhìn rõ dung mạo nữ tử, nhưng vừa thấy đã biết đó là một đại mỹ nhân phong tư yếu diệu.

Mà vị đại mỹ nhân này chính là U Lan Cốc cốc chủ Hồ Diệp Lan, lúc thu được ứng đưa thư của Diệp U, Hồ Diệp Lan liền cấp tốc chuẩn bị, muốn nhanh chóng trông thấy vị tiên hiệp nổi tiếng thiên hạ này xem rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Có điều khi nhìn thấy tướng mạo bình thường của Lâm Cửu, toàn thân không một chút chân khí từ trên xe ngựa bước xuống, trong lòng Hồ Diệp Lan không khỏi thấy sinh nghi, người mập mạp bình thường này chính là người được gọi là tiên hiệp?

Hồ Diệp Lan đã từng gặp qua tiên hiệp, nên nàng biết, tiên hiệp tất cả đều có võ công cao thâm, nhưng người này nàng lại không hề cảm nhận được luồng chân khí nào tồn tại, nhìn thể nào cũng thấy giống một người qua đường bị tóm tuýt tiện trên đường mà thôi, trong lòng mặc dù có nghi hoặc, nhưng nghĩ đến Diệp U không có khả năng nhận nhầm người. Hồ Diệp Lan vẫn rất khoan đãi với Lâm Cửu.

Nếu muốn nói điểm duy nhất Lâm Cửu giống một vị tiên hiệp, thì đó chính là khí chất.

Người này nhìn qua chỉ mới tầm ngoài hai mươi là cùng, nhưng trong mắt lại không hề có vẻ ngây ngô, giờ tay nhấc chân đều lộ ra sự cao quý tao nhã không nói lên lời, nhất là khi vị Cửu công tử này nhìn mình lại không hề tỏ ra kinh ngạc, điều này khiến Hồ Diệp Lan có chút xúc động.

Tất cả những người từng gặp qua nàng, đừng nói là phạm phu tục tử, ngay đến đám lừa đảo Thiên Thánh Nham kia cũng phải瑟瑟瑟瑟, nhưng vị Cửu công tử này lại coi mình giống như người thường không rung động chút nào trước sắc đẹp.

Chỉ với điểm này, đã đúng là hiếm có.

U Lan Cốc cốc chủ Hồ Diệp Lan, trời sinh đã có một cỗ phong vận thành thực, gặp qua mỹ mạo này không người nào không quý gồi, người thờ ơ giống như Lâm Cửu đây, thật đúng là đã ít lại càng ít.

Có điều mỹ nhân này Lâm Cửu biết rõ mình hưởng thụ không nổi, nhất là ánh mắt đối phương khi nhìn y, tuy rằng có ẩn chứa sự cung kính, nhưng sâu trong đó lại là ngầm đánh giá.

Có lẽ do sống trên Vọng Nguyệt Sơn đã lâu, Lâm Cửu cảm thấy không được hợp lắm với những nơi náo nhiệt, tìm lấy cái có khước từ sự khoan đãi của U Lan Cốc cốc chủ, tự mình vào phòng, thật phù hợp với đặc tính thích sống đơn độc của tiên hiệp.

Sau khi Lâm Cửu chạy vào phòng, Hồ Diệp Lan lập tức gọi Diệp U cùng Tâm Lan vào phòng mình.

“Hồi cốc chủ, lúc đầu chúng đệ tử cũng không tin người này là tiên hiệp, nhưng trong tay Cửu công tử có thông linh ngọc bội của Tiên Hiệp Điện, thế gian này trừ bỏ Tiên Hiệp Điện ra, còn ai có thể có được thông linh ngọc bội đây?” Diệp U tiến lên nói.

Tâm Lan gật gật đầu, bổ sung: “Cốc chủ, trên đường đi chúng đệ tử gặp mai phục, lúc ấy đệ tử cùng Diệp U sư huynh thiếu chút nữa không chống đỡ nổi, sau đó vẫn là phải nhờ Cửu công tử đẩy lui đám ác lang kia, đệ tử thấy vị công tử này nhìn như không có chút chân khí nào, nhưng có thể nào là y đang giấu tài?”

Diệp U cũng gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, Cửu công tử từng nói, khi bọn họ xuống núi sẽ dịch dung, thiết nghĩ cũng rất có khả năng che giấu cả thực lực. Cho dù người này không phải tiên hiệp, nhưng nhất định có quan hệ với Tiên Hiệp Điện, dù sao thông linh ngọc bội cũng có thể chứng minh y là người của Tiên Hiệp Điện.”

Hồ Diệp Lan gật gật đầu, hai người nói cũng đúng, dù sao bọn họ chỉ cần tiên hiệp đến để tặng thể diện, lại không cần tiên hiệp ra tay, mặc kệ người nọ có thật là tiên hiệp hay không, chỉ cần có thông linh ngọc bội như vậy là đủ rồi.

“Mấy ngày nay hai phái khác cũng sẽ lần lượt đến, các người phái người bảo vệ tốt an toàn cho Cửu công tử, tuy nói ở Lưu Tinh Thành không ai dám làm xằng làm bậy, nhưng thận trọng vẫn hơn, chúng ta không thể lơ là được.”

“Vâng!”

16. Chương 16 - Kẻ Có Tiền

Tứ pháp luận võ đại hội là cái dạng gì a? Lâm Cửu trong lòng tràn đầy chờ mong, một đám cao thủ ở trước mặt người so chiêu, quả thực còn sống động hơn cả xem phim 3D ý!

Cách đại hội còn vài ngày nữa, Lâm Cửu cũng không muốn lãng phí khoảng thời gian này, mỗi ngày ngoại trừ ở trong phòng đọc sách, ngủ, ăn cơm ra, phần lớn thời gian của y đều lang thang bên ngoài.

Y đối với mọi thứ trong thành đều thật xa lạ, tùy tiện thấy trò biểu diễn mới lạ cũng sẽ kinh hô liên tục, không biết còn tưởng rằng người này từ vùng núi quê xa xôi hẻo lánh nào tới, chẳng qua Lâm Cửu quả là từ trên núi xuống thật, lần đầu vào thành, thấy gì cũng đều mới mẻ.

Cũng may U Lan Cốc phái Diệp U cùng Tâm Lan theo bồi bên Lâm Cửu, có thể tùy thời tùy chỗ giúp vị Cửu công tử tôn quý này giải đáp nghi hoặc.

“Khuyến nghị vị chê cười rồi, ta lần đầu tiên xuống núi, cái gì cũng đều không hiểu.” Ngay cả mua đồ cũng không biết phải hỏi Diệp U cùng Tâm Lan bên cạnh xem mua thế nào. Lâm Cửu cũng thấy có chút ngượng ngùng.

“Cửu công tử chính là cao nhân xuất thế, có thể giúp công tử giải đáp nghi hoặc chính là vinh hạnh của chúng ta.” Có điều đúng là cái gì cũng đều không biết, bộ dáng cái gì cũng muốn hỏi làm cho Diệp U cùng Tâm Lan càng thêm tin tưởng vững chắc Lâm Cửu là tiên hiệp, bằng không thường nhân sao có thể ngay cả mua đồ cũng không biết được chứ.

Thật cũng không phải Lâm Cửu không biết mua đồ vật này nọ, người này quả thật không có khái niệm về tiền tài, lúc ở trên núi căn bản không cần dùng đến tiền, khi xuống núi chực vị tiên hiệp đem một đồng bạc vụn vàng lá bảo thạch gì gì đó ném cho y, Lâm Cửu cũng không biết trong Hoàng Phủ Đế Quốc vật giá là thế nào, có phải cũng không khác nhiều lắm với Trung Quốc cổ đại hay không.

Vì thế khi Diệp U cùng Tâm Lan thấy Lâm Cửu tùy tiện lấy ra một mảnh vàng lá mua một bộ quần áo thiếu chút nữa té xỉu, phiên vàng lá này đừng nói là mua một bộ quần áo, dù cho muốn mua cả cửa hàng này cũng không thành vấn đề.

“Vàng lá này lại đáng giá như vậy sao a?”

“Đương nhiên, sản kim lượng của Xích Thổ Đại Địa ít, bảo thạch lại khó tìm, như mảnh vàng lá với độ tinh khiết cực cao trong tay Cửu công tử đây, chính là giá trị một vạn bối*.” Diệp U giải thích.

(*Bối: tiền xưa, bằng vỏ sò)

Trên Xích Thổ Đại Địa không trực tiếp dùng vàng bạc lưu thông, mà là sử dụng tiền “Bối”, một mảnh vàng lá giá trị một vạn bối, mà một khối bảo thạch có thể đạt tới mười vạn bối, thậm chí hơn trăm vạn.

Lâm Cửu vừa nghe cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Này... này... nói như vậy y hiện tại chẳng phải là thiên vạn đại phú ông sao? Chỉ tính riêng vàng lá y đã đầy cả một túi, còn có bảo thạch cũng một gói to, bạc vụn linh tinh cũng không phải số ít.

Y vốn tưởng rằng vàng bạc bảo thạch trong thế giới này giá trị cũng tương đương ở thế giới trước kia, không nghĩ tới lại trân quý như vậy.

Có điều vừa mới nghĩ như thế, hoá ra Tiên Hiệp Điện có tiền như vậy a! Đại môn Tiên Hiệp Điện dùng cả một khối ngọc thạch cắt thành a, còn lại lầu gác a, phòng a, không phải là cổ thụ ngàn năm thì cũng là bảo thạch a, ngọc a.

Mấy cái thứ vàng bạc này tiên hiệp người ta ngại tục khí, trừ bỏ ngẫu nhiên dùng làm đồ trang sức bên ngoài ra, căn bản không ai muốn.

Lâm Cửu không khỏi nuốt ngụm nước miếng, sau khi y hạ sơn mới biết được hoá ra Tiên Hiệp Điện tài giỏi như vậy, có tiền như vậy, khó trách một đám đều ở trên đỉnh núi cao không muốn nhập thế.

“Nói như vậy, Cửu công tử không có tiền thông dụng của Hoàng Phủ Đế Quốc, phía trước có một tiền trang, chúng ta có thể đem đó đổi vàng lá thành tiền, như vậy mua đồ cũng sẽ dễ dàng hơn một ít.” Tâm Lan nói.

Lâm Cửu đi theo Diệp U cùng Tâm Lan tới tiền trang, lão bản thấy Diệp U cùng Tâm Lan vào vội vàng chạy ra đón: “Thì ra là khách quý của U Lan Cốc, mời vào mời vào, có chuyện gì cần tại hạ cố gắng chút sức lực nhỏ nhoi cho các vị đây?”

Diệp U cùng Tâm Lan đưa mắt nhìn về phía bọn họ vừa đứng, lộ ra một người vẫn đi theo bọn họ bị bỏ qua không được chú ý tới – Lâm Cửu : “Một vị bằng hữu của chúng ta muốn đổi tiền.”

Tiền trang lão bản hai bên rìa như nét phẩy rồi cuộc chú ý tới sự tồn tại của Lâm Cửu, nhìn đến người mập mạp bình thường này, lão bản không khỏi nghĩ thầm người nọ đến lúc nào vậy?

17. Chương 17 - Đại Ma Đầu

“Không biết vị công tử đây muốn dùng vật gì để đổi tiền, vàng bạc châu báu, các loại ngọc thạch, thậm chí binh khí hay thứ gì quý giá tiền trang chúng ta cũng có thể nhận.” Trong giọng nói của tiền trang lão bản có chút tự hào, Diệp U cùng Tâm Lan bên cạnh cũng không khỏi lộ ra một cái khinh thường.

“Ta đổi tiền có hơi nhiều sợ không tiện lấy, các người nơi này có thể dùng cái gì để ta tùy thời lấy ra dùng không?” Tuy nói có túi Càn Khôn, nhưng mà muốn nhét một đồng tiền vào cũng thật phiền toái, hơn nữa dung lượng của túi Càn Khôn cũng có hạn.

“Đại khái nếu trên trăm vạn, bốn tiền trang có thể cung cấp một ngân phiếu định mức, dựa vào ngân phiếu định mức này, ngài có thể lãnh tiền ở các tiền trang trong Đế Quốc.” Tiền trang lão bản ha ha cười nói: “Lấy thanh danh Thanh Thạch Giản chúng ta cam đoan, một phân tiền của ngài cũng không thiếu.”

Hoá ra điểm này là Thanh Thạch Giản mở a, khó trách thấy hai người Diệp U và Tâm Lan sau khi tiến vào đều mặt mày lạnh lùng. Lâm Cửu còn muốn tiếp tục đi dạo phố. Không muốn trì hoãn quá lâu trong tiền trang này.

“Vậy người đem mấy thứ này đều đổi thành tiền đi.” Lâm Cửu vô cùng thoải mái từ trong túi vải lấy ra một túi vàng lá phóng tới trước mặt tiền trang lão bản, tiền trang lão bản mở túi ra, trong phút chốc căn phòng tràn ngập kim quang lấp lánh, ánh mắt tiền trang lão bản gắt gao nhìn chằm chằm túi vàng lá rực rỡ không động đậy.

“Không đủ trăm vạn sao? Vậy vẫn còn cái này nữa.” Nghĩ rằng tiền trang lão bản không nói lời nào là bởi vì y đổi tiền không đủ một trăm vạn, Lâm Cửu lại lấy ra hai khối lục bảo thạch.

Cái này đến ngay cả Diệp U cùng Tâm Lan đều nhìn không được chớp chớp mắt, tiền trang lão bản không phải bởi vì bảo thạch của Lâm Cửu không đáng tiền mà sững sốt, trái lại, là bảo thạch này thực sự rất đáng giá.

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Đây là bao nhiêu bút sinh ý a! Tiền trang lão bản liên tục lau mồ hôi, vội vàng lấy lại tinh thần, nhìn thật kỹ lục bảo thạch trên bàn một phen, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn người mập mạp bình thường trước mặt này: “Vị công tử này, thứ tại hạ cả gan hỏi một câu, bảo thạch này là ngài từ nơi nào lấy tới?”

Lâm Cửu khẽ cau mày, không trả lời: “Ta có buộc phải trả lời câu hỏi của người không?”

“Không, không, không! Đương nhiên không cần.” Nhìn người này tuổi còn trẻ, không thể tưởng được lại rất sắc sảo, bên cạnh còn có người của U Lan Cốc hộ vệ, hẳn không phải người thường. Tiền trang lão bản cung kính nói: “Lục bảo thạch này tên là U Lục, trừ bỏ có tác dụng làm đồ trang sức, nếu thường xuyên đeo còn có thể nâng cao tinh thần, tỉnh não, chính là bảo bối không thường thấy a, nghe nói chỉ trong thâm sơn mới có.”

Nói xong tiền trang lão bản ánh mắt phức tạp lại hâm mộ nhìn y, cũng không biết vị có tướng mạo thường thường mập mạp này lấy được từ đâu.

“Người chỉ cần đổi tiền cho ta là được rồi.” Cái này Lâm Cửu biết, trong túi y trừ bỏ U Lục còn có các loại bảo thạch khác, nhưng tất cả đều kém khối thông linh ngọc bội cất trong ngực y.

Tiền trang lão bản không dám trì hoãn, nhanh chóng viết cho Lâm Cửu hoá đơn, một túi vàng lá hai khối bảo thạch, vậy mà giá trị lên tới một ngàn ba trăm vạn bói! Lâm Cửu gửi lại một ngàn vạn, chính mình tùy thân mang theo ba trăm vạn, vô cùng cao hứng tiếp tục ra ngoài dạo phố mua đồ.

Sau khi Lâm Cửu rời đi, tiền trang lão bản vội vàng chạy vào trong phòng đem chuyện này bẩm báo cho bề trên, người của U Lan Cốc mang theo một tên mập mập siêu có tiền!

Tuy rằng Thanh Thạch Giản có kinh doanh khách điểm, nhưng khách điểm xa hoa bốn phái trụ ở Lưu Tinh Thành cũng không phải là sản nghiệp của Thanh Thạch Giản, mà là của Lưu Tinh Thành thành chủ, đồng thời Lưu Tinh Thành thành chủ cũng phụ trách công tác trị an trong lúc bốn phái luận võ, dù sao cũng là ở trong thành của hắn, hắn không muốn mấy đại phái này gặp chuyện phiền toái gì.

Đã nhiều ngày, người của ba phái khác nối đuôi nhau mà đến, Lâm Cửu phát hiện một chuyện rất thú vị, lão đại của Đại Tuyết Sơn cùng U Lan Cốc đều là nữ, Thanh Thạch Giản và Thiên Thánh Nham lại là nam nhân, tỷ lệ nam nữ rất cân bằng.

Từ trên đường trở về, một mình Lâm Cửu vừa lúc đi qua đám người Thiên Thánh Nham đang tới khách điểm, cùng trước kia Lâm Cửu nhìn thấy không giống nhau, trước kia hoà thượng Thiên Thánh Nham đều đi bộ mà đến, hơn nữa mỗi người đều mặc tăng y trắng, nhưng hôm nay lại là một đám hắc y hoà thượng nâng một cỗ kiệu màu đen, một luồng tà khí đột nhiên tới gần.

“Là sư phụ Ma tăng, Diệt Thiên.” Diệp U cùng Tâm Lan khẽ nhủ thầm, đứng ở xa xa không muốn đến gần.

Còn gì là người xuất gia a, tâm tư được mất nặng như vậy, vì muốn có thể diện trước ba phái kia, Thiên Thánh Nham cứ nhiên đến cả Đại ma đầu cũng mời tới, không phải vẫn đều nói cái gì mà phật ma hai phía sao? Hiện tại lại trộn lẫn với nhau.

Trong lòng Lâm Cửu không khỏi khinh thường một phen, có điều ánh mắt như hạt châu vẫn nhìn chăm chăm cỗ kiệu màu đen lộ ra hơi thở quỷ dị kia, lại nhìn hắc y hoà thượng nâng kiệu, có người nào là mặc tăng y bình thường đâu, khẩu kết* (nút buộc) trên y phục đều là hắc ngọc chế thành! Liên tưởng đến đám hoà thượng Thiên Thánh Nham trước đây, Lâm Cửu không khỏi cảm thán, ma đầu này thật có tiền a!

Cỗ kiệu hắc ngọc ngừng lại, người ra ra vào vào khách điểm như đều đạt đến nhận thức chung nhất: tất cả cùng cách xa không muốn tới gần, Lâm Cửu xa xa có thể cảm giác được một luồng khí mát lạnh từ lòng bàn chân truyền lên.

Ma đầu thật đáng sợ, không biết bộ dáng như thế nào.

Ngay sau đó Lâm Cửu phải thất vọng rồi, ma đầu từ trong kiệu bước xuống, nhưng trên người trùm một cái áo choàng đen siêu lớn, đừng nói là mặt, ngay đến tay cũng giấu bên trong, người ngoài căn bản nhìn không thấy một đầu ngón tay của Đại ma đầu, nhưng mà Lâm Cửu phát hiện, hoá ra ma đầu này có tóc a.

Mái tóc thật dài đen như mực đổ xuống, cơ hồ lẫn với y phục thành một thể.

Đồ đệ của Đại ma đầu là hoà thượng, nhưng Đại ma đầu lại không phải hoà thượng, thật thú vị, trên giang hồ sẽ không có ai muốn đi trên chóc tên gia hỏa kỳ quái này, cho dù là Thiên Thánh Nham cũng thế, có điều mọi người không ai nghĩ đến Thiên Thánh Nham đi thỉnh Đại ma đầu, mà ma đầu cứ nhiên cũng đáp ứng.

Núp dưới tấm áo choàng đen, Diệt Thiên từ cỗ kiệu bước xuống, nhưng không lập tức đi vào khách điểm, cước bộ tạm ngừng, chuyển phương hướng, đột nhiên xoay người trực tiếp đi về hướng Lâm Cửu.

Diệp U cùng Tâm Lan muốn tiến lên ngăn lại, nhưng lại phát hiện hai chân mình thế nhưng dù cố động mãi mà vẫn bất động, đúng là hoàn toàn bị khí thể của ma đầu này áp đến không thể nhúc nhích.

Lâm Cửu cũng rất muốn chạy đi, tuy nói y đối với ma đầu rất hiếu kỳ, nhưng nếu như bị ma đầu chú ý tới, cũng chẳng phải việc tốt lành gì, hiện tại y chỉ là một tên mập mập bình thường thôi a, ma đầu này sao lại đi về phía y.

Nghe Vân Nhiễm nói Đại ma đầu hỉ nộ vô thường, giết người không hề báo trước, Đại ma đầu này không phải là muốn giết mình đi? Nếu trốn không được không bằng nghênh diện thẳng đánh, có nhiều người ở đây như vậy, Lâm Cửu cũng có thêm chút lá gan.

Ưỡn ngực Lâm Cửu trơ mắt nhìn hắc y Đại ma đầu đi tới trước mặt mình, những người khác đại khái cũng cũng thấy kì quái giống Lâm Cửu, vì sao Đại ma đầu quỷ dị này lại chú ý tới một người mập mạp diện mạo phổ thông như thế chứ.

Lâm Cửu cảm thấy mình như bị người ta nhìn từ trong ra ngoài một lần, cảm giác này giống như y không mặc quần áo khiến người ta cảm thấy có chút lúng túng. Tuy rằng cách Đại ma đầu một tấm áo choàng lớn, nhưng Lâm Cửu vẫn có thể cảm giác được đối phương đang đánh giá mình, ma đầu này vì sao lại đột nhiên chú ý đến y?

“Ngô —— người của Tiên Hiệp Điện sao? Ha ha ha —— thú vị.”

Lời Đại ma đầu vừa nói ra, Lâm Cửu cũng nghe thấy, so với trong trí tưởng tượng của Lâm Cửu thì không giống lắm, y vốn tưởng rằng Đại ma đầu là một lão già khom, không nghĩ tới thanh âm trầm thấp lại còn rất có từ tính, không giống như một lão nhân a.

Đợi đến khi Lâm Cửu phản ứng lại, Đại ma đầu đã sớm không còn đứng trước mặt y.

Tên Đại ma đầu kia sao biết y là người của Tiên Hiệp Điện? Lâm Cửu trong lòng âm thầm kinh ngạc, lại phát hiện xung quanh có không ít người đang nhìn y, nghĩ đến hẳn là do câu nói ban nãy của Đại ma đầu Diệt Thiên, khiến người khác đều nghĩ y là tiên hiệp.

18. Chương 18 - Tĩnh Vương Hoàng Thiên Hách

Nếu nói trước đây người trong U Lan Cốc còn mấy phần hoài nghi Lâm Cửu có phải tiên hiệp thật hay không, thì từ sau khi Đại ma đầu đi đến trước mặt Lâm Cửu nói ra một câu kia, sẽ không ai còn dám nghi ngờ thân phận tiên hiệp của Lâm Cửu nữa.

Nhưng cũng chỉ có một mình Lâm Cửu hiểu được, Đại ma đầu Diệt Thiên nói y là —— người của Tiên Hiệp Điện.

Lâm Cửu có một loại cảm giác, Diệt Thiên đã hoàn toàn nhìn thấu toàn bộ y, thậm chí nhìn ra y không phải tiên hiệp, chẳng qua chỉ là từ Tiên Hiệp Điện đi ra mà thôi.

Nhưng tên Đại ma đầu kia làm sao biết mình từ Tiên Hiệp Điện ra chứ?

Xem ra tên Đại ma đầu đó cũng không muốn giết y, cái này rất tốt, tuy Lâm Cửu có vài hứng thú khó hiểu đối với vị Đại ma đầu nọ, nhưng uy áp trên người Diệt Thiên hơi khiến y không thở nổi. Gia hỏa này thật đáng sợ, về sau vẫn nên cách càng xa càng tốt.

Cũng may sau khi Đại ma đầu đi vào khách điểm vẫn luôn ở trong phòng không bước ra ngoài, nếu không mọi người thật chẳng biết phải làm sao, có lẽ ngay đến mấy hoà thượng Thiên Thánh Nham cũng không muốn tới gần tên Diệt Thiên đó.

Nhờ phúc của Diệt Thiên, Lâm Cửu với “dung mạo béo mập tầm thường” này bỗng chốc trở thành tiêu điểm của mọi người, mọi người vừa nghe thấy nơi này cư nhiên có người của Tiên Hiệp Điện, một đám đều nhìn nhìn Lâm Cửu như nhìn Diệt Thiên, bất đồng chính là trong mắt thiếu một ít sợ sệt, hơn vài phần kính nể, xem ra thanh danh của tiên hiệp ở dân gian vẫn là không tồi nha!

Lúc đầu mọi người không ai dám thân cận Lâm Cửu, dù sao tiên hiệp đều là người không thích náo nhiệt, nhưng về lâu về dài, bọn họ dần dần phát hiện tiên hiệp vừa mới xuống núi đối với hết thảy mọi thứ trên thế gian đều cảm thấy thực hứng thú, cực kỳ vui vẻ lắng nghe bọn họ nói về sự tình của các môn phái, hơn nữa thái độ của Lâm Cửu cũng coi như ôn hoà, mọi người tức khắc lại sinh thêm vài phần kính nể với y.

Khách nhân U Lan Cốc mời đến được mọi người để ý, trong lòng đương nhiên cao hứng, có điều mấy phái khác đã có chút đỏ mắt, không biết U Lan Cốc này có được vận may gì, ngay đến cả tiên hiệp cũng mời tới được.

Thi đấu còn chưa bắt đầu, mà bốn phái đã minh tranh ám đấu, ẩn ẩn có mùi thuốc súng khắp nơi.

Thiên Thánh Nham trái lại không hề gì, dù sao bọn họ có Đại ma đầu áp trận, Đại Tuyết Sơn cũng chỉ là hơi nhìn Lâm Cửu nhiều một chút, nhưng Thanh Thạch Giản thì lại có chút không vui lòng.

Từ năm ngoái tới nay, người Thanh Thạch Giản cùng U Lan Cốc mời đến đều khó phân cao thấp, ai biết năm nay U Lan Cốc lại đột nhiên mời được tiên hiệp, Thanh Thạch Giản bọn họ há có thể bằng lòng làm đá lót đường.

Lưu Tinh Thành thành chủ, hôm nay tự mình xuất hiện trong khách điểm, đơn giản là vì có một vị khách nhân cực kỳ tôn quý đến đây, mấy đại đương gia của Thanh Thạch Giản cũng đồng thời xuất hiện, không vì lý do gì khác, vị khách nhân tôn quý bọn họ mời đến tới rồi!

Hoàng tộc cao quý nhất của Hoàng Phủ Đế Quốc, hôm nay Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Thiên Hách cùng lâu chủ Hương Phù Thủy cuối cùng cũng đã xuất hiện tại khách điểm.

Tứ hoàng tử? Hoàng Phủ Thiên Hách? Chính là tên vương gia si tình kia?

Ngồi ở trên lầu, Lâm Cửu nhìn xuống dưới, Hoàng Phủ Thiên Hách “lớn” hơn y một tuổi, lớn lên trông cũng không tồi, một tên hoàng gia tiểu bạch kiếm bạch bạch tịnh tịnh* (trắng trắng sạch sạch)

Đại khái không dự đoán được lại gặp “người quen” ngay tại chỗ này, Lâm Cửu ngồi ở trên lầu không khỏi nhìn chằm chằm Tứ hoàng tử một lúc, trong trí nhớ vị từng là Tứ hoàng tử, hiện tại là Tinh Vương gia này đối xử với Lâm Cửu cũng không tệ, coi như là một tên si tình đi.

Lâm Cửu khẽ run run, hiện tại y không hứng thú gì đối với loại chuyện này, có điều suy xét đến sự quan tâm từ trước của Tinh Vương đối với Lâm Cửu, ẩn tượng của y đối với Tinh Vương có thể coi như không tồi.

19. Chương 19 - Tiệc Rượu

Có lẽ do Lâm Cửu nhìn chằm chằm Tinh Vương quá lâu, Hoàng Phủ Thiên Hách có chút không thoải mái ngẩng đầu, xem ai có lá gan lớn như vậy dám chằm chằm nhìn đi nhìn lại vào hắn, nhưng đợi đến lúc hắn ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ còn thấy một bóng lưng, cùng với mái tóc dài như vậy mực tung bay theo gió.

Một cảm giác quen thuộc kỳ quái lập tức nảy lên trong lòng Hoàng Phủ Thiên Hách, không nhận được lên tiếng hỏi: “Người nọ là ai?”

Hương lâu chủ cùng đến với Hoàng Phủ Thiên Hách, nên hắn cũng không biết người nọ là ai, sau khi hỏi thử thủ hạ mới biết được đó là tiên hiệp, Hương lâu chủ cũng không khỏi khẽ sững sốt, trên đường hắn cũng nghe nói U Lan Cốc mời tiên hiệp đến, nhưng vừa rồi hắn lại không hề chú ý tới người nọ, mà là Tứ hoàng tử chú ý tới.

Hương lâu chủ nói chi tiết cho Hoàng Phủ Thiên Hách, thấy trên mặt Hoàng Phủ Thiên Hách có nghi ngờ, không khỏi hỏi: “Điện hạ quen biết vị Cửu công tử kia?”

Hoàng Phủ Thiên Hách lắc lắc đầu, hắn từ trước tới giờ đều chưa từng gặp qua tiên hiệp, chứ đừng nói đến chuyện quen biết, hoá ra vừa rồi người nọ là tiên hiệp, khó trách hắn có loại cảm giác kỳ quái như vậy.

Hoàng Phủ hoàng tộc cũng không phải muốn mời là có thể mời đến, những người quyền quý trong Hoàng Thành kỳ thật cũng không coi trọng cái gọi là giang hồ, ở trong mắt bọn họ, những người này chẳng qua chỉ là tiểu đả tiểu nháo, hay nói cách khác, người trong hoàng cung khinh thường tham gia mấy chuyện giang hồ đại sự gì đó này.

Có điều Hoàng Phủ Thiên Hách có thể xem như là một ngoại lệ, hẳn không có lòng dạ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, là hoàng tộc đầu tiên trong lịch sử Hoàng Phủ Đế Quốc tham gia võ lâm thịnh thế, có tiếng là vị vương gia nhàn hạ.

Lần này xuất cung, Hoàng Phủ Thiên Hách trừ bỏ tham gia Tứ phái luận võ đại hội ra, chủ yếu vẫn là ra ngoài cho khuây khoả, chuyện xảy ra trong Hoàng Thành, cho dù đã qua hai năm, hẳn cũng không cách nào quên hẳn được.

Cái chết của Lâm Cửu hai năm trước, khiến hẳn hoàn toàn lạnh thấu tâm can với Hoàng Thành.

...

...

Lâm Cửu ngàn chờ vạn chờ, rốt cuộc cũng đợi được đến ngày Tứ phái luận võ đại hội, ngày mai Tứ phái luận võ đại hội sẽ chính thức khai mạc, hôm nay, trong khách điểm thành chủ thiết yến khoản đãi mọi người, chúng nhân U Lan Cốc cùng Lâm Cửu đều tham dự yến hội.

Chỗ ngồi được an bài vô cùng có ý tứ, bốn vị đứng đầu bốn phái thủy hỏa bất dung ngồi chung một bàn, đều mang theo một vị khách quý do chính mình mời tới, thêm thành chủ Lưu Tinh Thành, một cái bàn tròn lớn tổng cộng chín người ngồi.

Lâu chủ Thanh Thạch Giản Hương Phù Thuý cùng Tứ hoàng tử ngồi bên cạnh thành chủ Lưu Tinh Thành, bên kia thành chủ là U Lan Cốc Hồ Điệp Lan cùng Lâm Cửu, bên cạnh Lâm Cửu là một vị tăng nhân râu bạc trắng, cũng chính là trụ trì Thiên Thánh Nham Minh Tuệ đại sư, bên cạnh Minh Tuệ đại sư là một vị trí trống, cạnh đó là hai siêu cấp đại mỹ nữ của Đại Tuyết Sơn, Đại Tuyết Sơn Thánh Nữ Mạc Âm, cùng Tây Nam Minh Châu danh xưng Lạc Tuyết.

Một bàn người này, thật sự quá mức chói sáng, thiếu chút nữa làm mù đôi mắt Lâm Cửu.

U Lan Cốc chủ Hồ Điệp Lan hôm nay không đeo châu liêm, mặc dù đã qua tuổi ba mươi, nhưng nhìn qua chỉ như mới đầu hai mươi, trời sinh một cỗ nhu mì, thật sự là một đại mỹ nhân.

Đại Tuyết Sơn Thánh Nữ Mạc Âm, nữ tử này có lẽ là ở trong Tuyết Sơn quá lâu, cả người toát ra một cỗ khí băng hàn, tuy rằng bộ dáng băng thanh ngọc khiết, nhưng mà nhìn giống như khối băng khiến người ta không dám thân cận, nghe nói nam nữ trên Đại Tuyết Sơn, cả đời không được phép thành hôn, không vì nguyên nhân gì, chỉ là di huấn của tổ tiên, điều này thật sự khiến cho Lâm Cửu cảm thấy có chút tiếc nuối.

Ngồi bên cạnh Mạc Âm chính là Tây Nam Minh Châu Lạc Tuyết, vị đại mỹ nhân này thực sự là phải thiên hô vạn hoán mới xuất hiện, Lâm Cửu đã ở đây nhiều ngày thế vậy mà đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Tuyết, Lạc Tuyết quả không hổ với danh xưng “Tây Nam Minh Châu”, đôi mắt long lanh, mặc dù cũng giống nữ tử băng thanh ngọc khiết, nhưng không khiến người ta cảm thấy rét đến thấu xương, nhẹ nhàng liếc mắt một cái cũng làm người ta có một loại cảm giác như đâm vào xương cốt.

Lâm Cửu thấy nhiều mỹ nữ như vậy, Lạc Tuyết này đích xác đủ tư cách được xưng là Tây Nam Minh Châu.

Một bàn tam đại mỹ nữ, đã là nam nhân thì đều nhịn không được mà liếc mắt nhìn một cái.

Sau vài câu nói chuyện khách sáo, yến hội chính thức bắt đầu, Lâm Cửu phát hiện tất cả mọi người không biết là cố tình hay vô ý đều không dă động gì với Minh Tuệ đại sư về vị trí trống kia, vị trí trống đó hẳn là khách quý do Thiên Thánh Nham mời đến, trừ bỏ Đại ma đầu Diệt Thiên thì có ai dám ngồi vào đây?

Có điều Diệt Thiên không đến, mỗi người ngồi đây đều khê thở phào, nếu để một Đại ma đầu đen xì xì ngồi bên cạnh, mặc cho là ai thì cũng đều không ăn vô.

Mọi người ngồi đây ăn cái gì cũng là miếng nhỏ miếng nhỏ a, nhất là mấy vị mỹ nữ kia, ăn cơm mà cứ như biểu diễn nghệ thuật, gấp rau vào bát, lấy tay áo dài che miệng, nhẹ nhàng chậm chậm nhai nuốt, mỗi một trình tự đều vui mắt vui tai cứ như đang xem khiêu vũ vậy.

Lâm Cửu ngồi một bên trong lòng cảm thán làm nữ nhân làm tới được đến mức này thật sự là vĩ đại, một bên không chút khách khí dùng đôi đũa gấp đại áp của cho vào trong bát nhanh nhanh cắn ăn. Ăn xong

đại áp của lại đến đại tôm hùm, dù sao cũng không có người ăn, không cần lãng phí, cứ để y đến giải quyết là được rồi.

Mọi người nhìn mà sửng sốt, đặc biệt hai nữ tử Đại Tuyết Sơn, nghe nói vị có tướng mạo mập mạp bình thường này chính là tiên hiệp, các nàng dù thế nào cũng không thể tin tưởng, hiện giờ nhìn thấy tên mập này ăn ngấu ăn nghiến, lại cảm thấy nhìn mà giật mình, trong lòng mặc niệm cả trăm lần: Tên này không phải tiên hiệp! Tên này không phải tiên hiệp!

“Cửu công tử ăn từ từ, cẩn thận kéo nghẹn, một bàn thức ăn này nếu không đủ, tại trù phòng vẫn còn nữa.” Mạc Âm lạnh lùng nói một câu, trong giọng nói mang theo ý ngầm chế giễu, chủ nhân Đại Tuyết Sơn cùng U Lan Cốc đều là nữ, cái này gọi là đồng tính dễ xích mích, Mạc Âm cùng Hồ Điệp Lan từ trước đến nay vẫn luôn thấy chướng mắt nhau.

Hồ Điệp Lan tuy rằng cũng cảm thấy vị tiên hiệp này ăn uống thật sự quá mức khó coi, có điều Lâm Cửu là khách quý của nàng, nàng làm sao có thể trở mặt nhìn khách quý của mình bị người ta sỉ – nhục, sỉ – nhục Lâm Cửu thì chẳng khác nào sỉ nhục nàng a.

Bữa cơm này vừa mới bắt đầu, mọi người đã bắt đầu âm thầm phân tranh cao thấp.

Người thích nói gì thì nói, dù sao ta cũng không để ý tới người, của ta ta tự ăn.

Lâm Cửu căn bản ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, cứ như hoàn toàn không nghe thấy lời Mạc Âm vừa nói vẫn ăn cơm của y như cũ, Hồ Điệp Lan không nghĩ tới vị tiên hiệp này cư nhiên coi thường đại mỹ nữ như vậy, nhìn thấy trên mặt Mạc Âm hơi xấu hổ, không khỏi thầm cười trộm trong lòng.

Nếu nói trong bàn khách nhân này người được hoan nghênh nhất, không ngoài tuấn nam mỹ nữ, thân phận tiên hiệp của Lâm Cửu mặc dù thực hấp dẫn người ta, nhưng thoát nhìn dung mạo lại quá bình thường, không giống Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Thiên Hách tuy rằng địa vị cao quý, nhưng thái độ làm người rất khiêm tốn, ngay cả Lạc Tuyết cũng liên tiếp cùng vị hoàng tử trong cơ thể chảy dòng máu cao quý này nói chuyện với nhau.

Tuy rằng mọi người đều là khách của mỗi phái, là được bốn phái mời đến để nâng cao thể diện, nhưng cũng không phải là người của bốn phái. Trên thực tế mọi người không ai có ân oán gì với nhau, lại càng không muốn cùng bất luận kẻ nào kết hạ ân oán.

“Nghe đồn tiên hiệp có thể ngự không nhi hành* (đi trên không trung), dù có xa ngàn dặm cũng chỉ cần một ngày là tới, không biết Cửu công tử ngày mai lên Phiêu Tuyết Phong như thế nào, nếu như có thể tận mắt nhìn thấy phong tư tiên hiệp, thì đúng là may mắn của Thiên Hách.” Hoàng Phủ Thiên Hách ngồi đối diện với Lâm Cửu đột nhiên nói.

Đi lên Phiêu Tuyết Phong? Lâm Cửu chớp mắt mấy cái, có chút không rõ hỏi Hoàng Phủ Thiên Hách: “Phiêu Tuyết Phong?”

Hoàng Phủ Thiên Hách mỉm cười, nếu không nhìn người mà chỉ nghe thanh âm thì còn tưởng vị tiên hiệp này là một mỹ nam tử, có điều vị Cửu công tử đáng vẻ thì ngày thơ đơn thuần nhưng xem ra bản tính thì trái ngược.

“Đúng vậy, ngày mai đại hội sẽ cử hành trên Phiêu Tuyết Phong ở ngoại thành Lưu Tinh Thành, Phiêu Tuyết Phong tuy rằng không cao như Vọng Nguyệt Sơn, nhưng lại giống Vọng Nguyệt Sơn ở điểm bốn phía đều dốc đứng, như ta vì không biết võ công nên chỉ có thể nhờ Hương lâu chủ mang lên thôi.” Hoàng Phủ Thiên Hách cười nói.

Bốn phía dốc đứng? Không có đường lên núi? Lâm Cửu không khỏi sửng sốt một chút.

Té ra hàng năm Tứ phái luận võ đại hội vì để không bị bên ngoài quấy nhiễu, đều cử hành trên Phiêu Tuyết Phong bên cạnh Lưu Tinh Thành, nhắc tới, bốn phái này thật đúng là biết làm khổ nhau, hàng năm đều phải lên núi tỷ thí với nhau một trận, đội ngũ các phái đều phải đủ sức lực dùng mọi cách thức để đi lên đỉnh núi.

Vách núi dựng đứng a! Kia thật sự đúng là vách núi dựng đứng a! Người không biết võ công như Lâm Cửu biết phải lên thế nào đây, mang danh tiên hiệp chung quy không thể nhờ U Lan Cốc chủ đưa y lên ha?

Trong lòng lo lắng, Lâm Cửu nhất thời bị nghẹn: “Khụ khụ...”

Lúc này có người ở phía sau nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng y, một cổ khí tức ấm áp cách y phực rót vào thân thể y, Lâm Cửu lập tức thuận khí, hết nghẹn, cũng không biết là ai có lòng tốt quan tâm đến y vậy, vội vàng nghiêng người nói lời cảm tạ: “Đa tạ đa tạ.”

Vừa nói xong, Lâm Cửu liền thấy trước mắt mình một mảnh tối đen, một mảnh tối đen hoa lệ.

“Đừng khách khí.”

Thanh âm hơi hơi trầm thấp tựa hồ mang theo ý cười trên tức. Lâm Cửu theo tiếng chậm rãi ngẩng đầu, cái lưng vừa nãy còn ấm áp tức khắc lãnh lẽo một mảng, người vừa mới giúp y vỗ lưng chính là... chính là... cư nhiên là đại... Đại ma đầu Diệt Thiên!

Không phải nói là Đại ma đầu này không thích náo nhiệt, nên sẽ không tham dự yến hội sao? Thế sao hẳn lại từ trong phòng chạy ra đây, hoà thượng Thiên Thánh Nham, mau mau dẫn Đại ma đầu này trở về đi a, tuy tiện thả khách nhân ra chính là sẽ hù chết người ta a!

Từ từ, Minh Tuệ đại sư ngài đây là muốn đi chỗ nào a? Khách quý của ngài mới đến ngài liền rời đi, đây là chuyện gì a?

Đại ma đầu các hạ, các hạ sẽ không phải là muốn ngồi cạnh ta đi? Lâm Cửu ta hưởng thụ không nổi a!

Mắt thấy Diệt Thiên ngồi xuống vị trí vốn của Minh Tuệ đại sư, trong lòng Lâm Cửu tức khắc tuyệt vọng, y cảm thấy áp lực rất lớn, phi thường lớn, siêu cấp lớn!

Khó trách vừa rồi tất cả mọi người đều không nói câu nào, một đám ngồi nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, như lâm đại địch.

Từ khi Đại ma đầu đến, tất cả mọi người đều tỏ ra không được tự nhiên lắm, đặc biệt là người ngồi cực gần Đại ma đầu Đại Tuyết Sơn Thánh Nữ Mạc Âm, nữ tử một khắc trước còn một thân băng hàn cứng cõi giờ phút này như bị hắc ám bao phủ lộ ra vẻ bất an, vừa nãy còn khí thế lẫm nhẫm giờ phút này tựa như quả cà chua ném vào màn sương, yếm*(che phủ) rồi.

Lâm Cửu ngược lại không có gì không thoải mái, chẳng qua là cảm thấy sự xuất hiện của Đại ma đầu thật sự có chút ngoài dự đoán, có điều sau khi suy nghĩ cẩn thận, Đại ma đầu thì sao, Diệt Thiên lại không có khả năng giết y ngay tại nơi này, ngồi ở đây có không ít cao thủ, cho dù Diệt Thiên có mạnh nữa, thì cũng không nhất định thắng được nhiều người như vậy, không phải chỉ ăn một bữa cơm thôi sao? Khổ cực như vậy mà làm gì.

Nghĩ thông suốt Lâm Cửu tiếp tục tự chiếu cố bản thân, tiếp tục ăn ngấu ăn nghiến, người bên cạnh nhìn thấy không khỏi càng thêm kính nể Lâm Cửu, tiên hiệp quả nhiên là tiên hiệp! Cho dù có đối mặt với Đại ma đầu cũng có thể ăn uống như thường.

Lạc Tuyết đã có chút ngồi không yên, nhẹ nhàng kéo kéo váy trắng như là muốn đứng dậy, nhưng còn chưa kịp đứng lên, Diệt Thiên đột nhiên đặt chén trà trong tay lên bàn, phát ra một âm thanh trầm đục, Lạc Tuyết nhất thời cả kinh lại ngồi xuống, vài vị nam tử đang ngồi đều hướng ánh mắt khiển trách về phía Đại ma đầu, Đại ma đầu này cũng không khỏi quá lãnh huyết vô tình đi, đến ngay cả Tây Nam Minh Châu cũng không thể khiến y có chút tình cảm thương tiếc nào.

“Nghe nói Lạc Tuyết cô nương là một người thối tiêu giỏi, không biết bản thân Thiên Hách có may mắn được nghe hay không?” Hoàng Phủ Thiên Hách đảm nhiệm vai diễn anh hùng, là hoàng tộc tối cao quý của Hoàng Phủ Đế Quốc, Hoàng Phủ Thiên Hách từ nhỏ đã được truyền thụ quyền uy hoàng tộc nên cũng không sợ Đại ma đầu, theo hắn thấy, thiên hạ to lớn, đều là dưới tay họ Hoàng Phủ bọn họ.

Đại ma đầu dù có đáng sợ đến mấy cũng không địch được cả Hoàng Phủ Đế Quốc.

Lạc Tuyết vô cùng cảm kích với Hoàng Phủ Thiên Hách, ôn nhu đáp: “Mời.” Một đôi tuấn nam mỹ nữ này xem ra đã nhìn trúng nhau rồi, bầu không khí băng lãnh lập tức vì lời đối thoại của hai người mà có vẻ ấm áp lãng mạn hẳn lên, đáng tiếc lúc này lại có người không thức thời mà phá đám, không phải ai khác, chính là Lâm Cửu.

“Phốc...” Lâm Cửu một miệng trà phun ra, trong đầu tràn đầy hình ảnh tà ác, một người “thối tiêu” giỏi... một người “thối tiêu” giỏi... rất tà ác, thật sự là rất tà ác! Hoàng Phủ Thiên Hách người thật sự là rất có tài! Cư nhiên dám nói loại lời này với Tây Nam Minh Châu.

Lâm Cửu nhin không được phì cười, trong đầu lại hiện ra hình ảnh trái khoáy, cười sặc sụa một trận mới phát hiện ra tất cả mọi người đều mang vẻ mặt kỳ quái nhìn y, không biết y một mình đang vui vẻ cái gì.

“Khụ khụ, thật có lỗi, thật có lỗi, ta đau bụng đi trước, mọi người cứ từ từ ăn.” Cười ngượng hai tiếng, Lâm Cửu nhanh chóng chạy trốn.

Sau khi Lâm Cửu chạy khỏi, Đại ma đầu Diệt Thiên đột nhiên cười khẽ hai tiếng cũng lập tức rời đi, mấy nam nhân đang ngồi sắc mặt không đồng nhất, cũng từ từ hiểu được Lâm Cửu vừa cười cái gì, Hoàng Phủ Thiên Hách vẻ mặt xấu hổ bất đắc dĩ, Lạc Tuyết thì đã mặt đỏ tai hồng chạy ra ngoài.

Ngày hôm sau, Lâm Cửu theo mọi người cùng xuất phát về hướng ngoại thành, không biết có phải bởi vì sự kiện y phun trà ngày hôm qua không, trừ bỏ Thiên Thánh Nham và U Lan Cốc ra, tất cả mọi người cứ chốc chốc lại trừng hai mắt với Lâm Cửu, trong mắt rõ ràng viết hai chữ ——Hạ - lưu.

Lâm Cửu chỉ có thể gãi gãi mũi tiến vào trong xe ngựa, y cũng không phải cố ý a.

Haizz, ai bảo y chọc giận Tây Nam Minh Châu làm gì? Giờ thì trở thành kẻ thù chung của toàn bộ nam nhân rồi.

20. Chương 20 - Hắc Long

Bốn phái đến dưới chân Phiêu Tuyết Phong, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn, tâm thần: Thật cao a!

Phiêu Tuyết Phong tựa như một cây cột cắm trên mặt đất, bốn phía dốc đứng, người bình thường căn bản không thể đi lên.

Chiều theo lẽ thường, bắt đầu hẳn là đứng đầu bốn phái cùng khách quý lên trước tiên, sau đó mới đến đệ tử trong phái, vậy năm nay ai lên đầu tiên đây?

Ba năm nay, người lên đầu tiên lần lượt là U Lan Cốc, Thanh Thạch Giản và Đại Tuyết Sơn, vậy nếu như theo trình tự, thì năm nay hẳn là Thiên Thánh Nham sẽ lên Phiêu Tuyết Phong trước, Lâm Cửu đứng bên ngoài trong lòng không khỏi dâng lên kích động, không biết Đại ma đầu sẽ lên Tuyết Phong thể nào a.

Phải nói trong Tứ phái luận võ đại hội lần này, Lâm Cửu cảm thấy hứng thú với Đại ma đầu nhất, Lạc Tuyết tuy rằng là mỹ nữ, nhưng nếu muốn xem mỹ nhân thì chẳng lẽ y không biết tự mình soi gương sao? Về phần Tinh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách tôn quý, Lâm Cửu cũng không có cảm giác mấy.

Trái lại Đại ma đầu Diệt Thiên, hiện tại ngay cả mặt cũng không lộ ra, vừa thần bí lại có thực lực, không khiến người ta tò mò mới lạ.

Trụ trì Thiên Thánh Nham Minh Tuệ đại sư dẫn đầu lên, cao tăng thi triển một thân tuyệt thể kinh công, vách núi dựng đứng dưới chân lão cứ như mặt đất bằng phẳng, một bước mười trượng, nháy mắt liền cách xa mọi người, nhìn thôi mà Lâm Cửu hô to thoả nguyện, nếu y có thể tùy tiện đi tới đi lui trên vách núi dốc đứng này thì thật tốt.

Lúc này, Đại ma đầu vẫn ngồi trong hắc ngọc kiệu rót cuộc cũng động, chiều theo quy định, bốn phái chỉ có thể mang ba ngoại nhân lên, bởi vậy cho dù Đại ma đầu có tám phó nhân nâng kiệu, nhưng cuối cùng vẫn là Đại ma đầu phải tự mình đi lên.

Vén rèm ra, Đại ma đầu vẫn thủy chung một thân áo choàng đen, hơi hơi nâng tay, bàn tay vẫn giấu dưới ống tay áo lộ ra ngoài, tái nhợt đến mức không chút huyết sắc, khớp xương rõ ràng, có một loại lực hấp dẫn đáng sợ khó hiểu.

Ngón tay thon dài hai ba nét liền vẽ ra một đồ án phức tạp giữa không trung, nhìn thấy đồ án bỗng bồng bềnh trong không trung, Lâm Cửu lập tức nhỏ giọng than nhẹ: “Huyền thú triệu hoán trận!” Lâm Cửu ném cho Diệt Thiên một ánh mắt phức tạp, huyền thú triệu hoán trận theo y được biết thì chỉ có người tu tiên mới có thể linh hội.

Huyền thú triệu hoán trận, tên như ý nghĩa, là trận pháp dùng để gọi huyền thú về, huyền thú là do dã thú điều cầm trong hiện thực dùng tất cả linh hồn sinh vật luyện thành, sử dụng triệu hoán trận thì có thể tùy thời đem huyền thú được luyện thành gọi ra, nhưng phần lớn huyền thú do bản thân không có lực công kích, cho nên rất ít người dùng huyền thú để trợ giúp mình chiến đấu, chủ yếu đều dùng huyền thú làm toạ kỵ.

Chẳng lẽ Đại ma đầu này cũng tu tiên? Không, hẳn là tu ma đi...

Không nghĩ tới Đại ma đầu cũng biết huyền thú triệu hoán trận, cũng không biết Diệt Thiên luyện ra huyền thú gì, có điều huyền thú của Đại ma đầu dù thế nào thì khẳng định cũng không hề kém cỏi.

Mọi người sau khi nghe thấy Lâm Cửu khinh hô đều nhìn về phía Diệt Thiên, tuy rằng bọn họ đã nghe qua về trận pháp này, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy.

Trận pháp đã thành, đột nhiên một tiếng rỗng ngâm vang khắp thiên địa, Lâm Cửu thiếu chút nữa cũng từ mặt đất nhảy dựng lên, đại... Đại ma đầu này chẳng nhẽ đem rỗng ra luyện? Rỗng trong truyền thuyết? Điều này cũng không khỏi quá đáng sợ đi!

Một con hắc long từ trong trận bay ra, tiếng rỗng ngâm vang vọng thiên địa, khiến ngựa sợ tới mức quỳ rạp gối trên mặt đất, xác thực là long, một con hắc long chân chính a! Lâm Cửu chưa từng nghĩ đến trên thế giới này hoá ra thật sự có loại thần thú trong truyền thuyết, mà hiện tại con thần long uy vũ này lại bị một toả liên quần trên người, trở thành toạ kỵ cho một phạm nhân.

Tay kéo toả liên, Đại ma đầu Diệt Thiên nhẹ nhàng nhảy đứng lên lưng hắc long, liền giống như kỵ mã mà bay lên đỉnh núi, Lâm Cửu hâm mộ đến rối tinh rối mù, y ngay cả ngựa cũng không biết kỵ, người ta thì đã kỵ long, nhân bỉ nhân, khí tử nhân a*!

21. Chương 21 - Dạ Hội

Hắc Long của Đại ma đầu quả thực quá kinh thể hãi tục, khiến những người đứng ở đây nhất thời lạng ngắt như tờ, xem ra khách nhân quá lợi hại cũng không tốt, lập tức sẽ cướp hết sạch nổi bật của diễn viên chính.

Kế tiếp sau Thiên Thánh Nam lên Phiêu Tuyết Phong là U Lan Cốc, thu được ánh mắt nóng bỏng từ phía U Lan Cốc cốc chủ Hồ Điệp Lan, Lâm Cửu cảm thấy áp lực thật lớn, xếp ngay sau Đại ma đầu không khỏi quá thiệt thòi đi.

Lâm Cửu đương nhiên sẽ không bay, y lại không có pháp lực, muốn lên Phiêu Tuyết Phong chỉ có thể dùng cùng phương pháp giống Đại ma đầu, cưỡi huyền thú bay lên!

Không giống Đại ma đầu trực tiếp lấy ngón tay vẽ trận pháp, Lâm Cửu lặng lẽ lấy ngón tay chấm chút được phần, sau đó lại giống Đại ma đầu hai ba nét vẽ ra một triệu hoán trận, tuy rằng không có hắc long, nhưng một con tiên hạc cũng ổn đi.

Sau khi Lâm Cửu vẽ xong pháp trận, một hồi hạc kêu đầy trời, tiên hạc toàn thân tuyết trắng tràn ngập tiên khí nhẹ nhàng dừng trước mặt Lâm Cửu, bốn phía không người nào không tỏ ra hâm mộ, có điều đương nhiên là kém sự kinh thể hãi tục của Đại ma đầu vừa nãy hơn.

Lâm Cửu sờ sờ cái mũi, y cũng không thể trước mặt Đại ma đầu tụt xuống hạ phong, dù sao Lâm Cửu y hiện tại chính là đại biểu cho Tiên Hiệp Điện a, đường đường là tiên hiệp sao có thể bại bởi một tên Đại ma đầu ngay đến mặt cũng không dám lộ ra chứ!

Nói là so thực lực, có điều, Lâm Cửu chỉ có thể xuất xảo chiêu thôi.

Nhẹ nhàng nhảy lên tiên hạc, lúc đang bay giữa không trung, Lâm Cửu từ trong túi Càn Khôn lấy ra một ít phần huỳnh quang nhẹ nhàng rắc, tiên hạc bạch y huỳnh quang, quả thật vừa thấy đúng là giống tiên nhân hạ thế.

Tiên hạc tuy rằng không thể so với hắc long, nhưng về mặt xây dựng không khí thì Lâm Cửu cũng không thua kém Đại ma đầu.

Đợi sau khi Lâm Cửu ngồi tiên hạc lên Phiêu Tuyết Phong, những người còn lại cũng nhanh chóng dùng phương pháp của mình leo lên, khiến Lâm Cửu kinh ngạc chính là, y không nghĩ tới Lạc Tuyết cũng ngồi tiên hạc bay lên, không hổ là Tây Nam Minh Châu, ngồi trên lưng tiên hạc phiêu nhiên từ bầu trời hạ xuống, tựa như Cửu Thiên Thần Nữ, thu hút ánh mắt của biết bao nam nhân.

Ở đây hoàn toàn không có phản ứng đại khái cũng chỉ có Đại ma đầu cùng Lâm Cửu.

Tuy nói là luận võ đại hội, nhưng trên thực tế chính là bốn phái luận bàn võ nghệ với nhau mà thôi, hết giờ lập tức ngừng lại, cũng không nhất định phải phân ra thắng bại.

Trên đỉnh Phiêu Tuyết Phong có một lối dài thật lớn, bốn phía an bài chỗ ngồi cho bốn phái, sau khi đợi người đến đông đủ, luận võ chính thức bắt đầu, bốn phái chọn ra mười người, thay phiên cùng ba phái khác tiến hành luận võ, người này thất bại thì đến người kia lên, kỳ thật đến cuối cùng cũng là xem phái nào còn lại nhiều người nhất.

Lâm Cửu nhìn mà say sưa thú vị, đây còn thích hơn cả xem phim khoa học viễn tưởng, ngay trước mắt y, khoảng cách gần như vậy, các đại cao thủ luận bàn võ nghệ với nhau, phi lên phi xuống, thật sự khiến Lâm Cửu không tự chủ được trào lên kích động.

Trong thời gian luận võ diễn ra, tất cả mọi người đều phải ở trên Phiêu Tuyết Phong, trên Phiêu Tuyết Phong đều có khách phòng, trước khi bốn phái đi lên đã có người chuyên môn quét dọn sạch sẽ, cung cấp nơi nghỉ ngơi cho các vị.

Sau khi ngày ngày luận võ đầu tiên kết thúc, U Lan Cốc còn lại bảy người, Đại Tuyết Sơn còn lại tám người, Thanh Thạch Giản còn lại bảy người, Thiên Thánh Nham còn lại tám người, trận đấu càng về sau càng quyết liệt.

Ban đêm, Lâm Cửu một mình đi ra ngồi trên đỉnh núi ngắm nhìn ánh trăng tròn tròn trên bầu trời, đỉnh núi, trăng tròn, khiến y nhớ tới hai năm ở Vọng Nguyệt Sơn, xuyên qua tới một thế giới khác, trong một mảnh mờ mịt cùng bằng hoàng là Vân Nhiễm kiên nhẫn khuyên bảo mới khiến y an tâm, đến nơi mới rồi thì phải yên tâm mà ở lại, không biết Vân Nhiễm bọn họ hiện tại thế nào rồi.

“Người có tâm sự?” Một giọng nam trầm thấp vang lên phía sau Lâm Cửu.

Lâm Cửu cười cười, không quay đầu đầu lại: “Người không có sao?”

Tựa như Lâm Cửu đối với Đại ma đầu cảm thấy rất hứng thú, Đại ma đầu cũng cảm thấy thực hứng thú với Lâm Cửu, Lâm Cửu thấy rằng Đại ma đầu kỳ thật cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết, ít nhất y cho rằng Đại ma đầu hiện tại sẽ không thương tổn y.

Về phần vì sao Đại ma đầu lại xuất hiện ở chỗ này, vào lúc này, Lâm Cửu không muốn nghĩ nhiều, giống như chuyện vốn nên phải phát sinh vậy.

“Không.” Diệt Thiên trả lời rõ ràng.

22. Chương 22 - Bí Mật Bỏ Đi

“Vậy sao?” Nghe được câu trả lời của Diệt Thiên, Lâm Cửu hoàn toàn không tin: “Ta không tin trên thế gian này có người không có phiền não, người đang gạt ta.”

“Ha ha, người rất thú vị.” Nam tử khẽ cười một tiếng, ngồi xếp bằng xuống bên cạnh Lâm Cửu, trong gió đêm, mái tóc đen nhẹ đón gió tung bay.

“Không phải tiên hiệp, nhưng lại đến từ Tiên Hiệp Điện, chuyện kiểu này ta vẫn là lần đầu tiên nghe nói.” Diệt Thiên chậm rãi nói.

Lâm Cửu quay đầu nhìn về phương xa: “Người cứ như đã nhìn thấu ta vậy, trừ bỏ cái này, người còn biết chuyện gì khác về ta nữa?”

“Dịch dung, vì sao?” Diệt Thiên thản nhiên nói.

“Vậy người vì sao lại dùng áo choàng che kín mình?” Lâm Cửu hỏi ngược lại, y có lẽ không biết rằng, trên đời này chỉ có mình y dám nói như vậy với Diệt Thiên.

Đại ma đầu giống như người không có tình cảm, không có hỉ nộ ái ố, đến ngay cả tiếng cười cũng lộ ra đậm nhạt, nghe xong câu phản vấn của Lâm Cửu, Diệt Thiên vẫn dùng ngữ khí thản nhiên như cũ, chậm rãi nói: “Chán ghét ánh sáng mặt trời.”

Lâm Cửu cười nói: “Ta đáp ứng một người.”

“Quá nhiều ràng buộc, chỉ biết trói buộc lòng người, sẽ không chiếm được tự do, đánh mất chính mình.”

“Không phải tất cả mọi người đều có thể giống người, vô câu vô thúc.” Lâm Cửu đột nhiên bắt đầu thấy hâm mộ đại ma đầu này, tuy rằng mọi người đều gọi Diệt Thiên là đại ma đầu, nhưng ít nhất đại ma đầu này sống được tiêu dao khoái hoạt, vì chính mình mà sống, không vì bất kì ai.

Vì chính mình mà sống sao? Lâm Cửu không khỏi sửng sốt. Đúng vậy y chẳng lẽ không nên vì chính mình mà sống?

Nhưng một người tại thế gian có rất nhiều ràng buộc, mà những ràng buộc đó đôi khi không phải một loại trói buộc, không phải một loại gánh nặng mà là động lực cuộc sống.

Mình kiếp trước cũng không có nhiều ràng buộc lắm, tuổi nhỏ đã mất song thân, không có huynh đệ người thân, vì thế sau khi học xong cũng không có ai đốc thúc y tìm việc làm, cũng không có người đòi hỏi y nhất định phải đỗ đại học.

Y thực tự do, lại khát vọng bị thân tình ràng buộc.

Không có thân tình, y khát vọng bị tình yêu trói buộc.

Sau đó, y không có ràng buộc cùng trói buộc, thế nhưng, y lại ngoạn xuyên qua.

Đột nhiên đủ các loại trói buộc cùng ràng buộc thi nhau chạy tới, y vốn có thể không để ý đến những thứ này, nhưng lại khác hẳn với người thường tự nhảy vào lưới.

Chỉ có y trải qua cuộc sống cô độc mới tham luyện ràng buộc nơi thế gian hồng trần.

“Xem ra người đã hiểu được rồi.” Trong lúc nói chuyện Diệt Thiên hạ áo choàng trên người mình xuống.

Nhìn thấy trước mắt lộ ra diện mạo chân thật của đại ma đầu, Lâm Cửu hơi ngẩn người, Diệt Thiên hoàn toàn không giống với tưởng tượng của y chút nào, vốn tưởng rằng Diệt Thiên phải là một lão già cổ quái, nhưng hiện tại thoát nhìn Diệt Thiên cũng là một nam nhân đủ để cho nữ nhân phải ái mộ, một nam nhân rất đẹp.

Đuôi lông mày hơi hơi hất lên, mang theo một tia cao ngạo cùng yêu dị, một đôi mắt đậm nhạt như nhìn thấu cả thế gian, cặp môi mỏng khẽ nhếch, một người thoát nhìn rất có khí chất, rất đẹp a, khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung nam nhân này.

Mà khiến cho Lâm Cửu đại kinh thất sắc chính là ấn kí hình hoa sen nhàn nhạt trên trán Diệt Thiên.

Trong lòng Lâm Cửu tràn ngập chấn động, ấn kí này hiện ra khiến y không cách nào bảo trì được sự bình tĩnh, thanh âm y có chút run rẩy: “Trên trán của người... là cái gì?”

Diệt Thiên không trả lời câu hỏi của Lâm Cửu, chỉ thản nhiên nói: “Ta lấy chân diện mục để gặp người, sao người không thẳng thắn đáp lại?”

Không cần phải... nguy trang nữa, Lâm Cửu từ túi Càn Khôn lấy ra một bình được mở ra uống, thân thể vốn hơi mập mập lập tức giống quả bóng xì hơi xẹp xuống, y khôi phục bộ dáng ban đầu.

Diệt Thiên liếc nhìn Lâm Cửu một cái, lập tức quay đầu nhìn ra phương xa, khoé miệng giương lên một ý cười chứa đầy thâm ý: “Ta nghĩ, ta đã biết vì sao có người muốn người dịch dung.”

“Đi theo ta, ta sẽ nói cho người hết thấy.”

Người đi theo ta.

Chỉ một câu như vậy y quả thật liền đi theo đại ma đầu, Lâm Cửu không phải là một người có lá gan lớn đến mức mới chỉ gặp mặt vài lần, nói được mấy câu với đại ma đầu là có thể có tâm tư chơi mấy trò bí mật bỏ đi nguy hiểm kia.

Nhìn bộ dáng tự cao tự đại của Diệt Thiên, Lâm Cửu lúc ấy rất muốn đứng lên chỉ vào đầu Diệt Thiên mà nói: Cho dù trên trán người có liên hoa ấn ký, cũng không thể chứng minh người biết hết thấy a? Người chính là đại ma đầu a, vạn nhất người không phải là muốn nói cho ta biết chân tướng mà là muốn giết ta thì sao? Người dựa vào cái gì để ta tin tưởng người a?

Đương nhiên, những lời này Lâm Cửu không dám nói, ít nhất không dám nói ở trước mặt Diệt Thiên.

Y không phải là một đại thiện nhân, sau khi mất đi một lần sinh mệnh y thậm chí càng hiểu được phải quý trọng sinh mệnh, nếu bảo y chết để cứu những người khác, có lẽ sẽ cần thận suy xét một phen, sợ dĩ không chút do dự đáp ứng yêu cầu của đại ma đầu, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì Lâm Cửu cảm thấy đại ma đầu sẽ không giết y, vả lại xem ngữ khí của đại ma đầu lúc ấy, cho dù y không đáp ứng thì đối phương cũng nhất định sẽ bắt y đem đi.

Huống hồ, y đoán rằng đại ma đầu có lẽ biết lai lịch ấn ký hình hoa sen trên trán mình, nam nhân thần bí trước mặt này có thể là người duy nhất biết về nó, người duy nhất có thể nói cho y biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Cửu không muốn mất đi cơ hội duy nhất này, cho dù có chút mạo hiểm.

Nhìn bóng dáng thẳng thắn phía trước, trong đầu Lâm Cửu đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng kỳ quái, đại ma đầu liệu có phải là cũng người xuyên qua giống y không? Hay chính đại ma đầu khiến y xuyên qua tới nơi này?

Bất luận như thế nào, đại ma đầu khẳng định biết mọi chuyện —— Lâm Cửu tự an ủi mình.

Dưới bầu trời đêm, mọi vật đều chìm vào trong màn sương đen dày đặc, ngẩng đầu lên, ánh sao trên trời dường như chỉ cần nhấc tay là có thể dễ dàng hái xuống.

“Oa ——”

Hắc long đột nhiên vẩy đuôi bay lên, Lâm Cửu sợ tới mức ôm ghì lấy đại ma đầu ngồi phía trước, tuy rằng y cười hạc nhiều năm đã không còn sợ cao nữa, nhưng mà còn hơn cả tiên hạc, tốc độ của thần long thật sự là rất nhanh, còn thính thoảng xoay đến xoay đi, cho dù thể này thì thích vô cùng, nhưng mà cũng thực khủng bố a!

Từ độ cao này mà ngã xuống, không thể không tan xương nát thịt!

“Người thật lạnh.” Lâm Cửu ôm chặt lấy đại ma đầu không chịu buông tay khẽ nhúu mày, trong tình huống bất đắc dĩ y chỉ có thể ôm lấy Diệt Thiên, dù sao chỉ cần ôm Diệt Thiên thì chắc chắn sẽ không ngã xuống, nhưng là khi vừa tiếp xúc với đối phương, Lâm Cửu liền cảm giác được một trận lạnh lẽo từ cánh tay truyền tới.

Cách quần áo mà vẫn lạnh như vậy, không khó tưởng tượng trên người đại ma đầu lạnh như thế nào, thế này vẫn còn là người sao?

Lâm Cửu vừa mới nói xong, nam nhân ngồi ở phía trước lạnh lùng nói: “Buông tay.”

Lâm Cửu vội vàng buông tay, ngã xuống không nhất định sẽ chết, nhưng chắc tội đại ma đầu thì trăm phần trăm là chết, tin đồn về đại ma đầu này y ít nhiều cũng nghe được một ít, một trong số đó chính là lạt thủ tồi hoa*.

(*Lạt thủ tồi hoa: không biết nhẹ tay, phá hư cái đẹp)

Nghe đồn năm đó hoa khôi Thiên Hương Các tự xưng là mỹ mạo vô song, cố ý chọn – dụ dỗ đại ma đầu Diệt Thiên, kiểu như ngồi lên đùi đại ma đầu Diệt Thiên này, sau đó bị Diệt Thiên phế ngay tại chỗ.

Nữ tử tự xưng mỹ mạo sợ nhất là gì? Không sợ chết, sợ chính là dung nhan già cỗi.

Đại ma đầu Diệt Thiên đủ ngoan, hẳn không giết người, lại đem mỹ mạo hoa khôi này nháy mắt biến già thêm mấy chục tuổi, hoa khôi không còn, chỉ còn lại một lão thái bà vừa già vừa xấu.

Từ đó về sau thiên hạ mỹ nhân nghe đến tên đại ma đầu Diệt Thiên đều biến sắc, ma đầu này không hổ là ma đầu, bất kính thiên, bất lễ địa, chỉ tôn chính mình, ngay đến cả mỹ nhân cũng không chút do dự mà xuống tay, ác! Thật sự quá ác!

Cũng khó trách ngày đó khi thành chủ Lưu Tinh Thành thiết yến, Diệt Thiên vừa xuất hiện, mấy mỹ nữ tức khắc không dám nói chuyện, thậm chí mau chạy trốn.

Lâm Cửu cũng không dám chắc tội đại ma đầu tính cách nghe đồn khó đoán này, tuy rằng vừa rồi bọn họ nói chuyện phiếm coi như hoà hợp, nhưng ai mà biết ngay sau đó đại ma đầu có thể trở mặt hay không, theo y thấy đại ma đầu này muốn làm gì cũng đều có thể a.

Có điều sau khi Lâm Cửu thu hồi cánh tay ôm lấy Diệt Thiên, đại ma đầu đột nhiên vươn tay túm lấy Lâm Cửu, kéo người lên phía trước, Lâm Cửu lập tức từ phía sau chuyển lên phía trước ngồi, sau lưng là đại ma đầu có bờ ngực lạnh như băng, như là để phòng ngừa Lâm Cửu bị ngã xuống, một tay Diệt Thiên vòng qua ôm lấy eo Lâm Cửu.

23. Chương 23 - Hợp Tu

Trăng treo lơ lửng giữa trời, ánh sao rớt xuống, màn đêm khò khè, một con hắc long chở theo hai người không biết đi về phương nào.

“Người đang sợ ta?” Đại ma đầu khổng lồ hắc long thản nhiên nói, thanh âm trước sau như một, không hề bận tâm.

“Sợ a, người chính là Diệt Thiên, trong thiên hạ ai không sợ người a?” Lâm Cửu thành thật trả lời, y biết ngay cả Hoàng Phủ thế gia đều có chút kiêng kỵ đại ma đầu này, có điều chuyện này cũng không phải chuyện dân gian có thể lưu truyền được, là Văn Nhiễm lúc vô ý lộ ra.

Nhưng mà một người dù võ công có cao đến đâu, trừ phi có thể huỷ thiên diệt địa, nếu không hoàng tộc Hoàng Phủ Đế Quốc khổng lồ sao lại kiêng kỵ đại ma đầu này? Lâm Cửu nghĩ mãi vẫn không ra, dù sao hoàng tộc vẫn luôn khinh thường những người trong giang hồ.

“Ta sẽ không giết người.” Thanh âm Diệt Thiên vẫn băng lãnh như cũ.

Lâm Cửu cười khổ, sợ vẫn là sợ, nhưng y thật sự không ngăn cản được quan lòng hiếu kỳ của nhân loại, giờ phút này nghe Diệt Thiên nói một câu na ná an ủi như thế, y chỉ có thể thăm than, biện pháp an ủi người của Diệt Thiên thực sự cứng ngắc, có điều để cho vị ma vật băng lãnh giết người không chớp mắt này đi an ủi người ta, cũng thật sự là có chút miễn cưỡng.

Không bao lâu, bọn họ tới một hẻm núi, Hắc long trực tiếp lao xuống huyền nhai, cuối cùng Lâm Cửu cũng đến nơi đại ma đầu cư trú.

Trên bầu trời là một vầng trăng sáng tỏ, xa xa non sông tươi đẹp, rực rỡ sắc màu, núi xa nước biếc, hoa tươi tràn ngập, cỏ xanh trải khắp, đom đóm lập loè, có thể nói là lồng lộng, so với trên đỉnh Vọng Nguyệt Sơn, không thua kém chút nào.

Bên bờ bích hồ, là tràng tràng phòng ốc xếp san sát cạnh nhau, toàn là dùng trúc mộc ngọc thạch xây lên, hình dáng kỳ lạ tạo hình tuyệt đẹp, cùng núi non sông nước hoà thành một thể, hoàn toàn tự nhiên.

Không nghĩ tới bên dưới huyền nhai, lại có một động tiên như vậy.

Phòng ốc nơi này phong cách cổ xưa thanh lịch, trong phòng bài trí đơn giản, cũng không có đồ trang trí hoa lệ nào đặc biệt nổi bật, nhưng chỉ cần người có tâm có thể nhận ra nơi này mỗi một vật phẩm đều có giá trị vô cùng xa xỉ.

Thư trác, sàng tháp, tiểu y, tuy rằng đơn giản nhưng lại phát huy sự tao nhã thuần khiết lên tới cực điểm, bởi vậy có thể thấy được đại ma đầu là một nam nhân rất chú trọng đến sinh hoạt.

Mang theo tâm tư hiếu kỳ, Lâm Cửu mở cửa sổ ra, bởi vì phòng ốc đặt ngay giữa hồ, từ trong phòng có thể nhìn thấy mặt hồ sóng gợn lăn tăn, bóng trăng in hình dưới làn nước như một miếng ngọc bần, nhiều đốm sáng phiêu phù trên mặt hồ, có thể nói là đẹp không sao tả xiết, khẽ hít một hơi, tức khắc thấy tâm thần nhẹ nhàng khoan khoái.

Lâm Cửu xoay người lại, Diệt Thiên không biết từ khi nào đã cởi bỏ tấm áo choàng đen, mái tóc đen nhánh đổ trên vai, làn da hàng năm không hề tiếp xúc với ánh mặt trời nên tái nhợt, đai ngọc hắc bào, tao nhã đậm mực, trên trán một đoá sen đen nhàn nhạt tôn lên một cổ ma mị.

“Hiện tại ngươi đã có thể nói cho ta biết về chuyện liên hoa ấn ký trên trán ta và ngươi chưa?” Phong cảnh hợp lòng người, khiến cho tâm tình Lâm Cửu cũng thư sướng lên, tựa vào bên cửa sổ, Lâm Cửu nhìn Diệt Thiên đứng bên cạnh hỏi.

Không trả lời Lâm Cửu, Diệt Thiên chậm rãi đi tới trước mặt nam nhân, nâng tay chạm vào trán Lâm Cửu, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa bông sen nhạt màu trên trán y.

Lâm Cửu cố nhịn xúc động muốn tránh đi, tuy ý để Diệt Thiên xem xét ấn ký trên trán mình.

Bọn họ dựa vào quá gần, tuy lúc vừa rồi cười Hắc long bọn họ cũng dựa gần nhau, nhưng lúc ấy đại ma đầu ngồi sau lưng y, mà không phải ở trước mặt như bây giờ, y có thể quan sát tỉ mỉ đại ma đầu này.

Làn da giống như ánh trăng từ bầu trời đêm rơi xuống, trong oánh bạch lộ ra vẻ băng lãnh, môi trên có chút mỏng, góc cạnh rõ ràng, giống như lưỡi dao sắc bén, mũi rất thẳng, cả người giống như từ một khối ngọc thạch điêu khắc thành, nhưng mà hàn khí trên người quá nặng, nếu không phải lòng ngực Diệt Thiên hơi có chút phập phồng lên xuống, có lẽ y sẽ cho rằng người này kì thật là một người chết.

Trên trán là một đoá sen đen, thanh đậm tựa như bức tranh thuỷ mặc, khắc trên khuôn mặt trắng nhợt, sinh ra một cổ khí tức yêu ma, nam nhân này bộ dáng thật đúng là rất đẹp a...

Tiếp đó ánh mắt... ngạch... ánh mắt đang nhìn mình.

Lúc Lâm Cửu coi như không người mà quan sát đại ma đầu, thì người nọ đã sớm chú ý đến ánh mắt làm càn của Lâm Cửu.

Mặt dày làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của đối phương, Lâm Cửu ho nhẹ một tiếng, kéo giãn khoảng cách giữa bọn họ, sờ sờ liên hoa ấn ký trên trán mình, hỏi: “Thế nào?”

“Ngươi làm sao nhận được liên hoa ấn ký?” Diệt Thiên híp mắt hỏi.

Lâm Cửu trả lời chi tiết, đem chuyện liên hoa ngọc bội nói ra, cùng với chuyện sau khi y rơi xuống huyền nhai thì có được liên hoa ấn ký nhất nhất đều nói hết cho Diệt Thiên, y biết nếu muốn biết chân tướng, thì một số chỗ quan trọng không thể che giấu, chẳng qua chuyện y xuyên qua thì đã được y lược bỏ bớt đi rồi.

Diệt Thiên mang theo ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Cửu, một bên gật đầu, một bên lẩm nhẩm nói: “Hoá ra là như vậy, hoá ra là như vậy...”

Hoá ra là như vậy? Cái gì là như vậy, ngươi có nói không a!

Đáp án tựa hồ ở ngay trước mắt, Lâm Cửu vội vàng hỏi: “Là cái gì, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, cũng chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Trong tử mà sinh, tự thanh liên mà sinh, không phải tử kiếp, sẽ có sinh cơ.

Khối ngọc bội kia có lẽ là thần vật nào đó, thế nhưng cho Lâm Cửu cơ hội sống lại mà xuyên qua.

Lâm Cửu mười sáu tuổi nhảy vào hồ sen hương tiêu ngọc vẫn, nhưng cũng nghênh đón một linh hồn từ thế giới khác trở thành Lâm Cửu trên trán có thêm một liên hoa ẩn kín hiện tại.

Lâm Cửu thực sự kì thật đã bỏ mạng từ hai năm trước, không chỉ linh hồn tiêu tán, kỳ thực ngay cả thân thể cũng chết đi, chính là liên hoa nhập thể, thân thể được nhào nặn lại, Lâm Cửu hiện tại, là một lữ khách hoàn toàn mới đến từ thế giới khác.

“Cực thánh chi thể.” Cuối cùng Diệt Thiên cho Lâm Cửu bốn chữ đáp án, thân thể được nhào nặn lại mà Lâm Cửu có được sau đó không còn là thân thể của phạm nhân, mà là cực thánh chi thể.

Cực thánh chi thể là gì? Là thân thể thuần túy như hoa sen, có thể sống lâu hơn thường nhân, năng lực khép miệng vết thương cũng nhanh hơn so với thường nhân, bách độc bất xâm nước lửa bất hại, cực vi cực thánh chi thể.

Nhưng nếu là cực thánh chi thể, vì sao không thể tu hành, ngay cả một chút pháp thuật cũng không có?

Lâm Cửu thất vọng nói: “Ta tư chất bình thường, cốt cách bình thường, căn bản chẳng khác gì phạm nhân, là người không có thiên tư tập võ hay tu hành, bằng không sao ta ở Tiên Hiệp Điện hai năm vẫn chỉ là một phế nhân a?” Cực thánh chi thể này nghe thì có vẻ thực oai, nhưng mà hình như cũng không có nhiều tác dụng lắm.

“Chính xác.” Lâm Cửu ăn ngay nói thật, không thể ngờ được Diệt Thiên cũng không chút khách khí đáp lại.

Lâm Cửu khó chịu nói: “Trên trán người cũng có liên hoa ẩn kín, người chẳng phải cũng là cực thánh chi thể sao?” Đại ma đầu cùng y trên trán đều có liên hoa ẩn kín, nhưng đối phương lại có một thân võ công bí hiểm, Lâm Cửu đoán rằng Diệt Thiên này khẳng định có biện pháp tu luyện nào đó.

Thân là nam nhân, ai không muốn ngự kiếm thiên hạ, ai không muốn xông pha giang hồ, ai không muốn cùng thiên địa tranh huy giải bày khí thế hào hùng trong lòng. Nếu Diệt Thiên có biện pháp dùng thân thể cực thánh tu luyện, vậy nhất định y cũng có thể.

Diệt Thiên tựa hồ nhìn thấu phép khích tướng của Lâm Cửu, khoé môi dẫn ra một mặt cười nhạt, nói: “Không, ta tu luyện không phải cực thánh chi thể, mà là cực ma. Cực thánh chi thể tự nhiên có được lực phòng ngự cường đại nhất thể gian, nước lửa bất xâm, đao kiếm bất hại, tựa như một cái khiên cứng rắn nhất thể gian có thể ngăn chặn thương tổn, mà cực ma thì tương phản với cực thánh, có được sức mạnh cường đại nhất.”

Tuy rằng Diệt Thiên không nói rõ, nhưng Lâm Cửu dù có ngốc cũng hiểu được cực ma và cực thánh mà Diệt Thiên nhắc đến.

Cực ma và cực thánh giống như thanh kiếm sắc bén nhất cùng tấm khiên rắn chắc nhất thiên hạ, một thứ có được lực công kích cường đại nhất, một thứ có được lực phòng ngự cường đại nhất, vì thế Lâm Cửu chính là tấm khiên kia, chẳng trách ở Vọng Nguyệt Sơn hơn hai năm vẫn thường xuyên trên nhảy dưới chạy cũng không chịu chút xù vết thương nào.

Mà Diệt Thiên là một thanh kiếm, có được lực sát thương đáng sợ nhất.

Nếu để thanh kiếm sắc bén nhất chống lại tấm khiên rắn chắc nhất, kết quả sẽ là gì?

Lưỡng bại câu thương, hoặc là tấm khiên chưa hoàn thiện bị thanh kiếm sắc bén chém thành mảnh nhỏ, Lâm Cửu rất biết mình biết người, y biết y tuy rằng có được cái gì mà cực thánh chi thể, nhưng cũng chưa thể mang ưu thế của nó phát huy đến tận cùng.

Ánh trắng như nước, ánh sáng mờ lung mà lại oánh lạng vẩy khắp mặt hồ, phẳng phất như một tấm gương, chiếu rọi thiên địa, không biết là hư hay thực.

Lâm Cửu từ trong mộng tỉnh lại có chút mờ mịt nhìn trời nước một màu bên ngoài cửa sổ, trong đầu vọng lại lời nói của đại ma đầu với y, muốn tu luyện cực thánh hoặc cực ma chỉ thể đều cực kỳ khó khăn, ít nhất như đại ma đầu đã phải ăn không ít khổ, thừa nhận những đau khổ mà thường nhân không thể nhận.

Tuy rằng Diệt Thiên không nói với y rốt cuộc phải chịu khổ thể nào mới tu luyện được cực ma chỉ thể, nhưng từ chuyện Lâm Cửu nhảy huyền nhai từ tử mà sinh cũng có thể đoán được đau khổ này chính là sẽ muốn mạng người.

Chịu đựng tất cả những khổ đau mà thường nhân không thể thừa nhận, tu luyện một môn công pháp không biết thực hư trong truyền thuyết, theo Lâm Cửu người như vậy đã không thể xưng là người, phải có ý chí, nghị lực cùng dũng khí kiên định như thế nào mới có thể làm được? Lâm Cửu nhin không được ở trong lòng âm thầm kính nể đại ma đầu này.

Mà hiện tại, đại ma đầu cũng đang nhìn người có được cực thánh chỉ thể – Lâm Cửu bắt đầu nóng lòng muốn thử nghiệm, chỉ cần tu luyện cực thánh hay cực ma là có thể có được sức mạnh cường đại như thế, nếu hai người đồng tu thì sao? Có phải sẽ có được sức mạnh của nhau không?

Không thể không thừa nhận, phương pháp tu luyện của đại ma đầu thật khiến Lâm Cửu rất động tâm. Nhưng Lâm Cửu lại không có sự kiên nghị cùng cố chấp như đại ma đầu, tu luyện môn công pháp người khác chưa từng thử nghiệm, tựa như đi ở bên rìa huyền nhai, hoặc là sinh, hoặc là tử, điều này khiến cho người vừa mới tử mà phục sinh vẫn còn muốn trở lại hồng trần như Lâm Cửu cảm thấy vô cùng do dự.

Còn hơn quyền khuynh thiên hạ, còn hơn có được võ công đứng đầu thế gian, y càng muốn trở về Lâm gia thăm phụ mẫu huynh đệ, thú thê, bình bình đạm đạm vô ưu vô lự mà sống cả cuộc đời.

Đã sống ở cả hai thế giới, có được trí nhớ kiếp trước, Lâm Cửu đã chết một lần tựa hồ cũng có được sự đạm bạc cùng yên tĩnh mà tuổi này chưa nên có, muốn nói khuyết điểm duy nhất của y, thì chính là y còn muốn vì Lâm Cửu đã chết báo thù.

Tuy rằng Diệt Thiên đã nói với y, thân thể hiện tại này của y là từ trong sen mà đến, sớm không phải thân thể phạm nhân, nhưng trong lòng Lâm Cửu vẫn có chút băn khoăn, dù sao y cũng tiếp nhận trí nhớ cùng thân phận của người ta.

Có lẽ, do y đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Cuộc sống làm sao có thể dễ dàng trôi qua như vậy, muốn vì Lâm Cửu báo thù, cũng không biết cừ nhân là ai, có thể nguy hại đến Lâm gia hay không, hoàng đế mới đăng cơ có thể gây khó dễ cho Lâm gia hay không...

Suy nghĩ kỹ càng, Lâm Cửu đột nhiên phát hiện hoá ra ngay cả cuộc sống hy vọng xa vời của y cũng cần có sức mạnh cường đại để chống đỡ.

Tu luyện thì tu luyện, phương pháp song tu mặc dù có nguy hại thể nào đại ma đầu cũng không biết, nhưng y cũng không để ý việc mình làm người đầu tiên ăn cà chua a.

Uy danh của đại ma đầu Diệt Thiên bắt đầu nổi lên từ mười năm trở lại đây, không ai biết hẳn từ đâu đến, chỉ biết hẳn là sư phụ Ma Tăng, tuy rằng mới chỉ gần gũi có mười năm, nhưng bởi vì Diệt Thiên gây nên vài sự kiện kinh thế hãi tục, tức khắc khiến hẳn lấy được uy danh ma đầu này.

Thứ nhất, mười năm trước Ma Tăng bị vây kín mọi phương, đang đứng giữa ranh giới với cái chết, một người thần bí khoác áo choàng đen xuất hiện, lúc ấy những người tham dự vây bắt tiêu diệt Ma Tăng không người nào còn sống sót, cái tên Diệt Thiên sư phụ Ma Tăng chỉ trong một đêm đã vang vọng khắp chín châu;

Thứ hai, Diệt Thiên không hiểu phong tình, biến hoa khôi Thiên Hương Các xinh đẹp tựa thiên tiên trở nên vừa già lại xấu, từ đó về sau Diệt Thiên giành được danh hiệu đại ma đầu;

Thứ ba, vô số đội ngũ coi hoa khôi là tình nhân trong mộng, hơn nữa độc thủ của Quốc Sắc Thiên Hương Các cùng khởi xướng đồ ma lệnh bao vây đại ma đầu Diệt Thiên, không một ai trở về, rồi sau đó danh hiệu đại ma đầu càng thêm vững chắc.

Nói thì có vẻ đơn giản, nhưng suy ngẫm kỹ càng lại khiến Lâm Cửu khẽ run lên, thế lực sau lưng Quốc Sắc Thiên Hương Các y đã nghe qua, đi nhiều người như vậy nhưng không một người sống sót trở về, thực lực của Diệt Thiên không khỏi có chút đáng sợ, nhưng từ đó về sau cũng không có ai dám đi trêu trọc nam nhân tính cách quái dị kia nữa.

Vừa càn quét đồ ăn, Lâm Cửu vừa nhìn ra cửa sổ, đại ma đầu Diệt Thiên ngay tại bên ngoài, ngồi trên một đài sen đen kỳ quái, nghe người nơi này nói, đài sen kia hình như được gọi là cái gì mà Thập Nhị Phẩm Liên Thai.

Vỗ vỗ cái bụng hơi phình ra, Lâm Cửu mở cửa phòng đi về phía Diệt Thiên, nếu cứ tiếp tục ăn uống lại ngủ, thế nào y cũng sẽ biến thành heo mất, đại ma đầu sẽ không vô duyên vô cớ mà mang y đến đây, dù sao sớm muộn cũng phải biết, không bằng chính mình tự đi hỏi.

Như là cảm nhận được Lâm Cửu tiến đến, Diệt Thiên ngồi trên Thập Nhị Phẩm Liên Thai nhẹ nhàng nhảy xuống, trong nháy mắt đã đứng lên cây cầu bằng gỗ bắc ngang hồ, ánh mắt thản nhiên nhìn người nam nhân đang đi tới gần hần.

Từ lúc tới đây, Diệt Thiên đã không khoác tấm áo choàng kia nữa, bên dưới huyền nhai, cây cối um tùm, u ám yên tĩnh, dường như thật thích hợp khẩu vị của đại ma đầu.

Nói ra có vẻ hơi khó tin, đại ma đầu xuất môn nhất định phải khoác một cái áo choàng đen lớn, hoá ra chỉ do chán ghét ánh mặt trời mà thôi. Lâm Cửu vốn còn đoán rằng đại ma đầu có phải giống như quỷ hút máu sợ hãi ánh mặt trời, hay là nếu ở dưới ánh mặt trời sẽ hội phi yên diệt hay đại loại như thế, không nghĩ tới lại vênh vênh chỉ là do chán ghét ánh mặt trời, Lâm Cửu cảm thấy hơi thất vọng.

“Quyết định rồi?” Hai tay chấp ra phía sau, Diệt Thiên lẳng lặng nhìn Lâm Cửu.

Lâm Cửu nghiêm túc gật gù đầu, nói đùa: “Mệnh này của ta liền giao cho ngươi.”

Diệt Thiên có chút kỳ quái nhìn mắt Lâm Cửu, tựa hồ hiểu được cái gì, mỉm cười nói: “Sẽ không chết, chẳng qua sẽ có một vài tác dụng phụ thôi, nhưng tác dụng phụ này cũng không đến mức muốn mạng cả ta và ngươi.”

Lâm Cửu vui vẻ, lộ ra nụ cười phát ra từ tận đáy lòng, sẽ không chết là tốt rồi.

“Vậy phải song tu như thế nào a?” Đi theo Diệt Thiên tới một gian phòng bình thường, Lâm Cửu hỏi.

“Hợp thể.”

“Hợp thể? Hợp như thế nào?”

“Thoát y phục.” Diệt Thiên bắt đầu cởi khẩu tử*(nút thắt) trên người mình.

“A?” Mí mắt Lâm Cửu chớp chớp liên tục. Thấy tiểu long nữ cùng Dương quá luyện võ đều phải đem y phục thoát – sạch sẽ, nhất định là do mặc y phục sẽ ngăn trở tu luyện, cho nên hiện tại mới muốn thoát y, dù sao đều là nam nhân, ngươi có ta cũng có, thẹn thùng cái rắm a! Thoát thì thoát!

Xoay người, cắn răng một cái, hai ba nhát đem mình thoát sạch banh.

Sau khi thoát xong, Lâm Cửu quay đầu lại, thì thấy Diệt Thiên hơi ngạc nhiên, vẻ mặt thú vị mà nhìn mình, y đích thật là thoát hết sạch một kiện cũng không để lại, nhưng mà đại ma đầu vẫn còn mặc quần nha.

Lâm Cửu nhất thời túng quẫn, ai oán nói: “Không phải nói thoát hết sao?” Ngụ ý, ngươi như thế nào còn mặc quần.

Lời nói Diệt Thiên cũng không sai, hần là nói thoát y phục, nhưng cũng không có nói thoát quần, ai ngờ đến người này lại thoát hết một kiện cũng không thừa lại, Diệt Thiên cố nén ý cười, thản nhiên nói: “Thoát – hết cũng được.”

Quét mắt nhìn từ trên xuống dưới Lâm Cửu cả người trần truồng, Diệt Thiên bổ sung thêm: “Dáng người không tồi.”

Lâm Cửu cực quẫn, xoay người nhanh chóng cầm lấy quần mặc vào, thăm nghĩ trong lòng, đại ma đầu này chẳng lẽ là một tên đoạn tụ sao?

Sau khi thoát y phục, hai người mặt đối mặt ngồi xếp bằng, đại ma đầu mấy ngày hôm trước còn trùm kín người, hiện tại nửa thân trên xích – loả ngồi đối diện y, không thể không thừa nhận, đại ma đầu là một anh tuấn nam tử phi thường đẹp mắt, khiến y cũng nhin không được mà phải ném cho đối phương một ánh mắt, pha trộn phức tạp giữa hâm mộ, ghen tị và oán hận.

Dáng người đại ma đầu cũng rất tốt...

“Kế tiếp phải làm như thế nào?” Lâm Cửu mở miệng nói chuyện, ý đồ phá vỡ bầu không khí hơi xấu hổ này, làm cho mình tự nhiên thêm một chút.

“Ngưng thần, nhìn vào mắt ta.”

Lâm Cửu chiếu theo lời nói của Diệt Thiên mà làm, trong phút chốc, Lâm Cửu cảm giác mình như bị hai đạo xoáy xuyên qua toàn thân, tê dại và khó chịu nói không nên lời, giống như rơi vào một hàng rào điện, không thể đào thoát, mà kế tiếp y phát hiện mình không tài nào động đậy được dù chỉ một chút, hai mắt tức thì bị khoá lại, giống như ngã vào một cái hồ sâu, càng lún càng sâu.

Mà chuyện kế tiếp xảy ra thiếu chút nữa khiến Lâm Cửu vỡ vụn.

Trong thiên địa tựa như có một bàn tay vô hình mơn trớn toàn thân y, thậm chí ngay cả một số địa phương không thể mở miệng đều không tránh được loại khê vuốt hư hư thực thực khó dò này, cả người rã rời khó chịu, tựa như có ngàn vạn con kiến đồng thời đi qua, theo ánh mắt chăm chú của đối phương, Lâm Cửu càng lúc càng cảm thấy trong miệng khô khát, nhiệt độ thân thể đột nhiên tăng, giống như lọt vào hố lửa.

Thứ này nó là hợp – thể cái – mịa – gì a?

Trong hư không Lâm Cửu cảm giác mình như rơi vào một hồ sâu đen ngòm vô biên vô tận, toàn thân đều bị nước hồ vây lấy.

Nước hồ tựa như là thần thức của Diệt Thiên, y hoàn toàn không có cách nào giãy ra mà chỉ có thể mặc cho sóng nước quần quanh toàn thân, từng đợt từng đợt đập vào người mình, tâm thần nhộn nhạo, khó mà kiềm chế, trong biển thần thức cuộn cuộn vô cùng của Diệt Thiên, y chẳng qua chỉ là một chiếc thuyền nhỏ, tuy sóng xô ngã, tuy sóng nâng cao, lần lượt bị sóng biển đẩy lên đến đỉnh, lại lần lượt bị đánh vào tận đáy cốc...

Lúc Lâm Cửu tỉnh lại trên người y đã vã đầy mồ hôi, cả người khô nóng, bủn rủn vô lực, thở hồng hộc, mặt đỏ ửng, thậm chí khoé mắt cũng ươn ướt, cảm giác kia, bộ dáng này, hoàn toàn giống như vừa mới tiến hành loại vận động nào đó.

Nhìn người trước mắt cũng mặt mày hồng hào giống mình, nhưng hơn y ở chỗ không có chặt vật như y, trong lòng Lâm Cửu thật sự là ngũ vị tạp trần, khó có thể nói rõ.

“Đây là... chuyện gì xảy ra?” Lâm Cửu chần chờ hỏi.

Diệt Thiên mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn Lâm Cửu, nghi nghi như là tìm kiếm đáp án, bình tĩnh nói: “Tác dụng phụ.”

Lâm Cửu không nói gì, trầm nghĩ, loại tác dụng phụ kiểu này thật đúng là như là công quả núi vậy.

Bọn họ làm? Bọn họ không làm ——

Bọn họ không làm? Bọn họ làm ——

Lâm Cửu ngồi ngăn người ngoài phòng, tuy rằng y với Diệt Thiên hoàn toàn không có tiếp xúc thân thể, nhưng ở sâu trong nội tâm Lâm Cửu vẫn cảm giác việc hợp thể gì đấy vào ngày đó, bản thân giống như làm một hồi xuân – mộng kịch liệt, hơn nữa là làm cùng một người nam nhân, một đại ma đầu không biết động tình.

Không phải hẳn là nên cảm thấy chán ghét sao? Nhưng mà vì sao một chút cũng không bài xích, thậm chí còn không ngừng suy nghĩ trong đầu. Có đôi khi y lại còn có thể nhớ tới sự tình trước kia Lâm Cửu cùng Hoàng Phủ Thiên Niên trên giường nữa, rất kinh hãi rồi.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Cửu quyết định tạm thời không nghĩ đến vấn đề này nữa.

Ngồi xếp bằng trên mặt đất, Lâm Cửu thử nhắm mắt điều tức, không thể không thừa nhận cái gọi là hợp thể tu luyện của Diệt Thiên mang đến cho y thành quả rất lớn, mới một lần thôi mà y cũng đã cảm giác được trong cơ thể có một dòng khí kỳ diệu lưu chuyển khắp toàn thân, tứ chi cốt cách so với trước kia lại càng có biến hoá kỳ lạ.

Ngược tề đại từng cơn, cảm giác quá sâu sắc, mặc dù vô hình, nhưng so với hữu hình càng có tính đánh sâu, tinh thần trực tiếp kết hợp, toàn bộ giấu vết đều ở trong đầu y.

Xưa có Trang Chu mộng điệp*, ngay cả Lâm Cửu cũng không rõ ràng một lần kia cùng Diệt Thiên suy cho cùng là chân thật, hay là hư ảo, bọn họ rốt cuộc là người, hay là hồ điệp a?

Lâm Cửu muốn hỏi thử Diệt Thiên, nhưng đối phương vẫn đạm mạc như trước, giống như một chút cũng không quan tâm đến chuyện này, chỉ một lòng tu luyện, Lâm Cửu cũng chỉ có thể tự an ủi chính mình, tác dụng phụ mà thôi, không cần lo lắng!

Sau khi thấy hiệu quả, bọn họ tiến hành lần tu luyện thứ hai, cũng giống lần đầu tiên, trong cả quá trình Lâm Cửu hoàn toàn ngã vào biển thần thức của đối phương, sau khi thanh tỉnh thì toàn thân thoát lực, sợi tóc ẩm ướt dán tại bờ lưng xích – loả cùng trước ngực, hoàn hảo là lần này y còn một tia khí lực chống đỡ thân thể không bị ngã xuống, không như lần trước vừa mở mắt ra không bao lâu đã té xỉu.

Sau khi tỉnh lại, Lâm Cửu nghe thấy một tiếng đàn du dương, xuyên qua khung cửa sổ, y thấy Diệt Thiên đang đánh đàn cách đó không xa, ánh trăng bao trùm toàn thân nam nhân, phong hoa tuyết đại, rồi lại có chút lạnh lẽo khó có thể tiếp cận.

Hoá ra đây là hợp tu, không biết tên đại ma đầu kia lúc hợp tu có phải cũng có cảm giác kỳ quái như y không, mở tứ chi ra nằm thẳng đơ trên giường, Lâm Cửu nhìn trần nhà ngẩn người, ông nội nó tác dụng phụ này cũng quá mãnh liệt đi.

24. Chương 24 - Trần Khôi

Tiên Hiệp Điện chia tu hành thành chín cảnh giới, đồng tử quét dọn là người vừa mới nhập môn được xếp ngoài chín cảnh giới này, tuy rằng biết một ít pháp thuật, nhưng cùng tu tiên giả chân chính cách nhau khá xa, mà Lâm Cửu chỉ là một người thường đến đồng tử cũng không bằng.

Đồng tử có thiên tư sau nhiều năm tu hành phần lớn đều có thể bước vào cảnh giới thứ nhất, từ đó liền có được tư cách trở thành tiên hiệp, từ đây suy ra, đại cảnh giới thứ chín là cảnh giới cao nhất của việc tu tiên, nếu có thể đột phá cảnh giới thứ chín, nghe nói có thể phi thăng thành tiên, có điều tu hành càng về sau càng khó, tiên hiệp trong Tiên Hiệp Điện phần lớn đều quanh quẩn ở cảnh giới thứ bốn và năm, ít người có thể đột phá lên cảnh giới thứ sáu.

Người tu tiên phần lớn có thể bảo trì được hình dáng thanh niên, Vân Nhiễm chính là một trong số đó, nghe nói Vân Nhiễm đã bước vào cảnh giới thứ tám, là người có thiên tư nhất trong Tiên Hiệp Điện, có thể nói là ngàn năm khó gặp.

Trải qua hai lần hợp tu, Lâm Cửu phát hiện mình thể nhưng đã bước vào cảnh giới thứ nhất, như Vân Nhiễm người có thiên tư cực cao như vậy cũng phải mất ba tháng mới tiến nhập cảnh giới thứ nhất, Lâm Cửu cư nhiên cứ như vậy mà bước vào cảnh giới thứ nhất, nếu như để người trong Tiên Hiệp Điện biết, cảm không rút xuống tận đất mới là lạ.

Lâm Cửu ngồi xếp bằng trên mặt đất, bảo trì trạng nghiêm, từng sợi chân khí óanh bạch quanh quẩn toàn thân, một đầu tóc đen không gió mà tự bay, phiêu nhiên, ánh trăng bao trùm lấy toàn thân, giống như thiên thần hạ phàm, thanh đạm mà thoát tục.

Sau khi hợp tu tiến hành bảy lần, Lâm Cửu phát hiện liên hoa ấn kí trên trán mình càng phát ra óanh nhuận xinh đẹp hơn, mà Diệt Thiên cũng như y, có điều của đối phương là hắc liên lộ ra chút tà dị.

Đại pháp hợp tu này quả thật hết sức quý dị, cũng quá lợi hại, mới chỉ ngắn ngủi có mấy tháng, Lâm Cửu đã từ một phàm nhân bình thường trở thành tiên hiệp tiến vào cảnh giới thứ bốn, người khác cần nhiều năm mới có thể hoàn thành tu hành, mà y thì cư nhiên chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã hoàn thành.

Mà chỗ tốt nhất của thánh ma hợp tu là y có được sức mạnh cùng năng lực phòng ngự khác hẳn với thường nhân, không thể không nói, về phương diện tu luyện đại ma đầu đích thực là một thiên tài, mà tác dụng phụ tu luyện mang đến, hình như cũng không còn đáng sợ nữa.

Chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, Lâm Cửu từ trên mặt đất đứng dậy, cơn gió khẽ lướt qua, thổi rụng từng phiến lá cây, Lâm Cửu vươn tay tiếp được một mảnh lá rụng nhẹ nhàng ném đi, chiếc lá như lưỡi dao bay ra ngoài, cây đại thụ giống như được làm từ đậu phụ dễ dàng bị chiếc lá xuyên qua, lá rụng rào rào rơi xuống, đại thụ ầm ầm sụp đổ.

Đối với thành quả này, Lâm Cửu rất vừa lòng.

Bỗng nhiên một trận gió lạnh quý dị từ phía sau lướt qua, Lâm Cửu mang theo nghi hoặc xoay người lại, đập vào tầm mắt chính là một nam tử xa lạ mặc một cái áo bào tro, người nọ xuất hiện ở phía sau mình từ khi nào, vậy mà bản thân lại hoàn toàn không phát giác.

Bản năng Lâm Cửu cảm thấy sợ hãi, nam tử áo bào tro này rất mạnh.

“Đồ đệ của hử?” Người mặc áo bào tro nhìn Lâm Cửu từ trên xuống dưới, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên trán Lâm Cửu, khuôn mặt xinh đẹp đến kì cục hơi nhíu mày: “Diệt Thiên ở đâu?”

“Người là ai?” Cảm thấy đối phương có ý phóng ra uy áp, Lâm Cửu cắn răng cứng rắn chống đỡ, sống lưng đã bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh.

Người mặc áo bào tro lạnh lùng nhìn Lâm Cửu, đối với lời phản vấn của Lâm Cửu hình như có chút bất mãn, nhưng cuối cùng y cũng trả lời nam tử trước mắt này: “Trần Khôi, sư đệ Diệt Thiên.”

Trần Khôi lại nhìn Lâm Cửu từ trên xuống dưới, khoé miệng trôi lên một nụ cười khẩy khinh thường: “Hừ, chướng mắt.”

Một thanh kiếm trúc đột nhiên từ trong tay Trần Khôi vọt ra, tựa như một con rắn lập tức đâm về phía Lâm Cửu...

25. Chương 25 - Sư Huynh? Sư Đệ?

Hai chân chạm đất đột ngột nhảy lên, vọt sang bên cạnh cách vị trí cũ hai trượng, Lâm Cửu chật vật tránh thoát khỏi đòn công kích bất thành linh của Trần Khôi, y không thêm bận tâm gì nữa, mắng: “Người điên rồi à, đầu óc có bệnh thì đi ra chỗ khác đi, không có việc gì sao lại muốn giết ta?” Mặc cho là ai nếu tự đứng bị một người xa lạ công kích cũng sẽ không có tâm tình tốt đẹp gì.

“Hừ, tên vô năng.” Trong mắt hiện lên mặt tàn khốc, đối với việc nam tử áo trắng này có thể tránh thoát một kiếm của mình, Trần Khôi phi thường không hài lòng, không có hứng thú bởi người này chơi tiếp nữa, Trần Khôi âm thầm đề lực, sát khí vô hình tức khắc như thủy triều ồ ồ kéo đến bổ về phía Lâm Cửu.

Người này... dựa vào cái gì có thể ở cùng một chỗ với Diệt Thiên?

Chỉ bởi vì gương mặt rất đẹp kia thôi sao? Nếu là bởi vì nguyên nhân này, vậy y sẽ hung hăng xé nát khuôn mặt này, xé nát thân thể này...

“Phanh ——”

Người mặc áo xám như mũi tên rời cung bay vọt ra ngoài, rồi lại giống như đập vào một bức tường vô hình, toàn bộ sát khí cùng sức lực nháy mắt bị phá tan tành, chân khí vô hình hình thành một bức tường không thể nào xuyên qua, năng lực phòng ngự cường hãn như thế khiến Trần Khôi kinh ngạc, không chờ y kịp phản ứng lại, một mảnh lá rụng xuyên thấu qua bờ vai của y.

Thân thể bay giữa không trung lấy tư thế hết sức quái dị bắn ngược trở về, như gặp phải một sức mạnh rất lớn, Trần Khôi rơi xuống rừng cây phía sau, máu bắn tung toé.

Hết thấy điều này chỉ phát sinh trong chớp nhoáng.

Lâm Cửu sững sờ tại chỗ, vừa mới ra tay đương nhiên không phải y, mà là người không biết khi nào đã xuất hiện bên cạnh y – Diệt Thiên, tuy rằng y còn chưa thấy rõ Diệt Thiên ra tay như thế nào, nhưng những việc xảy ra trong nháy mắt vừa rồi, Lâm Cửu mới hiểu được bản thân mình trước mặt Diệt Thiên nhỏ yếu ra sao.

Bất quá cuối cùng không có việc gì, nếu không lấy một kích hết sức vừa rồi của Trần Khôi, chắn chắn y không có khả năng tiếp được, chỉ sợ không chết cũng tàn.

“Y là sư đệ người?” Đến tận lúc này, Lâm Cửu mới tỉnh táo phân tích hết thấy tình hình vừa mới phát sinh, người muốn giết y đúng là sư đệ của Diệt Thiên, đại ma đầu hoá ra còn có sư đệ, khó trách tính cách khó nắm bắt giống nhau, đều thuộc về thành phần nguy hiểm, mà Diệt Thiên hiển nhiên là nguy hiểm nhất trong đó.

Trong lòng Lâm Cửu không khỏi run rẩy, còn may, y cùng Diệt Thiên không phải địch nhân.

“Đi thôi, ăn cơm.” Diệt Thiên trái lại trực tiếp xem nhẹ sự tồn tại của Trần Khôi.

“Từ từ, còn y thì làm sao bây giờ, y không phải là sư đệ của người sao?” Lâm Cửu quay đầu lại nhìn, Trần Khôi lúc này đã từ bụi cây đứng lên, máu tươi từ bả vai chảy xuôi xuống ngực, gương mặt xinh đẹp hình như đang ẩn nhẫn điều gì, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Diệt Thiên.

“Sư huynh...” Khẽ cắn răng, giống như không cảm thấy đau đớn trên bả vai, vẻ mặt Trần Khôi lạnh lùng tiến về phía trước nửa bước, ống tay áo của Diệt Thiên vung lên, một mảnh lá rụng như mũi tên cắm ngay trước mũi chân Trần Khôi, chỉ cần Trần Khôi còn tiếp tục tiến lên phía trước thêm một bước Diệt Thiên sẽ giết y.

Nhìn ánh mắt âm trầm của Trần Khôi, rồi lại nhìn ánh mắt không chút biểu tình của Diệt Thiên, Lâm Cửu nhẹ nhàng đi theo sau Diệt Thiên trở về căn nhà bên hồ, dạng sư huynh nào thì có dạng sư đệ đấy, quan hệ sư huynh sư đệ phức tạp thế này quả nhiên là y không thể lí giải a, y vẫn tránh không nên xen vào là tốt nhất.

Có điều Lâm Cửu cũng không có tâm tình tốt đẹp mà cam tâm tình nguyện để người ta giết.

“Sư đệ người làm gì mà muốn giết ta a, nếu y giết được thì làm sao bây giờ?” Ngồi trên ghế, Lâm Cửu uống một ngụm trà cam cúc để nhuận nhuận yết hầu.

Diệt Thiên thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Ta đây sẽ giết y.”

Lâm Cửu thiếu chút nữa phun trà ra.

“Y không phải sư đệ người sao?”

“Thế thì sao?”

Lâm Cửu không nói gì.

26. Chương 26 - Chuyện Cũ Trước Kia

Từ trước tới giờ Diệt Thiên chưa từng đàm luận với Lâm Cửu về chuyện sư môn, hiện tại đột nhiên nhảy ra một tên sư đệ kỳ quái, cũng khó trách Lâm Cửu sẽ tò mò, y rất hiếu kì, sư môn có thể xuất ra hai đồ đệ kỳ quái như vậy sẽ có bộ dáng như thế nào?

Sư phụ của Diệt Thiên và Trần Khôi chẳng phải sẽ là một tên siêu cấp siêu cấp đại ma đầu sao? Đáng tiếc, tên siêu cấp siêu cấp đại ma đầu kia đã chết, bị Diệt Thiên giết chết, mà Trần Khôi vì báo thù cho sư phụ mới tới giết Diệt Thiên.

Nghe ngữ khí bình thản của Diệt Thiên, Lâm Cửu cảm thấy lạnh cả sống lưng, nói thì có vẻ rất đơn giản, chỉ vài câu như vậy, nhưng chuyện thí sư tại thế giới này cũng coi như là chuyện đại nghịch bất đạo rồi.

Vì sao muốn giết sư phụ a? Bởi vì sư phụ muốn giết hần, nên hần giết sư phụ. Lý do của Diệt Thiên rất trực tiếp, hần rất hiếm khi chủ động trêu chọc người, nhưng chỉ cần có người trêu chọc hần, mặc kệ là ai, giết không tha, cho dù có là sư phụ hay sư huynh đệ đồng môn cũng vậy.

Trần Khôi vì báo thù mà đến tìm Diệt Thiên, tuy Diệt Thiên không nói rõ, nhưng Lâm Cửu có thể đoán được đại khái, Trần Khôi phỏng chừng đã đến đây không chỉ một lần, mỗi một lần đến đều thất bại thảm hại mà về, mang theo một thân thương tích rời đi, sau khi vết thương lành lại đi vào nhà trúc ven hồ dưới huyền nhai.

Vì sao không giết Trần Khôi? Một lần lại một lần tử thí, một lần lại một lần thất bại, một ngày nào đó Trần Khôi sẽ hoàn toàn ngã xuống vĩnh viễn không đứng dậy được, suy nghĩ tỉ mỉ một chút, thật đúng là tàn nhẫn a.

Từ sau khi thiếu chút nữa bị Trần Khôi một kiếm giết chết, Lâm Cửu phát giác cho dù mình có võ công không tồi, nhưng lại khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến, dưới tình huống vẫn chỉ là một con thái điều, ngày thường trừ bỏ cùng một chỗ luyện công với Diệt Thiên ra còn nhờ đối phương so chiêu cùng, cho dù mỗi lần đều thực thãm, những ít ra cũng tốt hơn trước không ít.

Mà trong thời gian này, vị sư đệ Trần Khôi kia vẫn như cũ dốc hết sức lực thường xuyên tìm cơ hội ra tay giết Diệt Thiên, kết quả không cần nói cũng biết, luôn thất bại mà về, mang theo một thân thương tích.

Trước đây Trần Khôi với Diệt Thiên đã chênh lệch không ít, hiện tại Diệt Thiên có được lực phòng ngự tuyệt hảo từ Lâm Cửu, Trần Khôi ở trước mặt Diệt Thiên, thật giống như một hạt bụi nhỏ giữa bầu trời xanh, nhỏ bé mà bất lực.

Miệng vết thương trên vai đã gần khỏi, thì bụng và chân lại thêm không ít vết thương mới, nhất là miệng vết thương trên chân trái có vẻ cực kì dữ tợn, dưới cái quần bị phá huỷ vết thương có thể nhìn thấy được cả xương đùi. Trốn ở sau bụi cây, Trần Khôi chỉ có thể từ xa nhìn hai thân ảnh bên hồ đang đánh võ luận bàn với nhau, trong đôi mắt mờ mịt biểu lộ sự hâm mộ cùng mất mát, không lâu trước đây, sư huynh y cũng dạy y tập võ như vậy.

Dưới chân núi bên hồ, trí nhớ xa xăm, hết thấy đều đã trở thành mây khói.

Buồn bã xoay người, nam tử kéo cái chân bị thương lê từng bước từng bước đi về phía sơn động lân cận, biết rõ cả đời y cũng không theo kịp vị sư huynh đã từng khiến y cho là hào kiệt, nhưng lại không cách nào buông tha, đơn giản vì người nọ là phần đồ phản bội sư môn, là sư huynh mà y từng sùng bái kính ngưỡng.

Nhà trúc bên hồ, Lâm Cửu ngồi xếp bằng trên mặt đất nhìn ánh trăng phản chiếu trong hồ. Một luồng thanh lãnh khó hiểu lan khắp toàn thân, nhện không được trầm ngâm nói:

“Nâng ly xin hỏi trời cao

Rằng trăng sáng những khi nào

Ở đâu

Giữa trời chẳng biết lối vào

Đêm nay trăng đã được bao năm tròn

Đã toan theo gió đến thăm

Những e lâu ngọc lạnh cầm lại dừng

Múa may theo bóng trăng lồng

Hóa ra trăng có đâu không khác người

Trăng xoay theo các lầu đài
Trăng xuyên qua bức màn lay trước thềm
Trăng soi thao thức triền miên
Trăng hờn chi ?
Cứ vô duyên tròn đầy
Những khi ly biệt ngậm ngùi !
Thế gian tan hợp buồn vui đã thường
Thì trăng sáng tối khuyết tròn
Xưa nay đâu dễ vẹn toàn mà tròn
Xa xôi ngàn dặm cầu mong
Cho người được mãi theo trăng trường tồn.” *

(Quỳnh Chi phỏng dịch)

Cách đó không xa, trên mặt nam tử toàn thân vận hắc bào lộ ra chút kinh ngạc, Lâm Cửu còn không biết mình vừa ngâm một thủ từ nhưng lại khiến Diệt Thiên sinh ra hiểu lầm, ngày hôm sau, Diệt Thiên gián đoạn việc tu luyện mang theo Lâm Cửu rời khỏi căn nhà ven hồ dưới huyền nhai.

~ * đây là bài thơ Thủy diệu ca đầu của nhà thơ Tô Thức (hay còn gọi Tô Đông Pha) bản dịch thơ của Quỳnh Chi

Đầy đủ:

Phiên âm:

Minh nguyệt kỷ thời hữu ?

Bả tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khùng quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thắng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian.

Chuyển chu các,

Đê ý hộ,

Chiếu vô miên.

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên .

Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp,

Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,

Thử sự cổ nan toàn.

Đán nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên.

27. Chương 27 - Khởi Hành

Tuy rằng không biết vì sao Diệt Thiên lại đột nhiên đề xuất rời khỏi căn nhà ở huyện nhai đi ra ngoài du ngoạn, nhưng trong lòng Lâm Cửu vẫn cảm thấy vô cùng vui sướng, Lâm Cửu đề nghị đi Hoàng Thành, Diệt Thiên cũng không phản đối.

Ra khỏi huyện nhai, bọn họ ngồi trong một chiếc xe ngựa màu đen đi lên phía Bắc, đã là đi du ngoạn thì không thể kị hạc hay thừa long bay bay tới bay lui trên trời, như vậy sẽ không thấy được phong cảnh dọc theo đường đi, hướng hồ càng tới gần Hoàng Thành thì lại càng phải khiêm tốn, Lâm Cửu không tin đường đường trong Hoàng Thành lại không có một đám lão quái vật lợi hại đáng sợ.

Trong xe ngựa rất rộng rãi thoải mái, tuyệt nhiên không cảm thấy một chút xóc nảy nào, lúc này là đầu hạ, thời tiết đã dần dần nóng lên, trong xe đặt mấy thùng băng nhỏ để hạ nhiệt độ, trong hộp còn đặt một ít thức ăn, đây đều là Diệt Thiên chuẩn bị cho Lâm Cửu, ngoài những thứ đó ra còn có một ít thư tịch cùng cờ.

“Người biết ngâm thi soạn?” Trên đường, Diệt Thiên đột nhiên hỏi Lâm Cửu một vấn đề.

Ngâm thi soạn Lâm Cửu đương nhiên không biết, kiếp trước y là một sinh viên khoa học tự nhiên chính hiệu a, từ nhỏ đã được thầy giáo giáo huấn lí niệm: “Học giỏi toán lý hoá, đi khắp thiên hạ không địch thủ.” Đối với thi từ ca phú từ trước đến nay đều không thông, có điều trí nhớ của y rất tốt, mấy bài thi từ ca phú được học ở trường đều ghi tạc trong đầu.

Lúc lên đại học vì muốn gây chú ý với bạn học nữ, nên cố ý vào tổ văn học của trường, thật là đem Đường thi Tống từ gánh tận mấy trăm bài, sinh viên nữ của trường Khoa hoá tự nhiên còn khan hiếm hơn cả kim cương.

Nghe vậy, Lâm Cửu lắc lắc đầu: “Ta không biết ngâm thi soạn.” Không hiểu tại sao mà đột nhiên Diệt Thiên lại đột nhiên hỏi y vấn đề này.

Diệt Thiên nói: “Mấy ngày trước ta nghe thấy người ngâm một bài thơ, rất hay.”

Lâm Cửu vừa nghe liền rõ ràng Diệt Thiên đang nói cái gì, y ngược ngùng gãi gãi đầu, nói: “Bài thơ kia không phải là của ta, là một do một người tên Tô Thức* viết.”

“Tô Thức?” Diệt Thiên khẽ nhú nhú mày, lắc đầu nói: “Người có thể làm ra bài thơ hay như thế, chưa từng nghe qua.” Nói xong lại hồ nghi nhìn Lâm Cửu, hiển nhiên hẳn không tin lí do thoái thác này của y.

Lâm Cửu chỉ có thể than khổ, người thế giới này nào biết đến Đỗ Phủ, Lí Bạch, Tô Thức, cố gắng giải thích thêm cũng chẳng thông, biết suy nghĩ trong lòng Diệt Thiên, Lâm Cửu rõ ràng chỉ có thể cười khổ trong lòng. Có điều Diệt Thiên hiển nhiên rất có hứng thú với bài thơ kia, dọc đường đi cùng Lâm Cửu hàn huyên không ít, Lâm Cửu nhớ lại bài bình giảng phân tích trong sách giáo khoa, giải thích một chút ý tứ của bài thơ này cho Diệt Thiên.

Lâm Cửu biết Diệt Thiên là người rất chú ý đến sinh hoạt, không nghĩ tới đại ma đầu này còn rất có nhã hứng, thi từ ca phú, cầm kỳ thư hoạ mọi thứ đều tinh thông, khiến y bội phục sát đất.

Nếu đại ma đầu này cả ngày không khoác cái áo choàng đen thui ấy, cũng đừng lúc nào cũng phát ra cổ hàn khí khiến người khác không dám tới gần, chỉ sợ một người như vậy vừa đặt chân ra ngoài, nam nhân trong thiên hạ đều phải đứng né sang một bên.

Vén rèm cửa sổ lên Lâm Cửu lộ đầu ra nhìn một cái, trong lòng khe khẽ thở dài, không nghĩ tới vị tiểu sư đệ Trần Khôi kia cũng đi theo bọn họ a, thật không biết nên cảm thán nghị lực của Trần Khôi tiểu sư đệ, hay là cảm thán gút mắt kỳ quái của đôi sư huynh đệ này quá sâu a.

Diệt Thiên cũng biết dọc đường Trần Khôi luôn đi theo bọn họ, chẳng qua hẳn không thèm để tâm đến Trần Khôi, từ trước đến giờ luôn không đặt đối phương vào mắt, lạnh lùng khiến Lâm Cửu có chút thương cảm cho vị tiểu sư đệ kia.

Trời xanh bao la, cây cối hàng hàng, xung quanh không một bóng người, vô cùng buồn chán, Lâm Cửu tựa vào xe ngựa, há miệng xướng lên: “Phản bội tình yêu của anh, quay lưng rời bỏ anh, anh cuối cùng biết chân tướng, nước mắt tuôn rơi. Phản bội tình yêu của anh, em gánh theo khoản nợ lương tâm, cho dù có phải trả giá nhiều hơn nữa, cảm tình cũng không thể mua trở lại. Lúc trước là em muốn chia tay, chia tay thì chia tay, hiện tại lại muốn dùng chân ái, lừa anh trở về...”

Diệt Thiên hơi hơi nhú nhú mày: “Đây là ca khúc gì?”

Lâm Cửu quay đầu lại thản nhiên cười: “Nghe hay không?”

Diệt Thiên nhắm mắt, đóng tai, ngồi thiền, không nói lời nào.

Lâm Cửu cười to, lại tự tiêu khiển tự vui sướng.

28. Chương 28 - Ân Đô

Ân Đô, một toà thành thị phồn hoa nằm ở phía tây Hoàng Phủ Đế Quốc, hai bên đường phố lầu cao vùn vút, trên đường người đến kẻ đi tấp nập, ngựa xe như nước, đủ loại âm thanh rao hàng không dứt bên tai.

“Bằng đường hồ lô thơm ngon đây, mọi người tới mua một xâu đi!”

“Tô bì bao tử vừa mới lấy ra khỏi lồng hấp a!”

“Cá chép hấp, hổ sư toàn tịch, cái gì cũng có, các vị khách quan thỉnh vào bên trong a!”

Trong thành, một toà lầu xa hoa như chọc thủng bầu trời đặc biệt khiến người khác chú ý, Đây là khách điểm nổi danh nhất ở Ân Đô – Cửu Thiên Khách Điểm, Cửu Thiên Khách Điểm tổng cộng có chín tầng, một tầng lầu một tầng trời, càng lên cao, thân phận của khách nhân càng thêm tôn quý, thức ăn cũng lại càng trân quý hiếm thấy, nghe nói trên tầng thứ chín năm đó đã từng tiếp đãi qua cả hoàng đế, cũng bởi vì như thế, Cửu Thiên Khách Điểm có thể nói là vang danh toàn quốc.

Hiện tại mùa xuân đã qua, mùa hè đang đến gần, thời tiết nóng bức, nhưng đường phố Ân Đô lại sầm uất dị thường, Hoàng Phủ Đế Quốc xưa nay đều có nếp sống thượng võ, vô luận là nam hay nữ đều lấy việc luyện võ làm quanh vịnh, bởi vậy trên đường phố nữ tử võ trang cũng rất nhiều, đế quốc giấu vũ lực hùng hậu trong dân gian trở thành một trụ cột lớn của Hoàng Phủ Đế Quốc, người người đều là binh, thì có ai dám tùy tiện động vào Hoàng Phủ Đế Quốc cơ chứ?

Trên phố có những người tập võ đến từ các môn phái, một chiếc xe ngựa màu đen đứng ở trước cửa Cửu Thiên Khách Điểm, hai người khoác áo choàng một đen một trắng từ xe ngựa nhảy xuống, người Ân Đô đã sớm nhìn quen đủ kiểu người trong giang hồ, bởi vậy đối hai người bọn họ cũng chỉ nhìn thoáng qua chứ không tò mò nhiều.

Hai người này chính là Lâm Cửu cùng Diệt Thiên, bọn họ trực tiếp đi lên lầu thứ bảy, đi đến lầu bảy, muốn lên tiếp nếu không phải là người có thân phận hiển hách, cho dù người có tiền thì cũng không thể đi lên.

Cửu Thiên Khách Điểm quả không hổ là khách điểm nổi danh nhất trong thành Ân Đô, khách điểm xây tại ven sông, bên cạnh là dòng sông Ngọc Thủy tựa như một dải đai bằng ngọc, phong cảnh tú lệ, trên sông thuyền hoa thuyền nhỏ tới tấp lui lui, giữa sông tản mạn những nụ sen chum chim đầu hạ, phóng tầm mắt nhìn xa, cực kỳ mỹ lệ di nhân.

Cửu Thiên Khách Điểm vô cùng lớn, sát đường là lầu dùng để tiếp đãi khách nhân ăn cơm, đi ra phía sau lầu là một lương đình bên hồ nước ven con đường nhỏ vườn cây xanh rờn râm mát, xuyên qua vườn cây chính là nơi khách nhân nghỉ lại.

Diệt Thiên trực tiếp ném cho khách điểm tiểu nhị một khối vàng vụn, điểm tiểu nhị lập tức thỉnh hai người lên lầu bảy, tức khắc đi lo liệu đồ ăn bố trí khách phòng.

Lâm Cửu biết vàng bạc đá quý của Xích Thổ Đại Địa vô cùng khan hiếm, một khối vàng vụn cũng xem như rất có giá trị, khó trách điểm tiểu nhị vừa rồi nhiệt tình lại thân thiết như vậy, đại ma đầu quả nhiên rất thú vị, không biết nếu so với mấy lão gia hỏa trên Vọng Nguyệt Sơn thì sẽ thế nào.

“Gần tới đấu thú đại hội, người đến Ân Đô càng ngày càng nhiều, cũng không biết có bao nhiêu người thật tới xem đấu thú, bao nhiêu người vì mỹ nhân mà đến.” Mấy công tử bột ngồi bên cửa sổ trên lầu bảy tùy ý liếc mắt nhìn Lâm Cửu cùng Diệt Thiên vừa mới đi lên.

“Tây Nam Minh Châu Lạc Tuyết cô nương đến cổ vũ cho đấu thú đại hội Ân Đô, cho dù chỉ vì mỹ nhân, cũng đáng để đi a.” Một công tử béo với bộ mặt lảng bóng lộ ra nụ cười bỉ – ổi.

“Người thắng đấu thú chẳng những có thể được một viên Thiên Thánh Châu, lại còn được cùng Lạc Tuyết cô nương uống một ly rượu, từng ấy chuyện tốt đẹp, thật là ngàn năm khó gặp a! Ha ha! Nghe đấu lần này còn có cả hoàng tộc tham dự, có thể thấy được mị lực của mỹ nhân lớn cỡ nào.” Mỹ nam tử một thân hoa phục nhấp một ngụm rượu.

“Lạc Tuyết cô nương phiêu dật thoát tục, giống như cửu thiên thần nữ hạ phàm, danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân không phải nàng thì còn ai xứng!” Mấy người này xem ra đều là fan trung thành của Lạc Tuyết, nói đến mỹ nữ thì liền thao thao không ngừng, khen không dứt miệng.

Không biết nguyên nhân có phải là do đấu thú hội trong miệng mấy người đó nói không, mấy bao sương trên lầu bảy đã không còn, Lâm Cửu cùng Diệt Thiên chọn cái bàn bên cửa sổ ngồi xuống.

Đúng lúc này, bàn của công tử béo vừa rồi cùng mấy người ngồi bàn khác bắt đầu khắc khẩu, Lâm Cửu vui vẻ xem náo nhiệt, có điều nội dung khắc khẩu cư nhiên có liên quan đến y.

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chính là Hoàng Thành Lâm Cửu, Lạc Tuyết cô nương cũng chỉ có thể xưng Tây Nam Minh Châu thôi.” Một bàn khác ngồi ba, bốn người nhìn phục sức là biết không phú thì cũng quý.

“Tên Lâm Cửu kia chết từ đời nào đời nào rồi, khi còn sống dù diện mạo có đẹp mấy, sau khi chết không phải cũng chỉ là một đồng xương khô thôi sao?” Mấy công tử bột phản bác nói.

Lâm Cửu xấu hổ, một người đang sống rành rành, vẫn đang khoẻ khoắn ngồi ở chỗ này như y, sao lại nói y chết, xui! Thực xui!

29. Chương 29 - Cửu Thiên Khách Điểm

“Một người nam nhân sao có thể đẹp hơn nữ nhân được, vậy chẳng phải thành yêu quái bất nam bất nữ rồi sao?” Mấy công tử bột không cam lòng rút lại phía sau, cuống quýt đánh trã.

Lâm Cửu ngồi ngồi bên nghe mà đầu đầy hắc tuyến, âm thầm mắng: “Mẹ ngươi mới là yêu quái bất nam bất nữ, cả nhà các ngươi đều là yêu quái bất nam bất nữ! Lão – tử là nam tử tinh khiết chính hiệu a!

“Mấy tên nhà quê, miệng toàn phun mấy lời bẩn thỉu!” Những người giữ gìn Lâm Cửu này rõ ràng là mấy công tử nhà giàu từ Hoàng Thành đến Ấn Đô xem đấu trận. Lâm Cửu sinh ở Hoàng Thành, danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng là từ Hoàng Thành truyền ra.

Lạc Tuyết cô nương tuy rằng là một tuyệt thế mỹ nhân, nhưng người trong Hoàng Thành tâm cao khí ngạo, đương nhiên không chấp nhận được danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân bị người khác đoạt đi, dù cho thanh danh của Lâm Cửu không phải tốt đẹp gì.

Trong chốc lát, người hai bàn liền bắt đầu động thủ đánh nhau, một bên một cái Lạc Tuyết, một bên một cái Lâm Cửu, thật sự khiến cho thân là đương sự như Lâm Cửu cảm thấy vô cùng kì diệu, ở thế giới kia, y là vì mỹ nhân đánh nhau, hiện tại cư nhiên đến phiên người khác vì y mà đánh nhau, một khi đã thích ứng với loại thiết định này, còn rất có cảm giác a!

Vì thế đương sự không chỉ không xấu hổ chút nào, mà còn vừa ngấu nghiến ăn, vừa nhìn mấy công tử quyền đâm cước đá với nhau, trong lòng thầm reo hò: Đánh mặt hần! Đá khô hần! Cấn lỗ tai hần! Cư nhiên dám nói ta là nhân yêu!

“Kẻ nào gây rối?” Trên lầu truyền đến tiếng quát sấm rền, khiến cả lầu bảy ong ong chấn động, mấy cậu ấm không đủ công lực tức khắc bị chấn màng tai sinh đau, đánh thẳng vào trái tim, một đám lập tức nhuỷ ra, Lâm Cửu lại phát hiện mình giống như chuyện gì cũng không có, chỉ cảm thấy thanh âm người nọ rất lớn thôi.

Xem ra hiệu quả của việc hợp tu gì gì kia càng ngày càng rõ ràng, trước kia Lâm Cửu giống như là người mù ngực cất mĩ ngọc mà không biết phải làm thế nào cho nó phát quang phát lượng, hiện giờ dưới sự đánh bóng của Diệt Thiên, ánh sáng của khối ngọc này rốt cục cũng đã chói mắt nhân gian.

Trên lầu một nam tử trẻ tuổi lạnh lùng tuần mỹ đi xuống, từ trên cao nhìn xuống quan sát mấy gã ăn chơi trác táng ngã sóng soài trên mặt đất: “Cút!” Mấy gã nọ tuy không cam lòng, nhưng biết người trên lầu tuyệt đối không phải người bọn hần có thể trêu vào, chật vật từ trên mặt đất đứng lên cuống quýt chạy xuống.

Nam tử lạnh lùng vẫn chưa rời đi, mà nhìn người ngồi bên chiếc ghế gần bên cửa sổ vẫn ngồi ăn lấy ăn để như cũ, hai người may mắn không chịu chút ảnh hưởng nào, chính xác mà nói, chỉ có một mình Lâm Cửu là thao thiết* mĩ thực.

(*thao thiết: ngày xưa dùng làm tiếng riêng để gọi những kẻ tham ăn tham uống)

Tuy rằng Diệt Thiên không thích ăn cơm bên ngoài, nhưng không biết sao vẫn bồi bên Lâm Cửu.

Thanh âm nam tử lạnh lùng nhu hoà hơn vừa rồi một chút, nhưng vẫn mang theo một tia cao ngạo cùng cảnh cáo như cũ: “Dám ở Cửu Thiên Khách Điểm gây rối, thì phải có chuẩn bị đầu sê là.”

Lúc trước hắn đang ở trên lầu cùng mấy vị hảo hữu uống rượu nói chuyện phiếm, lại nghe thấy bên dưới hỗn loạn, thấy hai người ngoài nên tiện thể cảnh cáo một chút, lúc Kim Thiếu đang định rời đi, lại nghe thấy nam tử khoác áo bào trắng lên tiếng đáp trả lại hắn.

“Vậy sao ngươi không gỡ đầu mấy gia hỏa đó xuống, nói lời này với chúng ta làm gì?” Lâm Cửu chẳng qua là cảm thấy buồn cười, người nọ rõ ràng là không dám lấy mạng đám công tử kia, hiện tại mọi người đi rồi, mới lấy hai ngoại nhân như y cùng Diệt Thiên ra đùa giỡn uy phong.

Từ tiếng quát của nam tử vừa rồi có thể thấy, nam tử cũng là người có võ công không tầm thường, đương nhiên người có năng lực ăn cơm ở lầu thứ tám Cửu Thiên Khách Điểm chắc chắn có thể lực không nhỏ ở trong Ân Đô thành.

Nếu Lâm Cửu chỉ có một mình một người, y đương nhiên càng khiêm tốn càng tốt, nhưng hôm nay bên người còn có thêm đại ma đầu, y sợ gì? Cho dù có là tên cầu thí hoàng đế kia đến đây y cũng không sợ!

Cái gọi là cáo mượn oai hùm, ý tứ đại khái chính là như vậy đây.

30. Chương 30 - Sư Nương

Kim Thiếu khẽ nhăn mày, người này mồm miệng thật xảo quyệt, cư nhiên dám giáp mặt đáp trả hắn.

“Các hạ là?” Ở Ân Đô, hắn chưa bao giờ gặp qua người nào trang phục một đen một trắng thế kia, trước khi biết rõ lai lịch, hắn tuyệt đối không tùy tiện gây chuyện.

Cho dù, ở Ân Đô còn chưa có người có thể khiến Kim Thiếu hắn sợ.

Tuy hắn còn trẻ, nhưng làm việc so với bạn cùng trang lứa vẫn suy nghĩ cặn kẽ hơn vài phần.

Lâm Cửu nhìn Diệt Thiên toàn thân đen xì bên cạnh, đại ma đầu giống như cái gì cũng chưa phát sinh tiếp tục sự nghiệp uống trà của hắn, Lâm Cửu cười trả lời: “Người là ai? Trước khi hỏi tính danh người khác, các hạ chẳng nhẽ không phải nên báo tên ra trước hay sao?”

Người này thật cuồng vọng, trong mắt Kim Thiếu đã có giấu hiệu muốn phát hoả, đúng lúc này dưới lầu chạy lên một tiểu hoà thượng tầm bốn, năm tuổi, cái đầu tròn tròn, mặc tăng bào màu đen, âm thanh trẻ con hành lễ với Diệt Thiên, đứng dậy nói: “A di đà phật*, sư phụ ngài tìm cho yêm một sư nương sao?”

Tiểu hoà thượng tròn tròn, bộ dáng như còn chưa cai sữa, chân tay tí xíu chạy tới bàn của Lâm Cửu bọ họ, cực kỳ vất vả bò lên cái ghế cao xấp xỉ hắn, vươn tay muốn lấy miếng thịt trên bàn ăn, vừa dứt vào miệng, vừa tò mò nhìn Lâm Cửu, âm thanh trẻ con lại nói: “Sư nương người có sữa không, yêm muốn uống sữa.”

Lâm Cửu một miệng trà phun hết ra, hoà thượng này từ đâu tới, tuổi còn nhỏ mà ăn thịt uống rượu như đúng rồi, cư nhiên lại còn dám gọi y là cái gì mà sư nương, còn đòi uống sữa, y là một nam nhân, có cái quỷ gì sữa a!

“Đại ma đầu, tiểu đồng tây này là đồ đệ của ngươi?” Nhìn tiểu hoà thượng trước mặt suýt leo lên bàn, diên cuồng nhét thịt vào miệng, cảm của Lâm Cửu đã sắp rớt cả xuống đất, tuy rằng một thân tăng bào đen thui này đích thật là phong cách của Diệt Thiên, có điều tiểu hoà thượng này cũng còn quá nhỏ đi, hơn nữa sức ăn thật tốt.

Tiểu hoà thượng chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, có khuôn có dạng hướng Lâm Cửu khom người: “A di đà phật, hỏi sư nương, tiểu tăng không phải tiểu đồng tây, là đồ đệ của đại ma đầu sư phụ, người khác đều gọi yêm là Ma Tăng.” Nói xong lại tiếp tục ráng sức ăn, rào rào lập tức nuốt hết đồng thịt trong bát.

Lâm Cửu nhìn mà hai mắt đăm đăm, tiểu đồng tây này cư nhiên lại là Ma Tăng? Ma Tăng lừng lẫy nổi danh trong chốn giang hồ cư nhiên là một tiểu hoà thượng?

“Tiểu hoà thượng, yêm không phải sư nương người, yêm là nam nhân.” Thật đúng là sư phụ thế nào thì có đồ nhi như vậy, người trước so với người sau càng kì quái hơn, Lâm Cửu thật sự là có chút khó tin, tiểu tử trước mắt kia cư nhiên là hạng người giết người không chớp mắt, rõ ràng thoát nhìn đáng yêu như vậy.

Lâm Cửu không khỏi nhìn về phía Diệt Thiên, trong lòng đoán xem Diệt Thiên là như thế nào mà có thể đem một tiểu hài tử thiên chân vô tà giáo dục thành một tên tiểu ma đầu, khiến người ta phần nộ, tàn phá hoa hoa thảo thảo tương lai quốc gia a!

“A di đà phật, yêm biết, sư nương đang thẹn thùng.” Nói xong tiểu hoà thượng trực tiếp bỏ hẳn lên bàn, ngồi trên mặt bàn dồn sức mà ăn.

“Diệt Thiên, nhanh nói cho đồ đệ ngươi, ta không phải sư nương nó.” Cứ một câu lại một câu sư nương, bị gọi đến gọi đi như vậy, Lâm Cửu thật sự cảm thấy cả người nổi da gà. Thế nhưng Diệt Thiên lại một câu cũng không nói, hoàn toàn cứ ngồi nhìn trò cười của y, quả thật là đáng giận đến cực điểm.

“Sư nương, có phải người chưa ăn no hay không? Tiểu tăng cũng vậy.” Trong nháy mắt một bàn đồ ăn cư nhiên đều bị tiểu hoà thượng này càn quét hết sạch.

Lâm Cửu ném cho hắn một cái nhìn khinh thường, tiểu hoà thượng rõ ràng tham ăn lại còn hỏi có phải y chưa ăn no hay không, đang chuẩn bị tiếp tục kêu một bàn đồ ăn, điểm tiểu nhị đã một lần nữa mang lên một bàn mỹ vị, hơn nữa so với bàn đồ ăn bọn y vừa ăn ban nãy thì càng phong phú tinh mỹ hơn.

“Chúng ta không gọi những thứ này.” Lâm Cửu có chút kỳ quái.

“Hồi khách quan, đây là Kim Thiếu lầu tám mời, ngài từ từ dùng.” Điểm tiểu nhị lui xuống.

Lâm Cửu kinh ngạc, gia hỏa vênh váo tự đắc vừa mới kia đi đâu rồi?

Lầu tám, nam tử lạnh lùng vừa mới từ lầu bảy đi lên trên mặt lộ ra một vẻ kinh dị, vội vội vàng vàng trở về bao sương trên lầu tám, mở cửa ra, bên trong ngồi sáu, bảy người, trong đó có một nam tử khôi ngô tóc đỏ thấy hắn, vỗ đùi cười nói: “Kim Thiếu, lầu bảy là người nào, mà lại dọa người thành bộ dáng này.”

“Hỏa huynh, ngươi có biết ta nhìn thấy ai không?” Kim Thiếu trở lại bàn tiệc, uống một ngụm rượu áp chế kích động trong lòng.

“Kim Thiếu, ngươi đừng dài dòng, mau nói cho chúng ta biết.” Nữ tử tóc đỏ trẻ tuổi ngồi cạnh nam tử tóc đỏ hắc hắc cười nói.

“Đại ma đầu Diệt Thiên!”

31. Chương 31 - Ân Đô Tam Gia

Ân Đô có tam đại gia tộc là Kim gia, Hoả gia, cùng với Ân Đô thành chủ Cung gia, Cửu Thiên Khách Điểm chính là một trong những sản nghiệp của Kim gia.

Ngồi trong bao sương lầu tám đều là người trong tam đại gia tộc, Kim Thiếu lạnh lùng cao ngạo và tỷ tỷ Kim Ngọc Châu, Hoả Vân Thiên khôi ngô khí phách và muội muội Hoả Vân Vũ, cùng với Cung gia Tam công tử Cung Tiêu Tiêu, ngoài ra còn có hai vị nữ tử cực kì xinh đẹp đến bồi rượu.

Mọi người vừa mới nghe đại ma đầu Diệt Thiên cư nhiên xuất hiện ở Ân Đô, đều không khỏi chấn động.

“Kim Thiếu, ngươi xác định ngồi ở lầu bảy chính là đại ma đầu Diệt Thiên?” Tuy rằng bọn họ đều đã nghe về đại ma đầu này, nhưng mà tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua, Cung Tiêu Tiêu không phải hoài nghi Kim Thiếu, mà là đại ma đầu mỗi lần xuất hiện trong chốn giang hồ sẽ lại nhắc lên không ít phong ba, xác suất gặp được đại ma đầu quả thực quá nhỏ.

“Ban đầu ta cũng không xác định, thiếu chút nữa liền mạo phạm ma đầu kia, cũng may lúc đó Ma Tăng xuất hiện, luôn mồm gọi hắc y nhân kia là sư phụ, không sai được! Tuy ta chưa từng thấy đại ma đầu,

nhưng mà cũng biết sư phụ Ma Tăng chỉ có một người!” Kim Thiếu tiếp tục nói: “Thân khoác áo choàng đen, đích thật là đại ma đầu không thể nghi ngờ!”

“Thầy trò đại ma đầu cư nhiên cùng xuất hiện ở Ân Đô, chẳng lẽ bọn họ cũng đến đây vì đấu thú đại hội?” Trong mắt Hoả Vân Thiên lấp lánh thần sắc kích động, “Trái lại ta rất muốn nhìn thấy đại ma đầu này một lần!”

“Đấu thú đại hội cũng không phải là lần đầu tiên cử hành, ta thấy đại ma đầu này nói không chừng là vì Tây Nam Minh Châu, tuy rằng trước kia hắn từng lật thủ tòi hoa huỷ đi hoa khôi Thiên Hương Các, nhưng dù sao cũng là một người nam nhân a!” Tỷ tỷ Kim Thiếu Kim Ngọc Châu che miệng cười khẽ, thật muốn coi thử nam nhân nhần tâm trong truyền thuyết kia có bộ dáng như thế nào.

Kim Thiếu lắc lắc đầu, có chút thần bí thấp giọng nói: “Các người không biết lần này đại ma đầu xuất hiện bên cạnh còn có thêm một nam tử thân khoác áo choàng trắng, Ma Tăng luôn miệng gọi nam tử kia là sư nương.”

Mấy người ngồi đó nhìn nhau một hồi, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Khó trách đại ma đầu lại nhần tâm với nữ nhân như vậy, hoá ra chính là chuộng cái kia a!” Hoả Vân Vũ là người đầu tiên kinh ngạc lên tiếng, trong lời nói hàm chứa ý cười trong trẻo, cũng có chút khinh thường mấy người kiêng kị đại ma đầu như thế, nhân vật trong giang hồ có lợi hại đến đâu chung quy cũng chỉ là một con người, làm sao có thể địch nổi thiên quân vạn mã của quốc gia.

“Không phải chỉ là một đại ma đầu thôi sao, sao Kim Thiếu người lại sợ thành bộ dáng như vậy.” Hoả Vân Thiên cùng muội muội giống nhau đều cảm thấy có phần không cho là đúng, cao thủ trong giang hồ rất nhiều, nhưng mà cao thủ thì cũng phải ăn uống lạp tát*(bài tiết), cũng muốn tên tuổi vang danh, mà triều đình chắc chắn có thể mang đến cho cao thủ không ít danh lợi khiến họ không thể cự tuyệt.”

Cung Tiêu Tiêu vẫn trầm mặc lộ ra một ý cười nhợt nhạt, không nói chen vào.

Trong đàn con em quý tộc này địa vị của Cung Tiêu Tiêu là cao nhất, Kim gia cùng Hoả gia ẩn ẩn cũng theo thái độ của Cung Tiêu Tiêu cầm đầu, tay cầm một cây chiết phiến, thành chủ Cung Tiêu Tiêu thanh tú tuấn lãng ném qua chén rượu, chỉ ngồi nhìn mấy hảo hữu tranh luận không ngớt.

Đại ma đầu lợi hại thế nào, hắn đã mơ hồ nghe qua một ít, những người trước mắt này có lẽ không cho là đúng, nhưng hắn lại rõ ràng một chỗ yếu hại trong đó, đại ma đầu rất ít xuất hiện trong giang hồ, vừa xuất hiện liền sẽ đẩy lên một trận tinh phong huyết vũ.

Hiện giờ đại ma đầu xuất hiện ở Ân Đô, bên người còn thêm một nam tử thần bí, thật sự không thể khiến cho người ta không miên man bất định.

Mặc kệ thế nào mấy người vẫn quyết định đi xuống lầu nhìn thử xem, có điều khi bọn hắn xuống lầu bảy, đám người Diệt Thiên đã sớm rời đi, rồi sau đó biết được đám người Diệt Thiên đã quanh mình chính đại trụ tại Cửu Thiên Khách Điểm, mọi người mặc dù tò mò, nhưng lại gặp trở ngại vì trước khi vào viện Diệt Thiên từng cảnh cáo không cho bất luận kẻ nào tiếp cận, bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ, ma đầu kia suy cho cùng cũng không thể ở lì mãi trong viện được a.

32. Chương 32 - Tiểu Thối Miêu

Dãy Phong Lâm – một trong hai dãy núi lớn của Xích Thổ Đại Địa là tấm tựa của Hoàng Phủ Đế Quốc.

Trong dãy Phong Lâm có không ít hung cầm mãnh thú, trong đó cũng có rất nhiều loài mà Lâm Cửu chưa từng nghe qua, trong cơ thể của những hung cầm mãnh thú này đều chảy huyết mạch từ thời thượng cổ, từ khi ra đời đã có được sức tấn công cường đại, hơn nữa bọn chúng cũng giống như yêu quái biết tu luyện, nghe nói nếu tu luyện đến cuối cùng chúng nó không chỉ có thể miệng nói tiếng người, mà còn có thể hoá thân thành hình người, thậm chí phi thăng tiến vào tiên giới.

Nhân loại dựa theo thực lực của hung cầm mãnh thú mà phân chia cấp bậc, cấp thấp nhất là hung cầm cấp một, từ đây suy ra, cấp cao nhất chính là hung cầm cấp chín, hung cầm cấp chín đã có thể có khả năng nói tiếng người, người bình thường khó có thể chống lại được uy lực của nó, mà thường thường hung cầm càng cao cấp, pháp lực của chúng liền càng cường đại hơn.

Hung cầm mà đột phá cấp chín được xưng là yêu thú, đã có thể hoá thân thành người, có được pháp lực cường đại, nếu tiếp tục tu hành thêm nghìn hay trăm năm nữa, cũng không phải không có khả năng thành tiên.

Cũng giống như Bạch xà Bạch Tố Trinh, tới một mức độ nhất định là có thể lột da thành người, cuối cùng phi thăng thành tiên.

Hạng mục tiêu khiển lớn nhất trong Hoàng Phủ Đế Quốc chính là đấu hung cầm, Lâm Cửu đã từng xem đá gà, đấu cẩu, chọi trâu, không nghĩ tới đi tới thế giới khác lại có thể chứng kiến đấu thú, xem ra vô luận là ở thế giới nào mọi người cũng đều thích tiết mục giải trí tương tự nhau.

“Đấu thú hội, hình như rất thú vị a, cái viên Thiên Thánh Châu kia có phải là thứ tốt không?” Đoàn người Lâm Cửu trụ tại Cửu Thiên Khách Điểm, dưới uy danh của đại ma đầu, Cửu Thiên Khách Điểm đặc biệt an bài cho bọn họ một gian biệt viện đơn độc.

“Nghe đồn Thiên Thánh Châu là do hạt của sen thánh hoá thành, nếu đeo thường xuyên có thể giúp thân thanh khí爽, đối với người bình thường mà nói chẳng qua chỉ là một hạt châu xinh đẹp mang theo thánh danh trong người mà thôi.” Diệt Thiên dừng một chút, nhìn mắt Lâm Cửu nói: “Có điều đối với người mà nói, là một lựa chọn trong tời.”

Lâm Cửu cười hắc hắc, chớp chớp mắt nhìn Diệt Thiên: “Đối với ta mà nói còn có công dụng đặc thù gì sao?”

“Người vốn là sen thánh biến thành, hạt sen thánh có thể khiến người khởi tử hồi sinh, nhưng lợi ích này chỉ có hữu dụng với người có cực thánh chi thể thôi.” Diệt Thiên nói.

Có thể khởi tử hồi sinh? Kia chẳng phải là sẽ hơn một cái bùa hộ mệnh sao? Đồ vật tốt như vậy nhất định phải lấy được a! Lâm Cửu lại hắc hắc cười với Diệt Thiên: “Diệt Thiên lão đại, cho con hắc long kia của người đi tham gia đấu thú trận đi, đã tới Ấn Độ, chúng ta sao có thể bỏ qua cho trận đấu truyền thống như vậy.”

Khoé miệng nhếch lên một ý cười thản nhiên, Diệt Thiên ngồi bên cạnh bàn, Lâm Cửu vội chạy qua rót một ly trà cho hắn, ân cần đến cực điểm.

“Thiên Thánh Châu đối với người mà nói đích thật là vật tốt, đi coi thử đấu thú trận của Hoàng Phủ Đế Quốc cũng không tồi, nhưng cũng không đáng để thả hắc long ra, trước đó không lâu ta quơ được một con thú nhỏ rất thú vị, nhân cơ hội này có thể xem xem năng lực của con thú nhỏ này ra sao.”

“Thú nhỏ?” Lâm Cửu không nhớ rõ khi nào thì Diệt Thiên từng bắt được thú nhỏ a.

Ông tay áo dài vung lên, trên bàn liền thêm một con mèo con đen tuyền, mèo con nhe răng trợn mắt phát ra một tiếng gầm nhẹ phẫn nộ, đôi mắt huyết hồng như hai khoả ru-bi.

“Tiểu thối miêu?” Lâm Cửu cả kinh, y liếc mắt một cái liền nhận ra con mèo con trên bàn, đây không phải con tiểu tặc miêu mấy tháng trước theo y từ Vọng Nguyệt Sơn xuống sao? Sau đó lúc đến Lưu Tinh Thành mèo con đột nhiên cắn y một ngụm rồi chạy mất, không nghĩ tới cơ nhiên bị đại ma đầu bắt được.

Đáng đời! Lâm Cửu oán thăm.

33. Chương 33 - Duyên Phần

“Con mèo này có gì đặc biệt ư?” Lâm Cửu hỏi.

“Mèo?” Diệt Thiên khẽ cười hai tiếng, nhìn sang con tiểu mèo nào đó còn đang giương cung bạt kiếm.

Mèo con sau khi nghe thấy tiếng của Lâm Cửu quay lại, hai mắt gao nhìn chăm chăm Lâm Cửu, sao hần lại gặp lại phạm nhân đáng ghét này? Quả nhiên, phạm nhân đáng ghét này với đại ma đầu là cùng một hội!

“Con mèo con này, hình như quen người a.” Diệt Thiên liếc mắt nhìn con mèo trên bàn, dưới sự giam cầm của hần, mèo con cũng chỉ có thể nhe răng trợn mắt mà thôi.

“Nó từng cắn ta một ngụm, thối miêu! Nhìn cái gì mà nhìn, hiện tại người lại rơi vào tay ta rồi ha?” Lâm Cửu cười tà đi đến định dùng quyền cốc một cái vào đầu con tiểu thối miêu này, tiểu thối miêu chẳng những ăn mất được liệu của y, cư nhiên còn cắn y, có điều nhìn thấy bộ dáng nhe răng trợn mắt của tiểu thối miêu, Lâm Cửu hơi sợ, liệu tiểu thối miêu này có thể lại cắn y nữa hay không.

Nhưng Lâm Cửu đã quên mất một việc, y chính là cực thánh chi thể có được lực phòng ngự siêu cường, một con mèo con bình thường làm sao có thể cắn y bị thương, con mèo có thể cắn y bị thương lại có thể nào là một con mèo bình thường.

“Người muốn dùng nó để tham gia trận đấu?” Tiểu thối miêu tuy rằng đáng ghét, nhưng dù sao nó cũng chỉ nhỏ tí xíu như vậy, đừng nói là đi thi đấu, phòng chừng chỉ cần tùy tiện mang đến một con gà cũng có thể mổ chết được tiểu thối miêu này. Tuy Lâm Cửu bị tiểu thối miêu cắn một ngụm, nhưng tiểu thối miêu cũng đã từng bồi y một thời gian, cứ chết như vậy thật có chút đáng thương.

“Nó không phải một con mèo bình thường.” Diệt Thiên thản nhiên nhìn tiểu thối miêu đang nhe răng trợn mắt trên bàn, tiểu thối miêu bộ dáng như lâm đại địch xù lông lên, gắt gao nhìn chăm chăm Diệt Thiên.

Diệt Thiên chỉ lộ ra ý cười nhợt nhạt, vẫn chưa để ý đến tiểu thối miêu, có đôi khi Lâm Cửu cũng không biết Diệt Thiên lấy đầu ra tự tin lớn như vậy.

Diệt Thiên quay đầu nói với Lâm Cửu: “Nó đã hữu duyên với người, vậy từ giờ người mang theo nó đi.”

“Có mà là duyên phần*(duyên cục sh*t) ấy... có điều trừ bỏ mặt của nó so với mấy con mèo khác thối hơn rất nhiều ra, ta cũng không nhìn ra nó có gì đặc biệt.” Lâm Cửu than thở một câu, y ngay cả chính mình còn nuôi không nổi, chứ nói gì đến việc phải nuôi thêm con thối miêu này.

Hữu duyên? Hữu duyên kia cũng là nghiệt duyên a!

...

...

Lâm Cửu ngồi ở trên giường cúi đầu cẩn thận quan sát tiểu thối miêu trước mặt, trên xem dưới xem, trái xem phải xem, xem thế nào cũng chỉ cảm thấy được tiểu thối miêu là một con tiểu thối miêu bình thường, chẳng qua cái mặt thì tròn hơn mèo bình thường một chút, khoẻ mạnh kháu khỉnh rất đáng yêu, lông toàn thân đen bóng, bốn chân ngắn ngủn mềm mềm, đôi mắt giống như viên ru-bi phát sáng, có đôi khi còn có thể trừng mắt nhìn người, bộ dạng hung dữ.

Tiểu thối miêu trừng mắt nhìn Lâm Cửu, xoay người, vênh cái mông vênh lên cao cao hếch về hướng Lâm Cửu, bộ dáng cao ngạo không muốn để ý tới nam nhân, đánh cái ngáp, ghé vào giường ngủ.

“Thiết, tiểu thối miêu, trận đấu hai ngày nữa xem người còn làm thế nào, nhỏ tí xíu như người, phỏng chừng trận đấu đầu tiên đã bị đập thành bánh thịt, lúc đó ta liền lột da người làm khăn quàng cổ, đun cách thủy thịt người, dùng xương người để xía răng.” Lâm Cửu ha ha cười.

Tiểu tặc miêu vẫy vẫy cái đuôi, thảm nói: “Phạm nhân hèn mọn, nếu không phải bốn vương bị thương, bốn vương sao có thể bị tên đại ma đầu kia hạ cầm chú, phạm nhân nói liên miên lải nhải, cư nhiên muốn lột da bốn vương, ăn thịt bốn vương, bốn vương một khi khôi phục pháp lực, liền một ngụm cắn chết người, xem thử xem giữa chúng ta rốt cuộc là ai ăn ai.”

Từ lúc hần theo Lâm Cửu vào Lưu Tinh Thành, hần liền cảm nhận được khí tức nguy hiểm đến từ bốn phía, vốn nghĩ ở bên phạm nhân từ Tiên Hiệp Điện đi ra này chậm rãi điều dưỡng khôi phục, nhưng phạm nhân này lại cố tình muốn tham gia cái đại hội gì gì đấy của đám phạm nhân kia, vì để tránh phiền toái, hần mới cắn Lâm Cửu chạy đi.

Nhưng mà không nghĩ tới chạy không được bao lâu thì bị đại ma đầu bắt được, đi một vòng, hấn lại cùng phạm nhân hèn mọn này gặp nhau, tai tinh, phạm nhân này tuyệt đối là trời giáng tai tinh!

34. Chương 34 - Đấu Thú Hội

Ân Đô là một trong ba thành đấu thú lớn nhất của Hoàng Phủ Đế Quốc, nằm ngã về phía Tây, dựa vào dãy Lâm Phong, vị trí địa lý đặc thù đã định trước thành thị phồn hoa này tất nhiên sẽ trở thành một trong những nơi đấu thú nổi danh nhất cả nước.

Đấu thú trận được cử hành tại một sân rộng hình tròn lộ thiên thật lớn, có phần tương tự với đấu trường La Mã cổ đại, nhưng đấu thú trường Ân Đô tinh xảo hơn một chút, thiết lập tổng cộng có ba loại chỗ ngồi, loại thứ nhất đương nhiên là ghế dựa bằng đá, mặc cho gió táp mưa sa, không có mái che, có điều loại ghế này giá thấp, số lượng cũng nhiều nhất.

Loại thứ hai là chỗ ngồi mềm, có mái che nắng, có thị nữ, có tay vịn, có đệm êm, có bàn có nước trà, so với loại thứ nhất tốt hơn không ít, là chỗ mà mấy gia đình phú quý thích ngồi nhất.

Loại thứ ba đương nhiên là bao sương cao quý nhất, lớn lớn nhỏ nhỏ, vị trí của bao sương cực tốt, từ trên đây có thể nhìn thấy toàn cục, nắng không đến mặt mưa không đến đầu, trong một bao sương có tới đa chín chỗ ngồi. Thị nữ nước trà đương nhiên không thiếu, giá cao, số lượng ít, nếu không phải người có tiền thì tuyệt đối không đặt được.

Nơi Lâm Cửu ngồi hiện tại chính là bao sương loại một.

Bọn họ chỉ có hai người thôi, nên đặt một gian bao sương nhỏ, trong bao sương có bố trí nhuyễn tháp, ghế gỗ lim, kỷ trà, lư hương hợp kim in hình thú may mắn, trái phải là hai thị nữ, lúc này thời tiết nóng nực, thị nữ ở bên cạnh quạt quạt, một người khác thì giúp Lâm Cửu đắp lưng bóp vai, thật sự là rất sung sướng.

Cởi chiếc áo choàng tơ lụa trắng như ngọc ra, Lâm Cửu nâng chân bắt chéo nhau, trong miệng nhai quả nho đã được lột vỏ cẩn thận, hưng trí bừng bừng xem đấu thú tràng, đại ma đầu cũng buông áo choàng xuống, nhưng cả người lại luôn phát ra khí tức lạnh như băng khiến người ta không dám thân cận, thị nữ bị ra lệnh đứng lui sang một bên không được tới gần.

Dưới đấu thú tràng, trong tiếng reo hò cuồng nhiệt của người xem, hai hán tử vạm vỡ, mở cửa cổng ra, hai bên trái phải chạy ra hai hung cầm, một con thân gấu đầu hổ, một con thân báo đầu sư, đối đầu, hai hung cầm nhìn chăm chú tựa như thấy cừu nhân, răng nanh nghiêng ken kết.

Gấu hổ thân hình thật lớn, khí lực cường hãn, báo sư hành động nhanh chóng mãnh liệt, răng nanh sắc nhọn, hai con con nào cũng có sở trường riêng, báo sư thiếu kiên nhẫn khởi xướng tấn công trước, lợi dụng đặc điểm hành động nhanh chóng linh hoạt, đi vòng quanh gấu hổ có thân hình khổng lồ, tìm kiếm thời cơ tốt nhất để tấn công, sau khi chạy ra sau lưng gấu hổ, báo sư mạnh mẽ bổ nhào vào cắn, không phụ kì vọng, báo sư hung hăng cắn vào gáy của gấu hổ.

Nhưng mà gấu hổ thân hình to con, sau khi bị báo sư cắn một ngụm cũng không mất đi miếng thịt nào, gấu hổ bị đau hét lớn một tiếng, móng vuốt gấu đột nhiên vồ lên thân mình báo sư.

“Báo sư kia phỏng chừng không thắng được, đợi lát nữa để người ta mang đầu báo sư đi làm hồng thiêu* (kho tàu) báo sư đầu.” Tiếng đàn du dương, dưới tràng là quyết đấu sinh tử, trong bao sương là một bè thanh nhân, mấy tuấn nam mỹ nữ tử ăn mặc trang phục đẹp đẽ quý giá, tụ hợp với nhau cắn hạt dưa, phẩm hương trà, nói chuyện phiếm giết thời gian.

“Không hấn, không hấn, ta thấy gấu hổ tuy rằng lưng hùm vai gấu, thân thể cường hãn, nhưng hành động lại vụng về, nếu không có một thân khí lực, chỉ sợ đãi chúng ta ăn không phải là hồng thiêu báo sư đầu, mà có thể là một đôi chân gấu hầm.” Người nói chuyện mặc bộ quần áo màu xanh, đầu đội khăn vấn, môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, nho nhã tiêu sái, phiến phiến quý công tử.

“Tứ công tử cảm thấy, trong hai hung cầm này con nào sẽ thắng?” Hoả Vân Thiên ngay từ đầu đã đoán báo sư sẽ thắng hướng về nam tử tuần nhã ngồi ở giữa bao sương hồi.

Áo trắng phiêu phiêu, đầu đội phát quan, hai dải tóc rủ trên vai, một cái đai lưng ngọc san hô màu đỏ, một khối ngọc bội treo ở thắt lưng, mi thanh ngọc tú, phong thần tuấn lãng, một thân quý khí, mỗi cái giờ tay nhắc chân, đều ẩn ẩn lộ ra một cỗ khí thế mà chỉ người ở địa vị cao mới có.

Dưới tràng đầu hung ác, trên bao thương thảo luận náo nhiệt, vị tứ công tử này hình như không mấy hứng thú, thần sắc đậm mạc, trong ánh mắt vẫn luôn quanh quẩn một vẻ u sầu nhân nhạt.

Hai hung cầm này rốt cuộc con nào sẽ thắng? Bao sương bên kia cũng có hai người đang thảo luận.

“Ta đoán con báo sư kia sẽ thắng, đầu bốn hùng kia tuy rằng da thô thịt dày, nhưng con báo sư kia rất giáo hoạt, mỗi lần chỉ nhắm nhắm cắn vào miệng vết thương, cho dù cắn một lần không được miếng thịt nào, nhưng cắn hai ba lần chẳng nhẽ gấu hổ lại không rơi miếng thịt xuống, bởi vậy mới nói, chỉ có sức mạnh không thôi cũng không được, cần phải có đầu óc a.” Lâm Cửu chậm rãi mà nói, nhìn đúng là mới mẻ thú vị.

Chỉ trong chốc lát, trong tràng thắng bại đã phân, kết quả quả đúng như lời Lâm Cửu nói, bốn hùng bị cắn máu tươi đầm đìa, báo sư thắng một ván.

Một ván qua, lại thêm một ván mới.

Theo miệng cống mở ra, một bên chạy ra một con đỉnh đầu có sừng, con thú lớn táo bạo thân như trâu, trâu một sừng gầm nhẹ hai tiếng, một trận khí thô từ trong lỗ mũi xông ra, thoát nhìn tính tình hơi nóng nảy, người xem hò hét từng hồi, miệng cống bên kia cũng mở, nhưng mà thật lâu cũng không thấy dã thú chạy ra, trong lúc mọi người đang nghi hoặc, chỉ thấy một con mèo con màu đen bước ra, vênh vao tự đắc thông thả đi ra ngoài, trong tràng lập tức vang lên những tràng cười không ngớt.

Bây giờ ngay cả một con hắc miêu cũng có thể tham gia thi đấu? Còn không sớm bị con trâu một sừng này húc bay a!

Lâm Cửu nghiêng người ghé vào cửa nhìn xuống, yêu, tiểu thối miêu lên vũ đài, quả nhiên thực rầm thoỉ, rõ ràng nhỏ tí xiu, lại cao ngạo như quân vương, thoát nhìn có chút đáng yêu, chọc người cười hoài.

35. Chương 35 - Trận Chiến Mở Màn

Tiểu thối miêu lúc lắc đuôi, cái đuôi dài xù lông lên, tựa như cái roi trong tay múa ra một đóa hoa xinh đẹp giữa không trung, dẻo dai mềm mại, nhuyễn như không xương, một đôi mắt thú đồ ầu ầu như hai khối huyết bảo thạch, lộ ra vẻ lạnh lùng nhân nhạt, cao ngạo nồng đậm, khinh thường nhẹ nhẹ, cái mặt thối thối.

Khoé miệng Lâm Cửu không khỏi giãn giãn, tiểu thối miêu này còn rất có nhân tính hoá a, ngày thường tham ăn tham ngủ, ngay cả trọn mắt nhìn y cũng đều là một bộ dáng lười biếng, rất giống con người, hiện tại lại biểu hiện ra bộ dạng đậm mạc khinh miệt dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra, ngẩng cái mặt thối của tiểu thối miêu này, Lâm Cửu âm thầm cười trộm, tiểu thối miêu này chẳng nhẽ đã tu luyện thành tinh?

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn lớp lông mềm mại của tiểu thối miêu hất cao lên, phối với biểu tình đậm mạc miệt thị, thật là chọc người trêu mến.

Trong khán giả có cả khách nữ, ngày thường thấy mấy dã thú xấu xí đấu với nhau các nàng chỉ cảm thấy hơi bạo lực, nhưng cũng không thấy thương tiếc gì nhiều, nữ nhân phần lớn không có sức chống cự đối với những sự vật đáng yêu, mắt thấy con trâu một sừng xấu xí cư nhiên lại đang quyết đấu cùng một con mèo con đáng yêu, trong lòng nhất thời không đành lòng, không đành lòng rất nhiều mà bắt đầu phần nộ.

Chú mèo này đáng yêu như vậy, một chút lực sát thương cũng không có, là ai không có đầu óc lại mang một con mèo con đáng thương đi ra quyết đấu vậy? Chẳng nhẽ coi người xem bọn họ là đũa ngọc, con mèo con này đừng nói là thủ thắng, chỉ sợ lát nữa sẽ bị đập thành bánh thịt miêu luôn thôi.

Chỉ tiếc kháng nghị thì kháng nghị, trận đấu vẫn cứ phải tiếp tục.

“Tiểu thối miêu thực sự có cửa thắng?” Lâm Cửu hồ nghi liếc mắt nhìn người bên cạnh, người đang mắt nhìn mũi, mũi xem tâm, vĩnh viễn đều một bộ không bận tâm, sâu không lường được – đại ma đầu Diệt Thiên.

Đại ma đầu chỉ bình tĩnh nhìn tình cảnh trong trận, không trả lời vấn đề của Lâm Cửu.

Lâm Cửu bị lừa đi chỉ có thể quay lại tiếp tục quan sát đấu thú tràng.

Cùng phản ứng nghi hoặc như mọi người, ở một nơi lớn hơn một chút, trong sương bao có vị trí tốt nhất vài người cũng có phản ứng tương tự.

“Ha ha ha, Hoả huynh, đấu thú nhà huynh sinh ý thật sự là càng ngày càng kì lạ. Sao mà ngay cả một con mèo con cũng bỏ vào a?” Chiếu quạt in hình sơn thủy bát mặc “ba” một cái mở ra, Kim Thiếu chế nhạo liếc tà Hoả Vũ Thiên đang đỏ bừng mặt.

Đấu thú cung trong Ân Đô là một trong những sản nghiệp chính của Hoả gia, mấy công tử ca ngày thường đều thích ở trong này xem đấu thú để tiêu khiển, nhưng hôm nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một con chạy tới chơi đấu thú.

Dã thú trong đấu thú tràng có hai loại, một loại là người trong cung tự thuần dưỡng, một loại là ngoại nhân mang đến trận đấu, nói chung vì muốn trấn tràng, trong đấu thú cung đều sẽ thuần dưỡng một loại dã thú kì lạ lợi hại, nghe đồn trong đấu thú cung của Hoả gia đang nuôi một con hung cầm ngoài cấp bảy.

Lúc Hoả Vũ Thiên nhìn thấy mèo con cũng có chút kinh ngạc, bình thường ngoại nhân mang hung cầm đến trận đấu đều có hạ nhân tiến hành xem xét, mèo bình thường đương nhiên không có khả năng vào trong, hẳn tuy rằng tin tưởng vào ánh mắt hạ nhân nhà mình, nhưng cũng vẫn cảm thấy kinh ngạc, nhất là hôm nay Tĩnh Vương diện hạ đích thân tới đấu thú cung, Hoả Vũ Thiên càng không cho phép phát sinh bất cứ cái gì ngoài ý muốn.

Vậy vậy tay với người hầu bên cạnh, Hoả Vũ Thiên sai người đi tra xem ai mang mèo con đến.

Lúc này trâu một sừng trong đấu trường đã bắt đầu phát uy, cường hãn, giống như một quả bom lớn đã được châm hoả dược, lao nhanh về hướng tiểu thối miêu đáng thương, mắt nhìn trâu một sừng sẽ đâm vào tiểu thối miêu, lúc nhiều người nhìn không được che hai mắt không dám nhìn, tiểu thối miêu đột nhiên nhẹ nhàng nhảy lên đầu trâu một sừng, mọi người trên tràng ồ lên, lập tức phát ra một tràng pháo tay nhiệt liệt.

36. Chương 36 - Giang Hồ

Trong số đó có cả Lâm Cửu, không, phải nói là trừ bỏ đại ma đầu ra, tất cả mọi người đều tăng thêm vài phần kính trọng đối với tiểu thối miêu, cho dù thân thể chỉ là một con mèo con nho nhỏ xinh xinh, nhanh nhẹn hơn trâu một sừng một chút, nhưng mà mèo con bình thường sao có thể là đối thủ của trâu một sừng chứ.

Song sự thật là, mèo con thoắt cái đã nhảy lên đầu trâu một sừng, miêu thảo nho nhỏ giống như chụp muỗi nhẹ nhàng vỗ xuống, trâu một sừng to lớn vô cùng lập tức như ngọn núi đổ sụp xuống, cùng với một tiếng hô đau đớn, trâu một sừng ngã rầm xuống đất, làm tro bụi trên mặt đất bay múa tứ tung, đúng là bại rồi.

Trong tràng nhất thời yên tĩnh không tiếng động, không biết có bao nhiêu người dùng sức dụi hai mắt của mình, muốn coi thử có phải mình nhìn lầm rồi hay không, sao mà cái vuốt mèo nho nhỏ mềm mại kia chỉ cần nhẹ nhàng vỗ, liền đánh ngã con trâu một sừng to lớn đáng sợ như vậy?

Tiểu thối miêu vũng vàng từ trên người trâu một sừng nhảy xuống, nhe răng nhìn về phương hướng một cái bao sương nào đó, xoay người bước đi, từng bước từng bước cao ngạo mà tao nhã tiêu sái trở về, biến mất trước mặt mọi người.

“Mèo... con mèo này thật lợi hại.” Cung Tiêu Tiêu hơi hơi híp mắt, không biết trong lòng đang tính toán cái gì.

“Con mèo này là người nào mang đến?” Hoàng Phủ Thiên Hách dùng tên giả Tứ công tử rút cuộc có chút hứng thú, ẩn ẩn bên trong vẫn còn mang dư vị của trận đấu tới mau mà đi cũng mau này.

Hoả Vũ Thiên đã thông qua gia đình biết được là người nào mang mèo đến, nghe thấy Tĩnh Vương điện hạ hỏi, liền đáp: “Hồi công tử, là Ma Tăng mang đến.”

Mọi người vừa nghe liền giật mình.

Tiếng tăm của Ma Tăng trong Hoàng Phủ Đế Quốc không nhỏ, một đứa bé đầu trọc đáng yêu nhìn như mới năm, sáu tuổi, luôn mặc một bộ tăng bào rộng thùng thình màu đen, kì thực đã nhập ma tâm, nếu người bởi vì bề ngoài đáng yêu của hắn mà xem thường hắn, vậy chắc chắn người sẽ phải chịu thiệt, vài năm đầu không biết có bao nhiêu người không để Ma Tăng vào mắt, nhưng qua nhiều năm giáo huấn bằng máu đã khiến mọi người biết Ma Tăng nho nhỏ này tuyệt đối không đáng yêu như bề ngoài.

Tuy rằng Ma Tăng đã tồn tại trong giang hồ mười năm, nhưng bề ngoài thủy chung vẫn là bộ dáng đứa nhỏ năm sáu tuổi, chỉ cần một điểm này thôi cũng đã đủ yêu tà rồi.

Mà chỗ Ma Tăng nổi danh nhất đáng sợ nhất còn ở sự phụ của hắn, ai chẳng biết tên đại ma đầu rất hiếm khi xuất hiện trong giang hồ kia là một tên cực kỳ bao che khuyết điểm, mười năm trước ma tăng lọt vào cuộc vây quét của các phái nguy hiểm cận kề, đại ma đầu đột nhiên xuất hiện giết hết những người tham gia trận vây quét này một mảnh cũng không chừa.

Vì thế từ đó về sau tất cả mọi người đều biết, đại ma đầu từ trước đến nay đều không chủ động phạm nhân, chỉ khi bị người khác chạm vào điểm mấu chốt của hắn, vậy tuyệt đối là chết không có chỗ chôn, thân thể chìm ngập trong tai ương.

Nói cho cùng, người dám chọc giận đại ma đầu, là sẽ chết sạch sẽ, triệt để hoàn toàn.

“Ma Tăng?” Hoàng Phủ Thiên Hách hơi sửng sốt, có lẽ không nghĩ tới Ma Tăng cứ nhiên lại chạy tới Ân Đô, còn mang theo một con mèo đến tham gia đấu thú trận, không biết có phải lại nhớ tới Tứ phái luận võ đại hội cách đây không lâu hay không, Hoàng Phủ Thiên Hách cau mày, ngày ấy luận võ đại hội mới bắt đầu ngày đầu tiên, ngày hôm sau đại ma đầu cùng vị Cửu tiên hiệp kia đồng thời mất tích.

“Hắn là đại ma đầu phái Ma Tăng tới.” Nghe ra ý ngờ vực trong giọng Hoàng Phủ Thiên Hách, Cung Tiêu Tiêu thông minh đem chuyện mấy ngày trước Kim Thiếu chứng kiến ở khách điểm, sự tình đều nhất nhất nói cho Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách nghe, tuy Tĩnh Vương là một vương gia nhàn hạ, nhưng cũng là ca ca của đương kim thánh thượng, là hoàng tộc cao quý nhất trên đời này, có thể lôi kéo quan hệ, Cung Tiêu Tiêu đương nhiên phải cố gắng mà lôi kéo.

Hoàng Phủ Thiên Hách từ trước đến giờ luôn đối với giang hồ cảm thấy vô cùng hứng thú, Cung Tiêu Tiêu đoán Hoàng Phủ Thiên Hách cũng nhất định thấy hứng thú đối với tồn tại khác thường Ma Tăng cùng đại ma đầu, không dám giấu diếm gì mà đem chuyện đại ma đầu trụ tại Cửu Thiên Khách Điểm nói cho Hoàng Phủ Thiên Hách biết.

Tại sao Hoàng Phủ Thiên Hách lại đột nhiên thích chốn giang hồ này, tính thời gian, có lẽ là bắt đầu từ hai năm trước, về phần nguyên nhân, thế nhân không ai biết, đối với dân thường mà nói, các quý nhân trong hoàng tộc luôn không ngừng thay đổi sở thích, đối giang hồ cảm thấy hứng thú, chắc là do cảm thấy mới mẻ đi.

Chẳng qua là chúng dân thường sẽ không muốn đi nghiên cứu quá sâu tại sao Tĩnh Vương điện hạ cao quý lại thích chốn giang hồ tràn ngập phân tranh này, bọn họ chỉ quan tâm đến thu hoạch có đủ ăn no hay không, cảnh cây nhà bên cạnh lại vươn sang sân nhà bọn họ, nghe nói vài ngày nữa xì dầu lại tăng giá.

Về phần mấy chuyện mới xuất hiện trong hoàng tộc, chỉ là đề tài câu chuyện lúc bọn họ rỗi rãi mà thôi.

Lâm Cửu dồn sức nắn nắn cái mặt thối của tiểu thối miêu trong lòng, mở miệng ra xem lớn bao nhiêu, trước kia sao y không biết tiểu thối miêu này lại dễ coi như vậy a? Lâm Cửu nhìn chăm chăm tiểu thối miêu,

ánh mắt càng lúc càng sáng, càng lúc càng tinh, càng lúc càng khiến tiểu thối miêu cảm thấy mao cốt từng thiên*(nổi da gà)...

Sao phạm nhân ngu xuẩn này lại lấy ánh mắt như nhìn bảo vật này mà nhìn bốn vương? Ánh mắt tham lam thế, phạm nhân quả nhiên đều là lòng tham không đáy.

Tiểu thối miêu âm thầm nói thầm một câu trong lòng, nhưng cũng không nhảy ra khỏi lồng ngực Lâm Cửu, chỉ hé cái mặt thối ra tùy ý Lâm Cửu nhìn a, sờ a, day a.

“Hiếm thấy.” Một bộ trường bào rộng rãi màu đen, đại ma đầu đã bỏ đi áo choàng đang nhìn Lâm Cửu cùng tiểu thối miêu, trong đôi mắt đen như mực nhuộm một mặt ý cười nhàn nhạt.

Lâm Cửu có chút không rõ hai từ này của đại ma đầu là có ý tứ gì, không chút che giấu quay đầu lại phía đó ném đi một tia nghi hoặc.

Con người bình tĩnh như nước của Diệt Thiên có thể dễ dàng nhìn thấu hết thấy tâm tư che giấu của y, từ bản chất mà nói, sinh tử của y kì thật nằm trong tay Diệt Thiên, Lâm Cửu không cho rằng mình có thể thoát khỏi, nhưng bởi vì có vài nguyên nhân không muốn người biết, Lâm Cửu biết rõ Diệt Thiên sẽ không hại y.

Tác dụng phụ mà hợp tu mang đến Lâm Cửu đã hiểu rõ, kiếp trước y là một người thông minh, sở trường thông qua những tình tiết nhỏ mà tìm ra chân tướng, về sự ỷ lại của mình đối với Diệt Thiên mấy ngày gần đây, một sự tín nhiệm khó hiểu cùng với những giấc mộng kì quái, Lâm Cửu đại khái đã biết tác dụng phụ của hợp tu là gì.

Mà điểm quan trọng nhất, Diệt Thiên hình như còn chưa phát hiện loại tác dụng phụ này.

Dựa vào loại quan hệ này, Lâm Cửu có thể đem phía sau lưng cùng với sự tín nhiệm của mình giao cho vị đại ma đầu tính cách khó dò bất định này.

Nhìn thấy thần sắc nghi hoặc không hề che giấu trên mặt Lâm Cửu, ý cười trong mắt Diệt Thiên lại đậm thêm vài phần, trong thanh âm lạnh như băng tăng thêm chút nhu hoà: “Hảo hảo đối đãi hần.”

Diệt Thiên nhẹ nhàng liếc mắt nhìn tiểu thối miêu mà Lâm Cửu ôm trong ngực.

Lâm Cửu ngẫm hiểu gật gật đầu, lời nói của đại ma đầu bao giờ cũng đúng, hơn nữa cho dù đại ma đầu không nói những lời này thì Lâm Cửu cũng sẽ hảo hảo đối đãi với con tiểu thối miêu xem như có duyên phận với y này, huống chi tiểu thối miêu tuy rằng mặt có chút thối, nhưng cũng coi như đáng yêu, còn có năng lực kỳ lạ.

“Tiểu thối miêu, ca ca mang ngươi đi tắm.” Cười hắc hắc, Lâm Cửu ôm tiểu thối miêu hướng về phía dục dũng chứa đầy nước ấm chạy tới, có điều một lát sau, sau màn truyền đến tiếng cười ha ha của Lâm Cửu.

“Ha ha ha, con tiểu thối miêu nhà ngươi, cư nhiên chảy máu mũi!”

“Yêu, hoá ra ngươi còn biết thẹn thùng a?”

“Đến, ca ca hôn một cái.”

37. Chương 37 - Du Sông

Lâm Cửu biết đại ma đầu không phải người bình thường, đại ma đầu biết tiểu thối miêu không chỉ là một con tiểu thối miêu, tiểu thối miêu biết Lâm Cửu là một phạm nhân có chút kì quái, đại ma đầu là một tên ma đầu không dễ đối phó.

Tiểu thối miêu cùng đại ma đầu đều biết Lâm Cửu là một người kì lạ hơn những người khác, lại không biết trong cơ thể Lâm Cửu là một linh hồn xuyên qua hai thế giới.

Vì thế, tổ hợp ba người kì lạ mèo không phải mèo, người không phải người lấy hình thức quái dị đi cùng nhau, trong lòng mỗi người đều chôn giấu một vài tâm tư của riêng mình.

Rừng hoa cảm tạ xuân hồng, quá vội vàng, một hồ nước xanh, gió thổi bay phiến muộn, gió nhẹ đông đưa chiếc lá tím, khẽ lướt qua căn phòng đổ thắm, hoa sen sáng rực, cao vút nổi lên khỏi mặt nước.

Cuối xuân đầu hạ, đúng là lúc tốt nhất để đi thuyền ngắm hoa sen.

Trên dòng sông Ngọc Thuý, thuyền nhỏ thuyền hoa, trời thu cây xanh, oanh ca yến ngữ.

Một chiếc lá trôi nổi theo dòng sông xanh như hòn ngọc bích, cơn gió mát lành khẽ thổi vi vu, tạo nên những bọt sóng lăn tăn trắng như tuyết, nhấp nhô bập bênh.

Trên chín tầng trời, ngàn dặm trời cao xanh như miếng ngọc được gột rửa, phía dưới là dòng sông xanh biếc trôi nổi đoá đoá hoa sen nhuốm nắng, cái gọi là tiên cảnh có lẽ cũng chỉ đến thế này.

Thuyền nhỏ thuyền hoa qua lại tấp nập trên dòng sông Ngọc Thuý khi thì thuyền đến mùi khăn tay thơm ngát, không biết cô nương nhà ai làm rơi phấn sáp, ca nữ nơi nào nhẹ giọng ngâm nga, sinh sinh nhu nhuyễn tâm người.

Một chiếc thuyền lá, một bình thanh tửu, một chồng hạt sen, một bộ bạch y phiêu phiêu, một tâm tư tò mò mang theo từ thế giới khác đến.

Một mái tóc đen nhánh, chỉ dùng một dây cột tóc màu trắng tùy ý buộc lại, ngẫu nhiên có vài sợi tóc không chịu gò bó mà rủ xuống hai má. Mang theo một chút nhồn nhột, nam tử này cực kỳ xinh đẹp, ngọc diện đầu phù dung, thu thủy cũng chỉ như thế, nam tử vui vẻ ngồi trên thuyền, nhấp ít rượu, trên mặt mang theo ý cười, trong lòng là một con tiểu hắc miêu lười biếng đang say ngủ.

Ngàn khoảnh liên hà đẹp không sao tả xiết, nhưng ở trước nam tử, sông cũng thế, sen cũng vậy, chẳng qua chỉ là khung nền âm đạm mà thôi.

Nam tử này là người sao? Chỉ sợ là tiên nhân từ cửu thiên giáng trần đi...

Qua thuyền nhỏ không biết có bao nhiêu người rơi xuống nước, nhìn một đám vịt cạn rơi vào nước, nam tử vỗ đùi cười to, tiếng cười thanh thúy dễ nghe áp cả tiếng đàn sáo từ phương xa.

Nam tử trương mặt ra du sông Ngọc Thuý, vui sướng khi người khác gặp hoạ đúng là Lâm Cửu.

Gió mát khẽ lướt qua mặt, khiến cho thần thanh khí爽 không nói lên lời, một thân trọc khí tất cả đều như tan đi, từng lỗ chân lông trong thân thể nhẹ nhõm lộ ra mùi hương thanh liên thoang thoảng.

Đối với thế giới xa lạ này, Lâm Cửu luôn luôn cất chứa vài phần tò mò, nếu đã tới Ân Đô sao ngày ngày lại cứ phải theo Diệt Thiên nhốt mình trong phòng rầu rĩ chứ, tìm một khoảng không, Lâm Cửu mang theo tiểu thối miêu vĩnh viễn vác cái bộ mặt thối đi dọc dòng sông Ngọc Thuý ngắm hoa sen.

Đại ma đầu không thích ánh mặt trời ảm áp, cũng không cảm thấy Ân Đô có cái gì hay ho, đối với tính cổ chấp dị thường của Lâm Cửu chỉ cảm thấy có phần thú vị, thật cũng không hạn chế hành động gì của Lâm Cửu, hiện giờ Lâm Cửu đã không còn là một quý công tử tay trái gà không chặt nữa, Lâm Cửu cũng có đủ năng lực tự bảo hộ chính mình.

Diệt Thiên cũng không cho rằng ở Ân Đô thành có ai có thể làm bị thương người hấn muốn bảo hộ.

Vì thế hôm nay, Lâm Cửu đã ghen uất từ lâu hôm nay lớn mật dị thường, không hề cải trang du ngoạn, cất tiếng cười to, uống từng ngụm rượu lớn.

Kiếp trước trong lòng Lâm Cửu từng tưởng tượng về một cuộc sống tốt đẹp mà y mong muốn, y phải kiếm rất nhiều tiền, cưới thật nhiều cô vợ xinh đẹp, sinh rất nhiều búp bê mập mạp, mượn rất nhiều người hầu.

Tuy rằng hiện tại y ngay đến một vô vợ cũng không có, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc y thuê một chiếc thuyền nhỏ tinh xảo cổ phong nhả vận, kêu lên mấy nha hoàn đẹp như hoa như ngọc quạt quạt gió, châm châm rượu, đầm đầm lưng giúp y.

Cuộc sống như vậy, mới là cuộc sống tốt đẹp mà người xuyên qua nên có a.

Sau khi ngồi ở mạn thuyền khiến cho không ít người gặp sự cố trượt chân rơi xuống sông, Lâm Cửu tâm tình rất tốt mà vào bên trong, tứ diện liên hoa tam diện liễu*(bốn phía hoa sen ba phía là cây liễu), một thành sơn in bóng xuống nửa thành hồ, thiên nhiên tươi đẹp, chỉ tiếc thiếu tri âm cộng đàm xướng ẩm.

Vui vẻ trong mắt thiếu đi vài phần, thay vào đó là một chút cô tịch nhàn nhạt.

Thế giới này thật đẹp, thật kì lạ, nhưng cũng thật xa lạ.

Lâm Cửu lộ ra mặt cười khổ, nâng chén với tiểu thối miêu mặt thối trong lòng, thở dài: “Cô đơn a...”

Xuyên qua, sống lại, làm người ở hai thế giới, nếu chỉ làm những việc tầm thường như vậy có phải quá lãng phí hay không?

Kiểm nhiều tiền, thú lão bà, sinh hài tử, trừ bỏ ba mục tiêu đã định này ra, có phải y nên làm một cái gì đó ở thế giới này không, nhưng y có thể làm cái gì đây?

Cho dù nhận thức Diệt Thiên, hắc cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Mùi rượu thơm thảo nhiên quanh quẩn trong khoang miệng, khoé môi Lâm Cửu hiện ra ý cười như có như không, nếu thọ yển của mẫu thân đại nhân đã qua, y cũng không nhất định phải vội vã quay về Hoàng Thành, tuy tiện trở về, chỉ sợ sẽ khiến Lâm gia gặp phải không ít phiền toái.

Tâm thần chăm chú, Lâm Cửu xuyên qua song cửa gỗ nhìn về phía trong thành, đúng lúc đó một chiếc thuyền trang trí hoa lệ từ bên cạnh xẹt qua ngăn lại tầm mắt của y.

Một chiếc... hai chiếc... ba chiếc...

Không biết từ khi nào, mấy chiếc du thuyền trôi nổi trên sông đều áp sát vào chiếc thuyền nhỏ của Lâm Cửu, xa xa nhìn lại, một đám người hoặc là ngọc thụ lâm phong, hoặc là thất lữ quần bạc triệu, người đứng lặng ở đầu thuyền, nhao nhao đưa ra lời mời ôn nhu với người ngồi trong chiếc thuyền nhỏ cổ kính kia.

Sau khi biết rõ những người này vì sao lại vây quanh chiếc thuyền nhỏ của mình, Lâm Cửu hơi sững sốt sau đó lại cười khổ không thôi, nếu những nam nhân này đều đổi thành nữ tử thì thật tốt biết bao a.

Lâm Cửu cũng không có ý tứ đi làm khách trên thuyền người khác, để nha hoàn ra từ chối một đám người mời.

Cần biết trong Ân Đô không hề ít quan to quý nhân, người bình thường nếu không phải có hậu thuẫn phi phàm nhất định không dám giống Lâm Cửu nhẫn tâm cự tuyệt không để cho người khác chút đường sống như thế, đáng tiếc Lâm Cửu không phải người bình thường, cái gì mà hoàng quyền quý tộc, y cũng không có nhiều lòng kính sợ như vậy.

Những công tử quần áo lụa là Ân Đô nghe nói trên sông Ngọc Thúy xuất hiện một vị mỹ nam tử tướng mạo thanh mỹ, đều tới tấp tiến đến mời uống rượu, trong lòng đương nhiên không mang theo hảo ý gì. Nhưng mà ở trong Ân Đô thành, từ trước tới giờ bọn họ cũng chưa từng gặp qua loại khách ngoại lai nào cao ngạo thế này, nhìn kiểu mẫu chiếc thuyền nhỏ của Lâm Cửu cùng bộ dáng mấy nha hoàn cũng không quá giống quan to hay quý nhân gì.

Chúng công tử quần áo lụa là chưa bao giờ bị cự tuyệt thẳng thừng chẳng nể nang mặt mũi như thế làm sao chịu được loại tức giận này, cực kì giận dữ cuối cùng muốn xông vào thuyền nhỏ, coi thử người trong thuyền rốt cuộc là thần thánh phương nào, mà dám ở trong Ân Đô thành vô lễ với bọn họ như thế.

Những tên ăn chơi trác táng này ngày thường hay ý thể hiếp người, ra vẻ đạo mạo, hôm nay không thể nghi ngờ là đã đá lên một khối thiết bản, chỉ trách người Lâm Cửu muốn tìm là thê tử chứ không phải là một đám nam nhân, chỉ trách Lâm Cửu hiện tại tâm tình không tốt, chỉ trách Lâm Cửu từ khi đi theo đại ma đầu tu luyện chưa có cơ hội ra tay thử nghiệm lần nào...

Nói ngắn gọn, nếu tóm được cơ hội ra tay Lâm Cửu sẽ không bỏ qua, về chuyện hành động ngày hôm nay của y có gặp phải phiền toái gì không Lâm Cửu căn bản không thêm nghĩ, ai bảo y từ đầu đã không phải là người thế giới này a? Kết quả là thiếu một chút trói buộc, lại có thêm một ít tâm tư không chịu gò bó.

Tên ăn chơi trác táng đầu tiên thúc giục gia đình sắp thuyền lại gần muốn nhảy lên không thể nghi ngờ là thực xui xẻo, hắc chỉ mới nhìn tới từng xuyên từng xuyên châu liêm, sau đó thì mơ hồ thấy được một mỹ

nhân như đoá sen trắng, lại không biết rằng người bên trong là một tên gia hoả mười phần mười cả gan làm loạn, vì thế vị công tử quần áo lụa là vừa bước chân lên thuyền cùng tên gia đình rên cũng chưa kịp đã bị hắt văng xuống nước, bơi lội thoả thích với mấy chú cá.

Lâm Cửu mới chỉ vỗ nhẹ một chưởng, châu liêm còn chưa động, mà khí đã tới, đối với những người bình thường không có cả lực trời gà mà nói, một chưởng là đã đủ dùng rồi, rào rào một tiếng, công tử ca quần áo lụa là tâm tư gây rối lộn một vòng ngược ra sau trên không trung, chật vật vô cùng mà ngã xuống nước, khiến một đám bọt nước bắn lên tung toé.

Tựa như gió thu cuốn hết lá vàng, phàm là người có ý đồ đi lên chiếc thuyền nhỏ giữa sông vô luận là bản tiện hay tôn quý tất cả đều không có ngoại lệ bị Lâm Cửu một chưởng đánh rơi xuống.

Lâm Cửu cũng không có tâm tư đi quan tâm xem công tử nhà ai bị y quạt bay, nhà ai bị y nắm tay cho lộn nhào, hiện tại y chính là hưng phấn còn kém chút là gào to lên, y chỉ biết là mình đã dễ dàng tiến nhập vào cảnh giới thứ tư, thậm chí đã gần chạm đến cánh cửa của cảnh giới thứ năm, chưa từng biết rằng hoá ra có chân khí, có võ công là một chuyện khoan khoái như thế, chỉ cần nhẹ nhàng vung tay áo, người cứ như là bị gió lốc thổi bay đi.

Trong khoảng khắc, trên sông Ngọc Thuý có thêm một cảnh tượng kì lạ, mấy công tử quần áo lụa là, văn nhân sĩ ngày thường quạt lông, khăn vấn đầu hôm nay lại thành một đám người nhếch nhác vô cùng, thê thê thảm thảm ngã xuống nước, bọt nước bắn tung, khiến cho khách đi hai bên bờ sông vừa sợ vừa buồn cười.

Sợ chính là cư nhiên có người dám trêu chọc mấy vị công tử ca có gia cảnh không tầm thường này, cười chính là mấy công tử ca đều thành con vịt cạn rơi xuống nước, vừa kinh ngạc vừa buồn cười, việc âm ỹ hôm nay Lâm Cửu làm ra nhất định sẽ trở thành đề tài bàn tán trong bữa cơm của dân chúng trong thành, cũng có không ít tiểu thư cô nương xa xa ngồi trên sàng đàn, thán phục vị công tử trong chiếc thuyền nhỏ kia lại có gan lớn như thế, thán phục rất nhiều, nhưng phân nửa có thêm tình cảm quý mến.

Nam nhân không hồng, nữ nhân không thương, những lời này quả là rất có đạo lý.

“Tây Nam man tử*(người dã man, ngang ngược) chính là Tây Nam man tử, lấy một cái tên Ngọc Thuý đặt cho con sông, rắc lên một ít hương sen thoang thoảng, học người ta đi thuyền du lãm, đáng tiếc trong xương cốt vẫn còn sót lại một cỗ khí ngang ngược, một đám công tử ca nhà giàu mới nổi dường như không có một chút quy củ giáo dục nào, giữa ban ngày ban mặt thế nhưng lại muốn cưỡng ép người lên thuyền.” Người nói chuyện ước chừng khoảng trên dưới ba mươi, một bộ thanh sam văn nhân, tay cầm chiếc quạt lông, trong lời nói tràn ngập vẻ khinh thường, đứng ở đầu thuyền mà nhìn trờ khôì hải xa xa phía bên kia.

Thuyền nhỏ di chuyển từ từ, cánh phien phien liên hà, một bàn tay trắng nõn cầm lên chén rượu bằng ngọc phỉ thúy nửa trong suốt, đặt lên môi, hương rượu nhàn nhạt, dẫn ra một tiếng cười yếu ớt nhẹ như gió, giống như gió xuân lướt nhẹ qua mặt, tiêu sái thích ý nói không lên lời, cùng ngồi ở đầu thuyền bên cạnh thanh sam nam tử, tử sam nam tử chạm rãi buông chén rượu, nắm lấy vài miếng mai rùa đặt trên chiếc bàn thấp nhẹ nhàng ném vào trong bát ngọc.

“Ha ha, không tồi, hôm nay chúng ta sẽ được gặp một đại mỹ nhân.”

Các công tử ca bị rơi xuống nước hùng hùng hổ hổ chật vật từ trong nước bò lên, đám người hầu canh giữ ở hai bên bờ sông hò hét âm ỹ như cái chợ, tới tấp nhảy xuống sông tìm chủ nhân nhà mình, trong làn nước sông thanh tịnh đầu người nhấp nhô di chuyển, tiếng gọi không ngừng, quả là mắc cười.

“Trương công tử, ngài ở đâu rồi a?”

“Tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia ——”

Đám người hầu một bên lo lắng mau chóng cứu công tử thiếu gia nhà mình ra khỏi nước, một bên vội vàng vàng chạy về phủ, tổ tông nhà mình bị chọc giận đến như vậy, bọn họ làm nô tài cũng không dám cho qua chuyện, đã sớm phái người mau chóng cầu cứu viện binh, việc hôm nay thật sự là hoang đường tức cười mất hết cả thể diện, nếu không đem tên cuồng vọng trong thuyền tóm ra, vậy những công tử bị rơi xuống nước nhà bọn họ về sau sao có thể ngốc đầu làm người a!

Đám công tử bị rơi xuống nước lao đi thay xiêm y, dấn dò hạ nhân phải chặt chẽ bám theo chiếc thuyền nhỏ kia, bọn hạ nhân cũng không dám tới gần, liền từ rất xa nhìn, nhìn chăm chăm, sợ người trong thuyền kia thừa cơ chạy mất, nhưng người trong thuyền là một tên không sợ trời không sợ đất, rước lấy hoạ lớn như vậy cứ nhiên vẫn còn dám tiếp tục du ngoạn trên sông Ngọc Thúy, hành vi lớn mật không nề mặt mũi đó khiến cho những gia đình nô bộc này tức giận không nhẹ.

Bọn họ âm thầm oán hận nói: Cho người chút sĩ diện tiếp tục tiêu sái thêm một lát, chốc nữa còn không ngoan ngoãn mà rơi xuống nước!

Mấy chiếc thuyền nhỏ trên sông Ngọc thúy tới tới lui lui, cũng không dám tiến gần con thuyền kia thêm tấc nào, mọi người bị đánh chạy, Lâm Cửu tâm tình tốt tiếp tục đi thuyền du ngoạn, đám nha hoàn trên thuyền người người nơm nớp lo sợ vẫn không thể tin được hết thấy những gì vừa mới phát sinh. Vị công tử trên thuyền này còn xinh đẹp hơn cả thiên tiên, sao lại có can đảm lớn như vậy, thật lợi hại.

Những nha hoàn này từ nhỏ đã sống tại tầng đáy của Ân Đô, đã sớm nhìn quen thủ đoạn của bọn công tử quần áo lụa là, trong lòng vừa không thể dè nén tán tụng uy phong của vị công tử này, vừa nhịn không được mà bắt đầu thay công tử lo lắng, nhất thời trên mặt không biết nên cười hay nên khóc.

“Cửu công tử, đám người ăn chơi trác táng này từ trước tới nay quen ở Ân Đô thành làm xằng làm bậy, là nhân vật lợi hại đến ngay cả quan phủ đều không quản được, ngài vẫn nên tranh thủ thời gian chạy đi thôi, đợi lát nữa bọn họ lại gọi thêm người đến đó.” Nữ tử nói chuyện tuổi tầm mười tám đôi mươi, một thân váy áo vàng nhạt nhẹ nhàng, thướt tha mềm mại tựa như một đoá hoa xinh đẹp, tên là Tư Tư, là nha hoàn được Lâm Cửu mua ở trong thành trước đó.

Đối với việc này, Lâm Cửu cảm thấy tội lỗi sâu sắc, hiện giờ thoát nhìn y chỉ là một công tử ca trẻ tuổi, nhưng thực tế cũng không tuổi trẻ như vậy, mua tới nha hoàn nhỏ nhất mới mười tuổi, lớn nhất cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, mỹ nữ như mây, rất là thoải mái, nhưng chiếu theo lệ thường kiếp trước của y mà nói, những cô nương này vẫn còn là vị thành niên a!

“Bọn họ muốn tới cứ tới, vừa đúng hôm nay ta ngứa tay.” Động động ngón tay, Lâm Cửu cười đến mãn nguyện, mấy tháng trước lúc y từ trên Vọng Nguyệt Sơn xuống vẫn còn ghi nhớ lời nói của Vân Nhiễm, làm người phải khiêm tốn, làm việc phải khiêm tốn, không thể khiến người ta phát hiện, tốt nhất trở thành một người hiểu biết toàn bộ thiên hạ, ngàn vạn lần đừng gặp rắc rối.

Khi đó trên người y chỉ có một đồng thuốc độc, giữ mạng có lẽ là đủ, nhưng mà chung quy không có võ công, trong tư tưởng thiếu một chút gốc rễ, đối với thế giới xa lạ này cũng mang một tia cảnh giác, lại thêm Vân Nhiễm ngàn dặn vạn bảo, đem thế giới nói đến hiểm ác vô cùng, lúc đầu Lâm Cửu đích xác rất khiêm tốn, vừa dịch dung lại vừa che giấu thân phận.

Đáng tiếc sau đó lại đụng phải một tên đại ma đầu không tuân theo lẽ thường, vô pháp vô thiên, tôn dĩ vi lí. Cái này gọi là cận chu giả xích cận mạc giả hắc, ở cùng đại ma đầu lâu, dần dà, Lâm Cửu lấy sự rụt rè của mình mà thấy hết sức hổ thẹn, làm người phải như đại ma đầu, bất kính thiên, bất lí địa, chỉ tôn chính mình, tiêu điều một đời, khoái hoạt như vậy mới đáng!

38. Chương 38 - Hoa Tư

Người bên ngoài thấy chiếc thuyền nhỏ đã gây ra phiền toái lớn như vậy mà vẫn tiếp tục từ từ, chậm chậm du đăng trên sông Ngọc Thúy như cũ, kiêu ngạo lại không coi ai ra gì, những người ngoài cuộc đứng xem đều cho thuyền mình chuyển động ra xa, mấy con thuyền nhỏ bám sát theo như hổ rình mồi mà nhìn chăm chú vào hướng đi của chiếc thuyền nhỏ, duy nhất có một người không thèm để chuyện này trong lòng, có tình lại chính là vị công tử trong chiếc thuyền nhỏ kia.

Trần an một chút mấy nha hoàn trên thuyền, Lâm Cửu nhắc chân, nghe Tư Tư xướng một điệu hát dân gian, nhấp chút rượu, ánh mắt híp lại đột nhiên dấy lên một tia nghi hoặc nhợt nhạt, lúc này cứ nhiên có

người dám đem thuyền áp sát vào đây? Cũng không biết là tên ngu ngốc không có mắt nào, hay là một khách nhân có dũng khí đáng khen ngợi.

Trên đầu thuyền dần sắp lại đứng hai người, trong đó một người mặc một bộ thanh sam như văn nhân, người kia thì lại càng hấp dẫn ánh mắt của Lâm Cửu, một đôi lông mày đẹp nghiêng nghiêng nhập vào tóc mai, mắt phượng, mái tóc đen nửa buộc nửa để, phát quan trên đỉnh đầu vô cùng đẹp đẽ, mi ngọc trên châu, lông mày không dung tục, chỉ càng tôn lên dung mạo tựa như nhân gian hoa quý vô song, mà lại không thiếu đậm thể xuất trần của tử sam nam tử.

Người này, tuy dung mạo như nữ tử, nhưng trên người lại không hề có chút mùi hương son phấn, tuy tuấn mĩ xuất trần, lại âm thầm có khí chất khiến người ta không dám dễ dàng tới gần.

Lâm Cửu không khỏi khẽ thán trong lòng: Thật tuấn tú! Thật hoa lệ!

“Gặp nhau là duyên! Gặp nhau là duyên! Tại hạ Trung Thiên Quốc Hoa Tư, cùng bằng hữu đi thăm thú Ấn Độ, trên sông Ngọc Thuỷ thấy một màn vừa rồi, trong lòng vô cùng kính nể vẻ tiêu sái tự nhiên của công tử, Hoa Tư không hy vọng xa vời có thể lên thuyền cùng các hạ cộng ẩm một ly, chỉ nguyện lúc này kính công tử một ly rượu nhạt, hy vọng tương lai chúng ta lại có duyên tái kiến.” Mỹ nam tử hoa quý đứng ở đầu thuyền nhẹ giọng nói, cũng không để người ta đi thuyền tiến đến, tại chỗ giơ lên chén rượu trong tay hướng Lâm Cửu trong thuyền kính một chén rượu.

Ngà, hoá ra vị này không phải đến tìm y để phiên toái a —— Lâm Cửu thầm nghĩ.

“Quả nhiên là mĩ nhân nha...” Hoa Tư mắt mang ý cười, trên mặt tràn đầy vẻ thưởng thức, chỉ sợ nhắc chân đã quên lời vừa nói mà chạy lên thuyền người ta, Cao Thanh phía sau ôm trụ được kẻ đang nóng lòng muốn thử, ho nhẹ vài tiếng.

“Hoa công tử, người cũng đã thấy, chúng ta nên đi thôi.” Nói xong một bên phát tay để người ta cho thuyền hoa chạy, một bên đem người mới một khắc trước còn tiêu sái tự nhiên, hiện tại lại một bộ dáng hoa si*(~mê zai) – Hoa Tư kéo vào phía trong thuyền, Cao Thanh vẻ mặt xanh xám, người này điểm nào cũng tốt, chỉ có một bệnh, bệnh thấy mĩ nhân liền hóa si!

“Mỹ nhân, ta là Hoa Tư, ngươi nhất định là phải nhớ kĩ a!”

“Duyên phận của chúng ta nhất định không mỏng, tương lai tất có lúc gặp lại...”

“Mỹ nhân...”

Lâm Cửu đứng ở đầu thuyền ngây ngẩn cả người, sau đó trên mặt hiện ra một cái biểu tình như ăn phải ruồi bọ, trò đùa gì vừa diễn ra a? Y còn tưởng khó gặp được một tri âm nhã khách, há lại là một tên bị bệnh hoa si, uống phí y còn tự mình đi ra kính rượu, ném chén rượu trong tay xuống sông, Lâm Cửu không khỏi nhếch miệng.

Hoa si tới nhanh, đi cũng nhanh, cũng không biết cái tên kêu Hoa Tư kia tính chuẩn thời điểm hay không, vừa mới đi thì có vài chiếc thuyền lớn dần dần nhích đến gần thuyền của Lâm Cửu, xem chừng hẳn là mấy công tử ca vừa nãy bị đánh rớt xuống sông giờ tìm người đến giúp đỡ, đến đây trả thù, Lâm Cửu nhướn mi, vắn vắn cổ tay.

39. Chương 39 - Hoàng Phủ Thiên Hách

Mấy chiếc thuyền quan đứng đầy tiểu binh nhanh chóng vây quanh một con thuyền nhỏ không chút thu hút nào, thuyền nhỏ dập dềnh trên sông, tựa như một mảnh lá mỏng dài, chỉ cần gió nhẹ thổi cũng có thể khiến cho nó bị lật.

Phía sau đồng thuyền binh, là một chiếc thuyền hoa cao ba tầng, dưới mái cong lộ ra lầu các, thành lan can được trạm bằng đá ngọc, từng chùm đèn lồng tinh mĩ treo trên cao, khí thế hào hùng nói không nên lời,

trang trí tính xảo, trên lầu ba, bốn năm tuần nam mỹ nữ dựa vào lan can đứng, đi theo phía sau thuyền binh tiến về phía trước.

Mấy người này chính là Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách đang làm khách ở Ân Đô, cùng với thành chủ Tam công tử Cung Tiêu Tiêu, Hỏa gia cùng Kim gia, ngoài những vị này ra, hôm nay còn có thêm một vị khách nữ nữa.

Nữ tử ẩn thân trong mọi người, có vẻ như không tiện lộ diện, mái tóc đen tung bay, làn da như băng tuyết, đôi mắt trong veo, như ngọc như thủy, đúng là người đã nhận lời mời đến tham quan đấu thú cung của Hỏa gia – Tây Nam Minh Châu Lạc Tuyết cô nương, Lạc Tuyết cô nương cùng vài vị nữ tử ngồi bên cạnh bàn, chốc chốc lại gửi đến bóng dáng anh tuấn của Tĩnh Vương mấy mật tình cảm lưu luyến.

Chỉ tiếc Hoàng Phủ Thiên Hách lại tựa hồ chưa phát giác ra, cùng mấy vị quý công tử trong thành Ân Đô tựa vào lan can mà nhìn về phương xa, đàm luận về câu chuyện họ vừa mới nghe được, trên mặt đều có ý cười.

Sen đầu hạ, Cung Tiêu Tiêu cùng các vị quý công tử mời Tĩnh Vương diện hạ ngồi thuyền hoa, dạo chơi Ngọc Thủy, ngắm hoa sen, để Tĩnh Vương diện hạ được vui vẻ, thậm chí còn mời cả Tây Nam Minh Châu Lạc Tuyết cô nương đến, chỉ tiếc Tĩnh Vương diện hạ cùng Lạc Tuyết cô nương đã từng gặp mặt một lần, nhưng hình như vẫn không nhóm lên tia lửa nào.

Hoàng Phủ Thiên Hách là một người quân tử mười phần mười, những lời này quả không phải nói chơi.

Hoa sen trên sông Ngọc thủy tuy đẹp, nhưng tựa hồ vẫn không khơi dậy nổi chút hứng thú của Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách, mãi đến vừa rồi có người vào bẩm báo, nói trong chiếc thuyền nhỏ phía trước có một nhân vật vô cùng nguy hiểm, sự thật như thế nào, những người lắm miệng đó đương nhiên sẽ không nói ra, giấu đi chuyện mấy công tử quần áo lụa là muốn cưỡng chế lên thuyền, thêm mắm thêm muối kể quá trình nam tử trên thuyền kia giữa ban ngày ban mặt đánh người vô cớ ra sao.

Cung Tiêu Tiêu nghĩ việc này thật sự làm mất thể diện Ân Đô, không nghĩ tới Tĩnh Vương diện hạ lại đột nhiên cảm thấy hứng thú, muốn đi xem đến tột cùng là thần thánh phương nào dám làm ra chuyện nực cười lại lớn mật như vậy, mà hết thấy, chẳng qua là khiến hắn nhớ tới một người, người kia cũng có tính cách bốc đồng, cũng tùy hứng không biết trời cao đất rộng...

“Người trong thuyền phía trước nghe đây, các người đã bị bao vây, hãy nhanh chóng ra đầu hàng! Nhanh...nhanh...” Hai chân khoá đứng, một tay chống nạnh, một tay chỉ lên trời, quan gia biết những người trong thuyền hoa phía sau đều là thuộc hạ tôn quý, giờ khắc này hắn đương nhiên phải cố gắng, không thể để tụt uy phong.

Không biết có phải lời nói của hắn có tác dụng hay không, trong thuyền thật đúng là có một người tiêu sái bước ra, một người nam nhân, một người nam nhân vô cùng xinh đẹp.

Ngốc lăng, chờ người ra, quan gia liền quên mất tiêu câu tiếp theo định nói.

Khoé miệng Lâm Cửu hơi hơi giật giật, trên mặt hiện lên một mật cười xấu xa, nhu nhu khuỷu tay, đang chuẩn bị đem mấy con rệp diều vô dương oai trước mặt tiêu diệt sạch sẽ, đột nhiên cảm thấy có người nhìn y, ánh mắt không giống với những người khác.

Trong lòng đột nhiên dấy lên một tia nghi hoặc, Lâm Cửu hơi hơi ngẩng đầu nhìn về phía cảm nhận được ánh mắt đó, trong ngực đột nhiên “lộp bộp” một chút, gia hỏa đứng trên chiếc thuyền hoa kia sao lại thấy quen mắt như vậy?

Hình như —— hình như là Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách!

40. Chương 40 - Gặp Gỡ

Lâm Cửu đứng ở đầu thuyền, ống tay áo rộng thùng thình khẽ phất phơ phất phơ, hai tay dưới ống tay áo dần dần thả lỏng, chân khí ngưng tụ trên đầu ngón tay cũng âm thầm tan đi.

Cuộc ẩu đả này, không đánh được.

Trốn? Không trốn?

Lâm Cửu híp mắt, khoé miệng khẽ cong lên thành mặt tiểu ý nhàn nhạt, y vì sao phải trốn?

Một con thuyền nhỏ tiến lại đây, trên thuyền đứng một trung niên nam nhân khôi ngô, trên người mặc một bộ đoản bố sam, trên lưng đeo một thanh kiếm to, bộ mặt hung dữ, nhìn không ra hỉ giận, người đến là Trần Thành Thủ Ân Đô thành Tương Hoàng Hồ, hôm nay phải phụ trách bảo vệ an toàn cho Tỉnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách nên mới có mặt trên sông Ngọc Thủy này.

Ngày thường mấy công tử quần áo lụa là bị đánh rớt xuống sông hẳn tất nhiên sẽ không nhúng tay vào, có điều hôm nay có hấn ở đây, các quan viên khác trước mặt hẳn cũng không dám tự tiện đứng ra, Hoàng Hồ không thể nghi ngờ là muốn tiến lên coi thử xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hắn thấy đầu thuyền đứng một vị mỹ công tử áo trắng, trong lòng sững sờ, thật cũng không phải hoàn toàn bởi vì tướng mạo xuất chúng của nam tử, mà là hơi sững sốt, một người trẻ tuổi như thế mà lại dám ở Ân Đô thành đánh rớt mấy công tử kia xuống nước, nhìn diện mạo thì không phải là người trong Ân Đô thành, hơn nữa người này biết rõ sẽ dẫn quan binh tới vậy mà thái độ vẫn lạnh nhạt tự nhiên, vẻ trấn tĩnh gặp nguy không loạn này, không giống một thiếu niên mười tám mười chín tuổi nên có.

Hoàng Hồ tự nhận đã gặp qua vô số người, lại thấy không rõ vị bạch y công tử trước mặt này.

Cũng khó trách Hoàng Hồ thấy không rõ Lâm Cửu, dù sao những việc Lâm Cửu trải qua cũng quá mức phong phú, hơn nữa bề ngoài tuổi trẻ nhưng tâm hồn lại trưởng thành, người thế giới này làm sao có thể hiểu rõ Lâm Cửu chứ? Đến ngay cả đại ma đầu Diệt Thiên cũng có chút không rõ Lâm Cửu, đương nhiên, việc này Lâm Cửu không biết, đại ma đầu cũng sẽ không nói cho y biết.

“Người là ai? Vì sao lại ra tay đả thương người?” Có lẽ là bởi vì không nhìn thấu được Lâm Cửu, Hoàng Hồ đối Lâm Cửu coi như khách khí.

Mất lộ ra một tia bất đắc dĩ, Lâm Cửu giả mù sa mưa trả lời: “Oan uổng a đại nhân, tại hạ Cửu Lâm, từ Lưu Tinh Thành đến, đi ngang qua Ân Đô, nghe nói trong Ân Đô phong cảnh đẹp như tranh, lòng người hướng đi, lòng ta hướng về, hôm nay có lòng muốn đi thuyền trên sông du lãm sen đầu hạ, thấy nước sông trong như ngọc, cá bơi thành đàn, dưới ánh mặt trời màu hồng của hoa sen lại càng thêm đặc biệt, trong lòng thích ý, cũng không dự đoán được lại có đấng đồ tử muốn cưỡng chế lên thuyền, tại hạ thật sự xuất phát từ bất đắc dĩ mới ra tay ngăn cản, lần đầu tới quý địa, cũng không phải cố ý nháo sự, mong rằng đại nhân minh giám.”

Lâm Cửu nói trước nịnh sau rồi giết, nói chính là Ân Đô người đẹp cảnh đẹp, lại tự trách một phen, thuận tiện giải thích rằng y không phải cố ý ra tay, thật sự là bị buộc bất đắc dĩ, hơn nữa vẻ mặt khẩn thiết, đám quan binh vây quanh lập tức đem cán cân hướng về phía Lâm Cửu.

Nếu là người thì đều thích cái đẹp, những quan binh này đều biết tác phong của mấy tên ăn chơi trác táng đó, vị công tử hào hoa phong nhã, phong lưu tiêu sái trước mặt này, nhìn thế nào cũng thấy tốt hơn lũ ăn chơi trác táng kia rất nhiều, mọi người liên tục gật đầu, lại ở trong lòng thầm bất bình thay Lâm Cửu.

Hoàng Hồ khẽ nhíu mày, người trước mặt này lưỡi xán liên hoa*, hơn nữa lời nói nửa thật nửa giả, lai lịch không rõ, không thể hoàn toàn tin tưởng được, Hoàng Hồ đang định gọi người bắt người trước mặt đưa lên bờ thẩm vấn, thì lại nghe phía sau truyền đến chỉ lệnh của Tỉnh Vương điện hạ.

*lưỡi xán liên hoa: chỉ người có tài ăn nói

Cách đó không xa, một chiếc thuyền hoa đang chậm rãi tiến tới gần.

Trên từng tầng thuyền hoa cứ cách mỗi bước lại bố trí một thủ vệ, tuy rằng phục sức bình dân, nhưng người tinh mắt vừa nhìn là biết những người này đều là quan binh cải trang, khí chất trên người bình dân và quan

binh tuyệt đối bất đồng, những người này trái lại có phần giống với cảnh sát chìm. Từ khi theo Diệt Thiên luyện công, Lâm Cửu đại khái cũng có thể nhìn ra ngọn nguồn của một người ra sao, những thủ vạ này mắt nhìn thẳng không liếc ngang liếc dọc, lưng đứng thẳng tắp, bên huyết thái dương của mỗi người hơi hơi phồng lên, cùng mấy quan binh nhân tản vừa mới vây quanh đây hiển nhiên không cùng một cấp bậc.

Lâm Cửu thầm mỉm cười, loại sắp đặt này thật cũng hợp tình hợp lí, dù sao vị ở trên thuyền hoa kia cũng không phải nhân vật tầm thường.

Khi đi đến lầu hai, Hoàng Hồ ngừng lại, ý bảo Lâm Cửu một mình đi lên: “Thỉnh.”

“Đa tạ đại nhân.” Lâm Cửu quay đầu nhìn chiếc thuyền nhỏ của mình, nói với Hoàng Hồ: “Mấy nha hoàn trên thuyền, thỉnh đại nhân đừng khó xử các nàng.”

Nghe vậy Hoàng Hồ khẽ liếc nhìn Lâm Cửu, như là bởi vì Lâm Cửu quan tâm nha hoàn mà thoáng có chút kinh ngạc, nhưng cũng không tỏ vẻ gì nhiều, hần gật gật đầu liền xoay người rời đi, Lâm Cửu vén vạt áo bước lên lầu ba.

Hiên lầu mái cong vút, đồ dùng được làm bằng sứ men xanh, ngọc quý, lư hương hợp kim, sương khói mờ ảo lượn lờ giữa không trung.

Ti trúc huyền cầm, rượu ngon trà thơm, giai nhân ở bên, chậm chậm nhẹ múa.

Trên tầng ba thuyền hoa có một số nam nữ, Lâm Cửu như lơ đãng mà nhìn liếc qua, phát hiện không ngờ trong những người này lại có mấy “người quen”, Tây Nam Minh Châu Lạc Tuyết cô nương gặp từ hồi Tứ phái luận võ đại hội mấy tháng trước, vị công tử kia ở tửu lâu từng có duyên liếc mắt một lần, còn có... Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách.

Như không phát hiện Hoàng Phủ Thiên Hách dùng ánh mắt kinh ngạc cùng chờ đợi nhìn y, Lâm Cửu vui vẻ tiến lên: “Thảo dân bái kiến chư vị đại nhân tiểu thư.” Sau đó liền thẳng lưng đứng sang một bên, lúc này dù sao vẫn không thể để y lại nói cái gì nữa ha? Tên Hoàng Phủ Thiên Hách kia đã ngốc đủ chưa, tốt xấu gì cũng nói một tiếng đi a!

Lâm Cửu là được Hoàng Phủ Thiên Hách cho người kêu tới, mấy vị công tử khác không dám đoạt lên tiếng trước, một đám đều giống Hoàng Phủ Thiên Hách đứng, nhìn.

Hoả Vân Thiên nhìn thấy vị bạch y công tử này, lại nhìn Lạc Tuyết ở bên cạnh cũng giống bọn họ ánh mắt tràn đầy tò mò cùng đánh giá, trong lòng khẽ kinh ngạc, thầm nghĩ, nam nhân mà cũng có thể có diện mạo thế này, đẹp hơn cả nữ nhân, quả là một chuyện lạ. Kinh ngạc rất nhiều, Hoả Vân Thiên ẩn ẩn có chút bài xích vị bạch y công tử trước mắt.

Kim Thiếu từng gặp qua Lâm Cửu, có điều lúc ấy Lâm Cửu khoác một cái áo choàng trắng đến mặt cũng không lộ ra, Kim Thiếu lắc lắc đầu mắt mang một chút ý cười, cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt.

Cung Tiêu Tiêu thì lại âm thầm nhìn nhìn Tĩnh Vương gia đang chờ đợi đại ra, lại nhìn nhìn Lâm Cửu, trong lòng hình như hiểu được cái gì, mỉm cười không nói, ném cho Lâm Cửu đang đứng một bên tỏ vẻ xấu hổ một cái mỉm cười đầy thiện ý.

Trong ánh mắt của mấy nữ hài tử cách đó không xa hướng về Lâm Cửu có một chút yêu thích cùng ngưỡng mộ, lại mơ hồ có một ít ghen tị, không một nữ nhân nào lại thích một người nam nhân bộ dáng đẹp hơn cả mình, nhưng mà nhìn vị công tử kia quả thật là rất đẹp, mấy vị cô nương này lại nhin không được mà xem thêm vài lần, không biết ghé vào tai nhau rì rầm cái gì.

Chính là Lâm Cửu đáng thương, xấu hổ khi bị mọi người nhìn, y kì thật là một người biết thẹn thùng... thật đó...

“Đại nhân?” Lâm Cửu nhỏ giọng nhắc nhở cái con người vẫn còn đang ngây ngẩn, Hoàng Phủ Thiên Hách kia, người ta dù sao cũng lớn lên trong hoàng cung, nội tâm tuy rằng sớm đã sống cả nhấp nhô, nhưng về đại ra trên mặt rất nhanh bị ép xuống.

“Làm phiền chư vị tạm thời lánh đi, ta có lời muốn cùng vị công tử này nói với nhau.”

41. Chương 41 - Quen Biết

Là thật? Là giả? Là mộng? Là ảo?

Sắc mặt khê động, vẻ mặt ngơ ngẩn, nam tử cứ như người mất hồn, bước một bước nho nhỏ, một bước này như dùng hết hàng năm năm tháng tháng mới thực hiện được, từng bước, từng bước... chậm rãi đi một vòng quanh bạch y nhân...

Người này, mái tóc này đều là thật sự, cùng suy nghĩ trong mộng của hắn, cùng người hắn từng thấy, giống nhau như đúc.

Biểu tình trên mặt Hoàng Phủ Thiên Hách thay đổi lại thay đổi, đầu tiên là kinh, sau là ngạc, tiếp theo là hoang mang, nghi hoặc, cuối cùng là hỉ cang ngày càng dày đặc, hỉ cực mà bi, bi nhược rơi lệ.

“Tiểu Cửu ——”

Một tiếng gọi khe khẽ, Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách chợt tiến lên một bước nắm lấy hai vai Lâm Cửu, thanh âm vì nội tâm kích động mà phát run: “Tiểu Cửu... Tiểu Cửu! Thật là người, ta biết, ta biết ông trời sẽ không nhẫn tâm mang người đi...”

“Người đã trở lại, cuối cùng người cũng đã trở lại, người có biết hai năm nay ta tìm người tìm vất vả biết bao, nhớ người nhớ đến trong lòng đau xót, Tiểu Cửu sao người lại ngốc như vậy? Sao người lại có thể nhẫn tâm rời đi lâu như thế... ha ha, người còn sống, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Thì thào nói xong, Hoàng Phủ Thiên Hách nhẹ nhàng ôm Lâm Cửu.

Từng tiếng gọi, gợi lên hồi ức của Lâm Cửu về Hoàng Phủ Thiên Hách.

Ngay từ đầu nhìn thấy Hoàng Phủ Thiên Hách y chỉ cảm thấy có chút buồn cười, sao người này lại ngốc thành bộ dáng kia, vừa cười lại vừa khóc, nhưng mà theo những giọt lệ của Hoàng Phủ Thiên Hách rơi trên vai y, lời nói đi vào trong tai y, lòng bàn tay ấm áp đặt sau lưng y, nội tâm Lâm Cửu lại sinh ra một cỗ rung động khó hiểu.

Cảm tình phát ra từ đáy lòng của Hoàng Phủ Thiên Hách, khiến cho nam nhân chưa từng hưởng qua tư vị của thân tình cùng tình yêu cuối cùng một nơi nào đó trong nội tâm cũng mềm nhũn.

Chẳng qua là đột nhiên như vậy, Lâm Cửu không biết nên đối mặt với Hoàng Phủ Thiên Hách thế nào, dù sao Lâm Cửu chân chính đã chết rồi, y hiện giờ chỉ là một linh hồn xuyên qua chiếm giữ lấy thân thể Lâm Cửu mà thôi.

Nói cho Hoàng Phủ Thiên Hách chân tướng sao? Như vậy không khỏi có phần tàn nhẫn.

Lâm Cửu nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng vì kích động mà khẽ run rẩy của Hoàng Phủ Thiên Hách, ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Vị công tử này, trước kia chúng ta đã từng gặp mặt rồi sao?”

“Cái gì?” Nghe xong câu hỏi của Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Hách tựa hồ còn chưa hiểu rõ ràng.

Có chút lưu luyến không muốn rời đi mà buông nam tử mất rồi lại quay về trước mặt ra, ý thức của Hoàng Phủ Thiên Hách cuối cùng cũng tỉnh táo lại, lí trí chậm rãi trở về.

Lâm Cửu từ hai năm trước vì nhảy xuống hồ mà tự sát thân vong.

Chuyện này quả thật Hoàng Phủ Thiên Hách vẫn luôn hiểu rõ, nhưng lại không dám đi đối mặt hết thảy, nhưng hiện tại lại có một nam tử giống Lâm Cửu như đúc đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Người này là Lâm Cửu phải không? Tại sao lại nói những lời này?

“Người... người không nhận ra ta? Tiểu Cửu chẳng nhẽ người đã quên ta?” Trong mắt Hoàng Phủ Thiên Hách hiện lên sự bi ai dày đặc, khiến cho Lâm Cửu vừa mới nói dối trong lòng cũng khe khẽ động.

Lời nói dối này, không thể không nói.

Về căn bản, y đích thật là không biết Hoàng Phủ Thiên Hách, chỉ là có được kí ức về Hoàng Phủ Thiên Hách mà thôi.

Làm như nhìn ra hàng ngàn hàng vạn nghi vấn trong mắt Hoàng Phủ Thiên Hách, khoé miệng Lâm Cửu khẽ xuất ra một mặt tươi cười: “Hai năm trước ta đã mất đi trí nhớ.”

Hai năm trước sau khi ta tỉnh lại phát hiện mình đã quên tất cả, chỉ biết là mình tên Lâm Cửu, còn lại chuyện tình ngày trước đều không nhớ, lại nói, có thể có chút khoa trương, trước đó không lâu lúc xuống núi mới biết ta là nhi tử của Lâm Phong tướng quân, ta xuống núi lần này chính là chuẩn bị trở về, không nghĩ tới... không nghĩ tới trên đường cư nhiên lại hội ngộ đến điện hạ.”

Trên sông mấy chú chuồn chuồn màu đỏ xẹt qua mặt nước, tạo nên từng gợn sóng nhỏ li ti, nước biếc sen xanh, giữa những gợn sóng, ngẫu nhiên truyền đến tiếng sáo réo rắt.

Tựa vào lan can, Lâm Cửu chậm rãi kể ra cuộc sống hai năm sống trên Vọng Nguyệt Sơn, nửa thật nửa giả, thật chính là sự vô ưu vô lự cùng hoang mang khi đi vào thế giới khác trên Vọng Nguyệt Sơn, giả chính là mất trí nhớ.

Gió mát khẽ thổi, tay áo phiêu phiêu.

Xoay người Lâm Cửu nhìn Hoàng Phủ Thiên Hách đứng phía sau vẫn một mực im lặng lắng nghe, trong lòng khe khẽ thở dài, người si tình như vậy Lâm Cửu trước kia sao không biết trân trọng, lại cố tình muốn đến gần kẻ quyền thế kia a?

Kết quả, lam nhan thệ, lưu lại một người si tình đáng thương.

“Hoá ra là như vậy... hoá ra là như vậy...” Hoàng Phủ Thiên Hách lặp đi lặp lại một câu, tựa hồ mới chậm rãi tiếp thu hết thấy những gì vừa mới phát sinh trước mắt, lời Lâm Cửu nói hẳn đương nhiên sẽ không hoài nghi, dù sao ánh mắt Lâm Cửu nhìn hắn đích xác có vài phần xa lạ cùng câu nệ, thậm chí người trước mắt cũng khác Lâm Cửu trước kia rất nhiều rất nhiều.

Tỷ như ánh mắt, tỷ như thần thái, tỷ như một phần khí chất kia, đều là những thứ Lâm Cửu hai năm trước chưa từng có được, lại càng khiến cho nội tâm Hoàng Phủ Thiên Hách có thêm vài phần rung động.

Mất mà trở lại, tử mà phục sinh, có được tiên duyên, mất trí nhớ thì có làm sao?

Quên rồi cũng tốt, quên rồi cũng tốt.

Quên đi người nọ, cũng tốt...

Nhìn như tuyết cảnh, kì thực tân sinh, kinh ngạc trong mắt cùng đau thương rất nhanh tan đi, trong mắt Hoàng Phủ Thiên Hách lại xuất hiện vui sướng, trong lòng cũng có tính toán của riêng mình, nếu Lâm Cửu đã quên mọi người, vậy mình chẳng phải chính là cổ nhân đầu tiên mà Lâm Cửu gặp sao? Lâm Cửu đã quên hoàng đế, vậy mình có phải cũng có cơ hội hay không?

Áp chế vui sướng trong lòng, Hoàng Phủ Thiên Hách quan tâm nói: “Tiểu Cửu, một mình người ở trên đường không an toàn, hay là cùng ở một chỗ với ta đi, Lâm tướng quân cùng Lâm phu nhân nếu biết người còn sống, bọn họ nhất định sẽ rất vui, nếu người muốn trở về ngay, ta sẽ lập tức gọi người chuẩn bị xe ngựa.”

Lâm Cửu cười lắc lắc đầu: “Đa tạ điện hạ, nhưng mà ta còn muốn lưu lại Ân Đô vài ngày.”

“Chuyện cũ trước kia, nếu đã quên hết, ta sẽ không lại nghĩ nhiều, trời cao ban cho ta sinh mệnh mới, ta đương nhiên sẽ biết quý trọng, điện hạ, những việc trước kia đều đã qua đi, hiện tại chúng ta coi như một lần nữa quen biết.” Lâm Cửu nói.

Hoàng Phủ Thiên Hách liên tục gật đầu, thở dài: “Chúng ta... một lần nữa bắt đầu.”

Hoàng Phủ Thiên Hách mang theo ánh mắt chấp nhất cùng lửa nóng khiến Lâm Cửu hơi sững sốt, cúi đầu vội lánh đi, cười nói: “Vậy còn thỉnh điện hạ tạm thời giữ bí mật cho ta.”

Trong lòng Lâm Cửu cực lúng túng, tuy rằng y cảm thấy chiếm cơ thể người ta có chút áy náy, Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách này cũng rất đáng thương, mà khi thật muốn để y cùng Hoàng Phủ Thiên Hách chơi đồng tính luyến ái, kia... kia hay là thôi đi!

Loại chuyện xuyên qua này cũng không phải y cố ý lao vào, y nhiều nhất giúp vị Lâm Cửu kia tìm hung thủ báo cái thù, về phần gút mắt tình cảm này và gì gì đó vẫn là không nên bàn nữa.

42. Chương 42 - Nhập Trụ

Hoàng Phủ Thiên Hách tỏ ra quan tâm hết mực với Lâm Cửu, coi Lâm Cửu cứ như con búp bê bằng sứ chỉ cần nhẹ nhàng đụng một cái là sẽ vỡ toang, điều này khiến Lâm Cửu rất cảm động, y từ nhỏ đã là một đứa trẻ khuyết thiếu tình yêu, lần đầu tiên nhận được sự che chở như vậy, nhưng được người ta quan tâm đến loại tình trạng trà có bọt miệng hay không, trên đường có gặp phải đặng đồ tử hay không thì vẫn là miễn đi.

Lâm Cửu thật muốn kéo tay Hoàng Phủ Thiên Hách nói một câu: Huynh đệ, thật sự, ta có thể tự chiếu cố tốt cho mình! Kì thật ta lớn hơn ngươi vài tuổi a!

Có điều Lâm Cửu có chút hiểu lầm Hoàng Phủ Thiên Hách, sở dĩ Hoàng Phủ Thiên Hách biểu hiện ra đủ loại quan tâm như vậy không chỉ là bởi vì Lâm Cửu “tử mà phục sinh”, mà kì thực bởi vì vị Lâm Cửu kia từ nhỏ đã là một người vô cùng tuý hứng thích xoi mói, đối với ăn uống mặc ở đều cực kỳ chú ý.

Mà Lâm Cửu hiện tại là một người từ cô nhi viện lớn lên, phẩm trà y không biết, quần áo y không hiểu, chỗ ở y cũng không chú trọng, đối lập so với trước kia, quả là khác nhau đến nông nổi khiến người ta phải kinh ngạc.

Lâm Cửu quyết định tạm thời giữ bí mật thân phận của mình, bại lộ thân phận quá sớm cũng không phải là chuyện tốt gì, nếu không phải bởi vì trong trí nhớ y biết Hoàng Phủ Thiên Hách tuyệt đối sẽ không có tâm hại y, y cũng tuyệt đối không dám trước khi điều tra rõ hung thủ là ai liền lộ ra thân phận.

Lời nói của Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Hách tựa như nhận được hoàng lệnh mà chặt chẽ ghi tạc trong lòng.

Vì thế Lâm Cửu trở thành một vị được sư mà Tĩnh Vương điện hạ nhận thức, Hoàng Phủ Thiên Hách cũng giới thiệu như vậy cho những người khác trên thuyền hoa.

“Hoá ra là bằng hữu của Tĩnh Vương điện hạ, lại còn là một được sư.” Muội muội của Hoả Vân Thiên Hoả Vân Vũ và tỷ tỷ của Kim Thiếu Kim Ngọc Châu cùng với Lạc Tuyết cô nương ngồi cùng nhau, nhìn về phía vị bạch y công tử kia trong mắt có thêm vài phần thưởng thức ái mộ, luyện được sư trong tu tiên tuy rằng là yếu, nhưng ở nhân gian có thể xưng là nhân vật phượng mao lân giác*(ý nói quý hiếm).

“Cửu công tử.” Lạc Tuyết nhìn mỹ nam tử ngồi cùng Tĩnh Vương bị mọi người vây quanh ở giữa, trong lòng chua xót, cũng cảm thấy tên người nam nhân đã đoạt đi sự nổi bật của nàng này có chút quen thuộc, giống như, giống như ở nơi nào đã từng nghe qua.

“Lạc Tuyết muội muội, chẳng nhẽ muội cũng quen với vị Cửu công tử này?” tiểu thư khuê các Kim Ngọc Châu mặc một bộ váy màu tím nhạt, tựa như một đoá hoa uất kim hương cao quý nhẹ giọng hỏi.

Lạc Tuyết cau mày cúi đầu nghĩ nghĩ, lại lắc lắc đầu, nếu đã gặp qua vị công tử này nàng tuyệt đối sẽ không quên.

Du lãm trên sông Ngọc Thuý một lát, Lâm Cửu mượn cơ rời đi, Hoàng Phủ Thiên Hách theo sát không tha, tuy rằng Lâm Cửu nói hiện tại y chính là một tiên hiệp, nhưng trong ấn tượng của Hoàng Phủ Thiên Hách Lâm Cửu vẫn là quý công tử tay trái gà không chặt trước kia, sao có thể trở mặt nhìn Lâm Cửu trụ tại khách điểm nhiều nguy hiểm.

Hơn nữa Hoàng Phủ Thiên Hách cũng không cách nào tin tưởng lời nói của Lâm Cửu, cho dù Lâm Cửu gặp được tiên duyên, được tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn chỉ điểm, nhưng lẽ nào mới chỉ có hai năm mà có thể làm cho một người bình thường có thể lên trời xuống đất được sao.

Lâm Cửu nghĩ nghĩ, đáp ứng lời mời của Hoàng Phủ Thiên Hách, mang theo nha hoàn Tư Tư y vừa mua, ôm tiểu hắc miêu đi theo Hoàng Phủ Thiên Hách tới một đại viện xa hoa đặt tại phụ cận vương phủ.

Nếu nói cho Hoàng Phủ Thiên Hách biết y đang ở nơi nào, chỉ sợ mọi người sẽ phát hiện ra Diệt Thiên mắt.

Về phần Diệt Thiên, Lâm Cửu sờ sờ mũi, đợi đến đêm sẽ đi tìm gia hỏa kia đi.

Nửa đêm, Lâm Cửu từ trong mộng giật mình tỉnh dậy, kinh hãi đến mức một thân mồ hôi lạnh tuôn xối xả.

Ngoài cửa sổ, trăng sao thưa thớt, Lâm Cửu từ trên giường nhảy xuống mặc quần áo, ngón tay buộc nút thắt khế run rẩy thất mãi không xong, y nhịn không được thầm mắng mình một câu.

Gần đây, y luôn sẽ làm một ít mộng – xuân, người trong mộng kia không những là nam, lại còn chính là đại ma đầu Diệt Thiên, gay go nhất chính là trong mộng y còn thực hưởng thụ hết thảy chuyện đó, gay go nhất chính là đây không phải lần đầu tiên a .

Tuy rằng biết rõ đây là tác dụng phụ do hợp tu mang đến, nhưng mà Lâm Cửu không có biện pháp ngăn cản cảm tình nào đó trong nội tâm của mình đối với người nào đó càng ngày càng đậm, giống như y không có cách nào khống chế giấc mộng của mình.

“Không biết Diệt Thiên có thể mơ giống mình hay không...”

Dùng sức lắc lắc đầu, Lâm Cửu mặc xong y phục liếc mắt nhìn chỗ phòng lên trong chăn, vươn tay luôn vào trong đó túm lấy, đem tiểu thối miêu đang ngủ say sưa, nhét vào trong ngực mình, mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, một mảnh hư ảnh màu trắng tình cờ xẹt qua giữa không trung.

Sáng sớm hôm sau, gió hiu hiu, thái dương ấm áp.

Ngoài phòng Hoàng Phủ Thiên Hách đứng trước cửa gỗ gỗ, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Cửu, dậy chưa?”

“A, dậy rồi, người vào đi.” Trong phòng truyền đến giọng nói thanh thúy của Lâm Cửu, nghe thanh âm hình như tối hôm qua Lâm Cửu ngủ rất ngon giấc.

Hoàng Phủ Thiên Hách đẩy cửa bước vào, vươn tay ra sau khép cửa lại nhưng không thấy thân ảnh của Lâm Cửu đâu, trên giường nằm úp sấp một con hắc miêu nho nhỏ, sau khi Hoàng Phủ Thiên Hách tiến vào tựa hồ trừng mắt nhìn một cái, sau đó như được nhân tính hoá trở mình xoay người đi.

Nam nhân thủy tính dương hoa*(lả lơi ong bướm) —— tiểu thối miêu thầm nói một câu trong lòng.

Lúc này một nam nhân chỉ dùng vải bố vây quanh nửa người dưới từ phía sau bình phong đi ra, ánh nắng vàng nhạt chiếu lên thân thể nam nhân, mê mông một mảnh.

“Tiểu Cửu, người... người... mau lấy quần áo mặc vào!”

Nôn nóng rống lên vài câu, Hoàng Phủ Thiên Hách bưng lấy cái mũ vàng chạy ra ngoài, lưu lại Lâm Cửu vừa mới tắm rửa xong đứng sững sờ tại chỗ.

Lâm Cửu cúi đầu tự nhìn mình một cái, sờ sờ bộ ngực phẳng lì của mình, y đã loả*(để trần) quen rồi, kiếp trước vào mùa hè cũng thường xuyên ở trần, lúc cùng một chỗ với đại ma đầu luyện công cũng cởi sạch, về sau tắm rửa hay gì gì đó cũng không kiêng dè, dù sao y và đại ma đầu đều là nam nhân, chẳng qua là y tạm thời chưa quen sự tồn tại của Hoàng Phủ Thiên Hách, nên lúc này mới quần khăn tắm tự chế chạy ra.

Ngẫm lại bộ dáng Hoàng Phủ Thiên Hách chảy máu mũi, Lâm Cửu nhịn không được che miệng cười xấu xa, lúc mặc xong quần áo ra ngoài thấy Hoàng Phủ Thiên Hách đang nghiêm mặt đứng ngoài cửa, không đợi y mở miệng thì đã nghe một hồi giáo huấn của Hoàng Phủ Thiên Hách, cái gì y phục phải mặc, cho dù trước mặt Hoàng Phủ Thiên Hách hấn cũng không thể không mặc quần áo như vậy...

Lâm Cửu choáng váng đầu óc, vị Tĩnh Vương điện hạ này thật sự lải nhải dài dòng a.

“Người ngày thường đều mặc như vậy sao? Còn có ai khác nhìn thấy không?” Hoàng Phủ Thiên Hách tựa hồ đối với vấn đề này rất chấp nhất, vẫn quần quýt không tha, chút tâm tư nhỏ bé ấy chẳng nhẽ Lâm Cửu lại không nhận ra? Tâm tư đồ kị của nam nhân a, có đôi khi so với nữ nhân còn đáng sợ hơn nhiều...

Lâm Cửu vội vàng lắc đầu, chỉ vào tiểu thối miêu luôn ngủ liên tục trong lòng vui đùa nói: “Chỉ có tiểu thối miêu gặp qua, có phải hay không, tiểu thối miêu?”

Đương nhiên không phải, Diệt Thiên có thể nói là mỗi ngày đều nhìn thấy.

Con tiểu thối miêu thường ngày cả mí mắt cũng lười mở, tâm tình khó chịu “ngao ô” một tiếng, đột nhiên nhảy dựng lên bổ nhào về phía Hoàng Phủ Thiên Hách, sợ tới mức Lâm Cửu một tay chụp lấy tiểu thối miêu gạt ra: “Con thối miêu nhà người!” Từ sau khi chứng kiến bản lĩnh của con tiểu thối miêu này ở đấu thú trường, Lâm Cửu đã không còn cho rằng lực công kích của tiểu thối miêu là bình thường nữa.

Thật muốn để tiểu thối miêu cắn chết Hoàng Phủ Thiên Hách luôn, nhưng y phải xử lí sao nha? Nhất thời tình thế cấp bách, Lâm Cửu mới ra tay bắt tiểu thối miêu ra. Tiểu thối miêu lăn trên mặt đất nhe răng trợn mắt một hồi, giống như hướng về Lâm Cửu mắng một câu rồi chạy mất.

“Kia, mèo chạy rồi.” Hoàng Phủ Thiên Hách vội sai người đi bắt mèo trở về, Lâm Cửu ngăn lại Hoàng Phủ Thiên Hách, mắt nhìn theo phương hướng tiểu thối miêu chạy trốn, thản nhiên nói: “Mặc kệ nó, nó sẽ tự trở về.”

43. Chương 43 - Nhớ

Tiểu thối miêu sẽ tự mình trở về, tiểu thối miêu không trở về.

Nằm trên giường nam nhân theo thói quen vươn tay chạm đến một vật nhỏ tròn mềm mềm, bàn tay duỗi ra rơi vào khoảng không, chỉ đụng đến một mảnh trống trơn lạnh lẽo.

Chẳng qua chỉ là một con tiểu thối miêu suốt ngày hết ăn lại ngủ mà thôi, chạy thì chạy, dù sao y cũng không thích nuôi một con thối miêu tính tình cũng thối nốt, trừ nơi này ra, thối miêu kia có thể chạy đi đâu?

Lâm Cửu oán hận nghĩ, trở mình ôm chăn nhắm hai mắt lại, con thối miêu tính tình thối tha đáng ghét, vong ân phụ nghĩa, có hiểm lạ gì chứ...

Nghĩ nghĩ Lâm Cửu tiến nhập mộng đẹp, vẫn giống thường ngày làm một cái xuân mộng có quan hệ với đại ma đầu, bình tĩnh, vươn tay định ôm con mèo bên cạnh, giật mình phút chốc, nhắm mắt tiếp tục ngủ, làm một giấc mộng đáng sợ hơn.

Trong mộng có một thiếu niên trẻ tuổi tuổi mười, tóc đen nhánh. Một thân y phục đen như mực, hé ra cái mặt thối thối, luôn không ngừng nói bốn chữ với y: thủy tính dương hoa... thủy tính dương hoa... thủy tính dương hoa... thủy tính dương hoa...

...

...

Hắc thiếu niên trong giấc mộng đêm qua là ai? Y đã từng gặp người đó chưa?

Võ đầu, Lâm Cửu ngồi trong bao sương nhìn dã thú trong đấu thú trường chém giết mà ngẩn người, đến tận lúc tiếng hoan hô đình tại nhức óc trong tràng vang lên mới kéo y bình tĩnh.

Hôm nay là ngày tiểu thối miêu tham gia đấu thú trận, tuy rằng Lâm Cửu không biết tiểu thối miêu có thể tự mình chạy tới tham gia thi đấu hay không, nhưng y vẫn đến đây.

Đấu thú trận đã tiến vào nửa sau, tình hình thi đấu cũng càng ngày càng trở nên kịch liệt, dã thú dưới đấu thú tràng cũng theo đó mà càng ngày càng lợi hại, sự kiện thấy máu bỏ mạng cũng nhiều lên, nhưng những chuyện thế này trước trận đấu đã có quy định, sống chết do trời định, không thể nuốt lời.

Lâm Cửu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thi đấu kịch liệt chém giết độc ác như thế, hai dã thú đấu đến chết đi sống lại, miệng vết thương trên người có thể thấy được cả xương, tiếng thét to rên rĩ khiến Lâm Cửu có

phần không dành lòng, rất tàn nhẫn, nhưng đây là quy tắc, chỉ có cường giả mới có thể sống sót, quy luật tàn khốc mà thực tế, đây cũng là quy luật trong Hoàng Phủ Đế Quốc.

Cường giả giành được tôn kính, nhưng giả sẽ bị khinh thường.

Còn hơn cả những địa phương khác trong đất nước, mảnh đất Tây Nam này càng thêm thờ phụng sức mạnh tuyệt đối, điểm này có chỗ tương tự với mấy quốc gia phương Bắc kia.

Lâm Cửu vỗ đầu trong lòng nghĩ đến một chuyện khác, nếu tiểu thối miêu thực sự chạy mất, có phải y nên nói một tiếng với Diệt Thiên hay không? Từ ngày gặp Hoàng Phủ Thiên Hách, y cùng Diệt Thiên nói một tiếng phải trụ ở nơi khác, Diệt Thiên không hề do dự nói với y, y vốn là người tự do.

Không có bất luận níu giữ gì, Lâm Cửu đến trụ trong đại viện của Hoàng Phủ Thiên Hách, lại nhin không được thăm oán giận Diệt Thiên, trong lòng không biết là tư vị gì.

Ngắn người hồi lâu, Hoàng Phủ Thiên Hách bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói: “Con mèo kia rất giống con của người a.”

Lâm Cửu nghi hoặc “A!” Một tiếng, nhìn xuống đầu thú tràng, vừa thấy đã kinh ngạc thiếu chút nữa nhảy dựng lên, con hắc miêu vẽ mặt thối bên trong kia không phải là con tiểu thối miêu chạy trốn thì còn ai? Sao lại chạy tới thi đấu?

Lâm Cửu đứng lên nhìn khắp các bao sương xung quanh, là Diệt Thiên mang tiểu thối miêu tới sao?

“Tiểu Cửu, làm sao vậy?” Hoàng Phủ Thiên Hách nghi hoặc hỏi.

“Không, không có gì.” Nhẹ nhàng lắc đầu, Lâm Cửu một lần nữa ngồi xuống ghế, y đang ngạc nhiên cái gì, lo lắng cái gì a?

Là lo lắng Diệt Thiên ngay tại bên cạnh mà y lại không biết, lo lắng sinh tử của tiểu thối miêu, hay là oán giận Diệt Thiên không nói chuyện này cho y biết.

44. Chương 44 - Miêu Miêu Quyền

Nếu lo lắng sinh tử của tiểu thối miêu vậy Lâm Cửu có thể yên tâm rồi, giống như lần trước, tiểu thối miêu dễ dàng đánh bại đối thủ, có điều mèo mà cũng có thể dùng hai chân sau đứng thẳng sao? Trong đầu thú tràng tiểu thối miêu cư nhiên ở trước mặt bao người đứng lên, dùng một tiểu quyền toàn thịt mềm mềm đánh cho đối thủ khổng lồ lộn chổng vó.

Thấy một màn như vậy, Lâm Cửu thiếu chút nữa từ trên ghế ngã lăn xuống, kia không phải là quyền pháp Vân Nhiễm dạy y để cường thân kiện thể sao? Tiểu thối miêu này tặc tính không đối cư nhiên dám học trộm!

Có điều... mèo mà cũng biết luyện quyền sao, mèo con bình thường làm sao mà học người luyện quyền được. Tiểu thối miêu mỗi ngày hết kén ăn lại tham ngủ, còn thường xuyên ăn vụng linh tuý y vất vả thu thập, con mèo này thật là mèo sao? Cũng quá bại hoại thanh danh khả ái của mèo đi.

Đáng tiếc đến tận lúc trận đấu chấm dứt Lâm Cửu cũng không nhìn thấy tiểu thối miêu hay Diệt Thiên đâu, Hoàng Phủ Thiên Hách bên cạnh như ngư bì đường dán chặt y không cho y thoát thân tìm bọn họ, chỉ có thể đợi buổi tối lạng lẽ trốn đi.

Đêm khuya trên đường yên tĩnh lạ lùng, ngẫu nhiên có người gõ mõ điểm canh đi qua, một mặt hắc ảnh xẹt qua trên nóc nhà, lặng yên không một tiếng động tiến nhập vào một toà hậu viện của Cửu Thiên Khách Điểm, không biết có phải trọng viện này có một nhân vật không tầm thường trụ lại hay không, phụ cận đều không có người trông coi.

Giống như lần trước, giữa đêm, Lâm Cửu lẻn vào Cửu Thiên Khách Điểm, có điều lần này thay đổi một thân y phục dạ hành màu đen.

Trong viện không một bóng người, tiểu hoà thượng đầu tròn cùng Diệt Thiên cũng không biết đi đâu, nhưng lại phát hiện một phong thư đặt trên bàn, trong thư Diệt Thiên nói có việc phải rời đi mấy ngày, còn những cái khác cũng không thấy nhắc đến.

Bức thư này thật đúng là phù hợp với tính cách của Diệt Thiên, có điều tên kia gặp chuyện gì mà phải rời đi nhỉ? Lâm Cửu than nhẹ một tiếng, gần đây có phải y đã hơi để ý quá mức đến tên đại ma đầu kia rồi không.

Đưa tay đem thư vo thành cục khê nắm chặt, một lũ tro tàn từ đầu ngón tay chậm rãi rơi lả tả, xoay người đi về phía phòng mình.

“Thối miêu chết tiệt quả nhiên ở trong này.” Đi vào trong phòng, Lâm Cửu liếc mắt một cái liền nhìn thấy một con mèo mặt thối thối dạng tứ chi vẽ mặt lười biếng nằm trên giường y, bước qua, Lâm Cửu túm lấy cái lỗ tai của tiểu thối miêu, khiến tiểu thối miêu đang ngủ say phải thức dậy: “Thối mặt miêu! Người đứng lên cho ta! Mau đứng lên!”

“Ngao ô!” Phàm nhân đáng ghét, cứ nhiên dám làm phiền bổn vương ngủ!

Tiểu thối miêu tức giận đập đập vài cái giữa không trung, giẫy khỏi trói buộc của Lâm Cửu nhảy lên giường, cao ngạo liếc nhìn nam nhân, hai cái chân đầy thịt vừa động, xoay người đem cái mông hếch về hướng Lâm Cửu tiếp tục “ngủ” —— mới là nhắm mắt lại mà thôi.

“Gia hỏa nhà ngươi, còn dám cáu kỉnh với ta?” Nhìn bộ dáng cáu kỉnh của tiểu thối miêu, Lâm Cửu nhin không được nở nụ cười, ngồi bên giường duỗi tay nhẹ nhàng vuốt vuốt bộ lông đen bóng mượt mà của tiểu thối miêu, “Thật là, Diệt Thiên sao không mang theo ngươi đi?”

“Ngao ô!” Đừng nhắc đến cái tên ma đầu đáng ghét kia trước mặt bổn vương, ngươi là tên phàm nhân thủy tính dương hoa.

Tiểu thối miêu giẫy thoát khỏi tay Lâm Cửu, lại tiến lên phía trước vài bước nằm sấp xuống.

“Tính khí cũng không nhỏ a, Diệt Thiên đi rồi sau này sẽ không có ai uy ngươi ăn đi? Ngoan nào, phải làm một chú mèo ngoan, đừng nóng nảy như vậy, ta mang ngươi đi ăn kì trân mà trong Cửu Thiên Khách Điểm ăn không đến ứ!” Giống như dỗ dành tiểu hài tử, Lâm Cửu lấy ngón tay nhẹ nhàng trạc trạc tiểu thối miêu, thấy tiểu thối miêu không phản ứng gì, Lâm Cửu cười nhắc tiểu thối miêu ôm vào trong lòng.

Phàm nhân hoa ngôn xảo ngữ, dám coi bổn vương như tiểu hài tử —— tiểu thối miêu khó chịu vằn vẹo người, nhưng cuối cùng cũng không nhảy ra khỏi ngực Lâm Cửu.

45. Chương 45 - Trung Thiên Quốc

Trời trong nắng ấm, gió mát hiu hiu.

Nhắc chân, ôm mèo con, Lâm Cửu tựa vào thành lan can buồn ngủ, mấy hạng mục tiêu khiển của cổ đại thật là ít a, không phải đi đấu thú trận thì chính là ngồi thuyền du sông nghe nhạc. Nếu hỏi đánh bạc không? Y đối với trò đó cho tới bây giờ còn tránh không kịp. Nếu hỏi đi thanh lâu không? Lâm Cửu liếc mắt nhìn vị vương gia si tình bên cạnh, không khỏi khe khẽ thở dài.

Vương gia hoàng tộc đi thanh lâu? Loại chuyện này mà truyền ra ngoài cũng không tốt. Có điều quan trọng nhất vẫn là có Hoàng Phủ Thiên Hách ở đây, y sao có thể có cơ hội tiến thanh lâu? Hơn nữa Lâm Cửu cũng không có thói quen tùy tiện cùng nữ nhân lẩn lộn trên giường, không có tình cảm mà ngủ trên cùng một chiếc giường, chung quy cảm thấy đó là một chuyện không thể chấp nhận.

Lâm Cửu than nhẹ, y thật sự là một nam nhân tốt đáng thương, cũng không biết đến khi nào thì y có thể chạm mặt ái nhân trong mệnh của mình a, cúi đầu nhìn cánh tay thon dài khoác lên lan can của mình, Lâm Cửu mỉm cười, còn nhớ lúc y vừa mới xuyên qua tỉnh lại, thật đúng là một chút cũng không thích khối thân thể này.

Trừ bỏ là một cái túi da đẹp ra, thân thể này căn bản là đã hỏng đến cực độ, nhiều năm tắm trong thanh sắc khuyến mãi đã khiến cho khối thân thể này tổn hại không ít, sau lại nhảy hồ “chết” một lần, thân thể kia quả là bị tàn phá không chịu nổi.

Cũng may ở trên Vọng Nguyệt Sơn điều dưỡng hai năm dần dần khôi phục, thể nhưng thủy chung có chút gầy yếu, có điều Lâm Cửu đối với khối thân thể hiện tại này của mình vừa lòng hơn không ít, từ sau khi cùng Diệt Thiên hợp tu giống như kích phát tới tiềm năng của cực thánh chi thể, thân thể càng ngày càng tốt hơn.

Diệt Thiên khi nào thì mới trở về đây? Nhìn dòng sông Ngọc Thuý, Lâm Cửu khẽ thở dài một cái, y chỉ có thể chờ Diệt Thiên trở về sau đó mới lên Hoàng Thành.

Đột nhiên như phát hiện cái gì, ánh mắt Lâm Cửu sáng lên, thẳng tắp nhìn về nơi nào đó phía trước thuyền hoa.

Tiểu thối miêu vẫn nhắm mắt ngủ say sưa hơi hé mắt ra, miệng phát ra một tiếng “xuy” khinh thường, nhảy lên nhuyển tháp bên cạnh, tìm vị trí thích hợp tiếp tục ngủ, nó tuy rằng cũng có ý tứ muốn tìm thư thú* (thú cái) kết duyên lưu lại hậu đại, chẳng qua với nữ giới phàm nhân thì một chút ý tứ cũng không có.

Trên sông Ngọc Thuý, hai chiếc thuyền hoa đụng đầu, ai cũng không có ý tứ nhường bước.

Tam thiếu thành chủ Cung Tiêu Tiêu phụ trách tiếp đãi Tĩnh Vương hiếm khi lộ ra biểu tình tức giận, phân phó người lập tức qua đó bảo người nào không dài mắt trên chiếc thuyền hoa kia thối lui sang một bên nhường lối ra.

“Tam thiếu gia, người trên thuyền hoa kia không dễ chọc a.” Thủ hạ khó xử nói.

Cung Tiêu Tiêu thoáng nhăn mày, vừa muốn quát lớn lên lại lập tức nhịn xuống, dù sao hắn cũng không phải hạng người bình thường, cũng biết rõ thủ hạ của hắn không phải người ngu dốt, người trong Ân Đô thành lại không dám chặn đường hắn, người có thể khiến cho thủ hạ cảm thấy khó xử nhất định không phải người của Ân Đô thành, vậy rốt cuộc là ai đây?

“Ai ở trên thuyền hoa kia?” Cung Tiêu Tiêu âm thanh lạnh lùng nói.

“Là... là người của Trung Thiên Quốc.”

...

...

“Người của Trung Thiên Quốc?” Hoàng Phủ Thiên Hách khẽ nhíu mày, mắt nhìn Cung Tiêu Tiêu bất an đứng một bên, ôn thanh nói: “Việc này để ta ra mặt là được rồi, người trên thuyền hoa kia nói không chừng còn là người quen của ta.”

Không nghĩ tới người Trung Thiên Quốc cư nhiên lại tới Ân Đô, Hoàng Phủ Thiên Hách không khỏi thở dài, lúc hắn từ Hoàng Thành đi ra nghe nói có một đoàn văn nhân từ Trung Thiên Quốc đến, đương kim thánh thượng Hoàng Phủ Thiên Niên chăm lo việc nước, không chỉ kế thừa truyền thống trọng võ của cha ông, mà còn bắt đầu ban bố một loạt ý chỉ cổ vũ dân chúng đọc sách, rất nhiều ý phát động văn phong.

Đáng tiếc trong Hoàng Phủ Đế Quốc văn phong thể nhược, sách vở không nhiều lắm, vì thế từ năm ngoái Hoàng Phủ Đế Quốc bắt đầu nhập vào văn nhân cùng thư tịch của Trung Thiên Quốc ở phương Bắc.

Bệ hạ là tính toán văn võ cùng nắm vững a —— Hoàng Phủ Thiên Hách cười khổ, đệ đệ của hắn đích thật là một hoàng đế tốt.

46. Chương 46 - Tịch Mịch Như Tuyết

Văn nhân Trung Thiên Quốc đến đây lần này chính là người nổi tiếng trên Xích Thổ Đại Địa, thân truyền đệ tử của hiền giả Cổ Mặc tiên sinh được văn nhân trong thiên hạ kính ngưỡng, cũng là nhân vật quan trọng của Trung Thiên Quốc, cho dù là hoàng đế bệ hạ thấy những người này cũng phải tiếp đãi long trọng một phen.

Tĩnh Vương không khỏi cười khở, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được người của Trung Thiên Quốc, nói vậy hẳn vị đệ tử của Cổ Mặc thích du ngoạn thiên hạ cũng ở trong đó ha, tuy hẳn ít khi nhúng tay vào việc trong triều, nhưng dù sao đối phương cũng là một nhân vật không thể khinh thường, thân là hoàng tộc của Đế Quốc, Hoàng Phủ Thiên Hách cũng không thể xem nhẹ đối phương.

Thuyền hoa dần dần sáp đến, hai chiếc thuyền hoa không hẹn mà đồng thời ngừng lại.

Văn nhân mặc một bộ thanh sam ước chừng trên dưới ba mươi, trong tay cầm chiếc quạt lông đứng ở đầu thuyền nhìn chiếc thuyền hoa hoa lệ đối diện, cười nhạt nói: “Người kia chính là nhân tử vương gia Hoàng Phủ Thiên Hách của Hoàng Phủ Đế Quốc sao? Đường đường một vị vương gia, lại kết giao với hạng người trong giang hồ, Tây Nam man tử quả nhiên là Tây Nam man tử.”

Đứng bên cạnh thanh sam nam tử là một vị bạch y nữ tử, nữ tử nghe vậy chỉ mỉm cười, không lên lời bình, như ngầm thừa nhận lời nói của đối phương.

Gió xuân nhẹ phẩy, tóc đen tung bay, cổ tay trắng hồng, nhỏ tròn không mầu, một thân bạch thường trắng noãn không nhiễm bụi càng tôn lên vẻ đẹp bằng thanh ngọc khiết như minh nguyệt trên trời của nữ tử, chẳng qua trong mắt Hoàng Phủ Thiên Hách, trên thế gian này người mặc áo trắng đẹp như vậy, chỉ có Lâm Cửu mà thôi.

Hoàng Phủ Thiên Hách ôn nhu nhìn nam tử trẻ tuổi vận bạch y trắng tuyết đứng sau liêm mặc.

Lâm Cửu cũng theo Hoàng Phủ Thiên Hách đi ra, đối với người của Trung Thiên Quốc y cũng không cảm thấy đặc biệt hiếu kỳ gì, dù sao không phải đều là mắt đen tóc đen sao, đối với đại học giả đệ tử cũng không kính ngưỡng hay kính sợ gì, kiếp trước y không biết đã gặp qua bao nhiêu giáo sư nổi danh, mưa dầm thấm lâu, thật rõ ràng mặc kệ là người có học vấn cao bao nhiêu, cũng vẫn chỉ là một phàm nhân, một người phàm nhân bình thường mà thôi.

Là một nam nhân bình thường, y là đi ra để ngắm mỹ nữ a.

“Vô Nguyệt, bé môn đệ tử của hiền giả Cổ Mặc, nữ tử còn đẹp hơn cả trăng sáng trên trời.” Hoàng Phủ Thiên Hách nhỏ giọng thở dài: “Quả nhiên là nàng.” Chuyện về nữ nhân này hẳn nghe qua không ít. Tỷ như thân là quan môn đệ tử được Cổ Mặc yêu thích, tỷ như tài nữ khó gặp của Trung Thiên Quốc, tỷ như mỹ mạo...

Mĩ tắc mỹ hĩ*(ý là đẹp), đáng tiếc so với Tiểu Cửu vẫn còn kém một ít linh khí khiến người ta tâm động. Khoé miệng Hoàng Phủ Thiên Hách khẽ nhếch, suy cho cùng vẫn cảm thấy được Tiểu Cửu hiện tại so với trước kia càng mê người hơn.

Một ánh mắt ôn nhu từ bên cạnh truyền đến, không khỏi run run, tên si tình vương gia này thật là khó xử lí a.

Y vẫn yên ổn ở sau liêm mặc xem diễn ngắm mỹ nhân, Lâm Cửu sâu sắc cảm thấy da mặt mình lại dày thêm mấy phần.

Một bên là Tĩnh Vương của Hoàng Phủ Đế Quốc, một bên là văn nhân tới từ Trung Thiên Quốc, hai bên sau khi gặp mặt lần đầu đều dựa theo lễ nghi nói một ít lời khách sáo hỏi hợt, nhưng vấn đề ở chỗ bọn họ ai cũng muốn thuyền của mình đi qua.

Sông Ngọc Thuý không hẹp, chỉ cần một chiếc thuyền hoa thay đổi tuyến đường, thì thuyền kia có thể đi qua, nhưng vấn đề ở chỗ ai nhường đường? Dựa theo mỗi người trên thuyền hoa sau lưng đều đại biểu cho quốc gia, nhất định vô luận là ai cũng sẽ không chủ động nhường đường.

Vì thế sau mấy lời xã giao đơn giản, tài nữ được văn nhân Trung Thiên Quốc kính ngưỡng lên tiếng, thanh âm nữ tử đúng mực, dễ nghe như chim oanh ca hót, nhưng mà trong lời nói lại cất giấu một vẻ cao ngạo cùng khinh miệt khiến Hoàng Phủ Thiên Hách không thoải mái, ở mặt ngoài nói bọn họ là khách, hi vọng Hoàng Phủ Thiên Hách nhường đường, trên thực tế lại mang tư thái cao hơn người một bậc, chính là ngữ khí kia khiến người ta vô cùng khó chịu, gồm cả Lâm Cửu.

Nữ nhân ở thế giới này sao không có ai bộ dáng vừa đẹp tính cách lại ôn nhu nhỉ? Lâm Cửu thở dài, thu hồi tầm mắt đặt trên người Vô Nguyệt, thuận tay đem tiểu thiêu miêu đang ngủ trên ả tháp ôm vào lòng, nhân sinh thực sự là tịch mịch như tuyết a...

47. Chương 47 - Đấu Đấu Đấu

Lâm Cửu thấy thật tịch mịch, còn tại một địa phương khác lại đang là thời khắc giương cung bạt kiếm, Hoàng Phủ Thiên Hách không nhường đường, Vô Nguyệt cũng chẳng chịu thua, song phương người một lời ta một ngữ tăng bốc nhau lên chín tầng mây, kéo Đông xé Tây, nghe thôi mà Lâm Cửu cũng thấy vui tai, quả muốn bật cười, hai người này giống như mấy vị chính khách ngoại quốc trên TV, nói chuyện cứ xả ra một đồng lớn, nhưng lại không đánh vào trọng điểm.

Cứ giằng co như vậy mãi cũng không phải biện pháp hay, Vô Nguyệt giận dữ, không thể tưởng được nhàn tản vương gia thế mà cũng có chút bản lĩnh, nói chuyện nhỏ giọt không lộ khiến nàng không thể bắt được nhược điểm, mặc kệ nàng nói gì nhất định không cũng chịu nhường đường, chuyện tình liên quan đến danh dự quốc gia, nàng cũng không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, suy nghĩ vừa chuyển, trong lòng Vô Nguyệt đã có tính toán.

“Tĩnh Vương điện hạ, lần này ta nhận lời mời của bộ hạ quý quốc đến đây truyền thụ thư tịch, cảm nhận được sâu sắc văn phong quý quốc hưng thịnh hơn hẳn lúc xưa, hôm nay trời trong nắng ấm, trên sông Ngọc Thuý hoa sen nở rộ, khó có dịp cùng Tĩnh Vương điện hạ hội ngộ thể này, chỉ bằng chúng ta liền lấy hoa sen để trợ hứng làm thơ, không biết điện hạ thấy thế nào?” Vô Nguyệt mỉm cười nói.

Làm thơ? So thơ với thân truyền đệ tử của thiên hạ hiền giả? Da mặt đối phương cũng hơi dày quá mức đi — Lâm Cửu chắc lưỡi, không khỏi lo lắng nhìn Hoàng Phủ Thiên Hách thêm vài lần, nhớ lại những kí ức về Hoàng Phủ Thiên Hách, Lâm Cửu có thể khẳng định chắc chắn rằng Hoàng Phủ Thiên Hách sẽ thất bại.

Trong số các vị hoàng tử Hoàng Phủ Thiên Hách đã được cho là đa tài đa nghệ, nhưng cũng giống như trên đời không có người nào là hoàn mỹ, Hoàng Phủ Thiên Hách am hiểu chính là nhạc khí mà không phải ngâm thơ vẽ tranh.

“Chỉ ngâm thơ trợ hứng thôi không khỏi quá mức đơn điệu, không bằng thêm chút ti trúc huyền nhạc thế nào?” Hoàng Phủ Thiên Hách đạm nhiên cười, hẳn nếu thẳng thừng cự tuyệt yêu cầu của Vô Nguyệt, không thể nghi ngờ chính là tự động nhận thua, mà nếu qua thực đáp ứng yêu cầu của Vô Nguyệt, Hoàng Phủ Thiên Hách không cho rằng mình có khả năng thắng, một khi đã như vậy không bằng tự cho thêm một quả cân về phía mình.

Nói đến làm thơ Hoàng Phủ Thiên Hách đương nhiên không thể, mà nếu là nhạc khí hẳn vẫn có vài phần nắm chắc.

Quan trọng nhất là — hẳn không thể ở trước mặt Lâm Cửu mất uy phong, mất thể diện.

Mấy ngày nay Tiểu Cửu luôn trốn tránh hắn, hắn không phải không cảm thấy gì, trong lòng tuy hơi mất mát, nhưng chỉ có thể lí giải đó là bản năng phòng bị của đối phương sau khi bị mất trí nhớ, thế nhưng vừa rồi hắn rõ ràng cảm giác được sự quan tâm cùng lo lắng đến từ phía sau, trong cơ thể Hoàng Phủ Thiên Hách đột nhiên dâng lên một nỗi vui sướng khó kiềm chế.

Liền vì một phần quan tâm kia của Tiểu Cửu đối với mình, hắn không thể thua, hắn muốn để Lâm Cửu biết rằng, Hoàng Phủ Thiên Hách hẳn là một nam nhân đáng để dựa vào.

Nếu Lâm Cửu biết trong lòng Hoàng Phủ Thiên Hách bây giờ đang nghĩ cái gì, phỏng chừng sẽ ngã ngửa ra đất không dậy nổi.

Vô Nguyệt bên kia cũng đồng ý yêu cầu của Hoàng Phủ Thiên Hách, vòng thứ nhất trợ hứng làm thơ rất nhanh bắt đầu, Vô Nguyệt đứng dựa vào lan can tựa như nữ thần trên trời, Hoàng Phủ Thiên Hách ngồi lên tháp dù bận vẫn ung dung, hai bên rõ ràng đều không có ý lên sân khấu, điều này khiến Hoàng Phủ Thiên Hách cảm thấy kinh ngạc, hẳn vốn tưởng rằng Vô Nguyệt sẽ tự mình làm thơ, không nghĩ tới nữ tử này lại ngạo khí như thế, căn bản là đang xem thường bọn họ.

Thanh sam nam tử đứng bên cạnh Vô Nguyệt tiến lên từng bước, mà Hoàng phủ bên này chính là do thành chủ tam thiếu Cung Tiêu Tiêu tiến lên làm thơ, vòng thứ nhất không hề nghi ngờ chính là Trung Thiên Quốc thủ thắng.

Kết quả này tuy đã sớm dự đoán được, nhưng Hoàng Phủ Thiên Hách vẫn khó nén được tức giận trong lòng, vị Vô Nguyệt cô nương này cũng quá coi thường người khác đi.

Mà vòng thứ hai ti trúc huyền nhạc quả thực càng khiến cho Hoàng Phủ Thiên Hách tức giận muốn đập bàn, Vô Nguyệt không tự hiện thân mà để cho một thị nữ bên cạnh cùng Hoàng Phủ Thiên Hách đối nhạc, loại phương pháp này không thể nghi ngờ là đã đặt Hoàng Phủ Thiên Hách thân là Tĩnh Vương cùng cấp bậc với thị nữ, vậy thân là chủ nhân thị nữ sẽ có cấp bậc gì đây?

Nữ tử này thật sự quá mức cuồng ngạo, quá mức không coi ai ra gì.

Nhưng lúc này đây nếu Hoàng Phủ Thiên Hách tiếp tục không hiện thân, vậy chẳng phải hai vòng đều là Trung Thiên Quốc chiếm thượng phong? Hoàng Phủ Thiên Hách nhất thời lâm vào trong khốn cảnh khó có thể lựa chọn, bên trong thuyền mặc dù cũng có người tấu đàn nhưng trước khi biết năng lực của đối phương, Hoàng Phủ Thiên Hách cũng không dám tùy tiện thử nghiệm, mà hắn lại không thể cùng thị nữ đối nhạc.

Thắng còn được, nhờ thua thì sao?

Nhưng vào lúc này, thanh âm mang theo một tia cười khế từ phía sau liềm mặc truyền đến, một mặt bóng trắng vén bức rèm lên đi tới : “Điện hạ, ta có một thị nữ tên Tư Tư, không chỉ đánh cầm hay, mà chơi đàn nhị cũng tuyệt hảo, không bằng để Tư Tư vì các vị dâng lên một khúc đi.”

Nữ nhân thông minh là đáng yêu, nữ nhân tự cho mình không minh là không đáng yêu, nữ nhân hăm thân vào trong cục diện chính trị thì không thể xem là nữ nhân, bộ dạng cho dù đẹp cũng không thể xem như nữ nhân —— đây là nhận xét của Lâm Cửu.

Vì thế y không cho rằng Vô Nguyệt là một nữ nhân có thể đối đãi như những nữ tử bình thường, phạm là nữ nhân lao vào trò người lừa ta gạt giữa các quốc gia, tâm tư này liền khiến Lâm Cửu sợ hãi, kiếp trước y đã thấy được rất nhiều ví dụ.

Tuy rằng y không có tình cảm nhiều lắm với Hoàng Phủ Đế Quốc, nhưng hiện tại dù sao y cũng đang sống trong Hoàng Phủ Đế Quốc, đang đứng trên đất Ấn Độ, xét về mặt tình cảm chung quy vẫn nên hướng về phía Hoàng Phủ Thiên Hách, huống chi y không phải thực thích tư thái bámiết không tha cùng điệu bộ từ trên cao nhìn xuống của nữ tử xinh đẹp kia.

“Tiểu Cửu... sao ngươi lại ra đây!” Lâm Cửu đột nhiên xuất hiện khiến Hoàng Phủ Thiên Hách có chút thất kinh.

Nghiêng đầu mỉm cười với Hoàng Phủ Thiên Hách, vươn tay đề Hoàng Phủ Thiên Hách vì kinh ngạc mà đứng phắt dậy lại: “Ngươi chỉ cần ngồi xem diễn là được.”

Trong quan niệm của Lâm Cửu không có cái gì là tôn ti trật tự, càng không biết động tác ấn Tĩnh Vương ngồi xuống trong mắt người khác lại là cả gan làm loạn thể nào, đến ngay cả Cung Tiêu Tiêu đứng một bên cũng lộ ra biểu tình không thể tin nổi, hẳn vốn tưởng rằng nam tử mi mạo này chỉ là nam sủng của Tĩnh Vương điện hạ, nhưng nếu quả thật là nam sủng thì làm vậy cũng quá ngang ngược đi?

“Tiểu Cửu, việc này không thể hồ nháo.” Hoàng Phủ Thiên Hách thấp giọng nói, trong quan niệm vốn có của hắn, Lâm Cửu vẫn luôn là một gia hỏa chỉ biết gây chuyện, điểm này Lâm Cửu cũng biết, thế nhưng Lâm Cửu vốn không thể giải thích cho Hoàng Phủ Thiên Hách được.

“Tin tưởng ta.” Nháy nháy mắt với Hoàng Phủ Thiên Hách, Lâm Cửu quay đầu nhìn những bông sen trên sông Ngọc Thuý, đột nhiên ngâm nga:

“Cổ liễu thủy đề phong đậm đậm,

Tân hà mạn chiếu diệp điền điền.

Bạch vũ tần huy nhân sĩ toạ,

Ô sa bán truy tuý ông miên.

Du mộng huy nga năng đoạn nhật,

Giác lai trì khoản mạc khuy tiên.

Kham tiểu trung hoa chấm trung khách,

Đối liên dư tổ thể ngoại tiên.”

(*thông cảm nhá, ta không có khả năng dịch thơ cổ, mà tìm trên mạng cũng hổng có =.=, ta chỉ biết bài thơ này tên là “Đối liên” còn lại thì chẳng biết thêm gì nữa)

Ngâm thi thôi mà, Lâm Cửu nhẹ nhàng gập một cái, hướng về phía thuyền hoa chấp tay nói: “Thật có lỗi, thật có lỗi, lúc trước tại hạ không cẩn thận ngủ quên, còn may tỉnh vừa đúng lúc, bằng không ngay cả mặt của Vô Nguyệt cô nương cũng không kịp thấy, đã từ lâu nghe đồn rằng Vô Nguyệt cô nương mạo tựa thiên tiên, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.”

Lâm Cửu là khen tặng đối phương thật lòng, lời nói tới tai Vô Nguyệt lại chỉ cảm thấy bạch y công tử này đang trêu chọc nàng, Lâm Cửu vừa xuất hiện đã lập tức che đi một nửa quang huy của Vô Nguyệt, cùng là một thân bạch y, cùng lúc xuất hiện, một câu “thua chị kém em” dùng vào lúc này là thoả đáng nhất.

Vô Nguyệt giận giữ, phong thái tài hoa của nam tử này càng hơn nàng, lại còn thốt ra lời khen tặng như vậy, rõ ràng là đang châm biếm nàng, có điều không biết từ khi nào Hoàng Phủ Đế Quốc lại lòi ra một công tử trẻ tuổi mi mạo đa tài như vậy.

Áp chế tức giận trong lòng: “Không biết công tử đây xưng hô thế nào?”

“Cửu Lâm.” Như không muốn chuyện trò dư thừa với Vô Nguyệt, Lâm Cửu trực tiếp gọi thị nữ Tư Tư y vẫn mang theo bên người ra, tuy hành động có chút cao ngạo, cũng không biết tại sao, người ngoài xem lại thấy rất phù hợp với tính nết người này.

Vô Nguyệt cô nương cho tới giờ chỉ biết xem nhẹ người khác, hiện tại cư nhiên lại bị người ta xem nhẹ, tư vị này, quả thật khiến cho vị nữ tử có thói quen cao cao tại thượng, được vạn người truy phong kính ngưỡng này khó thể nào tiếp nhận nổi.

Vô Nguyệt hừ nhẹ một tiếng không tiếp tục nhiều lời nữa, một thị nữ bình thường sao có thể so sánh với thị nữ được trải qua huấn luyện tỉ mỉ bên người nàng cơ chứ?

48. Chương 48 - Thụy Liên

“Công tử.” Hướng Lâm Cửu thi lễ, Tư Tư ôm một cây đàn nhị xuất hiện tại đầu thuyền, những nhân vật ở đây có ai không có cấp bậc cao hơn nàng, Tư Tư không khỏi có chút khấn trương, đang muốn hướng tới những người khác thi lễ thì một bàn tay trắng nõn đã ngăn ở trước mặt nàng, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, lại thấy Lâm Cửu đang cười cười với mình.

Tư Tư sửng sốt, trong lòng tuy có chút hoảng sợ nhưng không tiếp tục hướng những người khác hành đại lễ nữa, Lâm công tử từng dặn dò, không nhất định thì không cần quỳ trước bất cứ ai.

“Vô Nguyệt cô nương là khách, vậy liền để thị nữ của cô nương diễn tấu một khúc trước đi.” Lâm Cửu đạm nhiên cười, nói.

Vô Nguyệt khẽ chau lại đôi mày lá liễu, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười xinh đẹp tuyệt trần, ra lệnh cho thị nữ đàn tấu một khúc Thủy liên, nhưng trong lòng đã giận không thể nén.

“Thật cuồng ngạo, đến ngay cả nô bộc bên người cũng lớn mật như thế, thấy Tĩnh Vương và người mà không thêm quỳ xuống.” Cao Thanh nhẹ đưa quạt lông, trong lòng nghi hoặc vạn phần, nói chuyện rất nhiều, lặng lẽ hướng vào bên trong khoang thuyền nhìn một cái, khoé miệng giương lên một mặt ý cười, ánh mắt của Hoa công tử đúng là sắc bén cay độc trước sau như một.

Thấy đối phương nâng một cây đàn tranh cổ lên, Hoàng Phủ Thiên Hách thầm kinh ngạc, không khỏi bật thốt lên nói: “Đại Thánh Âm Cầm?!” Đại Thánh Âm Cầm, một trong tam đại cổ cầm trong thiên hạ, tâm cơ Vô Nguyệt nặng thật, cư nhiên giao cổ cầm trân quý như thế cho một thị nữ diễn tấu, Hoàng Phủ Thiên Hách không khỏi lo lắng nhìn nhìn Lâm Cửu.

Lâm Cửu dù bận vẫn ung dung híp mắt uống một ngụm thanh trà, là một người say mê âm nhạc, kiếp trước có cầm khúc nào mà y chưa nghe qua a, danh khúc cổ kim nội ngoại sớm đã nghe nhiều thành thuộc, Đại Thánh Âm Cầm của Vô Nguyệt đích xác có thể phát ra tiếng đàn dễ nghe như rửa lòng người, nhưng nếu người đánh đàn thiếu đi một khối tâm đắm chìm trong nhạc khúc, thì dù tiếng đàn có đẹp thế nào cũng chỉ giống như một bình hoa hào nhoáng nhưng trống rỗng.

Lâm Cửu trong lòng khẽ than, đời này tiếc nuối lớn nhất của y là chưa được đến xem trực tiếp liveshow của MJ*(tác giả viết tắt nên ta đoán có lẽ là Michael Jackson) một lần, người bình thường như y đều có thể xuyên qua, nói không chừng vị âm nhạc gia thiên tài kia cũng xuyên qua đến một thế giới nào đó không biết tên cũng nên.

Liếc mắt nhìn Tư Tư bên cạnh, Lâm Cửu nhẹ giọng cười nói: “Tư Tư cảm thấy thế nào?”

“So với khúc Thủy liên của công tử thì còn kém xa.” Tư Tư có chút tự hào nói.

Lâm Cửu cảm thấy đau đầu, giải thích nói: “Khúc kia không phải do ta sáng tác, là một người tên Cổ Bằng Phương viết.”

Tư Tư che miệng cười, thầm nghĩ: công tử nhất định là đang khiêm tốn, điệu khúc như thế nàng từ trước tới giờ chưa từng nghe qua bao giờ, càng chưa từng nghe đến vị nào có tên Cổ Bằng Phương, công tử nhất định là thâm tàng bất lộ a.

Rất ít người tại thế giới này lấy đàn nhị ra độc diễn tấu, phần lớn đều chỉ dùng để đệm nhạc, đàn nhị trong tay Tư Tư so với Đại Thánh Âm Cầm của Vô Nguyệt thật sự là không có điểm nào có thể sánh bằng.

Hoàng Phủ Thiên Hách không khỏi lo lắng, nhưng nhìn tới Lâm Cửu bộ dạng nhàn tản dù bận vẫn ung, hẳn có hơi sưng sốt, sau đó trên mặt mang vẻ tươi cười thỉnh Tư Tư cô nương lên diễn tấu.

Tư Tư sau khi lễ qua, ngồi xuống ả tháp, tay cầm đàn nhị, một khúc Thủy Liên, thâm tình rủ rủ êm tai, lưu luyến kéo dài, trong thanh âm trầm bổng ẩn chứa một tầng ưu thương, người nghe nín lặng mà đứng, sợ sẽ làm vỡ một hồ liên mộng du dương này.

Để âm nhạc nói chuyện, để giải thích tan biến —— Lâm Cửu thầm mỉm cười, câu danh ngôn này trong giới âm nhạc một chút cũng không sai, ngôn ngữ miêu tả dù có nhiều, cũng không sánh kịp với mỹ diệu chính tại mình nghe được.

49. Chương 49 - Dân Gian Bát Quái

Một bài thơ mới, một khúc Thủy liên, một vị bạch y Cửu công tử, khiến cho tài nữ Vô Nguyệt đến từ Trung Thiên Quốc cuối cùng cũng phải lui bước nhận thua, chủ động thay đổi tuyến đường, nhường đường cho thuyền hoa của Tĩnh Vương điện hạ đi qua, chuyện này tuy rằng chỉ mới phát sinh ngày hôm qua, nhưng

mà chưa đầy một ngày đã được truyền khắp trong các góc ngách của Ân Đô thành, trở thành đề tài câu chuyện cho mọi người trong lúc rảnh rỗi.

Có thể khiến cho tài nữ Trung Thiên Quốc luôn luôn cao ngạo bại trận, đối với Hoàng Phủ Đế Quốc mà nói là một vinh quang vô cùng lớn.

Hoàng Phủ Đế Quốc tuy rằng chuộng về sức mạnh, nhưng chính vì nghìn năm qua trọng vô khinh văn, rất nhiều quốc gia trọng văn thức ở phương Bắc coi bọn họ như một đám man nhân không được khai hoá, chỉ biết động võ đánh nhau, từ trước đến giờ đều khinh thường đám man nhân Tây Nam này, mà việc này người trong Hoàng Phủ Đế Quốc cũng biết.

Nhưng hiện tại tài nữ Vô Nguyệt của Trung Thiên Quốc ngay cả làm thơ đánh đàn cũng thua trong tay người của Hoàng Phủ Đế Quốc, việc hả lòng hả dạ này sao có thể không khiến cho con dân Hoàng Phủ Đế Quốc vui mừng khôn xiết đây?

“Nghe nói, vị Cửu công tử so với tài nữ còn đẹp hơn nhiều kia trước khi đi còn ngâm một bài thơ khác a!”

“Thiết, chuyện thế này ta sao có thể không biết! Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng*, hai câu thơ này liên khiến mấy gia hoả Trung Thiên Quốc chấn động nói không ra lời, ha ha ha...”

“Đáng tiếc chỉ có nửa thủ thi ...”

“Thiết, Cửu công tử chính là thi tiên hạ phàm, sao có thể dễ dàng mà làm thơ nha, cái này gọi là gì ấy nhỉ, không hót thì thôi, vừa hót liền kinh người!”

“Đúng! Đúng! Làm sao giống đám văn nhân hủ lậu của Trung Thiên Quốc, động một tí liền làm thơ, viết cứ như rau cải trắng ấy.”

Trong Cửu Thiên Khách Điểm, Lâm Cửu chùm một cái áo choàng trắng lớn nghe vài người thảo luận khí thế ngất trời bên cạnh, cúi đầu, thở dài, ăn cơm, gấp một miếng thịt kho tàu ném cho tiểu thối miêu.

Y thừa nhận y lúc ấy bởi vì nhìn thấy vẻ mặt thối của Vô Nguyệt sau khi bị thua tâm tình sảng khoái vô cùng, nhất thời trong lúc đắc ý đem danh ngôn viết về hoa sen của Dương Vạn Lý rống lên, nhưng mà hiện tại y thật hối hận a, y chung quy không thể nói với mọi người rằng: thơ này không phải ta viết, mà là của một người tên Dương Vạn Lý viết ra.

Dương Vạn Lý là ai? Người Hoàng Phủ Đế Quốc chưa từng nghe qua, bọn họ chỉ nguyện ý tin tưởng sự thực mà họ muốn thấy, đó chính là —— trong Hoàng Phủ Đế Quốc xuất hiện vị thi tiên, bộ dạng còn đẹp hơn cả Vô Nguyệt cô nương, nhân vật này quả thực có thật.

Mà không phải là một người tên Dương Vạn Lý từ trước đến giờ cũng chưa từng nghe qua, thậm chí còn không biết có tồn tại trên thế giới này hay không.

Vì thế Lâm Cửu quang vinh trở thành một gã “văn tặc”.

Lâm Cửu rơi lệ đầy mặt, không còn lời gì để nói, việc đã đến nước này, y cũng không có cách nào thay đổi.

Nhai miếng thịt kho tàu trong miệng, Lâm Cửu trầm nghĩ: về sau không làm thơ nữa là được.

Chiếc đĩa chọc vào trong bát, nhưng không gấp được cái gì, vừa nhìn xuống cái bát, Lâm Cửu “A” một tiếng, “Nhổ thịt kho tàu của ta ra!”

Ném cho Lâm Cửu một cái liếc mắt xem thường, tiểu thối miêu sau khi tiêu diệt trọn vẹn một chén thịt kho tàu lập tức bỏ chạy mất dạng.

Ngày mai lại tiếp tục đến phiên tiểu thối miêu tham gia đấu thú trận a?

Nhìn vào thịt kho tàu bị càn quét không còn một miếng, Lâm Cửu lẩm bẩm nói: “Xét đến việc ngày mai người phải tham gia thi đấu, hôm nay tạm tha cho con tiểu thối miêu nhà người.”

50. Chương 50 - Như Mộng Như Ảo

Châm một miếng thuốc lá, đầu lọc lập lòe sắc đỏ, rít một ngụm rồi chậm rãi phun khói ra, đứng ở đầu đường của một thành phố phồn hoa, Lâm Cửu tùy ý nhìn bộ quần áo trên người mình, không tồi, quần áo y mặc trước khi khiêu nhai* (“lăn” xuống sườn núi) không phải trường bào cổ trang, tùy tay cào cào tóc, mái tóc ngắn ngắn quét qua lòng bàn tay mang đến cảm giác ngứa ngứa.

Vừa hút thuốc, Lâm Cửu vừa lê bước đi dạo trên đường, cao ốc, đèn đuốc huy hoàng, rực rỡ muôn màu, đi qua một nhà hàng ăn nhanh, qua tấm cửa sổ thủy tinh của nhà hàng Lâm Cửu nhìn thấy chính mình, bộ dáng giống kiếp trước, đột nhiên lúc đó lại cảm thấy vừa quen thuộc mà cũng lại vừa xa lạ.

Tâm trạng thật đúng là phức tạp a, rõ ràng biết đây là mộng, nhưng mà hương vị của thuốc lá, không khí hơi chút lạnh lẽo lưu lại không trong lành, còn có chân gà y vừa ăn, cà phê y vừa uống ở KFC đều chân thật như vậy, giống như đây không phải mộng, mà là y đã quay về thế giới y từng sống trước kia.

Nhưng y biết đây là mộng, một giấc mộng vô cùng chân thật, bởi vì Đạo mộng không gian vẫn còn đang công chiếu ở rạp, Vua hải tặc* (one piece á) dừng lại ở chap 599 như cũ, y vẫn chưa thấy chap 600, hết thấy cảnh tượng xuất hiện trước mắt, hương vị thức ăn y vừa mới nếm toàn bộ đều đến từ trí nhớ của y.

Trang Chu mộng điệp, hiện thực cùng mộng ảo thật sự khiến con người ta mê hoặc.

Có điều cho dù biết đó chỉ là một giấc mộng, Lâm Cửu vẫn hy vọng giấc mộng này có thể kéo dài thêm một chút, nhắc tới ưu đãi lớn nhất trong mộng đó là y có thể tiêu mãi không hết tiền, hiện tại y có thể ngay cả mắt cũng không chớp một cái mà bỏ tiền ra mua một chiếc xe thể thao xa hoa, đi quán ba cùng mỹ nữ ngoạn, tả ủng hữu ô, con người ý mà, trong mộng bao giờ cũng lớn mật hơn.

Chính vì là mộng, cho nên những hành vi ngày thường không dám thực hiện ở trong mộng đều sẽ trở nên dễ dàng.

Không đi nhà ăn xa hoa, Lâm Cửu ngược lại chạy tới tới một cửa hàng khoai tây chiên ngồi xuống, y yêu nhất là khoai tây a, ở Xích Thổ Đại Địa không có cây khoai tây a, lại nói tiếp, thế giới khác cùng cổ đại của thế giới này đều khuyết thiếu rau dưa hoa quả a, có điều ngẫm lại cũng đúng, rất nhiều rau dưa hoa quả thời nay đều được nhập từ nước ngoài về.

Mua một cốc coca, ăn khoai tây chiên, đậu hũ nướng, Lâm Cửu sung sướng hưởng thụ các loại mỹ thực, dù sao cũng là trong mộng, có ăn nhiều nữa cũng sẽ không béo, sẽ không chết, chiên, nướng vân vân y đều thích hết!

“Khụ khụ ——”

Ngay lúc Lâm Cửu đang ăn ngon ăn nghiền, y nghe thấy cái bàn sát vách truyền đến một trận ho khan, nghiêng đầu nhìn một chút, đó là một người mặc T-shirt màu đen cùng với quần jean, thiếu niên rõ ràng là tuổi không lớn, nhưng dáng người lại tốt đến bất ngờ, thiếu niên kia đang chán ghét mà khạc đầu lưỡi, như là uống phải cái gì vô cùng kinh khủng.

Lâm Cửu liếc nhìn một cái, phát hiện thứ thiếu niên kia uống cư nhiên là cà phê của KFC!

Thật là tiểu bằng hữu, chịu không nổi đắng. Lâm Cửu cúi đầu âm thầm cười ha ha, nhin không được lại ngẩng đầu nhìn, thiếu niên kia cao xấp xỉ với y, T-shirt màu đen trên người càng tôn thân thể trở mã tốt đẹp thêm nóng bỏng, vai rộng eo thon lại rắn chắc, có điều thời tiết buổi tối có chút lạnh, thiếu niên kia lại chỉ mặc một cái áo T-shirt chẳng nhẽ không thấy lạnh sao?

Ai ai, tuổi trẻ đúng là tốt thật.

Ngô... từ từ...

Thiếu niên này sao lại có cảm giác như đã từng thấy qua ở nơi nào nha?

Giống như... di?! Đây không phải tên tiểu tử từng xuất hiện trong giấc mơ của y luôn mồm nói với y “thủy tính dương hoa, thủy tính dương hoa” đấy sao!

Đây là cái thứ quý gì a, khó uống chết được, tên phàm nhân thủy tính dương hoa ngu xuẩn kia sao có thể uống thứ này vui vẻ như vậy, còn có địa phương quý quái lạnh băng cùng bản thủ lại tràn ngập đồ vật kì quái xấu xí này lại là chỗ nào, vì sao bốn vương từ trước tới giờ chưa từng nghe qua về một thế giới như vậy.

Sự vật trong đầu phàm nhân ngu xuẩn này sao lại có chút kì quái.

Tiểu thối miêu tự mình lẩm bẩm, buồn nôn, một bên nhìn tờ tạp chí vừa mới mua giống của Lâm Cửu trong tay, một bên thì thoảng trộm nhìn Lâm Cửu ngồi cách đó không xa.

Kì quái vì sao phàm nhân này luôn thích thay đổi các bộ dạng khác nhau a? Rõ ràng khí vị trên người đều là một, hừ, dù có biến thể nào bốn vương cũng có thể đoán được người là ai.

Thối ma đầu chết tiệt, chẳng những thừa dịp lúc bốn vương chưa khôi phục sức mạnh, phong bế phần lớn pháp lực của bốn vương, chờ khi bốn vương khôi phục sức mạnh, nhất định phải cắn chết thối ma vương cùng thối thối phàm nhân lẳng lơ dương hoa này! A! Không, thối phàm nhân không thể dễ dàng chết như vậy.

Bốn vương muốn trừng phạt phàm thối phàm nhân ngu xuẩn vô tri này, trước tiên thừa dịp lúc thối ma đầu không ở đây tiến vào mộng cảnh của thối phàm nhân, tại mộng cảnh tóm được nhược điểm của phàm nhân là phương thức thuận tiện dễ dàng nhất, bốn vương sẽ ở trong mộng cảnh của thối phàm nhân tìm được nhược điểm của thối phàm nhân, tuy rằng trong thế giới thực bốn vương không có sức mạnh gì, hừ, nhưng mà bốn vương sẽ lợi dụng trí nhớ của phàm nhân xây dựng mộng cảnh, bốn vương chính là vương!

Àn, sau khi tìm được nhược điểm của phàm nhân, bốn vương sẽ giống như trước kia ở trong mộng tra tấn thối phàm nhân, có điều phải tra tấn thế nào đây...

Cởi sạch y phục của gia hỏa thủy tính dương hoa kia? Không, quá tiện nghi cho thối Lâm Cửu rồi, thối Lâm Cửu cùng phàm nhân khác không giống nhau, mỗi ngày buổi tối đi ngủ đều không mặc quần áo.

Vậy... lột da thối Lâm Cửu? Không, ngô... không không... không không không... không không không không...

Bắt thối Lâm Cửu làm nô lệ? Đúng! Đúng! Liên thu phàm nhân thủy tính dương hoa kia làm nô lệ của bốn vương, bốn vương có thể mỗi ngày nhìn thấy thối phàm nhân, để thối phàm nhân giúp bốn vương ủ ấm giường, vì bốn vương mà trở nên nhu thuận, vì bốn vương hiến ca hiến vũ, vì bốn vương tắm rửa chà lưng...

Ngô ngô... tiểu thối miêu hình người hoá sờ sờ cái mũi, một trận xuân phong đặc ý lướt qua gò má hần, ngày ngô cười mang theo nước miếng chảy ròng.

Nhìn hắc y nam tử kia một chốc nhú, một chốc lại hắc hắc ngậy ngô cười, một chốc lại như kẻ si lộ ra bộ dáng sắc lang, Lâm Cửu không khỏi cảm thấy vô cùng buồn cười, y đã gặp qua người này chưa? Vì sao ở trong mộng lại nhìn thấy thiếu niên đẹp mắt này.

Ngay lúc Lâm Cửu trộm nhìn thiếu niên, người kia đột nhiên “ba” một cái ném tạp chí đi, nhanh chóng bước về phía Lâm Cửu, tựa như một toà cao sơn chắn trước mặt y, cao ngạo lấy tay chỉ vào Lâm Cửu mà nói: “Từ giờ trở đi, người chính là nô lệ của bốn vương!”

“A?” Lâm Cửu kinh ngạc không biết phải làm sao, sau đó nhịn không được ôm bụng cười.

“Phàm nhân, người cười cái gì mà cười!” Tiểu thối miêu quát: “Khi nào bốn vương cho người cười người mới được cười, hừ! Tên nô lệ thủy tính dương hoa, nghe rõ đây, trừ bốn vương ra người không thể cười trước mặt bất cứ ai khác, có nghe hay không!”

“Ây ây ây, người là ai a...” Lâm Cửu cảm thấy mộng của mình còn thật thú vị.

“Ta nói người nha, muộn như vậy không về nhà còn ở nơi này làm gì?” Về mặt thú vị nhìn thiếu niên trước mặt, Lâm Cửu cười ha ha nói, tuy biết đây chỉ là mộng, nhưng mà bất tri bất giác liền dung nhập vào trong, bất tri bất giác cũng đem thiếu niên trong mộng trở thành người thật.

Tiểu thối miêu nhìn chằm chằm Lâm Cửu một hồi, sau đó hừ nhẹ một tiếng nhanh chóng ngồi xuống cạnh Lâm Cửu, Lâm Cửu tò mò hỏi: “Người tên gì, có phải trước kia chúng ta đã từng gặp qua nhau?”

Ánh mắt Tiểu thối miêu sáng rực lên, trừng mắt nhìn Lâm Cửu, thầm nghĩ: phạm nhân đáng ghét, trước kia chúng ta đương nhiên gặp qua! Có điều chỉ bằng người mà cũng muốn biết tính danh của bốn vương, thật sự là ý nghĩ hão huyền.

“Nghe rõ đây, phạm nhân, tính danh của bốn vương không phải đẳng cấp phạm nhân như người có thể biết, sau này còn dám đưa ra yêu cầu vô lễ như thế, đừng trách bốn vương trừng phạt người.” Tiểu thối miêu tức giận nói: “Phạm nhân, nghe rõ đây, không được phép cùng tên Hoàng Phủ Thiên Hách giao lưu quá nhiều, biết chưa?”

“Di, sao người biết Hoàng Phủ Thiên Hách?” Nghe thấy tên của Tĩnh Vương, Lâm Cửu âm thầm nổi lên cảnh giác, mộng này cũng quá mức kinh ngạc, cũng quá mức không thể tưởng tượng nổi, thiếu niên trước mặt thế nhưng biết nhiều chuyện như vậy, giống như đây không phải là người trong mộng, mà là con người thực sự...

“Rốt cuộc người là ai?” Lâm Cửu khẽ nhíu mày, y nhớ tới kiếp trước xem qua bộ phim Đạo mộng không gian chẳng nhẽ trong thế giới này thật sự có người có khả năng tiến vào mộng cảnh của người khác?

“Bốn vương là vương của người!” Nói xong câu đó tiểu thối miêu đột nhiên đánh một cái về phía Lâm Cửu.

Trong chớp lát —— trời đã sáng, tỉnh mộng.

“A...” giật mình từ trong mộng bừng tỉnh, Lâm Cửu khẽ thở phỉ phò, nhìn nhìn bốn phía vẫn là căn phòng quen thuộc, nam nhân không khỏi lộ ra nụ cười khổ, quả nhiên là nằm mộng sao?

Thiếu niên trong mộng... ngô... sau khi tỉnh dậy không còn nhớ rõ lắm nội dung trong mộng thế nào, ngay lúc Lâm Cửu đang cố gắng nhớ lại, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bóng đen bổ nhào vào y.

“Ngao ô ——” Tiểu thối miêu bổ nhào vào người Lâm Cửu, vừa cào vừa cắn.

“Oa! Con mèo chết tiệt mới sáng sớm đã phát điên cái gì!” Nhắc cái đuôi của tiểu thối miêu lên, nhìn tiểu thối miêu dùng móng vuốt quơ quơ giữa không trung, Lâm Cửu ngáp một cái, giấc mộng vừa rồi và gì gì đó cũng quên gần hết.

“Được rồi, đừng làm loạn nữa.” Nhét mèo vào trong ngực hung hăng xoa xoa, Lâm Cửu mơ mơ hồ hồ đi đến dự trù, trận đấu hôm nay có tiểu thối miêu tham dự, vừa vặn Hoàng Phủ Thiên Hách lại hẹn y đi đấu thú trảng, y không thể chuồn mất.

Hoàng Phủ Thiên Hách a Hoàng Phủ Thiên Hách...

Lâm Cửu cảm thấy đầu mình lại bắt đầu đau lên, Hoàng Phủ Thiên Hách này phẩm chất không tồi, làm bằng hữu quả là không thể tốt hơn, nhưng nếu là quan hệ loại này...

Sách sách, Lâm Cửu âm thầm lắc đầu, cùng hoàng tộc quan hệ qua lại nếu không cẩn thận sẽ mất mạng a.

Tạm thời không đề cập tới Hoàng Phủ Thiên Hách, chỉ riêng hoàng tộc sau lưng Hoàng Phủ Thiên Hách, bên trên là hoàng đế, Lâm Cửu liền cảm thấy phiền toái, kiếp trước nói thế nào thì y cũng đã xem không ít sách về hoàng tộc, tập quyền giả trên đời này đều tồn tại bên ngoài phạm vi của nhân loại.

51. Chương 51 - Đồng Toạ Dị Mộng

“Tiểu thối miêu rất tuyệt nha!” Nhìn tiểu hắc miêu trong trảng đang chiếm giữ ưu thế tuyệt đối, Lâm Cửu cười toe toét, lúc đầu y vẫn có chút lo lắng cho con Tiểu thối miêu hay ăn lại ham ngủ này có đủ sức đối phó với con thú lực lưỡng kia không, nếu không phải Diệt Thiên nói với y nhất định phải để Tiểu thối miêu tham gia trận đấu, có lẽ y sẽ không tiếp tục để Tiểu thối miêu phải mạo hiểm.

Nhưng tên gia hỏa Diệt Thiên kia rốt cuộc đi nơi nào, đã qua rất nhiều ngày rồi, cũng không biết khi nào thì mới trở về, nghĩ đến đây, Lâm Cửu không khỏi có chút hưng trí bừng bừng.

“Con mèo kia thật lợi hại a.” Hoàng Phủ Thiên Hách tìm đề tài nói chuyện cùng Lâm Cửu.

“Ân, đúng vậy.” Lâm Cửu thần nhiên trả lời, nhẹ nhàng vuốt ve tiểu hắc miêu trong ngực.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*, cái gọi là “Tiền tài không để lộ ra ngoài” đạo lý đơn giản như vậy Lâm Cửu vẫn còn hiểu được, cũng không thể để người khác biết con Tiểu thối miêu dưới tròng kia là của y, nếu bị người biết cũng đồng nghĩa với việc người ta biết y cùng đại ma đầu có quan hệ, làm người biết khiếm tốn một chút luôn chẳng hại gì.

Để che giấu, Lâm Cửu mua một con tiểu hắc miêu mắt đỏ, như vậy sẽ không ai hoài nghi đến y, bởi vì người đưa Tiểu thối miêu lên sàn đấu chính là một nam nhân thần bí khoác áo choàng trắng, cũng không phải là Lâm Cửu y.

Nhận được câu trả lời lãnh đạm như dự kiến, Hoàng Phủ Thiên Hách khẽ cười khở trong lòng, Lâm Cửu mặc dù đã trở lại, nhưng vẫn cảm thấy như là đã thay đổi thành một con người khác, không hề giống chút nào với nam tử trong trí nhớ của hắn, không, phải nói là hoàn toàn bất đồng.

Là bất đồng chỗ nào?

Trừ bỏ bề ngoài tương tự, những nơi khác đều hoàn toàn bất đồng, là do trọng sinh hay vì nguyên nhân gì khác?

Tuy rằng tính cách hoàn toàn không giống nhau, nhưng hình so với trước kia càng thêm... càng thêm hấp dẫn ánh mắt người khác.

“Tiểu Cửu, sau khi đấu thú trận kết thúc về nhà xem thử đi, từ hai năm trước khi ngươi biến mất, Lâm phu nhân vẫn rầu rĩ không vui, cả người gầy yếu đi không ít, nếu có thể thấy ngươi trở về, thân thể Lâm phu nhân chắc chắn cũng sẽ tốt lên.” Hoàng Phủ Thiên Hách ôn hoà nói.

Lâm Cửu gật gật đầu, y vốn cũng tính toán quay về Hoàng Thành, phỏng chừng sau khi đấu thú trận kết thúc Diệt Thiên cũng sẽ trở về, chờ gia hoả đó trở lại nhất định phải truy hỏi một chút xem hắn đã đi nơi nào.

Nhìn Lâm Cửu mặc danh kì diệu cười rộ lên, trong lòng Hoàng Phủ Thiên Hách hơi dăng dăng, trong tim Tiểu Cửu quả nhiên đã có người khác rồi sao? Chẳng lẽ... chẳng lẽ vì phải quay về Hoàng Thành, cho nên lại nghĩ tới bệ hạ ư?

Hai người nam nhân mang hai tâm tư hoàn toàn khác nhau ngồi trong bao sương quan sát đấu thú trận, Tiểu thối miêu thì lại đang giương nanh múa vuốt trên đầu thú tròng.

“Ngao ô ——” Gầm nhẹ một tiếng, dùng móng vuốt nhỏ xé rách lồng ngực đối thủ ra.

Lại một lần nữa thắng lợi, không hề trì hoãn, khắc chế áp đảo.

Dã thú được phạm nhân thuần dưỡng đã sớm mất đi bản tính hung hãn, chẳng qua chỉ là một phế vật bề ngoài có tí hung hãn nhưng nội tâm lại yếu đuối, chỉ có mấy tên cấp thấp thế này thôi sao? Còn chưa đủ cho bốn vương làm nóng thân thể.

52. Chương 52 - Âm

Phải đánh móc, trái đấm thẳng, xoay người một cước, tiểu miêu miêu vô địch trào...

Tiểu thối miêu lấy ưu thế áp đảo tuyệt đối nhanh chóng tiến vào bán kết, Lâm Cửu càng xem càng quẫn, nếu như nói Tiểu thối miêu là người? Nhưng lại hoàn toàn có một bộ dáng dã thú kiệt ngạo bất tuân, nếu như nói là mèo? Thế ngươi đã từng gặp qua con miêu nào biết nhìn trộm người ta tắm rửa lại biết đánh quyền cước chưa?

Miễn đi, Lâm Cửu từ lâu đã buông tha cho vấn đề này, từ khi y đặt chân vào thế giới này cũng không mấy khi gặp được người bình thường, đại ma đầu cũng được, Tiểu thối miêu cũng được đại khái thế giới này chính là kì diệu như vậy đi.

...

...

Y sơn bạn thủy*(núi liền hồ), bên trong hồ nước cạn sóng gợn lẫn lẫn mấy chú cá tung tăng bơi lội, tảng đá tròn trịa bị nước sông mài mòn, trên một trường y lạnh lẽo được bện thắt bằng trúc có một con bạch xà nhỏ nhỏ đang nằm, bên cạnh đứng một vị hồng y nam tử khôi ngô.

“Đại nhân, xin nhờ người.” Thiếu chủ Đầu Thú Cung Hoả Vân Thiên cung kính khom lưng trước mặt bạch xà.

“Tê ——” Bạch xà chỉ dài hai thước thè thè lưỡi, cao ngạo gật gật đầu.

Nghi ngờ đối phương cũng là ma thú có thể biến thành người giống mình sao? Ha ha, chỉ là một con tiểu hắc miêu mà thôi, cho dù có thể biến thành người cũng chẳng có gì ghê gớm cả, những người này lại sợ thành bộ dạng như vậy, là sợ con tiểu hắc miêu kì quái đó sẽ thành công tiến vào trận chung kết thi đấu cùng tên kia sao?

A... nhân loại a, quả thật nhàm chán.

Bạch xà ngáp một cái miễn cưỡng quay lại toạ ỷ lạnh lẽo, gần đây nhàn đến hoảng, đi xem con tiểu hắc miêu kia là thần thánh phương nào cũng không tồi, dù sao nàng cũng đã đáp ứng đám nhân loại đó, hàng năm có thể đáp ứng Hoả gia ba yêu cầu.

Có điều chỉ vì một con mèo con lai lịch không rõ ràng liền đưa ra yêu cầu với mình, chuyện như vậy rất hiếm gặp a, quên đi, tính toán, âm mưu, mấy thứ linh tinh đó của nhân loại đều thực nhàm chán, chẳng có quan hệ gì với nàng cả.

“Làm phiền đại nhân.”

Không dám quấy rầy thêm nữa, Hoả Vân Thiên thật cẩn thận rời khỏi cánh rừng phong cảnh tú lệ này, mãi đến lúc này hắn mới như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm.

“Thiếu gia, đầu năm nay chúng ta đã thỉnh Bạch xà đại nhân đánh lui kẻ thù bên ngoài một lần, tính cả lúc này nữa là lần thứ hai, chỉ là một con mèo con...” Gia nô có chút lo lắng nói.

Sinh ý của đầu thú cung trong Ân Đô thành lợi nhuận to lớn đủ để hấp dẫn một đám ngoại lai tới xâm lược, cho dù Hoả gia và thành chủ cùng với hai đại thể gia khác giao hảo nhưng về bản chất kì thật bọn họ vẫn đang âm thầm phân tranh cao thấp, Hoả gia cần một thủ hộ thực lực mạnh mẽ, đầu thú cung cũng cần một cường hân ma thú trấn thủ.

Chẳng qua là ma thú hoá thành hình người đã thành yêu, bình thường sẽ không nghe mệnh lệnh của nhân loại, một con bạch xà này của Hoả gia cũng là yêu thú từ tổ tông lưu truyền tới nay, nếu không phải nhận được di trạch của tổ tông, Hoả gia tuyệt đối không có khả năng ra lệnh cho Bạch xà yêu thú đã có thể hoá thành hình người.

Tuy rằng hàng năm chỉ có thể đưa ra ba điều kiện với Bạch xà, nhưng đối với Hoả gia mà nói nó liên quan trọng tựa như tám bảo mệnh phù, bởi vậy mỗi một lần thỉnh cầu đều trở nên cực kì quý trọng.

“Ai, đây cũng là bất đắc dĩ.” Hoả Vân Thiên âm thầm nắm tay, phụ thân dặn y làm như vậy nhất định có lí do của phụ thân, nhưng đồng thời trong đáy lòng cũng thâm kêu uly khuất, nếu không phải vì quý nhân kia đột nhiên muốn Thiên Thánh Châu bọn họ cũng không phải dùng nhiều khí lực để ngăn cản người thắng cuộc như vậy.

Cố tình muốn sau khi trận đấu bắt đầu mới đưa ra yêu cầu, vị quý nhân kia thật là khó chiều, nhưng bọn hắn lại không rời được vị quý nhân trong cung kia.

53. Chương 53 - Không Chiến Mà Thắng

Ý tưởng của Hoả gia rất đơn giản, quý nhân trong cung bọn hắn trăm triệu lần không dám đắc tội, Thiên Thánh Châu chỉ có thể do vị quý nhân trong cung kia đạt được, mà lần này đấu thú trận lại xuất hiện một con tiểu hắc miêu kì quái, mỗi lần đều lấy ưu thế áp đảo tiến vào vòng trong, khí phách này khiến Hoả gia cảm thấy hoảng hốt.

Vị quý nhân trong cung kia tuy rằng cũng phái ma thú ra thi đấu, nhưng vạn nhất đánh không lại con tiểu hắc miêu đó thì sao? Vậy hậu quả quả thực Hoả gia gánh không nổi.

Còn phái người đi ám sát tiểu hắc miêu ư? Sau lưng tiểu hắc miêu chính là một tên đại ma đầu tính cách âm trầm bất định, Hoả gia tuy rằng chưa từng tận mắt thấy uy phong của đại ma đầu, nhưng lời đồn sơ sơ cũng có nghe qua, bọn họ không muốn chọc một nhân vật lợi hại như vậy.

Khó cả hai bề, Hoả gia không thể không thỉnh vị đại nhân kia ra mặt.

Trong đấu thú tràng khí thế ngất trời, Hoả Vân Thiên thoải mái ngồi trong bao sương uống trà, hưởng thụ đôi tay mềm mại của nữ tử tươi đẹp phía sau đầm bó, đấu thú trận đã tiến hành đến trận bán kết, Hoả Vân Thiên cũng không lo lắng kết quả hôm nay, có Bạch xà đại nhân trấn tràng, một con tiểu hắc miêu thì tính là gì?

Cùng với tiếng hò reo của mọi người, trong đấu thú tràng xuất hiện một con tiểu hắc miêu không thu hút, cùng một con tiểu bạch xà trong suốt như tuyết, Hoả Vân Thiên phát tay bảo thị nữ đứng lui sang bên cạnh, nhìn thấy tiểu bạch xà vào tràng lập tức tinh thần tỉnh táo, hắn dựng thẳng thắt lưng, ẩn chứa kích động nhìn người xem trong đấu thú tràng, nghĩ thầm, hôm nay biểu hiện của Bạch xà đại nhân tuyệt đối có thể khiến cho người Ân Đô thành chấn động, chỉ sợ ngày mai mọi người trong thành sẽ nhìn đấu thú cung với cặp mắt khác xưa.

Chỉ cần Bạch xà đại nhân thắng, đến trận chung kết tuyên bố trọng thương không thể thi đấu, vậy hạng nhất tuyệt đối là thuộc về vị quý nhân trong cung kia, nói như vậy sẽ không vấn đề gì.

Hoả Vân Thiên nắm chặt nắm tay, trong lòng cũng không tránh khỏi mất mát, hắn thân là một người trọng võ cư nhiên muốn dùng phương pháp dễ tiện như vậy để chiến thắng trận đấu, nhưng mà còn có biện pháp gì đây? Phía sau hắn chính là một gia tộc a.

Nhưng mà kế tiếp chuyện xảy ra trong đấu thú tràng lại khiến cho Hoả Vân Thiên mục trừng khẩu ngốc, khiến cho tất cả khán giả trong đấu thú cung thiếu chút nữa ngã nhào từ ghế xuống, trận đấu kịch liệt trong tưởng tượng của mọi người cũng không xuất hiện, một miêu một xà chính là ngồi dưới đất nhìn nhau một hồi, sau đó tiểu bạch xà liền xoay người li khai đấu thú tràng, tiểu hắc miêu cứ như vậy mà giành chiến thắng.

“Chuyện gì xảy ra! Chuyện gì xảy ra!” Chén trà bị ném vỡ toang trên mặt đất, Hoả Vân Thiên không thể tin từ trên ghế đứng phắt dậy, cũng bắt chấp tiếng kháng nghị của khán giả trong tràng, vội vội vàng vàng đẩy một thị nữ ra, chân nam đá chân chiêu phi nhanh ra khỏi bao sương.

Mấy người khác trong bao sương cũng bị một màn vừa rồi làm cho kinh hãi, chẳng qua lí do của bọn họ khác nhau.

Lâm Cửu là cả kinh sau đó thì cười ha ha, thấy rằng một màn này thật khôi hài, trong đầu nghĩ tí đi hỏi Tiểu thối miêu một chút, tiểu Bạch xà kia có phải là lão tương hảo*(người tình) của Tiểu thối miêu hay không.

Mà một số người biết lai lịch của tiểu bạch xà trong bao sương khác cũng thật sự bị kinh ngạc, Bạch xà đại nhân cư nhiên không chiến mà lui, chẳng nhẽ lai lịch con tiểu hắc miêu kia có gì đáng sợ sao?

Hay là do có liên quan đến nam nhân thần bí phía sau Tiểu thối miêu?

Nhưng vô luận thế nào tiểu hắc miêu đã thành công tiến vào trận chung kết, mà một màn này rõ ràng không phải là kết quả mà Hoả gia mong muốn.

54. Chương 54 - Thú Vương

Miễn cưỡng ghé vào trúc y cuộn thành một đống, bạch xà phì phì lười ngáp một cái. Nhẹ nhàng liếc mắt nhìn bóng dáng thất vọng của Hoả Vân Thiên lưu lại, sau khi người đã rời khỏi rừng trúc, Bạch xà nhẹ nhàng trườn xuống nhảy vào suối nước, một làn khói trắng mờ mịt bao phủ qua đi, một cánh tay trắng như ngó sen khoát lên hòn đá giữa dòng.

“Phàm nhân kia hẳn là sẽ nghe lời ta đi.”

Bạch xà nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trầm nghĩ: Thật không ngờ sự tồn tại cao ngạo kia cứ nhiên lại xuất hiện ở đầu thú cung, hẳn là người Hoả gia không thể trêu vào, còn may Hoả gia từ trước đến giờ đối nàng luôn có chút tôn kính, lời của nàng người Hoả gia cũng có thể sẽ minh bạch.

“Là dạng phàm nhân thế nào, mà lại có thể khiến sự tồn tại cao ngạo kia nghe lời a?”

...

...

“Bạch xà kia hẳn là có thể biến thành người ha, Hoàng Phủ Đế Quốc không hổ là quốc gia thượng võ, mỗi một gia tộc trong Ân Đô thành đều có thể sở hữu nhân vật lợi hại như vậy.”

Quạt lông nhẹ phe phẩy, trong lư hương tử kim thú dâng lên làn khói lượn lờ, nằm dài ra tháp, khoé miệng khẽ nhếch, trầm ngọc cắm trên mái tóc, mũi nam tử một thân quý khí, ngữ khí khinh đạm lên tiếng.

Cao Thanh thẳng thất lưng đứng ở một bên tựa hồ đối với lời nói của nam tử hoa quý hoàn toàn tán thành, hắc hắc cười nhứ nhứ mồm, nói: “Tiểu hắc miêu kia có thể khiến bạch xà không chiến mà lui, chẳng phải là lợi hại hơn sao?”

“Vua của vạn thú, làm sao có thể không lợi hại?” Nam tử hoa quý miễn cưỡng ngáp một cái, nhẹ nhàng bâng quơ nói ra một câu khiến Cao Thanh kinh ngạc không ngớt.

Cao Thanh sững sờ tại chỗ thật lâu mới phản ứng lại, bởi vì quá độ kinh ngạc mà ăn nói có chút không rõ: “Thú... Thú Vương? Chẳng nhẽ tiểu hắc miêu kia chính là... là Thú Vương?”

Vua của vạn thú, tồn tại giống như truyền thuyết, có được năng lực thống trị vạn thú trên thế gian, cực hiếm khi đặt chân vào nhân gian, đối với nhân loại từ trước đến nay đều ngoảnh mặt khinh thường, sự tồn tại cao ngạo kia sao lại xuất hiện trong đầu thú tràng của nhân loại? Chuyện thế này sao có thể khiến cho Cao Thanh tin tưởng, nhưng lời từ trong miệng vị công tử trước mặt nói ra, vậy tiểu hắc miêu kia nhất định là Thú Vương thật.

“Sao Thú Vương lại xuất hiện ở nhân gian?” Cao Thanh vẻ mặt khó hiểu cùng khiếp sợ.

“Trời biết, đất biết, người không biết, ta không biết.” Nam tử hoa quý khoé miệng nhếch lên, mỉm cười, khuyên giải an ủi nói: “Ta biết người đang suy nghĩ cái gì, có điều cứ yên tâm đi, tuy rằng ta không biết vì sao Thú Vương lại xuất hiện ở nhân gian, nhưng sự tồn tại cao ngạo này từ cổ xưa đến giờ cũng sẽ không do phàm nhân sở dụng.”

Hơn nữa cho dù Hoàng Phủ Đế Quốc thực sự sử dụng năng lực của Thú Vương, cũng không nhất định có thể xưng bá thiên hạ, thống nhất Xích Thổ.

“Cao Thanh... người nọ người đã điều tra ra đi.” Hoa quý Nam tử u u hỏi.

Cao Thanh nhú nhú mày, nói: “Lâm Cửu, con của Hoàng Phủ Đế Quốc Lâm Phong tướng quân, hai năm trước đã chết, lại không biết vì sao lại còn sống trở về, từng có người ở Vọng Nguyệt Sơn gặp qua người giống Lâm Cửu như đức.”

Không biết Cao Thanh dùng phương pháp gì, cứ nhiên lại có thể tra xét được ra thân phận Lâm Cửu.

Hoa quý nam tử nghe vậy như là sững sốt, ngay sau đó lại hơi chau lại lông mày, thở dài: “Không đúng a, không đúng a...”

“Công tử?” Cao Thanh nghi hoặc hỏi: “Người nọ có chỗ nào đặc biệt sao?”

Hoa quý nam tử cười khê lắc lắc đầu: “Theo tướng mạo, tiểu mi nhân kia dương thọ đã sớm hết a.” Người vốn nên chết thế nhưng lại sống lại, chuyện như vậy, Hoa Tư vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Diệu nhân, thật sự là diệu nhân.

Đáng tiếc y phải quay về Trung Thiên Quốc, bằng không nhất định phải đi hỏi thử bạch y nam tử kia, có điều tương lai bọn họ vẫn còn cơ hội gặp lại, lúc này, cứ tạm thời để y nhìn xem bạch y nam tử kia sẽ nhắc lên sóng gió thế nào trong Hoàng Phủ Đế Quốc.

55. Chương 55 - Hoàng Phủ Thiên Niên

“A...” Miễn cưỡng ngáp một cái, bạch y nam tử nằm dưới bóng cây híp mắt, trong ngực nam nhân chứa một con hắc miêu cũng miễn cưỡng như vậy. Một lớn một nhỏ thích ý hưởng thụ ánh nắng ấm áp sau giờ Ngọ, bên cạnh là thị nữ của Tĩnh Vương nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, quạt mát cho một người một miêu.

Thật sự là một ngày nhàn chán a, khe khẽ thở dài trong lòng, Lâm Cửu chải lông cho Tiểu thối miêu trong ngực, lông Tiểu thối miêu thực mượt a, vuốt ve thật thoải mái, thịt trên người cũng mềm mềm, niết a niết, nhu a nhu.

“Ngao ô ——” Phàm... Phàm nhân đáng ghét, tay người đang sờ chỗ nào vậy?!

Kêu ngao một tiếng, Tiểu thối miêu “phịch” một cái, giẫy khỏi Lâm Cửu nhảy vào trong bụi hoa bên cạnh, đỏ mặt hai dòng máu mũi ngấn ngùn cũng biến mất không thấy.

“Thối miêu! Ha ha ha...” Thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Tiểu thối miêu, Lâm Cửu nhin không được ôm bụng cười ha hả, Tiểu thối miêu kia thật sự càng ngày càng đáng yêu, cứ nhiên còn có thể xấu hổ, y chỉ tùy tiện nhu nhu cái bụng dưới của Tiểu thối miêu mà thôi.

Bảo thị nữ lui ra, Lâm Cửu đuổi cái thất lưng mệt mỏi trở lại phòng, Tiểu thối miêu phồng chùng chạy xuống sông bắt cá đi, dù sao đến giờ ăn cơm con Tiểu thối miêu đó sẽ tự biết đường về, khó có được ngày hôm nay Hoàng Phủ Thiên Hách đi ra ngoài, không bằng y cũng ra ngoài đi dạo, dù sao trong túi Càn Khôn vẫn còn không ít tiền.

Ân Đô thành lớn như vậy, nơi có thể chơi có thể đùa cũng rất nhiều a. Nhưng mà không thể dùng bộ dáng này đi ra ngoài ha? Chùm áo choàng trắng cũng không được, rất phiền toái, quả nhiên vẫn là ăn biến hình đan là thuận tiện nhất.

Ăn vào biến hình đan, thân hình Lâm Cửu lúc này cũng không có biến hoá quá lớn, chỉ là bộ dáng thay đổi một chút, trở nên... trở nên giống kiếp trước của y hơn.

“Tuy rằng giống bình thường một chút, thật không nghĩ tới ta tóc dài mặc y phục cổ đại vẫn rất tuyệt a!” Nhìn chính mình đột nhiên lớn thêm mười tuổi trong gương, vừa lòng cười cười, Lâm Cửu “hư” một cái nhảy ra khỏi phủ viện, nhưng lại quên trên trán mình có liên hoa ấn ký vô cùng rõ rệt.

Trên một ngọn núi phía nam Ân Đô thành từng có một ngôi chùa hương khói thịnh vượng khách hành hương đến đây kì nguyện nói liền không dứt, đáng tiếc sau này gièm pha hoà thượng nơi đó gạt tiền tài người ta, từ đó về sau hoà thượng nơi đó bị đuổi ra khỏi Ân Đô thành, toà miếu kia cũng gần như là bỏ hoang.

“Trước kia có ngọn núi trên núi trên núi có một ngôi chùa

Ở trong chùa ở một lão hoà thượng và một vị một vị tiểu hoà thượng

Đột nhiên có một ngày có một ngày lão hoà thượng nói với cậu

Trước kia có ngọn núi trên núi vẫn như cũ có một ngôi chùa...”

Dọc đường lên núi cũng không có nhiều người lắm, thỉnh thoảng ở sơn đạo có vài người sẽ nhìn thấy một nam nhân bạch y phiêu phiêu, nam nhân bạch y phiêu phiêu tự tiêu khiển tự vui vẻ hát một ít ca khúc kì quái nhưng cũng lại rất thú vị.

“Tiểu hoà thượng xuống núi đi xin cơm

Lão hoà thượng có cần dặn

Nữ nhân dưới chân núi là lão hổ

Nếu gặp ngàn vạn lần phải né tránh....”*

Người hát này đúng là Lâm Cửu đã ăn biến hình đan, kiếp trước y thật thích ở một mình ca hát, bởi vì từ nhỏ là cô nhi, mặc kệ hát thể nào cũng không sợ người bên cạnh giễu cợt, bởi vì bên cạnh y không có ai.

Kiếp này y cũng thực thích ca hát, hát những ca khúc chỉ có y hiểu, tuy rằng bên cạnh có những ánh mắt khác thường đánh giá y, nhưng bên cạnh y kì thật cũng không ai, không một người quen, không một người thuộc về thế giới kia của y.

Trên sơn đạo của thế giới khác, y không sợ bên cạnh sẽ có người giễu cợt y, bởi vì bên cạnh kì thật không ai, không ai hiểu y.

“Cô đơn a, lão tử thực sự là tịch mịch.”

Nhấc chân bước vào trong miếu, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn bức tượng Phật phủ kín tro bụi: “Uy... người này...”

Còn chưa nói xong, chỉ nghe “phanh” một tiếng vang nặng nề, Lâm Cửu chỉ nhớ tới y giống như nhìn thấy tượng phật đột nhiên ngã xuống, phía sau tượng phật có một người, người kia ngã xuống đè lên người y khiến y đụng phải mặt đất, rất đau.

Sau đó y cùng người kia mặc danh kì diệu mà môi chạm môi.

.

“Ừh?”

Tình tiết vẫn thường thấy trong mấy bộ phim chiếu lúc 8h trên TV phát sinh ngay trên người y, Lâm Cửu đương nhiên sẽ không giống như những thiếu nữ đáng thương thét chói tai một cước đá văng nam nhân nằm trên người mình ra, tuy rằng nụ hôn của y cứ như vậy mà mất đi, đã vậy còn là cho một nam nhân mặc danh kì diệu, xuất hiện từ phía sau bức tượng phật.

Vì sao không phải là một cô nương xinh đẹp a? Lâm Cửu phát hiện duyên với nam nhân của mình thật là tốt phi bình thường.

Ngay tại lúc y đang ngốc lăng bất động, nam tử nằm đè lên người y nhanh chóng nhảy dựng lên: “Người là ai?” Thanh âm bình tĩnh lạnh lùng ngoài ý muốn mà lại mang theo khí thế tài trí hơn người.

Có điều rõ ràng là người này làm y ngã trên mặt đất, còn chiếm tiện nghi của y, như thế nào lại có thể dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với y chứ? Lúc này không phải nên giải thích với y trước hay sao? Lâm Cửu từ trên mặt đất ngồi dậy phũ phũ bụi đất bám trên lưng, híp mắt liếc nhìn nam tử đứng bên cạnh.

Một ánh nhìn quen thuộc ngoài ý muốn, giống như đã từng ở nơi nào đó gặp qua, nhưng lại không nhớ nổi có một người như vậy, thôi, nghĩ không ra thì thôi, Lâm Cửu nhanh chóng buông tha cho việc lãng phí tế bào não để nhớ lại, y từ trên mặt đất đứng lên, thần nhiên liếc nhìn vị nam tử y phục hoa quý này, rành rành uy nghiêm đầy người, lại núp sau lưng tượng phật chơi trò trốn miêu miêu.

Ừ, bộ dạng còn rất đẹp trai, có điều ấn tượng đầu tiên thật sự là hồng bét.

“Ày, người là ai?” Lâm Cửu vẻ mặt xoi mói nhìn nam tử từ đầu đến chân, người kia hơi hơi nhú mày, tựa hồ không dự đoán được người đột nhiên xông vào ngôi chùa này lại dám dùng loại thái độ như vậy với hắn, nhưng mà suy nghĩ cẩn thận, người này hẳn không biết thân phận của hắn mới đúng, nếu vậy loại thái độ đó, cũng có thể lý giải, nhưng không thể tha thứ.

“Đột nhiên mặc danh kì diệu từ phía sau tượng phật xuất hiện, ta còn chưa yêu cầu người giải thích nha, người thế này là thái độ gì, bộ dạng đẹp trai thì giỏi lắm a, nhìn nhìn nhìn, nhìn cái gì, chưa thấy qua suất ca sao?” Dùng sức chà chà môi, Lâm Cửu thấy đối phương chỉ là vẻ mặt kì quái nhìn mình, không khỏi quát: “Ày, người không phải bị ngã thành ngốc rồi đó chứ?”

“Người... người vào bằng cách nào?” Ngoài ý muốn, thanh âm nam tử so với vừa rồi nhu hoà một ít.

“Vô nghĩa, đương nhiên là đi vào, chứ chẳng nhẽ là bay vào hay sao?” Lâm Cửu nhìn bốn phía, kỳ thật kế hoạch ban đầu của y hôm nay không phải là muốn lên núi, nhưng mà nhớ tới chuyện kiếp trước y truy nhai, nên cảm lòng không đành muốn lên núi xem xem miếu, có điều lúc tới gần miếu lại phát hiện, đường phía trước bị người ta che đi.

Con người đều là như vậy ha, càng che giấu lại càng muốn qua đó xem thử, chỉ là lúc Lâm Cửu mang lòng hiếu kỳ chạy vào thì sau đó cũng không thấy người nào, lại không nghĩ tới cư nhiên có người trốn phía sau tượng phật.

“Cũng đúng.” Nam tử mỉm cười lắc lắc đầu, bình thường có rất ít người sẽ vào trong miếu, nhưng để ngừa vạn nhất, hắn vẫn ở trên đường động chút tay chân, nhưng mà không nghĩ tới cư nhiên vẫn có người lọt vào trong miếu.

Quay đầu lại, nam tử nhìn thấy bạch y nam nhân kia đi loanh quanh khắp nơi trong miếu, vừa đi vừa hỏi hắn: “Người vừa ở sau lưng tượng phật làm gì, chẳng nhẽ nơi này ẩn giấu gì sao?”

Sau khi dạo qua một vòng, Lâm Cửu ngồi xổm xuống sau lưng tượng phật chọc chọc, tựa hồ phải tìm kiếm ám đạo hay cơ quan gì đó, quả nhiên ở phía sau tượng phật y phát hiện một khoảng trống, cư nhiên bị y đoán đúng rồi.

“Sao người lại biết?” Nam tử khẽ híp mắt.

“Trong phim truyền hình đều không phải diễn như vậy sao?” Lâm Cửu ngẩng đầu cười nói.

56. Chương 56 - Cầu Huyết Đích Nhân Sinh

*Cầu huyết (máu chó): có nguồn gốc từ :shit, người trung sử dụng dần dần biến thành: đủ shit (gòu shit) âm đọc gần giống “cầu huyết” (gầu xiề), nó thường mang ý nghĩa là những vở kịch, tình tiết, mẩu chuyện có thể nói là kinh điển của kinh điển, lặp đi lặp lại, quen thuộc đến nỗi nhàm chán, thậm chí đôi khi rất sến.

“Phim truyền hình?” Đây là cái gì? Vì sao đến giờ hắn chưa từng nghe qua, nhìn ấn kí hình hoa sen kì quái trên trán Lâm Cửu, nam tử nghi hoặc hỏi.

“A... ừ... không có gì, chắc người nghe lầm rồi, ha ha.” Lâm Cửu xấu hổ sờ sờ đầu, dù sao có nói về vấn đề này với đối phương thì đối phương cũng sẽ không hiểu, có điều y cũng không khỏi có chút kính nể với đối phương, cho dù bị y phát hiện chuyện nam tử giấu đồ, thế nhưng nam tử vẫn thản nhiên đối thoại với y, tựa hồ một chút cũng không lo lắng y sẽ nổi lên dị tâm.

Nam tử như vậy hoặc là cực kì ngốc, hoặc... chính là cực kì tự tin.

Nam tử này hẳn thuộc loại người sau.

“Ta chỉ ngẫu nhiên tới nơi này mà thôi, đối với đồ vật sau lưng tượng phật hoàn toàn không hứng thú, tuyệt đối không có hứng thú.” Có điều Lâm Cửu vẫn giải thích một phen, y không muốn rước lấy phiền toái vào mình.

“Người là người trong Ân Đô thành?” Nam tử mỉm cười, cũng không để ý Lâm Cửu phát hiện bí mật phía sau tượng phật, ngược lại chủ động nói: “Ta trước đây từng tới Ân Đô, lúc đó trong toà miếu này còn có không ít hoà thượng, lúc ấy ta lặng lẽ giấu phía sau tượng phật một khối ngọc bội.”

Nam tử vươn tay, trong tay quả nhiên cầm một khối ngọc bội, chính là hắc lại ném ngọc bội cho Lâm Cửu.

Khi còn bé Lâm Cửu cũng thích giấu đồ linh tinh, có điều chỉ là giấu một ít tờ giấy mà thôi, trên tờ giấy viết một vài thứ mà ngày thường không thể nói, hoặc là ước muốn, hoặc là người thích, người đáng ghét, lặng lẽ nhét vào khe hở giữa tường, chuyện như vậy Lâm Cửu trước đây cũng từng làm: “Ta không phải người trong Ân Đô thành, đi ngang qua thôi.”

“Ngọc bội này?” Là khối ngọc tốt a, gia hoả nhà người vứt cho ta là ý gì, chẳng nhẽ đây là thứ hắc ăn trộm, giờ muốn vu oan giá hoạ cho ta?! Lâm Cửu hồ nghi nhìn nam tử.

“Nhận nó đi.” Là loại khẩu khí ra lệnh.

Miếu cũng nhìn rồi, tượng phật cũng ngã rồi, cả tình tiết nam nam hôn môi cũng có, sao lời nói của vị nhân huynh này cũng nhiều hơn, còn tặng y ngọc bội gì gì đấy, cảm giác có chút không thích hợp a, lúc này y có phải là nên đi hay không?

Lúc Lâm Cửu ho nhẹ hai tiếng chuẩn bị trả lại ngọc bội, đột nhiên nghe thấy nam tử phía sau nói: “Tại hạ họ Hoàng, không biết tính danh công tử?”

Lúc này đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, mấy cấm y nam tử thần sắc khẩn trương vội vàng chạy tiến vào: “Đại nhân, ngài không có việc gì chứ?”

Hoàng Phủ Thiên Niên như có chút không vui nhú nhú mày, quay đầu lại thì phát hiện vị bạch y nam tử đặc biệt kia đã không còn thấy bóng dáng, ngay lúc thấy tên thủ hạ chạy đến, người nọ liền nhân cơ hội chạy mất.

Bạch y nam tử kì quái trên trán có liên hoa ấn kí lại gần ba mươi tuổi, thật sự là một người vô cùng thú vị, đáng tiếc đã đi rồi. Hoàng Phủ Thiên Niên lắc lắc đầu, thôi, hắc chẳng qua là hứng khởi nhất thời mới muốn đến đây tìm ngọc bội ngày trước giấu, chẳng qua không nghĩ tới ngẫu nhiên lại bị người khác phát hiện.

...

...

Cầu huyết! Thật sự là cầu huyết!

Lâm Cửu đã chạy xuống chân núi từng ngum từng ngum thở phì phò, một bộ dáng kinh hồn vẫn chưa bình tĩnh lại được.

“Cầu hoàng đế kia sao lại chạy tới đây, khaó a, thảo nào ta thấy sao lại nhìn quen mắt như vậy!” Lâm Cửu vỗ vỗ ngực của mình, phun nước miếng nói: “Thực con mịa nó tục, có phải tất cả hoàng đế đều thích chơi cái chiêu cải trang vi hành không, cải trang vi hành thì cải trang vi hành, còn cố tình nói mình họ Hoàng, sợ người khác không biết ngươi là hoàng đế a! Thực quái đản!”

Tưởng tượng đến mình vừa rồi cùng Hoàng Phủ Thiên Niên có một cái KISS cực cầu huyết, Lâm Cửu nhin không được phun một ngụm: “Phi! Phi! Phi! Thực cha nó ghê tởm, cư nhiên gặp được loại chuyện xúi quẩy này, tên kia quả nhiên là cầu hoàng đế, phi phi phi!”

Sờ sờ miếng ngọc bội trong ngực, Lâm Cửu nghĩ nghĩ vẫn thấy không nhẫn tâm vứt bỏ: “Lãng phí là đáng xấu hổ a!” Cầm đi bán có lẽ cũng được không ít tiền, hơn nữa thứ này dù sau cũng là của cầu hoàng đế, nói không chừng ngày nào đó còn có tác dụng.

Giữ vững nguyên tắc kiên quyết không lãng phí, Lâm Cửu đành “miễn cưỡng” thu nhận miếng ngọc bội.

57. Chương 57 - Tam Vĩ Hồ Ly

Cầu hoàng đế không an ổn ở trong cung, lại chạy đến Ân Đô thành làm gì?

Trở lại viện, sau khi được hiệu của biến hình đan biến mất Lam Cửu đã khôi phục lại nguyên dạng, đang ngâm mình trong đục dưng, thưởng thức miếng ngọc bội óánh nhuận trong tay, nam tử sau một phen khổ tư không có kết quả đã ném chuyện này qua đầu, dù sao hoàng đế muốn đi nơi nào cũng chẳng liên quan gì đến y, cho dù biết hoàng đế vì sao xuất hiện ở Ân Đô thì với y có tác dụng gì.

Nói không chừng hoàng đế kia chẳng qua là lén lút đến xem đấu thú trận mà thôi, trong Hoàng Thành không phải không cho phép mở đấu thú tràng sao?

...

...

Trong bao sương Đấu Thú Cung, tất cả thị nữ đều bị điều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ít ỏi vài người.

Trong đó có một nam tử trẻ tuổi sắc mặt đậm mạc, bộ dạng anh tuấn, thần thái ổn trọng ngồi ở giữa, bốn phía góc phòng mấy hắc y nhân đứng như những cái bóng, nếu không quan sát kĩ càng có lẽ sẽ không ai phát giác ra trong góc có người.

Nâng chén trà nên chậm rãi nhấp một ngụm hương trà, nam tử cử chỉ thần thái so với những người cùng lứa tuổi đã thành thực rất nhiều lẳng lặng nhìn đấu thú tràng, người của Hoàng Phủ Đế Quốc phần lớn đều có di phong*(~tập tục) thượng võ, Hoàng Phủ Thiên Niên làm hoàng đế đương triều tuy rằng từ khi đăng cơ đến giờ vẫn mưu cầu chấn hưng văn phong, nhưng trong xương cốt vẫn thuần túy là một người Hoàng Phủ.

Vì sự dã man và máu me của đấu thú trận nên trong Hoàng Thành của Hoàng Phủ Đế Quốc không cho phép mở đấu thú cung, chẳng qua là ai cũng không biết, hoàng đế bệ hạ bình thường trước quần thần nhìn như thần bí uy nghiêm, bất cầu ngôn tiểu*(tính cách nghiêm túc, nói năng cẩn trọng) kì thật thường xuyên lén chạy đến xem đấu thú trận.

Nhiều năm trước khi hắn vẫn còn là hoàng tử đã từng theo mấy huynh trưởng tới Ân Đô chơi, Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách hiện tại, cũng từng là tứ hoàng huynh của Hoàng Phủ Thiên Niên chính là một người rất thích xem đấu thú trận, khi đó có hắn, hoàng huynh Hoàng Phủ Thiên Hách, hoàng muội còn có cả người kia...

Trong mắt Hoàng Phủ Thiên Niên lộ ra một tia cười khổ, tại sao hắn lại đột nhiên nhớ tới người kia, chẳng lẽ là bởi vì tần phi trong hậu cung của hắn đều không đẹp như người ấy sao? Hay là bởi vì có liên quan đến việc tới Ân Đô?

Vài năm trước mấy người bọn họ lén chạy vào trong chùa lúc ấy vẫn còn hương khói tràn ngập, ai cũng không biết khi đó Hoàng Phủ Thiên Niên thoát nhìn như một thiếu niên ổn trọng thể nhưng lại thừa dịp lúc người ta không chú ý giấu ngọc bội ra phía sau tượng phật, khi đó Hoàng Phủ Thiên Niên đã cầu một điều trước tượng phật, hiện tại sau nhiều năm, hắn đã đạt được nguyện vọng nên quay về nơi này.

Nghĩ đến đây Hoàng Phủ Thiên Niên không khỏi nhớ tới nam nhân hắn ngẫu nhiên gặp trong miếu nọ.

Ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn bờ môi, khoé miệng Hoàng Phủ Thiên Niên giương lên một ý cười nhàn nhạt, một hồi gặp gỡ tình cờ coi như là thu hoạch ngoài ý muốn trong lần xuống Ân Đô này.

Bên ngoài đấu thú tràng bắt đầu ầm ầm náo nhiệt, hai dã thú tiến vào trận chung kết đã lần lượt tiến vào trong đấu thú tràng, một con thối miêu ngoại hình xinh xắn đáng yêu, còn có một con bạch hồ ly ba đuôi.

“Tam vĩ hồ?” Hoàng Phủ Thiên Niên vừa mới tới Ân Đô mấy ngày nay, trong cung sự vụ bận rộn, hắn cũng chỉ có thể đến xem trận chung kết mà thôi, đối với chuyện xảy ra ở đấu thú cung mấy ngày trước cũng

không rõ lắm, chẳng qua không biết vì sao, lúc nhìn thấy Tam vĩ hồ li ánh mắt lại hàm chứa một tia ý cười như đã hiểu.

Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn một con dã thú khác trong đấu thú tràng, một con hắc miêu nho nhỏ?

Đấu thú trận năm nay có vẻ rất thú vị a, Hoàng Phủ Thiên Niên khó có được lộ ra nụ cười mỉm.

58. Chương 58 - Cầu Ngẫu

Hoàng Phủ Thiên Niên tại bao sương bên này cảm thấy thú vị, bên kia Hoả Vân Thiên như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, ngồi thôi cũng khó yên, trận đấu còn chưa bắt đầu mà trong lòng đã bồn chồn lo lắng, thấp tha thấp thỏm, nếu Tam vĩ hồ có thể giành được hạng nhất tự nhiên là giai đại vui mừng, nhưng nếu thua thì để hắc phải công đạo với vị quý nhân trong cung kia thế nào đây?

Hắn không phải chưa từng nghĩ sẽ xuống tay với con Tiểu hắc miêu kia, nhưng lời của Bạch xà đại nhân nói khiến hắn đột nhiên bình tĩnh, sau lưng Tiểu hắc miêu chính là đại ma đầu a, người đã từng này tuổi như Hoả Vân Thiên cũng chỉ nghe qua một vài tin đồn về Diệt Thiên, nhưng từ trước đến nay cũng không đặt trong lòng, dù sao so với người trong cung, đại ma đầu có lợi hại thêm mấy cũng chỉ là một người mà thôi.

Mà nếu kết quả trận đấu thua, trong cung nhiều nhất trách cứ Hoả gia bọn họ một phen, nhưng một khi hắn hạ thủ với Tiểu hắc miêu, trời biết đại ma đầu kia có thể giận giữ rồi phá huỷ Hoả gia bọn họ hay không, tuy rằng Hoả Vân Thiên tin Hoả gia nhà hắn cũng không phải dễ dàng bị đối phó như vậy, nhưng bọn họ dù sao cũng không muốn chọc đến một nhân vật đại phiền toái như y.

Hơn nữa nghe nói vị công tử chùm áo choàng trắng từng xuất hiện cùng với đại ma đầu hôm nay cũng đã ở trong đấu thú tràng.

Hoả Vân Thiên chỉ còn biết hi vọng Tam vĩ hồ có thể thắng.

Cùng ngồi trong bao sương này còn có Kim gia, thành chủ tam công tử Cung Tiêu Tiêu cùng với Tĩnh Vương, Hoả Vân Thiên lui ở một bên buồn không nói, Kim gia cùng Cung Tiêu Tiêu tán gẫu thích ý nhưng không dám quấy rầy Tĩnh Vương.

Lúc Hoàng Phủ Thiên Hách nhìn thấy Tam vĩ hồ li trong đấu tràng cũng hơi sửng sốt, lập tức như là nghĩ đến cái gì lắc đầu cười khổ, nhưng phía sau ý cười lại cất giấu một tia băng hàn.

Hắn nghiêng đầu nhìn vị trí trống không bên người, buổi sáng Lâm Cửu đột nhiên nói không thoải mái không muốn đến đây, Hoàng Phủ Thiên Hách đương nhiên liếc mắt một cái là biết Lâm Cửu nói dối, nhưng hắn cũng không miễn cưỡng Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Hách nghĩ Lâm Cửu chẳng qua là không thích ngồi cùng với những người khác mà thôi.

Lâm Cửu cũng không phải vì nguyên nhân gì mà không thích ngồi cùng người khác mới lấy cớ không đi đấu thú tràng, hắn chỉ là không thể ngồi cùng bao sương với Tĩnh Vương mà thôi.

Thân khoác áo choàng trắng che khuất khuôn mặt, vì để ngừa vạn nhất, Lâm Cửu còn ăn một viên biến hình đan, tạm thời biến về bộ dạng kiếp trước của y, như thế này để nếu Tiểu thối miêu thắng y còn đi lên lĩnh thưởng a.

Nhưng trong lòng Lâm Cửu vẫn có chút lo lắng, y cũng không ngờ đến mức nghĩ Tiểu thối miêu là thiên hạ vô địch, bách chiến bách thắng, dã thú trong đấu thú tràng đều sinh tử do trời, sống hay chết đấu thú tràng đại thể sẽ không phụ trách, vạn nhất Tiểu thối miêu bị đánh thảm y cũng phải chạy lên cứu Tiểu thối miêu, chung quy không thể nhìn Tiểu thối miêu bị đánh chết ha?

“Ắt xiii ——” Tiểu thối miêu đánh một cái hất xì, bàn chân nhỏ nhu nhu cái mũi, trừng mắt nhìn bao sương phía trên.

Phàm nhân đáng ghét nhất định là ở sau lưng bốn vương nói vậy, chờ sau khi bốn vương khôi phục sức mạnh nhất định sẽ giáo huấn phàm nhân thủy tính dương hoa nhà ngươi.

“Tê ——” Tam vĩ hồ ly đứng trước mặt Tiểu thối miêu đột nhiên phát ra một tiếng mài răng, ba cái đuôi dài ở không trung quơ đến quơ đi tựa hồ cảm thấy hứng thú đối với khí vị trên người Tiểu thối miêu, ánh mắt màu lục u u phát ra ánh sáng long lanh, không ngừng đi vòng quanh Tiểu thối miêu nhìn đi nhìn lại.

“Ngao ô ——” Tiểu thối miêu gầm nhẹ một tiếng với Tam vĩ hồ ly, Tam vĩ hồ ly “hừ” một cái nhảy ra, cách Tiểu thối miêu một đoạn.

Huyết mạch của Thú Vương nhiều thế hệ tôn vinh, đối với dã thú cái mà nói khí vị này có lực hấp dẫn mãnh liệt giống như thứ thuốc thôi – tình cường liệt nhất thế gian.

Tam vĩ hồ ly lắc lư cái đuôi, một đôi mắt cảm dỗ lộ ra tín hiệu cầu hoan.

Tiểu thối miêu trở mình xem thường, chỉ là một con Tam vĩ hồ ly mà cũng muốn nhận được sự sủng ái của hắn đúng là người si nói mộng, trước khi hắn giáo huấn cái tên phàm nhân thủy tính dương hoa kia trước tiên phải giải quyết con thối hồ ly không biết tự lượng sức mình này.

Mùi của con hồ lăng lợ này xông ra khiến hắn khó chịu —— Tiểu thối miêu “Ngao ô” Một tiếng nhảy về hướng tam vĩ hồ ly, một trào ở ngay trên mặt Tam vĩ hồ ly lưu lại mấy vết móng vuốt.

“Ồ...” Tam vĩ hồ ly đáng thương nghẹn ngào một tiếng, vẫn giả bộ yếu thế ở trước mặt Tiểu thối miêu lắc lư thân mình, như là sợ bị Tiểu thối miêu đánh, Tam vĩ hồ ly vẫn không dám tới quá gần, nhưng vẫn lắc lư vẫy vẫy trước mặt Tiểu thối miêu, bộ dáng kia quả thực là quyến rũ đến cực điểm.

Hoá ra một hồ một miêu này ở trong đấu thú tràng đang trình diễn màn tìm bạn đời a.

59. Chương 59 - Hết Sức Căng Thẳng

Lâm Cửu thấy mà tấm tắc lấy làm kì, chợt cười không thôi, từ bao sương nhìn xuống có thể dễ dàng nhìn thấy một màn xấu hổ trong đấu thú tràng, chắc hẳn khán giả quen xem dã thú chém giết nhau một chốc còn chưa hiểu miêu và hồ trên tràng kia rốt cuộc đang làm trò gì, sao lại không đánh nhau, trái lại còn bắt đầu múa.

Lâm Cửu kiếp trước xem qua không ít chương trình Thế giới động vật vừa nhìn đã biết thối hồ ly kia là đang cầu – ái với Tiểu thối miêu, lúc động vật hướng đối phương cầu ái chung quy sẽ trình diễn ra tư thái xinh đẹp nhất, Tam vĩ hồ ly cố sức lắc lư cái đuôi bạch nhung nhưng xinh đẹp của mình ý đồ giành được sự chú ý của Tiểu thối miêu, lại nhìn cái mặt tròn Tiểu thối miêu so với ngày thường còn muốn bị ăn đánh hơn vài lần, Lâm Cửu nhin không được vỗ tay khen ngợi.

Có điều hồ ly kia cũng thực thú vị, cho dù muốn tìm bạn đời thì cũng nên tìm một con hồ ly đực a, tìm một con thối mặt miêu làm gì, mặt thối tính tình cũng thối nốt, hồ một tí liền thích giơ móng vuốt, xem xem, tiểu thối miêu thật nhẫn tâm a, Tam vĩ hồ ly một khi tới gần Tiểu thối miêu liền giương móng vuốt vồ được.

Chỉ chốc lát sau trên bộ lông tuyết trắng của Tam vĩ hồ ly liền tích vài vết máu, thoạt nhìn rất là đáng thương.

Tiểu thối miêu không kiên nhẫn gầm nhẹ với Tam vĩ hồ một tiếng, đôi mắt màu đỏ tươi dần dần lộ ra sự tức giận, thối hồ ly thấp kém hèn mọn cư nhiên muốn đạt được sủng tín của bốn vương? Đúng là chuyện vớ vẩn.

Sự tồn tại của Thú Vương trong thú giới giống như quân vương chí cao vô thượng ở nhân giới, mà Tam vĩ hồ ly trong mắt Tiểu thối miêu quả thực nhỏ bé thấp kém như một con kiến, hùng thú*(thú đực) đối với Thú Vương đều mang tâm tư kính sợ cùng thách thức, mà thú thú*(thú cái) phần lớn đối với Thú Vương vừa sợ lại vừa yêu.

Nếu vạn nhất có thể mang thai huyết mạch của Thú Vương, vậy con thú thú này khẳng định sẽ đạt được địa vị cực cao, một khi đứa con sinh hạ tương lai trở thành Thú Vương, thú thú cũng giống như thái hậu của nhân loại có thể hưởng thụ sự tôn vinh vô thượng.

Có điều xác suất Thú Vương xuất hiện quá nhỏ, cho dù Thú Vương xuất hiện, các thú thú khác cũng sẽ truy tìm khí vị của Thú Vương mà đến, mấy thú thú thường vì tranh thủ tình cảm mà đấu đến người sống ta chết, trong đấu thú tròng chỉ có Tiểu thối miêu, các thú thú khác cho dù có ngửi thấy khí vị của Thú Vương cũng khó mà tiến vào, tình huống hiện tại đối với Tam vĩ hồ ly mà nói là cơ hội trời ban.

Có điều Thú Vương đối với thú thú cực kỳ xoi mói, cũng không phải mỗi con thú thú đều có cơ hội đạt được sự ưu ái của Thú Vương, chưa từng nghĩ rằng cũng có thể bị Thú Vương cắn chết.

Tam vĩ hồ ly không phải loài thú đặc biệt gì, bằng không cũng không cam tâm bị nhân loại thuần dưỡng. Có điều từ xưa đến nay vẫn lưu truyền trong cơ thể dã thú khát vọng đối với Thú Vương, nên khiến nó đánh bạo đối Thú Vương cầu – ái. Cho dù nó có thể sẽ bị Thú Vương cắn chết.

Tiểu thối miêu ngày thường đều chú ý cất giấu khí vị của mình, mà cho dù hẩn phóng xuất khí vị của mình ra thì cũng chẳng có bao nhiêu loài thú dám tới gần hẩn, không nghĩ tới hôm nay thế mà lại có một con thối hồ ly dám bò lên, tuy rằng gần đây đã tới thời kì động dục, nhưng cũng không có nghĩa hẩn sẽ tùy tiện tìm một con thối hồ ly lưu lại huyết mạch.

Tưởng tượng đến hài tử tương lai của mình sẽ có mùi thối hoắc lẳng lơ của hồ ly, Tiểu thối miêu liền nhịn không được mà một trảo đập Tam vĩ hồ ly thành thịt nát.

“Ngao ô ——” Phát ra tiếng cảnh cáo cuối cùng, Tiểu thối miêu hơi hơi nhe răng, nếu thối hồ ly không lui về phía sau thì hẩn sẽ không tiếp tục khách khí nữa.

“Ồ...” Tam vĩ hồ ly hoảng sợ, nhưng vẫn cẩn thận lại gần Tiểu thối miêu, không nghĩ tới lần này chính là chạm vào vảy ngược của Tiểu thối miêu.

Hết thấy đều phát sinh quá bất ngờ, Tiểu thối miêu đột nhiên nổi giận, một trảo vỗ về hướng Tam vĩ hồ ly, Tam vĩ hồ ly còn không kịp ngao một tiếng, đầu liền “cô lô lô” rơi xuống mặt đất.

Tiểu thối miêu gầm nhẹ một tiếng, ghét bỏ sát sát vết máu trên móng vuốt của mình, đang chuẩn bị xoay người rời đi, trong đấu thú tròng yên tĩnh không một tiếng động đột nhiên vang lên một tiếng thét lớn, lập tức một bóng người như mũi tên lao về phía Tiểu thối miêu.

“Tử miêu, dám giết hồ của ta, nạp mệnh đi!”

60. Chương 60 - Bao Che Khuyết Điểm

Sinh tử của dã thú trong đấu thú tròng đều phó thác cho trời, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ có vài người vì dã thú của mình bị chết mà tức giận bất bình, nhưng chưa có người nào dám công khai chạy vào đấu thú tròng mà tìm phiền toái.

Hoả Vân Vũ tại bao sương giậm chân bình bịch mắng mỏ kẻ vừa xông vào đấu thú tròng quấy rối kia vô – sỉ, đồng thời gọi ca ca đứng bên cạnh: “Người này quả thực không coi Hoả gia chúng ta ra gì, ca, còn không mau gọi người đuổi tên quấy rối kia ra ngoài!”

Hoả Vân Thiên mặt biến sắc dường như đang tức giận, nhưng cuối cùng trong mắt lại lộ ra ý cười nhàn nhạt, người Hoả gia bọn họ tuy rằng đều là người có tính tình ngay thẳng, nhưng không có nghĩa là không có đầu óc.

Người nọ cư nhiên dám ở dưới mí mắt hẩn phá huỷ quy củ Đấu Thú Cung, điều này khiến trong lòng Hoả Vân Thiên vô cùng cảm tức, nhưng mà đối phương lại là người của vị quý nhân trong cung, nên hẩn cũng không tiện trực tiếp ra tay, hướng hồ Tam vĩ hồ ly bị giết như vậy, chỉ sợ hẩn cũng khó mà công đạo với vị quý nhân trong cung kia.

Có điều...

Cẩn thận suy nghĩ, hiện tại người nọ bởi vì Tam vĩ hồ ly bị giết mà kích động muốn giết Tiểu hắc miêu có lẽ có thể để vị quý nhân kia nguôi giận chút, mà sau lưng Tiểu hắc miêu còn có một tên đại ma đầu, nếu cứ như vậy sẽ không còn là chuyện liên quan đến Hoả gia nữa, mà là chuyện của đại ma đầu cùng quý nhân.

Hoả Vân Thiên một nửa là giận thật, một nửa là giả vờ giận giữ vỗ bàn đứng lên, sai người lập tức đem người xông vào đấu thú tràng đuổi ra ngoài, còn mình thì kéo muội muội đến một bên ngồi xuống, lập tức thỉnh tội với Tĩnh Vương.

Ngay lúc một nữ nhân nhảy vào đấu thú tràng ra tay với Tiểu hắc miêu, một đạo bạch ảnh khác cũng lập tức bay vào đấu thú tràng, tấm áo choàng màu trắng khoác trên thân nhẹ nhàng lay động, thân mình mờ ảo ảo, tựa như cửu thiên tiên thần hạ phàm đứng chắn ngay trước mặt nữ nhân.

Kim Thiếu không khỏi thốt lên thành tiếng nói: “Là y!”

“Kim Thiếu nhận thức người nọ?” Cung Tiêu Tiêu khẽ nhíu mi hỏi.

“Ngày ấy trong Cửu Thiên Khách Điểm, bạch y nhân ngồi bên cạnh đại ma đầu bị Ma Tăng kêu sư nương chính là y.” Kim Thiếu nói.

Hoàng Phủ Thiên Hách nhìn bóng trắng kia hơi hơi nhíu mày, bên cạnh đại ma đầu từ khi nào lại có thêm một người thân cận?

Tỷ đệ Kim Thiếu thoáng nhìn nhau, trong mắt đều cất giấu một tia nghi hoặc, chưa nắm rõ tình hình mọi người vẫn chưa rời đi mà đều tiếp tục ngồi trong bao sương xem tình thế phát triển.

Đa phần mọi người ở đây đều chưa chân chính gặp qua Diệt Thiên, những lời đồn trong chốn giang hồ về đại ma đầu kia rất là li kì, bọn họ trái lại rất muốn nhìn tận mắt xem đại ma đầu rốt cuộc có uy năng gì.

“Uy ta nói nhà ngươi đây có phải không biết xấu hổ hay không, trận đấu có thắng có thua đây là chuyện tất cả mọi người đều biết, thói hồ ly của ngươi đã chết cũng là chuyện không có cách nào, ngươi ra đây hồ nháo cái gì.” Người khoác áo choàng trắng quả đúng là Lâm Cửu, tuy rằng y cũng cảm thấy Tiểu thối miêu ra tay quá tàn nhẫn, cư nhiên đánh rụng đầu thói hồ ly, bất quá trong trận đấu sinh tử do trời định, chính là người của thói hồ ly kia dám chạy xuống trả thù cũng không tránh khỏi quá không biết xấu hổ.

Nói cho cùng, Lâm Cửu đã coi Tiểu thối miêu là người của y, lại thêm, Lâm Cửu y chính là một người rất bao che khuyết điểm.

“Ít khoe miệng lưỡi sắc bén đi, hôm nay ta nhất định phải giết tiểu tạp – chủng này!” Nữ tử ước chừng song thập niên hoa*(20 tuổi), xinh đẹp như hoa, nhưng trong mắt tràn ngập vẻ ngoan lệ, vừa thấy đã biết không phải người tốt đẹp gì.

Tam vĩ hồ ly chết như vậy, nếu nàng không giết tiểu tạp – chủng này, thì nàng biết công đạo với quý nhân trong cung thế nào đây?

61. Chương 61 - Hoả Liên

Ánh mắt cay độc của nữ tử liếc nhìn Lâm Cửu, khẽ quát: “Chắc người chính là chủ nhân của tiểu tạp chủng này ha, hừ, ta sẽ giết luôn cả ngươi!”

“Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh này không đã!” Khoé miệng Lâm Cửu nhếch lên một mặt cười khê, nhìn như vân đạm phong khinh, kì thực trong lòng bất ổn, y chính là chưa có kinh nghiệm thực chiến a, nếu thật muốn đấu đến người chết ta sống y vẫn thấy hơi lo lắng, nhưng cũng không thể trở mắt nhìn Tiểu thối miêu bị người ta khi dễ được.

“Tiểu thối miêu, tránh sang một bên đi.” Lâm Cửu dùng chân đá đá Tiểu thối miêu, người sau nháy mắt mấy cái, nhìn nhìn nữ nhân lại nhìn nhìn Lâm Cửu, hừ nhẹ một tiếng chạy sang nằm úp sấp một bên.

Hoả Vân Thiên phái mấy người vào tròng vừa thét to được vài tiếng đã nhanh chóng bị Lâm Cửu cùng nữ nhân kia đánh bay, dù sao Hoả Vân Thiên phái người để làm bộ mà thôi, chưa từng nghĩ phải đi khuyên can thật sự.

Lâm Cửu cùng nữ tử nói không hợp ý đã bắt đầu động thủ, để tránh thương tổn đến người vô tội, Hoả Vân Thiên phái người nhanh chóng sơ tán đám người, có điều đa phần mọi người đều không muốn đi, không xem được đấu thú, xem đấu người cũng không tồi, đỡ uống phí tiền mua vé vào cửa!

Thân pháp bạch y nhân phiêu dật giống như tiên thần, từng chiêu từng thức đều tràn ngập tiên vị, tiêu sái tự nhiên, hành vân như thủy, tựa như nhẹ nhàng khiêu vũ, đám người Kim Thiếu biết bạch y nhân là đồng bạn với đại ma đầu cũng tấm tắc lấy làm kì, thầm nghĩ, võ công thân pháp của bạch y nhân này đều cực kì phiêu dật uyển chuyển, bên trong chỗ nào có ma tính chứ?

Nhưng nữ tử kia thì lại tương phản, ra tay tàn nhẫn đến cực điểm, từng chiêu từng thức đều là muốn lấy mạng đối phương.

Lâm Cửu cười nói: “Không bằng đến đây chúng ta thu tay lại, hà tất phải muốn đánh đến người chết ta sống nha? Cô nương gia không nên động một tí là lại đánh đánh giết giết cẩn thận về sau không gả đi được a.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Hôm nay chính là ngày người phải táng thân!” Khoé miệng nữ tử tước một tia ngoan lệ, thân mình giống như mũi tên bật lên khỏi mặt đất nhảy lùi về phía sau, hai tay nhanh chóng tại không trung kết ấn, Lâm Cửu cũng không ngốc mà đứng đó nhìn người ta ra sát chiêu với mình, tiếp tục dây dưa cũng không phải biện pháp hay.

Lâm Cửu thầm thở dài, rõ ràng không muốn động thủ đánh nữ nhân, có điều hiện tại cũng không còn biện pháp, đuổi nữ nhân gây sự vô cớ này ra ngoài sau đó, sau đó mang theo Tiểu thối miêu bỏ đi, sự tình nháo lớn cũng không dễ thu thập, đại ma đầu không ở bên cạnh, trong lòng Lâm Cửu thủy chung không dám hành động lỗ mãng.

Trong khi nữ tử hai tay kết ấn, Lâm Cửu cũng hai tay kết ấn, không phải là làm thuật pháp sao? Người cho là chỉ có người biết thôi à, hừ hừ, để người xem thử pháp thuật đại ma đầu dạy ta.

Hai tay như ảo, rực rỡ tựa hoa sen, một đoá liên hoa khắc trên không trung nhanh chóng kết thành, chỉ thấy lúc nam tử hai tay thành ấn, một đoá tiểu hoả liên màu trắng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Cửu, tiểu hoả liên trắng thuần bỗng bình giữa không trung giống như anh hài mới sinh còn nhỏ mà đã chọc người yêu mến, nhưng mà trong mắt vài người, đoá hoả liên tuy rằng nhìn như nhỏ xinh nhưng lại ẩn giấu một cỗ lực lượng đáng sợ.

“Đây là...” Nhìn tiểu hoả liên trước mặt nam tử, nữ tử khẽ sửng sốt, nháy mắt sắc mặt liền trở nên xanh mét.

Không chờ nữ tử phản ứng gì thêm, tiểu hoả liên bỗng bình trôi về phía nàng...

Trong nháy mắt — tiếng nổ mạnh thật lớn vang vọng khắp toàn bộ đấu thú tròng, bụi đất bay lên, bao phủ ánh mắt, nữ tử từ không trung khốc thét một tiếng té nhào xuống đất, tuy miệng phun máu tươi, nhưng Lâm Cửu cũng không có ý giết người, tính mạng của nữ tử cũng không có gì đáng lo lắng.

62. Chương 62 - Đê Tiệp

Tiểu thối miêu nhe nhe răng, lúc đang chuẩn bị nhảy qua cho nữ tử một kích trí mạng thì thân thể lại bị người nhắc bổng lên, khí tức quen thuộc khiến Tiểu thối miêu không cam lòng đập đập hai cái trong không trung, nhưng cuối cùng vẫn không nhảy ra khỏi cái ôm của Lâm Cửu.

“Làm người phải biết khoan dung độ lượng, con Tiểu thối miêu nhà ngươi.” Vuốt ve Tiểu thối miêu trong ngực, Lâm Cửu kéo kéo áo choàng nhìn quanh bốn phía, y phải tìm người để lấy phần thưởng của người giành được hạng nhất, cầm Thiên Thánh Châu sau đó mới có thể đi.

Nhưng vào lúc này, phía sau Lâm Cửu đột nhiên truyền đến tiếng tiêm khiêu thanh*(tiếng kêu như kim châm)của nữ tử, tiếng tiêm khiêu thanh chói tai như muốn xuyên vào đầu người, trong khoảng thời gian luồng cuồng giận ngủ nữ tử thể nhưng dùng thủ đoạn đề tiện đánh lên Lâm Cửu, tiêm khiêu thanh mang theo sức mạnh to lớn đâm vào lưng nam nhân, tức khắc Lâm Cửu cảm thấy một vị rỉ sắt tràn ngập khắp khoang miệng.

Từ phía trên đầu thú tràng đột nhiên có hai người nam tử nhảy xuống, tính cả nữ tử là ba người vây quanh Lâm Cửu cùng Tiểu thối miêu, hành vi ti tiện như thế đưa tới không ít tiếng người phỉ nhổ cùng mắng chửi ở xung quanh, nhưng ba người không chút nào để ý tới.

“Giết bọn họ!” Sát sát máu bên khoé miệng, nữ tử khăn khăn kiệt lực hô, trong lòng lại sợ hãi không thôi, tiêm khiêu thanh là tất sát kĩ của nàng, nhưng mà nam tử kia lại chẳng những không chết, ngược lại ngay cả một búng máu đều không nhỏ ra, điều này khiến nàng cảm thấy bị uy hiếp rất lớn.

Ba người không lập tức tấn công Lâm Cửu, chỉ thấy tay mỗi người bọn họ đều làm một tư thế kì quái, giống như kết ấn, lúc này Tiểu thối miêu vẫn im lặng đứng một bên hình như đã ý thức được nguy cơ, đột nhiên “Ngao ô” một tiếng bổ nhào về phía một người trong số đó, Lâm Cửu cũng không ngu ngốc tới mức chờ người khác thiết lập trận pháp gì cho mình, một người một miêu đồng loạt muốn phá vây mà ra.

Nhưng không biết ba người này sử dụng yêu pháp gì, có thể phòng trụ thế công của Lâm Cửu cùng Tiểu thối miêu, ba người tương hỗ phòng ngự, tương hỗ kiềm chế Lâm Cửu cùng Tiểu thối miêu, tựa như ba mặt tường vây, có tấn công tất có phòng thủ thích hợp.

“Bắt sống con mèo kia.” Nữ tử quát khê hai mắt khinh thường nhìn bạch y nam tử bị vây khốn, còn nam tử này nhất định phải giết chết.

Tiểu thối miêu thở phì phì nhìn nam nhân bên cạnh đang cố chống đỡ, phàm nhân ngu ngốc lòng dạ đàn bà, ngu ngốc ngu ngốc, thật sự là một tên ngu ngốc! Nếu bốn vương khôi phục sức mạnh chẳng nhẽ còn bị mấy phàm nhân như các ngươi vây công? Càng đáng giận còn có tên đại ma đầu kia cư nhiên che hơn phân nửa một tí sức mạnh còn lại của bốn vương, khiến bốn vương không có cách nào hiện ra bản thể, bằng không phàm nhân ngu ngốc này cũng không bị thương.

“Giết!” Nữ tử cùng hai người đột nhiên đồng thời hét lên một tiếng, thân hình biến ảo, khí thế tăng vọt, theo đó trận pháp đột nhiên dâng lên từng trận sát khí sắc bén, ba người sáu chưởng, giống như một cái lưới mắt thật lớn mà không thể thoát ra đồng loạt chụp xuống một người một miêu.

“Tha chết cho ngươi ngươi lại còn đánh lên ta, nhiều người ăn hiếp ít người, các ngươi quả là không biết xấu hổ! Các ngươi là đàn vương – bát – dẫn thối thầy không biết xấu hổ!” Lâm Cửu chửi ầm lên, âm thầm cắn răng, y bị đánh lên trong lòng đã vô cùng tức giận, thế nhưng dùng song thủ chống lại song chưởng của nữ tử, sau đó chính là lấy cực thánh chi thể cường hãn của y thừa thụ bốn chưởng của hai người phía sau.

Khoé miệng chảy xuống một tia máu tươi Lâm Cửu không nghĩ tới trận pháp này lại có sức mạnh cường hãn như thế, y tuy rằng dùng song chưởng chụp bay nữ tử, nhưng thân thể lại cố gắng chống đỡ thừa thụ bốn chưởng của hai người, chưởng phong như sóng âm vang trong đầu thú tràng, tạo nên một trận cuồng phong, khán giả ngồi ở bốn phía không ít người bị thương bởi dư kinh của chưởng phong, huống chi là người trực tiếp nhận lấy chưởng phong – Lâm Cửu.

Ba người thấy Lâm Cửu khoé miệng đổ máu trong lòng không khỏi kinh hãi, sự sắc bén lẫn bá đạo của trận pháp này bọn họ cũng biết đến, đến cấp tông sư cũng không dám đón đỡ, mà người này, sau khi bị đánh lên lại còn cứng rắn tiếp bốn chưởng ấy vậy thân hình lại không bị bạo liệt mà chết thật khiến bọn họ kinh ngạc.

Có điều bây giờ cũng không phải lúc bọn họ ngăn người kinh ngạc, cho dù bạch y nhân kia không chết cũng bị trọng thương, nhân cơ hội này một chiêu giết chết mới là chuyện bọn họ cần làm nhất.

Ba người vẫn chưa dừng tay ở đây, chưởng phong như thủy triều, sát khí tận hiển, xu thế phải giết chết nam tử trước mặt.

Chưởng phong quét qua, chiếc mũ chùm phần phật rồi bị thổi rơi trên vai, tóc đen như mực tùy ý phấp phới, lộ ra bộ dáng của nam nhân dưới lớp áo choàng, giữa trán là một liên hoa đậm đậm như gió...

63. Chương 63 - Chỉ Mành Treo Chuông

Phàm nhân ngu ngốc, sao người lại ngu ngốc như vậy, ngu ngốc như vậy, ngu ngốc như vậy, ngu ngốc như vậy! Mạng của người là của bốn vương, máu của người là của bốn vương, ai cho phép người bị đám quấy rối này gây thương tích? Ai cho phép người học máu?

Có điều —— đàn quấy rối này cư nhiên dám dẫm thương người của bốn vương, quả thực là tự tìm đường chết!

“Ngao ô ——” Hai mắt đỏ thẫm tựa như ngọn lửa rực cháy, ánh mắt nóng rực nhuộm nộ ý cực độ, khiến cho từng người liên quan đều sinh ra sợ hãi, hai tay nhịn không được khẽ run rẩy, hai chân mạc danh kì diệu cảm thấy yếu đuối vô lực, sự sợ hãi trong nội tâm như mặt nước phẳng lặng mờ mịt chung quanh.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng trước mặt họ chỉ là một con mèo không chút bất mắt, thế mà trong nháy mắt, ba người trực tiếp đối diện với Tiểu thối miêu lại cảm thấy như trước mắt bọn họ không phải là một con mèo nhỏ bé, mà là... mà là khổng lồ vô cùng, sự tồn tại to lớn có được uy nghiêm khiến người khác không thể đối diện.

Khí thế như vậy khiến người ta cảm thấy sợ.

Con mèo này, người này, rốt cuộc là thứ quý gì?

Bọn họ rốt cuộc đã chọc tới thứ không nên dây vào gì đây?

Nhưng mà tên đã lên dây không thể không bắn, trước có cái chết của Tam vĩ hồ ly, sau thương tích do Lâm Cửu bị đánh lén, cho dù bên nữ tử hay bên Lâm Cửu đều hiểu được một việc, bọn họ lúc này tất có một bên phải chết.

Nếu tên Lâm Cửu ngu ngốc không có cách nào xuống tay, vậy để bốn vương đến là được rồi, cho dù có đánh cuộc phá tan giam cầm nguy hiểm này cũng muốn để đám phàm nhân vô tri này ném thử hương vị hối hận cùng tử vong là như thế nào.

Rõ ràng là một con mèo con không có gì bất mắt, nhưng tiếng kêu phát ra từ miệng lại chứa khí thế cường đại như làm cho trời sập đất rung, thân hình nho nhỏ chắn trước Lâm Cửu bị thương, Tiểu thối miêu nhẹ nhàng cắn răng cùng ba người đối địch, một tầng sức nóng nhàn nhạt bốc lên quanh thân, không khí xung quanh như bị sức nóng này thiêu đốt tới méo mó.

Hết thảy những điều này thoát nhìn có vẻ vô cùng quý dị, mọi người bất tri bất giác cảm thấy ối bức quý dị, cứ như dưới chỗ ngồi đặt một cái lò lửa đang nướng bọn họ vậy.

Hoàng Phủ Thiên Niên vẫn bình tĩnh ngồi ở bao sương khẽ hí hí mắt, gắt gao nhìn chăm chăm nam tử đứng tại chỗ lung lay sắp đổ phía sau Tiểu thối miêu, chén trà bên cạnh “càn cạch” một chút rơi vỡ trên mặt đất, nước trà bắn tung toé, dính cả vào góc áo của hắn.

Liên hoa ấn kí... cư nhiên là người nam nhân hấn gặp trong miếu.

“Bệ hạ?” Nghe thấy tiếng chén trà rơi vỡ, một ảnh vệ như gió từ trong bóng tối đi tới quỳ gối trước mặt Hoàng Phủ Thiên Niên chờ mệnh lệnh, bọn họ vẫn luôn đi theo bên người hoàng đế nên bọn họ rất hiểu thói quen xử sự của Hoàng Phủ Thiên Niên.

Trầm ngâm một lát, Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn trong tràng thảo nhiên nói: “Cứu người ra.”

Sau khi ánh mắt dừng trên người Lâm Cửu một hồi, Hoàng Phủ Thiên Niên không khỏi hướng ánh mắt nhìn về phía Tiểu thối miêu tựa hồ đang phát sinh biến hoá nào đó, giữa hai đầu lông mày nổi lên lơ lửng một cỗ nghi vấn nhàn nhạt.

“Vâng!”

Ngay lúc ánh vệ đang chuẩn bị hành động, trên bầu trời đột nhiên truyền tới một hồi rỗng ngâm, mà đồng thời cái oi bức quỷ dị kia cũng biến mất vô tung.

64. Chương 64 - Diệt Thiên Trở Về

Trên bầu trời đột nhiên vọng đến một tiếng rỗng ngâm vang dội, âm âm như gió bão quét qua, chấn động đến mức khiến mọi người ở đây lung lay sắp đổ, ba người phía nữ tử hơi hơi sững sốt, chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo vô hình mạnh mẽ bắt lấy mình, thân thể tứ chi giống như bị ghim chặt trên mặt đất không thể nhúc nhích, chân khí cùng lực đạo toàn thân trong nháy mắt tựa như bị rút ra toàn bộ, cả người yếu ớt giống như hài nhi vừa sinh không hề có sức phản kháng.

Nội tâm ba người nổi lên một sự sợ hãi vô danh, tiếng rỗng ngâm vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Nghe thấy tiếng rỗng ngâm, thần kinh Lâm Cửu đang căng như sắp đứt, trong nháy mắt buông lỏng, khoe miệng cong lên một tia ý cười nhiễm huyết, nam nhân nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra, chân khí trong cơ thể dâng lên hỗn loạn, khắp nơi tán loạn, Lâm Cửu an tâm nhắm mắt lại hôn mê bất tỉnh, dù sao đã có người kia ở đây cho dù trời có sập cũng không quan trọng ha?

Giống như con rối bị cắt đứt dây chỉ, bạch y nam tử đột nhiên ngã xuống, trước khi thê thảm ngã soài ra đất vỡ thành từng mảnh từng mảnh, một cánh tay giấu trong hắc tụ* (ông tay áo đen) vững vàng tiếp được nam nhân, một mảnh trường bào hắc sắc bao phủ lên bạch thường như mây.

Nam nhân thần bí dưới lớp áo choàng đen không nhanh không chậm một tay đưa ra tiếp được Lâm Cửu, kéo vào trong ngực, một tay nhẹ nhàng kéo xuống áo choàng một lần nữa bao lấy nam nhân, cả quá trình lưu loát mà nhẹ nhàng chậm chạp, tựa như không thêm để ý sự tình phát sinh bên cạnh.

Bốn phía bốc lên một cỗ hắc vụ che chắn mắt người, người ngoại tràng không thấy rõ bên trong xảy ra chuyện gì, cũng không biết tiếng rỗng ngâm vừa rồi là chuyện gì xảy ra, chẳng nhẽ có mãnh thú xuất hiện? Nhưng mà bọn họ nhìn trái nhìn phải cũng không thấy dã thú gì, chỉ thấy hắc vụ trong tràng mênh mông một mảng.

Mọi người tuy rằng đối với việc hắc vụ xuất hiện như thế nào, bên trong hắc vụ phát sinh gì cảm thấy cực kỳ hứng thú, nhưng không ai có dũng khí xuống cận thận nhìn xem sao.

Mà ba người nhóm nữ tử trong màn hắc vụ lại thanh thanh sở sở thấy được hắc y nam nhân đột nhiên xuất hiện, không thấy rõ khuôn mặt, thân thể nam nhân dưới tấm áo choàng đen thông thả mà trấn định, nhưng chính phần quá độ thông dong kia, khiến bọn họ từ tận đáy lòng cảm thấy một nỗi sợ hãi khó hiểu, mà sự sợ hãi này theo bước chân hắc y nam nhân tới gần mà càng ngày càng đậm.

“Người... người muốn làm gì? Người có biết chúng ta là ai không?” Người ta một khi trong lòng sợ hãi, chung quy sẽ mất đi trấn định, ý đồ dùng lời nói hung ác để làm cho mình phần chấn mà tự tin hơn, nhưng ở trước mặt người quá mức cường đại này, tất cả hành vi chỉ càng tỏ ra yếu ớt cùng khô hài mà thôi.

Ngón tay đặt lên cổ tay Lâm Cửu nhẹ nhàng bắt mạch, sau khi biết người nọ không có gì trở ngại, Diệt Thiên không vội vã giải quyết mấy con kiến kia trước, không để ý đến ba người nữ tử, Diệt Thiên cách không một trảo, tiểu thối miêu “hư” một chút liền biến mất ngay tại chỗ.

Hành động của nam nhân mang theo khinh thường cùng miệt thị, nữ tử ba người tuy rằng trong lòng tức giận nhưng không dám biểu lộ ra trên mặt, vào lúc này nữ tử chỉ có thể dùng lực lượng phía sau mình để tiếp thêm can đảm.

Thanh âm của nàng lạnh lạnh mà chói tai, giống như phát ra tiếng tê rống cuối cùng trong sinh mệnh: “Chúng ta là người trong cung! Chúng ta là người của công chúa Thiên Hạ! Các ngươi dám giết sủng vật của công chúa là đã phạm vào tử tội! Nếu các ngươi dám bất chấp phạm nữa, công chúa nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Giống như chó nhà có tang chỉ biết sủa không ngừng, thật khiến người ta cảm thấy nhột nhèo.

Lúc nghe thấy công chúa Thiên Hạ, khoé miệng Diệt Thiên khẽ nhếch lên một mặt cười lạnh khinh thường: “Thì ra là nữ nhân nhàm chán lại ngu xuẩn kia a.”

Ai dám xưng đế quốc công chúa, tỷ tỷ của đương kim hoàng thượng là Nữ nhân nhàm chán lại ngu xuẩn? Diệt Thiên không chút nào để ý lời nói, ngữ khí tuyệt nhiên làm càn khiến ba người vừa tức vừa sợ.

“Lớn mật! Làm càn! Điều dân nhà ngươi dám nói xấu công chúa như thế, cho dù võ công của ngươi có cao nữa thì thế nào, ở trước mặt công chúa ngươi cũng chỉ như một con kiến... a...” Nữ tử còn chưa nói xong, đột nhiên thấy hắc y nhân kia duỗi tay về phía nàng, đây là một bàn tay sạch sẽ tái nhợt lại thon dài giống như chứa ma lực khiến người ta không thể rời mắt, cho dù biết bàn tay này sẽ cướp đi mạng sống của nàng, nhưng mà nàng không có một chút khí lực chống cự.

Bàn tay này cuối cùng đặt trên đỉnh đầu nàng, trong nháy mắt nàng cảm thấy mọi mệt, cảm thấy sinh mệnh cùng máu bên trong cơ thể điên cuồng trôi đi mất.

65. Chương 65 - Sống Hay Chết

Chứng kiến toàn bộ những việc vừa phát sinh trước mắt, hai người đứng bên cạnh nữ tử bắt đầu khiếp sợ, điều này sao có thể, điều này sao có thể, trên thế gian này sao lại có loại vô công tà dị như thế?

Nhưng mà tất cả điều này thực sự đã xảy ra ngay trước mắt bọn họ.

Bàn tay lạnh lẽo tái nhợt của hắc y nam tử đặt lên đỉnh đầu nữ tử, chỉ là một hành động đơn giản, không thêm bất kỳ hành động nào khác, dùng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ lão hoá của nữ tử kia, làn da vốn trắng nõn mịn màng dần dần trở nên lỏng lẻo mà nhợt nhạt vô sắc, từng nếp nhăn bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt, một mái tóc đen trong thời gian ngắn ngủi đã thành hoa râm, dần dần rơi xuống, chỉ trong nháy mắt, nữ tử từ một người thiếu nữ xinh đẹp biến thành một phụ nhân già yếu bất kham.

Sau khi thấy rõ màn này, trong lòng ba người đột nhiên đã nhận ra người trước mặt bọn họ là ai.

Nam nhân trong truyền thuyết đã biến hoa khôi Thiên Hương Các thành phụ nhân vừa già cả lại xấu xí – đại ma đầu Diệt Thiên.

Chẳng qua bọn họ đã không còn cơ hội nói chuyện này cho bất cứ ai nữa, trong nháy mắt ngắn ngủi, nữ tử già nua hoá thành một mảnh tro tàn...

Từ lúc hắc vụ xuất hiện đến khi nó tan biến cũng chỉ bằng thời gian một người chạy từ bao sương vào trăng, nhưng cũng chỉ trong thời gian ngắn như vậy, đợi đến lúc hắc vụ tan hết, mọi người phát hiện mấy người vừa ở đây đều đã biến mất không thấy tăm hơi, ngay cả một sợi tóc cũng không còn.

...

...

Cửu Thiên Khách Điểm

Ban đêm, ánh trăng như nước trút xuống mặt đất, đèn hoa rực rỡ treo lên, trong Cửu Thiên Khách Điểm ca múa tung bừng, tiếng đàn sáo reo vang không dứt, oanh ca yển ngữ, vô cùng náo nhiệt, hoàn toàn tương phản với mảnh u tĩnh ở hậu viện, trong viện ngẫu nhiên có tiếng ếch kêu từ trong bụi rậm vẳng đến, bóng cây hàng hàng, giống như bóng ma trong đêm tối.

Trong phòng ánh nến lay lắt, nam tử đã bỏ đi áo choàng đứng bên mộc dũng, rắc một loại bột phấn kỳ lạ vào trong nước, bàn tay tái nhợt hướng về phía trước ngửa ra, trong lòng bàn tay bất ngờ xuất hiện một mặt tựa như hoạ diễm của thanh liên, thanh liên hoạ diễm như một con thú ngoan ngoãn đã được thuần hoá nhảy múa trong lòng bàn tay nam nhân, theo điều khiển của Diệt Thiên hoá thành một con hoạ xà màu xanh chui vào bên trong mộc dũng.

Ngay sau đó, trên mặt nước bốc lên làn khói trắng lượn lờ, nước ấm vốn trong suốt nay lại trở nên trong xanh như ngọc bích, tựa như u tuyến, phát phơ từng đợt hương hoa sen nhàn nhạt thơm ngát.

Xoay người, Diệt Thiên chậm rãi đi tới bên giường, lúc đang định vươn tay chạm đến nam tử nằm hôn mê trên giường, một con tiểu hắc miêu trên người toàn máu đột nhiên chui ra từ trong ngực Lâm Cửu nhẹ nhàng trợn mắt với Diệt Thiên, móng vuốt nho nhỏ chắn ngang trước mặt như không muốn để Diệt Thiên tới gần.

Bàn tay đưa ra hơi khựng lại, Diệt Thiên nhẹ nhàng nhìn đôi mắt màu đỏ cầu kính của Tiểu thối miêu, ngón tay nhẹ nhàng động vào trán Tiểu thối miêu một chút, thân thể bị thương do cố gắng thoát khỏi giam cầm của Tiểu thối miêu liền loạn xạ choạng ngả xuống.

Trường tụ vung lên, Tiểu thối miêu hôn mê biến mất ngay trước mắt.

Diệt Thiên khom lưng lúc đang chuẩn bị bế Lâm Cửu lên thì lại tạm dừng, nhìn bạch y nhiễm vài điểm huyết mai trên người Lâm Cửu, tựa hồ cảm thấy có chút chướng mắt, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua y phục nam nhân, chỉ trong nháy mắt, dùng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ hoá thành tro tàn của bạch thường*(xiêm áo) trên thân nam nhân từng mảnh theo gió nhẹ bay.

Nhẹ nhàng thở ra, y phục che phủ trên thân nam nhân đã hoá thành tro tàn tức khắc tiêu tan không còn giấu vết, cơ thể nam tính sạch sẽ mà thon thả tiếp xúc với khí đêm đầu hạ ẩm áp, ánh sáng ngọn đèn màu cam nhạt khiến cho nam nhân đang hôn mê có vẻ hết sức nhu hoà, tựa như bạch liên trong nước sông trong vắt, mỏng lung mà thanh mỹ, nhưng lại không hề mất đi vẻ nam tính.

Hơi nheo nheo mắt lại, Diệt Thiên khom lưng ôm ngang eo Lâm Cửu cẩn thận đặt vào trong trì thuỷ u bích, một cảm giác mát lạnh xuyên thấu qua lỗ chân lông chui vào thân thể, Lâm Cửu dù đang hôn mê nhưng cũng nhin không được khẽ nhủu mày, nhẹ nhàng run rẩy.

66. Chương 66 - Người Đẹp Như Tranh

Tuỳ ý ngồi bên thành bồn, Diệt Thiên chỉ dùng một tay đỡ nam nhân hôn mê trong nước không để y trượt xuống, gió đêm lành lạnh hiu hiu kéo tới, khiến mặt hồ bích thuỷ nổi lên những gợn sóng lăn tăn.

Nước trong bồn dâng đến cổ của nam nhân, mái tóc đen tản mát như chiếc lá sen kiêu diễm phong tư trôi nổi trên mặt nước, không biết Diệt Thiên dùng biện pháp gì, bên ngoài làn da Lâm Cửu đã bị một tầng băng vụ nhàn nhạt bao trùm, toàn thân không chút huyết sắc, làn da ngăm trong nước cảm giác ần ần có phần trong suốt, máu trong huyết quản vẫn cứ lạnh như băng dị thường, nhưng lưu động nhanh chóng.

Bàn tay tái nhợt vốc lên một ít bích thuỷ rưới lên đầu Lâm Cửu, u thuỷ gần như trong suốt xuôi theo mái tóc đen của nam nhân chảy xuống mặt y, lúc rơi xuống khoé mắt thấy giống như là đang rơi lệ vậy, Diệt Thiên thần nhiên nói: “Tuy rằng người có được cực thánh chi thể vạn nhân khó cầu, tuy rằng một chút tiểu thương này cũng không đến mức giết chết người, tuy rằng người dù sao cũng là người cùng đồng tu với ta.”

“Nhưng mà nhìn thấy mấy con kiến hôi nhỏ bé đó gây tổn thương cho người, ta vẫn có một loại cảm xúc vi diệu, một loại cảm xúc rất vi diệu...” Ngón tay nhẹ nhàng xoa đi vệt nước trên khoé mắt Lâm Cửu, nam nhân trong hồ hơi hơi run rẩy lông mi, ánh mắt Diệt Thiên nhủu lại, khoé miệng nhếch lên ý cười nhợt nhạt: “Còn tính giả bộ bất tỉnh tới khi nào?”

Lâm Cửu vẫn “hôn mê” đột nhiên mở mắt lộ ra một nụ cười khổ với Diệt Thiên, kì thật trước lúc Diệt Thiên ôm y thì y đã tỉnh lại rồi, nhưng mà lúc ấy vẫn còn hơi mệt, vả lại y cũng rất vui khi được Diệt Thiên ôm a.

Sau đó cũng có nghĩ mở mắt ra, có điều sau khi nghe Diệt Thiên độc thoại, Lâm Cửu liền hoàn toàn vứt bỏ ý niệm muốn tỉnh lại trong đầu, tuy rằng bây giờ đã bị đại ma đầu này phát hiện, nhưng có thể nghe được mấy câu kia cũng không tồi chút nào.

“Cảm xúc vì điều gì?” Hơi hơi nghiêng người ngửa đầu nhìn nam nhân đã biến mất mấy ngày nay, y nhìn thật tỉ mỉ, như là muốn từ trên mặt Diệt Thiên tìm ra mấy ngày nay Diệt Thiên rốt cuộc đi đâu, làm chuyện gì.

Một khuôn mặt quá mức nhợt nhạt nhưng lại không có dấu hiệu của bệnh tật, mắt, lông mày, mũi, môi như là được khắc hoạ từ tranh mà ra, giống như một bức tranh đen trắng rõ ràng, có bóng đêm cực hạn, có ánh trắng sáng ngời trong đêm tối.

Diệt Thiên quay đầu mình qua, nói: “Vì sao không giết bọn họ?”

Lúc còn ở đáy cốc dưới huyền nhai, Diệt Thiên từng dạy cho Lâm Cửu một phương pháp giết người đơn giản mà lại vô cùng thực dụng, hơn nữa chỉ có cực thánh hay cực ma chi thể mới có khả năng sử dụng.

Chẳng qua là ưu điểm của phương pháp kia cũng là khuyết điểm trí mạng nhất, chỉ cần ra tay, người bình thường hẳn sẽ chết không nghi ngờ gì, cho dù là cao thủ đứng đầu cũng sẽ bị thương tổn cực lớn.

Theo Diệt Thiên thấy, Lâm Cửu lúc ấy có thể hoàn toàn bóp chết mấy con kiến hôi nhỏ bé kia trong lòng bàn tay. Nhưng mà Diệt Thiên không phải Lâm Cửu, Lâm Cửu cũng không phải là một tên đại ma đầu giết người không chớp mắt, đừng nói là giết người, đến một con gà Lâm Cửu cũng chưa từng giết qua.

Đây không phải là tính cách yếu đuối của con người, mà hoàn toàn là biểu hiện nhân tính của Lâm Cửu, có điều trong mắt Diệt Thiên, đây chỉ là lòng nhân từ khiến hắn cảm thấy thật nực cười, đúng là chiếu trong mùa đông, áo bông trong mùa hè — dư thừa.

Giết người người giết, giang hồ vốn là như thế, thế gian cũng là như thế.

67. Chương 67 - Truy Đuổi

Lâm Cửu không trả lời câu hỏi của Diệt Thiên, thảo luận mấy chuyện giết người kiểu này với đại ma đầu Diệt Thiên thật vô nghĩa, cũng sẽ chẳng có kết quả gì, y đương nhiên biết nếu y dùng tuyệt chiêu Diệt Thiên dạy có thể dễ dàng giết chết đối phương, không phải y không sợ chết, trái lại, vì y đã chết một lần nên y càng quý trọng tính mạng lên gấp hai lần, nếu không phải lúc đó Diệt Thiên xuất hiện, y có lẽ cũng sẽ ra tay để bảo mệnh.

Nhưng chưa đến nước vạn bất đắc dĩ, Lâm Cửu cũng không muốn dùng đôi tay của mình kết liễu sinh mệnh người khác.

“Người còn chưa trả lời ta, đang suy nghĩ cái gì?” So với thảo luận mấy vấn đề giết chóc, Lâm Cửu càng có hứng thú với lời Diệt Thiên vừa nói, giống như miêu trảo gãi gãi tâm y, ngứa ngứa khó chịu.

“Người muốn biết gì?” Trong mắt Diệt Thiên nổi lên ý cười nhợt nhạt, phảng phất như đã xuyên thấu qua đôi mắt sáng ngời kia của Lâm Cửu nhìn thấy khát – vọng nào đó trong nội tâm nam nhân.

“Người đang lo lắng cho ta, phải không?” Giống như con mèo con trộm được thịt, khoe miệng Lâm Cửu cong lên, y xoay người gác tay mình lên thành bốn ngửa đầu nhìn Diệt Thiên, không biết Diệt Thiên đã thả được gì vào trong bồn, làm phép gì, thương thế trên người Lâm Cửu đã gần khỏi hoàn toàn.

“Người là người cùng hợp tu với ta.” Nhìn bàn tay ướt đẫm của người nào đó đang nhẹ nhàng lôi kéo quần áo mình, Diệt Thiên chỉ thần nhiên trả lời, nhưng không đẩy bàn tay không an phận của đối phương ra.

“Chỉ như vậy?” Khẽ cau mày, hai tay đột nhiên đặt lên bả vai Diệt Thiên, Lâm Cửu nhanh chóng nhảy lên phía trước, giống như con thủy yêu nhảy ra khỏi mặt nước giữa màn đêm u tối, há cái miệng đầy máu muốn ăn thịt người.

Kì thật Lâm Cửu muốn dụ dỗ Diệt Thiên, còn về nguyên nhân, có lẽ là bởi vì y mất hứng tại sao chỉ có y giống một con mèo lòng hiếu kì quá nặng, tại sao rõ ràng Diệt Thiên cũng cùng y đắm sâu vào độc của hợp tu nhưng vẫn bảo trì vượt qua lí trí thường nhân, cũng có lẽ bởi vì y muốn nhìn thấy một Diệt Thiên không lí trí, không bình tĩnh, không bày ra bộ dáng bất an thần bí đó trước mặt y.

Đáng tiếc động tác của Diệt Thiên vẫn nhanh hơn, đối mặt với một người nào đó có khuynh hướng tự động hiến – thân, nam tử như lang như hổ nhào về phía hắn, hắn chỉ là hai tay nhẹ nhàng ngăn cản, nhẹ nhàng đẩy, nam nhân nào đó liền “bùm” một tiếng ngã vào trong bồn.

Xoay người, tiêu sái rời đi, nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng mắng chửi bừa bừa sức sống, ma đầu nào đó khoe miệng mỉm cười: “Ngày mai dẫn người đến Thiên Hương Các hạ hạ hoả.”

“Thối ma đầu, ai muốn hạ hoả a!”

Từ trong bồn bước đi ra, Lâm Cửu dùng sức lắc lắc mái tóc ướt sũng, không thèm mặc quần áo chân trần đi theo sau Diệt Thiên vào phòng ngủ, hai ba bước liền chui vào trong chăn bao kín mít.

Diệt Thiên lắc lắc đầu, nhìn nam tử nào đó không mời mà tự tới chiếm lấy giường ngủ của hắn, nói: “Người đi nhầm phòng rồi.”

Trở mình đưa lưng về phía Diệt Thiên đang đứng bên giường, Lâm Cửu cuốn chăn cười nói: “Dù sao người cũng không ngủ giường.” Y hôm nay là hạ quyết tâm không buông tha tên đại ma đầu người gặp người sợ này.

Diệt Thiên càng trốn tránh, lại càng khiến Lâm Cửu muốn truy đuổi đằng sau, giống như trò điều hâu bắt gà con vậy, lại không biết rằng ai mới là điều hâu chân chính, ai mới là bên bị truy đuổi.

Lâm Cửu một lúc lâu không nghe thấy Diệt Thiên nói chuyện, cùng với âm thanh cửa phòng kéo kẹt đóng lại, bên tai Lâm Cửu vang lên một âm thanh rất nhỏ của tiếng y phục ma sát nhau tất tất tuồn rơi như là có người đang thoát y phục, sau đó trên giường lại nhẹ nhàng chấn động do bị một người áp lên.

Còn chưa chờ Lâm Cửu trở mình qua xem xét xem Diệt Thiên rốt cuộc đang làm gì, Lâm Cửu đột nhiên cảm thấy bên cạnh tăng thêm một người, một cảm giác lạnh lạnh đặc thù xuyên thấu qua lớp chăn gấm từ phía sau phiêu tán mà đến, nhẹ nhàng làm cho máu trong cơ thể y lưu động cấp tốc.

Lâm Cửu vội nẩy người lên, ánh mắt đột ngột tròn to, Diệt Thiên chỉ mặc nội y đang ngửa mặt từ từ nhắm hai mắt nằm bên cạnh y, y lúc đầu sững sốt, sau đó khoe miệng mỉm cười, dù sao thương thế trên người vẫn chưa khỏi hoàn toàn, nam nhân hơi lộ vẻ mệt mỏi nhanh chóng cuốn chăn, đầu dựa vào vai Diệt Thiên, cảm thụ nhiệt độ cơ thể băng lãnh kia rồi ngủ thiếp đi.

68. Chương 68 - Thần

Tầng sáng, trong hậu viện Cửu Thiên Khách Điểm thỉnh thoảng có vài tên tiểu nhị xách theo nước ấm nhanh chóng đi về hướng khách phòng, những giọt sương trên thảm cỏ xanh thấm ướt cả đế hài, những bông hoa xinh đẹp bừng tỉnh sau giấc ngủ say toả ra hương thơm ngát mê người.

Mấy vị khách nhân say rượu đêm trước còn đang như đầu khó chịu ngủ vùi, ngẫu nhiên có vài cô nương gia đã sớm thức dậy trang điểm mặc quần áo thơm mát, bên ngoài Cửu Thiên Khách Điểm, mấy cỗ xe sang trọng đang đậu trước cửa, không biết là người nào tới, mà khách điểm lão bản phải tự mình xuất môn ra nghênh đón, đoàn người lặng lẽ băng qua tiền đường đi về hướng hậu viện.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cánh cửa sổ bằng gỗ chiếu nghiêng chùm nắng rực rỡ vàng nhạt mờ mờ lung, từng tia nắng nhẹ nhàng rơi trên mái tóc Diệt Thiên, nam nhân không thích ánh mặt trời nhanh chóng mở mắt ra, cơ hồ theo bản năng muốn nâng tay đóng kín cánh cửa sổ lại, nhưng giữa lúc đang chuẩn bị nâng tay lên thì ngừng lại, có vật gì đó đang đè nặng lên tay hắn.

Không chỉ cánh tay, còn có ngực, cả chân đều bị một vật gắt gao đè nặng, Diệt Thiên không cần nhìn cũng biết là ai đang nằm trên người hắn.

Lâm Cửu vẫn còn đang say trong giấc nồng giống như xuân đằng quấn quanh người Diệt Thiên, hai tay ôm vai Diệt Thiên, đầu gác lên ngực nam nhân, một chân vắt lên lưng Diệt Thiên, ngủ say như chết.

Tư thế ngủ xấu vô cùng này thật sự là không tương xứng chút nào với bộ dáng Lâm Cửu, có lẽ là bởi vì vừa rồi Diệt Thiên hơi động một chút, Lâm Cửu đang ngủ mất hững mà làm bầm một tiếng, cọ cọ lên người Diệt Thiên, tìm một vị trí thoải mái ôm nam nhân như ôm gối ôm vù vù ngủ tiếp.

Tầm chán đã bị Lâm Cửu đá xuống góc giường, trên thân trống trơn, nhưng nam tử này tựa hồ không hề cảm thấy lạnh, ngược lại ngủ còn đặc biệt hương trầm.

Ánh nắng dần dần bao trùm lấy hai người, nam nhân không thích ánh mặt trời chỉ hơi nhíu mày, nhưng cũng không biểu hiện thêm gì khác, xem điệu bộ của Lâm Cửu, trái lại thực thích được nắng sớm sưởi ấm thân thể.

Hơi hơi cúi hạ tầm mắt nhìn người nam tử đang ghé vào người mình ngủ, Diệt Thiên chuyển động bàn tay chậm rãi đặt lên eo Lâm Cửu, một cổ xúc cảm mịn màng từ lòng bàn tay truyền đến, xuôi theo thắt lưng, hắn nhẹ nhàng xoa xoa lưng Lâm Cửu, luồng chân khí mềm nhẹ từ lòng bàn tay truyền vào trong cơ thể nam nhân đang ngủ say.

Vết thương ngày hôm qua, đã khỏi hẳn hoàn toàn.

Mặc dù đã tỉnh lại, nhưng Diệt Thiên tựa hồ cũng không nghĩ đánh thức nam tử nào đó đang nằm trên người mình, nhẹ nhàng xoa bóp, ánh nhìn chăm chú thản nhiên, không biết đang nghĩ đến điều gì.

Ngoài cửa sổ chim hót líu lo, trong phòng Diệt Thiên đột nhiên giương mắt nhìn về phía cửa sổ, sau đó liền từ trên giường ngồi dậy, Lâm Cửu “nhanh như chớp” bị lăn vào bên trong giường, chuyển động như vậy, dù Lâm Cửu có ngủ say như chết thì cũng nên tỉnh.

Lâm Cửu ngáp một cái, không tình chẳng nguyện mở mắt ra, trong tầm mắt mông mông lung lung chỉ thấy bóng dáng của tên đại ma đầu nào đó, y xê dịch về phía Diệt Thiên, vươn tay ôm lấy thắt lưng Diệt Thiên đang chuẩn bị bước xuống giường, ô ô nam nam nói: “Sớm như vậy dậy làm gì chứ, ngủ tiếp một lát đi, bởi ta ngủ thêm một lát...”

Mang theo tiểu ý quay đầu lại nhìn Lâm Cửu đang ôm lấy mình không buông, Diệt Thiên nhẹ giọng nói: “Có người đến đây.”

“Người nào a, bảo hắn xéo đi, mới sáng sớm ngày ra thật đáng ghét.” Mở mắt ra rồi lại nhắm lại, Lâm Cửu vừa mới tỉnh dậy tức giận mắng. Bấy giờ cho dù có là thiên vương lão – tử đến đây y cũng không muốn thức dậy a.

Lâm Cửu ôm chặt Diệt Thiên không buông, lúc đang chuẩn bị tiếp tục cùng Chu Công chơi cờ, đột nhiên cảm thấy trên mông tê rần, “ba” một âm thanh thanh thanh vang lên, ngay sau đó là giọng nói bình thản trước sau như một của Diệt Thiên: “Dậy đi.”

Ý thức được đã xảy ra chuyện gì, Lâm Cửu nẩy một cái liền bật phắt dậy, nhưng đại ma đầu nào đó đã ra khỏi phòng. Lâm Cửu sắc mặt ửng đỏ, thấp giọng quát: “Cư nhiên đánh vào mông ta.”

69. Chương 69 - Phóng Khách

Trong đình viện Cửu Thiên Khách Điểm, đoàn người đang đi về hướng viện tử của một vị khách nhân nào đó, những người này quần áo tuy rằng không giống nhau, nhưng tiếng bước chân lại vô cùng đều đặn, hơn mười người mà như chỉ có một người bước đi, cùng lúc nhấc chân, tốc độ giống nhau bước lên cùng một khoảng cách, trong buổi sáng sớm yên tĩnh lại càng khiến người ta có một loại áp lực vô hình, đám hạ nhân cùng khách nhân đến trước mặt họ đều biết điều mà vòng sang đường khác.

Kim Thiều đi ở chính giữa những hành nhân*(người đi bộ) này ổn định tâm thần, thật cẩn thận đi theo Hoàng Phủ Thiên Hách làm người dẫn đường cho vương gia: “Tứ công tử thỉnh đi bên này, ma đầu kia thích nơi u tĩnh râm mát, viện tử hẳn trụ hơi xa một chút.”

Đoàn người phát hiện càng đi vào sâu bên trong những người đi lại ngang qua nơi này càng ít, thỉnh thoảng có mấy tên tiểu nhị mang theo nước ấm từ viện tử này đi ra.

Hoàng Phủ Thiên Hách phóng mắt nhìn tiểu viện tử ẩn trong khu rừng trúc cách đó không xa, viện tử này tuy rằng không tính là vô cùng tinh xảo xa hoa, nhưng cũng không kém, nấu mình trong rừng trúc thật cũng có vài phần hương vị.

“Diệt Thiên trụ ở bên trong?” Hoàng Phủ Thiên Hách đang đi phía trước bỗng ngừng lại, những người đi theo phía sau hẳn cũng lập tức ngừng cước bộ.

“Đúng vậy.” Kim Thiều cung kính nói: “Viện tử đại ma đầu đang trụ chính là nơi này, ngày thường hẳn không cho phép người bên ngoài tới gần, cũng không ai thấy hẳn từ bên trong đi ra.”

Hoàng Phủ Thiên Hách gật gù đầu, ra lệnh cho những người khác ở lại đây, từ nhỏ hẳn đã sống trong hoàng cung, lại thường xuyên tiếp xúc với người trong giang hồ, gặp qua biết bao nhiêu người và chuyện, đối với kiểu người như đại ma đầu cũng có hiểu biết sơ sơ, phần đông những năng nhân*(người tài ba) dị sĩ đều có phong cách hành sự của riêng mình, mà Diệt Thiên hiển nhiên là một người thích sự yên tĩnh.

Nếu hẳn đã muốn đến bái phỏng Diệt Thiên, vậy cũng nên xuất ra chút thành ý, hùng hùng hổ hổ mang theo một đám người chỉ sợ sẽ bị cửa sập vào mặt*(ý là không cho vào nhà).

...

...

Y phục ngày hôm qua đã bị Diệt Thiên đốt thành tro, Lâm Cửu lại một lần nữa lấy một bộ bạch y khác mặc vào, ở trong phòng tìm một hồi mà vẫn không thấy tiểu thối miêu đâu, không biết nó lại chạy đi đâu mất rồi.

Đi tới ngoại gian, Lâm Cửu thấy Diệt Thiên đang ngồi ở bên bàn uống trà, trên đầu trùm một cái áo choàng lớn màu đen, theo động tác uống trà của Diệt Thiên mà có thể nhìn thấy đôi môi góc cạnh phân minh của nam nhân.

Lâm Cửu đi qua ngồi thật mạnh lên ghế, nhìn chằm chằm vào Diệt Thiên, thế nhưng đối phương căn bản bất vi sở động, y khẽ thở dài, nghiêng đầu nói: “Mới sáng sớm tinh mơ đã phải dậy, ở đâu có người a, có phải là tiểu sư đệ kia của ngươi lại chạy tới hay không?”

Nói đến cũng kì quái, vị tiểu sư đệ tính tình cổ chấp kia của Diệt Thiên vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ tới tận Ân Đô, nhưng mà từ sau khi Diệt Thiên rời đi Lâm Cửu cũng không thấy bóng dáng của vị Trần Khôi tiểu sư đệ đó đâu nữa.

Có điều nếu Diệt Thiên đã trở về, nói không chừng vị Trần Khôi tiểu sư đệ lại từ đâu đó nhảy ra.

Đặt chén trà xuống, Diệt Thiên nói: “Tới đây chính là người quen của ngươi.”

“Người quen?” Lâm Cửu hơi nhướn nhướn mi, nghi hoặc nhìn ra cửa phòng: “Ngươi cũng chưa nhìn thấy làm sao biết đó là người quen của ta?”

Lâm Cửu vừa dứt lời, bên ngoài viện tử liền vắng đến thanh âm “người quen” của y.

“Hoàng Phủ Thiên Hách đến đây bái kiến, không biết Diệt Thiên các hạ có thể mở cửa ra gặp hay không?”

Hoàng Phủ Thiên Hách, tên Hoàng Phủ Thiên Hách kia sao lại chạy đến đây, chẳng lẽ là bởi vì chuyện xảy ra ở đầu thú tràng hôm qua? Lâm Cửu đây bụng nghi hoặc quay đầu nhìn Diệt Thiên, người sau đứng dậy tùy tay vớ lấy một chiếc áo choàng trắng ném cho Lâm Cửu: “Đi.”

70. Chương 70 - Thần Côn? Thần Côn!

Đi? Đi đâu?

Đương nhiên không phải ra mở cửa tiếp đón Hoàng Phủ Thiên Hách vào phòng sau đó mọi người sẽ cùng nhau ngồi xuống tán gẫu ăn hoa quả rồi, Diệt Thiên trực tiếp kéo Lâm Cửu đến cửa sổ phía sau nhảy ra ngoài chạy đi, lúc này nghênh đón Hoàng Phủ Thiên Hách chỉ còn vển vẹn một toà viện tử trống không mà thôi.

Vạn dặm không một bóng mây, trời xanh như tủy, vàng tơ xanh nhạt, nhợt màu tím phớt, vạn vật như được tiếp thêm năng lượng bùng bùng sức sống.

Dòng suối quanh co uốn lượn chảy róc rách róc rách, như một chú rắn nhỏ vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ đông dài đằng đằng, uốn sóng thân mình chậm chạp trườn về phía trước. Đốt lên đồng lửa bên dòng suối, Lâm Cửu mặc bộ bạch thường đang ngồi trên cỏ nướng thỏ hoang, dã ngoại nướng thịt hay gì gì đó là những thứ y thích nhất.

Tiểu thối miêu đã lành thương tiếp tục nằm soài bên cạnh với cái mặt thối thối, thỉnh thoảng lại lặng lẽ liếc nhìn người nam nhân nào đó mất hết cả hình tượng chăm chăm nhìn vào con thỏ hoang đang nướng mà chảy nước miếng, trong lòng vừa phức tạp lại lộn xộn...

Chỉ mãi “chăm sóc” cho dã vị*(món ăn được làm bằng thịt chim muông thú rừng) nên đương nhiên Lâm Cửu cũng không chú ý tới những cái nhìn trộm của Tiểu thối miêu, sau khi từ Cửu Thiên Khách Điểm đi ra Diệt Thiên liền đưa bọn họ đến một khu rừng nhỏ, sau đó giống như ảo thuật gia lấy ra con Tiểu thối miêu đã lành thương ném cho Lâm Cửu, rồi không biết chạy đi đâu, chỉ bảo Lâm Cửu ở đây chờ hẩn.

Vì thế sau chưa đầy mười giây đứng đợi Diệt Thiên, Lâm Cửu liền nhảy đi tàn sát tiểu động vật trong rừng, từ sáng đến giờ y chưa ăn cái gì, lúc này bụng đã đói cồn cào.

Thỏ rừng được nướng chín toả ra một mùi thơm ngát ngát ngây lòng người, Lâm Cửu bắt chắp cái nóng xé ngay một miếng thịt thỏ nếm nếm, thoả mãn gật gật đầu, lại xé một cái đùi thỏ đưa cho Tiểu thối miêu, sau đó mình cũng tự cầm một cái đùi đưa lên miệng gặm.

Tiểu thối miêu nhìn chân thỏ lại nhìn Lâm Cửu vốn mất hết hình tượng gặm thịt, nhe nhe răng cú đầu cắn lên, hẩn đường đường là Thú Vương, đến cuối cùng lại để một tên phạm nhân đáng ghét tới cứu, phạm nhân ngu xuẩn, chỉ với mấy cái bản lĩnh cón con kia mà cũng đòi khoe ra, ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Bồn vương mới không cần người tới cứu!

Tiểu thối miêu giữ chặt lấy cái chân thỏ vùi đầu cắn từng ngụm từng ngụm như để trút cơn giận. Chẳng được bao lâu đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến một trận ho khan kịch liệt, sau đó một mẫu xương chân còn lại của con thỏ rơi ngay trước mặt hẩn.

Phạm nhân đáng ghét này lại đang làm cái trò quỷ quái gì đây? Tiểu thối miêu giận dữ ngẩng đầu lên, nhìn vào Lâm Cửu giống như là bị sốc mà mãnh liệt ho khan, thấy người sau mở trừng hai mắt nhìn về phía trước, Tiểu thối miêu cũng theo tầm mắt của Lâm Cửu mà quay ra nhìn, trên khuôn mặt thối thối đầu tiên là lộ ra khó chịu, sau đó là khinh thường mà oán thầm:

[Ma đầu đáng ghét, xuất hiện từ lúc nào không biết? Hừ, cho dù có thay đổi quần áo và màu tóc, không phải vẫn là cái tên ma đầu đáng ghét khó coi lại xấu xí kia sao. Thối Lâm Cửu, thối phạm nhân, tên hỗn đản thủy tính dương hoa, tên thối ma đầu đó có cái gì đẹp đâu chứ, ánh mắt trừng lớn như vậy làm gì!]

Lâm Cửu cảm thấy thực may mắn là mình đã gặm hết thịt trên đùi thỏ, bằng không rơi xuống đất rất lãng phí a!

Đại ma đầu thối Diệt Thiên không khỏi cũng quá dọa người đi, té ra vừa rồi biến mất là để đi thay đồ ha, thế nhưng hoàn toàn... hoàn toàn không giống như một tên Đại ma đầu a, lại càng như là... cái gì ý nhỉ...

Thánh mẫu? Thần côn? Hay vị thần tiên sau lưng lấp lánh hai chữ Từ bi ?

Lâm Cửu đã hoàn toàn bị Diệt Thiên sau khi thay đồ dọa đến ngu người.

71. Chương 71 - Biến Biến Biến

Chính xác mà nói, kì thật Diệt Thiên cũng không thay đổi hình dạng của mình, hần chỉ là thay bộ trường bào hắc sắc luôn mặc bằng một bộ nguyệt bạch sắc*(màu trắng hơi xanh) trường bào, mái tóc đen như mực nhuộm thành một mái tóc trắng như tuyết, còn mặc sắc liên hoa ấn trên trán thì được dùng một miếng ngọc bội tinh mỹ nhạt màu làm gạch sức* che đi.

Nhưng chỉ cần vài thay đổi qua loa như thế lại có thể triệt để đem Đại ma đầu người gặp người sợ biến thành đại thánh mẫu người gặp người kính, à nhầm, là đại thánh công, đại tiên nhân, siêu cấp đại thần côn!

Bộ dáng hiện tại của Diệt Thiên thể nhưng so với những tu tiên giả mà Lâm Cửu đã từng gặp lại càng giống một tiên nhân hơn.

Lâm Cửu phảng phất như nhìn thấy trên đỉnh đầu Diệt Thiên lấp lánh vàng sáng thiên sứ, sau lưng là hai đại tự*(chữ to) lập loè kim quang — Từ bi.

Sách sách sách, cách ăn mặc này của Đại ma đầu cũng quá hù người đi, Lâm Cửu thất thần đứng nhìn Diệt Thiên trước mặt y, không kiềm nổi, nói: “Người là đang tính chuyển sang luyện cực thánh chi thể?”

Diệt Thiên khuôn mặt lãnh đạm, khoé miệng giương lên một tia ý cười nhợt nhạt, thần thánh, khiến Lâm Cửu cảm thấy vô cùng không thích ứng: “ Không, ta tính cùng người đi gặp Tĩnh vương Hoàng Phủ Thiên Hách.”

“A?” Lâm Cửu đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức hiểu được ý tứ của Diệt Thiên.

Lâm Cửu hiện tại xem như đã chính thức công khai thân phận của mình với Hoàng Phủ Thiên Hách, người cũng vào ở trong viện tử của vương gia, trước khi về đến Hoàng thành phỏng chừng Hoàng Phủ Thiên Hách sẽ không để một mình Lâm Cửu rời đi, nhưng mà bên cạnh Lâm Cửu còn có một vị Đại ma đầu, vậy có nghĩa là Lâm Cửu phải chạy hai bên, lúc ban đầu Lâm Cửu vào ở trong đại viện của Vương gia chỉ là ham mới mẻ nhất thời, hơn nữa sau đó Diệt Thiên lại tiêu thất một đoạn thời gian.

Hiện tại nha.....tên ma đầu nào đó đã trở lại, Lâm Cửu thỉnh thoảng có đôi khi vẫn sẽ muốn nhượng tên ma đầu nào đó lưu lại bên mình, bằng không y sẽ không có cảm giác an toàn.

Mặc kệ Diệt Thiên xuất phát từ mục đích gì mà phải thay đổi hoá trang, bỗng nhiên từ một tên Đại ma đầu biến thành một vị đại tiên nhân, Lâm Cửu vui vẻ tiếp nhận thay đổi của Diệt Thiên, đây không phải có nghĩa là Diệt Thiên có thể lưu lại bên người y hay sao?

Sau khi Diệt Thiên thay đổi trang phục đối với Lâm Cửu mà nói nhưng thật ra thuận tiện không ít, ít nhất hiện tại y có thể quang minh chính đại dẫn vị Đại ma đầu này tiến vào trong đại viện Tĩnh vương ở.

Về phần chuẩn bị lời giải thích cần nói với Hoàng Phủ Thiên Hách y cũng đã nghĩ được rồi, y trước kia không phải đã từng đề cập qua chuyện y từ trên Vọng Nguyệt Sơn xuống hay sao? Vậy liền không phải đơn giản, dù sao cũng không có mấy người đã từng gặp qua bộ dáng thật sự của Diệt Thiên, chỉ an bài cần cấp cho Diệt Thiên một cái thân phận tiên hiệp là đủ rồi, hưởng hồ hiện tại dù y có chỉ thẳng vào Diệt Thiên mà nói nam nhân tiên tư phiêu dật này là Đại ma đầu, chỉ sợ cũng sẽ chẳng có ai tin.

Có điều cho dù có thay đổi thân bạch y, Đại ma đầu vẫn là cái tên Đại ma đầu không thích ánh nắng mặt trời kia, không trùm áo choàng lớn nữa, vậy đổi thành nón viền bốn phía đều phủ lụa trắng*,che kín mít.

Sau khi hướng Diệt Thiên nhả nhủ vài câu đơn giản để lúc nữa còn dùng làm lí do, Lâm Cửu ôm theo Tiểu thối miêu nhu thuận khác thường, đi lên một chiếc xe ngựa bình thường mà Diệt Thiên đã sai người chuẩn bị tốt từ trước.

Mắt nhìn xa phu đang điều khiển xe ngựa bên ngoài, Lâm Cửu thuỷ chung không vẫn không thể tưởng tượng ra ngày thường Diệt Thiên xử lí những việc lật vạt này thế nào, như là bạc của Đại ma đầu từ đâu tới đây, như là y phục mà xa là ai giúp Đại ma đầu chuẩn bị, Đại ma đầu dù sao cũng chỉ là con người, vô công dù có tốt đến đâu thì vẫn chỉ là một người cần phải ăn uống nghỉ ngơi.

72. Chương 72 - Hiền Môn Thánh Giả

Trọ trong phòng tốt cần tiền, ăn đồ ăn ngon cần tiền, mua y phục cũng cần tiền, tiền của Diệt Thiên là từ đâu mà tới nha, người thiên tính cao ngạo như Diệt Thiên thế này, người luôn độc lai độc vãng chắc chắn sẽ không tự mình ra ngoài làm công.

Quan to quý tộc trong thời cổ đại đều thích dưỡng môn khách, môn khách chính là tương đương với những nhân vật bên lề xã hội, qua lại không ngớt với quan to quý nhân để tìm kiếm giá trị cùng công danh của mình. Lâm Cửu cũng không cho rằng người như Diệt Thiên này lại cam nguyện đóng vai trò như môn khách, nhưng nói đi nói lại, chỉ cần Diệt Thiên nguyện ý, chỉ sợ các vương công quý tộc ở không ít quốc gia đều rất vui lòng dưỡng một vị môn khách như vậy đi.

Thế nhưng Diệt Thiên không chỉ mặc thật tốt, trụ thật tốt, giống như vô luận đi đến đâu cũng đều có người tùy thời ở bên cạnh hầu hạ, thêm trước đó không lâu còn đột nhiên tiêu thất một đoạn thời gian, Lâm Cửu phát hiện hoá ra sự hiểu biết của y với Diệt Thiên thật là ít ỏi.

“Cách đây không lâu ngươi đi nơi nào?” Cuối cùng vẫn là kìm không nổi lòng hiếu kì, ở trong xe ngựa đang trên đường chạy tới viện tử Tinh Vương cư trụ, Lâm Cửu đã hỏi ra miệng.

Diệt Thiên vẫn duy trì tư thế nhắm mắt điều tức, trên mặt không có biểu tình gì: “Bắc Quốc.”

Bắc Quốc là một quốc gia nằm ở tận cùng cực Bắc của Xích Thổ Đại Địa, băng tuyết quanh năm, lãnh thổ rộng lớn, xuyên qua Bắc Quốc tiếp tục đi về hướng Bắc là dòng sông băng không người, nghe nói bên trong dòng sông băng đó có không ít hung cầm mãnh thú, là một nơi hoang vắng con người không thể sinh tồn mà cũng chẳng muốn đặt chân tới.

Hoàng Phủ Đế Quốc nằm ở phía Tây Nam, Bắc Quốc lại ở cực Bắc, những hiểu biết của Lâm Cửu đối với Bắc Quốc cũng không phải là quá nhiều, có điều dựa vào kiến thức về địa lí từ kiếp trước, Lâm Cửu đại khái cũng có thể hiểu rõ địa phương kia là nơi thế nào, nghe nói Bắc Quốc tuy rằng ở cực Bắc, nhưng dân số giàu có và đông đúc, phong cảnh tuyệt đẹp, có lẽ giống với Bắc Âu ha.

Nhưng mà Diệt Thiên đi Bắc Quốc làm cái gì a? Mà còn phải đi gấp như vậy?

“Ngươi đi Bắc Quốc làm gì, nơi đó có người quen của ngươi?” Lâm Cửu hỏi.

Diệt Thiên mở mắt, nhìn Lâm Cửu nói: “Ngươi còn nhớ Trần Khôi không?”

Lâm Cửu gật gật đầu: “Nhớ rõ a, y là sư đệ của ngươi.”

“Y đến từ Bắc Quốc.” Diệt Thiên nói: “Nơi đầu tiên ta sinh sống cũng là Bắc Quốc, nếu như nói nơi đó có người nào mà ta nhận thức, cũng có thể coi như vậy đi.”

“Sư môn của ngươi...” Lúc Lâm Cửu đang chuẩn bị tiếp tục đặt câu hỏi, xe ngựa đã dần dần dừng lại, bọn họ đã đến đại viện tử bên cạnh phủ thành chủ.

Vừa mới moi ra được ít điểm mấu chốt, Lâm Cửu không khỏi bực mình, y còn muốn ở tiếp trong xe ngựa để hỏi hỏi Diệt Thiên. Thật không khéo lúc này một chiếc xe ngựa khác chở Hoàng Phủ Thiên Hách cũng tiến về đây, nghe được tiếng quát của thị vệ bên ngoài, Lâm Cửu chỉ có thể bước xuống xe.

“Lâm Cửu.” Khi Lâm Cửu vừa mới nhắc mình lên, Diệt Thiên đột nhiên nói với y: “Sau này ta sẽ đưa ngươi đi Bắc Quốc, tới nơi đó rồi, những thứ ngươi muốn biết đều sẽ có đáp án.”

Lâm Cửu quay đầu lại nhìn vào mắt nam nhân, trong mắt lộ ra ý cười ảm áp, đáng ghét a, tâm tư của mình giống như bị Diệt Thiên nhìn thấu hết thảy, chiếm được lời cam đoan của nam nhân, Lâm Cửu tâm tình vui sướng nhảy xuống xe ngựa, tên thị vệ đang chuẩn bị tiến đến đuổi người vừa nhìn thấy Lâm Cửu liền sững sờ tại chỗ, công tử xinh đẹp này không phải là vẫn luôn ở trong viện sao, lúc nào thì biến thành từ bên ngoài trở về?

Có một đoạn thời gian Lâm Cửu vẫn luôn ở trong viện của Tĩnh Vương, người trong phủ cơ bản đều nhận thức vị công tử trẻ tuổi đẹp vô cùng này.

Nếu là xe ngựa của vị công tử xinh đẹp này, vậy bọn họ tất nhiên không cần qua đó, mấy thị vệ một lần nữa lui về giữ cửa.

Trời mới vừa sáng đã tự mình đến Cửu Thiên Khách Điểm đăng môn báỉ phỏng, lại toi công vô ích, vị Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách đành ngồi xe ngựa trở về quý phủ, vương gia địa vị cao quý tự mình đăng môn, phóng nhãn nhìn khắp thiên hạ có mấy ai có thể thừa thụ được ân sủng như vậy cơ chứ, có điều Hoàng Phủ Thiên Hách tuy rằng phí công, nhưng trên khuôn mặt tuấn đạt vẫn không thấy biểu lộ bất cứ sự tức giận nào, trên mặt vẫn xuân phong phơi phới, ấm áp như gió.

Sau khi nhìn thấy Lâm Cửu nhảy xuống từ một chiếc xe ngựa khác, Hoàng Phủ Thiên Hách lập tức mừng rỡ ra mặt, không để ý đến sự ngăn cản của người khác nhảy ngay xuống xe tự mình ra nghênh đón.

“Người đã đi đâu, tối hôm qua cũng không thấy người ở trong phòng, chỉ để lại mảnh giấy rồi ra đi, người có biết ta lo lắng cho người thế nào không?” Hoàng Phủ Thiên Hách sải bước như gió, vội vã đi tới bên cạnh Lâm Cửu, thấy nam tử mang ý cười trước mặt, trong lòng dù thế nào cũng không có biện pháp sinh khí, cuối cùng hoá thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Lâm Cửu.

Trong lòng Lâm Cửu cảm động, cười nói: “Người xem ta không phải vẫn khoẻ mạnh đứng đây sao, có gì mà phải lo lắng chứ?”

“Lần sau nếu người còn dám không nói một tiếng đã bỏ đi như vậy, xem ta chinh người thế nào.” Như cảm thấy được lời nói uy hiếp này chưa đủ để Lâm Cửu nghe vào tai, Hoàng Phủ Thiên Hách lại bổ sung thêm: “Trời người lại hung hăng đánh vào mông!”

“Điện hạ...” Lâm Cửu tức giận lên tiếng, trong lòng lại dở khóc dở cười, không biết tại sao, nhưng nghe thấy lời nói uy hiếp của Hoàng Phủ Thiên Hách, y liền nhớ đến một đêm kia tên đại ma đầu nào đó chụp vào mông y một chưởng, ngay lập tức cảm thấy trên mặt có chút khô nóng.

“Sao, người tưởng những lời này là bốn vương tuý tiện nói ra miệng? Ta Hoàng Phủ Thiên Hách đã nói là giữ lời.” Thấy trên mặt Lâm Cửu hơi hơi hồng lên, tâm tình Hoàng Phủ Thiên Hách trở lên niềm hân hoan không thể giải thích, trong lòng cũng vô cùng xúc động, Tiểu Cửu sau khi sống lại lại trở nên thẹn thùng động nhân như thế.

“Tin, tin, tiểu nhân tin.” Y vội vàng lộ ra vẻ mặt đau khổ đáp.

Lúc này một bạch y nam tử đội nón lụa trắng che mặt cùng ngồi trên xe ngựa với Lâm Cửu bước xuống, gió thổi hiu hiu, tay áo bay bay, cùng một thân bạch y như Lâm Cửu trái lại có vẻ tương trợ cho nhau, vô hình chung khiến người xung quanh cảm thấy thoải mái khoan khoái nhẹ nhàng không nói nên lời.

“Vị này là?” Thấy Diệt Thiên từ xe ngựa bước xuống, trên mặt Hoàng Phủ Thiên Hách lộ ra một tia nghi ngờ không chắc chắn.

Lâm Cửu cười đáp: “Hắn là... sư huynh của ta.”

Nếu không phải do còn có Hoàng Phủ Thiên Hách ở bên cạnh, Lâm Cửu thật muốn túm lấy cổ áo Diệt Thiên ra sức mà lắc, học Mã Cảnh Đào khoa trương gào thét một phen: Người nha không phải là đại ma đầu Diệt Thiên sao? Thế nào mà lại đột nhiên biến thành Thánh Giả Tiểu Thiên nào đó, còn lấy cái tên gì mà Tiểu Thiên, cho dù muốn giả trang cũng quá qua loa rồi đi!

Diệt Thiên là tên ma đầu, ma đầu trăm phần trăm, đây là việc mà Lâm Cửu có thể hoàn toàn xác nhận, thế nhưng mới vừa rồi Diệt Thiên lại nhanh chóng biến thành Thánh Giả Tiểu Thiên trong truyền thuyết.

Sau khi Diệt Thiên từ xe ngựa bước xuống, Lâm Cửu theo đúng kế hoạch ban đầu của bọn họ nói lại lần nữa cho Hoàng Phủ Thiên Hách, chẳng ngoài mấy việc chính là tối hôm qua kì thật phải đi tìm sư huynh, Diệt Thiên với tư cách “sư huynh” liền cùng Lâm Cửu tới nơi này sau đó mọi người cùng vui vui về về, hoà hoà mĩ mĩ tiến vào viện tử, từ nay về sau Diệt Thiên sẽ lấy thân phận “sư huynh” lưu lại bên cạnh y.

Trên đây chính là nội dung mà Lâm Cửu đã trù tính.

Chính là sau khi Diệt Thiên báo ra cái tên Tiểu Thiên của mình, Hoàng Phủ Thiên Hách biến sắc, Lâm Cửu còn tưởng rằng cái tên giả mà Diệt Thiên lấy này quá lộ liễu nên bị Hoàng Phủ Thiên Hách nhận ra thân phận thật, nhưng Hoàng Phủ Thiên Hách lại đứng dậy xoay người thi lễ với Diệt Thiên, thẳng hô đối phương là —— Thánh Giả.

Được rồi, tuy rằng Lâm Cửu thừa nhận biến thân của đại ma đầu rất có vị đạo của một vị thần côn, nhưng là Diệt Thiên từ lúc nào lại biến thành Thánh Giả?

“Thánh Giả? Thánh Giả gì?” Lâm Cửu hoàn toàn mơ hồ.

“Lâm Cửu, chẳng nhẽ ngươi không không biết rằng sư huynh ngươi chính là vị Thánh Giả được người người trong thiên hạ ca tụng sao?” Hoàng Phủ Thiên Hách sững sốt nhìn Lâm Cửu vẫn còn u u mê mê, sau đó nhin không được nở nụ cười: “Ngươi nha, thật là hồ đồ đó.”

Sau khi nghe lời giảng giải của Hoàng Phủ Thiên Hách, Lâm Cửu mới hiểu được hoá ra trên đời này thật sự có Thánh nhân tên là Tiểu Thiên, truyền thuyết... lại thấy truyền thuyết!

Truyền thuyết kể rằng Thánh Giả đại từ đại bi, phổ độ chúng sinh, săn sóc cho thế nhân, không chỉ võ công cao thâm, hơn nữa học thức cũng rất uyên bác, cầm kì thi hoạ mọi thứ đều tinh thông, cũng giống đại ma đầu từ ba chuyện mà nổi danh, đại Thánh Giả cũng từ ba chuyện mà nổi danh.

Chuyện thứ nhất, Thánh Giả Tiểu Thiên xuất thân là Hiền Môn Xích Thổ Đại Địa, Hiền Môn trên Xích Thổ Đại Địa đã tồn tại hơn ngàn năm, trong Hiền Môn không phân biệt giới tính, người người tôn hiền, người người vi thể, môn đồ đông đúc, có ảnh hưởng rất lớn đối với các quốc gia trên Xích Thổ Đại Địa, mà Thánh Giả Tiểu Thiên là nhân vật xuất sắc nhất trong Hiền Môn, đáng tiếc mười năm trước Hiền Môn bị kẻ khác hãm hại, môn chủ qua đời, Thánh Giả thương ẩn.

Nghe đến đó Lâm Cửu nhin không được mà liếc mắt nhìn đại ma đầu Diệt Thiên, chẳng nhẽ Diệt Thiên từng giết chết sư phụ chính là Hiền Môn môn chủ?! Lâm Cửu không thể làm gì hơn là tiếp tục nghe cho xong câu chuyện.

Chuyện thứ hai, Thánh Giả Tiểu Thiên cũng không gần nữ sắc, đối mặt với sự mê hoặc của ma nữ mà vẫn có thể an nhiên bất động, người nữ tử kia sau đó trở thành một thành viên trong Hiền Môn.

Lâm Cửu trong lòng gật đầu, thói ma đầu này hình như cũng không có hứng thú gì với nữ nhân, đối mặt với hoa khôi Thiên Hương Các mà vẫn có thể động thủ, thật đúng là lạt thủ tồi hoa*(tàn nhẫn bẻ hoa, ra tay ngoan độc)! Có điều vị Thánh Giả lúc ấy khuyển ma nữ gia nhập Hiền Môn hiện giờ lại thành một tên Đại ma đầu...

Chuyện thứ ba, cầm nghệ của Thánh Giả có thể nói là đệ nhất thiên hạ.

Sau khi nghe xong lời nói của Hoàng Phủ Thiên Hách, Lâm Cửu hiện tại đại khái có thể đoán ra lai lịch của thói ma đầu, mười năm trước Thánh Giả Tiểu Thiên trọng thương ẩn thất, mà vừa vặn cũng tại thời điểm đó đại ma đầu Diệt Thiên xuất hiện, hay nói cách khác, Đại ma đầu trước kia vậy mà lại là một thánh nhân!

Lâm Cửu choáng váng, hèn chi thói ma đầu phần thần côn lại giống như vậy.

73. Chương 73 - Làm Trò Chọc Ghẹo

Sau khi hàn huyên được một lát, Hoàng Phủ Thiên Hách nhanh chóng sai người thay Thánh Giả Tiểu Thiên, cũng chính là Đại ma đầu Diệt Thiên an bài phòng ở, gian phòng của Diệt Thiên nằm ngay bên cạnh Lâm Cửu, Lâm Cửu thân là sư đệ chủ động vì vị hảo sư huynh này của y mà dẫn đường.

Cửa phòng vừa đóng, xác định bên cạnh không ai theo dõi nghe lén, Lâm Cửu xoay người trông thấy Diệt Thiên đi đến bên giường vừa xem xét gian phòng, thói mặt lập tức sải bước tiến đến, một chưởng chụp lên

lưng Diệt Thiên, không vui nói: “Được a, cứ nhiên lại giấu ta nhiều chuyện như vậy, người không phải là đại ma đầu sao, thế quái nào mà lại đột nhiên biến thành Thánh Giả Tiểu Thiên gì gì đó.”

“Đại ma đầu cũng được, Thánh Giả cũng thế, chẳng qua chỉ là danh hiệu mà kẻ khác cấp cho thôi.” Diệt Thiên mỉm cười nói, ý cười trên mặt cho thấy nội tâm vui vẻ của nam nhân, như là chứng kiến bộ dáng sững sốt của Lâm Cửu làm cho hắn cảm thấy vô cùng thú vị.

Lâm Cửu liếc mắt khinh bỉ, một nắm đấm liền trực tiếp hướng lên đầu Diệt Thiên đánh đến, người sau lập tức tiếp được nắm tay nhuyển nhuyển, không chút lực đạo, không giống như muốn đánh người, mà ngược lại giống như muốn đánh – yêu của Lâm Cửu, chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, Lâm Cửu lập tức bị Diệt Thiên đẩy ngã lên giường.

Một trận đầu văng mắt hoa, thân thể đã nằm trên chiếc giường mềm mại, Lâm Cửu vừa mới ngẩng đầu trợn mắt, hé ra gương mặt khiến kẻ nào cũng phải động tâm phản chiếu trong mắt hắn, gần như vậy, rõ ràng như vậy.

Lâm Cửu bị Diệt Thiên đặt lên giường, trái tim Lâm Cửu thích thích thích đập liên hồi, mỗi nhịp đập đều như trong ngực có một chiếc trống to đang liều mạng đánh, đình tai nhức óc.

Lâm Cửu nuốt nuốt nước miếng, mở miệng nói: “Làm cái gì?” Vốn muốn hung hăng đặt câu hỏi, nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền mất đi ba phần khí thế khiến người ta nghe cứ như là lời mời mọc vậy, Lâm Cửu hận không thể tự cắn đứt đầu lưỡi của mình, khẫn... khẫn trương cái gì a!

Khoé miệng nhếch ý cười nhợt nhạt, Diệt Thiên híp mắt nhìn nam tử thân tâm có chút khẫn trương quá mức, nói: “Người không hỏi ta.”

“A?” Đầu óc Lâm Cửu bắt đầu trở nên trì độn, mãi mới hiểu được lời nói của Diệt Thiên là có ý tứ gì, y đáp: “Ta nào biết ngày trước người chính là... chính là một tên thần côn siêu cấp lớn.”

“Thích không?” Diệt Thiên cười cười, thản nhiên hỏi.

“Thích cái gì?” Lâm Cửu hỏi, nhìn nam tử đang càng ngày càng tiến lại gần mình, hai mắt trừng lớn đến mức như muốn lòi ra.

Diệt Thiên tiến gần nam tử, đến tận lúc khoảng cách giữa chóp mũi với chóp mũi hai người không quá mười li*(= 10 cm) mới ngừng lại, mái tóc trắng mềm mại của Diệt Thiên rủ xuống khuôn mặt Lâm Cửu, lại giống như một tấm màn trắng ngăn cách với thế giới bên ngoài, chỉ còn có hắn cùng y, thì thoảng một vài sợi tóc lướt qua hai má Lâm Cửu, mang đến cảm giác ngứa ngứa động lòng người.

“Thích... ta ở bên cạnh người, cách người gần như vậy.” Diệt Thiên nhẹ nhàng nói, đôi mắt trong suốt lại có vẻ thâm trầm chậm chậm đảo qua khuôn mặt Lâm Cửu, đem mỗi một biểu tình dù rất nhỏ trên gương mặt Lâm Cửu đều thu hết vào đáy mắt.

“Nói... nói bậy bạ gì đó!” Cho dù trong lòng y thừa nhận thích Diệt Thiên đối với mình như vậy, nhưng Lâm Cửu kiên quyết tuyệt đối sẽ không thừa nhận trước mặt Diệt Thiên.

“Vậy sao? Ta tưởng rằng người thích...” Mang theo ngữ khí tựa như tiếc hận, Diệt Thiên từ từ tạo ra khoảng khách giữa hai người, đến tận lúc hắn từ trên người Lâm Cửu đứng lên, sau đó tựa như chưa từng phát sinh ra chuyện gì đi xung quanh phòng bắt đầu thăm quan.

Lâm Cửu mới từ trên giường ngồi dậy, trông thấy bộ dáng thông dong của Diệt Thiên, trong lòng nhện không được cảm thấy có chút khó chịu và tức giận, về phần nguyên nhân y cũng không rõ, tóm lại chính là khó chịu.

“Ta đi tìm Hoàng Phủ Thiên Hách!” Bỏ lại một câu, Lâm Cửu liền bước ra ngoài, thối ma đầu này cũng dám trêu chọc y, thật sự rất đáng giận!

Lâm Cửu hoàn toàn không biết hành vi này của mình trong mắt người ngoài, giống như là hành động tùy hứng cố ý muốn làm cho một tên ma đầu nào đó sinh khí ăn dấm chua.

“Lâm Cửu.” Diệt Thiên gọi Lâm Cửu lại.

“Cái gì?” Nam tử nào đó đã bước đến cửa lại nhìn không được dừng cước bộ.

“Người biết hôn môi không?” Diệt Thiên thản nhiên hỏi.

Lâm Cửu quay đầu lại, không chút nghĩ ngợi liền lập tức trả lời: “Đương nhiên biết!” Nhìn ánh mắt khoé miệng Diệt Thiên lộ ra ý cười có vẻ không tin, nam tử trong lòng buồn bực, nghĩ đến sự thất thố vừa rồi của mình, cần phải vấn hồi lại một vấn, lập tức nhướn mi, nói: “Nếu không tin tới đây thử xem?!”

74. Chương 74 - Dụ Dỗ Khiêu Khích

Hôn môi ai lại không biết a, không phải chỉ là miệng đối miệng môi chạm môi thôi sao.

Tuy kiếp trước Lâm Cửu chưa từng thú lấy một người vợ, bạn gái cũng chỉ có một vị đàn chị rồi sau lại chia tay, nhưng mấy chuyện hôn môi kiểu này y đã từng làm rồi, mà cho dù có chưa làm, thì y chẳng nhẽ còn chưa nhìn thấy qua a?

Lâm Cửu vén vạt áo lên như phong hoả lôi*(nhẹ như gió, mạnh mẽ như lửa, nhanh như chớp) mà chạy đến trước mặt Diệt Thiên bình tĩnh như sơn, y ngẩng ngẩng đôi môi Đại ma đầu, môi trên mỏng hơn môi dưới một chút, hình dáng tốt, thoát nhìn cũng thật trơn, ngô kì thật... kì thật còn rất đẹp nha.

Ý thức được hành động cứ nhìn chằm chằm đôi môi nam nhân của mình, Lâm Cửu vội trấn định lại tinh thần, đem tầm mắt chống lại Diệt Thiên, khoé miệng người sau câu dẫn ra một nụ cười, thanh âm trầm ngập mê – hoặc giống như ma quỷ: “Thử như thế nào?”

Thử như thế nào? Đương nhiên là thử như vậy chứ còn thế nào nữa!

Lâm Cửu trong lòng tự khinh thường mình một chút, y thừa nhận trừ bỏ muốn gỡ gạc lại một bàn, y còn muốn phải ăn ăn đậu hủ của Đại ma đầu, tuy rằng biết đây là do bị ảnh hưởng bởi hợp tu, nhưng mà —— nhưng mà y chính là một nam nhân có sắc tâm lại mang rất nhiều lòng hiếu kì a!

Hơn nữa hiện tại thối ma đầu thay đổi cách ăn mặc thành thần côn, bộ dáng không nhiễm bụi trần, tựa như thần tiên kia khiến y trỗi lên một loại xúc động muốn phá tan nó...

Tàn phá? Cảm giác này rất không tồi nha!

“Đương nhiên là tự mình làm mẫu.” Nam tử nào đó nổi lên sắc tâm xấu xa không để ý đến hình tượng, âm hiểm cười rộ lên, dù sao cũng nói ra rồi, nếu không thể thu hồi lại, vậy thẳng thắn làm đến cùng đi, Lâm Cửu thật lâu thật lâu trước kia cũng đã muốn khiêu khích Đại ma đầu, hoặc là không làm chứ đã làm là phải làm đến nơi đến chốn, trong đầu Lâm Cửu hiện lên một cái ý niệm lớn mật, y phải đùa giỡn lại câu – dẫn Đại ma đầu bằng sơn này!

Diệt Thiên hơi nhướn nhướn mi, mang theo một chút khó hiểu nhìn về phía Lâm Cửu, người sau “hắc hắc” cười nói: “Nói xong rồi, người cũng không thể trốn, không thể loạn động, nếu người trốn hay động thì là người thua.”

Diệt Thiên gật gật đầu, đi đến bên ghế ngồi xuống, chờ Lâm Cửu làm mẫu cho hắn.

“Nhớ kĩ, nếu người thua thì phải đáp ứng ta một điều kiện.” Lâm Cửu không quên nhân cơ hội làm ăn.

“Có thể.” Diệt Thiên đáp.

Lâm Cửu thích thú, xoa tay, nóng lòng muốn thử, Diệt Thiên quả nhiên giống như những gì y yêu cầu ngồi bất động trên ghế.

Sau một hồi suy nghĩ, Lâm Cửu tinh quang chợt lóe, thấp giọng cười nói: “Diệt Thiên, có phải người chưa từng chạm qua nữ nhân?”

“Đương nhiên.” Diệt Thiên trả lời, muốn tu luyện cực ma chi thể hay cực thánh chi thể thì không thể gần nữ sắc, nếu không có thể sẽ bị thương.

“Oh oh oh, điều đó cũng không to tát gì, ta sẽ làm mẫu cho người coi cái gì gọi là tiếp – hôn.” Lâm Cửu theo bản năng cho rằng tên ma đầu nào đó bởi vì không thể đụng vào nữ sắc cho nên tiếp – hôn hay gì gì đó đều không hiểu, nhưng không thể đụng vào nữ nhân không có nghĩa là cũng không thể đụng vào nam nhân nha.

Diệt Thiên cười không nói, đúng ngay lúc tiểu dung vẫn còn vương trên khoé môi đột nhiên cứng ngắc lại một chút, nam tử nào đó thể nhưng trực tiếp khoá – ngồi trên đùi hắn.

Nhìn thấy Diệt Thiên trên mặt động lại biểu tình hiềm khi có được, trong lòng Lâm Cửu nhất thời vui vẻ thêm vài phần, giống như hài tử được cho ăn kẹo đường càng thêm ra sức mà lớn mật, sau khi ngồi lên đùi Diệt Thiên, nam tử lại lớn mật một tay vịn vào bả vai nam nhân, một tay nhẹ nhàng khiêu khích hàm dưới của ma đầu nào đó.

Tiểu dung trên mặt không thể áp chế mà càng sáng lạn lên, ánh mắt Lâm Cửu chăm chú nhìn chằm chằm bờ môi Diệt Thiên, tựa hồ cảm thấy ngồi chưa được ổn định lắm, nam tử không tự giác mà ở trên đùi Diệt Thiên giật giật, xê dịch, chỉ lo nhìn chằm chằm mục tiêu, không thấy ma đầu nào đó ánh mắt đã thâm thúy thêm vài phần.

75. Chương 75 - Hôn

“Nhắm mắt lại.” Lâm Cửu mệnh lệnh cho Diệt Thiên, người sau nghe theo nhắm hai mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng khiêu khích hàm dưới của đại ma đầu, tên đã lên dây không thể không bắn, Lâm Cửu khẽ hít một hơi giống như tráng sĩ đoạn oản* nghiêng người cúi đầu, thời điểm cảm nhận được xúc cảm lạnh giá mềm mại khi hai bờ môi chạm nhau, trong chớp mắt Lâm Cửu như sa vào khoảng không trống rỗng, rơi xuống một hồ nước băng giá lạnh lẽo, phút chốc thất thần.

Ở trước kia của trước kia, Lâm Cửu vẫn nghĩ hôn môi chỉ là môi cùng môi chạm nhau, làm gì có giống thiên lôi địa hỏa như trong tiểu thuyết hay phim truyền hình miêu tả như vậy, làm gì có chuyện toàn thân mềm nhũn vô lực, y lại càng chán ghét việc đầu lưỡi chạm nhau, dù sao cũng cảm thấy như vậy thực bẩn, thực ghê tởm.

Có điều... cảm giác bây giờ rất kì quái, có một chút tê dại, môi vừa mới chạm vào đã giống như bị một luồng điện chạy dọc khắp sống lưng, đưa tới một trận run rẩy khe khẽ, càng muốn va chạm ma sát nhiều hơn.

Lâm Cửu không tự giác kêu rên một tiếng, hai tay nắm lấy bả vai nam tử dưới thân, sau khoảng thời gian thất thần ngẩn ngui, bắt đầu nhẹ nhàng chạm vào đôi môi đối phương, cũng giống như nhiệt độ cơ thể của Diệt Thiên, đôi môi nam tử cũng mang theo chút cảm giác lạnh lạnh, không khỏi khiến Lâm Cửu muốn dùng độ ấm của cơ thể mình ủ ấm đôi môi kia.

Đây là lần đầu tiên y cùng đồng tính hôn môi, dù chỉ đơn thuần là môi chạm môi, nhưng Lâm Cửu lại không hề có cảm giác bài xích, ngược lại là lần đầu tiên trong đời cảm nhận được cái gì mới là nụ hôn chân chính.

Không biết hiện tại Diệt Thiên có biểu tình gì, cái loại như đại băng khối thể này, có phải vẫn không hề phản ứng giống như bình thường hay không? Lâm Cửu nhắm tịt mắt không dám mở ra, rất sợ nhìn thấy bộ dáng cổ tĩnh vô ba*(không bận tâm) như cũ của đối phương.

Một nụ hôn liền giống như thuốc kích thích tăng thêm động lực cổ vũ cho Lâm Cửu tiếp tục, nếu đã làm đến mức này, không bằng làm một nụ hôn chân chính!

Mang theo tâm tình như vậy, hạ định quyết tâm muốn Diệt Thiên thua tâm phục khẩu phục dưới tay mình, Lâm Cửu khẽ hé mở miệng, đầu lưỡi ảm áp nhẹ nhàng trên – đùa đôi môi mỏng lạnh như băng kia, trong cơ thể mỗi người có phải đều cất giấu một ý nghĩ lớn mật? Hoặc sung sướng, hoặc khó chịu, vào một thời điểm thích hợp sẽ đột ngột bộc phát ra.

Lâm Cửu ngày thường thoát nhìn có vẻ nhả nhặn, bắt chước theo mấy bộ phim điện ảnh đời trước y từng xem qua, đầu lưỡi trên môi nhẹ đảo qua, khơi lên một trận tâm – dương khó nhịn, đây quả thật giống như là một hành vi vô thức của Lâm Cửu.

Nhưng mà đối với người ngoài cuộc mà nói, lại là một tình cảnh khác.

Diệt Thiên có thể bảo trì lí trí, có thể duy trì tâm thần bất động, nhưng hẳn có lí do gì mà phải khắc chế chính mình như vậy?

Động tác của Lâm Cửu dưới con mắt Diệt Thiên xem ra là có chút ngây ngô cùng vụng về quá mức, cho dù vẫn là động tác trêu – đùa như cũ, nhưng giống như một hài nhi vừa mới biết đi, vẫn còn cần một đoạn thời gian mới có thể đứng lên cùng đại nhân tranh đoạt thiên hạ.

Có điều... lại hiệu quả lạ thường.

Sau khoảng thời gian trêu – đùa ngắn ngủi, Lâm Cửu tựa hồ phát hiện mình đi hơi quá đà, vừa mới muốn rút ra khoảng cách giữa hai bên, cái ót lại nhẹ nhàng bị người nhấn một cái, cánh tay Diệt Thiên không biết từ khi nào đã gắt gao ôm trọn lấy eo Lâm Cửu, hoảng thần chốc lát, nụ hôn mạnh mẽ lại không để cho kháng cự lập tức trút xuống.

Liên giống như biển khơi dâng lên sóng triều, hung hăng tấp vào người y.

Lâm Cửu không tự giác khẽ hừ nhẹ một tiếng, trong người không biết ẩn giấu cơ quan gì, giống như bị người ta mở ra, nam tử cảm thấy cả người vô lực, mềm nhũn ghé vào trong lòng Diệt Thiên, dưới sự công thành lực tri của đối phương sa vào hồ sâu không thể đào thoát, tùy ý đối phương bài bố.

76. Chương 76 - Nam Nhân Ngụy Hiểm

Mất mặt

Mất mặt...

Mất mặt a a a a...!

Rõ ràng ngay từ đầu là muốn đánh hoà nhau một ván khiến Diệt Thiên tăng thêm vài phần kính trọng mình, thế nhưng sự tình phát triển ngoài tầm kiểm soát của y, là một nam nhân trưởng thành, là một người xuyên qua trong truyền thuyết, người tương lai muốn cưới vợ như y, vậy mà cứ nhiên lại bị thất thân trong lúc gần bó buộc giữa nam nhân với nam nhân.

Không những không khiến Diệt Thiên ngạc nhiên, mà ngược lại khiến Lâm Cửu kinh ngạc không thôi.

Lâm Cửu thực rõ ràng y hiện tại hẳn là kinh ngạc chính là mình vậy mà lại bị đối phương hôn khiến cho đầu óc choáng váng, nhưng mà ở trong lòng, y cũng không cảm thấy kinh ngạc nhiều lắm, chuyện vốn nên cảm thấy kinh ngạc nhưng lại không cảm thấy kinh ngạc, hết thấy đều giống như thời cơ chín muồi, tự nhiên như nước chảy thành sông.

Mà tâm tình không nên xuất hiện nhất lại bùng cháy mãnh liệt một cách dị thường.

Vì thế, từ từ, sau khi kết thúc nụ hôn không sâu cũng chẳng nông này, Lâm Cửu không mục trừng khẩu ngốc nhìn Diệt Thiên, mà là nhìn chăm chăm vào đối phương buộc miệng hỏi: “Trước kia ngươi đã từng hôn qua ai sao?”

“Rất tùy tiện.” Không trả lời câu hỏi của Lâm Cửu, Diệt Thiên nói ra một câu chẳng đâu vào đâu.

Lâm Cửu nhíu mày, thói ma đầu này là đang nói y tùy tiện? Chẳng lẽ Diệt Thiên nghĩ y là loại người sẽ tùy tiện cùng người khác hôn môi hay sao?

Lời này nghe như thế nào cũng thấy như là đang giận lẫy, Lâm Cửu đích xác có chút tức giận, tâm tình phức tạp trong nội tâm y Diệt Thiên làm sao hiểu được, phải đấu tranh lợi hại thế nào mới có thể làm ra hành động chủ động hôn một người đồng tính, y ôm bao nhiêu quyết tâm cùng dũng khí, Diệt Thiên làm sao có thể hiểu.

Thối ma đầu này căn bản cái gì cũng không biết, vậy mà cư nhiên có thể mặt không chút thay đổi mà nói y là người tùy tiện.

Cũng giống như một người mang tâm tình kích động thức trắng cả đêm vẽ một bức tranh đưa cho bằng hữu, kết quả ngày hôm sau lại bị đối phương xem như rác rưởi mà vứt bỏ, loại tâm tình mất mát thế này thật sự là không xong.

Cho dù có muốn khắc chế loại cảm xúc này như thế nào, nhưng là càng kiềm nén lại càng cảm thấy khó chịu.

Lâm Cửu cười lạnh một tiếng nói: “Đúng vậy, ngươi hiện tại đã biết, kì thực ta là một người rất tùy tiện.” Sau khi nói xong, Lâm Cửu nhảy về phía sau tách khỏi Diệt Thiên, xoay người định rời đi.

“Sao lại tức giận?” Diệt Thiên đứng dậy kéo Lâm Cửu lại.

“Ha... ta tức giận chỗ nào.” Rõ ràng ngoài miệng nói không tức giận, thế nhưng sau đó lại bắt đầu oán giận: “Ngài là Đại ma đầu người người e ngại, đã từng là Thánh Giả người người kính ngưỡng, ngài muốn đi nơi nào liền đến nơi đó, muốn làm cái gì thì làm cái đó, một tên Lâm Cửu nho nhỏ như ta đây nào dám tức giận với ngài chứ.”

Nhìn Lâm Cửu bị hấn kéo tay cũng không thềm xoay người lại, khoé miệng Diệt Thiên khẽ nhếch, thần nhiên nói: “Là ta quá sủng ngươi, cho nên ngươi mới có thể ở trước mặt ta không kiêng nể gì nói ra những lời này, làm ra những hành vi như vừa rồi sao?”

Lâm Cửu khẽ cắn cắn răng, đang chuẩn bị phản kích Diệt Thiên, lại nghe thấy người nọ tiếp tục nói: “Có phải ngươi cảm thấy ta đối với ngươi mà nói là một người an toàn, mặc kệ đối ta nói cái gì, làm cái gì, ta đều là an toàn đúng không? Lâm Cửu, nhớ kĩ, từ trước tới giờ, ta đều không phải là một người an toàn, lại càng không phải là một nam nhân an toàn.”

Lời này tựa hồ có chút huyền diệu? Lâm Cửu trong lòng tiêu hoá từng lời nói của Diệt Thiên, nhất là câu nói cuối cùng —— không phải là một nam nhân an toàn.

“Tùy tiện làm ra một hành vi quá đà với một người nam nhân như vậy, là rất nguy hiểm.” Một thanh âm ầm ập vang lên bên tai, rõ ràng là một thanh âm ôn nhu hơn hẳn so với ngày thường, nhưng vào trong tai Lâm Cửu lại trở thành câu nói nguy hiểm nhất trên đời này.

“Khụ, khụ... ừm, ta đi đây.”

Nghe ra trong câu nói của Diệt Thiên ẩn chứa ý vị nguy hiểm, Lâm Cửu chẳng giữ hình tượng mà chạy trốn chết, nhưng mà khoé miệng nhin không được nhếch lên.

Chỉ ít y biết, Đại ma đầu kia không phải là một toà băng sơn thật sự.

Đúng là tên trong ngoài bất nhất.

77. Chương 77 - Cùng Ma Quyết Đấu

Lâm Cửu mới một khắc trước còn hùng hùng hổ hổ thì một khắc sau đã như điện sập nguồn, lập tức đẩy cửa, chạy trốn chết.

Nhìn Lâm Cửu đã biến mất không còn bóng dáng, đáy mắt Diệt Thiên hiện lên một ý cười nhàn nhạt ôn hoà hiếm hoi, phất tay một cái, cửa phòng lại đóng kín lại.

Trường tụ tuyết sắc vung lên, một con Tiểu thối miêu cả người đen xì xì từ không trung xuất hiện, bàn tay nam nhân áp chế trên người Tiểu thối miêu đang nhe răng trợn mắt, động tác nhìn như nhẹ nhàng lại ẩn giấu lực đạo cao thâm.

Tiểu thú tức giận phát cuồng đỏ mắt lên, hàng răng nanh sắc bén cọ sát ra tiếng, bộ lông đen bóng cơ hồ đều dựng thẳng, mỗi sợi đều giống như một cây châm màu đen sắc bén, hơi thở toát ra sự tàn sát cuồng bạo.

Nếu nhìn kĩ có thể phát hiện có một tầng hào quang hắc sắc nhàn nhạt bao quanh Tiểu thối miêu, giống như bị chiếc lưới giam chặt trong đó, một khi được giải thoát, sẽ thả ra một con tuyệt thế mãnh thú có thể hủy thiên diệt địa.

“Tức giận như vậy sao?” Diệt Thiên sắc mặt lãnh đạm, lực đạo trong tay lại tăng thêm, vàng quang hoa hắc sắc vây quanh thân thể Tiểu thối miêu cũng theo đó mà dày lên một tầng, vừa rồi nếu không phải Tiểu thối miêu rục rịch làm âm ỹ không thôi, chỉ sợ Đại ma đầu cũng sẽ không dễ dàng để Lâm Cửu chạy trốn như thế.

“Ô ô ô...” Phát ra tiếng gầm trầm thấp mà ngoan lệ, Tiểu thối miêu gắt gao nhìn chăm chăm đối thủ cường đại trước mặt, giống như ngay sau đó sẽ cắn giết Diệt Thiên.

“Ha ha —— muốn giết ta sao? Lấy năng lực hiện tại của ngươi còn kém quá xa, cho dù ngươi có khôi phục đỉnh cao phong độ cũng không phải là đối thủ của ta đâu.” Diệt Thiên nói: “Thôi đi, nếu giờ ngươi không thu sức mạnh lại sẽ hiện ra bản thể, nếu như bị người của Tĩnh Vương phủ phát hiện thì sẽ có chút phiền toái đó.”

“Thú Vương, muốn quyết đấu với ta một trận không?”

...

...

Câu nói kia của Đại ma đầu là có ý tứ gì, nam nhân nguy hiểm?

Lâm Cửu miệt mài sai bước đi về phía trước nhẹ nhàng thở dốc, vừa rồi trong chốc lát y cơ hồ thở không nổi, hơi thở mang theo sự ảm áp của đối phương vẫn còn lưu lại bên tai, giống như dây leo buộc chặt, không ngừng quấn quanh lấy thể xác và tinh thần y.

Kì thật Diệt Thiên nói đúng, Đại ma đầu vốn là một sự tồn tại vô cùng nguy hiểm trên thế gian, mà Lâm Cửu y, lại bởi vì có chút cơ duyên xảo hợp mà trở thành người mà sự tồn tại cực kì nguy hiểm này không thương tổn, nhưng suy cho cùng người nọ vẫn rất nguy hiểm, lời nói tối nghĩa kia, giống như một quả chùy vừa to vừa nặng trong lòng y.

Vì chấn động đã chạy trốn, rồi lại không thể ức chế kích động trong nội tâm.

“Tiểu Cửu, người vội vội vàng vàng như vậy là muốn đi đâu, cẩn thận không bị đụng.” Một thanh âm vang lên cách đó không xa, Lâm Cửu đang vui đầu khổ tư mạnh mẽ dừng lại cước bộ ngẩng đầu nhìn lên.

“Vương gia?” Người tới chính là Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách, nhìn phương hướng Hoàng Phủ Thiên Hách đang đi, có lẽ là muốn đi tìm Lâm Cửu, từ trước đến nay vương gia đã muốn gặp người nào thì chỉ có người đó tự mình tiến đến, thừa nào mà Hoàng Phủ Thiên Hách cũng tự mình đến thăm, phần vinh dự này, Lâm Cửu sâu sắc cảm thấy không đảm đương nổi.

Thanh mai trúc mã thì như thế nào, tuyệt đại mỹ nhân lại ra sao, thị sủng mà kiêu mát hết cấp bậc lễ nghĩa, vượt qua uy nghiêm hoàng tộc, cuối cùng chẳng phải cũng là ba thước lụa trắng, một bộ xương khô, một nắm mồ ư.

Lâm Cửu bước lên phía trước thi lễ: “Vương gia, ta chỉ tùy tiện đi dạo một chút.”

“Tùy tiện đi dạo mà lại đi nhanh như vậy, thực là.” Hoàng Phủ Thiên Hách phát phát tay, thị vệ bên người đều lui ra, đám thị vệ vừa đi, Hoàng Phủ Thiên Hách liền tiến lên kéo lấy tay Lâm Cửu dẫn vào trong hoa viên: “Đi, ta có chuyện cần nói với ngươi.”

“Vương gia, không biết là chuyện gì?” Lâm Cửu nghi hoặc hỏi.

“Được rồi, nơi này cũng không có người ngoài, làm gì mà cứ một câu lại một câu vương gia, từ trước đến giờ ngươi vẫn luôn gọi thẳng tính danh ta.” Hoàng Phủ Thiên Hách hình như có chút bùi ngùi nói.

Y nào dám a, cho dù y dám, việc gọi thẳng tính danh hay gì gì đó sẽ khiến y gặp không ít phiền toái, hơn nữa, hơn nữa đôi ta thân thiết như vậy sao? Lâm Cửu âm thầm le lưỡi.

“Tiểu Cửu, qua hai ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành quay về Hoàng Thành, trước đó có một việc ta cần nói với ngươi,” đưa Lâm Cửu vào trong đình, Hoàng Phủ Thiên Hách thoảng thở dài: “Chuyện người khởi tử hồi sinh ta không thể giúp người giấu diếm quá lâu, việc này... việc này nhất định phải bẩm báo lên bệ hạ.”

Hoàng Phủ Thiên Niên? Lâm Cửu gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nếu phải quay về Hoàng Thành thì y cũng không định tiếp tục giấu diếm nữa, huống chi trong lòng y kì thực đã một dự định khác.

“Trong Hoàng Phủ Quốc không có chuyện gì có thể giấu được bệ hạ, mới vài ngày trước chuyện người xuất thủ đẩy lui Thánh Nữ Trung Thiên Quốc đã xôn xao khắp các ngõ ngách trong Ân Đô thành, việc này chắc hẳn đã có người báo cáo với bệ hạ.” Hoàng Phủ Thiên Hách nói rất vòng vo, nói trắng ra chính là muốn nói cho Lâm Cửu rằng, kì thật bệ hạ đã biết chuyện người sống lại, có điều đây cũng chỉ là suy đoán của Hoàng Phủ Thiên Hách mà thôi.

Lâm Cửu đương nhiên hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục gạt vị thối hoàng đế kia, chỉ sợ sẽ làm thối hoàng đế mất hứng, trên đời này việc hoàng đế chán ghét nhất chính là thần tử muốn cùng hắn chơi trò trốn tìm.

Không giấu thì không giấu, Lâm Cửu cười nói: “Vậy làm phiền vương gia chiêu cáo với thiên hạ, nói rằng Lâm Cửu ta tử mà phục sinh, để người trong thiên hạ biết ngày đó ở trên sông Ngọc Thụy người thay con dân Hoàng Phủ làm về vang đất nước chính là Lâm Cửu ta, là bề môn đệ tử của Hiền Môn, là sư đệ của vị Thánh Giả đã biến mất mười năm trước.”

Nếu giấu không được, vậy thì làm cho oanh oanh liệt liệt một hồi là được rồi, thanh danh trong người, có lẽ cũng có thể ngăn cản một ít chuyện phiền toái đi.

...

...

Cây Thiên Thương đại thụ cao khoảng hai ba mươi trượng, thân to ba người ôm không xuể đứng sừng sững trong rừng, vì thế tất cả mọi việc xảy ra trong khu rừng này nó đều dễ dàng chứng kiến được, đây là khu rừng rậm cổ đại ở ngay bên cạnh Ân Đô thành, xung quanh không một bóng người, yên tĩnh như màn đêm, thỉnh thoảng xuất hiện vài tiếng kêu to rõ khiến kẻ khác phải kinh sợ của vài con dã thú không biết tên nào đó.

Khu rừng rậm cổ này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, ẩn giấu không biết bao nhiêu hung hiểm, ngày thường căn bản không có ai dám bước chân vào nơi thần bí tráng lệ nhưng cực kì nguy hiểm này.

Một thân ảnh màu trắng đứng ở bên gốc cây đại thụ thô trắng, tay áo mặc dù không có gió nhưng vẫn lay động, hần giống như đã cùng khu rừng này hoà hợp thành một thể, chỉ sợ dù có người đi ngang qua bên người hắn cũng sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Trường tụ nhẹ bay, một cái bóng màu đen nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, ánh sáng màu đỏ mãnh liệt bùng nổ từ cơ thể đó ra, tựa như ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên hơn phân nửa khu rừng.

Diệt Thiên tùy tay phất một cái, một đạo một vầng sáng màu đen giống như chiếc lưới lớn ngăn chặn hồng quang đang không ngừng trào ra: “Người muốn toàn bộ người trong Ân Đô thành biết đến sự xuất hiện của ngươi sao? Thú Vương...”

Hồng quang chói mắt dần dần yếu đi, cho đến lúc hồng quang tan biết hết, một nam tử trẻ tuổi mái tóc đen phong cuồng, đôi mắt đỏ sẫm như máu đứng trên mặt đất.

Cái đuôi màu đen phía sau người không ngừng đong đưa, giống như chiếc roi quất lên phần phật trong không trung, trên mặt nam tử có một thú văn* (hoa văn hình thú) quý dị mà xinh đẹp, trên người cũng như thế, bị che kín bởi thú giới phù văn thần bí mỹ lệ.

“Hoá thành nửa người nửa thú sao?” Khoé miệng nhếch lên một ý cười đầy hứng thú, Diệt Thiên đồng thời xoay hai tay chưởng lên trên, bên trái xuất hiện một ngọn lửa trắng bạc, tay phải là một ngọn lửa màu đen tinh khiết: “Nửa ma nửa thánh thì lại thế nào?”

Cơn gió bão màu đỏ cùng ngọn lửa trắng đen cùng lúc va chạm, tiếng nổ lớn tựa như sét đánh chấn động cả Ân Đô thành.

78. Chương 78 - Nghe Tin Mà Lại

Tiếng vang rung trời lay động cả Ân Đô thành, khi mọi người còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, cơn mưa lớn đã tầm tã rơi xuống, sấm sét xé rách cả bầu trời để lại vết nứt toác đáng sợ, mây đen cuộn cuộn giống như thủy triều nhanh chóng bao phủ cả không trung, ánh mặt trời chỉ trong chốc lát đã lặn mất không thấy bóng dáng đâu.

Trận mưa này, tới mau, mà lại quý dị.

Một thân ảnh màu xám giống như mũi tên xẹt trên bầu trời phía khu rừng, phiêu nhiên hạ xuống, bao trùm cả cơ thể là một tầng sương mù mỏng manh, cản trở những giọt mưa đến gần, khiến người ta không thể nào nhìn rõ khuôn mặt nam tử phía dưới làn sương.

Trong khu rừng rậm rạp có một vùng bị đốt cháy, lấy nơi người áo xám đứng làm tâm, trong phạm vi mười dặm không hề có một sinh vật sống nào tồn tại, cứ như vừa trải qua một trận thiên tai đáng sợ, chung quanh đều bị đốt, cây Thiên Thương đại thụ giờ đã hoá thành tro tàn, mặt cháy đen lại tràn ngập tử khí, có thể đoán được không lâu trước đó ở đây đã xảy ra một trận đại chiến.

“Đây là...” Người áo xám tự thì thào nói, khom người lấy ngón tay nhón lên một nhánh cây đã cháy đen, mới chỉ nhẹ thổi, nhánh cây kia đã biến thành một làn khói biến mất hầu như không còn.

“Là ai giao thủ với sư huynh... ân, có người đến đây.” Nhìn quanh bốn phía người áo xám trầm ngâm một lúc rồi biến thành một đạo tiên ảnh biến mất vào trong khu rừng rậm.

Không lâu sau khi người áo xám rời đi, từng đạo bóng người từ Ân Đô thành bay vọt tới.

Trận chiến nho nhỏ của Diệt Thiên cùng Tiểu thối miêu vừa rồi không chỉ gây ra cơn mưa xối xả này, cũng kinh động đến thế lực khắp nơi trong Ân Đô thành.

Hừ hừ hừ ——

Mấy bóng người dừng lại nơi người áo xám vừa đứng, vài người thoáng nhìn nhau, sau đó đều tự đến bên xem xét, có điều mấy người này không tra ra được cái gì.

“Theo lão hủ xem, đây là dị tượng do một vị bất thể cao nhân cùng một sinh vật cường đại giao thủ với nhau, ngoài phạm vi mười dặm không một gốc cây ngọn cỏ nào bị tổn hại, chỉ sợ là cao nhân cố ý thiết hạ phòng hộ, để tránh lúc tranh đấu bị ảnh hưởng quá nhiều.” Một lão nhân có bộ râu quai nón màu đỏ vuốt vuốt râu nói.

Lão nhân râu quai nón màu đỏ liếc nhìn lão thái che mặt trầm mặc không nói lời nào bên cạnh: “Kim lão thái ngươi thấy thế nào?”

“Không có đầu mối.” Đối phương bình thản đáp, rồi cúi đầu quan sát xung quanh.

“Được rồi, được rồi, mọi người đi thôi, có tra nữa không không thêm được gì, nhưng lại có thể hút mấy lão gia này đến đây, ha ha ha!” Lão nhân có bộ râu quai nón màu đỏ vừa nói vừa chuẩn bị đi về, lúc đi ngang qua một nam tử tầm ba mươi bốn mươi tuổi thì ngừng lại, “Hoàng Hổ tướng quan hẹn gặp lại.”

“Hoả lão đi thông thả.” Hoàng Hổ cung kính trả lời.

Sau khi đứng nhìn một lát, Hoàng Hổ cũng nhanh chóng rời đi, vốn nên trực tiếp trở về thành chủ phủ thì hẳn ở ngã đường lại khom người xuống cúi qua một đám cây cối rậm rạp đi tới một viện tử hẻo lánh nhưng lịch sự tao nhã.

“Thuộc hạ tham kiến bệ hạ.”

“Vào đi.”

Người đứng trong viện quả đúng là hoàng đế Hoàng Phủ Thiên Niên.

Hoàng Phủ Thiên Niên đang cùng một vị thanh sam trung niên chơi cờ, thấy Hoàng Hồ liền phát phát tay để y tiến vào.

“Thành chủ đại nhân.” Sau khi tiến vào, Hoàng Hồ cung kính thi lễ với vị thanh sam trung niên.

Vị thanh sam trung niên thức thời mà cáo lui, trong viện bây giờ chỉ còn lại Hoàng Phủ Thiên Niên đang ngồi trên ghế đá uống trà cùng Hoàng Hồ đứng bên cạnh.

“Tiếng động trong rừng là có chuyện gì?”

“Hồi bẩm hạ...”

79. Chương 79 - Uyên Uyên Dục

Mới vừa rồi vẫn còn nắng chói chang, ngàn dặm không một bóng mây, vậy mà bây giờ lại đột ngột đổ mưa tầm tã, sau khi ở hoa viên hàn huyền với Hoàng Phủ Thiên Hách một lát chợt nghe thấy tiếng sấm rung trời, còn chưa kịp phản ứng lại, thì bầu trời đã đổ mưa xối xả như trút nước.

“Trời mưa rồi! Trời mưa rồi!”

Hét lớn lên, Lâm Cửu nhân cơ hội co căng bỏ chạy, tuy rằng bọn họ hiện giờ đang đứng ở trong một cái đình nơi mà mưa không đến mặt nắng chẳng đến đâu.

“Tiểu Cửu ——”

Nghe thấy thanh âm của Hoàng Phủ Thiên Hách truyền đến từ phía sau, Lâm Cửu chân như bơi mỡ, mở miệng hô: “Sét đánh rồi, trời mưa rồi, thu quần áo thôi... Vương gia hẹn gặp lại, bai bai!”

“Bái bái? Bái thiên sao?” Hoàng Phủ Thiên Hách đứng ở trong đình vắt óc suy nghĩ lời của Lâm Cửu: “Tiểu Cửu muốn chạy về thu quần áo? Chẳng nhẽ Tiểu Cửu lại tự mình giặt quần áo?!”

Vị vương gia nào đó ở trong đình kinh ngạc không thôi, ánh mắt nhìn về hướng Lâm Cửu rời đi vừa kính nể vạn phần vừa phức tạp vạn phần.

Cô nam quả nam gì gì đó thật sự là cũng có thể khiến con người ta lãnh hội đầy đủ cái gì gọi là “Khó xử”, sau khi cùng Hoàng Phủ Thiên Hách về việc bẩm báo thói hoàng đế cùng với chuyện vạch trần thân phận, Lâm Cửu đã muốn chạy đi, thế nhưng Hoàng Phủ Thiên Hách vẫn mặt dày mày dạn lôi kéo y Đông đàm Tây xả.

Trở lại phòng của mình, Lâm Cửu xoay người đóng cửa nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi đội mưa chạy về, cả người đều ướt sũng, nếu quần áo đã ướt rồi vậy sẵn tiện ngâm trong nước ấm tắm luôn.

Tìm đến một bộ dục bào, Lâm Cửu nhỏ giọng ngân nga một điệu hát dân gian đi về phía dục trì bên trong phòng, vừa mới bước vào đã thấy làn khói trắng bốc lên nghi ngút, một cỗ nhiệt khí phả vào mặt, mà bên trong làn sương trắng nhàn nhạt kia giống như ẩn giấu một bóng người.

“Sao người lại ở trong này?” Sau một lúc sững sờ, Lâm Cửu mới nhìn rõ người ngâm mình trong dục trì kia cư nhiên là Thối ma đầu Diệt Thiên, cũng không biết Diệt Thiên đã dùng thứ gì để nhuộm mái tóc thành màu trắng, cho dù có ngâm trong nước cũng không bị phai màu.

Làn da tái nhợt như tuyết phối với mái tóc dài màu ngân bạch như sông, cả người đều toát ra một cỗ thánh khí trong trẻo, chẳng qua hoá hắc liên giữa trán lại giống như toả ra yêu khí phối hợp với làn khói trắng mênh mông, có một loại quỷ dị cùng yêu dã không nói lên lời.

“Tắm rửa.” Híp híp đôi mắt lại, ma đầu nào đó nhẹ nhàng khum tay vốc nước lên vỗ vào mặt, hai tay thuận thế vuốt mái tóc dài ra phía sau, từng giọt nước nhỏ xuống như trân châu tí tách tí tách rơi xuống, hình ảnh này khiến cho người nào đó có một loại cảm giác khó hiểu.

“Đây... đây là phòng của ta a, trong phòng người cũng có... dục trì.” Trông Diệt Thiên thư thư phục phục ngâm mình trong bồn tắm, Lâm Cửu nghĩ thầm bọn họ đã lâu không hợp tu a.

Nói không hoài niệm, kì thật là giả ——

Diệt Thiên không trả lời Lâm Cửu, chỉ nghiêng đầu khẽ liếc dục bào bạch sắc nam tử đang cầm trên tay, hần vẫn luôn cảm thấy kì quái vì sao trong đầu Lâm Cửu lại hay nghĩ ra lắm ý tưởng như vậy, như là bàn chải đánh răng, như là dục bào.

Lâm Cửu đứng bất động tại chỗ, cặp mắt nhìn chăm chú mãnh liệt lại sở sàng, cho dù đã xem qua nhiều lần, dáng người của thối ma đầu đúng thật là...

“Nếu không ngại, có thể cùng nhau.” Ma đầu nào đó nghiêng đầu mỉm cười, khoé miệng nhếch lên đưa ra lời mời ái muội.

Rõ ràng biết rằng đi vào sẽ là bước xuống vực sâu nguy hiểm, nhưng khi nghe lời mời của ma đầu nào đó vẫn cảm không nổi mà tim đập bình bịch, cho dù lí trí nói với y không thể tiếp tục đi xuống, nhưng miệng lại không nghe sai sử mà trả lời: “Không ngại, không ngại...”

Tuy rằng y đã từng ở trước mặt ma đầu làm chuyện kia, chẳng qua là bây giờ đã bất đồng với ngày xưa, y lại càng chưa từng cùng người nào uyên ương dục, huống chi là uyên uyên dục!

Cởi, hay không cởi, là một vấn đề!

Tắm, hay không tắm, là một vấn đề!

Đi, hay không đi, là một vấn đề!

Không nên hỏi Lâm Cửu vì sao hiện tại y đã cởi, đã tắm, đã không đi, bởi vì mấy vấn đề này ở trước mặt Diệt Thiên đều không phải là vấn đề, nếu vấn đề không phải là vấn đề, vậy không là vấn đề.

Hơi có chút phức tạp, nhưng chỉ cần không để ý tới mấy chuyện râu ria gì đó là được —— Lâm Cửu chính là làm như vậy.

Ngoài phòng cơn mưa nặng hạt vẫn tiếp tục trút xuống, hạt mưa như những viên trân châu rào rào rơi xuống mái hiên ồn ào rung động. Dòng nước nhỏ dài trong veo từ mái hiên đổ xuống, giống như chuỗi vòng trân châu bị cắt đứt chỉ, tí tách tí tách rơi xuống mặt đất, trong vẻ thanh lãnh vang lên âm hưởng của một khúc nhạc phồn hoa.

Là gió, là mưa, là sương, đều không liên quan gì đến Lâm Cửu.

Y ở trong phòng nghe được tiếng mưa rơi bên ngoài, cũng không nhìn thấy đám sương mù ngoài kia, càng không cảm thụ được gió thổi ào ạt, chỉ có dòng nước ấm áp như con rắn nhỏ quấn quanh người y, cổ tay y, cả mắt cá chân nữa, sương mù mịt mờ bốn phía, tựa như tiên cảnh chốn nhân gian, lại giống như ảo cảnh chứa đầy bấy rập.

Là tiên cảnh, hay ảo cảnh, đều chẳng liên quan gì tới Lâm Cửu.

Y ở trong trì tử, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn vào nam tử đang chớp mắt bên cạnh, tầm mắt từ trên trán nam tử dần dần di chuyển xuống phía dưới... xuống phía dưới... xuống phía dưới... Uh... xuống thêm chút nữa liền không thấy rõ nữa rồi.

Bĩu môi, Lâm Cửu nhắm mắt lại, thân thể dựa vào thành trì, trong lòng mặc niệm cả trăm lần: Cùng là nam nhân có gì không thể nhìn, có gì không thể nhìn, có gì không thể nhìn...

“Tiểu Cửu.”

“Ồ?” Nghe thấy thanh âm nam tử bên cạnh, Lâm Cửu đột ngột mở mắt, vừa rồi là y bị huyền thánh sao, thế nào lại giống như nghe thấy Diệt Thiên gọi y —— Tiểu Cửu?

Trong trí nhớ của y, Diệt Thiên vẫn luôn chỉ danh đạo tính*(gọi thẳng tên họ) với Lâm Cửu, từ bao giờ lại sử dụng biệt danh thân mật này.

“Sau khi nghe được một ít tin tức từ Trần Khôi, ta liền cùng y đi lên Bắc Quốc.” Diệt Thiên ngẫm mình trong ao từ từ mở mắt nhìn Lâm Cửu.

Trần Khôi chính là vị sư đệ kia của Diệt Thiên, nhưng mà không phải trước kia vẫn không thèm để ý đến người nọ sao, thế nào mà lại đột nhiên vô thanh vô tức ra đi cùng Trần Khôi.

Lâm Cửu vốc nước lên tạt vào mặt, làm như không có việc gì nói: “Oh, hoá ra là đi cùng hảo sư đệ của người a, có điều người nói cho ta biết làm gì, lại không liên quan gì đến ta.”

Không liên quan sao? Kì thật ở trong lòng Lâm Cửu đã điên cuồng mắng chửi không thôi: XXOO thôi ma đầu nhà ngươi, cứ nhiên cùng cái tên Khôi Trần hay Trần Khôi gì gì kia chơi trò bí mật bỏ đi, trước kia không phải không thèm để ý đến Trần Khôi sao, thế nào mà lại đột nhiên cùng người ta chạy, đã chạy rồi thì người cũng đừng trở về a!

Có điều... ta đây là đang ăn dấm chua sao?

Lâm Cửu bị thán, y đang ăn dấm chua, y ăn dấm chua, y cứ nhiên ăn dấm chua, y cứ nhiên ăn dấm chua của một người nam nhân, y cứ nhiên vì thôi ma đầu mà ăn dấm chua.

“Có quan hệ với người.” Liếc mắt nhìn sắc mặt Lâm Cửu khê biến, Diệt Thiên nói.

“Có liên quan đến ta?” Vừa nghe Lâm Cửu ngay lập tức chuyển qua đó hỏi: “Có cái gì liên quan với ta?”

Diệt Thiên đúng là lạnh, cho dù có hoá thân thành Thánh Giả trên người vẫn toả ra cỗ thanh lãnh, nhưng mà lúc này, trên mặt hắn lại hàm chứa ý cười, một ý cười ấm áp.

Bàn tay từ trong nước nâng lên, giữa không trung những bọt nước như những viên trân châu rơi tí tách tí tách, Diệt Thiên vươn tay nhẹ nhàng vén lên vài sợi tóc tản mát trên bờ vai Lâm Cửu, nói: “Không phải người vẫn muốn có một con huyễn thú tương xứng với Hắc Long sao?”

80. Chương 80 - Ái Thương

Lâm Cửu vẫn thực hâm mộ Diệt Thiên, hâm mộ người nọ về sự thần bí khó lường, cường đại vô cùng, còn có một con Hắc Long cực suất, tuy rằng y cũng có một con tiên hạc Vân Nhiễm đưa cho, nhưng mà làm một người nam nhân, so với con tiên hạc tiên khí phiêu linh, thì một con Hắc Long vô cùng phong cách mới là truy cầu của y.

Có điều Diệt Thiên nói với Lâm Cửu, thế gian này tổng cộng chỉ có bảy con huyễn thú long, hơn nữa toàn bộ đều đã có chủ, Lâm Cửu không thể có cách nào để tìm được một con rồng làm toạ kỵ.

Vì thế Lâm Cửu vẫn luôn phiền muộn đã lâu.

Chỉ là y không nghĩ tới Diệt Thiên đi ra ngoài cứ nhiên là vì muốn giúp mình tìm một con huyễn thú tương xứng với Hắc Long, lúc này y hẳn là phải nên hưng phấn nhảy dựng lên hỏi Diệt Thiên mấy câu hỏi đại loại như là đó là loại huyễn thú gì, có phải thật sự tương xứng với Hắc Long, có phải thật sự tồn tại hay không, chuyển đi này có tìm được hay không.

Thế nhưng y lại không thể, noãn ý*(tình cảm ấm áp) cùng cảm động trong lòng còn chưa kịp biểu hiện ra ngoài thì chỉ thấy nam tử trước mặt đang càng ngày càng tiến gần đến mình, tuần dung thánh tà bất phân càng lúc càng phóng đại...

Bàn tay vừa vén tóc y giờ đang khoắc trên bả vai y, nóng đến mức khiến người ta có chút run rẩy.

Đây là lần đầu tiên Lâm Cửu cảm thấy không thể nhúc nhích, cũng là lần đầu tiên Lâm Cửu từ trong hắc đồng cổ tĩnh vô ba*(giếng xưa không sóng) kia thấy được một tâm tình khác.

Đối với chuyện chuẩn bị phát sinh kế tiếp y đều minh bạch, có chút khẩn trương, lại có chút hoang mang, nhưng càng nhiều lại là cảm giác nóng lòng muốn thử cùng kích động không thể kìm nén dấy lên từ tận đáy lòng.

Muốn càng nhiều, muốn dựa vào càng gần, muốn đôi tay kia mang đến cho y càng nhiều khí tức băng lãnh chỉ thuộc về Diệt Thiên.

Miệng khô lưỡi khô mà liếm liếm môi, ánh mắt Lâm Cửu như bị ghim lại trên mặt đối phương không thể rời, nhìn Diệt Thiên cúi đầu nhẹ nhàng dùng môi cọ sát cổ mình, Lâm Cửu khẽ thở dài một tiếng, thì thào hỏi: “Muốn... muốn làm gì?”

“Người nghĩ muốn làm gì?” Thanh âm hơi trầm của Diệt Thiên từ sau tai truyền đến, Lâm Cửu hơi hơi run rẩy, cước bộ dưới nước lộn xộn tiến vài bước về phía trước, cả người như bị một loại băng lương khác thường vây quanh, giống như lên trời, rời khỏi nhân thế, cái lạnh đến thấu xương kia nhưng lại khiến y có một cảm giác toàn thân thoải mái không nói nên lời.

Cho dù biết đây là do tác dụng phụ của việc hợp tu quá rồi —— nhưng Lâm Cửu cũng không quá tin tưởng cho rằng dù mình không hợp tu, cũng không ái thượng cường đại nam tử trước mặt này.

Một chuyện đã thanh thanh sở sở, minh minh bạch bạch, chân chân thiết thiết không thể trốn tránh đã xảy ra trước mặt Lâm Cửu, chỉ trong một thời gian sống chung không ngắn cũng chẳng dài, y đã triệt triệt để để, mơ mơ hồ hồ, mặc danh kì diệu, thân bất do kỉ mà ái thượng một người đồng giới, một một người nam nhân, nhìn như đột ngột rồi lại như nước chảy thành sông hết mức tự nhiên.

Đã quen với sự sung nịch cùng ôn nhu độc nhất vô nhị mà đối phương dành cho mình, đã quen với việc đối phương thời thời khắc khắc đều ở bên mình, khiến y luôn có cảm giác an toàn vô ưu vô lự, nếu có một ngày Đại ma đầu này rời khỏi mình, vậy phần ôn nhu, phần tin cậy không chỗ kị kia biết làm thế nào đây?

Chỉ cần tưởng tượng một chút, đau thương cùng sợ hãi tuôn ra từ đáy lòng khiến Lâm Cửu không dám tiếp tục nghĩ nữa.

“Diệt Thiên...” Đầu tựa vào vai đối phương, Lâm Cửu rầu rĩ nói: “Mặc kệ là vì chuyện gì, lần sau không được không nói lời nào đã đột nhiên rời đi.”

Người không biết, trong lòng ta sẽ hoảng loạn nhường nào.

81. Chương 81 - Dị Thế An Sinh

Sương trắng mênh mang, mưa phùn lất phất.

Nằm trên chiếc giường rộng lớn mềm mại, Lâm Cửu trợn tròn mắt nhìn sa trướng trên đỉnh ngẩn ngẩn ngơ ngơ, qua một lúc lâu mới thì thào nói: “Vừa rồi việc kia có thể xem như là hợp tu không?”

Súng thật đạn thật cùng mộng ảo cảm giác quả nhiên không giống nhau chút nào, nhớ lại chuyện phiên vân phúc vũ*(chuyện mây mưa) vừa rồi, Lâm Cửu vẫn cảm thấy thấy có chút nào đó khó tin, tuy rằng trong lòng y đã từng có ý tưởng như vậy, nhưng đến lúc chân chính thực hiện y không khỏi cảm thấy mơ hồ, y nhớ rõ y là tự mình tiến vào trong dục trì ẩm áp, sau có cùng Diệt Thiên nói một ít chuyện.

Kế tiếp, Đại ma đầu hứa với y từ nay về sau sẽ không đột nhiên biến mất nữa.

Tiếp sau đó, khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng gần, giống như nụ hôn lúc trước khiến y bị mất phương hướng, lúc này đây y lại sa vào tâm trạng đó một lần nữa, thế cho nên sau đó nửa liền tỉnh tỉnh mê mê cùng Đại ma đầu làm.

Bọn họ... làm rồi... bọn họ thật sự đã làm, ngay tại dục trì, y cùng Đại ma đầu Diệt Thiên, cùng Đại Thánh Giả Tiểu Thiên.

Chán ghét không? Không ——

Thích không? Ân, có một chút —— không chỉ một chút đi —— có lẽ là nhiều hơn như thế một chút —— thì một chút, một chút nhiều chút...

Ngoại trừ lúc đầu hơi đau, sau đó cơ hồ đều không có cảm giác khó chịu gì, hiện giờ nhớ lại mới phát hiện có rất nhiều chi tiết không nhớ rõ, có lẽ lúc ấy y đã hăm sâu vào vũng bùn khiến lí trí trở nên hoảng hốt, Đại ma đầu lúc đó đã làm thế nào a?

Không đợi nam tử bên cạnh làm gối cho y mở miệng, Lâm Cửu xoay người ôm Diệt Thiên kêu rên nói: “A... thối ma đầu nhà ngươi, ta còn đang muốn thú thê, sinh oa oa mập mập mà, hiện tại ngươi phải chịu trách nhiệm nha, chịu trách nhiệm nha!”

Y vẫn còn là một hoàng hoa*(hoa cúc) đại nam nhân nha, tuy nói thân thể hiện giờ này từng bị cái tên thối hoàng đế kia chạm qua, nhưng mà Lâm Cửu kiên quyết không thừa nhận, lúc đó y cũng không phải là y của hiện tại, kiếp trước với kiếp này, đúng là y chưa từng nghĩ tới sẽ nhanh chóng biến thành một người đồng chí*(ý ảnh là ‘gay’ a).

Trong đầu Lâm Cửu hiện ra một câu nói, một câu mà kiếp trước y từng xem qua: Người không phải Gay, đơn giản là vì người chưa gặp được nam nhân khiến người động tâm.

Có lẽ đây là duyên, là kiếp, mặc kệ là duyên hay kiếp, đều đã không thể quay đầu lại nữa rồi.

Nhẹ nhàng lấy ngón tay vuốt ve mái tóc dài của nam tử nằm trên đùi mình, nhìn Lâm Cửu chỉ than không khóc, Diệt Thiên mỉm cười: “Tu luyện Thánh ma đại pháp không thể gần nữ sắc.”

Lâm Cửu đang mãi than khóc đột nhiên ngừng lại: “Không thể gần nữ sắc ý nghĩa có phải là không thể thú thê hay không?”

“Ân.” Diệt Thiên đáp.

“Oh.” Lâm Cửu cảm thấy mình cũng không thương tâm nhiều lắm, không có thì không có, kiếm một tên Đại ma đầu đến thay cũng xem như không tồi ha.

Nghĩ nghĩ, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn hàm dưới hơi thon gầy của Diệt Thiên: “Diệt Thiên ngươi có thể sinh hài tử không?”

Đêm nay, Đại ma đầu cùng Tiểu thối miêu đánh một trận.

Đêm nay, Lâm Cửu cùng Đại ma đầu cùng thư thư phục phục ngâm trong uyên uyên dục.

Đêm nay, Thiên Thánh Châu trong Đấu thú cung của Hoả gia biến mất không biết tung tích.

Đêm nay, con Tiểu thối miêu nào đó ngâm Thiên Thánh Châu trong miệng phát hiện mình bị một cái kết giới chặn ở bên ngoài, tức giận cào loạn móng vuốt.

...

...

Huyền nhai một mệnh, liên sinh một mệnh, dưới cửu thiên, nhân duyên gặp gỡ, dị thể an sinh, mọi người tại Hoàng Thành, hẹn gặp lại!

Đệ nhất quyền – Dị thể an sinh

HOÀN

82. Chương 82 - Vó Ngựa Lộ Cộc

Đệ nhị quyền – Hoàng thành phong vân

“Ta giục ngựa qua Giang Nam,

Vào lúc dung nhan ngày mùa như đóa sen nở rộ lại tàn.

Gió Đông chưa đến, thì bông liễu tháng ba chưa tung bay,

Thì lòng nàng như tòa thành nho nhỏ vắng lặng.

Nếu con đường đá xanh về chiều

Tiếng chân chưa vọng, thì màn xuân tháng ba chưa vén mở,

Thì lòng nàng như song cửa be bé khép kín.

Vớ câu rằm rập của ta là sai lầm mỹ lệ.

Ta không phải người về, mà là khách qua đường...”

(Đây là bài “Thác ngộ” (sai lầm của tác giả Trịnh Sầu Dư, lời dịch ta tạm paste từ bên nhà quynhnhkido.blogspot.com/hai009/06/thac-ngo.html ^^)

Cỏ xanh tươi tốt, ngày hè tiếng côn trùng kêu ran rả rích, vó ngựa lộc cộc lộc cộc trên con đường tiến về Hoàng Thành, gió phàn phật thổi lay động hàng cây hai bên đường, giờ phút này không phải là dương xuân tam nguyệt, người cũng không phải nữ tử chờ trượng phu trở về, mà ta cũng chỉ là một khách qua đường trở về nhà mà thôi.

Giống như có chút mâu thuẫn cùng phức tạp, nhưng lại rất hợp với tâm tình của Lâm Cửu lúc này.

Nghĩ đến phải về Hoàng Thành, nghĩ đến sẽ được gặp mọi người trong Lâm gia, nghĩ đến sẽ lại đụng phải những người trong cung đó, tâm tình Lâm Cửu nhất thời có chút phức tạp, vừa vui vẻ, lại vừa phiền muộn.

Phiền muộn a phiền muộn...

“Haiz...”

Dựa vào chiếc xe ngựa rộng rãi trang sức đẹp đẽ quý giá, Lâm Cửu hưởng thụ loại phục vụ xa xỉ bậc nhất thế gian: “Ồi —— thất lưng, thất lưng như muốn đứt đôi rồi, nhẹ tay chút!”

Một đôi bàn tay trắng nõn tái nhợt ở trên hông Lâm Cửu trên dưới xoa bóp, nhẹ nhàng day day, cho dù cách lớp quần áo cũng có thể cảm giác được đầu ngón tay lạnh lạnh của người này, lực đạo vừa đủ, nơi ấn vào không biết có phải là huyết vị gì hay không, mỗi lần đầu ngón tay nhấn xuống đều khiến cho Lâm Cửu như được bay lên thiên đường.

Thối ma đầu này không chỉ có võ công cao cường mà hoá ra tay nghề mát xa cũng không hề kém cạnh a.

Giờ phút này chỉ có hai người ở trong chiếc xe ngựa rộng rãi, Lâm Cửu lười biếng dựa vào lương tịch*(loại chiếu dùng trong mùa hè) hưởng thụ tay nghề mát xa của Diệt Thiên.

Hôm qua y nhất thời hứng khởi mà hỏi Diệt Thiên có thể sinh hài tử không, sau đó đã bị “chiếu cố” một chút, kết quả sáng ngày hôm sau, thấy người khác còn phải giả bộ thảng thất lưng không việc gì, nhưng thực tế xương cốt của y đều đã như muốn tan ra, tuy nói thân thể có thể chất của cực thánh sẽ rất mau khỏe, nhưng dù sao cũng là người, làm sao chịu nổi việc gây sức ép kiểu này chứ.

Ma đầu quả nhiên là ma đầu, các phương diện đều có một tay a!*(ý anh là phương diện nào cũng biết cũng giỏi. ^^)

Cũng may Diệt Thiên coi như còn có chút lương tâm, sau khi lên xe ngựa liền giúp y xoa bóp.

“Diệt Thiên người thật sự chưa từng chạm qua nữ nhân sao?” Một y trước kia còn tưởng rằng Diệt Thiên là một Đại ma đầu đặc lập biệt hành* không rành chuyện hồng trần, nhưng đủ chuyện ngày hôm qua khiến Lâm Cửu thay đổi triệt để ấn tượng với Diệt Thiên, người kia rõ ràng là một tên phúc hắc mà.

(*Đặc lập độc hành: người có ý chí cao, sáng suốt luôn luôn độc lai độc vãng khác hẳn người thường)

“Từ sau khi tu hành.” Dừng động tác trên tay, Diệt Thiên ngồi xuống bên cạnh, Lâm Cửu nhanh chóng ngồi dậy tựa vào người nam nhân, kì thật ngấm lại cũng đúng, bộ dạng Diệt Thiên không xấu, nói như thế nào

cũng được cho là thượng đẳng, mình thì có hoa khôi chủ động hiến thân, người ngầm chủ động chỉ sợ cũng có không ít.

Nam nhân như vậy, sao có thể là một người không hiểu chuyện tình ái chứ, Lâm Cửu hậu tri hậu giác nghĩ thâm, y quả nhiên có rất nhiều “tình địch” mà sau đó hậu quả chính là... ai...

Nghĩ đến đây trong đầu Lâm Cửu hiện ra một người: “Trần Khôi cùng người lên Bắc Quốc, vậy y cũng theo người trở lại?”

“Có lẽ.” Đoán được trong lòng Lâm Cửu đang suy nghĩ cái gì, Diệt Thiên khẽ liếc nhìn nam tử: “Ta không ngại người ăn dấm chua.”

Lâm Cửu lập tức ném cho hắn một cái liếc xéo: “Xì, tự luyện quỷ.”

Có điều không cần nghĩ cũng biết, loại người giống Diệt Thiên thế này nhìn như lãnh đạm kì thật là một nam nhân tâm cao khí ngạo làm sao có thể dễ dàng coi trọng một người, nếu mình không phải do cơ duyên xảo hợp có được cực thánh chi thể có thể cùng Diệt Thiên cùng đứng cùng ngồi, chỉ sợ Đại ma đầu này cũng sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn mình một cái.

Nhưng Lâm Cửu còn chưa nhàm chán đến mức đi hỏi Diệt Thiên mấy câu hỏi linh tinh không dinh dưỡng kiểu như: “Nếu ta không có cực thánh chi thể người còn yêu ta không?”

“Diệt Thiên người nói toạ kị tương xứng với Hắc Long là cái gì nha?” Lâm Cửu lúc này mới nhớ tới lời nói tối qua của Diệt Thiên, nói không hiểu kì, đó là nói dối.

“Hoả Phượng Hoàng.” Ma đầu nào đó thần nhiên nói.

83. Chương 83 - Phượng Hoàng

“Hoả Phượng Hoàng?!” Lâm Cửu cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, phượng hoàng y đương nhiên biết là cái gì, so với rồng xác thực không chút nào kém cỏi, chẳng qua là không nghĩ tới thế giới này lại có sự tồn tại của phượng hoàng bất tử, dù sao trong ý thức của y, mặc kệ là rồng hay phượng cũng đều chỉ là thần thú trong truyền thuyết mà thôi.

Y đã tận mắt nhìn thấy Hắc Long của Diệt Thiên, nói vậy có thể phượng hoàng cũng tồn tại thật.

Nhưng mà trong lòng vẫn nhịn không được thấy vô cùng kinh ngạc, thu một con Hoả Phượng Hoàng làm toạ kị, ân ân, chỉ cần nghĩ thôi cũng đã khiến máu nóng trong người sục sôi, Lâm Cửu hưng trí khẩn cấp hỏi: “Vậy người tìm được chưa?” Đầu tiên là Hắc Long, sau lại là Hoả Phượng Hoàng, phỏng chừng về sau nếu có thêm khủng long xuất hiện Lâm Cửu cũng sẽ chẳng cảm thấy quá ngạc nhiên nữa.

Híp híp mắt, Diệt Thiên ngữ khí nhẹ nhàng đáp: “Tìm được rồi, nhưng mà cần một ít thời gian, phương Bắc có một viên phượng hoàng đản, thu đông tới là lúc ấp trứng.”

“Thế nhưng vì sao Trần Khôi lại muốn nói chuyện này cho người.” Vân về nghịch đuôi tóc của mình, Lâm Cửu làm bộ như thật tự nhiên hỏi, “Trần Khôi là sư đệ của người, vậy y nhất định cũng là người của Hiền Môn, nhưng mà tại sao y không nói cho những người khác biết tiền nhiệm chương môn là do người giết, ngược lại còn muốn giúp người.”

Diệt Thiên ngầm cười, nhẹ nhàng liếc nhìn Lâm Cửu bên cạnh, ánh mắt kia giống như đã nhìn thấu tất cả của Lâm Cửu, người nọ lập tức hoảng hốt cuống quýt nói: “Ta đây không phải là ăn dấm chua a, chỉ là tò mò, tò mò thôi!”

“Nguyên nhân không phải người đã rõ rồi sao?” Diệt Thiên mỉm cười, cũng không muốn tiếp tục kéo dài mấy vấn đề về Trần Khôi, hắn nhanh chóng rời đề tài đi: “Trước khi đến thu đông, người không thể tiếp tục lười biếng nữa, chỉ có tu luyện Thánh ma đại pháp nâng cao công lực, người mới có thể lấy được Phượng hoàng đản.”

“Nguy hiểm lắm à?” Lâm Cửu khẽ nhướn mi, có điều ngẫm lại cũng đúng, phượng hoàng chính là trân cầm thần thú trên thế gian, có ai lại không muốn a? Nếu Diệt Thiên lấy được tin tức này, nói không chừng những người khác cũng lấy được, đến lúc đó có lẽ sẽ có rất nhiều cao thủ tề tụ cùng nhau tranh đoạt Phượng hoàng dẫn, mà y cũng không thể cứ dựa dẫm mãi vào Diệt Thiên như vậy được.

Tuy trong lòng Lâm Cửu luôn nghĩ Diệt Thiên là thiên hạ đệ nhất, nhưng y cũng không muốn chỉ đứng phía sau Diệt Thiên, không muốn chuyện gì cũng để Diệt Thiên thay y ra tay, y muốn đường đường chính chính lấy tư thế ngang hàng đứng bên cạnh nam nhân này.

Về chuyện nâng cao công lực, Lâm Cửu đương nhiên là nhớ kỹ trong lòng, có điều trừ bỏ luyện công ra, Diệt Thiên cũng nói cho Lâm Cửu biết nguyên nhân vì sao hắn muốn công khai thân phận Thánh Giả mười năm trước cùng Lâm Cửu tiến về Hoàng Thành.

“Thế lực Hiền Môn trải rộng khắp Xích Thổ Đại Địa, hiện giờ ngươi thân là đệ tử Hiền Môn, những người này muốn động ngươi cũng còn phải lo lắng đến hậu quả.” Nhẹ nhàng vén mái tóc dài của nam tử bên cạnh, Diệt Thiên nói: “Sau khi đến Hoàng Thành, ta sẽ vào trong cung lấy một thứ.”

“Lấy đồ? Người... người muốn vào trong cung trộm đồ?!” Lâm Cửu không khỏi có chút kinh ngạc tròn mắt nhìn, Diệt Thiên nói thực thoải mái, vào Hoàng cung lấy đồ, ai có tư cách lấy đồ từ Hoàng cung?! Trừ bỏ thái độ hoàng đế chỉ sợ đến cả hoàng thân quốc thích cũng không dám có lá gan này, Diệt Thiên không phải là hoàng đế, không phải là hoàng đế lại muốn lấy đồ từ trong cung, trừ bỏ trộm ra thì có thể làm gì bây giờ.

Lâm Cửu dường như đã có thể thấy trước được những tháng ngày tại Hoàng Thành của mình trong thời gian tới, lập lòe phát sáng, sáng lấp lánh, lạnh thấu tâm can a...

84. Chương 84 - Hoàng Thành

Kinh đô Đế Quốc, Hoàng Phủ Hoàng Thành, thành của thiên tử, thành của ngàn năm.

Từng nhìn thấy sự hùng vĩ của Tiên Hiệp Điện, cái phồn hoa của Ân Đô thành, thêm cả Vạn Lý Trường Thành, rồi Kim Tự Tháp Ai Cập, những tòa cao ốc chọc trời, Lâm Cửu vẫn cứ nghĩ thế gian này sẽ chẳng có loại kiến trúc nào có thể khiến y cảm thấy kinh ngạc nữa, nhìn trần trần không thốt lên lời, chính vào lúc bọn họ tiến đến ngoại vi Hoàng Thành, lúc Lâm Cửu vén rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, y vẫn nhìn không được mà kinh thán.

Hoàng Phủ Đế Quốc không hổ là một trong những quốc gia lớn mạnh trên Xích Thổ Đại Địa, Đế Quốc lớn nhất vùng Tây Nam. Hoàng Thành quả là kinh đô của Đế Quốc khiến cho người ta không thể không kinh thán cùng kinh hoàng về sự cao lớn hùng vĩ của nó.

Kiến trúc của Hoàng Thành không thể nói là tinh xảo thanh lịch, nhưng lại mang theo một loại khí khái phóng khoáng không câu lệ tiểu tiết, đứng ở bên dưới bức tường thành được xây bằng những khối đá lớn này, thường khiến người ta cảm thấy mình thật nhỏ bé biết bao, khí thế bao la hùng vĩ như bầu trời rộng lớn không phải chỉ cần cố cố xây là được, cũng không phải là loại mà mấy công trình kiến trúc giản giản đơn đơn có thể bắt chước được.

Mà nó giống như là dòng chảy linh hồn của các võ giả, suốt ngàn năm qua dòng chảy này vẫn thủy chung gắn liền với quốc thổ Hoàng Phủ Đế Quốc, mà ngay tại bên trong chính đô thành này, mọi câu chuyện lưu lại ngàn năm lịch sử đều từ đây mà ra, mỗi ngày đều cư trú bên Hoàng Thành tráng lệ này, trong lòng mỗi người hẳn sẽ đều cảm thấy kiêu hãnh và tự hào ha.

Hưng thịnh của quốc gia cũng là hưng thịnh của dân chúng.

Dọc đường, Diệt Thiên đã nói không ít về những sự tình trong Hoàng Phủ Đế Quốc, đặc biệt về vị tân hoàng mới đăng cơ ba năm trước đây – Hoàng Phủ Thiên Niên, trên đường mỗi lần nghe thấy Diệt Thiên nói về chuyện tân hoàng mạnh mẽ quyết đoán để thực thi chính sách mới như thế nào, lại bài trừ phe phái đối lập ra sao, Lâm Cửu luôn có chút khinh thường cười khẩy.

Tuy rằng y không phải thực thích tên thối hoàng đế đó, nhưng trong lòng cũng hơi bội phục Hoàng Phủ Thiên Niên, mới từng đây tuổi đã có thể lợi dụng lực lượng trong tay quản lý cả một đế quốc, thủ đoạn quyết đoán như vậy người bình thường quả không thể có được, mà Hoàng Phủ Thiên Niên thậm chí còn là người rất được Diệt Thiên thưởng thức.

Lãnh ngạo của Diệt Thiên Lâm Cửu luôn luôn rõ ràng, người có thể khiến Diệt Thiên thưởng thức như vậy nhất định không phải nhân vật tầm thường.

Có lẽ Hoàng Phủ Thiên Niên là một hoàng đế tốt, nhưng không phải là một hảo bằng hữu đáng để kết giao, nhìn thấy Hoàng Thành đang ngày càng gần ngay trước mắt, Lâm Cửu nghĩ thầm, hoàng đế a, là người ích kỷ nhất, vô tình nhất trong thiên hạ.

“Sau khi tới Hoàng Thành ngươi muốn làm gì?” Diệt Thiên hiện tại dùng thân phận mười năm trước lưu lại bên cạnh Lâm Cửu, mới đầu Lâm Cửu cảm thấy thế này rất tốt, bọn họ có thể dùng thân phận sư huynh sư đệ ngồi trên cùng một chiếc xe ngựa, mà Hoàng Phủ Thiên Hách cũng đối xử với Diệt Thiên vô cùng lễ ngộ, bởi vậy trên cả quãng đường Lâm Cửu có thể nói là vô cùng hài lòng mãn nguyện.

Nhưng mà sau khi tới Hoàng Thành thì phải lo liệu thế nào, chẳng lẽ vẫn cứ để Diệt Thiên lấy thân phận Hiền Môn Thánh Giả lưu lại bên y?

“Thế nào, chưa về tới nhà đã nghĩ muốn đuổi người rồi sao?” Từ sau khi bọn họ phát triển lên loại quan hệ thân thiết nào đó, Diệt Thiên càng ngày càng hay cùng Lâm Cửu thân cận, thỉnh thoảng cũng sẽ nói đùa vài câu với nam tử.

“Luyến tiếc.” Ôm chặt lấy Diệt Thiên, Lâm Cửu tựa vào người nam nhân, thì thào nói: “Tới Hoàng Thành ta sẽ về nhà, nhưng mà ta lại cảm thấy có chút sợ, haiz, chẳng nhẽ đây chính là thứ mà người ta vẫn gọi là cận hương tình khiếp* sao?”

(*Cận hương tình khiếp: chỉ việc lâu không trở về quê, đến gần quê nhà lại cảm thấy hồi hộp lo lắng)

Diệt Thiên dùng cảm nhẹ nhàng chạm vào trán nam tử, nói: “Ta cùng ngươi.” Lâm Cửu mỉm cười, y đang chờ chính là mấy lời này.

“Có điều... trước phải che liên ấn trên trán lại đã.” Ngón tay nhẹ nhàng xoa lên trán Lâm Cửu, Diệt Thiên nói.

85. Chương 85 - Hồi Gia

“Ngoài ải, bắt thư nhà,

Đông qua, xuân về lại

Gần quê, lòng kinh hãi

Chẳng dám hỏi người qua.”

(Độ Hán Giang – Tống chi vấn)

Ba năm trước Lâm Cửu nhảy sông tự vẫn nay sống lại, nghe nói sau khi được tiên nhân chỉ điểm, hiện giờ đã như thay đổi thành một con người khác, lúc ở Ấn Đô còn thả thi thả khúc đánh bại Thánh Nữ Trung Thiên Quốc, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì đã đột nhiên biến thành đệ tử Hiền Môn, hơn nữa lại còn là sư đệ của vị Thánh Giả đã mất tích mười năm trước.

Từng là Lâm hoạ thủy, Lâm hoạ hại nổi tiếng khắp Hoàng Thành, hiện giờ lại thành Lâm tiên hiệp Lâm thi nhân đang theo Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách tiến về Hoàng Thành.

Không thể không nói, sự hứng khởi nhất thời của Lâm Cửu đích xác là từ lạc thú nơi Hoàng Thành to lớn này mang lại, từ khắp phố lớn ngõ nhỏ, nội thành ngoại thành, đều thảo luận về người đã biến mất ba năm trước – Lâm Cửu.

“Cái tên Lâm hoạ thuỷ kia không phải đã nhảy sông tự vẫn chết rồi sao, thế nào lại vẫn sống đến giờ?”

“Thật sự là tiên hiệp à, không phải là bị yêu tinh phụ thân đó chứ?”

“Gi? Tên Lâm hoạ hại văn bất thành võ bất tựu kia còn biết ngâm thơ viết nhạc? Không chỉ ngâm thơ viết nhạc mà còn có thể bay lên trời? Chao ôi, đây là thật hay giả a?”

“Ta nghe thân thích ở Ân Đô nói, Lâm hoạ thuỷ hiện tại chính là tiên nhân chuyển thế, phi phi! Xem cái miệng ta này, hẳn là kêu Lâm tiên nhân, Lâm tiên hiệp, đệ nhất mỹ nhân của Hoàng Phủ Đế Quốc chúng ta, đệ nhất tài tử, chuyển thế tiên nhân văn võ song toàn.”

Một truyền mười, mười truyền trăm, càng truyền càng thái quá, càng truyền càng khoa trương, sức mạnh của lời đồn chính là mạnh mẽ như vậy đó, không quá vài ngày tin Lâm Cửu tử mà phục sinh đã lan truyền khắp trong ngoài thành.

Hoàng Phủ Thiên Hách tuy rằng đã rải tin tức Lâm Cửu trở về ra ngoài, nhưng Lâm Cửu cũng không minh mục trương đảm, khua chiêng gõ trống mà vào thành, lúc gần đến Hoàng Thành, Lâm Cửu cùng Hoàng Phủ Thiên Hách chia ra, sau khi đã cam đoan nhất định sẽ đến quý phủ của Vương gia tiếp kiến Hoàng Phủ Thiên Hách, Hoàng Phủ Thiên Hách mới an tâm để Lâm Cửu và Diệt Thiên đi, có điều quay đầu một cái Lâm Cửu đã đem chuyện vừa hứa với Hoàng Phủ Thiên Hách ném ra sau đầu.

Được mấy tên hộ vệ của Tỉnh Vương dẫn đường, Lâm Cửu cùng Diệt Thiên ngồi trong xe ngựa thẳng tiến về phủ Lâm tướng quân mà đi.

“Diệt Thiên, ngươi nói xem hiện tại ngươi có phải rất giống nàng dâu đang theo ta trở về ra mắt công bà*(cha mẹ chồng) không?” Xuyên qua khung cửa sổ ngắm nhìn phòng ốc dọc hai bên đường, Lâm Cửu trêu ghẹo nói.

“Nga?” Khoé miệng Diệt Thiên nhếch lên một độ cung khôi hài: “Vậy có cần ta giáp mặt cầu hôn không?”

“Ồh —— ha ha, ha ha, a, ngươi xem, chúng ta sắp đến rồi!” Lâm Cửu vội vàng chỉ ra bên ngoài nói lảng sang chuyện khác.

...

...

Phủ Lâm tướng quân nằm ở phía Tây Hoàng Thành, sống ở khu này đều là mấy vị quan to quý nhân trong Hoàng Thành, khu dân cư pha chút hương vị hiện đại sa hoa, bởi vì những người sống ở đây ngày thường vẫn hay qua lại với người trong cung, do đó khu dân cư sa hoa này cách hoàng cung cũng không tính là xa, khoảng cách không tính xa này đại khái ước chừng cưỡi ngựa tầm một canh giờ là có thể đến được ngoại vi hoàng cung.

Đường phố phía Tây rộng rãi mà sạch sẽ, người qua kẻ lại trên đường cũng không nhiều, trước cổng mỗi nhà mỗi hộ đều đặt đủ loại dị thú mắt tròng lớn, đường phố an tĩnh, cánh cổng cao lớn khép chặt, người bình thường đi lại trên đường có lẽ cũng sẽ cảm thấy tâm tình nặng trĩu ha.

Mấy hộ vệ thủ vệ điều khiển xe ngựa dật dật chạy vào Tây phố, mọi người đã quen nhìn thấy hào xa tuần mã nên cũng chẳng mấy chú ý đến cỗ xe ngựa không tính là rất thu hút này. Xe ngựa dừng lại trước cửa một phủ viện không xa hoa nhưng lại có vẻ vô cùng khí khái, trên đỉnh phủ viện có treo hai chữ thật to —LÂM PHỦ.

Người qua đường bắt đầu ngó nghiêng nhiều hơn đến chiếc xe ngựa này.

“Công tử, tới rồi.” Hộ vệ đứng trước xe ngựa thấp giọng nói, đồng thời người còn lại đi đến cổng tướng quân phủ nhẹ nhàng gõ gõ cổng, cánh cổng nhanh chóng được mở ra, từ bên trong thò ra một cái đầu rồi nói nói gì đó với hộ vệ.

Nghe thấy tiếng của hộ vệ, Lâm Cửu quay đầu nhìn Diệt Thiên, miệng khê mỉm cười, tuy nói là cận hương tình khiếp, nhưng đến khi thật sự tới tướng quân phủ, Lâm Cửu lại không còn thấy căng thẳng vậy nữa.

Xóc rèm cửa lên, từ trong xe ngựa lần lượt đi xuống hai nam nhân, một vị công tử tuấn tú xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi, người còn lại thì tựa như không khí không thể khiến người ta cảm nhận được sự tồn

tại, khoác trên người chiếc áo choàng trắng như tuyết, gia đình giữ cửa thấy Lâm Cửu từ trên xe ngựa bước xuống hai mắt tròn trĩnh, há miệng mãi mà không thể thốt lên lời.

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người trên đường lớn đều hướng về mấy người đứng ở cổng Lâm phủ, Tây phổ càng trở lên yên lặng, dường như chỉ cần một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ mồn một.

Chỉ trong chốc lát, người đi đường “viu viu viu” đột nhiên toàn bộ không còn bóng dáng, tất cả đã chạy đi thông tri cho chủ nhân các nhà, Lâm hoạ thuỷ của Lâm gia đích thực còn sống trở lại!

Kéo kéo vạt áo thật dài, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn hai chữ Lâm phủ lấp lánh kim quang, khoé miệng mỉm cười, bước lên bậc thang Lâm phủ, từng bước lại từng bước, rốt cuộc bước lên đại môn.

Nhìn tên gia đình mắt vẫn trừng lớn như cũ, Lâm Cửu cố nín cười vỗ nhẹ lên bả vai gã, sau đó lướt qua gia đình đi vào đại môn Lâm phủ, Diệt Thiên cùng thị nữ Tư Tư bị Lâm Cửu dẫn theo đi phía sau, mấy tên thị vệ của Hoàng Phủ Thiên Hách thì lưu lại bên ngoài, chỉ có đầu lĩnh đi theo vào.

Cũng không biết có phải do thấy vị thiếu gia tử mà phục sinh nên kinh ngạc quá mức hay không, gia đình tuy rằng hoàng hốt nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên, nghẹn thanh không nói tiếng nào dẫn mọi người đi về phía nội viện.

“Thiếu gia, lão gia hôm nay đi ra ngoài, chắc đến tối mới có thể trở về.” Gia đình thấp giọng nói.

“Nga, vậy nương ta đâu?” Lâm Cửu cũng không lưu tâm hỏi.

“Nhị phu nhân lúc này hẳn là đang ở nội viện.” Gia đình trả lời.

Thời đại này nam nhân cũng lưu hành chuyện tam thê tứ thiếp, đừng nói là tam thê tứ thiếp, thậm chí còn có nam thê nam thiếp, có điều đó cũng chỉ là số ít. Thực sắc, tính dã*, đường đường Lâm tướng quân cũng không ngoại lệ. Lâm tướng quan có tam thê, không có thiếp, nói cách khác ba vị thê tử này địa vị ngang hàng nhau, uy vọng của đại phu nhân thì cao hơn một chút. Có điều vẫn còn hơn mấy vị quan to quý nhân nào đó thê thiếp thành đàn, Lâm tướng quân như vậy xem như là ít rồi.

Đại phu nhân sinh được hai nữ đều đã xuất giá, nhị phu nhân chỉ có một mình Lâm Cửu là con, tam phu nhân thì sinh được một người con trai là Lâm Xung, tuổi có lẽ nhỏ hơn Lâm Cửu khoảng chừng hai, ba tuổi gì đó.

Phủ viện bên trong Hoàng Thành quả là lớn, từ đại môn đi vào trong, rẽ trái quẹo phải, luẩn quẩn một vòng lại một vòng, đi qua hành lang dài, băng qua hồ nước vẫn chưa thấy nội viện đâu.

Hoa sen nở rộ đầy một hồ, từng khóm từng khóm phản ánh mặt trời, xanh biếc hồng rực, làn nước trong vắt bao quanh, sóng lẫn tăn gợn, mùa hạ lúc này quả là say đắm lòng người, bên cạnh hồ có đình thai lâu các, một cái cầu đá hình vòm, dương liễu buông rủ, hoàng oanh phỉ thúy, qua hồ sen chính là nội viện của Lâm phủ.

Lâm Cửu đứng trên cây cầu hình vòm, ánh mắt đảo qua cảnh trí xinh đẹp trước mắt, không quan tâm người ngoài nhìn y thế nào, hướng về hồ sen vái ba vái, lúc trước nam tử kia tại đây hương tiêu ngọc vấn, hoá thành một lũ hương hồn tiêu tán nhân gian, hiện giờ Lâm Cửu đứng ở đây trong lòng xuất hiện chút bùi ngùi, nếu y đã chiếm thân phận người ta, vậy từ nay về sau sẽ gánh vác trách nhiệm tương ứng.

Y là Lâm Cửu, Lâm Cửu của Lâm gia.

Tên gia đình cảm thấy kinh ngạc mắt nhìn về hướng Lâm Cửu đang bá láp, bỗng nhiên nhớ tới thiếu gia trước mặt này ba năm trước đây tại chính nơi đây nhảy hồ tự vẫn, trong lòng không khỏi bắt đầu sợ hãi, nam tử trước mắt giống hệt thiếu gia có thật sự là thiếu gia Lâm Cửu khởi tử hồi sinh không?

Gia đình không dám đoán bừa, nhanh chóng đưa đoàn người Lâm Cửu đến đại sảnh của nội viện.

Xem ra không phải ai cũng có thể chấp nhận chuyện người chết sống lại, dọc đường Lâm Cửu đến đây có vài nha hoàn nhìn thấy Lâm Cửu bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, Lâm Cửu rất buồn bực, y là người, cũng chẳng phải ma quỷ gì, tuy rằng sau đó có không ít hạ nhân vội vàng vàng đi ra nghênh đón Lâm Cửu trở về,

nhưng Lâm Cửu không phải người mù, hiển nhiên có thể thấy rõ vẻ nghi hoặc cùng sợ hãi trong mắt bọn hạ nhân.

Lâm Cửu không khỏi than thở, xem ra vị đại thiếu gia trước kia của Lâm gia cũng không phải được hoan nghênh cho lắm, có điều việc này cũng bình thường thôi, vị đại thiếu gia kia tuy rằng rất đẹp, nhưng mà tính cách thì lại mười phần đều bị phá huỷ cả mười, chuyện xấu làm không ít, bắt nạt người cũng không ít, chỗ nào giống Lâm Cửu hiện tại, đối xử với người nào cũng đều khách khách khí khí, nhưng chỉ phần khách khách khí khí này trái lại càng làm cho bọn hạ nhân thêm sợ hãi.

Thiếu gia đã chết, thiếu gia sống, vẻ ngoài của thiếu gia không đổi, thiếu gia thay đổi không giống thiếu gia...

Trong khoảng thời gian ngắn, người của Lâm phủ vẫn chưa thể tiếp thu nổi biến đổi nhiều như vậy, vì thế mỗi người đều trở nên im lặng trầm mặc, cần châm trà thì châm trà, cần làm cái gì thì làm cái đó, thật cẩn thận không dám lộn xộn.

Lâm Cửu trước sai hạ nhân đưa Tư Tư rời đi, mình cùng người khoác áo choàng trắng phấn Thánh Giả – Diệt Thiên chờ trong dạ sảnh, một người đã chết ba năm lại còn sống trở về, dù cho là người thân nhiều hay thân ít, lần đầu tiên nhìn thấy người chết lại hồi sinh phần lớn đều không cảm thấy vui vẻ, mà theo bản năng sẽ thấy sợ hãi ha, trong lòng Lâm Cửu không khỏi có chút lo sợ bất an.

Vốn định là Lâm Cửu tự mình đến nội viện bá kiến các vị nương, nhưng do tình huống đặc thù, hôm nay ngoại lệ.

Sau khi nghe hạ nhân bẩm báo, ba vị phu nhân đều vội vàng vàng chạy từ nội viện lại đây, dọc đường không biết mang theo tâm tình gì. Vui sướng? Nghi hoặc? Hoảng sợ? Ít ít nhiều nhiều pha trộn với nhau.

Lâm Cửu ngồi trên ghế nhấp một ngụm lại một ngụm trà, vừa nãy không cảm thấy có gì khẩn trương, hiện tại ngồi xuống mới cảm thấy dưới móng như có ngàn vạn cái đinh khiến y ngồi cũng khó khăn, nếu không phải bên cạnh còn có Diệt Thiên, chỉ sợ y sẽ nhịn không được mà co cẳng chạy trốn.

“Tiểu Cửu... Tiểu Cửu... thật sự là con sao?” Ngoài cửa truyền đến một tiếng gọi khe khẽ của nữ nhân, thanh âm kia giống như cái kim đâm sâu vào trái tim Lâm Cửu, Lâm Cửu đứng dậy nhìn qua đó, nhìn thấy một trung niên nữ tử lộ vẻ mặt tái nhợt bệnh trạng, đột nhiên Lâm Cửu cảm thấy tim mình co rút từng đợt đau đớn, ê ẩm, uỷ khuất, cảm động...

“Nương...”

Kí ức kiếp trước kiếp này ràng buộc nhau, khi tất cả hoà lẫn vào một, khi Lâm Cửu nhìn thấy nữ tử hiền lành yếu đuối trước mắt, gia đình mà kiếp trước vẫn luôn theo đuổi, thân tình mà kiếp này khát vọng, khiến y không kìm lòng được hốc mắt trở nên ướt ướt.

86. Chương 86 - Gặp Lại

Mẫu tử gặp lại nhau, vô cùng cảm động, đến ngay cả bọn hạ nhân vốn bán tín bán nghi đối với việc đại thiếu gia sống lại cũng không nhịn được lấy tay áo lau lau nước mắt, nhị phu nhân kéo Lâm Cửu lại gần ngắm kĩ, sờ sờ nắn nắn, khi xác nhận nam tử trước mặt thật sự còn sống, chứ không phải là lạnh như băng, là nhi tử của nàng, nhị phu nhân thì thầm: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, hài tử gốc, hài tử gốc nhà người a...”

“Nương, hài nhi đã trở lại, Tiểu Cửu sẽ không bao giờ... để nương phải lo lắng nữa.” Tình do tâm sinh, vui quá mà khóc, Lâm Cửu nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt nữ tử, khi nhìn thấy hai nữ tử bên cạnh mẫu thân, cất bước tiến lên: “Đại nương, tam nương.”

Mấy nữ tử khóc không còn ra bộ dáng, ô ô nức nở cổ họng nghẹn thanh không thốt lên lời, chỉ là nhìn thấy Lâm Cửu khoẻ mạnh quay trở về, đứng ở trước mắt các nàng thì cảm thấy rằng trên thế gian này không

còn chuyện gì vui hơn chuyện ngày hôm nay.

“Ai nha, Tiểu Cửu đã trở lại đừng khóc nữa, chuyện vui như vậy phải cười lên chứ.” Tam phu nhân từ trước đến nay luôn cười mở miệng, lập tức vuốt lệ châu cười nói.

“Đúng, đúng, vậy... vậy, ai, ta phải mau mau sai người đi gọi lão gia trở về!” Đại phu nhân nín khóc mỉm cười, lập tức liền khôi phục vẻ ổn trọng ngày thường, lệnh cho hạ nhân nhanh nhanh chuẩn bị đồ ăn, đồng thời sai người lấy khoái mã đi gọi Lâm Cửu tướng quân trở về.

Nhị phu nhân còn kéo Lâm Cửu không tha, cứ như đang sợ nếu buông hai tử này của nàng ra thì nó sẽ lập tức biến mất vậy.

“Nương.” Ở trong mộng không biết đã bao nhiêu lần, Lâm Cửu âm thầm gọi phụ mẫu, nghĩ đến mỗi buổi sáng sẽ có mẫu thân thay y pha một li sữa nóng, mỗi ngày đều có thể cùng phụ thân đàm luận thời sự, mỗi ngày không phải một mình cô độc đối mặt với căn phòng sạch sẽ nhưng lạnh lẽo...

Những thứ này đối với người bình thường không có gì mới mẻ, thậm chí nhàm chán, thậm chí cảm thấy đây chỉ là mấy chuyện phiền chán vụn vặt trong cuộc sống nhưng lại là hạnh phúc mà Lâm Cửu cả đời theo đuổi.

Gia đình đã trải qua sinh tử biệt li càng thêm hoà hợp ấm áp, mấy vị phu nhân kéo Lâm Cửu phải hỏi trái hỏi, Lâm Cửu tổng kết chuyện y sống lại là do gặp được tiên duyên, sau đó mang tất cả chuyện sống trên Vọng Nguyệt Sơn hai năm nhất nhất kể hết ra, tuy rằng mấy người bọn họ đã an tâm, nhưng Lâm Cửu vẫn nói chuyện bị mất trí nhớ cho người nhà.

“May mà con vẫn còn nhớ rõ nương.” Nhị phu nhân kéo cánh tay Lâm Cửu lộ ra nụ cười ấm áp, rồi lại thì thầm: “Quên rồi cũng tốt, quên rồi cũng tốt...”

“Đúng rồi nương, đại nương, tam nương, vị này là... sư huynh của con.” Vội vàng nhận người thân, vì vậy trong một lúc đã quẳng Diệt Thiên sang một bên, Lâm Cửu gấp gáp giới thiệu với mấy vị phu nhân, tuy nói Diệt Thiên hiện tại là Tiểu Thiên, là Thánh Giả, là sư huynh của y, nhưng Lâm Cửu lại cảm thấy có một loại cảm giác khẩn trương cứ như đang giới thiệu bạn trai với gia đình vậy.

Tuy rằng... đây cũng là sự thật.

Đại ma đầu ngày thường là một người kiêu ngạo bất tuân, không nghĩ tới lại cũng vô cùng biết lễ, sau khi Lâm Cửu giới thiệu, Diệt Thiên liền đứng dậy hơi thi lễ với mấy vị phu nhân, trong mắt người khác có lẽ là không đủ nhiệt tình, nhưng Lâm Cửu lại kích động đến mức muốn ôm chặt Diệt Thiên hung hăng hôn hai cái, thối ma đầu này quá nể mặt y rồi.

Biết rõ tâm thối ma đầu còn cao hơn trời xanh vì thế lúc trước Lâm Cửu còn hơi sợ sự cao ngạo của Diệt Thiên sẽ khiến người nhà hiểu lầm, còn may, còn may.

Tựa như lần đầu đưa phu nhân về ra mắt phụ mẫu, Lâm Cửu ra sức nói tốt cho Diệt Thiên, sợ người nhà không biết Diệt Thiên tốt thế nào, tựa như cũng sợ Diệt Thiên không thích người nhà của mình, đây có lẽ có thể xem là một loại bản năng.

“Sư... sư huynh dọc đường đi đối xử với con rất tốt, nếu không phải nhờ có sư huynh, con cũng không biết phải trở về thế nào, sư huynh tính tình hướng nội không thích nói chuyện, nhưng mà người lại tốt lắm.” Ngồi bên cạnh Diệt Thiên, Lâm Cửu khen lấy khen để nước miếng bay tán loạn, đáng tiếc Diệt Thiên có áo choàng che mặt, bằng không thật muốn nhìn thử xem sắc mặt Đại ma đầu lúc này là cái dạng gì.

Có lẽ từ lúc sinh ra đến nay, Diệt Thiên còn chưa gặp được chuyện gì lúng túng thế này, nhưng đáy lòng lại cảm thấy ấm áp, mặc cho Lâm Cửu như thiết xán liên hoa* khoa hán lên mức trên trời có dưới đất không, Diệt Thiên vẫn duy trì trầm mặc, lẳng lặng lắng nghe, khẽ mỉm cười, im lặng, nhưng nội tâm lại trào ra sự sùng nịnh và phóng – túng.

“Đa tạ tiên hiệp đại nhân đã chiếu cố cho Tiểu Cửu nhà chúng ta, đại ân đại đức này, Lâm gia thật sự không biết nên báo đáp như thế nào.” Đại phu nhân đoan trang ổn trọng đích thân đứng dậy khom người trước Diệt Thiên, nhị phu nhân cùng tam phu nhân cũng theo đứng dậy nói lời cảm tạ.

Lâm Cửu tuy rằng cao hứng nhưng rõ ràng có vài chỗ bị mấy vị phu nhân hiểu lầm, nghe thấy đại phu nhân cư nhiên gọi Diệt Thiên là Tiên hiệp, Lâm Cửu vội vàng giải thích: “Không phải, không phải, sư huynh không phải tiên hiệp.”

Diệt Thiên là ma, triệt triệt để để là ma, cho dù có là tiên thì cũng là trước kia, một tên Đại ma đầu từ tiên đạo rơi vào ma đạo, tuy rằng hiện tại Diệt Thiên đang phần thánh nhân, nhưng trong lòng Lâm Cửu hiểu rõ, thôi ma đầu không thích tiên hiệp càng đừng nói là có người gọi hắn là tiên hiệp gì đó, nhưng mấy vị phu nhân lại thấy nghi hoặc, Lâm Cửu không phải ở Tiên hiệp điện hai năm sao, sao sư huynh của y lại không phải tiên hiệp?

“Đại nương, nhị nương, tam nương tuy rằng con được tiên hiệp chiếu cố hai năm nhưng chưa bao giờ chính thức bái nhập Tiên Hiệp Điện.” Lâm Cửu cười giải thích: “Sau khi con xuống núi mới gặp được sư huynh.”

Thì ra là thế, mấy vị phu nhân trong lòng ngầm hiểu. Nhưng Lâm Cửu nói tới nửa ngày cũng chưa từng đề cập qua về vị không thích nói chuyện này với các nàng, ví như tên của vị tiên nhân hạ thế này, lại càng không biết vị sư huynh này đến từ nơi nào.

Tam phu nhân như là đột nhiên nghĩ ra cái gì, nàng vốn tính tình sáng khoái bật thốt lên: “Ai nha, khó có thể nào sư huynh của Tiểu Cửu lại chính là Thánh Giả đại nhân trong lời đồn.”

Nghe tam phu nhân nói vậy, Lâm Cửu mới nhớ tới chuyện Thánh Giả Tiểu Thiên là sư huynh của y đã được truyền ra, tuy nói tin tức thời cổ đại không nhanh chóng tiện lợi như internet ở hiện đại, nhưng tin tức có tính oanh động thế này đều đã lan truyền khắp Hoàng Thành, vậy người trong Lâm gia nhiều ít hẳn cũng nghe nói qua.

“Đúng vậy.” Lâm Cửu thuận theo tình thế nói tiếp: “Kì thật con cũng chỉ mới biết sư huynh cư nhiên lại là Thánh Giả Tiểu Thiên lừng lẫy đại danh trước đây không lâu, khó trách sư huynh lại thông minh lại tốt như vậy, có điều cũng lừa con quá lâu a...”

Mười năm trước Diệt Thiên có bộ dáng gì, trước kia Lâm Cửu không biết, hiện tại Lâm Cửu càng không biết, Thánh Giả cũng được, ma đầu cũng thế, Lâm Cửu chỉ tin tưởng vào người nam nhân trước mắt y đây.

Có điều thân phận Thánh Giả có vẻ rất dễ dùng, sau khi Lâm Cửu nói ra thân phận Thánh Giả của Diệt Thiên, người Lâm gia có thể nói là lễ ngộ đến cực điểm, khiến Diệt Thiên cũng phải góp mặt vào vở tuồng nhận người thân này, trong lòng Lâm Cửu cũng hơi không được tự nhiên lắm, chỉ sợ Diệt Thiên cũng cảm thấy vô cùng nhàm chán ha, sau đó Lâm Cửu liền cùng Diệt Thiên đi đến một khách phòng u tĩnh trong Lâm phủ nghỉ ngơi.

...

...

Sau khi Lâm Cửu thu xếp ổn thỏa cho Diệt Thiên, Lâm tướng quân nghe được tin tức từ Lâm phủ cũng vội vã trở về.

Lâm Cửu rời đi, Diệt Thiên ngồi một mình trong phòng, cởi áo choàng ra, nhẹ nhàng liếc mình trong gương ánh mắt đậm mạc thanh lãnh, chưa từng lưu luyến với mình của mười năm trước, đối với chuyện bị rơi vào ma đạo cũng không hề thấy hối hận, giống như ma quỷ nhìn thấu nhân thế, đáy mắt vĩnh viễn chỉ là đậm mạc thanh tĩnh và lí trí.

Gia đình... là cái gì?

Vấn đề này Diệt Thiên chưa bao giờ suy nghĩ qua, đối với hắn mà nói, có lẽ là gánh nặng, có lẽ là ràng buộc, có lẽ cái gì cũng không phải, chưa bao giờ có gia đình, cũng chưa bao giờ muốn theo đuổi, cho nên nhìn thấy một phần chấp nhất cùng nhiệt tình của Lâm Cửu với gia đình, Diệt Thiên thu vào trong mắt, tâm không có cảm tưởng gì, vẫn lạnh băng như cũ.

Nam tử kia giống hắn có thể nhìn thấu nhân thế, vì sao lại cứ phải theo đuổi sự trói buộc gọi là gia đình đó?

Khẽ hít một hơi, nhìn bóng cây đu đưa ngoài song cửa, trong mắt nam nhân lộ ra một phần thanh minh, nhà cũng thế, nước cũng thế, cũng chỉ là thứ hư vô, danh hư vô, dục hư vô, hắn không nhà, cũng không nước,

chỉ có người, quan tâm cũng chỉ có người, trong mắt Diệt Thiên, người vì danh dự hư vô mà chết mà liên lụy, đa số là những kẻ ngu dốt.

Không thấy rõ thế giới này, hay là người không muốn đối mặt với thế giới thanh minh này, thì mới cần sống trong nhà trong nước này.

Khẽ nhắm mắt lại, một lát sau lại mở ra, đôi mắt thanh thấu giống như băng tuyết trong trời đông giá rét, mặc kệ là mùa hè nóng bức thế nào, dương quang cực nóng ra sao đều không thể chạm đến hàn ý nơi đáy mắt.

Có lẽ, nguyên nhân chính là do hắn đã nhìn thấy quá nhiều thăng trầm trên thế gian, tất cả mọi điều trên thế gian này đều không thể khiến hắn động chút tình cảm nào, vì nhìn thấu, nên cái gì cũng không có.

Từ thánh tới ma, chẳng phải là do trái tim nhân từ ngày trước đã không thể chịu thêm một chút bi thương nào nữa sao, khi hoàn toàn hiểu ra, thường thường chỉ là trong nháy mắt, khi hắn đứng ở chiến trường chất đầy một đồng thi thể, hắn đã hiểu ra rằng nhân từ của hắn không thể cứu được mọi người trong thiên hạ, thuyết pháp của Hiền Môn vĩnh viễn không thể mai táng được tham vọng vô cùng vô tận về quyền lực trong nội tâm phàm nhân.

Điểm này, có lẽ là chỗ khác nhau lớn nhất giữa Diệt Thiên và Lâm Cửu, một người thấu triệt đến thiếu tình, còn một người thanh minh lại rất thâm tình.

87. Chương 87 - Độc Nhất Vô Nhị

Lâm Cửu vội vàng vàng rời khỏi khách phòng bước nhanh về hướng đại sảnh của nội viện, đối với vị phụ thân rong ruổi sa trường trong trí nhớ, Lâm Cửu cũng không có quá nhiều ấn tượng, nhưng có lẽ do máu mủ tình thâm, giống như lần đầu tiên nhìn thấy mẫu thân, lúc nhìn thấy Lâm Phong tướng quân, nội tâm Lâm Cửu cũng dâng lên một cảm giác không nói lên lời.

“Người... súc – sinh nhà ngươi! A, không đúng...” Đại khái nghĩ ra mình là cha của Lâm Cửu, mắng nhi tử là súc – sinh, vậy chẳng phải mình cũng là súc – sinh sao? Lâm Phong nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mắng thế nào cũng không đúng, nhìn nhi tử sống sờ sờ đứng cười khanh khách trước mặt, Lâm Phong tiến lên dùng sức đánh Lâm Cửu một cái, cứ như muốn xem xem người này là chết rồi sống lại thật, hay là đứa con giả được tạo nên từ bùn đất.

Mấy vị phu nhân thấy Lâm Phong cư nhiên ra tay với nhi tử của mình, đều tiến lên trách cứ, nhi tử thật vất vả mới trở lại, nếu ông tiếp tục đánh hỏng nó, bọn tôi sẽ liều mạng với ông!

Đúng, đúng, đúng... phu nhân nói chí phải... Lâm Phong trong hưng phấn nhất thời cũng hiểu được dường như có gì đó không thích hợp. Tiểu Cửu trong trí nhớ xương cốt yếu ớt, ngay cả một cái đánh của lão cũng chịu không nổi, nhưng Lâm Cửu hiện giờ lại vẫn đứng thẳng tắp giống như không có việc gì, Lâm Phong cảm thấy rằng nhi tử của mình sau khi sống lại có lẽ có chỗ nào đó đã thay đổi.

“Trở về là tốt rồi... trở về là tốt rồi...”

Cho dù đã từng thất vọng về đứa con này thế nào, bị đứa con này làm thương thấu tâm can thế nào, nhưng dù sao cũng là máu mủ chính lão sinh ra, là nhi tử mà lão đã chứng kiến nó lớn lên.

“Ranh con nhà ngươi, lão tử đời đúng là trước thiếu ngươi mà!”

Người một nhà đánh đánh cười cười mắng mắng, quá trình hoà hợp quả là nhanh và tốt hơn nhiều so với Lâm Cửu suy nghĩ, lúc này mới đúng là chung sống đúng mẫu và ấm áp, chỉ tiếc hôm nay không gặp hai vị tỷ tỷ và đệ đệ.

...

...

Trời bắt đầu sẩm tối, trăng đã treo trên đỉnh đầu, tiếng ếch kêu vang vọng, muỗi lớn vồn quấy nhiễu người ta.

Ngày hôm nay giật mình đã thấy qua, nhớ lại mọi chuyện trải qua hôm nay, nước mắt của mẫu thân, lời mắng mỏ của phụ thân, tựa như một hồi kinh hồng diễm mộng khiến Lâm Cửu cảm thấy có chút không thực, gia đình mà cả đời y theo đuổi, giờ đã có.

Tựa hồ đã viên mãn, trong lòng y cũng tràn ngập cảm giác ấm áp và hạnh phúc, giống như chiếc lá rụng bay lá tả tứ phương cuối cùng cũng có nơi để đậu, Lâm gia giống như một cây thương thiên đại thụ to lớn cho y một chỗ kiên cố nhất để dựa vào, cho dù hiện giờ y đã không còn cần đến chỗ dựa này nữa, nhưng phần thân tình kia là thứ không thể thay thế được.

Chỉ là còn thiếu một chút gì đó...

Ánh trăng sáng ngời, gia đình ấm áp, bóng dáng cô đơn, nam tử trần trọc nhảy từ trên giường xuống cầm lấy kiện áo choàng phủ thêm vào người, yên lặng băng qua hành lang, tránh được tầm mắt của người gác đêm, lén nhập vào một tiểu viện u tĩnh.

Lặng lẽ không một tiếng động đẩy cửa tiến vào, rón ra rón rén băng qua sân đi vào phòng, vừa nhìn bốn phía tối đen như mực, vừa khẽ gọi: “Diệt Thiên? Đại ma đầu?”

Không người đáp lại, nhìn căn phòng tối đen đến mức không nhìn thấy cả năm đầu ngón tay, Lâm Cửu khẽ thở dài một cái, thôi ma đầu quả là một tên thích đắm chìm trong bóng đêm, tuy nói không thích ánh mặt trời, nhưng suốt ngày đều là cái dạng thích ngâm mình trong đêm tối, Lâm Cửu thực sợ một ngày nào đó nhân cách thôi ma đầu sẽ trở nên vạn vẹo, tuy rằng Diệt Thiên đích xác cũng không tính là người bình thường gì.

Lâm Cửu lắc lắc đầu, mò mẫm đi về hướng cửa sổ, đang muốn mở cửa sổ ra để ánh trăng chiếu vào, trong phòng lại đột lên sáng lên một ánh lửa, ánh nến lay động chiếu sáng cả căn phòng, ánh sáng màu cam mang đến cảm giác ấm áp êm dịu.

“Vừa mới gọi người sao không trả lời —— di, sao y lại ở đây?” Lâm Cửu đầu tiên là nhìn thấy Diệt Thiên đã thay một thân hắc y, rồi sau đó phát hiện bên cạnh Diệt Thiên còn có một nam tử y phục màu xám.

Người mặc y phục màu xám đương nhiên chính là vị sư đệ chính quy của Diệt Thiên Trần Khôi, Trần Khôi vẫn luôn chạy tới chạy lui theo sau Diệt Thiên, điểm này Lâm Cửu biết, nhưng mà người này sao lại còn chạy cả vào nhà y, nhớ nháo ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ, Lâm Cửu không vui tiêu sái bước qua nói: “Người tới nhà ta làm gì?”

Trần Khôi ngồi bên cạnh bàn tựa hồ đã bị hạn chế hành động hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi không thèm để ý tới Lâm Cửu.

“Uy, sao ngươi lại không biết lễ phép gì như vậy, ngươi cũng là người của Hiền Môn ha? Hiền Môn không phải vẫn luôn lấy cái gì mà văn nhân trí thức nào đó tự phong cho mình hay sao, ngay cả chút lễ phép cơ bản cũng không biết, có hiểu là nơi này không phải nhà ngươi, thì không thể tùy tiện ra vào hay không?” Lâm Cửu giáo dục cho Trần Khôi một phen, lại quay đầu nhìn Diệt Thiên lo lắng nói: “Y sẽ không vạch trần thân phận của ngươi đi?”

“Muộn như vậy rồi, tới tìm ta có chuyện gì?” Nhẹ nhẹ vỗ vỗ lên bả vai Lâm Cửu, Diệt Thiên đưa người đến bên giường mình ngồi xuống.

“Không có việc gì thì không thể tới tìm ngươi sao?” Giữ chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của nam nhân, Lâm Cửu cười ha ha nói: “Nhớ ngươi thôi, nhớ ngươi nên muốn đến nhìn ngươi, ngươi có nhớ ta không?” Lâm Cửu phát hiện da mặt mình càng ngày càng dày, người cũng càng lúc càng trở nên buồn nôn, chẳng qua là mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt đậm mạc kia của Diệt Thiên, y liền nhịn không được muốn sắp đến.

Diệt Thiên không trả lời Lâm Cửu, chỉ lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt tuần tú lộ vẻ nịnh nọt lại có chút muốn ăn đánh kia.

Động tác ái – muội, thân – mật, nói cười không hề giữ khoảng cách, tất cả một màn này đều rơi vào mắt Trần Khôi, nam tử sắc mặt xanh mét, hàm răng cắn chặt lấy đôi môi như cánh hoa, đầu hung hăng lệch

sang một bên cố gắng không nhìn về phía hai người đang đàm tình thuyết ái*(nói chuyện yêu đương) trong nhiệt luyện*(tình yêu cuồng nhiệt) kia.

Lần trước Trần Khôi mang theo tin tức về Hoả Phượng Hoàng ở Ân Đô tìm được Diệt Thiên, hai người cùng đi lên Bắc Quốc, sau khi Diệt Thiên ở Bắc Quốc xác nhận tin tức, không mang theo Trần Khôi mà một mình trở lại, sau Trần Khôi vẫn chưa từ bỏ ý định lại theo đến, sau khi nghe thấy tin Thánh Giả mất tích mười năm trước tái xuất hiện liền lập tức đoán ra Thánh Giả chính là Diệt Thiên, rồi sau đó một đường tìm được Lâm phủ, kết quả vừa mới đặt chân vào Lâm phủ đã bị Diệt Thiên tóm gọn.

Lúc sau, một nam tử nào đó không chịu nổi cô đơn đã lên lút chạy tới phòng của Diệt Thiên, vì vậy mới có một màn hiện tại này.

Hiểu được đầu đuôi câu chuyện, Lâm Cửu buồn rầu không thôi, người bảo sao y lại không thấy buồn bực nha? Bên người luôn có một tên tình địch như không khí bám theo không rời, tuy Lâm Cửu biết Diệt Thiên sẽ không phát sinh chút quan hệ gì với Trần Khôi, nhưng mỗi ngày đều bị bám theo như thế, mặc cho là ai cũng không thể cao hứng nổi, hơn nữa tình địch này vẫn là một phần tử cực kì nguy hiểm, cũng giống như quả bom hẹn giờ vậy, chẳng biết khi nào sẽ nổ tung.

“Người là gì mà cứ phải đi theo chúng ta a, đại ca...” Lâm Cửu ủ rũ nói.

Trần Khôi nhìn Diệt Thiên ánh mắt vẫn đậm mạc như trước, một tia bi thiết chợt loé trong mắt rồi biến mất, ánh mắt lập tức lại trở nên kiên định như băng, lạnh lùng nói: “Ta sẽ tiếp tục đi theo.”

“Muốn ta đi có thể, cứ giết ta là xong hết mọi chuyện.” Nhắm mắt lại Trần Khôi lạnh lùng nói.

“Người... người... người...” Lâm Cửu nổi giận, Trần Khôi này đúng là một tên quái nhân, giảng đạo lí với hắn hoàn toàn là việc vô ích, sợ nhất là loại người một khi nhận định chết cũng không sửa kiểu này, giết người? Y làm sao hạ thủ được.

Lâm Cửu không hạ thủ được, Diệt Thiên thì vô tư đi, người nọ lại càng không thích tư vị bị người khác uy hiếp, ánh mắt hơi lạnh đi, Diệt Thiên làm như châm chọc cười khẩy một tiếng, giống như cười nhạo hành động ngây thơ kia của Trần Khôi.

Lâm Cửu than nhẹ một tiếng, trước khi Diệt Thiên hành động vội nói: “Thả y đi đi, kệ y muốn làm gì thì làm, thêm một người, sao đầu óc lại cứ như tảng đá không thể dịch chuyển một ly, có điều ta nói trước, người muốn đi theo thì đi theo, nhưng không được hại bất cứ người nào bên cạnh ta, nếu không ta nhất định sẽ giết người.”

Trần Khôi quay đầu lại nhìn Lâm Cửu, trong mắt hiện lên nồng đậm nghi hoặc, phần nghi hoặc này không phải là vì Lâm Cửu sẽ thả y, mà là... vì sao Diệt Thiên lại nghe lời tuấn mã nam tử này, thật sự thả y.

Mới trong nháy mắt vừa rồi kia, y rõ ràng còn cảm thấy sát ý đến từ Diệt Thiên.

Vì sao...

Vì sao nam tử này có thể ảnh hưởng đến Diệt Thiên...

“Ta sẽ không tiếp tục hại người, cũng sẽ không thương tổn người vô tội.” Để lại một lời hứa, Trần Khôi nghênh ngang mà đi.

Thân ảnh màu xám xuyên qua ánh trăng bàng bạc trên nền trời đêm, gió gào thét quét qua mặt, làm rối tung mái tóc nam tử, cũng làm rối loạn trái tim Trần Khôi, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Cửu, cố ý công kích Lâm Cửu rồi đi theo Diệt Thiên, sau khi bọn họ tới Ân Đô Diệt Thiên cư nhiên đồng ý cùng y đi Bắc Quốc, Hoả Phượng Hoàng, toạ vị...

Tiếp tục liên tưởng lại một màn vừa rồi, Trần Khôi đột nhiên phát hiện một chuyện khiến y cơ hồ không thể tin đó là sự thật —— nam tử tên Lâm Cửu kia ở trong lòng Diệt Thiên đúng là một sự tồn tại độc nhất vô nhị.

88. Chương 88 - Ái Ngữ

“Lòng nhân từ dư thừa sẽ chỉ mang tới phiền toái cho người khác.” Nhẹ nhàng kéo lấy một nhúm tóc đen của nam tử thưởng thức, Diệt Thiên nhẹ giọng nói.

“Vậy người hy vọng ta trở nên đoạn tình tuyệt nghĩa sao?” Tựa vào trong lòng Diệt Thiên, Lâm Cửu híp mắt lại cười nói: “Đuổi tận giết tuyệt tất cả những ai có thể gây hại cho mình, nhưng thế gian này làm gì có giết người nào là toàn vẹn, chỉ sợ đến cuối cùng lại là chính mình hại mình, tuy rằng Trần Khôi biết bí mật của người, nhưng trước đó chẳng phải người không hề động đến y sao?”

Lâm Cửu cũng không muốn Diệt Thiên vì y mà tùy tiện giết người.

Có lẽ trong tiềm thức của Lâm Cửu, y không chỉ một mực trốn tránh quá khứ giết chóc của Diệt Thiên, mà theo bản năng còn hy vọng mình có thể giảm bớt sát tâm của ma đầu này.

Bàn tay vuốt ve sợi tóc thuận thế trượt lên bả vai Lâm Cửu, Diệt Thiên khẽ khàng kéo vạt áo khoác trên vai của nam tử xuống, ái – muội mà ôn nhu ôm lấy eo nam tử, nhẹ nhàng tháo đai lưng Lâm Cửu đeo ở thắt lưng ra, xiêm y tựa như chiếc lá rụng, lộ ra một mảnh da dẻ trơn – sáng cùng mềm dẻo hấp dẫn mắt người.

“Không, nhân tính của người, nhân từ của người,... của người...” Cúi đầu tựa vào, đôi môi sắc lạnh như băng như dao lướt qua cần cổ quang – loả của Lâm Cửu, một chút lạnh lẽo kia khiến Lâm Cửu khẽ run rẩy, hành động của Diệt Thiên giống như điều – tình khiến nam tử nhịn không được phát run trong lòng, nếu không phải đã cắn chặt môi chỉ sợ ngữ điệu ái muội đã sớm lộ ra ngoài.

“Cái gì của ta?” Hận nhất là lời nói nửa chừng muốn nói lại thôi của ma đầu này, gợi lên lòng hiếu kỳ của y, lại không nói tiếp cho y câu cuối, vạt áo đóng đưa khiến tâm thần không thể nào an bình được, cảm nhận được bàn tay không an phận của ma đầu vuốt ve bên trong vạt áo khơi mào lên một trận lãnh hỏa nhẹ nhàng, Lâm Cửu nắm chặt lấy tay của ma đầu kia, khẽ cắn môi cố gắng để thanh âm của mình phát ra không quá mức run rẩy: “Người càng ngày càng không an phận, không hiểu sao ban đầu ta lại ngốc nghếch tin tưởng người là một tên ma đầu vô tình lãnh huyết cơ chứ.”

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Diệt Thiên, đến sau khi bọn họ ở chung, Lâm Cửu giống như đang đi trong một khu rừng rậm sương mù dày đặc dần dần đẩy ra vùn vụt mà thấy được nội tâm ma đầu, vẻ lạnh như băng cùng cao ngạo này chính là sự khinh thường người khác, mà trên thực tế, ma đầu nhìn như khối băng này kì thực so với mặt ngoài biểu hiện ra còn phức tạp nhiều lắm, rất phức tạp, đến mức làm cho Lâm Cửu đến tận bây giờ cũng vô pháp hoàn toàn hiểu rõ sâu trong nội tâm ma đầu rốt cuộc là ẩn giấu thứ gì.

Giống như một hồ nước sâu thẳm, người bị bóng đêm mê hoặc bước từng bước vào tìm kiếm, từng bước sa vào trong đó.

Y không chỉ muốn Diệt Thiên, mà càng muốn thấu thấu triệt triệt, hoàn hoàn toàn toàn hiểu rõ tên ma đầu đã khiến y khăng khăng một mực ái thượng này, y muốn hiểu Diệt Thiên, mặc kệ Diệt Thiên đã từng làm cái gì, hoặc là thương thiên hại lí, hoặc là phản bội sư môn, cũng sẽ không thể khiến y thay đổi ý nghĩ muốn mãi bên cạnh người này.

“Toàn bộ mọi thứ của người...” Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua vành tai nam tử, nhận thấy nam tử trong ngực bỗng nhiên run lên, khoe miệng Diệt Thiên nhếch lên một ý cười nhàn nhạt: “Chính bởi vì là người, nên hết thấy mới có lý do tồn tại.”

So với Lâm Cửu nhìn Diệt Thiên, Diệt Thiên nhìn Lâm Cửu càng thêm thấu triệt, từ lần đầu tiên thấy nam tử tuần tú này, Diệt Thiên cũng đã nhìn thấu Lâm Cửu rồi.

Nam tử tại thế gian lại tản ra một cỗ khí tức không hoà hợp, không giống người thường như vậy, lại khiến người chú ý như vậy, mà nam tử đối với điểm này vẫn luôn hồn nhiên không phát giác.

Cũng giống như lần đầu tiên nhìn thấy, Diệt Thiên đã thật sâu hấp dẫn sự chú ý của Lâm Cửu, người nọ làm sao lại không phải vào lần đầu tiên đã hấp dẫn lực chú ý của Đại ma đầu này, thấy hứng thú mà tìm hiểu, tán gẫu vào đêm khuya, quyết đoán mang người đi, chẳng nhẽ tất cả chỉ là vì Lâm Cửu có cực thánh chi thể thôi sao?

“Lâm Cửu...” Nhẹ nhàng thủ thủ, không biết chất chứa bao nhiêu tình cảm phức tạp, Diệt Thiên không thích nhân từ, không thích thiếu quyết đoán, không thích hết thấy ràng buộc trên thế gian này, mà chỉ có độc nhất người nam tử này, hẳn lại cảm thấy thích hợp, nếu mất đi hoặc lớn hoặc nhỏ “khuyết điểm” này, vậy sẽ không còn là Lâm Cửu của hắn nữa.

“Gi chứ, đột nhiên lại gọi tên ta.” Vẫn dùng loại ngữ khí nhiễm tình này, hoàn toàn không giống với nam nhân ngày thường vẫn lạnh lùng kia, nhưng lại khiến trong lòng Lâm Cửu cảm thấy ấm áp, là một loại tự hào cùng kiêu ngạo ha, bởi vì chỉ có y, thế gian này chỉ có y mới có thể khiến ma đầu này động tình, động tình mà gọi tên của y như thế, phần ngữ khí kia, như là bất đắc dĩ, lại như là khôn cùng sủng nịnh, thật sâu hoà tan hoàn toàn Lâm Cửu.

“Không thích sao?” Trong mắt xẹt qua một tia tà mị, nam tử với khuôn mặt thanh thánh lại lộ ra một chút ma tính ác ý đưa tay luồn vào địa phương bí ẩn nào đó của Lâm Cửu, giống như là ác ma đến từ địa ngục, nguy trang thành thánh thần của nhân gian, dẫn – dụ một con người vô tội.

Thích thì có thích, chẳng qua lời này dù thế nào cũng không thể thốt ra khỏi miệng, nghe ra ý trêu đùa trong giọng nói của Diệt Thiên, Lâm Cửu hung tợn quay đầu lại trừng mắt nhìn Đại ma đầu, có lẽ vì ấn nhãn mà khoẻ mắt thoáng phiếm lệ quang nhìn thế nào cũng không ra một chút hung ác, mà lại như cổ tình câu động khiến nội tâm ma đầu bùng lên một ngọn lửa vô hình nào đó.

“Cạch” một tiếng, gạch sức dùng để che đây liên hoa ẩn trên trán rơi xuống đầu giường, xiêm y như cánh bướm chầm chậm nhẹ bay, đậu xuống chiếc gối trắng muốt như tuyết, như thiên tiên giáng trần không nhiễm hạt bụi, ánh nến lay động, bóng đêm mông lung...

“Không, không được...” Nam tử nằm ở trên giường vào đúng thời khắc máu chốt vươn tay chặn lại ma đầu đang nghiêng thân về phía trước kia, ngẩng đầu nhìn Diệt Thiên bị vây phía trên, mái tóc bông bênh tuyết trắng như ngân hà mềm mại toả ra ánh sáng rực rỡ nhu hoà, khuôn mặt vốn tuấn mỹ thanh thánh, lại nhiễm một tia tà mị, đôi mắt kia, chỉ cần liếc nhìn một lần liền từ nay về sau không muốn tỉnh lại nữa.

Lâm Cửu mím mím môi, cố gắng rời ánh mắt của mình khỏi đôi mắt câu hồn đoạt phách kia của Diệt Thiên, nhẹ giọng nói: “Nơi này là Lâm gia, nhờ bị người nghe được thì phải làm sao bây giờ.”

“Người có thể không lên tiếng.” Trong mắt chảy xuôi một ý cười trêu tức, Diệt Thiên cố ý híp mắt tiến sát vào Lâm Cửu, môi nhẹ nhàng chạm vào hai má nam tử, để lại một mảnh ửng đỏ.

“Làm sao có thể ——” Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Cửu liền ước gì có thể cắn đứt đầu lưỡi mình, những lời này nói ra sao lại biến thành một người thực – đảm – đáng vậy, nhưng mà chuyện này cũng không thể trách y, người vào thời điểm này làm sao giữ được lí trí mà không lên tiếng chứ, vậy bảo Diệt Thiên điềm nhẹ chút? Ngô —— nhưng mà nói như vậy hai người đều sẽ không tận hứng đi.

“Thật sự không cần?” Lời nói lạnh nhạt bất phân, như là từ cảm tính lý trí đã quay về, Diệt Thiên nhẹ giọng hỏi.

“Ân...” Thanh âm người nào đó như tiếng muỗi kêu.

“Không cần?” Diệt Thiên lại hỏi.

“Ngô...” Người nào đó ấp úng, theo lí trí thì hẳn là nên đẩy Diệt Thiên ra, nhưng mà... nhưng mà... từ trước đến nay y đều là một nam nhân cảm tính lớn hơn lí trí nha...

Ngắm bộ dạng rối rắm kia của Lâm Cửu, Diệt Thiên nhin không được nở nụ cười, cúi đầu nhẹ nhàng cắn cắn vành tai Lâm Cửu, cười mắng: “Tại vương gia phủ ở Ân Đô thì sao không thấy người kêu ngừng.”

Lâm Cửu vừa nghe thấy vậy, ánh mắt liền trừng lớn lên, mãi mới phản ứng: “Đúng vậy, bị bắt gặp rồi! Vậy Tĩnh Vương gia kia chẳng phải đã biết ta và người là cái kia cái kia?”

Cái gì mà cái này mới chả cái kia, Diệt Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, người này thật sự là hồ đồ, chẳng qua thời khắc này cũng không phải là lúc nên tiếp tục đùa giỡn với Lâm Cửu nữa, Diệt Thiên không để ý Lâm Cửu ngăn cản nhẹ nhàng áp xuống, người sau lại hàm chứa tức giận, lại nhin không được biểu lộ ra bộ dáng thoải mái, trong lòng nhất thời cảm thấy vô cùng có tình ý.

“Tiếp tục cắn nữa sẽ rách.” Diệt Thiên nhìn Lâm Cửu vẫn cắn chặt môi cúi đầu dùng môi mình cọ cọ đôi môi đỏ mọng của nam nhân.

“Vây... vây người còn... ngô...” Gắt gao nắm lấy bả vai ma đầu, khoé mắt Lâm Cửu đã ướt ươn ướt, tuy rằng không cam tâm tình nguyện, nhưng mà vẫn là... muốn liều lĩnh dấn vào, lí trí cùng tình cảm đang điên cuồng đấu tranh trong đầu y.

“Ta đã thiết kết giới.” Cho dù Lâm Cửu không ngại bị người khác nghe thấy, Diệt Thiên cũng không thích việc tư của mình bị người khác biết, từ lúc ở Vương gia phủ tại Ân Đô, chỉ cần là những lúc một mình ở chung với Lâm Cửu Diệt Thiên liền thiết hạ kết giới, người bên ngoài không nghe được, cũng không nhìn thấy bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Ma đầu này nhìn như vô tâm vô tình với thế gian, đó là bởi vì tất cả sự tình đều đã nằm trong lòng bàn tay hắn, cũng không có chuyện gì, hay bất luận kẻ nào có thể uy hiếp hắn.

Nhìn nam tử dưới thân thân thể đã bắt đầu thả lỏng, Diệt Thiên cúi đầu hôn lên trán Lâm Cửu.

Nam tử này luôn luôn mâu thuẫn đến đáng yêu, rõ ràng đáy lòng thích tất cả nhưng lại luôn có chút không thể buông ra, ngày thường rộng rãi cởi mở, nhưng khi ở trên giường thì lại hàm chứa một phần ẩn nhẫn cùng lạnh lùng, nhớ tới lần đầu tiên của bọn họ, Lâm Cửu bộ dáng cứng ngắc cứ như cương thi vậy, trong lòng Diệt Thiên không khỏi dấy lên tình cảm ấm áp.

Như vậy là được rồi, người chỉ cần như vậy là được rồi.

Tà ác trong nhân tính của người, cứ để ta thay người gánh vác...

89. Chương 89 - Đệ Đệ Lâm Xung

Lâm gia công tử đã trở về, diện mạo không thay đổi, nhưng nghe người của Lâm gia nói Lâm Cửu lại như thay đổi hoàn toàn thành một con người khác, trước kia là một tên công tử chỉ biết ăn chơi trác táng, mỗi ngày đều trầm mê trong tửu sắc không chí tiến thủ, hiện giờ trở lại Lâm gia lần nữa, Lâm Cửu chẳng những cự tuyệt mọi người mở tiệc chiêu đãi, nghe nói còn trở nên rất cần mẫn, việc thích làm nhất hàng ngày chính là luyện võ và đọc sách.

Giờ đây người trong Hoàng Thành đều cảm thấy vô cùng hứng thú đối với nhất cử nhất động của Lâm gia đại thiếu gia, một nửa là vì câu chuyện chết mà sống lại kì của Lâm Cửu, còn nửa còn lại là vị Thánh Giả nghe nói mỗi ngày đều bồi bên cạnh Lâm công tử kia.

Thánh Giả là thật hay là giả a? Chuyện này ngay cả người của Lâm gia cũng mơ hồ không rõ, Thánh Giả đại nhân ngày thường cũng không ra khỏi viện tử, thỉnh thoảng ra ngoài nếu không phải là đội nón thì cũng là trùm áo choàng, tràn đầy cảm giác thần bí, đừng nói là ngoại nhân mở tiệc chiêu đãi, Thánh Giả đại nhân ngay cả là Lâm gia mở tiệc cũng đều chối từ toàn bộ, hành động này trái lại có vẻ rất phù hợp với địa vị Thánh Giả, nhưng nếu chỉ lấy có vài thứ này để chứng minh sự huynh của Lâm Cửu là Thánh Giả không khỏi có chút quá vô đoán.

Người ngoài dù có đoán thế nào cũng vô dụng, dù sao tin tức cũng đã truyền ra ngoài, trong Hoàng Phủ Đế Quốc cũng có người của Hiền Môn, lúc này tin tức Thánh Giả tái hiện nhân thể có lẽ đã truyền tới Hiền Môn rồi đi, nói vậy không lâu nữa Hiền Môn hẳn sẽ có hành động, nghe nói tài nữ Trung Thiên Quốc, đồng thời cũng là người Hiền Môn – Vô Nguyệt cô nương hiện tại vẫn còn đang ở Hoàng Phủ Đế Quốc, nói không chừng Vô Nguyệt sẽ tự mình đến đây bái phỏng.

Nhắc tới Vô Nguyệt, người trong Hoàng Thành đột nhiên nhớ đến, vị Lâm Cửu Lâm công tử mới trước đó không lâu trên sông Ngọc Thuý tại Ân Đô đã lấy lại thể diện cho Hoàng Phủ Đế Quốc, mọi người nghĩ, Lâm công tử thắng là đương nhiên, luận theo cấp bậc, Lâm Cửu thân là sư đệ của Thánh Giả thì chính là sư thúc của Vô Nguyệt.

Chẳng qua cũng sẽ có người hỏi, chẳng môn tiền nhiệm của Hiền Môn chẳng phải đã chết rồi sao, thế nào mà lại có thể thu Lâm Cửu làm đệ tử?

Vấn đề trăm ngàn lỗ hổng này, Lâm Cửu cũng muốn hỏi Diệt Thiên, vị sư phụ kia của người hồn đã về Tây Thiên, vậy quan môn đệ tử ta đây từ đâu chui ra?

Thì tính sao? Nói đến nói đi cũng chỉ một câu, Đại ma đầu người ta không thích làm sư phụ Lâm Cửu, ném cho Lâm Cửu mấy quyển sách của bản Hiền Môn coi như Lâm Cửu đã bái vị lão chương môn hồn sớm về Tây Thiên kia làm sư rồi.

“Lão đầu tử kia có đồ đệ như ta và người coi như là đã tu phúc mười tám đời rồi.” Diệt Thiên nói như đúng rồi.

Lâm Cửu oán thầm: Phúc mười tám đời đầu chẳng thấy, nhưng người thì đã bị người giết chết, nếu ta mà có đồ đệ như người, hẳn là tích lũy mười tám đời tội nghiệt mới đúng.

Chẳng qua là những lời này Lâm Cửu không dám nói ra, có đôi khi y cũng thật thấy hiếu kì về quá khứ của Diệt Thiên, như là Diệt Thiên vì sao lại giết sư phụ, vì sao lại rơi vào ma đạo...

Nhưng mà những người sa vào luyện ái đều là một đám ngốc tử, đạo lí của luyện ái người người đều hiểu rõ, chẳng qua có nói với mấy người chưa từng trải qua, thì mấy đạo lí này cũng chỉ là chuyện không đâu, lúc nên luyện ai nên ngốc thì cứ ngốc một lần đi.

Lâm Cửu vô cùng hài lòng với hiện trạng, nếu mãi cứ luôn như bây giờ cũng không tồi, y không thiếu tiền, cũng không có áp lực gì lớn lao, mỗi ngày đều ở trong Lâm gia cùng một chỗ với Diệt Thiên, nghe nam tử đầy bụng học thuật này giảng cho y nghe về chuyện của các quốc gia trên Xích Thổ Đại Địa, cùng nhau câu cá, cùng nhau chèo thuyền, cùng nhau vẽ tranh, cùng nhau đọc sách, cùng nhau viết chữ.

Mà theo như lời người Lâm gia nói, Lâm Cửu hiện tại so với ngày trước thì ngoan và hiểu chuyện hơn nhiều lắm, nhi tử đã mất mà lại được phục lại, Lâm phu nhân cùng Lâm tướng quân đối với tình trạng hiện nay đều vô cùng vui tai vui mắt.

Mãn ý như vậy qua vài ngày, đệ đệ Lâm Xung của Lâm Cửu rốt cuộc đã từ bên ngoài trở về.

...

...

Bộ dáng của Lâm Xung có lẽ là nhỏ hơn Lâm Cửu tầm hai tuổi, tuy nói là cùng một người cha, nhưng gen di truyền thật đúng là không giống nhau, nhìn nam tử trước mặt cao hơn mình nửa cái đầu, vóc dáng khôi ngô, thể trạng cường tráng, giống như một con gấu hổ, Lâm Cửu âm thầm nhìn xuống thân thể nhỏ bé đáng thương của chính mình.

Kì thật y cũng không tính là lùn, lúc đứng cùng Diệt Thiên thấp hơn khoảng chừng một cái đầu, trước kia y quả giống một cây giá đỗ, nhưng mà mấy ngày gần đây y vẫn đều chăm chỉ luyện Hiền Môn chương pháp mà Đại ma đầu dạy, tổ chất thân thể cũng coi như không tồi, muốn cơ bắp có cơ bắp, có điều so với bộ dáng ngũ đại tâm thô*(chỉ người cao lớn thô kệch) của Lâm Xung thì còn kém xa.

Trong trí nhớ của Lâm Cửu, đệ đệ Lâm Xung cùng y trước kia quan hệ không thể nói rõ là tốt hay xấu, ngày thường Lâm Cửu đều ở bên ngoài lòng bông, còn Lâm Xung từ khi còn rất nhỏ đã đi theo phụ thân luyện võ, quan hệ giữa hai huynh đệ cũng thực lãnh đạm.

“Tiểu tử ngươi ăn cái gì, sao lại có thể cao như vậy!” Tính cả đầu đều sắp đến hai thước đi, kết hợp với khối thân thể này, sách sách sách, trên chiến trường thực vô cùng gây chú ý. Huống hồ hài tử này mới hơn mười tuổi mà thôi, đợi thêm hai năm nữa có lẽ có thể sánh với Diêu Minh* rồi. Lần đầu thấy đệ đệ của mình, Lâm Cửu tiến lên dùng sức ôm lấy Lâm Xung.

Lâm Xung tuy rằng là đệ đệ của Lâm Cửu, nhưng không có vẻ đẹp như của ca ca, dưới sự dạy dỗ của phụ mẫu, từ nhỏ đã là một muện hồ lô biết nghe lời, tổng chỉ biết đi theo cha cùng sư phó luyện võ. Ước mơ chính là tương lai có thể lập công trên chiến trường làm về vang tổ tông, làm cho cha nường cao hứng.

Mặc dù quan hệ giữa Lâm Cửu với Lâm Xung thật lạnh nhạt, nhưng lúc Lâm Cửu chết vào hai năm trước Lâm Xung vẫn là khóc đến chết đi sống lại, hiện giờ nghe được tin tức từ gia đình, Lâm Xung lập tức ra roi thúc ngựa từ bên ngoài chạy về, vừa quay về đã thấy vị ca ca xinh đẹp của mình cho mình một cái ôm rắn chắc hữu lực.

Sống hơn mười năm, đây vẫn là lần đầu tiên ca ca ôm mình, Lâm Xung ngũ đại tam thô lập tức ứa ra nước mắt, ôm lại lấy Lâm Cửu nước mắt nói: “Ca...”

Nói thật ra, lúc đầu Lâm Cửu còn sợ cùng người trong nhà không hợp nhau, nhưng hôm nay y không chỉ có cha nương thương yêu, lại còn có một đệ đệ khổng vũ hữu lực* (rất oai phong và có sức mạnh) lại còn ở ngay trước mặt y nước mắt ngấn nước mắt dài, đây mới đúng là gia đình ha. Ngay cả đôi bên đã từng xa cách, hiện giờ gặp nhau vẫn có huyết thống ràng buộc gắn bó không ngừng.

Lâm Xung vừa mới trở về trên người đầy bụi đất, đợi lau khô nước mắt, nhìn thấy quần áo trên người Lâm Cửu đều bị mình làm dơ, Lâm Xung mặt ghen đỏ bừng, vẻ mặt áy náy, thầm mắng mình là tên ngu ngốc, trong kí ức của Lâm Xung Lâm Cửu là nam tử rất thích sạch sẽ rất thích đẹp, hiện tại bị mình làm dơ quần áo, khẳng định sẽ rất ghét mình đi.

“Mau đi tắm rửa đi, nhìn đệ cả người toàn đất, đổi kiện xiêm y sạch sẽ, huynh đệ chúng ta sẽ cùng nhau uống một chén.” Lâm Cửu đứng đưng như không nói.

“Quần áo của huynh cũng bẩn rồi... bị đệ làm dơ.” Lâm Xung thì thà thì thầm nói. Phối với hình thể cao lớn của hắn, thật là giống một con đại hùng ngốc ngốc.

Lâm Cửu nhin không được cười nói: “Bẩn thì bẩn, đi tắm thay ra không phải là được rồi sao.”

“Huynh không giận đệ?” Lâm Xung chớp chớp mắt nhìn ca ca của mình.

“Chẳng lẽ ta lại là loại người keo kiệt như vậy sao?” Lâm Cửu liếc mắt xem thường, một quyền đâm vào khuôn ngực rắn chắc của Lâm Xung: “Đại nam nhân đừng lè mề nữa, đi nhanh về nhanh!”

Lâm Xung ngẩn người, sau đó khoé miệng vẽ ra một nụ cười thật tươi, sau khi ứng thanh liền hấp tấp trở về tắm rửa, trong lòng xuất hiện một niềm vui sướng không nói lên lời.

Lâm gia đại thiếu gia đã trở lại, mặc dù chuyện này trong Hoàng Thành đang vô cùng ồn ào huyền náo, nhưng Lâm gia lại có vẻ vô cùng yên ắng, Lâm Cửu cự tuyệt lời mời của mấy vị “hảo hữu” ngày xưa, Lâm Phong tướng quân cũng đóng chặt đại môn để chặn những kẻ đến báỉ phỏng ở bên ngoài, lí do cũng thực thoả đáng, Lâm Cửu bị mất trí nhớ, hiện tại không thích hợp gặp người, cần ở nhà an ổn tĩnh dưỡng.

Có điều vẫn ở nhà tĩnh dưỡng không khiến Lâm Cửu cảm thấy buồn bực, đang ở ngay trong đô thành lớn nhất Hoàng Phủ Đế Quốc mà lại không thể ra ngoài dạo chơi. Mời Diệt Thiên đi cùng? Đại ma đầu ban ngày căn bản sẽ không bước chân ra khỏi cửa, đối với cảnh trí bên trong Hoàng Thành Diệt Thiên cũng chẳng có hứng thú, Lâm Cửu cũng thức thời không yêu cầu Diệt Thiên đưa mình ra ngoài.

Hơn nữa, có Đại ma đầu, úc, hiện tại là Hiền Môn đại Thánh Giả đi theo bên người, kia quả thực có chút quá mức gây chú ý, nghĩ nghĩ, Lâm Cửu liền kêu đệ đệ Lâm Xung từ nhỏ đã sinh sống ở Hoàng Thành làm hướng dẫn viên cho mình, thuận tiện mang theo con Tiểu thối miêu gần đây không hiểu sao trở nên quá mức yên lặng không biết lại muốn nháo cái gì, cùng Tư Tư hiện giờ đang là thị nữ bên người y ra ngoài.

Nếu Hoàng Thành là đô thành của Hoàng Phủ Đế Quốc, vậy đồ trong Hoàng Thành hẳn sẽ nhiều hơn cũng trân quý hơn Ân Đô một ít, khắp nơi có thể thấy được đủ loại đồ vật đến từ rất nhiều quốc gia, nhưng mấy thứ như ngọc thạch mặc kệ là ở Hoàng Phủ Đế Quốc hay Xích Thổ Đại Địa đều vô cùng ít ỏi, trong túi Lâm Cửu còn một ít bảo thạch mang theo từ Vọng nguyệt Sơn xuống, bảo Lâm Xung đưa mình đến một cửa hàng trang sức nổi tiếng ở Hoàng Thành, để thợ thủ công nơi đó giúp y gia công một vài món trang sức xinh đẹp.

Một phần bảo thạch gia công thành trâm cài tóc và vòng cổ để tặng tỷ tỷ cùng các nương, một ít ngọc thì điêu khắc thành ngọc bội để tặng đệ đệ và cha, làm cho Tiểu thối miêu một cái lồng xinh đẹp, Tư Tư cũng làm chút trang sức, sau đó... Diệt Thiên thì thích cái gì a?

Đại ma đầu không thiếu tiền, tuy rằng trên người không phải một thân đen thì cũng là một thân trắng, nhưng chất liệu vải thì lại thuộc loại vô cùng hoa quý, hiện giờ khôi phục thân phận Thánh Giả, khối ngọc trên trán cũng không rẻ đi, thậm chí so với ngọc trên Vọng Nguyệt Sơn còn xinh đẹp hơn một ít.

“Ca, huynh từ đâu mà lấy được nhiều tiền cùng bảo thạch như vậy a?” Lâm gia không nghèo, nhưng Lâm Xung chưa từng thấy cha mình sắm khoái thoả cái xuất ra vài khối bảo thạch và ngọc như vậy, còn có những tấm vàng lá loé sáng chói mắt như muốn làm mù mắt con người ta mà Lâm Cửu cầm trên tay kia, Lâm Xung thật hiểu được những thứ kia có bao nhiêu giá trị.

“Ca người không trộm không cướp, mấy thứ này đều là được tiên nhân tặng.” Từ cửa hàng trang sức đi ra, Lâm Cửu ngồi trên xe ngựa ha ha cười nói. Mặc dù trong tay vẫn còn một ít tiền cùng bảo thạch, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày miệng ăn núi lở*(ý là nếu chỉ ăn mà không làm thì có bao nhiêu rồi cũng hết). Nhìn đường phố phồn hoa náo nhiệt bên ngoài, Lâm Cửu bắt đầu trừ tính xem y có thể dùng kinh nghiệm kiếp trước và kiếp này làm cái gì đó để kiếm sinh ý đây.

90. Chương 90 - Phiền Phức Tới Cửa

Rời khỏi tiệm trang sức nổi danh Hoàng Thành, ngồi trong chiếc xe ngựa đang lăn bánh trên con đường phồn hoa, bụng Lâm Cửu đã bắt đầu kêu gào, đoàn người chọn một tửu điếm nổi tiếng ở vùng phụ cận để nghỉ chân, thuận tiện ăn uống đủ đầy một chút.

Thúy Trúc Cư, trong Hoàng Thành coi như cũng có chút danh tiếng, xây liền kề với một hồ nước, bên cạnh có một rừng thúy trúc xanh biếc di nhân, khách nhân có thể thoả chí ngồi trong rừng trúc, cảnh đẹp món ngon, ti trúc huyền nhạc, tất nhiên là đã hấp dẫn không ít sự chú ý của mọi người, trong đó chiếm đa số là văn nhân học sĩ.

Ôm Tiểu thối miêu gần đây vẫn tử khí trầm trầm không biết sinh bệnh gì, dẫn theo Tư Tư cùng Lâm Xung đi vào Thúy Trúc Cư, một đoàn ba người này thật hấp dẫn sự chú ý của người khác, Lâm Xung cao lớn khôi ngô, Tư Tư xinh đẹp mê người, Lâm Cửu một thân bạch thường bay bay theo gió, mái tóc đen như mực tuy ý buộc lại, thanh nhàn nhưng cũng không mất đi phong thái phiêu dật, nhất là khuôn mặt sạch sẽ đẹp đẽ kia, mang theo ý cười như gió mùa xuân, say động lòng người, cứ như tiên nhân bước ra từ trong tranh vậy.

Băng qua lầu thủy tạ, ba người một miêu chọn đình tử giữa rừng trúc, bên cạnh đình còn có một dòng suối nhỏ trong veo, sóng gợn lăn tăn, bên trong là những chú cá đủ màu sắc đang thoả sức nô đùa, giữa đình đặt một chiếc bàn mang hương vị cổ xưa, mỗi một thứ bày biện trên đó đều vô cùng tinh xảo, mà giữa các đình tử trong rừng trúc đều được dựng lên bằng hàng hàng cây trúc, tạo nên một nhã gian thiên nhiên.

Thân ở trong một mảnh lục ý dạt dào thế này, cả thể xác lẫn tinh thần đều không khỏi cảm thấy thoả mái, khó trách Thúy Trúc Cư lại hấp dẫn nhiều văn nhân nhã sĩ như vậy, đến ngay cả một tục nhân như Lâm Cửu cũng vô cùng thích địa phương u tĩnh này.

Mấy người ngồi xuống, gọi đồ ăn, uống trà, Tư Tư thân là thị nữ từ trước đến nay đều không dám cùng ngồi cùng ăn với chủ tử, nhưng Lâm Cửu chung quy không phải là một người bình thường, chẳng những bảo Tư Tư không cần cả ngày quỳ đến bái đi, cũng thường xuyên kêu nữ tử này ngồi xuống ăn chung, lúc đầu Tư Tư còn không dám, nhưng bị Lâm Cửu giáo dục vài lần, sau cũng dần dần thoả mái hơn.

Ngồi bên cạnh, Tư Tư mỉm cười nói: “Công tử, không bằng để Tư Tư gảy một bản giúp vui nha.”

Lâm Cửu vỗ tay cười nói: “Được a, làm một khúc nào đừng quá bi thương, nhẹ nhàng một chút là được rồi.” Hôm nay Lâm Cửu vừa mới mua cho Tư Tư một cây tì bà, hiện tại đồ ăn còn chưa lên, chỉ ngồi không thế này, không bằng nghe Tư Tư khảy một bản tì bà.

“Vâng.” Tư Tư nghe theo đáp. Lập tức duỗi ngón tay nhẹ gảy, tiếng đàn du dương như nước chảy mây trôi, âm thanh ào ào bên rừng trúc theo gió tựa như tiếng mưa rả rích, quện lại càng tôn nhau lên, thật không

khỏi khiến người ta trầm mê trong đó, liền đến ngay cả Lâm Xung từ trước đến nay vẫn chuộng võ cũng nhin không được lộ ra vẻ mặt khoan khoái.

Nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu thối miêu trầm mặc nhu thuận trong lòng, cúi đầu nhìn con tiểu miêu tựa hồ hưng trí không cao giống như đang bị mắc chứng u buồn này, trong lòng thêm một chút lo lắng cùng nghi vấn, Tiểu thối miêu từ trước đến nay đều thích giành đồ của chủ. Trước kia không phải cùng y cướp đồ ăn thì cũng là chiếm giường ngủ, nhưng mà hình như từ lúc rời Ân Đô, tiểu thối miêu liền luôn rầu rĩ không vui.

Chẳng nhẽ thương thể của tiểu thối miêu còn chưa khỏi hẳn, thân thể cảm thấy không thoải mái? Nhưng mà đại ma đầu nói thân thể tiểu thối miêu không có vấn đề gì, Lâm Cửu cũng đã tự mình kiểm tra qua, thân thể tiểu thối miêu quả thật không có vấn đề, chỉ là tinh thần uể oải, luôn không có tinh thần, cứ như là bị thất tình vậy.

Lâm Cửu đột nhiên xuất ra một ý nghĩ: Chẳng nhẽ bởi vì gần đây y luôn ở cùng một chỗ với đại ma đầu không để ý đến Tiểu thối miêu? Nghĩ nghĩ, Lâm Cửu nhin không được tự cười nhạo chính mình, Tiểu thối miêu không phải là người, khó có thể nào cũng biết ăn dấm chua, vậy thì mấy ngày tới bồi bồi Tiểu thối miêu nhiều nhiều một chút, hiện tại tuy rằng thực ngoan, nhưng y vẫn thích con Tiểu thối miêu suốt ngày ầm ỹ lại có sức sống kia hơn.

“Hay! Nhạc khúc tuyệt vời như thế thật khiến người ta khuynh đảo.” Cùng với thanh âm không thể nào tính là dễ nghe kia, ba nam tử y quan chỉnh tề từ trong rừng cây đi tới.

Tuy y quan chỉnh tề nhưng bộ dáng chỉ có hai người là văn nhân toả ra một cỗ mùi vị chua thối khiến Lâm Cửu không tài nào thích nổi, trên mặt là vẻ cao cao tại thượng thanh thanh coi thường bất luận kẻ nào trên thế gian, công tử đứng đầu y phục hoa quý, nhưng hai mắt vô thần, quanh mắt là một vòng thâm quầng, cái mặt bóng loáng vừa thấy đã biết là ăn chơi quá độ, mấy công tử trang phục lụa là tuổi còn trẻ đã vất kiệt thân xác, sinh là yêu, nhưng lại cố tình làm ra vẻ là người có văn hoá, thật nực cười.

Hai vị văn nhân ánh mắt như dính tại đỉnh đầu đi theo phía sau công tử trang phục lụa là này, một người phe phẩy quạt, người kia chấp tay sau mông, bộ dáng đó thật khiến Lâm Cửu muốn bật cười, sinh là con cóc, dù có tiếp tục đóng đờn cũng không thành Chu Du* được, Lâm Cửu thật muốn biết hai vị kia cố gắng cao như vậy có thấy mỏi không a.

Vị công tử trang phục lụa là kia cũng cầm một cái quạt phe phẩy a phe phẩy, một đôi mắt như cá chết đầu tiên là phiêu thẳng đến nữ tử mặc xiêm y vàng nhạt chính là Tư Tư nhà chúng ta, ánh mắt loé sáng tham lam kia thật sự là phá huỷ hứng thú ăn cơm của Lâm Cửu.

Có điều chẳng qua bao lâu, đôi mắt cá chết của công tử trang phục lụa là lại như đóng đinh trên người Lâm Cửu, cái bộ dáng trợn mắt há mồm như sắp chảy nước miếng đến nơi kia thật khiến Lâm Cửu muốn lật bàn.

Nhìn nhìn nhìn, nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người đẹp bao giờ sao? Lâm Cửu tâm tình khó chịu lắm công tử kia một cái, nhưng người nọ trái lại còn nở nụ cười, cười ha ha đi về phía bọn Lâm Cửu, chẳng qua khi đến gần đình, Lâm Xung cao lớn khôi ngô đã phát huy tác dụng, lạnh lùng trừng mắt nhìn công tử trang phục lụa là kia.

Lâm Xung tuy rằng tuổi không lớn, nhưng là người đã từng theo Lâm Phong ra chiến trường, về bản chất cũng coi như là một quân nhân thực sự, hoàn toàn không giống ánh mắt chỉ có tức giận nhưng không mang chút lực sát thương nào như của vị công tử ca kia, liền giống như một con dao nhỏ dính đầy máu hung hăng róc thịt công tử trang phục lụa là, thẳng đến lúc đối phương không dám tiến lên thêm nữa.

Công tử trang phục lụa là huých phải tảng đá trong lòng mắng to Lâm Xung cứ như thủ hộ, nhưng trên mặt vẫn duy trì nét mỉm cười hư tình giả ý như cũ, ôn nhu nói: “Ta nói lúc này ai lại mang theo mỹ quyến như thế, hoá ra là Lâm công tử a, Lâm công tử còn nhớ rõ tại hạ chăng?”

Hoá ra người này nhận thức Lâm Cửu? Lâm Cửu trong lòng khe khẽ thở dài, sao y có thể quên, vị Lâm Cửu trước kia cũng là loại người thích chơi đùa, trong Hoàng Thành có không ít hồ bằng cầu đá, chẳng qua lúc ấy Lâm Cửu là đối tượng ái muội của hoàng tử, bọn người kia cũng thức thời không dám làm càn.

“Không nhớ rõ.” Ngay cả tâm tình cùng đối phương vòng vo cũng không có, Lâm Cửu không chừa lại chút

mặt mũi nào cho đối phương một ngụm phủ quyết, nhìn thấy biểu tình như ăn phải ruồi bọ của công tử kia, tâm tình Lâm Cửu sáng khoái vô cùng.

Không nghĩ tới đối phương lại không cho mình chút thể diện nào, công tử quần áo lụa là lập tức không thể hạ đài, cũng không biết phải tiếp tục thế nào, mà lúc này hai vị văn nhân thân là thực khách liền nổi lên tác dụng, đúng vậy, chủ tử chịu khổ, nên đây là lúc chúng nô tài hiển bảo triển lộ tài năng.

“Vị công tử này tính tình thực táo bạo, nói vậy nhất định là Lâm Cửu Lâm công tử chết mà sống lại nổi tiếng khắp kinh thành đi, nghe danh không bằng gặp mặt, Lâm công tử quả nhiên so với cô nương còn đẹp hơn nhiều, khó trách đến ngay cả Hiền Môn Thánh Giả đã biến mất mười năm cũng phải động tâm, trở thành sư huynh của Lâm công tử, thật khiến người ta hâm mộ không thôi a.”

Nghe lời này, uốn a uốn éo, cũng không sợ cắn phải đầu lưỡi của mình, Lâm Cửu thầm khinh thường trong lòng một chút, đây không phải đang nói y và Diệt Thiên có một chân sao? Tuy rằng y với Diệt Thiên đúng là có một chân thật, nhưng mà từ trước đến nay y vẫn ghét nhất mấy thằng cha ưa nói chuyện vòng vo kiểu này, có chuyện gì thì cứ nói thẳng, không nên quanh co mắng chửi người, thứ tốt không học lại đi học cái trò dùng miệng lưỡi xấu xa mắng chửi người.

Cứ nói thẳng là y sắc – dụ Hiền Môn Thánh Giả lại bán – thân cho người trong Hiền Môn người người kính ngưỡng không phải xong sao, nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì, hey, có điều các người cứ tiếp tục hâm mộ đi, hận đi, ghen tị đi, người trong miệng có thể thốt ra lời nói thế này nếu có thể vào được Hiền Môn, đó mới là tai họa diệt môn.

So về tài ăn nói, Lâm Cửu tuy rằng cũng là một người tốt nghiệp từ trường nổi tiếng, nhưng đáng tiếc không phải học khoa văn, công phu miệng lưỡi không so được với người khác, nhưng y hiện tại có nắm đầm, từ xưa đến nay, nắm đầm chính là lão đại, người nha không phải có thể nói sao? Ta sẽ đánh khiến người ngay đến tên mình cũng không nói ra được!

91. Chương 91 - Cổ Nhân Cổ Nhân

Lâm Xung tuy rằng không phải người có học thức gì, từ nhỏ chăm chỉ tập võ nên cũng không đọc nhiều sách, nhưng hần cũng không phải thành ngốc, lỗ tai cũng chẳng bị điếc, nghe thấy những người này đang châm chọc ca hần, trong lòng vừa tức vừa giận, quát: “Câm miệng cho ta, đừng có mà nói hươu nói vượn!”

“Nào có nói xấu ai, chúng ta là đang khen Lâm công tử bộ dạng xinh đẹp tựa thiên tiên, sao lại bảo là nói hươu nói vượn, chẳng nhẽ người cảm thấy Lâm công tử không đẹp, giống sừ bất quái*(người quái dị) sao?” Toán hủ văn nhân cứ quần lấy không tha mà nói.

“Nói vậy!” Lâm Xung đương nhiên cảm thấy huynh trưởng nhà mình rất xinh đẹp, nhưng lời này thoát ra từ miệng đám người kia lại cảm thấy thay đổi hương vị, muốn giải thích, lại không biết phải nói thế nào, hần từ nhỏ đã luyện võ, tuy rằng tinh thông chiến thuật, đáng tiếc công phu miệng lưỡi không bằng người ta, trong bụng có một đồng điều muốn nói nhưng lại không biết nói thế nào, nghẹn chết người.

Công tử trang phục lụa là đứng ở một bên cười ha ha, nhìn đám người Lâm Xung ăn cục tức, cũng không ngăn cản mấy vị thực khách của mình.

Người ta vẫn nói tú tài gặp nhà binh không thể nói lí, vậy nhà binh bốn khẩu gặp tú tài thiệt xán liên hoa, đó chính là có lí cũng không thể nói ra a.

Nếu công phu miệng lưỡi không giỏi, vậy vì sao lại cứ phải dùng khuyết điểm của mình đấu với sở trường của người khác? Lâm Cửu bĩu môi, người muốn nói thì cứ nói cho đã đi, để coi thử xem miệng người mạnh hay là quyền của ta cứng.

Thấy Lâm Xung đã có xu hướng kích động muốn đi lên túm cổ áo đối phương, Lâm Cửu dùng ánh mắt ý bảo Lâm Xung cứ ngồi xuống, người nọ hung hăng trừng mắt nhìn công tử trang phục lụa là kia, trong lòng

Lâm Xung mặc dù tức giận, nhưng Lâm Cửu bảo hắn ngồi xuống, hắn cũng đành nén giận mà ngồi, nếu đám người kia còn quá làm càn, hắn cũng không sợ phải đắc tội người ta.

Chẳng qua không cần chờ Lâm Xung động thủ, Lâm Cửu cũng nuốt không trôi cục tức này, mặc kệ là vào thời đại nào cũng không khuyết thiếu đám hoàn khổ đệ tử dựa vào gia thế làm xằng làm bậy. Lâm Cửu hiện tại có thể coi là người đã sống qua hai thế hệ, những thứ thấy được nghe được từ kiếp trước, khiến y không tự giác mà khinh thường những kẻ trước mặt.

Ánh mắt quét qua bốn phía, Lâm Cửu lấy ngón tay chấm chấm nước trà trong chén, một giọt nước trà chảy xuôi xuống gan bàn tay, Lâm Cửu lặng lẽ dùng song chưởng hợp lại, vận khởi chân khí làm đông lạnh giọt nước trà thành một băng phiến mỏng như cánh ve, chiêu này y học được từ hồi bị thương ở Ân Đô, sau khi Diệt Thiên dùng chân khí thay y chữa thương.

Chân khí băng hàn của Đại ma đầu từ sau khi truyền vào cơ thể Lâm Cửu liền hoà hợp với chân khí của bản thân y, từ đó về sau, Lâm Cửu phát hiện mình cũng có thể sinh ra khí băng hàn như của Diệt Thiên, có lẽ đó cũng là lợi ích của hợp tu đi.

Nước trà ngưng kết thành băng phiến, khoé miệng dẫn ra một hạt tiểu ý rất nhỏ, Lâm Cửu nhẹ nhàng liếc nhìn ba người kia, thừa lúc người sau vừa mở miệng định tiếp tục lải nhải, vô thanh vô tức mà búng băng phiến ra, băng phiến “viu” một cái liền bay vào trong miệng người nọ, giống như ăn trứng phải ruồi bọ, người sau đột nhiên mãnh liệt kho khan.

“Khụ khụ khụ khụ...” Tựa như muốn ho ra cả phổi, người nọ căn bản không nói được một câu.

“Khẩu nghiệp tạo quá nhiều, cẩn thận sau khi xuống địa ngục bị cắt đầu lưỡi nha, nhìn người ho dữ dội như vậy, có muốn uống chút nước trà thông thuận yết hầu không?” Lâm Cửu ha ha cười nói.

“Hừ! Người... ôi!” Lâm Cửu làm sao có thể để toán văn sĩ kia có cơ hội tiếp tục nói y chứ, lúc này băng phiến không phải trúng vào miệng người nọ, mà là đánh vào đầu gối, người nọ còn chưa kịp nói ra liền mềm nhũn té trên mặt đất, đau đến mức kêu cha gọi mẹ, công tử trang phục lụa là vừa thấy hai người giúp mình đều ngã, bỗng nhiên trên mặt xám xịt lại, bắt đầu mắng hai tên thủ hạ, chẳng qua là còn chưa nói được hai câu, liền mặc danh kì diệu té lăn ra đất ôm bụng cười ha ha, là bị Lâm Cửu dùng băng phiến điểm vào huyệt cười.

...

...

Cơn gió hiu hiu, không thể thổi qua song cửa khép kín, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, bên trong thì lại u tĩnh tối tăm.

Nam tử một đầu ngân phát, ngồi xếp bằng trên giường, hơi thở trên người giống như dòng nước thông thả lưu động quanh thân thể, từ xa nhìn lại tựa như ngọn đèn sáng trong bóng đêm hắc ám, tiên khí lượn lờ, thiên tư tuyệt trần, nhưng chỉ sau nháy mắt, dòng khí trong suốt vẫn vút quanh thân dần dần lộ ra một cổ tà mị, hai cổ khí tức một đen một trắng không ngừng quấn quanh dung hợp vào nhau, tựa như trời và đất, ban ngày với ban đêm...

Một phiến lá cây xoay tròn nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, một chút biến động vô cùng nhỏ này cũng làm cho không khí khẽ xao động, lông mi khẽ giật, ma nhân đang ngồi thiền mở mắt ra, chân khí ngưng kết thành hình xung quanh thân thể trong nháy mắt hoá hư vô tan biến không còn một mảnh, nhưng nếu là người có công lực cao thâm nhất định có thể nhìn ra, trong nháy mắt đó, hai luồng chân khí hắc bạch kia đều quay trở lại trong thân thể ma nhân.

“Người tới làm gì?” Vẫn duy trì tư thế ngồi xếp bằng, Diệt Thiên thần nhiên hỏi, ngũ khí băng hàn trước sau như một, không lộ ra một tia cảm xúc.

Cửa sổ và cửa chính chưa từng mở ra, nhưng không biết từ khi nào trong phòng đã có thêm một người, bước chân không tiếng động, người nọ từ trong một cái góc hắc ám từ từ đi ra, bộ váy màu đen giản dị vẫn không giấu nổi thân hình mỹ miều, hắc quả phụ là một nữ tử xinh đẹp nhưng lại lộ ra vẻ độc ác, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, nữ tử tự đi đến một khoảng cách tự cho là an toàn mới dừng bước: “Hiền Môn Thánh Giả tái hiện thế gian, ta quả là rất tò mò a.”

Thấy Diệt Thiên không đáp lời, nữ tử ôn nhu nói: “Thánh Giả đại nhân, tiểu Khôi Khôi siêng năng đuổi theo ngài mười năm, giờ đây y đã phát hiện ra thân phận của ngài, có cần ta ra tay thay ngài giải quyết phiền toái hay không?”

“Không nói lời dư thừa, không làm chuyện dư thừa, lòng ta không cần người tự suy đoán xằng bậy.” Diệt Thiên lãnh đạm nói, ngụ ý, ta muốn làm chuyện gì sẽ phân phó người, người chỉ cần nghe lệnh làm việc, đừng tự cho mình thông minh, quản sự quá nhiều.

“Là ta ngu dốt.” Hắc quả phụ thuận theo ôn nhu đáp, rồi sau đó rút một phong thư từ trong ngực ra đặt lên bàn: “Đại nhân nhà ta uỷ thác ta mang phong thư này đến đưa cho ngài, Thánh Giả đại nhân nếu như có nhu cầu gì, cứ việc phân phó ta, chỉ là không biết Thánh Giả đại nhân định khi nào thì khởi hành?”

“Người nói rất nhiều.” Không thèm liếc mắt nhìn nữ tử một cái, Diệt Thiên khẽ liếc nhìn bức thư trên bàn, cùng với một ngọn lửa màu lam nhạt, phong thư liền bị thiêu thành tro tàn.

“Mong Thánh Giả đại nhân chớ trách ta nói nhiều.” Hắc quả phụ trên mặt vẫn duy trì nụ cười ám áp, ôn nhu nói: “Tin tức Thánh Giả đại nhân xuất hiện ở Hoàng Phủ Đế Quốc đã được lan truyền, vừa hay một vị cố nhân lão hữu của ngài cũng đang tại đây, giờ phút này hẳn đã đến Hoàng Thành.”

“Nô gia xin lui xuống.” Nói xong lời cần nói, Hắc quả phụ đã chuẩn bị rời đi.

“Không có sự cho phép của ta, không được lại gần Lâm Cửu.” Cuối cùng, Diệt Thiên nói.

Lời nói tuy khinh đạm, nhưng ngữ khí lạnh lùng lộ ra cỗ sát ý, nếu có lần tiếp, chỉ sợ Hắc quả phụ sẽ không còn mệnh trở về phục lệnh chủ nhân nàg.

Hắc quả phụ hơi sững sốt, rồi sau đó ôn nhu đáp: “Vâng.”

Sau đó lẳng lặng thối lui rồi biến mất trong góc phòng, tựa như chưa từng xuất hiện.

Sau khi Hắc quả phụ rời đi, Diệt Thiên từ trên giường bước xuống, nhẹ nhàng chỉnh lại y tụ*(ống tay áo), vươn tay lấy chiếc nón đội lên đầu, chẳng mấy khi giữa ban ngày mở cửa bước ra ngoài, một bước mà như cả trăm bước, trong nháy mắt như một hư ảnh màu trắng, Đại ma đầu tiêu thất ở Lâm gia.

...

...

Ba người một khắc trước còn vênh váo tự đắc, hiện tại một đám hết ho khan lại ho khan, hết kêu đau đốn lại kêu đau đốn, hết cười to lại cười to, Tư Tư bị cảnh khôi hài này chọc cho nhịn không được bật cười, tuy rằng không biết ba người này sao lại đột nhiên biến thành bộ dáng như vậy, nhưng chắc hẳn không phải do lão thiên gia trừng phạt, mà chính là vị công tử tựa thần tiên nhà nàng làm tiên thuật, thực là giải hận.

Lâm Xung có nền tảng võ công, đúng là thấy rõ động tác của Lâm Cửu, trong lòng cảm thấy kinh ngạc đồng thời cũng vô cùng bội phục ca ca nhà mình, ca ca của hắn chẳng những lớn lên giống thần tiên, có thể ngâm thơ vẽ tranh, mà lại còn có võ công thâm hậu như thế, biến nước thành băng, đây mới chính là sức mạnh đích thực.

Lâm Cửu không giữ chút hình tượng giữa đầu cười to, nhìn ba tên như nhân vật phản diện kia cười nói: “Đây là có chuyện gì a, vừa khóc vừa cười, ba vị thật sự là tốt bụng a, thấy chúng ta ngồi đây nhàn rồi buồn chán liền lại đây biểu diễn giúp chúng ta vui vẻ.”

Công tử trang phục lụa là trong lòng phiền não phẫn nộ, tuy rằng biết đối phương dùng yêu pháp, nhưng miệng không có cách nào thôi cười, biểu tình dở khóc dở cười kia càng khiến Lâm Cửu ôm bụng cuồng tiếu.

Bị mấy tên này nháo, Lâm Cửu cũng không còn hứng thú ăn cơm, y cũng không tính phải xử trí mấy người này thế nào, lúc đang chuẩn bị giải huyết đạo cho bọn họ, bên cạnh không biết ai đã ra tay trước Lâm Cửu một bước.

Đám người công tử trang phục lụa là một phờ ngời bật ra đất, khí còn chưa suyễn liền ầm ỉ oa oa kêu lên: “Yêu nhân! Người là đồ yêu nhân!” Nói xong liền co cẳng chạy chỏi chết.

Hai hủ văn sĩ cũng đứng dậy chạy trốn theo chủ tử, trước khi đi còn không quên quát: “Lâm hoạ thủy, nếu người thực có tài, vậy đến tham gia Thường Hà Hội*(hội ngắm sen) đi!”

“Quên đi, chúng ta cũng đi thôi.” Nhu nhu hai gò má, Lâm Cửu hỏi Lâm Xung đứng bên cạnh: “Cái Thường Hà Hội kia là gì?”

Lâm Xung vừa định trả lời Lâm Cửu, chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến thanh âm của nữ tử, không biết lần này lại là ai đến.

“Hoá ra là người!”

Cái gì mà hoá ra là ta? Lâm Cửu theo hướng âm thanh truyền tới nhìn qua, một nữ tử vận bạch y mạo tựa thiên tiên từ rừng trúc đi ra, rõ ràng chính là Trung Thiên Quốc Thánh Nữ Vô Nguyệt y đã từng gặp ở Ấn Độ.

92. Chương 92 - Sư Muội Sư Huynh, Ngốc Ngốc Phân Không Rõ

“Cửu Lâm, Lâm Cửu, nghe giang hồ đồn thổi lúc đầu ta còn không tin người đã chết làm sao có thể sống lại được, đã thế còn nhanh chóng biến thành người trong Hiền Môn, không nghĩ tới Cửu Lâm thật là Lâm Cửu người.” Vô Nguyệt chăm chú nhìn lại nhìn khuôn mặt Lâm Cửu, thần sắc trong mắt phức tạp.

“Thì ra là Vô Nguyệt cô nương, chúng ta thật là có duyên a, cô cũng đến đây ăn cơm nha, cô cứ từ từ ăn, ta còn có việc đi trước một bước.” Người của Hiền Môn quả nhiên đã tìm tới cửa, hiện tại cũng không phải là lúc thích hợp để «nhận người quen», Lâm Cửu nhanh chân nghĩ muốn bỏ chạy, Vô Nguyệt tiến lên phía trước chặn đường y.

“Đứng lại, ta còn muốn hỏi người, người thật là sư đệ của sư bá Tiểu Thiên của ta sao?” Vô Nguyệt hỏi.

Sư bá... Lâm Cửu trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi băn khoăn, không biết thối ma đầu Diệt Thiên năm nay bao nhiêu tuổi... nhìn cô nương như hoa như ngọc đang đứng chắn đường đi của mình, Lâm Cửu cười nói: “Chiều theo bối phận mà nói, ta hẳn là sư thúc của cô a!”

“Ồ ngôn loạn ngữ! Tiền nhiệm đại chủồng môn của Hiền Môn chúng ta từ mười năm trước đã quy tiên, sư huynh Tiểu Thiên mười năm qua sinh tử không rõ, vậy sao lại có thể có một sư đệ như người, giả mạo người Hiền Môn chúng ta, mục đích của người là gì?” Theo một tiếng quát lạnh, một vị nữ tử tuổi ngoài ba mươi thướt tha uy mị đi ra.

Sư đệ sư muội của Đại ma đầu sao lại nhiều như vậy, cứ hai ngày ba bữa lại lò ra một người, vị nữ tử này có lẽ còn chưa biết vị sư huynh mà nàng vẫn sùng kính giờ đã biến thành Đại ma đầu rồi đi, nghĩ như thế, Lâm Cửu lại cảm thấy vui mừng khó hiểu, y thế nào lại biết được nhiều bí mật như vậy nha.

Đối mặt với vẻ mặt tức giận của nữ tử, Lâm Cửu đáp lại bằng một nụ cười điềm đạm: “Sư tỷ, nàng không nhận thức ta là lẽ đương nhiên, có điều ta thực oan uổng a, ta quả thực không giả mạo người của Hiền Môn, sư tỷ nếu không tin có thể tìm Tiểu Thiên hỏi thử, sư huynh lúc này ngay tại bên trong Lâm phủ.”

“Được! Ta sẽ cùng người trở về xem xem là thật hay giả!” Sau khi nghe xong Lâm Cửu nói, tức giận trên mặt đã hơi giảm, dù sao cũng là thân phận trưởng bối trong Hiền Môn, không lỗ mắng vô lễ như các đệ tử.

“Vậy làm phiền vị đến Lâm phủ ta một chuyến, chắc hẳn Tiểu Thiên sư huynh cũng thật cao hứng có thể gặp lại cố nhân.” Mấy chuyện phiền phức, quan hệ rắc rối phức tạp này cứ giao hết cho thối ma đầu đi, dù sao trước kia chuyện y nói mình là sư đệ Thánh Giả cũng đã được sự cho phép của thối ma đầu, đối với tất cả chuyện phát sinh ngày hôm nay, trong lòng gia hỏa kia hẳn là đã sớm tính trước.

“Ta có thể chứng minh sư huynh Tiểu Cửu đích thực là Thánh Giả.” Một giọng nam quen thuộc dễ nghe lên tiếng, lại thêm một người quen nữa xuất hiện trước mặt Lâm Cửu.

Thụy Trúc Cư này quả nhiên nổi tiếng, làm sao mà người nào người nấy đều chạy đến đây, đầu tiên là sư muội Thối ma đầu, hiện giờ đường đường Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách cũng đã xuất hiện, kế tiếp sẽ là ai, khó có thể nào lại là tên thối hoàng đế trong cung kia đấy chứ? Lâm Cửu trong thâm tâm oán thầm.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Thiên Hách mọi người đều hành lễ: “Tham kiến vương gia.”

“Các vị miễn lễ.” Hoàng Phủ Thiên Hách đầu tiên là chào hỏi nhị vị cô nương: “Thiên Thuỷ tiên sinh, Vô Nguyệt cô nương.” Rồi sau đó lại nhìn về phía Lâm Cửu: “Tiểu Cửu.”

“Ha ha thực khéo nha vương gia.” Lâm Cửu ha ha cười nói, từ lúc tới Hoàng Thành tới giờ y chưa gặp lại Hoàng Phủ Thiên Hách lần nào, còn tưởng rằng người nọ sau khi về Hoàng Thành hiểu rõ không tiếp tục lui tới với y nữa, không nghĩ tới hôm nay lại gặp mặt.

Hoàng Phủ Thiên Hách cười cười gật đầu với Lâm Cửu, ý cười ôn nhu kia thật sự khiến người ta có chút cảm giác không tiếp thu nổi, ngay trước mặt đám đông, bên cạnh còn có người của Hiền Môn, phong lưu vương gia nhà người không thể thu liễm chút sao, cho dù ngu ngốc cũng có thể nhìn ra trong ý cười ôn nhu này của người cất giấu ái muội gì.

Lâm Cửu bắt đầu cảm thấy vì thanh danh ở Hoàng Thành của mình mà lo lắng.

Sau khi cùng đám người Lâm Cửu chào hỏi, Hoàng Phủ Thiên Hách quay mặt về hướng hai người Thiên Thuỷ, Vô Nguyệt: “Thiên Thuỷ tiên sinh, bốn vương từng gặp Tiểu Thiên Thánh Giả, ta có thể chứng minh Tiểu Thiên Thánh Giả xác thực là người đó.”

“Sư bá Tiểu Thiên của ta mười năm trước đã mất tích, theo ta được biết trước đó Vương gia cùng sư bá ta từng có quan hệ gì, Vô Nguyệt không biết vương gia làm sao chứng minh sư huynh của Lâm Cửu này là Tiểu Thiên Thánh Giả.” Vô Nguyệt tiểu cô nương trước sau vẫn cay độc như lửa, nhưng cũng là nói ra nghi vấn trong lòng Lâm Cửu, y luôn hiểu kì, vì sao Hoàng Phủ Thiên Hách mới liếc mắt một cái đã nhận ra Thối ma đầu chính là Tiểu Thiên gì đó đã tiêu thất mười năm.

“Vô Nguyệt, không được vô lễ.” Nhẹ giọng trách mắng một câu, Thiên Thuỷ nói với Hoàng Phủ Thiên Hách: “Vô Nguyệt từ nhỏ đã được nuông chiều thành hư, nếu như có chỗ nào thất lễ, mong vương gia rộng lòng tha thứ.”

“Đừng ngại.” Hoàng Phủ Thiên Hách đội lên vẻ mặt tươi cười vô hại, nói: “Kì thật cũng khó trách Vô Nguyệt cô nương tâm sinh nghi hoặc, không sai, trước kia bốn vương đích xác chưa từng gặp qua Tiểu Thiên Thánh Giả, nhưng không biết Thiên Thuỷ tiên sinh còn nhớ rõ nhiều năm trước đương kim thái hậu từng mắc tâm bệnh.”

Nghe xong lời Hoàng Phủ Thiên Hách nói, Thiên Thuỷ nhớ lại dường như có việc này, gật đầu nói: “Lúc ấy sư huynh ta đang ngao du thiên hạ, vừa lúc đến Hoàng Thành quý quốc, sau tiến cung giúp hoàng hậu quý quốc lúc ấy, cũng chính là đương kim thái hậu hiện giờ chấn trì, sau đó tâm bệnh của thái hậu đã khỏi hẳn.”

“Đúng vậy, chẳng qua Thiên Thuỷ tiên sinh không biết, kì thật lúc Tiểu Thiên Thánh Giả còn ở trong hoàng cung, hoạ sĩ trong cung ta từng vì Thánh Giả vẽ một bức hoạ, mà bốn vương vừa may được xem qua.”

Thối ma đầu cư nhiên lại có chút liên hệ với Hoàng Phủ Đế Quốc như vậy. Sau hôm nay còn có bao nhiêu điều chưa biết về con người Thối ma đầu a? Lâm Cửu âm thầm lú lười, có điều mặc kệ là thế nào, có Hoàng Phủ Thiên Hách thay y ra mặt làm sáng tỏ, cũng coi như là chuyện tốt.

Thấy Thiên Thuỷ hai người mặt vẫn còn nghi ngờ, Hoàng Phủ Thiên Hách nói tiếp: “Ta thấy không bằng như vậy đi, Thiên Thuỷ tiên sinh cùng Vô Nguyệt cô nương đến Hoàng Thành chắc hẳn cũng là chuyện của Thánh Giả, ngày mốt bốn vương thiết yến ở Thụy Trúc Cư, đến lúc đó mời Tiểu Thiên Thánh Giả, cũng thỉnh nhị vị cùng đến, để bốn vương lấy thân phận chủ nhà tiếp đãi.”

Thiên Thuỷ nghĩ nghĩ, nói: “Như thế cũng tốt, vậy làm phiền vương gia rồi.”

Hoàng Phủ Thiên Hách mỉm cười nhìn Lâm Cửu: “Tiểu Cửu đến lúc đó nhất định phải tới a.”

Cự tuyệt được không? Đương nhiên không được! Đường đường Tĩnh Vương tự mình mời y, huống chi đây cũng là một lý do vô cùng thoả đáng, đến lúc đó không chỉ Diệt Thiên phải đi, Lâm Cửu y không đi cũng không được.

Nói đến nói đi, vẫn là lỗi của tên Thối ma đầu kia, lúc trước nói cái gì không được, lại cố tình nói là sư huynh của y, hiện giờ phiền toái cứ một người tiếp một người lên, chẳng qua lúc ấy Lâm Cửu không biết Thối ma đầu còn có một thân phận khác, mà thân phận kia cư nhiên lại nổi danh như vậy.

Rời khỏi Thuý Trúc Cư trở lại Lâm phủ, Lâm Cửu lập tức đến tiểu viện của khách phòng tìm Đại ma đầu, trong tiểu viện ngày thường không có người nào, nhiệm vụ quét tước dọn dẹp linh tinh đều do một mình Tiểu Thiên đảm làm, thường lui tới cũng chỉ có một mình Lâm Cửu, ngày hôm nay trong viện lại truyền ra tiếng đàn.

Đẩy cửa viện ra, những bông hoa mùa hạ bay tán loạn, cánh bướm dập chồn theo gió vờn múa, bạch y nam nhân ngồi dưới gốc cây khê gầy dây đàn, ánh tà dương kim sắc xuyên qua từng chiếc lá chiếu lên mặt đất, lưu lại từng phiến màu vàng loang lổ.

Cho dù biết từ trong xương cốt nam nhân kia đều lộ ra là một tên Đại ma đầu đầy ma tính, nhưng Lâm Cửu không thể không thừa nhận, ánh tà dương chiếu trên người Diệt Thiên đích xác khiến người ta có một cảm giác thần thánh không thể khinh nhờn, bạch y bạch phát, khiến người ta cảm thấy tâm tình bình thản khó hiểu.

“Người cứ ngồi mãi ở đó không định đi ra à?” Đôi giày trắng giẫm lên những cánh hoa rơi, dư hương còn lưu lại, bóng người nhẹ nhàng đi tới, trường tុ của Lâm Cửu khê khàng bay bay, những chiếc lá rơi rụng trên ghế đá theo động tác ngồi của nam tử mà bay đi, vị ma đầu đang đánh đàn kia cũng không dừng lại tiếng đàn mà vẫn tiếp tục gảy.

“Hoàng Thành chơi vui không?” Diệt Thiên không chút để ý hỏi, trong lúc nói chuyện đầu hơi ngẩng lên liếc nhìn nam tử ngồi đối diện, cái nhắc đầu ôn nhu kia, sớm làm chìm trái tim Lâm Cửu.

“Vui thì quả là vui, nhưng người lại không đi cùng ta.” Làm nũng một chút, Lâm Cửu nói: “Ta hôm nay lại đụng phải người Hiền Môn các người, cũng là sư muội của người.”

Sau đó, Lâm Cửu kể lại vắn tắt chuyện gặp được Thiên Thuỷ cùng Vô Nguyệt ở Thuý Trúc Cư hôm nay cho Diệt Thiên.

“Rốt cuộc người có bao nhiêu hảo sư đệ hảo sư muội à.” Lâm Cửu không phải không cảm khái nói, cứ hai ngày ba bữa lại chui ra một người, không biết sau này còn có thể gặp được bao nhiêu nhân vật là sư đệ sư muội linh tinh của Diệt Thiên.

Nghe Lâm Cửu kể xong chuyện buổi chiều gặp được, khoé miệng Diệt Thiên vẽ ra một nụ cười yếu ớt, hai tay đặt trên dây đàn dừng lại động tác lúc đang định lên tiếng, lại nghe thấy mấy âm thanh “òng ọc ọc” kêu, Lâm Cửu ha ha cười bụm lấy bụng mình, ngượng ngừng nói: “Có chút đói bụng.”

Tư Tư sau khi đưa đồ ăn vào viện liền rời đi, Lâm Cửu cùng Diệt Thiên cũng chuyển từ ngoài sân vào trong phòng, sắc trời dần tối, trong phòng sáng lên ánh nến màu đỏ, Lâm Cửu bưng bát dưa và lấy và để, thấy Diệt Thiên không hề động dưa mà chỉ nhìn mình, Lâm Cửu ngượng ngừng nói: “Người cũng ăn à.”

“Người ăn đi, hiện giờ người coi như là người của Hiền Môn, ta liền nhân đây giảng qua một chút về Hiền Môn cho người.” Diệt Thiên nói.

“Người trong Hiền Môn trải rộng khắp thiên hạ, đại thể chia làm hai phái, một phái lấy văn, y là chủ, đây cũng là phái Hiền Môn đặt ngoài sáng, ví như Thiên Thuỷ và Vô Nguyệt mà người đã gặp, một phái lấy võ, thuật là chủ làm việc trong tối, nhưng không phải là làm chuyện xấu xa gì, chủ yếu đều là giúp văn phái có thể ở các quốc gia trao đổi tin tức dễ dàng hơn. Đệ tử trong Hiền Môn tuy rằng nhiều nhưng môn chủ thân truyền đệ tử không vượt quá năm.” Diệt Thiên rủ rủ nói.

Nghe những lời này, Lâm Cửu nuốt một ngụm nước miếng: “Vậy thân truyền đệ tử có những ai?”

93. Chương 93 - Đúng Hay Sai

“Chưởng môn đời trước có ba thân truyền đệ tử, như ngươi đã biết, ta là đại đệ tử trong đó, Trần Khôi là nhỏ nhất.” Diệt Thiên tiếp tục nói: “Còn những người khác đều không phải, Thiên Thuỷ hôm nay người gặp chỉ là một trong phần đông môn đồ của Hiền Môn, những môn đồ này đều được xưng là môn chủ thân truyền vi trường.”

Lâm Cửu gật gật đầu xem như đã hiểu được một ít, có điều theo như cách nói của Diệt Thiên, hiện giờ người trong Hiền Môn thấy Diệt Thiên phải gọi là sư huynh hoặc sư bá, vậy mình thì sao a? Có tính là đệ tử của môn chủ đời trước không?

Lâm Cửu ngẩng đầu hỏi: “Ta thì sao?”

“Người đương nhiên cũng là đệ tử của môn chủ đời trước.” Diệt Thiên giải thích: “Thân là đại đệ tử ta có quyền thay mặt môn chủ truyền đạo thu đồ đệ, hiện giờ ngươi là đệ tử thân truyền của môn chủ đời trước, ví như đám người Thiên Thuỷ thấy ngươi cũng phải gọi ngươi một tiếng sư huynh.”

Nghe xong Diệt Thiên giải thích, Lâm Cửu gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới hôm nay y vẫn kêu Thiên Thuỷ là sư tỷ, vậy ngày mốt sau khi thấy Diệt Thiên, Thiên Thuỷ chẳng phải sẽ gọi y là sư huynh, còn Vô Nguyệt thì gọi y là sư bá?!

Rời khỏi viện tử của Diệt Thiên, Lâm Cửu đến báo cáo phụ thân chuyện ngày mốt phải đi tham gia yến hội của Hoàng Phủ Thên Hách, sau khi nhận được sự cho phép thì quay trở về phòng mình.

“Tiểu thối miêu, gần đây ngươi sinh bệnh gì à?” Vươn tay chọc chọc con Tiểu thối miêu tử khí trầm trầm đang lười biếng nằm trên giường, dù biết rõ Tiểu thối miêu căn bản không thể nói, Lâm Cửu vẫn lăm bằm hỏi.

Phàm nhân thuỷ tính dương hoa, phàm nhân vong ân phụ nghĩa, phàm nhân ngu dốt đến cực điểm... Thối miêu vẫn thối mặt như cũ, rất thối, phi thường thối...

Ban đêm, Tiểu thối miêu đang yên giấc trên giường khe hở đôi mắt màu đỏ tươi, nhìn thấy nam tử nửa đêm không ngủ được nhảy cửa sổ đến nơi nào đó, trong mắt biểu lộ nồng đậm vẻ không vui, xoay người, Tiểu thối miêu vùi cái đầu tròn tròn của mình vào trong chăn, có lẽ, mắt không thấy, tâm không phiền.

Hắn không thích tên phàm nhân kia, một chút đều không có, tuyệt đối không.

Hắn là Thú vương, tương lai còn phải nối dõi tông đường, sao có thể thích một phàm nhân, chỉ cần đợi đến khi thân thể này hồi phục, hắn sẽ rời đi, rời khỏi phàm nhân này.

“Ồ...” trong chăn truyền đến tiếng mèo con nhẹ giọng nức nở.

...

...

Buổi tối hôm sau nhận được thiệp mời đến tham gia yến hội của Hoàng Phủ Thên Hách, Lâm Cửu cũng không để tâm, dù sao chỉ là ra ngoài ăn bữa cơm mà thôi, ngày hôm qua lúc đi trên đường đột nhiên nghĩ mình cần phải làm một sinh kế nào đấy kiếm chút thu nhập, để y làm quan vẫn là miễn đi, quan trường cũng không phải là nơi có thể tùy tiện tiến vào, nếu như đã chiến y không biết mình có đủ phần quyết đoán cũng đảm thức*(gan dạ quyết đoán)kia không.

Tuy kiếp trước y cũng từng xem qua tiểu thuyết quân sự, từng sùng bái Vệ Thanh, chỉ là nếu thật sự sa trường đầy máu, Lâm Cửu không cho rằng mình thực sự thích nơi đồ sát sinh mệnh đó.

Người trong thời đại này đa số đều có tập quán trọng nông ức thương, nhưng Lâm Cửu cũng không quan tâm những thứ đó, dựa vào tầm nhìn và nhận thức của y từ kiếp trước, hơn nữa y còn có tiền vốn, Lâm gia ở Hoàng Thành cũng coi như có chút quyền thế, lúc này làm chút sinh ý hắn là cũng không mệt, nhưng nên làm cái gì đây?

Một mình ngồi trong xe ngựa, xuyên qua song cửa nhìn những cửa hàng rực rỡ muôn màu trên đường phố, Lâm Cửu ngẩng đầu híp mắt nhìn thái dương nóng bỏng, lại nhìn đường phố náo nhiệt, trong đầu bỗng nhiên có một ý tưởng.

Lúc này xe ngựa đột nhiên dừng lại, Lâm Cửu hạ song liêm, hỏi xa phu bên ngoài: “Làm sao vậy?”

“Thiếu gia, người này cản đường, nói là quen ngài, muốn gặp ngài.” Xa phu nói vọng vào.

Y ở trong Hoàng Thành có người quen sao? Lâm Cửu nhớ rõ hôm nay y xuất môn không nói cho ai, nam tử tiến lên kéo một góc rèm, quả nhiên thấy một người áo xám đứng trước xe ngựa: “Sao lại là người?”

Người ngăn Lâm Cửu lại cư nhiên là Trần Khôi, sao người này lại đột nhiên ở trên đường tìm y, xem chừng có chuyện gì muốn nói với y, Lâm Cửu nhìn thiếu niên xinh đẹp ngồi trong xe ngựa của mình không khỏi tấm tắc lấy làm kì, nhân vật trong Hiền Môn đều là tuấn nam mỹ nữ nha.

“Trần Khôi đại hiệp, ngài tìm ta có chuyện gì nha?” Lâm Cửu hỏi.

Trần Khôi ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Cửu, rồi sau đó lại cúi đầu nhìn đầu gối của mình, lạnh lùng nói: “Ta nói sẽ không làm tổn thương người thì sẽ không tổn thương người, lần này đến đây ta muốn giải thích một chút chuyện ngày trước với người, còn một ít chuyện về sư huynh, ta nghĩ muốn nói qua với người.”

Lâm Cửu hơi sững sốt, người này cư nhiên muốn giải thích với y, xem ra cũng không phải là một người hoàn toàn không thể thông suốt, có điều Trần Khôi muốn cùng y nói chuyện về Diệt Thiên? Lâm Cửu tiếp tục lắng nghe.

“Đại ma đầu lừng lẫy đại danh trên giang hồ hóa ra là cùng một người với Hiền Môn Thánh Giả, chuyện này chắc hẳn hẳn đã nói qua cho người.” Trong mắt biểu lộ một tia mê mang, Trần Khôi tiếp tục nói: “Kì thật ta cũng chỉ trong năm nay mới biết Diệt Thiên chính là Thiếu Thiên sư huynh.”

“Người nói là, người năm nay mới biết được?” Lâm Cửu cảm thấy thật kinh ngạc: “Nói cách khác, lần trước dưới đáy cốc, người cũng là mới biết chuyện Diệt Thiên là Thiếu Thiên không bao lâu?”

Trần Khôi gật gật đầu, trên mặt khôi phục vẻ lãnh đạm bình tĩnh, y tiếp tục nói: “Mười năm trước sư phụ dẫn sư huynh rời đi, không nghĩ rằng từ đó về sau không thấy người trở về, sau người trong môn cùng ta phát hiện ra thi thể sư phụ, đại sư huynh lại không biết tung tích, kể tiếp trong mười năm ta không ngừng truy tìm tung tích đại sư huynh, mà ngay tại một năm này, ta rốt cuộc cũng tìm được tung tích của huynh ấy, lại phát hiện sư huynh lúc trước đã thành ma.”

Sau khi Trần Khôi tìm được Diệt Thiên, người nọ cũng không kiêng dè trực tiếp nói cho Trần Khôi lúc ấy vẫn còn kinh ngạc không thôi. Diệt Thiên hiện giờ chính là Thánh Giả Thiếu Thiên mười năm trước, lúc Trần Khôi hỏi mười năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Diệt Thiên cũng không chút che giấu nói hết cho Trần Khôi biết.

Mười năm trước chương môn tiền nhiệm của Hiền Môn có việc rời khỏi Hiền Môn, đồng thời mang theo Diệt Thiên lúc đó, mà tất cả mọi người không biết, hoá ra môn chủ đời trước rời đi là vì muốn nhốt Diệt Thiên lại.

“Hắn muốn giết ta, ta liền giết hắn.” Trong mắt biểu lộ chút bi thương, Trần Khôi thản nhiên nói: “Sư huynh lúc ấy nói với ta như vậy, sư phụ muốn giết sư huynh, cuối cùng ngược lại lại bị sư huynh giết.”

“Vì sao sư phụ của người lại muốn giết Diệt Thiên? Diệt Thiên không phải là đồ đệ của hắn sao?” Lâm Cửu khó hiểu hỏi.

Trần Khôi cười lạnh một tiếng nói: “Sư huynh không chỉ là đồ đệ của sư phụ, mà còn là đồ đệ được sư phụ xem trọng nhất, thương yêu nhất, nếu không phải mười năm trước sư huynh mất tích, vậy chức vị Hiền Môn môn chủ hiện giờ có lẽ đã thuộc về sư huynh. Người muốn biết nguyên nhân sư phụ muốn giết sư huynh, ta cũng rất muốn biết, nhưng mà nhìn đến sư huynh nhập ma hiện giờ, ta nghĩ có lẽ khi đó sư phụ cũng đã cảm thấy được việc này nên mới muốn sớm để kịp ngăn chặn sự ma hoá của sư huynh.”

Có lẽ chuyện này chạm đến chỗ đau của Trần Khôi, người nọ trầm mặc một lát mới thu liễm tâm thần, ngẩng đầu nói với Lâm Cửu: “Ngày đó ở trong cốc ta không biết người là ai, nguyên nhân tập kích người

cũng là vì muốn dẫn sư huynh ra, sau khi thấy mặt của sư huynh, sư huynh cũng không còn gặp lại ta nữa.”

“Nga.” Lâm Cửu không biết nên nói gì, Trần Khôi cũng thật là một người đáng thương, truy đuổi mười năm rồi cuộc cũng tìm được sư huynh, kết quả người nọ chẳng những là người thí sư, lại còn thành ma, trong lòng Trần Khôi nhất định thực mẫu thuẫn bi thương ha, nhưng mà vì muốn dẫn Diệt Thiên ra mà lại mượn y xuống tay thì cũng...

Quên đi, dù sao việc này giờ cũng đã là quá khứ.

“Người tìm ta chỉ vì muốn nói cho ta biết chuyện này thôi sao?” Nói cho y để làm gì nha, chuyện mười năm trước rất phức tạp y không rõ, chỉ cần biết biết y hiện tại cùng một chỗ với Đại ma đầu, hẳn đối y tốt lắm, như vậy là đủ rồi.

“Cho tới bây giờ ta cũng không hiểu sư huynh rốt cuộc là muốn làm gì, ta cảm thấy hẳn có thể sẽ làm một việc.” Trần Khôi dừng một chút, nhìn vào mắt Lâm Cửu: “Hiện tại người hẳn tín nhiệm nhất là ngươi, có lẽ ngươi không cảm nhận được nhiều lắm, nhưng mà điểm này ta có thể nói rõ ràng cho ngươi, từng ấy năm tới giờ ta chưa từng thấy hẳn quan tâm đến ai, tương lai nếu hẳn làm sai chuyện gì, ta hi vọng ngươi có thể đứng ra ngăn cản hẳn.”

“Chuyện sai.” Lâm Cửu chợt động, rồi sau đó cười nói: “Ngươi quá coi trọng ta rồi, ta nào có năng lực lớn như vậy, hẳn muốn làm chuyện gì ta há có thể ngăn cản, hơn nữa ngươi không sợ ta cũng đi theo hẳn làm «chuyện sai» sao?”

“Ngươi sẽ không.” Trần Khôi nói.

“Ngươi liền lập tức khẳng định?” Lâm Cửu cười nói.

“Bởi vì ngươi là người mà hẳn coi trọng.” Sau khi nói ra một câu mạc danh kì diệu, Trần Khôi liền nhảy xuống xe ngựa bỏ đi, lưu lại Lâm Cửu ngồi trầm mặc một mình trên xe ngựa.

Đại ma đầu sẽ làm chuyện gì sai nha? Vì bí tịch võ công? Đại ma đầu đã cùng y hợp tu, có lẽ sẽ không.

Vì tiền tài quyền thế? Đại ma đầu giống như không thiếu tiền, quyền thế cũng có vẻ không ham.

Lâm Cửu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Trần Khôi nói quá mức hư ảo, cái gì gọi là «chuyện sai» a? Thế gian này định nghĩa về đúng sai thế nào, định nghĩa này là ai định ra? Rất nhanh sau đó y đã ném việc này ra sau đầu, sự tình về sau, để về sau xem xét đi.

94. Chương 94 - Tụ Hạp Ở Thuý Trúc Cư

Bóng đêm dần bao trùm, người trên đường đa số đều đã trở về nhà, Hoàng Thành vào ban ngày náo nhiệt dần dần trở nên thanh lạnh. Từng nhà từng nhà đều đã điểm đăng, khói bếp lượn lờ, một mảnh an bình thịnh thế.

Đèn hoa treo lên, hôm nay đại môn Thuý Trúc Cư vẫn rộng mở như cũ, chỉ là đoạn đường này không có một hành nhân*(người đi bộ) nào, ngẫu nhiên sẽ có mấy thủ vệ mặc kính y* cẩn thận trông coi bốn phía, một chiếc xe ngựa từ thành Tây chạy “lộc cộc lộc cộc” trên đường, cuối cùng dừng ở trước cửa Thuý Trúc Cư.

Trăng sáng sao thưa, nước hồ trong vắt, trong rừng thuý trúc toả ra quang huy ảm áp, thủ vệ tản ra bốn phía chỉ để lại mấy người hầu hạ, Hoàng Phủ Thiên Hách hôm nay tổ chức tiệc mời Trung Thiên Quốc thánh nữ Vô Nguyệt, Hiền Môn tiên sinh Thiên Thuỷ, cùng với Thánh Giả Tiểu Thiên thần bí và người tử mà phục sinh – Lâm Cửu.

Từ lúc trở về Hoàng Thành, đây là lần đầu tiên y nhận lời mời đến dự tiệc, Lâm Cửu có lẽ không biết hành động đến dự tiệc của y hôm nay sẽ khiến người ta mang theo không ít nghi kỵ cùng tin tức, quan hệ giữa

Lâm gia và vương gia tựa hồ vẫn rất tốt, vương gia đến giờ vẫn chưa thú thê, hơn nữa từng có tin đồn Vương gia chung tình với Lâm Cửu, tiệc rượu hôm nay trong mắt người khác không khỏi giấu giếm một tia ái – muội.

Hoàng Thành lâu nay vẫn yên tĩnh, tựa hồ bởi vì một mỹ nam tử chết rồi phục sinh mà có giấu hiệu náo nhiệt lên.

Trong Thuý Trúc Cư, Hoàng Phủ Thiên Hách và đám người Thiên Thuỷ đã tới, mà khi bọn họ chân trước vừa bước vào thì nghe tin Lâm Cửu cùng Thánh Giả Tiểu Thiên đã đến, thần sắc trên mặt Thiên Thuỷ Vô Nguyệt khê biến, dường như có chút khẩn trương, cũng lại có chút chờ mong, Hoàng Phủ Thiên Hách tự mình ra nghênh đón, đám người Thiên Thuỷ cũng đi theo, cuối cùng mọi người thấy Lâm Cửu và Diệt Thiên đang chậm rãi khoan thai đi đến.

Một bộ phiêu tuyết bạch thường, dưới ánh trăng thanh lãnh giống như một đôi tiên nhân từ trên trời hạ xuống, Lâm Cửu và Diệt Thiên song song đi vào trong tầm mắt mọi người, tiên tư nguyệt mạo, chỉ vẻn vẹn trong nháy mắt ngăn ngừi, Hoàng Phủ Thiên Hách nhìn thấy đôi sư huynh đệ như thần tiên quynn lữ không khỏi có chút ngẩn người, trong mắt tuy hàm chứa ý cười nhưng trong lòng lại bốc lên một cỗ quái dị nhàn nhạt không rõ.

Bởi vì trước kia Diệt Thiên và Hoàng Phủ Thiên Hách đã từng gặp mặt, nên hiện giờ gặp lại hai người cũng không cảm thấy quá mức xa lạ, vội vàng làm lễ, là chủ nhân Hoàng Phủ Thiên Hách dẫn Diệt Thiên và Lâm Cửu đi về hướng Thiên Thuỷ Vô Nguyệt.

Nhìn Lâm Cửu và Diệt Thiên đang tới gần, Vô Nguyệt nghi hoặc nhìn sang sư thúc Thiên Thuỷ bên cạnh, nàng đương nhiên chưa từng tận mắt nhìn thấy Tiểu Thiên Thánh Giả, nam nhân cùng một chỗ với Lâm Cửu khiến người ta cúi đầu không dám nhìn thẳng kia thật là Tiểu Thiên Thánh Giả, là sư bá của nàng sao? Vô Nguyệt đang chờ chỉ thị hành động của Thiên Thuỷ.

Nếu vị Thánh Giả kia là giả, Vô Nguyệt có thể báo được cừu trên sông Ngọc Thuỷ lúc trước, nếu Thánh Giả kia là thật, cũng có nghĩa là Lâm Cửu đã thành sư bá của nàng, vậy nàng cũng chỉ có thể nuốt cục tức vào trong bụng, đều là người của Hiền Môn, cũng không hiểu chiến gì, huống hồ đối phương còn là trưởng bối của nàng.

“Thiên Thuỷ ra mắt sư huynh.” Thiên Thuỷ đột nhiên tiến lên khom lưng.

Vẻn vẹn một câu này, trong lòng mọi người ở đây đều tự hiểu được, mà chỉ cần đến ngày mai, tin tức Lâm Cửu xác thực là sư đệ của Diệt Thiên chắc chắn sẽ khiến cho mọi người trong Hoàng Thành có một đề tài câu chuyện mới.

Đồng hương gặp đồng hương, nước mắt rưng rưng, chuyện này đương nhiên sẽ không phát sinh trên người của Hiền Môn, sư huynh thấy sư muội, sư muội thấy sư huynh, sư huynh sư muội song song nói chuyện phiếm ha.

Tiểu Thiên biến mất mười năm, hiện giờ tái hiện thế gian, Thiên Thuỷ khẳng định có rất nhiều vấn đề muốn tán gẫu cùng Diệt Thiên, hai người đứng bên dòng suối cách đình không xa không biết đang nói chuyện gì, ba người ở mái hiên bên này ngồi cùng nhau ăn chút đồ ăn, uống chút rượu nói chút chuyện phiếm, chờ hai vị kia trở lại.

Hoàng Phủ Thiên Hách cũng không hổ là nhân tẩn vương gia, mấy năm gần đây du ngoạn khắp đại giang nam bắc, rất thân quen với một số bang hội trên giang hồ trong Hoàng Phủ đế quốc, nói chuyện cũng rất thú vị, có rất nhiều điều mà Lâm Cửu và Vô Nguyệt chưa từng nghe qua.

Sau một lát, Vô Nguyệt nâng chén hướng về phía Lâm Cửu nói: “Lâm sư bá, lúc trước đắc tội, mong sư bá rộng lòng bỏ qua.”

“Không có việc gì, chẳng lẽ ta lại là loại người keo kiệt vậy sao, hiện giờ chúng ta đều là người trong Hiền Môn, mấy chuyện nhỏ nhặt trước kia nếu ta còn để trong lòng chẳng phải là làm mất thể diện của Tiểu Thiên ư.”

Rượu của cổ đại cũng không nồng hơn của kiếp trước, rượu Hoàng Phủ Thiên Hách mang đến hình như là dùng trái cây ủ, chua chua ngọt ngọt rất dễ uống, đồ ăn của Thuý Trúc Cư cũng không tồi, Lâm Cửu vừa

uống rượu vừa nhanh chóng gấp thức ăn cho vào miệng đến vui vẻ, cùng Vô Nguyệt tiêu tan hiểu lầm lúc trước, mọi người cùng cởi mở ngồi tán gẫu.

Tiểu cô nương Vô Nguyệt này tuy tính tình có chút tự cao, nhưng con người cũng không tệ lắm, từ khi biết Lâm Cửu thật sự là sư đệ của Thánh Giả cũng không còn vô lễ, đối với thất bại trên sông Ngọc Thủy cũng cảm thấy tâm phục khẩu phục, lúc trước nàng không phục, đó là bởi vì cảm thấy mình bại dưới tay ngoại nhân là đã đánh mất thể diện của Trung Thiên Quốc cùng Hiền Môn.

Hiện giờ Lâm Cửu thành sư bá của nàng, tiểu bối như nàng bại bởi sư bá cũng thành chuyện đương nhiên.

Không lâu sau, hai người kia rốt cuộc cũng tán gẫu xong, Diệt Thiên cùng Thiên Thủy một lần nữa quay trở lại tịch gian.

Rượu quá tam tuần, Hoàng Phủ Thiên Hách cười nói với Lâm Cửu: “Vài ngày nữa là Hạ quý thưởng hà hội, hiện giờ trở lại Hoàng Thành, nghe nói người trở thành sư đệ của Tiểu Thiên, hoàng thượng và thái hậu đang muốn gặp mặt người, Hạ quý thưởng hà hội người nên đi xem đi a.”

Thối hoàng đế cùng thái hậu muốn gặp ta, Lâm Cửu đang mải cắn miếng thịt bò tỳ nữa thì bị nghẹn, sau khi uống một ngụm rượu mới nói: “Hạ quý thưởng hà hội?”

Hoàng Phủ Thiên Hách vỗ chân, nói: “Xem trí nhớ ta này, cũng khó trách người không biết hạ quý thưởng hà hội, hạ quý thưởng hà hội là ngày hội hoàng thượng bắt đầu định ra từ năm ngoái. Mỗi khi đến mùa hoa sen nở rộ, hoàng thượng đều tự mình tham gia thưởng hà hội, trong thưởng hà hội, chúng công tử giai nhân tề tụ, lấy thi từ trợ hứng, dùng võ công để múa. Hào kiệt các nơi trong Hoàng Phủ đế quốc đều đến đây, chỉ nguyện có thể được thánh thượng tán thưởng.”

Hoàng Phủ Thiên Hách nhìn về phía Thiên Thủy cùng Vô Nguyệt, lại tiếp: “Chắc hẳn lần này Thiên Thủy tiên sinh cùng Vô Nguyệt cô nương đến Hoàng Thành, là do được hoàng thượng mời ha?”

Mỗi lần đến mùa thưởng hoa hội, Hoàng Phủ Thiên Niên đều mời một số văn nhân danh sĩ nổi danh đến trợ uy, lần này Thiên Thủy và Vô Nguyệt xuất hiện ở Hoàng Phủ đế quốc, cũng không phải không có nguyên nhân, Hoàng Phủ Thiên Niên tuy rằng chưa nói cho bất luận người nào, nhưng Hoàng Phủ Thiên Hách cũng có thể đại khái đoán ra được.

Thiên Thủy gật đầu nói: “Vương gia quả nhiên tuệ nhãn, tại hạ và Vô Nguyệt đích thật là nhận lời mời của quý quốc mà đến.”

Dứt lời Thiên Thủy mỉm cười nhìn Lâm Cửu: “Sư huynh còn trẻ anh tài, kinh tài diễm diễm, tại hạ quý thưởng hà hội nhất định có thể triển lộ tài năng, làm vẻ vang Hiền Môn ta.”

Vô Nguyệt cũng gật đầu đồng ý, như kiểu Lâm Cửu được rạng rỡ mặt mày, khiến các nàng cũng vui vẻ theo, chúng nhân có lẽ đều là như vậy, một khi nhận thức người có quan hệ với mình sẽ cột đối phương tại thân, thành công của đối phương cũng là vinh quang của chính mình.

Cứ một người một câu khen ngợi, Lâm Cửu làm sao nhận hết được đây.

Theo ý Hoàng Phủ Thiên Hách, Hoàng Phủ Thiên Niên là muốn lợi dụng hưởng hà hội để so thơ luận võ, giải trí đại chúng, thuận tiện thu hút nhân tài, chiều này quả là không tồi, thế nhưng Lâm Cửu y a, tuy rằng trên đầu mang danh đệ tử Hiền Môn, nhưng chưa từng học qua võ công cường thân kiện thể của Hiền Môn, đánh đàn không biết, thổi sáo không biết, viết văn làm thơ lại càng không biết.

Để y so võ có lẽ còn được, chứ bảo y lên ngâm thơ làm đối còn không phải là muốn cái mạng già của y sao? Cần biết rằng năm đó y chính là rất sợ mấy thứ cổ văn thi từ mới đi học khoa học tự nhiên, tuy rằng sau này vì muốn cửa nữ hài tử nên mới đọc chút đường thi tổng từ, lần trước ở Ân Đô thắng được Vô Nguyệt xem như là đánh bại đánh bại đi.

Rượu tan tiệc tàn, rời khỏi Thủy Trúc Cư, xe ngựa lại “lộc cộc lộc cộc” chạy trên con đường yên tĩnh dưới màn trời đêm khiến nó càng có thêm phần thanh thúy.

Rượu hoa quả trong Thủy Trúc Cư ngon, uống vào cũng không ít, đến tận lúc Lâm Cửu đứng lên thấy đầu mình có chút choáng váng hoa mắt, đi lên xe ngựa, nam tử đã ngà ngà say.

Uể oải tựa vào người Diệt Thiên, khuôn mặt nóng bỏng của Lâm Cửu dán lên tấm lưng lạnh lẽo của người nọ, hơi híp mắt lại Lâm Cửu thì thào nói: “Hạ quý hà hoa hội có thể không đi được không...”

Cầm lấy bàn tay Lâm Cửu vịn vào người mình, khoé miệng Diệt Thiên vẽ lên một nét cười nhàn nhạt, một lát sau, nam tử say rượu dưới nhiệt độ cơ thể của người nào đó mà chìm vào giấc ngủ.

Xoay người đem Lâm Cửu vúi vào người hẩn như bạch tuộc ôm lên đặt vào trong xe ngựa, Diệt Thiên ngẩng đầu nhìn màn đêm của Hoàng Thành, cởi áo ngoài ra khoác lên người nam tử đang say sưa giấc nồng, rồi sau đó ngồi xuống cạnh nam tử không làm gì, chỉ là lẳng lặng ngồi nhìn nam tử say rượu chìm vào giấc ngủ.

Lâm Cửu ngủ cũng không phải ngon giấc lắm, hết lần bên này lại lộn bên kia cuộn mình thành một đống, tựa hồ không ôm thứ gì ngủ sẽ không thoải mái, cho dù đang ngủ cũng đưa tay sờ soạng thứ gì để ôm, chỉ chốc lát sau, nam tử đã dùng chân của ma nhân làm gối đầu, ôm thắt lưng Diệt Thiên, tìm một vị trí thoải mái lăn ra ngủ tiếp.

Vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa hai gò má ửng đỏ vì say rượu của nam tử, ma nhân thuận thế nhẹ nhàng xoa xuống lưng, nhìn giấc ngủ bình thản của người nọ, thật yên tĩnh, khuôn mặt khi ngủ thật hạnh phúc mà ấm áp.

Xe ngựa chậm chậm chạy trên đường, trăng sáng treo cao giữa màn trời đêm, chiếu sáng cả một phương trời đất.

95. Chương 95 - Khai Điểm

Thật ấm áp... giống như rơi vào trong biển mây mềm mại, thân thể nặng nề dường như không còn trọng lượng nhẹ nhàng phiêu diêu giữa không gian vô tận, như một cơn gió, một phiến lá.

Đêm qua uống rượu, sau đó tựa hồ được Diệt Thiên dìu lên xe ngựa, ở trên xe mơ mơ hồ hồ mà ngủ thiếp đi mất, lúc này đầu óc tuy rằng còn có chút choáng váng, nhưng không cảm thấy đau nhức như những lần say rượu trước kia, mà giống sau khi ngủ thoải mái cả ngày, tất cả trọc khí đều tan hết.

Mơ mơ màng màng, Lâm Cửu khẽ hé mí mắt, dương quang ngoài cửa sổ xán lạn chiếu rọi khiến y không thể mở mắt được, nhưng mà cảm giác này thật sự rất thích, đắm chìm trong dương quang sáng ngời ấm áp, cuộc sống cũng sẽ trở nên ấm áp hơn, y vẫn luôn thích tắm nắng, thói quen này đã có từ kiếp trước rồi.

Ánh nắng ấm áp, chiếu sáng khắp trời và đất, vô luận cuộc sống gặp nhiều khó khăn gian khổ thế nào, chỉ cần đứng dưới ánh mặt trời thì phần bi thương lạnh lẽo trong lòng kia sẽ biến mất không còn một mảnh, dương quang vẫn sáng lạn như thế thì còn có việc gì không thể suy nghĩ thông đây?

Con người a, hài lòng với những vui thú bình thường, hưởng chi giờ y đã thoả mãn cực kì, cái gì cũng có, có người nhà, có người yêu.

Đại ma đầu, thói ma đầu... đáng tiếc Đại ma đầu không thích ánh mặt trời, ân, hiện tại không phải y đang tắm nắng sao? Chẳng lẽ Đại ma đầu vì y đều có thể phơi nắng cùng y! Ngô, ngô không tồi không tồi, thật sự là khiến y quá cảm động, đến, dùng sức ôm một cái! Lại đến cọ cọ! Lại đến sờ sờ một phen!

Di, đây là cái gì, một bộ lông mềm mềm sờ rất thích, ngô, đây là cái lỗ tai? Thối ma đầu từ khi nào có thêm một đôi tai phủ lông mềm mềm, lại còn nhon nhon dài dài.

Từ từ, Lâm Cửu khẽ mở mắt, đập vào mắt y là một cái đuôi màu đen, cái đuôi? Cái đuôi màu đen? Diệt Thiên mọc ra cái đuôi thật dài như đuôi báo?! A! Diệt Thiên không chỉ có cái đuôi dài như đuôi báo, còn có thêm một đôi tai lông nhung mềm mại nữa?!

Không chỉ có thêm cái đuôi cùng đôi tai, lại còn thay đổi hình dạng?! Không đúng, đây căn bản không phải là Đại ma đầu!

Lâm Cửu mở to mắt nhìn một cái người xa lạ nào đó đang đắm đuối làm cái gối cho y, hoặc là con thú xa lạ?! Thanh niên kì quái có cái tai thú và cái đuôi, chạy lên giường y từ lúc nào, là ai, đồng tử của Lâm Cửu hơi co lại, lập tức thấy bộ dạng người kì quái này tựa hồ đã thấy qua ở nơi nào, hình như là... ở trong giấc mộng của y.

Nói cách khác hiện tại y đang ở trong mộng? Nhưng mà thanh niên kì quái này sao lần nào cũng xuất hiện ở trong mộng của y nha, còn đột nhiên lại mọc thêm cái tai mèo và cái đuôi báo nữa.

Nhìn nhìn, thanh niên vốn đang say ngủ cũng tỉnh lại, vừa mở mắt liền chống lại tầm mắt của Lâm Cửu, con người hồng sắc chỉ có ở dã thú hơi co lại sau đó chăm chú nhìn chằm chằm Lâm Cửu không tha, trong chớp mắt này, Lâm Cửu thấy mình giống như bị xích lại vậy.

“Người có tên không?” Người xuất hiện trong mộng chẳng nhẽ cũng có tên sao?

Sau khi hỏi xong, Lâm Cửu mới cảm thấy đầu óc mình không biết có phải thật sự hôn mê rồi không, mà nam tử có tai thú kia cũng không trả lời câu hỏi của y, chỉ lẳng lặng nhìn y, giống như một đứa trẻ làm nũng, lại giống như một con sùng vật nhẹ nhàng cọ cọ Lâm Cửu, hai tay quần lấy Lâm Cửu siết chặt không muốn buông ra.

“Không có tên sao? Vậy ta đặt cho người một cái thế nào...” Nói nói, Lâm Cửu lại mơ mơ hồ hồ rơi vào giấc ngủ, lúc tỉnh lại y vẫn ở trong phòng mình, chỉ là bên cạnh không một bóng người, nhớ lại hết thấy những gì vừa phát sinh trong mộng. Lâm Cửu không khỏi á khẩu cười không nổi.

Cũng không biết giấc mộng kia có được tính là xuân mộng hay không, cùng một người lại xuất hiện trong mộng của y nhiều lần đến thế, có thể có ý nghĩa gì đặc biệt hay không?

Suy nghĩ sâu xa rất lâu, bên tay đột nhiên cảm thấy một vật gì đó tròn tròn mềm mại ấm áp, Lâm Cửu xốc chân lên nhìn, hoá ra là con Tiểu thối miêu vẫn đang say sưa ngủ bên cạnh mình.

Nhìn con mèo gần đây bị mắc chứng u sầu trầm mặc, Lâm Cửu không nhìn được cười nói: “Con Tiểu thối miêu nhà người!”

...

...

Nắng hè chói chang, cơn gió trong lành, vàng thái dương đỏ rực như lửa xua tan mây mù chiếu sáng bốn phương, nếu lúc này có một chén trà lạnh, một cốc nước ô mai thì thật là hưởng thụ biết bao, thời khắc này trong Hoàng Thành có thêm một đạo phong cảnh mát mẻ, ngày này trong thành đột nhiên mở một gia điểm, bán ra cư nhiên là thứ nước đá có hương vị.

Sữa đánh đá, dưa hấu đánh đá, quýt đánh đá... đủ loại đá bào như hạt cát chua chua ngọt ngọt vừa ngon miệng lại mềm mại, giống như một người đi trong sa mạc tìm được nguồn nước, chỉ trong một thời gian ngắn đã nhắc lên một trận cuồng phong trong Hoàng Thành, nghe nói loại đá bào này vừa rẻ lại vừa ngon, mọi người đều cố chịu oi bức chen lấn đến ăn.

Không đến vài ngày, gia điểm tên là “Liên Sinh” này đã được truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, đến ngay cả những nhà giàu sang phú quý dù trong nhà có hầm băng cũng nhin không được mà lặng lẽ phái gia đình đi mua vài phần, còn có cả thứ kều kem cây về ném thử.

Gia đình phú quý trong mùa hạ có thể ăn chút hoa quả ướp lạnh hay linh tinh gì đó để giải nhiệt, nhà bình thường thì không có tiền để xây hầm băng, nhiều lắm thì là uống trà lạnh, hoặc là ra phố mua một bát nước ô mai để giải khát, hiện giờ “Liên Sinh” điểm vừa xuất hiện, cho dù là bình dân cũng có thể không cần tốn quá nhiều tiền để mua nước đá hương vị không tồi lại mát mẻ kia.

Sau lại có người nghe ngóng mới biết hoá ra Liên Sinh Điểm là do đại thiếu gia Lâm hoạ thuỷ Lâm Cửu của Lâm gia mở ra, vị Lâm Cửu này sau khi sống lại rất cuộc thật sự thay đổi thành con người khác, không biết dùng kĩ xảo gì mà lại có thể làm ra nhiều băng như vậy.

Thời đại này không có tủ lạnh, Lâm Cửu đương nhiên cũng không phải là thầy phù thuỷ có thể từ trong không khí biến ra băng, trong Lâm phủ có hầm băng, Lâm Cửu sai người chuẩn bị cái khuôn làm kem, lại

từ chỗ Hoàng Phủ Thiên Hách thỉnh mấy thợ cả, Lâm Cửu nói ra những điểm chính cho họ, còn làm ra bằng có hương vị thế nào thì phải chờ tay nghề của bọn họ ra sao.

Lâm Cửu phụ trách chế tạo kem, sai người đem nước đã được pha chế đổ vào khuôn, Lâm Cửu lại dùng đến hàn khí mà Đại ma đầu dạy y làm cho nhiệt độ hầm bằng nhanh chóng giảm xuống, làm một cái tủ lạnh thiên nhiên, mỗi lần dùng bằng hàn chân khí, hầm bằng đều có thể duy trì được vài ngày, thời gian còn lại Lâm Cửu sẽ cùng Hoàng Phủ Thiên Hách chia tiền.

Lâm Cửu cũng muốn tự mình làm, nhưng mà hiện giờ người trong Hoàng Thành y cũng không quen biết mấy, cúi đầu ngẫm lại, tựa hồ chỉ có Hoàng Phủ Thiên Hách coi như là tư tưởng tiến bộ, nhà lại có tiền, có quyền, như thế làm việc cũng tiện lợi, sau đó tùy tiện nói chuyện này với Hoàng Phủ Thiên Hách, không nghĩ tới đối phương lập tức đáp ứng, sau hai người lại bắt nhịp với nhau, cùng mở cùng mở một nhà Liên Sinh Điểm.

Liên Sinh Điểm vừa khai trương đã náo nhiệt vô cùng, chỉ ngắn ngủi vài ngày, mỹ danh của điểm này đã truyền khắp trên dưới Hoàng Thành, thậm chí mọi người trong Hoàng Thành đều nhin không được muốn đến nếm thử hương vị của loại đá bào kia.

...

...

“Đá bào hạt sen bách hợp đậu đỏ sữa này hương vị không tồi, mềm mềm dẻo dẻo, mỗi một miếng băng đều thấm vào hương vị của hạt sen bách hợp, chẳng những giải nhiệt còn có thể dưỡng cho tâm thần an bình.” Phụ nhân y phục đẹp đẽ, địa vị cao quý nhẹ nhàng ngậm một thìa đá bào, tựa hồ thật thích hương vị này, trong mắt biểu lộ chút khen ngợi: “Thiên Niên, con cũng nếm thử xem, đây là do ca ca Thiên Hách của con đặc biệt đưa tới cho ai gia đó.”

“Tạ ơn mẫu hậu.” Hoàng Phủ Thiên Niên ngồi bên cạnh thái hậu, dùng thìa xúc một muôi đưa lên miệng, trên mặt hơi lộ ra chút vui vẻ, cười nói: “Hương vị quả thật không tồi, vừa cho vào miệng lập tức hoá thành mịn, không giống tảng băng cứng như đá chút nào, Thiên Hách mấy năm nay chu du thiên hạ, xem ra cũng tìm được không ít đồ ăn cổ quái hiếm lạ.”

Mắt nhìn chén đá bào hạt sen bách hợp đậu đỏ sữa trên bàn, thái hậu ôn hoà cười: “Nhưng ai gia lại nghe nói, thứ mới mẻ này là tiểu tử vừa mới sống lại kia của Lâm gia làm ra.”

Hoàng Phủ Thiên Niên bất động thanh sắc, mỉm cười nói: “Người mẫu hậu muốn nói chính là Lâm Cửu sao?”

“Đúng, chính là y.” Thái hậu mỉm cười nói: “Vẫn là hoàng thượng trí nhớ tốt, còn nhớ rõ tên của người nọ, hai năm rồi ai gia cũng quên mất, nhớ đến hồi trước tiểu tử Lâm gia này đã gây ra không ít chuyện ầm ĩ.”

“Chuyện Lâm Cửu sống lại xôn xao khắp cả Hoàng Thành, Lâm tướng quân là trung thần của Hoàng Phủ đế quốc ta, thu được tin tức tốt này, trăm sao có thể không mừng cho Lâm tướng quân chứ?” Tựa hồ nghe ra chút hương vị trong giọng nói của thái hậu, Hoàng Phủ Thiên Niên thông minh nhanh chóng rời đi đề tài: “Trăm nghe nói lần này đi theo Lâm Cửu trở về Hoàng Thành còn có vị Thánh Giả Tiểu Thiên biến mất mười năm trước.”

“Việc này ai gia biết.” Trên mặt thái hậu lộ ra thần sắc vui mừng, cười nói: “Năm đó ai gia mắc phải căn bệnh đau tim, nhờ có Thánh Giả diệu thủ trị liệu, mới có thể thoát khỏi cơn đau đến muốn tính mạng kia, Hạ quý thường hà hội lần này nếu có thể tái kiến Thánh Giả, ai gia nhất định phải ở trước mặt cảm tạ, thỉnh Thánh Giả tiến cung trụ hai ngày.”

“Trăm sẽ an bài tự mình thiết yến khoản đãi Thánh Giả.” Hoàng Phủ Thiên Niên nói.

“Bụng của Lệ phi càng lúc càng lớn, nghe thái y nói tháng sau sẽ lâm bồn, hoàng thượng cũng đừng mỗi ngày đều bận bê chính vụ, thỉnh thoảng cũng nên bớt chút thời gian đến bồi Lệ phi.” Thái hậu nói.

“Hài nhi biết.”

96. Chương 96 - Hạ Quý Thưởng Hà Hội

Bốn mùa ngắm hoa, mùa xuân ngắm đào, mùa hạ ngắm sen, mùa thu ngắm cúc, mùa đông ngắm mai, bốn mùa hoa nở, hương thơm cũng khác nhau.

Cơn gió mùa hè mới chớm đến, khắp nơi núi đồi đủ loại hoa cỏ đua nhau khoe sắc, cỏ thấp xanh ngát mê loạn tầm mắt, hồ sen vạn khoảnh, tiếp thiên ánh nhật, vô cùng vô tận, giống như biển lửa diễm lệ xâm nhập ngày hạ, gió khê thổi, trong không khí có thể ngửi thấy thoảng thoảng mùi hương sen.

Phía trên hồ sen bắc cầu, xây đình, trong hồ dập dềnh vài chiếc thuyền hoa, bên trên đều đứng chật người, có người là vì xem Hạ quý thưởng hà hội mà đến, có người lại muốn qua Thưởng hà hội tỏ rõ tài hoa, một khi được hoàng đế nhìn trúng thì có thể tiền đồ vô lượng.

“Thiên hạ rộn ràng đều là vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo đều là vì lợi đi.” Ngồi trên xe ngựa tiến đến Tiên Nhân Hồ nổi danh ở Hoàng Thành, từ xa, Lâm Cửu đã có thể thấy quang cảnh náo nhiệt trong hồ, danh và lợi, đều chỉ là hai chữ đơn giản, có đôi khi nó sẽ trở thành thanh đao sắc bén đặt ngay trên cổ người, khiến người không thể không đi trước, không thể không vì phạm lương tâm.

Tiên Nhân Hồ nằm ở ngoại thành phía Tây, ba mặt là núi, khói sóng mênh mông, thủy thảo tốt tươi, xa xa nhìn lại, núi mờ mịt, nước mênh mông, hạ thu chính là lúc hoa sen trong hồ vô số, phong cảnh tuyệt đẹp tựa như tiên cảnh chốn nhân gian.

Hạ quý thưởng hà hội mỗi năm ở Hoàng Phủ đế quốc đều được chỉ định cử hành tại đây, ngồi trên thuyền hoa đều là quý nhân trong thành, tất cả thuyền hoa thuyền nhỏ đều lấy hòn đảo nhỏ giữa hồ làm tâm tấn ra bốn phía, trên hòn đảo dựng khán đài hai tầng, to lớn nhưng không mất đi độ tinh tế, cùng sơn thủy bốn phía hài hoà với nhau, lúc đến các hoàng vị hoàng thân quốc thích của Hoàng Phủ đế quốc sẽ ngồi trên khán đài cùng mọi người ngắm hoa uống rượu.

Trước khán đài đặt một cái đài vuông vức không lớn không nhỏ, chắc hẳn là để cho mọi người xem múa dùng.

Đối với thưởng hà hội như vậy, Lâm Cửu càng nguyện ý làm người ngoài cuộc vào giúp vui, cần cần hạt dưa, uống uống trà, xem xem biểu diễn, vui a vui a, thật tốt a! Nhưng nghe ý tứ của Hoàng Phủ Thiên Hách, hoàng đế và thái hậu còn dự định gặp y? Để y rạng rỡ mặt mày? Thật sự là quang vinh đặc biệt a, Lâm Cửu không khỏi có chút trào phúng nghĩ.

“Người hiện tại muốn đi a?” Ngồi trong xe ngựa nhìn Diệt Thiên đã đội xong khinh sa đầu lạp, Lâm Cửu nói: “Quan hệ của người và thái hậu không tồi ha? Như vậy nếu như ta xấu mặt, hoặc là thói hoàng đế kia có ý ra nan đề, người nên giúp ta a! Giờ ta là sư đệ của người, ta mất mặt cũng là làm xấu mặt người.”

Thân là Hiền Môn Thánh Giả, mới sáng sớm Diệt Thiên đã nhận được thiệp mời từ trong cung, không cần cùng người khác ngồi trong thuyền hoa, Hoàng Phủ Thiên Niên trực tiếp an bài cho Diệt Thiên chỗ ngồi trên đài, Thiên Thuỷ và Vô Nguyệt cũng có trong đó.

“Cùng ta đi lên?” Trước khi đi Diệt Thiên lại hỏi lại Lâm Cửu một lần nữa.

Chiều theo thân phận hiện tại của Lâm Cửu, hẳn có thể ngồi cùng chỗ với Diệt Thiên, có điều Lâm Cửu vẫn ôm một tia hi vọng, hay nhất là tất cả mọi người ăn chơi thoải mái, sau đó đem người có tên Lâm Cửu là y quên đến không còn một mảnh, đừng không có việc gì lại gọi y lên.

Lâm Cửu đều đã muốn ước gì không phải gặp hoàng đế và thái hậu, sao có thể đồng ý cùng Diệt Thiên lên khán đài ngồi để cho tất cả mọi người đều thấy y cơ chứ, nhìn bóng dáng rời đi của Diệt Thiên, Lâm Cửu nhẹ than một tiếng cùng người Lâm gia đi lên thuyền hoa của Lâm gia.

Trong Hoàng Thành chỉ cần được xếp vào bậc danh hào đại đa số đều đến đây, có điều muốn tiến đến trước mặt hoàng thượng thì phải là các vị đại quan có quyền có thế, gia đình Lâm đại tướng quân ngay hàng trước, Lâm Cửu đẩy đệ đệ Lâm Xung lên phía trước mặt, còn mình cùng với mấy vị nương ngồi ở hàng sau, cách tám lạng mông chờ hoàng đế khoai thai đến hồ.

Tiên Nhân Hồ náo nhiệt đột nhiên trở nên yên tĩnh, một thoáng yên lặng khiến mọi người không khỏi phát run, có thể làm được đến thế này, đại khái chỉ có vị nào đó có vị trí tối cao trong Hoàng Phủ đế quốc mà thôi.

Không có bất luận chỉ thị gì, cũng không có báo trước, yên tĩnh giống như bệnh dịch tự động lan tràn, một cổ uy áp giống như có một bàn tay vô hình đặt trước ngực mọi người, đây chính là hoàng uy sao? Xuyên thấu qua tấm lụa mỏng, Lâm Cửu nhìn thấy người kia đang bước lên khán đài.

Mặt như Quan Ngọc, trên thân khoác trường bào huyền sắc, trên tấm áo choàng dùng chỉ vàng chỉ bạc để thêu hình chim thú, thắt lưng quải bàn long ngọc, đầu đội mũ miện, mái tóc đen nhánh xoã ra đằng sau, thật dài thật dài. Mày kiếm nhập tẩn, mắt tựa vì sao, môi trên mỏng dưới dày, cái mũi thẳng tắp, ngũ quan sâu sắc, khuôn mặt tựa như lưỡi dao sắc nhọn, tinh xảo mà đẹp sẽ hoa quý, ẩn ẩn lộ ra một cổ khí tức uy nghiêm mà chỉ có ở thượng vị giả, đúng là đương kim thánh thượng của Hoàng Phủ đế quốc, Hoàng Phủ Thiên Niên.

Có mấy người dám nhìn thẳng hoàng đế chứ? Lâm Cửu đại khái có thể tính là một, lúc người khác khấu đầu bái kiến hoàng thượng, thì y lại mở tròng hai mắt như hạt châu ngó chăm chăm vào tiểu bạch kiểm đẹp đẽ kia của Hoàng Phủ Thiên Niên, khuôn mặt giống nhau như đúc, quả đúng là vị hoàng đế nhằm chán y gặp trong miêu hồi ở Ân Đô.

Người khác thấy hoàng đế đều nơm nớp lo sợ, Lâm Cửu thì lại nhin không được muốn cười, trong lòng ẩn ẩn có chút cao hứng, nói không chừng y là người duy nhất trên đời này biết việc thói hoàng đế làm chuyện điên rồ trong miêu, trong lòng nghĩ, khoé miệng liền nhin không được cong lên, hiện tại nhìn vẻ mặt uy nghiêm kia của Hoàng Phủ Thiên Niên, lại cảm thấy thật thú vị.

Cũng không biết có phải Lâm Cửu ảo giác hay không, y giống cảm thấy Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn thoáng qua về hướng này, chẳng lẽ đã bị Hoàng Phủ Thiên Niên phát hiện? Không thể nào, tên kia tuy là hoàng đế, nhưng cũng chỉ là người thường, trừ khi hắn mọc ra thiên lí nhãn, hay thuận phong nhĩ.

Nghe quan viên phụ trách đọc lời mở đầu nhằm chán cho Hạ quý thượng hà hội lần này, Lâm Cửu tiếp tục quan sát Hoàng Phủ Thiên Niên và mấy người kia, ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Thiên Niên hẳn là đương kim thái hậu, thái hậu có lẽ đã tầm bốn mươi, có điều chăm sóc rất tốt, thoát nhìn như mới chỉ ngoài ba mươi mà thôi, đáng tiếc lão công chết sớm trở thành quả phụ, cũng may có đứa con không chịu thua kém lên làm hoàng đế.

Có thể lên làm hoàng đế thì cũng không phải nhân vật đơn giản, có thể trở thành nường của hoàng thượng cũng không dễ đối phó, ở trong trí nhớ của Lâm Cửu, vị đứng đầu Đông cung này đối với Lâm Cửu – kẻ đã từng mang tiếng «Hoặc chủ» Lâm hoạ thuỷ cũng không có ấn tượng tốt đẹp gì, có điều cũng may thói ma đầu đã từng cứu nữ nhân này, có lẽ vị thái hậu này cũng sẽ không làm khó y.

Tầm mắt Lâm Cửu di chuyển sang bên phải, có chút ngoài ý muốn nhìn thấy thói ma đầu một mình một bàn ngồi bên cạnh thái hậu, tiên tư thánh thái, có chỗ nào giống ma, nhìn dáng điệu thái hậu có thể thấy được rất kính trọng thói ma đầu. Lúc Lâm Cửu nhìn về hướng Diệt Thiên, bất giác ánh mắt người kia cũng nhìn mình, tầm mắt hai người đụng phải cùng nơi, trong không khí liền nhẹ nhàng xẹt qua một mặt ái – muội.

Khoé miệng dẫn ra một mặt cười yếu ớt, Lâm Cửu chăm chú nhìn Diệt Thiên, nhưng đường nhìn rất nhanh sau đó bị một người hấp dẫn, người nọ một ở vị trí hơi chếch một chút so với thái hậu, thoát nhìn mới chỉ đôi tám niên hoa, diện mạo khuynh quốc khuynh thành, trên mặt thuỷ chung vẫn luôn duy trì nụ cười tươi tắn, một đôi mắt phượng cong cong nhìn như đang chuyên chú đặt trên người thái hậu và Diệt Thiên, nhưng trên thực tế chỉ dừng lại trên người Diệt Thiên mà thôi.

Lâm Cửu nhin không được thâm hừ nhẹ một tiếng, tên thói ma đầu đi đâu cũng rước đào hoa, người ngồi phía sau thái hậu dựa vào gần như vậy, diện mạo kia... hẳn là vị tỷ tỷ không muốn xuất giá của Hoàng Phủ Thiên Niên, trưởng công chúa Hoàng Phủ Thiên Hạ đi.

Ngoài mấy người này ra, Lâm Cửu còn nhìn thấy Hoàng Phủ Thiên Hách cùng đám người Thiên Thuỷ.

Thiên Thuỷ và Vô Nguyệt an vị ở bên cạnh Hoàng Phủ Thiên Hách, Hoàng Phủ Thiên Hách thì lại ngồi bên trái Hoàng Phủ Thiên Niên, trên mặt tựa hồ vĩnh viễn đều là một bộ nhàn đạm điềm nhiên, biểu tình

không tranh giành với đời, cũng giống như Hoàng Phủ Thiên Niên, Lâm Cửu nhìn thấy Hoàng Phủ Thiên Hách như vậy cũng rất muốn bật cười, hai huynh đệ này thật không hổ là cùng cha.

Mấy nữ tử xinh đẹp ngồi sát bên trái Hoàng Phủ Thiên Niên hẳn là hậu cung của thái hoàng đế, nghe nói Hoàng Phủ Thiên Niên năm đó lập một hậu hai phi, hôm nay chỉ nhìn thấy một hậu một phi, còn có một tiểu tử béo mập thoạt nhìn có lẽ mới hơn một tuổi, chắc hẳn chính là con của hoàng hậu mà mọi người vẫn nói.

Lời đạo đầu nhảm chán cuối cùng cũng nói xong, Hạ quý thượng hà hội rồi cuộc bắt đầu rồi.

Hiện tại đến phiên mấy vị thực khách được các gia đình quyền quý dưỡng đi lên sân khấu, nếu cứ để mỗi người đều mở miệng ngâm thi chỉ sợ hiện trường sẽ giống như biến thành mấy con ruồi bọ ong ong kêu không ngừng, Hoàng Phủ Thiên Niên trái lại rất thoải mái, vừa thưởng thức điệu múa mềm mại, uống rượu ngon, cùng đám người thái hậu trò chuyện, thỉnh thoảng có thái giám từ phía dưới đưa lên bài thơ mọi người làm.

Nếu có bài thơ nào hay sẽ được hoàng đế dùng bút đánh dấu, quan viên sẽ đứng ra trước mặt mọi người đọc bài thơ và tên người làm ra, người đó còn có thể được hoàng thượng ban thưởng, nếu vận khí tốt thậm chí còn được đi lên.

Mọi người đều tinh thần hăng hái chờ đợi thời cơ, hoặc là làm thơ, hoặc là vẽ tranh, nếu muốn trình lên bài thơ hay bức họa thì phải giơ lên một lá cờ nhỏ trên thuyền, sau đó sẽ có người đến đây lấy.

Phương pháp quả là hay, Lâm Cửu thực đang lo lắng một đám người ầm ầm ở trên đài sảo đến sảo đi, cãi nhau ồn ào như cái chợ, ngắm sen, nghe nhạc, ngắm vũ cơ xinh đẹp trên đài, Hoàng Phủ Đế Quốc dân phong cởi mở, mọi người vui đùa thoải mái, bầu không khí thoải mái, hiện ra cảnh Hoàng Phủ Thiên Niên cùng dân chúng vui vẻ.

Thời tiết nóng bức, Lâm Cửu chạy lên lầu một của thuyền hoa đem đá bào đã chuẩn bị từ trước lên cho mọi người hưởng dụng, vừa mới đi lên liền nhìn thấy trên bàn có tờ giấy trắng, là do một quan viên đưa đến, nói Lâm Cửu cũng viết một thủ thi trình lên.

“Có thể không viết được không?” Lâm Cửu than thở hai câu, như thế nào mà trốn mãi không được a.

Xem ra lúc này y lại phải làm một tên văn tặc rồi, đề bút vừa nghĩ, Lâm Cửu liền viết mấy câu thơ tiêu tiêu vẹo vẹo lên giấy:

“Tiên Hồ khả thưởng liên,

Liên điệp hà điền điền.

Ngư hí liên điệp gian,

Ngư hí liên điệp Đông,

Ngư hí liên điệp Tây,

Ngư hí liên điệp Nam,

Ngư hí liên điệp Bắc.”*

~ *Đây là bài thơ “Giang Nam” thuộc “Tương họa ca” trong “Nhạc phủ thi tập”, là một bài dân ca của người hái sen hoặc là một bài tình ca tả cảnh nam nữ vui đùa kết bạn trong khi lao động. Chữ liên (sen) trong bài ca thông với liên (thương mến), một thủ pháp song quan thường được dùng trong các bài dân ca. Bốn câu cuối sử dụng thủ pháp “nhất xướng tam thán” phản ánh tâm tình khoan khoái của người hái sen.

Bài thơ gốc của nó là thế này:

“Giang Nam khả thái liên,

Liên điệp hà điền điền!

Ngư hí liên điệp gian.

Ngư hí liên điệp đông,

Ngư hí liên điệp tây,
Ngư hí liên điệp nam,
Ngư hí liên điệp bắc.”

Dịch thơ:

“Giang Nam được hái sen,
Lá nổi mọc đua chen.
Cá đùa trong lá sen.
Cá đùa đông lá sen,
Cá đùa tây lá sen,
Cá đùa nam lá sen,
Cá đùa bắc lá sen.”

“Tiên Hồ khả thưởng liên,
Liên điệp hà điền điền.
Ngư hí liên điệp gian,
Ngư hí liên điệp đông,
Ngư hí liên điệp tây,
Ngư hí liên điệp nam,
Ngư hí liên điệp bắc.”

Nhìn chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo lại hơi ngốc nghếch trên trang giấy, còn cả bài thơ ngắn thú vị thoải mái kia, Hoàng Phủ Thiên Niên nhin không được khoé miệng khê cong lên, Lâm Cửu này, viết chữ mà cứ như vẽ tranh, bài thơ viết ra quả là mới lạ đáng yêu, nếu không phải hồi ở Ân Đô đã nghe từ chính miệng Hoàng Hồ tin tức Lâm Cửu đích thực sống lại, Hoàng Phủ Thiên Niên đại khái sẽ nghĩ rằng Lâm Cửu này là do người khác đến mạo danh thế thân.

Khuôn mặt kia thoạt nhìn không có biến hoá gì, nhưng mà gần đây nghe nói, Lâm Cửu chẳng những không giống hồi trước suốt ngày ra ngoài hồ nháo mà thành một hiểu tử, trước đó không lâu còn mở một khách điểm kì quái, làm ra một ít đá bào ăn thật ngon.

Chính là không biết Lâm Cửu là thay đổi thật, hay đùa cái thông minh vật gì. Nghĩ đến đây Hoàng Phủ Thiên Niên thầm kín hướng ánh mắt về phía địa phương nào đó, điều duy nhất mà hắn biết chính là tiểu tử Lâm Cửu kia sau khi sống lại lá gan lại lớn ra không ít, vừa rồi dám nhìn chòng chọc vào hắn ở bên này.

Khán đài cùng thuyền hoa của Lâm Cửu cách nhau một khoảng, Lâm Cửu còn ngồi ở phía sau màn, nhưng chẳng nhẽ Lâm Cửu liền nghĩ hắn không thể cảm giác được có người đang nhìn thẳng vào mình sao? Hoàng Phủ Thiên Niên khê lắc lắc đầu, thuận tiện đưa bài thơ Lâm Cửu viết cho mẫu thân ngồi bên cạnh xem.

“Đây là thơ do sư đệ của Thánh Giả viết, để ai gia đến duyệt thử xem.” Thấy trong mắt đứa con của mình lộ ra ý cười, thái hậu tò mò tiếp nhận thơ vừa nhìn vào, cười nói: “Quả là một thủ thơ hay thú vị, không hổ là Thánh Giả, cư nhiên có thể dạy tiểu nhi hồ nháo hay tuý hứng kia trở thành một kẻ trí tuệ hơn người.”

Ấn tượng của thái hậu với Lâm Cửu không thể nói là tốt, nhưng dù sao hiện giờ Lâm Cửu cũng đã trở thành sư đệ của Diệt Thiên, nhờ có danh tiếng tốt đẹp của Diệt Thiên ngày trước, mấy chuyện xấu lặt vặt Lâm Cửu từng phạm vào cũng được người ta tự động quên đi.

Hoàng đế cười mà không nói, thái hậu mở miệng khen, mọi người càng cảm thấy tò mò rốt cuộc là Lâm Cửu đã viết ra bài thơ như thế nào.

Thiên Hạ công chúa ngồi phía sau thái hậu đã thừa dịp thái hậu xem thơ mà nhìn thoáng qua tờ giấy, trên đời này có lẽ cũng chỉ có nàng dám ở trước mặt mọi người phản bác lại ý kiến của thái hậu, Thiên Hạ công chúa sau khi xem qua khinh thường cười nói: “Tiên Hồ khả thường liên, liên điệp hà điền điền. Ngự hí liên điệp gian, ngự hí liên điệp Đông, ngự hí liên điệp Tây, ngự hí liên điệp Nam, ngự hí liên điệp Bắc. Qua loa sơ sai, vô cùng đơn giản, chỉ điểm này thôi cũng thật giống tên Lâm Cửu kia.”

Lời này, là muốn nói móc Lâm Cửu không đầu óc.

“Ba câu trước còn có thể miễn cưỡng lọt vào tầm mắt, nhưng mà bốn câu sau...” Thiên Hạ công chúa liên tục lắc đầu, câu nào câu nấy đâm chọc: “Mặc cười cứ như một đứa trẻ làm thơ vậy, đây cũng có thể gọi là thơ sao? Quả thực chính là tục vật khó trèo lên nơi thanh nhã, nếu bài thơ này bởi vì nể mặt Thánh Giả mà phụng lên tận trời, vậy dứt khoát là vũ nhục đối với văn nhân trong thế gian, lại cực kì mất mặt Thánh Giả Tiểu Thiên a!”

Chỉ trích rất nhiều, khuôn mặt mang theo ý cười của Thiên Hạ khe khẽ liếc nhìn Diệt Thiên bất động thanh sắc bên cạnh, vẫn chưa chấm dứt như vậy, tầm mắt Thiên Hạ công chúa lại đặt lên chữ viết của Lâm Cửu: “Lại nhìn chữ viết này, cho dù là tiểu thái giám trong cung bản cung cũng còn có thể viết đẹp hơn, chữ cũng như người, bản cung thấy Lâm Cửu sống lại, chỉ sợ thật sự giống như trẻ mới sinh, ngay cả tâm trí cũng phải lớn lên lần nữa.”

Trường công chúa cười khê mấy tiếng, đem bài thơ của Lâm Cửu phê bình chê bai đủ điều không còn chỗ nào hay rồi còn thuận tiện bình luận một chút về chữ viết, nếu Lâm Cửu ở đây, phỏng chừng phải kháng nghị công chúa tiến hành nhân thân công kích với mình.

“Thánh Giả nghĩ như thế nào?” Trường công chúa hướng ánh mắt về phía người vẫn không có biểu tình gì – Diệt Thiên.

“Vô Nguyệt nhưng lại có một cách kiến giải khác.” Diệt Thiên không lên tiếng, Vô Nguyệt ngồi bên cạnh Thiên Thuỷ đột nhiên đứng dậy, nói: “Ai nói viết thi soạn khúc thì nhất định phải chữ chữ hoa mỹ, câu câu tỉ mỉ? Viết thi soạn khúc, thì phải có hồn là chính, nếu người chỉ cầu câu chữ hoa mỹ thì giống như có hoa mà không có quả, chỉ có bề ngoài bên trong mục nát, bài thơ của Lâm Cửu sư bá nhìn như đơn giản, nhưng cũng miêu tả cực kì sinh động cảnh ngắm sen hôm nay, thế gian làm thơ vốn khó, ngay tại chỗ lấy từ ngữ tinh chuẩn xảo diệu phác họa ra ý thơ thì lại càng khó hơn.”

Vô Nguyệt trước sau như một không e ngại những hoàng thân quốc thích này, trực tiếp đi ra trước mặt trường công chúa Thiên Hạ: “Trường công chúa nghĩ đây là đơn giản tục khí, nhưng ở Hiền Môn ta nhìn đến, sau khi triệt để hiểu rõ, lại là tuyệt tác về hoa!”

Đùa cái gì vậy, Lâm Cửu hiện giờ là người của Hiền Môn, trường công chúa trắng trợn hạ thấp bài thơ cùng chữ viết của Lâm Cửu, có khác nào ném đá vào mặt Hiền Môn? Chính là chuyên gia ném đá từ trước đến giờ, thế nhưng phải ngàn vạn lần cẩn thận kéo bị người ném, ném cho người đầu choáng mắt hoa, á khẩu không trả lời được, bực tức đau tim!

Vô Nguyệt là người Trung Thiên Quốc, không có quan hệ thân thiết với người nào trong Hoàng Phủ Đế Quốc, tính ra chỉ có Lâm Cửu là sư bá của nàng, nàng không giúp Lâm Cửu chẳng nhẽ cứ trơ mắt nhìn người của Hoàng Phủ Đế Quốc khi dễ người trong Hiền Môn sao? Huống chi nghe xong bài thơ của Lâm Cửu, nàng cũng vô cùng tán thưởng, trong bụng Hoàng Phủ Thiên Hạ này có bao nhiêu mực Vô Nguyệt không biết, có điều cư nhiên dám dẫm lên đầu Hiền Môn bọn họ, cũng không tránh khỏi quá mức càn rỡ đi.

“Chứ không phải do Lâm Cửu là người của Hiền Môn, nên Vô Nguyệt cô nương mới giúp Lâm Cửu nói đỡ?” Muốn vu oan cho người khác, nói gì mà chẳng được? Hoàng Phủ Thiên Hạ nhẹ nhàng bâng quơ một câu, liền chụp một cái mũ lên đầu Vô Nguyệt.

“Một thủ thi, ngàn vạn độc giả ngàn vạn tâm.” Diệt Thiên lúc này rốt cuộc cũng lên tiếng, cũng không trực tiếp đứng ra ủng hộ bên nào, chỉ là bí hiểm nói ra một câu, “Người yêu thích tất nhiên là yêu thích, người chán ghét thì vẫn cứ chán ghét, tranh luận vô dụng, không bằng ngắm sen để bình tâm tĩnh khí, tẩy hết nỗi khổ trần tục.”

Thiên Hạ khe khẽ trừng mắt cười lạnh, thái hậu gật đầu đồng ý với lời Diệt Thiên, làm một bài thơ tranh đến tranh đi cũng chẳng có ý nghĩa gì, bài thơ này rốt cuộc là hay hay dở, đều có người khác định đoạt, ánh

mắt người trong thiên hạ cũng không phải đều bị mông muội.

Lâm Cửu lúc này còn chưa biết y tạm thời viết ra một thủ thi vậy mà lại khiến cho trên khán đài cách đó không xa nảy sinh một trận tranh chấp không lớn không nhỏ, thi từ xem cũng khá khá, nhóm vũ giả trên đài cũng lui xuống, hết văn hí rồi lại vũ hí, các vũ giả đến từ các nơi đều tiến lên sân khấu vùng đao múa gậy, Lâm Cửu xem đến mức hài lòng.

Xem trận múa kiếm này thật là đẹp, không biết thối ma đầu có thể sử dụng kiếm hay không, trở về bảo hần dạy ta một bộ kiếm pháp. Vừa ăn nho phun hạt nho, Lâm Cửu âm thầm nói trong lòng.

Trong lòng y vừa niệm xong Đại ma đầu Diệt Thiên, liền nhìn thấy trên khán đài bên kia có động tĩnh, Thánh Giả Tiểu Thiên tiên tư phiêu dật đứng lên, mấy hạ nhân vội vàng vàng mang lên một cây đàn cổ, chẳng nhẽ Thối ma đầu muốn khảy một bản? Trong lòng Lâm Cửu kích động không thôi, âm thầm nói: cầm của Thối ma đầu gảy thực hay, như thế này chắc chắn sẽ kinh diễm tứ toạ, lại không biết tên này sao lại muốn đi ra đánh đàn.

Nói đến nguyên do, còn không phải vì Thiên Hạ công chúa vừa rồi chịu thiệt thòi, sau đó thừa dịp mọi người đang xem vũ giả vũ đao lộng kiếm giựt dây một phen, đầu tiên là sâu sắc khích lệ Diệt Thiên, lại nghe nói Thánh Giả Tiểu Thiên là một người đánh đàn rất hay, muốn nghe thử một chút, để con dân Hoàng Phủ Đế Quốc được mở mang hiểu biết.

Nói mấy câu liền bức Diệt Thiên đến vách núi, cứ như nếu Diệt Thiên không đánh đàn thì chính là khinh thường Hoàng Phủ Đế Quốc, khinh thường con dân Hoàng Phủ Đế Quốc vậy.

Tuy rằng thái hậu và hoàng đế có ngăn lại ý hồ nháo của Hoàng Phủ Thiên Hạ, nhưng cũng không dự đoán được Diệt Thiên cư nhiên thật sự đáp ứng.

Lúc này mặt trời chói chang đã khuất sau rặng núi, lưu lại bóng tà dương, quang huy ảm áp trải rộng ánh sáng nhu hoà lên khắp mặt hồ, từng đợt từng đợt thật đẹp thật khiến lòng người say mê.

Cổ cầm được mang lên, Diệt Thiên cũng đi lên trước đài, chỉ là trước khi hần ngồi xuống, ma đầu này đột nhiên nói: “Chỉ có tiếng đàn không thôi không khỏi quá mức đơn điệu, múa đao múa kiếm thì lại quá mức ngoan lệ, nếu như hoàng thượng và thái hậu không ngại, Tiểu Thiên nguyện vì các vị tiến cử sư đệ tại hạ.”

“Tiểu Thiên Thánh Giả ngài là đang nói đến... Lâm Cửu?” Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ nhú mày.

“Đúng vậy.” Lúc quay đầu hướng về phía mặt hồ, trong mắt hần xẹt qua một tia giảo hoạt, giấu diếm được mọi người, Diệt Thiên nhẹ giọng nói: “Tiểu Cửu luyện được một bộ hảo chương pháp, giống như cười mây, tựa như nước chảy, cương nhu hợp lại, vừa vặn xứng với tiếng đàn của ta.”

“Xem nhiều múa đao múa kiếm, ai gia cũng muốn nhìn xem chương pháp này huyền diệu thế nào, hoàng thượng, vậy mau gọi Lâm Cửu lên đi.” Thái hậu vui vẻ đồng ý.

Phía bên kia, Lâm Cửu xê dịch tiểu băng ghế tính toán xem lát nữa dùng sức vỗ tay cho Diệt Thiên, tiểu băng ghế này còn chưa có ngồi ấm, đã chợt nghe trên đài truyền đến thanh âm lạnh lạnh của thái giám.

Gi? Bảo y đi lên làm bạn nhảy cho Diệt Thiên? Chương pháp có một không hai?

Y không nghe lầm đi?! Lâm Cửu hung hăng trừng mắt nhìn tên giả thánh nhân nào đó trên đài, thối ma đầu này quả nhiên là ma đầu, ngay cả xuống nước cũng phải kéo y cùng xuống theo, chẳng nhẽ trả thù chuyện y quấy rối lúc thối ma đầu đánh đàn sao?

Chuyện này có thể trách y sao? Còn không phải do Thối ma đầu kia định lực không tốt, tùy tiện bị y quấy rối một chút đã không đánh nổi đàn, hơn nữa, còn không phải là sau mỗi lần quấy rối y đều đã bị Thối ma đầu “giáo huấn” một trận rồi sao.

Bĩu môi, Lâm Cửu không tình nguyện bước xuống thuyền hoa, trong lòng đã nghĩ xem buổi tối trở về phải đòi tổn thất phí với Thối ma đầu kia như thế nào.

Tâm tư thành thực, thân thể trẻ trung, Lâm Cửu thường thường vẫn quên mình cũng chỉ vừa mới bước sang tuổi mười tám, cô nương mười tám tuổi là một bông hoa nhỏ kiêu diễm ướm ắt, nam tử mười tám cũng xinh đẹp như vậy, giống như vừa mới từ trong lồng hấp đi ra, làn da tiên diễm, xinh đẹp vô tội, trong thân

thể trẻ tuổi tươi tắn là một tâm hồn thành thực không chịu gò bó, đặt ở cùng nhau tựa như mặt trời mùa xuân, ấm áp khiến con người ta có thể tha thứ cho hết thảy sai lầm y phạm phải.

Chỉ cần vừa đứng trên đài kia, vạn khoảnh liên hà rực rỡ đều bị lấn áp, ánh nắng tàn của trời chiều tựa như từng đạo thiên quang xiên xuống, nam tử trẻ tuổi vận bạch y tằm trong đạo đạo quang mang như tùy thời đều có thể hoá thân thành tiên, cười gió mà đi, hết lần này tới lần khác nam tử này lại luôn không tự giác mà mang theo nụ cười sáng lạn vô tâm trên khuôn mặt.

Núm đồng tiền như hoa, dáng người như tiên, đây là diệu nhân thể nào?

Đây là Lâm Cửu sao? Đây quả thực là vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân từng “tiếng xấu lan xa” trong Hoàng Thành, bộ dáng xinh đẹp chưa bao giờ thay đổi, hai năm không gặp, hiện giờ càng trở nên thành thực sinh động hơn, giống như một khoả mặt đào chín muồi nồn nộn sắp ứa ra nước, chẳng qua khí chất lộ ra từ sâu bên trong khiến những người tận mắt nhìn thấy đều cảm nhận được, người này cùng trước kia hoàn toàn không giống nhau.

Rốt cuộc không giống nhau ở đâu? Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không nhìn ra.

Đi lên đài, Lâm Cửu chấp tay cúi đầu nói: “Bái kiến hoàng thượng, thái hậu.”

Thân phận như Lâm Cửu thế này vốn là thấy hoàng đế và thái hậu thì phải quỳ xuống, đến ngay cả cha y cũng vậy, cũng may Diệt Thiên đội lên đầu Lâm Cửu một cái mũ mang tên sư đệ Hiền Môn Thánh Giả, sau này mặc kệ là bái kiến hoàng đế nào thái hậu nào cũng không cần quỳ xuống làm lễ.

Híp mắt lại, tầm mắt Lâm Cửu quét đến bốn phía, hoặc là có tò mò, hoặc là có nghi hoặc, hoặc là có khinh thường, hoặc là có hèn mọn, hoặc là có tham lam...

Đủ loại ánh mắt đan vào cùng một chỗ, dưới ánh chiều tàn khiến Lâm Cửu có một loại xúc động muốn cười lạnh, nhìn hồ hoa sen kia, vào hạ thu chính là lúc chúng đua nhau nở rộ, cảnh vật tươi đẹp bắn ra bốn phía, ai có thể ngăn? Chẳng qua đến khi tàn, thì có ai cảm thấy thương tiếc? Đến lúc đó, người ta sẽ lại đi ngắt cúc, ngắt mai, ngắt trăm hoa đua nở.

Dung nhan kinh diễm nhất thời, nhảy xuống hồ hoa sen kia, lúc đó chẳng phải thành một lữ hương hồn, sang năm sau ai còn nhớ rõ người? Hiện giờ sống lại, người người kính trọng, người người ái mộ, ước ao, ái mộ ước ao cũng chỉ là một cái túi da mà thôi.

Người a người, vì vị tối cáo quý tối lãnh mạc trên đài cao kia, có đáng giá không?

Hoàng Phủ Thiên Niên đạm mạc phát phát tay, coi như là miễn lễ của Lâm Cửu, ngoài ra những lời vô nghĩa cũng sẽ không nói nhiều, Diệt Thiên điều chỉnh đàn xong xuôi, đang chờ vị Lâm công tử phong hoa tuyệt đại này múa một bài, có điều trước đó, Lâm Cửu vẫn là phải cùng Diệt Thiên lải nhải hai ba câu.

Làm bộ bái kiến sư huynh nhà mình, Lâm Cửu tiến sát tới bên người Diệt Thiên cười ha ha nói nhỏ: “Hảo sư huynh của ta, huynh thật là cấp cho sư đệ ta cơ hội thể hiện a.”

“Sư đệ hiểu được một phen tâm ý của sư huynh là tốt rồi.” Khoé miệng hàm chứa một mặt cười yếu ớt như có như không, một ngón tay nhẹ nhàng gảy vào dây đàn, “tranh” một tiếng thanh thúy, tiếng đàn như làn gió vô hình khuếch tán tràn ngập ra bốn phía, như mũi tên đâm trúng vào tâm người, những người nhón nháo trên thuyền hoa không khỏi ngưng thần một chút.

Lâm Cửu khẽ hít một hơi giật giật cổ tay. Y trái lại không có hứng trí ở trước công chúng khiêu đến khiêu đi, chẳng qua là hôm nay bị buộc đến nước này cũng không thể lui bước, khiêu thì khiêu, không phải chỉ là đánh một bộ chương pháp thôi sao? Không phải là muốn khiêu để cho chúng hoàng tộc này xem sao?

Xem đi xem đi, ta cho các người xem no mắt.

Lâm Cửu cúi đầu nói nhỏ bên tai Diệt Thiên: “Sư huynh người hãy gảy bài kia đi, ta thích nhất khúc đó.”

Diệt Thiên khẽ nhướn mày, rồi sau đó gật gật đầu, vui vẻ chấp nhận yêu cầu của Lâm Cửu, tại mùa ngắm hoa khảy một bản khúc thương hoa, thật cũng không tồi.

Tay áo uyển chuyển như nước, nhẹ nhàng giương lên, bàn tay trắng nõn ngón tay mềm mại, đúng lúc, tiếng đàn vang lên, thanh âm như nghẹn ngào, như đứt ruột đứt gan người ở thiên nhai, ngàn lần tình, vạn lần ái, đều hoá thành một khóa tâm nát phung trong lòng bàn tay, gió mát khe thổi, dần dần tan đi.

“Hoa bay hoa rụng ngập trời, hồng phai hương lạt ai người thương hoa?”* Hai tay giống như hành vân, nhược như dòng nước, đều hoá thành vật không xương, một đôi tay uyển chuyển giờ lên, chậm rãi rơi xuống, đẩy gió thổi mây, như tiếng chuông ngân nga, nhẹ nhàng ngân ra một thủ tạng hoa chi từ.

Thân hình như cơn gió, cánh tay như nước chảy, nhất chương nhất thức, tình ý miên miên, hận cũng sâu kín, thương cũng sâu sắc, bi bi thiết thiết...

Tình cảm khi thì uyển chuyển như niêm hoa, khi thì lơ lửng rơi rụng không người thương tiếc.

Tiếng đàn traten traten, vũ cũng phiêu phiêu.

Này người múa, này người gảy đàn, này người xem, ai động tâm, ai thấm tình, ai lắm lẽ nhất sinh nhất thế?

Lâm Cửu thương yêu tiếc nuối, làm động tác nắm cổ tay, là nữ tử trong một quyển tiểu thuyết kiếp trước, là một nam tử vì tình mà chết ở kiếp này.

Tiếng đàn vô tình, người lại có tâm, xa xa nhìn điệu múa ca từ của nam tử vô cùng thân cận với mình, tâm của ma đầu cũng khó được có lúc biểu lộ một tia tình ý nhợt nhạt, tình nhập tiếng đàn, càng phát ra âm thanh xúc động lòng người.

Nghe tiếng đàn bi bi thiết thiết này, xem điệu múa nhu tình đứt ruột đứt gan, lại không biết đáy lòng ai hiện lên một cổ hủ hận cùng áy náy, là đáy lòng ai vọt lên âm ỷ tức giận cùng phần hận.

“Ngẫm khi xuân muộn hoa tàn, cũng là khi khách hồng nhan về già; Hồng nhan thấm thoát xuân qua, hoa tàn người vắng ai mà biết ai!”

Tà dương buông xuống, in bóng người cũng càng lúc càng dài.

Cùng với ánh chiều đang dần dần biến mất, hoa sen trong Tiên Hồ cũng theo đó mà ảm đạm đi.

Hoa đăng rực rỡ mới lên, chỉ vì sau một lúc ảm đạm trong nháy mắt, ngọn đèn lóng lánh một lần nữa chiếu sáng cả Tiên Hồ.

Người đã rời đi, tiếng đàn đã dứt.

“Hoàng thượng?”

Thanh âm của hoàng hậu từ bên cạnh truyền đến, Hoàng Phủ Thiên Niên lúc này mới giật mình hoàn hồn, lại nhìn về hướng trên đài, trên đài giờ đã đổi thành một tốp vũ cơ biểu diễn, mà Lâm Cửu và Diệt Thiên đều đã không còn ở.

“Thánh Giả đâu?”

“Di, vừa mới còn ở đây, Thánh Giả hình như đã cùng Lâm Cửu rời đi rồi.”

...

...

Cả ngày đều phải ngồi trên thuyền hoa có cái gì hay đâu chứ, huống chi còn phải đối mặt với tên hoàng đế loạn thất bát tao này, Lâm Cửu cảm thấy thực khó chịu.

Rời khỏi thưởng hà hội ở Tiên Hồ, hai người lựa chọn đi bộ trở về, đi trên con đường nhỏ không một bóng người, Lâm Cửu chạy chạy nhảy nhảy, giống như con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng cuối cùng cũng được giương cánh bay lượn.

Mũi chân khe khẽ chạm mặt đất, tay áo tung bay, nam tử giống như con hồng nhan lượn vài vòng trên không trung rồi đậu xuống một nhánh cây, ngẫm ma đầu đi phía trước, Lâm Cửu bỗng nhiên triển khai thân hình hướng về phía Diệt Thiên “tạt” qua, mắt thấy sắp tạt vào người Diệt Thiên, người nọ liền vùng trường tụ lên, bạch y nam tử nào đó không chịu kiểm soát lộn cái trên không trung, “ai nha” một tiếng rơi xuống, chặt chẽ được Diệt Thiên ôm ấp trong lòng.

“Người đi thật nhanh, đây là cái gì, di động tức thời?” Nằm bất động trong lòng nam nhân, Lâm Cửu vút lấy bả vai Diệt Thiên, mắt nhìn về phía sau, thối ma đầu này vừa mới bước một bước liền chớp mắt di động một khoảng thật dài, Lâm Cửu cười ha ha nói: “Dạy ta được không?”

“Người nhiều ngày nay có luyện công sao?” Cách tay hữu lực ôm ngang vào trong lòng, Diệt Thiên thật cũng không có ý tứ thả Lâm Cửu ra.

Lâm Cửu ngượng ngừng cười hắc hắc hai tiếng, biết điều mà lập tức rời đi đề tài, đầu dựa lên ngực của Diệt Thiên, nói: “Nhìn người hơi mất hứng, ta còn nghĩ người rất thích ý để ta biểu diễn một phen, thế nào, hối hận vì đã để ta lộ mặt ở trước người khác?”

“Đúng vậy.” Diệt Thiên trả lời, “Ta sẽ ôm người trở về, dùng thiết liên khoá chặt hai chân hai tay của người nhốt người dưới huyền nhai, để không bắt luận kẻ nào có thể nhìn thấy người nữa, thế nào?”

Nhìn ma nhân khê nhếch lên khoe miệng, đáy lòng Lâm Cửu run rẩy một chút, vội nói: “Ta mới không cần, Đại ma đầu âm tình bất định nhà người rất nguy hiểm, ta phải cách người xa xa một chút mới phải.”

Dứt lời, Lâm Cửu xoay người muốn thoát khỏi cái ôm của Diệt Thiên, nhưng chân còn chưa chạm đất lại một lần nữa rơi vào trong ngực ma đầu, Lâm Cửu không cam lòng, lăn qua lộn lại mấy lần, cũng không quản y dùng chiêu gì để thoát ra, âm ỉ trong chốc lát, Lâm Cửu thất bại vùi mặt vào ngực Diệt Thiên thở phò phò, cười buồn nói: “Ta còn nghĩ rằng người sẽ không ăn dấm chua.”

Là cố ý đi, không chỉ là vì Lâm Cửu đã từng chết, nhiều hơn chính là vì y, y rất muốn nhìn xem, ma đầu này rốt cuộc có thể vì y mà ăn vị, hay là mặc kệ thế nào cũng đều thờ ơ.

“Ta rất muốn đem tất cả người xem trên hồ trăm hết một lượt.” Diệt Thiên vẫn như cũ nói ra những lời đáng sợ không đến nơi đến chốn, chỉ là lời này ý tứ đã thực rõ ràng truyền đạt cho Lâm Cửu, ma đầu này xác thực có chút hối hận. Có chút ăn dấm, trong trái tim bình tĩnh như mặt hồ kia nhiễm một tia sát ý nhợt nhạt.

“Ha ha ha, ta đây thật đúng là Lâm hoạ thủy rồi.” Cười vang một trận, Lâm Cửu rúc vào trong ngực Diệt Thiên, lẩm bẩm nói: “Đời này ta chỉ muốn tựa vào trong lòng của người.”

Có lẽ là lời tỏ tình của Lâm Cửu nổi lên tác dụng, ma đầu nào đó đáy mắt tăng thêm một chút độ ấm.

“Ngày mai thái hậu triệu ta tiến cũng nói chuyện, đến lúc đó Hoàng Phủ Thiên Niên sẽ cải trang xuất cung, thừa lúc Hoàng Phủ Thiên Niên không ở, ta sẽ đến tắm cũng của hắn lấy ra một thứ đồ.” Diệt Thiên nói.

Nghe Diệt Thiên nói thế, Lâm Cửu lúc này mới nhớ ra Diệt Thiên nói đến Hoàng Thành là muốn vào cung lấy đồ, chỉ là không nghĩ tới vào tận trong tắm cung để lấy.

Lâm Cửu cười nói: “Người lợi hại như vậy, sẽ không cần ta lo lắng thay người đi?”

~ *Đây là bài “Táng hoa từ” trích trong hồi 27 của Hồng lâu mộng, cảnh Đại Ngọc chôn hoa.

Bài thơ đầy đủ:

Táng hoa từ

Hoa tạ hoa phi hoa mãn thiên

Hồng tiêu hương đoạn hữu thủy liên

Du ti nhuyển hệ phiêu xuân tạ

Lạc như khinh triêm phốc tú liêm.

Liêm trung nữ nhi tích xuân mộ

Sầu tự mãn hoài vô thích xứ

Thủ bả hoa sừ xuất tú liêm

Nhấn đạp lạc hoa lai phục khứ?

Liễu ti du giáp tự phương phi

Bất quản đào phiêu dữ liễu phi
Đào lý minh niên năng tái phát
Minh niên khuê trung tri hữu thủy.
Tam nguyệt hương sào dĩ lữ thành
Lương gian yển tử thái vô tình
Minh niên hoa phát tuy khả trác
Khước bất đạo nhân khứ lương không sào dã khuynh!
Nhất niên tam bách lục thập nhật
Phong dao sương kiếm nghiêm tương bức
Minh mị tiên nghiên năng kỷ thì
Nhất triệu phiêu bạc nan tầm mịch.
Hoa khai dị kiến lạc nan tầm
Giai tiền muộn sát táng hoa nhân
Độc ỷ hoa sử lệ ám sái
Sái thượng không chi kiến huyết ngân.
Đỗ quyên vô ngữ chính hoàng hôn
Hà sử quy khứ yểm trùng môn
Thanh đăng chiếu bích nhân sơ thủy
Lãnh vũ xao song bị vị ôn.
Quái nùng để sự bội thương thần
Bán vị liên xuân bán não xuân
Liên xuân hốt chí não hốt khứ
Chí hựu vô ngôn khứ bất văn
Tạc tiêu đình ngoại bi ca phát
Tri thị hoa hồn dữ điệu hồn?
Hoa hồn điệu hồn tổng nan lưu
Điệu tự vô ngôn hoa tự tu
Nguyện nô hiếp hạ sinh song dục
Tuỳ hoa phi đáo thiên tẫn đầu
Thiên tẫn đầu, hà xứ hữu hương khâu?
Vị nhược cảm nang thu diễm cốt
Nhất bồi tịnh thổ yểm phong lưu
Chất bản khiết lai hoàn khiết khứ
Bất giao ô não hãm cử câu.
Nhĩ kim tử khứ nùng thu táng
Vị bốc nùng thân hà nhật vong

Nùng kim táng hoa nhân tiểu si
Tha niên táng nùng tri thị thủy?
Thí khán xuân tàn hoa tiệm lạc
Tiện thị hồng nhan lão tử thì
Nhất triêu xuân tận hồng nhan lão
Hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri
Dịch thơ:

Bài từ chôn hoa (người dịch: nhóm Vũ Bộ Hoàng)

Hoa bay hoa rụng ngập trời,
Hồng phai hương lạt ai người thương hoa?
Đài xuân tơ rủ la đà,
Rèm thêu bông khế đập qua bên ngoài.
Kìa trong khuê các có người,
Tiếc xuân lòng những ngậm ngùi vẫn vơ.
Vác mai rào bước bước ra,
Lòng nào nữ giãm lên hoa thế này?
Vỏ du tơ liễu đẹp thay,
Mặc cho đào rụng, lý bay đó mà.
Sang năm đào lý trở hoa,
Sang năm buồng gấm biết là còn ai?
Tháng ba tổ đã xây rồi,
Trên xà hỏi én quen người hay không?
Sang năm hoa lại đâm bông,
Biết đâu người vắng, lầu hồng còn tro?
Ba trăm sáu chục thoi đưa,
Gươm sương dao gió những chờ đâu đây.
Tốt tươi xuân được mấy ngày,
Chốc đà phiêu dạt, bèo mây thêm sầu.
Nở rồi lại rụng đi đâu,
Người chôn hoa những rầu rầu đòi cơn.
Cầm mai lệ lại ngậm tuôn,
Dây trên cành trụi hãy còn máu rơi.
Chiều hôm quỳn lặng tiếng rồi,
Vác mai về đóng cửa ngoài buồn tênh.
Ngả người trước ngọn đèn xanh,
Ngoài song mưa tạt, bên mình chẵn đơn.

Mình sao vợ vẫn từng cơn?
Thương xuân chi nữa lại hồn xuân chi?
Thương khi đến, hồn khi đi,
Đến lừ lừ đến, đi lự lự đi.
Ngoài sân tiếng khóc rầm rì,
Chẳng hồn hoa đầy, cũng thì hồn chim.
Hồn kia lảng vảng khôn tìm,
Chim càng lặng lẽ, hoa thêm sượng sùng
Thân này muốn vẫy vùng đôi cánh,
Nơi chân trời liệng cánh hoa chơi!
Nào đâu là chỗ chân trời,
Nào đâu là chỗ có đôi chôn hoa?
Sắn túi gấm đành ta nhạt lầy,
Chọn nơi cao che đầy hương tàn.
Thân kia trong sạch muôn vằn,
Đừng cho rơi xuống ngập tràn bùn nhơ.
Giờ hoa rụng có ta chôn cất,
Chôn thân ta chưa biết bao giờ.
Chôn hoa người bảo ngăn ngợ,
Sau này ta chết, ai là người chôn?
Ngẫm khi xuân muộn hoa tàn.
Cũng là khi khách hồng nhan về già
Hồng nhan thấm thoát xuân qua,
Hoa tàn người vắng ai mà biết ai!

97. Chương 97 - Không Mời Mà Đến

Sáng sớm ngày hôm sau, trong cung quả nhiên phái người đến đón Thánh Giả, ngồi trên chiếc mã xa trong cung, Đại ma đầu nghênh ngang tiền cung chuẩn bị “lấy” đồ.

Buổi sáng luyện qua quyền, ngâm nước nóng, ăn xong điểm tâm, Lâm Cửu gọi theo Tư Tư và Lâm Xung, mấy người ngồi xe ngựa cũng ra khỏi Lâm gia, rẽ phải rẽ trái đi thẳng đến Liên Sinh Điểm. Lâm Cửu tránh ở phía sau điểm xuyên qua cửa sổ nhìn tình hình phát sinh trong điểm, tuần tra một hồi, thấy sinh ý trong điểm không tồi, Lâm Cửu còn chuẩn bị dịch vụ giao hàng, giúp cho Hoàng Thành giải quyết được không ít vấn đề về việc làm, chẳng qua là người giao hàng cứ phải chạy lui thực sự hơi quá chậm.

Hoàng Thành lại lớn như vậy, ảnh hưởng thật lớn đến hiệu suất giao hàng.

Người trong Hoàng Thành đại đa số lựa chọn cưỡi ngựa hoặc đi bộ, nhưng không phải nhà ai cũng có thể nuôi được ngựa, cho dù Lâm Cửu có tiền mua ngựa, nhưng như vậy thì giá thành sẽ tăng nhanh như tên lửa mất, huống chi cưỡi ngựa trên đường ở Hoàng Thành cũng không khác gì phóng xe, Lâm Cửu không muốn xảy ra sự cố giao thông gì, mà dùng xe ngựa thì lại không tiện lợi.

Suy đi tính lại, suy nghĩ của Lâm Cửu lại hướng về kiếp trước, ô tô y không làm được, xe đạp hẳn là có thể đi được đi? Tay thiết kế một bản vẽ xe đạp, trong lòng mang theo giấc mộng vĩ đại của người xuyên qua, Lâm Cửu uỷ thác người tìm đến thợ thủ công trong Hoàng Thành, đoàn người bắt đầu ở trong hậu viện của Liên Sinh Điểm chế tạo xe đạp, nếu xe đạp có thể trở nên thông dụng, trong đầu Lâm Cửu đã bắt đầu tính toán xem có thể bỏ túi được bao nhiêu vàng.

Lấy Liên Sinh Điểm làm thí nghiệm, làm quảng cáo, chắc chắn thứ đồ chơi hai bánh này về sau nhất định có thể tạo ra chút hiệu ứng.

Mà hôm nay, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trên Xích Thổ Đại Địa, một chiếc xe đạp thượng đẳng sẽ được ra đời.

“Lắp sợi xích này vào.” Xắn tay áo lên, Lâm Cửu đại thiếu gia tự mình ra trận, vừa trù tính chỉ huy toàn cục, vừa ngồi xổm trên mặt đất bôi dầu cho xe, một đôi tay sạch sẽ trắng thuần nhiên đầy dầu mỡ.

Thấy chính ca ca của mình chẳng những nghĩ ra được một món đồ mới mẻ thú vị, còn tự mình ra trận bắt tay hỗ trợ, Lâm Xung càng ngày càng cảm thấy lời đồn về “Hoạ thuỷ” của Lâm Cửu khắp chốn phố phường dân gian này đều là c*t chó!

Ca của hắn chính là nam nhân trong nam nhân, thông minh tài giỏi không tự cao tự đại, lại còn trông xinh đẹp như vậy, thật không rõ người ta vì sao lại nói lung tung, Lâm Xung quả thực coi Lâm Cửu như thần tượng của mình.

“Ca, huynh nghỉ ngơi một lát đi.” Lâm Xung nói.

“Không việc gì, đem tấm đệm mềm này đặt lên trên là xong, hiện tại đệ bảo ta nghỉ ngơi ta cũng không làm.” Lâm Cửu cười đầu nghiêng sang bên cạnh, Tư Tư vội lấy khăn lau từng giọt mồ hôi trên trán Lâm Cửu.

“Công tử, trời nóng bức thế này sao người còn mặc tiết khổ nha?” Tư Tư khó hiểu hỏi.

Người ngày xưa không mặc nội khổ, tập khổ liền đảm đương tác dụng của nội khổ, mà bình thường vào những hôm nóng nực hầu hết nam nam nữ nữ đều không mặc tiết khổ, vì cảm thấy quá nóng, bên ngoài chỉ mặc một bộ trường sam vậy dài thì sẽ mát mẻ hơn, chuyện này sau khi Lâm Cửu xuyên qua mới phát giác ra, về phần vì sao phải mặc tiết khổ, Lâm Cửu thật sự cảm thấy rằng không mặc tiểu khổ khổ, chỉ độc một bộ trường sam tuy rằng mát mẻ, nhưng cũng quá cái gì kia rồi...

Khó trách cổ đại người ta nói nam nữ thụ thụ bất thân, y thấy a, chính là bởi vì nam nữ đều không mặc tiểu khổ khổ, vừa tiếp xúc đã khiến cho củi khô lửa bốc cái gì gì kia.

Lâm Cửu cũng không biết phải giải thích với Tư Tư thế nào, trong lòng cân nhắc y có nên bảo người ta làm cho mình mấy cái tiểu khổ khổ hình tứ giác hay không.

“Được rồi!” Cùng với một tiếng cười hưng phấn, trong viện lại bùng nổ một trận tiếng vang náo nhiệt.

“Oa, thứ này thật có thể cười sao? Dùng chân đạp là nó có thể động?” Tư Tư đi vòng quanh thứ đồ vật kì lạ có hai bánh này, vẻ mặt vừa hiểu kì vừa hưng phấn.

“Đương nhiên có thể!” Rửa sạch tay, Lâm Cửu nói xong liền nhảy lên xe đạp, “Ta đi cho các ngươi xem, cái này gọi là xe đạp, rất thuận tiện, học cái biết ngay.”

Hoàng Phủ Thiên Hách vừa mới vào trong viện đã nhìn thấy một màn: giọt mồ hôi tinh mịn dưới ánh mặt trời sáng lên óng ánh, trên khuôn mặt đỏ hồng như được rắc một lớp bột kim cương, hai cánh tay trắng trẻo lộ ra bên ngoài phá lệ chói mắt, vật áo thật dài được cuộn lên vắt tại bên hông, lộ ra đôi chân thon dài.

Trời nóng bức thế này, Tiểu Cửu sao vẫn còn mặc tiết khổ a? Hoàng Phủ Thiên Hách nho nhỏ than thở một câu tiếc nuối trong lòng.

“Tiểu Cửu, đây là xe đạp mà ngươi nói sao?” Hoàng Phủ Thiên Hách bước nhanh vào, Lâm Cửu vẫn đang ngồi trên xe phát phát tay với vương gia, tiếng cười thoải mái phiêu đẳng trong gió: “Vương gia, ngươi xem, xe đạp chế tạo của ta tốt lắm, ngươi có muốn thử không?”

“Tham kiến vương gia.” Trong viện trừ bỏ Lâm Cửu ra, những người khác đều quỳ xuống.

Hoàng Phủ Thiên Hách cười phất phất tay miễn lễ, nhìn Lâm Cửu cười xe đi đến trước mặt mình, càng phát hiện người này đẹp hơn so với trước kia, cùng với tính cách cũng sáng sủa hoạt bát không ít, khiến người ta bất tri bất giác mà bị cuốn hút, cho dù trong lòng có chuyện gì không vui, chỉ cần thấy nụ cười sáng lạn của nam tử này, bản thân cũng sẽ cảm thấy cao hứng lên một cách khó hiểu.

“Đến, để ta thử xem.” Hoàng Phủ Thiên Hách nhìn chiếc xe đạp Lâm Cửu chế tạo, tay vỗ vỗ lên chỗ Lâm Cửu vừa ngồi, trong mắt lộ ra ý cười, lập tức ngừng đầu hỏi: “Tiểu Cửu, cười thứ này có cần bí quyết gì hay không?”

“Bí quyết a,” Lâm Cửu khỏ não gãi gãi đầu, cười khỏ nói: “Ta cũng không rõ lắm, chỉ cần không sợ ngã cứ can đảm lao lên phía trước là được rồi đi.”

“Vương gia, nếu có ngã thì người cũng đừng trách ta a.” Lâm Cửu vội vàng bổ sung thêm một câu.

“Không trách người.” Hoàng Phủ Thiên Hách mỉm cười nói, lập tức ngồi lên chiếc xe Lâm Cửu vừa cười, ngạc nhiên chính là, Hoàng Phủ Thiên Hách vừa đạp lên xe liền cười ra ngoài, nhìn bộ dáng kia thật như là một người lão luyện, càng khỏi nói đến việc bị ngã, người trong viện ai cũng khen ngợi không ngớt lời.

Lượn một vòng trong sân, Hoàng Phủ Thiên Hách đi xe đến trước mặt Lâm Cửu: “Thế nào, bốn vương lợi hại đi?”

“Lợi hại lợi hại, vương gia thật lợi hại.” Lâm Cửu cười trả lời.

Hoàng Phủ Thiên Hách nhìn vị trí phía sau xe đạp, Nghi hoặc hỏi: “Thứ này còn có thể chở người?”

“Đúng vậy.” Lâm Cửu hưng phấn bắt đầu hăng hái giới thiệu công năng của chiếc xe, “Nơi này còn có thể ngồi thêm một người, cũng có thể để đồ vật, ta còn chuẩn bị bảo người ta đặt thêm cái rổ ở phía trước, trong rổ cũng có thể để vài thứ, thế nào, vương gia, có phải thực tiện lợi hay không?”

“Không tồi, Tiểu Cửu thực là thông minh.” Hoàng Phủ Thiên Hách nói, “Người lên đi, ta thử chở người xem sao.”

“Vương gia người vừa mới học được lái xe đã chở người, như thế nếu bị ngã thì làm sao.”

“Thế nào, người còn sợ bốn vương làm người bị ngã sao? Mau, lên đi! Ta cho dù làm ngã mình cũng sẽ không để người bị ngã.” Lâm trỏ trước mặt mọi người, Hoàng Phủ Thiên Hách không e dè cho thấy hân đối với Lâm Cửu rất tốt.

“Thế nhưng, ngài là vương gia a, ngài chở ta sẽ không được tốt lắm.” Trong lòng Lâm Cửu vẫn có chút cổ kị.

Hoàng Phủ Thiên Hách bộ mặt hung dữ, giờ vờ tức giận nói: “Tiểu Cửu, ta coi người như bằng hữu, người lại đẩy ta ra xa ngàn dặm, ta đã nói rồi, ở trước mặt người ta chính là Hoàng Phủ Thiên Hách, một con người, đừng coi ta là vương gia, ta cũng không muốn làm vương gia của người, Tiểu Cửu, người đây là bức ta phải trở thành một người dân thường từ bỏ địa vị vương gia sao?”

“Vương gia, ta không hề có ý này!” Lâm Cửu vội nói, nếu cứ tiếp tục để cho Hoàng Phủ Thiên Hách nói tiếp, chỉ sợ y liền thực sự trở thành Lâm hoạ thuỷ mất, cũng không xem xem bên cạnh còn bao người đứng nhìn, Lâm Cửu thầm cười khỏ.

Hoàng Phủ Thiên Hách cười nói: “Vây mau lên đây.”

“Vâng vâng vâng!” Người này cũng thực tùy hứng, Lâm Cửu cười bất đắc dĩ, ngồi xuống phía sau xe đạp, Hoàng Phủ Thiên Hách khởi động xe, trong viện tử rộng rãi có hai người ngồi trên xe đạp lướt gió, chuyển động vòng quanh người trong viện, Hoàng Phủ Thiên Hách lại quay đầu xe, xe đạp chạy vào hoa viên ở hậu viện.

Bánh xe lăn trên con đường nhỏ, từng trận hương hoa theo làn gió phất vào mặt, khiến người ta cảm thấy tươi mát gấp bội.

Ngồi phía sau xe, Lâm Cửu khê cong khoé miệng nhin không được nhớ tới những năm tháng học trò xanh tươi, thời điểm đó mặc dù có chút vất vả, nhưng cũng là lúc vô ưu vô lự nhất, gì là âm mưu quỷ kế, gì

là quyền lợi đều không dính dáng tới, cưỡi xe đạp chạy băng băng trong khuôn viên sạch sẽ xinh đẹp của trường, cứ mỗi khi đến mùa xuân, hoa anh đào lại nở rộ trên từng cây từng cây.

Trong lúc Lâm Cửu đang ngẩn ngơ mơ màng, Hoàng Phủ Thiên Hách đã ngừng lại, thoáng cái theo quán tính lao về phía trước, Lâm Cửu khó tránh khỏi ôm chầm lấy thắt lưng của nam tử, ổn định thân thể, Lâm Cửu vội vàng buông tay ra nhảy xuống xe.

Hoàng Phủ Thiên Hách chỉ cười cười, từ trên xe đi xuống, nói: “Ta tiện thể ghé qua đây nhìn xem, lúc này có việc phải rời đi rồi.”

“Vương gia đi thông thả.” Tiễn lên đỡ lấy xe đạp, Lâm Cửu gật gật đầu.

“Tiểu Cửu...” Hoàng Phủ Thiên Hách giống như có chuyện muốn nói, nhưng cuối cùng lại không nói ra, nhìn khuôn mặt hơi ngẩn ra của Lâm Cửu, hần nhin không được bật ra một tiếng cười khẽ, lắc đầu nói: “Kì thật hôm nay ta bồi hoàng thượng xuất cung, hần có chút tò mò với Liên Sinh Điểm của ngươi, vừa vặn còn đang ở trong điểm xem xét.”

Lâm Cửu giả bộ hơi kinh ngạc, tuy rằng y đã sớm biết hôm nay hoàng đế xuất cung lêu lổng, chẳng qua là không nghĩ tới cư nhiên lại chạy đến điểm của y.

“Hiện tại phải trở về?” Lâm Cửu nhìn sắc trời, lúc này chỉ mới qua chính Ngọ, tên hoàng đế kia không có khả năng hồi cung sớm vậy đi.

“Đúng vậy, nghe nói Lệ phi thân thể không thoải mái, hoàng thượng lát nữa liền phải trở về.” Nói đến đây, Hoàng Phủ Thiên Hách lặng lẽ nhìn vào mắt Lâm Cửu, lại phát hiện sắc mặt người kia có chút khác thường.

98. Chương 98 - Kế Trì Hoãn

“Tiểu Cửu, làm sao vậy?” Thấy Lâm Cửu hơi ngẩn người, Hoàng Phủ Thiên Hách thân thiết hỏi.

“Ngươi là nói, hoàng thượng bây giờ muốn hỏi, hỏi cung sao?” Nếu chẳng may thối hoàng đế kia đụng phải Đại ma đầu thì làm sao bây giờ, tuy rằng Đại ma đầu có võ công cái thể dám chạy vào tầm cung của thối hoàng đế để lấy đồ, cứ coi như trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó được Diệt Thiên, thế nhưng đề phòng vạn nhất, dù sao đó cũng là hoàng cung, dù sao Hoàng Phủ Đế Quốc cũng là quốc gia đã tồn tại được cả ngàn năm.

Lâm Cửu trong lòng lo lắng cho Diệt Thiên, nếu Diệt Thiên chọn lúc Hoàng Phủ Thiên Niên không ở để đi lấy đồ thì nhất định có đạo lý của Đại ma đầu, tuy rằng y tin tưởng trăm phần trăm vào năng lực của Đại ma đầu, cũng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, ngày thường y không giúp được Diệt Thiên việc gì, hôm nay không thể trợ mắt nhìn thối hoàng đế chạy về quấy rối Diệt Thiên được.

“Đúng vậy, ta sắp phải đi đưa hoàng thượng đi.” Hoàng Phủ Thiên Hách nghi hoặc nhìn Lâm Cửu nói: “Tiểu Cửu ngươi làm sao vậy, có phải trong lòng có chuyện gì hay không?”

“A, không, không có gì, ngươi không phải nói là phải đi đưa hoàng thượng sao, ta cũng đi, hoàng thượng đều đã đến đây rồi, ta không đi ra một chút hình như không được tốt lắm.” Lâm Cửu vừa nói, vừa cố gắng nghĩ xem phải dùng cách gì để giữ tên hoàng đế kẻ thiên dao Hoàng Phủ Thiên Niên kia lại, ít nhất cũng phải đợi đến lúc đóng cửa cung mới có thể để Hoàng Phủ Thiên Niên trở về.

Lâm Cửu lại không biết hành động này của mình xem trong mắt Hoàng Phủ Thiên Hách liền thành một loại hương vị khác, sắc mặt Hoàng Phủ Thiên Hách lạnh đi vài phần, thở dài: “Tiểu Cửu, ngươi... ngươi không phải là vẫn đối hoàng thượng...”

“Ha ha, vương gia đang nói cái gì vậy, ta tự biết thân phận của mình, trong lòng tất nhiên không có ý tưởng kì quái gì, chúng ta mau mau đi, hoàng thượng không phải vội vã trở về sao? Để hoàng thượng sốt ruột chờ, tội này ta không gánh nổi a.” Cười ha hả nói, Lâm Cửu liền kéo Hoàng Phủ Thiên Hách đi ra ngoài.

Nhìn Lâm Cửu kéo tay mình, trong mắt Hoàng Phủ Thiên Hách lộ ra một tia bất đắc dĩ nhàn nhạt, lời Lâm Cửu nói sao hẳn lại không hiểu là thật là giả? Lúc này sốt ruột đi gặp Hoàng Phủ Thiên Niên như thế, Thường hà hội lại ngâm một khúc thương hoa, điệu múa mang theo xót xa bi oán, những điều này có ý nghĩa gì, Lâm Cửu, không phải người vẫn không quên được nam tử lãnh huyết bạc tình kia đó chứ?

Hoàng Phủ Thiên Niên, thật sự tốt như vậy sao, khiến người thủy chung nhớ thương mãi trong lòng không thể quên được ư?

Vì sao người không quay đầu lại nhìn ta một cái? Hoàng Phủ Thiên Hách ta ở trong lòng của người, phải chăng cái gì cũng không phải?

Tại sao, Hoàng Phủ Thiên Niên cuối cùng luôn đạt được hết thấy những gì hắn muốn, mà ta, lại ngay cả một cái quay đầu nhìn lại của người đều có vẻ xa xỉ như vậy.

...

...

Hoàng Phủ Thiên Niên a Hoàng Phủ Thiên Niên, sao người cứ nhất định phải tăng thêm phiền toái cho ta chứ?

Vừa theo Hoàng Phủ Thiên Hách đi ra, Lâm Cửu vừa cố gắng suy nghĩ xem phải làm cách nào để có thể kéo dài thời gian Hoàng Phủ Thiên Niên trở về, có điều hôm nay cũng coi như là vận khí tốt ha, để y biết Hoàng Phủ Thiên Niên đến lúc trở về, mà vị hoàng đế kia cũng vừa vận chạy đến điểm của y tản bộ.

Liên Sinh Điểm cũng có nhiều tầng, ngoài việc bán đồ ăn cho mùa hè, trong điểm cũng bán những món ăn khác, để phục vụ hộ khách khác nhau, Hoàng Phủ Thiên Hách đã thiết trí nhà gian, đại khái là na ná Cửu Thiên Khách Điểm ở Ấn Độ, càng lên trên giá cả càng cao.

Lầu một người đến kẻ đi, đến lầu hai thì người ít hơn một chút, từ tầng ba trở lên đã có vẻ yên tĩnh đi không ít, mà Hoàng Phủ Thiên Niên mặc thường phục đang ở ngay trên lầu cao nhất, ngồi trong nhà gian dùng chiếc thìa bạc tinh xảo nhấm nháp chiêu bài sản phẩm của điểm, uống loại hồng trà pha trộn với sữa mà trước đây hắn chưa từng được nếm qua, hương vị hơi nồng, nhưng cũng không tệ lắm.

Xem ra trang hoàng trong điểm hẳn là công lao của Thiên Hách, ca ca của hắn ngày thường không chỉ thích kết giao với người trong giang hồ, văn nhân nhà khách cũng quen không ít người, nhìn bức tranh chữ treo trên tường, trong đó có không ít bức không tầm thường, xem ra vì cái tiểu điểm này, Thiên Hách cũng là tận tâm hết sức.

Không biết suy nghĩ gì, Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn mỹ vị trên bàn mỉm cười lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Lâm Cửu sống lại trở về tính tình như đã thay đổi không ít, tuy rằng báii nhập làm môn hạ Hiền Môn, kết làm sư huynh đệ với Thánh Giả, nhưng bản tính vẫn là tiểu đả tiểu nháo, cả ngày luôn làm ra một ít trò biểu diễn.”

Tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh bộ dáng chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, môi hồng răng trắng tựa như một cô nương gia, thanh âm nói chuyện cũng hơi lạnh lạnh: “Lâm công tử gần đây chính là điểm nóng trong Hoàng Thành, chỉ riêng chuyện sống lại cũng đã là một đại sự kiện, lúc trước nô tài nghe tiểu nhị trong điểm nói, mới đây Lâm công tử ở hậu viện chế tạo đồ vật gì mới, còn mời đến cả thợ thủ công nổi danh trong Hoàng Thành nữa.”

“Chỉ sợ vẫn là một ít đồ chơi của tiểu hài tử đi.” Nhìn nhìn những món ăn mới mẻ trên bàn, Hoàng Phủ Thiên Niên mỉm cười lắc đầu, nói với tiểu thái giám bên cạnh: “Tiểu Xuân Tử, thời gian cũng không còn sớm, người đi nói một tiếng với Tĩnh Vương, bảo rằng trầm phải hồi cung, không cần hắn đưa nữa.”

Thời điểm Tiểu Xuân Tử muốn đáp ứng, chợt nghe thấy có tiếng người vắng đến bên ngoài nhà gian, Hoàng Phủ Thiên Hách đi đến, phía sau còn đi theo một vị mà bọn họ vừa nhắc đến chỉ biết tiểu đả tiểu nháo – Lâm công tử.

“Lâm Cửu tham kiến bệ hạ.” Vừa tiến vào, Lâm Cửu liền cúc cung với Hoàng Phủ Thiên Niên ngồi bên bàn.

“Nơi này không phải trong cung, không cần đa lễ.” Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn nhìn Lâm Cửu đột nhiên xuất hiện, không mặn không nhạt nói, “Tĩnh Vương, trầm nói người vừa đi đâu vậy?”

Sau khi miễn lễ cho Lâm Cửu Hoàng Phủ Thiên Niên không để ý tiếp tới Lâm Cửu nữa, mà bắt chuyện cùng Hoàng Phủ Thiên Hách.

“Hoàng thượng, ngài đây là muốn hỏi cung sao?” Hoàng Phủ Thiên Hách nói.

“Ân, trong cung đưa đến tin tức, nói là Lệ phi thân thể khó chịu, bẩm phải trở về nhìn xem, không cần người đưa nữa.” Hai huynh đệ nói chuyện câu được câu chăng, Lâm Cửu đứng một bên sốt ruột lo lắng, trong lòng mắng thối hoàng đế Hoàng Phủ Thiên Niên này đến cả trăm lần, cái gì mà phụ tâm hán*, lãnh huyết nhân tất cả đều nhắc tới.

(*Phụ tâm hán: ý chỉ nam tử bạc tình)

Thối hoàng đế quả nhiên là thối hoàng đế, cũng không ngần ngại xem lúc trước ai vì người nhảy sông tự vẫn, người đã chết lẽ nào trong lòng người không có tí xíu khổ sở nào sao? Oh, cũng đúng thôi, ngài là hoàng thượng, ngài là thiên tử, chỉ có người của Hoàng Phủ mới là người, còn lại nhà khác đều là nô tài của Hoàng Phủ gia nhà người, sống hay chết có lẽ ngài cũng chẳng thêm để ý tới.

Hạnh hạnh, thật sự là tên ích kỷ lãnh huyết, thấy người “chết mà sống lại” là ta đây cũng chẳng chút động tĩnh.

Lâm Cửu trong lòng mắng chửi Hoàng Phủ Thiên Niên, vừa ngẩng đầu thấy Hoàng Phủ Thiên Niên đã đứng dậy chuẩn bị rời đi, lập tức cuống cuống, phải làm sao bây giờ, dù sao cũng không thể nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên cứ rời đi như vậy, y phải làm cái gì đây, lại cũng không thể hai quyền đánh nát Hoàng Phủ Thiên Niên ha?

Nhất thời tình thế cấp bách, Lâm Cửu đột nhiên bước lên, chìa tay kéo lấy tay áo Hoàng Phủ Thiên Niên, hô: “Hoàng... hoàng thượng...”

Diễn biến này lại là trò gì nữa đây? Tiểu Xuân Tử mở to hai mắt nhìn nhìn vị Lâm công tử lớn lên tuần tú đến kì cục này, lại vừa cẩn cẩn dục dục xem xét sắc mặt của hoàng thượng, Tiểu Xuân Tử hẳn tuy là một tên thái giám, nhưng cũng có một khoa tâm thích chuyện bát quái vĩnh viễn bất diệt, ngày thường ở trong cung đã nghe nói vị Lâm công tử này cùng đương kim hoàng thượng đã từng có những ái hận tình cừu gì gì đó.

Lại nghe nói trong Hạ nhật thượng hạ hội hôm qua Lâm công tử còn ngâm một thủ khúc thương hoa, hết sức thương cảm, tựa hồ muốn khiến cho hoàng thượng chú ý, cũng không biết là thật hay giả.

Ngày hôm nay, lá gan Lâm công tử thật đúng là lớn, dám kéo hoàng thượng lại, cũng không biết vị tiểu Lâm công tử này muốn làm gì.

Dù rằng máu bát quái trong lòng đang vô cùng sôi, nhưng Tiểu Xuân Tử vẫn phải dựa trên bốn phận của một nô tài, vội vàng tiến lên nhắc nhở: “Ồi, Tiểu Lâm công tử, ngài đây là làm gì?”

“Tiểu Cửu.” Vẫn là Hoàng Phủ Thiên Hách tay mát lạnh, Tiểu Xuân Tử vừa mới nói xong, nhìn đến bộ dáng muốn nói gì đó nhưng không được mà cứ cầm chặt lấy tay áo Hoàng Phủ Thiên Niên không buông, vội vàng đi lên kéo Lâm Cửu lại.

Hoàng Phủ Thiên Niên là ai? Là đương kim hoàng đế của Hoàng Phủ Đế Quốc, cho dù là người được sủng ái thế nào cũng có một đường ngăn cách, huống chi thân phận của Lâm Cửu hiện giờ còn lúng ta lúng túng.

Lâm Cửu cũng không mong muốn dây dưa với tên thối hoàng đế Hoàng Phủ Thiên Niên này, nếu không phải dưới tình huống cấp bách không còn cách nào mới phải tiến lên giữ chặt lấy người ta, chẳng lẽ bảo y cứ trơ mắt nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên hồi cung hay sao?

Da mặt tính cái gì, thể diện tính cái gì, dù sao thanh danh của Lâm Cửu ở Hoàng Thành này vốn đã chẳng tốt đẹp gì, ở trong lòng Hoàng Phủ Thiên Niên phỏng chừng chỉ là tên soã mạo*(đầu đất), Lâm Cửu cần rằng một cái, âm thầm hạ quyết định, hôm nay cho dù mặt dày mày dạn cũng nhất quyết không để Hoàng Phủ Thiên Niên trở về bây giờ.

Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ khe nhìn ông tay áo vừa bị Lâm Cửu kéo qua, kinh ngạc trong mắt chợt loé rồi biến mất, lại lập tức lạnh đi vài phần, đạm mạc nói: “Lâm Cửu, người có chuyện gì thì cứ nói ra, ở trước mặt trẫm không cần tỏ ra xa lạ.”

Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ khẽ nhìn ống tay áo vừa bị Lâm Cửu kéo qua, kinh ngạc trong mắt chợt loé rồi biến mất, lại lập tức lạnh đi vài phần, đậm mặc nói: “Lâm Cửu, người có chuyện gì muốn nói với trẫm?”

“Tiểu Cửu, hôm nay hoàng thượng có việc phải về cung, có chuyện gì thì để hôm khác bàn sau.” Hoàng Phủ Thiên Hách kéo Lâm Cửu, thuận tiện âm thầm ném cho Lâm Cửu một ánh mắt ý bảo người nọ đừng làm ra việc gì ngốc nghếch. Hành động lớn mật kia của Lâm Cửu khiến Hoàng Phủ Thiên Hách tin tưởng chắc chắn rằng Lâm Cửu chưa hề quên Hoàng Phủ Thiên Niên.

“Hoàng thượng...” Không để ý Hoàng Phủ Thiên Hách ngăn cản, Lâm Cửu lại hô một tiếng, trong lòng thầm nghĩ không xong, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, kế tiếp phải nói gì đây?

Hoàng thượng, ngài không thể hồi cung nha, tình nhân của yem còn đang ở trong cung của người lấy đồ vật nha, để người bắt gặp cũng không tốt —— phi, nói thế này không phải là muốn tìm chết sao?

Hoàng thượng, người nhìn nhìn ta, ta là Lâm Cửu a, tình nhân cũ của người a! —— này càng không được, ai thèm làm nhân tình của tên thối hoàng đế này, tốt nhất là ngài nên tránh xa ta ra lần đi đâu thì lần.

Khẽ hít một hơi, thử làm cho mình khôi phục bình tĩnh, nhìn hai mắt đậm mặc của Hoàng Phủ Thiên Niên, trên mặt cố gắng nặn ra nụ cười thật tự nhiên, trong lòng mắng thối hoàng đế hàng nghìn lần hàng vạn lần: “Hoàng thượng, ngài...”

Mĩ nhân chung quy vẫn cần anh hùng tới cứu, lúc Lâm Cửu mặt đang cương cứng đại não nóng lên chuẩn bị ôm lấy đùi của Hoàng Phủ Thiên Niên, anh hùng đi ra, tiểu anh hùng xiêu xiêu vẹo vẹo bước tới, vươn ra đôi tay nhỏ bé thịt thịt phần phần, miệng thì ề ề a nói vài tiếng mập mờ không rõ: “Phụ... hoàng... hoàng...”

Hai cái chân ngắn ngủn nhìn qua có vẻ yếu ớt, vậy mà chạy rất nhanh, tiểu anh hùng đeo một đôi hài nhỏ đáng yêu, ỳ à ỳ ạch vọt tiến vào, cái miệng nhỏ nhắn phần phần nộn nộn vểnh cao, trong đôi mắt to trong trẻo của hài tử hiện ra dáng người phi dương. Cười khanh khách không ngừng, đi theo phía sau là một lão thái giám.

Lão thái giám cuống cuống hô: “Tiểu thiếu gia ngài chậm chậm chút nha, chờ lão nô a!” Bộ dáng khom lưng cuống cuống đuổi theo búp bê sữa kia thật là buồn cười.

“Ai nha! Tiểu thiếu gia!” Lão thái giám đột nhiên nâng cao âm điệu hô một câu, thanh âm đặc biệt lạnh lãnh của thái giám đâm thẳng vào tai Lâm Cửu khiến màng tai phát đau, sống lưng một trận khó chịu.

Tiểu nãi oa chạy quá nhanh thân mình trọ một chút, xem bộ dáng xiêu xiêu vẹo vẹo kia cứ như sẽ lập tức ngã xuống vậy, Lâm Cửu vừa thầm mắng trong lòng vừa lập tức quỳ xuống đỡ được vị hoàng tử chạy loạn lung tung này.

Thối hoàng đế cư nhiên còn có thể có một hài tử đáng yêu như vậy thật sự là không có thiên lý a, thật sự là quá đáng tiếc, nếu đây là oa nhi của y thì tốt biết bao, nhìn khuôn mặt này tươi ngon mọng nước như sắp ứa nước ra này, nhìn ánh mắt ngập nước này, đen lánh tựa như quả bồ đào*(quả nho).

Đáng tiếc a, y không sinh được, Đại ma đầu càng không sinh được. Ai bảo y ái thượng một nam nhân đâu?

“Không ngã chứ?” Hoàng Phủ Thiên Hách khẽ thở phào một hơi, nhìn thấy đứa cháu vui vẻ của mình không khỏi lắc lắc đầu, lúc định đi qua tiếp nhận hài tử, vị tiểu anh hùng kia liền “bep” một tiếng hôn một ngụm lên mặt Lâm Cửu, tiếp tục cười khanh khách không ngừng, hai bàn tay đầy thịt gầy gao nắm chặt cổ áo Lâm Cửu không buông.

“Tiểu gia hoá nhà người!” Nhìn nhi tử đáng yêu của mình, trên mặt Hoàng Phủ Thiên Niên dào dạt ý cười. Phất tay ý bảo lão thái giám đang run bần bật tâm hoảng loạn đi ra ngoài canh giữ, tự mình đi qua muốn ôm hoàng tử lại đây, ai ngờ tiểu tử này lại bám chặt Lâm Cửu không buông.

“Tiên... tiên...” Miệng lẩm bẩm vài câu, tiểu hoàng tử trừng lớn mắt nhìn Lâm Cửu, người kia cũng đang nhìn tiểu hoàng tử, Lâm Cửu nhưng thật ra cũng không để tâm chuyện mình bị một tiểu oa nhi khinh bạc, nhưng mà vẫn không khỏi oán thầm vài câu: thằng – cha là tên thối – dâm – trùng ngàn năm, đứa con cũng bị di truyền theo hay sao?

Hoàng Phủ Thiên Niên sững sốt một chút, có lẽ không nghĩ tới hài tử ngày thường có chút hoạt bát loạn khiêu* cư nhiên lại coi trọng Lâm Cửu, hấn lắc lắc đầu, ý bảo Tiểu Xuân Tử đến ôm tiểu hoàng tử ra.

*Hoạt binh loạn khiêu: bộ dáng đầy sinh lực, vui vẻ, sinh khí bừng bừng.

Tiểu Xuân Tử ngốc ngốc phì phò chạy qua khom người, cười gật gật đầu với Lâm Cửu, người kia liền lộ ra nụ cười khổ với Tiểu Xuân Tử, người sau vội cúi đầu, hai đoá hồng hoa nhẹ nhàng xuất hiện trên đôi gò má tiểu thái giám, Hoàng Phủ Thiên Hách đứng bên cạnh nhìn thấy không biết vì sao lại muốn bật cười.

“Điện hạ, hồi cung.” Tiểu Xuân Tử nhẹ giọng nói, nhưng tay còn chưa chạm đến tiểu hài tử người nọ đã khóc rống lên “ô oa”, con người giống như đòi tiền phi ra bên ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn dúm dỏ lại thật đáng thương khiến người ta đau lòng, Tiểu Xuân Tử bị dọa lập tức quỳ gối trên mặt đất.

“Đứa nhỏ này!” Hoàng Phủ Thiên Niên bảo Tiểu Xuân Tử tránh sang một bên, tự mình qua bế tiểu hoàng tử ra khỏi người Lâm Cửu, đứa bé khóc càng lợi hại hơn.

“Hoàng thượng, hài tử này là phải dỗ mới được...” Nhìn bộ dáng Hoàng Phủ Thiên Niên có chút tức giận không biết nên làm thế nào, trong lòng Lâm Cửu đã nảy sinh ra một kế.

Nghe xong Lâm Cửu nói, Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn nhìn vào mắt nam tử, sau đó lại quay về ngồi xuống chỗ cũ, Tiểu Xuân Tử vội vàng qua châm trà hầu hạ, hoàng đế không dễ hầu hạ, hài tử của hoàng đế lại càng không dễ hầu hạ.

Lâm Cửu từ nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện, sau khi trưởng thành vẫn thường xuyên về cô nhi viện thăm hài tử, chiếu cố tiểu oa nhi, mấy chuyện kiểu như dỗ dành tiểu hài tử thế này y sở trường nhất.

Thấy Lâm Cửu hai ba tiếng liền khiến cho tiểu hoàng tử bướng bỉnh thích nháo này ngừng khóc, người bên cạnh thì nhìn mà sửng sốt sửng sốt, đây chính là tiểu hoàng tử a, ngày thường ở trong hoàng cung hỉ nộ vô thường lại hoạt binh loạn khiêu, hài tử đáng yêu thường xuyên khiến thái giám cung nữ có ý muốn nhẩy lầu tự tử, Lâm Cửu Lâm đại công tử này từ khi nào cũng biết dỗ hài tử? Xem thủ pháp thành thạo kia cứ như là thường xuyên chơi cùng hài tử vậy.

Việc này thật hiếm thấy, chẳng lẽ tên Lâm Cửu này thật sự chết mà sống lại gặp được tiên nhân thoát thai hoán cốt sao, tính cách thay đổi không ít, đến ngay cả hài tử mà cũng có thể dỗ dành.

Nhìn xem, Lâm Cửu này chỉ với vài chiêu công phu đã đùa tiểu hài tử vui vui vẻ vẻ rồi, cười khanh khách không ngừng! Suy cho cùng cũng là sư đệ của Thánh Giả a, nhân vật tựa thần tiên, quả là không giống với đám nô tài chúng ta a —— Tiểu Xuân Tử chỉ ngây ngốc nhìn Lâm Cửu hôn một cái lên mặt tiểu hoàng tử khiến tiểu hoàng tử cười như xuân hoa nở rộ, trong lòng ước ao đổ kị, cũng không biết là hâm mộ Lâm Cửu dễ dàng như vậy đã thu phục được tiểu hoàng tử, hay là ghen tị với vị tiểu hoàng tử chưa đến hai tuổi này...

“Tiểu hoàng tử thông minh khả ái, hiếu động hăng hái, trưởng thành nhất định sẽ giống như bệ hạ văn võ song toàn.” Bế tiểu hoàng tử lên, Lâm Cửu đi về phía Hoàng Phủ Thiên Niên, sau đó nói với tiểu hoàng tử: “Điện hạ sau này chúng ta lại tiếp tục cùng chơi được không?”

“Ô... không.” Cái miệng nhỏ nhắn vênh cao có thể treo được cả du bình*(bình mớ), tiểu hoàng tử ôm cổ Lâm Cửu, nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên với ánh mắt tội nghiệp, ấp úng nói, “Phụ hoàng, con muốn tiên tiên.”

“Điện hạ, ta không phải tiên ư.” Nghe thấy Lâm Cửu nói, tiểu hoàng tử chuyển hướng về phía Lâm Cửu, người nọ mỉm cười nói, “Điện hạ, tên của ta là Lâm Cửu.”

“Lâm... Cửu?” Tiểu Hoàng Tử đọc theo một lần.

Lâm Cửu gật gật đầu, cười nói: “Điện hạ thật thông minh, ta mới nói một lần ngài đã nhớ kĩ.”

Được Lâm Cửu khen, Tiểu Hoàng Tử lại vui vẻ, chìa mặt ra như muốn được thưởng, nãi thanh nãi khí nói: “Muốn hôn hôn.” Lâm Cửu cũng không qua loa hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử được hôn nhẹ lại tiếp tục cười khanh khách không ngừng, cứ như được ăn kẹo vậy, lần này đầu lại cúi xuống gặm một cái lên mặt Lâm Cửu, bẹp một tiếng lưu lại giấu nước miếng mờ mờ.

Nhìn một lớn một nhỏ này cứ gặm đến gặm đi, Hoàng Phủ Thiên Niên ngồi một bên bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Đứa nhỏ này, trầm ngày thường thật sự là quá sùng con, lại đây.”

“Hoàng thượng, thần vừa ở hậu viện hoàn thành một phương tiện mới có thể thay đi bộ, nếu không ghét bỏ, có thể dẫn tiểu hoàng tử cùng xuống coi thử.” Ôm sắc sắc tiểu hoàng tử bám chặt trên người mình như

con Kaola, Lâm Cửu thử kéo dài thời gian Hoàng Phủ Thiên Niên hồi cung, nhưng có thể thành công hay không vẫn là khó nói.

“Muốn đi! Muốn đi! Ta muốn đi!” Nghe thấy có đồ chơi vui, tiểu hoàng tử hào hứng phấn chấn vỗ tay hô.

Tuy rằng y có thể lợi dụng sự yêu thích của tiểu hoàng tử đối với mình khiến Hoàng Phủ Thiên Niên lưu lại trong điểm thêm một lúc, nhưng trong cung còn có một phi tử được sủng ái, nhi tử quan trọng hay nữ nhân quan trọng, Lâm Cửu thật sự không dám tin tưởng Hoàng Phủ Thiên Niên, một chút đều không có!

Hoàng Phủ Thiên Niên trong mắt Lâm Cửu chính là —— háo sắc, ích kỉ, nhảm chán, lãnh huyết, phi nhân loại.

Thế nhưng cuối cùng, xem ra vẫn là phân lượng của nhi tử ở trong lòng Hoàng Phủ Thiên Niên lớn hơn một chút.

“Được rồi, vậy đi xem xem, cao hứng đi, ân?” Hoàng Phủ Thiên Niên đứng dậy cười nhìn vào mắt nhi tử của mình.

“Hoàng thượng, vậy trong cung...” Tiểu Xuân Tử cẩn thận hỏi.

“Trong cung cũng không vội trở về, bảo ngự y săn sóc hầu hạ Lệ phi, trăm muện một chút sẽ qua đó.” Hoàng thượng phát tay nói.

“Vâng.” Tiểu Xuân Tử cúi đầu đáp.

“Hoàng thượng, bên này thỉnh.” Thấy “gian kế” của mình thực hiện được, Lâm Cửu vội làm người dẫn đường cho Hoàng Phủ Thiên Niên.

Nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên cùng Lâm Cửu rời đi, Hoàng Phủ Thiên Hách tự thở dài một tiếng cũng không theo sau, viện một lí do liền rời đi, có lẽ, hẳn chính là không muốn nhìn cũng không muốn nghĩ đến.

99. Chương 99 - Tiễn Cung

Lâm Cửu cao hứng a, hài lòng a, vui vẻ a, ngay từ đầu y còn lo lắng Hoàng Phủ Thiên Niên sẽ lập tức bỏ về cung, nhưng hiện tại thái dương đã dần dần khuất núi, cho dù bây giờ Hoàng Phủ Thiên Niên muốn trở về Lâm Cửu cũng không sợ, lúc này, phỏng chừng Diệt Thiên đã sắp xuất cung, thứ nên lấy hẳn cũng đã cầm tới tay rồi.

Buổi chiều hôm nay, Lâm Cửu bồi Tiểu hoàng tử chạy ngược chạy xuôi, chiếc xe đạp vừa mới làm xong khiến Tiểu hoàng tử rất thích, Lâm Cửu đã hứa sẽ chế tạo cho Tiểu hoàng tử một cái xe đạp nhỏ mà tiểu hài tử có thể sử dụng được.

Phần lớn thời gian Hoàng Phủ Thiên Niên đều nhìn Lâm Cửu cùng Tiểu hoàng tử nháo đến nháo đi, xe đạp hẳn cũng xem qua, hiếm khi nhìn Lâm Cửu với cặp mắt khác, lại hiếm khi mà khen ngợi hai câu, có điều vị cửu ngũ chí tôn này cũng không thoải mái đến mức có thể ở trước mặt Lâm Cửu cười xe đạp, đối với việc này, Lâm Cửu rất khinh thường.

Nói như thế nào thì “Lâm Cửu” cũng từng là một trong những người thân cận nhất với hoàng đế, bây giờ lại còn nháo cái gì mà giữ khoảng cách, ra vẻ cái gì mà cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng không thể xâm phạm, phi phi phi! Cứ ra vẻ đi, ra vẻ chết người đi!

“Cung tiễn hoàng thượng, hoàng tử...” Khom lưng cúi đầu, đối với cặp phụ tử vào lúc mặt trời sắp lặn khởi giá hồi cung, Lâm Cửu vô cùng cao hứng đã hoàn thành được nhiệm vụ của y, quay lại ngồi trên xe ngựa khẩn cấp trở về nhà tìm Đại ma đầu.

“Không biết là thói ma đầu kia lấy bảo bối gì từ trong cung ra.”

...

...

Chơi đùa cả ngày, trên đường hồi cung Tiểu hoàng tử liền lăn ra ngủ, say sưa giấc nồng, không biết mơ thấy giấc mộng ngọt ngào gì, cái miệng nhỏ nhắn vẫn luôn chúm chím mỉm cười không thôi.

Sai người đưa Tiểu hoàng tử hồi cung, Hoàng Phủ Thiên Niên nghỉ ngơi trong tẩm cung một lát rồi mới đứng dậy chuẩn bị đi đến chỗ của Lệ phi, đợi đến tẩm cung của Lệ phi mới phát hiện thái hậu đã ở đây, Hoàng Phủ Thiên Niên vội vã thỉnh an thái hậu.

“Thái hậu, Thánh Giả đã trở về rồi sao?” Hoàng Phủ Thiên Niên hỏi.

“Ân.” Có lẽ do hôm nay được gặp mặt nói chuyện với Tiểu Thiên Thánh Giả, tâm tình thái hậu thoát nhìn rất tốt, khẽ gật gật đầu nhìn hài tử của mình, mỉm cười nói, “Thánh Giả sẽ lưu lại ở Hoàng Thành mấy tháng, ai gia hy vọng trong khoảng thời gian này Thánh Giả có thể trụ lại trong cung một đoạn thời gian, hoàng thượng không phải ngài vẫn muốn thi hành trọng văn tân chính sao? Tuy rằng hậu cung không được phép can thiệp vào chuyện triều chính, nhưng ai gia nghĩ, Thánh Giả là người đức cao vọng trọng trong Hiền Môn, tài trí hơn người, lại có uy vọng cực cao trong lòng văn nhân trong thiên hạ, nếu như có thể thỉnh Thánh Giả dạy học cho Hoàng Phủ Đế Quốc, vậy đó chính là vinh hạnh của Hoàng Phủ ta...”

Nói đến đây, Lệ phi ngồi bên cạnh cũng ứng thanh nói: “Thần thiếp cũng thấy thái hậu nói rất đúng.”

Lệ phi vừa nói, lúc này thái hậu và hoàng thượng mới nhớ tới bên cạnh còn có Lệ phi.

“Lệ phi, thân thể thế nào?” Hoàng Phủ Thiên Niên hỏi.

“Thần thiếp... không việc gì.” Lệ phi vốn đã xinh đẹp tuyệt luân, một cái cúi đầu, trong mắt sóng nước lưu chuyển lại càng có thêm một phen phong tình động lòng người, nhẹ nhàng cắn cắn môi nhỏ nhắn đỏ mọng như quả anh đào, tuy rằng ngoài miệng Lệ phi nói không có việc gì, nhưng bộ dáng cực kỳ uỷ khuất kia, mặc dù trong đó có vài phần là đóng kịch, nhưng Lệ phi cũng thấy uỷ khuất thật.

Chuyện hồi sáng thân thể nàng không thoải mái đã phái người đến thông tri hoàng thượng, nhưng hôm nay đến tận lúc thái dương đã lặn ra sau núi hoàng thượng mới khoan thai bước vào, phải biết là trong bụng nàng mang chính là long thai, chuyện này sao lại không khiến nàng cảm thấy uỷ khuất khó chịu được chứ.

“Không có việc gì thì tốt.” Chỉ tiếc Hoàng Phủ Thiên Niên không phải là một nam nhân thương hương tiếc ngọc, lại càng không phải một hôn quan tham luyến nữ sắc, tâm tư nhỏ ấy của Lệ phi tuy rằng hắn đã nhìn ra, nhưng cũng không thích Lệ phi làm bộ làm tịch, Lệ phi thân thể có vấn đề hay không, chẳng nhẽ Hoàng Phủ Thiên Niên hắn không có mắt nhìn sao?

Mấy chuyện hậu cung tranh sủng hắn sẽ không để ý tới, nếu muốn lấy mấy chuyện nhỏ nhặt làm hắn phải chạy tới chạy lui, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng sẽ không cho ai vẽ mặt hoà nhả gì.

Hoàng Phủ Thiên Niên lãnh đạm trả lời khiến Lệ phi tủi thân, cúi đầu cắn môi, nước mắt như hạt châu đọng đầy trong hốc mắt.

“Thân đang hoài thai, không thể cứ khóc lóc nỉ non, hoàng thượng bận rộn chính vụ, những người trong hậu cung các ngươi đừng có tăng thêm chuyện cho hoàng thượng nữa.” Thái hậu đầu tiên giáo huấn Lệ phi một chút, rồi sau đó nhìn về phía hài tử của mình, giáo huấn: “Hoàng thượng cũng vậy, Lệ phi đang có thai, bệ hạ có thời gian thì hãy đến bồi Lệ phi nhiều một chút, đừng có suốt ngày chạy ra bên ngoài.”

“Mẫu hậu giáo huấn chí phải, nhi thần đã biết.” Hoàng Phủ Thiên Niên trả lời.

“Lệ phi biết sai rồi, thần thiếp nhất định sẽ chăm sóc thân thể mình thật tốt không để cho hoàng thượng thêm phiền toái.” Nghe thái hậu nói, Lệ phi vội quỳ xuống tạ ơn.

“Đứng lên đứng lên, con đang có bầu không cần phải làm đại lễ, Lệ phi cứ nghỉ ngơi đi, bệ hạ thì bồi ai gia trở về.” Sau khi nói xong, thái hậu cùng Hoàng Phủ Thiên Niên rời khỏi tẩm cung của Lệ phi.

Cũng nữ thái giám phía trước phía sau đều mang theo đèn, thỉnh thoảng có quân đội tuần tra đi qua cũng tự giác lách sang bên, hai mẫu tử đứng trên đỉnh nhon nhất của kim tự tháp của Hoàng Phủ Đế Quốc chậm rãi đi về hướng tẩm cung, giống như một đôi mẫu tử bình thường.

“Hoàng thượng hôm nay ngài đi đâu ai gia biết, Hoàng Phủ Đế Quốc là của hoàng thượng, hoàng thượng là vua của một nước, ai gia là một người phụ đạo nhân gia* không thể chỉ chỉ điểm điểm chuyện của hoàng thượng, nhưng ai gia dù sao cũng là người đứng đầu hậu cung, hôm nay Lệ phi thân thể có bệnh nhẹ, muốn gặp hoàng thượng lại không thấy, trong lòng hơi khó chịu, nữ nhân mang thai tính tình đều có chút nóng, hoàng thượng cũng đừng trách Lệ phi.” Đi cùng Hoàng Phủ Thiên Niên, thái hậu nhỏ giọng nói, “Chuyện này Thiên Hạ nói với ai gia, nên sau khi Thánh Giả trở về, ai gia liền đến trấn an Lệ phi.”

*Phụ đạo nhân gia: người phụ nữ luôn tuân theo các quy phạm đạo đức. (baidu)

“Chuyện của hậu cung hoàng thượng không cần quan tâm quá nhiều, hoàng thượng hẳn nên quản lý đại sự thiên hạ, mấy chuyện hậu cung này đã có ai gia quản.” Ánh trăng thanh lãnh rơi vãi trên từng nhánh cây ngọn cỏ, vấy dài quét đất, thái hậu vỗ nhẹ lên mu bàn tay đang nâng tay mình của Hoàng Phủ Thiên Niên, nói: “Hoàng thượng ngài là người thanh minh, điểm này ai gia biết, chẳng qua là phi tử này quá ngu dốt, luôn đoán Đông kị Tây, hơi có gió thổi cỏ lay liền cảm thấy bất an.”

“Buổi trưa hôm nay trẫm nhận được tin Lệ phi thân thể có bệnh, vốn tính buổi trưa hồi cung, nhưng mà hài tử Hoàng Nhi kia thấy có trò mới mẻ không chịu trở về, hết khóc lại nháo.” Hoàng Phủ Thiên Niên cười khổ lắc đầu.

“Hoàng Nhi đã ngủ chưa?” Nghe đến tên của mình, trên mặt thái hậu lộ ra tiểu nhan.

“Chơi quá mệt, trên đường trở về đã ngủ, khó có khi Hoàng Nhi vui vẻ như thế, trẫm cũng không muốn để Hoàng Nhi thất vọng.” Nói hai ba câu, Hoàng Phủ Thiên Niên liền đem chuyện hôm nay về muộn nói ra rõ ràng.

“Vậy thì tốt.” Thái hậu âm thầm gật gật đầu, sự tình hôm nay nàng đã nghe Thiên Hạ nói qua, Hoàng Phủ Thiên Niên đích thật là ở trong điểm của Lâm Cửu, nhưng là vì Hoàng Nhi mới không vội vã trở về, không có quan hệ gì với Lâm tiểu tử kia. Nếu hoàng thượng quả thực thích Lâm tiểu tử kia, thì cũng sẽ không có chuyện Lâm tiểu tử nhảy sông tự vẫn.

Đối với nhi tử chính mình thấy lớn lên, trong lòng thái hậu vô cùng tín nhiệm.

“Hoàng thượng, chuyện ai gia vừa đề cập qua với con, con cảm thấy thế nào?” Nhanh chóng ném chuyện của Lâm Cửu ra sau đầu, thái hậu cười tiếp tục nói chuyện vừa rồi bị Lệ phi cắt ngang.

“Mẫu hậu nói chính là chuyện để Thánh Giả Tiểu Thiên tạm trú trong cung sao? Trẫm cũng cảm thấy vô cùng khả thi, có điều trẫm nghe nói Thánh Giả không thích kết giao với hoàng tộc, lại rất ít khi lưu lại trong cung, nếu muốn để Thánh Giả nghỉ lại trong cung chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng.” Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ nhíu nhíu mày, tựa như đang nghĩ biện pháp.

Thái hậu nhẹ than một tiếng, cười nói: “Nếu không phải ai gia không có cách nào thì còn cần bệ hạ hỗ trợ sao? Thánh Giả biến mất mười năm lại xuất hiện, chuyện này đã dấy lên làn sóng không nhỏ trong thiên hạ, ước chừng đến thu đông Thánh Giả phải trở về Hiền Môn, không biết sau này còn có cơ hội tái kiến nữa hay không, bệ hạ, đây chính là một cơ hội lớn chấn hưng sự nghiệp văn chương của Hoàng Phủ Đế Quốc ta, nhất định phải nghĩ biện pháp lưu Thánh Giả lại.”

“Mẫu hậu có phải đã có biện pháp nào rồi hay không?” Cùng là mẫu tử, làm nhi tử chẳng nhẽ lại không nhìn ra nường của mình đang suy nghĩ cái gì, Hoàng Phủ Thiên Niên thần nhiên nói: “Mẫu hậu nếu có ý tưởng gì thì cứ nói với trẫm, trẫm đương nhiên sẽ toàn lực ủng hộ.”

“Vậy...” Thái hậu do dự một lát, nói: “Hôm nay nói chuyện với Thánh Giả một lát, ai gia thấy Thánh Giả có nhắc vài lần đến Lâm gia tiểu tử, Thánh Giả thật sự thu Lâm gia tiểu tử kia làm sư đệ, vốn Thánh Giả tính trực tiếp quay về Hiền Môn ở Bắc Quốc, nhưng Lâm gia tiểu tử tưởng niệm thân nhân muốn trở lại Hoàng Thành, Thánh Giả cũng liền theo đến đây.”

Nói đến đây, ý tứ của thái hậu đã thực rõ ràng.

“Ý của, mẫu hậu... là để Lâm Cửu cũng tiến cùng tiến cung tạm trú?” Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ rất khẽ nhướn nhướn mày, có lẽ không ngờ Thánh Giả lại để ý Lâm Cửu như thế, cũng là, nam tử kia thể nhưng có phân lượng riêng.

Thái hậu gật đầu nói: “Đúng vậy, ai gia muốn Lâm tiểu tử kia tiến cung, nói không chừng Thánh Giả cũng sẽ đồng ý cùng tiến cung tạm trụ, chỉ là sợ đám người ngu dốt nhàn ngôn toái ngữ chọc hoàng thượng mất hứng.”

“Mẫu hậu đừng bận tâm, việc này trăm sẽ an bài, đợi ngày mai trăm sẽ sai người đón Lâm Cửu tiến cung một chuyến...”

100. Chương 100 - Bị Tập Kích

Ngoài phòng trăng sáng treo cao, trong phòng ánh nến chập chờn.

“Cho ta xem xem nha! Đại ma đầu, đại Thánh Giả, đại sư huynh...” Trong phòng Lâm Cửu đứng bên cạnh Diệt Thiên, nào là xoa bóp vai, lại chạy trước chạy sau châm trà hầu hạ.

“Thoải mái hay không nha?” Hai tay đặt trên vai giúp Đại ma đầu mát xa, Lâm Cửu cười hì hì ghé vào tai Diệt Thiên, nói: “Người đừng đùa ta, mau để ta xem một chút đi, ngài lấy được bảo bối tốt gì từ nơi của thối hoàng đế đó, xin thương xót, đừng tiếp tục giấu ta nữa.”

Khi Lâm Cửu trở về vừa vặn Diệt Thiên cũng đã quay về, vừa thấy nam nhân này, Lâm Cửu liền nhảy qua, vội vội vàng vàng kéo Diệt Thiên vào phòng, muốn biết Đại ma đầu đã lấy được thứ gì trong tầm cung của Hoàng Phủ Thiên Niên, Lâm Cửu khẩn cấp muốn nhìn xem đó là bảo bối trân quý gì, nhưng Đại ma đầu kia vẫn chậm chạp không lấy ra.

Đối với Lâm Cửu mà nói, việc này quả thực giống như để y nhịn đói ba ngày ba đêm, hiện tại có một cái mega big mac* nhưng y lại chỉ có thể ngửi được hương vị dụ – nhân, mà không ăn được nó, vậy trong lòng có bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu khó chịu, khó chịu, khó chịu cực kì!

*Mega big mac: là một trong những sản phẩm chính của McDonald’s.

Giơ tay bắt lấy bàn tay đang nhu niết trên vai mình, Diệt Thiên nhẹ nhàng kéo, nam tử đứng phía sau cước bộ lao đảo rồi ngã vào lòng hắn.

Ngồi xuống đùi Đại ma đầu, khoe miệng Lâm Cửu liền cười toe toét, hiện giờ đã ở chung với nhau đến thế này rồi còn nói cái gì thẹn thùng hay không thẹn thùng nữa, tay khoác lên vai Diệt Thiên, Lâm Cửu vươn một bàn tay khác ra, đưa tới trước mặt Diệt Thiên.

Ôm chân phạt thì tính là cái gì, hôm nay có thể ngồi trên đùi của ma đầu lớn mạnh nhất trên thế gian mới là lợi hại.

Lâm Cửu còn không biết y là người duy nhất trên đời này có thể ngồi trên đùi của Đại ma đầu, nhưng mà đối với Diệt Thiên mà nói, mặc kệ Lâm Cửu làm gì, chỉ sợ Diệt Thiên đều có thể nhẫn nại tiếp nhận, phần độc nhất vô nhị vào giờ khắc này sẽ mãi không thay đổi, cho dù là nhiều năm về sau cũng chưa từng thay đổi dù chỉ một chút.

Với Diệt Thiên mà nói, Lâm Cửu là độc nhất vô nhị, đối với Lâm Cửu mà nói, Diệt Thiên làm sao lại không phải là duy nhất của Lâm Cửu a? Lâm Cửu của lúc này còn chưa nhận ra sự ỷ lại của y đối với ma đầu, đã quá nhiều quá sâu, liền giống như chất độc thẩm thấu vào sâu bên trong cốt tủy.

Tựa như làm ảo thuật, Diệt Thiên đặt một vật vào trong lòng bàn tay Lâm Cửu.

Thứ này giống như một cái vảy, lại có chút giống vỏ sò, vàng óng ánh vô cùng xinh đẹp, dưới ánh nến loé ra màu vàng chói mắt, ánh sáng màu vàng thậm chí còn chiếu lên mặt người, khiến người ta cảm thấy thứ ánh sáng màu vàng chói mắt này có chút hào nhoáng.

“Quả thực là một bảo bối, nhưng mà đây là cái gì?” Lâm Cửu tò mò trái ngấm phải ngấm thứ trên tay, cái vảy màu vàng này đặt trên tay cũng khá nặng, ngón tay khẽ gõ gõ còn có thể phát ra tiếng “ông ông” hơi giống tiếng gió thổi, lại giống tiếng rỗng ngấm, thật sự là vô cùng kì lạ.

Nhìn màu vàng thuần khiết chói mắt này, Lâm Cửu không khỏi nói: “Thứ này là vàng ròng sao?” Lâm Cửu cho vào miệng cắn cắn, rất cứng, cắn mà ê cả răng.

“So với hoàng kim còn quý hơn ngàn vạn lần.” Nhìn Lâm Cửu cầm kim lân hết cắn lại nhìn, Diệt Thiên mỉm cười lắc lắc đầu, nắm lấy bàn tay cầm kim lân của Lâm Cửu, chăm chăm nói: “Tuy rằng người có khả năng phòng ngự của cực thánh chi thể, nhưng cũng không thể ngăn cản được nhiệt của hỏa phượng hoàng, có lân phiến này trong người, hỏa của phượng hoàng niết bàn không thể gây thương tích cho cơ thể người.”

Hoá ra lân phiến này dùng để ngăn hỏa, Lâm Cửu từ trong túi càn khôn tùy thân lấy ra một viên châu đỏ rực, giống như dâng vật quý nói: “Đây là Tị Hoả Châu ta mang xuống từ trên núi, thứ này liệu có thể ngăn cản được niết bàn chi hỏa của phượng hoàng không?”

“Tị Hoả Châu chỉ có thể ngăn được lửa bình thường, cũng chỉ là một thứ tục vật, có lẽ dám gọi là tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn kia cũng chẳng lấy ra được cái bảo vật gì, hạt châu này giống như gân gà, không cần cũng thế.” Tiếp nhận Tị Hoả Châu trong tay Lâm Cửu, lòng bàn tay Diệt Thiên dấy lên một ngọn lửa màu đen, chỉ chớp lát đã đốt sạch sẽ viên Tị Hoả Châu kia, ngay cả tro cũng không còn.

Tị Hoả Châu là tục vật? Mang tới hiệu cầm đồ bán cũng có thể bán được không ít tiền a, cho dù không thể so sánh với lân phiến, nhưng bị đốt đến sạch sẽ như vậy, trong mắt Lâm Cửu không khác gì đốt tiền, càng xem mà lòng đau như cắt, đau lòng a, tiền a, tiền đáng yêu a, cứ như vậy mà biến mất.

“Sao người lại đốt đi, rất đáng tiếc a...” Lâm Cửu vạn phần tiếc hận nói.

“Thứ vô dụng này, đặt ở trên người cũng thấy chướng mắt.” Bỏ kim lân phiến vào trong túi Càn Khôn của Lâm Cửu, thấy Lâm Cửu vẫn mang cái vẻ mặt đau lòng của bọn nghèo kiệt xác, Diệt Thiên vô cùng hào phóng nói: “Người muốn bảo vật gì, ta đều có thể cho người.”

Tị Hoả Châu tuy rằng không nhập được vào mắt Diệt Thiên, nhưng dù sao nó cũng là món quà của lão bằng hữu trong Tiên Hiệp Điện tặng, nhưng mà bây giờ đã bị Diệt Thiên đốt mất cũng chẳng thể nào quay lại được, Lâm Cửu tâm thần một tiếng, âm thầm ghi nhớ, về sau tuyệt đối không hiến bảo trước mặt Diệt Thiên nữa.

“Diệt Thiên, người lấy kim lân phiến này từ trong hoàng cung, có thể bị Hoàng Phủ Thiên Niên phát hiện hay không? Có thể xảy ra chuyện gì hay không?” Kim Lân phiến quý như thế, Lâm Cửu quả thật sợ Diệt Thiên vừa lấy chộc nào tên thối thiên niên hoàng đế kia.

“Đừng lo lắng, Hoàng Phủ Thiên Niên... có rất nhiều kim lân phiến như vậy.”

...

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Cửu còn đang ngủ trên giường bất chợt nghe thấy người bên ngoài truyền đến âm thanh, mơ mơ hồ hồ bị người ta kéo từ trên giường dậy. Lâm Cửu còn chưa kịp phát hoá, đã nghe thấy có người nói với y, trong cung truyền đến tin tức, bảo Lâm Cửu tiến cung trước Ngọ phạt*(bữa trưa).

Lâm Cửu “bang đương” thiếu chút nữa ngã từ trên giường xuống.

Rửa sạch mặt, chải đầu, thay y phục, cả quá trình Lâm Cửu đều âm ỹ nói thầm trong bụng, hoàng đế và thái hậu sao lại đột nhiên muốn y tiến cung, chẳng nhẽ chuyện Đại ma đầu lấy trộm đồ bị phát hiện? Không đúng nha, nếu thế thì phải tìm Đại ma đầu, chứ tìm y làm gì.

Hay là bởi vì ngày hôm qua Hoàng Phủ Thiên Niên ở trong Liên Sinh Điểm chơi một vòng, thối hoàng đế kia trong lòng có ý tưởng gì?

Tâm tư người đã khó đoán, tâm tư của thối hoàng đế lại càng khó đoán hơn.

Tiến cung thì tiến cung, dù sao Hoàng Phủ Thiên Niên cũng sẽ không ăn y, phía sau y còn có đường đường Lâm tướng quân, cho dù hoàng đế không bận tâm tới mặt mũi của Lâm tướng quân, thì cũng phải nhìn kim tự chiêu bài “Hiên Môn” sáng long lanh phía sau y.

Ý chỉ của hoàng đế không thể kháng được, y cũng chỉ có thể bình đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn thôi.

Người trong cung thúc dục cứ như quỷ chết đói, Lâm Cửu còn chưa kịp nói một tiếng với Đại ma đầu đã bị ép phải lên xe ngựa, theo người trong cung đi về hướng hoàng cung.

Từ Tây phổ đến hoàng cung, cho dù cưỡi ngựa cũng phải mất một canh giờ, bây giờ mới là tờ mờ sáng, sinh hoạt của người dân Hoàng Thành trôi qua rất thoải mái, người thức dậy lúc này cũng không nhiều, người trên đường tốp năm tốp ba, phần lớn còn chưa tỉnh lại từ trong giấc mộng ngọt ngào, kéo theo bước chân tản mạn đi tới đi lui trong thành.

Lâm Cửu nhô đầu ra ngoài màn hình, ngẩng đầu nhìn dương quang phía chân trời, ánh mắt không khỏi mị mị, sáng sớm khoan khoái thế này hẳn là nên ngủ thẳng một mạch đến giữa trưa mới thoải mái a, nghĩ đến y phải một mình đối mặt với hoàng đế cùng thái hậu, trong lòng Lâm Cửu bắt đầu vạn phần không tự nguyện cứ thấp thỏm không yên.

Trong lòng y ngàn lần vạn lần đều không muốn nhắc lên nửa điểm quan hệ gì với hoàng cung, rồi lại không biết sao hai vị quý nhân kia lại đột nhiên vội vã triệu y tiến cung.

Có kì mẫu tất có kì tử, nhi tử không phải thứ tốt, vậy người mẹ cũng chẳng phải tốt đẹp gì, đột nhiên gọi y tiến cung khẳng định không có ý tốt.

Đang suy nghĩ, Lâm Cửu đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng đến tột cùng là không thích hợp ở chỗ nào y không tìm ra, bốn phía im ắng vắng lặng, vẫn giống một buổi sáng bình thường như bao buổi khác, nhưng Lâm Cửu lại cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, không hiểu đứng ngồi không yên, giống như biết rõ bên người có bầy rập, nhưng lại không biết bầy rập ở chỗ nào.

Mới sáng sớm ngày hè, mọi người thời cổ đại thức dậy cũng hơi sớm đi, sao người trên đường trông cứ như là vẫn chưa tỉnh ngủ như vậy.

Đột nhiên trong nháy mắt, Lâm Cửu như nghe thấy thanh âm nào đó, giống như lưỡi dao sắc bén chém vào không khí —— mí mắt giật giật liên hồi, Lâm Cửu cả người nghiêng ra phía ngoài hô to: “Có thích khách!”

Ngay trong nháy mắt này, đột nhiên “hư hư hư” chính là mũi tên tiếng xé gió lao đi, một loạt mũi tên màu đen dài như bão táp biến mã xa thành một chú nhím khổng lồ, nếu không phải sau khi hợp tu với Diệt Thiên trực giác đã tăng lên, vừa rồi y coi như chạy nhanh, cho dù y có cực thánh chi thể, chỉ sợ cũng khó mà không bị tí thương tích nào.

Hơn nữa nhìn đầu mấy mũi tên kia, tất cả đều nhiễm xanh, rõ ràng là được bôi kịch độc.

Trong ngõ nhỏ đột nhiên xuất hiện một đám hắc y nhân che mặt, mấy người chưa tỉnh táo bộ trên đường lúc trước đột nhiên cũng nhảy lên, cầm đại đao trong tay chém về hướng Lâm Cửu.

Trận ám sát không hề có điềm báo phát sinh trong khoảnh khắc.

Trên Hoàng Thành, dưới chân thiên tử, vậy mà có người chặn đường ám sát, bất chấp thiên tử nổi giận, rốt cuộc ai lại hận y như thế, nhìn y không vừa mặt, mà muốn giết y a?

Người được trong cung phái tới tiếp Lâm Cửu dù sao cũng không phải là hạng ăn không ngồi rồi, mặc dù đột nhiên bị địch tập kích, nhưng không chút hoảng loạn, dưới chân mấy hộ vệ di động, nháy mắt đã bao vây lấy Lâm Cửu vừa nhảy khỏi xe ngựa, keeng keeng vang lên, ngân quang chớp động, từ bên hông rút ra đao kiếm sắc bén, vừa ra sức ngăn cản độc tiễn bay tới, vừa vội vàng hộ tống Lâm Cửu ra bên ngoài.

Hộ vệ tuy rằng dũng mãnh, nhưng vụ ám sát này tới quá đột ngột, mưa tiễn bay đến dày đặc, cho dù người có ba đầu sáu tay cũng khó mà tránh được tất cả độc tiễn, mới chỉ trong giây lát, đã có vài người hộ vệ thất tha thất thiếu ngã xuống mặt đất không biết sống chết ra sao.

Mưa tiễn vừa mới dừng lại, nhóm sát thủ như thủy triều dâng lên, hộ vệ cùng sát thủ ra sức chém giết, Lâm Cửu bị kéo chạy ra bên ngoài, hết thấy những việc này đều tới quá đột ngột, khi thấy máu của người khác tuôn ra, Lâm Cửu mới hiểu đã xảy ra chuyện gì, y gặp ám sát.

Đây không phải là phim truyền hình, cũng không phải điện ảnh, mà là đao kiếm huyết sát chân chân thực thực phát sinh trên người y, có người bị thương, có người chết, có người muốn đẩy y vào chỗ chết!

“Bảo vệ Lâm công tử! Rút lui! Mau rút lui!” Đầu lĩnh trong đội hộ vệ hét lớn một tiếng, đẩy người lần đầu tiên tận mắt thấy huyết tinh mà có chút ngẩn người – Lâm Cửu về phía thủ hạ của mình, còn mình thì giờ kiếm nhằm về hướng thích khách.

Hoàng Báo hung hăng cắn răng, đâm sát thủ này thế tới rào rạt, điệu bộ như vậy hiển nhiên là muốn giết sạch bọn họ không lưu người sống, hắn làm sao dự đoán được ngay tại sáng sớm thế này, hắn chỉ tiếp thu hoàng mệnh xuất cung tiếp người liền gặp ngay một đám sát thủ, hiện giờ muốn bảo trụ tính mạng các huynh đệ đã là không có khả năng, Hoàng Báo chỉ hy vọng Lâm Cửu có thể suôn sẻ mà còn sống trở về, không bồi nhọ sứ mệnh hoàng thượng giao cho hắn.

Nhưng hắn cũng biết, việc này thật sự quá khó khăn.

“Cuồng đồ lớn mật, ngay ở trong Hoàng Thành mà cũng dám làm càn!” Hét lớn một tiếng, Hoàng Báo lập tức chém ba người, như không muốn sống mà sát nhập trận doanh của địch nhân, nghe thấy tiếng kêu thảm của huynh đệ mà đau lòng không ngớt.

“A...” Một thanh kiếm mảnh như con tiểu xà đâm vào đầu gối Hoàng Báo, kiếm pháp tàn nhẫn mà vô sỉ, đòn công kích xảo quyết mà hạ lưu, Hoàng Báo thân bị trúng một kiếm nhìn cái chân nháy mắt mất đi tri giác của mình, trong đầu hiện ra một từ – Xà Kiếm Môn!

Xà Kiếm Môn, một trong bốn tổ chức ám sát lớn nhất trong thiên hạ, cho tới bây giờ chưa hề che giấu thân phận của mình, lấy xà kiếm làm dấu hiệu, vì tiền có thể giết bất cứ người nào người trong thiên hạ, chỉ cần có tiền, hắn có thể làm cho người một chuyện, mặc kệ là hoàng đế hay bình dân, không ai mà Xà Kiếm Môn không thể giết, công phu trong môn lấy âm hiểm độc ác để nổi danh.

Xong rồi, xong rồi, cứ nhiên lại là Xà Kiếm Môn... trong lòng Hoàng Báo đã không còn hy vọng gì, khó khăn tránh thoát xà kiếm đâm vào mặt hắn, Hoàng Báo lo lắng quay đầu lại nhìn, chỉ hy vọng thủ hạ đã hộ tống Lâm Cửu rời đi, ai dè hắn mới vừa quay đầu đã thấy ngay khuôn mặt tuần tú của Lâm công tử.

“Người bị thương, trên thân kiếm bôi độc! Mau ăn viên thuốc này đi —— ”

Nam tử này cứ nhiên lại chạy về đây! Chẳng lẽ đầu óc y có bệnh? Chẳng lẽ không biết rằng mệnh của y là do huynh đệ hắn dùng máu tươi để đổi lấy sao?! Hoàng Báo tức giận, quát to: “Cút! Người cút mau cho ta! Người không muốn sống nữa sao?!”

“Còn có khí lực rống, vậy không có vấn đề gì.” Lâm Cửu cũng không tức giận, thừa dịp Hoàng Báo rống to nhét chuẩn xác viên thuốc vào miệng Hoàng Báo.

“Người cứ ngồi yên ở chỗ này, ta sẽ không để cho các người chết dù chỉ một người, được cho người, có thể cầm máu giải độc, mau phân cho các huynh đệ bị thương.” Bỏ lại một câu khiến Hoàng Báo sững sờ, Lâm Cửu lướt qua Hoàng Báo đi về hướng bọn sát thủ.

Điên rồi! Thật sự là điên rồi! Người này chẳng lẽ nghĩ muốn lấy một chấn mười? Hay là nghĩ mình chết thì có thể cứu được mọi người? Hoàng Báo chịu đau sử dụng kiếm chống đỡ thân thể, cầm trong tay lọ được Lâm Cửu vừa đưa cho hắn, kinh ngạc nhìn vị mỹ nam tử thoát nhìn yếu đuối kia, người nọ đang làm gì?!

“Từ từ, các người không phải muốn giết ta sao? Vậy cứ hướng đến mình ta là được rồi! Lâm Cửu ta ngay tại đây!” Sững sờ chỉ là vì sự tình phát sinh quá đột ngột, cũng không có nghĩa Lâm Cửu y là người sợ chuyện này, là người nhất gan, là người có thể trở mặt nhìn người khác vì mình mà hy sinh!

“Viu viu —— ”

Hai thanh xà kiếm đâm về hướng Lâm Cửu, trong mắt người ngoài là động tác nhanh vô cùng, nhưng trong mắt Lâm Cửu thì thông thả muốn chết, giống như xem phim điện ảnh ấn vào nút quay chậm, Lâm Cửu chuẩn xác thấy rõ kiếm thế và động tác của người tới, dễ dàng né tránh công kích của hai thanh xà kiếm, tay tạo thành chưởng thế bồ ra, đánh cho hai người hôn mê bất tỉnh.

Tất cả động tác đều chặt chẽ liền mạch, lưu loát vô cùng, khiến đám người Hoàng Báo sững sờ tại chỗ, Lâm hoạ thuỷ hành vi phóng đảng trong lời đồn cứ nhiên biết vô công?!

Lâm Cửu chung quy vẫn không muốn giết người, mấy tên thích khách không phải bị Lâm Cửu điểm huyết đạo thì là đánh ngất, Xà Kiếm Môn tiếng tăm lừng lẫy tới trước mặt Lâm Cửu bị chế phục dễ dàng như

một đám tiểu hài tử, chúng hộ vệ bị thương thấy vậy cũng kích động vạn phần, nhịn không được vì vị Lâm công tử tựa tiên nhân này mà hô lên “Hay”.

“Hừ! Ranh con, dám can đảm giết người của ta, chịu chết đi!” Một tiếng quát lớn, không biết từ đâu xuất hiện một lão đầu, bàn tay khô gầy giống như thiết chú*(rắn chắc như thiết) hung hãn đánh lên lưng Lâm Cửu, đám người Hoàng Báo đồng tử như muốn nứt ra, quát to: “Xà Kiếm Môn vô sỉ!”

Nhưng mà đáng ngạc nhiên chính là, Lâm Cửu không như mọi người vẫn tưởng tượng bị đánh một phát là thất linh bát lạc, y vẫn hoàn toàn chỉnh chỉnh không sút mẻ như trước, chẳng qua là bị lão đầu tử này âm ngoan đánh lên một chưởng, Lâm Cửu cảm thấy từ phía sau lưng truyền đến đau đớn, trong miệng vị rỉ sắt tràn ngập, đợi sau khi ổn định thân hình, một ngụm máu tươi liền phun ra.

Lão nhân giật mình nhìn Lâm Cửu, một chưởng kia của lão chính là dùng cả mười thành công lực, người trẻ tuổi này cư nhiên có thể thụ một chưởng này không chết mà chỉ ới ra một ngụm máu tươi?!

Lão nhân khiếp sợ không thôi, một chưởng này của lão, dù là chưởng môn cũng không dám đón đỡ.

Người này đến tốt cùng là ai, vì sao lại có công lực thâm hậu như vậy? Tuyệt đối không thể để người này sống sót! Âm thầm hạ quyết tâm, lão nhân hét lớn một tiếng áp sát đến, xà kiếm âm ngoan cay độc đâm về phía Lâm Cửu, hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Cửu tràn ngập màu đỏ tươi khủng bố: “Tiểu tử, nạp mệnh đi!”

“Nạp – mệnh – con – mịa – người!” Lâm Cửu mắng to một câu, một chưởng vừa rồi quả thực lợi hại, thậm chí còn lợi hại hơn cả một chưởng y trúng ở đầu thú tràng trong Ân Đô, dù rằng y vẫn có thể hành động đánh nhau, dù rằng y có thể cảm nhận được vết thương trên thân thể đang nhanh chóng khép lại, nhưng mà một chưởng vừa rồi, Lâm Cửu tựa hồ nghe thấy tiếng xương cốt mình vỡ vụn phía sau lưng.

Phòng ngự của cực thánh chi thể và khả năng khép lại rất mạnh, nhưng cũng không có nghĩa là Lâm Cửu không cảm thấy đau đớn, mới một chốc kia, Lâm Cửu thiếu chút nữa là lăn ra té xỉu.

Hiện giờ Diệt Thiên không ở bên, y chỉ có thể dựa vào chính mình, y cũng không thể luôn chờ người khác đến cứu, âm thầm cắn răng, Lâm Cửu vận hai cỗ chân khí chính tà trong cơ thể, lòng bàn tay ngưng tụ phương pháp giết người Diệt Thiên truyền thụ, hiện giờ y biết y không thể không giết người tước mắt, nếu không chẳng những y phải chết, mà những hộ vệ này cũng trốn không thoát.

“Chết đi!” Hét lớn một tiếng, nhìn như Lâm Cửu ra một chưởng tùy ý nhưng kì thực đã ngưng tụ một ngọn lửa màu đen nhàn nhạt trong lòng bàn tay, chưởng phong đánh đến, lão đầu tử cũng lập tức đâm kiếm về hướng lòng bàn tay của Lâm Cửu, nhưng giống như là kiếm đâm vào vũng bùn, từ mũi kiếm đến thân kiếm dần dần biến mất.

Người khác có lẽ không thấy rõ, nhưng lão thấy rất rõ ràng, kiếm của lão bị chưởng pháp của người trẻ tuổi này hoá thành tro, phải là loại võ công tà dị đáng sợ gì mới có thể làm được như vậy?!

Đáng tiếc đời này lão đều không có cơ hội để biết được đáp án.

Thậm chí còn không có một tiếng gào thét hấp hối, lão đầu tử liền chết dưới một chưởng của Lâm Cửu, ngực xuất hiện một lỗ hổng thật to, nội tạng trong cơ thể đều không thấy, giống như đã tiêu thất vào hư không, ngực trở nên trống hươ trống hoác, mà từ ngực bắt đầu, cả thân thể dần dần biến mất từng chút từng chút một, biến mất trong không khí không lưu một mảnh tro tàn.

Một màn này, không chỉ có đám người Hoàng Báo ngây ngẩn, đến ngay cả Lâm Cửu cũng sửng sò, y không biết phương pháp giết người Diệt Thiên truyền thụ cho y lại tàn nhẫn như thế, tà dị như thế, có thể đốt cháy người ta đến một mảnh tro cũng không còn.

Một người rành rành, cứ như vậy mà biến mất trước mặt y.

“Ta... ta giết người.” Lâm Cửu không thể tin được mở to hai mắt của mình, y thở gấp, cúi đầu nhìn bàn tay sạch sẽ của mình, hai bàn tay này thậm chí còn không dính một giọt máu liền đã dễ dàng giết chết một người.

Áp lực chợt biến mất, Lâm Cửu như trút được gánh nặng, cảm thấy hoa mắt lão đảo, một trận mỗi một như đào sơn đảo hải đột nhiên đánh úp lại, Lâm Cửu chợt ngã về phía sau.

Không có mặt đất cứng ngắt lạnh như băng, nam tử rơi vào một vòng tay lạnh lạnh nhưng lại khiến y có cảm giác vô cùng an toàn, ngẩng đầu nhìn ngân phát nam nhân dưới phản quang như có chút không thật, Lâm Cửu khoé miệng cong lên một nụ cười cứng ngắt: “Người đã đến rồi...”

Trước khi Lâm Cửu hôn mê, Diệt Thiên nghe thấy một câu nói cuối cùng của Lâm Cửu: “Cứu bọn họ...”

Nghe được ba chữ này, trường tụ che giấu ngọn lửa màu đen trong lòng bàn tay dần dần tiêu tán, Diệt Thiên quay đầu lại nhìn đám hộ vệ vẫn còn đang bị vây trong trạng thái khiếp sợ, rồi sau đó lại đặt tầm mắt lên người những tên thích khách đã bị Lâm Cửu điểm huyết hoặc đánh chết.

Ánh mắt lạnh đi...

101. Chương 101 - Sát Nhân Nhân Sát

Cơn gió mát lạnh chậm chậm thổi qua, mang đến sự ẩm áp như thấm vào ruột gan, một chút ngọt ngào pha lẫn với mùi máu tươi nhàn nhạt, khiến người ta nhìn không được muốn liếm liếm đôi môi khô khốc, nhưng mà đợi đến lúc y muốn vươn đầu lưỡi liếm, lại phát hiện môi mình đang run rẩy từng trận.

Ánh nắng thực ẩm áp, bầu trời cũng thực trong xanh.

Đám thích khách đã bị bắt hết lại, không lâu sau đó vệ binh cũng nghe thấy tin tức mà đến, trong con phố nhìn như yên tĩnh an toàn, Hoàng Báo lại không hiểu mà cảm thấy khẩn trương sợ hãi, rõ ràng tất cả đều đã xong, nhưng sát khí vô hình lạnh như băng tràn ngập trong không khí, lại khiến hắn lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi từ trong xương tủy.

Đến tốt cũng là xảy ra chuyện gì? Vì sao hắn lại cảm thấy sợ hãi khó chịu như vậy? Sợ hãi đến mức muốn lập tức chấm dứt tính mạng của mình ——

Hoàng Báo thở gấp từng ngụm từng ngụm, khó khăn ngẩng đầu nhìn ánh mắt của ngân phát nam tử vận bạch y đứng xa xa, khi ánh mắt chạm đến một màu trắng như một đạo ánh sáng băng lãnh đâm mù mắt, trong giây lát, đồng tử co rút lại, Hoàng Báo kêu lên một tiếng đau đớn rồi té xỉu trên mặt đất, đến tận lúc này hắn mới phát hiện, vừa rồi ngoại trừ hắn ra tất cả các hộ vệ khác đều đã té xỉu.

Phía trên Hoàng Thành, dưới chân thiên tử, Lâm Cửu bị tập kích.

Tuy rằng nhiều ngày nay Lâm Cửu là nhân vật điểm nóng trong Hoàng Thành, nhưng mặc kệ là sống lại hay khai điểm ngầm thơ, chưa từng chấn động như chuyện bị tập kích lần này.

Trị an của Hoàng Thành vô cùng tốt, tuy rằng con dân Hoàng Phủ Đế Quốc xưa nay đều thượng võ, nhưng nếu là có ân oán với nhau phần lớn đều lựa chọn quyết đấu công bằng, mà không phải nháo ầm ỹ giữa ban ngày ban mặt, càng đừng nói đến việc thuê thích khách đến ám sát đại công tử Lâm Cửu của đương kim đại tướng quân, mà Lâm Cửu kia còn là quan môn đệ tử của đại chương môn Hiền Môn, đường đường là sư đệ Thánh Giả.

Việc này không thể nghi ngờ đã chạm đến điểm mấu chốt của Hiền Môn và triều đình, cực kì xúc phạm thể diện của Hoàng Phủ Thiên Niên, cơ quan quốc gia nhanh chóng chuyển động, không đến vài ngày đã tra ra người thuê Xà Kiếm Môn ám sát Lâm Cửu —— cư nhiên lại chính là tên công tử ăn chơi cách đó không lâu từng có tranh chấp với Lâm Cửu ở Thuý Trúc Cư.

Để bình ổn tức giận Lâm gia và Hiền Môn, Hoàng Phủ Thiên Niên làm việc rất nhanh gọn, nhanh chóng bắt người, nhanh chóng thẩm vấn, nhanh chóng giam giữ, mới chỉ qua vài ngày, sự việc Lâm công tử bị tập kích chấn kinh trong ngoài Hoàng Thành đã hạ màn.

Con dân Hoàng Thành đều ngầm suy đoán, công tử ăn chơi kia đến tốt cùng là có thâm cừu đại hận gì với Lâm công tử, mà lại không tiếc tiêu phí một số tiền khổng lồ để thuê sát thủ, triều đình đưa ra lời giải thích, đưa ra kết quả, thật là tầng tầng đáng ngờ.

Vụ ám sát này phát sinh quá nhanh, lại cũng chấm dứt quá nhanh, trong mắt những người sáng suốt, cảm thấy kinh ngạc nhưng lại không biết ai mới là hung thủ chân chính.

May mắn chính là, tuy rằng Lâm Cửu bị thương nhưng không có trở ngại gì, lúc ấy vừa lúc Thánh Giả Tiểu Thiên đuổi tới mới cứu được mọi người.

Phóng nhãn khắp thiên hạ, tính trong Hoàng Phủ Đế Quốc, Lâm Cửu thật sự không tính là đại nhân vật gì, cho dù trên đầu có đội cái mũ xinh đẹp Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Đệ tử Hiền Môn, nhưng lực ảnh hưởng của y thật sự chẳng đáng kể, nhưng cũng không đồng nghĩa, mệnh của Lâm Cửu này có thể để người ta tùy tiện lấy đi.

Chẳng qua là người đứng phía sau màn muốn lấy tính mạng Lâm Cửu có lẽ không dự đoán được, tiểu nhân vật như Lâm Cửu lại có vận khí tốt như vậy, cho dù phái Xà Kiếm Môn – một trong bốn tổ chức ám sát lớn nhất thiên hạ, cũng không dễ dàng giết chết Lâm Cửu, sau đó cư nhiên lại được Thánh Giả đến cứu.

Nhưng chủ mưu trong lòng vẫn có nghi hoặc, những sát thủ Xà Kiếm Môn phái đi ám sát không ai còn sống, có lẽ bọn họ có thể tin những người này bị mấy tên tiểu binh tiểu tướng hoàng thượng phái đi đón Lâm Cửu giết chết, những một trong các trưởng lão của Xà Kiếm Môn lại đi nơi nào?

Cứ như đột nhiên bốc hơi vậy, vô tung vô ảnh, ngay đến thi thể cũng không tìm thấy, từ nay về sau biến mất khỏi nhân thế.

Ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngay cả đương sự cũng không thể tự nói rõ.

Người ngoài cũng không biết, đám người Hoàng Báo sau khi tỉnh lại trầm miệng một lời nói ngày đó bọn họ khó khăn ngăn chặn sát thủ, rồi sau đó một người toàn thân bao phủ trong tấm áo choàng đen giết chết thích khách Xà Kiếm Môn, sau thì Thánh Giả Tiểu Thiên chạy tới, hắc y nhân kia liền rời đi, Lâm công tử cũng được cứu.

Người toàn thân bao phủ trong áo choàng đen? Chẳng lẽ là Đại ma đầu Diệt Thiên mà giang hồ vẫn đồn đãi sao? Mọi người cũng chỉ có thể suy đoán, nhưng cũng không hiểu, nếu người cứu Lâm Cửu đích thật là Đại ma đầu Diệt Thiên, vậy vì sao Đại ma đầu phải cứu Lâm Cửu, Lâm Cửu và Đại ma đầu có quan hệ gì?

Sắp xếp lại chuyện tình rắc rối phức tạp, manh mối giết người tới hoàn khổ công tử từng có tranh chấp với Lâm Cửu rồi bị chặn đứt, để tránh sự việc ngày càng khuếch trương, Hoàng Phủ Thiên Niên quả quyết sẽ giải án này, nhưng trước hết, còn phải chờ sau khi Lâm Cửu tỉnh, thương thế lành lại rồi mới có thể định đoạt.

Sau khi phát sinh chuyện ngày đó, Hoàng Phủ Thiên Niên hạ lệnh đưa Lâm Cửu vào cung dưỡng thương.

...

...

“Ta đã làm pháp thuật mê hoặc cho mấy tên hộ vệ nhìn thấy người dùng võ, hiện giờ trong mắt bọn họ, người giết thích khách Xà Kiếm Môn là ta, mà không phải người.” Cùng Lâm Cửu tiến cung, Diệt Thiên ngồi bên giường nhìn nam tử nằm dưỡng thương trên giường, vươn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc dài của người nọ, nói: “Tạm thời không thể để người khác biết người biết võ công.”

Ngày đó nếu không phải vì câu cuối cùng trước khi Lâm Cửu hôn mê, Diệt Thiên có lẽ đã sớm đốt hết bọn họ thành tro, giết sạch sẽ để tránh hậu hoạn, mà không phải là chỉ lấy mệnh bọn thích khách này, lưu lại tính mạng đám người Hoàng Báo.

Nhưng nhóm người Hoàng Báo đã thấy qua công phu bảo mệnh của Lâm Cửu, sự việc này, Diệt Thiên sẽ không cho phép tồn tại, cuối cùng sửa lại trí nhớ của mọi người, để thân phận hiện giờ của hắn gánh vác việc giết người của Lâm Cửu.

Đối với chuyện này, Diệt Thiên ngược lại tỏ ra chẳng có gì, dù sao những người kia cũng đáng chết, tóm lại đều phải chết, trước tiên thả ra tin đồn cảnh cáo một chút mấy tên muốn tiền không muốn mạng này cũng không hoàn toàn là vô ích.

Nhưng mà y... có chút mất hứng.

“Diệt Thiên, người nói xem ai lại hận ta đến mức muốn tính mạng của ta a?” Dưới tấm chăn mỏng nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của nam nhân, Lâm Cửu từ từ nhắm hai mắt lại, cảm giác vừa đi dạo một vòng quanh quỹ môn quan cũng không dễ chịu, mà y, cũng vào ngày bị tập kích đã tự tay giết chết một người, một khắc kia, y không biết sau này y còn có thể không tiếp tục dùng tay mình chấm dứt tính mạng của người khác nữa hay không.

Cúi người hôn lên trán nam tử, ma đầu thân nhiên nói: “Ngủ đi.”

“Vậy người bồi ta.” Mở to mắt, Lâm Cửu cười nhìn về phía ma đầu.

Cởi áo khoác, Diệt Thiên ngồi lên giường, Lâm Cửu xê dịch vị trí dựa vào lòng ma đầu, hai tay ôm cánh tay Diệt Thiên, đặt lên hai bên má nhẹ nhàng cọ cọ, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần có ma đầu này ở bên người, cái gì cũng không còn trở nên trọng yếu, nhưng Lâm Cửu vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu.

“Thối hoàng đế nhất định là biết ai muốn giết ta.” Rầu rĩ nói, cũng chỉ ở trước mặt Diệt Thiên, Lâm Cửu mới có thể nói những lời từ tận trong tim, “Hắn nhất định biết, giống như hai năm trước ta nhảy sông, hắn cũng biết ai ở giữa gây khó dễ, dù sao thì ta cũng chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng.”

“Ta không quan tâm Hoàng Phủ Thiên Niên có coi trọng ta hay không, ta cũng không hiếm lạ sự coi trọng của hắn, ta chỉ không phục, dựa vào cái gì mạng của ta không là mạng, dựa vào cái gì luôn luôn sẽ có một ít người tùy ý làm bậy, đập lên tính mệnh của kẻ khác.” Lâm Cửu phát tiết bức tức, y lúc này bị tập kích bị thương, may mắn là hộ vệ không ai bị chết, mà nếu không phải y có cực thánh chi thể, được Diệt Thiên truyền thụ võ công, thì chỉ cần một câu của người sai sử phía sau, không biết sẽ có bao nhiêu người phải táng thân, không biết sẽ có bao nhiêu hài tử sẽ mất đi người nhà...

Những người đó vĩnh viễn đều không thể hiểu, một hài tử cơ khổ không nơi nương tựa, một mình tự gánh vác hết thảy mà lớn lên, là chuyện bị ai cỡ nào.

Tiền tài quyền lực có thể truy cầu, mà có vài thứ, một khi mất đi thì suốt đời đều không thể trở lại.

Lâm Cửu tức giận, tức giận tên thối hoàng đế Hoàng Phủ Thiên Niên bao che người thân, tức giận người sai sử phía sau màn lãnh huyết vô tình, tức giận hết thảy bất công bất chính trên thế gian này.

“Diệt Thiên, sau này chúng ta cùng đi du ngoạn thiên hạ được không?” Bài khai ngón tay của ma, từng ngón từng ngón đan với ngón tay của mình, Lâm Cửu nhắm mắt lại thì thào nói: “Tiêu dao khoái hoạt, tiêu sái thoải mái, trên trời dưới đất, đại giang nam bắc, ta đều muốn cùng người đi một lần, mãi cho đến lúc già, mãi cho đến lúc chết...”

Nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nam tử, Diệt Thiên lắng lắng nghe Lâm Cửu nói, sau một lúc, nam tử trong lòng truyền đến tiếng hít thở đều đều, Lâm Cửu giống như một con đại miêu cuộn lại trong lòng hắn mà ngủ, mười ngón tay gắt gao đan vào nhau, hàm ý cả cuộc đời này vĩnh viễn không phân li.

“Trên trời dưới đất, đại giang nam bắc...” Trong mắt hiện lên tiểu y nhân nhạt, Diệt Thiên cúi đầu nhìn nam tử đã say ngủ trong lòng hắn.

Là hắn gần đây quá nhân từ, hay là tên kia quá ngu ngốc?

Đấu thú tràng ở Ân đô, ám sát trong Hoàng Thành, thứ nên trả giá đại giới, chung quy vẫn phải trả giá.

Hắn muốn giết người, giờ đây không thể có ai có thể ngăn cản cho dù là Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không được.

102. Chương 102 - Cái Tát

“Ba ——”

Một tiếng tát vang dội đánh lên mặt nữ tử, các cung nữ thái giám đứng bên cạnh im như thóc, đầu cúi xuống thấp thật thấp, như muốn mau mau vùi vào trong, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy qua hoàng

thượng phát hoả lớn như vậy, càng không biết vì sao đột nhiên hôm nay hoàng thượng lại tới đây, không nói một câu liên cho Lệ phi – người đang mang thai trong bụng một cái bạt tai rồi sau đó xoay người rời đi.

“Hoàng thượng, thần thiếp sai rồi, thần thiếp sai rồi...”

Phía trong cánh cửa, quý phi bùng mặt khóc nức nở nước mắt tuôn như suối, nhìn bóng dáng của người nắm quyền cao nhất Hoàng Phủ Đế Quốc càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt nàng, giờ khắc này, nàng như đã thấy được tương lai của mình, mất đi sủng ái của hoàng đế, ở trong cung thê lương vượt qua tuổi già, nếu không phải nàng đang mang thai, Hoàng Phủ Thiên Niên lại chỉ đơn giản đánh nàng một cái tát thôi sao?

Nữ tử quỳ trên mặt đất gào khóc, cung nữ thái giám đứng bên hai mắt nhìn nhau, không biết phải làm sao, duy nhất biết đến chính là bọn họ cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không nhìn thấy.

Rời khỏi tầm cung của Lệ phi, Hoàng Phủ Thiên Niên mặt lạnh trực tiếp tới cung của trưởng công chúa, vẻ mặt phần nộ lạnh lùng của hoàng đế dọa đến đám hạ nhân trong cung trưởng công chúa, thấy Hoàng Phủ Thiên Niên, mọi người đều quỳ rạp xuống đất dập đầu, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không thèm liếc nhìn một cái, trực tiếp đi vào điện của trưởng công chúa Hoàng Phủ Thiên Hạ.

“Thiên Hạ!” Quát lạnh một tiếng, nhắc chân vượt qua bậc cửa, Hoàng Phủ Thiên Niên liền thấy được người tỷ tỷ mỹ – diễm kia của hắn, cùng thái hậu – nữ nhân luôn sủng nịch mình.

Thấy thái hậu đã ở trong, vẻ tức giận trên mặt Hoàng Phủ Thiên Niên cũng thu lại vài phần, tiến lên nói: “Thái hậu đã ở đây.”

“Hoàng thượng.” Hoàng Phủ Thiên Hạ nhàn nhạt cười, thi lễ với Hoàng Phủ Thiên Niên, trên gương mặt tựa như bông hoa anh đào lộ ra ý cười ngọt ngào, thanh âm mềm mại dễ nghe: “Hoàng thượng sao lại có thời gian đến thăm cung quạnh quẽ này của ta a?”

Hoàng Phủ Thiên Niên thản nhiên nhìn vào mặt Hoàng Phủ Thiên Hạ, lạnh lùng nói: “Trẫm vì sao tới đây, trong lòng hoàng tỷ chẳng phải đã rõ ràng rồi sao?”

“Thứ Thiên Hạ ngu dốt, vẫn thỉnh hoàng thượng nói rõ.” Hoàng Phủ Thiên Hạ mỉm cười trả lời, quang mang trong mắt cũng lạnh đi.

Nhìn thấy cảnh tỷ đệ cãi nhau, thái hậu thở dài nói: “Hoàng thượng, việc này không cần tiếp tục nói nữa, cần nói ai gia cũng đã nói qua với Thiên Hạ.” Làm ra loại sự tình này, trong lòng thái hậu cũng cảm thấy không hề vui vẻ, nhưng một người là quý phi đang hoài thai, một người là nữ nhi nàng yêu thương nhất, thái hậu cũng chỉ có thể mắng một câu, chung quy không thể đẩy hai người này ra ngoài được, đó mới thực sự là phá huỷ thanh danh của hoàng gia.

“Thái hậu không nên tiếp tục che giấu cho Thiên Hạ mới phải.” Chắp tay sau lưng, Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ nhìn vào mặt Hoàng Phủ Thiên Hạ, thản nhiên nói: “Việc hôn nhân của Hoàng Phủ Đế Quốc và Trung Thiên Quốc trẫm đã định, hoàng tỷ chờ đầu xuân sang năm lên đường đi Trung Thiên Quốc đi!” Nói xong, Hoàng Phủ Thiên Niên liền nhanh chóng xoay người rời đi.

Giữa đêm khuya, trong cung điện của trưởng công chúa tuôn ra tiếng chửi mắng của Hoàng Phủ Thiên Hạ: “Hoàng Phủ Thiên Niên! Người cư nhiên lại muốn ta đi hoà thân! Mẫu hậu, nữ nhi không đi, nữ nhi không đi ——”

“Sao hắn có thể đối xử với ta như vậy, ta làm sai cái gì?! Ta cái gì cũng không làm!”

Đúng vậy, nàng cái gì cũng không làm, chỉ là vừa vặn thổi thổi ít gió bên tai Lệ Phi, liền đủ để Lệ Phi bị quý ám mà muốn giết chết Lâm Cửu, lại thuận miệng ở bên tai nói ra tin tức của bốn tổ chức ám sát lớn nhất trong thiên hạ, tùy ý nói ra câu chuyện nào đó đã từng phát sinh vào hai năm trước mà thôi.

“Thiên Hạ a, mọi việc đều phải lấy đại cục làm trọng, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, khó có thể nào quân vương của Trung Thiên Quốc lại không xứng với con chứ?”

Hoàng thượng đi rồi, thái hậu cũng rời đi, Hoàng Phủ Thiên Hạ gơ tay áo lên nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt vương trên mặt, thống khổ và đau thương trên khuôn mặt biến mất không còn lưu lại dấu tích.

“Cút hết đi!” Khẽ quát một tiếng, trưởng công chúa ra lệnh cho đám hạ nhân trong điện ra lui ra ngoài, đại môn vừa đóng, một mình lưu lại trong phòng.

Ngồi trước bàn trang điểm ngắm nhìn mình trong gương, cầm lược lên nhẹ nhàng chải mái tóc dài màu đen như tảo biển của mình, khoé miệng Hoàng Phủ Thiên Hạ khẽ cong lên ý cười nhàn nhạt, thần nhiên nói: “Lệ phi kia thực ngu xuẩn, việc gì cũng làm không xong, hoàng thượng a hoàng thượng, hoàng đệ thân ái nhất của ta, người người yêu, vĩnh viễn đều chỉ có một mình người mà thôi.”

Buông lược, nữ tử đang định cầm lấy bút mi khi nhìn vào trong gương thấy một thân ảnh không biết xuất hiện ở trong phòng nàng từ lúc nào, chân mày thoáng chốc nhiễm một tiểu ý ngọt ngào xinh đẹp quyến rũ, ôn nhu nói: “Chàng cũng đến mừng ta?”

“Ha ha, chọc giận chàng rồi đi, làm nam tử của chàng bị thương, làm cho người cùng hợp tu luyện công với chàng bị thương, chắc chắn chắc, hôm nay lại có kẻ nào có lá gan lớn như vậy, dám chọc giận đường đường Đại ma đầu...” Tiểu ý trên mặt đông lạnh, Hoàng Phủ Thiên Hạ đột nhiên xoay người nhìn chằm chằm nam tử, hung ác gào lên: “Vì sao, vì sao chàng muốn cứu y! Vì sao y lại trở thành sư đệ của chàng! Vì sao chàng muốn dẫn y trở về! Vì sao, đây đều là vì sao! Diệt Thiên chàng nói cho ta biết, y chỉ là một quân cờ của chàng thôi, đúng không?”

“Ngu xuẩn lại điên khùng, người vẫn luôn không chút tiến bộ nào như vậy.” Đối với cơn điên của Hoàng Phủ Thiên Hạ, nam tử xuất hiện trong phòng trưởng công chúa vẫn chỉ lấy thái độ miệt thị và lạnh lùng đáp lại.

Trên đời này không người nào biết, trưởng công chúa Hoàng Phủ Đế Quốc cư nhiên lại quen biết Đại ma đầu Diệt Thiên.

“Chàng cũng biết yêu sao? Chàng cũng sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng sao? Ha ha ha... thật sự là thiên hạ kì vãn.” Giống như một người điên, Hoàng Phủ Thiên Hạ khóc lại cười, cười rồi giận, lúc này lại khôi phục bình tĩnh, ngẩng ngốc nhìn Diệt Thiên đứng cách đó không xa nói, “Ta chính là chán ghét tiểu tử họ Lâm kia, ta chính là muốn y chết.”

“Hai năm trước ta có thể dễ dàng giết y, hiện tại ta cũng có thể.” Hoàng Phủ Thiên Hạ nhẹ than một tiếng, bị ai gõ hàm dưới nói: “Ta chán ghét y, từ nhỏ đến lớn, y vẫn luôn có thể dễ dàng đạt được sự yêu thích của hoàng huynh hoàng đệ, sau này Hoàng Phủ Thiên Niên không cần y, ta quả thật cao hứng giống như bay lên trời, mà nếu y chết, ta sẽ càng cao hứng hơn, ha ha.”

“Sau đó ta giết y, chỉ cần bảo một người ở phía sau đẩy nhẹ Lâm Cửu một cái, y liền ngã xuống hồ, y đã chết, nhưng mà lại sống lại...” Nói đến đây, nữ tử phát ra từng tiếng nghiến răng cay độc, gắt gao nhìn chằm chằm Diệt Thiên: “Y sống! Y còn sống trở về! Giống như ma quỷ âm hồn không tiêu tan, năm đó y cướp đi sự sủng ái của hoàng huynh hoàng đệ, hiện giờ lại muốn cướp chàng đi, ta hận y, ta hận không thể giết y ngàn lần vạn lần!”

Giống như nổi điên mà hét lớn, Hoàng Phủ Thiên Hạ ngửa đầu cười phá lên: “Ha ha ha... Diệt Thiên... Diệt Thiên ta van cầu chàng, để ta giết y, để ta giết ——”

“Ba ——”

Vang trong phòng, một tiếng tát thanh thủy khiến hết thảy trở về yên tĩnh.

Bưng lấy gò má của mình, Hoàng Phủ Thiên Hạ lẳng lặng nhìn mặt đất, từ khoé miệng từng giọt máu tích tích giỏ xuống mặt đất, đỏ tươi lại chói mắt.

Làm như cực kì uỷ khuất bụm lấy má, Hoàng Phủ Thiên Hạ phát ra tiếng khóc nức nở, từ trên ghé lập tức ngã xuống quỳ gối trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Chàng đánh ta, chàng vì y đánh ta, ta rất hận rất hận y, rất hận rất hận...”

“Diệt Thiên, vì sao chàng không nói lời nào?” Nữ tử ngẩng đầu nhìn nam tử vẫn đứng ở chỗ xa xa như chưa hề động, nước mắt buồn bã, thanh âm bi thương: “Chàng giận ta phải không? Đừng không để ý tới ta, đừng giận ta, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta cũng không dám nữa.”

“Chàng đánh ta đi, chàng đánh ta thế nào cũng được, đứng rời khỏi ta, đừng vứt bỏ ta.” Quỳ trên mặt đất dùng hai tay chống thân một chút một chút nhích về phía nam tử, Hoàng Phủ Thiên Hạ vừa khóc vừa cầu

xin: “Vì chàng ta có thể buông tha hết thấy, ta có thể làm bất cứ chuyện gì, ta có thể giết chết Hoàng Phủ Thiên Niên, ta có thể giết chết mẫu hậu, ta có thể giết bất luận kẻ nào....”

“Ta sai rồi, ta không dám nữa, chàng đừng không để ý tới ta được không, nếu chàng muốn rời đi, hãy giết ta đi, ta tình nguyện chết cũng không muốn chàng rời khỏi ta, nguyện vọng lớn nhất cuộc đời này của ta, chính là được chết trong vòng tay chàng...” Nói xong những lời điên cuồng, trưởng công chúa cao cao tại thượng lúc này lại giống như một tên nô bộc đã đánh mất tôn nghiêm quỳ gối dưới chân ma đầu, cúi đầu, van xin.

Quỳ bò trên mặt đất vươn tay bắt được chân nam tử, Hoàng Phủ Thiên Hạ khóc không thành tiếng.

Diệt Thiên lạnh lùng nhìn nữ tử phủ phục dưới chân mình, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, thanh âm không kiên nhẫn lạnh lùng nói: “Ngu xuẩn.” Sau đó lui từng bước về phía sau tránh được Hoàng Phủ Thiên Hạ chạm vào, xoay người đưa lưng về phía nữ tử nói: “Không có lần sau, ta cần chính là sự phục tùng của người, một con rối, người hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Hoàng Phủ Thiên Hạ nhẹ giọng đáp, nghe thấy lời Diệt Thiên nói, trên mặt nàng lại hiện ra tiểu ý nhè nhẹ: “Chàng bảo ta làm gì thì ta sẽ làm cái đó, Thiên Hạ nguyện làm con rối của chàng, nguyện ý cả đời đều phủ phục dưới chân chàng.”

“Thiên Hạ cũng không dám tự ý chủ trương nữa, ta là con rối của chàng, con rối của chàng...”

Người đã rời đi, Hoàng Phủ Thiên Hạ vẫn như điên điên khùng khùng ngây ngất trong cuộc đối thoại ban nãy, một mình ngồi dưới đất lẩm bà lẩm bẩm, cười điên dại: “Chuyện gì cũng đều có thể làm, chỉ cần là chàng muốn, Thiên Hạ cho dù có phải chết không nơi chôn thân cũng muốn giúp chàng đạt được...”

103. Chương 103 - Chết

Lệ phi nương nương đứng lo lắng, Lâm Cửu kia chỉ là một nhân vật râu ria, Lâm tướng quân bị thương hiện giờ như một phế nhân căn bản không thể xông pha chiến trường, nhưng người thì khác, người chính là phi tử của hoàng thượng, là nữ nhi của trọng thần trong triều, hiện giờ người lại đang mang long thai, sau này nếu hạ sinh được hoàng tử, cho dù hôm nay hoàng thượng bất mãn với người, mẫu bằng tử quý*, hoàng thượng nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý hảo hảo đối đãi với người.” Nhũ mẫu – người theo Lệ phi tiến cung ở bên cạnh an ủi Lệ phi đang khóc nỉ non.

*Mẫu bằng tử quý: ý nói mẹ nhờ con mà phú quý

“Nhưng vừa rồi hoàng thượng, hoàng thượng tức giận nhiều như vậy, còn đánh ta, từ trước đến giờ Hoàng thượng chưa từng đánh ta.” Dùng chiếc khăn lụa lau lau nước mắt, Lệ phi vuốt ve cái bụng hơi nhô lên của mình nói: “Nếu thật như người nói thì thật tốt, nhưng nhờ là nữ nhi...” Trên mặt lộ ra biểu tình bi thương, Lệ phi lại cúi đầu muốn khóc.

Sau khi nói chuyện một lúc, Lệ phi cũng có chút mệt mỏi, nhũ mẫu đóng cửa lại, sai người canh giữ bên ngoài chu đáo, sau đó cũng trở về ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, nhũ mẫu vẫn giống như bình thường trước tiên sai người hầu hạ Lệ phi rời giường, còn mình thì vội vàng dùng nước ấm lau mặt, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng la thất kinh của cung nữ.

“Kêu la cái gì, đừng làm ồn đến Lệ phi nương nương.” Nhũ mẫu không vui quát.

“Không xong rồi! Không xong rồi... nương nương... Lệ phi nương nương thất cố!”

...

...

“Ắt xì! Ắt xì!” Liên tục hắt xì hai cái, Lâm Cửu hắc hắc cười gượng, có chút ngượng ngùng bụm miệng mình lại, sát sát cái mũi, ma đầu nào đó nằm ở phía trên khe nhú mày, ngay sau đó nhin không được khoé miệng khe cong lên, trong mắt lộ ra ý cười bất đắc dĩ.

Như thế nào mà lại có người vào loại thời điểm này còn đánh được cái hắt hơi rõ to, bầu không khí cực kì ái muội triển miên mới dừng lên một khắc trước thoáng cái đã không còn lại chút gì.

“Lạnh?” Cúi người xuống dùng cái trán của mình nhẹ nhàng áp lên trán của nam tử phía dưới, ma đầu lạnh lùng tỏ ra ôn nhu cùng tinh tế, luôn khiến cho Lâm Cửu không thể chống cự.

Đưa tay ôm lấy cổ của Diệt Thiên, đúng ánh mắt tà mị nhìn thẳng vào ma đầu, nhẹ giọng nỉ non: “Tiếp tục, lần này nhất định ta sẽ không hắt hơi...”

Khoé miệng vẽ ra một mặt cười yếu ớt, Diệt Thiên cúi đầu hôn lên trán nam tử, nụ hôn dịu dàng lạnh lạnh giống như mưa phùn hắt lên người Lâm Cửu, Lâm Cửu khẽ run run, tay ôm lưng ma đầu không an phận luồn vào khe hở của y phục chạm đến nội y, xúc cảm rắn chắc mà vô cùng tốt tràn ngập trong lòng bàn tay, lực đạo dưới tay dần dần tăng thêm, Lâm Cửu lấy tay hung hăng ma sát sống lưng đến bờ vai ma đầu, tựa hồ như muốn ma đầu này vĩnh viễn bị giam cầm bên người mình.

Đáp lại Lâm Cửu, ma đầu nhẹ nhàng găm cắn, trên lồng ngực phập phồng lên xuống để lại dấu vết, cứ như yêu tà hấp huyết vậy, hàm răng Diệt Thiên nhẹ nhàng ma sát chỗ xương quai xanh của Lâm Cửu, cảm giác ngứa ngứa mà lại nguy hiểm càng khiến Lâm Cửu muốn gắt gao cuốn lấy ma đầu đang áp trên người y.

Ma đầu này như muốn từng chút từng chút nuốt y vào bụng.

Tiếng than nhẹ thoải mái trầm thấp tràn ra từ yết hầu, Lâm Cửu khẽ híp đôi mắt ướm ắt, nhìn nam nhân phủ phục trên thân mình, hơi ngẩng đầu hôn lên trán Diệt Thiên, ngọc bội để che liên hoa ẩn kín đã được gỡ xuống, khối ngọc mang phong cách cổ xưa trang nhã bị bỏ quên trên chiếc bàn xa xa nhìn đôi tình nhân trên giường.

Đầu lưỡi lướt qua liên hoa ẩn màu đen kì dị, hoa sen đen viền vàng, làn da tái nhợt, sáng rõ đối lập giống như có ma lực hấp dẫn sâu sắc người chốn phàm trần tục thế, Lâm Cửu nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nam nhân, bàn tay chậm rãi trượt xuống, không an phận chạm đến nơi nào đó mà từ trước đến nay y chỉ có thể sờ, cũng không thể đụng vào...

Diệt Thiên ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Cửu, ánh mắt thâm trầm giống như màu đen của đêm tối.

Lâm Cửu yếu đuối nhìn Diệt Thiên, hầu kết chậm rãi lên xuống, hai mắt trong suốt mang theo một tia khẩn cầu, thấp giọng nói: “Để ta ở trên một lần được không?”

Từ lần đầu tiên bắt đầu, Lâm Cửu giống như đã được định trước vận mệnh vĩnh viễn bị đặt phía dưới, tuy rằng ở phía dưới cũng sẽ cảm thấy thoải mái, nhưng dù sao y cũng là một người nam nhân, đã là nam nhân thì phải muốn chạy lên mặt trên.

Có đôi khi ở trong mộng Lâm Cửu cũng sẽ mơ thấy tình huống y ở phía trên, mỗi lần như thế y đều không nhin được bật cười ra tiếng, có điều, mộng a, chung quy vẫn chỉ là mộng, ngay cả trong mộng y cũng chưa từng thành công, khiến người ta đau buồn không thôi.

Nghe xong Lâm Cửu nói, Diệt Thiên cũng không tỏ vẻ đặc biệt gì, chỉ ngừng lại, hai mắt tiếp nhận ánh mắt tấn công đáng thương của Lâm Cửu.

“Một lần, chỉ một lần thôi được không, Diệt Thiên, sư huynh, ân được không?” Thật sự chỉ một lần thôi sao? Đương nhiên không phải! Nếu thật sự thành công, Lâm Cửu làm sao có thể thỏa mãn với một lần, có lần đầu sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba... không được, Lâm Cửu cảm thấy nước miếng của mình sắp trào ra, phải bình tĩnh, ă, bình tĩnh.

Nhìn mắt Lâm Cửu, Diệt Thiên thế nhưng lại trở mình một cái nằm lên giường, khoé miệng câu dẫn ra ý cười nhàn nhạt, chột lơ rồi biến mất.

Không ngờ tới Diệt Thiên cư nhiên thật sự đáp ứng, hơn nữa lại sẵn khoái như thế, cơ hội khó được, Lâm Cửu vội vàng hai ba phát vội vã áp lên người ma đầu, quan sát ma đầu nào đó, Lâm Cửu hữu mô hữu dạng*

học theo, nhớ lại thường ngày Diệt Thiên làm thế nào khiến y dục tiên dục tử, Lâm Cửu cúi đầu nhẹ nhàng hôn, từ trán tới ngực, tinh tế mà đem hết toàn lực ra hầu hạ.

*Hữu mô hữu dạng: mô tả bất cứ thứ gì theo rất giống. (baidu)

Đáng tiếc chẳng được bao lâu, Lâm Cửu liền buồn bực ngồi bật dậy nhìn Đại ma đầu “Tú sắc khả xan*” lông mày của y càng nhăn tít lại: “Trong cung này thực không tốt, động một tý lại có người đến quấy rầy.” Vừa nói Lâm Cửu không thể làm gì khác nhảy xuống giường cầm y phục phủ lên, động tác nhanh chóng chải vuốt mái tóc.

*Tú sắc khả xan: dung nhan xinh đẹp khiến người ta quên cả đói khát. (baidu)

Hiện giờ y không còn là một người bình thường đối với võ công dốt đặc cán mai, từ lúc ở trên giường y đã mơ hồ nghe thấy có người đang đi về phía này, tiếng bước chân kia nghe rất rõ ràng đều đặn lại có lực đạo, có lẽ là hộ vệ trong cung, chỉ là không biết tại sao lại đột nhiên đến đây.

Hết cách, Lâm Cửu chỉ có thể bò dậy từ trên giường, chẳng lẽ mới sớm ngày ra đã có chuyện?

Sau khi bị ám sát, Lâm Cửu bị Hoàng Phủ Thiên Niên sai người đón vào cung để tu dưỡng, như cái nhân bánh không lộ ra ngoài, bây giờ Lâm Cửu vẫn là nhân sĩ “trọng thương”, sắc mặt tái nhợt, thân thể ốm yếu không thể xuống giường, Lâm Cửu dễ dàng sắm vai người bị hại, mà đại sư huynh – Thánh Giả Tiểu Thiên vẫn thường xuyên túc trực bên cạnh chăm sóc.

Không lâu sau, đội hộ vệ quả nhiên đã vào trong viện, toàn bộ nghiêm cẩn canh giữ viện tử, Lâm Cửu có chút khó hiểu hỏi người đi giữa đội hộ vệ kia.

“Hoàng thống lĩnh, phát sinh chuyện gì?” Không biết có phải là duyên phận hay không, hộ vệ tới lần này vừa khéo chính là đám người Hoàng Báo mới xuất cung tiếp Lâm Cửu cách đây không lâu.

Hoàng Báo chỉ cười ha ha nói: “Lâm công tử thân thể đã đỡ nhiều chưa? Ta cũng là nhận mệnh lệnh tới đây tăng cường thủ vệ, Lâm công tử không cần lo lắng, còn chưa có ai dám gây sự ở hoàng cung, có lẽ lại là mấy con tiểu miêu tiểu cầu chạy tới chạy lui, ngài ở đây an toàn tuyệt đối, cứ việc an ổn dưỡng thương là được rồi.”

Lâm Cửu “Oh” một tiếng cũng chẳng để chuyện này trong lòng, đám người của Hoàng Báo nhanh chóng phân tán ra bốn phía canh giữ, đối với thái giám cung nữ ra vào các viện cũng không có hạn chế gì, Lâm Cửu muốn đi ra hay tiến vào cũng không thành vấn đề, chẳng qua y không thích có quá nhiều người ở trong các viện, khiến y có cảm giác như mình bị giam lỏng vậy.

Đóng lại cánh cửa, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người là Lâm Cửu và Diệt Thiên.

Tuy rằng vừa mới bị quấy rầy chút xíu khiến tiến trình bị đứt đoạn, nhưng Lâm Cửu vẫn có ý chí chiến đấu sục sôi, chờ đợi người của Hoàng Báo rời đi, liền khẩn cấp ngồi dậy, cười hì hì nhìn Đại ma đầu: “Đến đến đến, chúng ta tiếp tục, dù sao thời gian vẫn còn sớm.” Vừa nói Lâm Cửu vừa đứng trên giường cởi quần áo.

Diệt Thiên chỉ khe khẽ lắc đầu, nhìn nam tử đang nhảy “thoát – y vũ”, mở miệng nói: “Người không cần cởi, mặc vào đi, có người đến đây.”

“Sao ta không nghe thấy ——” Động tác của Lâm Cửu dừng lại, nét mặt tươi cười đông lại, vẻ mặt đau khổ, thối ma đầu võ công cao hơn y đương nhiên có thể từ nơi rất xa đã nghe thấy có người đến đây, nhưng mà những hộ vệ của Hoàng Báo không phải vừa mới tới sao, lúc này lại ai đến nữa?

“Không phải người đổi ý không cho ta ở trên đây chứ? Không được như thế, không được chơi xấu a!” Tưởng Diệt Thiên muốn nhân cơ hội chơi xấu, Lâm Cửu lập tức từ trên giường nhảy xuống, đôi chân trần hạy tới kéo nam nhân về giường: “Không được! Ta nhất định, ta nhất định trọng trấn hùng phong nam nhân của ta!”

“Hoàng thượng giá lâm ——” Thanh âm lạnh lạnh của thái giám như xé rách cả không khí, xuyên quá cách cửa vừa dày vừa nặng, giống như một cái đinh hung hăng đâm vào lòng Lâm Cửu.

Quay đầu nhìn bộ dáng tự tiếu phi tiếu của Diệt Thiên, Lâm Cửu nắn lòng thổ dài thườn thượt, nghĩ nghĩ, phát hiện không có biện pháp nào nhốt Hoàng Phủ Thiên Niên tại ngoài cửa, cuối cùng chỉ có thể cam chịu

quay về giường, mặc quần áo, đắp cái chăn, tiếp tục đóng giả “Thương tàn nhân sĩ”.

Y đã “dưỡng thương” vài ngày cũng chưa từng thấy Hoàng Phủ Thiên Niên xuất hiện, hiện giờ lại đột nhiên chạy tới khẳng định là không có ý tốt gì.

“Ta đi giúp ngươi chuẩn bị chút đồ ăn.” Diệt Thiên mỉm cười nói với Lâm Cửu, lập tức xoay người rời đi.

“Trở về! Ngươi muốn đi đâu, nếu như Hoàng Phủ Thiên Niên khi dễ ta thì phải làm sao bây giờ?” Thối ma đầu này, cứ nhiên muốn chạy trốn, dù là một cái cơ rách nát, Lâm Cửu vẫn theo bóng dáng của Diệt Thiên mà hô lên.

Khoẻ miệng Diệt Thiên khê cong lên: “Ta đây thay ngươi giáo huấn hần.”

104. Chương 104 - Nói Chuyện Với Vua

Giáo huấn, giáo huấn thế nào? Lẽ nào ma đầu ngươi muốn lấy sức lực của bản thân đối đầu với cả Hoàng Phủ Đế Quốc hay sao, võ công của một người cho dù có cao đến đâu cũng luôn có giới hạn, chung quy vẫn chỉ là một người, tranh chấp với cả một cơ quan quốc gia cường đại, đó cũng không phải là ý kiến hay ho gì.

Tựa vào đầu giường, Lâm Cửu bưng trán thở dài, không có việc sẽ không đến, vậy thối hoàng đế đến đây tìm y làm gì a?

Ngoài phòng vang lên tiếng “loạt xoạt” tất cả cung nữ thái giám quỳ trên mặt đất đồng loạt hô to vạn tuế, cùng với tiếng bước chân đều nhịp và hữu lực, người thống trị cao nhất của Hoàng Phủ Đế Quốc trên thân khoác xiêm y minh hoàng đi vào trong phòng, khuôn mặt lạnh lùng, nhìn không ra là hỉ hay nộ.

“Hoàng thượng đích thân tới, thần không tiếp đón từ xa...” Sau câu này phải nói tiếp thế nào, tội thần đáng chết vạn lần? Hay là cầu hoàng thượng thứ tội? Lâm Cửu ngồi trên giường đóng giả làm bệnh nhân phát ra thanh âm ốm yếu, một mặt làm bộ chậm rì rì muốn xuống quỳ lạy, một mặt lại nghĩ lời nói tiếp theo.

“Thần? Ngươi đây là tính cái gì thần.” Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn nam tử động tác chậm chạp, xiêm y hơi hỗn độn, sắc mặt thì tái nhợt, bằng hần trong mắt không hiểu vì sao lại hạ thấp vài phần, phát tay đuổi đám nô tài, sai người đóng cửa, bản thân tùy ý ngồi xuống.

Phá hoàng đế này còn muốn trọc ngoáy gì đây, Lâm Cửu thầm oán, được rồi lần này sẽ không tự xưng “thần”, ta đây là “thảo dân” hần có thể đi?

“Miễn đi miễn đi.” Hoàng Phủ Thiên Niên lẩm bẩm một mình, khẽ lắc lắc đầu, tự mình rót một chén trà để uống.

“Hoàng thượng đích thân tới, hần sẽ không phải là để thăm hỏi sức khỏe tiểu dân đi?” Dù sao kiếp trước cũng là con người hiện đại văn minh, từ trong cốt tuỷ cũng không có quá nhiều tâm tư sợ hãi cứu ngũ chí tôn như người cổ đại, Hoàng Phủ Thiên Niên mĩa mai y một câu, y cũng nên trả lễ.

Uống qua trà, Hoàng Phủ Thiên Niên vẫn diện vô biểu tình, chỉ nhìn người nào đó không che giấu được cảm xúc, nói: “Ngươi thật không giống trước đây, trầm biết trong lòng ngươi oán hận trẫm....”

Dám cắt ngang lời của hoàng thượng không nhiều lắm, Lâm Cửu thực vinh hạnh được trở thành một trong số đó, không đợi Hoàng Phủ Thiên Niên nói hết câu, Lâm Cửu liền cướp lời: “Hoàng thượng, ngài chụp cho ta cái mũ quá lớn rồi, thảo dân sớm đã mất đi trí nhớ của trước đây, Lâm Cửu ngày trước là dạng gì, thảo dân càng không biết.”

Chẳng nhẽ thối hoàng đế này đến đây là để tâm sự với mình? Không giống a, tuyệt đối có trá, phải cẩn thận ứng đối mới được. Lâm Cửu thầm nghĩ.

Đại khái là bị Lâm Cửu cắt ngang nên có chút mất hứng, sắc mặt Hoàng Phủ Thiên Niên không phải dễ xem cho lắm, nhưng Lâm Cửu cũng chỉ cúi đầu không nhìn đối phương, dù sao đừng hy vọng y chủ động đối đáp với Hoàng Phủ Thiên Niên, xem thối hoàng đế này muốn nói cái gì, y sẽ đáp lại cái đó.

“Lâm Cửu, người đây là trở về để trả thù trăm sao?” Hoàng Phủ Thiên Niên đột nhiên nói một câu khiến Lâm Cửu kinh hãi.

Nếu đổi lại là người bình thường nghe thấy lời nói mang theo ý vị này có thể đã sớm bị dọa mà quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, trong lòng Lâm Cửu tuy rằng có chút kinh ngạc Hoàng Phủ Thiên Niên sao lại đột nhiên nói với y như thế, nhưng chỉ là kinh ngạc mà thôi.

“Hoàng thượng, Lâm Cửu thật sự không biết bệ hạ đang nói cái gì, thảo dân hạnh ngộ tiên duyên mới nhận được sinh mệnh thứ hai, chỉ nguyện ý tiêu dao khoái hoạt một đời, lần này trở về, chẳng qua là tưởng niệm thân nhân trong nhà nên đặc biệt về thăm, đợi đến thu đông sẽ cùng đại sư huynh lưu lạc thiên nhai, thảo dân biết hoàng thượng không thích nhìn thấy ta, còn thỉnh hoàng thượng an tâm, đợi Lâm Cửu làm tròn hiếu đạo sẽ tuyệt đối không xuất hiện trước mặt hoàng thượng nữa.”

A phi phi, thôi hoàng đế người cũng quá tự kỷ đi, ai hiếm lạ người a!

Hình tượng của Hoàng Phủ Thiên Niên trong lòng Lâm Cửu đã xuống thấp đến cùng cực, hoặc là nói, đã hoàn toàn không có hình tượng.

Ngồi ngay ngắn một bên, nghe xong Lâm Cửu nói, Hoàng Phủ Thiên Niên vẫn không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ giương mắt nhìn Lâm Cửu nhiều hơn vài lần, hần chậm rãi nói: “Hiện giờ người đã là người trong Hiền Môn, trăm đường nhiên sẽ không thể dễ dàng định tội người, nhưng người thật nghĩ rằng trăm không có tình người sao?”

Hoàng đế này ngớ ngẩn rồi, nói mấy thứ loạn thất bát tao gì đấy, cái gì gọi là “Định tội người”, Lâm Cửu không hiểu hỏi: “Lâm Cửu không biết mình phạm vào tội gì, kính mong hoàng thượng nói rõ!”

Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ híp lại mắt, không nhìn ra trên mặt Lâm Cửu có tí teo dấu vết nói dối nào, ngữ khí của hoàng đế cũng dịu đi một chút, câu nói kế tiếp của hắn, khiến Lâm Cửu hoàn toàn hoá đá trên giường.

“Trăm không giấu người, người phái thích khách đến ám sát người mấy ngày trước là phi tử của trăm, người có thể cho rằng trăm bệnh vực thân tín, chẳng qua là trăm không muốn làm lớn việc này, hơn nữa Lệ phi đang có thai trong người, trăm đã từng có lỗi với người, lúc này đây, trăm tuyệt đối sẽ không tiếp tục dung túng Lệ phi, chẳng qua nghĩ muốn chờ Lệ phi sau khi sinh xong mới định đoạt.” Hoàng Phủ Thiên Niên thần nhiên nói ra bí sự trong cung.

Tuy rằng Lâm Cửu đã đoán được kẻ muốn giết y là người trong cung, nhưng thật không ngờ Hoàng Phủ Thiên Niên lại trực tiếp nói ra cho mình.

“Ở vị trí này của trăm, có rất nhiều chuyện không thể theo ý nguyện của mình.” Trong ánh mắt lộ ra tia mỗi một, Hoàng Phủ Thiên Niên nhắm mắt lại, khi mở ra lại tràn đầy uy nghiêm, hoàng đế nhìn Lâm Cửu nói: “Lệ phi đã chết cùng với cả hài tử chưa xuất thế kia của trăm, cùng chết.”

Chết rồi, đồng tử mạnh mẽ co rút lại, tin tức này quả thật khiến Lâm Cửu có chút không thở nổi, Lệ phi đã chết, Lệ phi muốn giết y đã chết?

Hoàng Phủ Thiên Niên cho dù muốn xử lí Lệ phi, cũng sẽ không xử tử cùng với hài tử của mình, như vậy, rốt cuộc là ai đã giết Lệ phi? Chẳng nhẽ, chính là Diệt Thiên sao?

Chỉ mới nghĩ đến đó, Lâm Cửu còn có một loại xúc động muốn té xỉu, nhưng mà hiện tại, y không thể biểu hiện ra ngoài khiến Hoàng Phủ Thiên Niên sinh nghi.

“Hoàng thượng chẳng lẽ nghĩ là do Lâm Cửu gây nên sao?” Nhìn vào mắt Hoàng Phủ Thiên Niên, Lâm Cửu thoáng cười châm chọc nói: “Cho dù hoàng thượng có cho Lâm Cửu một trăm cái lá gan, Lâm Cửu cũng không dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này, huống chi nếu Lâm Cửu có thể có năng lực tùy ý hành tẩu trong cung, sao bản thân lại bị trọng thương, đêm qua Lâm Cửu chưa hề bước ra khỏi cửa nửa bước.”

Nhìn Lâm Cửu trong mắt lộ ra vẻ bị thương nhàn nhạt, Hoàng Phủ Thiên Niên rất nhanh thâm phủ quyết ý nghĩ này, ở trong lòng hắn, thủy chung vẫn mang một loại tình cảm áy náy, chỉ là cái chết của Lệ phi, thật sự khiến hắn...

“Trẫm biết không phải do người gây nên.” Hoàng Phủ Thiên Niên trước đó cũng đã phái người âm thầm giám thị Lâm Cửu, mấy ngày nay đích xác Lâm Cửu chưa hề đặt chân ra khỏi cửa, cũng không có ai từng đi vào phòng một bước.

Nói rất nhiều chuyện, tầm mắt Hoàng Phủ Thiên Niên đột nhiên dừng trên người Lâm Cửu, tạm dừng trong vài giây ngắn ngủi khiến Lâm Cửu có chút không thoải mái, Lâm Cửu nghi hoặc theo tầm mắt Hoàng Phủ Thiên Niên cúi đầu nhìn xuống, phát hiện quần áo mình vừa rồi vội vàng vàng mặc vào hơi hơi mở rộng, cổ cùng xương quai xanh bên trái đều lộ hết ra, những cái này thật cũng không có gì, chẳng qua là ở trên xương quai xanh có thêm giấu răng rõ ràng của tên Đại ma đầu nào đó vừa mới lưu lại.

Chỉ cần là người am hiểu thì nhìn là biết ngay giấu răng hồng hồng này là đại biểu cho cái gì, Lâm Cửu có chút lúng túng e sợ vội vàng kéo y phục lên, trên khuôn mặt tái nhợt đột nhiên xuất hiện mấy đoá ửng hồng.

Người mấy ngày nay mỗi ngày ra vào phòng làm bạn với Lâm Cửu là ai? Trừ bỏ Tiểu Thiên Thánh Giả không cũng không có người khác, người ta nói Thánh Giả từ bi vì quan tâm sự đệ, bây giờ Hoàng Phủ Thiên Niên thấy dấu vết đen tối này không khỏi có chút giật mình, Thánh Giả nhìn như không thực trong chốn nhân gian yên hoà thể nhưng cùng Lâm Cửu...

Trong khoảng thời gian ngắn, Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ cảm thấy ngực có chút rầu rĩ, tâm tình vốn định tiến đến để hỏi về cái chết của Lệ phi cũng phai nhạt đi.

Có lẽ cảm thấy mình hơi thất thố, Hoàng Phủ Thiên Niên ho nhẹ một tiếng, rồi sau đó cầm chén trà lên uống một ngụm che giấu, hỏi: “Người có nhận thức người mà giang hồ vẫn xưng là Đại ma đầu Diệt Thiên không?”

“Khi ta xuống núi đến Lưu Tinh Thành đã từng gặp qua.” Chuyện Lâm Cửu từ Tiên Hiệp Điện xuống đã từng nói cho Hoàng Phủ Thiên Niên, như vậy khẳng định Hoàng Phủ Thiên Niên cũng biết, cho nên Lâm Cửu không dám giấu diếm, chẳng qua là chỉ sửa lại chút ít một số chuyện người ta không biết mà thôi. “Khi đó từng cùng hãn làm khách quý của bốn phái tham gia Tứ phái luận võ đại hội, mà đầu kia không biết vì sao lại cưỡng ép bắt ta mang đi, sau đó nửa đường gặp đại sư huynh nên mới được cứu.”

“Người có biết Đại ma đầu vì sao muốn bắt người không?” Hoàng Phủ Thiên Niên hỏi.

“Thảo dân không biết.” Lâm Cửu thấp giọng trả lời, trong lòng đang mải nghĩ đến chuyện khác.

Thấy Lâm Cửu không giống như đang nói dối, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không tiếp tục gặng hỏi thêm, ngồi trên ghế, tầm mắt nhìn về phía Lâm Cửu lại xẹt qua chỗ áy – muội đã bị y phục che lấp, thoáng nhìn vẻ mặt hồng hót của Lâm Cửu còn tưởng rằng trọng thương của người kia vẫn chưa khỏi khiến thân thể không thoải mái.

Đang muốn mở miệng tùy ý an ủi vài câu lại nghĩ tới ẩn kỵ có thể thấy được rõ ràng vừa rồi, lời nói tới miệng, Hoàng Phủ Thiên Niên lại lộ ra trào phúng nói: “Nếu thân thể còn chưa khỏi hẳn vẫn nên kiểm chế một chút.”

“A?” Lâm Cửu đang ngăn người nghĩ ngợi nhất thời không nghe rõ Hoàng Phủ Thiên Niên nói cái gì, lúc ngẩng đầu nhìn đối phương, Hoàng Phủ Thiên Niên đã hừ nhẹ đứng dậy bỏ đi.

“Thảo dân cung tiễn hoàng thượng.” Lâm Cửu hữu khí vô lực nói, ngẩng đầu lên mới phát hiện Hoàng Phủ Thiên Niên đã đi rồi, giữa đầu nằm lẩn ra giường nhớ lại chuyện Hoàng Phủ Thiên Niên vừa nói với y —— Lệ phi đã chết.

105. Chương 105 - Chân Thật Hoang Ngôn

“Có người muốn giết y, Lâm Cửu đương nhiên là rất hận, đặc biệt đây rõ ràng là tai bay vạ gió, chỉ là một vị phi tử tự tiện phỏng đoán y cùng hoàng đế dư tình chưa dứt, đã muốn thuê người lấy mạng y.

Y chẳng phải là thánh nhân gì, sau khi biết Lệ phi phái người đến ám sát mình, Lâm Cửu thật muốn đến trước mặt nữ nhân kia hung hăng cho nàng hai cái bạt tai, trong lòng cũng sẽ mắng nàng nghìn lần vạn lần, nhưng mà y chưa từng nghĩ sẽ dùng gậy ông đập lưng ông, y đương nhiên oán hận nữ nhân kia mặc danh kì diệu muốn giết y, thậm chí cũng từng oán hận nghĩ muốn đối phương đi chết.

Chỉ là suy nghĩ chút thôi, nữ nhân kia đương nhiên là ngu xuẩn đáng chết, nhưng hài tử chưa xuất thế trong bụng nàng chung quy vẫn là vô tội.

Hài tử kia còn chưa kịp nhìn thế giới này một cái, đã đi theo mẫu thân .

“Nghĩ gì vậy?” Thanh âm của Diệt Thiên từ đỉnh đầu truyền đến, Lâm Cửu quá mức xuất thần vì thế nên lúc ma đầu này đi vào cũng không phát giác ra.

Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn nam tử đã ngồi xuống bên giường, khuôn mặt tuấn mỹ này đối với y mà nói luôn có ma lực thần kì, mà sủng ái của Diệt Thiên y cũng chưa bao giờ từng hoài nghi, nam nhân này yêu y, đó có phải là người có thể vì y mà chính tay giết chết một nữ nhân và hài tử chưa xuất thế không?

Ôn nhu như vậy, mà cũng tàn nhẫn như vậy.

Lâm Cửu ngơ ngác nhìn gương mặt Diệt Thiên...

Hơi híp mắt lại, ma đầu đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa cằm Lâm Cửu, nhẹ giọng nói: “Nhìn ta như vậy, là cho rằng người giết chết Lệ phi là ta sao?”

Lâm Cửu lập tức khấn trương nhìn chằm chằm hai mắt đậm như cổ tỉnh*(lãnh đạm như giếng cổ) của Diệt Thiên, sao Diệt Thiên lại biết chuyện này? Nam tử lập tức phản ứng lại, tuy rằng vừa rồi Diệt Thiên không ở trong phòng, nhưng lấy tính tình và công lực của Diệt Thiên, muốn nghe lén y với Hoàng Phủ Thiên Niên nói chuyện hiển nhiên là một việc dễ như trở bàn tay.

“Diệt Thiên...” Đôi môi Lâm Cửu nhẹ nhàng run rẩy, lời nói nửa chừng lại dừng lại, y sợ, y sợ ma đầu này vì y mà dính máu tươi của người khác.

Nhẹ nhàng khêu khêu cằm nam nhân, ma cúi đầu lưu lại nụ hôn nhẹ lên bờ môi y: “Ta xác thực là muốn giết nàng, chẳng qua là... đêm qua ta vẫn cùng người một chỗ, làm sao có thể phân thân rời đi ? Huống chi, người khi nào thì thấy qua ta sẽ lưu lại thi thể dơ bẩn kia?”

Nghe Diệt Thiên nói, Lâm Cửu vỗ mạnh đùi một cái, đúng vậy! Lệ phi chết tối qua, nhưng mà cả đêm Diệt Thiên đều ở cùng y không rời nửa bước, sao có thể chạy đi giết người, hơn nữa ma đầu này dường như có bệnh khiết phích, cho tới bây giờ giết người chưa từng lưu lại thi thể, trực tiếp dùng lửa đốt thành tro.

Lâm Cửu trực tiếp bỏ qua giọng nói chứa đầy sát ý của Diệt Thiên đối với Lệ phi. Chỉ cần biết Diệt Thiên không giết Lệ phi, thế này là đủ rồi.

“Cuối cùng cũng tin ta?” Nhìn Lâm Cửu từ một Lâm Cửu tử khí trầm trầm biến hoá nhanh chóng thành một Lâm Cửu hoạt bát loạn khiêu như ngày thường, trong mắt Diệt Thiên hàm chứa ý cười, nhưng cũng thâm trầm vài phần.

Ở một góc nào đó trong phòng, Tiểu thối miêu gần đây vẫn độc lai độc vãng cúi đầu nhẹ nhàng phát ra một tiếng hừ khinh thường, cũng chỉ có phạm nhân ngu xuẩn kia mới có thể bị tên Đại ma đầu hung tàn lạnh lùng đó lừa, hèn chi bị Đại ma đầu chén sạch sành sanh.

Một tầm mắt lạnh lùng đảo qua góc phòng hẻo lánh, tiểu thối miêu nhếch miệng, không tình nguyện xoay đầu ra khỏi phòng, thật sự là một Đại ma đầu âm hiểm, có thể gạt được phạm nhân ngu xuẩn kia nhất thời, chẳng nhẽ có thể gạt được cả đời sao?

Một ngày này, Lệ phi bị phát hiện chết trong cung, nguyên nhân chết là bởi vì vô ý té ngã khiến sinh non mất máu quá nhiều.

Chân tướng của sự việc, liền giống như cái chết của Lâm Cửu lúc trước bị che giấu vĩnh viễn trong dòng sông lịch sử không ngày hiện ra, mà Lâm Cửu không biết là, ngoài cái chết của Lệ phi bị che giấu, ngày đó trong cung còn thêm một trăm linh tám cung nữ và thái giám mất tích, trong đó có một người từng là nhũ – mẫu của Lệ phi.

Ba ngày sau, trong thiên hạ bùng lên một tin tức kinh người, Xà Kiếm Môn chỉ trong một đêm đã bị ba phái ám sát khác tiêu diệt tàn sát hầu như không còn một ai.

...

...

Đế vương gia luôn luôn thật nhẫn tâm, quạnh quẽ, thiếu tình.

Điểm này, mấy ngày nay Lâm Cửu có thể thấy được rành mạch, rõ ràng, hiện giờ “thương thế” của y đã tốt lên không ít, có thể đi lại, cũng có thể ra bên ngoài hít thở không khí, dưới sự hướng dẫn của cung nữ Lâm Cửu được phép đi thăm quan một số nơi trong hoàng cung, thường thức tài năng điều luyện của các thợ thủ công trong Hoàng Phủ Đế Quốc.

Trước đó không lâu Lệ phi chết oan uổng, Hoàng Phủ Thiên Niên lấy lí do “bi thương” miễn triều chính mấy ngày, sau đó lại tiếp tục lên triều, bi thương? Thương tâm cái rắm! Lâm Cửu dùng cặp mắt to kia của mình nhìn rõ ràng, Hoàng Phủ Thiên Niên vẫn là như trước muốn làm gì thì làm nấy.

Không có chuyện gì thì đi thăm thái hậu, đến hậu hoa viên đi dạo, đi tìm nhi tử của hắc Hoàng Phủ Hoàng chơi một chút, lúc nên cười đều cười sáng lạn vui vẻ hơn hẳn người khác, lúc cần tự cao tự đại thì cũng tự cao tự đại đến mười phần.

Mà Lâm Cửu, thì vẫn bị giữ lại trong cung, sở dĩ có thể thường xuyên thấy Hoàng Phủ Thiên Niên, vẫn là nhờ Diệt Thiên ban tặng.

Ở trong cung, thường xuyên có đại học sĩ linh tinh gì đó đến báỉ phỏng Diệt Thiên, thái hậu cũng thường thỉnh Diệt Thiên giảng lí luận Hiền Môn, liên lụy đến Lâm Cửu tiểu sư đệ này cũng phải thường xuyên đông chạy chạy tây cộ cộ.

Chuyện của Lệ Phi, Diệt Thiên đã giải thích với Lâm Cửu, hậu cung tranh đấu kịch liệt, có lẽ vị phi tử hoàng hậu nào đó sợ Lệ phi sinh hạ lần nhì*, vì vậy nhân cơ hội giết Lệ phi, sau lại nghe nói trưởng công chúa Hoàng Phủ Thiên Hạ bị nhốt trong cung không được ra ngoài.

*Lân nhi: Ngày xưa nói hễ có đấng vương chi giả ra đời thì sẽ có kì lân hiện ra.

Mà chuyện Xà Kiếm Môn càng không cần tìm lí do gì để giải thích, Xà Kiếm Môn bị ba tổ chức ám sát khác tiêu diệt, không có nửa điểm quan hệ với Diệt Thiên.

Lâm Cửu đương nhiên tin, tiếp tục cuộc sống trong Hoàng Thành của mình, chuyện này cũng dần dần phai nhạt, cũng không có ai nhắc lại nữa. Mà Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không truy vấn quan hệ của Lâm Cửu cùng Thánh Giả, Lâm Cửu cũng không tiết lộ cho người ngoài nguyên nhân chết thực sự của Lệ phi.

Lâm Cửu rất muốn xuất cung quay về nhà mình, hoàng cung đương nhiên thoải mái, đương nhiên xa hoa, đương nhiên so với nhà của y thì tốt hơn gấp trăm lần, nhưng ở nơi bầu không khí luôn tràn ngập âm mưu cùng tranh đoạt này, Lâm Cửu tình nguyện sống trong hãm băng còn hơn, không khí áp lực âm u khiến y vô cùng không thoải mái.

Nhưng Lâm Cửu còn chưa kịp nghĩ biện pháp rời khỏi hoàng cung, Hoàng Phủ Thiên Niên đã ra đạo thánh chỉ.

Thái giám nịnh nọt nói chúc mừng với Lâm Cửu, đưa thánh chỉ cầm trong tay cho y, liền một câu động kinh chẳng hiểu ra sao của Hoàng Phủ Thiên Niên, Lâm Cửu nhanh chóng trở thành thái phó của thái tử, một chức vụ hư ảo, nhưng tốt xấu cũng là quan viên.

Lâm Cửu tự giễu nghĩ, lần sau gặp hoàng thượng y có thể xưng là “thần” rồi ha?

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo*! Hoàng đế tiểu hỗn đản kia ban cho y một hư chức này khẳng định là không có lòng tốt gì, huống chi tiểu hoàng tử còn chưa tới hai tuổi, có thể học được cái gì? Miễn đi, coi như y đi bồi tiểu băng hữu chơi là được, tiểu hoàng tử chung quy sẽ có ngày trưởng thành, thậm chí có thể thành hoàng đế.

*Vô sự hiển ân cần phi gian tức đạo: Không có việc gì lại đến xum xoe không phải kẻ gian trá cũng là phường trộm cướp.

Tiểu tử đáng thương, còn chưa trưởng thành liền đã định trước tương lai dưới sự giáo dục của cha nó mà nhân cách vụn vẹo.

Lâm Cửu đột nhiên cảm thấy thương cảm cho tiểu hoàng tử, có một người cha thất bại, sau này cuộc đời cũng nhất định thất bại, Lâm Cửu không thay đổi được vận mệnh một hoàng tử, nhưng ít nhất vẫn có thể cho tiểu hoàng tử một vài kỉ ức tốt đẹp để nhớ lại.

Trên đầu đỉnh quan mạo hư vô, Lâm Cửu liền “danh chính ngôn thuận” trụ trong hoàng cung, tuy rằng trong lòng có chút không muốn, nhưng không thể tranh luận với thái hoàng đế kia, ít nhất ở trong Hoàng Phủ đế quốc, lời Hoàng Phủ Thiên Niên nói ra người khác chỉ có thể thuận theo, Lâm Cửu cho dù không muốn cũng phải suy xét một chút cho tình cảnh Lâm gia hiện giờ.

Có điều cũng may Hoàng Phủ Thiên Niên cho y đi cửa sau, ngày thường có thể dùng lệnh bài tự do ra vào cung, nếu không cho dù hoàng cung có lớn hơn nữa cũng chỉ là một cái lồng chim hoa lệ, sớm muộn gì cũng khiến người ta phát điên phát rồ, thật không biết người trong hoàng cung sao có thể chịu đựng nổi nơi tràn ngập không khí quý dè này.

Ngày thường trừ bỏ ngẫu nhiên bồi tiểu hoàng tử chơi một chút, Lâm Cửu hiện giờ cũng không có quá nhiều thời gian đi dạo, phần lớn thời gian đều bị Đại ma đầu Diệt Thiên chiếm giữ, không tiếp tục dung túng Lâm Cửu, người làm sư huynh – Diệt Thiên thực tận hết chức trách dạy cho Lâm Cửu những gì cần biết.

Từ thiên văn, cho tới địa lý, cầm kỳ thi họa, văn học võ thuật, trên thế gian này thật giống như không có gì mà Diệt Thiên không am hiểu, Lâm Cửu lại một lần nữa bội phục sát đất.

Diệt Thiên dạy rất hay, Lâm Cửu học cũng nhanh, chẳng qua là trong hoàng cung chỉ có thể học thiên văn địa lý, võ học thật sự lại không thể thi triển trong hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt, sau đó, Diệt Thiên và Lâm Cửu sẽ tìm lí do xuất cung, ở trong thâm sơn cách hoàng cung rất xa luyện võ, mà không còn phóng túng Lâm Cửu tập võ như ngày trước, Diệt Thiên đột nhiên trở nên rất hà khắc với Lâm Cửu.

106. Chương 106 - Tu Tu Tu

Cây cối sum suê, mênh mông một mảnh xanh biếc vô tận, nổi bật lên hình ảnh của ngọn núi cao ngất thẳng đứng như chọc thủng tầng trời, chim thú xôn xao không một bóng người.

“Làm lại lần nữa.” Thanh âm lạnh lạnh cứng rắn, thần sắc chưa hề biểu lộ thương tiếc, đây đã là lần thứ mười bốn Diệt Thiên nói với Lâm Cửu “làm lại lần nữa.”

Khó có được dịp xuất cung đi tới khu rừng rậm cổ kính phong cảnh tráng lệ thế, trèo lên huyền nhai cao sơn xuyên thấu trời xanh, Lâm Cửu còn chưa kịp thả lỏng thân thể và tinh thần để hưởng thụ thiên nhiên bao la hùng vĩ tươi đẹp đã bị Diệt Thiên lôi đi huấn luyện, vận chân khí xuống lòng bàn chân, nhảy từ đỉnh huyền nhai xuống.

Mỗi một lần, đều cần nắm bắt chính xác điểm dừng chân, giống như chiếc lá rụng phiêu dạt mà nhu nhuận, vách đá thẳng đứng trơn tuột như gương cơ hồ vuông góc với mặt đất, không cần thận còn có thể táng thân nơi đáy cốc, người sao có thể từ nơi dựng đứng này nhảy xuống được, hơn nữa còn phải sử dụng chân khí bản thân, càng không thể triệu hồi huyền thú.

Diệt Thiên dùng chính bản thân mình thí nghiệm chứng minh con người cũng có thể hành tẩu trên vách đá trơn bóng như gương, ma đầu lập tức đi tới huyền nhai, giống như phía trước là một con đường rộng lớn mà không phải vực sâu vạn trượng, bước xuống một bước, cả thân thể như một phiến lá rụng nhanh chóng rơi xuống, giống như những đám mây trôi lơ lửng quanh vách đá gần như vuông góc kia, mềm mại mà lại co dãn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi hai ba lần đạp chân giảm tốc, ma đầu kia đã bình yên xuống tới đáy cốc...

Ngoài việc phải nhảy xuống vực sâu vạn trượng sâu không thể nhìn thấy đáy kia ra, lại còn phải bò lên nữa, Lâm Cửu y lần đầu tiên đi lên là được Diệt Thiên mang lên, nhưng bây giờ cũng phải học ma đầu kia tự mình đi lên.

Nhảy xuống phía dưới có trọng lực tăng tốc độ, muốn đi lên thì phải nhờ hai cái dùi.

Nhìn ma đầu thân thể nhẹ nhàng như một đám mây, mỗi một lần nhảy lên đều là cả vài trăm thước, có điều lập tức từ sườn dốc để “đi” lên đỉnh, Lâm Cửu hoảng hốt, nhưng sâu trong đáy lòng cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Hai ba lượt đầu, Diệt Thiên đều tự mình mang theo Lâm Cửu để người kia tỉ mỉ biết lưu động chân khí trong thân thể, làm thế nào vận dụng chân khí được tự nhiên, lại làm thế nào để phát huy sức mạnh của mình lên đến cực điểm, tuy rằng lúc bắt đầu có mấy lần bị treo bị thương ở chân, nhưng Lâm Cửu vẫn tiếp tục kiên trì, dù sao ở trong lòng y, y cũng không muốn Diệt Thiên lúc nào cũng giúp mình, sau lần bị tấp kích ở Hoàng Thành, Lâm Cửu đã ngầm hạ quyết tâm phải tăng cường luyện công.

Mặc dù trong thân thể y có tiềm năng thật lớn, giống như là một khối ngọc thô cần không ngừng chau chuốt mới có thể phát huy vẻ rực rỡ nhất, cho dù chân khí của y vô cùng vô tận, nhưng nếu không biết vận dụng, cũng chỉ là lãng phí mà thôi.

Mà Diệt Thiên dạy Lâm Cửu, chính là dùng tốc độ nhanh nhất biết cách khống chế chân khí, làm cho chân khí trong cơ thể chân chính trở thành một bộ phận của mình, giống như tay với chân có thể tùy ý vận dụng.

Sau hai ba lượt, Lâm Cửu phải tự mình khiêu nhai lại tự mình thượng nhai, mà hiển nhiên một buổi chiều này, mặc dù Lâm Cửu đã bị ma đầu mệnh lệnh nhảy xuống đến lần thứ mười tám, nhưng vẫn không nhận được sự thừa nhận của đối phương.

“Lần thứ mười chín.” Hồn hà hồn hển từ sườn núi đi lên, Lâm Cửu từng ngậm từng ngậm hít thở bầu không khí loãng trên đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn vầng thái dương hừng hực vẫn không chịu khuất núi không khỏi âm thầm thở dài, nâng tay dùng ống tay áo lau lau mồ hôi trên trán, tay áo tuyết trắng nay đã nhiễm một mảng nâu nâu, đây đều là bụi đất dính phải lúc khiêu nhai.

Y phục ô ւế là không thể tránh khỏi, dù sao y phục của y đều bị nhánh cây tảng đá trên núi cắt phá rất nhiều, buổi sáng là thần tiên, tới buổi chiều lại thành tên ăn mày thối, y phục ô ւế rách nát có thể đổi, nhưng quá trình luyện võ cực đoan như vậy, trên người luôn không thể không bị chút thương tích.

Có mấy lần nhảy từ trên đỉnh núi xuống nhất thời khống chế không tốt, chân liền bị treo, lại thêm nhiều lần xuống dưới đau đến mất tri giác, chỉ là cảm thấy gót chân sưng to như chiếc đại mần thầu đông bắc*, hài trở nên có chút chật, lại khó chịu lại nóng bức, lòng bàn chân vô cùng không thoải mái.

*Hình em nó thế này đây:

Trừ bỏ cái chân bị treo y biết ra, những nơi khác có lẽ cũng bị nhánh cây tảng đá cứa ra mấy vết thương, nhưng lúc này cũng không nhân rồi để đi tìm hiểu xem trên người bị thương thế nào.

Lâm Cửu không hề lưu tâm luyện công, y cũng hiểu y phải cố gắng thêm một chút, không thể luôn dựa vào người khác, càng không thể luôn phóng túng tiếp nữa, chỉ là trong lòng có chút kì quái, vì sao Diệt Thiên lại đột nhiên nghiêm khắc lên như vậy.

“Làm lại lần nữa.”

Không ngoài dự đoán, lại nghe thấy bốn chữ này.

Vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc, Lâm Cửu cúi đầu nhắm mắt làm làm cho chính mình thanh tĩnh một chút, từ sáng sớm tới giờ bọn họ liền một hạt cơm cũng chưa vào, một miếng nước cũng chưa thấm, y chưa, Diệt Thiên cũng chưa, Lâm Cửu không biết ma đầu kia bụng có thấy đói hay không, miệng có thấy khát không, nhưng y quả thật vừa đói vừa khát lại vừa mệt.

Cái này cũng giống như là khi người ở dưới vầng thái dương, từ chân núi Thái Sơn bò lên lại nhảy xuống, lặp đi lặp lại gần hai mươi lần, không được uống nước không được ăn cơm cũng chẳng được nghỉ ngơi, nếu là người thường đã sớm mệt lả.

Lâm Cửu cũng hiểu mình có chút buồn cười, y tuy rằng sẽ không giống người bình thường đùa đùa lại cầu tình, nhưng mở miệng yêu cầu một ngụm nước hắt có thể đi, hy vọng ma đầu kia cũng chưa uống nước ăn cơm, người hiểu thắng sẽ không nguyện ý mở miệng, cố nín cố chịu, vẫn mãi không thể khiến đối phương vừa lòng, trong lòng Lâm Cửu lại muốn dốc toàn bộ sinh lực, muốn đạt được khen ngợi của Diệt Thiên.

Vì thế biết rõ mình đã đến cực hạn vẫn không muốn mở miệng nhận thua, vào lần nhảy xuống thứ hai mươi, còn chưa tới giữa sườn núi đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, dưới chân nhất thời chưa giẫm lên đúng điểm, thân mình liền ngã xuống vực sâu vạn trượng...

Cảm thấy thân thể đang rơi xuống phía dưới, lồng ngực Lâm Cửu kịch liệt đập phồng, thân bị vây trong trạng thái vô trọng lực không phải là một chuyện thoải mái, như thế này y có thể rơi tan xương nát thịt, tuy rằng biết ma đầu kia sẽ không có khả năng nhìn mình vỡ thành một mảnh lại một mảnh, nhưng mà, lúc này đây lại muốn chờ đối phương tới cứu sao?

Nhẹ nhàng cắn chặt răng, Lâm Cửu cố gắng mở mắt trở mình hướng mặt xuống dưới, hai tay đem chân khí còn dư trong cơ thể ra sức huy xuống phía dưới, dựa vào lực đạo phản lại làm cho tốc độ rơi của mình chậm đi.

Tri thức học được ở kiếp trước vẫn có chút tác dụng nha, trong lòng thầm nở nụ cười, Lâm Cửu liền giống như vận động viên nhảy dù chậm rãi rơi xuống, đến khi cách rừng cây rậm rạp chừng hai trăm thước, một đôi tay cuộn lấy thắt lưng nam tử đem người li không trung, hướng về phía thác nước phụ cận bay đến.

Ào ào ào ào ——

Bọt nước tinh mịn thành tầng tầng đám sương giữa không trung, dòng nước vuông góc đánh sâu vào hồ nước trong vắt rơi xuống đoá đoá bọt nước trắng xoá như tuyết, tiếng nước thật lớn tràn ngập trong tai Lâm Cửu, cũng dần dần khiến nam tử thanh tỉnh, khẽ mở mắt, ánh chiều màu cam ấm áp khiến người ta cảm thấy ấm áp dịu dàng.

Khe khẽ quay đầu, mũi cỏ xanh nhàn nhạt cùng bùn đất quanh quần bên mình, y đang nằm trên cỏ sao? Còn chưa kịp đứng dậy xem xét bản thân đang ở nơi nào, chiếc khăn lụa thấm nước đã mơn trớn trên trán và má y, dịu dàng chà lau mặt y, xúc cảm lạnh lạnh xua tan đi nóng bức trên làn da, khiến Lâm Cửu muốn uống nước.

“Có nước không...” Nam tử khẽ mở miệng, thanh âm hơi khàn khàn.

Dương quang ở đỉnh đầu tựa hồ bị người ta chặn mất, một cái bóng bao trùm xuống, bờ môi mềm mại lạnh lẽo chạm vào đôi môi khô nứt của y, trên môi dính chút lạnh lẽo, Lâm Cửu khẽ hé miệng muốn hấp thu càng nhiều lạnh lẽo và ẩm ướt, dòng nước mát lạnh theo nụ hôn chảy vào miệng Lâm Cửu, làm dịu đi yết hầu khô khốc.

Chưa đủ liếm liếm môi, nam tử khép hờ con mắt, nỉ non nói: “Còn không?”

Cái bóng che trước mặt mình tiêu thất, không đến một lát lại che đi tầm mắt y, bờ môi mềm nhẹ dòng nước mát lạnh, sau khi lặp lại hai ba lượt như thế, Lâm Cửu mới cảm thấy yết hầu không còn khô nứt như bốc hết hơi nước nữa, tầm mắt cũng dần dần rõ ràng hơn.

Bọn họ đang ở bên cạnh một thác nước, mà Lâm Cửu vẫn còn đang ngủ trên tấm ngoại bào rộng trải trên cỏ, bên cạnh rải rác một phần y phục bị tàn phá, Lâm Cửu liếc mắt là nhận ra đó là của mình, mà lúc này vừa vặn bị một kiện áo choàng tuyết trắng rộng rãi thoải mái bao vây lấy, phía dưới tựa hồ cái gì cũng không mặc, Lâm Cửu cảm thấy sâu sắc lần sau nhất định phải chuẩn bị nhiều tiểu khố khố để mặc.

Khe khẽ động động thân thể, Lâm Cửu nhìn thấy Diệt Thiên ngồi ở bờ sông.

“Sau nửa canh giờ sẽ tiêu sưng.” Diệt Thiên quay đầu lại nhìn nam tử lấy tay cầm áo choàng lung lay sắp đổ, lộ ra một mảng lớn bả vai, tóc đen rối bời.

Lâm Cửu chớp chớp mắt, rốt cuộc thấy được cái chân bị treo của mình đang được ngâm dưới nước, chỗ sưng như bánh màn thầu có thể xưng là trò biểu diễn vi “cước” được Diệt Thiên nhắc ra khỏi nước đặt ở trong lòng, ngón tay tinh tế xinh đẹp quần lên cái chân màn thầu của y một vòng lại một vòng bằng vải trắng, động tác dịu dàng lại tỉ mỉ, thỉnh thoảng đầu ngón tay sẽ ma sát đến đầu ngón chân, ngứa ngứa.

Một màn này không biết vì sao Lâm Cửu cảm thấy có chút tư vị tình – sắc, hơi hơi xấu hổ muốn thu chân về, nhưng vừa động đã bị Diệt Thiên nắm lại.

“Dừng cử động.”

Lời nói của Diệt Thiên cứ như có ma lực, cuối cùng có thể cưỡng ép Lâm Cửu dừng lại động tác của mình nghe theo đối phương, nói không động sẽ không động, nhìn đối phương giúp y quần bằng lại giúp y đeo vớ trắng vào.

“Giận à?” Tiếp tục giúp Lâm Cửu băng bó cái chân màn thầu, Diệt Thiên cúi đầu không chút để ý hỏi.

“Ta yếu điệu như vậy sao?” Lâm Cửu cười lắc lắc đầu: “Chỉ là... ta cảm thấy có đôi khi mình thật vô dụng, rất nhiều chuyện đều làm không tốt, rõ ràng có vận khí cùng năng lực khiến người ta phải trông ngóng, nhưng lại không biết hảo hảo sử dụng, lần nào cũng phải chờ người đến cứu.”

Thay Lâm Cửu đeo đôi vớ trắng vào, Diệt Thiên quay đầu nhìn Lâm Cửu, khoe miệng khê cong lên: “Lần sau khỏi cần khiêu nhai nữa, vào lúc cuối thể lực không thể chống đỡ nổi vẫn có thể nghĩ ra biện pháp kì diệu cản trở thân thể rơi xuống, người thực là người thông minh. Ta bức người luyện võ, chính là không muốn lúc ta rời đi, người sẽ bị thương tổn gì.”

Cái này gọi là yêu cho roi cho vọt a, có lẽ cũng là do quá quan tâm.

Rời đi? Lâm Cửu nheo mắt, gấp người bắt được cánh tay Diệt Thiên, vội la lên: “Người muốn đi đâu?”

Theo bờ sông đứng dậy, Diệt Thiên kéo Lâm Cửu từ mặt đất dậy trực tiếp ôm ngang vào lòng: “Khó đảm bảo lúc ta có việc sẽ phải tạm thời rời khỏi người, chớ quên giờ phút này người ôm người chính là ma của thể gian, là địch của thiên hạ, cửu châu tứ hải không biết có bao nhiêu người muốn lấy tính mạng của ta.”

Nói đến đây, Diệt Thiên ngừng một chút, rồi sau đó nhìn nam tử muốn từ trong lòng hấn đứng lên, nói: “Tiểu Cửu, người có sợ cùng một chỗ với ta mà trở thành đại địch trong thiên hạ không?”

Ôm lấy cổ nam nhân, Lâm Cửu ném cho hấn một cái nhìn khinh thường, nói: “Ta là loại người này sao? Những người đó nếu dám đến đánh ta, ta liền đánh bọn họ, chúng ta cùng nhau đánh bọn họ! Chỉ cần được ở cùng chỗ với người, cho dù là rời khỏi Xích Thổ Đại Địa, đi đến chân trời góc biển ta cũng bằng lòng.”

“Tiểu Cửu.” Ma đầu ngày thường không thích nói chuyện, nhưng hôm nay lời nói có vẻ hơi nhiều, nhiều đến mức khiến Lâm Cửu sớm đem nỗi khổ ma luyện hôm nay ném ra sau đầu.

“Àn?”

“Ta vĩnh viễn là người đối đãi với người tốt nhất, điểm này, ta hi vọng người có thể ghi tạc trong lòng.” Có tính là tỏ tình không? Miệng Lâm Cửu đã muốn liệt đến tận khoe mắt rồi.

“Mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta cũng sẽ vĩnh viễn tin tưởng người.” Mặc kệ người là ma, hay là thánh, chỉ cần người vẫn là người đối ta ôn nhu hôm nay, cho dù người là đại địch của thiên hạ, đại ma của thể gian, cho dù tương lai phải đi xuống địa ngục, ta cũng nguyện ý gánh vác tất cả cùng người tồn tại.

Chân trời góc biển, rời khỏi xích Thổ Đại Địa? Không, Diệt Thiên vĩnh viễn không phải là một nhược giả bị truy đuổi bị xua đuổi, nhìn xuống thiên hạ tứ phương, bày mưu nghĩ kế.

Hắn cũng không quan tâm để người khác biết hắn có nhược điểm, nếu chỉ bằng thể này mà có thể đánh bại hấn, vậy hấn cũng không cần làm ma đầu Diệt Thiên nữa, chẳng qua là không quan tâm, cũng không có nghĩa hấn vui vẻ để người khác biết sự tồn tại của Lâm Cửu.

Nhưng hấn cũng hiểu, chung quy sẽ có một ngày, sẽ có một vài người biết sự tồn tại của Lâm Cửu, Diệt Thiên tự tin chỉ cần Lâm Cửu ở bên người hấn ai cũng không dám động vào một cọng tóc của nam tử này, chỉ là thể gian này luôn luôn sẽ có một vài chuyện ngoài ý muốn, mặc dù không thể trong một thời gian ngắn khiến Lâm Cửu có được sức mạnh như hấn, nhưng ít ra muốn cho Lâm Cửu có năng lực tự bảo hộ mình.

“Ngày mai tiếp tục.”

“A, vẫn còn phải khiêu nhai a?” Lâm Cửu đau khổ.

“Không, ngày mai người sẽ thử theo dõi ta mà không cho ta phát hiện.”

Ẩn núp, chạy trốn, cộng thêm sát chiêu Diệt Thiên truyền thụ cùng năng lực của bản thân Lâm Cửu, sau hôm nay cho dù có người muốn giết Lâm Cửu chỉ sợ cũng khó, huống chi Lâm Cửu người này cũng thật sự thông minh hơn người.

...

...

“Ha ha ha ha... người giết ta là được rồi, đến a! Giết chết ta a! Hoàng Phủ Thiên Niên người là đồ nhát gan, ha ha ha! Giết a, giết ta a! Sao, không dám? Đúng vậy, chính là ta đã giết Lệ phi cùng hài tử chưa xuất thế kia của người, mau thay bọn họ báo thù a, mau a, người không giết ta, ta sẽ giết sạch những người người yêu quý!”

Trong cung điện của trưởng công chúa, nữ tử mấy ngày gần đây vẫn bị giam lỏng không được xuất môn, vẫn ăn mặc xinh đẹp động nhân như thế, lúc này, trưởng công chúa Hoàng Phủ Đế Quốc đang dựa vào tường, hai mắt hàm chứa nụ cười nhìn chằm chằm nam tử đang bóp chặt cổ nàng, người thống trị cao nhất của Hoàng Phủ Đế Quốc – Hoàng Phủ Thiên Niên, bảo đệ của nàng.

“Người đúng là một kẻ điên!” Gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, Hoàng Phủ Thiên Niên gắt gao mím chặt khoe miệng, chỉ cần nhẹ nhàng dùng một chút lực, tính mạng của nữ tử này sẽ lập tức bị hắn bóp chết.

Hoàng cung thâm trầm như huyền nhai, quan hệ hoàng tộc loạn như ma.

“Hoàng đệ, ta là một kẻ điên, nhưng vì sao người lại cứ muốn chọc vào kẻ điên này a?” Khoé miệng nữ nhân cong lên một nụ cười lạnh, ngẩng đầu đối diện trực tiếp Hoàng Phủ Thiên Niên: “Người để ta đi hoà thân, có thể a, ta sẽ giết nữ nhân và hài tử của người, để bọn họ làm của hồi môn cho ta, thật tốt a!”

“Nhìn người tức giận, hoàng đệ gần đây tâm tình không tốt a, không biết bởi vì nữ nhân và hài tử của mình bị chết, hay là bởi vì nam nhân từng yêu người yêu đến rồi tỉnh rồi mù nay đã đi yêu người khác, khiến người không thoải mái, khiến người ghen tị, khiến người... Ừh...” Bàn tay trên cổ đột nhiên thít chặt ngăn chặn lời nói kế tiếp của nữ nhân, khó khăn hô hấp, sắc mặt nữ nhân dần dần tái nhợt, trào phúng nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên, dùng khẩu hình nói ra bốn chữ – người thua sạch rồi!

Ngoài phòng, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tia sét, xé rách màn đêm.

Ngày hè mưa tuôn xối xả đến trong khoảnh khắc, “rào rào” cuồng phong hợp tấu với cây cối bên ngoài vang lên khúc nhạc rung động, trận gió lớn thổi tắt ngọn nến trong phòng, màn đêm tối đen, tia chớp nhoáng lên soi rõ cặp tỉ đệ tương tàn, dữ tợn mà tàn nhẫn.

“Hoàng thượng, đừng a ——”

Đại môn bị đẩy mạnh ra, thái hậu lão đảo xách váy bước vào, bỗng nhiên nhìn thấy hai hài tử của mình thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh, lớn tiếng kêu khóc, chạy qua liều mạng lôi bàn tay đang bóp chặt cổ Hoàng Phủ Thiên Hạ ra, ôm nữ nhi sắc mặt tái nhợt của mình khóc nỉ non không thôi.

“Hoàng thượng, nàng chính là thân tỷ tỷ của người a, thân nhân cùng người đi vào thế gian này, ngài sao có thể tàn nhẫn quyết tâm tới giết Thiên Hạ!” Thái hậu nhìn nữ nhi của mình từng ngậm từng ngậm thở dốc.

Trọng ngực phập phồng kịch liệt, Hoàng Phủ Thiên Niên quát: “Tỷ tỷ... a! Nàng không chỉ xui khiến Lệ phi ám sát Lâm Cửu, thậm chí còn giết Lệ phi cùng hài nhi chưa xuất thế kia của trẫm! Trẫm... trẫm thật sự là có một tỷ tỷ tốt a!”

“Bê hạ... Lệ phi đã mất, nhi tử cũng không thể sống lại, chẳng lẽ người còn muốn giết chết cả tỷ tỷ của mình nữa hay sao? Nàng... nàng suy cho cùng chính là nữ nhi duy nhất của ai gia a!” Tỷ đệ tương tàn, là loại bi thống cỡ nào, thái hậu khóc lóc không thôi, cầu xin nói, “Hoàng thượng, mùa xuân sang năm Thiên Hạ liền phải rời khỏi cố quốc, chỉ một đoạn thời gian thế này cũng không thể chịu sao?”

“A, trẫm chỉ sợ nữ nhân điên này sớm muộn gì cũng muốn giết trẫm!” Thấy thái hậu khóc mãi không thôi, Hoàng Phủ Thiên Niên lại tâm phiến ý loạn, mắt không thấy tâm không phiền, dứt khoát quay lưng bỏ đi.

“Hoàng thượng đừng lo lắng, ai gia đã thỉnh Thánh Giả đến đây, có Thánh Giả khuyên răn Thiên Hạ, Thiên Hạ, Thiên Hạ nhất định sẽ thực ngoan giống như trước đây.”

Chung quy Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không thể làm trò trước mặt thái hậu giết chết tỷ tỷ của mình, huống chi việc hôn nhân với Trung Thiên Quốc sớm đã định ra, đầu năm sau sẽ viễn giá đến Trung Thiên.

“Hy vọng như thế!” Trường tụ vung lên, Hoàng Phủ Thiên Niên xoay người giận dữ bỏ đi.

“Thiên Hạ a, con của ta, con... con sao lại khiến cho nương lo lắng thế này?” Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Hoàng Phủ Thiên Hạ, thái hậu thương tâm không thôi, nữ nhi này tuy rằng được nuông chiều từ nhỏ có chút vô pháp vô thiên, nhưng lúc này, thế nhưng chỉ vì trả thù Hoàng Phủ Thiên Niên liền giết chết Lệ phi đang mang thai, cũng khó trách Hoàng Phủ Thiên Niên lại tức giận như vậy.

Chẳng qua là trong mắt thái hậu, phi tử có thể tái nạp, hài tử có thể tái sinh, nữ nhi lại chỉ có một.

Hao hết trăm phương nghìn kế để Thánh Giả Tiểu Thiên ở lại trong cung, thái hậu cũng là vì nữ nhi này của nàng, Thánh Giả từng có thể cảm hoá hoa khô, hiện giờ cũng có thể làm cho nữ nhân của nàng khôi phục bình thường.

Bậc làm phụ mẫu trong thiên hạ, làm sao tâm tư lại không giống nhau cơ chứ?

Sai người giúp công chúa rửa mặt chải đầu cung điện ẩm đạm của trưởng công chúa một lần nữa sáng lên ánh đèn dầu, thái hậu lau nước mắt rồi rời khỏi phòng, sau một lát hương về thánh nhân áo trắng thi lễ: “Thánh Giả, quấy rầy.”

“Tiểu Thiên đương nhiên sẽ cố hết sức.”

Sau khi bái biệt, nam tử bạch sắc nho bào theo tiểu thái giám khom đi vào hành cung của công chúa, hạt mưa tí tách rơi trên mái hiên, mỗi một chuỗi đều như một thác nước nhỏ tạo thành một bức màn mưa thiên nhiên, gió khẽ thổi qua liền nhẹ nhàng lay động...

“Thủ ở đây.” Đứng ở ngoài phòng trưởng công chúa, bạch bào nam tử tùy tiện phất tay với tiểu thái giám bên cạnh. Tự mình bước vào phòng, tiểu thái giám thấp giọng đáp lời, giống như một người cây gậy không động, không nhúc nhích canh giữ ngoài cửa phòng, cúi đầu nhìn không rõ tướng mạo của cái bóng.

Trong phòng ánh nến rập rờn giống như màu máu, nữ tử ngồi trước bàn trang điểm nhẹ nhàng nhíu mày lại, nhìn dấu vết trên cái cổ thanh mảnh non mịn của mình tựa hồ vô cùng phiền muộn, trên gương đồng lộ ra một bóng trắng, khoé miệng nữ tử cong lên ý cười nhàn nhạt: “Ta diễn kịch không tồi ha, nữ nhân kia thực sự là sợ chết, để nàng tự sát không muốn, thế nào cũng phải để bản cung tự mình động thủ giúp nàng treo lên.”

Hoàng Phủ Thiên Hạ xoay người nhìn về phía Diệt Thiên.

107. Chương 107 - Ích Kỉ Tột Cùng

Ngồi trên giường tháo băng vải quấn chân, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn cơn mưa tầm tã ngoài cửa sổ, mới vừa trở về không lâu tiết trời lại đột nhiên thay đổi, ban ngày thì quá mức oi bức, tới đêm thì lại là một trận mưa xối xả oanh oanh liệt liệt, vừa mới vào phòng, Diệt Thiên đã bị thái hậu đứng chờ một thời gian gọi đi.

Nhớ lại vất vả cùng thu hoạch ngày hôm nay, Lâm Cửu vừa tháo băng vải, vừa ngồi xuất thần, trong đầu cảm thấy thưởng thức lại chân khí lưu động quanh thân y lúc khiêu nhai, biện pháp kia của Diệt Thiên mặc dù có hơi cực đoan, nhưng cũng phi thường hữu hiệu.

Lúc này ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng bước chân cực nhỏ, Lâm Cửu ngẩng phắt đầu, hài cũng chưa kịp mang liền nhảy xuống giường chạy ra ngoài, còn không kịp nhìn người đến là ai đã vô cùng thân thiết hô: “Sư huynh, người trở về —— Ồ, hoàng thượng?”

...

...

“Hai năm nay ta đã phá người lòng sục trong cả nước, thậm chí còn nói bóng nói gió với mẫu hậu nhưng vẫn không cách nào biết tồn tại của Kim Long.” Vị trưởng công chúa khi điên khi tỉnh ngồi một bên, trên mặt đã không còn vẻ điên cuồng vừa nãy, mi – diễm như trước, đoan trang đại khí, chỗ nào nhìn ra được đây là một nữ tử ngoan độc có thể tùy ý bóp chết tính mạng người khác cơ chứ.

Hoàng Phủ Thiên Hạ nghiêng đầu nhìn nam nhân ngồi đối diện nàng, lần đầu tiên nhìn thấy Diệt Thiên là khoảng chừng mười năm trước, lúc ấy nàng mới chỉ là một hài tử bảy tám tuổi, mặc chiếc váy thật dài, ngồi trong lòng mẫu hậu, nhìn nam tử một thân bạch sắc nho bào từ mảnh dương quang xán lạn chậm rãi bước ra.

Thanh âm ôn nhu như nước kia, nụ cười nhu hoà như hoa kia, là những thứ mà từ trước đến giờ Hoàng Phủ Thiên Hạ chưa từng thấy qua.

Nàng là Hoàng Phủ Thiên Hạ, có một đệ đệ sinh đôi Hoàng Phủ Thiên Niên, nàng vốn nên là viên minh châu mang trên đỉnh đầu được người người theo đuổi nịnh nọt, thế nhưng luôn luôn có một người cướp đoạt vinh quang mà nàng nên có, các ca ca của nàng yêu người nọ, đệ đệ sinh đôi của nàng cũng nhìn không được chú ý đến người nọ.

Nàng cô độc, nàng tịch mịch, nàng căm giận bất bình.

Năm đó, nàng mới chỉ là một thiếu nữ, tất cả những chờ đợi và hướng tới mộng lung kia đều hiện ra rõ ràng, nam nhân kia, mẫu hậu nói hắn là Thánh Giả, là Hiền Môn thánh nhân bất vi nữ sắc sở động, nhưng ở trong mắt nàng, hắn chính là một nam nhân, một nam nhân chiếm cứ hoàn toàn tâm linh nho nhỏ của nàng.

Sau đó, nam nhân kia rời đi.

Nàng cũng không còn là một tiểu cô nương vì không nhận được sự yêu quý của huynh đệ mà thương tâm, nàng đã nghĩ ngày nào đó trưởng thành, sau đó sẽ chạy đi tìm nam nhân như vực sâu lại ấm áp như ánh mặt trời đó.

Chẳng qua là, về sau người nọ mất tích, không thấy nữa.

Nhưng nàng không tin, nàng biết có một ngày nàng có thể gặp lại nam nhân kia, hai năm trước, rốt cuộc nàng cũng thực hiện được nguyện vọng gặp lại nam nhân đó lần nữa, dù cho nam nhân không còn là một thân bạch bào nho nhã, mái tóc màu bạc thật dài cũng trở nên đen tối như nhiễm mực, nhưng nàng biết, nam nhân đó vẫn giống mười năm trước, không chút biến hoá.

Yêu một người yêu đến điên cuồng, yêu đến mất hết lí trí, cho dù trở mặt nhìn phụ hoàng thương yêu mình nhất chết ngay trước mắt mình, nàng vẫn yêu cuồng nhiệt nam nhân đã giết chết phụ hoàng mình.

Cổ chấp ích kỉ đến cực hạn.

“Kim Long đã chết vào hai năm trước.” Hoàng Phủ Thiên Hạ nhớ lại kí ức hai năm trước, nàng nhất thời trốn chạy vào tấm cung của phụ hoàng, lại bất ngờ nhìn thấy phụ hoàng cười Kim Long chết dưới tay nam nhân điều khiển Hắc Long, Kim Long đã chết, ngoài một lần phiến màu vàng đến ngay cả thi cốt cũng đều đã sớm hoá thành tro tàn.

“Hai năm nay ta không ngừng tìm kiếm dấu vết của Kim Long, nhưng không tìm được một chút manh mối nào.” Hoàng Phủ Thiên Hạ nhìn nam nhân, cho dù dưới ánh nến yếu ớt, sườn mặt ma đầu vẫn lộ ra vẻ lạnh lùng khiến người ta không dám đến gần.

“Giết chết Kim Long không phải ta, mà là phụ thân ngươi.” Diệt Thiên hí mắt, thản nhiên nói: “Phụ thân ngươi, là một người rất thông minh, khuyết điểm lớn nhất của hắn là đã bày ra một kết cục quá hoàn mỹ, thế gian này, làm gì có hoàn mỹ. Lấy chính cái chết của mình để làm cho ta tin tưởng người khổng chế Kim Long đã không còn, một cái ván cờ tuyệt diệu, một ván cờ chết, a.”

Khẽ cười lộ ra một tia khinh thường, ván cờ này sao sao có thể che được hai mắt hắn, Kim Long của thế hệ trước đã mất, vậy Kim Long thế hệ này lại ở nơi nào, ai sẽ là người khổng chế Kim Long?

“Chàng hoài nghi Hoàng Phủ Thiên Niên?” Hoàng Phủ Thiên Hạ khẽ nhú mày, nói: “Ta cùng hắn cùng sinh cùng lớn đã gần hai mươi năm, tuy biết hắn có võ công, nhưng không có chỗ nào kì dị.” Hoàng Phủ Thiên Hạ hiển nhiên không tin đệ đệ kia của nàng có năng lực không chế Kim Long.

Nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ đã sắp tạnh, ma đầu thần nhiên nói: “Đúng hay không đúng, đều không quan trọng.”

Kim Long ở đâu, người không chế Kim Long có phải là Hoàng Phủ Thiên Niên hay không, hay chính là Hoàng Phủ Thiên Hách, đối với ma đầu bây giờ đều không còn quan trọng.

Ở trước sức mạnh tuyệt đối, toàn bộ mọi thứ trong mắt hắn đều chỉ là sự giãy dụa yếu ớt, một con sông nhỏ sao có thể ngăn cản được biển rộng bao la thôn tính.

“Vậy... Lâm Cửu thì sao?”

“Việc này không liên quan đến người.”

...

...

Trong lòng Lâm Cửu đang lăm rà lăm rằm mắng Hoàng Phủ Thiên Niên n lần, hoàng đế này không phải bề bộn nhiều việc sao? Hoàng đế này không phải không thể gặp y sao? Như thế nào lại lặng yên không tiếng động chạy đến đây tìm y, lại cũng không ai thông báo một tiếng, luôn muốn làm gì thì làm, còn không dọa y thành bệnh tim.

“Hoàng thượng, sao ngài lại đến đây.” Tay bám vào cửa, Lâm Cửu thò đầu ra cười ha ha nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên đã đi tới không xa, người kia còn không mang theo ai bên người, có lẽ đều bị Hoàng Phủ Thiên Niên điều đứng lại bên ngoài trông coi rồi đi.

“Trẫm không thể tới được sao?” Vãn thái độ lãnh đạm như cũ, Hoàng Phủ Thiên Niên tựa hồ tâm tình có chút không tốt, chấp tay sau lưng bước vào phòng, khi đi ngang qua Lâm Cửu hơi cúi đầu nhìn đôi chân trần trên mặt đất của nam nhân, đôi chân trần giẫm lên mặt đất bằng phẳng, có lẽ bị nhìn có chút ngượng ngùng, đôi chân kia liền cố sức muốn núp sau vạt áo dài, nhìn có chút quẩn bách tức cười.

Lập tức tâm tình của Hoàng Phủ Thiên Niên tốt lên không ít, hàn ý trên mặt đã giảm bớt vài phần, khoe miệng cong lên một nụ cười yếu ớt rồi đi lướt qua Lâm Cửu.

Nơi này là hoàng cung của người, người muốn đến đương nhiên có thể đến, Lâm Cửu âm thầm lè lè lưỡi, chân trần cọ cọ vào nhau, con người ngó ngó nhìn nhìn tìm kiếm đôi hài không biết vừa bị mình ném đi đâu, thật khéo nha, đôi hài kia vừa vụn ngay tại phía dưới cái ghế Hoàng Phủ Thiên Niên đang ngồi.

“Bệ hạ đích thân tới, là phúc khí của thần.” Lâm Cửu đứng cách xa xa, chỉ chỉ ra bên ngoài nói: “Nếu bệ hạ muốn tìm sư huynh, sư huynh vừa bị thái hậu kêu đi.”

“Trẫm không thể tới tìm người sao?” Hoàng Phủ Thiên Niên liếc nhìn Lâm Cửu đứng ngay tại cửa, hơi hơi nhú đầu lông mày, nói: “Đứng xa như vậy làm gì, lại đây, chẳng lẽ trẫm là hồng thủy mãnh thú hay sao.”

“Hoàng thượng là cửu ngũ chi tôn, thần... thần chỉ là một thảo dân, đứng ở đây là được rồi.” Lâm Cửu oán thầm, lần trước bị người gọi tiến cung tỷ chút nữa bị người ta giết, hiện tại gần thêm chút nữa, phỏng chừng lần sau ta cũng không dự đoán được mình sẽ chết thế nào.

Thấy Lâm Cửu vẫn chân đất đứng xa không chịu lại, Hoàng Phủ Thiên Niên hừ nhẹ một tiếng nói: “Thảo dân? Hiện tại người không chỉ là thái phó của thái tử, lại đường đường là sư đệ Thánh Giả, người của Hiền Môn, ở đâu ra thảo dân vừa nói.”

Hoàng đế này bị động kinh, hay là chịu chuyện kích động gì, không có việc gì lại đi tìm y chơi trò gì đây? Lâm Cửu ngậm miệng không nói lời nào, quyết định không cùng tên hoàng đế động kinh này tiếp tục đàm thục nữa, nhằm chán lại mặt mặt.

“Lại đây ngồi xuống, chân trần như thế còn ra cái thể thống gì.” Lâm Cửu này giờ không nói gì, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng thấy rằng có chút không thú vị, chìa tay gõ gõ cái bàn ra lệnh cho Lâm Cửu tiến lại.

“Vâng.” Thờ ơ đáp lại một câu, ánh mắt liếc chiếc hài dưới ghế Hoàng Phủ Thiên Niên, Lâm Cửu muốn đến cách vách phòng lấy một đôi hài khác đeo vào, hành động này bị hoàng đế thấy được, Hoàng Phủ Thiên Niên cúi đầu nhìn theo tầm mắt y, nhìn thấy dưới cái ghế xiêu xiêu vẹo vẹo một đôi hài.

“Lấy hài đeo vào.” Xê dịch ghế ra, Hoàng Phủ Thiên Niên vừa nghĩ muốn đá hài cho Lâm Cửu, lại không biết tại sao mình lại khom lưng nhặt lên ném qua.

“Tạ ơn hoàng thượng.” Ngồi trên ghế, Lâm Cửu nhanh chóng cầm hài đeo lên chân, bên tai lại nghe thấy câu hỏi của Hoàng Phủ Thiên Niên.

“Thánh Giả... đối xử với người thế nào?”

“Đa tạ hoàng thượng quan tâm, sư huynh đối ta tốt lắm.” Xỏ hài, Lâm Cửu liền ngăn người nhìn chăm chăm hạt mưa tí tách ngoài cửa sổ, để y cùng Hoàng Phủ Thiên Niên nói chuyện phiếm, một hoàng đế nói chuyện phiếm? Lâm Cửu tự nhận mình không có tham vọng thăng quan phát tài, nên không tất yếu cần phải a dua nịnh hót thối hoàng đế, im lặng là vàng.

Không khí trong phòng lúc này thực quỷ dị, một người nhìn ra ngoài ngăn người, người kia cũng không có vẻ gì khó chịu hay tức giận, nên uống trà thì uống trà, cùng Lâm Cửu nhìn mưa bên ngoài ngăn người, qua một lúc, Hoàng Phủ Thiên Niên mới lại một lần nữa phá vỡ im lặng.

“Hoàng Nhi thực thích người.” Hoàng Phủ Thiên Niên thản nhiên nói: “Trẫm nhớ rõ trước kia người không thích tiểu hài tử, lần trước thấy người chơi đùa vui vẻ với Hoàng Nhi, trẫm mới phát giác người thật sự không giống với trước kia, trẫm nghe Tĩnh Vương nói hai năm nay người đều ở trên Vọng Nguyệt Sơn, nói cho trẫm nghe một chút xem cuộc sống ở đó có phải giống của thần tiên như trong lời đồn hay không.”

108. Chương 108 - Hiền Môn Chưởng Môn

Vọng Nguyệt Sơn, không biết bọn người Vân Nhiễm bây giờ thế nào. Bị Hoàng Phủ Thiên Niên gọi lên hỏi ước, Lâm Cửu mở miệng nói: “Cuộc sống của thần tiên chắc chính là vô ưu vô lự, nếu ẩn theo tiêu chuẩn này, cuộc sống trên Vọng Nguyệt Sơn đích thật cũng như thần tiên vô ưu vô lự, mỗi ngày đều vì mục tiêu riêng của mình mà cố gắng, không cần lo lắng có thể ăn no hay không, cũng không cần lo lắng có căn phòng che mưa che nắng.”

Có thể nói ra những lời này, Lâm Cửu đã so sánh với cuộc sống kiếp trước của y, yêu cầu của người dân kì thật cũng không nhiều, chỉ cần có thể ăn cơm, có căn nhà ấm áp, còn có một chút tiền dư mà thôi.

“Có thể nói ra lời lo nghĩ cho tiền đồ quốc gia và vận mệnh nhân dân, người khiến trẫm phải nhìn với cặp mắt khác xưa.” Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn giọt mưa tí tách ngoài cửa sổ, khe khẽ thở dài: “Trẫm... cũng mong muốn thiên hạ này thái bình, dân phú quốc túc*(dân giàu nước mạnh), mưa thuận gió hoà, mong muốn con dân trong thiên hạ đều được sống những ngày tháng thần tiên như thế.”

“Xã hội mâu thuẫn, đấu tranh giai cấp, chỉ cần ở đâu có người thì đều tồn tại vấn đề này, người trong thế giới này không phải đều giống tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn thấu hiểu được bộ mặt của nhân thế.” Ý thức được mình nói quá nhiều chuyện liên quan đến kiếp trước, Lâm Cửu ngay lập tức sửa lời, nói: “Hoàng thượng có tâm tư thế này, quả thật là may mắn của Hoàng Phủ.”

Xã hội mâu thuẫn, đấu tranh giai cấp? Từ ngữ thật mới mẻ, nhưng cũng vô cùng chuẩn xác.

Hoàng Phủ Thiên Niên không khỏi lại nhìn Lâm Cửu nhiều hơn.

...

...

Chim hót lạnh lót, nhành hoa lay động, đậm tử phấn hồng, thiển lam Bích Thủy, đình hoa sen sắc màu rực rỡ, ải sơn lưu thủy, tiếng đàn ngân nga như tiếng nhạc trời, người ở trong khóm hoa, thân không dính một phiến lá nào.

Mái tóc nhẹ bay, xiêm y bồng bênh, một mặt đậm tử bịn rịn với sơn thủy trong gia viên, mười ngón tay khẽ vuốt, tiếng đàn giống như nước chảy, từ từ chậm rãi hoà vào làn gió trong lành, khi lại cứng rắn không chịu trôi buộc, đúng là nhã khách đang ở chốn hồng trần nhưng lại nhìn thấu hồng trần.

“Chương môn sư bá.” Y phục thanh lãnh, bóng trắng đi vào trong vườn, thủy tạ bao trọn lấy lầu, xuyên qua bụi hoa điệp ảnh, tìm được chủ nhân của tiếng đàn tiêu sái xuất trần, người trong Hiền Môn, phần lớn đều tiêu sái thoát tục, mà càng là người có thân phận trường bối, càng không thể tuân theo khuôn phép tuần hoàn của thế gian.

Đại trưởng môn Hiền Môn từng thu qua ba người đệ tử, đại đệ tử Tiểu Thiên oánh nhuận như ngọc, tài hoa tràn đầy, hưởng đủ lời ngợi ca trong thiên hạ, mười năm trước lại đột nhiên mất tích khiến người ta cực khổ tìm kiếm; tam đệ tử Trần Khôi trầm mặc khiêm tốn, tính cách lãnh khốc, từ trước tới nay rất ít khi xuất hiện trong mắt người đời; mà nhị đệ tử cũng là chương môn hiện giờ của Hiền Môn, còn đang bỏ mặc mọi chuyện trong Hiền Môn, mai danh ẩn tích chạy tới Trung Thiên Quốc làm quốc sư, suốt ngày du ngoạn thiên hạ, phong lưu không chịu gò bó.

Tính tình như vậy, không phải người thế tục, nhưng cũng là người Vô Nguyệt kính ngưỡng muốn hướng đến, chẳng qua kính ngưỡng thì kính ngưỡng, vị chương môn này ở Hiền Môn suốt ngày ăn chơi đàng điếm, thật khiến người Hiền Môn đau đầu.

“Gọi sư bá cái gì, chẳng lẽ ta đã già như vậy rồi sao.” Tiếng đàn vẫn chưa từng ngừng lại, nam tử nhìn từng phiến từng phiến cánh hoa hồng thắm rơi rụng, khoé miệng cong lên một nụ cười lỗ mãng: “Tiểu Vô Nguyệt a, có phải nhớ ta hay không?”

Sớm đã tập thành thói quen với tính cách của nam tử, Vô Nguyệt trực tiếp bỏ qua câu nói này của nam tử sang một bên, đứng bên cạnh nói: “Chương môn tin tức Tiểu Thiên sư bá xuất hiện ở Hoàng Phủ đế quốc đã sớm truyền khắp đại giang nam bắc, hẳn là sư huynh của ngài, sao ngài lại tuyệt không tò mò cũng không quan tâm nha?”

“Ha ha ha... ngươi là muốn nói, vì sao ta có nhiều thời gian du sơn ngoạn thủy, đánh đàn ngắm hoa như vậy, nhưng lại không có chút thời gian đi tìm vị sư huynh kia của ta sao?” Tiếng đàn dừng lại, nam tử xoay người hất mái tóc đen, cầm lấy chiếc quạt bên cạnh nhẹ nhàng phe phẩy: “Vị sư huynh kia của ta a, đừng thấy hấn ngày thường luôn một bộ thánh nhân ôn nhuận như hoa như ngọc, nhưng tận trong xương lại là một ma quạt cuồng, muốn làm gì sẽ làm cái đó, chuyện hấn quyết định làm, còn chưa có người có thể thay đổi được.”

Hoa Tư cười đi vào đình sen ngồi xuống, rót hai chén rượu đặt lên bàn: “Vô Nguyệt đã đến đây thì cùng uống với ta một chén đi.”

Nhìn đoá đoá hoa sen trong ao, Hoa Tư uống một ngụm cạn chén rượu, nói: “Hấn muốn làm chuyện gì đều có lí do của hấn, mười năm trước hấn mất tích, mười năm sau hấn trở lại, nếu hấn đã trở lại, vậy hấn nhất định sẽ trở về xem người sư đệ đáng thương ta đây, ả, sư phụ năm đó tính truyền Hiền Môn cho hấn, nhưng sau này hấn mất tích, Trần Khôi cũng ngốc hồ hồ chạy khắp thiên nam địa bắc, một cái Hiền Môn to như vậy cuối cùng lại đặt trong tay ta – người không xứng nhất.”

Hoa Tư quay đầu lại nhìn vào mắt Vô Nguyệt, cười nói: “Nữ tử trong Hiền Môn tuy rằng đều mỹ mạo hơn người, nhưng mà vẫn thiếu chút phong tình.”

Lời nói khinh bạc khiến Vô Nguyệt trợn mắt nhìn Hoa Tư, muốn cho người thiên hạ biết vị chương môn sư bá này của nàng ngày thường thích đi hoa nhai liễu hạng*(xóm ăn chơi) còn không khiến bọn họ chê cười chết.

“Chương môn sư bá thật sự là người không đứng đắn.” Vô Nguyệt nói.

“Đứng đắn đều là bọn nguỵ quân tử, đứng đắn thì được tích sự gì, cuộc sống ngắn ngủi, sao không thoải mái chút?” Hoa Tư ngửa đầu cười to ba tiếng, nhẹ nhàng phe phẩy tóc, hai mắt phát ra trận trận hào quang,

nói: “Nghe nói vị Thánh Giả sư huynh kia của ta thu một tiểu sư đệ được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, sách sách sách, người xem hẩn xem, ẩn tàng mười năm không chịu nổi tịch tịch tịch, vừa ra đã hãm hại lửa gạt tiểu bằng hữu đáng yêu xinh đẹp, ai, ta làm sư đệ vẫn là so ra kém sư huynh a!”

“Chưởng môn sư bá, Tiểu Thiên sư bá há lại là tên háo sắc, Vô Nguyệt ở Hoàng Phủ Đế Quốc đã gặp qua sư đệ Tiểu Thiên sư bá, luận tướng mạo, quả thật là dung mạo xuất trần đệ nhất thiên hạ, nhưng ngài ấy cũng là người có thực tài, trên sông Ngọc Thuý ở Ân Đô ngài cũng đã gặp qua y, bài thơ làm ra phòng khoáng không gò bó trong quy cách, thật sự là trí tuệ hơn người.” Vô Nguyệt bất bình nói.

Hoa Tư nhìn mắt Vô Nguyệt cười nói: “Vị sư huynh kia của ta cũng coi như là tướng mạo đệ nhất thiên hạ, cô nàng người sẽ không coi trọng Tiểu Thiên đi, lúc này mới thấy hẩn một lần liền hất dìm giúp.”

Vô Nguyệt trừng mắt nhìn Hoa Tư, nói: “Vô Nguyệt nói đều là lời nói thật, Vô Nguyệt là loại nữ tử chỉ trông mặt mà bắt hình dong ư?” “Nữ tử hoài xuân, ai biết thế nào?” Hoa Tư cúi đầu cười nhẹ, thấy bộ dáng giận giữ của Vô Nguyệt vội vàng rời đi để tài, cô gái nhỏ này trời sinh tính cương liệt, chẳng những dám chống đối quý nhân trong cung, có đôi khi ngay cả trưởng môn y đây cũng không thêm dè vào mắt, Hoa Tư cũng không muốn trêu vào Vô Nguyệt nóng nảy.

“Thiên Thuỷ không phải đã nói qua với Tiểu Thiên sư huynh rồi sao? Chân tướng cái chết của chưởng môn đời trước đến tột cùng là như thế nào, hết thảy đều phải đợi thu đông Tiểu Thiên sư huynh trở về mới tra ra manh mối.” Cúi đầu mỉm cười, Hoa Tư thản nhiên nói: “Đi gặp sư phụ Mặc Âm của người đi.”

Sau khi Vô Nguyệt rời khỏi, một nam tử văn nhân vận thanh sam phe phẩy quạt lông từ giữa bụi hoa đi ra, nhìn hoa quý nam tử một mình uống rượu trong đình sen, chậm rãi đi qua: “Sự thật đến tột cùng thế nào?”

“Sự thật gì?” Hoa Tư cười nhìn mắt người tới.

Cao Thanh không khỏi ném cho y cái xem thường, nói: “Cái chết của sư phụ người, đến tột cùng ai là hung thủ.”

Hoa Tư bắt đắc dĩ buông tay nói: “Cao Thanh huynh đài, tại hạ chỉ là một người bình thường bị vây trong chốn hồng trần, trên đầu cũng không phải có song thiên nhãn, làm sao có thể nhìn ra hung thủ là ai chứ.”

“Hừ!” Cao Thanh hiển nhiên không đặt lời nói của Hoa Tư vào lòng, “Lúc trước sư phụ người chết là người xem quẻ ra, có thể xem quẻ được sinh tử của người khác, sao lại không thể xem ai là hung thủ.”

Cổ tay vừa lật, ba đồng tiền phong cách cổ xưa, kẹp vào giữa các ngón tay, Hoa Tư thủ thế biến ảo, ba mai đồng tiền “Loảng xoảng đương” một tiếng rơi xuống trên bàn đá.

“Kết quả như thế nào?” Cao Thanh khẩn cấp nói.

“Tuỳ tiện bói một chút mà có thể ra được hung thủ là ai ta đây đã thành thần tiên a.” Nhìn tiền đồng không có kết quả trên bàn, trường tu Hoa Tư vừa phát, tiền đồng liền bị thu lấy, y nói: “Năm đó ta cũng chỉ là chiêm ra sư phụ cùng đại sư huynh gặp phải kiếp sinh tử, việc này chỉ có thể đoán được, không thể sửa đổi tất cả còn phải xem tạo hoá của người, sau đó sư phụ và đại sư huynh cùng mất tích, ngọn lửa sinh mệnh của sư phụ trong Hiền Môn tắt lịm, ngọn lửa sinh mệnh của đại sư huynh mặc dù không tắt nhưng cũng lung lay sắp đổ.”

Nhớ đến việc này, Hoa Tư không khỏi lắc đầu than nhẹ.

Cao Thanh hừ nhẹ một tiếng, nói: “Nói không chừng hung thủ chính là sư huynh của người.”

“Đại sư huynh và sư phụ cùng mất tích, hẩn đích xác đáng nghi, nhưng động cơ đâu? Đồ đệ sư phụ thương nhất coi trọng nhất chính là đại sư huynh của ta, đại sư huynh từ nhỏ ôn nhu như vương, người từ bi vi hoài*, mặc dù tâm tư từ bi, cũng không phải không có lí trí quan tâm thế gian, thanh danh của hẩn được thiên hạ ca tụng, tương lai là người đứng đầu Hiền Môn, sao lại cần thêm cái danh thí sư, thiên hạ bất dung?” Hoa Tư than nhẹ một tiếng, nhìn bầu trời xanh thẳm thở dài: “Hết thảy đều chỉ có thể chờ sư huynh trở về mới biết được.”

*Từ bi vi hoài: nghĩa là người lúc nào cũng mang lòng từ bi, từ bi đối đãi tất cả chúng sinh. (baidu)

“Qua mấy tháng nữa là thu đông, phương Bắc có một viên phượng hoàng dẫn mị lực không nhỏ, phỏng chừng sẽ đưa tới mấy tên lão quái vật như ngươi, ngươi muốn làm thế nào đây?” Cao Thanh hỏi.

“Ai nha nha, Cao Thanh cao đại hiệp, ngươi nói cái gì vậy, cái gì kêu lão quái vật? Hoa Tư ta trẻ trung ngồi ngồi, ngươi luôn mồm xưng ta là lão quái vật, tình cảm của ta lấy gì kham a, tình cảm lấy gì kham a!” Chiết phiến che miệng, Hoa Tư cười nói.

Cao Thanh mặc kệ nam tử hay động kinh này, xoay người nghiêm túc nói: “Phượng hoàng dẫn nếu xuất hiện ở phương Bắc, vậy người ở Bắc Quốc kia khẳng định sẽ đi, người thích vô giúp vui nhất định cũng sẽ chui vào một chân, thêm cả tên điên thích tạo bi tình ở phía Tây, vậy ít nhất đã có ba lão quái vật.”

“Tốt, tốt, ba lão quái vật đánh nhau, ít nhất sẽ chết mấy tên, thế gian cũng sẽ thái bình đi nhiều.” Phe phẩy quạt lông, Cao Thanh một bộ chẳng đánh đáng đến ta.

“Sao ngươi lại trù ta như vậy chứ?” Hoa Tư cười khổ: “Ba người quá ít, hý thế trên bảo phượng hoàng dẫn này mị lực cực lớn, ngươi đoán xem, còn ai sẽ đi nữa?”

Cao Thanh khẽ nhíu mày nói: “Hai năm trước chết một lão quái vật, tiểu quái vật của lão quái vật còn chưa lớn lên, chẳng lẽ ngươi cho là Hoàng Phủ Đế Quốc cũng sắp một chân vào.”

Cao Thanh nhíu mày khẽ nói: “Thế sự khó liệu, ai biết được? Có điều, theo kết quả bói toán của ta, còn có một người sẽ vì phượng hoàng dẫn mà đến.”

“Ai?” Cao Thanh nghi hoặc hỏi, rồi sau đó trong đầu linh quang chợt loé, kinh ngạc nói: “Ngươi muốn nói là đại ma đầu Diệt Thiên?”

109. Chương 109 - Thiên Hạ Ngũ Quốc

“Sư huynh, Xích Thổ Đại Địa rốt cuộc có bao nhiêu quốc gia?”

Sáng sớm tỉnh lại, một ngày mới bắt đầu. Mặc xong xiêm y, Lâm Cửu kéo ma ngồi xuống ghế, còn mình thì đứng phía sau cầm cây lược bằng gỗ tử đàn sửa sang lại mái tóc dài nhu nhuận như ngân hà cho hắn, ngón tay khẽ lướt qua mái tóc, xúc cảm mịn màng như chạm vào bánh kem, tơ lụa.

Cho dù là ma ý chí sắt đá, nhưng lại không ai biết, hắn cũng có một mặt ôn nhu.

“Các quốc gia lớn nhỏ cũng phải trên trăm, nhưng các đại quốc ngạo thị một phương như Hoàng Phủ Đế Quốc thì chỉ đếm được trên năm đầu ngón tay.” Xuyên qua gương đồng nhìn bóng người phía sau, nam nhân mỉm cười nói: “Tây Nam của Hoàng Phủ, Trung Bộ của Trung Thiên, Phía Tây là Thương Ưng, Phương Bắc có Bắc Quốc, đây là thiên hạ tứ quốc.”

Thiên hạ tứ quốc, vừa đủ quân số để chơi mat chược, Lâm Cửu không khỏi lại nhớ tới thiên hạ tứ phái y gặp khi vừa hạ sơn, Diệt Thiên chỉ nói tứ quốc trong ngũ đại quốc, còn một quốc gia chưa thấy nhắc đến.

Lâm Cửu hiểu kì hỏi: “Vì sao là thiên hạ tứ quốc, không phải còn một đại quốc có thể cùng tứ quốc kia sánh vai sao? Tứ quốc mà ngươi nói ta đã nghe người ta nói qua, nhưng vì sao còn một quốc gia nữa lại không ai nhắc đến chứ?”

“Tiểu Cửu, ngươi còn nhớ tứ phái luận võ đại hội lúc ta và ngươi gặp nhau không?” Diệt Thiên nói.

“Nhớ chứ, ta cũng vừa mới nghĩ đến nó xong.” Lâm Cửu nhếch miệng cười, cúi đầu nói nhỏ bên tai ma: “Chúng ta có được tính là có thần giao cách cảm, không nhắc liền thông không?”

Diệt Thiên nghiêng đầu cười nhìn nam tử có chút bướng bỉnh, tiếp tục nói: “Kì thực thiên hạ không chỉ có tứ đại môn phái, mà phải là ngũ đại môn phái, nhưng bị người lãng quên, có lẽ môn phái không được người nhắc tới cùng với quốc gia kia cũng giống nhau, đều là sự tồn tại đặc biệt trên Xích Thổ Đại Địa, là nơi hắc ám không cách nào chạm đến dương quang.”

Môn phái không được người ta nhắc tới, có thể lí giải do cách hành xử của tà môn hay gì gì đó, thế nhưng đường đường là một quốc gia, phải chăng sinh hoạt của tất cả mọi người đều chìm trong “hắc ám” như Diệt Thiên nói? Vì sao từ trước tới giờ y chưa từng được nghe người ta nhắc qua.

“Người đã đi qua quốc gia đó chưa?” Lâm Cửu tò mò hỏi, y biết thanh thanh sở sở rằng Diệt Thiên là một tên Đại ma đầu, là một nam nhân không thích ánh mặt trời, y có một loại cảm giác sâu sắc, Đại ma đầu nhất định có quan hệ quốc gia hắc ám kia, cả với môn phái kia nữa.

“Tội Ác Quốc Gia, đây là cách gọi của thế gian với quốc gia đó.” Diệt Thiên thông thả nói: “Ở đó chúng ta sẽ không thể thấy hoàng tộc hay quý tộc, tội ác quốc gia vốn là sa mạc bỏ hoang phía Tây Bắc, không chịu sự cai quản của các quốc gia khác, những người bị các nước truy sát đều lưu vong đến đại sa mạc Tây Bắc này, dần dà, trải qua nhiều, nơi đó hình thành một đất nước mà không phải đất nước.”

“Cư nhiên còn có một nơi như vậy...” Dừng cây trăm ngọc giản đơn vấn một kiếu bán phi, Lâm Cửu kinh ngạc, theo như Diệt Thiên nói, vậy tội ác quốc gia không phải cùng loại với nơi lưu đầy sao, còn là sa mạc Tây Bắc, tưởng tượng ra thì hẳn là một nơi chiến tranh hỗn loạn, mà cũng lại bản cùng đáng thương, nhưng những lời tiếp theo của Diệt Thiên lại vừa vắn không giống như tưởng tượng của Lâm Cửu.

“Nơi đó có những sát thủ hung tàn nhất thiên hạ, cũng có thế gian đệ nhất thần châu, đệ nhất đồ đồ*(con bạc), thế nhân đều cho rằng Tội Ác Quốc Gia là nơi bản cùng và hỗn loạn, nhưng chỉ có người nào từng đi qua đó mới biết, những người đó trong khung tuy rằng chảy xuôi dòng máu hung tàn mà người đời vẫn nói, nhưng nơi đó không hề nghèo khó, cũng không hỗn loạn, tội của bọn họ, ác của bọn họ, từ trước đến nay đều chỉ nhằm vào quốc gia bên ngoài.” Hất mấy cọng tóc trước ngực ra sau vai, Diệt Thiên nhìn tấm gương, nhàn nhạt nói: “Với thế nhân mà nói, Tội Ác Quốc Gia là nơi hung tàn, với dân chúng Tội Ác Quốc Gia mà nói, nơi ấy, chính là ngôi nhà duy nhất của bọn họ.”

Thế gian to lớn, có đủ những điều kì lạ.

Thiên hạ có Hiền Môn tôn lễ trọng giáo, cũng có Tội Ác Quốc Gia ở sa mạc hoang vu nhất trên Đại Địa.

Chính với tà, thánh với ma, tốt với xấu, nào có định nghĩa chuẩn xác? Lại có ai đủ tư cách đứng ra định nghĩa.

Người khác nhau, thế giới khác nhau, đều có phần chính tà thuộc về riêng mình.

Chẳng qua là, tà không áp chính, kẻ thắng đương nhiên không bao giờ tự xưng mình là “tà ma”, thế gian này, nơi đâu có người chiến thắng lại rêu rao mình là người xấu đâu?

Cái gì mà chính chính tà tà, Lâm Cửu hiện tại không có tâm tư đeo gót những từ ngữ hư vô này, đều chỉ có mấy người làm chính trị giở âm mưu mới ưa thích, y còn đang bận cùng Đại ma đầu ngoạn luyến ái, còn phải chăm đến việc làm ăn ở Hoàng Thành, còn phải về nhà cùng người thân ăn bữa cơm, càng phải thực hiện trách nhiệm cho thái tử, thầy giáo vườn trẻ.

“Hai con hổ, hai con hổ, chạy rất nhanh, chạy rất nhanh, một con không có mắt, một con không có đuôi, thật kì quái! Thật kì quái!” Trong hoa viên hoàng gia, Lâm Cửu cùng tiểu hoàng tử vui đùa âm ỹ, không cần vài ngày đã thành hải tử vương.

Trước kia ở cô nhi viện không có điều kiện để mua đồ chơi, không thể không thừa nhận sức sáng tạo và tưởng tượng của hải tử cực kì phong phú, gấp máy bay giấy, xếp ếch, chơi lăn bánh xe, chỉ cần là những tài nguyên có thể sử dụng lập tức trăm phương nghìn kế biến nó thành món đồ chơi.

“Thái phó, thực sự có thể bay, người có thể ngồi trên con chim to sao?” Tiểu hoàng tử thích nhất là chơi máy bay giấy, mặc kệ là nam hải tử triều đại nào phỏng chừng việc thích đồ chơi cũng không khác nhau.

“Điện hạ, nó không kêu con chim to, mà gọi là máy bay, mọi người có thể ở bên trong ăn, ngủ... trong đó còn có rất nhiều tỷ tỷ đẹp úc, hắc hắc...” Lâm Cửu đang dạy hư tiểu hải tử.

“Gà bay, đây là trò chơi mới gì vậy?” Thanh âm nam tử đột nhiên vang lên từ phía sau, Lâm Cửu giật thót mình, nhìn lại, cư nhiên lại là Hoàng Phủ Thiên Niên. Tiểu hoàng tử thấy phụ thân liền giang hai tay ra như con chim nhỏ đập đập đập phi qua, đầu chôn trong ngực Hoàng Phủ Thiên Niên.

“Lâm Cửu tham kiến hoàng thượng.” Hoàng đế này dưới chân lót bông sao, mỗi lần bước đi đều không có tiếng động, luôn đột nhiên xuất hiện dọa người nhảy dựng, nhìn hai người phụ tử tình thâm, khoé miệng Lâm Cửu không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên, y không có ấn tượng tốt gì với Hoàng Phủ Thiên Niên, nhưng không thể không thừa nhận, về phương diện làm cha, kì thực thái hoàng đế này làm cũng không tệ lắm.

Tuy bận rộn chính vụ, nhưng vẫn sẽ dành chút thời gian đến thăm nhi tử của mình, tuy nhi tử của mình có địa vị hoàng tử cao quý, nhưng Hoàng Phủ Thiên Niên lại dám can đảm giao hài tử cho y, việc này nghe nói hoàng hậu nương nương có chút không vui, có điều ngẫm lại kì thực cũng đúng, vị hoàng đế một mình chạy đến miếu ở Ân Đô chơi, thì dù có cố biểu hiện nghiêm túc, đứng đắn thế nào. Trong khung vẫn giấu sự không an phận, mà phần không an phận này đã di truyền cho tiểu hoàng tử.

Cũng không biết, hài tử chưa xuất thế trong bụng Lệ phi, có giống như vậy hay không?

“Đi chơi với Tiểu Xuân Tử đi, phụ hoàng có việc cần nói với thái phó.” Giao tiểu hoàng tử cho thiếp thân tiểu thái giám, Hoàng Phủ Thiên Niên đứng dậy đi về hướng Lâm Cửu, nhìn bộ dạng có chút ngẩn ngơ của đối phương, do dự một lát rồi mới nhẹ giọng gọi: “Lâm Cửu.”

Thấy người nọ vẫn cúi đầu không phản ứng, Hoàng Phủ Thiên Niên liền tiến lên đứng cách Lâm Cửu chưa đầy một bước chân, vừa muốn mở miệng thì ngừng lại, nam tử đứng trước mặt hắn giờ khắc này chung quy không giống với Lâm Cửu hắn đã từng nhận thức, cho dù bọn họ đã từng có hành vi thân mật, nhưng hôm nay nghĩ đến, hắn đây là lần đầu tiên gần gũi như thế, thấy được dáng dấp đối phương rõ ràng như thế.

Rõ ràng là một người, vì sao lại khiến hắn có hai loại cảm nhận khác nhau chứ?

“Đây là cái gì?” Vươn tay nhẹ nhàng chạm vào ngọc bội trên chân Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Niên đặt câu hỏi.

“A?” Trên trán bị đụng khiến Lâm Cửu hoàn hồn, vừa ngẩng đầu liền thấy Hoàng Phủ Thiên Niên đã tiến đến ngay trước mặt mình, người đột nhiên xuất hiện khiến nam tử kinh hãi, cuống quýt vội vã lui về phía sau ba bước, mới miễn cưỡng ổn định lại tâm tình hoảng hốt của mình, tay nhẹ nhàng chạm vào miếng ngọc bội Hoàng Phủ Thiên Niên vừa chạm qua, Lâm Cửu trong lòng vẫn còn kinh sợ nói: “Ồ, chỉ là khối ngọc bội thôi.”

Sợ ta như vậy sao? Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn Lâm Cửu như hận không thể lập tức chạy trốn, không giận mà ngược lại thấy vui, khoé miệng nhẹ nhàng cong lên, phát tay nói: “Qua đây, trò chuyện với trẫm một chút.”

Nói xong không đợi Lâm Cửu đáp lời, Hoàng Phủ Thiên Niên đã chậm rãi đi vào hoa viên, Lâm Cửu chỉ có thể lẽo đẽo đi theo, cách một cự li an toàn, không nhanh không chậm đi phía sau.

“Tiểu Cửu, có phải ngươi vẫn còn vì chuyện hai năm trước mà trách trẫm không, không được nói dối, trẫm có thể nhìn ra, ngươi cũng không phải một người sẽ nói dối.” Hoàng Phủ Thiên Niên đi phía trước nói.

Lâm Cửu hơi ngẩng đầu nhìn mắt hoàng đế, ngực có chút kì quái, hoàng đế này không phải từ trước đến giờ đều không thích y sao? Thế nào đột nhiên lại gọi y vô cùng thân thiết như vậy.

“Trẫm... sẽ nói chuyện thẳng thắn với ngươi, sự kiện hai năm trước trẫm quả thực đã che giấu một sự thực, nói cho ngươi biết cũng không sao, hai năm trước ngươi hại ngươi là trưởng công chúa, trẫm không thể vì ngươi mà giáng tội trưởng công chúa, việc này thái hậu cũng nhất định không đồng ý.” Hoàng Phủ Thiên Niên làm như thở dài một tiếng.

Tuy rằng Lâm Cửu nghĩ vị Lâm Cửu trước kia cũng có chút ngốc, nhưng nhân mệnh chung quy vẫn là nhân mệnh, dựa vào cái gì trưởng công chúa có thể tùy ý cướp đoạt tính mệnh kẻ khác, theo như một câu nói của Buffett*, cho dù là hoàng tử công chúa quan trọng đại phú đại quý, thì cũng chỉ là một con tinh trùng may mắn mà thôi, thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân.

110. Chương 110 - Miệng Lưỡi Trơn Tru Hoàng Phủ Thiên Niên

Hoàng Phủ Thiên Niên quay đầu lại nhìn y, thấy Lâm Cửu chỉ cúi đầu theo sau không nói gì, tiếp tục đi về phía trước, hoàng đế nhàn nhạt nói: “Trẫm biết trong lòng ngươi không phục, Lâm Cửu, trẫm cũng có một vấn đề muốn hỏi ngươi, nếu có một người là người thân thiết nhất với ngươi phạm vào tội sát nhân, ngươi có thể tự mình đưa người đó lên đoạn đầu đài không?”

Lâm Cửu dừng lại, có thể không?

Để tay lên ngực tự hỏi, Lâm Cửu cũng không dám khẳng định y có thể đưa người y yêu nhất lên đoạn đầu đài hay không, giành được danh dự của thiên hạ, nhưng mất đi người mình yêu, đây là vinh hạnh hay bi ai a?

“Minh quân minh quân, muốn là một minh quân sao khó như vậy? Trẫm là vua một nước, nhưng cũng là một người có máu có thịt, ngươi có thể cho lời nói ngày hôm nay của trẫm là những lời thoái thác, cũng có thể coi là trẫm tự lảm bảm mà thôi.” Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ cười một tiếng, chợt dừng cước bộ, đứng trên cây cầu đá quan sát từng đàn từng đàn cá tung tăng bơi lội dưới nước.

Lâm Cửu không trả lời, trong lòng cực kì không ủng hộ, dù sao vẫn thấy Hoàng Phủ Thiên Niên như là đang nói chuyện phiếm, tìm từ để tẩy não y, rõ ràng người bị hại là y, sao lại nói cứ như là Hoàng Phủ Thiên Niên mới là người bị hại vào thế khó xử như vậy.

Hứng thú đột nhiên tới, Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ vào những chú cá rực rỡ màu sắc trong hồ, nói với Lâm Cửu: “Ngươi nghĩ chúng nó may mắn hay bất hạnh?”

Lâm Cửu đi lên cầu đá, nghe câu hỏi của Hoàng Phủ Thiên Niên, y nhìn mấy con cá nhỏ đang bơi qua bơi lại trong hồ khoe miệng hơi cong lên, nếu như vào lúc y còn là học sinh ít giao thiệp với xã hội, có lẽ y sẽ trả lời, cá trong hồ là bất hạnh, bởi vì chúng không có tự do.

Nhưng sau khi đã trải qua rất nhiều chuyện, trải qua năm tháng rèn luyện, hôm nay y sẽ trả lời: “May mắn hay không, thần không phải cá, làm sao biết cá có thấy may mắn vui sướng hay không?”

Một điểm cực kì không hay ở người chính là thích đứng ở nơi cao hơn người khác chỉ trừ, ngoại trừ đối với người, còn thương cảm cho cây cối cá chim, vô duyên vô cớ bị người gán cho mấy cái nhãn “Thương cảm” “Tự do” “Bi thương” “Vui sướng”, có đôi khi những điều này khiến Lâm Cửu cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ cong khoe miệng lên, nam tử bên người hẳn lúc này quả thực đã thay đổi, không phải là một hay hai điểm, mà là triệt triệt để để, nếu như là Lâm Cửu trước kia, có lẽ sẽ trực tiếp trả lời những con cá này may mắn hay bất hạnh, mà sẽ không giống hôm nay trong câu nói tiết lộ càng nhiều tâm tư.

Giống như điêu khắc một pho tượng đẹp, mọi người có thể chỉ cho rằng bức điêu khắc này rất đẹp, nhưng lại không hề có cảm giác gì đặc biệt, chỉ khi bức điêu khắc này được gắn thêm một cố sự duy mỹ ưu thương, thì nó sẽ lập tức khác với điêu khắc của hần, mọi người sẽ nhớ kĩ nó, sẽ vì nó mà cảm thấy ưu thương hay vui sướng.

Đây là người với người, có tư tưởng và không có tư tưởng khác nhau, có người cả đời chỉ có thể làm một bức điêu khắc đẹp không cách nào khiến người khác yêu mến, như bức tượng trong hoa viên, sau một thời gian sẽ bị thay đổi, mà cũng có bức có thể khiến người ta đời đời kiếp kiếp nhớ kĩ, vĩnh viễn đứng lạng giữa hoa viên.

“Làm một con dân của Hoàng Phủ, ngươi nghĩ dưới sự thống trị của trẫm Hoàng Phủ Đế Quốc sẽ ra sao?” Người không phải cá, đâu biết cá vui không? Nếu không thể trả lời, vậy đổi một vấn đề khác là được, Hoàng Phủ Thiên Niên đặt cho Lâm Cửu một câu hỏi khiến người thường nơm nớp lo sợ khó có thể trả lời, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không cho rằng Lâm Cửu không dám trả lời, nam tử này tuy luôn luôn tránh né ánh mắt hần, nhưng không phải bởi vì sợ hãi, mà là một sự trốn tránh trong nội tâm.

Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ muốn thử tiến lên một bước xem xem trong óc Lâm Cửu rốt cuộc chứa thứ kinh thế hãi tục gì, tư tưởng đó có thể càng khiến hần cảm thấy kinh ngạc hay không.

“Quốc phú dân an, thiên hạ thái bình.” Lâm Cửu khẽ nhíu mày, chợt nhớ đến những thứ thấy được nghe được dọc đường, nói: “Thần một đường từ Lưu Tinh Thành xuất phát, tới Ân Đô, vào Hoàng Thành, trên đường thấy dân chúng đều có nhà để ở, không lo áo cơm, cả đoạn đường không có lấy một kẻ khát thực không nhà để về, càng khó có được chính là hoàng thượng thúc đẩy tân chính, văn trị vũ công, loại trừ tai ương của dân.”

“Oh? Những lời này thật êm tai, không biết người có thể kể lại tỉ mỉ hơn không?” Mắt Hoàng Phủ Thiên Niên lộ ý cười, lời a dua nịnh hót hần đều đã nghe được đến chai cả tai, chỉ là nghe xong lời Lâm Cửu nói, Hoàng Phủ Thiên Niên lại không cảm thấy đối phương đang nịnh hót hần, ngược lại rất muốn nghe kĩ một chút xem nam tử này còn có thể nói ra được cái gì nữa.

“Thứ nhất, tri nhân thiện nhậm, hư hoài nạp gián. Thần nghe nói bệ hạ thu nhận người tài, không câu lệ dòng dõi, gồm cả thu và sử dụng, trên triều thì cổ vũ quan viên tiến lên can gián; thứ hai, khinh dao bạc phú*, khuyến khích nông trang; thứ ba, hưng văn, mở trường.” Tuy rằng Lâm Cửu không phải rất thích hoàng đế này, nhưng thực sự là, tên Hoàng Phủ Thiên Niên này làm hoàng đế quả thật không tồi.

*Khinh dao bạc phú: giảm bớt lao dịch, hạ thấp thuế má.

Hoàng Phủ Thiên Niên trong lòng thoáng kinh ngạc, hần từng nghe về chuyện của Lâm Cửu, nhiều nhất là chuyện chết mà phục sinh, sư đệ Thánh Giả cùng với đủ loại đồ chơi mới lạ, nhưng không ngờ tới cả ngày đi làm mấy đồ mới mẻ vậy mà lại hiểu khá rõ tình hình chính trị đương thời.

Lâm Cửu a Lâm Cửu, người rớt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu chuyện khiến trầm phải kinh ngạc đây?

“Oh... trầm lại hỏi người,” Hoàng Phủ Thiên Niên xoay người hướng về phía Lâm Cửu nói: “Thái bình thịnh thế như vậy, lỡ như quốc gia gặp phải tai hoạ, người sẽ khoan tay đứng nhìn sao?”

Câu hỏi thật kì quái, vấn đề của Hoàng Phủ Thiên Niên hôm nay thật là nhiều. Lâm Cửu không giải thích được hỏi: “Thần không biết hoàng thượng nói gặp tai hoạ, là thiên tai hay nhân hoạ?”

“Người xem, trời xanh như thế, nước trong như thế, lúc này gió êm sóng lặng, quốc phú dân an, nhưng nói không chừng một ngày nào đó thiên tai hay nhân hoạ đột nhiên đổ xuống, đối với thời gian tới, trầm không thể trái phải khổng chế, việc trầm hiện tại có thể làm chính là khiến quốc gia càng thêm giàu có, khi tai hoạ tới, dân không hoảng, dân không loạn, dân không sợ, trên dưới toàn thể quốc gia, cùng nhau kháng địch, người người đều mang trái tim biết hy vọng và kiên cường.” Hoàng Phủ Thiên Niên khì khái nói.

“Thần là một phần tử trong Hoàng Phủ, nếu Hoàng Phủ gặp nạn, Lâm Cửu đương nhiên sẽ vì nước mà dốc sức.” Lâm Cửu trả lời, trong lòng như lại có chút kì quái, hôm nay chính trị mưa thuận gió hoà, thái bình thịnh thế dân giàu nước mạnh, nhưng Hoàng Phủ Thiên Niên này lại nói cứ như sắp sửa gặp phải thiên tai hay nhân hoạ gì đó.

Nghe xong Lâm Cửu nói, Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ mỉm cười gật đầu, nói: “Trầm sẽ nhớ kĩ câu nói này của người, mong muốn ái khanh cũng có thể nhớ kĩ lời người nói với trầm hôm nay.”

“Hoàng thượng, phải chăng không bao lâu nữa sẽ có chuyện gì phát sinh ư?” Cách nói chuyện hôm nay của Hoàng Phủ Thiên Niên càng khiến Lâm Cửu sinh nghi.

“Tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, sao trầm biết được, chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi, đi thôi, cùng trầm tản bộ, giải giải sầu.” Khẽ cười một tiếng, Hoàng Phủ Thiên Niên mang theo vấn đề này, tiếp tục đi lên phía trước, tùy ý nói: “Nghe Thánh Giả nói, qua hạ người sẽ đi Bắc Quốc?”

“Ân.” Lâm Cửu đi theo phía sau hồi đáp, “Sư huynh nói hần đã mất tích nhiều năm như vậy, lần này nhất định phải quay về Hiền Môn xem thử, ta bây giờ cũng là người Hiền Môn, cũng phải theo sư huynh trở về tiến hành nghi thức nhập môn chính thức.”

“Vậy sao? Rất tốt, rất tốt.” Hoàng Phủ Thiên Niên gật đầu, quay lại nhìn Lâm Cửu vẫn thủy chung đứng cách hần một khoảng, vẫy vẫy tay, nói: “Lại đây, cách trầm xa như vậy làm gì, trầm cũng không phải hồng thủy mạnh thú ăn thịt người.”

“Oh.” Ngoài miệng đáp ứng, chân tăng thêm tốc độ, trong lòng Lâm Cửu lẩm bẩm người chính là tên hồng thủy mãnh thú ăn thịt người, chẳng qua là loại hồng thủy mãnh thú rất giỏi giả bộ thôi.

Lâm Cửu đi tới chỗ cách Hoàng Phủ Thiên Niên ba bước thì dừng lại, Hoàng Phủ Thiên Niên lại bảo Lâm Cửu nhích gần thêm chút nữa.

“Lúc nào thì trở về?” Mãi đến khi khoảng cách của Lâm Cửu với hắc gần như không còn, Hoàng Phủ Thiên Niên lúc này mới thoả mãn gật gù tiếp tục đi về phía trước.

“Thần cũng không biết, phải xem sư huynh an bài thế nào.” Lâm Cửu thành thật trả lời, bụng than thở. Hoa viên của hoàng gia lớn thật, không biết phải đi tới khi nào.

Hoàng Phủ Thiên Niên hơi nhíu mày, giáo huấn: “Thánh Giả tuy là sư huynh người, nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo hắc, nam nhân phải có một ít chủ kiến mới tốt.”

Không nghe hắc chẳng lẽ nghe người a? Lâm Cửu trong lòng kháng nghị, bên ngoài thì vẫn gật đầu tán thành: “Hoàng thượng nói chí phải, thần đã biết.”

Hoàng Phủ Thiên Niên cười khổ lắc đầu, nam tử này biểu hiện đáp ứng, nhưng trong mắt rõ ràng là đáng điệu không đồng ý, nhưng mà cũng khó trách, dù sao Tiểu Thiên và Lâm Cửu có quan hệ đặc biệt như vậy, nghĩ đến điểm này, Hoàng Phủ Thiên Niên nhẹ nhàng hít một hơi, không mẫn không nhạt nói thầm trong lòng: hoá ra Thánh Giả cũng là một người có thất tình lục dục.

“Cũng đừng đi lâu quá, nên sớm quay về, chí ít cũng nên vào lễ mừng năm mới trở về cùng người nhà đoàn tụ, Lâm tướng quân trước đây vì nước chinh chiến tại bên ngoài nhiều năm, hôm nay thế đạo thái bình, các người là con cũng nên trọng hiếu đạo, dành nhiều thời gian ở chung với gia đình hơn.” Hoàng Phủ Thiên Niên nói.

“Vâng.” Lâm Cửu vẫn như cũ nhàn nhạt đáp lời.

Cuộc đối thoại trong bầu không khí kì dị như vậy, mà cũng duy trì một khoảng thời gian, một đôi quân thần quan hệ kì quái, ở trong hoa viên nhiều đến nhiều đi, nói đến nói đi, lúc Lâm Cửu tiễn hoàng đế thì mới phát hiện trời sắp tối.

Y thấy hơi kì quái, Hoàng Phủ Thiên Niên thường ngày nhìn y đều không thấy vừa mắt sao hôm nay lại nói nhiều với y như vậy, những chuyện mà y không nên nghe, càng không nên biết.

Có điều đối với tên hoàng đế Hoàng Phủ Thiên Niên kia, Lâm Cửu cũng có ít nhận thức mới, không thể nói rõ là tốt hay xấu, nhưng dù sao cũng không phải một vị hoàng đế được đắp nặn chau chuốt qua từng trang sử sách, mà là được tiếp xúc thật sự cùng một vị hoàng đế chân chính tồn tại trong lịch sử.

111. Chương 111 - Dịch Dung Đan

Vụ ám sát oanh động cả Hoàng Thành đã qua hơn mười ngày, án tử đã kết, người cũng bị bắt, dường như những người nên chết đã chết, Hoàng Thành vẫn là cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt như xưa, người cần sống vẫn sống, mà từ nay về sau, người đã thành thái phó của thái tử – Lâm Cửu cũng trải qua một cuộc sống thanh nhàn, mỗi ngày đều lấy ngón tay nhắm tính xem cách thu còn bao nhiêu lâu.

Hoàng Thành mặc dù phồn hoa, trong cung cũng là cấm y ngọc thực không lo ăn mặc, chẳng qua là mấy ngày nay Hoàng Phủ Thiên Niên dù không có chuyện gì cũng tới tìm y tán gẫu mấy câu chuyện lớn nhỏ nhỏ, lớn thì xây dựng quốc gia, chính sách cải cách, nhỏ thì biến hoá khí trời, hoa cỏ tàn úa, Lâm Cửu không phải đồ ngốc, trong lòng hiểu rõ một thái phó nho nhỏ như y lại có thể cùng hoàng thượng một chỗ đàm luận đến những việc y vốn không nên biết, thật không phải chuyện gì tốt lành.

Nếu đổi lại là một thần tử khác, có thể nhận được sự “tín nhiệm” của hoàng thượng như vậy có lẽ sẽ sợ hãi mà quỳ xuống đội ơn, nhưng Hoàng Phủ Thiên Niên ấy mà, đại khái cũng hiểu đây là một kiểu ban thưởng của hắc cho thần tử.

Kể bề tôi, người nào lại không hi vọng được hoàng đế tán thưởng?

Đáng tiếc Lâm Cửu không muốn làm thần tử, lại càng không muốn nhận được sự “ưu ái” chỉ theo ý mình của Hoàng Phủ Thiên Niên, chuyện y cùng hoàng đế đàm luận quốc gia đại sự nếu bị truyền ra ngoài, nhìn tổng quan theo phương diện lịch sử, gặp tai hoạ sẽ chỉ có mình Lâm Cửu, nói không chừng mấy tên thần tử khác bởi vì đố kỵ với y còn có thể gán thêm cho y cái mỹ danh “Mê hoặc quân chủ” cũng nên.

Vô thị hiển ân cần, phi gian tức đạo!

Những lời này Lâm Cửu vẫn đều ghi nhớ kĩ trong lòng.

Hoàng Thành là một nơi đầy rẫy thị phi, đừng thấy đây là dưới chân thiên tử, cũng sẽ không nháo ra mấy chuyện ám sát. Phiền phức lần này, Lâm Cửu thật đúng là không muốn kéo dài nữa.

Chỉ tiếc tư tưởng trung quân báo quốc của cổ nhân đã ăn sâu bén rễ, Lâm Cửu mặc dù thương lượng với người nhà không bằng li kinh tìm một chỗ yên bình tu dưỡng, nhưng lại bị Lâm tướng quân thẳng thừng cự tuyệt, đã thế lại còn bị ăn mắng, đừng nói là để Lâm gia li khai kinh thành, đệ đệ Lâm Xung của Lâm Cửu bây giờ chính là đang ở trong quân doanh, là tướng quân tương lai của Hoàng Phủ .

Đâm vào tường Lâm Cửu mới đột nhiên bình tĩnh, người muốn chạy trốn rời kinh kì thực chỉ có một mình y, ở đây mặc dù có người thân của y, nhưng người thân của y lại cùng với Hoàng Phủ Đế Quốc, với Hoàng Thành có hàng nghìn hàng vạn sợi dây liên hệ, mà y tuy rằng là người Lâm gia, nhưng trên thực tế, y kì thực chỉ là một người.

Một người thính thoả sẽ cảm thấy cô đơn.

Hoàng Phủ Thiên Niên đã từng nói qua với y, người một khi đã ngồi lên ngôi vị hoàng đế chính là một người cô đơn, cho dù là đối mặt với người thân cũng không thể hoàn toàn bình thản lộ ra tiếng lòng, có một chút cảm giác cô độc chỉ mình ta có trong thế gian to lớn.

Kì thực Lâm Cửu cũng muốn nói, cảm giác này y còn hiểu hơn Hoàng Phủ Thiên Niên vài phần, vô luận là hai năm ở trên Vọng Nguyệt Sơn, hay là hôm nay đi tới Hoàng Thành của Hoàng Phủ Đế Quốc, mặc dù y cũng từng hài lòng, từng hạnh phúc nhưng vẫn thường xuyên ngăn cản không được phần cô tịch trong nội tâm, không ai có thể lí giải y nóng lòng sáng tạo những thứ mới mẻ kì thực không phải để kiếm tiền, mà là mong muốn có thể giảm bớt được phần nào cô tịch trong lòng mình.

Trên thế giới này, ngoại trừ vướng bận về chuyện tình cảm, Lâm Cửu cũng không dính dáng nhiều lắm đến thế tục, cũng không phải tất cả mọi người đều giống y muốn đi nơi nào đi đến nơi đó, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Dù sao, không phải ai cũng từng trải qua sống lại như y, người thông minh cả đời chung quy sẽ làm một ít chuyện mà chính mình cảm thấy hài lòng, hay nội tâm truy cầu.

Cũng may, những lời này của Lâm Cửu cũng không phải để nghẹn uất trong lòng chờ thối rữa, y còn có một người có thể khiến y thổ lộ tiếng lòng.

Khí trời mùa hè luôn kèm theo một chữ “nóng”, cho dù là trời đang mưa xối xả thì thời tiết vẫn oi bức như thường, cả người cứ như đang ở trong lồng hấp, cảm nhận được cái nóng tập kích toàn thân, luôn khiến người ta thấy khó thở.

Trong khi trời đang đổ mưa, Lâm Cửu vẫn chạy ra khỏi cung, nhưng không phải trở về Lâm gia, mà là làm tổ trong một gian phòng ở hậu viện Liên Sinh Điểm, không lâu trước đây Lâm Cửu đã lấy một phòng bố trí thành luyện đan các, hai năm trên Vọng Nguyệt Sơn cũng học được ít công phu luyện đan sơ sài, đến giờ cũng chưa bị mất.

Ngoại trừ một ít dược hoàn dưỡng thân ra, Lâm Cửu còn đi sâu vào nghiên cứu biến hình đan, mà bây giờ đan dược được luyện chế trong phòng chính là biến hình đan.

Cái hay của biến hình đan là ở chỗ nó có thể theo ý niệm của người mà “biến hoá” thân thể, nhưng khuyết điểm thì là thời gian duy trì không quá dài, hơn nữa nếu gặp phải người có pháp thuật cao thâm hơn người luyện đan, người kia sẽ chỉ cần để ý một chút là có thể nhận ra kẻ hở trong đó.

Diệt Thiên đứng bên cạnh, nhìn Lâm Cửu cầm dược liệu từng thứ từng thứ chuẩn bị tốt, nâng đỉnh lô* lên lúc chuẩn bị cho lửa vào, hần mở miệng nói: “Vì bảo đảm chu toàn, nên để ta đến luyện hoá giúp người đi.”

*Đỉnh lô:

Luyện ra được đan dược có chất lượng, ngoài việc có thủ pháp thuần thực và dược liệu ra, càng quan trọng hơn chính là khống chế ngọn lửa luyện đan, trước kia Lâm Cửu vẫn dùng hỏa diễm bình cầm từ trên Vọng Nguyệt Sơn xuống, người luyện đan vì muốn luyện chế ra đan dược có phẩm chất tốt nhất, thường phải đi các nơi thu thập thiên địa tinh hỏa, còn những luyện đan nhân trên Vọng Nguyệt Sơn đương nhiên là có hỏa thuộc về bọn họ.

Có điều bởi vì những người luyện đan yêu thích mưu cầu danh lợi cũng không phải quá nhiều, nên người có hỏa diễm riêng của mình trên thế gian cũng không nhiều, lửa để luyện đan trên Vọng Nguyệt Sơn coi như là tương đối tinh khiết rồi.

Lâm Cửu nghe vậy liền thu hồi bình lại, một câu nói của Diệt Thiên làm y lập tức tỉnh ngộ, đúng nga, sao y lại quên mất chứ, không phải trước đây Diệt Thiên đã dạy cho y một sát chiêu sao? Sát chiêu đó chính là dùng đến cực liệt chi hỏa, vậy ngọn lửa đó cũng có thể dùng cho luyện đan mới đúng.

Thối ma đầu lợi hại như vậy, chắc hẳn hỏa diễm cũng vô cùng lợi hại ha.

Lâm Cửu đứng một bên, song chưởng của Diệt Thiên hướng về phía trước khê lạt, lòng bàn tay đã hiện lên hai đoá hoa lửa nho nhỏ, một tay màu đen, một tay màu trắng, nhẹ nhàng đưa vào, hai đoá hoa lửa nhỏ vào trong đỉnh lô, Lâm Cửu cũng không nhàn rỗi, nhanh chóng lấy dược liệu bỏ vào, chỉ qua một lát, đan dược đã thành, Lâm Cửu lập tức cho hết biến hình đan vừa luyện xong vào trong một cái lọ rồi nhét vào túi Càn Khôn.

“Giành lấy phượng hoàng dẫn rất nguy hiểm sao?” Nghĩ đến mấy ngày nay, Diệt Thiên đầu tiên là buộc y luyện công, sau lại bảo y luyện chế một ít đan dược dịch dung, Lâm Cửu mơ hồ đoán chuyển đi lên phía bắc không lâu nữa sẽ tràn ngập nguy hiểm không thể ngờ đến.

“Nếu như nguy hiểm như vậy thì đừng đi nữa, ta cũng không phải nhất định muốn phượng hoàng làm toạ kị, trước đây chỉ là tùy tiện nói ra mà thôi.” Thực sự là lúc y nhìn thấy hắc long của Diệt Thiên cũng có nho nhỏ ước ao, biểu đạt hâm mộ, nhưng không ngờ tới sau đó Diệt Thiên lại thực sự nhớ trong lòng, còn trực tiếp biến nó thành hành động.

Phượng hoàng có cũng được không có cũng chẳng sao, nếu có thì đương nhiên là tốt, nhưng nếu bị thương thậm chí liều cả tính mạng, Lâm Cửu sẽ không vì một quả trứng phượng hoàng mà đưa Diệt Thiên vào đồng lửa.

“Nguy hiểm đương nhiên có.” Diệt Thiên mở cửa sổ ra, cơn mưa rào rào rơi trên mặt đất, bầu trời u ám, bốn phía là một mảnh xanh biếc nồng đậm, mặc dù có chút oi bức, nhưng khí trời cũng không khiến ma đầu thấy ghét, nhìn ra ngoài cửa sổ, hắc nhân nhạ nói: “Nguy hiểm giống như một trận mưa, luôn luôn không thể dự đoán trước được khi nào sẽ tới, vì vậy, người cần gì phải sợ nó a?”

“Nhưng chỉ ít ta sẽ không biết bên ngoài đang mưa, lại không mang dù, còn gốc ghếch chạy ra ngoài để bị ướt.” Đi tới bên cạnh Diệt Thiên, kê vai với nam nhân, tay Lâm Cửu chọc chọc cửa sổ nói: “Nếu như chúng ta biết con đường phía trước có nguy hiểm, vậy vì sao không thể lách qua?”

“Cẩn thận là tốt.” Diệt Thiên khẽ nhếch lên khoé miệng: “Chỉ là một chút nguy hiểm, ta còn chưa đặt vào trong mắt, còn hơn để người khác cầm phượng hoàng dẫn mang đi, ta càng nguyện ý thấy đáng về người thừa phượng cửu thiên, trên đời này trừ ngươi ra, những người khác đều không xứng với hỏa phượng hoàng.”

“Thánh Giả đại sư huynh, sư đệ ta biết ngươi rất mạnh rất mạnh, thế nhưng ta cũng sẽ lo lắng cho ngươi a.” Khi không có ai ở bên cạnh, Lâm Cửu luôn rất nguyện ý dính cùng một chỗ với ma đầu nguy hiểm nhất thế gian, dịch sang bên cạnh, nghiêng đầu dựa vào, Lâm Cửu tựa vào vai Diệt Thiên bày tỏ nỗi lo lắng của y.

Lâm Cửu nói khiến Diệt Thiên vô cùng hưởng thụ, người sau cười cười, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy thất lưng Lâm Cửu.

“Với Hoàng Phủ Thiên Niên, người không nên quá thân cận với hắn.” Diệt Thiên nói.

“Ta là loại người này sao?” Lâm Cửu vừa cười vừa nói.

“Hoàng Phủ Thiên Hách cũng vậy, tâm cơ người nọ với Hoàng Phủ Thiên Niên ngang nhau, người cách xa bọn họ một chút.” Diệt Thiên nhẹ nhàng nói.

“Ân.” Lâm Cửu khẽ gật đầu, Hoàng Phủ Thiên Hách mặc dù có chút thâm cơ, nhưng hiện nay còn chưa để lộ ra ngoài, hơn nữa người nọ cũng không có địch ý gì với y.

Có điều chỉ cần là lời Diệt Thiên nói Lâm Cửu đều nhất nhất ghi nhớ, hiện nay có thể khiến y tin tưởng trăm phần trăm cũng chỉ có ma đầu này.

“Nên thu thập một chút, ngày mốt chúng ta sẽ khởi hành rời khỏi Hoàng Thành đi lên phía bắc.” Diệt Thiên đột nhiên nói.

Lâm Cửu sửng sốt, ngẩng đầu nhìn nam nhân ngạc nhiên nói: “Ngày mốt chúng ta đã đi rồi?”

Ngón tay bám vào cửa sổ, lúc này còn cách mùa thu khoảng chừng nửa tháng, sau đó Lâm Cửu vào cung khai báo muốn tạm thời rời khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc thì mới tỉnh ngộ ra, thời đại này không có máy bay, mà y tuy rằng có thể cưỡi hắc long của đại ma đầu “hưu” một cái là đến Bắc Quốc, nhưng người bên ngoài dù có cưỡi huyền thú gì cũng không nhanh như vậy, những người đó nào biết nội tình của Lâm Cửu và Diệt Thiên.

Xuất phát sớm nửa tháng kì thực là đã rất chậm rồi, dựa theo tốc độ cưỡi ngựa, từ Hoàng Phủ đế quốc đến Bắc Quốc sẽ ròng rã một năm, cưỡi huyền thú cũng phải thỉnh thoảng đáp xuống để ăn uống nghỉ ngơi ha?

112. Chương 112 - Hư Thực Khó Dò

Thái phó của thái tử tuy chỉ là một hư chức không có thực quyền, nhưng mà trước khi rời đi cũng nên nói một tiếng với người trong cung, sau khi bàn giao xong hết công việc mới nhận được sự cho phép rời khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc của hoàng đế.

Trước khi đến hoàng cung, Lâm Cửu về phủ Lâm tướng quân một chuyến, cũng may trước đây Lâm Cửu đã nói qua với người nhà chuyện sẽ cùng Diệt Thiên lên Bắc Quốc, lúc nghe Lâm Cửu nói ngày mốt sẽ đi, Lâm gia cũng không kinh ngạc quá lớn, thế nhưng hài tử mới vừa trở về mấy tháng đã lại muốn đi, người trong nhà cũng khó tránh khỏi có chút luyến tiếc.

Mấy vị mẫu thân từ trên xuống dưới vội vàng giúp Lâm Cửu chuẩn bị hành lí, căn dặn nhiều lần, dặn dò Lâm Cửu dọc đường đi phải nhớ chú ý đến thân thể, ba nữ nhân thành một cái chợ, Lâm Cửu đứng ở giữa liên tục gật đầu, trong ngực ôm một đồng lớn đồ mấy vị nương đưa cho, bên tai âm âm, cũng không biết nên nghe cái gì, lúc này dù có là Lâm tướng quân đứng ra giải cứu cũng không có sức đột phá vòng vây giúp Lâm Cửu.

“Được rồi, được rồi, mấy người các nàng, Tiểu Cửu trên đường đã có Thánh Giả chiếu cố, không cần các nàng quan tâm, Tiểu Cửu, theo ta vào thư phòng.” Bỏ lại một câu, Lâm tướng quân đứng dậy li khai, Lâm Cửu vội đi theo, phụ tử hai người bước vào thư phòng.

“Đóng cửa lại.” Lâm tướng quân nói.

Lâm Cửu xoay người đóng cửa, Lâm tướng quân ngồi xuống cạnh thư trác rót hai chén trà, Lâm Cửu đi qua ngồi bên cạnh Lâm tướng quân, biết phụ thân có chuyện muốn nói với mình, Lâm Cửu im lặng chờ Lâm tướng quân mở lời.

Uống ngụm trà nóng nhuận nhuận yết hầu, Lâm tướng quân mở miệng nói: “Lâm Phong ta đánh trận nhiều năm như vậy, chưa bao giờ bị đánh bại trên chiến trường, nhưng ở nhà ta thực sự là một kẻ thất bại, lúc con còn nhỏ làm ra không ít chuyện xấu, đều do ta và mẫu thân con chiều chuộng mà ra...”

Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, dù có là tướng quân kiên cường sắt đá, cũng không chịu nổi sự thống khổ như vậy, chuyện xảy ra hai năm trước Lâm Phong vẫn rõ ràng trước mắt, cũng may đây đều đã là quá khứ, cũng may lúc đó lão không vội vã mai táng Lâm Cửu mà giao cho Vân Nhiễm sư đệ, hôm nay Lâm

Cửu sống lại trở về, không chỉ không còn cái tính tự cao tự đại ngày xưa, mà còn trưởng thành nên không ít.

Tuy rằng Lâm Phong cực hiếm khi nói việc này với Lâm Cửu, nhưng bậc làm phụ thân có người nào không hi vọng nhi nữ thành long thành phượng, nhìn Lâm Cửu hôm nay đã hiểu chuyện lại nhu thuận, trong lòng Lâm Phong vô cùng hài lòng.

Chỉ là người quanh năm rong ruổi sa trường phần lớn đều có chút xấu hổ khi mở miệng, việc Lâm Phong có thể làm chính là ở sau lưng hảo hảo bảo vệ cả gia đình, không để Lâm Cửu phải vì gia đình mà bận tâm.

“Chuyến đi Bắc Quốc mặc dù có chút khổ, nhưng là một đấng nam nhi thì phải ăn khổ để rèn đức, cha biết con hôm nay đã trưởng thành rất nhiều, nên làm nên nghĩ đều không tới phiên lão nhân ta giáo huấn con.” Lâm tướng quân thâm thía nói.

“Cha, hài nhi biết, con nhất định sẽ không để người phải thất vọng, con sẽ không cần quấy như trước kia nữa, tới Bắc Quốc con sẽ toàn tâm toàn ý đi theo sư huynh học tập.” Mũi hơi cay cay, Lâm Cửu nhẹ nhàng khụt khịt, khoé miệng vẫn có gắng tạo ra một nụ cười tươi tắn.

“Àn, cha cũng không còn gì nói với con nữa, nhanh vào cung chuẩn bị mọi việc, đừng để phải kéo dài hành trình.” Lâm tướng quân nói.

“Cha, vậy con trở về cung đây, cha và các nương nhớ bảo trọng thân thể, còn có thị nữ Tư Tư kia của con... con đã nhờ nương tìm một nhà tốt để gả Tư Tư đi.” Lâm Cửu nói.

“Àn, chuyện trong nhà con không cần lo lắng, mau mau trở về đi.” Lâm tướng quân nói.

Lâm Cửu đang đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy Lâm tướng quân ở phía sau nhẹ giọng gọi: “Tiểu Cửu...”

“Cha, chuyện gì?” Tiểu Cửu vừa đi đến cửa xoay người lại hỏi.

“Con... sau khi con rời khỏi Vọng Nguyệt Sơn gặp phải Đại ma đầu, sau đó hấn có trở lại quấy rối con hay không?” Lâm tướng quân trong mắt hàm chứa vài phần dè dặt cùng vẻ sầu lo chột hiện rồi biến mất.

Lâm Cửu lắc lắc đầu: “Không có, sau khi được đại sư huynh cứu, con không còn gặp qua Đại ma đầu nữa, cha, có chuyện gì sao?” Lâm Cửu thân thể hơi hơi căng thẳng, không biết vì sao phụ thân lại đột nhiên nhắc tới Diệt Thiên.

Lâm tướng quân mở miệng, làm như muốn nói lại thôi, nhìn thần sắc Lâm Cửu chỉ là phát phát tay, nói: “Không có gì, chỉ là lo lắng ma đầu đó có thể sẽ tìm con gây phiền phức, không có là tốt rồi, con mau mau hồi cung đi.”

“Oh.” Bán tín bán nghi, Lâm Cửu rời khỏi thư phòng của phụ thân, đi trên đường có chút không hiểu lắm cuộc đối thoại vừa rồi, có điều phụ thân hỏi như vậy cũng là bình thường, dù sao y cũng đã từng nói đối bị Đại ma đầu Diệt Thiên cưỡng ép, trước đó không lâu lại nháo ra việc Đại ma đầu giết người cứu y, khiến cho Đại ma đầu như là “tình hữu độc chung*” với y vậy, cũng khó trách phụ thân lại lo lắng.

Lâm Cửu nhìn không được bật cười, lại nói, Đại ma đầu đúng là đối y có “tình hữu độc chung” ha?

Diệt Thiên có thân phận Thánh Giả cũng tốt, nếu không Lâm Cửu cũng không biết sẽ phải nói với người ta về quan hệ giữa y và Diệt Thiên thế nào, thân phận Thánh Giả mạ vàng kiêu gì so với Đại ma đầu vẫn tốt hơn, tuy rằng Lâm Cửu tuyệt không để ý.

Rời khỏi Lâm gia, Lâm Cửu ngồi trên xe ngựa đi về hướng hoàng cung, ngay sau khi Lâm Cửu rời đi không bao lâu, Lâm tướng quân phủ đã đón tiếp một vị khách nhân lâu ngày không gặp.

Trong thư phòng, Lâm Phong lại một lần nữa rót chén trà nóng đặt trên bàn, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Tối ngủ đi, lên lút không phải là phong cách của đệ.”

“Sư huynh, đã lâu không gặp.” Trong phòng chẳng biết từ lúc nào lại nhiều hơn một người, thoát nhìn mới chỉ ngoài hai mươi, trên thân khoác trường bào màu xanh, tiên tư nho nhã, mang theo một chút thanh lãnh, búi tóc vẫn cao, đầu đội phát quan, trong tay cầm một cây phát trần.

“Hơn mười năm trước nhìn đệ là hình dáng này, hơn mười năm sau dáng vẻ không chút thay đổi, thậm chí xưng hô với ta cũng chưa từng biến, ta đã sớm không còn là người của tiên hiệp điện, đệ cần gì phải xưng ta là sư huynh.” Nhìn nam tử tuấn dật ngồi trước mặt mình, Lâm Phong nhin không được cười nói.

“Vân Nhiễm, đệ thật đúng là...” Lâm Phong lắc đầu, than thở, “Chuyện Tiểu Cửu chết mà phục sinh đệ lại không hề đánh một tiếng với ta.”

“Nó ở trên Vọng Nguyệt Sơn sinh hoạt rất tốt.” Vân Nhiễm trực tiếp nói thẳng.

“Đúng vậy, phàm trần thế tục cũng chỉ là một cái chảo nhuộm.” Lâm Phong than nhẹ nhắc chén trà lên uống một ngụm, nhưng vì nước trà quá nhạt, ngược mắt vọng về quá khứ lại không thể so được với rượu đã uống, chỉ có thể phần nộ buông chén trà, nói với vị đã từng là sư đệ của lão: “Hai năm nay đa tạ đệ đã chăm sóc cho Tiểu Cửu.”

“Đừng cảm ơn, Tiểu Cửu là một hảo hán tử.” Khoé miệng Vân Nhiễm khê cong lên.

Lâm Phong cười cười, nói: “Sao bây giờ đệ mới xuất hiện, Tiểu Cửu đã nói với ta không ít chuyện nó ở trên Vọng Nguyệt Sơn, xem ra nó rất tín nhiệm đệ, lấy tính cách của đệ, chỉ sợ khi Tiểu Cửu vừa rời khỏi Vọng Nguyệt Sơn đệ đã đi theo phía sau nó a?”

Vân Nhiễm từ chối cho ý kiến chỉ gật đầu, nói: “Đệ vốn dự định âm thầm hộ tống nó đến Hoàng Thành, chỉ là trên đường Tiểu Cửu tham gia tứ phái luận võ đại hội, không ngờ ma đầu cũng ở nơi đó, thực lực ma đầu đó so với lời đồn tựa hồ mạnh hơn rất nhiều, có thể dưới mí mắt đệ bắt Tiểu Cửu mang đi.”

Vân Nhiễm khẽ nhú nhú mày, tựa như đổi chuyện lúc đó rất không hài lòng.

“Hắn có Hắc Long, đệ muốn đuổi theo cũng không kịp.” Lâm Phong cười khổ một tiếng nói: “Ma đầu đó tham dự tứ phái luận võ đại hội, không chút che giấu khoe Hắc Long ra là muốn tuyên bố điều gì? Ta càng không rõ, hẳn vì sao muốn cướp Tiểu Cửu đi, lẽ nào có quan hệ với việc Tiểu Cửu phục sinh?”

“Việc này... đệ không rõ.” Vân Nhiễm nhú mày, nói: “Ma đầu đó từ trước đến nay làm việc không theo quy tắc nào, càng không bận tâm đến nguyên do, người ngoài căn bản không có biện pháp nhìn thấu nội tâm hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì, cũng may Tiểu Cửu tuy rằng bị hắn bắt đi, nhưng không bị thương tổn.”

“Đúng vậy.” Lâm Phong gật đầu tán thành, hơi khổ não đỡ cái trán nói: “Vân Nhiễm, vậy đệ có cái nhìn thế nào với Thánh Giả Tiểu Thiên – người đã cứu Lâm Cửu?”

“Đệ hoài nghi hắn và Diệt Thiên là cùng một người.” Vân Nhiễm trực tiếp nói thẳng ra nghi hoặc trong lòng.

Lâm Phong hơi sững sốt, không nghĩ tới vị sư đệ này của lão qua nhiều năm lại thẳng thắn như vậy, cười khổ nói: “Ý nghĩ này thực sự lớn mật, nhưng cẩn thận cân nhắc cũng có thể phát hiện ra một ít đầu mối, một người muốn diệt thiên, một người lại can đảm tiểu thiên, một người ma, một người thánh, một người mười năm trước đột nhiên xuất hiện, một người lại tại mười năm đó tiêu thất vô tung vô ảnh, quả thực có mấy chỗ đáng nghi, thế nhưng mấy ai sẽ tin a?”

“Có thể là một sự trùng hợp.” Lâm Phong nhẹ nhàng lắc đầu, khi Tiểu Thiên ở tại Lâm phủ Lâm tướng quân âm thầm quan sát người nọ, nhưng không tìm ra một điểm khả nghi, hướng hồ Thánh Giả uy danh rất lớn, mà Tiểu Cửu lại tín nhiệm đối phương như vậy, quan trọng hơn là...

Đối với quan hệ của Lâm Cửu với Tiểu Thiên, Lâm Phong tựa hồ có thể cảm nhận được đó không chỉ là sư huynh đệ đơn giản như vậy.

“Trực giác đi...” Nhìn ra ngoài cửa sổ, Vân Nhiễm thản nhiên nói.

“Nếu như trực giác của đệ là thật, chuyện này có thể sẽ trở nên rất phức tạp đó.” Lâm Phong lo lắng nói: “Tạm thời không nói đến thánh nhân lúc trước tại sao lại nhất niệm thành ma, nếu như Diệt Thiên thật sự là Tiểu Thiên, vậy vì sao hắn phải tiếp cận Lâm Cửu, cùng đi lên Bắc Quốc, cũng không biết Tiểu Cửu có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không.”

“Nếu mà Diệt Thiên quả thực là Tiểu Thiên, lại có mưu đồ gây rối Tiểu Cửu, bọn họ cần gì phải trở lại Hoàng Thành?” Lâm Phong cười khổ lắc đầu, “Mong rằng trực giác của con người là sai ha.” Lâm Phong

tựa hồ cũng không đặt “trực giác” của Vân Nhiễm vào trong lòng.

Vân Nhiễm chỉ trầm mặc không nói.

113. Chương 113 - Vương Gia Tự Trọng

Ngồi mã xa đi tới hoàng cung, Lâm Cửu lắc lư lắc lư, trong lịch sử có vị thần tử nào được ở trong cung của hoàng đế, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng từng tưởng rằng trong đầu Lâm Cửu đều là tương hồ, nguyên nhân trụ trong cung chỉ cần một người sáng suốt đều có thể nhìn ra, còn không phải là để thổi ma đầu ở trong cung trấn tràng, để chúng văn nhân học sĩ Hoàng Phủ Đế Quốc ngưỡng mộ học hỏi.

Lúc lâm triều dù rảnh hay không rảnh, cũng sẽ có mấy vị văn thần được hoàng đế cho phép đi vào tiếp kiến thánh nhân thổi ma đầu kia, cả ngày tham thảo cái này, nghiên cứu cái kia, nếu không phải phổ độ chúng sinh thì cũng y y nha nha quốc gia thể nào thể nào, nhân dân làm sao làm sao, nước miếng tung toé, thiếu chút nữa dìm y chết đuối.

Đám văn thần này có lẽ cũng không ngờ rằng, Diệt Thiên đã từng nói cho Lâm Cửu biết mấy tật xấu của văn nhân mấy người, một là văn nhân tương khinh*(văn nhân khinh thường nhau), hai là văn nhân ngộ quốc*, ba là cái gì nhỉ, Lâm Cửu một lát không nhớ ra, nói chung văn nhân có thể quen biết tương giao, nhưng những lời bọn họ nói người không nhất thiết phải ghi nhớ trong lòng, càng không cần tôn làm tín ngưỡng, lí trí một chút sẽ không bao giờ sai.

*Văn nhân ngộ quốc: chỉ biết đến lí luận suông, cổ chấp, u mê không chịu thay đổi. Lời của thánh nhân vĩnh viễn đều đúng. Câu này là dùng để châm chọc những người đọc sách nói suông không có lí luận thực tế, làm lỡ việc quốc gia. (baidu)

Hoàng cung thật sự là quá lớn, không xong nhất chính là sau khi qua cửa cung hạng người như y cũng không có quyền lợi được cưỡi ngựa ngồi mã xa, chỉ được bước bằng hai cái đùi trên cả đoạn đường dài, còn may hôm nay Lâm Cửu chưa đi lâu đã được thông tri hoàng đế bên kia đã biết chuyện y và Diệt Thiên phải rời khỏi Hoàng Thành, y có thể không cần phải nhân được sự cấp thuận của ai ai ai nữa, có một chút không may là người nói cho Lâm Cửu biết tin tức này lại chính là Hoàng Phủ Thiên Hách đang chuẩn bị xuất cung.

“Vương gia, dạ tạ người đã nói cho ta biết chuyện này, không thì ta lại phải đi tiếp một đoạn đường dài nữa, ta đi qua đi lại chân cũng sắp mau rụng rồi rồi.” Hộ vệ tùy thân của Hoàng Phủ Thiên Hách bị phái đi rất xa rất xa, trên quảng đường vắng vẻ trước không thấy đầu, sau không thấy đuôi, chỉ có hai người Lâm Cửu và Hoàng Phủ Thiên Hách sống vai chạm rãi bước đi.

Một đoạn đường dài như thế, nếu như không nói cái gì thì bầu không khí sẽ có chút xấu hổ, cần phải nói gì nha, Lâm Cửu còn chưa biết nên nói cái gì.

Hoàng Phủ Thiên Hách cười cười, khoé miệng cong lên nhưng lại như nhai phải thứ gì cứng ngắc và cay đắng: “Tiểu Cửu, mới vừa về vài tháng đã nhanh như vậy phải rồi Hoàng Thành rồi, đi Bắc Quốc, không biết đến bao giờ ta và người mới có thể gặp lại, người ta thường nói hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên kiến diện bất tương phùng, người nói, chúng ta có duyên phận hay không, ta còn có thể gặp người nữa không?”

“Vương gia, ta cũng không phải là sẽ không trở lại nữa, nói thế nào lại giống như là ta một đi không trở lại vậy, điểm của ta còn đang đợi ở Hoàng Thành a, sau khi ta đi, còn phải nhờ vương gia đến hỗ trợ chiếu cố, chờ khi nào ta trở về ta có thể đợi được phần tiền.” Lảng tránh cuộc nói chuyện về duyên phận của Hoàng Phủ Thiên Hách, Lâm Cửu cười ha ha nói.

Cúi đầu nhìn con đường dưới chân, Lâm Cửu lại muốn đi nhanh một chút, nhưng Hoàng Phủ Thiên Hách nhịp chân giống như dùng thước đo chuẩn xác bước đi những bước không xiên không lệch không dài không ngắn, luôn luôn duy trì nhịp bước cùng tốc độ, không may bị cước bộ của Lâm Cửu ảnh hưởng, khiến Lâm Cửu không có cách nào gia tăng tốc độ.

Nếu là người bình thường, chỉ cần bạn đồng hành cước bộ nhanh hơn một chút, sẽ lập tức bắt tri bắt giác kéo theo tốc độ của cả đoàn, đáng tiếc cách này vô dùng đối với Hoàng Phủ Thiên Hách.

“Thế sự tang thương, nhân tâm khó lường, mặt trời mọc hướng đông lặn hướng tây, trăng sáng mỗi ngày đều treo trên không trung mãi mãi không thay đổi, nhưng những bông hoa nở rộ rồi lại héo tàn, căn phòng bị phá sẽ được xây lại, người này, cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà cải biến, đầu phải giống nhật nguyệt ngàn vạn năm đều gắn bó với nhau.” Than nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Thiên Hách nhìn bức tường thành cao lớn nặng nề trong hoàng cung nói: “Hai năm trước ngươi đi, hai năm sau ngươi lại trở về, nhưng cũng khác biệt so với trước kia.”

“Tiểu Cửu, ta đã từng thử tự hỏi chính mình, người ta thích rốt cuộc là ai, là người của trước kia, hay người của hiện tại, rốt cuộc là người thay đổi hay ta thay đổi.” Hoàng Phủ Thiên Hách chưa từng thay đổi bước đi của hần, hai tay thanh thoi chấp sau lưng, mặc cho gió mát quạt vào mặt mà sắc mặt vẫn không thay đổi.

Lâm Cửu đứng bên cạnh Hoàng Phủ Thiên Hách, nhìn vương gia rất rõ ràng, cũng trong nháy mắt này, y đột nhiên có chút mơ hồ với nam nhân bên cạnh y, cách y gần như vậy. Hoàng Phủ Thiên Hách cùng bình thường dường như không giống nhau, y thậm chí còn từ trên người hần nhìn thấy cái bóng của Hoàng Phủ Thiên Niên, vẻ bình tĩnh giống nhau, cũng phân đạm phong khinh, và cũng khó có thể nắm lấy.

Là vì huynh đệ sao?

“Tiểu Cửu...”

Bên tai đột nhiên cảm thấy một trận nhiệt khí dịu dàng, Lâm Cửu theo bản năng quay đầu đi, Hoàng Phủ Thiên Hách cách y rất gần, gần đến mức lúc y quay đầu bọn họ thiếu chút nữa là đụng phải nhau, vừa rồi Hoàng Phủ Thiên Hách hình như nói gì đó, chỉ là Lâm Cửu quá mức chuyên tâm vào suy nghĩ của mình nên nhất thời không nghe rõ, lúc phản ứng lại thì đối phương đột nhiên tiến sát lại, dọa y thối lui về sau, tay lại bị Hoàng Phủ Thiên Hách bắt được.

“Người đang suy nghĩ đến ai?” Hoàng Phủ Thiên Hách khẽ cười cười, cầm chặt lấy tay của nam nhân không thả, than thở: “Ta biết, người mà ngươi đang nghĩ đến không phải là ta, thật có một vài lời ta phải nói bây giờ, bằng không ta không biết tương lai còn có cơ hội cùng ngươi một chỗ nữa hay không, di đạo trên đoạn đường không người quấy rầy, càng không biết đến khi nào ngươi mới có thể trở về...”

“Vương gia muốn nói gì thì cứ việc nói cái đó, Lâm Cửu đương nhiên sẽ lắng nghe, có điều có thể trước tiên buông ra được không.” Lâm Cửu cúi đầu, dùng ánh mắt ý bảo tay y đang bị Hoàng Phủ Thiên Hách giữ chặt không buông.

Hoàng Phủ Thiên Hách hé miệng cười cười, nói: “Chờ ngươi nghe xong ta nói, ta sẽ thả ngươi ra, sau khi ngươi trở về ta luôn có cảm giác ngươi một mực tránh né ta, là ta quá đáng sợ, hay là ngươi sợ ở cùng ta sẽ khiến người ngươi vừa ý của ngươi hiểu lầm, ta sợ ta vừa buông tay ngươi ra, ngươi sẽ giống như một con ưng được cỡi dây xích, sẽ không chút do dự mà vỗ cánh bay lên bầu trời bao la, mà ta, chỉ có thể ngửa đầu nhìn giấu vết ngươi lưu lại.”

“Vương gia, nếu lời ngươi muốn nói chính là những lời này, ta đây đã nghe xong, có thể buông ra chưa?” Lâm Cửu nói.

“Tiểu Cửu, ngươi là một người rất thông minh, thông minh đến mức có đôi khi ta không cách nào nhìn thấu được lòng ngươi, thông minh như ngươi chắc hẳn sẽ minh bạch tâm ý của ta, thứ Hoàng Phủ Thiên Niên có thể cho ngươi, ta cũng có thể, hẳn là hoàng đế, có tam cung lục viện, muốn lập phi nạp thiếp, phải vì hoàng thất lưu lại hậu đại, hẳn không có cách nào cho ngươi tình yêu của người thường, nhưng ta không giống, ta đến nay chưa lập gia đình, chờ đợi chính là ngươi, chẳng lẽ ngươi còn không rõ sao? Ta sẽ chỉ yêu một mình ngươi, cùng một chỗ với ta, ta sẽ cho ngươi cuộc sống hạnh phúc nhất thiên hạ.” Hoàng Phủ Thiên Hách nắm chặt lấy Lâm Cửu, thần thái khẩn thiết, rốt cuộc cũng ở trước mặt Lâm Cửu nói ra những lời ấp ủ lâu nay.

Đáng tiếc, Lâm Cửu không cần Hoàng Phủ Thiên Niên cho y cái gì, càng không cần Hoàng Phủ Thiên Hách đến cho, nếu như nói trên đời này thật sự có cuộc sống hạnh phúc nhất, vậy y đã có.

“Vương gia, ta không phải kẻ quanh co ba phải, hôm nay Lâm Cửu có thể ở đây thẳng thắn nói cho người, ta đã có người yêu nhất trong cuộc đời này, người này không phải Hoàng Phủ Thiên Niên lại càng không phải là người, giờ thì thỉnh người thả ta ra, chúng ta không có khả năng có loại quan hệ như vậy, ngoại trừ làm bằng hữu, không còn gì khác.” Sự kiên định trong mắt nam tử khiến Hoàng Phủ Thiên Hách hơi ngẩn người, không phải Hoàng Phủ Thiên Hách cũng không phải Hoàng Phủ Thiên Niên, lời này, tựa hồ không giống như là giả.

“Nhưng bản vương không muốn làm bằng hữu với người.” Vậy thì như thế nào a? Tay Hoàng Phủ Thiên Hách càng siết chặt, từng bước tới gần, cơ hồ muốn đẩy người đến bức tường thành vừa dày vừa nặng kia.

Lâm Cửu chỉ đứng nhìn Hoàng Phủ Thiên Hách tới gần từng bước, thần thái không chút khấn trương, y cuối cùng vẫn khiến Hoàng Phủ Thiên Hách thất vọng, y không còn là nam tử trước đây dễ dàng bị hù dọa, thần thái kiên trì và bướng bỉnh, không giống như giả vờ.

“Lâm Cửu chỉ là một người bình thường, không đáng để vương gia nhớ nhung.” Khoé miệng cong lên một mặt cười yếu ớt, Lâm Cửu nhìn vào hai mắt Hoàng Phủ Thiên Hách nói: “Vương gia, người thích không phải là người tên Lâm Cửu này, mà chỉ bởi vì người Lâm Cửu đã từng thích là Hoàng Phủ Thiên Niên, nên người thấy không cam lòng mà thôi.”

Hoàng Phủ Thiên Hách không nói gì, là quá kinh ngạc, không ngờ rằng những lời này lại thoát ra từ chính miệng Lâm Cửu lại có vẻ vô cùng đương nhiên?

“Vương gia, ta có thể nói trắng ra với người, ta không phải là Lâm Cửu ngày trước.” Trước khi gặp phải Hoàng Phủ Thiên Hách, Lâm Cửu vẫn cho rằng Hoàng Phủ Thiên Hách là một kẻ rất thâm tình, thực sự yêu Lâm Cửu trước đây, nhưng khi chân chính tiếp xúc với Hoàng Phủ Thiên Hách y mới phát hiện, hai huynh đệ kì thực đều là một dạng.

Hoàng Phủ Thiên Hách yêu không phải Lâm Cửu, chỉ là đồ kị, người Lâm Cửu yêu không phải hắn mà là Hoàng Phủ Thiên Niên.

“Thi đấu cạnh tranh trong hoàng gia các người, giữa huynh đệ các người, cần gì phải lòi theo người vô tội vào?” Lâm Cửu đẩy Hoàng Phủ Thiên Hách ra, lãnh đạm nói: “Xin lỗi, ta không muốn lần thứ hai trở thành bia đỡ đạn cho hoàng thất các người.”

Nói xong, Lâm Cửu nhanh chóng rời đi.

“Lâm Cửu, người có biết những lời người nói hôm nay đã phạm vào tội kị?” Hoàng Phủ Thiên Hách đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng nam tử không chút kiêng nể rời đi, khoé miệng nhưng lại cong lên.

“Vậy vương gia cứ việc tới chém đầu ta đi.” Cùng hoàng tộc tranh luận một phen, trong lòng đúng là sáng khoái, chỉ mong mấy người trong hoàng phủ gia độ lượng một chút, cũng đừng bởi vì y mà liên lụy đến Lâm gia.

“Chém đầu người? Ha ha....” Người đã rời đi, Hoàng Phủ Thiên Hách lẩm bẩm than thở, “Chúng ta sẽ còn gặp lại, Lâm Cửu.”

Sáng sớm hôm sau nữa, Thánh Giả và Lâm Cửu ngồi trên mã xa an tĩnh rời khỏi Hoàng Thành.

—— Đệ nhị quyển • Hoàn ——

114. Chương 114 - Lên Đường

Đệ tam quyển • Phượng vũ cửu thiên

Trời vừa hừng sáng, chiếc mã xa từ từ chậm chậm rời khỏi Hoàng Thành đồ sộ uy nghiêm, cho dù có cao lớn như bức tường thành cũng không thể che khuất được hoàng cung chói vót bên trong, thái dương chậm rãi

mọc lên từ phía đông, những tia nắng dịu dàng dần dần trở nên mãnh liệt mà chói mắt, khi mà xa rời khỏi Hoàng Thành, ánh mặt trời đã rọi sáng khắp nơi.

Hoá ra Hoàng Thành là nơi có thể nhận được tia nắng ban mai sớm nhất, nhưng khi Lâm Cửu ở trong thành lại cực ít khi cảm thấy ấm áp, cho dù là đang ở giữa ngày hè chói chang, phần lớn thời gian y đều thấy lạnh lẽo, cảm thụ do tâm, cái lạnh phát ra từ tận đáy lòng thậm chí khiến y chưa hề cảm thấy một chút ấm áp của Hoàng Thành.

Mà phần lạnh lẽo này, cho dù là lúc y ở Lâm gia cũng chưa từng thay đổi.

Những lời này, y chưa từng nói ra cho bất cứ ai, kể cả Diệt Thiên.

Y không nói cho bất luận kẻ nào, khi y trở lại Lâm gia nhìn thấy phụ mẫu thì y quả thật rất vui vẻ, bởi vì y nghĩ rốt cuộc y có thể có một gia đình thuộc về mình, có phụ mẫu quan tâm, có căn nhà ấm áp, y rất nỗ lực để mình yêu quý nó, yêu quý mọi người.

Y yêu quý người thân, nhưng không có cách nào khiến tâm mình trở nên nồng nhiệt, chờ mong càng lớn, thất vọng càng nhiều, có lẽ y sai rồi, nhà không phải cứ có phụ mẫu huynh đệ mới có thể gọi là nhà, y không có, chưa từng cùng người thân trải qua những năm tháng và hồi ức, người ngoài căn bản không có khả năng cho y gia đình, gia đình chỉ có thể do mình tự tạo ra.

Mà nhà, cũng chỉ là một nơi khiến y cảm thấy an tâm mà thôi.

Nhẹ nhàng tựa vào người ma đầu, Lâm Cửu khoanh chân thanh thoi ngồi trên xe, nhìn Hoàng Thành đang cách y ngày càng xa bên ngoài khung cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Diệt Thiên, Bắc Quốc hình dạng thế nào, nơi đó có cái gì ăn ngon thú vị không?”

“Bắc Quốc khí hậu không bằng Trung Thiên và Hoàng Phủ, mùa đông thì dài mà lại lạnh giá, thích mỹ thực như ngươi có lẽ phải thất vọng rồi, phần lớn đồ ăn ở đó hình thức vô cùng đơn giản, vừa vặn tương phản với Trung Thiên Quốc.” Nhàn nhạt nói, Diệt Thiên mở mắt ra theo tầm mắt Lâm Cửu nhìn về phía Hoàng Thành xa xa, “Thức ăn ở Bắc Quốc thậm chí còn không bằng Hoàng Phủ, có điều đến chỗ ấy, có lẽ ngươi sẽ gây được một ít.”

“Nói cứ như ta là một tên ham ăn ỳ.” Quay đầu trừng mắt nam nhân, Lâm Cửu xoay người vịn lấy vai Diệt Thiên, tiến đến gần nam nhân nguy hiểm nheo lại đôi mắt, uy hiếp nói: “Ta rất béo sao? Ta rất béo sao?”

Diệt Thiên nhẹ nhàng cong khoé miệng lên, đưa tay nheo nheo nhuyễn thịt trên người Lâm Cửu, tiện thể kéo người nọ vào lòng.

Người được khắp thiên hạ thừa nhận là ma đầu băng lãnh nhất, nhưng lại vừa vặn có thể cho Lâm Cửu sự ấm áp.

Ngồi không trên xe ngựa dù sao cũng có chút phiền chán, như là không gian chật hẹp không được duỗi thân hoạt động, như là thỉnh thoảng lại xóc nảy lắc lư, như là không cách nào thấy được cảnh bên ngoài cửa sổ.

Một chiếc xe ngựa trống không dừng bên vệ đường, người bên trong sớm đã thoát khỏi không gian nhỏ nhỏ đó.

Con người luôn luôn có khát vọng tự do, họ cũng luôn luôn ước ao mình có thể mọc thêm một đôi cánh, giống như những chú chim vô câu vô thức bay lượn trên bầu trời, giang hai tay ra, thân như cánh bướm, gió mát khẽ thổi, người giống như cánh hoa phiêu dạt theo gió bay lên.

Y phục trắng trắng dài dài lay động trong cánh rừng như tấm đệm xanh biếc, thỉnh thoảng lại không ngừng truyền ra những tiếng cười thanh thúy.

Mũi chân nhẹ điểm đầu, người nhẹ như bay nhanh chóng lao về phía trước, hai tay gạt đi những cành cây xanh lá chặn lại trước mặt, Lâm Cửu chốc chốc quay đầu nhìn lại, tiếng cười vang vọng trong rừng, kinh động chim chóc hoảng loạn mà bay lên: “Thế nào, ta rất nhanh đi?”

Nam tử đi bộ dưới bóng cây, xuyên qua bạch sa dưới dấu lạp nhìn mặt bóng trắng vui vẻ tung tăng cách đó không xa, người nọ bao giờ cũng vui vẻ như thế, giống như chỉ cần một chuyện nhỏ nhỏ, cũng có thể khiến y thoải mái tươi cười.

Chỉ bay lượn nhảy nhót trong rừng cũng có thể khiến Lâm Cửu vui vẻ đến không còn hình dạng gì.

Chuyện có thể làm cho người ta cảm thấy vui vẻ luôn luôn có mặt ở khắp mọi nơi, có người có thể dễ dàng phát hiện ra nó, mà cũng có người vĩnh viễn đều không nhận ra chúng.

Diệt Thiên không thuộc cả hai loại đó, hắn biết dùng kinh công chạy nhảy trong rừng đối với thường nhân mà nói là một chuyện vui vẻ, chẳng qua hắn không cách nào cảm thấy khoan khoái được như vậy, hắn cũng có thể cảm giác được hương thơm hoa cỏ lan cận trong rừng, nhưng cũng không thể khiến hắn có cảm thụ gì đặc biệt.

Đậm đặc và lãnh tĩnh quá mức, thường khiến hắn nghĩ hắn không thuộc về thế giới hồng trần này.

Mà lại có một người như vậy đột nhiên nhảy vào thế giới của hắn, cũng ném được vị thanh ngọt nơi đầu lưỡi, chua chất trong lòng, hoá ra hắn cũng là một người có trái tim.

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên ngực mình, nam tử ngẩng đầu nhìn về phía người đã lao đi không còn thấy thân ảnh, cái đẹp của thế gian này mặc dù không cách nào rung động hắn, nhưng luôn luôn có một người có thể rung động trái tim hắn.

Nhìn dáng điệu vui vẻ của người nọ, tâm tình của hắn cũng tốt lên không ít, như vậy... xem như là gián tiếp cảm ngộ được vẻ đẹp của thế gian và cảm động sao.

Cũng không nóng lòng muốn đuổi theo Lâm Cửu đã chạy xa, Diệt Thiên trở tay cầm lấy một con mèo nhỏ màu đen không biết lấy ra từ nơi nào, Tiểu thối miêu vắn vẹo thân hình rồi rơi xuống một nhánh cây bên cạnh, đôi mắt màu đỏ không còn tràn ngập hoả vị như dĩ vãng nữa, mà thay vào đó lại lộ ra một chút dịu dàng, hay nói đúng hơn là, ưu thương nhân nhạ.

“Còn nhớ hiệp định giữa ta và ngươi chứ?” Tay chấp sau lưng, Diệt Thiên lạnh lùng nói, “Vết thương trên người ngươi ta đã thay ngươi chữa trị, ngươi cũng đừng quên chuyện ngươi đáp ứng ta.”

Trong miệng phát ra tiếng “ngô ân” nho nhỏ, Tiểu thối miêu như đang đáp lại lời nói của Diệt Thiên.

“Tìm một chỗ an tĩnh khôi phục sức mạnh của ngươi đi, Thú Vương.” Diệt Thiên nói: “Ngươi... có thể rời đi rồi.”

Nhẹ nhàng hướng tầm mắt nhìn về phía nam tử nào đó vừa chạy đi, giống như khê cần răng, Tiểu miêu đột nhiên xoay người nhảy vào trong rừng tiêu thất vô tung vô ảnh.

Li biệt từ đây, chẳng biết ngày nào gặp lại.

Mà lần gặp tới, lại nên lấy diện mục mới thế nào, phải ẩn giấu kiếm chế tâm tình thế nào để đối mặt?

Nam nhân vận khởi nhẹ như một cơn gió di động thần tốc trong rừng, nếu là trước đây y cũng sẽ không có năng lực vô thanh vô tức tiếp cận người khác, hôm nay có thể vận dụng thành thục như vậy còn phải nhờ cách dạy dỗ đặc biệt của Diệt Thiên ban tặng, nhớ lại ở trên nhai liên tục bị Diệt Thiên bắt phải nhảy lên nhảy xuống, trong lòng Lâm Cửu có chút bồi ngùi.

Ngay cả người bị dị bẩm, tài trí ngút trời, nhưng nếu không có một người thầy giỏi, không khổ tâm tu luyện, cũng sẽ chỉ là một người tầm thường không chí tiến thủ, tài năng tiêu thất, không thể nổi bật như bao người bình thường.

Hôm nay tuy rằng đã tu luyện đến trình độ này, nhưng Lâm Cửu vẫn không thể thấy rõ võ công thoái ma đầu rốt cuộc thâm sâu đến đâu, rộng thế nào, bản thân đạt được cực thánh chỉ thế là bởi vì hợp duyên, vậy mà đầu tự mình từng bước tìm tòi tu luyện, ăn bao nhiêu khổ, chỉ sợ so với ngày đó khiêu nhai còn nhiều hơn gấp bội lần.

Nhưng tới bây giờ Diệt Thiên cũng chưa từng nói với y, thậm chí chỉ một chút cũng chưa đề cập qua.

Tựa như ngày thường y luôn nói chuyện, nói hết tất cả những chuyện trong lòng, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thấy ma đầu tâm sự bất kì cái gì.

Tuy hiểu đây có lẽ là do tính cách của người nọ, chẳng qua trong lòng Lâm Cửu vẫn có chút cay đắng, y rất muốn hiểu đối phương nhiều hơn, muốn biết chuyện trong lòng đối phương, nhưng không muốn chủ động

bức bách đối phương nói ra, suy cho cùng nếu Diệt Thiên không muốn nói ra chuyện của hắn, y cũng sẽ không đi tìm căn nguyên vấn đề.

Lâm Cửu thầm than trong lòng, nếu như y là một tên xấu xa hoặc là tính cách bốc đồng như Lâm Cửu trước kia, có lẽ sẽ trực tiếp tiến lên đề ra yêu cầu với Diệt Thiên, mà không phải là ở chỗ này tự hỏi lại tự hỏi ha.

Nhẹ nhàng nhảy lên một cái cây cao cao, tán cây rậm rạp giúp Lâm Cửu che đi thân ảnh, đứng ở trên cao khiến y có thể dễ dàng nhìn bao quát toàn cảnh phía dưới.

Sợi tóc bị gió thổi nhẹ nhàng phất qua mặt, Lâm Cửu vén tóc ra phía sau, đứng trên cành cây cao cao bám vào thân cây nhìn về hướng xa xa, những cành cây rậm rạp trải rộng trước mắt, thỉnh thoảng có thể thấy được vài con vật nhỏ phi xẹt qua cánh rừng, nhưng duy độc chỉ không nhìn thấy ma đầu vẫn luôn đi theo phía sau y.

Sao lại chậm như thế, đại ma đầu đó khó có thể nào là bị lạc đường nha, hay biến mất?

Nếu ngày nào đó không thấy Diệt Thiên nữa thì y nên làm cái gì bây giờ? Giả thiết như vậy mặc dù mới chỉ hình thành trong đầu nhưng y đã cảm thấy vạn phần bi thương, khẽ ôm ngực, Lâm Cửu hít thật sâu một hơi, chuyện như vậy đến nghĩ y cũng không muốn nghĩ đến.

“Diệt Thiên.” Xoay người, Lâm Cửu đang muốn trở lại tìm ma đầu đó thì người đã đụng vào ngực một người nam nhân, khí tức quen thuộc khiến y thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng mỉm cười ôm lấy nam nhân, “Người thật là chậm chạp.”

“Con tiểu miêu của ngươi đã đi.” Nhắc lên tám lụa trắng dưới dấu lạ, Diệt Thiên khẽ hí mắt nhìn ánh tà dương phía chân trời, ánh sáng màu cam dần dần vấy đầy thềm trời, nhuộm cả những ráng mây bông bồng bồng lơ lửng giữa không trung.

“A?” Lâm Cửu nghi hoặc ngẩng đầu, “Con tiểu miêu đó về nhà rồi sao?”

“Đúng vậy.” Diệt Thiên nói: “Luyện tiếu sao?”

Luyện tiếu? Cũng không phải, nhưng không thể nói là hoàn toàn không phải, Lâm Cửu lắc đầu: “Dù sao nó cũng đã ở cùng ta một thời gian, lại chạy đi như thế, quả nhiên là con tiểu miêu không có tâm can.”

Đi cũng đã đi rồi, có thể con Tiểu thối miêu đó cũng có người nhà đang chờ nó, đã thú thì nên trở về với tự nhiên, hồng trần rối ren phức tạp không thích hợp với tiểu tử kia, Lâm Cửu khẽ thờ dài một cái, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu?”

“Trung Thiên Quốc.”

115. Chương 115 - Bí Mật

Trung Thiên Quốc an vị ở trung tâm Xích Thổ Đại Địa, phía trên có Bắc Quốc, lân cận phía dưới là Hoàng Phủ Đế Quốc, sát tại phía Tây là Thương Ưng Quốc, vị trí địa lý có thể nói là nằm ở trung tâm kinh tế của Xích Thổ Đại Địa, nhưng cũng có thể nói là ở vào trạng thái trước sau đều có địch, trong lịch sử Trung Thiên Quốc đã nhiều lần phát sinh chiến loạn với các quốc gia xung quanh, trong đó có cả Hoàng Phủ Đế Quốc.

Mấy năm gần đây quan hệ giữa Hoàng Phủ Đế Quốc và Trung Thiên Quốc đã dịu đi, qua nhiều năm cũng chưa phát sinh chiến loạn, quan hệ của hai quốc gia coi như hoà hợp, kinh mậu và thông hôn giữa hai nước cũng giúp duy trì cục diện hoà bình này, chẳng qua không biết cục diện bình an thịnh thế này có thể duy trì thêm bao lâu.

Có thể duy trì được ngày nào thì hay ngày đó, đối với bách tính mà nói đây cũng đã là một điều may mắn.

Có điều hàng xóm bên cạnh và Bắc Quốc bên trên lại không thể nào hữu hảo được, nhất là Thương Ưng Quốc bên trái Trung Thiên Quốc, cứ nghe hoàng đế Thương Ưng Quốc là một nam nhân thích ngồi trên lưng ngựa đánh trận, thường thường đi quấy rầy Trung Thiên Quốc hoặc là Hoàng Phủ Đế Quốc, cũng may việc cạnh tranh giữa các đại quốc cũng giúp mấy tiểu quốc gia giảm xung đột không ít, nếu không mấy tiểu quốc này có lẽ đã sớm bị thôn tính rồi.

Mà Bắc Quốc ở cực Bắc lại sắm một vai rất vi diệu trong số quốc gia này, nếu như không phải Bắc Quốc và Thương Ưng Quốc đều có chung một phiền phức là Tội Ác Quốc Gia, chỉ sợ hai quốc gia này đã sớm liên hợp lại để Nam hạ rồi.

Chỉ là ở trên đời không có lợi ích vĩnh viễn, cũng không có đồng minh vĩnh viễn, cho dù thân là đồng minh như Bắc Quốc với Thương Ưng, hay giữa Hoàng Phủ và Trung Thiên cũng đều vẫn tồn tại một loại quan hệ vi diệu sâu xa.

Quốc dân bình thường rất khó tiến nhập vào quốc gia khác, nhưng như Hiền Môn thế lực rộng lớn nên cũng thuận tiện không ít, mà quan trọng hơn là, đệ tử Hiền Môn rải rác khắp các quốc gia trên Xích Thổ Đại Địa, đây không thể nghi ngờ là mạng lưới quan hệ rộng rãi giữa người với người, Diệt Thiên cầm trong tay tám lệnh bài Hiền Môn nên việc từ Hoàng Phủ đế quốc tiến nhập Trung Thiên cũng chỉ là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Lúc ở trong Hoàng Phủ đế quốc đã bỏ đi mã xa, ngồi trên Hắc Long phi lên tận chín tầng mây, lúc mặt trời vừa xuống núi cũng là lúc Diệt Thiên và Lâm Cửu tới biên giới Trung Thiên Quốc.

Ở ngoại thành thu hồi Hắc Long, Diệt Thiên dẫn theo Lâm Cửu đi bộ một chút trên đường đã thấy có một người từ trong Trung Thiên Quốc đến tiếp đón, một xa phu trầm mặc ít lời cùng một chiếc xa ngựa mới cứng.

Ngồi lên xe, Lâm Cửu hiếu kì hỏi: “Người làm thế nào liên lạc được?”

Thời đại này không có điện thoại di động, lại cũng chẳng viết thư từ vạn dặm xa xôi hẹn địa điểm với đối phương để chuẩn bị sẵn xe ngựa và xa phu, vậy Diệt Thiên làm thế nào thông báo được.

“Tự nhiên sẽ có người thay ta chuẩn bị.” Diệt Thiên nhàn nhạt nói: “Đợi lát nữa người sẽ biết.”

Còn thừa nước đục thả câu, Lâm Cửu tiếp tục hoang mang suy đoán linh tinh, trong lòng cũng âm thầm ao ước, y nếu như cũng có mạng lưới quan hệ như của Diệt Thiên thì cũng có thể đi khắp thiên hạ không lo lắng gì.

Xe ngựa thuận lợi tiến vào toà thành ở biên cảnh Trung Thiên Quốc — Dực Châu.

Trung Thiên Quốc được cho là quốc gia phồn hoa nhất Xích Thổ Đại Địa, cho dù là Dực châu ở vùng biên cảnh cũng vẫn náo nhiệt phi phàm, kiến trúc nhà ở không giống Hoàng Phủ Đế Quốc, chung quanh mái lầu cong vút, lộ ra khí tức văn hoá nội liễm, cho dù là bức hoành treo ở cửa hiệu cũng phẳng phất như được viết ra từ tay của một vị bậc thầy.

Cánh ăn mặc của nam nữ ở đây cũng càng tinh xảo rườm rà hơn so với Hoàng Phủ đế quốc, nữ tử ra đường phải lấy mạng che mặt, nam tử thì trên đầu đều đội phát quan dáng vẻ đường đường, người người tay cầm chiết phiến như văn nhân, người quen mà gặp mặt thì cũng thường hay dừng lại ôm quyền chào hỏi nhau, từ những chi tiết nhỏ này có thể thấy được Trung Thiên Quốc đích thực là một quốc gia nho nhã phát triển về văn học.

Trung Thiên Quốc với nền văn hoá đặc biệt đã bồi dưỡng nên đời sống phồn vinh, chẳng qua khuyết điểm theo đó cũng là hơi yếu vũ lực hơn so với các quốc gia khác, vậy mà một quốc gia như vậy vẫn còn duy trì được đến ngày hôm nay, công lao trong đó Hiền Môn cũng có một phần, thi thư nhân chung quy vẫn luyện tiếu một quốc gia mỹ lệ như vậy bị lửa đạn phá huỷ. Mấy năm gần đây, không chỉ có Hoàng Phủ Đế Quốc bắt đầu chú trọng hưng văn, đến Trung Thiên Quốc cũng bắt đầu đẩy mạnh võ học cường quốc.

Trước đây Diệt Thiên và Lâm Cửu đã từng nói qua về văn nhân ngộ quốc, cổ sự này cũng có liên quan đến Trung Thiên Quốc, có người nói nhiều năm trước hoàng đế Trung Thiên Quốc cất một bộ phận ở phía bắc phân cho Bắc Quốc, để Bắc Quốc chấm dứt chiến hoả với Trung Thiên Quốc, thậm chí công bố Bắc Quốc

Nam hạ là bởi vì Trung Thiên Quốc ở biên giới đánh trả Bắc Quốc, là Trung Thiên Quốc sai, Trung Thiên Quốc phải phản tỉnh.

Những văn nhân văn sĩ sinh trưởng tại Trung Thiên Quốc, từ nhỏ đã ước ao sự cường đại của Bắc Quốc thế nhưng ngay cả Bắc Quốc cũng chưa từng đi, vừa nghe thấy Bắc Quốc muốn Nam hạ, lập tức nhảy ra nói một phen như vậy, thực sự là nực cười lại đáng tiếc, nếu đặt vào kiếp trước của Lâm Cửu coi như là bọn phần tử “sinh ngoai” rồi.

Ngay sau khi văn nhân ngộ quốc đó vừa nói, những văn nhân đáng thương đã chạy đến Bắc Quốc cống hiến cho hoàng đế Bắc Quốc, sau cùng ngược lại còn bị hoàng đế Bắc Quốc lấy danh nghĩa “không biết liêm sỉ” chém đầu cả lũ.

Mã xa vừa vào Dực Châu lập tức rẽ vào một tiểu viện hẻo lánh an tĩnh, phong cách của viện này nhưng thật ra lại vô cùng phù hợp với khẩu vị thích yên lặng tĩnh mịch của đại ma đầu cũng không khiến người ta cảm thấy âm phong lạnh lẽo.

Lúc Lâm Cửu xuống xe, xa phu trầm mặc điều khiển mã xa rời đi, một câu cũng chưa từng nói qua, Lâm Cửu theo cước bộ Diệt Thiên đi vào trạch viện, khi vào bên trong Lâm Cửu mới minh bạch câu Diệt Thiên vừa nói “có người thay ta chuẩn bị” rốt cuộc là ai.

“Ngẫu mẽ đầu phát*, đồ nhi bá kiến sư phụ sư nương.” Cái đầu nhỏ tròn tròn, con mắt cũng tròn tròn, tiểu hoà thượng trong miệng luôn nhớ kĩ “yêm không có tóc” từ trong phòng đi ra, có khuôn có dạng đi về phía Diệt Thiên Lâm Cửu hành một cái lễ quỳ bá thật lớn.

*Ngẫu mẽ đầu phát có thể hiểu là câu nói lái của A di đà phật, hai cụm từ này phiên âm tiếng trung cũng na ná nhau. A(ā) di(mí) đà(tuó) phật(fó) – Ngẫu(ǒu) mẽ(mǐ) đầu(tóu) phát(fā).

Diệt Thiên không dừng lại cước bộ, chỉ là gỡ đầu lạp xuống ném cho tiểu hoà thượng sau đó đi vào trong phòng, tiểu hoà thượng đeo nón trên lưng, hai cái chân nhấc ngùn đạp đạp đạp đi theo phía sau Diệt Thiên, đi một hồi lại ngừng lại, chóp chóp đôi mắt to tròn nhìn Lâm Cửu: “Sư nương thỉnh.”

“Cái gì mà sư nương, gọi sư thúc!” Lâm Cửu dở khóc dở cười, lúc ở Ân Đô tiểu hoà thượng này đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất, không nghĩ tới cư nhiên lại chạy tới Dực Châu, tuy rằng biết tiểu hoà thượng nhìn khả ái trước mắt này chính là ma tăng lừng lẫy đại danh, là đồ đệ của đại ma đầu, nhưng Lâm Cửu lại vẫn rất muốn lấy ngón tay chọc chọc cái ót của tiểu hoà thượng luôn bắn ra những lời linh tinh này.

Tiểu hoà thượng nghi hoặc gãi gãi cái đầu trọc lóc quay lại nhìn Diệt Thiên trong phòng, lại nhìn Lâm Cửu, tựa hồ đang suy nghĩ xem rốt cuộc phải gọi thế nào.

Lâm Cửu lập tức hướng về nam nhân trong phòng nói: “Uy, người làm sư phụ cũng không thể dạy hư đồ đệ nha!” Ý tốt xấu gì cũng đường đường là một nam tử hán, tiểu hoà thượng này lại cứ một tiếng “Sư nương” hai tiếng “Sư nương” thực sự khiến y không thể tiếp nhận nổi.

Cũng không biết ma đầu trong phòng có nghe thấy hay không, có điều tiểu hoà thượng đã nhanh chóng lập tức sửa lại miệng: “Sư thúc bên trong thỉnh.”

Lâm Cửu chân trước vừa đi vào phòng, quay đầu lại nhìn tiểu hoà thượng nào đó, lại không biết đã chạy đi đâu, tiêu thất vô tung vô ảnh: “Có thể nói một chút về chuyện của người và đồ đệ cho ta nghe được không?”

“Lòng hiếu kì của người lúc nào cũng vô cùng vô tận.” Cởi áo choàng ra, ma đầu chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Cửu đưa tay nhẹ nhàng kéo, người sau ngã lên bàn ghế mặt nhìn ma đầu mang theo vị đạo nguy hiểm đang vây phía trên mình.

“Lâm Cửu, người đối ta là cảm giác gì?” Nhẹ nhàng áp lên người nam nhân bên dưới, Diệt Thiên thuận thực mơn trớn cái trán trơn bóng của Lâm Cửu, chỗ bị chạm đến đều như bị châm lên một ngọn hoả diễm trong đêm tối, thiêu đốt cháy bỏng khiến Lâm Cửu phải nắm chặt lấy mép bàn không cho mình phát ra run rẩy không thể khống chế.

“Cảm giác gì cơ?” Ma đầu này luôn luôn khi thì lạnh lùng khi thì quỷ dị, thường xuyên khiến y có chút trở tay không kịp, nhưng bộ dáng cam chịu của Lâm Cửu, ẩn ẩn kích thích cứ như xem phim ma vậy, rõ ràng là rất sợ nhưng lại vẫn muốn xem tiếp, vừa phức tạp lại mâu thuẫn, “Chính là... chính là thích đi.”

“Vì sao a?” Thanh âm ma đầu tại đêm tối chậm rãi lan tràn, dịu dàng mà lại có ma lực khiến người ta phải chuyên chú lắng nghe.

Vì sao? Nguyên nhân tựa hồ có rất nhiều, như là ngoại hình của Diệt Thiên vô cùng không tồi, bản thân vừa có sức mạnh cường đại sâu không thể lường, thể gian này dường như sẽ không có chuyện gì mà Diệt Thiên không biết, ngoài những thứ này ra, còn có một chút nguyên nhân Lâm Cửu không thể giải thích rõ ràng, không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được cảm giác này.

“Vì sao cái gì, thích là thích thôi!” Một tay đẩy Diệt Thiên ra, Lâm Cửu cúi đầu mượn động tác chỉnh lại vạt áo của mình để che giấu sự xấu hổ, muốn để y nói mấy lời tỏ tình buồn nôn như vậy thật sự là sự khiêu chiến lớn nhất, càng không xong nữa là, thối ma đầu kia rõ ràng là đang câu dẫn y.

Mỉm cười, Diệt Thiên từ phía sau ôm lấy Lâm Cửu, ma đầu lạnh lùng để lộ ra một tia do dự cùng mâu thuẫn, có một số việc, Diệt Thiên vĩnh viễn không muốn nói cho Lâm Cửu, không muốn nói cho đối phương biết đôi tay lúc này đang ôm y đã từng nhiễm máu của bao nhiêu người, hay là đã kết thúc sinh mệnh của bao nhiêu người, bộ mặt thật và sự tàn khốc của thể gian này bọn họ đều minh bạch trong tim.

Chỉ là Diệt Thiên không muốn để Lâm Cửu nhìn thấy.

“Người lạnh không?” Không trả lời câu hỏi của Diệt Thiên, Lâm Cửu hỏi lại một câu, xoay người ôm lấy Diệt Thiên.

Lạnh không? Diệt Thiên khẽ cong lên khoé môi, đôi khi cũng sẽ, thỉnh thoảng những khi ở một mình dưới đáy lòng sẽ dâng lên một sự cô tịch nho nhỏ, mà lúc ngọn lửa của sự cô tịch chưa được hình thành đã bị hấn dập tắt.

Lâm Cửu, là đang quan tâm hấn sao?

“Ta ôm sẽ không thấy lạnh.” Lâm Cửu thì thào nói, y biết Diệt Thiên giấu y nhiều chuyện, y thậm chí có thể cảm nhận được tâm tư nho nhỏ trong ngực đối phương, từ lần đầu tiên ôm đại ma đầu, Lâm Cửu đã sớm chuẩn bị tâm lí, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, cũng mặc kệ người ôm y là ma hay thánh, y đều sẽ không buông ra.

116. Chương 116 - Mật Đàm

Mây đen tầng tầng che kín cả vầng trăng sáng tỏ trên bầu trời, trong bóng đêm u ám tĩnh lặng không một tiếng động, thỉnh thoảng có mấy con côn trùng trốn trong kẽ lá bụi cỏ kêu lên vài tiếng, rung động màn đêm.

Bỗng nhiên mở mắt, nam tử vẫn duy trì mái tóc màu bạc nhìn Lâm Cửu ngủ say dựa vào người hấn, bàn tay hạ xuống mơn trớn khuôn mặt y, một chút ngứa ngứa khiến nam nhân đang say giấc nồng khẽ động lông mi, ngón tay ma đầu như chuồn chuồn lướt nước điểm nhẹ lên trán Lâm Cửu, Lâm Cửu lại một lần nữa rơi vào giấc ngủ miên man.

Cẩn thận đẩy Lâm Cửu đang ôm chặt lấy mình ra, Diệt Thiên nhanh chóng ngồi dậy cầm lấy y phục bên cạnh mặc vào, tấm áo choàng hắc sắc rộng thùng thình như đám mây đen khoác ra bên ngoài, dường như chỉ trong nháy mắt đã dung nhập vào trong bóng đêm vô hạn, tiêu thất vô ảnh cũng vô tung, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, ma đầu bước vào trong bóng đêm.

Đợi Diệt Thiên rời đi được một lúc, nam nhân vừa hầy còn ngủ trên giường mới mở mắt, thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa lộ tẩy, Lâm Cửu vỗ vỗ ngực, không nghĩ tới mình thế mà lại có thể gạt được Diệt Thiên, nhờ có công dạy dỗ của Diệt Thiên, cũng có y siêng năng tu luyện, lại thêm ma đầu thả lỏng cảnh giác với y nên mới được vậy.

Thoáng cái nhảy phốc xuống giường, Lâm Cửu tùy tiện cầm lấy một kiện ngoại y phủ ra ngoài chạy theo ra cửa phòng, cẩn cẩn dục dục đi theo khí tức ma đầu, vừa phải che giấu khí tức của mình.

Diệt Thiên có lẽ sẽ không ngờ tới, hẳn dạy Lâm Cửu cách ẩn giấu khí tức và hành tung của mình, người sau lại lần đầu tiên thực chiến đã chọn hắn làm đối tượng, nhờ có sự huấn luyện nghiêm ngặt của Diệt Thiên, Lâm Cửu mới có khả năng ẩn giấu công lực nhất đẳng ngày hôm nay. Cho dù là Đại ma đầu cũng khó lòng phát hiện Lâm Cửu đang đi theo phía sau hắn.

Đã trễ thế này, Diệt Thiên muốn đi đâu nha?

Hơn nữa rõ ràng là có chuyện không muốn cho y biết...

Lâm Cửu khê thở dài trong lòng, bởi muốn theo dõi Đại ma đầu đệ nhất thiên hạ này, y nhất định phải dùng tới một trăm phần trăm tinh thần, không được chút nào qua loa đại khái, y phi thường rõ ràng, chỉ cần y để lộ ra một chút sơ hở là có thể bị Diệt Thiên phát giác ra, lúc này đây không chỉ là thời khắc y kiểm nghiệm khả năng ẩn giấu công lực của mình, mà còn là cơ hội khó có được để chạm đến bí mật của Diệt Thiên.

Y muốn biết Đại ma đầu rốt cuộc đang làm cái gì, vì sao tới tận bây giờ không cho y biết tí ti, bọn họ đều đã thân thiết như vậy, nhưng Diệt Thiên luôn giấu y rất nhiều chuyện.

Nếu Diệt Thiên không nói cho y, vậy y sẽ lặng lẽ theo để xem rõ ngọn nguồn.

Đêm khuya tĩnh mịch, hai bóng đen phi nhanh trong gió, vô thanh vô tức, phảng phất như đã hợp thành một thể với không khí, cho dù là có người đi ngang qua bên cạnh cũng khó mà cảm thấy gì.

Lâm Cửu đuổi theo rất khổ cực, tốc độ của Diệt Thiên thực sự là quá nhanh, mà y thì lại vừa cần dùng tốc độ theo sát lại phải ẩn giấu khí tức của mình nên càng ngày càng tiêu hao thể lực, cũng may nơi Diệt Thiên muốn đi cũng không quá xa, bằng không qua một lúc nữa Lâm Cửu sẽ để mất tung tích của Diệt Thiên, hoặc là lộ ra sơ hở bị Diệt Thiên phát hiện.

Rốt cục ngay tại lúc Lâm Cửu duy trì không nổi thì Diệt Thiên cũng dừng cước bộ, nơi này cũng không xa Dục Châu lắm, trái lại như là vùng trung tâm của Dục Châu, không có bất kì do dự gì, Diệt Thiên trực tiếp lách vào trong đại viện. Lâm Cửu cũng từ từ đi lên, y cẩn cẩn dục dục nhìn bốn phía xung quanh, sau khi đã xác định không có bất luận cái gì giám thị lúc này mới theo đi tới.

Đứng ở trước đại viện Diệt Thiên vừa đi vào, Lâm Cửu đánh giá qua đại viện này, nếu nhìn bên ngoài thì hẳn là phủ đệ của một gia đình phú quý nào đó, không có chỗ nào đặc biệt, bình trụ hô hấp, Lâm Cửu nhẹ nhàng như cơn gió nhảy lên phía trên phòng tìm một góc bí ẩn quan sát đại viện.

Cả một viện to như vậy nhưng không có lấy một bóng người, thậm chí đến một người trông cửa cũng không có, hình như gia đình trong viện này đều bị phái đi ra ngoài, duy nhất một căn phòng phát ra ánh sáng, hai bóng người in bóng trên cửa sổ, một người trong đó là Diệt Thiên, mà người còn theo theo dáng dấp hình như là một nữ nhân.

Cách xa như vậy căn bản không nghe thấy bọn họ nói gì, Lâm Cửu nhìn xuống một chút phát hiện Diệt Thiên cũng không thiết lập kết giới gì xung quanh.

Phỏng chừng ma đầu đó không dự đoán được lại có người có thể ngay dưới mí mắt hắn chơi trò trốn miêu miêu.

Nếu đã đi tới đây, hiện tại trở về không phải là trắng tay sao? Tuy rằng biết nếu càng đến gần sẽ càng dễ bị Diệt Thiên phát hiện, Lâm Cửu khê cắn môi, một lần nữa tập trung tinh thần nhẹ nhàng bay về hướng gian phòng có ánh sáng đáp xuống...

Ánh nền màu cam lập lòe cháy, chiếu rọi hai cái đầu của hai người trong gian phòng.

Tầm áo choàng rộng thùng thình che đi khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của ma đầu, chỉ lộ ra mấy sợi tóc bạc nhu thuận rơi trước ngực, dưới ánh sáng nền càng phát ra băng lãnh, ngón tay thon dài cầm chén trà làm bằng sứ men xanh, Diệt Thiên nhấp một ngụm thanh trà.

Ngồi đối diện Diệt Thiên là một nữ tử trẻ tuổi, nữ tử thần thái lãnh đạm, khuôn mặt không thể xưng là tuyệt sắc nhưng cũng có thể xem được, gương mặt trong trẻo, không trang điểm, trên vành tai cũng không đeo khuyên tai trang sức như nữ tử bình thường, nhất là một đôi lông mi hơi hếch lên, dài mà đậm, khiến nữ tử có vẻ anh khí bức người.

“Lúc trước Thanh Đại Nhi đã thất lễ, mong Ma quân đừng trách tội nàng.” Giọng nói của nữ tử này cũng không giống nữ tử bình thường mềm mại tế nhị không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, không cao không thấp, lại lộ ra vẻ kiên cường, “Tất cả đều là do ta đã quá nóng ruột.”

“Người là đang lo lắng ta không giữ chữ tín sao?” Nam nhân dưới tấm áo choàng nhàn nhạt nói, giọng nói bình thản không nghe ra tâm tình, không chờ nữ tử trả lời, Diệt Thiên lại tiếp tục nói: “Người là một người thông minh, nhưng có lúc thông minh quá cũng không phải là chuyện tốt, có một câu nói người đã từng nghe qua chưa, tự tin quá mức so với tự ti lại càng ngu xuẩn.”

“Thông minh ắt bị thông minh hại, lời Ma quân nói ta đều nhớ kĩ.” Nữ tử lộ ra nụ cười ôn hoà, tự mình đứng dậy giúp nam nhân rót trà, “Nói cho cùng ta cũng chỉ là giới nữ lưu, người ngoài nào biết lòng ta chua xót a? Cấp bách và bất an trong lòng, chắc hẳn Ma quân có thể lí giải, hôm nay có một lời của ma quân, tiểu nữ an tâm rồi.”

Nữ tử ngồi xuống, vẫn duy trì nụ cười trên mặt, hào phóng không ury kị nhìn thẳng vào nam nhân nói: “Chỉ hy vọng ngu dốt của ta không ảnh hưởng đến sự tín nhiệm của Ma quân, cũng không ảnh hưởng đến hợp tác của chúng ta.”

“Sau này nếu không có chuyện thì đừng tới tìm ta, người chỉ cần nghe theo lệnh ta là được rồi.” Diệt Thiên vẫn duy trì thái độ không lạnh không nhạt nói, nhưng mà cường thế và chủ đạo trong lời nói lại thể hiện thái độ quả quyết.

Nữ tử nghe xong Diệt Thiên nói mỉm cười gật đầu, bàn tay giấu dưới bàn nhẹ nhàng siết chặt: “Ta đương nhiên sẽ...”

Ngay khi nữ tử vừa nói chuyện, động tác của Diệt Thiên đã cắt đứt lời nàng, Đại ma đầu vẫn an ổn ngồi bên bàn không hề báo trước bỗng nhiên tay trái duỗi ra, nương theo khí thế mạnh mẽ mái nhà bị phá “rầm” một tiếng phá tan sự yên tĩnh trong đêm, nữ tử kinh ngạc vừa nhìn, lại phát hiện từ trên nóc nhà ngã xuống một người, lẽ nào vừa rồi có người nghe lén bọn họ nói chuyện sao, người này sao có thể tránh được tầm mắt của ma đầu đối diện?

Mà nàng, lại không hề phát hiện.

Ngay lúc Diệt Thiên phát hiện nóc nhà có dị dạng, Đại ma đầu thuận tay một trảo, nam nhân trên nóc nhà trực tiếp bị một cỗ khí thế tử vong nắm lấy yết hầu, theo đồng gạch nói vỡ vụn rơi xuống, trực tiếp rơi thẳng lên bàn, yết hầu bị Diệt Thiên gắt gao chế trụ, chỉ cần ấn thêm một chút, mệnh của người này sẽ lập tức bị bóp chết.

Tuy rằng biết sớm muộn cũng sẽ bị Diệt Thiên phát giác, nhưng Lâm Cửu không nghĩ tới động tác của Diệt Thiên lại bất ngờ như vậy, khiến y không có cơ hội phản kháng, từ trên nóc nhà té xuống Lâm Cửu đã cảm nhận được một cỗ khí tức tử vong vô hình quanh quẩn ở cổ y, khiến y ngay cả một tiếng rên cũng không cách nào kêu ra.

Sợ hãi... khi y cảm nhận được khí tức tử vong tùy thời có thể lấy mạng y, trong nháy mắt Lâm Cửu đã bị cỗ khí tức đó chấn động đến run rẩy cả người, cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm, toàn bộ thân thể như lọt vào một hố băng sâu không thấy đáy, cảm giác tuyệt vọng vô cùng vô tận cùng với lạnh giá tràn ngập.

Chưa bao giờ như vậy, cảm thấy khó chịu, sợ hãi như vậy, sợ như muốn chết.

Cát sỏi rơi xuống, tro bụi tung bay, ngón tay của ma đầu sấp lên yết hầu nam nhân, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức người nọ sẽ lập tức chết, ma đầu đạm nhiên lãnh khốc nhưng lại không nghĩ tới người ngã xuống cư nhiên lại là nam tử hấn vô cùng quen thuộc, người nọ bị khí thế của ma áp không còn sức phản kháng, giống như một chú chim non bị ép không thở nổi.

Mặc dù mình là cực thánh chi thể nghìn năm khó gặp, nhưng đối với khí thế không hề che giấu của ma đầu có thể trong nháy mắt biến thành tro tàn hư vô quả thực chỉ như một cánh hoa nhỏ đập vào ngọn núi lớn chẳng thể tạo được bất luận ảnh hưởng gì.

“Ách...” Khó khăn thở hổn hển, Lâm Cửu tựa hồ còn chưa hồi phục lại sau sự hoảng sợ vừa rồi, lúc thấy rõ người, Diệt Thiên nhanh chóng buông lỏng ngón tay đặt trên yết hầu của Lâm Cửu ra, trực tiếp ôm lấy người đang nằm trên bàn xoay người rời khỏi gian phòng.

Nhìn ma đầu đột nhiên rời đi, nữ tử không lên tiếng ngăn cản, nàng cúi đầu nhìn một đống hỗn độn trên bàn, nhớ lại chuyện vừa xảy ra tựa hồ có chút đăm chiêu, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cái bàn lộn xộn, nữ tử tự lẩm bẩm một mình: “Lẽ nào những lời Thanh Đại Nhi nói đều là thật, nhưng Thanh Đại Nhi không nói người nọ biết võ công, ha ha, thực là không thể tưởng tượng nổi, ma đầu đó thể mà lại có người để coi trọng sao, chỉ là không biết phân lượng người nọ trong lòng ma đầu nặng bao nhiêu.”

Ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa miệng chén, khoé miệng nữ tử khê cong lên: “Gọi là Lâm Cửu sao?”

117. Chương 117 - Giận Giữ Trừng Phạt Của Ma Đầu

“Khụ khụ khụ...” Lúc Diệt Thiên buông bày tay bóp yết hầu ra, Lâm Cửu bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, giống như từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, được kéo ra khỏi biển rộng khiến y không thể thở nổi, sự sợ hãi như ăn mòn trái tim y vừa nãy vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn, mặc dù Lâm Cửu không muốn để mình biểu hiện ra nhu nhược như vậy, nhưng vẫn nhịn không được run lên bần bật.

Sau khi ngã từ trên nóc nhà xuống đã xảy ra chuyện gì y cũng không biết, từng ngum từng ngum thở dốc, nắm chặt lấy thứ gì có thể nắm được bên cạnh, đến tận lúc phía sau lưng chạm tới một bức tường y mới có chút phản ứng lại, còn chưa kịp mở mắt ra xem đã xảy ra chuyện gì thì lại cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm lại, một phiến lạnh lẽo mềm mại lấp kín lấy cái miệng đang thở dốc của y.

“Ngô... ngô...” Hai tay nắm chặt lấy bờ vai đối phương, muốn nỗ lực đẩy người đang áp trụ y ra, nhưng tựa hồ chẳng có hiệu quả gì, bức tường có chút lạnh lẽo, dưới sự xâm chiếm cường thế của đối phương Lâm Cửu trái lại cảm thấy không khó chịu như vừa rồi, đầu óc cũng dần dần thanh tỉnh một ít, chỉ ít biết người lúc này áp y lên tường là Diệt Thiên.

“Ha... ha...” Rốt cuộc cũng có thể thở, Lâm Cửu giống như con cá chìm trong nước từng ngum từng ngum thở phì phò, “Khụ khụ... ân...” do kịch liệt ho khan mà viền mắt có chút ươn ướt dần dần rõ ràng lên, Lâm Cửu cố gắng ngẩng đầu nhìn Diệt Thiên, khuôn mặt hắc lạnh lùng, trong con ngươi sâu thẳm không thấy đáy rõ ràng nhiễm một tia tức giận nhàn nhạt, cực mỏng, nhưng cũng cực liệt. Đại ma đầu sinh khí, là bởi vì mình lên theo dõi hắc sao?

Nghi vấn trong lòng Lâm Cửu còn chưa kịp nói ra miệng, vào thời khắc này lại càng không có cách nào nói ra, ma đầu dường như không muốn cho Lâm Cửu một chút thời gian để thở dốc, trong ngõ nhỏ gió lạnh thổi qua không một bóng người, Lâm Cửu lại vẫn cảm thấy một chút quần bách khó có thể chịu được, đại ma đầu đang kéo xé quần y.

Lâm Cửu hiểu rất rõ chuyện Diệt Thiên muốn làm tiếp theo là gì, y cũng không bài xích cùng Diệt Thiên làm loại chuyện này, thậm chí y còn thích mỗi lúc được ở cùng một chỗ với Diệt Thiên, chỉ là y chưa từng có thói quen ngay tại trong ngõ nhỏ này, trong ngõ nhỏ mà tùy thời đều có thể có người xuất hiện, trong ngõ nhỏ mà có thể sẽ bị người ta nghe thấy một vài thanh âm.

Nhẹ nhàng đẩy Diệt Thiên, Lâm Cửu biểu thị sự chống cự trong lòng y, chỉ là đại ma đầu đã trực tiếp kéo quần của Lâm Cửu xuống, nương theo cơn gió đêm phất qua bên hông, Lâm Cửu giữa đầu kêu rên một tiếng, hai tay nắm chặt lấy bờ vai Diệt Thiên. Động tác trực tiếp mà lại cường liệt buộc y đụng phải bức tường phía sau phát sinh một âm thanh ầm muội.

Điên cuồng, Lâm Cửu chưa từng nghĩ tới y có thể từ trên người Diệt Thiên nhìn thấy hai chữ —— điên cuồng.

Ma mà bị điên sẽ có bộ dáng như thế nào? Là cặp mắt như trắng sáng bị nhuộm đỏ, là ma mị cuộn cuộn không ngừng, là sự cực hạn như muốn lấy mạng người...

Không say mê không phải người sống, cực hạn của ma đầu, chấp niệm của ma đầu, giống như một thanh kiếm hai lưỡi sắc bén chĩa lên thân thể y cùng hắc, không phải không có ái dục, mà là ái dục quá mức điên

cuồng, chỉ sợ một lòng nỗ lực cố gắng mà lại không nhận được hồi báo, càng sợ một ngày bản thân lại thành ma thành diên, ném qua tư vị ái dục, lại hăm sâu không thể thoát ra.

Lâm Cửu biết, Diệt Thiên sinh khí, ma đầu này đang dùng phương thức của mình để biểu đạt sự bất mãn cùng tức giận.

Tức giận như lửa, tại màn đêm thanh lạnh thiêu đốt cả thể xác và tinh thần Lâm Cửu, cảm giác áp bách va chạm cơ hồ như chàng nát thân thể y, nhiều lần đè lên y, áp bách y, khiến y không thể hô hấp, khiến y đến ngay cả cơ hội thở dốc cầu cứu cũng mất đi hầu như không còn, chỉ có thể tại bóng đêm nắm chặt lấy bờ vai đối phương, thừa thụ một lần lại một lần xâm chiếm.

Tức giận như nước, nhấn chìm thế giới của Lâm Cửu, ngược mắt nhìn xa vịnh viễn đều là đáy biển mơ hồ không rõ, y không thấy rõ dáng điệu của Diệt Thiên, nhưng lại có thể chân chân thiết thiết cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của đối phương, y muốn thấy rõ thần sắc đối phương, thế nhưng thủy chung không cách nào chạm đến, mặc dù biết đối phương đang tức giận, nhưng Lâm Cửu trước sau vẫn không biết Diệt Thiên rốt cuộc tức giận cái gì.

Là giận y không nên xen vào chuyện của người khác, hay là giận y tự ý theo dõi nhìn thấy nghe thấy chuyện y không nên biết?

Rất nhiều nghi vấn mà không thể hỏi ra miệng, thì làm sao có thể nhận được đáp án để giải thích nghi hoặc của y?

Hoan ái triền miên đau đớn như là từng sợi dây mây, quấn chặt lấy thân thể, càng giãy dụa, lại càng hăm sâu, là đau nhức hay sung sướng đều đã không còn ranh giới phân chia, theo ngay từ đầu mờ mịt vô thố dần dần bị dục vọng như nước biển nhấn chìm, nghi hoặc gì, đáp án gì đều tạm thời bị quăng ra sau đầu.

Va chạm đến từ chính thân thể mình không chỉ nghiền nát trái tim Lâm Cửu, cũng sâu sắc kích thích trái tim y, mâu thuẫn mà lại không cách nào buông tha, giống như dây mây cuốn lấy tay y, chân y, cũng tê dại trái tim y.

Một khắc trước còn cảm thấy thẹn thùng giờ đã chẳng còn tăm tích, đêm khuya trong ngõ nhỏ thì đã làm sao, y đã quên rồi, bị ma đầu này cường chế xâm chiếm mà hỗn loạn đầu óc.

Đong đưa thân thể chốc chốc lại truyền đến kích thích khiến y phát cuồng, chốc chốc lại khiến y cơ hồ hít thở không thông, từ trước đến nay, y từ trước đến nay vẫn luôn tự nhận là người lí trí giờ khắc này lại phát hiện lí trí của người yếu đuối không chịu nổi, chỉ cần ma đầu nhẹ nhàng câu dẫn, y lại không cách nào chống đỡ được.

Hai tay gắt gao nắm chặt vai nam nhân trước mặt, Lâm Cửu chỉ cắn chặt răng, kịch liệt ở phía sau thở dốc, tiểu phúc ngẩng đầu cao cao, thân thể buộc chặt như dây cung kéo căng trên chiến trường, cứ như tùy thời đều có thể đứt gãy vậy.

Mây đen bồng bềnh trôi, thỉnh thoảng lộ ra một góc trăng khuyết, không đợi ánh sáng trải rộng mặt đất đã lại chìm vào hôn ám.

“Ngô... ngô...” Trong đầu trống rỗng, giống như bị sóng cả xô vào đưa lên đỉnh rồi lại bỗng nhiên nhấn xuống, Lâm Cửu chậm rãi từ trên vách tường trượt xuống, nhẹ nhàng dựa vào lòng ma đầu phía trước, vùi đầu vào cần cổ đối phương phì phì thở dốc, dư vị chưa tiêu thất vẫn đang tràn ngập bên ngoài thân thể y, chỉ cần đối phương có một chút đụng chạm nhỏ nhỏ thân thể sẽ lập tức như bị điện giật khẽ run rẩy. Đêm nay đến tốt cùng dài bao nhiêu a?

Khi Lâm Cửu nỗ lực từ trong lòng Diệt Thiên ngẩng đầu lên, y mới phát hiện không biết từ lúc nào bọn họ đã trở về viện tử ban đầu, cái quần mặc ở phía dưới chẳng biết đã đi nơi nào, trường sam đơn bạc miễn cưỡng che phủ cơ thể vừa trải qua hoan ái, bàn tay ma đầu lại một lần nữa qua trường sam xoa xoa thân thể y, Lâm Cửu nằm úp sấp trên giường mệt mỏi khẽ nhủ nhủ mảy, hai tay cầm chặt tấm đệm dưới thân kêu lên một tiếng đau đớn, nước mắt thoáng cái tràn ra.

“Không muốn nữa... đủ rồi... a!”

Cảm giác xâm chiếm kịch liệt từ phía sau truyền đến trong nháy mắt từ cột sống lan khắp thân thể tứ chi, đầu vùi sâu vào tấm đệm nhẹ nhàng cọ xát nường theo tiếng lắc lư “kéo kẹt” của chiếc giường, Lâm Cửu lại một lần nữa bị nhấn chìm trong biển rộng vô bờ, thân thể như lá bèo lay động theo gió, tại sóng biển từng tầng từng tầng hết đợt này đến đợt khác khiến nước biển thẩm thấu cào cơ thể y.

Ma đầu này muốn ở trên giường giết y phải không, hay là muốn ăn sạch cả người y đến một mảnh xương cũng không chừa.

Nam tử chưa bao giờ trải qua vận động kịch liệt điên cuồng như vậy một cơn xấu hổ buồn bực cùng vô lực không hiểu tràn ra, ở trước Diệt Thiên y đúng là không hề có sức phản kháng như vậy, mặc dù từ trước y vẫn đều biết rằng trong quan hệ giữa bọn họ y thủy chung đều bị vây phía dưới, nhưng hành động giận dữ của Diệt Thiên hôm nay càng khiến Lâm Cửu triệt để nhận ra một sự thực, có chút bất đắc dĩ, cũng có chút xót xa nhàn nhạt.

Thân là một người nam nhân, một người nam nhân bình thường, nhưng yêu phải một người cùng giới tính, lại còn là đại ma đầu địch nhân của thế gian, cam nguyện thụ phục dưới thân người khác không có nghĩa y đã quên bản tính của mình, cho dù y cam tâm tình nguyện bị ma ôm, nhưng chung quy y vẫn là một nam nhân có lòng tự trọng.

Mà Lâm Cửu lúc này không hề có sức phản kháng, dễ dàng bị Diệt Thiên ép thừa hoan có một loại chua xót buồn khổ không thể nói rõ, y không muốn hoàn toàn bị áp bách khống chế đơn phương như vậy, lại càng không muốn mình giống như một dâm phụ bán đứng thân thể không muốn tiếp nhận tình dục rồi lại vô sỉ mà chìm đắm trong đó.

Hai tay nắm chặt lấy tấm đệm, nam nhân nằm sấp trên giường khế cắn chặt răng cuộn thân lại đối mặt với ma đầu ở phía trên, Lâm Cửu muốn nhìn Diệt Thiên, muốn dùng hai tay ôm đối phương, muốn chân chính cùng đối phương hoan ái, mà không phải không nhìn thấy dáng dấp đối phương như vậy, không đụng được thân thể đối phương, trong một mảnh đen kịt thừa nhận tình dục, điều này khiến cho Lâm Cửu càng thêm mờ mịt vô thức.

Cảm giác này giống như có một người xa lạ ôm lấy y xâm chiếm y, cảm giác sợ hãi đè ép ngực y đến khó chịu, có lúc y không biết nam nhân đang xâm chiếm y rốt cuộc là ai, thật là Diệt Thiên sao? Thật là tên ma đầu kia sao? Hay lại là một người nào khác? Dù sao... ngay từ đầu y chưa từng nhìn thấy tỉ mỉ rõ ràng dáng dấp đối phương.

Nổi nghi hoặc không hiểu mà dâng lên giống như một ngọn lửa nho nhỏ, chỉ cần một cơn gió nhẹ là có thể hoá thành biển lửa thiêu đốt khắp nơi, Lâm Cửu dựa dựa muốn trở mình, chỉ là nam nhân phía sau vẫn thủy chung áp chế y, mỗi một lần y muốn đứng dậy đều bị đẩy ngã trở lại giường vô lực không thể xoay người.

“Diệt Thiên... ngô...”

Nhẹ giọng gọi tên đối phương, nhưng không biết do thanh âm của y quá nhỏ, hay là mỗi lần thanh âm xuất ra khỏi miệng đều bị chàng nát, nam nhân phía sau vẫn thủy chung không lên tiếng trả lời y.

Y không muốn, y không muốn như vậy, nếu như đây là nghiêm phạt thì cũng đủ rồi, y không muốn đưa lưng về phía đối phương, y không nhìn thấy người ôm mình là ai, y cũng không nghe thấy thanh âm của đối phương, y thậm chí còn không biết đối phương là ai.

Với chuyện hoàn toàn xa lạ với thế giới, với việc gặp mặt người nhà nhưng không hề có cảm tình, đủ loại uỷ khuất, nghi hoặc sợ hãi... đan xen vào nhau áp đảo một cộng rơm rạ cuối cùng, rốt cuộc cũng khiến Lâm Cửu muốn thoả hiệp, thất bại, ngã xuống, không thể chịu đựng nổi mà bật khóc.

“Diệt Thiên...”

118. Chương 118 - Thẳng Thắn Đối Đãi Nhau

Sâu trong yết hầu phát sinh ra tiếng nức nở nghẹn ngào, mái tóc dài bị mồ hôi thấm ướt rối tung trên y sam bất chỉnh sau lưng, cũng không biết vị chất bên khoé miệng là mồ hôi hay những giọt nước mắt bất tri bất giác chảy xuống.

Đầu chôn sâu trong tấm đệm như muốn đem chính mình ngạt chết, nam nhân khó khăn thở hổn hển, giống như phải chịu cực hạn thống khổ gắt gao cắn rách cả môi, vị rỉ sắt nhàn nhạt lấp đầy khoang miệng, ngực do khóc nức nở mà kịch liệt phập phồng lên xuống, y giống như một con cá mắc cạn, cả người vô lực nằm trên giường, trước mắt mông mông lung lung.

Tất cả những gì đã trải qua tựa hồ đã nhiễu loạn tâm thần Lâm Cửu, dần dần lạc trong chính tưởng tượng của mình không bắt được phần đuôi của hiện thực, y ở nơi nào, là kiếp trước chỉ có một mình y trong căn phòng trống không, hay là thế giới hoàn toàn xa lạ sau khi khiêu nhai, chất độc của sự cô độc đã thấm sâu vào cốt tủy y, ai có thể làm bạn bên người y?

Một chân bước vào dị thế, một chân bước vào vực sâu, đối mặt với thế giới mịt mờ, sự tồn tại của y rốt cuộc có ý nghĩa gì, có đôi khi y thậm chí còn nghĩ có khi kiếp trước y khiêu nhai bị chết mà cũng chẳng có ai biết, càng không có ai thay y đốt một nén nhang, nhớ đến y một chút.

Một người nếu như chết rồi cũng chẳng có ai để ý, vậy sống còn có ý nghĩa gì?

Y không muốn như vậy, không muốn một mình cô độc chết đi, lại càng không muốn mãi mãi sống trong thế giới vắng vẻ lạnh lẽo, nếu như ngay cả đến một người duy nhất trên thế gian có thể sưởi ấm cũng rời đi, vậy bản thân y nên ở nơi nào, sống thế nào trong thế giới xa lạ trần ngập hiu quạnh này.

“Diệt Thiên...”

Nhẹ nhàng gọi tên ma đầu, Lâm Cửu dần dần cảm thấy xung quanh an tĩnh đi, nam nhân phía sau tựa hồ đã ngừng lại, y muốn thử xoay người, đột nhiên, cả người bị nam nhân phía sau ôm vào trong lòng, cái ôm áp áp thoải mái bao bọc lấy cả người Lâm Cửu.

Tấm lưng quang – loả dán vào ngực đối phương, từ từ nhắm lại hai mắt, Lâm Cửu cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cùng tiếng tim đập của đối phương, khí tức quen thuộc lần thứ hai lại vây quanh thân thể y.

“Ngô, để ta nhìn người, để ta nhìn thấy người, đừng đưa lưng về phía ta, ta muốn thấy người...” Nắm lấy bàn tay đang quẩn quanh ngực mình. Lâm Cửu run giọng khẩn cầu, gương mặt chưa khô lệ nhẹ nhàng ma sát mu bàn tay của đối phương, chậm chậm, lại một lần nữa muốn quay người lại, lúc này đây, rốt cuộc y cũng làm được rồi.

Xoay người, nhập vào tầm mắt không phải ai khác, mà chính là người duy nhất trên thế gian có thể khiến y cảm thấy an tâm, chân mày lạnh lùng nghiêm nghị, khuôn mặt quen thuộc, Lâm Cửu lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, nhất thời lại không biết nên cười hay nên khóc, rõ ràng là mỉm cười, nhưng nước mắt lại không chịu được khống chế mà cứ thế rơi xuống.

Nước mắt tràn đầy lại một lần nữa che khuất tầm nhìn của Lâm Cửu, y không thấy rõ nam nhân trước mắt, không biết trên mặt đối phương là biểu tình gì, một chút uỷ khuất đột nhiên đánh vào ngực Lâm Cửu, buồn bực đến phát đau, y rất muốn mở miệng hỏi ma đầu, vì sao... vì sao lại tức giận, vì sao lại đối xử với y như vậy?

Bàn tay Diệt Thiên nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt nam nhân, bờ môi lạnh lạnh ôn nhu hôn lên vết nước mắt trên mặt y, một chút cay đắng theo khoé môi tràn ra, từ đầu tới cuối chưa hề nói một lời, Diệt Thiên chỉ là nâng đầu Lâm Cửu lên đỡ người nọ ôm vào lòng.

Dựa vào cần cổ ma đầu, Lâm Cửu ôm lấy song chướng của Diệt Thiên, tựa như phát hiện một ngậm cần lên vai hấn, dường như tất cả uỷ khuất trong ngực y đều bộc lộ hết ra, vừa hung hăng cắn vừa nhỏ giọng khóc, đến tận lúc hàm răng chạm vào thịt đối phương. Vị rỉ sắt tràn ngập khoang miệng.

Lông mày chưa hề nhíu dù chỉ một chút, Diệt Thiên chỉ nhẹ nhàng an ủi nam nhân thụ thương trong lòng, tuy ý đối phương gặm cắn bờ vai hấn, chốc chốc lại cúi đầu dịu dàng hôn lên mái tóc Lâm Cửu.

Cảm thấy có lẽ Lâm Cửu đã cắn đủ rồi, hoặc là người nọ đã mệt mỏi, Diệt Thiên mới nhân nhậ mở miệng, nhẹ giọng nói: “Người biết không? Nếu như lúc này ta không chút do dự xuống tay, nếu như không phải ta phát giác nhanh, người đã chết rồi.” Lâm Cửu dựa vào vai ma đầu nhẹ nhàng thở dốc, lắng nghe đối phương nói.

“Người muốn biết cái gì, ta đều có thể nói cho người, không được phép tiếp tục tùy hứng như vậy nữa, người đã từng nghĩ đến nếu như người chết trên tay ta, tâm tình của ta sẽ thế nào chưa?”

Sẽ như thế nào a?

Lâm Cửu không dám nghĩ, nếu có một ngày Diệt Thiên chết trên tay y, vậy y có thể sẽ phát điên hay không, có thể phát cuồng hay không, có thể đến cả khí lực để chết cũng không có hay không.

Đối với Diệt Thiên mà nói, có lẽ cảm giác cũng giống vậy, cái cảm giác thiếu chút nữa ngoài ý muốn giết chết người mình yêu sâu đậm nhất, cơ hồ khiến ma đầu không cách nào khống chế được, nếu như việc này xảy ra, Diệt Thiên có thể sẽ thực sự nhập ma, có thể sẽ giết chết tất cả người trên thế gian này, bọn họ đã từng cô độc như vậy, số phận sao lại có thể bọn họ một người chết trên tay người kia. Tuyệt vọng cùng lãnh ý như vậy, cho dù chỉ thử suy nghĩ một chút cũng khiến cho con người ta hít thở không thông, huống chi lại thiếu chút nữa trở thành hiện thực.

Tức giận của Diệt Thiên, điên cuồng của Diệt Thiên, tuyệt vọng và sợ hãi không thể khống chế phát ra từ nội tâm, cho dù lí trí như hắc chung quy cũng chỉ là người có trái tim bằng thịt, nhìn nước mắt Lâm Cửu, nghe thanh âm của Lâm Cửu, nước mắt của nam nhân này còn nóng, nam nhân này còn có khí lực cắn hằn, người nọ đúng là vẫn sống sờ sờ ở đây.

“Không nên tiếp tục làm chuyện ngốc nghếch như vậy, người muốn ta sống không bằng chết sao?” Ôm chặt lấy nam nhân trong lòng, ma đầu thường ngày lãnh tĩnh như băng thanh âm lúc này lại có chút run rẩy: “Lâm Cửu, rốt cuộc người muốn ta phải làm thế nào mới được đây, ta rốt cuộc nên bắt người làm thế nào...”

“Xin lỗi...” Ôm chặt Diệt Thiên, Lâm Cửu nhỏ giọng nói, ma đầu khó có được một lần bộc lộ tâm tình, giọng nói bất đắc dĩ cùng sầu lo nhân nhậ nhẹ nhàng chầm vào trái tim Lâm Cửu, nhớ lại chuyện xảy ra trong hôm nay, tuy có chút hí kịch, nhưng không phải là không mạo hiểm. Cứ theo như lời Diệt Thiên, nếu như không phải Diệt Thiên kịp thu tay lại, có thể Lâm Cửu đã chết rồi.

“Vì sao lại muốn xin lỗi, người sai cũng không phải là người.” Than nhẹ một tiếng, Diệt Thiên kéo nam nhân đang dựa vào vai hằn ra, nhìn bộ dáng tiêu tụy trần đầy lệ ngấn của người nọ khẽ nhủ mảy, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn đôi môi bị cắn rách của Lâm Cửu, ma đầu cúi xuống dùng lưỡi tinh tế liếm qua: “Hận ta không?”

Lâm Cửu lắc đầu, nói: “Không hận...”

“Vĩnh viễn đều không được rời khỏi ta, dù là người chết, ta cũng sẽ đem người từ địa ngục trở về.” Tay nhẹ nhàng nâng cằm Lâm Cửu lên, ma đầu nhìn sâu vào mắt Lâm Cửu, đậm mạc nói.

“Vì sao ta chết lại không lên trời a?” Lâm Cửu nín khóc mà cười, trong lòng lại có chút kinh ngạc, từ trong lời nói của Diệt Thiên y đã biết chấp nhất của ma đầu đối y sâu như vậy, ngày thường mặc dù hai người thân mật khăng khít, nhưng Lâm Cửu chưa từng nghe được tí gì từ Diệt Thiên mấy lời ân ái hay hứa hẹn.

Diệt Thiên mỉm cười: “Bởi vì người là người của ta.”

“Còn đau không?” Một lần nữa ôm Lâm Cửu vào lòng, ma đầu khẽ vỗ về lưng nam nhân, từng chút chân khí theo lòng bàn tay chảy vào trong thân thể Lâm Cửu.

Lâm Cửu lắc đầu, nhìn cần cổ Diệt Thiên lưu lại dấu răng đỏ tươi, hỏi một câu tương tự: “Đau không?”

Diệt Thiên cười lắc đầu, nói: “Tiểu Cửu, có phải người rất muốn biết ta rốt cuộc là người như thế nào, người vừa rồi gặp ta là ai, mà ta lại sắp sửa làm cái gì?”

Lâm Cửu gật đầu, y rất hiếu kì, bằng không cũng không nửa đêm theo dõi Diệt Thiên, chỉ là y không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như thế, phải thừa nhận khi y bị Diệt Thiên bóp chặt yết hầu y thực sự cho rằng mình sẽ chết, mà y cũng thực sự có thể thấy được một mặt khác của Diệt Thiên, thường ngày y căn bản không nhìn thấy mặt lãnh khốc tàn nhẫn này.

Toàn bộ chuyện của y đều nói cho Diệt Thiên, y không đòi hỏi Diệt Thiên chuyện gì cũng phải nói với y, chỉ là mùi vị bị người yêu thương nhất giấu diếm thường xuyên khiến Lâm Cửu cảm thấy bất an.

“Có thể nói cho ta biết không? Mặc kệ người muốn làm chuyện gì, nếu như người cho rằng ta là người người có thể tín nhiệm, người có thể cùng người đi khắp thế gian này, thì nói cho ta biết được không? Diệt Thiên, ta muốn cùng người, dù cho sau này phải xuống địa ngục, ta cũng muốn cùng người đi một chuyến.”

“Xuống địa ngục sao?” Diệt Thiên khẽ cười một tiếng, cúi xuống bên tai Lâm Cửu, nói: “Ta sẽ nói cho người, nói cho người tất cả những gì người muốn biết. Có cái gì muốn biết nhất không?”

Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Diệt Thiên, từng câu từng chữ nói: “Ta muốn biết người làm thế nào tu luyện thành thân thể cực ma.”

Câu hỏi Lâm Cửu nói ra cũng không ngoài dự đoán của Diệt Thiên, hần nhẹ nhàng nhu nhu cái trán Lâm Cửu, nói: “Đây là chuyện đã xảy ra thật lâu rồi, ta vốn không muốn nói cho người, nhưng biết người chắc chắn sẽ hỏi chuyện này, người muốn biết, ta sẽ nói, có điều đây đều là những chuyện đã qua, nghe một chút là được không cần để trong lòng.”

Lâm Cửu dùng sức gật đầu, từ trong lòng Diệt Thiên ngồi xuống, vội vã giục nam nhân nói: “Người nói đi.”

Nhìn gương mặt tiêu tụy của Lâm Cửu, y sam bắt chĩnh nhưng bộ dáng lại tập trung tinh thần tỉ mỉ lắng nghe, Diệt Thiên cảm lấy một kiện ngoại y choàng lên người Lâm Cửu, rồi chậm rãi nói: “Năm đó một lần ra chiến trường ngẫu nhiên ngộ ra, vì để tu cực ma chi thể, ta đến sông băng ở phương bắc bế quan, đóng băng giác quan của bản thân, mắt không thể nhìn, tai không thể nghe, miệng không thể nói, chỉ tinh tâm*(chăm chú), tiềm tâm*(chuyên tâm), diệt tâm, sau quả nhiên đạt thành, ta từng nỗ lực tìm kiếm người có cực thánh, nhưng đều không có kết quả.”

Nói đến đây, Diệt Thiên nhìn nam nhân tóc tai rối loạn, có lẽ tất cả đều là duyên phận, gặp được Lâm Cửu hoàn toàn là ngoài ý muốn.

“Hiện tại sẽ nói cho người càng nhiều chuyện, về chuyện vì sao ta lại nhập ma, vì sao thí sát chủng môn, gần đây đang chuẩn bị làm chuyện gì...”

119. Chương 119 - Hiền Môn Sư Huynh Đệ

Quốc đô Thiên Đế Thành Trung Thiên Quốc, cho dù mới là những ngày đầu thu, trong thành vẫn có trăm hoa khoe sắc, giống như thiên cung của tiên nhân cư trụ trên chín tầng trời, cách ăn mặc đủ màu của mọi người đến từ ngũ hồ tứ hải đi lại trong đô thành phồn hoa, một bóng xám nhanh nhẹn xuyên qua đoàn người lách vào trong một ngõ nhỏ.

Đầu lạp to rộng che khuất dung mạo, tấm áo choàng màu xám lay động mà không hề phát ra âm thanh, nam tử đột nhiên dừng bước, đơn giản là vì phía trước có người chặn lối đi.

“Tiểu Khôi Khôi, sao đã đến Thiên Đế Thành lại không tới gặp sư huynh a?” Chỉ phiến khẽ động, nam tử nho nhã vận xiêm y màu tím nhạt mang theo nụ cười vô lại: “Đệ người này ở bên ngoài loanh quanh đã quá lâu rồi, thật là càng ngày càng giống một dã nhân.”

Trần Khôi ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, hừ nhẹ một tiếng đầu xoay qua một bên.

Một bình thanh tửu, hai cái chén ngọc.

Địa điểm từ trong ngõ nhỏ chuyển đến một tửu lâu nổi danh trong Thiên Đế Thành, nhẹ nhàng đóng cửa cái quạt, Hoa Tư nâng chén rượu lên nhấp một ngụm, tràn đầy thích ý than thở: “Uống đến uống đi, vẫn là rượu có mùi vị ngon nhất, trà mặc dù thơm, nhưng không giống rượu nùng nhiệt thấm vào trong bụng, tựa như cuộc sống này, bình bình đạm đạm chẳng tha oanh oanh liệt liệt, sư đệ , đệ nói xem có đúng không?”

Trần Khôi cúi đầu không nói, cầm lấy chén rượu một ngụm uống cạn.

Hoa Tư cười cười, nhấc bầu rượu lên thay Trần Khôi rót một chén đầy, nói: “Sư phụ bình sinh thu được ba đồ đệ, Hiền Môn từ trước đến nay đều thích thưởng trà, mùi hương thơm ngát hợp lòng người, không hỏi chuyện hồng trần, nhưng mà ba người đồ đệ chúng ta, cả đám lại không như người trong Hiền Môn.”

Giống như đang nhớ lại chuyện cũ, trong mắt Hoa Tư lộ ra chút ngẩn ngơ, than thở: “Đại sư huynh mặc dù thích ẩm trà, nhưng con người hẳn lại giống như một chén rượu, nhìn như mát lạnh, ngửi thấy mùi hương thơm ngát, kì thực nùng liệt; ta là nhị đồ đệ của sư phụ, thích chơi bởi lêu lổng, trầm luân chốn hồng trần, thích uống rượu mua vui, không thích sự vật trong cửa; mà tiểu sư đệ ngươi, trời sinh đã là một dã hải tử không thích nói cười, chuyện gì cũng giấu trong lòng, người không hiểu đệ có lẽ sẽ nghĩ ngươi là ma nhân gì đó, ha ha...”

Trần Khôi hơi nhíu mày, chén rượu nâng lên giữa chừng ngừng một chút, sau đó lại một ngụm uống cạn, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh nhỏ giọng nói: “Không cha không mẹ, tứ cố vô thân, nếu như không phải được sư phụ thu lưu, huynh, đệ cùng với đại sư huynh cũng không biết giờ thân đang ở phương nào.”

“Thân ở nơi nào?” Hoa Tư nhin không được lại bật cười thành tiếng, ngẩng đầu nhìn cái mặt thối thối của Trần Khôi đành chỉ tiếng cười, nói: “Còn có thể ở nơi nào nữa, đương nhiên là ở Tội Ác Quốc Gia rồi, nếu như để người trong thiên hạ biết Hiền Môn tam thánh cư nhiên lại đều xuất thân từ cô nhi của Tội Ác Quốc Gia, thật không biết dáng điệu của đám người kia sẽ là cái dạng gì, chắc hẳn sẽ rất thú vị a.”

Trần Khôi hừ nhẹ một tiếng, đốp chát lại: “Nếu không phải sư phụ thu nhị sư huynh, chỉ sợ danh hiệu thiên hạ đệ nhất đâm tặc hôm nay hẳn là thuộc về đường đường chưởng môn Hiền Môn, quốc sư Trung Thiên Quốc Hoa Tư mới phải.”

“Vậy nếu không phải thu đại sư huynh, thì người ác nhất trên đời này ắt hẳn là đại sư huynh Tiểu Thiên rồi?” Hoa Tư có ý vừa cười vừa nói, “Trần Khôi, còn nhớ sư phụ đã từng nói cái gì không? Lão nhân gia nói, người thu ba người chúng ta là thay trời hành đạo, chính như đệ nói, nếu như từ nhỏ sinh trưởng tại Tội Ác Quốc Gia ta có thể trở thành thiên hạ đệ nhất tửu sắc chi đồ, đệ sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ, mà đại sư huynh phỏng chừng sẽ thống trị Tội Ác Quốc Gia.”

“Tội Ác Quốc Gia...” Trần Khôi khẽ nhíu mày, nói: “Nhị sư huynh, huynh không cảm thấy sự tồn tại của chúng ta là một loại châm chọc đối với thiên hạ sao?”

“Tiểu sư đệ, đệ a... hay thích tự mâu thuẫn chính mình, mỗi ngày nghĩ đến nghĩ đi, chỉ bằng học tập phong cách lãnh thiên hạ của đại sư huynh kính yêu nhất của ngươi đi.” Hoa Tư cố ý đặt trọng tâm câu chuyện lên người Tiểu Thiên, có chút ngoài ý muốn thu được một ánh mắt lạnh của Trần Khôi.

“Đệ đã từng đi tìm đại sư huynh rồi ha, nghe nói người tên Lâm Cửu bên cạnh hẳn thực là có danh hiệu «Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân», ai, thực là khiến ta ao ước không thôi a.” Nâng chén lên uống một ngụm, Hoa Tư lắc đầu than thở, “Đại sư huynh lãnh tình của ta rốt cuộc cũng thông suốt rồi, không dễ dàng a không dễ dàng, tiểu sư đệ, đến khi nào thì đệ mới thông suốt đây?”

“Nhị sư huynh đến khi nào thì có thể ngậm cái miệng thối của huynh lại?” Biết Hoa Tư là cố ý kích mình, Trần Khôi lạnh lùng lườm một cái, nhìn cảnh tượng phồn hoa bên trong Thiên Đế Thành, nhàn nhạt nói: “Nhị sư huynh là đang hoài nghi đại sư huynh giết sư phụ sao?”

Hoa Tư cúi đầu mỉm cười: “Ta khi nào nói như thế a, tiểu sư đệ không nên nói xấu đại sư huynh mới phải.”

Trần Khôi liếc nhìn Hoa Tư, nói: “Nhị sư huynh còn nhớ rõ sư phụ đã từng nói cái gì không? Đại sư huynh thiên phú dị bẩm, chính là kì tài ngàn năm khó gặp, sư phụ năm đó ở Tội Ác Quốc Gia lúc thấy đại sư huynh đã từng động quá sát niệm, nếu như cứ để mặc đại sư huynh lớn lên ở Tội Ác Quốc Gia vậy sẽ là đại hoạ của nhân gian, nhưng cuối cùng sư phụ vẫn mang sư huynh về Hiền Môn, về sau đại sư huynh quả nhiên trở thành hiền giả ban ân huệ cho thiên hạ, nhưng sư phụ cũng nói qua với nhị sư huynh, đại sư huynh nửa chính nửa tà, sợ sẽ có một ngày đại sư huynh rơi vào ma đạo.”

“Nếu như đại sư huynh rơi vào ma đạo, ta sẽ phải gánh trách nhiệm của Hiền Môn, làm cho đại sư huynh tiêu thất.” Cười khổ một tiếng, Hoa Tư tiếp nhận lời Trần Khôi nói: “Ha ha, tiểu sư đệ thật biết cũng không ít.”

“Nhị sư huynh không phải vừa rồi đã nói rồi sao, đệ là thiên hạ đệ nhất sát thủ, khả năng lớn nhất của sát

thủ không phải là bí mật nghe trộm sao?” Trần Khôi cúi đầu nhìn chén rượu, nhẹ giọng nói: “Nhị sư huynh huynh nói xem sư phụ có phải đã nhầm rồi hay không, đại sư huynh... đại sư huynh huynh ấy có thể cũng có cách nghĩ của riêng mình không thể phán xét là đúng hay sai.”

“Xem ra tiểu sư đệ biết không ít chuyện a.” Hoa Tư giương mắt nhìn Trần Khôi, người sau cảnh giác quay đầu đi ngậm miệng lại.

“Nhị sư huynh tuy rằng nhìn như phóng đảng không kiềm chế được, nhưng cũng là người nghe lời sư phụ nhất trong ba chúng ta.” Trần Khôi nhìn chăm chú vào Hoa Tư, nói: “Trần Khôi biết nhị sư huynh đang âm thầm điều tra về cái chết của sư phụ mười năm trước, cũng biết mục đích huynh tìm đệ hôm nay, nhưng Trần Khôi có thể khiến sư huynh thất vọng rồi, đệ tuy rằng biết đại sư huynh giết sư phụ nhưng sẽ không đứng ra chỉ tội đại sư huynh.”

Nụ cười trên mặt Hoa Tư dần dần tiêu tán, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trần Khôi, trong lòng biết tiểu sư đệ quật cường cố chấp, Hoa Tư cúi xuống lắc đầu cười khổ nói: “Tiểu Thiên rất cuộc cho đệ ăn mê hồn tán gì, nói lời câu hồn đoạt phách gì, mà có thể khiến đệ khẳng khẳng một mực tin tưởng hấn như thế.”

Khoé miệng hất lên nụ cười thâm thương, Trần Khôi lẩm bẩm nói: “Có thể chính như sư phụ nói, đại sư huynh là nhân tài ngàn năm khó gặp, việc hấn muốn làm, mặc dù sư phụ không thể lí giải, nhưng cũng không nhất định là sai.” Trong lòng y, cũng thấy mâu thuẫn phức tạp, một bên là ân sư có công dưỡng dục, một bên là sư huynh sùng bái không ngớt, vùng vẫy đấu tranh, khó mà phân được.

“Xem ra dù ta có trối đệ lại, đệ cũng sẽ không nói cho thế nhân biết hung thủ giết sư phụ là ai.” Hoa Tư bát đặc dĩ lắc đầu, cúi người uống hết một chén rượu, lẩm bẩm nói: “Có lẽ qua thu đại sư huynh sẽ trở về Hiền Môn, cho dù đệ không muốn nói ra chân tướng, nhưng đến lúc đó cũng nên trở về một chuyến ha, ba chúng ta... cũng thật lâu chưa tụ tập cùng nhau rồi.”

...

...

Đêm qua tuy rằng xảy ra rất nhiều chuyện, tuy rằng Lâm Cửu mệt mỏi cả một đêm, nhưng sau nửa đêm nghe hết tất cả những chuyện vượt qua cả bốn chữ “kinh thế hãi tục” mà Diệt Thiên nói, Lâm Cửu hoàn toàn không thể ngủ được nữa.

Cửa sổ đóng kín mít, một tia nắng ban mai cũng không thể lọt vào, Diệt Thiên đang ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt điều tức, mà Lâm Cửu vẫn ôm hai đầu gối ngơ ngác nhìn đại ma đầu cách y gần như vậy, nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, nghe những chuyện này, Lâm Cửu lại có một ảo giác như đang ở trong mộng.

Chẳng qua đau nhức chưa biến mất trên thân thể rất thẳng thắn nhắc nhở Lâm Cửu rằng, những điều này đều là sự thực.

Mặc dù đêm qua y thiếu chút nữa bị Diệt Thiên giết chết, càng bị đại ma đầu phát cuồng khiến cho đầu khớp xương như muốn tan ra, cho tới bây giờ mỗi một chỗ đều ẩn ẩn đau nhức, có điều trả giá thế này để nghe được ý nghĩ điên cuồng sau đó của Diệt Thiên có vẻ như hoàn toàn đáng giá.

Mình là người duy nhất trên thế giới này biết được bí mật của Diệt Thiên sao, kế hoạch của ma đầu, nếu ma đầu thực hiện nó không thể nghi ngờ sẽ cải biến toàn bộ Xích Thổ Đại Địa, mà mình là người duy nhất biết toàn bộ chuyện của Diệt Thiên.

Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn chăm chăm giấu răng trên vai Diệt Thiên, chợt thở dài thườn thượt, lúc trước hiểu kì muốn biết tất cả của Diệt Thiên, mà hiện tại, y lại không cách nào làm ra tư thái không quan tâm.

Y có thể làm chuyện gì vì Diệt Thiên a?

Mặc dù Diệt Thiên nói qua, việc này không cho phép Lâm Cửu nhúng tay, chỉ là Lâm Cửu làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng y có thể làm được gì đây, y tuy rằng là một người xuyên không nhưng dù sao cũng không phải siêu nhân, trong đầu mặc dù có vô số kiến thức khoa học kĩ thuật hiện đại, nhưng không bột đố gột nên hồ, thiếu điều kiện, việc y có thể làm cực kì hữu hạn.

Theo dõi từng bước đi, có thể đến Lâm Cửu cũng không nghĩ ra, những ngày sau đó y đích xác đã giúp Diệt Thiên không ít chuyện.

Mà thôi, việc sau này cứ để sau này xét, bọn họ lúc này, trước hết cần phải đi lấy phượng hoàng đản về ngoạn ngoạn, suy nghĩ xem đến lúc đó có thể sẽ gặp không ít người tự động hiến tro cốt cho bọn quái vật trên Xích Thổ Đại Địa, Diệt Thiên lại một lần nữa thay đổi trang phục màu đen ngày trước, mà Lâm Cửu cũng ăn dịch dung đan đã được chuẩn bị.

Một người áo choàng đen, một người áo choàng trắng, song song đi về phía bắc.

120. Chương 120 - Bọn Họ Là Đồng Bọn!

Càng đi lên phía bắc khí trời càng lạnh.

Cơn gió rét buốt thấu xương lướt qua sợi tóc đen bóng, áo choàng rộng thùng thình bay phàn phật trong gió, Lâm Cửu kéo kéo lại tấm áo choàng bị gió thổi sắp bay ra ngoài, lại kéo kéo một góc xiêm y của đại ma đầu đi phía trước thay y chắn gió, rõ ràng đều là người, rõ ràng đều khoác một tấm áo choàng lớn, y thì sắp biến thành điều bay đi, nhưng áo choàng của đại ma đầu sao lại không động đậy tí nào.

Tay cầm lấy y phục của Diệt Thiên để tránh bị gió thổi bay mất, Lâm Cửu cũng không cho rằng mình từ trên bầu trời ngã xuống mà vẫn có thể còn mạng, khẽ nghiêng người cúi xuống nhìn bao quát phía dưới, sơn hà đại xuyên đều biến thành bức tranh một màu xanh lá, tầng tầng vân vụ như sương khói mịt mờ, chắn lại tầm mắt.

Hắc Long uốn lượn thân thể vĩ đại phi nhanh trên bầu trời, thỉnh thoảng thở ra tựa hồ sẽ khiến bầu trời một trận rung động, cái gọi là long uy, long nộ, Lâm Cửu đại khái có thể tưởng tượng ra được.

Sợ rằng Hắc Long chỉ cần hắt xì một cái, nhân gian sẽ hạ một tràng mưa to.

Lâm Cửu không khỏi thấy mình có chút ác tâm, ý tứ này nghe thế nào cũng thấy giống như nước mưa chính là nước mũi nước miếng của rồng vậy, cúi đầu kéo kéo tấm áo choàng bị gió thổi bay phấp phới, Lâm Cửu dứt khoát từ phía sau ôm chặt lấy Diệt Thiên giống như phúc lợi đứng thẳng trên người Hắc Long, tư thế này thật không tồi, nếu như đại ma đầu có thể hứng gió giang rộng hai tay ra thì đó chính là giống trong «Titanic» rồi.

Cầm gác lên vai Diệt Thiên, trong đầu Lâm Cửu miên man suy nghĩ, đột nhiên một ý niệm mạc danh xuất hiện, lúc trở về y theo dáng dấp của đại ma đầu luyện vài viên biến hình đan, y nếu như biến thành hình dạng Diệt Thiên, không biết đại ma đầu này có thể hôn y hay không, chúng quy cảm thấy rất thú vị.

“Tối rồi.” Diệt Thiên kéo cánh tay đang quấn trên thắt lưng hắn, đột nhiên hạ xuống, Hắc Long xoay quanh mấy vòng trên không trung biến thành một đạo khói đen nhập vào trong trường tụ ma đầu, Lâm Cửu bị biến hoá đột ngột lúc này dọa cho hoảng sợ, nơi đây cách mặt đất phải hơn một nghìn mét nha, dọc đường lại không có chỗ nào để đặt chân, bọn họ đây là muốn tự tử sao?

Hai bóng người một đen một trắng từ không trung lao xuống, Lâm Cửu ôm chặt Diệt Thiên không buông, sau một lát xác định bọn họ sẽ không ngã chết mới dám nhìn xuống phía dưới, mặt đất trắng xoá một mảnh, đúng là một tầng tuyết, lúc này mới chớm thu mà Bắc Quốc đã có tuyết rơi, dần tiếp cận mặt đất, Lâm Cửu phát hiện giữa một mảnh mịt mờ tuyết trắng còn có mấy chấm đen đen, thoạt nhìn... hình như là người?

Diệt Thiên trực tiếp bay thẳng xuống chỗ mấy chấm đen ấy, lúc tiếp đất Lâm Cửu mới thấy rõ dáng dấp mấy người kia, bên trong cư nhiên còn có một người đầu trọc, có nam có nữ, trong đó... àn? Thế nào mà càng nhìn lại càng thấy có điểm quen mắt? Di di di! Sao mấy người này đều là mấy người trước đây y đã gặp qua!

“Thuộc hạ bái kiến Thánh Giả.”

“Bá ——” Một cái, tất cả đều động loạn quỳ xuống mặt đất.

Lâm Cửu đứng phía sau Diệt Thiên thấy rõ dáng dấp mấy người đó, trong lòng cả kinh, nếu như không phải mấy hôm trước Diệt Thiên từng nói qua cho y trong các quốc gia trên Xích Thổ Đại Địa đều có người Diệt Thiên cài vào, Lâm Cửu lúc này nhất định là sẽ thất kinh, bởi vì những người xuất hiện trước mặt y lúc này, lại có hơn phân nửa đều là những người trước đây y đã gặp qua.

Đại Tuyết Sơn Thánh Nữ Mạc Âm, Thanh Thạch Giản tam lâu chủ Bích Lưu Đan, Thiên Thánh Nham trụ trì Minh Tuệ đại sư, U Lan Cốc cốc chủ Hồ Điệp Lan đều có trong đó, ngoài ra còn có một nam tử có bộ râu màu đỏ kì dị, tuy rằng không biết là ai, có điều phong chừng cũng không khác biệt lắm so với những người kia.

“Đứng lên đi.” Tay hất lên, Diệt Thiên bước qua bọn họ tiến lên phía trước, Lâm Cửu cũng vội vàng đi theo, vừa kéo kín áo choàng bọc chặt lại, khí trời Bắc Quốc thật sự là quá khắc nghiệt, lúc này mới tháng mấy mà bông tuyết trắng xoá đã phủ đầy mặt đất, rét chết người.

“Thánh Giả, tiếp tục đi lên phía trước chính là Băng Nguyên Cực Bắc.” Đại Tuyết Sơn Thánh Nữ Mạc Âm đi theo phía sau Diệt Thiên, chỉ thỉnh thoảng nhìn trộm Lâm Cửu, sau đó cũng không có bất luận nghi hoặc hay biểu hiện gì, cũng không mở miệng hỏi Lâm Cửu là ai, nàng mặc dù hiếu kì về nam tử thần bí đi theo Diệt Thiên này, nhưng nếu đã có thể cùng Diệt Thiên sống vai mà đi, vậy nhất định là người thân phận bất phàm.

Không chút cổ kị, Mạc Âm ở ngay trước mặt Lâm Cửu báo cáo sự tình của mình.

“Hôm nay Thiên Ưng Quốc đế vương Tây Sa Thương Hải vừa mới lên tuyết sơn, Mạc Âm đoán là hắc đã khởi hành đi Băng Nguyên Cực Bắc, theo như bản tính của thương đế, hắc là hắc sẽ đi một mình.” Mạc Âm nói.

Hoà thượng Thiên Thánh Nham trong tay gảy gảy niệm châu, gương mặt già nua phúc hậu, nói: “Quốc sư ngày hôm qua cũng rời cung.”

Lâm Cửu thâm oán trong lòng, mấy gia hỏa này thật đúng là biết diễn kịch, nhớ lại ngày trước ở Lưu Tinh Thành, bốn người này thấy Diệt Thiên như thấy quỷ đứng cách xa thật xa, nhìn qua thấy sự ngăn cách giữa một đám nhân sĩ chính phái với ma đầu, không ngờ tới bọn họ hoá ra là một giuộc, mà lại đều là thủ hạ của Diệt Thiên.

Thiên hạ nhất đại gia, người ta nàng hắc đều là người một nhà a người một nhà!

“Hoàng Phủ đâu?” Diệt Thiên khinh đạm hỏi.

Tam lâu chủ Thanh Thạch Giản Bích Lưu Đan mở miệng ôn nhu nói: “Không có phản ứng, từ khi Thánh Giả li khai Hoàng Thành, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không thấy có nhiều phản ứng, thẳng đến hôm nay vẫn không thấy Hoàng Thành có bất luận động tĩnh gì, Thánh Giả, thỉnh hạ lệnh.”

Vấn thái độ không nóng không vội, Diệt Thiên khẽ nghiêng đầu nhìn về phía nam tử cao lớn có bộ râu như lửa đỏ: “Hoả Sơn, có tin tức gì khác không?”

“Phốc ——”

Bầu không khí an tĩnh nghiêm túc đột nhiên xen vào một tiếng phì cười, mấy người có chút nghi hoặc nhìn về phía phát sinh ra tiếng cười – nam tử khoác áo choàng trắng, Diệt Thiên khẽ cong khoe miệng lên, nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Lâm Cửu.

Lâm Cửu thanh thanh cổ họng giả vờ đứng đắn, không thể trách y, ai bảo người nọ có tên buồn cười như vậy, Hoả Sơn, vừa nhìn đã thấy một bộ râu đỏ chói, không biết khi mở miệng có thể phun ra dung nham hay không, phun ra cũng tốt, hôm nay trời quá lạnh, lạnh đến run cầm cập, từ mùa hè đột nhiên chuyển vào đông, người thường đều sẽ có chút không chịu nổi, mặc dù có thể vận chân khí chống lạnh, nhưng Lâm Cửu càng muốn mặc nhiều y phục ấm áp bao mình thành một cái bánh trưng.

“Trong Hoàng Phủ mặc dù cũng có một vài người nghe thấy tin tức của phượng hoàng dẫn mà rục rịch, nhưng trong đó tựa hồ không có người Thánh Giả nghĩ đến.” Vóc dáng Hoả Sơn cực kì cao to, Lâm Cửu dùng mắt ước tính có lẽ cũng phải là Diêu Minh* dị thể, hơn nữa trên mặt còn có một bộ râu màu đỏ có vẻ

hết sức khô ngô, thanh âm cũng cực kì ồm ồm, nam nhân nhìn cao to khô ngô uy mãnh như vậy mà thái độ đối với Diệt Thiên cũng cực kì hoà nhã, “Là thuộc hạ thất trách.”

*Diệu Minh ai quên quay lại chương 8 quyển II nha ^^

Người Diệt Thiên muốn tìm ở Hoàng Phủ Đế Quốc có thể vẫn còn sống, hoặc cũng có lẽ đã chết rồi, thậm chí hoàn toàn có khả năng còn chưa xuất thế, Lâm Cửu biết người Diệt Thiên muốn tìm là ai, nếu đổi lại là người thường có lẽ sẽ hoài nghi Diệt Thiên có phải là đã quá mức cẩn thận đa nghi hay không, có điều nhìn mấy người này đối với lời nói của Diệt Thiên không chút hoài nghi, mà chỉ nói là làm việc không chu toàn.

Đang cúi đầu suy nghĩ xem những người mình đã tiếp xúc trong Hoàng Phủ Đế Quốc có thể có người Diệt Thiên muốn tìm hay không, Lâm Cửu đột nhiên cảm thấy một có thứ gì đó từ lòng bàn tay y chui vào toàn thân, nam tử cúi đầu nhìn bàn tay nắm lấy mình của Diệt Thiên, trong lòng thấy ảm áp dễ chịu, ngẩng đầu nhìn đại ma đầu, người nọ vẫn như cũ không có biểu tình đặc biệt gì.

“Tiếp tục quan sát.” Diệt Thiên nói: “Chuyện còn lại giao cho những người khác là được rồi, có điều ngày mai những người đó sẽ lần lượt tới đây, các người không tiện lưu lại chỗ này, nhanh nhanh rời đi.”

“Vâng.” Mấy người đồng thanh đáp.

Diệt Thiên ngừng lại quan sát mọi người nói: “Y là người đồng tu với ta, từ nay về sau thấy y như thấy ta, tất cả các người đều phải nghe theo lệnh y.” Nói đến đây, Diệt Thiên đột nhiên nghĩ đến mặc dù Lâm Cửu đang dịch dung nhưng còn chưa có tên giả, cuối cùng trực tiếp hỏi Lâm Cửu: “Người tên là gì?”

Bên dưới mọi người hai mắt nhìn nhau, trầm nghĩ, Thánh Giả đúng là Thánh Giả, kiêu ngạo như vậy, đến ngay cả tên người đồng tu cũng không biết!

“Lục Tiểu Phụng, cứ gọi Lục Tiểu Phụng là được rồi.” Nghĩ tên thật khó, cái tên Cửu Lâm trước kia không dùng được, hơn nữa cũng quá dễ bị người ta đoán ra, dưới tình thế cấp bách. Lâm Cửu liền nghĩ đến tên của nhân vật trong một cuốn tiểu thuyết võ hiệp, dù sao lần này bọn họ là muốn tới đoạt phượng hoàng đàn, vậy liền kêu Lục Tiểu Phụng là được rồi.

“Àn, Lục Tiểu Phụng từ nay về sau y chính là Thiên Thánh Giả.” Diệt Thiên tiện tay vẫy vẫy, rõ ràng là bộ dạng tùy tiện lừa dối người ta, “Các người lui đi.”

“Vâng.” Mấy người nhanh chóng phân tán rời đi tiêu thất vô tung vô ảnh, nhưng có một nữ nhân vẫn lưu lại, nàng chính là U Lan Cốc cốc chủ Hồ Điệp Lan.

Nữ tử hướng về phía Lâm Cửu bái một bái, trên mặt cũng thấy bất luận lỗ mãng gì, nhu nhuận nói: “Thánh Giả, đi bên này.” Hồ Điệp Lan trong lòng rất rõ ràng, vị Thiên Thánh Giả Lục Tiểu Phụng này hẳn là dùng tên giả, nhưng nàng lại không thể nào nghĩ ra trên đời này còn có ai có thể cùng Thánh Giả bình khởi bình toạ, nữ tử không khỏi cảm thấy thần phục.

Đi chưa bao xa liền thấy một sơn động, dùng bốn chữ «chẳng khác động tiên» để hình dung phong cảnh trong sơn động cũng là thích đáng, trong sơn động vô cùng ảm áp, lúc dẫn theo Lâm Cửu Diệt Thiên tiến vào nàng cũng liền rời đi.

Trong động chỉ còn lại Diệt Thiên và Lâm Cửu, có thể đoán được ngày mai bọn họ sẽ đi vào Băng Nguyên Cực Bắc, hôm nay nên hảo hảo nghỉ ngơi chuẩn bị một chút mới tốt, cũng không biết ngày mai sẽ gặp mặt những người thế nào.

121. Chương 121 - Gắn Bó Tương Ôi

Hồ Điệp Lan thật là một diệu nhân, có thể tại nơi mà chim cũng không thềm ị này tìm được cái động vừa bí mật lại vừa rộng rãi, đã thế trong động lại còn có cả ôn tuyền, hơi nóng từ ôn tuyền toả khiến cho cả động đều ảm áp hẳn lên, quả thật thoải mái cực kì, ngâm người trong ôn tuyền, lại ăn một vài món ăn đã được Hồ Điệp Lan sai người chuẩn bị từ trước, mỹ tai mỹ tai!

“Người hẩn là nên bảo Hồ Diệp Lan lưu lại mấy tiểu cô nương, ần ần niết niết nhu nhu khoan khoái biết bao a.” Ngâm mình trong suối nước nóng thiên nhiên, Lâm Cửu hai tay giang rộng đầu gối ra sau híp híp mắt, hai cái chân ở trong nước lúc ẩn lúc hiện, một bàn tay lạnh lạnh tóm lấy cái chân loạn tát nước của nam nhân.

Lâm Cửu ngẩng đầu lên, Diệt Thiên với mái tóc được khôi phục lại màu đen đã tiến đến trước mặt y, ngay giữa hai chân y, tư thế này thật sự khiến người ta phải đỏ mặt.

Có đôi khi Lâm Cửu thường nghĩ, là do tác dụng phụ của việc hợp tu giữa bọn họ quá cường liệt, hay y thực sự là người mẫn cảm như vậy, hoặc là quá cơ khát, thế cho nên mỗi lần chỉ cần đại ma đầu đụng vào một chỗ nào đó trên cơ thể y cũng đủ để y có phản ứng, đồng tử đen nhánh như mực hơi co rút lại, khoảng cách giữa Diệt Thiên với Lâm Cửu càng ngày càng gần.

Lúc ngực hai người không có y phục ngăn trở mà tiếp xúc thân mật cùng một chỗ, Lâm Cửu nghĩ bọn họ dường như đã hợp thành một, chủ động tiến lên nhẹ nhàng chạm vào bờ môi đối phương, một nụ hôn nhàn nhạt, nhưng lại nóng bức hơn cả những ngày hè ở Hoàng Phủ, cũng càng cháy bỏng trái tim hơn ôn tuyền trong động.

“Với khuôn mặt hiện tại của ta, người vẫn có thể tiếp tục hôn được?” Y hơi ngửa đầu, ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc đen nhu nhuận, sợi sợi như tơ, quấn quanh ngón tay, như thiên ma chi võng, chiếc võng chỉ bắt một con cá là y.

Cái trán khê khàng cọ lên gương mặt lạnh lạnh của ma đầu, Lâm Cửu cúi xuống nhìn cái bóng của mình in trong nước, khuôn mặt này nói không rõ có phải là mặt của y hay không, dù sao, kiếp trước y đã chết, gương mặt «thiên hạ đệ nhất mỹ nhân» ngày thường cũng không hoàn toàn thuộc về y.

Diệt Thiên không trả lời Lâm Cửu, hẩn chỉ tiếp tục hôn, bờ môi ma sát dấy lên vô số tia lửa, khi thì ôn nhu lúc lại cường thế, đến tận lúc hai bên đều không thở nổi mới lưu luyến rời ra.

Đột nhiên ôm lấy thắt lưng Lâm Cửu, ma đầu khê dùng lực nâng lên phía trước, nam tử như con cá trong nước dưới ánh sáng dạ minh châu thanh lãnh như trăng vọt lên khỏi mặt nước, mặt nước một mảnh sóng gợn lăn tăn, cái cổ vẽ ra một độ cong duyên dáng, nhỏ giọng kinh hô, hai tay ôm chặt lấy vai ma đầu.

“Ngô...” Thở hắt ra một hơi, nửa thân trên của Lâm Cửu đều lộ hết trong không khí, y ngửa đầu thoải mái thở ra, ngón tay sáp nhập vào mái tóc đen thật dài của ma đầu, bờ môi ôn nhu, hàm răng sắc bén, bao bọc trong đó sự ôn nhu như đao, từng đao từng đao cắt đứt lí trí của y, đó là một sự vui sướng đông đầy như nước lũ tràn ra.

Có thể nhận được sự phục vụ như vậy của ma đầu, thoả mãn biết bao nhiêu.

Lần đầu tiên... lần đầu tiên được một người cùng giới tính đối đãi như vậy, mà nam nhân này lại chính là tên ma đầu ngày thường dưới con mắt người khác đều vĩnh viễn cao cao tại thượng không thể đụng vào, mà giờ khắc này, nam nhân cao ngạo không ai bì nổi đó lại cam nguyện cúi đầu lấy lòng y.

Trong chớp mắt đó, trong tình tự phức tạp hàm chứa cả sự lúng túng, ngượng ngùng, sung sướng cùng với sự thoả mãn không gì sánh kịp đều đã vây quanh lấy cả người Lâm Cửu, hô hấp dần dần trở nên dồn dập, khoé mắt rưng rưng, hai chân từ từ căng cứng, cắn chặt môi, một trận run rẩy chạy dọc như cảnh giới trống không trên đỉnh tuyết sơn.

Hít thở thật sâu, thân thể căng cứng trong nháy mắt thả lỏng, nam nhân nằm bên bờ như con cá thoát lực chậm rãi trượt vào trong nước, ra sức mở mắt nhìn phía ma đầu khoé miệng đang hàm chứa ý cười, người nọ lấy tay nhẹ nhàng sát qua khoé môi, một sợi chỉ bạc mang theo ý vị bất minh tràn ngập tình sắc.

Vô luận là diện mạo Thánh Giả Tiểu Thiên, hay ma đầu Diệt Thiên, trên người vẫn quanh quẩn một cỗ cảm giác trang nghiêm, mà lúc này, ở trước mặt y làm động tác như vậy, xương cốt Lâm Cửu đều nhũn cả ra.

Hiển nhiên người nhũn xương không chỉ có mình y, Lâm Cửu cho tới bây giờ vẫn đều là một người nam nhân rất không tự giác, tại tình huống như vậy y hẩn là nên nhìn xuống mặt nước xem dáng điệu của mình là cái dạng gì.

Mặc dù dịch dung không còn gương mặt tinh xảo xinh đẹp như trước, nhưng gương mặt nhìn như phổ thông này lại càng phát ra một cỗ ma mị không thể khổng chế, sự thành thực thuộc về nam nhân thấm đẫm ôn thủy nhu tình, thân thể sau khi thoát lực triệt để thả lỏng mà dẻo dai ngâm trong nước lại tràn ngập lực hấp dẫn như thủy yêu.

Diệt Thiên rất thích, rất thích Lâm Cửu nhìn hẩn, nhìn ánh mắt chuyên chú si mê của nam nhân, nhìn nam nhân trong mắt thủy chung chỉ có mình hẩn, mê luyến thắm thiết, hấp dẫn sâu đậm, lúc Diệt Thiên hấp dẫn Lâm Cửu, người nọ làm sao lại không phải đang hấp dẫn lại ma đầu.

Rõ ràng là gương mặt thanh tú thành thực, vậy mà cũng có thể lộ ra thần sắc xinh đẹp như vậy, cũng biết phần thần tình chuyên chú này sẽ triệt để thiêu đốt lí trí của hẩn, máu của ma đầu không phải băng lãnh, mà chỉ là chưa gặp được người khiến nó phải sôi trào mà thôi, chấp niệm của ma đầu, chiếm dụng cường liệt của ma đầu sẽ thiêu huỷ tất cả mọi thứ trên thế gian.

Hẩn muốn hung hăng ôm lấy nam nhân không biết tự giác này vào lòng, vĩnh viễn, vĩnh viễn trói chặt bên người, thế gian này, ngoại trừ hẩn ra sẽ không còn bất cứ người nào có thể nhìn thấy dáng điệu lúc này của nam nhân, càng không cách nào tha thứ ánh mắt ái mộ của nam nhân hướng về một người nào khác.

“Thích ta ôn nhu một chút, hay là... thô bạo một chút?” Khoé miệng câu dẫn ra ý cười nhàn nhạt, Diệt Thiên chèn ép mà lên, phẳng phất như tùy thời đều có thể một ngụm nuốt sạch Lâm Cửu vào miệng.

Lời nói trắng trợn nhưng cực kì hiệu quả thoáng cái lại châm lửa thân thể Lâm Cửu, hồi ức mấy ngày trước đây trên thân thể lần thứ hai lại dâng lên, còn nhớ kĩ đêm đó, ma đầu tức giận làm chuyện quá phận lại thô bạo, thế nhưng một chút cũng không cảm thấy tức giận, trái lại khiến y có một loại cảm thụ hoàn toàn mới mẻ.

Lâm Cửu nghĩ, y không phải là bị ngược cuồng đi?

“Thô bạo một chút...”

Nhưng y còn muốn biết đến càng nhiều, càng nhiều phương diện khác của Diệt Thiên, sức mạnh và sự thô bạo ẩn sâu trong thân thể ma đầu, khiến y càng cảm thụ được mạnh mẽ khí tức của ma đầu, sự tồn tại của ma đầu, đâm thẳng vào sâu trong thân thể Lâm Cửu cơ hồ như phá tan y ra cũng không sao, y chỉ cần, y chỉ cần Diệt Thiên.

“Ta chỉ muốn người... ngô ân!”

Mười ngón tay gắt gao bám chặt vào lưng ma đầu, trong nháy mắt đau đớn do bị trực tiếp xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, khoé mắt ngân ngấn lệ, động tác trực tiếp mà thô bạo khiến Lâm Cửu có chút không thở nổi, lúc y còn chưa kịp thở dốc khiến thân thể thích ứng hơn, va chạm cường liệt theo sát mà đến hầu như khiến y hôn mê bất tỉnh.

Một vết cào đỏ tươi kéo dài xuất hiện trên lưng ma đầu. Va chạm giống như điên cuồng cực hạn cho dù trời long đất lở cũng không cách nào ngăn cản.

Từng gợn nước dập dềnh, từng sợi tóc đen như tảo biển đong đưa trong nước, quán quít như tơ...

...

...

Nam nhân khoác một chiếc áo lụa mỏng màu đen miến cường nằm trên tấm thảm da thú mềm mại, một cái chân dài hơi cong cong, dưới sự phụ trợ của tấm áo lụa màu đen mà phá lệ chói mắt.

Tay từ đầu gối chậm rãi xoa lên trên, nhẹ nhàng nhu nhu bấp đùi nam nhân, Diệt Thiên cúi đầu chốc chốc lại dịu dàng tinh tế hôn lên cổ và xương quai xanh của Lâm Cửu.

Hưởng thụ sự tiếp xúc ôn nhu mê muội, Lâm Cửu cực kì mệt mỏi thư thư phục phục làm ổ trong lòng Diệt Thiên híp híp mắt, không chịu nổi cơn buồn ngủ kéo tới, xoay người đầu chúi vào lòng ma đầu, thì thào nói: “Thật muốn làm thêm lần nữa...” Vừa nói, bàn tay không an phận của nam nhân luồn vào trong hắc bào của ma đầu.

Diệt Thiên bắt lấy cái tay không an phận của Lâm Cửu, khẽ cười một tiếng, thấp giọng nói: “Ha ha, dù là lúc này ngươi còn đang tuổi trẻ lực tráng, chỉ sợ cũng không chịu nổi vài lần như ngày hôm nay đi.”

Lâm Cửu cố gắng mở mắt trừng ma đầu, bĩu môi nói: “Ngươi đây là đang ngăm tự khen mình sao?”

Ma đầu cười cúi đầu hôn lên trán nam nhân, nói: “Ngày mai còn phải đến Băng Nguyên, ngươi là muốn lần qua lần lại phá hủy thân thể để bỏ đi phải không, ta thì không ngại, chỉ sợ ngươi chịu không nổi.”

“Nếu không đến lượt ta tới...” Lâm Cửu nhẹ giọng nói.

“Ha ha, ngươi nói cái gì?” Sau khi nói xong, Diệt Thiên đợi một hồi cũng không nghe thấy Lâm Cửu đáp lại, vừa nhìn vào trong lòng, nam nhân nào đó đã sớm dựa vào ngực hắn ngủ, nét mặt thoả mãn ngọt ngào.

Khoé miệng ma đầu không khỏi khẽ cong lên, vươn tay kéo chăn đắp lên hai người, từ khi gặp Lâm Cửu, hắn cũng rất ít khi ngồi thiền vào ban đêm, hầu như tối nào cũng bị nam tử này kéo lên giường ngủ, giờ đây đã thành thói quen.

Thói quen quả là một chuyện cực kì đáng sợ, nó giống như độc tố, bắt tri bắt giác lan tràn khắp toàn thân, không có thuốc chữa...

Thỉnh thoảng hắn nhớ lại lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, Diệt Thiên đều tự hỏi chính mình, vì sao lúc đó trong biển người mênh mông hắn lại cứ một mực chú ý tới Lâm Cửu, chẳng lẽ chỉ vì liên hoa ẩn nhạt màu trên trán Lâm Cửu thôi sao?

Ngoại trừ những thứ này ra, Diệt Thiên cũng chưa từng nói cho Lâm Cửu, sâu thẳm trong u tối luôn có một loại cảm giác quanh quẩn bên người hắn, phảng phất như thật lâu trước kia bọn họ đã từng nhận thức nhau, trong nháy mắt đó đôi mắt dường như bị đóng đinh trên người Lâm Cửu không cách nào rời đi, chấp niệm như một loại số mệnh, khó giải, mà lại khiến Diệt Thiên cảm thấy hoang mang.

Cảm giác này, làm hắn nhớ tới thời điểm nhập ma mười năm trước —— hắn vốn nên là như thế này, hắn cùng với Lâm Cửu vốn nên quen biết...

122. Chương 122 - Tề Tụ Một Đường

Phóng tầm mắt nhìn ra, khắp nơi một mảnh tuyết trắng mênh mông, thế giới khoác lên mình một bộ áo trắng ngần như tấm gương khổng lồ phản chiếu lại ánh dương quang chói lóa đắm vào mắt không tài nào mở ra nổi, cây cối cao to mà lại rậm rạp dường như vô cùng vô tận, mà người thậm chí còn không biết lúc nào sẽ có quái thú gì xuất hiện phía sau đại thụ, hoặc từ trên cây, cũng có thể nhảy ra từ trong đồng tuyết dưới chân người.

Trên cánh đồng tuyết mọi âm thanh đều trở nên tĩnh lặng, thỉnh thoảng từ xa xa vọng đến những tiếng kêu rên thảm thiết, cảm giác này rất giống bầu không khí khản trương, hồi hộp trong phim kinh dị.

Tình huống hiện tại khiến Lâm Cửu nhớ tới các puggee trong game «Plants vs zombies», cách chơi là phải trồng các loại cây để chống đỡ thế tiến công của zombies, mà bây giờ chính y là người an bài đám «zombies» tiến công ăn não người, lẽ nào đây là cảm giác làm người xấu trong truyền thuyết?

Cảm giác này không tồi, khỏi cần giống như mấy nhân vật chính đáng thương xuyên không trong tiểu thuyết, bị người xấu truy đuổi chạy trốn khắp nơi trong rừng, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, ngủ cũng không ngon, không cần thận còn có thể bị thương nặng.

Sáng sớm từ trong nham động bí mật đi ra, Lâm Cửu liền theo Diệt Thiên đi một vòng về hướng Băng Nguyên, Băng Nguyên Cực Bắc nằm ở phía Bắc của Bắc Quốc, quanh năm băng tuyết không thấy ánh mặt trời, sở dĩ không cười Hắc Long suýt khí ngồi ngồi đến trắng tổ phượng hoàng, là bởi vì tổ phượng hoàng không ở trên đỉnh tuyết sơn cao cao, mà là ở bên trong, một con Hắc Long lớn như vậy, muốn phi cũng khó mà phi vào, vạn nhất có trận tuyết lở thì coi như xong.

Trước khi đến băng nguyên Lâm Cửu cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý phải lặn lội đường xa, nhưng y thế nào lại quên mất, y hiện tại chính là cùng một phe với « đại ma đầu xấu xa », chịu khổ chịu nạn đều là độc hưởng của đám « nhân sanh chính nghĩa », lẽ từng bước vào băng nguyên sẽ một biết bao a, đại ma đầu đã sớm có chuẩn bị, khoa tay múa chân một tí trên không, kết giới để triệu hoán huyền thú lập tức hiện ra, lần này xuất hiện không phải là Hắc Long, mà là một con quái vật khổng lồ na ná con rùa.

Trên cái mai cứng rắn của đại rùa dựng một chiếc màn trướng, trong trướng có một tấm thảm da thú dày, trên đỉnh lượn lơ mùi huân hương, nơi này hoàn toàn thừa đủ cho hai đại nam nhân ngồi xuống thậm chí nghỉ ngơi qua đêm.

Khoác tấm áo lông cáo màu trắng vừa dày vừa ấm áp, Lâm Cửu có chút buồn chán ngáp một cái, cục diện người tranh ta đoạt, người đánh ta đấu, vì một viên phượng hoàng dẫn mà liều mạng người chết ta sống vậy mà hoàn toàn không xuất hiện, mặc dù dọc đường thỉnh thoảng cũng nghe thấy tiếng chém giết đánh đấu phía xa xa, nhưng cũng chỉ giới hạn trong phạm vi nghe thấy mà thôi.

Hung cầm mãnh thú trên băng nguyên trong lời đồn tuy dọc đường cũng xuất hiện không ít, ví như một con quái vật nửa gấu nửa người cao to đến bốn, năm thước, báo tuyết trốn trong tuyết tùy thời nhảy ra, vân vân, đám quái vật này mỗi lần đều chỉ xem xem bọn họ rồi lại vọt sang một bên, quái thú thấy người đương nhiên là phải muốn một ngụm nuốt sạch, có điều huân hương bọn họ chăm cũng không phải là chỉ để chơi không.

Những con quái vật cường tráng cao to này ở trước Diệt Thiên đương nhiên là không chịu nổi một kích, nhưng cũng giống như bọn ruồi nhặng rất phiền phức, mượn một vài hương liệu đặc biệt từ chỗ của Thú Vương chế thành huân hương, đám quái thú này ngửi thấy vị đạo của Thú Vương đương nhiên sẽ không dám đến gần rồi.

Đại rùa tuy hình dáng giống rùa. Nhưng tốc độ bò đi còn nhanh hơn thỏ, xẹt xẹt xẹt nhắm thẳng lên phía trước, không tới nửa ngày đã vượt qua băng nguyên phía dưới Tuyết sơn, không mất quá nhiều thời gian để tiến nhập động khẩu của tuyết sơn.

Lâm Cửu ngồi trong màn thỉnh thoảng hướng ra ngoài nhìn đám dã thú trong băng nguyên, thật là giống ngồi trên xe du lịch đi dạo vườn bách thú hoang dã, sức sáng tạo của thiên nhiên luôn luôn khiến cho lòng người phải chấn động, chỉ mỗi một cái băng nguyên mà đã có lắm dã thú như thế, vậy nếu là toàn bộ Xích Thổ Đại Địa thì sẽ có bao nhiêu sinh vật kì diệu đây?

Ngoài sinh vật ra, những thông đạo bên trong tuyết sơn, cũng như những nơi thần bí mà y nghe Diệt Thiên nói. Nếu có máy ảnh ở đây thì thật tốt, có thể chụp lại toàn bộ, nghĩ đến đây, Lâm Cửu quay đầu lại nhìn Diệt Thiên đang nhắm mắt điều tức, trong lòng dâng lên sự trông mong nồng đậm, đợi sau khi bọn họ hoàn thành xong kế hoạch của Diệt Thiên, nhất định phải dắt tay nhau chu du vòng quanh thế giới, không chỉ Xích Thổ Đại Địa, còn có càng nhiều... càng nhiều những địa phương chưa được biết đến.

Lông mày nhướn lên, Lâm Cửu xốc tấm màn lên nhìn về phía xa xa, đến tận nơi này mà vẫn không thấy thanh âm của bất luận kẻ nào, không có tiếng kêu thảm thiết, cũng không có tiếng đánh nhau, đến khí tức của dã thú cũng dần dần tiêu thất, xem ra bọn họ sắp tiến nhập động khẩu của tuyết sơn rồi, mà cũng song song lúc đó, hơi cảm giác được chút khí tức yếu ớt thuộc về con người, rõ ràng bọn họ cũng là những người vượt qua băng nguyên để đến động khẩu tuyết sơn.

Trước khi tiến nhập tuyết sơn trước tiên phải vượt qua một băng nguyên cây cối rậm rạp mà lại chứa đầy dã thú, chỉ mới là vòng đầu mà đã chết không ít người, có kẻ chết vào miệng dã thú, mà cũng có kẻ chết dưới tay kẻ khác, tài phú quyền lợi khiến người ta tranh giành miếng ăn của nhau, huống chi là hi thế phượng hoàng.

Người có thể tìm được tin tức phượng hoàng tiến nhập băng nguyên đã là những người xuất sắc trên Xích Thổ Đại Địa, mà người có thể sống sót vượt qua băng nguyên thì đã có thể xưng là nhân trung long phượng rồi.

Lâm Cửu quay đầu lại nhìn Diệt Thiên, giống Lâm Cửu, người nọ cũng đã cảm nhận được khí tức con người, Diệt Thiên mở hai mắt nhưng không có bất luận biểu tình gì vẫn ngồi xếp bằng trong trướng, chỉ ra hiệu cho Lâm Cửu tiến gần: “Chùm áo choàng lên.”

Lâm Cửu nghe theo chùm áo choàng che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, cùng ngồi xếp bằng xuống cạnh Diệt Thiên trong màn trướng.

Chỉ qua một lát, khí tức của người càng ngày càng đậm, theo tốc độ bò đi của đại rùa, Lâm Cửu và Diệt Thiên đã tới cửa vào của tuyết sơn, ngay ở cửa vào tuyết sơn đã có mấy người đứng tụ tập một chỗ, mọi người thấy một con rùa thật lớn đi tới không khỏi cảm thấy sửng sốt, trong tay đoàn người đều mang theo thương, có mấy người đến đi đường còn không thể phải nhờ người bên cạnh dìu, có thể thấy bọn họ ở băng nguyên đã phải trải qua hung hiểm cỡ nào.

Trong lòng bọn họ lúc này đều có chút không dễ chịu, rõ ràng đều là người, vì sao bọn họ bị quái thú cắn, lại còn phải đề phòng đồng bạn từ phía sau lén đâm một đao, mà có người có thể nghênh ngang cười đã thú, thư thư phục phục trực tiếp đến thẳng cửa vào tuyết sơn, một số người sớm đã phải trải qua ánh đao vũ tiễn, thân nhiễm máu tươi mà không có hi vọng tiếp tục tiến nhập đại tuyết sơn thoảng cái bị kích thích, dĩ nhiên cầm đại đao chém tới màn trướng phía trên đại rùa.

“A —— ta không lấy được phượng hoàng dẫn, các người cũng đừng mơ mà có.” Vòng ra khỏi diu đỡ của người bên cạnh, một người vạm vỡ bị chặt đứt mất cánh tay trái quơ đại đao giống như tên bắn lao về phía màn trướng trên lưng đại rùa, thuận theo khả năng hồi quang phản chiếu lúc này, đại hán dùng hết công lực nhảy lên đỉnh, chân khí quanh thân điên cuồng lan ra bốn phía, đáng sợ như sát nhân địa ngục hung thần.

Ngoại trừ mấy người quen biết đại hán tỏ ra chút biểu tình quan tâm, những người khác đều bày ra vẻ mặt chờ xem kịch hay, trong lòng càng ước gì đại hán đó có thể một đao bổ đôi người phía trên đại rùa, có điều trong lòng bọn họ cũng hiểu rất rõ, người có thể bình yên đến đây nhất định không phải kẻ đầu đường xó chợ, nhưng vị đại hán này cũng lừng lẫy nổi danh trên giang hồ, lúc này hồi quang phản chiếu công lực đột nhiên tăng mạnh, thậm chí còn lợi hại hơn bình thường, nói vậy đại hán cũng có thể cho người trong màn trướng kia nhìn bằng con mắt khác.

Hai tay ôm trước ngực, một nam nhân mặc áo choàng xám trên vai đứng một con tuyết ưng xì một tiếng cười nhạo, tựa vào cửa động, nam nhân vẫn một bộ xem kịch vui nhìn về phía màn trướng, nhỏ giọng lầm bầm: “Tự tìm đường chết, không biết tự lượng sức mình.”

Tuy rằng đứng cách xa, nhưng Lâm Cửu vẫn nghe thấy rõ thanh âm của âm tử người áo bào tro, chỉ cảm thấy thanh âm đó mơ mơ hồ hồ khiến y có một loại cảm giác kì quái, trong lòng như cách một tấm màn dày khiến y không cách nào nói ra loại cảm giác kì quái như lọt vào sương mù này là gì, nghi hoặc có thừa, áo bào tro nọ vừa dứt lời, chỉ thấy đại hán kia đao còn chưa kịp hạ xuống lại đột nhiên tiêu thất giữa không trung...

Mấy người chờ xem kịch vui lúc này nhất thời ngây ra như phỗng, nửa ngày cũng chưa hiểu xảy ra chuyện gì, đại hán kia sao lại đột nhiên biến mất không thấy nữa, một người to con như vậy thì đi được nơi nào? Mà những người mất tinh tưởng có thể thấy được đại hán trong nháy mắt đã biến thành một làn khói, gió thổi qua liền tan mất.

“Người làm yêu pháp gì, sư huynh ta đã đi nơi nào!” Mấy người vừa nâng đại hán hô, rồi lại sợ hãi người trong màn trướng không dám tới gần, vừa lặng lẽ thối lui, vừa nói khích: “Người này biết yêu pháp, muốn độc chiếm phượng hoàng dẫn, mọi người nghìn vạn lần cẩn thận a!”

Trong lúc nhất thời nhân tâm hoảng sợ, không ít người ghé vào nhau châu đầu thảo luận, giống như là đang từ từ hình thành một cỗ thế lực, đích xác, việc đại hán vạm vỡ đột nhiên tiêu thất khiến cho người ta cảm thấy quá kinh khủng, nếu như người trong màn trướng có lòng dón bọn họ vào chỗ chết, vậy bọn họ có thể sống nổi sao?

Để tay lên ngực tự hỏi, chỉ sợ ngực bọn họ cũng chẳng biết liệu bọn họ có thể sống sót hay không. Nếu như người nọ thực sự muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết, vậy họ chỉ có thể lựa chọn đoàn kết lại trước giết chết người trong màn trướng.

Liên kĩ bài dị*, bốn chữ này vĩnh viễn áp dụng được cho bất kì người ở thời đại nào, nhất là kẻ yếu.

*Liên kĩ bài dị: liên minh bài trừ những kẻ chống đối phe mình.

Ngay khi bầu không khí dần dần trở nên quỷ dị thì có hai người một tím một xanh từ trong rừng chạy ra,

vừa chạy, tử y nhân diện mạo đẹp đẽ còn vừa phe phẩy cây quạt hô to gọi nhỏ: “Côn trùng trong núi này thật nhiều, đáng ghét như bọn ruồi nhặng, tay của ta đều xót, ai, biết rõ là đường chết mà vẫn muốn vác đao tiến lên, dã thú có nhiều, gặp diêm vương gia thì cũng chết cả lũ a.”

Bọn họ sớm đã nghe ra người nọ đang châm chọc mình muốn lấy nhiều khi ít, một số người nhất thời bất mãn, nhưng lại ngại thể diện không dám phát ra, chỉ có thể quay về phía hai người lạnh giọng quát: “Các người là người phương nào!”

Không để ý đến tiếng hò hét của đám người kia, tử y nhân hoa quý mỉm cười ngênh ngang mang theo chút tức giận đi tới.

Thanh y nhân khuôn mặt chữ điền vẫn đi theo bên cạnh, phụ họa nói: “Đáng tiếc a, luôn luôn có một vài người đầu óc tương đương với đám dã thú lúc nào cũng cho rằng đông người có thể lấy nhiều khi ít, ai ngờ lại đụng phải tên đại ma đầu còn đáng sợ hơn cả diêm vương gia, đây có tính là tiểu quỷ đụng độ diêm vương, ác nhân còn có ác nhân trị không?”

“Ha ha ha... Cao huynh câu so sánh này hay nha.” Tử y nhân ngửa đầu cười lớn.

Nghe hai người kẻ xướng người họa, những người ở đây cũng không phải đồ ngốc, lập tức minh bạch người trong trường trên đỉnh đại rùa là ai, người lương thiện dễ bị người khi dễ, nếu như đại ma đầu ở đây, vậy còn có ai dám đến khi dễ, chỉ sợ muốn chạy còn không kịp ý chứ, những nhân sĩ giang hồ này rõ ràng vừa diễn một vở hài kịch.

Vừa mới rồi còn lớn tiếng hô hoán cùng nhau diệt trừ người trong màn, hiện tại không ai dám hé răng, cả đám, người thì cúi đầu coi thử trên chân tay mình có bị dính bùn hay không, lại có người giả bộ ngẩn ngơ để lừa đảo, cũng có người dờ dờ nhìn đi nơi khác, những đồng bạn của đại hán vừa rồi trong lòng chán động, không nghĩ tới người trong màn cư nhiên là đại ma đầu, nghĩ đến ma đầu địa ngục thực lực khó dò giết người không chớp mắt kia, những người này lập tức bổ sung chữa lời lên tiếng, nếu mà không nói lời nào thì thật mất mặt, cuối cùng quyết định chuyển mũi nhọn về phía tử y nhân hoa quý kia.

“Hừ! Ở đâu ra hai con cẩu, kẻ xướng người họa làm đến vui vẻ.” Người nọ chân mày nhướn lên, không chút lưu tình phản một kích về phía tử y nhân và thanh y nhân.

Trong màn, Lâm Cửu vẫn ngồi xem kịch nghe được những lời đối thoại này nhin không được nhỏ giọng bật cười, từ lúc tử y nhân kia xuất hiện, y đã nhận ra người kia, đó không phải là tên Hoa Tư hám gái mặc danh kì diệu trên sông Ngọc Thuý ở Ấn Độ sao? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không nghĩ tới người nọ cũng tới đoạt phượng hoàng đản.

Hai người một xanh một tím châm chọc những người ở đây một lần, há ngờ được dĩ nhiên lại bị những đồng bạn có mắt không trông của đại hán châm chọc trở về, dù cho Lâm Cửu biết tử y nhân kia tuyệt đối không phải người thường, bằng nguyên nguy hiểm bốn phía, nhưng trên người tử y nhân lại vẹn toàn không tổn thương gì sắc mặt vẫn hồng nhuận, chỉ cần tỉ mỉ suy nghĩ một chút thì biết tử y nhân cũng là nhân vật lợi hại.

“Ai, người a người, uống ta một phen ý tốt cứu người một mạng, miệng của người cư nhiên lại hướng về phía ta, ai ai ai, thế mới nói, người tốt khó làm a.” Bộ dạng Hoa Tư vô cùng đau đớn liên tục lắc đầu thở dài, dứt lời dùng cây quạt chỉ vào màn trường phía trên đại rùa nói: “Ta nói nha, đức tiểu ca trong màn trường, người là thần tiên phương nào mà lại có thể cùng ngồi một chỗ với đại ma đầu, mau mau rời đi, không thì khó mà giữ nổi cái mạng nhỏ này, vẫn nên ở bên chính nhân quân tử ta mới an toàn nhất, có muốn cân nhắc bồi bồi ta hay không a?”

Quả nhiên là tên nói năng tùy tiện trước sau như một, Lâm Cửu hừ nhẹ một tiếng, tiếng cười của y vừa rồi là tiết lộ hoá ra trong màn không chỉ có một mình đại ma đầu, chỉ là xưa nay nghe nói đại ma đầu Diệt Thiên đều độc lai độc vãng, từ lúc nào lại có thêm một đồng bạn? Một tên đại ma đầu đã đủ làm cho đau đầu rồi, giờ lại một đôi, còn muốn người sống hay không đây?

“Ha ha ha...” Một tiếng cười trầm thấp băng lãnh mà cuồng ngạo đột nhiên từ trong màn vang lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì trên mặt đất đã nhiều thêm một người nam nhân thân khoác áo choàng lớn màu đen, cả người đều toả ra dáng vẻ kiêu ngạo băng lãnh khiến mọi người nhin không được mà liên

tục lui về phía sau, tốc độ này thực sự là quá nhanh, nhanh đến mức mọi người không thể phát hiện đại ma đầu từ trong màn xuống như thế nào.

Hai tay chấp ra phía sau, Diệt Thiên cười lạnh nói: “Đường đường Hiền Môn chưởng môn chẳng những vi phạm di huấn tổ tiên trở thành quốc sư Trung Thiên Quốc, hoá ra chỉ là hạng người ra vẻ đạo mạo, nhưng lại háo sắc! Ta nếu là ma, vậy vị chính nhân quân tử người đây ẩn ẩn giấu giấu phía sau lưng làm mấy việc lừa dối trộm cướp lại là cái gì a?”

“Người nọ là Hiền Môn chưởng môn Hoa Tư?”

“Cái gì, hoá ra Hiền Môn chưởng môn là quốc sư Trung Thiên Quốc, nhưng Hiền Môn chưởng môn không phải là không được vì bất kì một quốc gia nào cống hiến sao? Xem ra Hiền Môn này cũng không phải thứ tốt!”

“Tại sao có thể như vậy, quốc vương Bắc Quốc còn không phải sẽ tức chết sao, thật là thú vị a, xem ra chuyến đi lên bắc lần này thực sự đáng giá...”

Một thiên đại bí mật cư nhiên bị Diệt Thiên bóc trần, Hoa Tư cũng không hoảng, chỉ là cười gượng hai tiếng, nói với mọi người: “Ma đầu này nói mà mọi người cũng tin tưởng sao? Vậy nếu như ta nói, một thân phận khác của đại ma đầu này kì thực là Hiền Môn Thánh Giả Tiểu Thiên, mọi người có tin hay không?”

Mọi người người xem xem ta, ta xem xem người, trong mắt tuy lộ ra nghi hoặc và khiếp sợ, nhưng không hèn mà cùng ngậm miệng không nói, biết một thiên đại bí mật thực sự là chuyện rất sáng khoái, nhưng bí mật nếu biết quá nhiều, chính là đại biểu cho nguy cơ sống chết, nếu như lời Hoa Tư nói là sự thực, vậy ngày hôm nay bọn họ – những người nghe được bí mật này của Diệt Thiên tuyệt đối không có khả năng sống mà ra khỏi đây.

Thấy phản ứng của mọi người, Hoa Tư bất đắc dĩ cúi đầu cười khổ, con người a, thật đúng là những tên thiếu hiện thực, đem bốn chữ «khi thiên sợ ác» phát huy đến tối đa, những người này vô cùng rõ ràng, biết bí mật của Hoa Tư có thể sẽ không trí mạng, nhưng muốn biết bí mật của đại ma đầu chính là chỉ còn con đường chết.

Diệt Thiên cười lạnh một tiếng, hướng về phía Hoa Tư nói: “Hoa chưởng môn thực sự là cất nhắc tại hạ rồi, nếu như ta là Thánh Giả, vậy chẳng phải là thành sư huynh của các hạ sao? Hảo sư đệ của ta, thấy sư huynh sao lại không hành lễ a?”

“Ai, người người người...” Bị Diệt Thiên phản lại một quân, Hoa Tư cứng họng giờ cây quạt “người” nửa ngày không nói được nữa câu đáp trả, Cao Thanh đứng bên cạnh hừ lạnh nói: “Người cái gì mà người, cùng đại ma đầu đấu võ mồm nói cái gì không nói, lại cứ nhất định phải nói hần là sư huynh của người, chưởng môn đại nhân người thực sự là làm vẻ vang Hiền Môn a!”

“Ai, người đã không giúp ta thì thôi sao lại còn quay lại cắn ta a?” Trọng tâm câu chuyện vừa chuyển đi, Hoa Tư lại cùng Cao Thanh xướng lên song hoành, cứ như vậy mà bỏ qua màn đấu võ mồm cùng Diệt Thiên.

Mọi người bị rơi vào trạng thái mơ mơ hồ hồ, dứt khoát làm ra thái độ chẳng quan tâm, tiến đến động khẩu tuyết sơn nghiên cứu, thế nhưng cửa vào lại bị một khối đá lớn ngăn chặn, không biết tảng đá này làm từ cái gì, mặc cho bọn họ huy kiếm vũ đao đều chém không được, nếu như không phải cửa vào bị ngăn cản, những người này đã sớm tiến vào, chứ sao còn phải đứng ở đây để ngắm phong cảnh.

“Oa tào, Hoa Tư những lời vô ích của người không thể nói ít đi một ít sao?” Vẫn đứng phía sau đoàn người, người mặc hôi bào tựa trên thạch bích lạnh giọng nói: “Mau lại đây di chuyển tảng đá này ra.”

Hôi y nhân này có vẻ vô cùng khác biệt với những người khác, vô luận là lúc trước một số người lập tiểu đoàn thể, hay thảo luận ồn ào, hôi y nhân này vẫn thủy chung cúi đầu trầm lặng, Lâm Cửu đã sớm phát giác sự tồn tại của người này, nhất là con chim ưng màu tuyết trắng đứng trên vai y.

“Cáp, té ra là quái vật nhà người, có người ở đây cần gì ta động thủ?” Hoa Tư thấy hôi y nhân cười lớn một tiếng, gật gù đắc ý nói, “Náo nhiệt a náo nhiệt, đại ma đầu tới, đến cả tên cả ngày trốn ở thảo nguyên Thương Ưng cũng tới.”

Thương đế Tây Sa Thương Ứng Quốc – Tây Sa Thương Hải? Trong đầu Lâm Cửu lập tức xuất hiện tên của một người, y biết người này thông qua Diệt Thiên, tên hoàng đế Thương Ứng Quốc này không phải là một nhân vật đơn giản, không nghĩ tới mị lực của phượng hoàng dẫn lại lớn như vậy, đến hoàng đế cũng phải tự mình đi ra, hơn nữa nhìn dáng dấp hơi y nhân căn bản là tới một mình.

Xem Hoa Tư và Thương Hải đối thoại, hai người kia hình như có quen biết nhau, nếu bọn họ liên thủ đối phó Diệt Thiên thì phải làm sao bây giờ? Trong lòng Lâm Cửu bắt đầu thấy lo lắng, nếu thực sự là như vậy, y cũng không thể ngồi chờ chết.

“A, bản vương không có thời gian đấu võ mồm với ngươi, Hoa Tư, ngươi nói xem ngươi và ta liên thủ có thể đem đại ma đầu vĩnh viễn chôn tại tuyết sơn này hay không?” Mang theo giọng nói ung dung, Tây Sa Thương Hải làm trò trước mặt Diệt Thiên nói với Hoa Tư như vậy.

Hoa Tư đứng đưa cái quạt cười khê, nói: “Ai nha, nghe ra quả là một đề nghị không tồi, đã sớm nghe thực lực đại ma đầu sâu không thể lường, ta cũng rất muốn cùng đại ma đầu luận bàn thử xem, có điều hai đánh một, hình như không hay lắm?”

“Cáp —— đối phó với đại ma đầu cần gì nói đạo nghĩa, cứ giết là được rồi.” Tây Sa Thương Hải cười lạnh một tiếng, mắt nhìn đại ma đầu Diệt Thiên vẫn trầm mặc không nói lời nào.

“Phi! Uống các ngươi tự xưng mình là cái gì mà nhân danh chính nghĩa, căn bản chỉ là một đám đeo cái mác chính nghĩa, bọn ngụy quân tử tự lừa mình dối người, thực là bại hoại, đã vậy còn chơi cái trò kẻ xướng người họa, rõ ràng là muốn lấy nhiều khi ít lại còn cố tìm một cái lí do chính đáng, rõ là kĩ nữ lập miếu thờ nhưng thực tế ác tâm nhân.” Hai tay khoanh trước ngực ngồi trong màn, nếu không phải Diệt Thiên từng can dặn y không được tùy tiện đi ra ngoài, Lâm Cửu đã chạy thẳng đến trước mặt Hoa Tư và tên con ruồi* (hán việt là Thương dăng nói lái của Thương Hải) gì đó kia chỉ vào mũi bọn họ mà mắng to một trận.

Cao Thanh đứng bên cạnh Hoa Tư nhin không được “xì” một tiếng bật cười, cảm thấy nam nhân trong màn thật là thú vị, Hoa Tư cười khổ nhìn Cao Thanh cúi đầu trộm cười, chỉ lắc đầu, lại càng hiếu kì nhìn về phía màn trường trên đỉnh đại rùa.

Tây Sa Thương Hải khê nhưn mày, nói: “Khá cho tên miệng lưỡi sắc bén...”

Còn chưa chờ Tây Sa Thương Hải nói xong, Lâm Cửu đã cướp lời: “Thật là một con ruồi to tổ chẳng, ông ông kêu liên tục. Nghe rõ đây, bản thánh nhân không phải là miệng lưỡi sắc bén, mà là phòng vệ chính đáng, khó thể nào ngươi còn muốn bản tiên nhân đứng lên vẩy phân cho ngươi mới được? Ha ha ha... thực là nực cười, rõ ràng là tên hai mặt, Tây Sa đại thương dăng, còn có tên Hoa gì gì đại ngụy quân tử, phiền phức các ngươi đừng nói ra mấy lời buồn nôn vậy nữa.”

Lâm Cửu thường ngày vẫn luôn cực kì ôn hoà. Diệt Thiên bao thừa thấy qua Lâm Cửu mắng chửi người như vậy, tuy rằng biết bản chất nam nhân là phản nghịch mà nóng bỏng, nhưng thấy Lâm Cửu làm cho Tây Sa Thương Hải và Hoa Tư cứng lưỡi không thể nói lên lời cũng rất thú vị, đại ma đầu nhin không được khê nhếch khoé miệng lên.

“Ngươi rốt cuộc là người phương nào?” Tuy rằng bị mắng cho một trận, những Tây Sa Thương Hải cũng không có vẻ giận giữ gì, ngược lại là vẻ mặt mang hứng thú dạt dào nhìn về phía người trong màn trường.

“Nghe rõ đây, bản nhân chính là cửu thiên hạ phạm tiên nhân tái thế, nhân xưng Thiên Thánh Giả Lục Tiểu Phụng!” Chẳng suy nghĩ gì, Lâm Cửu mở miệng bắt đầu nói lung tung, “Biết tiên nhân là gì không? Mấy tên tục nhân các ngươi, bản toạ tới nói cho các ngươi, tiên nhân không phải là kì tiên hạc, chúng ta lái chính là ô tô, ngồi chính là máy bay, xem chính là TV, ngủ chính là trên tịch mộng tư*, cáp, bắt quá những phạm nhân như các ngươi sao có thể hiểu được, miễn đi miễn đi, bản toạ không thêm chấp nhận với các ngươi.”

123. Chương 123 - Có Quái Vật!

Tây Sa Thương Hải cười lạnh một tiếng, hoàn toàn nghe không hiểu những lời do tên Thiên Thánh Giả Lục Tiểu Phụng kia nói ra, căn bản cũng chẳng tin lời người nọ, chỉ nghĩ người này thật thú vị, tính cách nóng nảy cực kì trái ngược với khối băng Diệt Thiên, không biết đại ma đầu ở đâu mà tìm được người thú vị thế này.

“Ha ha ha... thú vị, thực sự là một người thú vị, vị tiên nhân này, sao không ra đây để ta được chiêm ngưỡng tiên tư?” Tây Sa Thương Hải cao giọng cười nói.

“Bản tọa sợ hào quang của ta quá mức chói mắt sẽ chọc mù cầu nhân của ngươi.” Lâm Cửu thuận miệng nói.

“Hừ —— làm càn!” Nghe thấy người này cư nhiên dám mắng mình, Tây Sa Thương Hải hừ lạnh một tiếng, lập tức một đạo chân khí bắn về phía màn trướng, hấn thật ra cũng muốn nhìn một chút, xem người nông cuồng này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Đột nhiên một đoạn chân khí cắt đứt thăm dò của Tây Sa Thương Hải, hơi nghiêng người, ma thủ giương lên, mái tóc đen dài xoã trước ngực, lạnh lùng nói: “Muốn đi thăm địa ngục một lần, để ta thành toàn ngươi.”

“Nga —— vậy bản vương phải chờ xem ngươi có năng lực này hay không đã.” Tây Sa Thương Hải hừ lạnh một tiếng, quay lại thái độ nông cuồng, hai người đối chọi, bầu không khí lập tức trở nên yên ắng, đang lúc lòng người hoang mang hoảng sợ, Hoa Tư lại nhảy ra.

“Đánh đi đánh đi, tốt nhất là cả hai người đều chết hết, để ta ngư ông đắc lợi.” Hoa Tư cười ha ha nói.

Cục diện giằng co chưa rõ, hai người đều không chủ động xuất thủ, Tây Sa Thương Hải hừ lạnh một tiếng nói với ra phía sau: “Cho dù ta và ma đầu này cùng chết, chỉ sợ ngươi cũng sẽ không lấy được phượng hoàng đản, vị bằng hữu này, nếu đã tới đây, hà tất phải trốn trốn tránh tránh, quả nhiên là muốn làm ngư ông đắc lợi sao?”

“Nga, té ra vẫn còn có người a.” Hoa Tư khẽ cười nói.

Lâm Cửu ngồi phía sau màn trong lòng khinh bỉ Hoa Tư một trận, tên Hoa Tư kia rõ ràng biết là còn có người ở bên cạnh mà còn giả vờ, Tây Sa Thương Hải vừa mới dứt lời, một đạo hồng ảnh bất ngờ xuất hiện trước mặt mọi người, là một nữ tử hồng sa che khuất nửa khuôn mặt, bên hông nữ tử giắt một chiếc roi, trực tiếp đi tới đứng bên cạnh Diệt Thiên.

Hoa Tư sững sốt, sau đó cùng Cao Thanh bên cạnh bốn mắt nhìn nhau, cười khổ nói: “Ba đối ba, xem ra chúng ta không lấy được lợi thế rồi, trận chiến này, không đánh không đánh.”

“Ha ha ha... nữ nhân, cư nhiên lại là một nữ nhân!” Tây Sa Thương Hải ngửa mặt lên trời cười vang, hai mắt nhìn chằm chằm hồng y nữ tử nói: “Xích Long Nữ, hoá ra đúng là ngươi, quả không nghĩ tới ngươi cư nhiên lại ở cùng phe với đại ma đầu.”

“Các ngươi ôn chuyện đủ chưa?” Diệt Thiên có vẻ như đã hơi mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói một câu, rồi cất bước đi về phía tảng đá lớn ngăn trở ở cửa vào của tuyết sơn, mấy người vốn đang tụ tập ở phụ cận đều tản ra tạo một lối đi.

Bàn tay đặt trên tảng đá nhẹ nhàng gõ gõ, Diệt Thiên lại chấp tay ra sau lưng đi trở về.

Hoa Tư cũng không tiếp tục trêu chọc nữa, cũng đi về hướng Diệt Thiên vừa đi, mấy người không còn ý nguyện tranh đấu, trong lòng bọn họ đều vô cùng rõ ràng, giờ đây là bạn là địch đều không thể nói rõ, còn chưa tiến vào động đã động thủ thì cũng không phải là thượng sách gì.

“Tảng đá này bản vương đã kiểm tra qua, là ngưng tụ của hàn băng ngàn năm, kiên cố dị thường.” Tây Sa Thương Hải híp híp mắt, khoé miệng cong lên, quay đầu lại nhìn trướng tử trên đỉnh đại rùa: “Vị tiên nhân kia, còn không mau dùng ma pháp của ngươi chuyển tảng đá này đi?”

Lâm Cửu không để ý tới người nọ, ngồi trong trướng xem kịch, cũng âm thầm đề khí, lỗ như những người đó bắt y đi lên hỗ trợ.

Diệt Thiên liếc mắt nhìn Tây Sa Thương Hải dường như đang có hứng thú với Lâm Cửu trong trường, nói: “Với công lực của ngươi, muốn kéo ra cũng không khó khăn đi?”

“Bằng công lực của ngươi, cũng là dễ như trở bàn tay ha?” Tây Sa Thương Hải nói lại.

Xích Long Nữ khẽ cười một tiếng, chế giễu nói: “Mấy người các ngươi đủ rồi nha, còn không phải là sợ một người vận công bị người khác đánh lén, không bằng chúng ta cùng nhau vận công đánh tảng đá này ra, giảm bớt được lo lắng của các ngươi.”

“Ta đồng ý.” Hoa Tư cười nói.

“Có thể.” Diệt Thiên cũng nói

Tây Sa Thương Hải gật đầu.

Cao Thanh nói: “Các ngươi không sợ bị những người khác đánh lén?” Mấy người còn lại đứng bên cạnh nhiều nhiều ít ít đều có ý niệm này trong đầu, có điều ý niệm này rất nhanh bị bọn họ đập chết, Xích Long Nữ khinh thường nói: “Nếu bọn chúng có thể thì cứ thử xem!” Ngụ ý, bọn họ căn bản không quan tâm.

“Vậy cùng nhau lên đi.” Hoa Tư nói.

Tây Sa Thương Hải lại nhìn Lâm Cửu sau màn, nói: “Ha ha, vị đại tiên nhân cứu thiên hạ phạm kia chẳng lẽ không đi ra sao?”

“Bản toạ mới không làm cái việc đợi thời cơ đánh lén, đừng có lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.” Lâm Cửu đáp lại.

Tây Sa Thương Hải chỉ cười cười, cũng không nhắc lại việc này, bốn người đánh thông cửa vào song song đứng cùng nhau, chia ra là đại ma đầu Diệt Thiên, Xích Long Nữ thần bí, Tây Sa Thương Hải cùng Hoa Tư, tuy rằng trước đó bọn họ vẫn đề phòng nghi kỵ lẫn nhau, nhưng lúc này lại vô cùng thẳng thắn, sau khi nói xong lập tức động thủ.

Bốn người cùng lúc xuất chiêu, chân khí cũng là bốn màu khác nhau, bốn đạo chân khí hắc hồng bạch tử giống như một dải cầu vồng đập vào tảng đá, thậm chí còn không hề có bất kì thanh âm nào tảng đá đã tiêu thất vô tung vô ảnh, cơ hồ như ngay lập tức, bốn người nhảy ra, Diệt Thiên một lần nữa quay trở về trường, Tây Sa Thương Hải nhảy ra bên trái, Hoa Tư nhảy tới bên cạnh Cao Thanh, Xích Long Nữ đứng phía trên đầu đại rùa.

Mấy người này quả là dè chừng nhau, cẩn cẩn dực dực, Lâm Cửu ngậm cười cười, nghiêng đầu nhìn đại ma đầu đã quay trở lại ngồi cạnh mình vươn tay cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của đối phương, thấy những người đến từ khắp nơi này, Lâm Cửu hiểu rất rõ muốn lấy phượng hoàng đản cũng không phải là chuyện dễ dàng, đến lúc đó nhất định sẽ phát sinh đại chiến.

Mặc dù y vô cùng tín nhiệm và tin tưởng Diệt Thiên, nhưng tận sâu trong lòng vẫn luôn có một mặt lo lắng bất an không thể gạt bỏ, chỉ có nắm chặt lấy tay ma đầu mới giúp y an tâm một chút.

Động khẩu vừa mở ra, đám người bên cạnh kia lập tức chen nhau xông vào, giương như hận mình không thể mọc thêm hai cái cánh sau lưng, trái lại mấy người mở ra thông đạo lại vô cùng nhân nhả thông dong chờ mấy người kia đi vào hết mới theo vào.

“Ai, đại rùa của ngươi thật là tốt, nếu không cũng để ta ngồi kè?” Đi vào trong động tối như mực, Hoa Tư vô cùng ước ao nhìn hai người ngồi trên đỉnh đại rùa, lại nhìn nhìn hai cái chân chằm chỉ của mình, nhất thời cảm thấy một trận chua xót dâng lên trong lòng, “Cao Thanh, sao ngươi không giúp ta chuẩn bị một con ngựa a!”

Cao Thanh lườm Hoa Tư một cái, nói: “Bồi ngươi đi tìm đường chết cũng đã là không tồi rồi.”

Tây Sa Thương Hải vẫn thủy chung không trước không sau ung dung đi tới, trầm mặc, tuyệt đối không sót ruột phượng hoàng đản bị người khác nhanh chân đến trước.

Trong động tối đen như mực không nhìn thấy rõ năm đầu ngón tay, Xích Long Nữ ngồi trên đầu đại rùa xuất ra mấy khoả dạ mình châu treo lên người đại rùa, con đường phía trước lập tức sáng sủa hẳn ra, có

điều loại cảm giác nhìn không rõ con đường tối om phía trước lại vô cùng giống bầu không khí trong phim kinh dị, không biết nơi này có đột nhiên xuất hiện quái vật hay không.

Lúc Lâm Cửu đang nghĩ về quái vật dưới lòng đất trong bộ phim kinh dị y từng xem. Quái vật dường như lại cứ cố tình có cùng linh cảm với y đột nhiên xông ra.

“Ngao ô——” Tiếng kêu chói tai khủng bố ầm ầm vang lên trong động, một con vật xấu xí như con báo bị lột da thoáng cái nhảy xổ ra, há miệng ra cắn về phía bọn họ, lại không khéo vừa đúng lúc Lâm Cửu nhìn qua khe màn ra phía bên ngoài bắt gặp, người nọ sợ đến mức «hoa dung thất sắc», phát sinh ra tiếng hét chói tai hoa lệ như phim kinh dị, xoay người lập tức vùi đầu vào trong lòng đại ma đầu.

“Oa a a a a ——”

Xích Long Nữ vùng trường tiên, con báo còn chưa kịp kêu lên tiếng thứ hai, đã lăn đùng ra chết, dưới tấm mạng che mặt nữ tử khẽ cong khoe miệng lên.

Hoa Tư vỗ vỗ ngực, than thở: “Tiên nhân huynh, tiếng kêu của huynh thật đúng là hù chết tại hạ, so với quái thú còn đáng sợ gấp vạn lần a.”

Tây Sa Thương Hải cũng dốc hết sức nắm chặt cơ hội, chứa đầy hứng thú nhỏ giọng cười nói: “Hoá ra tiên nhân còn có thể sợ con quái thú nhỏ nhỏ thế này, cấp, thật sự là khiến bản vương phải mở rộng tầm mắt.”

Mấy tên gia hỏa này... Lâm Cửu âm thầm cắn răng, lá gan y không tính nhỏ, nhưng y vẫn thuộc về tâm lý bình thường của con người a, nếu như ai vừa mới rướn đầu ra lập tức nhìn thấy một con quái thú máu chảy đầm đìa há cái miệng đầy máu cắn về phía người, có thể không bị dọa có được mấy người, cũng không phải ai cũng giống thuộc «đẳng cấp quái vật» như các người.

Có điều cũng thật đúng là mất mặt a, Lâm Cửu hít thật sâu một hơi, quyết định ngồi im trong trường không loạn nhìn lung tung xung quanh nữa, nhưng y lại sợ từ phía sau có thể sẽ nhảy ra một con quái vật, thật là có đủ lo lắng lẫn đề phòng a.

Diệt Thiên vỗ nhẹ lên lưng Lâm Cửu, một tay kéo người vào lòng mình, tiến đến bên tai Lâm Cửu nhỏ giọng nói: “Có ta ở đây, không việc gì phải sợ hết.”

“Ta... vừa rồi là ngoài ý muốn...” Lâm Cửu cũng có thể một mình giải quyết hết đám quái vật kia, chỉ là thị giác thật sự là một loại tàn phá đối với y, vừa rồi là ngoài ý muốn, tuyệt đối như vậy, y còn chưa có yếu đuối đến nông nỗi đó, nhưng mà ở trong lòng đại ma đầu thật ảm áp nha, dù sao những người bên ngoài cũng không nhìn thấy, Lâm Cửu thẳng thắn dựa vào lòng Diệt Thiên luôn.

Nơi có bảo vật ắt phải có quái vật, nhất là cái loại địa phương quý quái không người biết đến này, dọc đường đi tới, cũng giống như lúc đầu ở trong băng nguyên, Lâm Cửu cũng nghe thấy không ít tiếng kêu thảm thiết từ xa xa vọng đến, mà bọn họ cũng gặp phải mấy trận đột kích của dã thú, mặc dù đã đốt huân hương của Thú Vương, nhưng dưới lòng đất tựa hồ chẳng còn tác dụng gì nữa.

Có điều những người lợi hại nhất thiên hạ đều đã tụ tập ở đây, dù quái vật có lợi hại thế nào cũng chỉ có một con đường chết.

Hiện tại Lâm Cửu đã minh bạch vì sao mấy người này phải đi cùng nhau, đối phó quái vật vô cùng tồn sức, phía trước có Xích Long Nữ, bên trái là Tây Sa Thương Hải, bên phải Hoa Tư, phía sau là đại ma đầu, đến một con giết một con, đến một đôi giết một đôi, đến một đồng đốt cả đồng, chỉ là càng vào sâu bên trong, quái vật dường như lại càng nhiều.

Đi được khoảng nửa ngày thì tới một nơi có hồ, mấy người rất ăn ý cùng dừng lại, tạm ngưng giữa trận, nghỉ ngơi chốc lát, dù người có lợi hại mức nào cũng cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức ha.

Tuy rằng ở trong sơn động không nhìn thấy vầng thái dương bên ngoài, nhưng Lâm Cửu vẫn tính toán một chút, bọn họ từ buổi sáng đi ra đến buổi trưa là tới cửa vào, đến bây giờ hẳn cũng là gần chạng vạng rồi, tính ra từ sáng sớm đến giờ do vẫn luôn bị vây trong trạng thái căng thẳng khẩn trương nên còn chưa được ăn cái gì vào bụng.

Từ cửa vào đi tiếp vào trong, sơn động trở nên càng lúc càng lớn, mà quái vật theo đó cũng càng ngày càng nhiều, mà càng đi sâu vào trong kích thước quái vật lại càng nhỏ, mấy thứ kia kết bè kết đội cũng thực đáng

ghét, tuy rằng dọc đường đi Lâm Cửu không thấy bóng dáng những người khác, nhưng phỏng chừng ngoại trừ bọn họ ra những người kia đều lành ít dữ nhiều.

Kì quái chính là lúc tới bên cái hồ này, tất cả đám quái vật kia đều đột nhiên tiêu thất, cũng không biết có phải bởi vì sắp đến chỗ của phượng hoàng, cho nên quái vật không dám tới gần hay không.

“Pượng hoàng không phải là loài thú mang lại may mắn sao, vì sao ở đây lại có nhiều quái vật như vậy?” Lấy ra lương khô chuẩn bị sẵn trong túi Càn Khôn, Lâm Cửu một tay đưa nước cho người nam nhân bên cạnh.

“Pượng hoàng là thú may mắn, niết bàn cần hấp thu linh khí của thiên địa, tại trên đại tuyết sơn tiếp giáp cửu thiên, lân cận địa ngục, trời với đất cũng chỉ có một đường phân cách, chính như nơi quang minh luôn luôn đi đôi với hắc ám, ở đây cũng như vậy, có phượng hoàng may mắn, cũng có mãnh thú giáp thiên với địa.” Nói một đoạn uống một ngụm nhuần nhuần yết hầu, Diệt Thiên tiếp tục giải thích với Lâm Cửu, “Từ đầu tới giờ, người có thể cảm giác được xung quanh có gì biến hoá không?”

Có cái gì biến hoá? Ngoại trừ quái vật càng ngày càng nhỏ càng ngày càng kì quái ra, đích thật là còn có một biến hoá rõ rệt, Lâm Cửu nhìn Diệt Thiên nói: “Nhiệt độ ở đây hình như càng ngày càng cao, có phải chúng ta sắp đến nơi của phượng hoàng dẫn rồi?”

Truyền thuyết kể lại phượng hoàng niết bàn từng bị hoả của thiên địa thiêu huỷ, Lâm Cửu không biết hoá ra phượng hoàng còn có thể dễ trứng, nhưng y đoán mặc kệ phượng hoàng có phải niết bàn trọng sinh lại có thể dễ trứng hay không, chung quy phải liên quan đến hoả, nếu không Diệt Thiên cũng đã không chuẩn bị kim lân phiến để phòng ngừa phượng hoàng hoả diễm.

Từ lúc đi vào đến giờ, dọc đường đi tới nhiệt độ không khí dần dần tăng cao, cứ như bọn họ sắp đến gần một cái hồ vậy, Lâm Cửu còn thậm chí đoán rằng không biết đại tuyết sơn này có thể là một ngọn núi lửa hay không, có phải bọn họ đang dần tiến đến lòng núi lửa hay không, mà kim lân phiến có phải dùng để phòng dung nham hay không.

Diệt Thiên gật đầu, đồng ý với cách nói của Lâm Cửu.

“Không sai, phượng hoàng cần hấp thu hoả niết bàn của thiên địa sống lại, nghe đồn hoả diễm của nó có thể trấn áp mãnh thú mà trời đất không dung.” Diệt Thiên nói.

Lâm Cửu có chút lo lắng hỏi: “Mãnh thú trời đất không dung, có phải là những con chúng ta vừa gặp, nếu như quả thật khác với mãnh thú trong thiên địa, vậy nếu tiếp tục đi lên phía trước có phải sẽ có mãnh thú lợi hại hơn hay không?”

Diệt Thiên lắc đầu, nhìn ra bên ngoài nói: “Mấy con mãnh thú chúng ta gặp chỉ là số ít mà thôi, những mãnh thú trời đất không dung chân chính có thể đã sớm chết hết rồi, hoả của phượng hoàng hoá thành cửu thiên lao lung nhốt hung thú trong đó, cho dù là hung thú hung hãn cỡ nào, bị thiêu hơn một nghìn năm cũng phải hoá thành tro thôi.”

Lâm Cửu cầm một mảnh kim lân phiến trong lòng bàn tay, mảnh lân phiến nặng trĩu loé ra ánh sáng nhàn nhạt: “Có kim lân phiến hẳn sẽ không bị đốt thành tro ha.”

Đưa tay cầm lấy kim lân phiến trong tay Lâm Cửu đặt lại vào trong ngực y, nói: “Ngăn được một lúc, không ngăn được cả đời, thế gian một vật khắc một vật, có thể khắc được phượng hoàng cũng không phải Kim Long.”

Không phải Kim Long, vậy là cái gì a? Lúc Lâm Cửu đang muốn mở miệng hỏi lại, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm của Hoa Tư,

“Đại ma đầu, đại tiên nhân, nhị vị cả ngày đều trốn ở trong đó làm cái gì a, đi ra hít thở không khí mới tốt.” Hoa Tư vẫn thái độ cuồng vọng bất kham trước sau như một, phe phẩy cái quạt, cười ha ha nói: “Nghe nói thế gian có một loại phương pháp thánh ma song tu, lẽ nào nhị vị cũng là đang tu luyện thần công tái thể đó?”

Hoa Tư chỉ là thuận miệng nói ra, lại không nghĩ tới mới nói bữa mà đã trúng.

Lâm Cửu và Diệt Thiên đều không để ý đến Hoa Tư, trực tiếp lờ đi lời nói của đối phương.

Chỗ mọi người đang ở cũng coi như rộng rãi, chính giữa có một hồ nước thiên nhiên không biết sâu cạn, mơ hồ còn mang theo nhiệt khí nguy hiểm, mọi người đều mang một tâm tư khác nhau chia ra ngồi xung quanh, Tây Sa Thương Hải ngồi dựa vào thạch bích nhắm mắt tĩnh tọa, một mảnh tối đen như mực như dung hoà tất cả mọi người vào trong bóng tối; Hoa Tư và Cao Thanh ngồi nghỉ ngơi cách đó không xa, thảnh thơi lại ghé vào nhau nói chuyện phiếm; Xích Long Nữ tuy vẫn cùng một chỗ với Diệt Thiên và Lâm Cửu, nhưng đến bây giờ vẫn chỉ ở gần trưởng tử lại càng không đi vào, chỉ tựa vào bên cạnh đại rùa nghịch trường tiên trong tay.

Có lẽ do dọc đường đánh không ít quái thú, mấy người cũng có chút mệt mỏi trầm mặc không nói lời nào, thấy Lâm Cửu và Diệt Thiên không thêm để ý đến mình, bị làm lơ nên Hoa Tư cũng chẳng còn hứng thú nhiều lời nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi, sợ cản trở Diệt Thiên, Lâm Cửu cũng chớp thời gian nhắm mắt điều tức, trong lòng y, đối với hành trình tìm phượng này luôn luôn có một cảm giác thấp thỏm bất an.

Nghịch nghịch cái roi, Xích Long Nữ đột nhiên thấy tay áo của mình dính một chút huyết ô, vết huyết ô nho nhỏ bằng hạt gạo, khê nhều mảy dường như cực kì không thích, Xích Long Nữ thu roi đứng lên đi thẳng đến cái hồ nhỏ ở chính giữa, muốn dùng nước tẩy sạch huyết ô trên tay áo.

Một hồ nước sâu thẳm không thể thấy đáy, ẩn ẩn lộ ra cỗ nhiệt khí nguy hiểm nhàn nhạt, dưới ánh sáng mờ mờ của dạ minh châu hiện lên một màu xanh lục âm u, không biết lúc nào sẽ có một con quái vật từ dưới nước nhảy lên, Xích Long Nữ tài cao gan lớn không thêm để ý, hai ba bước đi tới bên bờ hồ ngồi xổm xuống định rửa sạch vết bẩn trên tay áo.

“Chờ một chút!” Lâm Cửu vẫn không thể tĩnh tâm vừa mở mắt đã nhìn thấy mặt hồng ảnh bên hồ, không chút suy nghĩ hô lên, Lâm Cửu không giống những người khác cực kì tự tin với công lực của mình, trong lòng thuỷ chung vẫn luôn duy trì cảnh giác, thấy Xích Long Nữ chạy tới bên hồ không khỏi liên tưởng đến mấy bộ phim kinh dị y đã xem qua, mặc kệ là biển sâu hay hồ nước đều rất dễ dàng xuất hiện quái vật, công phu dù có lợi hại thế nào, vẫn nên coi chừng không nên tới gần, cẩn thận lúc nào cũng không thừa.

Nghe thấy tiếng Lâm Cửu, Xích Long Nữ nghi hoặc quay đầu lại nhìn nam nhân trong màn, nàng híp híp mắt không rõ vì sao người nọ lại gọi nàng dừng lại, đôi mắt vừa chuyển, Xích Long Nữ cuối cùng cũng nghe theo không tiếp tục tới gần hồ, mà đi về hướng Lâm Cửu, trong lòng thầm nghĩ: nam nhân vẫn ngồi trong màn này, có phải là người đem hôm đó nghe trộm nàng và Diệt Thiên nói chuyện không a?

“Thiên Thánh Giả gọi ta, là có chuyện gì a?” Nữ tử đứng lại tại nơi cách đại rùa năm bước chân, hai tay bắt chéo ở phần eo, cổ ý phóng ra thanh âm ôn nhu.

“Trong hồ không chừng sẽ có quái vật gì đó xuất hiện, không nên tới gần vẫn tốt hơn.” Lâm Cửu đã đoán được nữ nhân tên Xích Long Nữ này có lẽ chính là người bí mật hội đàm cùng Diệt Thiên đêm đó, nếu là người bên mình, y đường nhiên sẽ hảo tâm nhắc nhở một chút, cẩn tắc vô ưu a.

“Nga, thiên Thánh Giả quan tâm ta sao? Ha ha... đa tạ thiên Thánh Giả đã quan tâm, thế nhưng vết bẩn trên tay áo ta vẫn nên tẩy qua một chút a.” Diệt Thiên đang ở đây, nàng nếu muốn thấy rõ thân phận của nam nhân này chỉ sợ không dễ dàng, cẩn thận không nên tiếp tục tìm hiểu vẫn tốt hơn, nữ tử cười cười, không chút lưu tâm lại quay lại bên hồ.

Bắn? Sao y không phát hiện, Lâm Cửu thầm than trong lòng, xem ra nữ nhân này nhất định là người mắc bệnh khiết phích, trong đầu đang mãi suy nghĩ tay đột nhiên bị Diệt Thiên vẫn nhắm mắt tĩnh tọa bên cạnh nắm lấy, còn chưa kịp phản ứng, cả người đã đột nhiên cùng Diệt Thiên phi ra bên ngoài màn trướng.

Đại rùa bọn họ vừa cười bị Diệt Thiên một cước đá vào trong hồ, hầu như ngay lập tức, nước trong hồ mãnh liệt sôi trào, giống như là nước sôi “rào rào” vang lên liên tục, nhưng nếu tỉ mỉ nghe kĩ, thanh âm lại giống như là hàng trăm vạn con sâu đang di chuyển vô cùng nhanh khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Lâm Cửu sau khi tập trung nhìn vào không khỏi ngáy ngẩn cả người, lúc đại rùa rơi vào trong hồ, hồ nước sôi ục ục thoáng cái liền “bay” lên vây quanh lấy đại rùa, đó không phải là hồ nước, rõ ràng chính là hàng ngàn hàng vạn con sâu dịch thể màu lục giống như giọt nước, tập trung dính cùng một chỗ mới sản sinh ra ảo giác đây là hồ nước.

“Ngô ——”

Đại rùa rơi vào trong đồng sâu kêu rên một tràng, xương thịt cứng rắn không gì sánh được nhanh chóng bị bị đám sâu màu xanh này cắn nuốt, trong thời gian ngắn ngủi, Diệt Thiên túm lấy Lâm Cửu chạy tiến về con đường đen kịt phía trước, mấy người khác sau khi thấy một màn như vậy, cũng vội vã rời khỏi nơi này.

Phía trước một mảnh tối đen như mực, Lâm Cửu không dám quay đầu lại nhìn phía sau là thứ gì, bên tai vẫn vang lên tiếng những con sâu chậm chậm bò “ào ào ào ào”, đại rùa có lẽ đã sớm thi cốt vô tồn rồi ha.

“Đám sâu kia rốt cuộc có bao nhiêu vậy?!” Xích Long Nữ thỉnh thoảng quay lại đẩy lùi đàn sâu hỗn hển mắng một tiếng, vừa nghĩ đến thiếu chút nữa là đụng tới “hồ nước” lòng vẫn còn thấy sợ, đàn sâu này không biết đã sống trong sơn động bao lâu, mà lại có thể vô thanh vô tức không bị phát giác, nếu như không phải nam tử kia gọi dừng... Xích Long Nữ quả thật không dám tưởng tượng tiếp nữa, nàng không biết liệu mình có còn toàn thân trở ra hay không.

Mặc dù mỗi roi nàng quất xuống có thể giết được không ít sâu, nhưng đám sâu ánh lục nổi lênh bênh này giống như thủy triều vô cùng vô tận dừng mãi tiến đến, giết lại tới, quả thực như không có điểm tận cùng.

124. Chương 124 - Người Tranh Ta Đoạt

“Quái vật này tính năng ăn mòn rất nặng, nghìn vạn lần đừng bị chúng nó đụng vào.” Cao Thanh vẫn theo sát bên cạnh Hoa Tư nhú nhú mày, chốc chốc lại quay đầu nhìn đám lục trùng di động cực nhanh như thủy triều kia, vũ phiến trong tay vung lên. Một đạo thanh phong hoá thành vô số lưỡi dao bổ về phía đám lục trùng đang điên cuồng di chuyển, phong nhận*(lưỡi dao gió) tới chỗ đám sâu nổ mạnh “rầm” tán ra vô số dịch thể màu xanh, nhưng rất nhanh đã bị đám trùng phía sau cắn nuốt.

Vô tung vô ảnh giống như là quãng con dao nhỏ sắc bén vào trong biển rộng, không thể dậy nổi một gợn sóng.

“Ghê tởm!” Cao Thanh thầm mắng một câu, thấy đòn công kích của mình không có hiệu quả cũng thành thật không thêm lãng phí khí lực toàn lực theo kịp đại đội ngũ chạy băng băng, “Những con trùng này hình như giết không chết, lẽ nào chúng ta cứ chạy mãi thế này?”

Hoa Tư cười cười nói: “Dao vô dụng, roi vô dụng, không bằng thử dùng lửa thiêu xem có thể thiêu sạch sẽ hết đám trùng đáng ghét này không.”

Tây Sa Thương Hải quay đầu lại nhìn đám lục trùng giống như thủy triều chen chúc mà lên, nói: “Những con trùng này vô sắc vô vị, không biết đã ở trong sơn động này bao lâu, thảo nào bên hồ không có dã thú gì, có lẽ đều đã bị lục hồ trùng này cắn nuốt sạch sẽ rồi, nếu cứ tiếp tục chạy như vậy cũng không phải cách hay.”

Dứt lời Tây Sa Thương Hải giương tay lên một đoàn thanh liên hoá diễm thành linh xuất hiện trong lòng bàn tay: “Vô quýt dày có móng tay nhọn, cũng không biết thứ này có thể thiêu sạch được đám lục hồ trùng đáng ghét này không.”

“Chờ một chút!” Nghe thấy mấy người nói chuyện, Lâm Cửu vẫn luôn một mực suy nghĩ xem làm sao đối phó lục hồ trùng gọi lại Tây Sa Thương Hải, có lẽ bởi vì lúc trước Lâm Cửu nói qua hồ có vấn đề, Tây Sa Thương Hải cũng không tự ý động thủ, chỉ dùng hoả diễm chiếu sáng con đường phía trước, hơi tăng tốc chạy tới phía sau người khoác áo choàng màu trắng che đầy đáng dấp – Lâm Cửu.

Cách Lâm Cửu năm bước thì ngừng lại, Tây Sa Thương Hải nhìn bóng trắng có chút nghi hoặc, nam nhân cùng một chỗ với Diệt Thiên này thân phận bất minh, lời nói nửa thật nửa giả không thể tin tưởng, thế nhưng vừa rồi cảm giác được hồ có chuyện, lúc này thấy y di chuyển với tốc độ cực nhanh cũng không thấy mệt mỏi, xem ra thực lực của người này cũng giống đại ma đầu sâu không thể dò.

“Chẳng hay tiên nhân có biện pháp gì, nói ra cho mọi người nghe thử.” Tây Sa Thương Hải nhẹ giọng hỏi.

Xích Long Nữ cũng nói: “Con đường phía trước không biết có thể sẽ lại xuất hiện quái vật gì, cứ chạy mãi cũng không phải cách hay, Thiên Thánh Giả có biện pháp gì đối phó với đám trùng này?”

Lâm Cửu cười khở, y nào có biện pháp gì, mới thoáng nghĩ, Lâm Cửu nói: “Không thể dùng hỏa thiêu, phía ngoài đám lục hồ trùng có một tầng dịch thể vô sắc vô vị có tính năng ăn mòn, nếu xét về tính trạng thì hẳn là thuộc về loại cường toan, hơn nữa thấy bọn chúng hơi bốc lên nhiệt khí, chứng minh rằng chúng có nhiệt độ cực cao không thể cố đánh.”

Lâm Cửu đoán bề mặt đám lục hồ trùng này hẳn là có một lớp dịch thể cùng loại với axit sunfuric, axit sunfuric là chất lỏng vô sắc vô vị, có nhiệt độ sôi cao, đến cả đại rùa cứng rắn như vậy mà còn bị ăn mòn nhanh chóng, có thể thấy được chỗ đáng sợ của nó, nhưng thế gian này vô quýt dày có móng tay nhọn, Lâm Cửu nghĩ, y có lẽ có thể sẽ có biện pháp đối phó đám sâu chết tiệt kia.

“Cường toan là cái gì?” Lần đầu tiên nghe thấy từ này, Xích Long Nữ ném cho Lâm Cửu một ánh mắt nghi hoặc, vì sao nam tử này nói rất nhiều thứ mà nàng không biết, lúc đầu nghe Lâm Cửu đinh đạc nói còn tưởng rằng đối phương đang nói bậy, nhưng dọc đường đi mới phát hiện người này nói chuyện ăn khớp rõ ràng, mạch lạc, tuyệt không giống như là vô căn cứ, nói không chừng nam nhân này thực sự có biện pháp đối phó với lục hồ trùng.

Lâm Cửu cười khở, muốn y giải thích với những người này cường toan là gì, axit sunfuric là gì.

“Cường toan chính là thứ có tác dụng ăn mòn cực mạnh, cơ thể người mà tiếp xúc sẽ bị bỏng nghiêm trọng, nếu như dùng hỏa công không chỉ sẽ tản ra độc khí mà còn có thể nổ mạnh, giống như thêm dầu vào lửa không chỉ không thể đẩy lùi được lục hồ trùng, trái lại còn tự đẩy chúng ta vào tử lộ.” Lâm Cửu suy nghĩ một chút, nói: “Không thể dùng hỏa công, nhưng có thể thử dùng thủy công xem sao...”

Tuy rằng nói như vậy, thế nhưng biết tìm nước ở nơi nào, lại phải tìm bao nhiêu nước mới có thể pha loãng được hết đám lục hồ trùng này, Lâm Cửu khê nhíu mày, cũng không biết cụ thể giờ phải làm gì.

Nghe xong Lâm Cửu nói, chờ đợi trong lòng Xích Long Nữ lập tức rơi vào khoảng không, ở đây căn bản không có nước, nàng vốn tưởng rằng chuyển đi lấy phượng hoàng này cũng không trắc trở lắm, ngờ đâu một đường đi tới đúng là hung hiểm vạn phần.

Mang theo một tia hy vọng cuối cùng, Xích Long Nữ rời ánh mắt về hướng đại ma đầu Diệt Thiên vẫn trầm mặc không nói lời nào, nam nhân này giống như biển rộng mênh mông vĩnh viễn không nhìn thấy bờ cũng không biết sâu bao nhiêu, cho dù là vừa rồi cũng vẫn luôn luôn là bộ dạng bình tĩnh không hề lo lắng.

Có thể, Diệt Thiên sẽ có biện pháp nào đó.

“Đại ma đầu, người không nên cứ trầm mặc như vậy, ta biết người có biện pháp đối phó đám lục hồ trùng kia.” Tây Sa Thương Hải hừ lạnh một tiếng nói: “Hay là người muốn mượn đám sâu kia diệt trừ mấy người bọn ta a?”

Lâm Cửu khê nhìn Diệt Thiên bên cạnh vẫn trầm mặc không nói gì tiếp tục tiến về phía trước, cũng không biết người kia đang nghĩ gì.

“Đường đường Thương đế chẳng lẽ không thể đối phó nổi với mấy con sâu này sao?” Diệt Thiên cười khẩy một cái, đột nhiên tăng tốc, kéo Lâm Cửu chạy về phía trước, biến hoá bất ngờ này lập tức kinh động đến những người khác cũng lập tức kéo lại khoảng cách với Diệt Thiên, lập tức tăng tốc đuổi theo, rất sợ mà đầu đó bỏ bọn họ lại.

Nhìn bóng đen đột nhiên lao nhanh về phía trước, Xích Long Nữ khê cắn răng, trong lòng mặc dù có chút khó chịu nhưng cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể tăng tốc đuổi theo.

Quả nhiên, Diệt Thiên cũng không phải vô duyên cớ có mà kéo dẫn cự li với lục hồ trùng, sau khi dẫn ra khoảng cách với lục hồ trùng, ma đầu đột nhiên xoay người lại hai tay đặt trước ngực nhanh chóng vẽ ra kết ấn phức tạp, Lâm Cửu vẫn đi theo bên cạnh Diệt Thiên nghi hoặc nhìn bốn phía xung quanh, nhiệt độ không khí hình như trong nháy mắt bỗng nhiên tăng cao.

Thấy động tác của Diệt Thiên, Tây Sa Thương Hải thầm mắng một tiếng dồn sức tăng tốc nháy mắt chạy qua, những người khác cũng chạy thục mạng lên phía trước, ngăn ngừ trong chớp mắt, sơn động vốn một

mảnh tối đen như mực đột nhiên hiện lên một đạo ánh sáng trắng xanh nhàn nhạt, trên nam bích rớt ra một giọt nước, rồi nghìn vạn giọt nước nháy mắt ngưng kết lại, giống như chiếc lưới chắc chắn gắn kết với nhau.

Từng đạo thủy võng lao về phía bộ lục hồ trùng phía trước Diệt Thiên nhanh chóng kéo dài ra, Hoa Tư chạy đến là nhanh, thiếu chút nữa đã bị tầng tầng thủy võng đan xen nhau này chặn lại, nếu như động tác của bọn họ chậm một chút, chỉ sợ là đã bị nhốt lại trong thủy võng này.

Tầng tầng thủy võng chằng chịt ngăn cản đám lục hồ trùng như thủy triều, lục hồ trùng gặp nước phát sinh ra một trận âm thanh “tư tư”, dịch thể màu lục nhạt vẫn thuận theo thủy võng di động thông thả về phía trước, Diệt Thiên khẽ quát một tiếng, chỉ trong nháy mắt ngừng, toàn bộ thủy võng đều ngưng kết thành băng tản ra nhiệt độ mát lạnh.

Ngay lúc Diệt Thiên làm xong tất cả, những người còn lại rốt cục cũng đuổi theo kịp Diệt Thiên và Lâm Cửu, quay đầu lại thấy băng võng kéo dài chẳng biết sẽ còn kéo dài bao nhiêu không khỏi rùng mình, mà đầu này vừa rồi thiếu chút nữa đã đóng băng bọn họ bên trong, tuy rằng không nhất định muốn tính mệnh bọn họ, nhưng mà đầu này cư nhiên vô thanh vô tức dùng chiêu, thật sự là đủ phiến muộn.

Có điều hiện nay xem ra, đám lục hồ trùng đáng ghét kia rốt cuộc cũng bị chặn.

“Ai nha, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, không bị sâu cắn chết, nhưng thiếu chút nữa lại bị đông lạnh thành cục băng.” Hoa Tư ha ha cười nói, nhìn đại ma đầu vẫn như khối băng, trong mắt để lộ một tia thâm ý.

“Xích Long Nữ, người không phải cũng đại ma đầu một phe sao, xem ra hần căn bản không quan tâm mạng của người a, biến khổ vô biên quay đầu lại là bờ, đồng hành cùng ma đầu, địa ngục ngay phía trước a.” Tây Sa Thương Hải cười lạnh nói.

Xích Long Nữ còn chưa nói, Lâm Cửu đã nhin không được mấy tên luôn “khi dễ” Diệt Thiên này, khoanh tay đứng một bên châm chọc khiêu khích: “Suốt ngày lải nhải, hơi tẻ lại đông dài, không thấy mấy người các ngươi động thủ, nhưng mà nói thì lại rất nhiều, nếu không có Diệt Thiên các ngươi vẫn còn đang bị một đám xú trùng kia truy đuổi chạy khắp nơi, chứ còn có thể đứng ở đây nói lời vô ích sao? Ta thấy các ngươi cũng chẳng có năng lực gì, nhưng bản lĩnh lấy oán trả ơn thì lại rất mạnh.”

Tây Sa Thương Hải hừ lạnh một tiếng quay đầu đi không thèm nói lại, Hoa Tư cũng có chút xấu hổ cúi đầu cười khẽ hai tiếng, Cao Thanh vẫn một bộ dáng người qua đường “không quan hệ với ta”.

Xích Long Nữ chỉ nhìn Lâm Cửu, lại nhìn Diệt Thiên, lúc nhìn về phía đại ma đầu đột nhiên cảm nhận được đối phương lườm mình, nàng tiếp lời Lâm Cửu cười nói: “Ha ha, ta nếu như theo Thương để chẳng phải đã sớm xuống địa ngục quất roi rồi sao?” Vừa nói vừa cầm trường tiên trong tay.

Biến hoá trong nháy mắt, Xích Long Nữ một khắc trước vẫn còn đang chuyện trò vui vẻ đột nhiên như sét đánh không kịp bưng tai quất roi về phía Hoa Tư và Cao Thanh, mà ở cùng thời khắc đó Diệt Thiên cũng đột nhiên hướng Tây Sa Thương Hải xuất thủ, một chưởng đánh về phía Tây Sa Thương Hải, một chưởng còn lại nhẹ nhàng vỗ lên Lâm Cửu vẫn còn chưa biết phát sinh chuyện gì.

Bất thành lĩnh, người vẫn sắm vai phụ không bị chú ý – Cao Thanh đột nhiên phát uy, nhẹ nhàng tránh thoát roi của Xích Long Nữ, giống như cái bóng lướt qua mọi người nhanh chóng lao về phía Lâm Cửu.

Diệt Thiên khẽ nhíu mày muốn ngăn cản Cao Thanh, Tây Sa Thương Hải một cước đá ra cản đường Diệt Thiên, cười lạnh nói: “Muốn đi đâu!”

125. Chương 125 - Hỗn Chiến

Lâm Cửu còn chưa kịp phản ứng xem là có chuyện gì lưng đã bị Diệt Thiên vỗ một chưởng, cả người thoáng cái bay vèo về phía trước, quay đầu lại thì thấy người trong lòng đang triển đấu cùng Tây sa Thương Hải

lập tức hiểu ra ý tứ của Diệt Thiên, nhưng không đợi Lâm Cửu chạy đi thì Cao Thanh đã lao về hướng y. Xem ra trận đấu này không đánh không được, Lâm Cửu chỉnh đốn lại xong nguyên nhân xem xảy ra chuyện gì mà tâm tình có chút hoảng loạn, nhờ có Diệt Thiên chỉ bảo võ công đã tiến triển rất nhanh, đừng thấy y luôn được ma đầu chiếu cố mà cho rằng y dễ khi dễ.

Nhìn Cao Thanh lao về hướng mình, Lâm Cửu không chút hoang mang ổn định thân hình, ngưng tụ hai luồng hỏa diễm hắc sắc quỷ mị trong hai lòng bàn tay, đánh về phía Cao Thanh, người nọ khoé miệng khê cong lên nhưng cũng không lùi lại như Lâm Cửu nghĩ, Cao Thanh tại không trung lấy tư thái phản vật lí phát sinh biến hoá nhắm phía Lâm Cửu, thân thể giống như giao long xoay người giữa không trung linh xảo tránh thoát song chưởng ma diễm của Lâm Cửu.

Lâm Cửu thấy thế vội vàng lui về sau, vội vàng lấy mấy khoả lựu đạn tự chế từ trong túi Càn Khôn luôn mang theo bên người ra, chẳng màng sống chết ném mạnh về phía Cao Thanh, đại pháo y chế, cải tiến một chút cho vừa tay thì không thành vấn đề, công phu không đến nơi đến chốn không thành vấn đề, trên người phòng sẵn ám khí, gặp phải địch nhân lập tức ném ra, thử xem bọn y ai chết trước.

“Ầm ầm ầm...” lựu đạn ầm ầm nổ mạnh, tức khắc một trận đất rung núi chuyển, bụi bặm tung mù.

Thế công của Lâm Cửu quả nhiên có hiệu quả, khiến Cao Thanh gần như đã tới ngay trước mặt Lâm Cửu đột nhiên bị một thứ nổ mạnh hù dọa, vội vã lui lại mấy bước về phía sau, cẩn cẩn dực dực tránh thoát ra.

Nhân cơ hội khó có được này, Lâm Cửu lập tức chạy lên phía trước, Diệt Thiên mặc dù ở phía sau, nhưng Cao Thanh cũng ở phía đó, Diệt Thiên nơi ấy có Tây Sa Thương Hải quần lấy, nếu như một mình Diệt Thiên đối phó với Tây Sa Thương Hải hẳn không thành vấn đề, nhưng nếu như chạy về phía sau không chỉ không giúp được mà lại còn liên lụy đến ma đầu.

Lâm Cửu vừa chạy vừa mắng, tên Cao Thanh kia không phải là cũng chỉ xấp xỉ y thậm chí có thể còn kém hơn một chút sao? Thế nhưng xem tốc độ và tư thế kia, rõ ràng thực lực cũng phải tương xứng mới mấy người Hoa Tư, còn may từ lúc gặp phải ám sát ở Hoàng Thành y đã nghiên cứu ra một ít mấy loại lựu đạn cầm tay làm vật phòng thân, bằng không vừa rồi có thể đã bị Cao Thanh túm được.

Tuy rằng người đang chạy, nhưng Lâm Cửu cũng không hoàn toàn thoát khỏi Cao Thanh, người nọ cũng không dự tính quay đầu lại trợ giúp đồng bạn, toàn lực hướng về phía Lâm Cửu mà đến.

Một người muốn cắt đuôi Cao Thanh, một người muốn bắt Lâm Cửu, hai người có cùng chung mục đích nhanh chóng rời xa chỗ đám người Diệt Thiên tranh đấu.

“Đứng lại, ta sẽ không thương tổn ngươi.” Cao Thanh vẫn sít sao đi theo phía sau Lâm Cửu, hô lên.

“Có quỷ mới tin lời ngươi nói! Ngươi cho ta là tiểu hài tử ba tuổi a, đứng yên mà chờ ngươi đến bắt!” Đáp lại một câu, Lâm Cửu không giảm bớt nửa điểm tốc độ, trong đầu tính lúc này hẳn là đã cách Diệt Thiên bọn họ một khoảng rồi, không biết mấy người kia thế nào, trong lòng đang lo lắng cho Diệt Thiên Lâm Cửu đột nhiên phát hiện con đường phía trước có ba lối rẽ.

Giờ cũng không có thời gian cho y đứng ở đó mà suy nghĩ xem nên đi bên nào, Lâm Cửu âm thầm cắn răng, chạy thẳng vào lối giữa, vừa chạy qua liền nháy mắt ném một đồng lựu đạn về phía sau, thừa dịp tốc độ của Cao Thanh chậm lại, lập tức xoay người hai tay nhanh chóng kết ấn, chính là một chiêu Diệt Thiên vừa sử dụng.

Chỉ có điều lúc này Lâm Cửu cũng không học theo Diệt Thiên tạo mấy cái băng vòng để cản Cao Thanh lại phía sau, y còn chưa có thực lực mạnh ngang Diệt Thiên như vậy, băng vòng không tạo được, nhưng làm cho từng tảng đá lớn ngăn chặn thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Thừa dịp bom nổ khiến bụi bặm trong sơn động bay tít mù, khối đá rơi xuống, Lâm Cửu vội vã làm pháp thuật chặn kín lối mình vừa vào.

Tầng tầng đất đá nhanh chóng tạo thành một bức tường rắn chắc ngăn chặn Cao Thanh, Lâm Cửu chạy thực mạng về phía trước đồng thời ra sức dùng đất đá lấp đường phía sau.

Thở hồng hộc từng ngụm từng ngụm, Lâm Cửu sờ sờ những giọt mồ hôi đã trở lên lạnh giá trên mặt, nhìn những bức tường đất dày không biết bao nhiêu kia khê thở phào nhẹ nhõm, như thế này, Cao Thanh hẳn là

sẽ không thể một chốc một lát mà đuổi kịp y được, nhưng đồng thời y cũng không trở về được, càng không biết Diệt Thiên có thể tìm được mình hay không.

Đột nhiên bị tách ra khỏi Diệt Thiên, đáy lòng Lâm Cửu dâng lên một trận lạnh lẽo.

Hít một hơi thật sâu nhượng chính mình khôi phục lãnh tĩnh, Lâm Cửu nhìn bốn phía tối đen như mực, từ trong túi Càn Khôi lấy ra một viên dạ minh châu chiếu sáng sơn động.

Có lẽ vì đã tới gần trung tâm ngọn núi, nhiệt độ lúc này đã hơi cao hơn, vẫn còn may trong ngực Lâm Cửu có một mảnh kim lân phiến, kim lân phiến giống như tấm khiên giáp bao quanh thân thể Lâm Cửu tạo thành một vầng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt nhu hoà, ngăn cản nóng bức bốn phía.

Mọi âm thanh đều trở nên tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình đạp trên mặt đất, Lâm Cửu cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, chỉ lo đột nhiên nhảy ra con quái vật gì, lúc trước tuy rằng cũng nguy cơ trùng điệp, nhưng tốt xấu cũng có vài người ở cùng, mà quan trọng nhất là bên cạnh y có người kia...

Quay đầu lại nhìn đường lui đã bị y bịt kín, Lâm Cửu không khỏi lắc đầu cười khổ, chung quy không thể lúc nào cũng ỷ lại vào đối phương, lại quay đầu nhìn con đường không biết sẽ thông đến nơi nào, Lâm Cửu trầm ngâm một lát quyết định tiến lên phía trước, lấy năng lực của Diệt Thiên tuyệt đối có thể bình an vô sự tiêu sái đi đến chỗ của phương hoàng đản, y chỉ cần tới đó là có thể gặp được Diệt Thiên.

Về phần con đường phía trước có thực sự đi thông đến đến phương hoàng hay không, hay có nguy hiểm gì khác, mặc dù trong lòng mình bạch, nhưng Lâm Cửu vẫn nỗ lực khắc chế những ý nghĩ không tốt về nơi đó, con người luôn luôn cần có một mục đích mới có thể sống sót, đường cũng vậy, không có nơi đến, làm sao còn có thể tiếp tục đi?

Y dù sao cũng phải tự cấp cho chính mình một ít dũng khí và hy vọng.

...

...

Sơn động âm âm lay động, phảng phất như chỉ một khắc sau sẽ đổ nát.

Một chưởng chống lại ma đầu, Tây Sa Thương Hải nhanh nhẹn lui về phía sau, nhìn mấy chỗ bị sụp trong sơn động tức giận mắng: “Đại ma đầu người điên rồi phải không, người muốn bị chôn sống thì mặc người, đừng có kéo ta vào làm đệm lưng!”

“A ——” Cười lạnh một tiếng, ma đầu dưới tấm áo choàng màu đen khe híp híp mắt, nhìn Tây sa Thương Hải vẫn đứng ngăn cản đường của hắn, không nói hai lời lập tức đánh qua.

Bên cạnh, vội vàng dùng cây quạt đối roi Hoa Tư tranh thủ lúc rảnh rồi nhìn hai người hùng hực khí thế bên kia, hô: “Đánh nữa sơn động sẽ sụp mất!”

Xích Long Nữ một roi quất về phía Hoa Tư, Hoa Tư vội vàng tránh thoát rồi thuận thế phi về hướng Tây Sa Thương Hải và Diệt Thiên, một chưởng huy về phía Diệt Thiên, mà trả giá chính là lưng y bị ăn một cái roi của Xích Long Nữ.

Bên cạnh đột nhiên tới một chưởng, Diệt Thiên hừ lạnh một tiếng xoay người đồng thời chặn thế công của Hoa Tư và Tây Sa Thương Hải, đến lúc quay đầu lại thì Tây Sa Thương Hải và Hoa Tư đã đồng thời nhân cơ hội chạy mất hút.

“Truy!”

Ra lệnh một tiếng, Diệt Thiên và Xích Long Nữ nhanh chóng đuổi theo, vừa chạy được một đoạn đã thấy con đường phía trước có hai lối rẽ, hơn nữa cả ba lối rẽ này đều bị người ta dùng đá lấp đi.

“Chúng ta đi đường nào?” Xích Long Nữ đi đến bên cạnh Diệt Thiên trưng cầu ý kiến, bởi vì vừa mới có vài người tranh đấu, con đường phía sau đã có giấu hiện bị sụp đổ, nói cách khác bọn họ chỉ có thể tiến lên phía trước mà không thể lui về phía sau, mà một vị thiên Thánh Giả thất tung càn định trước bọn họ không thể quay đầu lại.

Vốn dựa theo kế hoạch của Diệt Thiên và Xích Long Nữ thì là không thể giết được Hoa Tư và Tây Sa Thương Hải thì cũng phải vây khốn bọn họ, còn về phần người tên Cao Thanh, Diệt Thiên căn bản không thêm để ý, võ công người nọ tuyệt đối không thể cao hơn Lâm Cửu, nhưng chuyện ngoài ý muốn vừa rồi chỉ có thể khiến cho Diệt Thiên đưa ra một cái kết luận.

“Phản xạ tốc độ và công lực như vậy, lại có thể nào là tên Cao Thanh.” Diệt Thiên cười lạnh một tiếng, nói: “Hắn cuối cùng cũng kiềm chế không nổi mà phải xuất hiện rồi...”

“Ý của ngươi là... người giả dạng Cao Thanh là người của Hoàng Phủ Đế Quốc?” Nghĩ như thế Xích Long Nữ lập tức nhíu mày, “Trung Thiên Quốc vậy mà thực sự đã liên thủ cùng Hoàng Phủ Đế Quốc, chỉ sợ đó chính là do Hoa Tư giật dây!” Nói đến đây, nữ tử cắn chặt răng, tựa như cực kì phẫn hận với việc này.

“Không chỉ là người của Hoàng Phủ Đế Quốc, mà còn là người nắm giữ Kim Long.” Trường tụ vung lên, Diệt Thiên nhìn con đường phía trước bị chặn ánh mắt lạnh đi, “Hoàng Phủ Thiên Niên, có thể chịu được đến ngày hôm nay thực sự là không dễ dàng a! Nếu không phải ta sớm có chuẩn bị, sao dám bước vào nơi này.”

Xích Long Nữ nắm chặt cái roi trong tay, nghe xong Diệt Thiên nói lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

Hoàng đế Hoàng Phủ chết vào hai năm trước căn bản không phải là người nắm giữ Kim Long, hi sinh bản thân để che mắt người, giấu chủ nhân chân chính của Kim Long dưới cái chết của mình, mà người kia, chính là người đứng đầu Hoàng Phủ Đế Quốc —— Hoàng Phủ Thiên Niên!

“Ngày đó Thánh Giả...” Xích Long Nữ cắn cắn dục dục mở miệng hỏi, nàng nhận ra sự đặc biệt của người nọ đối với Diệt Thiên, hôm nay Thiên Thánh Giả vẫn chưa rõ sinh tử, nhưng thấy dáng điệu của Diệt Thiên cũng không thấy có lo lắng đặc biệt gì.

“Phía trước không còn quái vật gì nguy hiểm nữa.” Thanh âm nghe không ra tâm tình, bàn tay dưới trường tụ khẽ nắm chặt.

Nhìn ba con đường giống nhau như đúc trước mặt, cuối cùng tầm mắt Diệt Thiên dừng lại ở lối đi chính giữa.

126. Chương 126 - Lâm Cửu Bị Bắt

Ánh sáng dạ minh châu rơi sáng bốn phía, nam tử thân khoác áo choàng trắng một mình đi trong sơn động rộng rãi trống trải, đi được một hồi, cũng không thấy con quái vật nào nhảy ra, Lâm Cửu cũng hơi an tâm một chút, phỏng chừng là sắp đến đích, nên nơi này không còn quái vật dọa người gì nữa.

Chẳng qua đã đi lâu như vậy mà vẫn chưa thấy điểm cuối, phía sau cũng không có người theo kịp, từ trước đến giờ chưa từng quen với việc một mình lẻ loi độc hành trong bóng đêm, Lâm Cửu không cách nào khiến cho tâm tình mình không sa sút.

Rốt cuộc là phải đi bao lâu nữa mới có thể tìm được cửa ra, rốt cuộc phải mất bao lâu nữa mới tìm được Diệt Thiên.

Nếu như Diệt Thiên đi nhầm đường, chẳng phải bọn họ sẽ không thể gặp nhau sao? Vạn nhất y không tìm được Diệt Thiên, Diệt Thiên cũng không tìm được y, vậy y biết làm thế nào đây?

Vắng vẻ và hắc ám bốn phía càng khiến cho tâm tình trở nên áp lực, khó chịu.

Vừa đi vừa phải cố sức lấp kín sơn động, lúc này Lâm Cửu đã có chút mệt mỏi, nhưng không dám dừng lại nghỉ ngơi, chẳng may lại có con quái vật gì đó xuất hiện, hoặc là bị bọn Cao Thanh đuổi theo.

“Diệt Thiên...” Trong khung cảnh tối đen như mực nhỏ giọng thì thào tự nói, Lâm Cửu đột nhiên có một loại xúc động muốn rơi lệ.

Ở đây thật tối, tựa hồ như vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng, không thể nhìn thấy lối ra, càng không biết có bị nhốt cả đời trong nơi hắc ám này từ từ chết đi hay không nữa.

Mỗi một bước tiến lên phía trước đều có vẻ như thật nặng nề, y thật muốn lập tức quay trở lại tìm Diệt Thiên, y không thích nơi này, một chút cũng không thích, chỉ một mình thật là quá đáng sợ.

Trong sơn động trống không chỉ có thanh âm của một mình Lâm Cửu nhẹ nhàng quanh quẩn, nghe thấy tiếng vọng của chính mình, lại càng cảm thấy cô tịch.

“Ca ——”

Đột nhiên vào lúc này một thanh âm phá lệ rõ ràng truyền đến, nghe thấy dị hưởng, Lâm Cửu lập tức ngừng lại nhìn nơi phát ra tiếng vang: “Ai ở nơi nào?!”

Không ai trả lời, nơi phát ra âm thanh cũng trống không, vẫn chỉ có mỗi thanh âm của y quanh quẩn trong sơn động.

Tinh thần khẩn trương, trái tim Lâm Cửu như muốn bật ra khỏi lồng ngực, cảnh giác nhìn xung quanh, âm thanh vừa rồi tựa hồ có chút không thích hợp, nhưng sau khi nhìn một hồi cũng không thấy có động tĩnh gì khác, Lâm Cửu khẽ thở phào nhẹ nhõm, có lẽ chỉ là viên đá rơi từ trên thạch bích xuống mà thôi.

Có phải y đã quá căng thẳng rồi không? Âm thầm lắc đầu, Lâm Cửu cảm viên dạ mình châu trong tay chiếu sáng con đường phía trước, vừa mới bước lên được một bước lại phát hiện phía sau có chút không thích hợp, vô cùng căng thẳng, theo bản năng Lâm Cửu nhanh chóng nhảy ra khỏi chỗ đang đứng, trên đỉnh đầu đột nhiên có thứ gì đó màu tuyết trắng đánh về phía y.

Một tiếng ưng kêu cao vút sắc bén vang lên bên tai, giống như nghìn vạn cây kim đâm vào màng tai Lâm Cửu, chấn động khiến y có chút hoảng hốt, ngay một giây hỗn loạn như vậy, một bàn tay như ưng trảo dùng sức chế trụ yết hầu y, hai tay cũng đồng thời bị người kia chế trụ ra phía sau.

“Phác phác ——” Hai tiếng, con tuyết ưng vừa phát sinh ra tiếng kêu sắc nhọn huy cánh bay một vòng trên đầu Lâm Cửu, sau đó đậu lên vai người nọ, thấy con chim ưng quen thuộc này, Lâm Cửu lập tức minh bạch nam nhân phía sau y là ai, thế nhưng vì sao chỉ thấy Tây Sa Thương Hải, lại không trông thấy Diệt Thiên?

“Diệt Thiên đâu?” Mặc kệ tay đối phương đang chế trụ yết hầu mình, Lâm Cửu hỏi.

“Nga —— tiên nhân chỉ quan tâm đến sống chết của đại ma đầu thôi sao?” Không trả lời câu hỏi của Lâm Cửu, Tây Sa Thương Hải bật ra vài tiếng cười trầm thấp bên tai nam tử, khẽ dùng sức kéo người về phía sau, lưng Lâm Cửu lập tức kề sát lồng ngực Thương đế, tư thế lộ ra chút mờ ám này khiến Lâm Cửu cảm thấy khó chịu.

“Người muốn giết ta?” Tây Sa Thương Hải không trả lời, Lâm Cửu cũng đoán Diệt Thiên hẳn là không có chuyện gì, tâm tư vẫn lo lắng cũng buông xuống phần nào.

“Nếu muốn giết sớm đã giết rồi, sao lại còn phải chờ tới bây giờ, bản vương cũng luyện tiếu giết chết tiên nhân nha.” Tây Sa Thương Hải cười khẽ hai tiếng buông bàn tay chế trụ cổ họng Lâm Cửu ra.

Cảm thấy đối phương đã buông lỏng tay ra, Lâm Cửu lập tức dùng hết sức lực đá về phía sau, không ngờ đối phương vẫn giữ chặt tay y cũng không tránh né, mà trực tiếp dùng bàn tay vừa chế trụ cổ Lâm Cửu chặn lại cú đá hậu của y, bàn tay như kim sắt chặn lại thế đá của Lâm Cửu đồng thời chế trụ mắt cá chân nam tử.

Chỉ còn một chân đứng trụ căn bản không có cách nào ổn định thăng bằng, do dùng quá nhiều lực vào cú đá Lâm Cửu bị mất thăng bằng, Tây Sa Thương Hải thuận thế kéo một cái, nam tử lập tức ngã vào lòng Tây Sa Thương Hải.

“Tiên nhân ngài đây là yêu thương nhưng nhớ ta sao?” Chọc ghẹo một câu, Tây Sa Thương Hải trực tiếp dùng một tay ôm chặt Lâm Cửu, tay kia vén tấm áo choàng vẫn che mặt Lâm Cửu ra, thấy diện mạo tầm thường dưới áo choàng của Lâm Cửu, Tây Sa Thương Hải khẽ nhíu mày, nghi hoặc và kinh ngạc trong mắt chợt loé rồi biến mất.

Thấy rõ biểu tình của Tây Sa Thương Hải, Lâm Cửu cho rằng đối phương nghĩ bộ dạng mình không đẹp, vì vậy thẳng thắn ngẩng đầu nhìn đối phương cười nói: “Thương đế hình như có chút giật mình a, thực vô cùng xin lỗi, bản tiên tướng mạo thường thường không phải là mỹ nhân gì, thấy diện mạo của ta, thương đế vẫn còn dự định ôm ta sao?”

“Bản vương mặc dù thích mỹ nhân, nhưng há lại là loại tục nhân như vậy?” Tây Sa Thương Hải khẽ cười một tiếng, nhanh chóng điểm mấy huyết đạo trên người Lâm Cửu tạm thời phong bế công lực của y, “Tiên nhân chớ nên hành động thiếu suy nghĩ, bản vương từ trước đến nay không phải là loại người biết thương hương tiếc ngọc, chỉ sợ lúc đó lạt thủ tồi hoa làm tiên nhân bị thương, như vậy thì không tốt chút nào.”

Lâm Cửu hừ lạnh một tiếng nói: “Người đã phong bế công lực của ta còn sợ ta trốn mất sao.” Lâm Cửu giãy dụa một chút, nhưng Tây Sa Thương Hải vẫn không có ý buông cái tay đang ôm y ra, một lát nhìn y, một lát lại rời tầm mắt như không muốn nhìn y.

Lâm Cửu cũng chỉ có thể duy trì tư thế nửa nằm trong ngực Tây Sa Thương Hải thế này, xấu hổ kì quái nói không nên lời, có lẽ là bởi vì không phải người trung nguyên, ngũ quan của Tây Sa Thương Hải càng thêm thâm thúy, nhất là cặp mắt giấu dưới áo choàng, sắc bén như chim ưng.

“Tiên nhân nhìn chăm chăm bản vương như vậy, lẽ nào đã yêu bản vương rồi sao?” Suông sã trêu đùa, đột nhiên Tây Sa Thương Hải cúi xuống nhẹ nhàng cắn cắn vành tai Lâm Cửu, một tay lại càng thêm làm càn nhéo nhéo lên cái mũi của y.

“Hỗn đản! Người... người đúng là một tên biến thái!” Lâm Cửu chửi ầm lên, ngoài Diệt Thiên ra, y đã bao giờ bị người ta đối đãi thân mật như vậy, huống hồ lại một còn là một người xa lạ lần đầu gặp mặt nữa, thậm chí có thể nói là địch nhân, nam nhân lập tức xấu hổ và giận giữ khó kìm, trừng mắt nhìn tên Tây Sa Thương Hải dám kinh bạc y.

Tây Sa Thương Hải ngửa đầu cười phá lên, hắc vốn tính cách hào sảng lại bá đạo, nhìn Lâm Cửu nói thẳng: “Tiên nhân thường ngày ở dưới thân ma đầu cũng nóng bỏng như vậy sao? Bản vương là một người nam nhân coi trọng bên trong, tuy rằng tiên nhân diện mạo bình thường, nhưng bản vương sao lại có thể là một tên chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong chứ, tiên nhân cứ yên tâm, đợi ngày nào đó trừ được ma đầu, ngài hãy đi theo bản vương, bản vương nhất định sẽ đối đãi thật tốt với ngài.”

“Hồ ngôn loạn ngữ, ai muốn đi theo tên đầu heo nhà ngươi!” Vét hết tất cả những từ có thể dùng để mắng chửi người trong đầu ra, Lâm Cửu hận không thể một ngụm nước miếng phun chết Tây Sa Thương Hải, “Người câm miệng cho ta!” sự thực chứng minh, về phương diện mắng chửi người Lâm Cửu thực sự không giỏi, mà da mặt của Tây Sa Thương Hải lại quá dày, mắng hấn trái lại càng khiến hắn thấy thú vị.

“Bản vương càng ngày càng thích ngươi rồi, nếu không phải lúc này nơi đây vô cùng bất tiện, bản vương sẽ tử hình ngươi ngay tại chỗ!” Bàn tay to nhu nhu eo Lâm Cửu, Tây Sa Thương Hải trực tiếp mà tự nhiên nói ra những lời khiến Lâm Cửu tức hộc máu, nhưng nhìn dáng điệu của đối phương quả thực không giống như đang nói đùa.

Lâm Cửu thầm mắng trong lòng, thằng cha Tây Sa Thương Hải này đúng là một tên biến thái muốn tìm bất mãn, cứ nhiên đối với gương mặt tâm thường như người qua đường này của y mà cũng có thể có cảm giác, không phải muốn tìm bất mãn thì là gì? Ngoại trừ Diệt Thiên ra, để y và những người khác làm loại chuyện này, chỉ nghĩ thôi Lâm Cửu cũng đã thấy buồn nôn đến cực điểm.

“Tây Sa Thương Hải.”

Mặc kệ người tới là ai, nói chung Lâm Cửu đã được cứu, nhưng sao nghe thanh âm này lại thấy có chút quen thuộc như vậy, cẩn thận hồi tưởng lại, trong nháy mắt Lâm Cửu ý thức được người đến là ai, nhưng mà người kia sao lại cũng ở đây, lẽ nào...

Nhìn thấy người, Tây Sa Thương Hải cũng không buông Lâm Cửu ra chỉ để Lâm Cửu đứng lên, nhưng tay vẫn bị Tây Sa Thương Hải nắm chặt.

“Hoàng Phủ Thiên Niên.” Khoé miệng câu ra một nụ cười nhạt, Tây Sa Thương Hải xoay người nhìn người vừa đến.

Hoàng Phủ Thiên Niên Hoàng Phủ Thiên Niên, cứ nhiên là tên thối hoàng đế này! Lâm Cửu cũng đã thấy người tới, cái gì mà Cao Thanh, căn bản không phải Cao Thanh, mà là Hoàng Phủ Thiên Niên, Hoàng Phủ Thiên Niên dịch dung cải trang thành Cao Thanh, có thể thay đổi dung mạo mà không bị phát hiện nhất định là dùng dịch dung đan, nhưng dịch dung đan không phải là đan được tiên hiệp điện không truyền ra

ngoài sao, vì sao Hoàng Phủ Thiên Niên cũng có, lại vì sao Hoàng Phủ Thiên Niên vẫn muốn giấu chuyện mình biết võ công.

“Hoá ra là người...” Hoàng Phủ Thiên Niên đột nhiên nhìn Lâm Cửu nói.

127. Chương 127 - Bốn Người Vui Vẻ Đi

Không, không phải a.

Y đang dịch dung, Hoàng Phủ Thiên Niên hẳn là sẽ không nhận ra y mới đúng, “Hoá ra là người” những lời này có lẽ không phải là nói với “Lâm Cửu”, mà là với chính mình.

Ổn định lại tâm thần, Lâm Cửu trấn định tự nhiên nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên, nói: “Hoá ra là người, câu này hẳn do ta nói mới đúng, không nghĩ tới Cao Thanh là giả, càng không nghĩ tới người lúc trước gặp trong miếu lại là đương kim hoàng đế của Hoàng Phủ Đế Quốc Hoàng Phủ Thiên Niên, ha ha...” Cười nhạt hai tiếng, Lâm Cửu mặt không biến sắc nói.

“Ta cũng thật không ngờ người ngày ấy gặp trong miếu lại là người.” Mắt Hoàng Phủ Thiên Niên trầm xuống, chậm rãi nhìn Lâm Cửu, nói: “Cùng một chỗ với Diệt Thiên, là bởi vì ngày ấy ở đấu thú tràng hẳn đã cứu người sao?”

Đấu thú tràng? Lâm Cửu lập tức hiểu ra Hoàng Phủ Thiên Niên nói cái gì, hoá ra ngày đó tại đấu thú tràng ở Ấn Đô Hoàng Phủ Thiên Niên cũng có mặt, vậy Hoàng Phủ Thiên Niên nhất định biết khi đó y được Diệt Thiên cứu đi, có điều nghe Hoàng Phủ Thiên Niên nói, hình như không biết trước đó y đã ở cùng với Diệt Thiên rồi.

“Đúng thì làm sao, không đúng thì lại làm sao, có quan hệ gì với người chứ?” Lâm Cửu lạnh lùng trả lời.

Hôm nay y dùng không phải là thân phận Lâm Cửu, nên cũng không cần phải khách khí với Hoàng Phủ Thiên Niên, huống chi Hoàng Phủ Thiên Niên vừa rồi còn áp sát y, theo lập trường đến xem, bọn họ chỉ là địch không là bạn, hôm nay rơi vào tay những người này không biết bọn họ có lợi dụng y để đối phó Diệt Thiên hay không.

“Hoá ra nhị vị là người quen cũ.” Tây Sa Thương Hải không nóng không lạnh cười một tiếng, nhìn mắt Hoàng Phủ Thiên Niên nói: “Hoa Tư chết tiết kia chạy đi đâu rồi?”

“Ở phía sau tạo chút phiền phức cho đại ma đầu.” Hoàng Phủ Thiên Niên ý vị bất minh nhìn Lâm Cửu, chợt nói với Tây Sa Thương Hải: “Y lập tức sẽ đến.”

Sắc mặt Lâm Cửu có chút khó coi, không nghĩ tới Tây Sa Thương Hải, Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư cư nhiên lại liên hợp với nhau, không biết mục đích của bọn họ là vì phượng hoàng dẫn hay là vì đối phó Diệt Thiên, nếu như y có thể nói chuyện này cho Diệt Thiên biết thì tốt rồi.

Tây Sa Thương Hải bên trái, Hoàng Phủ Thiên Niên bên phải, mặc dù Lâm Cửu sớm đã được thả, nhưng y giống như tên tù phạm bị hai đại cao thủ kẹp ở giữa căn bản không có cơ hội thoát thân, mà chưa quá bao lâu Hoa Tư đã chạy đến.

Thấy Lâm Cửu đã bỏ đi áo choàng, tầm mắt của Hoa Tư cũng không có nhìn chằm chằm vào mặt nam nhân, mà là nhìn liên hoa ẩn kín nhạt màu trên trán Lâm Cửu, thần sắc trong mắt trở nên phức tạp.

Phát giác thấy biểu tình rất nhỏ của Hoa Tư, trong mắt Tây Sa Thương Hải hiện lên một đường dị dạng.

Hoa Tư cười cười nói: “Chúng ta mau mau đi thôi, mặc dù ta đã thiết lập một vài trận pháp, nhưng nếu đại ma đầu quả thực là sư huynh ta, chút tài mọn của ta hẳn chính là thấy mà chướng mắt.”

Dứt lời Hoa Tư nhìn Lâm Cửu vẫn trầm mặc không nói lời nào. Mím cười nói: “Lục Tiểu Phụng – Lục tiên nhân, một đường này phải thỉnh ngài đi theo chúng ta một chuyến rồi.”

Lâm Cửu lườm Hoa Tư một cái, thầm nghĩ: hoá ra Hoa Tư cũng không chắc chắn Diệt Thiên có phải là Thánh Giả Tiểu Thiên hay không.

“Chẳng hay Lục tiên nhân có thể trả lời tại hạ một vấn đề hay không, liên hoa ẩn trên trán ngài như thế nào mà có được?” Hoa Tư một bên hỏi, nghe ngữ điệu tựa hồ rất hiếu kì, một bên Hoàng Phủ Thiên Niên và Tây Sa Thương Hải cũng dựng thẳng lỗ tai lên, một bộ dạng cực kì tò mò.

“Ta không phải đã nói qua với các ngươi ta là tiên nhân cửu thiên hạ phàm rồi sao?” Dù sao những người này cũng không biết sự thực, Lâm Cửu thẳng thắn nói ra: “Đoá tiên nhan ẩn này là tiên nhân ẩn kí của ta, ta cũng không phải đến từ Xích Thổ Đại Địa.”

Câu sau cùng, Lâm Cửu cũng không nói điều.

“Nga... pháp thuật của tiên nhân thật là lợi hại a, thực sự khiến bản vương mở rộng tầm mắt.” Tây Sa Thương Hải châm chọc một câu, rõ ràng là đang giễu cợt đáng điệu bị giam cầm lúc này của Lâm Cửu.

Lâm Cửu thản nhiên nhìn vào mắt Tây Sa Thương Hải: “Nếu không phải bản tiên không cẩn thận ngã từ trên Tru Tiên Nhai xuống tổn hại tới công lực, các ngươi há lại là đối thủ của ta? Không sợ nói cho các ngươi biết, tại tiên giới của bản tiên có một món pháp khí tên là bom nguyên tử, thoáng một cái có thể khiến cho một nửa Hoàng Phủ Đế Quốc trở thành bình địa, tùy tiện ném mấy khoả xuống thì Xích Thổ Đại Địa của các ngươi cũng xong đời luôn, võ công cao tới đâu trước mặt pháp khí bom nguyên tử của bản tiên cũng chỉ có một con đường chết.”

Hoàng Phủ Thiên Niên bên cạnh nghe thấy lời Lâm Cửu nói khế nhủ mày, nhẹ giọng cười cười.

Có lẽ là nhớ đến chuyện kiếp trước, Lâm Cửu hồi tưởng lại tiếp tục nói: “Ở tiên giới của chúng ta, không cần ra khỏi cửa có thể dùng pháp khí biết toàn thể giới xảy ra chuyện gì, pháp khí này tên là máy vi tính, chỉ cần dùng tiên pháp của mình thực hiện trên máy vi tính là có thể liên hệ với tiên nhân khác, cho dù có cách xa nghìn vạn dặm cũng có thể xuyên qua pháp khí gặp mặt nói chuyện.”

“Đâu giống nhân gian các ngươi, hai người muốn gặp mặt thì phải đi tới cùng nơi, tốn thời gian công sức.” Lâm Cửu than thở một câu, tràn đầy nuối tiếc nói: “Tiên giới còn có TV, có máy chơi game, có ô tô, có hàng ngàn hàng vạn quyển sách đến từ các nơi, tụ tập mọi trí tuệ trên thế giới, có nồi lẩu, có khoai tây, có kem tươi, có chocolate, có cà phê...” Càng nói càng phiền muộn, Lâm Cửu than thở: “Đâu giống Xích Thổ Đại Địa của các ngươi, lạc hậu chẳng ra bộ dáng gì.”

Ba người kia nhất thời hai mặt nhìn nhau không biết phải nói gì, những thứ Lâm Cửu nói bọn họ đều không hiểu, có lẽ người họ đang diễn kịch đi, hình như cũng không giống, nhưng muốn để bọn họ tin tưởng lời Lâm Cửu nói thì lại có chút khó khăn.

“Vậy tiên nhân vì sao lại lưu luyến phàm trần không trở về tiên giới a?” Hoa Tư cười hỏi.

“Trở về? Đương nhiên muốn trở về...” Ánh mắt buồn bã, Lâm Cửu nhìn một mảnh hắc ám phía trước thì thảo nói, “Nhảy xuống Tru Tiên Nhai, bản tôn của bản tiên cũng bị huỷ, không thể trở về được nữa.

Hơn nữa có đại ma đầu ở đây, cho dù cho y trở về, y cũng không muốn.

Lâm Cửu bị ba người kéo chạy đông chạy tây trong sơn động, càng đi sâu vào trong, trong lòng Lâm Cửu càng cảm thấy mất mát, gần như cứ qua một lúc là lại có một ngã rẽ, hơn nữa mỗi khi đến mấy chỗ nào đó Hoa Tư lại thi pháp thiết hạ vật cản, đường đi rắc rối phức tạp như vậy, hơn nữa còn bị đám người Tây Sa Thương Hải cẩn thận phòng bị, căn bản y chẳng còn mong đợi gì vào việc Diệt Thiên sẽ tìm được mình nữa.

“Không đi nữa không đi nữa, mệt chết bản tiên a.” Đi mãi đi mãi, Lâm Cửu đột nhiên ngừng lại, nói cái gì cũng không đi tiếp nữa, một phần là vì y bị phong bế công lực có chút mệt mỏi, phần còn lại là mượn cớ, kéo dài được một phút thì hay một phút, y vốn còn hi vọng vào việc trong sơn động tiếp tục xuất hiện quái vật kim châm họ một lúc, nhưng từ lúc đi qua lục hồ trùng thì không còn thấy quái vật nào nhảy ra nữa, an tĩnh đến kì cục.

“Lập tức đến rồi.” Hoàng Phủ Thiên Niên nghiêng đầu nhìn vị “Lục Tiểu Phụng” vừa nói dừng lại liền dừng lại, ngồi bệt xuống đất không thêm nhúc nhích.

“Lập tức là bao lâu? Một giây? Một phút? Hay một giờ?” Lâm Cửu thềm vào mà tin lời Hoàng Phủ Thiên Niên nói, hơn nữa giả như lời Hoàng Phủ Thiên Niên là thật, vậy thì y càng phải câu giờ, vạn nhất thực sự đến chỗ phương hoàng trước, Lâm Cửu khó đoán trước được kết cục sẽ ra sao.

Hoa Tư hơi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thoả hiệp nói: “Vậy chỉ bằng nghỉ ngơi một lát, hoặc là Thương đế người giải huyết đạo cho vị tiên nhân này, có ba người chúng ta ở đây y muốn trốn cũng trốn không thoát.”

Lâm Cửu vẫn hy vọng bọn họ có thể giải huyết đạo cho mình, nhưng Tây Sa Thương Hải lại trực tiếp một ngụm cự tuyệt luôn: “Vị đại tiên này rất giáo hoạt, nếu như giải huyết đạo cho y không biết y sẽ lại bày ra trò gì.” Cúi đầu nhìn người chơi xấu ngồi bệt dưới đất, Tây Sa Thương Hải đột nhiên nhếch khoé miệng lên.

Thấy nụ cười đều đặn khiến người ta khó chịu của nam nhân này, Lâm Cửu cảm thấy không ổn, nhưng vẫn kiên trì ngồi dưới đất không đứng dậy: “Nghỉ ngơi một chút cũng chẳng chết ai.”

“Đi không nhất định là phải động nha.” Tây Sa Thương Hải đi lên phía trước tới trước mặt Lâm Cửu, khom lưng, trực tiếp ôm người lên, “Bản vương ôm người là được rồi đi!”

“Uy —— thả ta xuống!” Thân thể thoáng cái bị ôm lên, Lâm Cửu hơi kinh hãi, trong lòng hận đến nghiến răng, tên Tây Sa Thương Hải này quả thực là ghê tởm, lúc trước không chỉ trêu đùa y, hiện tại lại còn vô lại như vậy.

Lâm Cửu bị phong bế công lực hiển nhiên không phải là đối thủ của Tây Sa Thương Hải, càng giãy dụa càng bị ôm chặt hơn, cánh tay ôm lấy Lâm Cửu của Tây Sa Thương Hải vừa vặn khoá chặt tay và chân Lâm Cửu, khiến Lâm Cửu không có cách nào nhúc nhích, chỉ bằng một chút sức lực yếu ớt ở thất lưng căn bản muốn giãy thể nào cũng không được.

“Tây Sa Đại Thương Dăng*(con ruồi to), vô lại, hỗn đản, vương bát cao ——” Lâm Cửu chửi không ngừng, Tây Sa Thương Hải trực tiếp điểm á huyết của y, người kia giờ đây muốn nói cũng không nói ra nổi.

Hoàng Phủ Thiên Niên khê nhú mày, nói: “Tây Sa Thương Hải người nháo cái gì vậy, thả y xuống đi.”

“Bây giờ có thể tiếp tục đi rồi.” Hoàn toàn không để ý tới Hoàng Phủ Thiên Niên, Tây Sa Thương Hải ôm lấy người đang hận không thể dùng ánh mắt giết người đi nhanh về phía trước, Hoa Tư ở phía sau cười khổ lắc đầu, nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên mặt lạnh, nói: “Dựa theo tính tình của Tây Sa Thương Hải, hẳn chắc chắn sẽ không giết người nọ, người và người tên Lục Tiểu Phụng kia quen biết nhau?”

Hoàng Phủ Thiên Niên hừ lạnh một tiếng, không nói một lời lướt qua Hoa Tư đi theo lên.

Nhìn hai người phía trước, Hoa Tư nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó cũng nhanh chóng đuổi theo, trong lòng vẫn kì quái nam nhân tên Lục Tiểu Phụng kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, trên trán cứ nhiên lại có một cái liên hoa ẩn kín kì lạ, chẳng lẽ là người kia? Nhưng người kia sao có thể xuất hiện ở thế giới này...

128. Chương 128 - Đề Mang Ý Xấu

Miệng không thể nói, bị phong bế võ công chỉ dựa vào khí lực hiện giờ của y có giãy dụa cũng vô ích, Lâm Cửu dứt khoát mặc cho Tây Sa Thương Hải ôm, nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm không phiền, thậm chí tính toán xem y có thể có cơ hội trốn thoát nào không.

Từ những mẩu trò chuyện của bọn Hoàng Phủ Thiên Niên, Lâm Cửu sơ sơ biết được khoảng cách đến chỗ phương hoàng vẫn còn một đoạn, thế nhưng cụ thể xa bao nhiêu, phải đi thêm bao lâu, y không có cách nào biết, nhưng cho dù cách đích đến có xa và lâu bao nhiêu, theo tình huống hiện nay xem ra y khó mà chạy trốn.

Tạm thời không nói đến công lực của ba người kia vượt xa y, Hoàng Phủ Thiên Niên, Tây Sa Thương Hải và Hoa Tư đều là những người cẩn thận, nhất là Tây Sa Thương Hải, cứ nhìn chòng chọc như là có cừu oán với y vậy, không chỉ điểm á huyết của y, phong bế công lực y, đến ngay cả túi Càn Khôn y giấu trong ngực cũng bị lấy mất.

Lựu đạn của y, rất nhiều rất nhiều vàng, còn có rất nhiều bảo bối mang từ Tiên Hiệp Điện ra đều để trong ấy, toàn bộ gia sản của y đều bị con ruồi kia lấy mất. Không có công lực cũng không thể nói chuyện, càng không có túi Càn Khôn, vậy thử hỏi y làm sao chạy được đây.

Hiện giờ cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi.

Lâm Cửu nhắm mắt lại tựa vào lòng nam nhân xa lạ, luôn luôn có một cổ cảm giác lạ lẫm không hợp, tính ra đây là lần thứ hai y và Diệt Thiên xa nhau, lần đầu tiên là bởi vì Diệt Thiên lên Bắc tìm kiếm tin tức về phượng hoàng đản, lần thứ hai cũng lại bởi vì phượng hoàng đản, phượng hoàng a phượng hoàng, muốn lấy được người quả thực không dễ dàng a.

Nhắm mắt nghỉ ngơi, Lâm Cửu thử vận công, nhưng mỗi lần khi y nỗ lực tụ chân khí đều gặp phải trở ngại khiến toàn bộ công sức đều thành uổng phí, giống như là dòng nước đang chảy đột nhiên gặp phải một con đập lớn, chặn lại sự lưu thông của nó, chắc chắn đây là do bị Tây Sa Thương Hải phong bế huyết đạo.

Sau khi thử vài ba lần, trên trán Lâm Cửu đã lấm tấm mồ hôi, mặc kệ mỗi lần y dùng hết toàn lực đánh vào quan khẩu thế nào, nhưng phía trước vẫn giống như có một cái đập nước to lớn vững chắc chống đỡ, mỗi một lần đều khiến toàn bộ chân khí của y tán ra.

“Đừng lãng phí khí lực nữa, võ công của người có lẽ không kém, nhưng muốn giải khai huyết do bản vương điểm thì chỉ là si tâm vọng tưởng, an phận đi, ngoan ngoãn nằm trong lòng bản vương, lúc người im lặng thoát nhìn càng thêm khả ái.” Khẽ cười một tiếng, chú ý tới cử động của nam nhân trong lòng, Tây Sa Thương Hải mở miệng nói.

Đang bị điểm á huyết không nói ra lời, Lâm Cửu không thèm để ý Tây Sa Thương Hải vẫn như cũ nhắm mắt giả chết, trong lòng có chút nhụt chí, y đích thật là không cách nào giải khai chân khí bá đạo Tây Sa Thương Hải nhập vào huyết đạo của mình, mặc dù hôm nay để y đối phó với người bình thường có thể nói là dư dả, nhưng lúc này bên cạnh y đều là những đại cao thủ hạng nhất hạng nhì trên Xích Thổ Đại Địa.

Giấy dựa vô dụng, chỉ chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, Lâm Cửu thẳng thắn nhắm mắt nghỉ ngơi, dù sao thì cũng có người ôm y không cần y tự mình bước đi, trước hết y cần thừa dịp khôi phục lại khí lực đã.

Nhắm mắt lại từ từ tiến nhập vào trạng thái minh tưởng, Tây Sa Thương Hải có thể phong bế công lực của y nhưng không thể phong bế thể giới tinh thần của y, tập trung tinh thần tâm vô tạp niệm, tất cả mọi thứ bên người dần dần quy về tĩnh lặng, tâm trong nháy mắt trở lên yên ả, giống như đang ở giữa một cái hồ u tĩnh, tâm như hồ nước, không một gợn sóng.

Phảng phất như quay trở lại thời gian dưới đáy cốc, sự yên lặng bốn phía tràn ngập trong khí trời tươi mát, xen vào đó là những ngôi nhà trúc, mặt hồ trong suốt như gương phản chiếu lại vàng trắng khuyết trên bầu trời, bên tai là tiếng đàn khoan thai trong trẻo, chậm chậm chậm chậm, lành lạnh du dương, khiến tâm y an tĩnh, khiến người y say say.

[Tiểu Cửu...] Một thanh âm đột nhiên vang lên dưới đáy lòng.

Là ảo giác sao?

Vì sao đang ở trong minh tưởng lại nghe thấy thanh âm của ma đầu, một lần lại một lần, tiếng vọng cứ vang mãi bên tai.

[Diệt Thiên, là người sao?]

Mượn tâm âm, Lâm Cửu thử nhẹ nhàng hô một tiếng trong lòng, y cũng không dám chắc vừa rồi có phải thực sự nghe thấy tiếng Diệt Thiên hay không, có thể chỉ là trong đầu y sinh ra ảo giác, cũng có thể là bởi vì sự ỷ lại của y đối với ma đầu đã quá dày quá nặng, thế cho nên hình ảnh hiện lên trong minh tưởng đều là đáy cốc lúc bọn y ở cùng nhau.

Lâm Cửu vốn không ôm hy vọng sẽ có người đáp lại mình, nhưng không ngờ bên tai lại lần thứ hai vang lên tiếng ma đầu.

[Là ta.]

[Đây là ảo giác của ta, hay là người thực sự nghe được thanh âm ta nói, Diệt Thiên, người ở nơi nào?] Nghe thấy ma đầu trả lời, Lâm Cửu lo lắng hỏi, nếu Diệt Thiên là thật, vậy phải chăng bọn họ là có thần giao cách cảm không chút liên thông sao?

Lâm Cửu cấp thiết ngóng trông đối phương trả lời, nếu như y chỉ cần đi vào trạng thái minh tưởng là có thể liên hệ với Diệt Thiên, vậy chuyện này đã phát triển theo chiều hướng tốt hơn nhiều rồi, y có rất nhiều chuyện muốn nói với Diệt Thiên, càng khát vọng nghe thấy thanh âm có thể khiến y an tâm của đối phương.

...

...

Một cái lại một cái lỗi rề, Xích Long Nữ cũng không biết Diệt Thiên làm thế nào có thể không chút suy nghĩ tuyến trách đường bọn họ phải đi, mà mỗi lần trên con đường bọn họ chọn đều chứa đầy bẫy rập hoặc trận pháp, điểm này chứng tỏ đường Diệt Thiên chọn là chính xác.

Bọn họ đang trên đường đuổi theo đám người Tây Sa Thương Hải.

Bước vào trong huyễn ảnh trận pháp Hoa Tư thiết trí, quanh thân Xích Long Nữ đột nhiên thiên toàn địa chuyển, những khuôn mặt quen thuộc lần lượt xuất hiện, kêu tên của nàng, chắn trước mặt nàng, mặc dù biết rõ những thứ này đều là giả, đều là ảo giác, nhưng khi nàng nhìn thấy những khuôn mặt này thì nội tâm vẫn không thể kìm nén được cảm giác có lẽ là bi thống, có lẽ là sợ hãi, có lẽ là tâm tình phức tạp giãy dụa.

Còn chưa chờ nàng loại bỏ tâm ma, huyễn ảnh quanh thân đã đột nhiên biến thành một làn khói biến mất không còn tăm hơi, bốn phía lần thứ hai khôi phục bình thường.

Xích Long Nữ nhìn về phía Diệt Thiên vẫn thủy chung một bộ dáng bình tĩnh, lòng thấy kì quái, vừa rồi Diệt Thiên nhất định cũng gặp phải tâm ma của mình đi, nhưng không biết người đại ma đầu thấy là ai, lại lấy tâm tình nào để đối diện, trong thời gian ngắn như vậy có thể đơn giản bài trừ huyễn ảnh trận pháp, có thể thấy trong lòng Diệt Thiên lạnh bao nhiêu, cứng rắn bao nhiêu.

Người vô tình, cũng sẽ động tình sao?

Trong đầu Xích Long Nữ hiện lên người nam tử thân khoác áo choàng tuyết sắc, nam nhân kia là sự tồn tại thế nào đối với Diệt Thiên?

Mang theo tâm tình hiếu kì, Xích Long Nữ tiếp tục theo Diệt Thiên tiến lên phía trước, thế nhưng chưa đi được bao lâu Diệt Thiên như phảng phất cảm thấy có gì đó khác thường đột nhiên ngừng lại, Xích Long Nữ tưởng có trạng huống gì liền cẩn thận mở miệng hỏi: “Có vấn đề gì sao? Có phải bọn họ đã thiết hạ trận pháp gì không?”

Diệt Thiên chỉ giơ bàn tay tái nhợt khớp xương rõ ràng lên ý bảo Xích Long Nữ dừng lại, người lập tức đứng tại chỗ nhắm mắt lại không biết đang làm gì.

Nhìn động tác có chút kì quái của Diệt Thiên, Xích Long Nữ chỉ có thể lặng đứng ở bên cạnh, trong lòng có chút khó chịu, ma đầu này thực sự là khó nắm bắt, tuy rằng nàng cũng là một trong những người có rồng trong tay, phóng nhãn nhìn khắp Bắc Quốc, người nào có thể là đối thủ của nàng? Thế nhưng thế gian này cư nhiên lại có một người như vậy, không chỉ khiến nàng hoàn toàn không thấy rõ thực lực, càng khiến nàng thua triệt triệt để để.

Cúi đầu nhìn bàn tay mềm mại của mình, Xích Long Nữ gắt gao siết chặt song quyền, vì sao nàng lại là nữ nhân, vì sao nàng không thể đạt được quyền chủ động của thế gian này.

Diệt Thiên, ma đầu này, ma đầu khó nắm bắt mà lại cuồng ngạo, nàng có thể tin tưởng được bao nhiêu?

Thế nhưng cục diện ngày hôm nay khiến nàng phải lựa chọn đứng về phía Diệt Thiên, không cho phép nàng cân nhắc, càng không cho phép nàng lựa chọn.

Xích Long Nữ đột nhiên cảm thấy một cảm giác vô lực sâu sắc, nàng không muốn thua, cũng không thể thua.

“Đi.” Lúc này Diệt Thiên đột nhiên mở miệng, người vừa đứng tại chỗ không biết đang làm gì xoay người đi vào con đường bọn họ vừa đi lúc nãy, không tiếp tục tiến lên phía trước nữa.

“Chúng ta không tiếp tục đuổi theo bọn họ nữa sao?” Thấy Diệt Thiên đi trở về, Xích Long Nữ nhanh chóng đi theo, trong lòng vẫn thấy kì quái sao Diệt Thiên lại thay đổi tâm ý không tiếp tục truy bọn Tây Sa Thương Hải nữa.

“Không cần nữa.” Diệt Thiên không quay đầu lại nói, quay trở lại giao lộ lựa chọn một con đường khác.

“VẬY... Thiên Thánh Giả Lục Tiểu Phụng thì sao, y bây giờ còn đang không rõ sinh tử, hay là người đã buông tha y rồi?” Động động tâm tư, Xích Long Nữ đi theo phía sau hỏi, lẽ nào nam nhân kia ở trong lòng Diệt Thiên cũng chỉ là con số không thôi sao, lẽ nào ma đầu này thực sự là một người lạnh lùng không có kẽ hở sao?

Phảng phất đã biết tiểu tâm tư của Xích Long Nữ, Diệt Thiên đạm mạc nói thẳng: “Nhớ kĩ thân phận và tình cảnh của người, chuyện của ta không phải là thứ người có thể hỏi đến.”

Khẽ cắn cắn môi, Xích Long Nữ nhìn tấm lưng bằng lãnh, nhỏ giọng đáp: “Vâng...”

Tình cảnh hôm nay, đã triệt để khiến Xích Long Nữ rơi vào tình thế không thuận lợi, vào lúc này nếu không nghe phân phó của Diệt Thiên, không phải sinh thì cũng là tử, mà con đường sống nàng tuyển trạch này này không cho phép nàng do dự, cho dù có nguy hiểm cỡ nào, con đường sinh mệnh của hoàng gia Bắc Quốc cũng không thể đoạn trên tay nàng.

Ma đầu này tuy rằng tính cách quái gở, nhưng Xích Long Nữ tin tưởng Diệt Thiên nhất định có thể đạt được mục đích, nàng nhất định phải để cho hoàng mạch Bắc Quốc không chế thể giới này...

129. Chương 129 - Làm Trò Chọc Ghẹo

Lâm Cửu đột nhiên nhớ ra, lần đầu tiên y và Diệt Thiên hợp tu cũng không phải là trên thân thể, mà là trong tinh thần của hai bên, hoá ra việc hợp tu giữa y và Diệt Thiên không chỉ có thể hấp thụ công lực của nhau cùng tăng tiến, còn có thể thiết lập mối liên hệ trên tinh thần giữa bọn họ, có thể giao lưu câu thông với đối phương trong tư tưởng.

Mặc dù mỗi lần thời gian duy trì không quá dài, thế nhưng đối với Lâm Cửu mà nói, cuộc đối thoại trong tư tưởng vừa rồi với Diệt Thiên cũng đã khiến y hoàn toàn an tâm rồi.

Diệt Thiên không có chuyện gì, mà Lâm Cửu cũng nói cho Diệt Thiên biết tình cảnh y hiện tại, tuy rằng bị bọn Tây Sa Thương Hải bắt được, nhưng bọn hắn cũng không làm khó y, chỉ phong bế công lực của y lại để phòng y chạy trốn, mà quan trọng nhất là Lâm Cửu đã nói ra chuyện Cao Thanh là do Hoàng Phủ Thiên Niên giả trang cho Diệt Thiên biết.

“Đang ngủ?”

Thanh âm chán ghét vang lên bên tai Lâm Cửu, lập tức một bàn tay ấm nóng phủ lên mặt y xấu xa day day má, thoáng cái từ trong trạng thái mình tưởng giạt mình tỉnh giấc, Lâm Cửu mở mắt lạnh lùng nhìn tên Tây Sa Thương Hải đang vây phía trên y.

Tây Sa Thương Hải đã kéo xuống tấm áo choàng màu tro lộ ra khuôn mặt, trên gương mặt anh tuấn xuất hiện ý cười lỗ mãng khiến Lâm Cửu chán ghét, hình như cực kì thích trêu đùa Lâm Cửu, Tây Sa Thương Hải luôn luôn chọc ghẹo y không biết mệt, thấy ánh mắt lãnh đạm sau khi Lâm Cửu mở mắt, nam nhân ác ý nhéo hai cái lên đùi y.

Cắn chặt môi, Lâm Cửu tức giận lồng ngực phập phồng, y sớm muộn gì cũng sẽ đánh chết cái thằng cha ghê tởm này, mở mắt nhìn xung quanh một chút, Lâm Cửu phát hiện bọn họ đã đi ra khỏi sơn động tối đen như mực, bốn phía tuy rằng không thấy ánh mặt trời, thế nhưng không biết ánh sáng từ đâu soi tỏ bốn phía, tảng đá hơi bạc màu, sạch sẽ mà ẩm áp.

“Tây Sa Thương Hải ——” Hoàng Phủ Thiên Niên ở một bên thấy toàn bộ quá trình Tây Sa Thương Hải trêu ghẹo Lâm Cửu mở miệng hô một tiếng, có chút châm chọc khiêu khích nói: “Người thật đúng là nhàm chán.”

“Thế nào, người thích y?” Tây Sa Thương Hải khẽ cười một tiếng, cúi đầu nhìn Lâm Cửu hai mắt đã phun hỏa, ngón tay nhẹ nhàng khều khều cằm y, “Loại hàng thế này mà cũng có thể nhập vào mắt Hoàng Phủ Thiên Niên người sao?”

Loại mặt hàng thế này —— Lâm Cửu thầm nghĩ rằng, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày y cho Tây Sa Thương Hải mấy cái bạt tai.

“Khụ khụ ——” Thấy tình cảnh trước mắt có chút xấu hổ, Hoa Tư cố ý ho khan hai tiếng, cười khổ nói, “Nhị vị nếu muốn tranh cãi thỉnh để vào lúc khác, chúng ta đã đi một lúc rồi, Diệt Thiên chắc cũng không thể một chốc một lát đuổi kịp, không bằng hãy nghỉ ngơi ở chỗ này một chút rồi tiếp tục đi tiếp ha, cách đích đến không còn xa nữa, Thương Hải người cũng an phận một tí đi.”

Nói xong, Hoa Tư do phải bố trí trận pháp mà có chút mệt mỏi là người đầu tiên ngay tại chỗ ngồi xuống bắt đầu điều tức.

Tây Sa Thương Hải cười cười ngồi bệt xuống đất, thuận tiện cũng buông Lâm Cửu ra, vừa được thả ra, Lâm Cửu lập tức ước gì có thể cách tên hỗn đản Tây Sa Thương Hải này càng xa càng tốt, nhưng chưa đợi y bước đi một bước đã bị Tây Sa Thương Hải một tay tóm được áo kéo lại, lão đà lão đảo lại lần thứ hai bị con ruồi kia kéo vào lòng.

“Chạy cái gì, ghét bản vương như thế sao?” Hai tay chặn ngang trước ngực Lâm Cửu, Tây Sa Thương Hải ôm vòng quanh thắt lưng nam nhân cần rõ nói: “Thế nhưng bản vương lại rất thích tiên nhân a.”

Cảm giác được bàn tay không an phận của Tây Sa Thương Hải, Lâm Cửu tức giận nước mắt đều nhanh muốn rơi ra, y đã bao giờ chịu qua vũ nhục như vậy, mà ở bên cạnh Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư cũng không ra ngăn hành động này của Tây Sa Thương Hải, bị trêu đùa khinh bạc thế này ngay trước mặt người khác, càng khiến Lâm Cửu thấy khó chịu.

Hoàng Phủ Thiên Niên, tốt xấu gì người và ta cũng đã từng gặp mặt một lần, dù là hôm nay người ta là địch không phải bạn, nhưng thấy người khác trêu đùa vũ nhục ta như vậy, người ngay cả đến dửng dưng khí xuất thủ ngăn cản cũng không có sao?

Ta từng nghĩ người cũng xem như là một nửa nhân quân*(vị vua nhân từ), hiện tại xem ra, người căn bản chỉ là một tên tư vấn bại hoại, là một ngụy quân tử, là một tên thói Thiên Niên thói hoàng đế đáng xấu hổ mà thôi!

Còn cả tên Hoa Tư gì kia nữa, người mà là chính nhân quân tử cái gì, Hiền Môn chúng môn cái gì, người xứng với danh hiệu Thánh Giả sao? Hiền Môn trong tay tên chỉ biết cợt nhả như người quả thực là bị huỷ rồi, Diệt Thiên tuy rằng là ma đầu, nhưng so sánh với hắn, loại ngụy quân tử như các người thật so với tiểu nhân còn ghê tởm hơn gấp vạn!

Từng người thấy ta bị tu nhục đến một câu cũng không nói, các người thì tính là chính nhân quân tử cái gì, chính phái cái gì, hoàng đế cái gì chứ...

Chó má! Tất cả đều là chó má!

Ngụy quân tử miệng đầy nhân nghĩa đạo đức!

“Ha ha ha...” Lâm Cửu càng giãy dụa lợi hại, Tây Sa Thương Hải càng thích, càng cao hứng, nhìn biểu tình xấu hổ và giận giữ không chịu nổi của nam nhân, Tây Sa Thương Hải càng làm quá hơn, cư nhiên lại còn muốn cởi dây lưng tơ lụa của Lâm Cửu, “Để bản vương xem xem, thân thể của tiên nhân có đúng là bất đồng với người phàm hay không.”

Bàn tay nam nhân luồn qua vạt áo Lâm Cửu nhẹ nhàng dò xét vào trong, một cái tay khác đã nói lỏng đai lưng ra một chút, bàn tay Tây Sa Thương Hải thoáng cái xuyên qua lớp y vật chạm vào eo Lâm Cửu, người nọ giống như bị rắn cắn nhảy dựng lên, nhưng vừa nhảy lại lập tức bị Tây Sa Thương Hải giải khai đai lưng.

Bạch thường mặc dưới áo choàng lập tức tuột xuống lộ ra nội y, Lâm Cửu gắt gao nắm lấy y phục vùi đầu bỏ chạy, Tây Sa Thương Hải từ phía sau ôm lấy y, thấy Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư bên cạnh chỉ nhắm mắt tĩnh tọa nghỉ ngơi chẳng quan tâm, tâm Lâm Cửu lập tức lạnh xuống.

Ngoại trừ Diệt Thiên, thế gian này có người nào có thể chân chính quan tâm y chứ?

Xấu hổ và giận giữ không chịu nổi, Lâm Cửu cảm thấy thế gian này quá tàn khốc và băng lãnh, nước mắt thoáng cái không chịu thua kém chảy ra, cái gì mà chính phái, cái gì hiền giả, tất cả đều là chó má, cực kì chó má!

Thối đời nóng lạnh, câu này xứng với lãnh đạo thế giới này sao?

Một giọt chất lỏng ấm áp rơi xuống tay, Tây Sa Thương Hải khẽ nhíu mày vốn chỉ muốn đùa Lâm Cửu một chút, kéo người lại vừa nhìn, không nghĩ tới nam nhân này cư nhiên lại khóc.

“Tây Sa Thương Hải, người đùa đủ rồi đi!” Không thể nhịn được nữa, Hoàng Phủ Thiên Niên đứng lên bước nhanh tới ngăn cản Tây Sa Thương Hải vẫn đang ôm Lâm Cửu, kéo Lâm Cửu ra phía sau, còn mình đứng chắn giữa hai người.

“Nga... anh hùng cứu mỹ nhân sao?” Tây Sa Thương Hải cười nhạt hai tiếng, nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên châm chọc: “Vừa rồi sao không thấy Hoàng Phủ Thiên Niên người xuất thủ, vai anh hùng này, người làm thật tốt!”

Không để ý tới lời châm chọc khiêu khích của Tây Sa Thương Hải, Hoàng Phủ Thiên Niên nhặt dây lưng rơi trên mặt đất lên đưa cho Lâm Cửu vẫn đang cắn chặt môi nhưng không cách nào ngăn cản nước mắt rơi xuống, Lâm Cửu cũng không thêm liếc nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên một cái, giật lấy dây lưng, một mình đứng một bên cúi đầu yên lặng đeo đai lưng lại.

Mu bàn tay cố sức lau nước mắt trên mặt, Lâm Cửu khẽ cắn môi, một chiếc khăn tay sạch sẽ mềm mại xuất hiện trong tầm mắt y, Lâm Cửu ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên đứng bên cạnh mình, cũng không tiếp nhận khăn tay của nam nhân đưa qua, trực tiếp một chưởng gạt đi.

Hoàng Phủ Thiên Niên bắt được tay Lâm Cửu, lấy khăn trong tay xoa xoa vết nước mắt chưa khô trên mặt y.

“Ngô ——” Giây dụa kêu một tiếng, Lâm Cửu chán ghét đẩy Hoàng Phủ Thiên Niên ra, sau đó cúi đầu đi tới một góc ngồi xuống ôm gối.

Tây Sa Thương Hải cười cười, cất bước đi về hướng Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Niên thấy thế trừng nam tử một cái, Tây Sa Thương Hải nói: “Yên tâm, ta sẽ không làm gì y, chỉ muốn giải á huyết của y mà thôi.”

Tây Sa Thương Hải đi tới trước mặt Lâm Cửu, trong mắt lộ ra ý cười khố, hất ngời xồm xuống, nhìn nam nhân viên mắt có chút đỏ lên ôn nhu nói: “Sao lại khóc, bản vương sẽ cảm thấy không nở a, nhìn người khóc, viên mắt đỏ hết lên rồi, bản vương chỉ thấy người thú vị muốn đùa người chút thôi, miễn đi miễn đi, bản vương không trêu người nữa là được.”

Lâm Cửu cúi đầu không để ý tới Tây Sa Thương Hải, trên mặt một mảnh lạnh như băng.

Thấy Lâm Cửu không để ý tới mình, Tây Sa Thương Hải cũng không tức giận, nhanh chóng giải á huyết cho Lâm Cửu, nhìn Lâm Cửu vài lần mới đứng lên trở lại chỗ ngồi xuống.

“Ai... nam nhân khóc, so với nữ nhân khóc càng khiến người thương tâm a.” U u thán một câu, Tây Sa Thương Hải cười lắc đầu, nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên, khẽ híp mắt, ý vị bất minh nói: “Ta vốn tưởng rằng người cũng là một người ích kỷ lạnh lùng, không nghĩ tới cũng sẽ gặp chuyện bất bình, quan tâm tới người khác.”

“Ta cũng không nghĩ tới, Thương đế mỹ nhân vô số lại cảm thấy hứng thú với một người diện mạo bình thường như vậy.” Hoàng Phủ Thiên Niên không nóng không lạnh đáp.

Tây Sa Thương Hải chỉ cười cười, nói: “Bản vương đã nói qua, bản vương không phải loại người tục tằng chỉ nhìn vào bề ngoài.” Không tiếp tục để ý tới Hoàng Phủ Thiên Niên, Tây Sa Thương Hải nhìn về phía

Lâm Cửu cách đó không xa vẫn còn đang nghen ngào, “Lục Tiểu Phụng, bản vương nói thật, nếu như đại ma đầu kia chết người hãy đi theo bản vương a.”

“Thương ứng trên trời, cỏ xanh dưới đất, Tây Sa ta có thảo nguyên rộng lớn vô biên, có tuần mã chạy nhanh nhất Xích Thổ Đại Địa, bản vương sẽ không bạc đãi người.” Không ngờ tới Tây Sa Thương Hải cứ nhiên lại nói thực.

Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn vào mắt Tây Sa Thương Hải, khẳng định: “Diệt Thiên sẽ không chết.”

“Nếu như bản vương giết hắc thì sao?” Khinh thường cười lạnh một tiếng, Lâm Cửu nhìn về phía Tây Sa Thương Hải, lạnh lùng nói: “Loại người bá đạo lại ích kỷ như người, thì biết cái gì...”

130. Chương 130 - Chí Thiện Bạch Liên

Bầu không khí sao lại đột nhiên trở nên quỷ dị như vậy?

Hoa Tư vừa từ trong nhập định tỉnh lại tinh lực dồi dào, vươn vai duỗi lưng thuận tiện gọi những người khác đi tiếp, phát hiện Tây Sa Thương Hải đã thả Lục Tiểu Phụng, mà Hoàng Phủ Thiên Niên thì lại kì quái ngồi xen giữa Lục Tiểu Phụng và Tây Sa Thương Hải, trong lúc y nhập định chẳng lẽ đã xảy ra cái gì hay sao, bầu không khí thế nào lại có chút là lạ.

“Chúng ta tiếp tục đi thôi.” Từ trên mặt đất đứng dậy, Hoa Tư nhẹ nhàng phất phất vạt áo, xoay người lại thì nhìn thấy hai mắt Lục Tiểu Phụng hơi đỏ lên, như là vừa mới khóc vậy, Hoa Tư sững sốt, kì quái hỏi: “Đây là làm sao, ai khi dễ đại tiên nhân vậy?”

Lâm Cửu im lặng trừng mắt Hoa Tư, tuy rằng cũng đại khái đoán được Hoa Tư vừa rồi nhập định nghỉ ngơi không cảm giác được xung quanh xảy ra cái gì, nhưng trong lòng y vẫn thấy khó chịu, phi thường phi thường khó chịu.

Không thèm nói câu nào, Lâm Cửu chỉ từ trong góc đứng lên.

Hoa Tư lại nhìn về phía Hoàng Phủ Thiên Niên đang đi tới bên cạnh Lâm Cửu, hỏi: “Hoàng Phủ Thiên Niên, giữa các ngươi không phát sinh chuyện gì đi?”

“Hừ ——” Hừ nhẹ một tiếng, Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ liếc mắt nhìn Tây Sa Thương Hải cách đó không xa, chợt ôn thanh nói với Lâm Cửu: “Đi thôi.” Hắc còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại nuốt vào bụng không nói ra.

“Ai!” Hoa Tư cũng không ngờ, thấy biểu hiện của mấy người lại liên tưởng đến hành động lúc trước của Tây Sa Thương Hải, y đại khái cũng đoán ra được Tây Sa Thương Hải làm chuyện gì đối với Lâm Cửu, Hoa Tư không khỏi thầm than trong lòng, mức độ quái dị của tên Tây Sa Thương Hải này và Diệt Thiên kẻ tám lạng người nửa cân, không ngờ tới ngay cả ánh mắt cũng không khác biệt lắm, hết lần này tới lần khác có hứng thú với nam nhân này.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Hoa Tư khẽ nhíu mày nhìn Tây Sa Thương Hải cách đó không xa, sau đó sử một ánh mắt ý bảo Hoàng Phủ Thiên Niên và Lâm Cửu đi trước, Hoàng Phủ Thiên Niên đại khái minh bạch Hoa Tư muốn nói gì đó với Tây Sa Thương Hải, lặng lẽ mang theo Lâm Cửu đi trước một bước.

Lúc Tây Sa Thương Hải nhắc chân đang chuẩn bị đuổi theo, Hoa Tư đã ngăn ở trước mặt hắc, trên mặt đã không động lại còn nụ cười nhạt ngông nghênh phóng khoáng ngày trước, nghiêm túc nhẹ giọng nói: “Thương đế, trò chuyện chút?”

“Ha ha, vào lúc này ở nơi này, chẳng hay Hiền Môn chúng môn muốn cùng bản vương nói chuyện gì a, nếu như chúng môn nguyện ý làm bạn Tây Sa, bản vương cực kì hoan nghênh.” Híp híp mắt, Tây Sa Thương Hải chống hai tay ra phía sau lưng khẽ cười nói.

Thấy Hoàng Phủ Thiên Niên và Lâm Cửu đã đi xa, Hoa Tư mới thoáng thả lỏng, trên mặt lại một lần nữa nở nụ cười nhạt vân đạm phong khinh, vừa chậm chậm đi cùng Tây Sa Thương Hải, vừa mở miệng nói: “Thương đế khắp nơi trên đũa Lục Tiểu Phụng, chính là bởi vì đoá tuyết sắc liên hoa ẩn trên trán y sao?”

“Chường môn đang nói gì vậy, bản vương nghe không hiểu.” Tây Sa Thương Hải lại cười ha ha.

Hoa Tư cười cười, Tây Sa Thương Hải muốn lảng tránh vấn đề của y, vậy y lại càng muốn xé rách vẻ nguy trang của hắn để xem thấu triệt, Hoa Tư nói chậm lại: “Từ thượng cổ đến nay, liên sinh cửu thiên, cửu thiên cũng liên sinh, lúc khai thiên liên rơi xuống nhân gian, liên tử*(hạt sen) hoá trái tim trở thành người, thời thời đại đại thủ vệ Xích Thổ Đại Địa, một đời lại một đời truyền thừa, trải qua trăm nghìn năm trở thành ngũ đại quốc trên Xích Thổ Đại Địa, mà liên tâm giả, chính là người sáng lập tứ quốc.”

“Người nói với bản vương những chuyện này... làm gì?” Nhìn bóng lưng hai người đi phía xa xa, Tây Sa Thương Hải nói.

Hoa Tư không giải thích, chỉ tiếp tục nói: “Hoàng Phủ Đế Quốc khai quốc chi chủ, Kim Long Hộ Pháp Công Đức Kim Liên; Bắc Quốc khai quốc chi chủ, Xích Long Hộ Pháp Nghiệp Hoả Hồng Liên; Trung Thiên Quốc khai quốc chi chủ, Tử Long Hộ Pháp Luân Hồi Tử Liên; Tây Sa Thương Ưng Quốc khai quốc chi chủ, Thanh Long Hộ Pháp Hồn Độn Thanh Liên.”

Tây Sa Thương Hải tiếp lời: “Hơn mười năm trước, một cung nữ Trung Thiên Quốc ngẫu nhiên được hoàng thượng sủng hạnh sinh hạ hoàng tử, hoàng hậu trong lòng ghen ghét, sai người giết chết cung nữ kia, ai biết vị hoàng tử nọ trên trán lại có một đoá tử liên ẩn kín chính là Luân Hồi Tử Liên chuyển thế, từ ngàn năm trước vị vua khai quốc của Trung Thiên Quốc thân mang Luân Hồi Tử Liên, Trung Thiên Quốc đã có gần nghìn năm không có Luân Hồi Tử Liên hiện thế, hoàng hậu không dám sát hại Luân Hồi Tử Liên, chỉ sai người mang vứt vào Tội Ác Quốc Gia cách xa vạn dặm.”

Nói đến đây, Tây Sa Thương Hải nhìn về phía Hoa Tư, hài hước nói: “Người trên đời này chỉ biết người là Hiền Môn môn chủ, vài người biết người là quốc sư Trung Thiên Quốc, nhưng lại có bao nhiêu người biết, người kì thực mới là người kế thừa chính thống của Trung Thiên Quốc, là lần thứ hai Luân Hồi Tử Liên chuyển thế trong nghìn năm qua.”

Hoa Tư chỉ cười cười, vốn dự định đặt trọng tâm câu chuyện lên người Tây Sa Thương Hải, nào biết đầu rằng Tây Sa Thương Hải cư nhiên lại biết bí mật này của y.

“Thương đế chẳng lẽ người không nghĩ rằng chúng ta thân ở thời đại này là do số phận an bài sao?” Hoa Tư không tiếp tục câu chuyện của Tây Sa Thương Hải, nói: “Liên sinh chuyển thế giả gần nghìn năm qua không có, vậy mà chục năm nay lần lượt xuất hiện, ta thân là Luân Hồi Tử Liên, người thân là Hồn Độn Thanh Liên, Hoàng Phủ Thiên Niên thân là Công Đức Kim Liên, còn có Xích Long Nữ thần bí cũng có thể là Nghiệp Hoả Hồng Liên, tụ hợp một đường, trong tối tăm u ám, phảng phất như sắp sửa phát sinh chuyện gì.”

“Người có phải đã bỏ quên vài người?” Tây Sa Thương Hải khẽ cười một tiếng nói, “Còn có Thập Nhị Phẩm Chí Thiện Bạch Liên và Thập Nhị Phẩm U Minh Hắc Liên đã thất tung trong thiên địa từ ngàn năm trước!”

“Thiên địa sơ khai, sinh sáu liên tử, thế nhưng duy độc không gặp Chí Thiện Bạch Liên và U Minh Hắc Liên, người nói... bọn họ nghìn năm trước đã đi nơi nào a?” Tây Sa Thương Hải châm chọc, “Hoa Tư, người nói tại sao Chí Thiện Bạch Liên và U Minh Hắc Liên vốn đã biến mất khỏi Xích Thổ Đại Địa lại xuất hiện, từ ngàn năm trước, U Minh Hắc Liên... cũng đã bị tứ liên khác liên thủ giết chết rồi!”

Bàn tay siết chặt, những kí ức về kiếp trước còn sót lại trong đầu giống như nghiệp hoả đốt cháy cả thể xác và tinh thần Tây Sa Thương Hải, luôn luôn bình tĩnh và cuồng ngạo trong nháy mắt biến thành đổ kị vô tận, phần hận và bị thống, dường như có nghìn vạn cây kim đâm vào trái tim hắn.

“Thương đế ——” Thấy Tây Sa Thương Hải tâm tình có chút bất ổn, Hoa Tư vội vã nhắc nhở.

“Ta không sao.” Hít một hơi thật sâu, nắm tay Tây Sa Thương Hải nói lỏng, rồi lại siết chặt, nhiều lần như thế rốt cục cũng khiến hắn khôi phục lại bình tĩnh, kí ức kiếp trước tựa như độc dược thấm đẫm cả người hắn.

“Ha ha... chuyển thế, Luân Hồi, ta tình nguyện để cho Hồn Độn kia ngủ say nghìn vạn năm không cần tỉnh lại.” Nhắm chặt mắt lại, Tây Sa Thương Hải mở mắt nhìn bóng lưng Lâm Cửu cách đó không xa, nhàn nhạt nói: “Người nói không sai, ta đích thật là bởi vì liên ấn tuyết sắc trên trán người nọ mà trái tim rối loạn.”

“Người nhớ lại kí ức kiếp trước rồi?” Trên mặt lộ ra một tia cười khổ, Hoa Tư cũng nhìn bóng lưng màu trắng của Lâm Cửu, ôn nhu nói: “Ta vốn tưởng rằng chỉ có ta nhớ lại kí ức kiếp trước, không ngờ người giấu kĩ như vậy, cứ nhiên cũng nhớ ra rồi.”

“Lúc đầu đứt quãng, nhưng càng ngày càng rõ ràng...” Rõ ràng đến khó chịu, Tây Sa Thương Hải bình thản nói, “Xem ra kí ức thuộc về Công Đức Kim Liên kiếp trước trên người Hoàng Phủ Thiên Niên cũng dần dần rõ ràng lên, bằng không... bằng không lấy cá tính đậm đặc của hắc, sao có thể quan tâm tới một người tên Lục Tiểu Phụng vẫn luôn cùng một chỗ với Diệt Thiên chứ.”

“Ha ha ha... Hoa Tư lẽ nào đây là vận mệnh sao?” Trong thanh âm Tây Sa Thương Hải lộ ra một tia bất đắc dĩ và thê lương, “Nghìn năm trước Chí Thiện Bạch Liên và U Minh Hắc Liên dây dưa không rõ, một đời này lại để cho bọn họ ở cùng nhau, sức mạnh của U Minh Hắc Liên sớm đã thức tỉnh, một khi để Diệt Thiên khôi phục lại kí ức kiếp trước, hắc sẽ biết nghìn năm trước, là Chí Thiện Bạch Liên chính tay đưa hắc vào địa ngục...”

“Vốn tưởng rằng chỉ có U Minh Hắc Liên từ địa ngục lần thứ hai tới nhân thế, vốn tưởng rằng mấy người chúng ta luân hồi tái thế là vì đưa ma đầu quay trở lại địa ngục, ha ha...” Hoa Tư cúi đầu ai oán một tiếng, ai ngờ được bọn họ lại ở chỗ này đụng phải nam tử trên trán có bạch liên ấn kí, mà nam nhân này lại là người đứng về phía Diệt Thiên.

“Không nghĩ tới, ta thực sự không nghĩ tới, nghìn năm trước chúng ta rõ ràng đã đưa Chí Thiện Bạch Liên đến một thế giới khác, vì sao y lại quay trở về, vì sao y lại cứ hết lần này tới lần khác về bên Hắc Liên đó ma đầu đó, vì sao... người gặp y trước không phải là ta?” Nội tâm đột nhiên dâng lên một cỗ bi thương, Tây Sa Thương Hải ngửa đầu cười ha ha, cười đến thê lương, cười đến bi thống, cười đến bất đắc dĩ, càng cười cho số phận thật mỉa mai tàn khốc này.

Tiếng cười vang vọng trong sơn động của Tây Sa Thương Hải dọa Lâm Cửu nhảy dựng, ngực như bị tảng đá lớn nện vào, hoặc như là đột nhiên bị điện giật một chút, mơ mơ hồ hồ không thể nói rõ đây là cảm giác gì.

Tên diên kia đang cười cái gì? Lâm Cửu kì quái quay đầu lại nhìn, nhưng vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Tây Sa Thương Hải nhìn về hướng này — thâm tình mà phức tạp.

Như bị nhãn thần của Tây Sa Thương Hải đâm vào, Lâm Cửu vội vàng quay đầu đi, trong lòng không biết là tư vị kì quái gì, chỉ trầm mặc tiếp tục đi lên phía trước.

Hoàng Phủ Thiên Niên đi bên cạnh khẽ nhíu mày, bàn tay bắt tri bắt giác xoa xoa lên ngực trái, nhẹ nhàng đè lại trái tim, hắc hôm nay bị sao vậy, vì sao thấy nam nhân tên Lục Tiểu Phụng này luôn khiến hắc có một loại cảm giác khó hiểu, người này dù khóc hay cười, sống hay chết, có quan hệ gì với hắc chứ?

Việc bọn họ cần làm, chỉ là tận dụng thiên thời địa lợi giết chết tên ma đầu kia mà thôi.

131. Chương 131 - Nhất Thống Thiên Hạ

Sau khi nói chuyện xong, Tây Sa Thương Hải và Hoa Tư cũng nhanh chóng đuổi theo, Hoa Tư lại lôi kéo Hoàng Phủ Thiên Niên đi mật đàm, bây giờ người bồi bên cạnh Lâm Cửu lại thành Tây Sa Thương Hải.

Cũng không biết lúc này Hoa Tư nói gì với Tây Sa Thương Hải, Tây Sa Thương Hải đột nhiên trở nên nghiêm chỉnh hẳn lên, dọc đường đi cũng không tiếp tục động thủ động cước hay điểm á huyết của y nữa, mặc dù Lâm Cửu hiện tại căn bản cũng ngậm miệng chẳng nói lời nào.

Lỗ tai dù có dựng cao đến đâu cũng không nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Hoa Tư và Hoàng Phủ Thiên Niên, trong lòng Lâm Cửu có chút lo lắng, không biết mấy người này giấu diếm y nói cái gì, bọn họ cũng quá cẩn thận rồi, cẩn thận quá đáng như thế lẽ nào đang bàn bạc làm thế nào thiết kế hãm hại Diệt Thiên sao? Thế nhưng y không nghe được bọn họ đang nói gì, thì cho dù có thể cùng Diệt Thiên tâm linh tương thông cũng không cách nào nói cho hắn biết.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, nhất định phải từ trong miệng bọn họ lấy được tin tức mới được.

Cúi đầu tiến lên phía trước, đường nhìn đột nhiên đụng phải cái bóng của Tây Sa Thương Hải vẫn yên lặng đi bên người y, Lâm Cửu trong lòng đấu tranh do dự một chút, tuy rằng y ghét người kia, nhưng có lẽ có thể từ miệng Tây Sa Thương Hải moi được vài tin tức gì đó ha.

Đi tới đi lui, Lâm Cửu đột nhiên ngừng lại, Tây Sa Thương Hải theo ở phía sau thấy nam nhân ngừng cũng ngừng lại theo, chỉ thấy Lâm Cửu quay đầu lại nhìn về phía hắn, đôi mắt trong veo đã không còn nửa phần xấu hổ giận dữ ban nãy, tựa như thanh kiếm được rút ra từ trong băng tuyết, đâm nhói vào mắt Tây Sa Thương Hải.

Từng mảnh kí ức vụn vặt, lúc chạm mắt nam nhân trên trán có bạch liên hoa ẩn kín như thủy triều mãnh liệt trào ra, hắn nhớ lại nhiều lắm nhiều lắm, nhiều đến mức khiến hắn có chút không thể thừa thụ, ánh mắt nhìn về phía hắn giờ khắc này quen thuộc như vậy, thanh lương như kiếm, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, phảng phất như vĩnh viễn đều sáng ngời trong trẻo như thế.

Bàn tay dưới trường tụ khe siết chặt, Tây Sa Thương Hải âm thầm cất giấu tâm tình phức tạp trong lòng, vẫn duy trì biểu hiện ra vẻ trấn định, hỏi: “Làm sao vậy?”

Chỉ là bất tri bất giác, trong thanh âm nam nhân đã tăng thêm một phần ôn nhu không dễ phát hiện.

“Người vẫn nhìn ta, không phải là thực sự thích một nam nhân tướng mạo thường thường như vậy thật chứ?” Đôi mắt Lâm Cửu luôn luôn có một loại bản lĩnh đánh lừa người khác, y vốn không phải là một người nội tâm phức tạp, một đôi mắt mát lạnh trong sáng khiến cho người ta bất tri bất giác hãm vào trong đó.

Tây Sa Thương Hải khẽ cong khoe miệng lên, thu hồi lại tâm tình, trên mặt lộ ra biểu tình nghiêm túc chăm chú: “Chẳng phải ta đã nói rồi sao, ta không phải là loại người tục tằng chỉ biết nhìn vẻ bề ngoài, Lục Tiểu Phụng...” Tây Sa Thương Hải lúc này đã không còn xưng “bản vương” nữa, hắn khẽ tiến sát vào Lâm Cửu nói: “Đại ma đầu đó không hợp với ngươi, đi theo bên cạnh hắn người thụ thương sẽ chỉ là ngươi, nhưng với ta sẽ không như thế, ngươi hiểu chưa?”

Không hiểu, Lâm Cửu âm thầm nói một câu trong lòng, nhưng trên mặt lại biểu hiện ra một tia phức tạp, sau đó xoay người tiếp tục đi lên phía trước, Tây Sa Thương Hải cũng nhanh chóng đuổi theo, tựa hồ thấy Lâm Cửu có chút dao động, Tây Sa Thương Hải lập tức nói tiếp: “Ta biết ngươi sẽ không dễ dàng tin tưởng lời ta nói, Lục Tiểu Phụng, ngươi đã từng nghe qua một loại khế ước tên là huyết khế chưa?”

“Huyết khế, dùng huyết lập khế, lấy trời làm chứng, nếu trái với thệ ước, thì sẽ đổ máu mà chết?” Lâm Cửu nhớ lại nội dung cuốn sách đã đọc qua trong thư các của Tiên Hiệp Điện, trong đó có đề cập qua một số lời thề khế ước lấy mệnh để đổi, huyết khế là một trong số đó, lấy huyết lập khế, nếu làm trái với thệ ước, dù ngươi có lên trời hay xuống đất cũng không thể trốn thoát được trừng phạt của cửu thiên.

Trong lòng Lâm Cửu khiếp sợ không nói nên lời, y vốn chỉ cho rằng Tây Sa Thương Hải là loại người bá đạo lại có thân phận cao quý, đối với y chỉ là thấy mới mẻ nên mới thích trêu đùa, nhưng không ngờ Tây Sa Thương Hải cứ nhiên lại chủ động nhắc đến loại huyết khế thệ ước đáng sợ ấy, người nọ bị điên rồi, phát ngốc rồi hay thực sự nhất kiến chung tình với y?

“Ngươi đã biết huyết khế, vậy sẽ không sợ ta trái với thệ ước nữa ha?” Tây Sa Thương Hải đột nhiên nắm lấy tay Lâm Cửu, “Ta thực sự nghiêm túc, thứ Diệt Thiên có thể cho ngươi ta cũng có thể, hắn không hợp với ngươi, Lục Tiểu Phụng, hắn thực sự một điểm cũng không hợp với ngươi, cho dù hiện tại hắn đối tốt với ngươi, thế nhưng sau đó thì sao... tên ma đầu đó tàn nhẫn lãnh khốc, tính cách bất định khó nắm, ngươi có thể khẳng định ngày nào đó hắn sẽ không đột nhiên giết ngươi!?”

Tây Sa Thương Hải thúc bách nói một thôi một hồi khiến Lâm Cửu có chút kinh ngạc, y vội vã lui về phía sau tránh thoát Tây Sa Thương Hải, quay đầu đi nói: “Chuyện sau này ngươi làm sao biết, nói cứ như Diệt

Thiên nhất định sẽ giết ta không bằng, không có bằng chứng, muốn đổ tội cho người khác sợ gì không tìm được lí do, hơn nữa người hiểu rõ hần, hiểu rõ ta được bao nhiêu chứ?”

“Hần...” Lời nói mắc kẹt trong cổ họng, Tây Sa Thương Hải hít một hơi thật sâu, ngăn cản nội tâm thiếu chút nữa đã nói ra, không thể, ít nhất bây giờ cũng chưa thể nói cho Lâm Cửu biết quá nhiều chuyện, nếu như nam nhân này có thể vĩnh viễn không nhớ ra chuyện kiếp trước, vậy sẽ tốt hơn.

Đối với Diệt Thiên, đối với nam nhân đứng trước mặt này, Tây Sa Thương Hải sao lại có thể không hiểu a, chính là bởi vì quá hiểu, hần dường như đã phẳng phát thấy được đời này bị kịch sẽ lại tái diễn.

“Hần làm sao?” Lâm Cửu ép sát hỏi, thần sắc Tây Sa Thương Hải rõ ràng là biết cái gì nhưng lại không muốn nói cho y, Tây Sa Thương Hải càng giấu diếm càng khiến y hiểu kì không thôi.

“Ta đây hỏi người trước, người có biết mục đích của Diệt Thiên là gì không?” Tây Sa Thương Hải hỏi.

“Sao ta phải nói cho người?” Lâm Cửu trầm nghĩ, những người này muốn moi tin từ y, y đâu thể dễ dàng nói ra như vậy chứ, suy nghĩ vừa chuyển, Lâm Cửu hỏi ngược lại: “Vậy mục đích của các người là gì?”

“Mục đích của chúng ta?” Tây Sa Thương Hải cười, nhìn bộ dáng muốn dụ hần nói ra của Lâm Cửu đột nhiên có loại xung động muốn ôm người nọ vào lòng, hần than nhẹ một tiếng, nhìn phía trước nói: “Mục đích của chúng ta và Diệt Thiên như nhau, nói cho người cũng chẳng sao, cho dù bây giờ không nói cho người, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày người biết.”

“Bất luận là chúng ta hay Diệt Thiên, mục đích chỉ có một, đó chính là thống nhất Xích Thổ Đại Địa.” Tây Sa Thương Hải thẳng thắn nói ra, không e dè nói ngay trước mặt Lâm Cửu: “Nghìn năm trước Xích Thổ Đại Địa chiến tranh liên miên, sau mặc dù dần dần phân chia thành ngũ quốc, nhưng vẫn chiến tranh không ngừng, mục đích của chúng ta kì thực chỉ có một, đó chính là chấm dứt chiến tranh thống nhất Xích Thổ Đại Địa.”

“Người là hoàng đế Tây Sa Thương Ưng Quốc, Hoàng Phủ Thiên Niên là hoàng đế Hoàng Phủ Đế Quốc, Hoa Tư không chỉ là Hiền Môn cường môn mà còn là quốc sư Trung Thiên Quốc, những người địa vị cao quý như các người lẽ nào nguyện ý từ bỏ quyền lợi trong tay?” Hoá ra những người này đã sớm biết mục đích của Diệt Thiên, nhưng Lâm Cửu vẫn còn có chút không tin lời Tây Sa Thương Hải nói, Tây Sa Thương Hải bọn họ sao có thể tán thành nguyện ý liên hợp lại, vì sinh mệnh của người trong thiên hạ mà vứt bỏ ngôi vị hoàng đế? Giả như bọn họ thực sự thống nhất Xích Thổ Đại Địa, vậy ai sẽ trở thành đế vương, đến lúc đó chỉ sợ lại bùng nổ một trận chiến hoả phân tranh.

“Quyền lợi...” Tây Sa Thương Hải hít sâu một hơi, hai tay chấp ra sau lưng than thở: “Chỉ là hư danh mà thôi.”

“Nếu Diệt Thiên và các người đều có chung một mục đích, vậy các người vì sao lại muốn đối nghịch với hần?” Nếu lời Tây Sa Thương Hải nói là thực, nếu những người này cũng không quyền lợi hư danh quyền lợi, vậy vì sao hết lần này đến lần khác muốn đẩy Diệt Thiên vào chỗ chết, Lâm Cửu nghĩ mãi mà vẫn không hiểu.

“Vì sao?” Tây Sa Thương Hải bật cười, nhìn Lâm Cửu ôn hòa nói: “Chúng ta thống nhất Xích Thổ Đại Địa vì để thiên hạ bách tính có thể hoà bình an khang, cũng là vì để chúng sinh linh trên Xích Thổ Đại Địa có thể có cuộc sống tốt đẹp, thế nhưng Diệt Thiên thì sao? Người lẽ nào thực sự cho rằng tên ma đầu từ trong cốt tuỷ đã tàn nhẫn lãnh khốc kia cũng sẽ làm như vậy?”

Tây Sa Thương Hải nói khiến Lâm Cửu cảm thấy tức giận, lập tức phản kích: “Người dựa vào cái gì cho rằng lúc Diệt Thiên thống nhất Xích Thổ Đại Địa sẽ gây ra chuyện gì thương thiên hại lí? Chỉ bởi vì hần có một danh hiệu ma đầu? Thực sự nực cười, ta thấy rõ ràng là các người chỉ mượn cớ cho hành vi bản thủ của mình mà thôi!”

“Người vẫn còn che chở hần như thế.” Không nóng không lạnh nói ra một câu, đối với lời phản kích của Lâm Cửu Tây Sa Thương Hải cũng không biểu hiện gì lắm, tiếp tục nói, “Trong lòng của người kì thực cũng có nghi hoặc đi, hình dung người kia theo như lời ta nói có thành sự thật hay không, mặc dù người tin tưởng hần như vậy, nhưng vẫn không bỏ được sầu lo trong lòng.”

Nhàn nhạt lưu lại một câu, Tây Sa Thương Hải không cùng Lâm Cửu tranh luận nữa.

Nghi hoặc... đích thực là có, nhưng Lâm Cửu mới không tin bất luận cái gì Tây Sa Thương Hải nói, người này chỉ muốn li gián y và Diệt Thiên, Diệt Thiên sẽ làm ra chuyện sai gì? Lâm Cửu thực sự không nghĩ ra được, huống chi Diệt Thiên cũng từng nói cho y năm đó vì sao hắn nhập ma, lại làm sao mà có ý nghĩ thống nhất thiên hạ trong đầu.

Ma đầu kia chỉ là nhìn cảnh sinh linh tàn sát lẫn nhau mà thấy đau lòng với sự bất lực của chính mình, Diệt Thiên chỉ là muốn để cho muôn dân thiên hạ chấm dứt chiến tranh tàn sát mới muốn thống nhất Xích Thổ Đại Địa, trong lòng nghĩ cách, Diệt Thiên cam nguyện nhập ma, tu luyện đến chí cực ma, lấy vũ lực, lấy mưu kế từng bước một lập kế hoạch thống nhất Xích Thổ Đại Địa.

Mẫu thuẫn đau khổ trong lòng Diệt Thiên, những người này sao có thể thấu hiểu, chỉ bởi vì Diệt Thiên là ma đầu nên sẽ phải làm ra chuyện xấu thì có phần quá mức vô đoán.

Lâm Cửu không tin lời Tây Sa Thương Hải, Diệt Thiên đã từng đáp ứng với y, sau khi thống nhất Xích Thổ Đại Địa Diệt Thiên sẽ giao đất nước cho người thích hợp, còn bọn họ sẽ ẩn cư hậu thế, du ngoạn giang hồ, tiêu dao thiên địa.

132. Chương 132 - Cửu Thiên Phượng Hoàng

“Người cũng chú ý tới liên hoa ấn trên trán Lục Tiểu Phụng sao?” Đi phía sau cách Tây Sa Thương Hải và Lâm Cửu một đoạn không xa, Hoa Tư thần nhiên mở miệng, nhẹ giọng than thở, “Ha ha, hoá ra trước kia người và y đã gặp mặt, đây cũng coi như là một loại duyên phận ha.”

Khé nhúu nhúu mày, Hoàng Phủ Thiên Niên dường như không giải thích được vì sao Hoa Tư lại muốn nói với hắn mấy chuyện này, suy nghĩ tỷ mỉ, hắn cũng bắt được một vài đầu mối: “Tình cờ gặp qua một lần, chẳng qua lúc đó vẫn chưa quá chú ý tới tuyết sắc liên hoa ấn trên trán y, y cũng giống chúng ta sao?”

Hoa Tư gật đầu, thấy thần sắc Hoàng Phủ Thiên Niên vẫn bình tĩnh, trong lòng cười cười, thầm nghĩ: “Tính cách của Hoàng Phủ Thiên Niên và Tây Sa Thương Hải quả là tương phản, Hoàng Phủ Thiên Niên lúc này còn chưa hoàn toàn khôi phục lại ký ức kiếp trước, mà bọn họ cũng chưa từng nói qua với Hoàng Phủ Thiên Niên về chuyện của Chí Thiện Bạch Liên, cũng khó trách trước đây lúc hắn nhìn thấy Lục Tiểu Phụng thì cũng chưa thấy vướng bận trong lòng lắm.”

Người lấy liên hoa trang trí trên trán trong thiên hạ không hề ít, Hoa Tư cũng gặp qua nhiều, nếu như không phải lần này thấy Lâm Cửu và Diệt Thiên đi cùng nhau, chỉ sợ ngày thường có thấy liên hoa ấn nhạ màu trên trán y bọn họ cũng không quá để ý xem xét xem liên hoa ấn đó có phải giống bọn họ như đúc hay không.

Suy cho cùng... bọn họ vẫn luôn nghĩ Chí Thiện Bạch Liên vốn không nên xuất hiện ở thế giới này.

Vì sao linh hồn Bạch Liên nghìn năm trước bị bọn họ hợp lực đưa vào thế giới khác lại quay trở về, trong đó đến tận cùng là đã phát sinh chuyện gì, là do ông trời an bài, vòng tuần hoàn của số phận, để bọn họ lại một lần nữa chứng kiến bi kịch ngàn năm trước, hay là cho dù đang ở thế giới khác, sau khi cảm giác được một chút tàn hồn liên tử hoá thân của U Minh Hắc Liên đã thành người, Chí Thiện Bạch Liên vẫn như cũ không thể yên lòng, vẫn như cũ phải trở về cái thế giới tràn ngập phân tranh này.

Đột nhiên, Hoa Tư cũng có chút hoang mang, liệu tất cả việc bọn họ muốn làm hôm nay có phải thực sự chính xác hay không?

“Từ tình huống hiện nay xem ra, Lục Tiểu Phụng có khả năng rất lớn chính là một trong số chúng ta.” Dừng quạt nhẹ nhàng gõ gõ cái trán, Hoa Tư có chút cảm khái nói, “Người nhất định là thấy khó hiểu, vì sao tới bây giờ ta chưa từng đề cập về người này với người ha?”

Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn Lâm Cửu đi phía xa xa, thần nhiên nói: “Y là ai?”

“Chí Thiện Bạch Liên.” Hoa Tư nói: “Đợi người dần dần khôi phục lại kí ức kiếp trước, những chuyện liên quan đến y người đương nhiên sẽ tự nhớ lại, lúc này ta cũng sẽ không nhiều lời nữa, ta chỉ có thể nói, mặc kệ hành động lần này của ba người chúng ta thành công hay thất bại, nhưng tuyệt đối không thể để Lục Tiểu Phụng quay trở lại bên cạnh Diệt Thiên.”

Hoàng Phủ Thiên Niên gật đầu không nói tiếp, Hoa Tư hiểu kì cười hỏi: “Ta còn tưởng người sẽ có thêm một vài biểu hiện, không tò mò về quá khứ của Lục Tiểu Phụng và chúng ta?”

Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn vào mắt Hoa Tư, nói: “Như người nói, đợi khi khôi phục lại kí ức kiếp trước thì tự nhiên sẽ minh bạch tất cả, người hình như nghĩ ta không nên lãnh đạm như vậy?”

Hoa Tư cười cười nhìn Lâm Cửu nói: “Hiện giờ kí ức càng ngày càng rõ ràng, ta cũng thường xuyên hồi tưởng lại tình cảnh chúng ta ở cùng nhau ngàn năm trước, lúc đó, trong số tất cả mọi người người và Chí Thiện Bạch Liên quan hệ tốt nhất ha...”

Nhìn bóng lưng Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Niên trầm mặc không nói, chẳng biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

...

...

Con đường càng đi càng rộng, sơn động hắc ám vừa đi không còn gặp lại, hiện tại Lâm Cửu rốt cục đã xác định bọn họ lúc này đang ở trong lòng một ngọn núi lửa, sau khi gặp một đồng lại một đồng quái vật kì quái, đi thêm một đoạn đường nữa, bọn họ cách đích đến càng ngày càng gần, gần đến mức khiến Lâm Cửu cảm giác được một luồng hơi nóng phả vào mặt.

Bởi vì trên người có kim lân phiền nên Lâm Cửu cũng không cảm thấy cái nóng này quá khó chịu, càng không có cách nào nhận biết nhiệt độ trong động cao bao nhiêu, thế nhưng nơi này là trong lòng núi lửa, tuyệt đối sẽ không thể mát mẻ được, Lâm Cửu quan sát mấy người bên cạnh, phát hiện những người này cũng có một quang sáng màu vàng nhàn nhạt, nói vậy chắc hẳn trên người cũng mang theo kim lân phiền như y.

“Lập tức sẽ đến chỗ của phượng hoàng rồi, đến lúc đó người cũng đừng làm ra chuyện ngốc nghếch gì.” Thấy Lâm Cửu hết nhìn đông lại nhìn tây, Hoa Tư đi tới bên cạnh y vừa cười vừa nói, “Lục Tiểu Phụng, ta hiện tại có thể giải khai công lực của người, nhưng người phải đáp ứng ta không được tham gia vào trận tranh đấu của mấy người chúng ta.”

“Người lại có lòng tốt như vậy sao?” Lâm Cửu hỏi.

“Ta vẫn đều là người tốt a, Lục tiên nhân nhất định là có hiểu nhầm gì với ta.” Lấy quạt che miệng cười, Hoa Tư đột nhiên đưa tay nhanh chóng điểm vài cái trên người Lâm Cửu, Lâm Cửu lập tức cảm thấy chân khí trong cơ thể tràn đầy, kinh mạch lúc trước bị tắc nghẽn lúc này cũng thông thuận vô cùng, y đã khôi phục công lực rồi.

Không nghĩ tới Hoa Tư nói khôi phục lại công lực cho y liền thực sự khôi phục, Lâm Cửu khẽ hít một hơi điều tức chân khí đang chạy nhảy trong thân thể, khó hiểu nhìn Hoa Tư, nói: “Ta còn chưa đáp ứng yêu cầu của người.”

“Ta biết người sẽ tuân thủ.” Mỉm cười, Hoa Tư nghiêm túc nói: “Đến lúc đó nếu như xảy ra chuyện gì vượt ngoài tầm kiểm soát, dựa vào công lực lúc này của người muốn thoát đi hẳn là không có vấn đề, nếu như có thể, người tự mình rời đi ha.”

Những người này cư nhiên còn lo lắng cho sinh tử của y, Lâm Cửu nhất thời không biết phải nói gì, nói cảm ơn? Nhưng những người này một lát nữa sẽ đối phó Diệt Thiên a, huống chi hiện tại y chính là “tù nhân” trong tay đám người Hoa Tư.

Lúc này Hoa Tư lại bổ sung thêm một câu: “Nếu như người bằng lòng tin tưởng lời ta, sau ngày hôm nay ba người chúng ta có lẽ có thể đưa người trở về... trở về tiên giới vô ưu vô lự của người.”

Lâm Cửu sửng sốt, không rõ lời này của Hoa Tư là có ý tứ gì, sự tình phức tạp dường như đã vượt quá sức tưởng tượng lúc đầu của Lâm Cửu, mà chuyến hành trình tâm phượng của bọn họ lúc này đây, cũng không

đơn giản dễ dàng như y nghĩ, mấy mối quan hệ phức tạp trong đó, y không thể lí giải, mà cũng không có cách nào lí giải.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng y đối với bọn Hoàng Phủ Thiên Niên tuyệt không có oán hận quá lớn gì, thậm chí thì thoảng còn cảm thấy ở chung với bọn họ có chút hoà hợp, đương nhiên đây là không tính sự trêu chọc của Tây Sa Thương Hải với y, y cũng không mong muốn những người này chết, nhưng đồng dạng, y càng không hi vọng những người này sẽ giết Diệt Thiên.

Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước bọn họ không nên đi tìm phượng hoàng dẫn gì đó, thật là nhiều chuyện phiền toái mà.

Ngay lúc Lâm Cửu còn đang cúi đầu với mở tâm sự chông chênh, một đạo hoả quang cường liệt đột nhiên ùn ùn kéo đến ngay trước mặt, tất cả mọi người đều ngừng lại, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn qua, bọn họ đã tới lòng núi lửa, hết thấy cùng với tưởng tượng của y không khác biệt lắm, từ chỗ bọn họ đứng nhìn lên trên tựa như một đỉnh núi dựng đứng, chỉ là phía trên bị một tầng hoả quang cực nóng che phủ.

P phía trên không biết là vật hoả quang gì, phía dưới chính là nham thạch chảy cuộn cuộn, nham thạch màu lửa đỏ trút đầy trong lòng tuyết sơn, mà bọn Lâm Cửu lại bị vây trong những lớp dung nham kì quái, tiếp tục đi lên phía trước hơn mười bước nữa hẳn là sẽ rơi vào trong nham thạch nóng chảy đi.

Mà kì diệu chính là ngọn hoả diễm giống như một con phượng hoàng ngay chính giữa dòng dung nham này, Lâm Cửu cũng không biết ngọn hoả diễm to lớn giống như phượng hoàng kia có đúng là của con chim thần phượng hoàng trong truyền thuyết hay không, nhưng nếu chỉ nhìn hình dạng thì đích xác nó rất giống phượng hoàng, cái đuôi phượng hoả diễm tán khắp bốn phía nối liền với dung nham trong núi lửa, mà quanh miệng con thần điêu lại phun ra hoả quang cực nóng, thoát nhìn giống như phượng hoàng lấy dung nham để dựng dựng sinh mệnh, như đang tự thiêu chính mình, ngăn trở bầu trời, lại phong ấn lòng đất.

Dung nham trải rộng dưới lòng đất lẽ nào còn ẩn giấu quái vật gì? Trong lòng Lâm Cửu hoang mang.

“Đây là phượng hoàng sao?” Cho dù bọn họ cách xa như vậy, trên người còn mang kim lân phiến, nhưng Lâm Cửu vẫn có thể cảm thấy làn da mình như đang bị hoả diễm nướng đốt, cảm giác cực nóng mà lại tràn đầy nguy hiểm, cùng với một loại một loại cảm giác quen thuộc kì dị, thật giống như... thật giống như y đã từng gặp qua con phượng hoàng đang ngủ say này.

“Phượng hoàng đã ngủ say ngàn năm, rốt cục cũng nên thức tỉnh rồi.” Từ xa xa nhìn phượng hoàng hoả diễm thiêu đốt cả ngàn năm, Tây Sa Thương Hải nhẹ nhàng chuyển rời tầm mắt sang phía người vẫn đang chăm chú ngắm nhìn phượng hoàng lửa, thấy trong ánh mắt nóng rực của nam nhân toát ra chút hoài nghi, hẳn đã hoàn toàn tin tưởng người này chính là Chí Thiện Bạch Liên.

Nghìn năm trước, Chí Thiện Bạch Liên khổng chế Cửu Thiên Phượng Hoàng, chính ngay ở đây tự tay đánh U Minh Hắc Liên vào địa ngục, cũng là ở đây tự tay kết thúc sinh mệnh của mình.

Sau đó Cửu Thiên Phượng Hoàng lấy lửa của bản thân làm hoả phong ấn địa ngục phòng ngừa U Minh Hắc Liên trở về nhân thế, nghìn năm qua, Cửu Thiên Phượng Hoàng có lẽ luôn ở nơi này để chờ đợi chủ nhân trở về...

Hôm nay liên tử còn sót lại trên nhân thể của U Minh Hắc Liên lần thứ hai hoá thành người quay về, nếu một ngày để Diệt Thiên mang phượng hoàng dẫn đi, cũng có nghĩa là hoả phượng hoàng đã vô pháp ngăn chặn linh hồn U Minh Hắc Liên dưới địa ngục, lấy sức mạnh đã khôi phục của ba người bọn họ lúc này mà nói, đối phó với một tàn hồn của U Minh Hắc Liên cũng không phải là vấn đề khó khăn gì.

Vô luận như thế nào, cũng không thể để U Minh Hắc Liên trở lại nhân gian.

“Ngủ say ngàn năm...” Thì thảo tự nói, trong lòng Lâm Cửu phát trường khó hiểu, cũng không hiểu vì sao lại thấy có chút chua xót, có chút khó chịu, cũng lại có chút vui sướng, những tâm tình này đan xen vào nhau, càng lúc càng khiến Lâm Cửu hoang mang khó hiểu, càng ngày càng khiến y hoài nghi phượng hoàng lẽ nào có quan hệ gì với y, có liên hệ gì với Diệt Thiên sao?

133. Chương 133 - Ma Đầu

“Có phải cảm thấy hơi quen thuộc không?” Hoa Tư đã đứng bên cạnh Lâm Cửu từ bao giờ, “Cửu Thiên Phượng Hoàng vốn nên thuộc về ngươi, chỉ là lúc này chưa thể trả lại cho ngươi được.”

“Vốn nên thuộc về ta? Lời của ngươi ta nghe không hiểu.” Lâm Cửu khó hiểu hỏi lại, “Sao ta lại cứ cảm thấy người dường như biết rất nhiều chuyện, Hoa Tư, ngươi hãy nói thật cho ta biết đi, các người đến đây không phải là vì phượng hoàng dẫn, đúng không? Nếu không phải vì phượng hoàng dẫn, vậy các người là vì cái gì mà đến, muốn liên thủ chôn vùi Diệt Thiên tại đây, đúng không?”

Cả quãng đường đi, Lâm Cửu tuy rằng vẫn luôn bị bụng tai bịt mắt, nhưng thông minh như y, chỉ cần đem tất cả sự tình từng cái từng cái phân tích rõ ràng, sẽ không khó phát hiện mục đích của những người này kì thực không phải phượng hoàng dẫn, vậy ngoại trừ phượng hoàng dẫn ra, bọn họ tới nơi này là vì cái gì?

“Mục đích của chúng ta là gì, không lâu sau ngươi sẽ biết.” Tây Sa Thương Hải diện vô biểu tình đi tới, trực tiếp đi đến phía sau Lâm Cửu nhanh chóng điểm huyết đạo của y, Lâm Cửu nhất thời cảm thấy toàn thân vô lực xụi lơ muốn ngã xuống, Tây Sa Thương Hải lập tức vươn tay ôm lấy y.

“Các người đây là có ý gì, nếu muốn chế trụ ta, thì vừa rồi cần gì phải giả mù sa mưa giải công lực cho ta?” Toàn thân không dùng được chút khí lực nào, Lâm Cửu tức giận nói.

“Thương Hải, ngươi đây là?” Hoa Tư cũng không rõ Tây Sa Thương Hải đang làm cái gì.

Tây Sa Thương Hải ôm Lâm Cửu để sang một bên, quay đầu lại vừa cười vừa nói với Hoa Tư: “Có câu giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, lẽ nào ngươi mong đợi y thực sự sẽ chạy trốn bỏ mặc đại ma đầu ở lại chịu chết?”

Đi tới bên cạnh Hoa Tư, Tây Sa Thương Hải nhỏ giọng nói: “Yên tâm đi, tuy rằng y chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng dù sao cũng là Chí Thiện Bạch Liên, phượng hoàng hoá diễm có thể thiêu cháy sạch sẽ tất cả mọi người chúng ta nhưng tuyệt đối sẽ không gây thương tổn đến y, đến lúc cần ta sẽ nghĩ cách để y rời đi, nhưng nếu như cứ để y bảo trì công lực đứng một bên, chỉ sợ đến lúc đó y sẽ chen một chân vào, đừng quên, trước khi phát sinh chuyện này, Chí Thiện Bạch Liên với U Minh Hắc Liên năm đó là bộ dáng gì, ngươi ta chính là rất rõ ràng nhất, giống như Lục Tiểu Phụng hiện tại tuyệt đối sẽ không vứt bỏ Diệt Thiên.”

Hoa Tư nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Cũng là người tương đối hiểu y.”

Tây Sa Thương Hải cười khổ, mắt nhìn Lâm Cửu cách đó không xa, nói: “Còn may tàn hồn của U Minh Hắc Liên vẫn chưa khôi phục kí ức, chỉ là có ý thức muốn đoạt được phượng hoàng dẫn, cũng không biết ý nghĩa tồn tại thực sự của nó, bằng không hẳn cũng sẽ không đã sớm đến chỗ này nhưng vẫn chưa đụng vào phượng hoàng, mà chờ chúng ta tới.”

May mắn, bởi vì liên hồn của Diệt Thiên lúc này có khuyết tổn, còn chưa hoàn toàn khôi phục lại sức mạnh, cũng chưa nhớ ra chuyện kiếp trước, trong đầu chỉ có ý chí U Minh Hắc Liên kiếp trước lưu lại —— giết chết những người không chế rống khác, cướp đoạt phượng hoàng dẫn.

Ngực Tây Sa Thương Hải hơi buồn bực, ý này cho thấy, cho dù Chí Thiện Bạch Liên đã từng thân thủ giết chết U Minh Hắc Liên, trong lòng U Minh Hắc Liên cũng vẫn như cũ không thể buông tha được Chí Thiện Bạch Liên sao, cũng không biết là bởi vì tình yêu không cách nào xóa đi trong tim, hay là bởi vì hận người mình yêu nhất khi đó thân thủ đẩy hẳn vào chỗ chết.

Không nên suy nghĩ nhiều nữa —— Tây Sa Thương Hải khẽ siết chặt bàn tay, hai tay chấp ra phía sau, ngửa đầu la lớn: “Diệt Thiên, nếu đã tới thì cần gì phải trốn trốn tránh tránh như vậy!”

“Ha ha ha...”

Một tiếng cười lạnh trầm thấp vang vọng trong nham động rộng lớn, thanh âm quen thuộc khiến tinh thần Lâm Cửu chấn động, nhưng thân thể tựa trên vách động lại không thể nào phấn khởi nổi, trong lòng nam nhân sôi ruột, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ gầy buông thõng bên mình, ngón tay run rẩy, Lâm Cửu la lớn: “Diệt Thiên, ngươi đi mau, bọn họ đến đây không phải là vì phượng hoàng dẫn, mà là muốn giết ngươi! Đây là một cái bẫy! Đi mau a...”

Tây Sa Thương Hải khẽ cười liếc nhìn sang Hoa Tư đứng bên cạnh, trên mặt hiện ra một bộ “ngươi xem ta nói đúng không a” Hoa Tư cười khổ thở dài, Tây Sa Thương Hải nói thật không sai, Lục Tiểu Phụng này quả nhiên là tâm hướng Diệt Thiên a.

“Giết... ha ha ha!” Trên bãi đá cao cao tràn ngập hắc vụ, ma đầu thân khoác tấm áo choàng đen cùng với Xích Long Nữ bên cạnh xuất hiện phía trên, từ trên cao nhìn xuống đám người Tây Sa Thương Hải, lạnh giọng la lớn: “Vậy ta sẽ đứng ở chỗ này, muốn lấy tính mệnh của ta thì cứ việc đến, chỉ cần —— các người thực sự có được năng lực này!”

Nam nhân dưới tấm áo choàng nhẹ nhàng di chuyển ánh mắt về phía người đang tựa trên vách động – Lâm Cửu, trong đôi mắt băng lãnh dường như lộ ra một tia ôn nhu nhàn nhạt, bắt gặp tầm mắt ma đầu nhìn mình, cứ như được cho uống một viên thuốc an thần vậy, sự căng thẳng bất an trong lòng Lâm Cửu lập tức tiêu tan, đúng vậy, Diệt Thiên không gì là không thể làm được, nên chắc chắn sẽ không thua.

Bọn họ không giết được Diệt Thiên, Diệt Thiên cũng sẽ không chết, Lâm Cửu lặng lẽ cúi đầu nhìn tay mình, bàn tay run rẩy ban nãy đã dần dần có thể nắm lại thành quyền.

“Hừ ——” Thấy Diệt Thiên và Lâm Cửu đắm đuối nhìn nhau, Tây Sa Thương Hải hừ lạnh một tiếng, mũi chân điểm nhẹ, người như con thương ưng bay vọt lên không trung, tuyết ưng đứng trên vai Tây Sa Thương Hải ngửa mặt lên trời hót dài một tiếng, giữa không trung hoá thành một đạo bóng trắng, lượn mấy vòng trên không, nhìn xuống quan sát hồi đại chiến hết sức căng thẳng trong lòng tuyết sơn.

Nhìn Tây Sa Thương Hải bay vọt về hướng mình, Diệt Thiên chỉ cười lạnh một tiếng, ngay lúc Tây Sa Thương Hải đánh về phía Diệt Thiên, một đạo hồng ảnh đột nhiên xông ra chặn Tây Sa Thương Hải lại, hai thân ảnh một xám một đỏ giao chiến với nhau.

Trực tiếp lướt qua Xích Long Nữ và Tây Sa Thương Hải, nhảy vọt đến chỗ Hoa Tư, trong tay phóng ra đoá đoá hắc liên, tựa như địa ngục hàng lâm, vô số cánh sen màu đen như một trận mưa rào trút xuống.

Hoa vũ tuy đẹp, nhưng cũng mang theo sự cay độc muốn mạng người.

“Hoa rơi tự vũ, thật là phong tư mỹ cảnh biết bao, chỉ tiếc đen thui một mảnh thành ra có phần ảm đạm.” Tiếng nói vừa dứt, chiết phiến của Hoa Tư tựa như dòng nước lưu động, thân như giao long, tử y phi dương, chớp mắt đã tử quang lưu chuyển, trên trán chợt hiện một đoá tử liên ẩn, nương theo dáng người vũ động ưu mỹ của nam tử, đạo đạo tử liên giống như hắc liên của Diệt Thiên rơi rụng khắp không trung.

Nhìn qua phảng phất như đang tiến vào luân hồi chuyển thế, thân ở trong một thế giới khác tràn ngập tử quang, chỉ thấy luân hồi tử liên đoá đoá đơm hoa, quang hoa lưu chuyển, lộ ra tia sáng kì dị.

Từng đoá tử liên và hắc liên xô vào nhau giữa không trung, như pháo hoa vỡ bung vang dội trên bầu trời, dưới ánh lửa lại hào nhoáng tựa những vì tinh tú đầy màu sắc rực rỡ, chậm chậm chậm chậm rơi thẳng xuống.

Cánh hoa vỡ vụn như bụi thủy tinh rơi vào dòng dung nham cuộn cuộn, kì lạ chính là khi đụng đến dung nham, chúng lại không hoàn toàn dung nhập vào trong, mà trái lại như đang “đấu” với dung nham, khiến dung nham bắn lên “bang bang”.

“Tốc chiến tốc thắng.” Thấy sự tình có biến hoá, Hoàng Phủ Thiên Niên trầm giọng khẽ quát một tiếng, lập tức gia nhập vào trận chiến giữa Hoa Tư với Diệt Thiên, hai mắt nhắm lại, mở ra, trên trán cũng hiện lên kim sắc liên hoa ẩn nhàn nhạt giống Hoa Tư, ánh sáng vàng nhạt vây quanh thân thể giống như chiến thần từ cửu thiên xuống trần.

Tử liên, kim liên... vì sao trên trán bọn họ cũng có ẩn kí giống mình?

Toàn thân vô lực ngồi ở xa xa quan sát trận chiến, Lâm Cửu nhớ lại đạm sắc liên hoa trên trán mình và mặc sắc liên hoa của Diệt Thiên, nhìn kĩ, ngoại trừ màu sắc ra thì còn lại là giống y đúc như của Hoa Tư và Hoàng Phủ Thiên Niên, tất cả đều là trùng khớp, hay là còn có nguyên nhân gì khác?

Mình rốt cuộc là ai?

Kiếp trước rơi xuống vách núi, tỉnh lại thì đã tới thế giới này, trên trán đột nhiên xuất hiện một đoá đậm sắc liên hoa ẩn kì lạ, đây là ngoài ý muốn, hay là một chuyển xuyên không không tầm thường.

[Ba người chúng ta có lẽ có thể đưa người trở về... trở về tiên giới vô ưu vô lự của người.]

Lời Hoa Tư nói ban nãy đột nhiên xuất hiện trong đầu y, trái tim Lâm Cửu đập nhanh hơn, lẽ nào bọn Hoa Tư biết y vì sao đến thế giới này, cũng biết phương pháp đưa y trở về?

Trở về... trở về đương nhiên là mong ước trước đây của Lâm Cửu, nhưng tới hôm nay, đối mặt với cơ hội có thể trở về, y lại thấy do dự, không, phải nói là y đã không còn một chút do dự.

Y của hôm nay, ý nguyện trở về sớm đã không còn cường liệt như trước nữa, y muốn lưu lại, không phải là bởi vì sự kì diệu của thế giới này, mà là vì một người, bởi vì có Diệt Thiên ở đây.

Liên hoa... liên hoa....

Rốt cuộc ẩn chứa ý nghĩa gì, có quan hệ gì với bọn họ?

“A...” Một tiếng hét thảm của nữ tử cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Cửu, Xích Long Nữ giống như một cánh diều đứt dây rơi xuống, đương nhiên là vì thua dưới tay Tây Sa Thương Hải.

Tầm áo choàng màu tro trên người Tây Sa Thương Hải không biết đã biến đi nơi nào, nam nhân vận trang phục xám sau khi đánh bại Xích Long Nữ trực tiếp xông về phía Diệt Thiên, cho dù cách rất xa, Lâm Cửu vẫn có thể thấy được thanh sắc liên hoa ẩn trên trán Tây Sa Thương Hải.

Căn bản không kịp tự hỏi về liên hoa ẩn màu xanh trên trán hắn, lúc nhìn thấy Tây Sa Thương Hải đánh một chưởng vào lưng Diệt Thiên đang bận triển đấu cùng Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư, Lâm Cửu đã kinh hách tưởng như tim cũng ngừng đập, bọn Tây Sa Thương Hải võ công so với vừa rồi rõ ràng là cao hơn rất nhiều, những người này hoá ra vẫn luôn che giấu thực lực!

134. Chương 134 - Sinh Sinh Tử Tử

“Hoả diễm của phượng hoàng có vẻ đã sắp cạn kiệt, chúng ta phải nhanh chóng thừa dịp phượng hoàng trọng sinh đưa hắn vào địa ngục triệt để phong ấn lại!” Khẽ quát một tiếng, chân khí của Tây Sa Thương Hải bỗng nhiên tăng vọt, quanh thân dần dần bao trùm một làn khói xanh nhàn nhạt, sau cùng hình thành một con thần long màu xanh ngay giữa không trung.

“Xuất ——” Hoàng Phủ Thiên Niên hô, cũng giống Tây Sa Thương Hải quanh thân dần dần quanh quẩn một làn khói màu vàng, làn khói tựa long, kim quang lóng lánh, sau đó hoá thành một con Kim Long uy vũ.

“Thanh Long... Kim Long... ha ha, Hoa Tư người cũng nên gọi Tử Long ra luôn đi ha?”

Mu bàn tay xoa đi vết máu nhàn nhạt bên khoé miệng, quanh thân ma đầu hắc vụ đột nhiên mãnh liệt tuôn trào, Diệt Thiên nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên, cười lạnh: “Phụ thân người năm đó vì người cố ý chết dưới tay ta, Hoàng Phủ Thiên Niên, người đây là tới tìm ta báo thù sao?”

“Giết người, cần gì phải có lí do?” Cười khẩy, Kim Long phía sau Hoàng Phủ Thiên Niên ngửa mặt lên trời hú dài chấn động cả sơn động.

Thanh Long, Tử Long, Kim Long, Hắc Long... tứ long bay lượn trên không, từng đợt long ngâm không dứt vang vọng bên tai, phảng phất như ngay một khắc sau sẽ làm cho tuyết sơn này sụp đổ vậy, nhất là phượng hoàng hoả diễm ở sâu trong lòng núi càng ngày càng cuồng loạn như là bất hoà với những con long này, dung nham cuộn cuộn chảy, hoả quang quanh quẩn trên đỉnh đầu càng ngày càng chói mắt, sáng ngời như thiêu đốt tiêu diệt hết bóng tối và ánh sáng.

Ba đấu một, lúc trước bọn Tây Sa Thương Hải ẩn giấu thực lực đánh lừa, hiện tại Diệt Thiên làm sao có thể chiếm được ưu thế?

Nhìn Diệt Thiên liền tiếp chịu những đòn giáng công của ba người Hoàng Phủ Thiên Niên mà bị rơi xuống hạ phong, Lâm Cửu lo lắng không ngớt, nhưng khổ nỗi năng lực bản thân có hạn, tâm tình cũng giống như phượng hoàng hoả diễm cuộn cuộn không thôi, dần dần cũng không biết do phượng hoàng hoả diễm ảnh hưởng đến y, hay là tâm tình của y ảnh hưởng đến nó, phượng hoàng hoả diễm chợt cháy bùng lên, ngọn lửa ở đầu và đuôi thần điêu đột nhiên kịch liệt phát ra một trận bạch quang nóng rực mà loá mắt.

Bạch quang rền vang nổ bùng trong sơn động, đâm vào mắt không tài nào mở ra nổi.

“Phượng hoàng niết bàn rồi, chúng ta cùng nhau hợp lực đưa tàn hồn của hắc triệt để đánh vào địa ngục!” Nhìn bạch quang lóng lánh xung quanh, Hoa Tư hét lớn.

Nghe xong lời nói của Hoa Tư, Tây Sa Thương Hải và Hoàng Phủ Thiên Niên ngẫm hiểu, ba người tấn công ba phía, từng bước một bức lui Diệt Thiên về phía phượng hoàng hoả diễm, nhiệt độ cực nóng hầu như khiến cho mọi người hít thở không thông.

Phía sau chính là cửu thiên thần hoả có thể thiêu trụi mọi vật, Diệt Thiên cười lạnh, hắc có bao nhiêu thể diện mới có thể khiến cho ba người Hoàng Phủ Thiên Niên, Tây Sa Thương Hải và Hoa Tư liên thủ đối phó hắc, từng bước một bức tiến, từng bước một thiết bẫy rập, từ ẩn giấu thực lực đến cố ý tiết lộ cho hắc tin tức của phượng hoàng, cư nhiên là vì muốn hắc chết.

Hắc tới tột cùng là bị thiên địa bắt dung cỡ nào?

Đến nỗi mà cả sự phụ người đã dưỡng dục hắc lớn lên muốn giết hắc, hôm nay những người này cũng muốn giết hắc, trên đời này liệu có người nào sẽ đối đãi thật tình với hắc hay không?

Có một... cũng chỉ có một...

“Muốn ta chết?” Diệt Thiên ngửa đầu cười to, mái tóc đen dưới tấm áo choàng điên cuồng bay múa, hai mắt như băng, đôi môi như lưỡi dao sắc bén, “Vậy các người hãy theo ta cùng xuống địa ngục đi!”

Hắc vù quanh thân chợt mãnh liệt dâng lên, như ma diễm cắn nuốt vây quanh cả bốn người bọn họ cùng nhau, chết, vậy hãy cùng chết, không lưu lại bất cứ một ai.

Chỉ là có một người... không biết sau đó nam nhân kia có thể giống như trước khóc mãi không ngừng hay không, vào thời khắc cuối cùng trong cuộc đời có thể liếc mắt nhìn người một cái cũng là đủ rồi.

Bọn Hoàng Phủ Thiên Niên tựa hồ cũng không có ý định tránh thoát, cùng nhau xông về phía phượng hoàng hoả diễm, sinh tử có mệnh, luân hồi tái thế, cho dù bọn họ có cùng bị phong ấn tại địa ngục, ít nhất Chí Thiện Bạch Liên còn sống, chỉ cần có một ngày Chí Thiện Bạch Liên khôi phục lại kí ức kiếp trước, thế giới này vẫn còn có thể cứu chữa.

Mang theo những tâm tư bất đồng, bốn người cùng nhau lao xuống phượng hoàng hoả diễm, ngay trong một khắc trước khi hoả quang bao phủ bốn người bọn họ, Lâm Cửu rõ ràng thấy được ánh mắt cuối cùng mà đầu nhìn về phía y, ấm áp, nhưng lại như con dao nhỏ chĩa vào thật sâu trong trái tim y, máu tươi chảy đầm đìa, đau đến thấu tận tâm can!

“Diệt Thiên ——”

Tiếng gọi thê lương chấn động cả sơn động, hoả quang mãnh liệt rung chuyển, nam nhân vốn bị phong bế công lực cư nhiên lại có thể từ mặt đất đứng lên, lão đà lão đảo chạy về phía trước.

Tuyệt ưng kêu dài một tiếng, đột nhiên lao xuống kẹp lấy cổ áo Lâm Cửu, lôi kéo người này lui về phía sau, Lâm Cửu làm sao có thể đồng ý rời đi, cũng không biết khí lực từ đâu tới, dưới tình thế cấp bách đột nhiên thông minh bất ngờ cởi tấm áo khoác bị tuyệt ưng kẹp ra, như con thiêu thân lao đầu vào lửa, liều mạng nhảy vào dòng dung nham cuồng bạo phía dưới...

Ma đầu đó sao có thể để y lại một mình trong thế giới lạ lẫm này?

Đã không có Diệt Thiên, y sống một mình thì còn có ý nghĩa gì? Cho dù con đường phía trước có là dung nham địa ngục, y cũng sẽ không chút do dự, liều mình đuổi theo, thà rằng gặp mặt dưới cửu tuyền, cùng nhau đến chết!

Thân ảnh tuyết trắng rơi vào hoả diễm hùng hực, Xích Long Nữ thụ thương nằm trên mặt đất chứng kiến tất cả nói không thành lời, sao sự tình lại phát triển đến mức này, bọn họ đều chết rồi sao? Chỉ còn lại một mình nàng thôi sao?

Tuy rằng cái chết của Diệt Thiên khiến nàng có chút ngoài ý muốn, nhưng trong lòng cũng không có quá nhiều bi thương, chỉ ít Hoàng Phủ Thiên Niên, Tây Sa Thương Hải và Hoa Tư cũng chết cùng, vậy từ đây trở đi những người lợi hại nhất trong thiên hạ đều đã tiêu thất khỏi thế gian, vậy sau đó chẳng phải là chỉ còn một mình nàng thôi sao?

Hoả quang tràn ngập điên cuồng thiêu đốt bao phủ trên đỉnh đầu dần dần có xu thế lịm tắt, từng tia nắng mặt trời chói lọi xuyên thấu qua quang hoả mờ lung rơi vãi trong sơn động, ấm áp mà bình yên, đến ngay cả phượng hoàng hoả diễm hùng hực bùng cháy, dòng dung nham cuộn cuộn sôi trào cũng dần dần lắng lại, tất cả phẳng phất như đều đã trôi qua, chỉ còn lại ánh rạng đông chứa chan hi vọng.

Khoé miệng khẽ cong lên, đáng tiếc còn chưa chờ Xích Long Nữ kịp cười, giữa thiên địa đột nhiên xảy ra dị biến, trước cơn bão bầu trời luôn bình lặng, giữa một mảnh sáng ngời bình yên ấm áp, trong tuyết sơn lại đột nhiên bùng lên một đạo quang mang chói mắt.

Hoả quang vốn đã sắp tắt giống như nổ tung phát ra bạch quang kịch liệt chói mắt, bách quang bao phủ toàn bộ lòng tuyết sơn, Xích Long Nữ cảnh giác bịt kín hai mắt mình lại, khi cảm giác được bạch quang dần dần trở nên nhu hoà, Xích Long Nữ kì quái mở mắt ra nhưng chỉ thấy được ngọn lửa đỏ rực bị bạch quang quanh bao quanh.

Bên tai —— bỗng vang lên tiếng chim hót du dương nhưng lại khiến người ta thấy run sợ.

“Cheng cheng cheng ——”

Tiếng kêu của phượng hoàng vạng vọng chín tầng trời, hoả quang lượn lờ trên đỉnh đầu chợt biến mất, ánh mặt trời xán lạn chiếu rọi khắp mọi nơi, bên trong ngọn hoả diễm cực nóng, Cửu Thiên Phượng Hoàng dục hoả trùng sinh.

“Cheng cheng cheng ——”

Phượng hoàng kêu một tiếng lại một tiếng, đến tận khi tuyết sơn lung lay sắp đổ, Xích Long Nữ trừng lớn hai mắt nhìn mọi thứ dần dần rõ ràng phía trước, thần diệu toàn thân được bao bọc bởi hoả diễm nóng rực, đôi cánh to lớn vỡ phành phạch giống như vừa bay lên từ biển lửa của địa ngục, cùng lúc đó, những người vừa biến mất lại đột nhiên xuất hiện.

Những ánh sáng rực rỡ màu sắc cũng từ biển lửa bay vọt lên theo thần diệu phượng hoàng, tập trung nhìn vào, đó chính là Hoàng Phủ Thiên Niên, Tây Sa Thương Hải và Hoa Tư, mà Diệt Thiên và Lâm Cửu tiêu thất lúc trước cư nhiên lại ở trên thân Cửu Thiên Phượng Hoàng, một thân bạch y hoàn hảo không tổn hao gì, tình hình Lâm Cửu không có chút nào giống như bị hoả diễm nướng chín, nam nhân gần như là một tay điều khiển phượng hoàng, tay kia gắt gao ôm chặt lấy ma đầu tựa hồ đã rơi vào hôn mê.

“Phốc ——”

Hoa Tư vừa đặt chân xuống đất đã phun ra một ngụm máu, vội vã hô: “Phong ấn đã được giải trừ, nhanh bắt lấy hồn phách của Diệt Thiên, không thể để hãn tộc lại!”

Hoàng Phủ Thiên Niên và Tây Sa Thương Hải tựa hồ cũng bị thương, chỉ là thương thế không nặng như Hoa Tư, nghe xong Hoa Tư nói, Tây Sa Thương Hải và Hoàng Phủ Thiên Niên đồng thời nhảy lên, giống như mũi tên phóng về phía biển lửa phượng hoàng vừa rời đi, nhìn kĩ, bên trong biển lửa dĩ nhiên còn có một bức đồ hình phức tạp kì quái, từng luồng hắc khí đang điên cuồng từ bên trong trào ra.

Tay bưng ngực, Hoa Tư khẽ cắn răng, mũi chân điểm nhẹ đột nhiên phi về phía Lâm Cửu, đúng lúc đó, trên bầu trời bất ngờ xuất hiện một điểm đen, một thân ảnh cường tráng bỗng nhiên từ sơn khẩu rơi xuống, nhanh như chớp chặn Hoa Tư lại, cái đuôi thú thật dài giống như chiếc roi quất về phía Hoa Tư, một công một cản, sau một chiêu giao thủ hai người nhanh chóng tách ra.

Nhìn kĩ, ngăn trở Hoa Tư chính là một nam tử mắt đỏ có lỗ tai của dã thú và chiếc đuôi của báo đen, hai móng vuốt như lưỡi dao, nam tử giống dã thú ngửa đầu hú dài một tiếng, chấn động cả tuyết sơn.

Tựa hồ không muốn dây dưa cùng đám người Hoa Tư, nam tử giống dã thú cuộn thân thể thoăn thoắt phi về phía Lâm Cửu, một tay ôm lấy Lâm Cửu liêu xiêu sắp đổ, nhẹ giọng nói: “Đi!”

“Là người...” Tựa vào lòng nam tử, Lâm Cửu phát hiện người này cư nhiên lại là người mà y đã từng gặp qua trong mộng.

“Chờ một chút ta ——” Ra sức nhảy lên phía trên, Xích Long Nữ vội vàng vàng đuổi theo hai người, nam tử như dã thú chỉ khe liếc mắt nhìn nữ nhân vẫn chưa nói gì.

Phượng hoàng hót vang, hoả quang giống như một đạo ánh sáng lộng lẫy nhanh chóng rời khỏi tuyết sơn.

135. Chương 135 - Vĩnh Thế Trầm Miên

Y chỉ nhớ y đã nhảy xuống trầm mình trong biển lửa mịt mù, vốn tưởng rằng sẽ phải chịu đau đớn bị hoá diêm thiêu đốt, nhưng không, nó giống như là nhảy vào lòng đại dương ấm áp phiêu phiêu...

Tiềm thức phải tìm kiếm một điểm đen bị thế gian ruồng bỏ trong biển lửa, có thể chỉ mới qua một giây đồng hồ, cũng có thể đã dài rông rã một nghìn năm, cuối cùng cũng để y tìm được mảnh băng lãnh chỉ thuộc về mình, gắt gao ôm vào lòng không muốn lại buông ra.

Lâm Cửu không còn nhớ rõ phượng hoàng dực hoả trùng sinh thế nào, lại như thế nào thành toạ kị của y, chỉ là trong nháy mắt, y đột nhiên cảm giác như phảng phất nghe thấy tiếng hót vang của phượng hoàng, giống như cánh tay đôi chân y có thể tùy tâm sở dục mà khống chế, y chỉ nghĩ trong đầu, Cửu Thiên Phượng Hoàng lại thực sự nghe lời phi lên...

Mang theo bọn họ cùng nhau rời khỏi tuyết sơn.

Trong đầu vẫn luôn hiện lên tràng cảnh xảy ra trong tuyết sơn, lúc Diệt Thiên và bọn Hoàng Phủ Thiên Niên cùng nhau tiêu thất trong biển lửa, y thực sự mơ hồ rồi, tâm đau nhức đến chết lặng, sợ hãi bị thương, tựa như con dao nhỏ từng dao từng dao cứa vào trái tim y vậy.

“Diệt Thiên ——” Choàng tỉnh, Lâm Cửu hoảng hồn chưa thể bình tĩnh lại từng ngum từng ngum thở dốc, tay bưng lấy trái tim đang đập kịch liệt trong lồng ngực, nam nhân nhìn tấm chăn đắp trên người mình thất thần trong chớp mắt, y đang ở đâu, tất cả mọi chuyện phát sinh trong tuyết sơn đến tột cùng là mộng hay thực?

Nghiêng đầu nhìn bốn phía, Lâm Cửu lúc này đang ở trong một căn phòng đẹp đẽ thoải mái ấm áp, chỗ nào cũng toả ra khí tức hoa quý cùng phong cách cổ xưa, chỉ là nơi này thật xa lạ, không nhìn thấy một vật gì quen thuộc.

Nam nhân ngồi dậy, vùi mặt vào hai lòng bàn tay ổn định lại hô hấp đang kịch liệt hỗn loạn của mình, cũng để đầu óc y thanh tỉnh một chút, những chuyện đó là thực, mọi chuyện xảy ra trong tuyết sơn đều là thực, y và Diệt Thiên cùng đi Băng Nguyên Cực Bắc tìm kiếm phượng hoàng, cuối cùng lại rơi vào tròng của bọn Hoàng Phủ Thiên Niên.

Sau đó bọn họ đều rơi xuống biển lửa cuộn cuộn sôi trào, kí ức tiếp sau, Lâm Cửu cũng không biết là thật hay giả, có thể tất cả chỉ là y huyền tưởng, nhưng hiện tại y đang ở đâu a? Không phải là cũng giống lần trước tìm được đường sống trong chỗ chết mà xuyên qua chứ?

Diệt Thiên... Diệt Thiên ở đâu, hần ở đâu?!

“Mình phải đi tìm hần...” Thanh âm khàn khàn thì thảo tự nói, Lâm Cửu bỗng nhiên ngẩng đầu, lúc định bước xuống giường thì một nam tử trẻ tuổi trên mặt có thú văn kì quái đột nhiên nhảy vào tầm mắt y, không có tiếng thét, cũng không hoảng sợ, Lâm Cửu chỉ ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên, hai mắt mở to nhìn nam tử phía trước.

“Ta đây là đang ở trong mộng?” Nói xong, Lâm Cửu vươn tay đặt lên mặt nam tử, từ đầu ngón tay truyền đến nhiệt độ so với người thường thì ấm hơn một chút, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua thú văn kì dị trên mặt nam tử, Lâm Cửu gật đầu, thì thào nói, “Ta nhất định là đã quay về thời hiện đại rồi, đồng chí, hình xăm trên mặt người không tồi nha, biết chỗ nào gần đây có vách núi không?”

“Người điên rồi?” Đôi mắt thú màu đỏ tươi híp híp lại, nam tử kéo bàn tay Lâm Cửu đặt trên mặt mình ra, hai tay trực tiếp xoa xoa lên má Lâm Cửu, giống như đang nhào bột vậy nắn nắn bóp bóp, vừa vờn vờn vừa lầm bầm nói, “Tĩnh chưa, tĩnh chưa, chưa tĩnh cũng mau tĩnh lại!”

“Đau quá ——” Đẩy nam tử ra, Lâm Cửu vẽ mặt đau khổ nhẹ nhàng xoa xoa bên má bị nam tử day đến đỏ bừng, lầm bầm: “Đều là đồ dùng thời cổ đại, xem ra ta còn chưa quay về hiện đại.” Nói xong Lâm Cửu lại nhìn nam tử đứng bên cạnh, “Ta nhớ kỹ người, người đã từng xuất hiện trong mộng của ta, người còn là người cứu ta trong tuyết sơn.”

“Cái gì mà người người người...” Nam tử ngồi lên giường, đôi tai thú mềm mại trên đỉnh đầu giật giật, thấp giọng nói: “Bản vương là vua của vạn thú.”

“Tên đâu?” Lâm Cửu hỏi.

Nam tử lườm Lâm Cửu, bực bội nói: “Bản vương là Thú Vương.”

“Vậy là không có tên rồi.” Lâm Cửu nhìn lại nhìn đôi tai mao nhung mềm mại của nam tử, nói, “Người rất giống một con sủng vật của ta, nó gọi là Tiểu thối miêu, đáng tiếc con thối miêu đó đã đi tìm mẫu miêu sinh hài tử rồi, tuy rằng nó lúc nào cũng chường cái mặt thối thối ngạo mạn, nhưng mà ta vẫn rất nhớ nó, ta còn nghĩ cho nó một cái tên.”

“Tên là gì?” Nam tử trộm nhìn Lâm Cửu, thầm nghĩ: cái gì mà kêu thối miêu mặt ngạo mạn, cái tên đại ma đầu kia mới là cái mặt lúc nào cũng lạnh tanh ngạo mạn!

Lâm Cửu nhìn nam tử, từng câu từng chữ, nghiêm túc nói: “Tiểu Hắc.”

Khoé miệng nam tử giật giật, thực sự là một cái tên tầm thường, quê mùa, lại rất phổ thông!

“Đùa người thôi, ha ha...” Thấy cái mặt nam tử dần thối ra, Lâm Cửu càng nghĩ người này rất giống con miêu đó, “Kì thực là kêu Mặc Viêm, có phải là quá văn vẻ không, dù sao cũng chỉ là một con mèo thôi a.”

“Mặc Viêm...” Miệng lầm nhảm lại hai chữ này, trong mắt nam tử xuất hiện một tiểu ý nhàn nhạt, hai chữ này giống như chú ngữ in sâu vào trong lòng hắn, “Mặc Viêm, sau này gọi là Mặc Viêm được rồi.”

“Uy, phạm nhân, bản vương sau này gọi ——” Thanh âm ngừng lại, Mặc Viêm đột nhiên cảm thấy một người tựa vào người hắn, “Lâm Cửu?” Nam nhân đó cư nhiên lại hôn mê bất tỉnh.

Cẩn thận đặt nam nhân lên giường, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên, Mặc Viêm nhìn nam nhân hôn mê bất tỉnh nhỏ hạ giọng nói: “Bản vương... ta chính là Tiểu thối miêu a, Tiểu thối miêu đã trở về, phạm nhân ngu xuẩn nhà ngươi, vì một tên ma đầu có đáng như thế không? Ngay cả lúc vừa tỉnh lại câu nói đầu tiên cũng là gọi tên của hắn.”

Ánh mắt chạm đến liên hoa ấn nhạt màu trên trán nam nhân, Mặc Viêm khẽ nhíu nhíu mày, lầm bầm: “Cảm tình của con người đến tột cùng là như thế nào, rõ ràng phải trải qua thống khổ, rõ ràng phải đấu tranh trong chốn hồng trần, vậy vì sao ai ai cũng đều muốn thành người, Lâm Cửu người là người sao? Nếu như không phải con người, vậy vì sao người lại gốc ghéech như thế... gốc ghéech của người, đều nhanh lây nhiễm sang ta rồi a.”

“Cứ an tâm nghỉ ngơi đi, có ta ở đây, ai cũng không thể thương tổn được tên ngu ngốc nhà ngươi.” Ngón tay nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc rối tung của nam nhân, Mặc Viêm ôn nhu nói.

Từ đôi má, ngón tay nhẹ nhàng trượt xuống cằm cổ, nhìn thùy nham của người này, Mặc Viêm cúi đầu, ngay lúc sắp chạm đến cái trán Lâm Cửu lại cấp tốc thối lui, trầm mặc không nói vội vã xoay người rời khỏi gian phòng.

Vừa ra khỏi phòng, gương mặt thối thối của Mặc Viêm lại thấy một nữ nhân mặc áo đen thủ sẵn ngoài cửa, thấy Mặc Viêm, nữ tử cười quyền rũ nói: “Thú Vương...”

“Cười cái gì mà cười, xú nữ nhân nhà ngươi đứng đây làm gì, tránh sang một bên cho bản vương đi!” Lạnh lùng nhìn hắc y nữ tử, Thù Vương không chút khách khí mở miệng nói, “Sau này ngoại trừ bản vương ra ai cũng không được phép tới gần căn phòng này, tới một người bản vương lập tức giết một người, cút!”

Trên mặt có chút không nén được giận, hắc quả phụ nghĩ thầm, thú vật chính là thú vật, căn bản không thể câu thông, nữ tử thu liễm lại một chút, nói: “Thù Vương, thế nhưng Ma tôn cũng ở bên trong a, không biết Ma tôn đã tỉnh chưa?”

“Bản vương bảo ngươi cút ngươi không nghe thấy sao?” Thù Vương hừ lạnh một tiếng, nói, “Đừng tưởng rằng bản vương không biết cái tên tử nhân bất nam bất nữ kia nhà ngươi đang có chủ ý gì, hãy về mà nói với ả ta, tốt nhất là nên an phận một chút, nếu không bản vương sẽ khiến cho Bắc Quốc của ả trong khoảnh khắc không còn sót lại thứ gì!”

Lại hừ lạnh một tiếng, lời đe dọa lập tức khiến hắc quả phụ phải lui ra.

Những phạm nhân ngu xuẩn này, bản vương hôm nay không còn là con Tiểu thối miêu có thể dễ dàng bị khi dễ như vậy, Thù Vương đi đi lại lại bên ngoài, cuối cùng vẫn là quay trở lại phòng, chỉ là lúc này không phải đi đến bên giường Lâm Cửu, mà là tới căn phòng sát vách.

Trên giường cũng nằm một người, ma đầu bỏ đi tấm áo choàng màu đen an tĩnh nằm trên giường, cho dù đang hôn mê bất tỉnh cũng vẫn lộ ra một cỗ khí tức băng lãnh kiêu ngạo khiến người ta không dám tới gần.

Mặc Viêm nhe nhe răng, mắng: ma đầu này, dù có hôn mê bất tỉnh cũng khiến hắc quả phụ thấy cực kỳ chán ghét.

“Ma đầu nhà ngươi còn muốn ngủ đến bao giờ, Lâm Cửu cũng đã tỉnh mà ngươi thì vẫn cứ ngủ.” Xuyên qua cánh cửa sổ nhìn biển mây cuộn cuộn lơ lửng trôi phía chân trời xa xa, Mặc Viêm lẩm bẩm, “Còn may là những người kia đều bị thương không nhẹ, tạm thời sẽ không tới đây.”

Hai ngày sau, Lâm Cửu rốt cục cũng thanh tỉnh lại.

Khoác tấm ngoại y thật dài, nam tử không kịp chải tóc lẳng lặng ngồi bên giường, cúi đầu nhìn người nằm trên giường như lâm vào giấc ngủ trường cửu, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt lạnh băng của ma đầu, nếu như không phải Diệt Thiên vẫn còn hơi thở nhẹ nhàng, thì trong nháy mắt như vậy, Lâm Cửu thực sự cho là nam nhân này đã chết rồi, tắt thở rồi.

“Ngươi nói xem, lúc nào hắc quả phụ sẽ tỉnh lại a? Đều đã qua nhiều ngày như vậy, sao hắc quả phụ vẫn không chịu mở mắt nhìn ta a...”

Lệ, thoáng cái theo khoé mắt rơi xuống.

“Nếu như hắc quả phụ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa, vậy ta phải làm sao đây ——” cười khổ, Lâm Cửu cúi đầu dùng tay áo tùy tiện lau lau nước mắt, nghiêng đầu nhìn Thù Vương đứng bên cạnh, hỏi, “Mặc Viêm, có biện pháp nào để Diệt Thiên tỉnh lại không, hắc quả phụ bị thương thể nào, vì sao vẫn cứ ngủ?”

“Ba hồn bảy phách, thiếu mất ba hồn.” Bàn tay dưới ống tay áo siết chặt lại buông ra, Thù Vương nhìn Lâm Cửu vẫn nhìn chăm chăm vào Diệt Thiên, thần nhiên nói, “Ba hồn không về, trọn đời khó tỉnh, ba hồn của hắc quả phụ là lúc ở tuyết sơn bị ba người kia chia nhau mang đi...”

136. Chương 136 - Tương Tư Tình Thương

Trong ba hồn bảy vía thiếu mất ba hồn, người tuy còn sống, thế nhưng không có cách nào mở mắt ra, càng không có cách nào thấy được nam tử từng giờ từng khắc vẫn luôn túc trực ngồi bên cạnh, không rời không cách.

Trong tay cầm chiếc lược gỗ, cẩn thận tỉ mỉ chải chuốt mái tóc dài mềm mại nhu thuận như nước biển của ma đầu vẫn hăm sâu trong giấc ngủ say, nếu là bình thường, Diệt Thiên đâu chịu đồng ý ngoan ngoãn nằm

trên giường để Lâm Cửu giúp hắn chải tóc cho như thế này, đúng vậy, nếu là bình thường... ma đầu lúc này, sẽ không mở mắt bắt lấy tay của Lâm Cửu, lại càng không kéo y vào trong lồng ngực cứng cáp rộng rãi.

Ngón tay mơn trớn gương mặt bằng lãnh tái nhợt góc cạnh phân minh của Diệt Thiên, nam nhân không gì không làm được, bày mưu nghĩ kế trong lòng y, lúc này lại có vẻ trầm mặc không chút sinh khí, phảng phất vĩnh viễn sẽ không mở mắt ra nữa, người có cường đại đến mấy cũng sẽ có phần yếu đuối và bất đắc dĩ của riêng mình.

[Bọn người Tây Sa Thương Hải tuy rằng bị thương, nhưng với trình độ bây giờ của người, muốn đoạt lại tàn hồn của Diệt Thiên từ chỗ bọn họ thì quả thực chính là người si nói mộng, người là điên rồi hay không muốn mệnh nữa?]

Cuộc đối thoại với Thú Vương vẫn quanh quẩn trong đầu Lâm Cửu.

[Không thu tàn hồn của Diệt Thiên về, chẳng lẽ ta lại cứ ngồi đây chờ bọn họ tới sao? Ha ha, hay là người cho rằng bọn họ sẽ bỏ qua cho chúng ta, đổi lại là người, người sẽ tha cho đối thủ của người một con đường sống sao? Cho dù là người hay là thú, cách đối đãi với địch nhân luôn luôn chỉ có một đó là đuổi tận giết tuyệt.]

Lâm Cửu cúi người xuống dán mặt mình vào ma đầu đang trầm miên, hy vọng có thể dùng nhiệt độ và khí tức của mình đánh thức ma đầu dậy, mặc dù biết tất cả đều chỉ là phí công vô ích.

“Người nói nói gì đi a... Diệt Thiên, ta rất nhớ người...” Tâm của y, từ trước tới giờ chưa từng thấy đau đớn như vậy, sống gần nửa đời người, cũng là lần đầu tiên hiểu thế nào là đau thấu triệt nội tâm, thế nào là tương tư.

Lời nói như gai nhọn mắc kẹt trong cổ họng, mặc cho máu tươi đầm đìa vẫn không có cách nào nói ra tâm trạng khổ sở ra sao, hai hàng thanh lệ, lặng lẽ chảy xuống, một giọt lại một giọt, rơi vào khoé mắt ma đầu vẫn hôn mê, giống như Diệt Thiên cảm nhận được nỗi đau tương tư đến nhức nhối lòng của người mình yêu thương bên cạnh, cũng rơi lệ theo.

“Ha ha... hoá ra người rơi lệ sẽ là dạng này.” Miễn cưỡng cười ra tiếng, Lâm Cửu dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi giọt lệ trên mặt Diệt Thiên, hàm răng sẽ cắn đôi môi vì nghẹn ngào mà hơi run rẩy, “Ma đầu người cũng sẽ khóc sao, người cũng có thể nghe thấy ta nói đúng không, người nghìn tính vạn tính, thế nào lại cứ hết lần này đến lần khác bỏ sót chính mình?”

“Người dùng cách gì gọi Thú Vương đến cứu ta, sao lại không cấp cho mình nhiều thêm mấy cái đường lui?” Nước mắt cố kìm nhưng không cách nào ngừng lại giống như vỡ ra rơi xuống, thanh âm nam tử tràn đầy xót xa run rẩy, “Không có người, ta sống còn có ý nghĩa gì, cùng chết đi có gì khác nhau?”

“Người đối với ta tốt như vậy, là muốn ta phải nhớ kĩ người cả đời, hay là vì người mà cả đời phải tương tư thống khổ... người nói đi a... nói a!” Cúi người ghé lên thân Diệt Thiên, nam nhân khóc không thành tiếng, nghẹn ngào không ngừng, “Diệt Thiên, người rốt cuộc muốn ta phải làm thế nào mới được đây, ta thật là khó chịu, trái tim thật khó chịu...”

Trắng sáng vàng vạc, ánh sáng lạnh lẽo thấm đậm tràn ngập cả gian phòng, dưới ánh nến, nhưng lại không thể sưởi ấm cho một trái tim bị tổn thương do giá rét.

Có lẽ, cũng chỉ có ban đêm thanh lãnh tĩnh mịch thế này, nam nhân này mới có thể triệt để mở rộng tâm lòng thể hiện ra mặt yếu đuối đau xót của mình, cũng chỉ có lúc ma đầu rơi vào hôn mê, nam nhân này mới có thể nói ra sự ỷ lại và nùng tình ái y thường ngày vẫn che giấu.

Chỉ là người đang hôn mê lại không biết có nghe được không, lệ ngân chưa khô bên khoé mắt lại là do ai lưu lại?

Bình sinh chưa từng tương tư, mới biết tương tư, liền khổ tương tư

Thân tựa mây bay, tâm tựa liễu lay, hơi thở tựa tơ vương vướng vít

Dư hương còn phảng phất, mà bóng người đã khuất dạng nơi đâu

Bệnh tương tư triền miên, hồi lúc nào là đau khổ nhất?

Đó là lúc đèn lung lay sắp tắt

Là lúc trăng khuya khoắt sắp tàn.

Thương tâm qua, khóc cũng khóc rồi, lệ cũng đã chảy, chung quy không thể cứ chìm đắm mãi trong bi thương thống khổ, có đau nữa, cũng phải đứng lên đối mặt với cả thế giới, thời gian không vì bất luận kẻ nào mà dừng lại, thế gian vẫn luôn giống như trí giả lãnh đạm nhìn cuộc sống của vạn vật sinh linh.

Cởi xiêm y cũ ra, sau khi tắm rửa xong thay một bộ y phục mới, cẩn thận chải lại mái tóc, cả người xem như là một lần nữa thay đổi, chẳng qua là nhìn chính mình trong gương thoát nhìn có chút tiêu tụy, bất đắc dĩ cười, Lâm Cửu tự giễu: “Hôm nay cũng phải học nữ nhân thoa chút phấn a.”

Dùng một ít thuốc màu có tính chất đặc biệt bôi lên vành mắt thâm quầng, điểm điểm một chút phấn hồng lên khuôn mặt lập tức nhìn tốt ra không ít, lại nhìn liên hoa ấn nhạt màu trên trán mình, Lâm Cửu đang suy nghĩ xem có cần che đi không, cuối cùng vẽ thêm vài nét lên liên hoa ban đầu, lại trát lên chút phấn nhạt.

Sau khi chỉnh đi chỉnh lại, nam nhân một khắc trước còn có vẻ tiêu tụy không thôi nhanh chóng biến thành một nam tử nho nhã như thanh thủy, một đoá thiên phần liên hoa lập tức tôn lên vẻ đẹp quyến rũ, nhìn mình thế này, Lâm Cửu thật có phần cảm thấy không quen: “Không biết sau khi người nhìn thấy sẽ nói ta như thế nào.”

Khẽ lắc đầu cười khổ, Lâm Cửu xoay người rời khỏi gian phòng.

Lúc này đây không có Diệt Thiên, y vẫn phải một mình đối mặt với toàn thế giới, mặc kệ phải trả giá thế nào, y cũng phải thu ba hồn của Diệt Thiên về!

Xích thổ Bắc Quốc cách Băng Nguyên Cực Bắc cũng không xa, từ cực bắc đi xuống chính là Bắc Quốc, có lẽ bởi vì Bắc Quốc quanh năm đều băng tuyết lạnh giá, thành lũy của Bắc Quốc đặc biệt dày, người... nữ nhân của Bắc Quốc cũng phá lệ nam tính hơn.

“Hoá ra hoàng đế Bắc Quốc là một nữ nhân, vậy ta đây nên gọi người là Xích Long Nữ hay xưng hô Bắc vương bệ hạ?” Lâm Cửu rất mất hình tượng ngồi xếp bằng trên ghế, bên ngoài tuy rằng tuyết bay lả tả, nhưng chỗ của hoàng đế dù sao vẫn không để người ta phải lạnh, trong phòng vô cùng ấm áp.

Người ngồi đối diện Lâm Cửu mặc y phục minh hoàng, tóc chải gọn gàng, lông mày lại vẽ vừa dày vừa rậm, nhìn như nam tử, nhưng mi mục vẫn lộ ra một cổ mị khí trong trẻo, hai chân sạng ra như nam nhân.

“Bắc Thần Xích.” Hoàng đế Bắc Quốc mà cũng là Xích Long Nữ, nàng phần nam trang thoát nhìn quả là giống “hắn”, “hắn” lúc này cũng có vài phần uy nghiêm của hoàng đế, nhìn nhìn Lâm Cửu, thanh âm cũng tựa như nam nhân cố ý hạ trầm xuống: “Ta chính là Xích Long Nữ, Xích Long Nữ cũng chính là trầm, trầm chính là hoàng đế Bắc quốc, có điều việc này mong Lâm công tử đừng nói cho người khác, bằng không chúng ta... đều sẽ có phiền phức đó.”

Lâm Cửu cười cười gật đầu, y từng nghe người ta nói qua về chuyện của Bắc Quốc, hai mươi năm trước ngay lúc Bắc Quốc vương băng hà đã từng xảy ra một lần loạn thần nghịch phản, lúc đó hoàng thất Bắc Quốc tuy rằng đã trấn áp được đám loạn thần nghịch đảng này, nhưng nguyên khí đại thương, chỉ còn lại một vị hoàng tử vẫn còn nhỏ đã phải đảm đương chức trách của hoàng đế.

Chỉ là không nghĩ tới, hoàng tử sống sót duy nhất lúc đó, kì thực là một hoàng nữ.

Lâm Cửu hiểu được đại khái Xích Long Nữ, cũng chính là nguyên nhân Bắc Thần Xích phải phần nam nhân, một hoàng thất chỉ còn lại nữ nhân đã định trước là sẽ bị huỷ diệt lật đổ, chỉ là đối với Bắc Thần Xích mà nói không biết đây là may mắn hay bất hạnh, nhưng thấy thần sắc nữ nhân, nữ nhân này tựa hồ rất hưởng thụ sinh hoạt của một vị hoàng đế, thậm chí còn có hậu cung, nạp phi lập hậu.

Hắc y nữ tử vẫn đi theo bên cạnh Xích Long Nữ chính là một trong số các phi tử của Bắc Thần Xích, còn có một ngoại hiệu “đặc biệt” —— Hắc Quả Phụ.

“Ta và Diệt Thiên vốn định lên Bắc Quốc, tới Hiền Môn, thế nhưng hôm nay hắn vẫn hôn mê bất tỉnh.” Mím cười, trên mặt nhìn không ra tình tự đặc biệt gì, Lâm Cửu nhàn nhạt nói, “Hoa Tư tuy rằng hoài nghi

Diệt Thiên chính là sư huynh Tiểu Thiên của y, nhưng việc này vẫn không thể để người trong thiên hạ biết, nên làm phiền bệ hạ thông cáo thiên hạ, ngài muốn lưu Thánh Giả Tiểu Thiên lại trong cung một năm.”

Bắc Thần Xích gật đầu, nói: “Việc này không thành vấn đề.” Sau đó nhìn Lâm Cửu, ôn thanh nói: “Có điều nếu qua một năm Thánh Giả Tiểu Thiên vẫn không trở lại Hiền Môn, đến lúc đó phải làm thế nào đây?”

“Điểm này bệ hạ không cần lo lắng, Lâm Cửu tại đây cam đoan, trong vòng một năm Diệt Thiên chắc chắn tỉnh lại, ta chẳng qua cần một chút thời gian...”

“Không biết Lâm công tử dự định làm thế nào?” Bắc Thần Xích nói, “Chỉ cần có thể giúp đỡ, trầm nhất định sẽ hỗ trợ, có điều bọn Hoa Tư không phải là mấy kẻ đầu đường xó chợ, hôm nay trầm cũng có thương trong người, chỉ sợ không giúp được người bao nhiêu.”

Lâm Cửu cũng chẳng trông mong vào chuyện Xích Long Nữ có thể giúp y, lắc đầu, nói: “Lẽ nào bệ hạ đã quên, bây giờ ta đã có Cửu Thiên Phượng Hoàng trong người.”

Một con Cửu Thiên Phượng Hoàng, cũng đủ để ngăn chặn tiểu tâm tư trong lòng Xích Long Nữ, giờ đây Lâm Cửu cũng không biết nên tin tưởng vào ai nữa.

Sau khi cũng Xích Long Nữ hợp mưu, Lâm Cửu ăn dịch dung đan giả trang thành Diệt Thiên tới tham gia yến hội Bắc Thần Xích tổ chức, Bắc Thần Xích cũng dựa theo ý tứ Lâm Cửu tuyên bố Tiểu Thiên Thánh Giả vì cầu phúc cho quốc gia, nên muốn nghỉ người một năm trong hoàng cung Bắc Quốc, cũng may thường ngày Lâm Cửu vẫn hay nhìn chòng chọc Diệt Thiên, tốt xấu cũng phỏng đoán được một ít động tác ngữ thái của hắn.

Cửa thứ nhất – yến hội, cuối cùng cũng qua.

Đeo lên khuôn mặt Diệt Thiên, Lâm Cửu uể oải không chịu nổi trở về phòng, ngay một khắc trước khi đóng cửa, khuôn mặt vẫn khấn trương của nam nhân rốt cuộc cũng lộ ra vẻ mệt mỏi ủ rũ khó có thể che giấu, ngồi trên ghế nhìn “Diệt Thiên” trong gương, Lâm Cửu khẽ cong cong khoé miệng: “Hoá ra lúc người mệt mỏi là như thế này...”

137. Chương 137 - Thế Giới Khác

Trước đây chỉ vì thấy thú vị mới luyện chế thêm đan dược dịch dung thành dáng dấp của Diệt Thiên, thật không ngờ hôm nay mình lại thực sự phải dùng tới nó.

Từ yến hội trở về, Lâm Cửu vẫn ngồi thật lâu trước gương ngắm nhìn “Diệt Thiên”, chung quy cùng một người, cho dù là diện mạo tương đồng, y cũng không cách nào toả ra khí chất hàn lãnh giống Diệt Thiên, có điều “Diệt Thiên” mang theo ám áp và tiêu tụy thế này lại có một vị đạo mới.

Vì ý nghĩ kì quái của mình, Lâm Cửu nhịn không được nở nụ cười.

Trên mặt chiếc gương đồng phản chiếu lại một góc của bộ trang phục màu đen, Lâm Cửu nhìn nam nhân trong gương, nói: “Người đúng là, vào cửa cũng không gõ gõ vài cái, thần không biết quỷ không hay đứng phía sau người ta sẽ hù dọa ta đó.”

Thú Vương Mặc Viêm hai tay khoanh trước ngực, nhìn nhìn Lâm Cửu dịch dung thành diện mạo của Diệt Thiên, vẻ mặt khó chịu gật gật khoé miệng, nói: “Đừng dùng khuôn mặt này để nói chuyện với ta, thực là buồn nôn.”

Nghe vậy Lâm Cửu quay lại nhìn vào cái gương sờ sờ mặt mình, tò mò hỏi: “Người và Diệt Thiên không phải là cùng một hội sao, sao lại có vẻ như rất ghét hắn.”

Thú Vương Mặc Viêm hất đầu lên, có chút cao ngạo nói: “Bộ tộc yêu thú chúng ta từ trước đến nay luôn hết lòng tuân thủ hứa hẹn, chuyện đã答应 nhất định sẽ làm được, cũng không giống loài người vừa ngu

xuẩn vừa gian trá các người, toàn là lời nói dối và lừa gạt, kiêu căng lại cuồng ngạo, cứ làm như chủ nhân của Xích Thổ Đại Địa này chính là loài người như đàn kiến châu chấu các người vậy, hừ! Trong mắt bản vương, các người cũng chỉ là con sâu cái kiến lòng tham không đáy mà thôi, chỉ biết phá hoại Đại Địa tạo ra tai hoạ chiến loạn.”

“Nhân có nhân tính, trong nhân tính lại có ích kỉ, tham lam, hưởng lạc, thâm độc, tàn nhẫn; nhân tính cũng chia ra, thiện lương, cần cù, chính nghĩa, bất khuất.” Gãi gãi đầu, Lâm Cửu vừa cười vừa nói: “Con người có đôi khi quả thật rất ngốc, cũng có thể vì vài ham muốn cá nhân mà làm ra một ít chuyện quá phận tàn khốc, nhưng con người có đôi khi lại rất thông minh, vô luận gặp phải gian nan khốn cảnh thế nào cũng vẫn kiên cường đứng dậy, tạo ra kì tích.”

Xoay người đối mặt với Thú Vương Mặc Viêm, Lâm Cửu vừa cười vừa nói: “Con người a, là một loại sinh vật rất phức tạp.”

Thú Vương Mặc Viêm hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không muốn nhìn Lâm Cửu với gương mặt của Diệt Thiên, con người, hẳn thực sự không hiểu lắm, mặc dù trong lòng khinh thường phạm nhân, nhưng có đôi khi cũng thực sự cảm thấy bội phục bọn họ, nghìn năm nay trong khi rất nhiều sinh vật suy yếu đến mức tuyệt chủng, thì loài người lại vẫn tồn tại phát triển, rải rác khắp Xích Thổ Đại Địa.

“Tiểu Viêm, người đã cứu ta, vì sao vẫn còn ở lại chỗ này?” Lâm Cửu đột nhiên mở miệng hỏi.

“Người quản ta, ta thích ở đâu thì ở đó, chuyện của bản vương người cũng có thể quản sao?” Nhướn mày, Thú Vương liếc Lâm Cửu, không vui nói: “Được rồi, nhanh nhanh đổi lại khuôn mặt đi, nhìn khuôn mặt hiện tại này của người ta liền thấy ghét.”

“Ngày mai ta muốn khởi hành rời khỏi Bắc Quốc,” Lâm Cửu xuất thần nhìn góc phòng, lẩm bẩm nói, “Ở lại Bắc Quốc quá nguy hiểm, Xích Long Nữ không phải là người có thể tin tưởng được, hết thấy nữ nhân ngoạ chính trị đều không thể gọi là nữ nhân, hơn nữa cũng không biết bọn Hoa Tư có thể đột nhiên tìm tới hay không.”

Nhú nhú mày, Lâm Cửu cúi đầu lấy ngón tay dùng sức nhéo nhéo mi tâm, việc muốn làm có rất nhiều, thế nhưng không thể gấp gáp, nên suy nghĩ kĩ càng một chút, lập kế hoạch, trước tiên phải an trí cho Diệt Thiên ở một nơi an toàn sau đó mới có thể làm việc của y, cứ tiếp tục ở lại Bắc Quốc cũng không phải là sự lựa chọn hay, cho dù Xích Long Nữ luôn mồm nói bọn họ là đồng hội đồng thuyền.

“Người nói cho ta biết chuyện này để làm gì?” Thú Vương nhìn nam nhân hỏi.

Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn Mặc Viêm, vừa cười vừa nói: “Người dự định ở lại, rời khỏi chỗ này, hay đi cùng ta a?”

Thú Vương Mặc Viêm bĩu môi, quay đầu đi hừ nhẹ một tiếng không nói gì, thầm nghĩ: phạm nhân quả nhiên đều xảo hoạt đáng ghét như nhau, nhưng đáng ghét nhất chính là hẳn lại không có cách nào cự tuyệt tên nhân loại này...

...

...

Trên chín tầng trời, hoả phượng hoàng bay liệng trong đám mây, bầu trời cao xanh xẹt qua một hồng ảnh thật dài, rời khỏi quốc gia đầy băng tuyết, chẳng biết lúc này sẽ bay về phương nào.

“Ngoại trừ Bắc Quốc, người còn có thể đi đâu, Vọng Nguyệt Sơn tuy là một nơi rất tốt phạm trần vô ưu, nhưng những tên tiên hiệp cổ hủ kia tuyệt đối sẽ không thu lưu đại ma đầu.” Thú Vương Mặc Viêm cũng không chọn cách cưới Cửu Thiên Phượng Hoàng, trên tấm lưng rộng rãi giang ra đôi cánh đen thui như cánh của thương ưng, theo gió bay lượn trên trời xanh.

“Ai nói với người là ta sẽ quay về Vọng Nguyệt Sơn, uy, sao người lại biết ta từ Vọng Nguyệt Sơn xuống?” Ngồi trên mình phượng hoàng, Lâm Cửu thủ hộ ma đầu lâm vào trầm miên bên cạnh.

Tự nhiên từ ngày có sự liên hệ tinh thần mặc danh kì diệu với Cửu Thiên Phượng Hoàng, Lâm Cửu cũng có một huyền thú phượng hoàng thuộc về chính mình, có thể tự do triệu hoán như Diệt Thiên triệu hoán Hắc Long.

Mặc Viêm hừ nói: “Bản vương là Thú Vương, chuyện gì bản vương cũng biết, phàm nhân, nhanh trả lời câu hỏi của ta, không đi Vọng Nguyệt Sơn vậy ngươi muốn đi đâu?”

“Thiên hạ to lớn, chẳng lẽ không có chỗ nào cho Lâm Cửu ta dung thân?” Khẽ cười, Lâm Cửu vươn tay chỉ vào viễn phương nói: “Ta mang ngươi đi chơi nhảy huyền nhai.”

Địa phương dưới huyền nhai không thuộc về nhân thế, có lẽ có thể dung chứa được một tên ma đầu và một người không thuộc về thế giới này ha?

Phượng hoàng chao liệng, một ngày ngàn dặm, mới chỉ qua nửa ngày, hai người Lâm Cửu đã từ Bắc Quốc đi tới quốc cảnh lãnh thổ Tây Nam Hoàng Phủ Đế Quốc, tại nơi cách Ân Đô một đoạn, bọn họ ngừng lại.

Sơn cốc dưới huyền nhai vẫn yên ả tĩnh mịch như cũ, hồ nước lạnh giá như một chiếc gương khổng lồ phản chiếu lại ánh trăng sáng tỏ, trên mặt và bốn phía quanh hồ có không ít phòng ốc được dựng lên từ trúc, trang nhã mà lại có nhiều ý nhị, như một khúc cổ cầm du dương, khiến cho người ta cảm thấy tự nhiên và thanh tĩnh từ tận đáy lòng.

Nơi này, nhìn thế nào cũng không giống nơi cư trú của đại ma đầu Diệt Thiên, Thú Vương Mặc Viêm thầm nghĩ: đại ma đầu không phải đều ở những nơi chung quanh đều là lửa, không có bất kì cây xanh nào, chỉ có từng đồng từng đồng đá, một nơi quỷ quái giống như địa ngục sao?

“Nơi này tuy rằng bí mật, nhưng những người đó muốn tra ra cũng không khó.” Đánh giá bốn phía, Thú Vương khinh thường nói.

Nhảy từ trên người phượng hoàng xuống, Cửu Thiên Phượng Hoàng hoá thành một đạo khói hồng nhẹ nhàng bay vào trong tay áo Lâm Cửu, trên lưng công đại ma đầu bất tỉnh nhân sự, Lâm Cửu chỉ nói với Mặc Viêm: “Đi theo ta.”

Mặc Viêm theo Lâm Cửu đi lên một chiếc cầu gỗ dựng trên hồ, sau đó đi đến một gian phòng ở ngay giữa trung tâm hồ, phong cách căn phòng này vô cùng cổ xưa, cũng không có quá nhiều đồ trang trí, nhưng lại không hề có vẻ đơn sơ, nhàn nhạt phiêu dăng một cỗ khí tức thanh lãnh.

Đã từng ở lại trong gian nhà trúc này, y lần đầu tiên biết trong cơ thể có chân khí, cũng là lần đầu tiên chân chính tiếp xúc và nhận thức Diệt Thiên, từng chút từng chút, từ xa lạ đến quen thuộc, từ cảnh giác đến tín nhiệm, thế cho nên mới bất tri bất giác ái thượng một người nam nhân như vậy.

Quá khứ tựa như đèn lồng kéo quân hiện lên trong đầu Lâm Cửu, điểm điểm tích tích, hồi ức như sóng biển, cuộn cuộn không thôi...

Ngắm kĩ gian phòng, Lâm Cửu nhẹ hít một hơi, tạm thời đặt Diệt Thiên nằm lên giường, sau đó đi tới thư trác, nói: “Trước khi đến Bắc Quốc Diệt Thiên đã nói với ta, nơi chúng ta từng ở kì thực nối liền với một thế giới khác, nếu như gặp chuyện nguy hiểm bị người truy sát, chỉ cần trốn vào sẽ không có ai phát hiện ra.”

Có phải vào lúc đó, Diệt Thiên đã dự kiến đến tất cả mọi việc phát sinh hôm nay hay không?

Vô luận là huấn luyện cho y lúc ở Hoàng Phủ Đế Quốc, hay sau đó nói cho y biết chỗ có thể tránh hiểm, thậm chí ngay từ rất sớm đã thay y an bài Thú Vương tới cứu, tất cả thứ này tựa hồ đều là Diệt Thiên chuẩn bị để khi y rời khỏi hắc có thể được an toàn.

Bàn tay đặt lên thư trác, Lâm Cửu nhắm mắt lại, trong lòng thầm đọc pháp quyết Diệt Thiên dạy y, đột nhiên lúc đó, trên sàn nhà phát sinh một đạo ánh sáng nhàn nhạt, mất đất vốn bằng phẳng lại xuất hiện một vòng tròn màu đen, giống như một cánh cửa nhưng không biết thông đến nơi nào.

Mở mắt, Lâm Cửu nói với Mặc Viêm: “Ta đưa Diệt Thiên vào, ngươi có thể thủ bên ngoài giúp ta hay không?”

“Nhanh nhanh trở về.” Nhìn vòng tròn màu đen nọ, Mặc Viêm có chút không thích hơi thở hắc ám toả ra từ bên trong đó, đứng cách xa một bên, thầm nghĩ: “Quả nhiên là nơi ở của đại ma đầu, bên ngoài cho dù có đẹp đến mấy, bên trong vẫn là vừa tối vừa lạnh.”

Công Diệt Thiên, Lâm Cửu bước vào bên trong vòng tròn, biến mất trong phòng tựa như đang chìm dần vào hồ nước...

Mặc Viêm khoanh tay đứng một bên sốt ruột bất an, lầm bầm: “Bản vương làm chi mà lại muốn tới đây với ngươi, chuyện ta đáp ứng với ma đầu đã sớm hoàn thành rồi...”

Đúng lúc này, cái tai Mặc Viêm giật giật giống như nghe thấy âm thanh gì đó, ánh mắt lạnh đi, Thú Vương đột nhiên giống như mũi tên lao ra bên ngoài.

138. Chương 138 - Tạm Thời Cáo Biệt

Thực tối...

Tuy biết nơi đây là chỗ của Diệt Thiên nên tuyệt đối sẽ không đột ngột xuất hiện con quái vật gì, chẳng qua Lâm Cửu vẫn hơi không thích ứng được với địa phương hắc ám băng lãnh thế này.

Tiến lên phía trước hai bước, Lâm Cửu nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định lấy một khoả dạ mình châu từ trong ngực ra để soi sáng, quang huy của dạ mình châu lập tức chiếu sáng khắp bốn phía, một cái đầu nho nhỏ, tròn tròn, trọc lóc trơn nhẵn như bóng đèn phản chiếu lại ánh sáng dạ mình châu, đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Cửu.

“Ngươi là...” Trái tim đập mạnh vài cái, đợi khi Lâm Cửu nhìn kĩ mới rõ ràng cái đầu nhỏ bóng lưỡng đột nhiên xuất hiện trước mặt y là ai, “Ma Tăng?” Sao tiểu quang đầu này lại ở chỗ này.

Xuất hiện trước mặt Lâm Cửu đúng là đồ đệ Ma Tăng của Diệt Thiên, tiểu hoà thượng vẫn một đôi mắt to long lanh trước sau như một, thấy Lâm Cửu, tiểu hoà thượng hắc hắc cười nói: “Ngẫu mễ đầu phát, đồ nhi bái kiến sư nương... nga không, là sư thúc.”

“Ngẫu mễ đầu phát, sư phụ bị thương, sư nương... ừ không, làm phiền sư thúc mang sư phụ trở về, làm phiền sư nương.... nga không, làm phiền sư thúc cùng tiểu tăng đi bên này.” Về mặt đứng đắn lời nói linh tinh, Tiểu hoà thượng xoay người lắc lư đi phía trước, vừa đi vừa nói, “Sư nương, ừ không, làm phiền sư thúc tạm thời công sư phụ một lát.”

Lâm Cửu bất đắc dĩ cười khổ, thấy tiểu hoà thượng này trong lòng y lại an tâm hơn nhiều, chỉ ít lúc này y không đơn độc, đối với tiểu đồng tây luân nói “Ngẫu mễ đầu phát” này, Lâm Cửu cảm thấy rất tin tưởng, có điều nghe Tiểu hoà thượng nói chuyện vớ vẩn như vậy, cũng không muốn làm khó Ma Tăng nữa.

“Miễn đi, sư nương thì sư nương, cho ngươi đỡ phải mỗi lần đều phải sửa lời.” Lâm Cửu bất đắc dĩ thoả hiệp.

“Vâng! Sư nương!” Tiểu hoà thượng quay đầu lại cười hắc hắc, đôi mắt to vừa vụt sáng lên kia nhìn thế nào cũng thấy như là vừa thực hiện được mục đích, một hài tử nhìn như thiên chân khả ái như vậy ai có thể ngờ được là Ma Tăng a?

Lâm Cửu đi theo Ma Tăng, vừa xuyên qua dạ mình châu quan sát thế giới lần đầu tiên y đặt chân tới, nơi này trông như một toà thành bỏ không, dưới lòng bàn chân là những tảng đá được lót vô cùng chỉnh tề trên mặt đất, hai bên đường giống như những ngôi nhà trong thành trấn, có cao có thấp, có loại kiến trúc hoa lệ cũng có loại nhìn qua vô cùng giản đơn.

Chỉ là tất cả các căn nhà này bên trong đều tối đen như mực đường như không có ai ở, mơ hồ lộ ra một cỗ khí tức băng lãnh, thỉnh thoảng Lâm Cửu lại cảm thấy như trong phòng tựa hồ có người lén nhìn y, nhưng mỗi khi y quay đầu lại thì lại biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

“Tiểu hoà thượng, những ngôi nhà ở đây có người trụ không?” Bước lên một cái cầu bằng đá, Lâm Cửu tò mò hỏi, nơi này luôn khiến y có cảm giác là lạ, thậm chí khiến cả người y thấy khó chịu.

“Hỏi sư nương, thỉnh thoảng cũng có một ít, có điều đều là mấy tên tạng*(bản thủ) nhân, tục nhân, ác nhân, tội nhân.” Ma Tăng trả lời: “Ngẫu mễ đầu phát, sư nương vẫn là không nên đi thì tốt hơn, những

người đó lớn lên xấu xí, nếu hù dọa sư nương thì không hay rồi, khi sư phụ tỉnh lại sẽ quở trách tiểu tăng, ngẫu mẽ đầu phát, sư nương đi bên này, chúng ta đã tới rồi.”

Nghe vậy, Lâm Cửu nhìn một toà kiến trúc như thần miếu cách đó không xa, trên vòm mái cong của miếu lầy hắc long làm vật trang sức, có vẻ uy nghiêm mà lại thần bí.

Đi vào trong miếu, Tiểu hoà thượng vừa đi vừa nói: “Ngẫu mẽ đầu phát, sư nương chỉ cần đặt sư phụ ở đây là được rồi, đợi khi tam hồn trở về vị trí cũ, sư phụ tự nhiên sẽ tỉnh lại, ngẫu mẽ đầu phát, có tiểu tăng ở đây bảo vệ an toàn cho sư phụ, sư nương cứ yên tâm không cần lo lắng.”

Bên ngoài nhìn như miếu, nhưng bên trong lại không hề có một bức thần tượng nào, trái ngược, bên trong giống như ngôi nhà có người ở được tỉ mỉ bài trí, trên mặt đất như được lót bằng thuỷ tinh đen, trên vách tường trạm trở long phượng, ngẩng đầu còn có thể nhìn thấy trần nhà điêu khắc hoa văn hình bông sen đen.

Tiểu hoà thượng ở trong phòng võ võ tay, mấy hoà thượng mặc hắc y không biết từ chỗ nào xuất hiện, mang mấy khoả dạ minh châu đặt trong phòng, căn phòng lập tức sáng sủa ra không ít.

Lâm Cửu nhớ rõ mấy vị hoà thượng này, y đã từng ở bên cạnh Diệt Thiên gặp qua bọn họ, về sau lại phát hiện không thấy những người này nữa, hoá ra bọn họ ở đây, vừa có Ma Tăng, vừa có những người này, vậy Diệt Thiên hẳn là sẽ được an toàn ha.

Đang suy nghĩ, Lâm Cửu thấy Tiểu hoà thượng dừng lại trước một cánh cửa.

“Ngẫu mẽ đầu phát, bên trong là nơi tu luyện của sư phụ, tiểu tăng không được tiến nhập, lại làm phiền sư nương tự mình tiến vào.” Cung kính nói, Tiểu hoà thượng đứng sang một bên.

Lâm Cửu gật đầu, mang theo Diệt Thiên đẩy thiên môn đi vào, sau cánh cửa tiến lên phía trước năm bước chính là một thanh tuyến nước chảy róc rách, trong thanh tuyến, một đoá hoa sen đen nở rộ, lá sen mặc dù mỏng, nhưng vẫn có thể chịu được sức nặng của người.

Giẫm lên片片 lá sen, Lâm Cửu đi tới bên cạnh đoá hắc liên, lập tức cẩn thận đặt Diệt Thiên vào giữa đó, ma đầu vừa đụng đến hắc liên, một cỗ hàn khí màu trắng từ trong đoá hoa từng sợi từng sợi trào lên, giống như sợi tơ tằm bao lấy cả người đại ma đầu, chỉ trong nháy mắt, khói trắng ngưng kết thành băng, hoàn toàn đóng băng Diệt Thiên vào trong lớp băng trong suốt.

Nửa quỳ bên cạnh đoá sen, Lâm Cửu khe khẽ vỗ lên lớp băng lạnh đến thấu xương, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: “Trước đây xem tiểu thuyết, trong tiểu thuyết vẫn đề cập đến chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, hiện tại đảo ngược, một người xuyên qua là ta đích thực trở thành anh hùng.” Xuyên qua lớp băng nhìn nam nhân bên trong, Lâm Cửu gục đầu xuống, nhắm mắt lại áp mặt mình lên片片 băng lạnh lẽo, nỉ non nói: “Người chờ ta, trong vòng một năm ta nhất định sẽ trở về...”

“Chuyện nhất thống thiên hạ cứ để bọn họ lo là được, chúng ta không cần bận tâm đến nó nữa có được hay không, mặc kệ là cả đời phải ở trong sơn cốc hay du ngoạn thiên hạ đều được, cho dù rời khỏi Xích Thổ Đại Địa cũng không sao.” Dòng thanh lệ nóng hổi rơi trên băng liên khói trắng mờ mờ lung, từng mảnh từng mảnh thương tình hoà tan từng tầng từng tầng băng lạnh, thấm thấu mà vào...

Hẳn là Diệt Thiên đã từng ở chỗ này tu luyện cực ma chi thể ha?

Từ thần miếu đi ra, Lâm Cửu cũng không có tâm tư quan sát nhà cửa hai bên, tiểu hoà thượng Ma Tăng lưu lại trong thành, Lâm Cửu nhanh chóng rời khỏi nơi tĩnh mịch này, không quay đầu lại, cũng không chút do dự, nếu tiếp tục lưu lại, y không biết liệu trái tim mình có thể tiếp tục chịu đựng nỗi tình thương không ngừng này hay không.

Lâm Cửu từ trong thành quay trở về căn nhà trúc, vòng tròn đen nối thông với thần miếu trên mặt đất lập tức tiêu thất không còn tăm hơi, nam nhân không tìm thấy bóng dáng Thú Vương trong phòng, nhưng nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau, Lâm Cửu rung mình, lẽ nào Hoàng Phủ Thiên Niên đã phát hiện ra bọn họ rồi?

Vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, cách đó không xa quả nhiên thấy có hai người đang đánh nhau, chỉ là người đang đánh với Thú Vương Mặc Viêm không phải là Hoàng Phủ Thiên Niên, mà là một người quen của Lâm Cửu —— Trần Khôi.

Mặc Viêm mặc dù nhiều lúc có chút tâm tính hài tử, nhưng dù sao cũng là vạn Thú Vương, Trần Khôi đương nhiên không phải là đối thủ của Thú Vương, giao phong cùng Thú Vương vẫn ở thế hạ phong, có điều tốc độ của Trần Khôi cũng rất nhanh, với sự nhanh nhẹn này nên đã nhiều lần tránh được thế công mãnh liệt của Thú Vương, Lâm Cửu cũng không thể cứ ở một bên nhìn bọn họ tiếp tục giao đấu, cái tên vua phá hoại Thú Vương kia, phỏng chừng chẳng cần bao lâu tất cả phòng ốc phụ cận đều sẽ bị hấn thiêu hủy hết.

“Trước chớ đánh.” Một người nhẹ nhàng nhảy vào vòng chiến, Lâm Cửu giang hai tay ngăn cản Trần Khôi và Mặc Viêm đang giao đấu, nhìn thấy Lâm Cửu, Mặc Viêm hừ nhẹ một tiếng nhảy ra, lớn tiếng quát: “Tránh ra, xem bản vương biến y thành cây đuốc đốt ra tro thế nào.”

“Đừng náo loạn.” Đi tới phía sau vỗ vỗ lưng Mặc Viêm, Lâm Cửu trấn an Thú Vương như với một con sủng vật, người sau hừ một tiếng thu hồi công lực không tiếp tục động thủ nữa.

Trần Khôi vẫn trầm mặc trước sau như một, cũng không thêm để ý đến lời khiêu khích của Mặc Viêm, chỉ nhìn Lâm Cửu nói: “Ta biết người sẽ quay về nơi này, sư huynh hấn khoả không?”

“Hấn có khoả hay không, người còn không biết sao?” Lâm Cửu có chút cảnh giác nhìn Trần Khôi, lạnh giọng nói, “Tin tức về thần diệu phượng hoàng là người nói với Diệt Thiên, ta có nên cho rằng mọi chuyện xảy ra ở tuyết sơn đều có liên quan đến người hay không?”

“Mặc kệ người tin hay không, ta cũng không có tâm hại sư huynh.” Trần Khôi nhìn Lâm Cửu, nói: “Ta tới nơi này chỉ để nói cho người biết một chuyện, nhị sư huynh Hoa Tư của ta sau khi từ tuyết sơn trở về bị trọng thương, hiện tại đang bế quan tu luyện, trong thời gian ngắn y sẽ không xuất hiện, nhưng người khác cũng không thể tìm được y.”

“Ta biết đại sư huynh bị thương...” Trên mặt lộ ra thần sắc âm đạm, Trần Khôi cúi đầu tiếp tục nói, “Trước khi Hoa Tư sư huynh bế quan ta đã đi tìm huynh ấy, người có thể... có thể lấy được một vài vật phẩm từ trên người bọn họ, trong một cái bình có trang trí hình hoa sen sẽ tìm được thứ người cần.”

“Người biết ta đang tìm gì?” Lâm Cửu thủy chung vẫn không thể quá thả lỏng cảnh giác với Trần Khôi, tuy rằng tình cảm của Trần Khôi đối với Diệt Thiên có chút phức tạp, nhưng Diệt Thiên dù sao cũng là người giết sư phụ Trần Khôi, mỗi một bước y đi đều cẩn thận từng li, không được phép phạm chút sai lầm nào.

Trần Khôi lắc đầu, nói: “Ta chỉ có thể nói đến đây, những thứ khác không thể giúp được người cái gì, giờ đây người đã là người trong Hiền Môn, vậy khối lệnh bài này cho người, sẽ có lúc hữu dụng.” Nói xong, Trần Khôi ném một khối ngọc bội cho Lâm Cửu, rồi xoay người rời đi.

“Vì sao người phải giúp ta?” Lâm Cửu hỏi với theo phía sau.

“Ta giúp không phải người... Hoa Tư sư huynh hôm nay bế quan, người có đi cũng không tìm được huynh ấy.” Nói xong một câu cuối cùng, Trần Khôi nhẹ nhàng nhảy lên nhanh chóng biến mất khỏi sơn cốc.

139. Chương 139 - Truyền Thuyết

“Ha! Tên phạm nhân ngu xuẩn này cứ nhiên dám kiêu ngạo như vậy trước mặt bản vương, nói chuyện thật không rõ ràng, nhưng chạy thì lại rất nhanh, hừ! Chậm chút nữa, bản vương nhất định đốt y thành tro!” Thấy Trần Khôi vội vã rời đi không còn bóng dáng, thú vương Mặc Viêm xoay người oán giận nói với Lâm Cửu, “Người ra đây nhanh như vậy làm gì, hồ ngừng làm gì, ta thiếu chút nữa là có thể bắt được y, đến lúc đó treo y lên, hỏi chuyện cũng dễ dàng.”

Lâm Cửu khẽ nhú mày, cười nhìn Mặc Viêm: “Đa tạ đa tạ, người có thể có phần tâm tư này ta cũng đã rất vui rồi.”

Mặc Viêm hừ nhẹ một tiếng, nhìn Lâm Cửu, hỏi: “Người tin tưởng lời người nọ nói? Y là con người, ta thấy tin tức về phượng hoàng lúc trước chính là do Hoa Tư mượn y đến nói cho các người, con người không thể tin.”

“Ta cũng là người a.” Liếc mắt nhìn cái đuôi vung vẩy dưới y phục của Mặc Viêm, Lâm Cửu cúi đầu ngấm tẩm lệnh bài Trần Khôi vừa cho y, lệnh bài bằng gỗ phía trước viết một chữ tiêu sái phóng khoáng —THÁNH.

Lâm Cửu lật mặt bài nhìn mặt sau, mặt này lại viết hai chữ — HIỀN MÔN.

Mặc Viêm khẽ cắn răng, đôi tai thú giật giật, sao hắn lại quên mất Lâm Cửu cũng là con người, hơn nữa còn là một người vừa quật cường lại ngu xuẩn, không chỉ ngu xuẩn quật cường mà còn không thể sinh hài tử, không chỉ ngu xuẩn quật cường không sinh được hài tử, thậm chí còn có quan hệ ái muội với tên đại ma đầu tà ác kia.

Ánh mắt dần dần trở nên âm đạm, Mặc Viêm nhỏ giọng nói: “Tiếp theo ngươi muốn đi đâu?”

“Ta trước sẽ đến Ân Đô, sau đó quay về Hoàng Thành.” Mới rời khỏi Hoàng Thành một tháng mà đã xảy ra nhiều chuyện như thế, hôm nay y lại phải đi một lộ trình giống vậy lần nữa, từ sơn cốc đến Ân Đô, từ Ân Đô tới Hoàng Thành, chỉ là lúc này đã không còn ai có thể làm bạn bên người y.

Lâm Cửu nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn cảm thấy hạ thủ từ chỗ Hoàng Phủ Thiên Niên có vẻ dễ dàng hơn, lấy thân phận thái phó cho thái tử của y có thể thường xuyên đi lại trong cung, hưởng chi y và Hoàng Phủ Thiên Niên trước đây đã từng có quan hệ không rõ ràng, còn Hoa Tư, còn cả Tây Sa Thương Hải, Lâm Cửu nghĩ có lẽ trước cuối năm nay y có thể thu về một trong ba hồn của Diệt Thiên.

“Tên ngu xuẩn nhà ngươi thật đúng là dự định đi thu hồi ba hồn của Diệt Thiên về?” Khoanh tay trước ngực, thú vương Mặc Viêm châm chọc nói: “Có thần điều phượng hoàng trong người thì đã là gì, Hoàng Phủ Thiên Niên còn là Công Đức Kim Liên chuyển thế có Kim Long trong người, với công phu mèo cào của ngươi mà đòi đối phó hắn.”

Tên thối ma đầu kia tốt như vậy sao, tại sao hắn không cảm nhận được chút nào? Mặc Viêm oán thầm, đại ma đầu kia lớn lên lạnh như băng, người cũng lạnh như băng, tâm cũng lạnh như băng, cả người giống như một khối băng cực bắc cực ngắc không hề có cảm tình lại sắc bén đả thương người, ôm một đại băng khối như vậy thấy thoải mái sao?!

Mặc Viêm nhìn nhìn Lâm Cửu, lăm bằm trong đầu: “Con người không phải đều thích lông thú mềm mại sao... thú thể của bản vương lớp lông đẹp hơn lông bọn thú cấp thấp, lại mượt lại ấm...”

Không biết làm sao, Mặc Viêm lại nhớ tới lúc hắn là Tiểu Thối Miêu Lâm Cửu vẫn thường ôm hắn ngủ, hơn nữa nam nhân nọ lúc ngủ lại không mặc quần áo... ngô, ấm áp, trơn trơn.

“Sao ngươi lại chảy máu mũi, vừa rồi đánh nhau bị thương?” Vừa ngẩng đầu đột nhiên thấy Mặc Viêm dờ ra, trên gương mặt suất khí chảy ra hai dòng máu mũi đỏ tươi, Lâm Cửu từ trong lòng lấy ra một tấm khăn tay đưa qua, trong đầu nhớ lại lời Mặc Viêm vừa nói, Hoàng Phủ Thiên Niên là Công Đức Kim Liên chuyển thế có Kim Long trong người, nhưng Công Đức Kim Liên là cái gì a?

“Không! Mới không có! Bản vương sao có thể bị thụ thương!” Đoạt lấy khăn tay, Mặc Viêm thâm mắng xoay người sang chỗ khác dùng sức sát sát, giải thích: “Bản vương là uống nhiều thuốc bổ, thượng hỏa!” Thật là sao lại chảy máu mũi cơ chứ, đã thế lại còn bị Lâm Cửu thấy, thật là mắt mặt bản vương, ta sát, ta sát, ta sát sát sát, sát hết!

“Tiểu Viêm, ngươi vừa nói Hoàng Phủ Thiên Niên là Công Đức Kim Liên chuyển thế, Công Đức Kim Liên là cái gì?” Lại nói, Lâm Cửu cũng nhớ trên trán Hoàng Phủ Thiên Niên từng xuất hiện một đồ án hình hoa sen màu vàng, còn có con Kim Long khí thế hào hùng, Kim Liên Kim Long, Hắc Liên Hắc Long, hai người đúng là giống nhau, lẽ nào trong đó còn có mối liên hệ đặc biệt gì.

“Công Đức Kim Liên là thượng cổ liên hoa lúc khai thiên lập địa.” Mặc Viêm đã sát xong máu mũi nhú nhú mảy, về sau tên phạm nhân này ngủ cùng đại ma đầu lẽ nào cũng không mặc y phục?

A, thực sự là một tên phạm nhân thủy tính dương hoa! Cúi đầu nhét khăn tay Lâm Cửu đưa cho vào ngực mình, sau đó Mặc Viêm mới xoay người nói với Lâm Cửu, “Về chuyện thiên địa liên hoa chỉ sợ phạm nhân các ngươi đã sớm quên hết tiêu rồi, những chuyện về cửu thiên thần liên này cũng là do thế hệ trước trong gia tộc nói cho ta biết.”

“Thượng cổ liên hoa lúc khai thiên lập địa?” Trục giác Lâm Cửu nói rằng liên hoa theo lời thú vương Mặc Viêm nói kia có liên quan đến Diệt Thiên, với bọn người Hoàng Phủ Thiên Niên, với chính liên hoa ẩn trên trán mình, thậm chí với cả chuyện rơi xuống vách núi xuyên đến Xích Thổ Đại Địa cũng có liên hệ đặc biệt gì đó.

Lâm Cửu kéo Mặc Viêm đi vào trong phòng ngồi xuống, rót hai chén trà chờ thú vương phổ cập phổ cập lại cho y một ít truyền thuyết cổ đại trên Xích Thổ Đại Địa: “Nói nói cho ta a, về chuyện cửu thiên thần liên gì đó, Hoàng Phủ Thiên Niên sao lại thành Công Đức Kim Liên gì gì chuyển thế.”

Mặc Viêm nhấp một ngụm trà, ghét bỏ lè lè lưỡi, uống rượu vẫn ngon hơn, thấy vẻ mặt mù mờ của Lâm Cửu, Mặc Viêm nghĩ thầm về chuyện cửu thiên thần liên chỉ sợ đến cả tên đại ma đầu kia cũng không biết quá nhiều, chỉ ít từ lúc hắn tiếp xúc với Diệt Thiên đến giờ thấy người kia cũng không phải vô cùng hiểu rõ, có điều cũng đúng thôi, dù sao cũng là chuyện của cả nghìn năm trước đương nhiên sẽ không có quá nhiều người biết.

“Vào lúc thượng cổ khai thiên lập địa đã sinh ra mấy đoá liên hoa, ta nghe nói hoàng đế khai quốc của Hoàng Phủ Đế Quốc chính là hoá thân của Công Đức Kim Liên, hoàng đế đầu tiên của Trung Thiên Quốc là Luân Hồi Tử Liên, Tây Sa Thương Ưng Quốc là Hỗn Độn Thanh Liên, Bắc Quốc là Nghiệp Hoả Hồng Liên, bọn họ đều có chung một liên hoa văn đặc thù với nhan sắc tương ứng trên trán, hơn nữa đều có thể triệu hoán thần long theo liên hoa hàng lâm thế gian.”

“Chẳng qua là khai quốc chưa được bao lâu bọn họ liền tiêu thất tập thể, từ đó về sau, cả nghìn năm nay trên Xích Thổ Đại Địa không thấy thân ảnh của bọn họ, không nghĩ tới bọn họ lại cùng lúc xuất hiện, vừa xuất hiện liền ba người, chỉ còn thiếu mỗi Nghiệp Hoả Hồng Liên thôi.” Nói đến đây, Mặc Viêm nói với Lâm Cửu: “Ta cũng là ở trong sơn động thấy Kim Long và kim sắc liên ẩn trên trán Hoàng Phủ Thiên Niên mới biết hắn là Công Đức Kim Liên chuyển thế.”

Lâm Cửu suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Vậy Tây Sa Thương Hải chẳng phải theo lời người nói chính là Hỗn Độn Thanh Liên chuyển thế, còn Hoa Tư là Luân Hồi Tử Liên...”

Hoá ra những người này đều là những nhân vật rất có địa vị, nhưng bọn họ vì sao lại cứ phải trăm phương nghìn kế muốn giết chết Diệt Thiên? Lâm Cửu không rõ... nam nhân lại hỏi Mặc Viêm: “Người chỉ nói đến bốn loại liên hoa, vậy còn những cái khác thì sao? Diệt Thiên trên trán cũng có hắc sắc liên hoa, có phải hắn cũng là một trong số những cửu thiên thần liên hay không?”

Khiến Lâm Cửu có chút thất vọng chính là Mặc Viêm lắc lắc đầu, thú vương khẳng định nói: “Ta chỉ nghe nói đến tứ sắc liên hoa, không thấy nhắc đến còn có hắc liên.” Mặc Viêm nhìn liên hoa trên trán Lâm Cửu lại bổ sung thêm, “Cũng không nghe truyền thuyết liên quan đến bạch sắc liên hoa.”

Sờ sờ cằm, Mặc Viêm nghĩ thầm, hắn đích xác chưa từng nghe qua trong cửu thiên thần liên có Hắc Bạch liên hoa, nhưng Diệt Thiên không chỉ có hắc liên mà còn có cả Hắc Long, trên trán Lâm Cửu cũng có bạch liên, thậm chí còn thuần phục được Cửu Thiên Phượng Hoàng.

Thần long và phượng hoàng tuy rằng cũng là “thú”, nhưng địa vị lại ngang bằng với thú vương, theo lí mà nói thần long cũng là thần thú có trí tuệ, nhưng không biết vì sao, thú vương vẫn thử nỗ lực nói chuyện với Cửu Thiên Phượng Hoàng, nhưng nó tựa hồ khiếm khuyết gì đó, căn bản nghe không hiểu lời hắn nói, lại càng không thể cùng hắn nói chuyện.

Có lẽ khi nào có thời gian hắn nên trở về gia tộc hỏi mấy lão già kia, vì sao đột nhiên lại xuất hiện hắc liên, hơn nữa tại sao những vị cửu thiên thần liên chuyển thế trong truyền thuyết kia lại muốn liên thủ giết Diệt Thiên.

“Vậy sao...” Gõ gõ cằm, Lâm Cửu cũng có chút trăm tư bất giải như vì sao bọn Hoàng Phủ Thiên Niên lại muốn đối phó Diệt Thiên, tuy Tây Sa Thương Hải đã từng nói nguyên nhân cho y, nhưng Lâm Cửu cũng chỉ bán tín bán nghi.

Mấy chuyện phức tạp này, cái gì mà cửu thiên thần liên, cái gì mà luân hồi chuyển thế đều không quan hệ gì với y, y hiện tại chỉ cần nghĩ cách để Diệt Thiên tỉnh lại, những chuyện khác thì liên quan gì đến y đâu?

“Tiểu Viêm, mặc kệ là người có phải có giao dịch gì với Diệt Thiên, cảm ơn người vẫn theo bên ta.” Nhìn Mặc Viêm, Lâm Cửu nói: “Ta lập tức sẽ khởi hành li rời đi, người không cần tiếp tục đi cùng ta nữa.”

“Bản vương có nói muốn đi cùng người sao, thực là tự mình đa tình!” Hừ nhẹ một tiếng, thú vương Mặc Viêm nói, “Đưa người đến nơi này cũng là quá đủ rồi, bản vương còn có chuyện quan trọng, không có thời gian bồi tên phạm nhân nhà người, ta đi đây.”

Nói xong câu đó thú vương Mặc Viêm liền đứng dậy bỏ đi.

Nhìn nam tử kì quái bỏ đi, Lâm Cửu khẽ thở dài, người này thật đúng là nói đi là đi luôn, Lâm Cửu sau đó cũng đứng dậy rời khỏi gian nhà, nhìn một lần cuối cùng sơn cốc dưới huyền nhai, nam nhân dứt khoát kiên quyết triệu hồi Cửu Thiên Phượng Hoàng, phi lên tận trời, rời xa nơi đây.

Vừa đi, cũng không biết bao thừa mới có thể trở về.

Thăng lên hướng Bắc, tốc hành tới Ân Đô.

~~

Vừa đi, cũng không biết bao thừa mới có thể trở về.

Thăng lên hướng bắc, tốc hành tới Ân Đô.

140. Chương 140 - Ân Đô Cổ Nhân

Lại một lần nữa đặt chân lên từng phiến thổ địa ở Ân Đô, lại một lần nữa bước vào Cửu Thiên Khách Điểm, chỉ là lúc này đây Lâm Cửu trực tiếp từ tầng một leo lên lầu cao nhất của Cửu Thiên Khách Điểm —— cửu lầu.

Cửu lầu của Cửu Thiên Khách Điểm từ trước đến giờ đều chỉ dùng để chiêu đãi hoàng tộc thượng khách, Lâm Cửu thân ở trong đó, ngược lại cũng chẳng cảm thấy có bao vinh quang hay xa hoa, khách điểm Cửu lầu cũng chỉ là nơi làm ăn buôn bán, chính trang có tốt đến mấy cũng chỉ để làm đẹp, là một món đồ trang sức, để người ta thưởng thức, chứ không phải dùng để cúng bái.

Đứng trên cửu lầu, phong cảnh trong Ân Đô thành thu hết vào tầm mắt, cổ thành náo nhiệt phồn hoa, khiến Lâm Cửu có cảm giác như mình hiện đang ở cổ đô Lạc Dương, chỉ là không biết khi ấy Lạc Dương có giống thế này hay không.

Tựa vào lan can, bóng hình cô đơn.

Khoác một tấm áo choàng lớn màu xám Lâm Cửu xoay người nhìn chủ nhân của Ân Đô yến khách, hỏi: “Người nói là trong hoàng cung ở Hoàng Thành, có quân cờ do Diệt Thiên bố trí?”

“Hồi Thiên Thánh Giả, xác thực có việc này, chẳng qua Ma Tôn chưa từng tiết lộ bất luận điều gì cho chúng ta, thuộc hạ cho rằng Ma Tôn sẽ nói với người những việc này.” Nam tử ngồi bên bàn tiệc có một bộ râu đỏ rậm, chính là người mà ngày đó trước khi tiến nhập tuyết sơn Lâm Cửu và Diệt Thiên gặp qua – Hoả Sơn.

Lâm Cửu cười cười, một mình đơn thân độc mã xuất trận bao giờ cũng gian nan, dù sao Diệt Thiên có nhiều thủ hạ như vậy, y cũng không ngại mượn dùng lực lượng giúp Diệt Thiên tĩnh lại, chính vì vậy nên y mới tới Ân Đô tìm đến Hoả Sơn, chẳng qua y không ngờ Hoả Sơn hoá ra là một trong những trưởng lão của đầu thú trảng ở Ân Đô, mà không có Diệt Thiên bên cạnh, Lâm Cửu có thể trực tiếp cảm nhận được thái độ của đối phương có biến hoá.

Ngẫm lại lúc ở Băng Nguyên Cực Bắc, những người này ai ai cũng đối Diệt Thiên tất cung tất kính, bọn họ trước mặt Diệt Thiên đáp ứng coi y như Diệt Thiên mà đối đãi, nhưng con người chính là con người, thú vương nói một điểm cũng không sai, con người sẽ xem con người hành sự, phỏng chừng để Hoả Sơn thỉnh mình lên tầng cao nhất của Cửu Thiên Khách Điểm ăn bữa cơm đã là không tồi rồi, y còn trông cậy vào Hoả Sơn có thể giúp đỡ cái gì a? Trong lòng có chút oán niệm, cũng có chút bi ai.

Lâm Cửu mặc niệm: may là, sau khi y dịch dung mới đến tìm Hoả Sơn, bằng không cũng không biết người này có thể đem y bán đi hay không. Đại ma đầu a đại ma đầu, người xem xem người tìm được mấy tên thủ hạ thế nào, thủ hạ như vậy không có cũng được, chờ người tỉnh lại thì ngoan ngoãn theo ta ẩn cư đi thôi.

Thấy Hoả Sơn cũng không quá tin tưởng mình, Lâm Cửu chỉ cười cười, nói: “Nói qua chưa nói qua, có biết hay không, người cảm thấy thế nào?”

Phản vấn lại một câu, không đợi Hoả Sơn nói, Lâm Cửu tiếp tục: “Diệt Thiên... gần đây có một số việc cần bề quan, sau này có chuyện gì cứ tới tìm ta là được, người hẳn còn nhớ rõ Diệt Thiên đã nói qua gì ha? Từ nay về sau, thấy ta như thấy hẳn, có việc cần ta sẽ tìm người, chỉ là mong đến lúc đó người cũng không nên trở mặt không nhận ra a.”

Hoả Sơn âm thầm ngưng thần, tên nam tử gọi Lục Tiểu Phụng này chẳng biết từ đâu chui ra, một lần nọ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Diệt Thiên lại tỏ ra có thân phận trọng yếu, còn để Diệt Thiên tự mình ra lệnh cho bọn hắn phải phục tùng Lục Tiểu Phụng, nhưng hẳn thuy chúng vẫn có chút hoài nghi lai lịch người này, thật không minh bạch, khiến người ta phải nghi ngờ.

Hôm nay Ma Tôn lưu lại Bắc Quốc không có bất luận tin tức gì, tên Lục Tiểu Phụng này lại đột nhiên xuất hiện ở Ân Đô, chẳng biết là có mục đích gì, hiện tại lại còn hỏi hẳn về vị ở trong cung kia, thực sự kì quái, nếu như tên Lục Tiểu Phụng này là người thân cận bên cạnh Ma Tôn vì sao lại không biết người trong cung là ai?

Tự hỏi một lúc, Hoả Sơn nghiêm túc nói: “Ma Tôn có lệnh, tại hạ tự nhiên sẽ nghe theo mệnh lệnh của Thiên Thánh Giả, nếu như Thiên Thánh Giả có điều gì cần phân phó, Hoả Sơn nhất định toàn lực ứng phó, chẳng qua có nhiều chuyện tại hạ phải bẩm báo Ma Tôn trước mới có thể nói cho Thiên Thánh Giả, điểm này mong Thiên Thánh Giả lượng giải.”

“Được rồi được rồi, ta biết.” Không nhịn được phát phát tay, Lâm Cửu đã không còn đủ kiên nhẫn nghe mấy cái “không tình nguyện” lại “chỗ khó xử” của Hoả Sơn nữa, y cũng chẳng trông cậy vào Hoả Sơn có thể nói cho y biết cái gì, nhưng ít ra có một số việc phải nhờ Hoả Sơn đến giúp y, y dù sao cũng là được Diệt Thiên ngay mặt khâm điểm qua, Hoả Sơn cũng không dám quá mức làm càn.

“Người hãy nói cho ta biết một vài người trong hoàng cung kia là ai là được rồi, về phần vị nhân vật thân phận đặc biệt kia ta tự nhiên biết là ai, lúc không thiết yếu ta cũng không cần phải tìm hẳn.” Tuy tiện bóc phét một câu, Lâm Cửu nhìn về phía Hoả Sơn, người nọ đối với mấy thứ này tự nhiên là không có bất cứ dị nghị gì, nhanh chóng nói cho Lâm Cửu những chuyện y muốn biết.

Quả nhiên không ngoài Lâm Cửu sở liệu, tên đại ma đầu Diệt Thiên kia để nhất thống thiên hạ vậy chắc chắn chuyện phải làm trước tiên là sắp xếp cơ sở ngầm vào các quốc gia, từ trong lời nói của Hoả Sơn, Lâm Cửu có thể thấy Diệt Thiên không chỉ xếp vào không ít cơ sở ngầm mà còn có một đại nằm vùng ngay tại trong hoàng cung, chẳng qua Lâm Cửu cũng không biết những người này là ai.

Có điều nếu Diệt Thiên không nói cho y đại vô gian*(chắc tương đương gián điệp) kia là ai, thì nhất định có đạo lí của Diệt Thiên, y cũng không cần phải đi tìm tên đại vô gian đạo đó.

Nếu đã chiếm được tin tức cần thiết, Lâm Cửu cũng không cần phải tiếp tục nán lại ở Ân Đô nữa, toà thành này tuy đẹp, nhưng hoa sen trên sông Ngọc Thúy đã dần dần úa tàn rồi...

Ân Đô là một nơi không tồi, nhớ lại lúc trước y cũng ở chỗ này gặp Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư, cuộc gặp gỡ tình cờ lúc đó không thể nào ngờ được đến chuyển biến giờ phút này, càng không biết quan hệ giữa bọn họ lại trở nên vi diệu như vậy.

Rời khỏi Cửu Thiên Khách Điểm, Lâm Cửu một mình tản mạn đi trên phố lớn ngõ nhỏ, bên tai là tiếng rao hàng náo nhiệt không dứt, Hoàng Phủ Đế Quốc là một quốc gia dân phong cởi mở, thảnh thơi có thể thấy trên đường xuất hiện một đôi tình lữ tay trong tay, những lúc như thế, Lâm Cửu chỉ biết nhìn phía xa xa, sau đó tiếp tục đi con đường của mình.

Cảm giác này thật giống như khoảng thời gian học đại học ngày trước, lúc thất tình y cũng thường thấy đôi đôi tình lữ trần ngập ôn nhu trên con đường lát đá ở trường học, mà y lại vội vã đi qua, không lưu lại chút tiếc nuối.

Chẳng qua lúc đó trong lòng chỉ có một cảm giác tiếc nuối cô đơn, đáy lòng tịch mịch, mà giờ phút này, sự cô đơn tịch mịch lại dày đến mức như muốn nhấn chìm y trong đó, yêu đến khắc cốt ghi tâm, có đôi khi cũng là một loại đau đớn mệt mỏi.

Lo lắng thời thời khắc khắc, nỗi tương tư như độc tố diên cuồng lan tràn, phảng phất chỉ cần y không chú ý một chút sẽ bị phần độc tương tư này ăn mòn đến cốt nhục không còn, thói quen, thực sự là một thứ đáng sợ.

Bên cạnh đột nhiên không có người có thể trò chuyện, an tĩnh khiến con người ta kinh hãi; buổi tối ngủ thì không có bên an toàn để ôm ấp, phần cô tịch này cứ đâm vào người không tài nào ngủ nổi; thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn quanh, thấy cũng chỉ là một biển người mênh mông xa lạ, duy độc không thấy một đôi mắt ôn nhu nhìn mình.

Lâm Cửu rất muốn cười, mọi người thường nói mất đi mới biết quý trọng, tuy rằng y còn chưa mất đi đã quý trọng vô cùng, mà đến khi mất đi, ái luyện nóng bỏng đó lại thâm nhập vào tận cốt tuỷ gần như khiến y không thở nổi, nếu như có thể, y cũng rất muốn nhất tụy giải thiên sầu, nếu như có thể, y cũng muốn thẳng thắn nhắm mắt vĩnh viễn nằm bên cạnh tên đại ma đầu kia.

Thế nhưng không được, coi như là con đường duy nhất, chỉ cần có thể làm cho đại ma đầu tỉnh lại, y cũng phải đi lên, mặc kệ con đường phía trước là địa ngục hay núi đao biển lửa.

Một chiếc lá vàng phiêu phiêu ngay trước mặt Lâm Cửu, trên không trung bay lượn như hồ điệp rơi xuống chân nam nhân, Lâm Cửu nhìn chăm chăm vào chiếc lá, đột nhiên một cơn gió thu lạnh đến thấu nhân tâm từ phía bên trái thổi qua, nhẹ nhàng thổi bay mái tóc y, ngựa ngựa.

Y đột nhiên thấy hơi lạnh, mùa thu đã tới, mùa đông cũng gần rồi.

Lãnh thu hàn đông, thật khiến người ta chán ghét, lá vàng trước mắt điêu tàn, sao lại để y thấy cảnh tượng này a? Chiếc giày giẫm nát chiếc lá khô, phát ra tiếng vỡ vụn, cảm giác đó cũng giống như tâm nát vụn, bị hàn thu giẫm rào rào.

“Meo ——”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng mèo kêu, thanh âm có chút quen thuộc khiến Lâm Cửu ngừng lại, y quay đầu nhìn quanh bốn phía muốn nhìn xem tiếng mèo kêu từ đâu.

“Meo ô ——” Lại một tiếng nữa, xuất hiện ngay trong tầm nhìn của Lâm Cửu là một con tiểu hắc miêu da lông bóng loáng mượt mà, một đôi mắt mèo ánh lên màu đỏ tươi, như là mọc thêm một đôi cánh “phốc” một cái nhảy vào lòng Lâm Cửu, Lâm Cửu vội vã ôm lấy chú mèo con đột nhiên nhảy vào lòng mình.

Trên đời này chẳng lẽ còn có con mèo thứ hai đẹp lại luôn chường ra cái mặt thối thối như vậy sao? Lâm Cửu không biết, y nghĩ, con Tiểu thối miêu y ôm trong lòng có lẽ là độc nhất vô nhị trên đời.

“Tiểu thối miêu, sao ngươi lại trở về, có phải nhớ ta hay không a?” Ôm tiểu miêu trong lòng cố sức nhu lại nhu, thấy đối phương có vẻ tức giận, Lâm Cửu nhịn không được nở cười, cười đến sắp chảy cả nước mắt, “Con mèo chết tiệt nhà ngươi còn biết trở về, ngươi biết ta một mình khó chịu biết bao nhiêu không? Xem ra ngươi còn có chút lương tâm, còn biết trở về bồi ta...”

“Trở về là tốt rồi, nên trở về cuối cùng đều phải trở về, đúng không? Không phải vẫn có câu là, trước ánh bình minh là bóng tối, từng sống trong bóng tối mới có thể nghênh đón ánh nắng ban mai...” Cúi đầu dùng mặt cọ cọ tiểu miêu, Lâm Cửu đột nhiên cảm thấy mình kiên định hơn, chỉ ít có tiểu miêu bồi y, chỉ ít y không phải một mình lẻ loi đơn độc trên thế gian này.

141. Chương 141 - Hoàng Thành Cổ Nhân

Hoàng Thành tràn ngập nắng vàng rực rỡ chói lọi, giống như một vị chiến thần cầm trong tay Kim Cương Chử* sừng sững đứng dưới vầng thái dương phương đông mà thần thoại hay nhắc đến, vô số tia nắng từ

phía sau nó tản ra, như kim châm vào mắt, Hoàng Thành cao to uy nghiêm lại tràn đầy kim quang luôn khiến con người ta không thể không cúi đầu quỳ bái.

Vào lúc chạng vạng trước khi cổng thành đóng, Lâm Cửu từ Ân Đô đã đến Hoàng Thành.

Đoàn người gián đoạn tiến tiến xuất xuất ở cổng Hoàng Thành, dưới cái đồ sộ to lớn của Hoàng Thành lại giống như một đàn kiến bận rộn, híp híp mắt ngẩng đầu đánh giá hoàng cung nguy nga bên trong cách đó không xa, Lâm Cửu ôm Tiểu thối miêu trong lòng tiến về phía đó, ánh mặt trời xán lạn như vậy, nhưng y vẫn luôn cảm thấy áp lực.

Rốt cuộc là do đáy lòng y quá mức tăm tối, thế nên ánh dương quang mới không thể chiếu vào nội tâm y, hay do hắc ám dưới quang minh đã bắt đầu ăn mòn cả thể xác và tinh thần y a?

Gió thu hiu quạnh, bóng người điêu linh.

Kéo kéo lại tấm áo choàng trên người, lúc tiến vào Hoàng Thành, Lâm Cửu cất bước chậm rãi đi về hướng Lâm phủ, trong đầu đã sớm nghĩ ra cái cớ để giải thích cho người nhà vì sao y lại trở về một mình, ít nhiều còn có chút may mắn Hoàng Phủ Thiên Niên phong cho y một chức quan thái tử phó nhân tân, nên Lâm Cửu cũng có thêm một lí do trở về.

Nhớ người nhà, muốn dốc sức vì nước — mấy lí do này cũng đủ chính đáng, đủ trọn vẹn rồi đi?

Lâm Cửu tự giấu, không nhanh không chậm lắc lư lắc lư trên đường, nếu như ẩn theo cách nói của Trần Khôi, vậy bên người Hoàng Phủ Thiên Niên nhất định mang theo một bảo bình cất giấu một trong ba hồn của Diệt Thiên, những người thực lực cao thâm lại không lộ ra ngoài giống kiểu như Hoàng Phủ Thiên Niên hay Tây Sa Thương Hải, thường thường cũng là những người cực kì tự tin vào bản thân.

Nếu như tìm một nơi bí mật để Hoàng Phủ Thiên Niên hay Tây Sa Thương Hải, còn cả Hoa Tư cất giấu ba hồn của Diệt Thiên, chỉ bằng đặt ở ngay trên người mình, nếu đổi lại là Lâm Cửu, y cũng sẽ chọn cách đó, nếu mình đã là cao thủ đệ nhất thiên hạ, chẳng lẽ còn có nơi nào an toàn hơn bên người mình sao?

Nhưng mà y phải làm thế nào để tới gần Hoàng Phủ Thiên Niên lấy được cái bình đó đây?

Đối với Hoàng Phủ Thiên Niên, trong đầu Lâm Cửu đã có cách, lợi dụng thân phận thái phó của thái tử và đệ tử Hiền Môn, y có thể thường xuyên tiếp cận Hoàng Phủ Thiên Niên, nghĩ vài cái biện pháp hẳn là có thể lấy được tàn hồn của Diệt Thiên từ trên người Hoàng Phủ Thiên Niên; đối với Hoa Tư, mình còn có thân phận là sư đệ, nhờ Trần Khôi đến hỗ trợ có lẽ còn có hy vọng.

Nghĩ đến Tây Sa Thương Hải, Lâm Cửu lại thấy đau đầu vô cớ, nam nhân kia so với Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư thì cẩn thận hơn rất nhiều, tuy Tây Sa Thương Hải thoát nhìn là một tên vừa cao ngạo lại phóng đảng, nhưng tâm tư nam nhân này tinh tế tỉ mỉ chỉ sợ đến Lâm Cửu cũng phải thấy thán phục, huống chi Lâm Cửu đã từng rơi vào tay Tây Sa Thương Hải không chỉ một lần, một lần lại một lần lỗ vốn, nam nhân từ sâu trong đáy lòng thấy hơi sợ Tây Sa Thương Hải.

Kệ đi, chuyện sau này sau này nghĩ, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.

Lắc lắc đầu, Lâm Cửu tiếp tục bước về hướng Lâm phủ, đi tới đi lui, Tiểu thối miêu trong lòng đột nhiên kêu lên một tiếng nho nhỏ hàm chứa địch ý, Lâm Cửu khẽ nhíu mày, nhất thời thấy mình quá sơ suất, vừa rồi chìm đắm trong thế giới của chính mình nên không nhận ra có người đang tới gần y.

Nhưng mà trong Hoàng Thành ai lại có thể nhận ra y, huống chi y còn khoác áo choàng?

Nên động, hay bắt động a?

“Ngoan.” Nhẹ nhàng vuốt ve trấn an Tiểu thối miêu trong lòng, Lâm Cửu lựa chọn bắt động, vẫn tự nhiên như chưa cảm nhận được cái gì tiếp tục đi lên phía trước, y cũng không nhận thấy trên người người đang tới gần mình kia có chút sát khí nào, hơn nữa khi đối phương tới gần, Lâm Cửu càng lúc càng thấy có khí tức kia có chút quen thuộc, như là người y quen biết.

Chẳng lẽ là...

Hoài nghi còn chưa xong, người kia đã đứng ở sau lưng vỗ lên vai Lâm Cửu, thanh âm ôn hoà dễ nghe gọi ra nhũ danh của Lâm Cửu: “Tiểu Cửu.”

Lâm Cửu vừa quay đầu lại nhìn, nhãn tình sáng lên, khoe miệng cong lên một độ cung kính hỉ: “Vân Nhiễm?!”

Nam nhân thoáng cái nhào vào lòng người vừa tới, hung hăng vỗ vỗ lên lưng Vân Nhiễm: “Sao lại là người... hồn dẫn nhà người sao lại chạy tới đây!”

Vân Nhiễm một thân tiên nho đạo bào bị nhiệt tình của Lâm Cửu dọa phát sợ, cúi đầu nhìn dằng dấp vừa mừng vừa sợ của đối phương, trên khuôn mặt vạn năm nghiêm túc kìm lòng không đậu lộ ra ý cười sủng nịnh, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng nam tử.

...

...

Thật không ngờ lại có thể gặp được Vân Nhiễm ở Hoàng Thành, tâm tình một khắc trước còn chìm trong sương mù lập tức tỉnh táo hẳn lên, kéo nam tử đến một tửu lâu thanh tịnh tầm nhìn không tòi gần đó, gọi đồ ăn và rượu, cùng trò chuyện với Vân Nhiễm.

“Vân Nhiễm, sao người lại hạ sơn tới đây?” Rót rượu, Lâm Cửu cười hỏi, “Người uống rượu được chứ, hay là muốn đổi trà?”

“Không cần.” Lắc lắc đầu, Vân Nhiễm nhắc chén rượu uống một hơi cạn sạch, ngẩng đầu nhìn Lâm Cửu ngồi đối diện mình lộ ra tiểu ý nhàn nhạt, từ khi Lâm Cửu rời Vọng Nguyệt Sơn tới giờ cũng đã hơn nửa năm, trước đây lúc còn ở Vọng Nguyệt Sơn mỗi ngày đều có thể thấy thẳng nhóc này nghịch ngợm gây sự, nửa năm không gặp, cũng có chút nhớ y.

“Không ngờ tửu lượng của người cũng không tồi nha, sau này nên bồi ta uống rượu, người không biết chứ Hoàng Thành tuy rộng lớn người nhiều, thế nhưng muốn tìm một người có thể bồi ta uống rượu chuyện trò cũng rất khó.” Lâm Cửu cười, lại thay Vân Nhiễm rót một chén rượu đầy, tiếp tục nói, “Lòng người cách cái bụng, có đôi khi thực sự là rất khó để tìm được một người có thể nói chuyện hợp nhau.”

“Sư huynh Tiểu Thiên của người thì sao?” Mỉm cười, Vân Nhiễm nhanh chóng chuyển trọng tâm câu chuyện tới chỗ mà Lâm Cửu không muốn đụng đến nhất, “Lúc người hạ sơn quả là gây ra không ít chuyện, đầu tiên là ở Ấn Đô ngâm thơ làm đối thủ thắng thánh nữ Trung Thiên Quốc, sau lại đột nhiên thành sư đệ Hiền Môn Thánh Giả, ta biết ngay tiểu tử người hạ sơn nhất định sẽ rắc lầy phiền phức.”

Lâm Cửu cúi đầu uống một ngụm rượu, vị cay nồng tràn ngập khoang miệng, thở dài, nói: “Người nói cứ như ta trời sinh đã là một tên chuyên gây rối vậy, người không biết người ngoài gọi ta thế nào, gọi cái gì mà, nga, Lâm Hoạ Thuỷ, ha ha! Người nếu như dám gọi như thế, ta liền chân chính phá hoại cho người xem.”

“Người còn chưa trả lời ta, Tiểu Thiên sư huynh của người có phải là một người mà người có thể uống rượu nói chuyện cùng hay không?” Vân Nhiễm cười khổ lắc đầu, “Người khác nói cũng chỉ là gió thoảng qua tai, đừng quan tâm đến là được.”

“Ta thật muốn cùng Tiểu Thiên sư huynh uống rượu chuyện trò, thế nhưng hẳn lại chỉ thích trà không thích uống rượu, lúc nói chuyện a, cũng nói rất ít.” Than thở một câu, Lâm Cửu nghiêng đầu nhìn đằng xa: “Cũng không biết năm đó hẳn như thế nào có thể mở miệng truyền giáo được, đại thánh nhân ha, đại đế là đều có chút kì quái, hẳn là đệ nhất đại thánh nhân cũng chính là một quái nhân.”

Quay đầu, Lâm Cửu nâng chén rượu vừa cười vừa nói với Vân Nhiễm: “Thật không dễ mới có thể gặp lại người, nói Tiểu Thiên làm gì, mau nói cho ta nghe xem, mấy lão gia hoả trên Vọng Nguyệt Sơn thế nào, sao Vân Nhiễm người lại hạ sơn tới đây, không phải là đã coi trọng cô nương nhà ai nên không muốn thành tiên nữa đấy chứ?”

“Tiểu tử này, vừa mở mồm là nói linh tinh.” Gắp một miếng thức ăn trực tiếp nhét vào mồm Lâm Cửu, người kia cũng không ghét bỏ ăn sạch trơn, Vân Nhiễm cười khổ lắc đầu, nói: “Mấy gia hoả trên Vọng Nguyệt Sơn đều rất tốt, người ở đó hai năm cũng đâu phải không hiểu bọn họ, mỗi ngày ngoài việc tu luyện thì cũng là đánh cái trò mạt trượt do người dạy, đầu như người, chạy tới chạy lui.”

Trên mặt lộ ra một tia thương tiếc, Vân Nhiễm liếc mắt liền thấy được vẻ mặt mệt mỏi của Lâm Cửu, tuy không biết Lâm Cửu xảy ra chuyện gì, nhưng người chôn hồng trần luôn luôn phải chịu đau khổ.

“Đa tạ Vân Nhiễm đại tiên hiệp quan tâm.” Khoa trương làm một cái lễ, Lâm Cửu cười ha ha nói.

“Meo ô ——” Tiểu thối miêu vẫn bị bỏ quên một bên “phịch” một cái nhảy lên bàn, há mồm tìm thức ăn trong bát Lâm Cửu, vừa ăn vừa vô cùng nhân tính hoá dùng đôi mắt tròn tròn trừng Vân Nhiễm, giống như đang thủ hộ vật sở hữu vậy, bá đạo mà lại khả ái.

Lâm Cửu vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu thối miêu, cười cười nói với Vân Nhiễm: “Ta đây trời sinh chính là mệnh khổ, không thể cứu a.”

Trên mặt lộ ra chút thần sắc bất đắc dĩ, Vân Nhiễm vẫn luôn không biết phải làm thế nào với nam nhân trước mặt, y nói: “Lần này ta xuống núi là muốn đến xem thử xem ngươi có gặp phải rắc rối gì hay không, thứ hai thuận tiện đến thăm Lâm phủ, ngươi đúng là, về thì không về, lại kéo ta đến khách điểm uống rượu.”

Tầm mắt nhẹ nhàng phiêu đến tiểu hắc miêu như môn thần ghé vào người Lâm Cửu, ánh mắt Vân Nhiễm hơi đổi, thầm nghĩ: Sao lại cứ thấy con tiểu miêu này quen quen.

“Chúng ta nếu như về nhà a, ta đâu có thể kéo ngươi đi uống rượu a, đại nương nhị nương tam nương hơn nữa còn có cha ta... ai yêu, ta đau đầu.” Lâm Cửu cười ha ha làm bộ đau đầu.

Hàn huyền cùng Vân Nhiễm một lúc, hai người cùng nhau rời khỏi khách điểm trở về Lâm phủ, Lâm Cửu trở về lần nữa và sự xuất hiện của Vân Nhiễm khiến Lâm phủ náo nhiệt một phen, có điều Lâm Cửu và Vân Nhiễm cũng không quá thích náo nhiệt, cùng người nhà ăn uống trò chuyện, Lâm Cửu cũng nói luôn cho người nhà chuyện y trở về —— Diệt Thiên cần nghỉ ngơi ở Bắc Quốc một năm, y không đành rời nhà nên tạm thời trở về trước.

Đương nhiên, đây đều là những lời nói dối bất đắc dĩ.

142. Chương 142 - Khoảng Cách Chân Trời Góc Biển

Ngày thứ hai trở lại Lâm gia, Lâm Cửu vô cùng chuyên nghiệp rời giường từ sớm, mang bài tử tiển cung đi về hướng hoàng cung, mặc dù trong lòng tự nói với chính mình, chuyện này không thể vội, nhưng y lại không có cách nào yên tĩnh nhàn rỗi ngồi không ở nhà.

Đã như vậy, chẳng thà tiến cung phục chức, đến lúc đó nên làm tiếp thế nào thì cứ chờ xem tình hình rồi tính.

Đến nơi nên đến làm vài thủ tục liên quan, cũng chẳng khác nào nói cho mọi người biết Lâm Cửu đã trở về, vừa mới trở về cũng không lập tức chạy đến chỗ của tiểu hoàng tử, do ngày trước đã từng trụ trong hoàng cung, Lâm Cửu hiện cũng có thể trụ tại viện tử mà y và Diệt Thiên từng ở.

Đáng tiếc, túi Càn Khôn của y bị Tây Sa Thương Hải cầm mất, sau cũng không lấy lại, hôm nay tuy rằng có một chiếc túi mới, thế nhưng đồ vật lại thiếu không ít, cũng may hành lý của Lâm Cửu cũng không nhiều, mấy thứ vốn để trong viện vẫn còn đặt nguyên ở đây.

Hoàng cung lớn vậy cũng có cái hay, phòng nhiều, nên không có người nào bởi vì người tạm thời rời đi mà dọn đồ của người ra ngoài.

Lần này tiến cung, Lâm Cửu dẫn theo Tư Tư vẫn ở tại Lâm gia cùng vào, trong cung tuy rằng có nhiều hạ nhân hầu hạ, nhưng là người quen của mình vẫn thấy thoải mái hơn, y cũng an tâm giao nơi mình ở cho người tín nhiệm. Tư Tư là do Lâm Cửu chuộc thân, lại cùng Lâm Cửu tiến Hoàng Thành, cho nên đối với vị công tử còn đẹp hơn cả nữ nhân vài phần này, Tư Tư từ trước đến nay vẫn đều cảm thấy sùng bái yêu quý, sớm đã nhận định Lâm Cửu là chủ nhân mà mình phải đi theo.

Chủ tớ vào trụ trong viện tử, nơi đây cực kì sạch sẽ nên cũng không cần Tư Tư phải quét tước gì, nữ tử lập tức đi chuẩn bị nước nóng cho Lâm Cửu ngâm mình, từng thùng nước nóng đổ vào trong trì, Tư Tư suy nghĩ một chút, lại đặc biệt rắc lên vài cánh hoa, sau Lâm Cửu nhìn thấy mấy cánh hoa suýt bật cười thành

tiếng, thật đúng là đủ hưởng thụ a, nhưng cánh hoa này nhìn thế nào cũng hẳn là nên dành cho nữ nhân dùng mới đúng, một đại nam nhân tắm trong cánh hoa vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Lâm Cửu cũng không trách cứ Tư Tư, càng không đành lòng cô phụ một phen tâm ý của cô nàng, chỉ cười cười, không để Tư Tư hầu hạ, tự mình đóng cửa, cởi y phục tiến vào trong trì.

Hương thơm của hoa tươi mượn hơi nước nóng bốc lên lan toả cả gian phòng, khiến tinh thần luôn khẩn trương trở nên thư thái hơn, từ từ nhắm lại hai mắt tựa vào thành trì, Lâm Cửu thoải mái thở ra một hơi.

Đột nhiên “tùm” một tiếng như có vật gì mới nhảy vào trong đục trì.

Vừa mở mắt ra nhìn, chỉ thấy một vật nhỏ đen đen đang bơi qua bơi lại trong nước, một cái đuôi thật dài giống như chiếc bánh lái điều khiển phương hướng cho thân thể nho nhỏ du động.

Tiểu thối miêu cũng chạy vào tắm, con tiểu thối miêu này coi đục trì là cái bể bơi, hai cái tiểu trảo nhẹ nhàng nhàn nhả động làn nước, nhìn tư thế kia, thế nào cũng giống một Michael Phelps* hiện đại, bơi giỏi ngang nhau nha.

Thấy Lâm Cửu chăm chú nhìn mình bơi, tiểu thối miêu như hiển bảo nhếch đuôi lên đong đưa trên mặt nước vài cái, chỉ chốc lát sau lại thay đổi tư thế, từ tiêu chuẩn bơi tự do đổi thành bơi ngửa, chỉ lộ ra mỗi cái bụng trắng trắng và khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, khả ái đến mức khiến Lâm Cửu phải bật cười.

“Miêu nhi người thực là tự đắc vui vẻ.” Lâm Cửu hai tay hất nước lên người miêu nhi, tiểu thối miêu “Ngao ô” một tiếng trùng mắt với Lâm Cửu, người kia vẫn tiếp tục hất nước qua, khiến tiểu thối miêu kêu ngao liên tục, thế nhưng tiểu thối miêu cũng thú vị, mặc dù kêu thì kêu, nhưng không phát hỏa, có lẽ là bởi vì thấy Lâm Cửu cười hài lòng như vậy, hẳn cũng không có cách nào tức giận nổi ha.

Sau khi ngâm mình trong nước nóng, Lâm Cửu quần một tấm áo ngủ bằng tơ lụa mềm mại, nằm lên nhuyển tháp bên cạnh đục trì, ngẩn ngơ nhìn trần nhà không biết đang suy nghĩ gì, có thể là nghĩ xem ngày mai phải tiếp cận Hoàng Phủ Thiên Niên thế nào, cũng có thể là đang nhớ đến một người khác đã từng trụ qua căn phòng này, thấy vật nhớ người, thi thoảng cũng là khó tránh được.

Tiểu thối miêu từ trong bồn tắm nhảy ra, “rào rào” mấy tiếng mạnh mẽ lắc mình vẩy nước dính trên người, tiểu trảo thịt thịt giẫm lên mặt đất không tạo ra bất cứ âm thanh gì, lặng yên không tiếng động đi tới bên cạnh Lâm Cửu, nhảy phắt một cái, tiểu thối miêu đã lên nhuyển tháp, lặng lẽ ngắm nhìn, nam nhân đó tựa hồ đang ngủ, hô hấp đều đều, đôi mắt nhắm lại, hàng lông mi thật dài dưới ánh sáng nhàn nhạt vẽ lên một mảnh tiền ảnh, chiếu lên đáy mắt thâm quầng mang vẻ mệt mỏi.

Thứ dẫn dắt người ta nhất không phải là đau đớn đến từ chính thân thể mình, mà đó là sự đau nhức trong lòng thâm nhập vào tận cốt tủy, giống như không biết khi nào, khuôn mặt nam nhân trước mắt này đã thêm một vẻ bệnh trạng xanh xao nhợt nhạt...

Giống như một cơn gió không tiếng động, tiểu thối miêu nhẹ nhàng nhảy vào lòng nam nhân, thò ra cái đầu tròn tròn, vươn đầu lưỡi nho nhỏ nhẹ nhàng liếm liếm mặt nam nhân, một chút ngứa ngứa khiến Lâm Cửu đang ngủ giật giật, như là chuẩn bị tỉnh lại vậy.

“Hô...”

Từ trong miệng miêu nhi phun ra một làn khói trắng nhàn nhạt, khói trắng phiêu tán chạy vào trong khoe miệng khẽ nhếch của Lâm Cửu, nam nhân vừa như sắp tỉnh lại lập tức nặng nề chìm vào giấc ngủ, hô hấp lại trở nên đều đều.

Vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm gương mặt nam tử, miêu nhi với bộ lông đen sẫm bóng loáng đột nhiên biến hoá, trong nháy mắt, nằm trên nhuyển tháp không còn là một nam nhân và một con miêu, mà là hai nam nhân dựa sát vào nhau.

Tiểu thối miêu biến thành dáng dấp Mặc Viêm nửa thú nửa người, với một đôi tai thú xù lông, một cái đuôi dài lại tràn đầy sức mạnh như hắc báo lay động lay động trong không trung, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống khoác lên đùi Lâm Cửu, giống như mạn đăng quần lấy chân nam nhân.

Một tay nhẹ nhàng đặt lên lưng Lâm Cửu, tay kia xuyên vào mái tóc dài còn chưa khô của nam nhân, thuận thế kéo người nọ dựa vào lòng mình, Mặc Viêm cúi đầu nhìn Lâm Cửu có vẻ an tĩnh lại hiển hoà lúc này.

Liên hoa trên trán đã được Lâm Cửu trang trí thêm lộ ra một cổ yêu mịn, vén mái tóc dài ẩm ướt ra phía sau, ngũ quan hoàn mỹ tinh xảo đẹp đẽ của nam nhân hiện ra ngay trước mặt mình, lớp phấn còn chưa trôi hết, đúng là giống như đoá phù dung trên làn thanh thủy, thanh mịn mê người, tựa như một vị trích tiên không nhiễm bụi trần.

Dục bào khoác trên người đơn bạc mà thuận hoạt, càng tôn lên thân thể thon dài nhưng không gầy yếu của nam nhân, cho dù cách lớp y vật, Mặc Viêm cũng có thể cảm nhận được mảnh nóng rực dưới lòng bàn tay, sao lại nóng như vậy a? Gần như sắp cháy bỏng tay hắn, nhưng vẫn không đành lòng buông ra.

Nếu như ngươi là của ta thì tốt biết bao a?

Cúi đầu nhẹ nhàng dùng cằm cọ cọ trán nam nhân, Mặc Viêm khẽ than một tiếng: “Vì sao bản vương lại phải giúp ngươi a? Cứ để tên ma đầu đó ngủ say mãi như vậy mới tốt, ngươi quên hẳn đi có được hay không, ta cũng sẽ đối đãi với ngươi thật tốt, chúng ta có thể rời xa nơi phạm trần tục thế này, ngươi muốn đi đâu ta cũng sẽ đi cùng ngươi, ta còn có thể mang ngươi đi xem yêu thú, rất nhiều rất nhiều yêu thú, nếu như bọn chúng không nghe lời ngươi, ta liền giúp ngươi giáo huấn chúng.”

“Lâm Cửu... ta có thể mang ngươi đi không?” Chăm chú nhìn nam nhân ngủ say trong lòng, nhìn thụy nhan an tường ngọt ngào của nam nhân, Mặc Viêm thoáng cái có chút khắc chế không được, bàn tay đặt trên lưng nam nhân khẽ cứng lại, quả thực muốn đem cả người Lâm Cửu khảm nhập vào thân thể hắn không bao giờ phân ra.

“Lâm Cửu...” Khẽ gọi tên nam nhân, đầu Mặc Viêm càng ngày càng thấp, thẳng đến lúc chạm vào môi nam nhân nọ, vừa đụng vào mà như bị điện giật, toàn thân đều trở nên run rẩy, giống như trúng độc không cách nào rời ra tí ti, dã tính thuộc về loài thú nhảy mất bị kích phát.

Cái đuôi thật dài thuận theo chân nam nhân quăn lên trên, lặng lẽ chui vào trong vạt áo nhẹ vỗ về ái muội mà triển miên, bàn tay đặt trên lưng Lâm Cửu nhịn không được xoa dần lên phía trước...

Nhẹ nhàng ma sát bờ môi đối phương, bá đạo lại tràn ngập dã tính cạy mở miệng đối phương ra, Mặc Viêm hôn thật sâu người nam nhân ngủ trong lòng hắn, cho dù đối phương không có bất luận sự đáp lại gì, nhưng từng chút xúc cảm phức tạp vẫn khiến Mặc Viêm lần đầu tiên trong cuộc đời cảm nhận được cái gì gọi là ái luyến của con người, lại hiểu vì sao có nhiều tiên nhân trên đời tình nguyện vứt bỏ cuộc sống bất tử muốn làm phàm nhân.

Đây là yêu sao?

Giống như độc được quán lấy nhân tâm, hãm sâu trong đó không thể chạy trốn, cho dù xuống địa ngục cũng vẫn không muốn buông tha nụ hôn sâu đậm này... hôn đến ý thức Mặc Viêm càng ngày càng nặng nề, càng rõ hôn nam nhân dưới thân, nhẹ vỗ về, thâm ái, càng ngày càng muốn cướp đoạt giữ lấy người này.

“Ngô...” Bị âu yếm kịch liệt mà bá đạo như vậy, cho dù là người đang ngủ say cũng phải cảm nhận thấy, trong mộng thỉnh thoảng nỉ non vài câu, miệng khẽ nhếch không biết đang lầm bầm cái gì.

Nhú mào, lời thì thầm tự nói trong mộng của Lâm Cửu như dội một chậu nước lạnh lên đầu Mặc Viêm, dục hỏa không thể khống chế trên người thú vương lập tức đến tàn đóm cũng không còn.

“Diệt Thiên... đại ma đầu...”

Âm thanh nỉ non của nam nhân, từng tiếng truyền vào tai Mặc Viêm, thú vương lúc trước còn đang hôn Lâm Cửu thoáng cái khựng lại thân hình, ngẩng đầu nhìn nam nhân ngủ mê, cổ họng như tràn ra tiếng gầm thét nhàn nhạt của dã thú, lập tức thu hồi động tác trên người Lâm Cửu, đột nhiên biến trở lại hình thái của tiểu miêu, nhảy ra khỏi nhuyển tháp.

Hắn vừa bị làm sao vậy, sao lại xung động như vậy, xung động như vậy...

Sớm nên rõ ràng, bọn họ một bên là thú, một bên là người, căn bản không thể có bất luận khả năng nào, huống chi... trên vai hắn còn gánh vác sứ mệnh truyền thừa huyết mạch thú vương.

Khoảng cách giữa bọn họ, xa tựa chân trời góc bể...

143. Chương 143 - Hoàng Hậu

Sáng sớm, từ trong mộng tỉnh lại, Lâm Cửu nhẹ nhàng nhu nhu mặt, có chút kì quái mình chạy lên giường ngủ lúc nào, hôm qua hình như sau khi tắm xong y nằm trên nhuyễn tháp ngủ, cũng không biết tại sao khi tỉnh lại thì đã thấy mình ở trên giường.

Khẽ lắc đầu, Lâm Cửu thấy hình như vẫn còn sớm, nhưng y không còn ý niệm muốn ngủ tiếp nữa, ngồi dậy mặc quần áo vào.

Hôm qua tin tức y hồi cung đã nhờ người truyền lên Hoàng Phủ Thiên Niên, có điều nhìn y được một đêm ngủ thẳng căng thế này, hiển nhiên là ngày hôm qua Hoàng Phủ Thiên Niên không có ý nguyện thấy y, bằng không chỉ sợ sớm đã cho người đến triệu y rồi, trên đời này chỉ có người hoàng đế muốn gặp liền gặp, chứ chưa có ai muốn gặp là gặp được hoàng đế.

Không được hoàng đế tuyên triệu, cho dù Lâm Cửu có nhờ người trong cung thế nào thì tiểu ân tiểu huệ người ta cũng không giúp được y.

Nhưng chung quy việc hôm nay vẫn phải làm, Lâm Cửu lại một lần nữa bước lên con đường thái phó thái tử dạy dỗ tiểu hoàng tử, Hoàng Phủ Thiên Niên có thể không muốn thấy y, nhưng dù sao cũng phải gặp nhi tử của mình ha?

Thầm nghĩ, Lâm Cửu đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị, sớm thiết kế xong xuôi nên làm thế nào để tiếp cận Hoàng Phủ Thiên Niên, biện pháp thoát nhìn tuy rằng đơn giản lại ngu xuẩn một chút, nhưng thường thường phương pháp càng đơn giản thì càng hữu hiệu, chỉ mong thực hiện được a.

Làm chút chuẩn bị theo người đi đến thư viện tiểu hoàng tử học tập, hài tử nhỏ như vậy có thể xem được sách gì a? Tầm tuổi này hẳn là nên chơi đùa nhiều mới phải.

Ngày hôm nay đưa Lâm Cửu đến thư viện là một vị tiểu thái giám, có gương mặt chữ điền khá giống Tiểu Xuân Tử bên cạnh Hoàng Phủ Thiên Niên, thoát nhìn rất thành thật, tên cũng hay ho, gọi là Tiểu Đẳng Tử.

“Lâm thái phó, ngài đi hơn một tháng, tiểu hoàng tử vẫn luôn nhớ đến ngài, vị giáo sư tiên sinh mới cũng không tốt như ngài, già khom, bộ râu bạc như sắp chấm đất, cũng rất nghiêm túc, không giống như ngài hay chơi đùa cùng tiểu hoàng tử, cả ngày toàn quay tiểu hoàng tử hết đọc đến lại đọc đi.” Tiểu Đẳng Tử nói rất nhiều, vừa đi vừa nói mấy chuyện xảy ra trong cung trong hơn một tháng nay.

“Ha ha, với tính cách nghịch ngợm gây sự của Tiểu hoàng tử, chỉ sợ người cuối cùng chịu tội chính là vị lão tiên sinh kia đi?” Lâm Cửu theo phía sau, nhỏ giọng cười nói.

Tiểu Đẳng Tử cúi đầu cười, liền mồm nói: “Chính xác, chính xác, Lâm thái phó thực sự là hiểu Tiểu hoàng tử, Tiểu hoàng tử chính là tâm đầu nhục của hoàng thượng, tâm can bảo bối của hoàng hậu, bảo bối hoàng tôn của thái hậu, Tiểu hoàng tử từ nhỏ đã nhận được hàng nghìn hàng vạn sủng ái, đâu thể chịu để một lão tiên sinh đến dạy ngài, sau lại khiến cho lão tiên sinh tức giận đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.”

Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn Tiểu Đẳng Tử đi phía trước, càng nghe càng cảm thấy Tiểu Đẳng Tử này lá gan cũng không khỏi quá lớn đi, gì cũng dám nói, nam nhân theo sau đột nhiên ngừng lại, nhỏ giọng nói: “Công công, hoá ra hạ nhân trong cung cũng có thể đàm luận chuyện hoàng tộc sao? Lá gan của ngài cũng quá to rồi đó.”

Tiểu Đẳng Tử quay đầu cười cười với Lâm Cửu, trên khuôn mặt non nớt nhìn không ra một tia thất kinh, ngược lại thần nhiên đi tới bên cạnh Lâm Cửu, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thiên Thánh Giả, nô tài là người Hoả đại nhân an bài trong cung, từ giờ trở đi, nô tài chính là thủ hạ của ngài, thỉnh Thiên Thánh Giả cứ việc phân phó.”

Vừa nghe, Lâm Cửu khẽ nhú mày, không tài, xem ra Hoả Sơn cũng không thất tín, không coi lời y nói là gió thoảng bên tai.

“Vậy trong cung chỉ có một mình ngươi thôi sao?” Nếu tất cả mọi người đã biết thân phận của nhau, Lâm Cửu cũng chẳng phải che giấu gì nữa: “Trừ ngươi ra, còn có người nào biết thân phận của ta nữa không?”

“Hồi Thiên Thánh Giả, trong cung chỉ có nô tài biết thân phận của ngài, nhiều người khẩu tạp, sau này có chuyện gì ngài cứ tìm nô tài, nô tài tự nhiên sẽ an bài thoả đáng cho ngài.” Tiểu Đẳng Tử hạ thấp giọng, nói: “Tuy tiểu nhân địa vị thấp, nhưng thời gian ở trong cung cũng không ngắn, Thiên Thánh Giả cứ yên tâm.”

...

...

Vốn biện pháp Lâm Cửu nghĩ ra rất đơn giản, chính là thừa dịp lúc Hoàng Phủ Thiên Niên qua thăm hỏi Tiểu hoàng tử cố ý tiếp cận đối phương, nhân cơ hội làm đổ nước trà hay gì đó lên người hắn, để y có thể tiếp cận Hoàng Phủ Thiên Niên tra xét xem trên người đối phương có mang theo cái bình nhỏ nào không, nhưng hôm nay biện pháp này không có cơ hội thực thi rồi.

Lâm Cửu trở về chức vị thái phó thái tử đã ba bốn ngày nay, nhưng trong ba bốn ngày này y mỗi ngày đều chỉ nhìn thấy tiểu hoàng tử, cùng tiểu hoàng tử chơi, kể chuyện xưa cho tiểu hoàng tử, chờ a chờ a, nhưng hết lần này đến lần khác đều không gặp Hoàng Phủ Thiên Niên, tên hoàng đế này chạy đi đâu rồi, trước đây luôn luôn đến xem tiểu hoàng tử, hôm nay sao lại đến cả bóng dáng cũng không thấy.

“Tiểu Đẳng Tử, hoàng thượng gần đây sao lại không thấy đến thăm Tiểu hoàng tử a?” Một ngày, dọc đường đi đến thư viện, Lâm Cửu nghi hoặc không dứt đã mở miệng hỏi, có thể Tiểu Đẳng Tử nơi đó sẽ biết chăng.

“Hồi Thiên Thánh Giả, hoàng thượng mấy ngày này ngoại trừ vào triều sớm cơ bản đều ở trong thư phòng, ngài muốn gặp hoàng thượng chỉ sợ có chút khó khăn, hoàng thượng gần đây cực hiếm khi nào triệu kiến đại thần, dù là hoàng thượng muốn gặp người, thì phía trước ngài cũng còn mấy vị đại thần, muốn vượt qua những vị đại thần này gặp hoàng thượng thì thật không dễ dàng.” Tiểu Đẳng Tử trả lời.

“Hoàng thượng ở trong thư phòng làm gì, ngươi có tin tức gì hay không?” Lâm Cửu nhíu nhíu mày, trước đây không muốn gặp Hoàng Phủ Thiên Niên, thì Hoàng Phủ Thiên Niên ngày ngày chạy đến chỗ y, hôm nay muốn gặp Hoàng Phủ Thiên Niên một lần thì lại trắc trở như vậy.

Tiểu Đẳng Tử lắc lắc đầu, nói khẽ với Lâm Cửu: “Nghe người ta nói... Hoàng thượng hình như là bị bệnh.”

“Bị bệnh?” Lâm Cửu sững sốt, đột nhiên hiểu ra cái gì, lẽ nào Hoàng Phủ Thiên Niên cũng giống như Hoa Tư lúc ở trong tuyết sơn thụ thương, cho nên mới ở trong thư phòng không gặp người?

Nghĩ như thế, tựa hồ cũng rất có khả năng.

Nhưng chung quy không thể cứ đợi đến khi thương thế của Hoàng Phủ Thiên Niên lành ha? Lúc đó không biết là đã đến ngày nào tháng nào rồi.

Ngay lúc Lâm Cửu lo lắng trầm tư có thừa y đã tới thư viện, Tiểu Đẳng Tử bên cạnh đột nhiên quỳ xuống, cao giọng hô: “Nô tài khấu kiến hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu? Hoàng hậu!

Lâm Cửu vừa ngẩng đầu nhìn, một nữ tử ung dung hoa quý đang ôm Tiểu hoàng tử nở nụ cười ấm áp với y, y chờ không được Hoàng Phủ Thiên Niên, nhưng lại chờ tới lão bà của hắn...

...

...

Đối với đương kim hoàng hậu Hoàng Phủ Đế Quốc, Lâm Cửu cũng không quá hiểu biết, tại chốn hậu cung phức tạp này, người dễ thấy nhất thường thường là lão mục thái hậu và tỷ tỷ điên Hoàng Phủ Thiên Hạ của Hoàng Phủ Thiên Niên, dưới sự phụ trợ của hai vị cực phẩm nhân sĩ này hoàng hậu lại có vẻ khiêm tốn đi không ít, Lâm Cửu còn nhớ Hạ quý thường hà hội lần nọ thấy hoàng hậu cực ít khi mở miệng nói chuyện.

Nữ tử chỉ bởi Tiểu hoàng tử, thỉnh thoảng cười cười, thỉnh thoảng ứng hoà một cái, đem vũ đài này đều tặng cho những người khác.

Chẳng qua không biết ngày hôm nay vị nữ tử luôn luôn khiêm tốn đến độ sắp biến mất này sao lại đột nhiên tới đây, tới xem Tiểu hoàng tử học tập, hay là có chuyện gì khác?

Lâm Cửu cẩn thận ứng đối, tuy y thấy dáng điệu hoàng hậu rất thoải mái, y cũng thấy có chút hảo cảm với nữ nhân này của Hoàng Phủ Thiên Niên, chỉ ít không giống Hoàng Phủ Thiên Hạ chỉ cần y vừa nghe tên đã không muốn tới gần, nhưng y vẫn nghĩ nữ nhân trong cung đều không phải ngọn đèn dầu sắp cạn, cẩn thận bao giờ cũng không thừa.

Vừa nhìn thấy Lâm Cửu, Hoàng Phủ Hoàng tựa như con chim nhỏ giang hai cánh tay nhào vào lòng nam nhân, hoàng hậu chỉ cười cười đứng một bên nhìn, ôn nhu nói: “Hoàng Nhi quả rất thích thái phó.” Lâm Cửu thoáng cái không rõ lời này là có ý tứ gì, là tán thưởng sao? Có lẽ...

Hoàng hậu đích xác là tới tìm Lâm Cửu, đầu tiên sai người dẫn Tiểu hoàng tử đi chơi, sau bảo Lâm Cửu ngồi xuống bồi nàng nói chuyện.

“Hoàng nhi thường xuyên nhắc tới thái phó trước mặt ai gia, so với những lão tiên sinh, cách dạy học của thái phó có thể nói là có một phong cách riêng, không chỉ khiến Hoàng Nhi nghịch ngợm gây sự của ai gia nghe lời mà còn học được không ít thứ, Lâm thái phó tuần tú lịch sự, không hổ là một đời Hiền Môn Thánh Giả mới.” Hoàng hậu vừa mở miệng đã khen Lâm Cửu.

“Hoàng hậu quá khen, thần chỉ là làm hết chức trách của mình mà thôi.” Hoàng hậu khen y như thế, câu này hẳn là có chuyện gì muốn nhờ y đi? Chẳng qua không biết một thái phó nho nhỏ như y, có chuyện gì có thể giúp được hoàng hậu đây, Lâm Cửu hơi thấy hiếu kì.

Quả nhiên, ngay sau đó hoàng hậu đã nói rõ ý đồ: “Lâm thái phó, ai gia nghe nói sư huynh Tiểu Thiên Thánh Giả của ngươi cũng là một vị thần y, năm đó còn chữa trị bệnh đau tim cho thái hậu, vậy chắc hẳn y thuật của Lâm thái phó cũng khỏi phải nói ha?”

“Chỉ biết qua loa mà thôi, đâu thể so sánh với sư huynh của thần a.” Lâm Cửu tựa hồ từ lời nói của hoàng hậu đã đoán ra được một chút manh mối.

Nghe Lâm Cửu nói xong, tinh thần hoàng hậu quả nhiên tỉnh táo hẳn lên, trên mặt lộ ra một tia hỉ sắc, nói: “Lâm thái phó quá khiêm nhượng rồi, thực không dám giấu diếm, lần này ai gia đến đây thực sự là có việc muốn nhờ, mấy ngày trước thân thể hoàng thượng đột nhiên nhiễm bệnh nhẹ, nhưng người không cho phép chúng ta truyền việc này ra ngoài, lại cũng không cho thái y đến trị liệu, ai gia thực sự lo lắng hoàng thượng...”

“Nếu như Lâm thái phó tiện, có thể vào ngự thư phòng xem bệnh cho hoàng thượng được không?” Hoàng hậu nói: “Có điều việc này mong thái phó đừng truyền ra ngoài.”

“Hoàng hậu cứ yên tâm, chuyện này Lâm Cửu sẽ giữ bí mật.” Lâm Cửu không biết hoàng hậu có biết gút mắt giữa y với Hoàng Phủ Thiên Niên hay không, nhưng vì trượng phu mà tự mình đến gặp y, nữ nhân này cũng là một người độ lượng, thảo nào lại trở thành nữ nhân bên cạnh Hoàng Phủ Thiên Niên...

144. Chương 144 - Tâm Bệnh Của Người Dưng Của Ta

Nhờ phúc của hoàng hậu, Lâm Cửu không chỉ có thể gặp được Hoàng Phủ Thiên Niên, mà còn có phương pháp càng hữu hiệu hơn việc hắt nước trà lên người hắn, nếu đã xem bệnh chữa bệnh thì khó tránh khỏi có sự tiếp xúc thân cận, cho dù là không tất yếu phải tiếp xúc, thì Lâm Cửu cũng phải vắt hết óc tìm biện pháp tiếp cận Hoàng Phủ Thiên Niên.

Tiểu thái giám dẫn Lâm Cửu đi gặp Hoàng Phủ Thiên Niên chính là Tiểu Xuân Tử mà hồi trước Lâm Cửu đã gặp ở trong Liên Sinh Điểm, Tiểu Xuân Tử một bên dẫn đường cho Lâm Cửu một bên nhỏ giọng dặn dò: “Hoàng thượng gần đây tâm tình không tốt lắm, thái phó nhớ cẩn thận, nghìn vạn lần chớ chọc hoàng thượng tức giận.”

Nói xong, Tiểu Xuân Tử cố ý quay đầu lại nhìn Lâm Cửu, nghĩ thầm: Vị Lâm thái phó này sao càng nhìn lại càng thấy đẹp a, trên trán còn đeo một khối ngọc, hẳn là rất đáng giá ha? Ai, Hiền Môn thật là thích, có tiền lại có địa vị, đâu giống những tên hoạn quan bọn họ, bị toàn bộ người trong thiên hạ khinh thường, bị nữ nhân ghét bỏ, bị nam nhân chửi mắng, nam không ra nam, nữ không ra nữ, sau khi chết đi cũng không biết sẽ luân hồi thành gì.

Đi tới bên ngoài Ngự Thư Phòng, Tiểu Xuân Tử ngừng lại khom lưng nói với Lâm Cửu: “Thỉnh Lâm thái phó đứng ngoài này chờ một lát, tiểu nhân đi vào bẩm báo một tiếng.”

“Làm phiền Tiểu Xuân Tử công công rồi.” Lâm Cửu vừa cười vừa nói, thấy Tiểu Xuân Tử ngẩn người, sau đó mới cười ha ha xoa người chạy vào Ngự Thư Phòng.

Hãy, tiểu thái giám này thật đúng là thú vị.

Lâm Cửu cúi đầu khẽ cười hai tiếng, không đợi tâm tình y sáng lạn ra thì chợt nghe từ trong Ngự Thư Phòng truyền đến thanh âm bức bối phát hoả của Hoàng Phủ Thiên Niên, thanh âm đủ lớn, đến người ở bên ngoài như y cũng nghe được rõ ràng.

“Trẫm không bệnh! Các người lẽ nào không nghe thấy trẫm nói sao?”

“Đi ra ngoài ——”

“Hoàng hậu?” Có lẽ là Tiểu Xuân Tử nhắc tới hoàng hậu, tức giận vào bức bối trong giọng Hoàng Phủ Thiên Niên lắng lại đôi chút, phỏng chừng lúc này lá gan Tiểu Xuân Tử đều sắp bị Hoàng Phủ Thiên Niên dọa hư rồi a.

Đoạn đối thoại sau đó Lâm Cửu cũng không nghe thấy nữa, Ngự Thư Phòng đột nhiên trở nên an tĩnh, Lâm Cửu không biết Tiểu Xuân Tử và hoàng thượng đang nói gì, nghe khẩu khí của Hoàng Phủ Thiên Niên tựa hồ không muốn gặp thầy thuốc, không lẽ để y đi không một chuyến a? Không lẽ để y đến cửa thư phòng rồi mà lại phải trở về a?

Lâm Cửu mặc kệ, cùng lắm thì y cứ xông vào là được, y mới không tin Hoàng Phủ Thiên Niên dám một đao chém y, tốt xấu gì y cũng là người của Hiền Môn, nói đến cùng thì Hoàng Phủ Thiên Niên và tên chủ môn Hiền Môn Hoa Tư kia cũng là cùng một phe a.

Chốc lát sau, Tiểu Xuân Tử đi ra, đôi mắt nhỏ xíu cẩn cẩn dục dục nhìn chăm chăm Lâm Cửu một chút, trên mặt lại xuất ra một nụ cười xán lạn nịnh nọt, nhìn thấy mà cả người Lâm Cửu nổi hết da gà, đây là ý gì, tuy rằng y bộ dáng đẹp, nhưng cũng không phải núi vàng núi bạc, nhìn y như vậy làm gì?

“Tiểu Xuân Tử công công, hoàng thượng...” Lúc Lâm Cửu đang muốn hỏi, Tiểu Xuân Tử đã cướp lời y.

“Lâm thái phó thỉnh vào trong, hoàng thượng đang chờ ngài.” Tiểu Xuân Tử đối với Lâm Cửu không muốn bội phục cũng không được, trước nghe mọi người nói qua Lâm Cửu là một tên hoàn khổ công tử không học vấn không nghề nghiệp chỉ có mỗi khuôn mặt đẹp, hoàng thượng cũng đã sớm không thích người này rồi, nhưng hôm nay tất cả đều thay đổi, Lâm Cửu không chỉ có bộ dạng vẫn đẹp như xưa, lại khiến người ta có cảm giác rất thoải mái, đâu có tư thái vênh váo tự đắc của những vị đại thần kia, càng không có điệu bộ ỷ thế hiếp người.

Lâm thái phó hôm nay chính là đại nhân vật trong Hiền Môn, vừa rồi lúc Tiểu Xuân Tử đi vào thư phòng, hoàng thượng vừa nghe nói có người tới xem bệnh lập tức sinh khí, dọa Tiểu Xuân Tử phải lập tức lấy hoàng hậu ra làm lá chắn, ai biết hoàng thượng vẫn như cũ không chịu gặp, sau Tiểu Xuân Tử nói tên của Lâm Cửu, hoàng thượng lập tức gọi hắn dừng lại, chẳng được bao lâu đã bảo hắn đi ra gọi Lâm thái phó vào.

Hắc hắc, ai nói Lâm thái phó không được hoàng thượng thích vậy? Theo Tiểu Xuân Tử thấy, Lâm thái phó có tài có mạo, tương lai nhất định thành sủng thần của hoàng thượng! Hắn nên hảo hảo lôi kéo quan hệ mới đúng.

Lâm Cửu đương nhiên không biết tâm tư này của Tiểu Xuân Tử, nghe thấy Hoàng Phủ Thiên Niên cho y đi vào, trong lòng y dễ chịu hẳn lên, lần qua lần lại nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng được thấy Hoàng Phủ Thiên Niên rồi.

Vén vạt áo lên, Lâm Cửu bước qua hàng thủ vệ trùng điệp đẩy cửa Ngự Thư Phòng ra, đằng sau cánh cửa có vẻ có chút hôn ám không thấy rõ Hoàng Phủ Thiên Niên, nam nhân cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vi thần tham kiến hoàng thượng.”

“Ân, đóng cửa lại đi.” Thanh âm Hoàng Phủ Thiên Niên từ xa xa truyền đến, Lâm Cửu dựa theo lời nói làm việc xoay người đóng cửa lại, ngẩng đầu nhìn phía trước, hiem khi nào thấy Hoàng Phủ Thiên Niên mặc một thân thường phục màu đen, ngồi trước một cái bàn lớn cúi đầu xem tấu chương, sắc mặt không tốt lắm, dưới sự phụ trợ của bộ hắc phục lại càng thêm vẻ tái nhợt.

“Hoàng thượng, hoàng hậu nhờ thần đến đây xem bệnh cho ngài.” Lâm Cửu đứng tại chỗ nhỏ giọng nói.

Hoàng Phủ Thiên Niên buông tấu chương trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Lâm Cửu, con mắt hơi nheo lại, nhẹ giọng nói: “Bệnh của trẫm ngươi xem không ra, qua đây, đứng xa như vậy làm gì.”

“Vâng.” Lâm Cửu lập tức ước gì có thể nhảy ngay lên người Hoàng Phủ Thiên Niên lục lọi một phen, được sự cho phép, trực tiếp đi nhanh tới chỗ cách Hoàng Phủ Thiên Niên rất gần mới dừng lại.

Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không để ý, chỉ chỉ cái ghế, nói: “Ngồi xuống đi, ngươi trở về lúc nào, trẫm nghe nói sư huynh ngươi đang ở Bắc Quốc, sao ngươi lại một mình chạy về?”

“Hồi hoàng thượng, bốn ngày trước thần về đến Hoàng Thành, ngày đó thần còn nhờ người thông báo cho hoàng thượng.” Thấy bộ dạng Hoàng Phủ Thiên Niên thế này, rõ ràng là không biết y đã quay về Hoàng Thành.

Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ nhíu mày, nhắc chén trà nhân sâm trên bàn lên uống một ngụm.

Lâm Cửu tiếp tục nói: “Sư huynh vốn dự định để ta cùng ở lại Bắc Quốc, chỉ là thần nghĩ, thần dù sao cũng là người Hoàng Phủ, so với ở lại Bắc Quốc thì không bằng trở về Hoàng Phủ, hơn nữa... thần cũng có chút nhớ người nhà.”

“Ngươi thật có một tấm lòng trung hiếu.” Khoé miệng khẽ cong lên, Hoàng Phủ Thiên Niên đột nhiên nhìn Lâm Cửu, con ngươi bình thản như nước phản chiếu lại hình ảnh của Lâm Cửu, nhưng không biết trong đầu vị hoàng đế này đang suy nghĩ những gì, sao đột nhiên lại nhìn y, lẽ nào đối phương đã phát hiện ra thân phận của y?

Lúc này chắc chắn không được hoảng loạn, Lâm Cửu hơi cúi đầu tránh đi tầm mắt của Hoàng Phủ Thiên Niên, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, để thần chẩn trị bệnh cho ngài a, y thuật của thần và thái y có chút khác nhau, có thể chữa được bệnh cho hoàng thượng hay không cũng không dám chắc.”

Đáp lại Lâm Cửu chính là một mảnh im lặng, y vẫn cúi đầu nhưng có thể cảm giác được Hoàng Phủ Thiên Niên đang nhìn y, nhìn đến mao cốt từng từng, thói hoàng đế làm sao vậy, sau khi đi tranh ở Bạng Nguyên Cực Bắc về bị điên rồi sao...

“Lâm Cửu,” Hoàng Phủ Thiên Niên rốt cục mở miệng nói, “Ngươi gỡ miếng ngọc bội trên trán xuống cho trẫm nhìn.”

“Ngạch?” Lâm Cửu một trận kinh hồn táng đảm, Hoàng Phủ Thiên Niên cư nhiên vừa thấy y đã bảo y gỡ ngọc bội, cũng may y đã sớm chuẩn bị, chỉ là không biết Hoàng Phủ Thiên Niên trên trán cũng có liên hoa ấn, nhưng đối phương giấu đi như thế nào?

“Vâng...” Thể hiện ra trên mặt có chút sùng sốt, Lâm Cửu cúi đầu tháo ngọc bội trên trán xuống, cái trán nhẵn bóng xinh đẹp lộ đầy đủ ra ngoài, đương nhiên cũng lộ ra liên hoa ấn đã được Lâm Cửu gia công qua, tự nhiên trong lành, lại mang theo thần thái yêu kiều thanh mị, trong nháy mắt khiến nam nhân tăng thêm một phần vị đạo.

Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn liên hoa ấn trên trán Lâm Cửu, ánh sáng trong mắt chợt loé rồi biến mất, theo sau đó là sự tiếc nuối và thất vọng nhàn nhạt, nhìn miếng ngọc bội Lâm Cửu đưa cho hắn, Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ nói: “Ngọc tốt, khi trẫm còn nhỏ cũng từng có một khối ngọc, đó là phụ hoàng đưa cho trẫm, trẫm năm đó rất quý trọng, sau có một ngày gặp được một người, trẫm lại đột nhiên mang khối ngọc đó tặng đi, chỉ là một loại cảm giác.”

Nghìn năm trước bỏ lỡ một đời tình duyên, nghìn năm sau ngẫu nhiên gặp lại, tại đấu thú trăng ở Ân Đô nhất thời do dự mà lại bỏ qua, trong tuyết sơn ở Bằng Nguyên Cực Bắc lại lần thứ hai lỡ mất, thật đáng buồn chính là, đến tận lúc này sau nhiều lần bỏ lỡ mới để hắc dần dần khôi phục lại ký ức, duyên phận của hắc và y, lẽ nào chỉ là một lần lại một lần gặp thoáng qua thôi sao?

Hoàng Phủ Thiên Niên có chút cười không nổi, bệnh của hắc, là tâm bệnh, Lâm Cửu làm sao có thể trị được a, trên thế gian có loại dược nào có thể chữa được bệnh này?

“Hoàng thượng, bệnh của ngài...” Lâm Cửu lặng lẽ nhìn nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên, nói.

“Bệnh của trẫm?” Từ trong trầm tư tỉnh táo lại, Hoàng Phủ Thiên Niên giả ngọc bội lại cho Lâm Cửu, nói: “Người đã nói người có loại thuật chữa bệnh các thái y khác không có, vậy không bằng cho trẫm xem một chút, có thể chữa được bệnh của trẫm hay không.”

Nói ra miệng, Hoàng Phủ Thiên Niên mới thấy mình có chút buồn cười, biết rõ bệnh này Lâm Cửu không thể trị được, nhưng sao lại cứ để đối phương thử, thế nhưng mỗi khi thấy Lâm Cửu, hắc đều có chút khác lạ, rốt cuộc có cái gì khác lạ, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không suy nghĩ nhiều, trong lòng hắc nghĩ đến chính là một người, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới người trước mặt này chính là người hắc nghĩ tới kia...

“Vâng.” Trên mặt cố giấu sự vui mừng, Lâm Cửu vội vã lên tiếng trả lời.

Y thuật? Lâm Cửu đương nhiên không biết.

Y chỉ biết một vài kiến thức sinh vật cơ bản, như là phân đôi tế bào a, gen di truyền a, chứ để y thực sự vác súng thật đi học người ta xem bệnh thì y cũng chịu, nếu như để Lâm Cửu giống như các bác sĩ bình thường bắt mạch linh tinh, phỏng chừng với sự thông minh tài trí của Hoàng Phủ Thiên Niên liếc mắt là có thể nhìn ra Lâm Cửu là một tên thường nhân trăm phần trăm.

Mượn dùng một câu quảng cáo —— không đi con đường bình thường! Người xuyên qua há có thể theo khuôn phép cũ?

Đóng giả bác sĩ dùng một biện pháp hoàn toàn xa lạ, thì dù có là giả Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không biết, một cách khác sẽ tốt hơn nhiều việc cố gắng đóng giả cho chuyên nghiệp, trong đầu đã sớm chuẩn bị xong biện pháp, Lâm Cửu có khuôn có dạng lấy đạo cụ ra —— ống nghe tự chế loại hàng sơn trại!

“Hoàng thượng, đây là ống nghe bệnh, có thể nghe được tiếng tim đập của ngài có tạp âm hay không, kiểm tra các bộ phận trong cơ thể ngài xem có mao bệnh gì không.” Lâm Cửu không có ý tốt lại nói: “Bởi vì thời gian gấp gáp, bên người thần lại không có sẵn ống nghe bệnh, cho nên không thể làm gì khác hơn là tự làm một cái.” Ống nghe bệnh do Lâm Cửu làm rất đơn giản, cũng rất đơn sơ, một ống gỗ rồng ruột, dài 30cm, đường kính 0,5cm, hơn nữa còn có một cái như miếng da làm thành hình cái loa, hai tai nghe, thế là một cái ống nghe bệnh liền xuất hiện.

“Món đồ này lần đầu tiên trẫm thấy, Lâm Cửu, mấy thứ mới mẻ này của người làm sao nghĩ ra được, còn cái ống nghe bệnh này lại làm ra thế nào?” Hoàng Phủ Thiên Niên tựa hồ rất hiếu kỳ với ống nghe bệnh Lâm Cửu vừa lấy ra, nhìn chăm chăm nửa ngày, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Đều là thần ở trên Vọng Nguyệt Sơn lúc rảnh rỗi thì làm ra, chắc bởi vì Vọng Nguyệt Sơn là một nơi tiếp cận với tiên giới, lúc thần ở nơi đó có lẽ được tiên nhân chỉ điểm, nghĩ nghĩ, liền làm ra mấy món đồ này.” Lâm Cửu đeo tai nghe lên, cầm ống nghe trong tay nói với Hoàng Phủ Thiên Niên, “Hoàng thượng, thần sẽ dùng cái này để lên ngực ngài mới có thể nghe được tim của người đập có khác thường hay không.”

“Nga...” Hoàng Phủ Thiên Niên gật đầu, ngồi nghiêm chỉnh nói: “Vậy người nghe đi.”

Thấy Lâm Cửu một bộ dáng muốn nói lại thôi, Hoàng Phủ Thiên Niên nhú nhú mày, nhẹ giọng quát: “Lâm Cửu, có chuyện cứ nói thẳng, trước mặt trẫm không cần che che giấu giấu, trẫm cũng không ăn thịt người.”

“Vâng.” Lâm Cửu vội vàng tạ tội, nói: “Hoàng thượng, vậy thần xin nói, có thể thỉnh ngài cởi áo khoác ra không, cách y phục sẽ không nghe rõ tiếng tim đập lắm.”

Lời này của Lâm Cửu nói cũng không sai, cách y phục xác thực là khó nghe tiếng tim đập, hơn nữa, Lâm Cửu cũng không thể ở trong quần áo Hoàng Phủ Thiên Niên sờ tới sờ lui, y chính là đang hướng về phía vật

phẩm thiếp thân của Hoàng Phủ Thiên Niên, nên tử hoàng đế này sống hay chết liên quan gì đến y a, phỏng chừng toàn bộ dân chúng của Hoàng Phủ Đế Quốc đều chết hết thì hoàng đế này vẫn sống khoẻ mạnh.

Công Đức Kim Liên chuyển thế, không phải cứ dễ dàng như vậy liền chết a?

Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ nhú mày, nhìn Lâm Cửu có chút khấn trương không nói gì, dĩ nhiên cũng dựa theo lời nói của Lâm Cửu cởi tấm áo choàng đen huyền ra, lộ ra nội y màu trắng bên trong, về phần Hoàng Phủ Thiên Niên vóc người thế nào, tốt hay xấu, Lâm Cửu cũng không có nhiều tâm tư để chú ý.

Lâm Cửu không muốn lãng phí thời gian, nhanh chóng tiếp cận, bởi vì Hoàng Phủ Thiên Niên đang ngồi, bên cạnh cũng không dựa quá gần vào ghế, Lâm Cửu thẳng thẩn nửa ngồi xổm bên cạnh Hoàng Phủ Thiên Niên, dây của ống nghe bệnh cũng không dài lắm, cho nên bắt buộc bọn họ phải sát lại rất gần, Lâm Cửu cầm ống nghe đặt lên ngực Hoàng Phủ Thiên Niên, cả người cũng gần như dán lên Hoàng Phủ Thiên Niên rồi.

Một người xiêm y bán giải ngồi trên ghế, một người nửa quỳ thiếp thân thiếu chút nữa dựa vào lòng Hoàng Phủ Thiên Niên, nếu trong mắt người ngoài, tư thế này thực sự là có chút đen tối, có điều Lâm Cửu thân là đương sự cũng không có tâm tư suy nghĩ những việc này.

Ống nghe đặt lên người Hoàng Phủ Thiên Niên, tuy rằng cách lớp nội y, nhưng y vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ từ trên người đối phương truyền đến, có một chút nóng, tựa hồ cao hơn thường nhân một chút.

Xuyên qua cái ống nghe hàng sơn trại đơn giản này, Lâm Cửu thật đúng là nghe thấy tiếng tim đập của Hoàng Phủ Thiên Niên.

Thịch thịch thịch...

Thanh âm vang dội thanh thúy giống như tiếng trống như là đánh ngay sát tai y, tiếng đập một chút lại một chút vô cùng hữu lực, trừ tiếng đó ra, Lâm Cửu cũng không nghe thấy tạp âm gì, có thể thấy được Hoàng Phủ Thiên Niên kì thực thân thể rất khoẻ, nào có bệnh gì a, cũng chỉ là nhiệt độ cơ thể hơi cao chút mà thôi.

Mượn cơ xem bệnh, Lâm Cửu nhanh chóng cầm ống nghe sờ tới sờ lui trên người Hoàng Phủ Thiên Niên, ngực rõ ràng ở chỗ đó, nhưng y lại cầm ống nghe trực tiếp mò tới bụng.

Kì quái, sao cái gì cũng không có, Hoàng Phủ Thiên Niên rốt cuộc giấu hồn phách của Diệt Thiên ở đâu, không phải là lời Trần Khôi nói là giả đó chứ? Hay Hoàng Phủ Thiên Niên không để cái bình chứa tàn hồn của Diệt Thiên bên người, Lâm Cửu hơi phiền muộn, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục làm hành vi lớn mật kia.

Sao tiếng tim đập của Hoàng Phủ Thiên Niên lại trở nên nhanh hơn, vừa rồi vẫn còn rất bình ổn mà. Mặc dù ống nghe bệnh không đặt trên ngực Hoàng Phủ Thiên Niên, nhưng do ống nghe có khả năng phóng đại, Lâm Cửu vẫn có thể nghe thấy tiếng tim Hoàng Phủ Thiên Niên đập, so với sự ổn định vừa rồi, hiện tại tiếng tim của Hoàng Phủ Thiên Niên hình như nhanh hơn một chút, một ít tạp âm cũng xông vào tai Lâm Cửu.

“Tim của trẫm ở chỗ này, sao người chỗ nào cũng nghe qua.” Lúc Lâm Cửu còn đang nghi hoặc có thừa, Hoàng Phủ Thiên Niên đột nhiên vươn tay bắt được bàn tay đang sờ loạn của Lâm Cửu, trong thanh âm cất giấu một cảm giác áp ức không đổi.

Lâm Cửu rất thức thời mà dừng lại, Hoàng Phủ Thiên Niên có thể chịu để y sờ tới sờ lui như vậy cũng coi như không tồi rồi, nếu y tiếp tục sờ thêm nữa, phỏng chừng đối phương sẽ nghi ngờ, dù không phải hoài nghi y trộm đồ, phỏng chừng cũng sẽ sản sinh ra hiểu lầm không nên sản sinh, nếu như để Hoàng Phủ Thiên Niên hiểu lầm y có tâm tư ái luyến gì đấy, Lâm Cửu thật đúng là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Hoàng thượng, bệnh của ngài ta chẩn đoán ra rồi.” Tay vẫn còn bị Hoàng Phủ Thiên Niên nắm không thả, Lâm Cửu cũng tiếp tục duy trì tư thế nửa quỳ ngửa đầu nói với hoàng đế.

“Nga, là bệnh gì, người có thể nói cho trẫm nghe thử xem.” Trong mắt Hoàng Phủ Thiên Niên lộ ra chút hiếu kì.

Lâm Cửu chần chừ một lát, lập tức mở miệng nói: “Hoàng thượng, ngài kì thực không có bệnh gì cả, thần vừa dùng ống nghe nghe tiếng tim đập của ngài, phát hiện tiếng tim đập rất bình thường, không chỉ bình thường mà còn bình ổn hữu lực hơn cả thường nhân, có thể nói thân thể của ngài kì thực phi thường tốt, phi thường khoẻ mạnh.”

“Vậy vì sao người lại nói trẫm bị bệnh?” Hoàng Phủ Thiên Niên cúi xuống nhìn Lâm Cửu, nghĩ lời nói của người này thực sự có chút kì quái.

“Thần nếu như nói gì đó khiến hoàng thượng tức giận, thỉnh hoàng thượng thứ tội.” Lâm Cửu trước mang ra một đạo miễn tử phù, thấy thần sắc Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Niên thật đúng là hiểu kì không biết Lâm Cửu định nói gì.

Hoàng Phủ Thiên Niên hùng hồn ban cho Lâm Cửu một đạo miễn tử phù: “Nói đi, trẫm sẽ không định tội người.”

Nhận được ân chuẩn, Lâm Cửu lập tức nói, “Thần cho rằng bệnh của ngài là tâm bệnh, tim đập tuy rằng cường mà hữu lực, thế nhưng thiếu một tia sinh khí.” Nói xong, Lâm Cửu cúi đầu không nói nữa.

Hoàng Phủ Thiên Niên trầm mặc chốc lát, lúc muốn vươn tay lấy trà uống mới phát hiện mình vẫn còn nắm tay Lâm Cửu, khẽ sửng sốt, nam tử nhanh chóng thả tay Lâm Cửu ra, Lâm Cửu vẫn cúi đầu thoáng cái rút lại, động tác linh mẫn quá phận khiến Hoàng Phủ Thiên Niên có chút nhịn không được bật cười, nam tử này sợ hãi như vậy sao?

“Còn có?” Nhẹ hóp một ngụm trà, Hoàng Phủ Thiên Niên nhàn nhạt nói: “Nếu như người chỉ nghe ra tâm bệnh này của trẫm, vậy trẫm đúng là phải trị tội người rồi.”

Thối hoàng đế không phải nói không định tội ta sao? Thực đúng là một tên hỗn đản nói không giữ lời a...

Thầm mắng trong lòng, Lâm Cửu cúi đầu tiếp tục nói: “Thần còn phát giác nhiệt độ thân thể hoàng thượng hơi cao, lúc này đang là lương thu, nhiệt độ cơ thể hoàng thượng lại cao hơn một chút so với người thường, thần cả gan muốn hỏi, hoàng thượng có phải bị cảm nắng hay không?”

“Lời này của người nói ra rất mâu thuẫn, nếu lương thu thì sao lại còn bị cảm nắng?” Hoàng Phủ Thiên Niên nhỏ giọng cười nói, thấy Lâm Cửu vẫn cúi đầu, còn nói thêm, “Ngẩng đầu lên nói, cúi đầu thấp như vậy làm gì.”

“Vâng.” Lâm Cửu thẳng thắn thừa cơ hội này từ bên cạnh Hoàng Phủ Thiên Niên đứng lên, đứng sang một bên thấp giọng nói, “Nếu không phải bị cảm nắng, vậy thần cho rằng có lẽ hoàng thượng bởi vì nguyên nhân nào đó hoả khí trong cơ thể quá nặng, thần sẽ chế một loại đan dược cho hoàng thượng, nếu như hoàng thượng không chê, có thể thử một thần trừ hoả đan của thần.”

“Xem ra người theo sư huynh người cũng học được không ít y thuật, bệnh này của trẫm... quả thật là bị người nói trúng rồi.” Khẽ cười một tiếng, Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn Lâm Cửu khúm na khúm núm, lông mày nhăn lại, có lẽ hắn đã lầm, trước sao lại nghĩ Lâm Cửu chính là Chí Thiện Bạch Liên a, còn kém nhiều lắm.

Một bên cài lại nút áo, Hoàng Phủ Thiên Niên nói: “Hoả có thể khu trừ, nhưng còn tâm bệnh thì người có biện pháp nào a?”

Ta có thể có biện pháp nào, tâm bệnh y chữa không được.

Lâm Cửu cúi đầu nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên, đột nhiên nhãn tình sáng lên, lúc Hoàng Phủ Thiên Niên mặc y phục y đột nhiên thoáng nhìn thấy bên hông Hoàng Phủ Thiên Niên treo một kim liên bình...

“Hoàng thượng, để thần thử xem sao! Thần nhất định có thể chữa khỏi tâm bệnh...” Không chút do dự, Lâm Cửu thốt ra.

145. Chương 145 - Thi Thế Không Tim

Trong kim liên bình có thể có tàn hồn của Diệt Thiên không a? Chiếu theo lời Trần Khôi nói thì khả năng này rất lớn, nhưng vấn đề trước mắt của Lâm Cửu là y phải làm thế nào để lấy được kim liên bình mà không bị Hoàng Phủ Thiên Niên phát giác.

Trộm sao? Lâm Cửu đối với kĩ năng trộm đồ của mình thực sự không nắm chắc thành công; cướp sao? Lâm Cửu cũng không cho rằng mình có thể cướp được đồ của Hoàng Phủ Thiên Niên. Tuy bây giờ y đã biết trên thất lưng Hoàng Phủ Thiên Niên đích xác có một kim liên bình, nhưng nếu muốn lấy được kim liên bình lại bình an vô sự rời khỏi hoàng cung, rời khỏi Hoàng Thành, thì hơi rắc rối chút.

Vạn nhất để Hoàng Phủ Thiên Niên biết y trộm đi kim liên bình, Lâm Cửu cũng không dám khẳng định Hoàng Phủ Thiên Niên có thể khiến cả Lâm gia phải chịu tội thay hay không, đến lúc đó y có thể cứu được Diệt Thiên, nhưng còn Lâm gia thì sao?

Chẳng lẽ không có biện pháp nào có thể vừa lấy được kim liên bình lại vừa không để Hoàng Phủ Thiên Niên trị tội cả Lâm gia sao?

Mấy ngày nay, thân phận Lâm Cửu lại tăng thêm một tầng, ngoại trừ thường ngày thỉnh thoảng dạy dỗ tiểu hoàng tử ra, hiện tại phần lớn thời gian của Lâm Cửu đều ở cùng một chỗ với Hoàng Phủ Thiên Niên, đương nhiên là vì tâm bệnh của hoàng đế, lúc trước Lâm Cửu đã đưa ra lời thề son sắt hứa hẹn sẽ chữa khỏi tâm bệnh cho Hoàng Phủ Thiên Niên.

Không chỉ lui tới nhiều lần, Lâm Cửu lại còn vì một vài mục đích riêng của mình mà càn chủ động tiếp cận Hoàng Phủ Thiên Niên, những hành động này ở trong mắt người ngoài lại có chút ý vị, lời đồn đãi vô căn cứ cũng dần dần truyền nhau, chỉ tiếc Lâm Cửu giao hết tâm tư đều đặt ở trên kim liên bình bên người Hoàng Phủ Thiên Niên, đối với mấy lời đồn ra tiếng vào đương nhiên sẽ không chú ý, nếu có nghe thấy, y cũng sẽ không quá quan tâm.

Cung nữ trong cung thường ngày thích nhất là ngồi cùng nhau huyền thuyên tán nhảm, tuy chuyện này ở trong cung bị cấm đoán, nhưng hết thảy cấm đoán gì đó đều sẽ luôn có người giấu diếm tiếp tục truyền lưu, có một số việc người càn cấm đoán lại càng phát sinh nhiều, điều này cũng là chuyện rất kì quái.

Mấy ngày gần đây chúng cung nữ thích nhất tán chuyện về vị Lâm thái phó rất có sắc thái truyền kì kia, người hai năm trước đã chết sao có thể sống lại a?

Rốt cuộc là nhận được tiên duyên nên tử mà phục sinh, hay là bị yêu quái chiếm mất thân thể đi ra làm hại nhân gian?

Mấy lời đồn đãi vô căn cứ lan truyền thường thường sẽ càng ngày càng khuếch đại, giống như là ở Ân Đô xuất hiện mèo cắn người, lúc truyền tới Hoàng Thành có thể biến thành yêu quái mèo cắn người, lúc truyền tới Trung Thiên Quốc sẽ lại thành trong Ân Đô có thật nhiều người bị yêu quái cắn chết, đợi đến khi truyền tới Bắc Quốc, phòng chừng sẽ biến thành người trong Ân Đô đều bị yêu quái cắn chết hết.

Tạm thời miễn bàn tới lời đồn rốt cuộc là do ai truyền ra, làm đương sự như Lâm Cửu còn chưa biết y lại có thêm một biệt hiệu – Lâm Hồ Ly nữa, mấy ngày nay đều vội vàng trị tâm bệnh của hoàng đế, hơn nữa hoàng đế lại cố tình không cho phép truyền chuyện bị bệnh này ra ngoài, hai đại nam nhân ngày ngày ở cùng nhau, trước đây lại còn có một đoạn cảm tình mờ ám, cũng khó trách bị người ta hiểu lầm.

“Ất xì...”

Đánh một cái hắt hơi, Lâm Cửu nhẹ nhàng lấy khăn tay xoa xoa mũi, không biết vừa rồi gió thu từ đâu thổi, thổi đến lưng y phát lạnh nhịn không được đánh cái hắt xì.

“Cảm lạnh rồi?” Hoàng Phủ Thiên Niên đi phía trước quay đầu lại nhìn Lâm Cửu, y phục trên người Lâm Cửu có chút đơn bạc như quần áo mùa hè, nhẹ bay bay thỉnh thoảng lại bị gió thổi phát lên cứ như là muốn phi lên vậy, Hoàng Phủ Thiên Niên thậm chí nghĩ chỉ cần gió lớn hơn một chút là nam nhân này sẽ bị thổi bay đi luôn.

“Lạnh thì mặc thêm nhiều y phục vào.” Nói xong một câu quan tâm, Hoàng Phủ Thiên Niên quay đầu tiếp tục đi lên phía trước.

“Tạ ơn hoàng thượng quan tâm.” Lâm Cửu theo phía sau, trò chuyện câu được câu không với Hoàng Phủ Thiên Niên.

Tâm bệnh trị thế nào? Lâm Cửu không phải là bác sĩ tâm lý, dù y có là bác sĩ tâm lý cũng không dám hỏi đến việc tư của hoàng đế, đó không phải rành rành muốn chết sao?

Có điều hết thấy những người có tâm tình phiền muộn đều không nên ru rú ở trong phòng, như thế thì tâm tình sẽ càng không xong, tựa như một người nếu trụ lâu trong phòng có thể sẽ phát điên vậy.

Người thất tình đều không phải thích mượn rượu tiêu sầu, mượn ăn tiêu sầu, mà thích xuất ngoại giải sầu, giải giải sầu, sau khi trở về tâm tình sẽ tốt hơn phân nửa.

Phương pháp Lâm Cửu đưa cho Hoàng Phủ Thiên Niên để trị tâm bệnh rất đơn giản, chính là hay ra ngoài đi đi lại lại, dù sao hoàng cung cũng lớn như vậy trước hết tản bộ giải sầu a, hít một chút không khí trong lành tâm tình cũng sẽ tốt lên không ít.

Kết quả là mấy ngày nay, trên cơ bản mỗi ngày Lâm Cửu đều phải cùng Hoàng Phủ Thiên Niên ở ngự hoa viên đi tái đi hồi, thỉnh thoảng cùng Hoàng Phủ Thiên Niên nói chuyện dân sinh của Hoàng Phủ Đế Quốc, thể cục của các quốc gia trên Xích Thổ Đại Địa, dung lượng não của Lâm Cửu khá lớn, chuyện đời trước đời này đều nhớ được không ít, dù sao y cũng là người hiện đại xuyên qua đến đây, tư tưởng chung quy là có chút bất đồng với những người bình thường trên Xích Thổ Đại Địa.

Mặc dù Lâm Cửu rất cố gắng khắc chế miệng mình phun ra những tư tưởng kì lạ, có điều thỉnh thoảng nói ra một hai câu cũng đủ khiến Hoàng Phủ Thiên Niên khiếp sợ, cũng đủ để Hoàng Phủ Thiên Niên và Lâm Cửu trò chuyện cả buổi sáng.

Chẳng qua Lâm Cửu có thể nói ra nhiều như vậy, nguyên nhân chính là tên hoàng đế Hoàng Phủ Thiên Niên này tư tưởng có phần phóng khoáng, cho dù Lâm Cửu nói ra một chút về thay đổi phương diện giáo dục kinh tế, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng nghe thấy vị mới mẻ, không chỉ không khiển trách Lâm Cửu, trái lại nhiều lần đặt câu hỏi, thẳng đến khi những chuyện Lâm Cửu biết trong đầu toàn bộ gần như moi ra hết mới cam tâm.

“Quốc trái chính là quốc gia lấy tín dụng làm cơ sở, chiếu theo nguyên tắc vay vốn, thông qua xã hội tập trung tài chính hình thành nên mối quan hệ trái quyền trái vụ, quốc gia sở dĩ phát hành quốc trái có rất nhiều mặt nhân tố, không thể đơn phương cho rằng là triều đình thiếu tiền, có đôi khi có tác dụng điều tiết nền kinh tế vĩ mô.” Trong đó, Hoàng Phủ Thiên Niên đối với những vấn đề về kinh tế cảm thấy cực kì hứng thú, Lâm Cửu cũng nhớ lại một ít kiến thức về kinh tế của kiếp trước, nói qua với Hoàng Phủ Thiên Niên.

Giảng giải có hệ thống thì không có khả năng, Lâm Cửu dù sao cũng không phải là giáo sư kinh tế học, có điều tri thức kinh tế cơ sở y vẫn hiểu đôi chút, Lâm Cửu nói với Hoàng Phủ Thiên Niên: “Hoàng thượng, tác dụng của việc quốc gia phát hành quốc trái giống như là là mượn tiền của bách tính đầu tư cho cơ sở thiết bị, như vậy có thể đẩy mạnh xây dựng kinh tế phát triển, cũng có thể giải quyết một ít vấn đề kiếm sống của bách tính, những điều này có thể dùng được lâu dài, không phải là một loại lãng phí tài nguyên xã hội.”

“Cách này của ngươi không tồi, sau khi trầm nghe xong có vài chỗ có thể tiếp thu.” Hoàng Phủ Thiên Niên suy nghĩ gật gật đầu, tay chấp sau lưng giống như cây tùng đứng thẳng trên cầu, dòng nước từ từ chảy dưới gầm cầu, thỉnh thoảng lại có mấy con cá đong đưa cái đuôi bơi qua, mà cánh hoa chiếc lá rơi xuống mặt nước lại không biết sẽ trôi về phương nào.

“Những thứ này chỉ là những suy nghĩ linh tinh, những lời hồ ngôn loạn ngữ của thần thôi.” Lâm Cửu đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Thiên Niên song song đứng, mấy ngày nay Hoàng Phủ Thiên Niên luôn luôn không thích Lâm Cửu cách hần quá xa, luôn luôn để Lâm Cửu đứng gần hần một chút, lại gần một chút, có thể hoàng đế trên cả vạn người cũng thấy cô đơn, mà phóng nhãn nhìn lại, lúc này người có thể dám sống vai mà đứng cũng chỉ có mình Lâm Cửu, cũng là người duy nhất có thể mở rộng cửa lòng cùng hần nói những chuyện người bình thường không thể nói.

Tâm bệnh thật sự có thể chữa khỏi sao?

Ngẫm nghĩ, mấy ngày nay tâm bệnh của hần tựa hồ có chuyển biến tốt đẹp, mỗi ngày sau khi bận rộn công

vụ cùng Lâm Cửu vừa đi vừa trò chuyện một lát, lòng dạ cũng đột nhiên thông thoáng hơn, về phần trừ hoạ đan của Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng hiểu công phu luyện đan của Lâm Cửu không tồi, nhưng hẳn thực sự không cần, lại vẫn nhận.

“Hồ ngôn loạn ngữ mà lại điệu ngôn như vậy, thế nếu ngươi nghiêm túc trò chuyện, chỉ sợ người trên thế gian này đều vì ngươi mà thay đổi ha.” Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ cười nói, quay đầu lại nhìn Lâm Cửu, nam tử vẫn thủy chung bạch y phiến phiến đang cúi đầu nhìn mặt nước, tầm mắt tựa hồ chăm chú với cánh hoa tàn rơi trong hồ tùy nước trôi đi.

“Những lời này của hoàng thượng thần không dám đương nổi, bệ hạ cũng đừng chiết sát thần nữa.” Lâm Cửu nghiêng đầu cười vừa vặn chống lại ánh mắt Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn y, Lâm Cửu nhanh chóng quay đầu tiếp tục nhìn nước chảy, lầm bầm nói: “Tiết thu quạnh quẽ cánh hoa rơi, hoa rơi có ý theo nước chảy, nước chảy vô tình cuốn hoa trôi...”

“Thực sự là một câu thơ hay.” Khẽ khen một câu, Hoàng Phủ Thiên Niên giống như có cảm thụ rất sâu sắc với câu thơ Lâm Cửu vừa ngâm này, liên tục khen: “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, nước chảy cuối cùng sẽ không vì hoa mà lưu lại, cuối cùng vẫn hướng về phía biển rộng mà đi...”

Hoa rơi nước chảy còn là một loại tiếc nuối, nhưng người tương thân tương ái kia, tắc gang mà xa cách, giữa bọn họ sao không phải là tắc gang mà xa cách tận chân trời a?

“Hoàng... hoàng thượng! Đó là cái gì...” Trong dòng nước đột nhiên xuất hiện một màu đỏ tươi, Lâm Cửu nhìn chăm chăm dị vật trong nước có chút kinh hoảng thốt lên.

Một cỗ thi thể từ trong nước đột nhiên nổi lên, giữa ngực là một mảng trống không, vị trí vốn nên là trái tim đã bị người ta móc mất.

146. Chương 146 - Quyết Định

Trong hoàng cung cư nhiên xuất hiện thi thể nam nhân bị móc tim, loại chuyện này có thể nói là nghe thấy mà rợn người, quân chế trong cung nghiêm ngặt, cực hiếm khi phát sinh ra những việc nhỏ nhặt, dù cho có xảy ra thì cũng chỉ giống như thời gian tử vong, hưởng chi, một cỗ thi thể công khai theo dòng nước trôi tới trước mặt hoàng đế, việc này đã có thể nói là không bình thường rồi.

Đầu tiên là thống lĩnh thủ vệ phụ trách tuần tra ngự hoa viên vừa bị quở trách một trận, người nói một cỗ thi thể rành rành như vậy sao lại không ai phát hiện, lại còn để thi thể đáng sợ đó xuất hiện trước mặt hoàng đế quấy nhiễu đến ngài nữa, qua chuyện này, thống lĩnh bị phạt về nhà nghỉ ngơi, sau lại nói là bị người báo thù, vụ án tựa hồ cũng như thế mà kết thúc.

Nhưng một vụ án phát sinh ngay trong hoàng cung đầu thể xử lý nhanh gọn như thế, hôm nay đột nhiên kết án, không thể nghi ngờ là mệnh lệnh của hoàng đế, kết án rõ ràng, nhưng ngầm phái người lặng lẽ điều tra, tác phong dao sắc chặt đay rồi này có phải có chút quen thuộc hay không? Hai năm trước Lâm Cửu “ngã sông”, mấy tháng trước Lê phi “bệnh chết” đều là một đạo lý như thế.

Lâm Cửu vẫn thường nghĩ, Hoàng Phủ Thiên Niên không phải là cái gì Công Đức Kim Liên chuyển thế sao? Sao có chuyện lại quả đoán như thế, quả đoán đến mức thường khiến y nghĩ quá lạnh tính là tàn khốc, có đôi khi quả thực không giống như con người có thể làm được, mà để Lâm Cửu có loại cảm giác tương phản này chính là bởi vì Hoàng Phủ Thiên Niên thường ngày thoạt nhìn tuy rằng lạnh lùng, nhưng vẫn có dáng dấp tư văn nhã nhặn.

Có lẽ Công Đức Kim Liên vốn bản chất không phải nhân loại, Công Đức Kim Liên thành hoàng đế sáng tạo quốc gia càng không phải người.

Lời này nghe ra có chút quái, nhưng dường như chính là đạo lý như vậy —— Lâm Cửu trầm nghĩ.

Trong cung tuy rằng xảy ra chuyện đáng sợ này, nhưng Hoàng Phủ Thiên Niên cũng vẫn như trước, nên vào triều thì vào triều, nên xem tấu chương thì xem tấu chương, nên tản bộ thì vẫn tản bộ, cầu vẫn đi, nước vẫn chảy, như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Lâm Cửu lại cảm thấy có chút đáng tiếc, khi ấy y nhìn thấy xác chết trong sông sao lại trấn định như vậy? Sai lầm, thực sự là cực kì sai lầm! Ấn theo dự tính của Lâm Cửu, y hẳn là làm bộ bị cổ thi thể đó kinh hách, rồi thất kinh nhào vào người Hoàng Phủ Thiên Niên, thừa dịp lúc Hoàng Phủ Thiên Niên chú ý đến cổ thi thể kia, liền nhân cơ hội lấy đi kim bình.

Cơ hội thật tốt a, đáng tiếc lại bị y bỏ lỡ mất.

Ở trong cung được vài ngày, Lâm Cửu thu được tin tức truyền từ ngoài cung tới, nói là đệ đệ Lâm Xung của Lâm Cửu từ biên ngoại đã trở về, hơn nữa Vân Nhiễm cũng đang ở Hoàng Thành, người trong nhà dự định tụ tập lại, bảo y quay về một chuyến.

Lâm Cửu không chút suy nghĩ thỉnh hoàng đế cho xuất cung ra ngoài, Hoàng Phủ Thiên Niên ân chuẩn.

Ôm Tiểu Thối Miêu, Lâm Cửu từ sáng sớm an vị trong mã xa xuất cung đi về hướng Lâm gia, vừa về tới nhà, Lâm Xung đã từ bên trong vọt ra, hai huynh đệ mấy tháng không gặp cũng không có nhiều chuyện để nói lắm, chỉ từ trong mắt đối phương là có thể thấy thân tình máu mủ tình thâm, Lâm Cửu giơ tay vỗ vỗ vai Lâm Xung, cười nói: “Tiểu tử nhà ngươi không phải lại cao thêm nữa đi? Không bao lâu nữa có lẽ ta không đến vai đệ rồi!”

“Trong lòng đệ, ca ca so với đệ càng cao không ít!” Ở biên ngoại một chuyến, Lâm Xung bị phơi nắng đen đi một phần, lại cao lại to, so với Lâm Phong tướng quân ngày trước còn khô hơn vài phần.

“Tiểu tử ngươi còn học được cách nịnh hót nữa...” Lâm Cửu cười phá lên, cùng Lâm Xung vừa nói vừa cười đi vào Lâm gia, dọc đường đi, Lâm Xung kích động nói không ít chuyện xuất môn huấn luyện bên ngoài, có điều càng để Lâm Xung hưng phấn chính là tiên hiệp Vân Nhiễm truyền cho hắn một bộ quyền pháp.

Lâm Xung vốn là người yêu thích võ học, sau khi được tiên hiệp truyền dạy cho quyền pháp thì vui vẻ không thôi, mỗi ngày đều ở nhà luyện quyền, có việc hay không có việc cũng đều phải đi thỉnh giáo Vân Nhiễm, kết quả khiến Vân Nhiễm có chút chịu không nổi, nói đến chuyện này, Lâm Xung cũng thấy hơi xấu hổ, cuối cùng nhờ Lâm Cửu đi nói giúp với Vân Nhiễm.

Lâm Cửu nghe xong cười ha ha, không chỉ đáp ứng Lâm Xung, còn nhận lời từ Vân Nhiễm lừa lấy một bộ bí tịch võ công kiếm pháp hay quyền pháp gì đấy cho Lâm Xung, Lâm Xung vui vẻ thiếu chút nữa ôm Lâm Cửu vào lòng, đáng tiếc chưa đợi Lâm Xung có động tác, Tiểu Thối Miêu vẫn ngoan ngoãn oa trong lòng Lâm Cửu liền một trào Chop tới Lâm Xung.

Tốc độ và sức mạnh của Tiểu Thối Miêu không phải là những con tiểu miêu bình thường có thể so sánh được, còn may Lâm Xung là người nhà Lâm Cửu, Tiểu Thối Miêu không phát huy nhiều sức, Lâm Xung tuy rằng cao đầu đại mã nhưng vẫn thấy giật mình, vội vã tránh thoát công kích của Tiểu Thối Miêu, nhưng y phục lại bị Tiểu Thối Miêu cào rách mấy lỗ thật to.

“Ai nha! Ca, con mèo này của huynh thật lợi hại a, tìm thấy ở đâu vậy a?” Dù sao cũng là người tập võ, Lâm Xung liếc mắt liền nhận ra con hắc miêu cái mặt lúc nào cũng thối thối nằm trong lòng ca hẳn không phải là một con sủng vật bình thường, liền như tốc độ và sức lực vừa đánh ra, chỉ sợ đến hắc cũng khó có thể ứng phó được.

Lâm Cửu giống như trừng phạt vỗ nhẹ lên Tiểu Thối Miêu ăn dấm chua trong lòng mình, một bên ôm Tiểu Thối Miêu lắc lắc trong không trung, một bên nói với Lâm Xung: “Tiểu dã miêu thẳng thắn, tính tình rất nóng nảy, lại còn lúc nào cũng hé ra cái mặt thối thối, cũng từng cắn ta a! Có điều ngươi đừng xem thường nó, nó rất lợi hại, đúng không, Tiểu Thối Miêu? Úc, đúng rồi, ta đã đặt cho nó một cái tên gọi Tiểu Viêm.”

Tính tình nóng nảy? Lâm Xung vừa nãy cũng nhìn ra, nhưng hiện tại hắn thấy ca hẳn như ngoạn sủng vật đem tiểu miêu ở không trung lắc đến lắc đi, sao lại không thấy miêu nhi phát hỏa nha? Tuy rằng hé ra cái mặt thối, nhưng trông nó có vẻ như rất hưởng thụ, chắc chắn, thực sự là một con mèo kì quái.

Nhìn thấy y phục có mấy cái lỗ, Lâm Xung nghĩ thầm, nói không chừng miêu nhi kia địa vị rất lớn, còn có thể là yêu thú có khả năng biến thành người, nhưng không biết tại sao lại đi theo đại ca hần a? Chuyện này phải nói một tiếng với phụ thân mới được, nếu là yêu thú tốt đương nhiên rất tốt, nhưng nếu là yêu thú mang tâm tư bất lương gì, hần cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hai huynh đệ vừa trò chuyện vừa đi vào phòng, Lâm Cửu bái kiến phụ mẫu, trước bữa cơm Lâm Xung nói có việc cần bẩm báo cùng phụ thân đến thư phòng, mấy vị mẫu thân chuẩn bị bữa trưa, Tiểu Thối Miêu vừa đến Lâm gia liền nhảy xuống không biết đi chơi chỗ nào, Lâm Cửu thì hướng về phía Vân Nhiễm ăn cướp thảo phạt vô công bí tịch.

Vân Nhiễm bị Lâm Cửu dây dưa bắt đắc dĩ liền xuất ra một quyển bí tịch giao cho Lâm Cửu, thấy vậy Lâm Cửu mới hài lòng thu lấy bí tịch, Vân Nhiễm cười khổ nói: “Đáng tiếc người không có tư chất luyện võ, bằng không trưởng môn đã sớm thu người làm môn hạ rồi, khi đó có vô công bí tịch nào lại không đưa ra.”

Thu được bí tịch cho Lâm Xung, Lâm Cửu cười cười, nói với Vân Nhiễm: “Loại người tham luyện hồng trần như ta, dù có thiên tư luyện võ cũng không có cách nào thành tiên thành phật, cắt không được thất tình lục dục, nhất định phải ở trong chốn cuộn cuộn hồng trần này lăn lộn suốt một đời, nếu cả đời phải ở trên Vọng Nguyệt Sơn chịu lên lớp thì ta sẽ buồn chết mất.”

Vân Nhiễm cười không nói thêm gì, cũng không hoài nghi Lâm Cửu có biết võ công hay không, dù sao hai năm trước y đã từng tự mình xem qua cốt cách kinh mạch cho Lâm Cửu, trên người Lâm Cửu không có một chút thiên tư luyện võ, thậm chí dù Lâm Cửu có luyện, thì chân khí cũng không cách nào ở lại trong thân thể, tựa như không khí hít vào lại thở ra.

“Ta nghe nói Thánh Giả Tiểu Thiên phổ độ chúng nhân, từng bốn ba đến nhiều quốc gia chỉ vì ngăn cản chiến tranh.” Trò chuyện trò chuyện, Vân Nhiễm đột nhiên nhắc tới Diệt Thiên, lúc nói chuyện, Vân Nhiễm nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Lâm Cửu, nét mặt người nọ cũng không có nhiều biểu tình lắm, có vẻ vô cùng bình thản tự nhiên.

“Sư huynh ta sao?” Lâm Cửu cúi đầu cười, nói với Vân Nhiễm: “Vân Nhiễm, sao ngươi lại luôn nhắc đến hần, không phải oán hận ta đầu quân làm môn hạ Hiền Môn đấy chứ? Kỳ thực người cũng thấy đấy, ta không có thiên phú luyện võ, không thể giống phụ thân và đệ đệ dẫn thân vào sa trường dốc sức vì nước; đối với chính trị triều đình, còn tránh không kịp.”

Lâm Cửu bắt đắc dĩ hai tay giang ra, than thở: “Văn bất thành võ bất tự, thật vất vả gặp được đại thánh nhân Hiền Môn có thể thu ta làm sư đệ, ta đương nhiên cam tâm tình nguyện, chỉ ít đầu óc ta vẫn còn tốt đi, tam quan chính thường, đi theo thánh nhân làm một ít chuyện cầu phúc cho bách tính kì thực cũng không tồi.”

Vân Nhiễm gật đầu: “Người nói cũng không sai, chỉ là người trên đời này mỗi người đều có một số phận riêng, người ta hần chẳng qua chỉ là một trong số chúng sinh, trong thiên hạ quyền thế này có thể làm được gì đây? Tiểu Cửu, chớ có làm gì quá miễn cưỡng chính mình.”

Lâm Cửu gật đầu, lòng bàn tay xuất chút mồ hôi, nam tử lạng yên không tiếng động kéo kéo vạt áo, thuận thể xoa đi tầng mồ hôi mỏng vì khẩn trương mà chảy ra.

Vân Nhiễm vì sao luôn nhắc tới Diệt Thiên với y a? Lâm Cửu không biết, nhưng âm thầm đề phòng.

Vân Nhiễm đích thật là người y tín nhiệm, cùng là bằng hữu bầu bạn bên y suốt hai năm ở trên Vọng Nguyệt Sơn, Lâm Cửu không muốn lừa dối Vân Nhiễm, nhưng không thể bày tỏ hết nội tâm tư mật trước bất kì ai, càng không thể lộ là.

Thái dương dần dần ngả về phía Tây, ánh sáng mỏng manh còn sót lại trải rộng khắp đại địa.

Lúc hoa đăng treo lên, người trong nhà hoà thuận vui vẻ vây quanh bàn cơm, ăn uống linh đình, chuyện trò vui vẻ.

Trong không khí gia đình ấm áp lúc hoàng hôn này, Lâm Cửu uống một chén rượu ấm, rượu vào bụng, nhưng mang theo một chút vị cay nồng, giữa lúc Lâm gia chuyện trò vui vẻ đã làm ra một quyết định —— y không thể để Lâm gia bị liên lụy.

Mặc kệ ra sao, chuyện của y không thể để bất luận người nào bị liên lụy vào.

147. Chương 147 - Chặt Đứt

Phụ thân Lâm Phong của Lâm Cửu là đại tướng quân Hoàng Phủ Đế Quốc, thống lĩnh đại quân Nam chinh Bắc chiến, lập nên vô số chiến công hiển hách, tuy rằng mười năm gần đây Hoàng Phủ Đế Quốc thậm chí cả Xích Thổ Đại Địa đều không có chiến loạn lớn gì, chung quanh đều phơi bày cảnh thái bình thịnh thế, nhưng uy danh của Lâm đại tướng quân vẫn khiến người ta nghe nhiều thành thuộc.

Đi trong phố lớn ngõ nhỏ, cũng thường xuyên có hải đồng muốn được như Lâm Phong đại tướng quân đi chiến trường kháng chiến giết địch, lấy sức lực bản thân chống đỡ trăm vạn đại quân.

Cho dù đã từng sinh ra một công tử ăn chơi trác táng, nhưng cũng không ảnh hưởng được đến hình tượng anh hùng của Lâm Phong tướng quân trong lòng dân chúng Hoàng Phủ Đế Quốc.

Đã từng sống trong thời hiện đại, nên Lâm Cửu không có tấm lòng trung quân như Lâm Phong, Lâm Cửu thậm chí còn không có quá nhiều cảm tình với Hoàng Phủ Đế Quốc, có lẽ nói, y đối với toàn bộ Xích Thổ Đại Địa cũng không có cảm tình nồng hậu gì, bởi vậy y có thể an tâm thoải mái phụ tá Diệt Thiên thống nhất thiên hạ, cũng có thể vì để Diệt Thiên thanh tỉnh lại mà làm địch với quân vương thiên hạ.

Lâm Cửu có thể không quan tâm đến việc từ nay về sau trở thành địch nhân của Hoàng Phủ Đế Quốc, cũng có thể không quan tâm trở thành người mà cả thiên hạ phỉ nhổ, thế nhưng Lâm gia thì không thể không quan tâm, mấy đời Lâm gia chiến đấu cho Hoàng Phủ Đế Quốc nên từ sâu trong xương cốt đã chảy xuôi tư tưởng vinh quang với trung quân, giống như linh hồn của Lâm gia kiên cố mà không thể diệt trừ.

Lâm Cửu càng không thể yêu cầu Lâm gia vì y phản bội quốc gia đầu nhập người khác, điều đó hiển nhiên cũng không thể thực hiện, như vậy so với lấy tính mệnh của Lâm Phong chẳng biết còn khó khăn hơn bao nhiêu.

Mấy đời vinh quang của Lâm gia không thể bị huỷ trên tay y, danh vọng uy danh của Lâm gia ở Hoàng Phủ Đế Quốc lại càng không thể chôn vùi trong tay y, Lâm Cửu có thể nghĩ đến biện pháp duy nhất chính là để người tên Lâm Cửu này thoát li khỏi Lâm gia.

Lâm Cửu bây giờ không phải thực sự là Lâm Cửu, Lâm gia cũng không hề có chút quan hệ với người tên Lâm Cửu này, đến lúc đó Lâm gia sẽ không bị Lâm Cửu này liên lụy tiến vào trong vòng thị phi tranh chấp, Hoàng Phủ Thiên Niên thậm chí con dân Hoàng Phủ Đế Quốc cũng sẽ không trách tội Lâm gia.

Chỉ có để y hoàn toàn thoát li Lâm gia, hoàn toàn thoát li khỏi thân phận “Lâm Cửu” mới có thể giữ được Lâm gia chu toàn, mà không đến mức bởi vì một mình y sở tác sở vi mà trở thành cái đinh trong mắt Hoàng Phủ Đế Quốc, Trung Thiên Quốc, Tây Sa Thương Ưng Quốc.

Y sẽ đối đầu với ba trong bốn quân vương quyền thế nhất trên Xích Thổ Đại Địa.

Thân phận phía sau những vị quân vương này không chỉ là một danh hiệu hoàng đế, mà còn là chuyển thế của quốc vương sáng lập, của Cửu Thiên Thần Liên từ lúc Xích Thổ khai thiên lập địa, pháp lực vô biên, có thần long thủ hộ, danh hiệu vang dội chói mắt cũng đủ để cho bất kì kẻ nào đều phải kinh hồn táng đảm.

Ánh trăng nhàn nhạt dưới màn trời đêm thu càng tăng thêm sự thanh lãnh, một hồ nước dập dờn sóng gợn tràn ngập cả khoảnh sân, nam tử một bộ bạch y trên mặt đã không còn tiểu nhan lúc chạng vạng, ngồi tựa trong đình ngẩn người ngắm ánh trăng trong sân, mái tóc đen thật dài như dòng nước chảy xuôi xuống ngực, như gốc thuy liên trắng thuần giữa trời đêm.

Đôi mắt đỏ tươi khẽ chớp chớp, miêu nhi bộ lông đen mượt từ bên ngoài chạy về, nhẹ nhàng lướt qua khoảnh sân nhảy vào lòng bạch y nam tử, miêu nhi đột nhiên quấy nhiễu khiến Lâm Cửu tỉnh lại, cúi đầu thấy miêu nhi tiến vào lòng mình, khoe miệng nam tử khẽ cong lên.

“Thối miêu nhà ngươi lại vừa chạy đi đâu dụ dỗ tiểu mẫu miêu sao?” Lâm Cửu nhẹ nhàng xoa xoa đầu miêu nhi.

“Meo ô ——” Tiểu thối miêu kháng nghị kêu một tiếng, giống như là nói với Lâm Cửu, sao hắn có thể ra ngoài tìm mẫu miêu cơ chứ.

Tay vo vo cái tai của Tiểu thối miêu, Lâm Cửu đột nhiên cúi đầu vùi mặt vào bộ lông mềm mại mượt mà của Tiểu thối miêu, cho dù không nhìn thấy biểu tình của nam nhân lúc này, cho dù không cảm thấy trên mặt nam nhân chảy xuống bất kì cái gì, Mặc Viêm vẫn nhận ra run rẩy của nam nhân đó, cảm nhận được sâu sắc sâu trong nội tâm Lâm Cửu lúc này truyền đến sự đấu tranh đau đớn âm thầm lặng lẽ...

Nam nhân này sao đột nhiên lại thương tâm như thế?

Mặc Viêm nhu thuận tùy ý mặc cho Lâm Cửu ôm, nếu như có thể, hắn rất muốn ngay lúc này biến thành hình người ôm đối phương vào lòng dỗ dành an ủi một phen, thế nhưng hắn không thể, cũng không thể tiếp tục bước sâu vào trong vực sâu tình cảm của nhân loại, giữa hắn và y, vĩnh viễn đều có một khoảng cách không thể vượt qua, xa rộng tựa chân trời góc biển...

...

...

Mới sáng sớm, Lâm Xung hôm qua lấy được võ công bí tịch từ chỗ Lâm Cửu vô cùng cao hứng chạy vào sương phòng Lâm Cửu gọi ca hắn dậy ăn điểm tâm, chạy tới viện, Lâm Xung liền thấy vị ca ca tiên tư phiêu dật của hắn cầm một cái chén ngồi chễm chệ trong sân đánh răng, nhìn thấy Lâm Xung, Lâm Cửu miệng đầy bọt trắng chiêu hô hắn.

Lâm Xung sờ sờ cái ót, đối với hành động hoàn toàn không hợp với hình tượng của ca hắn này từ khiếp sợ lúc ban đầu giờ đã tập mãi thành quen.

“Ca, ăn điểm tâm thôi.”

Từ sương phòng đi tới nhà ăn, người một nhà cùng ngồi ăn điểm tâm với nhau, Vân Nhiễm đương nhiên cũng ở đó, hơn nữa còn an vị ngay bên cạnh Lâm Cửu.

Lâm Xung nhớ tới hôm qua nói với phụ thân Lâm Phong về con mèo kia, thừa dịp tất cả mọi người ở đây cũng thẳng thắn nói luôn: “Ca, tối qua đệ đã nói chuyện với cha về con tiểu hắc miêu của huynh, con mèo đó có thể là yêu thú a.”

Nhi tử nhắc tới, Lâm Phong cũng đột nhiên nhớ ra chuyện này, sau đó tiếp lời: “Tiểu Cửu, con tiểu miêu của con từ đâu mà ra, có phải là yêu thú không?”

Lâm Cửu lắc đầu nói: “Tiểu thối miêu của con sao? Là con nhặt được ở trên đường, nó bình thường tính tình hơi thối một chút, nóng nảy một chút, nhưng sao có thể là yêu thú được a? Lâm Xung, không phải là đệ bị móng vuốt của miêu nhi đó cào một cái liền cho rằng nó là quái thú gì đó pháp lực vô biên đi?”

“Không phải...” Mặt Lâm Xung đỏ lên, vội vàng giải thích: “Ca, huynh không biết, yêu thú đều có thể biến hoá thành người, hơn nữa pháp lực vô biên, bọn chúng rất lợi hại, có những yêu thú không tốt, sẽ làm hại con người, hơn nữa thường xuyên cũng có yêu thú lấy hình thú để lừa dối người ta.”

“Đúng vậy, Tiểu Cửu, Lâm Xung chỉ là sợ con bị thương tổn thôi.” Lâm Phong trầm ngâm chốc lát, nói: “Không bằng con ôm con miêu nhi đó đến đây cho Vân Nhiễm xem, xem thử xem nó có phải yêu thú hay không, nếu là yêu thú đương thể có thể biến thành hình người, đến lúc đó cũng dễ nói chuyện với nó, nếu có yêu thú ở bên cạnh để bảo hộ con, đó cũng là chuyện tốt.”

Lâm Phong nói xong, mấy vị mẫu thân cũng vội đồng ý, mặc kệ miêu nhi đó có phải yêu thú hay không, bọn họ cũng vô cùng lo lắng cho Lâm Cửu chuyện y tử mà phục sinh, mất mà lại trở về.

Thân tình tràn ngập yêu thương này, khiến Lâm Cửu cảm thấy ấm áp, nhưng y vẫn bất động thanh sắc, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì.

Vân Nhiễm gật đầu, nói với Lâm Cửu sắc mặt đang có chút quái dị: “Tiểu Cửu, phụ thân và đệ đệ người nói đúng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, người nên đi mang con miêu đó đến đây cho chúng ta nhìn đi.”

Vốn chỉ là một cuộc trò chuyện đơn giản, trong sinh hoạt thường ngày cũng không tính cái gì, mọi người cho rằng Lâm Cửu sẽ vui vẻ đáp ứng bọn họ trở về ôm miêu nhi đến đây, “Đằng” một tiếng Lâm Cửu đột nhiên buông bát đĩa xuống bàn đứng lên, thần sắc có chút mất tự nhiên nói: “Sao có thể thế được a, mọi người cảnh giác quá mức rồi, miêu nhi của ta chỉ là một con mèo bình thường thôi, không có gì đặc biệt cả.”

“Con ăn no rồi, cha nường, các người từ từ dùng.”

Nói xong câu đó, Lâm Cửu xoay người trực tiếp bỏ đi, để lại mọi người bên trong bốn mắt nhìn nhau, Lâm Cửu hôm nay làm sao vậy, chỉ là bảo y ôm miêu nhi ra nhìn một cái sao lại mất hứng a.

Hành động của Lâm Cửu khác thường như vậy, hiển nhiên càng dễ khiến người khác hiểu lầm, mà loại hiểu lầm này, nhưng cũng vừa vặn đúng với sự chờ đợi của Lâm Cửu. Chuyện gì có thể để Lâm gia và mình thuận lợi xa cách, giải trừ quan hệ, mà lại khiến người trong thiên hạ tin phục a? Lâm Cửu trong đầu đã có đáp án.

Không được phép có chút do dự nào, cũng không được phép có chút quyến luyến nào, bằng không kết quả chính là lương bại câu thương... toàn quân bị diệt...

Sau khi Lâm Cửu bỏ đi, bầu không khí trong phòng ăn thoáng cái trở nên hơi mất tự nhiên.

Mấy vị phu nhân vội vàng kêu gọi bảo mọi người tiếp tục ăn, nỗ lực văn hồi cục diện, để bầu không khí không quá mức khó xử, mọi người cúi đầu dùng cơm, trong lòng đều có chút nghi hoặc và lo lắng.

Lâm Phong ngẩng đầu cùng Vân Nhiễm nhìn nhau, tựa hồ cũng nhìn ra ý tứ trong mắt đối phương.

Sau khi ăn xong, Lâm Phong và Vân Nhiễm ăn ý cùng nhau đi tới thư phòng.

Đóng cửa lại, hai người từng là sư huynh đệ cùng ngồi, có chút trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Vân Nhiễm phá vỡ im lặng, nhấp một ngụm trà, Vân Nhiễm nói với Lâm Phong: “Còn nhớ huynh đã từng nói với đệ. Sau khi Tiểu Cửu trở về tính tình có khác biệt rất lớn so với hai năm trước.”

Bàn tay cầm chén trà của Lâm Phong khẽ run rẩy, thấp giọng nói: “Ngoan hơn nhiều so với trước đây, thông minh, cũng hiểu chuyện hơn, tính tình cũng thay đổi, không tùy hứng thích gây sự như hồi trước, ai, nhìn Tiểu Cửu như vậy thật giống như lúc ta còn trẻ, hăng hái, thần thái phi dương.”

“Còn gì nữa?” Vân Nhiễm hỏi.

Lâm Phong ngẩng đầu, nhìn Vân Nhiễm, trong mắt loé ra một tia ngưng trọng: “Sư đệ, rốt cuộc đệ muốn hỏi cái gì?”

148. Chương 148 - Yêu Thú Yêu Thú

“Hỏi ý nghĩ thực sự trong lòng huynh!” Thẳng thắn đối diện với ánh mắt của Lâm Phong, vẻ mặt Vân Nhiễm nghiêm túc, thậm chí mang theo một chút nghiêm khắc lạnh lùng, đôi mắt sắc sảo bén nhọn như nhìn thấu những dao động trong nội tâm Lâm Phong.

“Ta...” Thanh âm ngập ngừng, Lâm Phong cúi đầu thở dài, đặt chén trà trong tay lên bàn, nước trà sóng sánh bắn ra ngoài, trầm ngâm một lát, Lâm Phong lại ngẩng đầu nhìn Vân Nhiễm vẫn lộ ra khuôn mặt lạnh lùng như cũ, sau cùng như đã hạ quyết tâm cực lớn rốt cục nói ra tâm sự chôn sâu trong lòng lão.

“Vân Nhiễm, còn nhớ hai năm trước lúc ta mang thi thể Tiểu Cửu giao cho đệ không?” Dường như nhớ lại sự đau đớn khi đưa tang nhi tử hai năm trước, sắc mặt Lâm Phong có vẻ vô cùng ngưng trọng.

Vân Nhiễm gật đầu, nói: “Huynh đã từng nhờ đệ mai táng Tiểu Cửu trên Vọng Nguyệt Sơn.”

Dù cho nhi tử có càn quấy cỡ nào thì cũng là cốt nhục của người làm phụ thân, Lâm Phong dù có thất vọng đối với Lâm Cửu trước kia ra sao, thì Lâm Cửu cũng vẫn là hài tử mà lão thương yêu.

Nhi tử chết đi, nguyên nhân lại có liên quan đến trong cung, Lâm Phong cũng chẳng thể nói gì, trong lòng xấu hổ và giận dữ, cũng có nỗi xót xa đau nhức mắt con, vừa lúc lại gặp Vân Nhiễm hạ sơn xuống thăm mình, Lâm Phong đã giao Lâm Cửu cho Vân Nhiễm, chỉ hy vọng nhi tử của mình ở trên Vọng Nguyệt Sơn nơi được coi là gần với trời nhất lại tràn ngập tiên khí kia có thể được an giấc ngàn thu.

Chẳng qua bọn họ không ngờ tới Lâm Cửu lại sống lại, mà Vân Nhiễm cũng che giấu cho Lâm Cửu tròn hai năm.

“Ta vẫn rất muốn hỏi đệ, rốt cuộc sao Tiểu Cửu lại có thể sống lại, vì sao đệ không nói cho ta biết chuyện nó sống lại, Vân Nhiễm, đệ hãy nói cho ta biết nguyên nhân!” Lâm Phong chấp nhất nói.

Nhìn nước trà tung toé trên bàn, Vân Nhiễm nhớ lại cảnh tượng hai năm trước Lâm Cửu từ trong quan tài bò ra, lúc đó Lâm Cửu vẻ mặt tái nhợt mở miệng câu đầu tiên nói chính là “Lạnh quá, có áo bông không?” Ngay lúc đó tất cả mọi người đều bị người tử mà phục sinh này dọa cho mục trừng khẩu ngốc, mà Lâm Cửu không thấy bọn họ nói lời nào, lại nói tiếp: “Các ngươi là đoàn phim nào a, Tiên kiếm kì hiệp truyện lại làm lại phiên bản mới sao?”

Kì thực lúc đó bọn họ đã biết, Lâm Cửu đã không còn là Lâm Cửu lúc trước.

Vân Nhiễm nhân nhạ nói: “Tiểu Cửu sống lại thế nào, đệ cùng sư phụ và các vị trưởng lão tiên hiệp khác đều không cách nào biết được, lúc đó Lâm Cửu xác thực là đã không còn hô hấp, tim đã ngừng đập, hồn phách cũng đã... đã nhập vào luân hồi.”

Lâm Phong sững sờ, lập tức hiểu ra ý tứ của Vân Nhiễm, dù sao lão cũng đã từng ở trên Vọng Nguyệt Sơn một đoạn thời gian, thời gian đó tuy không dài, nhưng vẫn có thể hiểu hồn phách một người tiến nhập luân hồi cũng tức là đại biểu cho người đó sẽ không thể sống lại, cho dù là thần tiên cũng khó hồi thiên, điều này có nghĩa là Lâm Cửu tuyệt đối không thể tử mà phục sinh.

Cũng có nghĩa... Lâm Cửu tử mà phục sinh kia, Lâm Cửu không phải Lâm Cửu chân chính.

Lâm Phong thống khổ nhắm mắt lại, tuy trong lòng đã từng có ý nghĩ như vậy, nhưng bị Vân Nhiễm nói ra ngay trước mặt vẫn khiến lão khó có thể tiếp thu, dù sao... dù sao Lâm Cửu cũng là con của lão a.

Nhìn Lâm Phong trầm mặc, Vân Nhiễm tiếp tục nói: “Lúc đó đệ không lập tức đem chuyện Lâm Cửu sống lại nói cho huynh, hai năm này cũng không cho phép Lâm Cửu hạ sơn, trong lòng cũng nghĩ giống như huynh vậy, Lâm Cửu không còn là Lâm Cửu trước kia, vậy Lâm Cửu hiện tại là ai a?”

“Đệ biết?” Lâm Phong đột nhiên hỏi.

Vân Nhiễm lắc đầu, nói: “Đệ không biết.”

“Hai năm ở chung đó khiến đệ cảm thấy Lâm Cửu không phải người xấu, cái gọi là mất trí hần là cái cớ nó dùng để che giấu, bọn đệ đoán Lâm Cửu có thể là ngoài ý muốn, cũng có thể là bị lực lượng nào đó kéo tới tiến nhập cơ thể Lâm Cửu, nói theo cách khác, là tá thi hoàn hồn.” Thấy Lâm Phong thần thái khác thường, Vân Nhiễm nói thêm: “Tiểu Cửu là người tốt, tuy nó chỉ ở trên Vọng Nguyệt Sơn có hai năm, nhưng tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong Tiên Hiệp Điện đều thích nó.”

Nói đến đây, Vân Nhiễm lại nhớ tới mấy chuyện gà bay chó sủa Lâm Cửu gây ra trên Vọng Nguyệt Sơn, nam tử kia đến khiến cho Vọng Nguyệt Sơn khó có được một lần yên bình, vô luận là bốn người đánh mặt chược, hay mùa đông quây quần bên bếp ăn lẩu, đều là những kỉ ức trân quý Vân Nhiễm không thể nào quên.

“Quả nhiên là thế...” Hít sâu một hơi, Lâm Phong cười khổ, “Ta đã nói, bại gia tử của ta sao lại đột nhiên trở nên ưu tú hiểu chuyện như vậy, hoá ra... ha ha.”

Khẽ cười một hồi, Lâm Phong nói với Vân Nhiễm: “Đệ yên tâm đi, Tiểu Cửu không chỉ là tâm can bảo bối của người Tiên Hiệp Điện, mà cũng là nhi tử của Lâm Phong ta, ta mặc kệ nó từng là ai, nhưng hiện tại nó chính là nhi tử của ta, chỉ là lai lịch của con mèo kia tựa hồ có chút kì quái, dù sao hiện giờ đệ cũng nhàn rồi, chuyện này chắc phải nhờ đến đại tiên hiệp đệ rồi.”

Vân Nhiễm cười gật đầu: “Việc này cứ giao cho đệ đi.”

...

...

Còn chưa chờ Vân Nhiễm đến tìm Lâm Cửu, người nọ đã ôm Tiểu Thối Miêu chạy vào trong cung, biết rõ hành vi này sẽ càng khiến người khác thêm nghi ngờ, nhưng cái Lâm Cửu muốn chính là hiệu quả này, y chính là muốn để toàn bộ người trong thiên hạ biết y không phải là Lâm Cửu trước kia.

Cùng lúc đó, trong Hoàng Thành đột nhiên lưu truyền một tin đồn, trong hoàng cung có người chết, trái tim bị người ta moi đi, vết thương không giống như là dùng vũ khí sắc bén tạo ra, mà như là bị móng vuốt của mãnh thú cào xé mở lồng ngực móc trái tim ra, nghe đồn người nọ bị yêu thú hoá thành hình người ăn mất trái tim, hơn nữa còn nghe nói yêu thú này chính là người tử mà phục sinh – Lâm Cửu...

Lâm Cửu a, kì thực là hồ li tinh hoá thành người, muốn ăn sống nuốt tươi trái tim hoàng đế.

Cũng không biết ai phóng ra tin đồn, nói nghe kinh khủng như vậy, nên lại càng dễ dàng truyền bá rộng rãi, cuối cùng càng ngày càng nghiêm trọng, còn nói Thánh Giả kì thực bị Lâm Hồ Li mê hoặc, bị thương, cho nên Lâm Hồ Li mới một mình chạy về.

...

...

“Bọn họ nói người là yêu thú, người có phải yêu thú hay không a?” Lâm Cửu ngồi trên giường, Tiểu Thối Miêu an vị đối diện y, hai chân sau bành ra, hai chân trước khuyu ở trước mặt, đôi mắt màu đỏ tươi long lanh, sáng ngời lại lộ ra một tia quỷ dị.

“Yêu thú đều là có thể biến thành người, người có thể biến thành người hay không a, Tiểu Thối Miêu?” Lâm Cửu lấy ngón tay trạc trạc đầu Tiểu Thối Miêu, người nọ khó chịu lắc lắc đầu, ném cho Lâm Cửu một cái nhìn cực kì khinh thường.

Thấy hành động nhân hoá này của Tiểu Thối Miêu, Lâm Cửu bật cười, nói: “Nhìn bộ dáng này của người, ta nghĩ người hẳn là có thể biến thành người ha, lúc ở đầu thú tràng người còn rất lợi hại lọt cả vào chung kết, sao lại có thể là một con mèo bình thường được ha? Bọn họ lo lắng người sẽ hại ta, nhưng ta biết người sẽ không hại ta, cảm ơn người đã trở về với ta, Tiểu Viêm.”

Tiểu Thối Miêu hiếm khi nào không trợn trắng mắt lên như lúc này, chỉ là hai mắt nhắm nhắm vào Lâm Cửu không biết đang suy nghĩ gì.

“Ta không phải là chủ nhân của người, người cũng không phải là sủng vật của ta, chúng ta làm bằng hữu nha.” Lâm Cửu vừa cười vừa nói, sau đó đưa tay phải ra, “Ta là Lâm Cửu, đến bắt tay nào.”

Tuy rằng nghĩ hành động này có chút ngốc nghếch, Mặc Viêm vẫn vươn trảo ra, bàn chân nho nhỏ nhẹ nhàng chạm vào coi như là đã bắt tay thành công rồi.

Lâm Cửu lại nhận ra một chuyện mới mẻ như phát hiện ra một đại lục mới nói: “Hoá ra người có thể hiểu lời ta nói a! Xem ra quả nhiên người là một yêu thú có thể biến thành người, Tiểu Viêm người nhất định là công miêu*(mèo đực) ha, lúc biến thành người sẽ là một tiểu hải tử hỗn đản cái mặt thối thối hay là một đại soái ca mặt thối đây?”

Mặc Viêm nhe nhe răng, thầm nghĩ: Đương nhiên là đại soái ca rồi, còn đẹp trai hơn rất nhiều rất nhiều so với cái tên đại ma đầu kia của người... uy! Tên phàm nhân thủy tính dương hoa nhà người mắt nhìn đi đâu đấy!

Lâm Cửu hơi cúi đầu xem xét một chỗ đặc trưng cho việc Tiểu Thối Miêu là công miêu, tiếc nuôi than thở: “Nếu như là mẫu niêu thì thật tốt biết bao, như vậy ta có thể có một Miêu Nữ làm bằng hữu rồi, Tiểu Viêm người biết Miêu Nữ không? Nàng chính là người rất khêu gợi...”

Miêu Nữ cái gì, bản vương không biết —— hai chân trước Mặc Viêm thẳng thắn ôm trước ngực, giống như là một người khoác da mèo, tuy nhiên là bản thu nhỏ.

Lâm Cửu thỉnh thoảng vẫn hay thích nói mấy lời vô nghĩa với hắn, cái gì mà Miêu Nữ a, siêu nhân mặc quần cộc bên ngoài a, Người Dơi a, Mặc Viêm tuy rằng không hiểu siêu nhân Người Dơi này vì cái gì có thể đẹp trai hơn hắn lợi hại hơn hắn, nhưng hắn rất thích nghe Lâm Cửu nói mấy câu vô nghĩa đó, lúc Lâm

Cửu nói những câu này thường một mình ngồi cười khúc khích, Mặc Viêm cũng không biết nam nhân này đang cười cái gì...

Có lẽ, đây là một loại trốn tránh.

“Thối Miêu, hiện ta biết ngươi có thể biến thành hình người, ta lại có cảm giác là lạ thế nào ý?” Lắm bầm, Lâm Cửu tựa hồ có chút khổ não nhìn Tiểu Thối Miêu nói: “Chúng ta từng cùng nhau tắm, cùng nhau ngủ, tuy nói chúng ta đều là nam, nhưng cảm giác vẫn có chút là lạ a.”

Lâm Cửu đột nhiên cúi người xuống, khuôn mặt phóng đại hiện lên ngay trước mặt Tiểu Thối Miêu: “Uy, Tiểu Viêm, ta vẫn rất muốn hỏi ngươi, vì sao ngươi lại quay về tìm ta? Ta biết ngươi có thể hiểu được lời ta nói, uy... ngươi chạy đi đâu a?”

Tiểu Thối Miêu đột nhiên nhảy xuống giường một mình lao ra ngoài cửa sổ.

Chẳng được bao lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lạnh của thái giám, giống như con gà trống bị treo lên cắt tiết vậy, bén nhọn lại vang dội, đâm vào khiến màng tai con người ta đau nhức.

“Hoàng thượng giá lâm ——”

Yêu, Hoàng Phủ Thiên Nhiên cư nhiên tới?

149. Chương 149 - Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Ngụy

Lâm Cửu an tĩnh ngồi cạnh bàn, Hoàng Phủ Thiên Nhiên một thân mình hoàng xiêm y an vị bên cạnh y, còn hơn một thân huyền hắc, Hoàng Phủ Thiên Nhiên tựa hồ thích hợp với mình hoàng và kim sắc hơn, càng tôn lên vẻ uy nghiêm hoa quý của hắn, một thân chính khí凛凛 nhiên, không cho phép bất luận yêu nghiệt nào thân cận.

Chỉ là tại sao Hoàng Phủ Thiên Nhiên lại không nói lời nào a?

Từ lúc tiến vào đến giờ cũng chỉ nói mấy câu đơn giản —— Miễn lễ, ngồi xuống —— thế thôi.

Tiếp theo chính là trầm mặc một cách kì quặc, trầm mặc đến mức khiến Lâm Cửu có chút chịu không được mà hoảng hốt, lẽ nào Hoàng Phủ Thiên Nhiên đã phát hiện ra cái gì rồi sao? Lâm Cửu không dám tùy ý mở miệng, sợ Hoàng Phủ Thiên Nhiên cảm thấy y đang cố che giấu sự mất tự nhiên, nếu im lặng là vàng, vậy đại gia sẽ cùng người im lặng a.

“Trẫm...” Hoàng Phủ Thiên Nhiên rốt cuộc cũng mở miệng, chuyện nói ra khiến Lâm Cửu có chút ngoài ý muốn, “Trẫm nghe nói ngoài cung có một vài lời ra tiếng vào, không biết kẻ nào đem chuyện có người chết trong cung truyền ra, hơn nữa còn truyền đến trên người người, việc này ngươi không cần lo lắng, trẫm sẽ sai người đi xử lí.”

Lâm Cửu sửng sốt, một là bởi vì Hoàng Phủ Thiên Nhiên cư nhiên lại quan tâm đến y, hoàng đế quan tâm đến lời đồn đãi ở ngoài cung về danh tiếng của một thần tử bình thường, thấy thế nào cũng có vẻ như Lâm Cửu y là tâm phúc sủng thần bên cạnh hoàng đế, nhưng bọn họ có phải hay không? Lâm Cửu thật cũng không nghĩ quan hệ giữa bọn họ lại tốt như vậy.

Thứ hai là bởi vì Hoàng Phủ Thiên Nhiên không chỉ quan tâm y, cư nhiên còn hứa hẹn sẽ sai người thay y xử lý việc này! Lâm Cửu muốn cảm tạ ý tốt của Hoàng Phủ Thiên Nhiên, chỉ tiếc người rải ra tin đồn kia lại chính là bản thân Lâm Cửu y a.

“Lời nói của người khác cũng chỉ là gió thổi bên tai, thần đa tạ hoàng thượng quan tâm, chỉ là thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc*, những lời đồn đãi vô căn cứ này không muốn nhọc hoàng thượng phải hao tâm tổn trí.” Lâm Cửu nói, nghĩ thầm, chẳng lẽ Hoàng Phủ Thiên Nhiên tìm y chỉ là vì chuyện này, đây cũng không phải tính cách của Hoàng Phủ Thiên Nhiên.

Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn Lâm Cửu vẫn bộ dáng vân đạm phong khinh, khen ngợi: “Nếu là hai năm trước chỉ sợ ngươi đã sớm nổi giận đùng đùng, Lâm Cửu, tính cách của một người lại có thể thay đổi lợi hại như vậy sao? Trẫm thường xuyên cảm thấy ngươi như là thay đổi hoàn toàn thành một con người mới, không tìm ra chút vết tích nào của trước kia.”

“Lẽ nào hoàng thượng quên thần đã chết một lần rồi sao?” Lâm Cửu khê cong khoé miệng, nói: “Người đã chết một lần, đều là trọng sinh, kì thực hoàng thượng nói rất đúng, Lâm Cửu sớm đã không còn là Lâm Cửu trước kia, không biết hoàng thượng đã từng nghe qua một cổ sự tên là «Phong Thần Bảng» hay chưa?”

Không đợi Hoàng Phủ Thiên Niên trả lời, Lâm Cửu tiếp tục nói: “Cổ sự kể về một nữ tử tên là Tô Đất Kỉ, xinh đẹp tựa như bông hoa đào, yêu mị động nhân, dung mạo mỹ lệ, là hồ li tinh ngàn năm hoá thành, nàng đầu độc Trụ Vương đắm chìm trong nữ sắc, không quan tâm đến chính sự, khiến cho quốc gia diệt vong.”

Hoàng Phủ Thiên Niên lắc đầu, có chút khó hiểu nói: “Trẫm chưa bao giờ nghe qua trên Xích Thổ Đại Địa có cổ sự như vậy, cũng chưa nghe qua nữ tử nào có tên này.”

Lâm Cửu vừa cười vừa nói: “Đây cũng là thần nghe được từ nơi khác, Tô Đất Kỉ vốn là nữ nhi của một vị đại thần, bản tính thiện lương, đáng tiếc sau lại bị hồ li tinh phụ thân mới thành nữ tử hại nước hại dân.”

Hoàng Phủ Thiên Niên nhíu nhíu mày, dường như có chút không hiểu tại sao Lâm Cửu lại muốn nói với hắn về cổ sự này.

“Hoàng thượng đích thân tới, không phải chỉ để quan tâm danh tiếng bên ngoài của thần đi?” Lâm Cửu rất đúng lúc chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, “Hoàng thượng tìm thần, không biết có chuyện gì cần thần vì hoàng thượng phân ưu giải nạn a?”

Nhắc tới chính sự, Hoàng Phủ Thiên Niên nhanh chóng phục hồi lại tinh thần: “Đã nhiều ngày trong cung liên tiếp có nam tử bị moi tim, nhìn vết thương hẳn là do dã thú gây nên.”

Lâm Cửu cả kinh, không nghĩ tới trong cung của Hoàng Phủ Thiên Niên lại phát sinh chuyện này, một lần lại một lần, vậy kẻ lén lút đó là ai a, cũng dám công nhiên khiêu khích hoàng uy của Hoàng Phủ Thiên Niên...

“Trẫm muốn để ngươi điều tra rõ việc này.” Hoàng Phủ Thiên Niên rút cuộc cũng nói ra mục đích chuyến đi này của hắn.

Nếu như chỉ là điều tra vụ án giết người liên hoàn, Hoàng Phủ Thiên Niên căn bản không cần phải đích thân đến tìm Lâm Cửu, hơn nữa cao thủ trong cung nhiều như vậy, người thông minh cũng rất nhiều, vì sao Hoàng Phủ Thiên Niên hết lần này đến lần khác muốn y điều tra vụ này a?

Lâm Cửu khéo léo cự tuyệt: “Hoàng thượng, thần... thần nào có năng lực này a? Theo vi thần thấy, hoàng thượng nên là thỉnh...” Ý trái lại rất muốn xem thử xem rốt cuộc Hoàng Phủ Thiên Niên trong hồ lô đang bán thuốc gì.

Hoàng Phủ Thiên Niên tuyệt không để ý lời Lâm Cửu nói, tay đưa ra ý bảo Lâm Cửu ngừng lại, hắn tiếp tục nói: “Người tốt xấu gì cũng là sự đệ của Hiền Môn Thánh Giả, việc này giao cho ngươi là ý chỉ của trẫm, nếu cứ tiếp tục cự tuyệt trẫm sẽ tức giận đó.”

Nếu hoàng thượng đã nói như vậy rồi, làm thần tử còn có thể thế nào đây?

“Thần tuân chỉ.” Lâm Cửu cúi đầu đáp.

Hoàng Phủ Thiên Niên thỏa mãn gật đầu, an ủi nói với Lâm Cửu: “Trẫm biết ngươi không biết võ công, hung thủ chỉ sợ không phải nhân vật bình thường, trẫm sẽ phái người đến giúp đỡ ngươi.”

“Đa tạ hoàng thượng.” Lâm Cửu cúi đầu tạ ân.

...

...

Té ra Hoàng Phủ Thiên Niên ăn no không có việc gì làm, hay là thực sự đối với mình ân sủng gia tăng, cứ nhiên lại giao một vụ án lớn như vậy cho mình, nói rõ cho người trong thiên hạ biết, Hoàng Phủ Thiên Niên tín nhiệm Lâm Cửu, những lời đồn đãi vô căn cứ gì đó, Lâm Hồ Li gì gì đó toàn bộ đều là vô nghĩa!

Đáng tiếc tin đồn Lâm Cửu thật vất vả bịa ra, lại bị Hoàng Phủ Thiên Niên tứ lạng bạt thiên cân* hoá giải mất.

(*Tứ lạng bạt thiên cân: bốn lạng bạt ngàn cân)

Lâm Cửu mới không tin Hoàng Phủ Thiên Niên thực sự giao vụ án này cho y, mà sự thực cũng quả thật như vậy, Hoàng Phủ Thiên Niên phải không ít người đến trợ giúp Lâm Cửu, tuy nói là trợ giúp, nhưng nhìn trận thế này, người ta rõ ràng là đến làm công cho Lâm Cửu, hơn nữa thành quả cuối cùng còn bị Lâm Cửu một mình hưởng trọn hết.

Nếu như người đi thi đạt hạng nhất, nhưng thành tích sau cùng lại thuộc về một người cái gì cũng chưa từng làm người sẽ thấy thế nào? Trong lòng khẳng định là không phục ha, thậm chí oán hận không thôi a.

Những người này tuy rằng khinh thường Lâm Cửu, trong lòng không phục, nhưng trên đầu còn có một vị hoàng đế đề nặng cũng chẳng còn cách nào.

Loại tâm tình này bây giờ chính là tiếng lòng của mấy vị anh tài đến giúp đỡ Lâm Cửu, dựa vào đâu lại để một người cái gì cũng không hiểu làm người chỉ huy bọn họ? Dựa vào đâu mà chuyện là bọn họ làm, án tử là bọn họ tra, tên nam nhân như nữ nhi kia cái gì cũng không cần đụng tới, bên cạnh còn có hộ vệ canh giữ, công lao cuối cùng lại chỉ có thể là của nam nhân tên Lâm Cửu kia?

Loại ước ao đổ kị này cộng thêm tâm tình không phục tràn ngập bốn phía, cho đến khi Lâm Cửu bị bao phủ trong đó.

Lâm Cửu cũng rất bất đắc dĩ a, y thực sự rất muốn gõ vỡ đầu Hoàng Phủ Thiên Niên xem bên trong chứa cái gì, chuẩn bị một trận lớn như vậy, nói là để y điều tra án tử, nhưng cuối cùng y căn bản cái gì cũng không cần làm, rõ ràng là Hoàng Phủ Thiên Niên để y ăn cơm trắng đoạt công, cũng khó trách có nhiều người nhìn y không vừa mắt như vậy.

Lâm Cửu thậm chí còn suy nghĩ, chỉ sợ những người này trong lòng đều coi y là loại người mị thượng hoặc quân, căn bản là khinh thường y a, thật không biết Hoàng Phủ Thiên Niên rốt cuộc là muốn tốt cho y, hay muốn triệt để huỷ hoại thanh danh của y nữa.

Có điều vốn danh tiếng của Lâm Cửu đã chẳng tốt lành gì, cái danh «mị thượng» cũng đã tồn tại từ lâu.

May là, trong đám người Hoàng Phủ Thiên Niên phái tới còn có người y quen, những người này vừa lúc lại là hộ vệ phụ trách an toàn của Lâm Cửu, đầu lĩnh không phải ai xa lạ chính là Hoàng Báo, cũng là người dẫn Lâm Cửu vào cung lần bị tập kích nọ, hiện tại cũng phụ trách an toàn cho y.

Tuy rằng thái độ của mấy người này đối với Lâm Cửu vẫn rất quan vọng, nhưng ít ra còn nói chuyện với y, cũng thuận tiện thay y chắn chắn mấy ánh mắt có lẽ là khinh thường, có lẽ là khinh miệt, cũng có lẽ là làm càn này.

Thấy Lâm Cửu, Hoàng Báo rất nhiệt tình bắt chuyện với y, cũng thuận tiện trò chuyện về vụ án Hoàng Phủ Thiên Niên an bài lần này.

“Lâm thái phó, ngài không biết a, trong cung đã chết ba người rồi, những người đó đều bị móc tim, hơn nữa nhìn vết thương giống như là quái vật nào đó lấy tay moi ra vậy.” Hoàng Báo đến cạnh Lâm Cửu nói nhỏ, nói đến sinh động như thật, “Lâm thái phó ngài nên chú ý an toàn, hoàng thượng phái chúng ta đến bảo vệ ngài không phải là không có đạo lí, những người bị giết đều là nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân bộ dáng xinh đẹp.”

Hoàng Báo có chút không dám nhìn Lâm Cửu, rất nhiều lúc đều là cúi đầu hoặc là quay đầu đi, người nói trên đời này sao lại có người đẹp như vậy a? So với người này mấy vị phi tử trong cung của hoàng thượng thật chẳng đáng là gì.

Có điều cũng là bởi vì bộ dạng này, Hoàng Báo lại càng thêm lo lắng cho an toàn của Lâm Cửu.

“Lâm thái phó tuần tú lịch sự nên phải chú ý an toàn, quái thú đó nói không chừng sẽ đánh chủ ý lên người ngài.” Hoàng Báo nhỏ giọng nhắc nhở.

Lâm Cửu khẽ nhíu mày, y trái lại rất muốn quái thú tìm tới cửa, đến lúc đó có thể nhìn thấy quái thú có hình dáng ra sao, như vậy vụ án cũng kết thúc, mọi người giai đại vui mừng, thật tốt a!

Tuy thuộc hạ căn bản không nghe mệnh lệnh của mình hành sự, tuy y chỉ là một tên lão đại trên danh nghĩa không có thực quyền, tuy y căn bản không phải xuất trận, nhưng Lâm Cửu há có thể “cô phụ” kì vọng của Hoàng Phủ Thiên Niên, nam nhân nhanh chóng dẫn theo đám người Hoàng Báo đi đến thi phòng.

Ngoại trừ trong lòng muốn mượn chuyện này để đến gần Hoàng Phủ Thiên Niên tìm cơ hội trộm bảo bình, Lâm Cửu cũng vô cùng thống hận cái tên chỉ vì tư dục mà lạm sát kẻ vô tội này.

150. Chương 150 - Lâm Cửu Phá Án

Đi cùng đám người Hoàng Báo, hôm nay Lâm Cửu mang trên vai trọng trách thám tử “Sherlock Holmes” đi tới thi phòng trong cung, dựa theo thủ dụ của hoàng đế, đám người Lâm Cửu thuận lời tiếp nhập thi phòng, vừa khéo gặp một nhóm người khác cũng đang ở trong này kiểm tra thi thể người chết.

“Yêu, xem ai tới này, đây không phải là vị Lâm Cửu Lâm thái phó tử mà phục sinh của chúng ta hay sao, người cao quý như ngài sao lại đi tới nơi ô uế này, để những thứ bẩn thỉu làm dơ bạch y của ngài thì thật không tốt chút nào a.” Một nam tử thoát nhìn như tên trộm, đội mũ quan, dáng người cao gầy như cây gậy, trên mặt có bộ râu cá trê khe khẽ liếc mắt nhìn Lâm Cửu, trong mắt lơ đãng toát ra ánh nhìn khinh miệt.

Nam nhân này là ai? Y là ai a? Nam tử râu cá trê quả thực không nghĩ ra vì sao một tên bề ngoài thô vàng nam ngọc bên trong thối rửa như vậy lại trở thành người chỉ đạo bọn họ, Lâm Cửu chỉ là một tên hoàn toàn khổ công tử ăn không ngồi rồi, giống như chiếc lá rụng trên mặt đất khiến kẻ khác thấy chướng mắt, chỉ bởi vì cái người như chiếc lá rụng này đã từng bò lên long sàng của hoàng đế, nên hôm nay mới chạy được tới đây?

Thực là quá sức nực cười! Cái gì mà sống lại, trong mắt hắn xem ra đó chỉ là lời nói dối hoang đường mà thôi!

Lâm Cửu là ai, là người từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, là người từ nhỏ đã từng nhận được một vài kì thi, mấy lời hoặc là minh trào hoặc là ám phúng y đều đã từng nghe qua không ít, hôm nay sớm đã luyện thành một thân bình tĩnh thần nhiên, cũng sẽ không tùy tiện tiện bởi vì có người nói hai ba câu nhằm chán mà nổi giận.

Nghe xong lời nam tử râu cá trê nói, Lâm Cửu chỉ là thờ ơ cười cười, cũng không để ý đến những người khác lập tức đi thẳng tới chỗ đặt thi thể, đang chuẩn bị xóc miếng vải lên, nam nhân râu cá trê kia lại ra ngăn cản.

“Lâm thái phó, chuyện điều tra án kiện giao cho chúng ta là được, ngài —— vẫn là đứng sang một bên đợi đi thôi, nếu làm dơ mất đôi tay đẹp dễ sạch sẽ này của ngài thì thật không tốt.” Nam tử râu cá trê lạnh lùng nói.

“Dơ y phục thì làm sao, dơ tay thì lại làm sao?” Khẽ cười một tiếng, Lâm Cửu thu hồi bàn tay định xóc vải lên, cũng không định tranh chấp thêm với những người này, trực tiếp hạ lệnh trực khách: “Bản thái phó thụ mệnh hoàng thượng điều tra vụ án giết người liên hoàn này, hiện tại ta muốn kiểm tra thi thể, ngoại trừ nghiệm thi quan những người khác đều ra ngoài hết cho ta.”

“Lâm Cửu —— người chó có khinh người quá đáng, đây là vụ án liên quan đến mạng người, không phải chỗ để người cậy sủng làm càn...” Nam tử râu cá trê lạnh mặt, đối với lệnh trực khách của Lâm Cửu vô cùng không phục.

Lâm Cửu cũng không nghe đối phương nói, trực tiếp ra lệnh cho Hoàng Báo đứng bên cạnh: “Các người còn chờ cái gì, nhanh nhượng bọn họ ra ngoài hết cho ta, ta muốn kiểm tra thi thể nạn nhân.”

“Vâng!” Hoàng Báo là vệ binh trực thuộc quyền của hoàng đế, lúc trước Hoàng Phủ Thiên Niên đã nói qua để bọn họ nghe lệnh Lâm Cửu hành sự, cộng thêm Lâm Cửu đã từng có một chút giao tình với họ, lời Lâm Cửu nói đương nhiên bọn họ nghe, mệnh lệnh vừa hạ, đám người Hoàng Báo lập tức chuẩn bị tiến lên đuổi người.

“Nực cười!” Nam tử râu cá trên tức giận, hét lên một tiếng với bọn Hoàng Báo, quát “Ai dám đuổi người của Hình Bộ chúng ta ra ngoài?!” Thanh âm nam tử vừa nói ra, một đồng người đứng sau hắn cũng nhao nhao lên hình thành một thế giằng co với đám người Lâm Cửu, không ai có ý chịu nhường ai.

Mọi người đều đặt tay lên vũ khí bên hông, chỉ sợ một lời không hợp sẽ xông vào oánh nhau.

Lâm Cửu khề nhừ mày, tốt xấu gì y cũng là lão đại phụ trách án kiện này, trong tay còn có thủ dụ của hoàng đế, nhưng những người này lại không một ai nghe mệnh lệnh của y, không nghe còn chưa tính, cư nhiên lại còn công nhiên phản đối y, nếu thực sự đánh nhau chỉ sợ sẽ có phiền phức, vụ án còn chưa phá mà người phá án đã bị bắt đi, truyền ra ngoài sẽ bị cười cho thối mũi.

Nhưng nếu như hôm nay y thoả hiệp, vậy rõ ràng để người ta áp lên đầu y, từ nay về sau sợ rằng lời y nói cũng chẳng có ma nào thềm nghe.

“Thụ dụ của thánh thượng ở đây ai dám kháng lệnh?!” Đẩy mọi người ra sải bước đi lên phía trước, Lâm Cửu giờ lên thụ dụ do đích thân Hoàng Phủ Thiên Niên hạ, lạnh lùng nhìn nam tử râu cá trê, lớn tiếng nói: “Rốt cuộc là Hình Bộ các người lớn hay hoàng thượng lớn, hay là Hình Bộ các người đã không không để hoàng thượng vào mắt nữa, đến mệnh lệnh của thánh thượng cũng không nghe theo, chẳng lẽ muốn nghịch phản hay sao?!”

Bị “tội trạng” Lâm Cửu gán cho này doạ không nhẹ, người Hình Bộ lập tức phản bác lại: “Nói hươu nói vượn! Ta thấy người mới là tên yêu nhân yêu ngôn hoặc chúng, muốn đuổi toàn bộ chúng ta ra, lẽ nào người sợ chúng ta tra ra cái gì, hay là muốn nhân lúc người khác không ở huỷ diệt chúng cứ? Hừ, quái thú sát nhân này sẽ không phải là có quan hệ với Lâm thái phó đi?”

“Các người nói bậy bạ gì đó, Lâm thái phó sao có thể là quái vật?!” Hoàng Báo tức giận nói.

Nam tử râu cá trê khinh miệt liếc nhìn Hoàng Báo, quái thanh quái khí hừ nói: “Chúng ta có nói Lâm thái phó là quái vật sao? Hoàng thống lĩnh, người đây có được tính là chưa đánh đã khai hay không?”

Bọn họ tự nhận Hoàng Phủ Thiên Niên là một vị minh quân khó có được, cho dù có thích cái tên yêu nhân tên Lâm Cửu này như thế nào cũng sẽ không kiên quyết bởi vì bọn họ nói mấy câu mà khai đao với bộ hình, cũng bởi vì bọn họ hiểu tính cách của Hoàng Phủ Thiên Niên, nên càng không sợ đắc tội Lâm Cửu.

“Dân gian đồn đãi hồ li tinh ăn tim người để bảo trì khuôn mặt xinh đẹp, nói không chừng con quái vật ăn tim người này chính là một con hồ li tinh a.” Người Hình Bộ nói ra câu này, rõ ràng là muốn ám chỉ Lâm Cửu chính là hồ li tinh ăn tim người.

“Có phải hồ li tinh hay không, trước khi tra xong án không thể biết được đừng nên vô đoán như thế.” Lâm Cửu cũng không nổi giận, vẫn lạnh lùng như cũ nói: “Các người nói ta nhân lúc người khác không ở huỷ diệt chúng cứ, ta đây có phải cũng nên nói chuyện các người tình nguyện mạo hiểm kháng chỉ cũng muốn đuổi ta ra, có phải là càng hiềm nghi lớn hơn hay không, hay là có liên quan đến quái vật muốn huỷ diệt chúng có a?”

Nam nhân râu cá trê hừ nhẹ một tiếng, nói: “Hình Bộ chúng ta phá án vô số, sao lại có thể có quan hệ với quái vật, trái lại Lâm thái phó hoảng hốt vội vã đẩy lên người chúng ta, là có ý gì a?”

“Có bản vương ở đây, ai dám ngay trước trước mặt bản vương huỷ diệt chúng cứ a?” Đúng lúc này, một thanh âm ôn hoà như mộc xuân phong vang lên ngoài cửa, nam tử hoa quý thân mặc cẩm bào chậm rãi bước vào trong thi phòng, trên mặt mang chút tiểu dung, ôn hoà mà lại bình dị gần gũi, người này không phải ai khác, chính là Tĩnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách đã lâu không gặp.

Đám người Hoàng Báo và Hình Bộ thấy người nọ tiến vào đầu tiên là sửng sốt, sau đó đồng loạt quỳ xuống: “Thuộc hạ tham kiến vương gia thiên tuế.”

“Miễn lễ đi.” Hoàng Phủ Thiên Hách nhìn cũng không thèm nhìn những tên Hình Bộ này, vô cùng tự nhiên di chuyển đường nhìn phiêu lên người Lâm Cửu, lưu lại cho đối phương một ánh mắt ý vị đặc biệt mới nói với những người Hình Bộ vừa đứng dậy, “Có bản vương ở bên cạnh Lâm thái phó nhìn, các người chắc sẽ không cho rằng bản vương thiên vị Lâm Cửu đi, hay là các người cho rằng ánh mắt hoàng thượng có vấn đề, để một người bị tình nghi đến phụ trách án tử?”

“Thuộc hạ không dám.” Thấy vương gia, người Hình Bộ đương nhiên an phận đi không ít, cũng không dám gây sự như vừa rồi, cúi đầu thuận theo đáp lại.

“Vậy còn không mau lui ra?” Hoàng Phủ Thiên Hách tuy là một vị vương gia nhàn tản, nhưng khí chất hoàng gia vương giả vẫn là chân thực, một câu quát nhẹ cũng đủ để người Hình Bộ đều rời đi, không có một câu oán hận.

Thấy một màn này, Lâm Cửu không khỏi âm thầm cảm thán, đúng là hoàng tộc a, giữa người với người sao lại có thể khác nhau lớn như vậy a? Lại nói tiếp, từ lúc trở về Hoàng Thành tới nay cũng không gặp qua Hoàng Phủ Thiên Hách, lại càng không thấy Hoàng Phủ Thiên Hách tìm đến y, sau mới biết được vị vương gia nhàn tản Hoàng Phủ Thiên Hách này ra ngoài dạo chơi rồi, không ngờ Hoàng Phủ Thiên Hách đã trở về.

“Đa tạ vương gia, nếu không phải người đến, ta cũng không biết nên xuống đài thế nào.” Quan hệ giữa Lâm Cửu và Hoàng Phủ Thiên Hách luôn luôn có chút kì quái, là bằng hữu, lại có chút khác với bằng hữu, có quá nhiều nhân tố xen vào, thế cho nên mỗi lần Lâm Cửu gặp Hoàng Phủ Thiên Hách đều có chút không được tự nhiên.

“Muốn cảm tạ ta thì hay nghĩ xem nên tạ ơn thế nào đi, không thể nói suông là xong.” Hoàng Phủ Thiên Hách khẽ cười một tiếng, xoay người nói với đám người Hoàng Báo, “Các người cũng ra ngoài đi, canh giữ bên ngoài đừng để ai tiến vào, ta và Lâm thái phó có chút chuyện cần nói.”

Hoàng Báo nhìn thoáng qua Lâm Cửu, tựa hồ đang chờ ý kiến đối phương, Lâm Cửu cũng không muốn để Hoàng Báo khó xử vì vậy liền gật đầu, đám người Hoàng Báo nhận được mệnh lệnh lập tức rời khỏi thi phòng, trong thi phòng nhất thời chỉ còn lại mỗi Lâm Cửu và Hoàng Phủ Thiên Hách.

“Vương gia muốn nói chuyện gì với Lâm Cửu, người xem ở đây còn nằm ba cổ thi thể a, không bằng chúng ta đi ra ngoài tìm một nơi thanh tĩnh ưu mỹ thế nào?” Có ai lại ở trong thi phòng nói chuyện phiếm a, thật sự là quá không được tự nhiên, Hoàng Phủ Thiên Hách dù sao cũng đã giúp mình, Lâm Cửu chung quy cũng không thể cự tuyệt lời mời của đối phương.

Hoàng Phủ Thiên Hách khẽ cười cười, xua tay nói: “Người không phải muốn điều tra án sao? Chúng ta vừa nói chuyện vừa tra án là được rồi, nói không chừng bản vương có thể giúp người cái gì đó a.”

Nói xong, Hoàng Phủ Thiên Hách trực tiếp đi đến bên một cổ thi thể xốc vãi che lên, một mùi hôi thối buồn nôn lập tức phả vào mặt, Lâm Cửu nhíu nhíu mày, bịt mũi đi tới bên cạnh thi thể, mới chỉ nhìn một cái tí nữa là phun ra, thực sự là quá buồn nôn a.

Tuy thi thể đã được xử lí, nhưng vẫn còn mùi hư thối, vết thương lớn trải rộng khắp ngực, vết thương dữ tợn đáng sợ như bị móng vuốt sắc bén của dã thú cấu xé, nơi vốn là trái tim giờ đây trống không chỉ còn lại một đồng thịt rữa.

151. Chương 151 - Nghiệp Hoả Hồng Liên

Lâm Cửu chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng đã chịu không nổi rồi, mùi vị hư thối khiến người ta buồn nôn, vết thương dữ tợn đáng sợ càng khiến y thấy khó chịu, có chút không thở nổi, có điều thấy thần sắc của Hoàng Phủ Thiên Hách tựa hồ cũng không bị ảnh hưởng nhiều, không giống Lâm Cửu sắc mặt tái nhợt tay bịt chặt mũi, trên mặt hắn không có chút nào không thoải mái, giống như phản ứng khi nhìn người thường vậy.

Lâm Cửu không khỏi cảm khái, hoàng tộc có khác a, năng lực kháng buồn nôn cũng là nhất lưu a.

“Một trảo có thể phá ngực móc tim ra.” Hoàng Phủ Thiên Hách cư nhiên cúi đầu tỉ mỉ nhìn vết thương, cảm giác kính nể Hoàng Phủ Thiên Hách của Lâm Cửu đột nhiên tăng vọt.

“Từ vết thương có thể thấy, hẳn là yêu thú không thể nghi ngờ.” Hoàng Phủ Thiên Hách quay đầu lại nhìn Lâm Cửu, thấy nam tử thần sắc tái nhợt vẻ mặt khó chịu, khoe miệng khê cong lên, nhanh chóng đẩy tấm vải lại, vừa cười vừa nói: “Biết ngay người đang thể hiện, mấy loại người chết thể này người kiêng kỵ đụng tới và cũng là sợ nhất a.”

Lâm Cửu cười gượng hai tiếng, kì lạ là khi đẩy tấm vải lại thì mùi vị hư thối buồn nôn đều không còn nữa.

“Để vương gia chê cười rồi.” Lâm Cửu hơi bình phục tâm tình.

Hoàng Phủ Thiên Hách chậm rãi bước tới bên cạnh Lâm Cửu, nhìn khuôn mặt còn chút tái nhợt của Lâm Cửu, nói: “Còn nhớ ta đã từng nói gì với người không? Ta rất thích người, người không muốn tiếp nhận ta sao?”

Lâm Cửu nhìn Hoàng Phủ Thiên Hách, cười khổ nói: “Vương gia thích cái gì a? Là khuôn mặt này sao, hay là bởi vì Lâm Cửu của ngày trước thích Hoàng Phủ Thiên Niên mà không phải là ngài, khiến trong lòng ngài khó chịu a, kì thực người hẳn cũng biết a, người người yêu không phải ta, vương gia cần gì phải nói với ta những lời này, ta nghĩ vương gia hẳn là hiểu lầm rồi, ta đối với hoàng thượng cũng không có cảm tình gì đặc biệt.”

“Bản vương nghĩ Tiểu Cửu người cũng hiểu lầm rồi,” Hoàng Phủ Thiên Hách cũng không gấp, chỉ nói: “Ta biết người không phải Lâm Cửu trước đây, căn bản là một người hoàn toàn mới, người nói đúng, ta đích xác không thương Lâm Cửu của ngày trước, bản vương thích chính là người của hiện tại, bản vương thích người không phải bởi vì vẻ ngoài của người, mà là chính con người người, linh hồn ẩn trong cơ thể Lâm Cửu, ngay thẳng mà lại thuần túy, không có tí tỵ妒 đố kỵ nào.”

Lâm Cửu khê sững sốt, nghĩ câu nói của Hoàng Phủ Thiên Niên tựa hồ còn có hàm ý khác.

Hoàng Phủ Thiên Hách tiếp tục nói: “Bản vương biết trong lòng người đang suy nghĩ cái gì, người có phải đang nghĩ lẽ nào hẳn biết ta không phải là Lâm Cửu chân chính đúng không? Tiểu Cửu người có thể nói ra lời vừa rồi cũng đã chứng nhận diễn xuất của bản vương cũng không tệ lắm, ngay cả đến người thông minh như người cũng bị lừa.”

“Vương gia, ta không hiểu người đang nói cái gì...” Ngoài miệng tuy rằng nói như thế, nhưng trong lòng Lâm Cửu cũng quay cuồng liên tục, theo như lời Hoàng Phủ Thiên Hách nói rõ ràng là đã biết thân phận của y, thế nhưng sao Hoàng Phủ Thiên Hách lại biết, liệu có phải Hoàng Phủ Thiên Hách cũng biết y thực sự là ai không?

Lâm Cửu âm thầm đề khí, tùy thời chuẩn bị ứng đối tình huống bất ngờ.

“Đúng vậy, sao người có thể biết chứ, người đã quên mất nhiều chuyện lắm.” Hoàng Phủ Thiên Hách như là khê thở dài một tiếng, sau đó nhìn vẻ mặt cảnh giác của Lâm Cửu, cười nói: “Người không chỉ quên rất nhiều chuyện, hiện tại đến diễn kịch cũng không biết, khỏi cần đề khí nữa, người bây giờ không phải là đối thủ của ta.”

Nói xong, Hoàng Phủ Thiên Hách đột nhiên giơ tay ở ngay giữa trán nhẹ nhàng vuốt một cái, một đoá liên hoa đỏ rực như lửa bỗng nhiên xuất hiện...

Lâm Cửu á khẩu không nói lên lời, hoả sắc liên hoa, Nghiệp Hoả Hồng Liên? Hoàng Phủ Thiên Hách cư nhiên lại là Nghiệp Hoả Hồng Liên?

“Người... người là...” Lâm Cửu nhìn Hoàng Phủ Thiên Hách kinh ngạc không thôi, dù y có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra Hoàng Phủ Thiên Hách cư nhiên lại là Nghiệp Hoả Hồng Liên, nếu như Hoàng Phủ Thiên Hách là Nghiệp Hoả Hồng Liên chuyển thế, vậy Xích Long Nữ là ai?

“Người nhất định rất kì quái vì sao ta rõ ràng là người của Hoàng Phủ lại là Nghiệp Hoả Hồng Liên.” Hoàng Phủ Thiên Hách tiện tay lau lau trên trán, hồng liên hoa ẩn nhanh chóng tiêu thất, “Ta cùng Hoàng Phủ Thiên Niên không phải là đồng mẫu sinh ra, thân mẫu của ta là công chúa Bắc Quốc, năm đó cùng Hoàng Phủ Đế Quốc hoà thân thì được gả tới đây.”

“Hoàng Phủ Thiên Niên biết không?” Lâm Cửu còn chưa chưa khôi phục lại sau trận kinh ngạc vừa rồi.

“Hắn không biết, ta chỉ nói cho một mình ngươi.” Hoàng Phủ Thiên Hách như thay đổi thành một con người khác, vẻ ôn hoà gần gũi trên mặt đột nhiên tiêu thất vô tung vô ảnh, cả người tràn ra một cỗ khí tức lãnh hoả, vẻ kiêu ngạo băng lãnh rồi lại như có lửa, liên tưởng đến Hoàng Phủ Thiên Hách trước kia như phù vân, Lâm Cửu cuối cùng cũng thấy được, cái gì gọi là diễn xuất đỉnh cao.

Nếu như có giải thưởng Oscar, vậy thì nam diễn viên xuất sắc nhất khẳng định thuộc về Hoàng Phủ Thiên Hách.

“Vì sao vương gia lại muốn nói cho tại hạ những điều này?” Lâm Cửu chỉ biết Nghiệp Hoả Hồng Liên và tam liên kia đều là thiên địa thần liên, y không hiểu tại sao Hoàng Phủ Thiên Hách lại muốn nói cho y biết những thứ này, cũng không biết đối phương đang suy nghĩ gì, càng không biết bọn họ hiện tại là địch hay là bạn, tất cả đều lộn tung phèo hết cả lên.

“Nếu như ta nói ta sẽ giúp ngươi thì sao?” Mỉm cười, Hoàng Phủ Thiên Hách nói với Lâm Cửu, “Ta biết ngươi không tin ta, nhưng ta biết ngươi là ai, cũng biết ngươi trở lại Hoàng Thành là vì chuyện gì, dù là ngươi có thể thuận lợi lấy được một trong ba tàn hồn của Diệt Thiên bên người Hoàng Phủ Thiên Niên, ngươi nghĩ ngươi có thể từ chỗ Hoa Tư lấy được bảo bình chứa tàn hồn Diệt Thiên sao?”

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ta là Hoàng Phủ Thiên Hách, là Nghiệp Hoả Hồng Liên chuyển thế, là bằng hữu của ngươi.”

Hoàng Phủ Thiên Hách tiếp tục nói, “Lâm Cửu, nói vậy ngươi hẳn đã nghe qua truyền thuyết về Cửu Thiên Thần Liên rồi ha, chỉ là ngươi có biết hay không, trừ Luân Hồi Tử Liên, Công Đức Kim Liên, Hồn Độn Thanh Liên và Nghiệp Hoả Hồng Liên mà ngươi đã biết ra, kì thực còn có hai Cửu Thiên Thần Liên không người biết đến nữa?”

Lâm Cửu nhíu nhíu mày, thông minh như y tựa hồ đã bắt được một chút ý tứ từ trong câu nói của Hoàng Phủ Thiên Hách.

Lâm Cửu cười gượng một tiếng, nói: “Ngươi sẽ không muốn nói với ta là, ta và Diệt Thiên chính là hai Cửu Thiên Thần Liên không người biết đến đó đi?”

Hoàng Phủ Thiên Hách gật đầu, nói: “Không sai, ngươi và Diệt Thiên chính là nhị trong số lục liên, hắc sắc liên hoa trên trán đại biểu cho Diệt Thiên là U Minh Hắc Liên chuyển thế, mà tuyết sắc liên hoa trên trán ngươi, kì thực đại biểu cho ngươi chính là Chí Thiện Bạch Liên trong lục liên, cùng với U Minh Hắc Liên là tịnh đế* (liền đài) song sinh liên cùng nhau hiện thế, là người duy nhất trong lục liên có Cửu Thiên Phượng Hoàng hộ thân.”

Lúc Hoàng Phủ Thiên Hách nói xong, nụ cười trên môi Lâm Cửu biến mất, y nói: “Không có khả năng, ta không có khả năng là cái gì Chí Thiện Bạch Liên, kì thực... kì thực ta cũng không phải người của thế giới này.” Lâm Cửu nhìn về phía Hoàng Phủ Thiên Hách, “Ngươi tin không?”

Ngoài sự đoán của Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Hách cư nhiên lại nhìn Lâm Cửu quả quyết nói: “Ta tin.”

“Chí Thiện Bạch Liên vốn không nên xuất hiện ở thế giới này, ngươi đã xuất hiện ở Xích Thổ Đại Địa, vậy chỉ có thể chứng minh một điều, ngươi kì thực là tới từ một thế giới khác, tuy rằng ta cũng không biết ngươi dùng biện pháp gì để tới được Xích Thổ Đại Địa, lại làm thế nào nhập vào thân thể Lâm Cửu trở lại nhân thể, nhưng ngươi chính là Chí Thiện Bạch Liên, điểm này không thể nghi ngờ.” Giọng điệu chắc chắn, Hoàng Phủ Thiên Hách nhìn ngọc sức trên trán Lâm Cửu, chẳng qua không nghĩ tới nhiều năm như vậy, Chí Thiện Bạch Liên trở về người đầu tiên gặp được lại chính là U Minh Hắc Liên, không biết đây có thể gọi là “oan gia ngõ hẹp” hay không a?

Thình lình, Lâm Cửu biết được Hoàng Phủ Thiên Hách kì thực là một người giỏi nguy trang, mà người này cư nhiên lại còn là một trong số Cửu Thiên Thần Liên – Nghiệp Hoả Hồng Liên có danh xưng “Chiến Thần”, không chỉ như vậy, Hoàng Phủ Thiên Hách cũng biết về y và Diệt Thiên, và những chuyện phát sinh giữa những người khác.

Nhưng mà khiến cho Lâm Cửu khiếp sợ không thôi có lẽ chính là thân phận của y —— Chí Thiện Bạch Liên.

Lâm Cửu nằm mơ cũng không ngờ đến, y cư nhiên lại là một trong số những Cửu Thiên Thần Liên, giống Diệt Thiên, giống với Hoàng Phủ Thiên Hách, giống Hoàng Phủ Thiên Niên, giống Hoa Tư, giống cả Tây Sa Thương Hải...

Sự tình phức tạp, vượt ra quá xa những điều Lâm Cửu có thể tưởng tượng.

Hoá ra y kì thực cũng không phải là người hiện đại, hoá ra y lại là người trên Xích Thổ Đại Địa, xuyên không, phản xuyên không, không khỏi quá hí kịch hoá đi?

Nếu như những lời Hoàng Phủ Thiên Hách nói đều là sự thực, vậy nghi vấn Lâm Cửu đã từng tồn trong lòng cũng đã có được lời giải, vì sao y rơi xuống vách núi lại đi tới thế giới này, vì sao trên trán y lại có một tuyết sắc liên hoa ấn, lẽ nào tất cả không phải là trùng hợp, mà là duyên phận nào đó từ kiếp trước?

Duyên phận này, nhưng lại khiến Lâm Cửu có chút cười không nổi.

“Người đã nói ta là Chí Thiện Bạch Liên chuyển thế, vậy vì sao còn nói ta không nên xuất hiện ở thế giới này?” Mặc dù trong lòng có chút không thể tiêu hoá hết những kinh ngạc đột nhiên xông ra này, Lâm Cửu vẫn như cũ lãnh tĩnh hỏi.

“Không chỉ là người, theo chúng thấy Diệt Thiên cũng không nên xuất hiện tại thế giới này.” Hai tay chấp sau lưng, khoé miệng Hoàng Phủ Thiên Hách khê cong lên, Chí Thiện Bạch Liên năm đó bị bốn người bọn họ hợp lực đưa đến một thế giới khác cư nhiên lại trở về, mà U Minh Hắc Liên vốn bị phong ấn ở địa ngục, qua ngàn năm sau, một chút liên tử lưu lại tại nhân thế lại cũng đã hoá thân thành người.

“Ta không rõ, vì sao ta và Diệt Thiên không nên xuất hiện ở thế giới này.” Chuyện Lâm Cửu không rõ còn nhiều lắm, giống như y không rõ vì sao những người kia muốn đẩy Diệt Thiên vào chỗ chết.

“Chuyện này, chờ người khôi phục lại kí ức kiếp trước tự nhiên sẽ biết.” Không nói cho Lâm Cửu quá nhiều, Hoàng Phủ Thiên Hách vừa cười vừa nói với Lâm Cửu, “Người chỉ cần biết rằng, ta vẫn luôn đứng về phía người, ta cũng sẽ giúp người làm cho Diệt Thiên tỉnh lại, lúc hắn tỉnh lại, nghi vấn trong lòng người có thể tự đi hỏi hắn.”

152. Chương 152 - Hồng Hồng Bạch Bạch Liên Liên

Thi phòng dù sao cũng không phải là nơi thích hợp để trò chuyện, nhất là khi Hoàng Phủ Thiên Hách lại nói ra một chuyện kinh thế hãi tục như thế, một thân phận khiến Lâm Cửu có chút không thể tin nổi, Lâm Cửu thật sự rất muốn véo mình một cái xem có phải y đang nằm mơ hay không, phải chăng tất cả mọi thứ phát sinh sau khi y rơi xuống huyền nhai đều chỉ là giấc mộng.

Lâm Cửu còn muốn hỏi tiếp, nhưng Hoàng Phủ Thiên Hách lại không cho y cơ hội truy cứu rõ ngọn nguồn chân tướng đã rồi đi.

Trong một tháng ngắn ngủi xảy ra quá nhiều chuyện khiến y khó có thể tiếp thu nổi. Vô luận là Diệt Thiên hôn mê bất tỉnh hay là Cửu Thiên Thần Liên gì đó, dường như chỉ trong nháy mắt, y đột nhiên có một mối liên hệ phức tạp mà rối rít với thế giới này, khó có thể rõ ràng.

Y vốn tưởng rằng mình chỉ là một người may mắn, ngã xuống núi không chết ngược lại là ngoạn xuyên không, lại càng khó có được gặp người yêu mình, người mình yêu sâu sắc, nhưng nếu tất cả những gì Hoàng Phủ Thiên Hách nói đều là sự thật, vậy đây chính là trò đùa của số phận, y cư nhiên lại là một trong số các Thần Liên, kiếp trước y cư nhiên lại là người của thế giới này, người của Xích Thổ Đại Địa.

Muốn cười, nhưng một chút cũng cười không nổi.

Sau khi bị Hoàng Phủ Thiên Hách ném cho một quả bom nổ khiến đầu choáng mắt hoa, Lâm Cửu cũng không còn tâm tình gì tra án nữa, sớm rời khỏi thi phòng trở về chỗ ở của mình, đóng cửa lại, một mình ngơ ngác ngồi trên giường nỗ lực nhớ lại những chuyện đã phát sinh ngày hôm nay...

Ánh chiều tà mang theo sự bi thương của ngày thu, cánh hoa điều tàn, chiếc lá khô vàng rơi trên mặt đất, vỡ ra, tiến vào trong đất, hoá thành phiến phiến bụi, gió thổi bất động, người giẫm phải, càng lún sâu hơn, cho đến khi tiêu thất khỏi thế gian không còn bóng dáng.

Ánh tà dương màu cam rõ ràng là ấm áp, nhưng vì sao lại luôn khiến cho người ta có cảm giác đau buồn thấu tâm a?

Là tà dương xán lạn mị lực đại biểu cho một ngày đã kết thúc, đại biểu cho đêm tối vô tận đang tới gần, hay nói cách khác tà dương xán lạn qua đi chính là đến phiên ánh trăng băng lãnh cô độc xuất hiện, trăng vẫn cứ sáng. Vô luận là ở nơi nào cũng chỉ có thể có một vầng trăng cô độc lững lơ giữa bầu trời, người đâu, người đã đi đâu rồi?

Lâm Cửu gơ tay lên nhìn bàn tay mình, dương quang xuyên thấu qua từng kẽ tay đổ xuống, chói mắt, cảm giác chân chân thực thực này cho y biết tất cả không phải là mộng, cũng đừng tiếp tục vọng tưởng cái gì là mộng nữa.

Hạ tay xuống, Lâm Cửu khẽ cười khổ một tiếng, tốt a, cho dù tất cả những gì Hoàng Phủ Thiên Hách nói đều là sự thực, cho dù y là Chí Thiên Bạch Liên, Diệt Thiên là U Minh Hắc Liên, thì việc y muốn làm vẫn như cũ chỉ có một việc — đó là làm cho Diệt Thiên tỉnh lại.

Chân tướng chỉ có một, cũng không thể từ miệng người khác biết được, có lẽ tất cả sự thực chỉ có cách chờ Diệt Thiên tỉnh lại, sẽ do chính y đi tìm hiểu.

Ngẩng đầu nhìn ánh tà dương vẫn chưa hoàn toàn khuất núi, Lâm Cửu nhảy xuống giường đẩy cửa ra đi về hướng Vương phủ, không đợi được đến ngày mai nữa, có một số việc y phải nói với Hoàng Phủ Thiên Hách.

Nhân lúc mặt trời chưa lặn xuất cung, Lâm Cửu ngồi mã xa thẳng tiến Tĩnh Vương Phủ, nhìn phủ đệ hoành tráng hoa quý trước mặt, Lâm Cửu đột nhiên phát hiện đây là lần đầu tiên y tới Tĩnh Vương Phủ.

Giống như là biết trước Lâm Cửu sẽ đến, gia đình ở cổng vừa nhìn thấy Lâm Cửu đã chủ động ra tiếp đón, chưa cần Lâm Cửu nói gì trực tiếp dẫn Lâm Cửu đi vào.

Hoàng Phủ Thiên Hách thực sự là một vị vương gia nhàn tản biết hưởng thụ, vương phủ tuy rằng vô cùng rộng rãi, thế nhưng bố cục rất tỉ mỉ, chung quanh đều rất tinh xảo, nước chảy xung quanh chiếc cầu nhỏ có thể thấy rõ, cũng không khiến người ta có cảm giác không thoải mái, hành lang thật dài đi xuyên qua vương phủ, trên mỗi cây cột đều đề thi từ, trên đỉnh cũng có đủ loại tranh, có mỹ nhân đồ, cũng có phong cảnh sơn thủy.

Về điểm này nên nói thế nào a, kì thực rất giống với Diệt Thiên.

Lúc Lâm Cửu còn đang mải mê vừa đi theo gia đình vừa ngắm nghía nơi đây, thì bọn họ đã tới viện tử của Vương phủ.

Xung quanh viện đốt đèn lồng, ngọn đèn mông mông lung lung khiến cho hoa cỏ cây cối quanh đây cũng nhuốm vẻ mông mông lung lung chốn tiên cảnh, lúc này mặt trời đã lặn, trăng non xa xa cong cong sáng tỏ, nhìn phía xa giống như đang treo trên đỉnh đầu, ánh trăng trong trẻo, màn đêm thanh lãnh, duy độc chỉ có một mặt hồng sắc yêu kiều ngồi ở trong viện.

Lúc Lâm Cửu nhìn thấy Hoàng Phủ Thiên Hách thì hơi ngẩn người, dù sao thường ngày tuy rằng Hoàng Phủ Thiên Hách đều mặc những bộ đồ hoa quý tinh xảo, nhưng chưa bao giờ lộ ra vẻ yêu kiều chói mắt như hôm nay, Lâm Cửu chưa từng nghĩ đến y có thể dùng hai chữ “ma mị” áp lên người Hoàng Phủ Thiên Hách, nhưng hôm nay vừa thấy, lại vô cùng thích hợp.

Rõ ràng là nhan sắc giống như hoả diễm nóng rực, nhưng toàn thân đều lộ ra vẻ băng lãnh, lẽ nào đây mới là chân diện mục dưới lớp nguy trang của Hoàng Phủ Thiên Hách sao? Trong lòng Lâm Cửu vô cùng thần phục Hoàng Phủ Thiên Hách, đây có thể gọi là một nhân tài không lộ thanh sắc a. Thảo nào lúc trước thấy Hoàng Phủ Thiên Hách y luôn luôn cảm thấy có một cái “hư” không thể bắt được bản chất của đối phương.

“Ta biết ngươi sẽ tới tìm ta,” Lâm Cửu tư thế thảnh, Hoàng Phủ Thiên Hách mặc một bộ xiêm y hoả hồng rót rượu cho hai người, rượu thanh liệt dập dờn trong chiếc chén ngọc bán trong suốt giống như quỳnh dao ngọc lộ chốn thiên cung.

“Ngồi đi, bồi ta uống rượu.” Tự mình gắp nên cái chén uống một hơi cạn sạch, khoe miệng Hoàng Phủ Thiên Hách khê cong lên, thân thể ngồi thẳng, nhưng thần sắc luôn luôn lơ đãng toát ra mỉa mai khiến người ta không nhìn được mà chú ý, biến đổi này, thực khiến Lâm Cửu có chút không thích ứng lắm.

Nhìn Hoàng Phủ Thiên Hách như vậy, Lâm Cửu vừa cười vừa nói: “Đây mới là người chân chính sao?”

Hoàng Phủ Thiên Hách giương mắt nhìn Lâm Cửu, khoe miệng hàm chứa một nét cười nhợt nhạt, nói: “Cửu Thiên Thần Liên, lục sắc lục liên, từng người từng người đều có tính cách bất đồng, Hỗn Độn Thanh Liên, tên như ý nghĩa, hẳn thực sự là một tên mâu thuẫn; Luân Hồi Tử Liên, giả vờ tiêu dao kì thực mua dây buộc mình; Công Đức Kim Liên, cũng chính là Hoàng Phủ Thiên Niên, một người luôn luôn tự áp lực bản thân.”

“Giống như là... hẳn trước kia rõ ràng trong lòng thích ngươi, nhưng tới bây giờ đều không nói ra miệng, đại nghĩa đại đức đại cục, Hoàng Phủ Thiên Niên luôn luôn lo lắng những thứ này, thế cho nên hẳn lần lượt để vượt mất.” Phiêu mất liếc Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Hách thoáng cúi đầu mỉm cười, chén rượu đặt lên miệng, lấy rượu nhuận yết hầu.

“Mà Diệt Thiên, cũng là U Minh Hắc Liên, trên người hẳn có tất cả phù hợp với đặc chất của ma, chấp nhất, trung với mình, không bị bất luận chuyện gì trói buộc, băng lãnh cao ngạo, rồi lại có một mặt nóng rực như lửa; về phần ngươi... ta nhìn không thấu.” Ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ chén rượu, Hoàng Phủ Thiên Hách khê nhíu mi, than thở: “Người chí thiện, cũng có khả năng là chí ác a.”

“Vậy còn ngươi?” Lâm Cửu nhìn Hoàng Phủ Thiên Hách, trên mặt lộ ra vẻ hiếu kì, “Ta nhưng thật ra lại rất tò mò về ngươi, vì sao ngươi lại biết thân phận của ta, sao lại biết Diệt Thiên lâm vào hôn mê, lại vì sao muốn giúp ta?”

“Ta?” Khê gật đầu, ánh mắt Hoàng Phủ Thiên Hách rơi vào rượu đang nhẹ nhàng lay động trong chén, nhẹ giọng nói: “Ta là một người lãnh huyết, Lâm Cửu, ta giúp ngươi là bởi vì ta thích ngươi, lẽ nào ngươi đã quên sao?”

Lâm Cửu mới không tin lời nói xằng này của Hoàng Phủ Thiên Hách, nhớ lại đủ loại ngày trước, Lâm Cửu đột nhiên nghĩ Hoàng Phủ Thiên Hách trước kia rõ ràng là đang trêu đùa y, ngoài miệng nói cái gì mà thích y, nhưng một chút y cũng không cảm giác được cảm tình của đối phương, cảm giác đó hoàn toàn tương phản với cảm giác mà Diệt Thiên cho y.

“Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời ngươi nói sao?” Khinh thường liếc nhìn Hoàng Phủ Thiên Hách, Lâm Cửu nói, “Ta thấy ngươi chính là một người thích dùng lớp nguy trang để che giấu nội tâm thực sự của mình.”

Hoàng Phủ Thiên Hách giữa đầu phá lên cười ha ha, qua nhiều năm như vậy, cuối cùng nam tử trước mắt này vẫn là người chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu cả con người hẳn, có lẽ chính là vì như vậy, năm đó xa cách tất cả mọi người như hẳn mới có thể ở chung khá gần Chí Thiện Bạch Liên, hẳn thích Lâm Cửu, những lời này cũng không phải là giả, chỉ là loại thích này, không phải là yêu.

“Ta chỉ có thể nói, quan hệ giữa chúng ta vừa là thầy vừa là bạn.” Cười khê, Hoàng Phủ Thiên Hách nâng chén rượu lên nói với Lâm Cửu, “Ta giúp ngươi, chỉ bởi vì kiếp trước ta thiếu ngươi một cái tình, cái tình này còn không phải là ý tứ của ta, ngươi tiếp thu hay không là ý của ngươi.”

“Hiện tại ta muốn trả lại cái tình này cho ngươi, Lâm Cửu, ngươi có chịu tiếp nhận không a?” Hoàng Phủ Thiên Hách nói.

“Ngươi có thể giúp ta lấy được tàn hồn của Diệt Thiên?” Lâm Cửu miệng cười toe toét, nếu có Hoàng Phủ Thiên Hách giúp y, phần thắng sẽ cao hơn không ít, nói không chừng chưa cần mất một năm là có thể thu hồi được hết tàn hồn của Diệt Thiên về.

“Đừng vui vẻ quá sớm như thế, ta chỉ có thể giúp ngươi lấy được tàn hồn từ chỗ Hoa Tư, còn về hai người khác vẫn là cần chính ngươi xuất thủ.” Hoàng Phủ Thiên Hách nhìn Lâm Cửu nói, “Ta... cũng chịu đủ nhưng

tháng ngày sống giả dối này rồi, cũng nên ra ngoài hít thở không khí, Hoàng Phủ Thiên Niên nơi đó ta chỉ có thể giúp người rời khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc.”

Lâm Cửu hơi sững sốt, nói: “Lẽ nào người muốn cho Hoàng Phủ Thiên Niên biết thân phận sao?” Đây không phải là đồng nghĩa với việc Hoàng Phủ Thiên Hách muốn vứt bỏ thân phận vương gia tại Hoàng Phủ Đế Quốc, đến lúc đó Hoàng Phủ Thiên Hách vừa nháo, phỏng chừng sẽ nháo cho thiên hạ khiếp sợ không thôi đi...

Khoẻ miệng cong lên một nụ cười, trong mắt Hoàng Phủ Thiên Hách lộ ra tia hứng thú, thế giới này thống nhất hay không thống nhất, là diệt vong hay sinh tồn đều không quan hệ gì đến hắn, hắn chỉ là chịu đủ cuộc sống buồn chán này rồi, cũng đến lúc để hắn co giãn gân cốt a.

153. Chương 153 - Thiết Kế Thiên Niê

Trách nhiệm của Cửu Thiên Thần Liên là gì a?

Lâm Cửu vẫn thường xuyên tự hỏi điều này, sau lại nghĩ, có lẽ Cửu Thiên Thần Liên căn bản không có trách nhiệm gì đặc biệt, chắc là cũng giống như thiên địa linh vật trong truyền thuyết tiên hiệp thôi, rất nhiều thần thú hoặc là thần vật pháp lực vô biên xuất hiện lúc thiên địa sơ khai, trên vai chẳng gánh bất kì trách nhiệm người nào dành cho bọn họ.

Nhân loại có thể còn bị đạo đức trói buộc, còn sự tồn tại trung thành với mình của bọn họ vượt qua cả đạo đức, chỉ vì mỗi người tính cách khác nhau mà có nhiều khác biệt, đó cũng là nguyên do tuy rằng lục liên cùng xuất hiện trên Xích Thổ Đại Địa, nhưng quan hệ lại có vẻ bất minh, cũng không thân mật vững chắc như thế nhân suy nghĩ.

Huynh đệ tỷ muội ruột thịt còn có thể trở mặt thành thù, huống chi là tồn tại đặc biệt vượt qua cả con người.

Nói đến cùng, lục liên có lợi hại cỡ nào cũng có bản chất riêng, cũng có việc mình muốn làm, cũng có tín ngưỡng thuộc về mình, càng có tính cách riêng biệt của từng người.

Thực sự là một đám hỗn đản... Lâm Cửu âm thầm mắng, sau lại nghĩ lại, y chẳng phải cũng là Chí Thiện Bạch Liên chuyển thế trong lục liên sao, nếu mắng như vậy thì y cũng bị tính vào, Lâm Cửu tiếp tục mắng, hung hăng mắng kiếp trước của y, sao lại làm ra nhiều chuyện như vậy, y thậm chí còn hoài nghi mình phản xuyên không đều là do Chí Thiện Bạch Liên an bài.

Mình thông minh lợi hại như thế sao? Lâm Cửu âm thầm cười khổ.

“Hoàng thượng, theo kết quả tra xét và báo cáo của nghiệm thi quan có thể khẳng định dã thương người chính là một con yêu thú, chiếu theo lực độ xảo ẩn của con yêu thú đó, cùng với vài sợi lông tìm thấy trong cơ thể nạn nhân, thần cho rằng yêu thú này hẳn là hồ li.”

Thân ở trong Ngự Thư Phòng của Hoàng Phủ Thiên Niên, Lâm Cửu đứng một bên báo cáo kết quả mấy ngày nay y điều tra được, mãnh thú sát nhân đích thật là một con hồ li chỉ ăn tim người, có điều Lâm Cửu không phải là sinh vật học gia, đối với đủ loại mãnh thú khiến người ta đầu choáng mắt hoa trên Xích Thổ Đại Địa cũng biết rất ít, căn bản không có khả năng từ vài cọng lông cùng với xảo ẩn mà có thể nhận ra mãnh thú giết người ăn tim là hồ li hay sài lang.

Sở dĩ làm trò phát biểu lưu loát ngôn luận trình thám ở trước mặt Hoàng Phủ Thiên Niên, kì thật ít nhiều nhờ tên Hoàng Phủ Thiên Hách siêu cấp cao thủ nguy trang kia, ngày ấy hắn đã xem qua thi thể trong thi phòng, lúc Lâm Cửu đi tìm Hoàng Phủ Thiên Hách, vương gia liền nhất nhất nói hết những điểm đáng ngờ và đầu mối cho Lâm Cửu nghe, đồng thời cũng nói cho Lâm Cửu biết hung thủ thực sự là ai.

[Người còn nhớ tam vĩ hồ li tranh đoạt hạng nhất với con mèo của người trong đấu thú tràng ở Ân Đô không? Hồ ly tinh giết người ăn tim trong hoàng cung kì thực có quan hệ rất lớn với con tam vĩ hồ li đó, trong

Hoàng Thành không cho phép mở đầu thú tràng, nhưng có rất nhiều vương công quý tộc yêu thích nuôi dưỡng mãnh thú làm sủng vật để khoa trương thân phận của mình, cũng thường lấy chuyện khoe khoang đó làm vui.]

[Ý của người là nói... mãnh thú giết người ăn tim trong cung kì thực là hồ li tinh do người trong cung nuôi dưỡng?] Lúc đó nghe Hoàng Phủ Thiên Hách nói xong, Lâm Cửu không khỏi có chút kinh ngạc, ai ở trong cung lại có lá gan lớn như vậy dám ở ngay dưới mí mắt Hoàng Phủ Thiên Niên nuôi hồ li, rồi lại còn liên tiếp gây ra án mạng, người này rõ ràng là không thèm để Hoàng Phủ Thiên Niên vào mắt.

[Một nữ nhân tính danh có chút tương tự với ta.]

Hoàng Phủ Thiên Hách... Hoàng Phủ Thiên Hạ?! Tỷ tỷ ruột của Hoàng Phủ Thiên Niên?! Trưởng công chúa Hoàng Phủ Đế Quốc Hoàng Phủ Thiên Hạ? Lâm Cửu không rõ, với năng lực của Hoàng Phủ Thiên Niên khẳng định đã biết người tự dưỡng hồ li chính là tỷ tỷ hắc Hoàng Phủ Thiên Hạ, nhưng sao Hoàng Phủ Thiên Niên hết lần này tới lần khác đều muốn y đi tra vụ án này?

[Cái này nha... có lẽ là hắc muốn bồi thường phần nào cho người đi.] Lời Hoàng Phủ Thiên Hách nói lúc đó y vẫn nhớ kĩ, chẳng qua y không rõ lắm, Hoàng Phủ Thiên Niên vì sao lại muốn bồi thường y, bồi thường y cái gì, nếu như muốn bồi thường y, thì cứ thẳng thắn nói ra a, hoặc là thẳng thắn đưa tàn hồn của Diệt Thiên cho y, đỡ phải nhọc công y đi làm thám tử phá án mà cũng không biết Hoàng Phủ Thiên Niên muốn bồi thường cho mình cái gì.

Chuyện bồi thường này, cũng quá mơ hồ đi?

Lâm Cửu nghĩ thầm: Chí Thiện Bạch Liên năm đó cũng nhất định là không thích cái tên Công Đức Kim Liên này, làm chuyện gì cũng không thẳng thắn, nhiều đến nhiều đi đau hết cả đầu.

“Trừ những thứ đó ra, còn gì nữa?” Hoàng Phủ Thiên Niên ngồi trước thư trác cúi đầu nhìn tấu chương, cũng không có quá nhiều biểu hiện với kết quả báo cáo của Lâm Cửu, bình tĩnh tựa như hồ nước, không một gợn sóng.

“Căn cứ theo thời gian tử vong của nạn nhân, thần cho rằng con hồ li này tối nay sẽ lại hành động, hơn nữa địa điểm xuất hiện hắc là ở phía đông hoàng cung.” Mà nơi đó cũng gần tẩm cung của Hoàng Phủ Thiên Hạ nhất, hồ li tinh có thể vẫn còn chút kiêng kỵ với Hoàng Phủ Thiên Niên, địa điểm gây án mỗi vụ đều không quá gần tẩm cung của Hoàng Phủ Thiên Niên.

Về phần lần đầu tiên nhìn thấy cổ thi thể trong dòng suối ở ngự hoa viên, thoát nhìn như là Hoàng Phủ Thiên Hạ cố ý bày ra cho Hoàng Phủ Thiên Niên thấy, đôi tỷ đệ này thật đúng là thích dẫn dắt người ta.

Lâm Cửu không có chút hảo cảm nào với Hoàng Phủ Thiên Hạ, mặc kệ là từ trước, bây giờ hay sau này đều không có khả năng sẽ có hảo cảm, trong lòng y thậm chí còn ghét nữ nhân điên khùng kia.

Từ lần đầu tiên gặp thủ hạ của công chúa ngang ngược vô lí muốn lấy mạng y tại đấu thú tràng ở Ân Đô, sau lại dần dần phát hiện năm đó hung phạm sau màn sai người đẩy Lâm Cửu xuống sông giả là tự sát chính là trưởng công chúa Hoàng Phủ Thiên Hạ, rồi đến cái chết của Lệ phi, mãi đến y phát hiện hoá ra có nhiều người bị Hoàng Phủ Thiên Hạ nhìn không vừa mất đầu chết dưới tay nữ nhân này.

Vì sao không trị tội Hoàng Phủ Thiên Hạ?

Chẳng lẽ bởi vì nữ nhân này là hoàng tộc cao quý, là tỷ tỷ của đương kim hoàng thượng, hay là bởi vì Hoàng Phủ Thiên Hạ có hôn ước với Trung Thiên Quốc, là công chúa duy nhất đến giờ vẫn chưa xuất giá, nên nhiệm vụ hoà thân chỉ có thể do Hoàng Phủ Thiên Hạ đảm đương, mặc dù nữ nhân không thể nắm giữ được hạnh phúc của mình thật là đáng thương, nhưng Lâm Cửu lại thấy bi ai thay cho Trung Thiên Quốc, nữ nhân điên này nếu không nháo cho Trung Thiên Quốc không ngày nào yên bình thì sẽ chết rất thê thảm.

Người đáng thương tất có chỗ đáng trách, mà Hoàng Phủ Thiên Hạ cũng đủ cho người ta đến hận cũng không có nữa.

Viết xong một chữ cuối cùng, Hoàng Phủ Thiên Niên hạ bút lông, gấp tấu chương lại đặt sang chồng tấu chương bên cạnh, trực tiếp đứng lên, nói với Lâm Cửu: “Đi thôi, cùng trầm đi ra ngoài một chút.”

Lại đi... thăm oán một câu, Lâm Cửu đi theo phía sau Hoàng Phủ Thiên Niên đã bước ra khỏi Ngự Thư Phòng, Hoàng Phủ Thiên Niên tựa hồ đặc biệt thích cùng người vừa đi vừa trò chuyện, lẽ nào người này không sợ trong lúc nói chuyện bị người khác nghe thấy sao? Hay Hoàng Phủ Thiên Niên định mượn cơ hội này để nói cho một vài người nghe.

Tối hôm nay, bọn họ sẽ thừa dịp hồ li tinh xuất hiện nhân cơ đó cướp đi tàn hồn của Diệt Thiên trên người Hoàng Phủ Thiên Niên, thế nhưng biện pháp Hoàng Phủ Thiên Hách nghĩ ra thực sự có ổn không a? Cúi đầu nhìn cước bộ ổn trọng của nam tử phía trước, Lâm Cửu thực sự hoài nghi Hoàng Phủ Thiên Hách đang đùa giỡn y.

Lòng bàn tay xuất chút mồ hôi, trong lòng Lâm Cửu thấy hơi bất ổn, tàn hồn của Diệt Thiên là tình thế bất buộc, nhưng chuyện Hoàng Phủ Thiên Hách để y đi câu dẫn Hoàng Phủ Thiên Niên thì y có chút không rõ, Hoàng Phủ Thiên Niên có thể dễ dàng bị câu dẫn như vậy sao? Tuy rằng Hoàng Phủ Thiên Niên và Lâm Cửu trước kia từng có một đoạn tình, nhưng chung quy cũng không thấy Lâm Cửu trước kia chết có bao nhiêu oan uổng, Hoàng Phủ Thiên Niên một tiếng cũng không ho he.

Hiện tại, còn trông cậy vào y quyến rũ Hoàng Phủ Thiên Niên, để người nọ thất thần thất thần, thất thần đến bảo bình bên người bị lấy cũng không biết, chuyện này a, thực sự khiến Lâm Cửu có chút thấp thỏm bất an.

Y chẳng sợ sẽ thế nào thế nào với Hoàng Phủ Thiên Niên, cũng sẽ không uỷ khuất không xấu hổ gì gì đó, sợ chính là vạn nhất thất bại, vậy thì y và Hoàng Phủ Thiên Hách liệu có thể thành công thoát ra Hoàng Thành hay không, đến lúc đó Lâm gia phải làm sao, hơn nữa chỉ sợ trải qua một lần thất bại, Hoàng Phủ Thiên Niên sẽ không cho bọn y bất luận cơ hội nào cướp đoạt bảo bình nữa.

Nhưng nếu chỉ bởi vì con đường phía trước có nguy hiểm mà không dám bước đi, vậy y chỉ có thể vĩnh viễn giậm chân tại chỗ không tới được điểm cuối, phiêu lưu càng lớn, có thể thu hoạch cũng sẽ càng lớn ha.

“Người có nắm chắc đêm nay sẽ bắt được hồ li tinh không?” Hoàng Phủ Thiên Niên luôn luôn thích vừa tản bộ vừa nói chuyện phiếm với Lâm Cửu, có thể là bởi vì phong cảnh bên đường, tầm nhìn thoáng đãng dễ khiến cho người ta trầm tĩnh lại, cách nhau không xa chậm chậm bước đi, cũng bớt đi cảm giác xa lạ quân thần trong Ngự Thư Phòng.

“Thỉnh hoàng thượng hạ lệnh, thần tự có biện pháp bắt được mãnh thú hồ loạn sát nhân, cả gan làm loạn kia!” Lâm Cửu dùng ngữ khí thích hợp đọc ra lời kịch, “Chỉ là... chỉ là thỉnh hoàng thượng phái một vài người công phu cao đến giúp đỡ, thần dự định lấy mình làm mồi dụ mãnh thú mắc câu!”

Cước bộ Hoàng Phủ Thiên Niên thoáng ngừng lại, Lâm Cửu chỉ có thể nhìn tấm lưng đối phương, cũng không biết lúc này biểu tình của Hoàng Phủ Thiên Niên thế nào, chỉ nghe Hoàng Phủ Thiên Niên nói: “Người muốn lấy mình làm mồi?”

“Vâng.” Lâm Cửu cười gượng, nói khê với Hoàng Phủ Thiên Niên, “Mãnh thú đó thích ăn tim nam tử trẻ tuổi mỹ mạo, cái túi da này của thần còn có chút tác dụng, chỉ là thần sợ chết, còn phải nhờ hoàng thượng xin một vài cao thủ.”

Trong lòng Lâm Cửu bất an, y đúng là ẩn theo kế hoạch của Hoàng Phủ Thiên Hách nói chuyện hy sinh bản thân tự mình xông trận này với Hoàng Phủ Thiên Niên, nhưng nhờ vạn nhất Hoàng Phủ Thiên Niên thực sự phái một ít cao thủ đến giúp đỡ y nhưng bản thân lại không tới, đến lúc đó y phải làm thế nào a, để y thực sự đối phó với hồ yêu y không sợ, nhưng như vậy không thể nghi ngờ là đã để lộ thân phận của mình.

Ngay lúc Lâm Cửu đang thấp thỏm bất an hoài nghi kế hoạch quá mức mạo hiểm của Hoàng Phủ Thiên Hách, Hoàng Phủ Thiên Niên đáp: “Trầm ở bên cạnh theo dõi, ai cũng sẽ không lấy được mạng người.”

Lâm Cửu đại hỉ, kế hoạch thành!

154. Chương 154 - Nguyệt Viên Hồ Thanh Trung Thu Thì

Thời gian chờ đợi, nó luôn luôn vô cùng dai dẳng buồn chán, cho dù chỉ là một phút đồng hồ mà cũng dài như cả ngày đêm, mãi đến lúc chạng vạng khi hoàng hôn bao trùm lên cả Hoàng Thành, tâm Lâm Cửu vẫn không cách nào bình tĩnh trở lại.

Chờ đợi bao giờ cũng là chuyện dày vò nhất, vượt qua quãng thời gian dài dằng dẳng lại dần vật con người ta, tất cả mọi việc đều được Lâm Cửu bố trí chỉ huy, chuyện bắt hung thú ăn tim người không thể để lộ ra ngoài, Hoàng Phủ Thiên Niên phái rất nhiều tiểu đội nhân mã cho Lâm Cửu phụ trách chỉ huy bố trí, tuy Lâm Cửu không trông cậy vào những người này có thể giúp đỡ được gì, có điều hôm nay hoàng đế cũng vào cuộc, mà cũng để giết thời gian, Lâm Cửu vẫn rất tỉ mỉ phân công cho số người ít ỏi đứng một nơi yên tĩnh cách đó không xa.

Nhiều người khẩu tạp thủ tạp càng dễ bị hồ li phát hiện, vì thế người mai phục ở bốn phía kì thực cũng không nhiều, hồ ly giả hoạt sẽ không dễ dàng mắc câu như vậy.

Đợi đến sẩm tối nên mai phục nên ẩn núp đều đã vào vị trí, mà lúc này Hoàng Phủ Thiên Niên rốt cục cũng lẻ bước đến.

Mặt đồng hoàng cung có một cái hồ, trên hồ dựng một ngôi đình, nhưng bọn họ không ở trong đình có tầm nhìn vô cùng tốt đó mà là chọn một lương đình thoáng đãng cạnh hồ.

Ngày hôm nay vừa lúc là trung thu trăng tròn, ánh trăng sáng tỏ như chiếc mâm bạc treo giữa trời phản in bóng xuống mặt nước, đây cũng là một mỹ cảnh hiếm thấy chốn nhân gian a.

Lâm Cửu vốn tưởng Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ đứng xa xa, sau đó vừa nhâm nhi chút rượu vừa nhìn y ở đây cùng hồ li tinh đấu trí đấu dũng, nhưng Hoàng Phủ Thiên Niên cư nhiên lại bày một bàn tiệc rượu trong lương đình, rượu ngon trắng sáng, bên cạnh còn có vài ba người tấu đàn gảy khúc.

Mà Hoàng Phủ Thiên Niên cũng an vị giữa bàn tiệc rượu này, rõ ràng là muốn cùng Lâm Cửu nghe nhạc ngắm trăng, thực sự là rất lãng mạn a... lãng mạn một cách quý quá a...

Tuy rằng rất cao hứng vì Hoàng Phủ Thiên Niên thực sự theo đúng như kế hoạch Hoàng Phủ Thiên Hách an bài, không chỉ nhập trận, mà lại còn bồi bên cạnh y, có mỹ tửu giai hào ti huyền, cũng không khỏi thái quá a, khuya chiêng đánh trống như vậy, cũng không biết có dọa hồ li tinh chạy mất hay không.

Phóng tầm mắt nhìn ra, ngoại trừ Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Niên và mấy người tấu nhạc khúc ra, bốn phía tựa hồ không một bóng người, thậm chí đến cả hộ vệ bình thường vẫn đi theo Hoàng Phủ Thiên Niên cũng tiêu thất không thấy bóng dáng, hình như Hoàng Phủ Thiên Niên cố ý điều họ đi, cứ như để bọn họ hảo hảo ở chung vậy.

Không biết thế nào, trong đầu Lâm Cửu lại đột nhiên nảy ra bốn chữ — yêu đương vụng trộm.

Lâm Cửu đứng ngốc một bên nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên tự ngồi xuống bên cạnh bàn đá, có chút dờ ra, cũng có chút than thở, trong nháy mắt nhớ tới lần đầu tiên gặp Hoàng Phủ Thiên Niên, nghĩ đến quan hệ có chút quái dị giữa bọn họ.

Y không muốn cùng Hoàng Phủ Thiên Niên trở thành địch nhân, nhất là sau khi biết bọn họ đều cùng là lục liên như nhau.

Nhưng trên thế gian này có nhiều chuyện không như ý muốn lắm, mà những chuyện đó cũng không phải do một người tùy hứng mà được, có lẽ đây là duyên phận giữa y và Hoàng Phủ Thiên Niên — bỏ lỡ.

“Đứng ở đó làm gì.” Thấy Lâm Cửu vẫn đứng, Hoàng Phủ Thiên Niên chủ động đứng lên đi tới bên cạnh nam nhân, hai tay chấp ra sau lưng ngưỡng đầu nhìn hồ nước lạnh lẽo, ánh trăng trong trẻo ngày thu.

“Trăng hôm nay tựa hồ tròn hơn mọi khi.” Ngửa đầu nhìn trăng sáng phía chân trời, Hoàng Phủ Thiên Niên nhàn nhạt nói.

Lâm Cửu cũng ngẩng đầu nhìn vầng trăng, nói: “Hoàng thượng, thần nghe người ta nói ngày này mỗi năm là ngày mặt trăng tròn nhất lớn nhất, trăng tròn đại biểu cho sự đoàn viên, cho dù đang ở hai nơi không

cách nào cùng một chỗ với thân nhân bằng hữu, thì vào ngày này ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng tròn, xuyên qua đó như nhìn thấy được người mình nhớ mong.”

“Kiến giải này lần đầu tiên trầm nghe thấy, không nghĩ tới dân gian còn có phong tục tập quán như vậy.” Nghe xong Lâm Cửu nói, Hoàng Phủ Thiên Niên tựa hồ cũng cảm giác được một nỗi cô tịch và tưởng niệm không thể nói rõ, vào lúc này, nam nhân kia có phải cũng đang ở một nơi nào đó trên thế giới này nhìn vầng trăng sáng hay không?

Nghĩ như thế, tựa hồ cự li giữa hắn với Chí Thiện Bạch Liên trở nên thật là gần...

Chỉ là, Chí Thiện Bạch Liên lúc này, người trong lòng nghĩ đến cũng không phải là hắn, mà là một người khác.

“Tiểu Cửu, trong lòng ngươi nhớ đến ai a?” Đột nhiên hứng thú tới, Hoàng Phủ Thiên Niên có chút hiếu kỳ hỏi, từ lúc Lâm Cửu về Hoàng Thành, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không nghe thấy Lâm Cửu ở cùng một chỗ với ai, nhưng vừa nghĩ đến, Hoàng Phủ Thiên Niên tựa hồ nhớ lại quan hệ ái muội giữa Lâm Cửu và Thánh Giả Tiểu Thiên.

Thánh Giả Tiểu Thiên có thể là Diệt Thiên hay không a?

Trước hắn và Hoa Tư cũng đã hoài nghi Tiểu Thiên có thể là Diệt Thiên hay không, thế nhưng lúc ở Hoàng Thành Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không cảm thấy Tiểu Thiên có chỗ nào khả nghi, giờ đây Diệt Thiên mất đi ba hồn lâm vào hôn mê, mà Tiểu Thiên thì vẫn tiếp tục xuất hiện ở Bắc Quốc, hiem nghi tựa hồ cũng không lớn.

Nghe thấy Hoàng Phủ Thiên Niên hỏi, Lâm Cửu nhìn mặt hồ lặng lẽ như gương, nhàn nhạt nói: “Thần nghĩ đến chính là người nhà, cũng nhớ đến sư huynh của thần lúc này ở Bắc Quốc có khoẻ hay không.”

“Úc... lại nói tiếp, ngươi không ở Bắc Quốc mà trở về Hoàng Phủ, một trong những nguyên nhân chính là luyến tiếc người nhà a, trầm vẫn giữ ngươi ở trong cung quả là có chút không đúng, Lâm Cửu, ngươi muốn về nhà không?” Hoàng Phủ Thiên Niên hỏi.

Lâm Cửu lắc đầu, vừa cười vừa nói: “Hoàng thượng, nam nhi trí tại tứ phương, thần lần này trở về chủ yếu là xem thử tình hình trong nhà, thấy phụ mẫu nương thân thân thể an khang, huynh đệ tỷ muội cũng đều thuận thuận lợi lợi, thần đã an tâm rồi, có lẽ đầu năm tới, thần sẽ thực sự đi theo sư huynh ngao du thiên hạ, đến lúc đó mong hoàng thượng thành toàn.”

Lâm Cửu đã từng sợ mình sẽ liên lụy người nhà, nhưng chuyện y dựng lên để đoạn tuyệt quan hệ với người nhà vẫn luôn bình đạm, cả nhà tín nhiệm y, khiến y vui vẻ, khiến y dễ khóc dễ cười.

Sự xuất hiện của Hoàng Phủ Thiên Hách, một trong những điều tốt nhất chính là nói cho y biết thân phận của mình, nếu y là Chí Thiện Bạch Liên, vậy sau này vô luận y làm chuyện gì hắn là sẽ không liên lụy đến Lâm gia nữa.

“Ân.” Hoàng Phủ Thiên Niên không nói gì nữa, cứ đứng không như vậy cũng thấy hơi mất tự nhiên, Lâm Cửu và Hoàng Phủ Thiên Niên nhanh chóng vào lương đình ngồi xuống.

Trung thu là lúc uống rượu ngắm trăng, quả là một chuyện không tồi, nhưng nếu như bồi bên người là người kia thì thật tốt a?

Mặc dù ngồi trên cùng một cái bàn, nhưng trong lòng hai người đều dưới ánh trăng thanh lạnh này nhớ tới một người khác.

Lâm Cửu nhớ chính là nam nhân vẫn ngủ say tại phương xa, mà Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không khỏi thấy cảnh thương tình nghĩ tới một nam tử nào đó nghìn năm trước.

Nhất thời không gian đột nhiên trở nên an tĩnh, bên tai chỉ nghe thấy tiếng đàn réo rất du dương, từng chút từng chút lọt vào tai, dẫn ra từng sợi tình huyền sâu trong nội tâm, khảy một bản tương tư đoạn tràng tình thương, nhìn trăng tròn cô đơn lạnh lẽo lơ lửng giữa trời, dường như chính là tiếng lòng của mình, cô đơn quạnh vắng không người làm bạn.

Trăng tuy đẹp, thế nhưng luôn không có sao đi theo.

Sao lúc này y lại một mình sầu não a? Sau một lát lâm vào mê tư, Lâm Cửu nhanh chóng thanh tỉnh lại, hôm nay y có chuyện rất quan trọng phải làm.

Hồ li tinh a hồ li tinh, người rút cuộc ở đâu a, sao vẫn không ra a?

Từng chén từng chén rượu, Lâm Cửu không chút nào giấu diếm tâm tư trong lòng mình, Hoàng Phủ Thiên Hách đã từng chỉ dạy Lâm Cửu, diễn xuất muốn cho người khác tin phục, điều quan trọng nhất là không thể quá mức hoàn mỹ, thế gian này làm gì có chuyện gì hoàn mỹ a, hết thấy đều mang một vài chỗ thiếu hụt thuộc về “người”, mới có thể lấy được tín nhiệm của người khác .

Nhãn thần lo lắng và động tác của Lâm Cửu, xem vào mắt Hoàng Phủ Thiên Niên lại chỉ là vì chuyện hồ li tinh nên mới có hành động và tâm tình này, mà nếu như Lâm Cửu thực sự bình tĩnh tự nhiên, vậy mới thực sự khiến cho Hoàng Phủ Thiên Niên sinh hoài nghi.

“Đừng nóng vội, thả lỏng một chút, lúc nào tới thì sẽ tới, gấp cũng vô dụng.” Hoàng Phủ Thiên Niên trái lại còn đi trấn an Lâm Cửu.

Ngượng ngùng cười, Lâm Cửu gật đầu, nhỏ giọng nói: “Có phải chúng ta quá câu thúc không, khiến hồ li tinh nổi lên lòng nghi ngờ a?”

“Người có biện pháp gì, cứ nói ra đừng ngại.” Hoàng Phủ Thiên Niên nói.

Đương nhiên là có biện pháp rồi, có điều biện pháp này nhưng là vì để quyến rũ người —— được không, luyện tiếu hải tử sẽ không đánh được lang, nếu thực sự thuận lợi lấy được tàn hồn của Diệt Thiên, thì tất cả thứ này cũng đều đáng giá.

“Thần tự đề cử vì hoàng thượng hiến một khúc vũ.” Nói xong, Lâm Cửu lại nhỏ giọng bổ sung, “Như vậy thoát nhìn sẽ giống chúng ta như là đang chơi đùa hơn.”

Khoé miệng cong lên, Hoàng Phủ Thiên Niên gật đầu: “Trẫm còn nhớ rõ khúc vũ người múa trong Hạ quý thưởng hà hội, có thể nói là kinh diễm toàn tràng, người đi đi, giải quyết xong vụ án trẫm sẽ có trọng thưởng.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Bạch y nam tử đứng dậy, chậm chậm bước tới cây cầu gỗ ven hồ ngoài lương đình, một bên người đánh đàn gảy lên một khúc nhạc du dương trầm bổng, tiếng đàn tính tang, tiếng tiêu xào xạc, điệu múa phiên phiên.

Lấy thiên địa làm đài, lấy ánh trăng soi sáng, lấy thanh hồ làm cảnh.

Một bộ bạch thường theo tiếng nhạc phiên phiên vũ động, không giống nữ tử xinh đẹp quyến rũ, có một chút lực lượng của nam tử nhưng cũng không làm mất đi cảm giác phiêu dật nhẹ nhàng, không biết là do khúc nhạc này dẫn dắt điệu múa, hay điệu múa làm rung động khúc nhạc, thế nên cả trời đất đều tràn ngập một nỗi niềm thương nhớ.

Điệu múa mang theo ai thương, liền giống như một cái băng trụ đâm vào trong tim...

Hôm nay, nơi này, nhạc này, hồ này.

Ngay ở đây thoả mái biểu diễn một điệu múa như khiến cho ánh sáng ảm đạm đi, thế cho nên Hoàng Phủ Thiên Niên lại một lần nữa thất thần.

Ngay trong nháy mắt thất thần đó, trong hồ đột nhiên một đoàn bạch quang phi lên nhằm về phía Lâm Cửu.

155. Chương 155 - Thật Thật Giả Giả

Lâm Cửu chỉ nhớ lúc y đang táng mạng khiêu một điệu vũ, đột nhiên một bóng trắng từ trong hồ nhảy ra, móng vuốt sắc bén dưới ánh trăng thăm đậm phản chiếu lại một tia nguy hiểm, ngay lúc đó Lâm Cửu vốn nên thất kinh, nhưng có lẽ Hoàng Phủ Thiên Hách trước đã làm sẵn chuẩn bị tư tưởng cho y, cũng có thể

là bởi vì lúc nguy hiểm bộc phát ra cơ trí, Lâm Cửu chỉ trong một cái nháy mắt ngăn ngủ liền biết phải làm tiếp thế nào.

“A ——”

Kêu lên một tiếng “thê lương, thảm thiết” không gì sánh được, thẳng dọa mấy người vẫn còn đang đệm nhạc sững sờ tại chỗ, dư quang thoáng nhìn thân ảnh Hoàng Phủ Thiên Niên vừa đi đến bên này, Lâm Cửu ngay lúc hồ li còn chưa chạm đến người y liền nhảy luôn vào trong hồ.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Thiên Niên, hồ li tinh “ùm” một tiếng cũng nổi gót nhảy theo vào hồ, muốn đi trước Hoàng Phủ Thiên Niên bắt được nam nhân rơi vào trong nước kia.

Hồ li tinh tinh thông thủy tính, trong hồ liếc mắt là thấy được bạch y nam tử vừa rơi vào trong nước đang giãy dụa lung tung, nhưng ngay lúc nó gần bắt được Lâm Cửu, thì nó lại phát hiện trong hồ có hai người giống nhau như đúc!

Rốt cuộc ai mới là người thật a?

Hồ li tinh còn chưa kịp tỉ mỉ nhìn kĩ, cũng đã cảm thụ được một cỗ khí tức nguy hiểm từ trên mặt hồ truyền đến, tức giận nghiêng rằng, căm hận nhìn con mồi gần ngay trước mắt, hồ li tinh “hư” một chút xoay người, không cam lòng bỏ chạy về hướng xa xa, mà đúng lúc này, một đoàn hoả quang kim sắc đột nhiên chảy xuôi trong dòng nước, hồ yêu ra sức bơi về phía trước, đoàn hoả quang kim sắc đó bỗng nhiên nổ tung ngay bên cạnh nó.

“Ngao ô ——”

Lại một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, nhưng mà lúc này không phải là Lâm Cửu ở chỗ nào đó mà đóng kịch.

“Rầm ——” Một tiếng, một bóng trắng nhiễm huyết nháy mắt từ trong hồ nhảy lên, dường như là hồ yêu bị trọng thương mặc kệ con mồi ngay trước mắt, kêu thảm cấp tốc chạy về hướng đông.

Nghe thấy tiếng kêu vệ binh xông ra hộ giá, thấy Hoàng Phủ Thiên Niên một thân ướt sũng ôm một người đi lại đây, người người sợ hãi quá mức, ở phía sau đồng thanh hô lên: “Hoàng thượng... hoàng thượng...” Mọi người vừa kêu vừa vội vã chạy qua.

“Đuổi theo hồ yêu! Nhanh lên!” Rống lên một tiếng với đám vệ binh kia, Hoàng Phủ Thiên Niên ôm ngang eo bạch y nam tử, nhanh chóng đưa vào lương đình.

Bạch y nam tử không biết là do không biết bơi hay là bị hồ yêu dọa kinh hãi quá độ, lúc này mặt mày trắng bệch tựa hồ đã lâm vào hôn mê, cả người ướt sũng, một bàn tay nắm chặt lấy Hoàng Phủ Thiên Niên như vớ được cọng rơm cứu mạng không bỏ.

“Lâm Cửu?” Nhẹ nhàng đặt Lâm Cửu xuống, Hoàng Phủ Thiên Niên nhẹ giọng hô, nhìn Lâm Cửu vẫn đang hôn mê bất tỉnh nhú nhú mảy, ngay lúc hắn đang đưa tay chuẩn bị đặt lên trán Lâm Cửu để truyền chân khí, nam tử hôn mê đột nhiên khẽ ngậm một tiếng yếu ớt, theo hai phiến lông mi run rẩy, Lâm Cửu mở mắt.

“Hoàng thượng...” Thanh âm suy yếu, khuôn mặt trắng bệch, dưới ánh trăng thanh lãnh lộ ra một cỗ câu hồn đoạt phách khó hiểu.

Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ ngăn người, phảng phất như trong nháy mắt này hắn đột nhiên từ trong mắt Lâm Cửu thấy được một người từ nghìn năm trước, cho dù là bị thương tổn, nhưng đôi mắt kia vẫn luôn luôn lộ ra sự ảm áp cứng rắn và lãnh tính như vậy, lộ ra chút lạnh lẽo khiến người ta không thể đến gần, vĩnh viễn đều giống như vầng trăng phía chân trời mong muốn mà không thể lấy được.

Không biết bao nhiêu lần, hắn đều muốn như lúc này ôm lấy người đang thụ thương đó làm chỗ dựa cho đối phương, nhưng từ trước đến nay chưa lần nào tiến lên một bước.

Hắn biết, Chí Thiện Bạch Liên kì thực cũng sẽ thương tâm sẽ đau lòng, chỉ là đau lòng thương tâm của người kia cho tới bây giờ đều sẽ không hiện ra trước mặt bọn họ, yếu đuối của nam nhân kia vĩnh viễn đều

chỉ để một người an ủi, người đó không phải hần, từ trước đã không phải, hiện tại cũng không phải, thậm chí tương lai cũng sẽ không.

Chưa từng muốn bỏ qua a?

Chỉ là Hoàng Phủ Thiên Niên luôn luôn minh bạch, cảm tình vĩnh viễn không thể cưỡng cầu, duyên phận lại càng không phải chỉ cần âm thầm chờ đợi là có thể có, cùng với như vậy, không bằng buông ra, không bằng cùng với Chí Thiện Bạch Liên làm hảo hữu đời đời kiếp kiếp, dù không thể gắn bó tương ôi, nhưng cũng có thể làm bạn bên cạnh người đó.

Cảm tình của hần, Chí Thiện Bạch Liên sẽ không cần, lại càng sẽ không để hần có bất kì cơ hội nào.

Nhìn Lâm Cửu xuất thần không hiểu, Hoàng Phủ Thiên Niên đột nhiên lại lâm vào kí ức ngàn năm trước không thể tự kiểm chế, thẳng đến lúc tay nam nhân lạnh lẽo tới bên hông Hoàng Phủ Thiên Niên, nhẹ nhàng trượt qua, trong tay lập tức có thêm một kim liên bình.

Ánh mắt chưa hề thay đổi, suy yếu chưa từng thay đổi, ngay cái chớp mắt ngăn ngửi, bàn tay nhanh như chớp đột nhiên hung hăng vỗ vào ngực Hoàng Phủ Thiên Niên.

Chớp mắt đó, huyết vụ tràn ngập.

Mặc dù lúc “Lâm Cửu” đột nhiên xuất chiêu bản năng Hoàng Phủ Thiên Niên đã cảm giác được nguy hiểm, nhưng hần vẫn không né được một chiêu tàn nhẫn nhanh chóng của đối phương, một chiêu trực tiếp đánh vào ngực, lực phủ ngũ tạng cuộn cuộn như bị thiêu cháy, nam tử nhện không được phun ra một ngụm tiên huyết.

“Người không phải là Lâm Cửu ——” Hét lớn một tiếng, Hoàng Phủ Thiên Niên cấp nhảy lùi về phía sau cả trăm trượng, kéo dài khoảng cách với Lâm Cửu giả mạo.

“Ha ha... Công Đức, phản xạ của ngươi quả là giảm xuống không ít a.” Giơ lên kim liên bình lên trước mặt để Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn một chút, tay “Lâm Cửu” đưa lên mặt vuốt một cái, diện mạo thành linh xuất hiện chính là Hoàng Phủ Thiên Hách, trên mặt đã không còn một chút ôn hoà của Hoàng Phủ Thiên Hách, chỉ có khí chất như lãnh hoả, dưới ánh trăng mờ nhạt thiêu cháy mắt người xem.

“Thiên Hách...” Đồng tử co rút lại, Hoàng Phủ Thiên Niên bật thốt lên, nói: “Không, ngươi không phải Thiên Hách! Thiên Hách ở đâu, ngươi rốt cuộc là ai?!”

“Ta sao?” Hoàng Phủ Thiên Hách lộ ra nụ cười nhạt, nhét kim liên bình vào ngực, từ trên cao nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên khoé miệng rớm máu, vừa cười vừa nói, “Công Đức, ngươi so với tên Hỗn Trọc Thanh Liên kia có thể nói là thông minh hơn không ít, lẽ nào lúc này ngươi lại ngu xuẩn lợi hại như vậy.”

“Hoàng Phủ Thiên Hách, nam tử đó vào hai năm trước đã nhảy vào hồ tự tử chết rồi, ngươi nói xem, ta là ai a?” Hai mắt nheo nheo lại, Hoàng Phủ Thiên Hách không nói quá nhiều với Hoàng Phủ Thiên Niên, chỉ cười nói: “Nếu không đi cứu người nọ, Lâm Cửu sẽ giống như hai năm trước chết đuối một lần nữa, ha ha ha...”

Nương theo tiếng cười nhạt, một cơn rồng màu đỏ như máu đột nhiên hú dài từ trên trời giáng xuống, Hoàng Phủ Thiên Hách nhẹ nhàng nhảy lên người Xích Long tiêu dao rời đi, lưu lại Hoàng Phủ Thiên Niên lãnh nghiêm mặt đứng đó.

“Nghiep Hoả, đã sớm đoán được là ngươi...”

Bất đắc dĩ thán một câu, nhìn Hoàng Phủ Thiên Hách đã đi xa, Hoàng Phủ Thiên Niên cuối cùng cũng không đi truy tìm lại kim liên bình chứa tàn hồn của Diệt Thiên, mà là lựa chọn nhanh chóng nhảy vào trong hồ.

...

...

Lúc vừa nhảy vào hồ, Lâm Cửu nhanh chóng lặn xuống phía dưới, tại một mảnh thủy quang mông lung thấy được một nam nhân giống mình như đúc, mà nam nhân đó lại còn mỉm cười với y, rồi chậm chậm bơi lên phía trên.

Lâm Cửu biết nam nhân giống mình như đúc kia kì thực chính là Hoàng Phủ Thiên Hách ăn dịch dung đan, chỉ là lúc y không nhận thử được nữa muốn bơi tới một bên bờ hồ khác thì lại phát hiện mình bị một dây vải màu đỏ không biết từ đâu ra cuốn lấy, dây vải bao vây hai tay hai chân y, giống như xà quần lấy y.

Tên Hoàng Phủ Thiên Hách chết tiệt đang làm trò gì vậy?

Ra sức giãy dụa, Lâm Cửu sắp bị hồ nước khiến cho ngạt thở giãy dụa nghĩ muốn giãy ra sợi dây đỏ để bơi về phía trước, tuy rằng y chỉ cần dùng một chút pháp thuật là có thể gỡ ra cái dây muốn lấy mạng y này, thế nhưng nếu y sử dụng pháp lực, vậy Hoàng Phủ Thiên Niên ở trên bờ không chừng sẽ cảm thấy được sự tồn tại của y.

Nếu như để Hoàng Phủ Thiên Niên phát giác ra y, mà Hoàng Phủ Thiên Hách vẫn còn chưa lấy được kim liên bình, vậy công sức bao lâu nay của bọn họ sẽ đổ xuống sông xuống biển hết.

Y sẽ bị chết đuối sao?

Lâm Cửu buông tha cho việc giãy dụa, nếu như y chết, đây có lẽ là số mệnh a, huống hồ y không phải là cái gì Chí Thiện Bạch Liên sao? Chí Thiện Bạch Liên sẽ không thể chết a, chỉ sẽ đầu thai chuyển thế, tái thế thành người khác mà thôi.

Thế nhưng cần bao nhiêu năm, lại cần bao nhiêu năm y mới có thể nhớ lại chuyện kiếp trước, thậm chí kí ức của kiếp trước nữa, mà tới lúc đó Diệt Thiên ở nơi nào, đã tỉnh lại rồi, hay vẫn ngủ say trong lòng đất?

Lâm Cửu cảm giác được dòng nước lạnh lẽo dừng mãnh tiến vào trong miệng mũi y, ngay trước mặt khắc mất đi ý thức, nam nhân ngoại trừ mắng to Hoàng Phủ Thiên Hách ra, còn nguyên rửa Tây Sa Thương Hải ở xa tít tắp cuối chân trời, nếu như không phải bị hắc cầm túi Càn Khôn đi mất, vậy chỉ ít y có thể lấy ra Tị Thủy Châu trong đó, tên Tây Sa Thương Hải đáng ghét đó, nếu như kiếp sau để y gặp lại, nhất định sẽ hung hăng đánh hắc cầm một trận tới tởm.

Nghĩ nghĩ, toàn bộ mọi thứ trước mắt đột nhiên mờ nhạt đi...

Dây vải Hoàng Phủ Thiên Hách thiết hạ quần nam nhân dần dần kéo y trầm xuống đáy hồ.

156. Chương 156 - Lễ Vật Đặc Biệt

Trong tình hình không hỗn loạn, Lâm Cửu không biết mình đang ở nơi nào, có phải y vừa hôn mê hay không, vậy hiện tại hẳn là đã thanh tỉnh, hay là linh hồn xuất ra bỗng bồng bềnh ở thứ nguyên không biết nào đó a?

Một ý nghĩ đột nhiên xẹt qua trong đầu Lâm Cửu, khó thể nào y vẫn còn sống? Hay là, lúc này y đã chết mất rồi, lại tiếp tục ngoạn xuyên không? Phải chăng, người ta sau khi chết sẽ giống y lúc này vẫn bảo lưu được ý thức, nhưng không thể quay về thân xác ngày trước a?

Lâm Cửu bị vây trong thời gian hỗn loạn mông lung, rồi đột nhiên cảm thấy đầu óc lộn xộn của y được chiếu sáng, giống như trong thế giới hắc ám đột nhiên bị rọi đèn loá mắt, hoặc là mặt trời giữa trưa soi rọi, trong một mảnh bạch quang chói mắt, Lâm Cửu phát hiện bản thân đang ở một nơi xa lạ.

Nơi này là địa ngục hay thiên đường, vì sao bốn phía lại trắng xoá, an tĩnh, tường hoà như vậy, mặc danh kỳ diệu khiến Lâm Cửu cảm thấy ấm áp, cảm giác này y chưa từng có bao giờ, nếu muốn dùng ngôn ngữ để miêu tả, nó giống như cảm giác về gia đình, ấm áp mà lại an toàn, khiến tâm y đều lắng xuống.

Hít một hơi thật sâu, không khí tươi mát thấm vào ruột gan trong nháy mắt gột tẩy hết thân thể y, khiến Lâm Cửu cảm thấy thân thể mình nhẹ nhàng như muốn bay đi, cảm giác kì quái này làm Lâm Cửu nhìn không được khẽ cong khoe miệng lên, chậm chậm bước đi trong thế giới tuyết trắng này, Lâm Cửu nhìn ngó xung quanh.

Dòng nước ngọc bích chảy róc rách trên mặt đất, nó không giống như con suối bình thường ở Đại Địa từ sông chảy ra, dòng suối này giống như một con bích lục tiểu xà biết động tuỳ ý uốn lượn chung quanh, thỉnh

thoảng chảy qua dưới chân Lâm Cửu, nhưng lại không làm nam nhân rơi xuống, Lâm Cửu hiểu kì ngồi xổm xuống lấy tay vốc lên một ít nước uy vào miệng mình.

Như trời hạn gặp mưa rào, thanh ngọt làm dịu đi thể xác và tinh thần mệt mỏi của y, cứ như cây khô gặp nước lập tức sống lại, cảm giác thoải mái này khiến từ tận đáy lòng Lâm Cửu nhu thuận đi rất nhiều, những thứ này là gì, tiên thuật sao?

“Chít chít chi chi ——”

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng chim hót thanh thúy, Lâm Cửu ngẩng đầu nhưng không thấy bóng dáng chú chim nào, chỉ thấy một làn khói hồng quanh quẩn trên đỉnh đầu y, lượn vài vòng trên đỉnh đầu Lâm Cửu, khói hồng trôi về phía trước, nhìn hình dạng kia như là muốn dẫn đường cho Lâm Cửu.

Nam tử đi theo làn khói, nói không chừng làn khói này muốn dẫn y đi gặp chủ nhân nơi này, mà y cũng muốn biết hiện tại mình còn sống hay đã chết, lại đang ở nơi nào.

Đi một lúc trong thế giới tuyết trắng còn đẹp hơn cả tiên cảnh này, Lâm Cửu được làn khói hồng dẫn đến một nơi đặc biệt, trước mắt thình lình xuất hiện một bông tuyết bạch liên hoa khổng lồ khiến Lâm Cửu khê giật mình, ý nghĩ như biển ma thuật đột nhiên xuất hiện trong đầu y —— đây là Chí Thiện Bạch Liên!

Một đoá tuyết bạch liên hoa thật lớn toả ra ánh sáng lấp lánh oánh bạch giữa hồ, hồ nước lộ ra nhan sắc gần như trong suốt, không ngừng lưu động, ánh sáng đủ màu vô cùng mỹ lệ.

Mà đoá tuyết bạch liên hoa kia còn chưa nở rộ, nụ hoa vĩ đại giống như tùy thời đều có thể bung cánh xuất ra thứ ánh sáng kì dị khiến cả thiên địa thất sắc.

Bị ma lực thần kì hấp dẫn, Lâm Cửu bước từng bước một đi về phía tuyết bạch liên hoa.

Bàn chân giẫm lên tuyết hồ, một tia sóng gợn lăn tăn, Lâm Cửu như đi trên mặt đất bằng phẳng, từng bước từng bước tới bên cạnh bông hoa, thì thào nói: “Đây là ta sao? Hay đây là người... người và ta là cùng một người sao? Có phải chính người để ta tới Xích Thổ Đại Địa, lại để ta đến nơi này đúng không a?”

Lâm Cửu lẩm bẩm tự nói với tuyết bạch liên hoa: “Người có thể nghe thấy thanh âm của ta không? Ta rất mờ mịt, thậm chí có đôi khi còn không biết phải làm cái gì, nếu như người có thể nghe được thanh âm của ta, vậy để ta khôi phục kí ức kiếp trước ha, để ta biết ta và Diệt Thiên trước kia, để ta biết lục liên nghìn năm trước đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.”

Khê chạm vào nụ hoa, phảng phất như nghe được tiếng nói của Lâm Cửu, nụ hoa trắng như tuyết khê khê run rẩy, đột nhiên lúc đó, phiến phiến cánh hoa liên tiếp xoè ra, nhẹ nhàng như cánh bướm hạ xuống, cuối cùng cũng lộ ra quang hoa dị thái khiến đất trời thất sắc.

Nương theo tuyết liên nở ra, một mùi thơm ngát lan toả bốn phía, ánh sáng đủ màu, trong nháy mắt thiên địa như phát ra trận trận tiếng kêu nhẹ nhẹ xa xăm.

Lúc tuyết liên nở ra hoàn toàn, Lâm Cửu nhìn thấy một người trong toà sen, một người giống y như đúc...

“Người là...”

Khi Lâm Cửu vừa muốn mở lời, người ngồi trong tuyết liên bỗng mở mắt, bình tĩnh như nước, như trăng, trong trẻo nhưng lại không cho cảm giác băng lãnh, chưa chờ Lâm Cửu có bất luận phản ứng gì, hồ nước dưới chân Lâm Cửu tựa hồ như vỡ vụn ra, cả người nam nhân liền rơi vào trong đó...

Không có cảm giác bị chìm dưới nước, mà giống như lọt vào một thế giới khác, có lẽ y đã rơi vào một thế giới hoàn toàn tương phản với thế giới tuyết trắng vừa rồi, tràn ngập hắc ám, khí tức lãnh khốc nồng nặc khiến y khê cau mày, chỉ là lúc Lâm Cửu nhìn thấy liên hoa trước mắt, tâm của y nhện không được rung động từng hồi.

Liên hoa trước mặt y lúc này đã không còn là đoá tuyết liên vừa rồi, mà là một đoá u hắc liên hoa, mà đoá liên hoa này đã nở rộ, từng phiến cánh hoa đen rơi xuống, giống như đoá tuyết liên vừa rồi cũng có một người ngồi bên trong, không thể nghĩ ngờ, người này chính là U Minh Hắc Liên liền dài với tuyết liên.

Mà nam tử xuất hiện trong hắc liên...

Rõ ràng...

“Diệt Thiên?” Mái tóc u hắc, đôi mắt nhắm chặt, khuôn mặt góc cạnh phân minh, xa cách lâu ngày lại được gặp lại Diệt Thiên, Lâm Cửu đột nhiên có một loại xúc động vui đến muốn khóc.

“Diệt Thiên...” Lâm Cửu nhẹ nhàng hô lên, một tiếng lại một tiếng, nam tử hai mắt khép kín phảng phất như nghe thấy thanh âm Lâm Cửu bèn mở ra đôi mắt đen thâm thúy bình lặng như hồ nước, Diệt Thiên tỉnh lại hai mắt nhìn thẳng Lâm Cửu, từ lúc ban đầu không có bất luận cảm tình gì, dần dần...

Đôi mắt bình lặng như hồ nước sinh ra nhiều gợn sóng lăn tăn, nhẹ nhàng lay động, cho đến khi tràn ngập toàn thân.

Ngay trong ánh mắt đầu tiên đó, một loại cảm tình duy nhất, ái ý nồng đậm như rễ cây đâm sâu vào trong đất, cũng đã định trước rằng buộc đời đời kiếp kiếp giữa hai bên....

Đột nhiên một cỗ lực đạo hung hăng túm Lâm Cửu đi ra, mọi thứ trước mắt đều tiêu thất, Lâm Cửu tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy không phải là nam tử giống y như đúc, cũng không phải là Diệt Thiên nhìn thẳng y trong đoá hắc liên kia, mà là trưởng tử trắng trắng, một khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, Lâm Cửu còn nhớ người này, là lão ngự y trong hoàng cung, đã từng đến Lâm gia xem bệnh cho phụ thân y.

Vì vậy, y không chết.

...

...

Trong hoàng cung Hoàng Phủ Đế Quốc lại xảy ra chuyện, gần tới cuối năm, hình như luôn luôn tuôn ra vài chuyện như vậy, mà vào lúc thu tàn này, chuyện xảy ra khiến người ta cảm thấy đau lòng nhất là —— Tỉnh Vương Hoàng Phủ Thiên Hách trúng phong hàn chữa trị không khỏi bỏ mình.

Để cả nước cùng tưởng niệm, Hoàng Phủ Thiên Niên hạ lệnh hậu táng Tỉnh Vương.

Bách tính nói, thiên hạ này mất đi một vị vương gia, có quan hệ gì tới bọn họ đâu? Vương gia chết hay sống thì ngày của bọn họ vẫn cứ trôi qua, chỉ cần chết không phải là hoàng đế, thì con dân Hoàng Phủ Đế Quốc tuyệt không có cảm thụ quá lớn gì.

Nhưng nghe nói sau khi hoàng thượng biết tin tức Tỉnh Vương đột ngột qua đời đau lòng không dứt, bị thương quá mức tổn hại thân thể, hôm nay không thể lâm triều, chỉ có thể ở trong cung dưỡng thân thể, con dân Hoàng Phủ Đế Quốc vừa nghe vậy, đều tán dương Hoàng Phủ Thiên Niên trạch tâm nhân hậu, vì huynh đệ qua đời mà đau thương quá độ, thực sự khó có được.

Đối với điều đó, Lâm Cửu chỉ muốn nói một chữ —— Hừ!

Sau khi tỉnh lại tuy rằng Lâm Cửu muốn quay về thăm thăm Lâm gia, nhưng lại sợ khiến người nhà thương tâm liền lưu lại trong cung “dưỡng thân thể”, mà Hoàng Phủ Thiên Niên tựa hồ cũng không định để Lâm Cửu trở về, tuy rằng xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng Lâm Cửu vẫn còn nhớ Hoàng Phủ Thiên Hách nói qua Hoàng Phủ Thiên Niên muốn tặng cho y một lễ vật.

Là lễ vật gì a? Lâm Cửu mới không thèm quan tâm, cũng không quan tâm đến chuyện suýt tý nữa bị chết đuối, y chỉ biết thứ y muốn đã lấy được, Hoàng Phủ Thiên Hách, có lẽ hiện tại nên đổi tên là Nghiệp Hoả Hồng Liên đã thuận lợi lấy được một trong những tàn hồn của Diệt Thiên bên người Hoàng Phủ Thiên Niên.

Lâm Cửu rốt cuộc cũng thực hiện được lời hứa của y với Diệt Thiên, trước cuối năm nay, y nhất định sẽ lấy được một trong ba tàn hồn của Diệt Thiên về, mà y đã làm được rồi.

Lúc này Lâm Cửu cũng không muốn tiếp tục ở lại Hoàng Phủ Đế Quốc nữa, Nghiệp Hoả Hồng Liên đã đáp ứng với y sẽ lấy được tàn hồn Diệt Thiên từ chỗ Hoa Tử, vậy y chỉ cần đi đối phó với Tây Sa Thương Hải là được rồi, nam nhân vội vã muốn cưới hoả phượng hoàng đến Tây Sa Thương Ưng Quốc ngay.

Song tuy có Nghiệp Hoả Hồng Liên đến hỗ trợ, nhưng Lâm Cửu muốn thu hồi toàn bộ tàn hồn của Diệt Thiên về vẫn có vẻ khó khăn trùng điệp như cũ, nhất là Tây Sa Thương Ưng Quốc không giống Hoàng Phủ Đế Quốc, ở Tây Sa Thương Ưng Quốc, Lâm Cửu không có người quen, càng không có cơ hội thân cận hoàng đế như Hoàng Phủ Đế Quốc.

Ngay lúc Lâm Cửu đang dào dạt do dự đối với Tây Sa Thương Ưng Quốc, Hoàng Phủ Thiên Niên rút cuộc cũng mang lễ vật đến cho Lâm Cửu, một món lễ vật cực kì đặc biệt.

Hành tung của hồ ly đã điều tra ra, người nuôi yêu thú chính là người đã từng nuôi một con hồ ly – Hoàng Phủ Thiên Hạ, nhưng mà lúc này Hoàng Phủ Thiên Niên không định tiếp tục tha thứ cho Hoàng Phủ Thiên Hạ nữa, trọng trách nghiêm phạt Hoàng Phủ Thiên Hạ, Hoàng Phủ Thiên Niên cứ nhiên lại giao cho Lâm Cửu, chỉ để lại một câu —— người liệu rồi làm.

Hoàng Phủ Thiên Niên để Lâm Cửu xem rồi xử lí, thoát nhìn, những lời này tựa hồ có chút lớn lao.

Nhưng lễ vật đặc biệt như vậy, vẫn còn xa với kim liên bình đã mất của Hoàng Phủ Thiên Niên, cũng không biết là bởi vì Hoàng Phủ Thiên Niên bị thương hay là nguyên nhân gì khác, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không tiếp tục truy tìm kim liên bình kia nữa.

157. Chương 157 - Định Ta Khó Phân Biệt

Hoàng Phủ Thiên Niên để y xem rồi xử lí, ý tứ có phải là mặc kệ y mắng chửi Hoàng Phủ Thiên Hạ thế nào, thậm chí đánh nữ nhân đó cũng đều được, hơn nữa còn không gặp phải bất kì sự trả thù hay nghiêm phạt gì hay không a?

Đây là lễ vật Hoàng Phủ Thiên Niên ban cho y, bồi thường y?

Lâm Cửu hơi buồn cười, tuy rằng y không nhận thấy lễ vật này có lợi ích gì cho y, nhưng suy nghĩ một chút, nhìn theo góc độ của Hoàng Phủ Thiên Niên, đây cũng có thể nói là một đặc quyền a, một thần tử lại có đặc quyền tra vấn đánh hoàng tộc cao cao tại thượng, một nữ nhân ngay đến Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không thêm để vào mắt, lúc này lại thành tù nhân của Lâm Cửu.

Lâm Cửu chỉ là một thần dân, thậm chí còn kém cả thần tử, địa vị không có, tiếng tăm cũng khỏi nói, lấy thân phận của y muốn trả thù Hoàng Phủ Thiên Hạ đã từng “giết” y quả thực là thiên phương dạ đàm, chỉ sợ cục tức này, Lâm Cửu nhất định phải, cũng không thể không cả đời nuốt vào bụng.

Mà nếu Lâm Cửu quả thực muốn đối phó Hoàng Phủ Thiên Hạ, y cần gì phải làm một thần tử a? Chẳng qua điểm này Hoàng Phủ Thiên Niên không biết, vì vậy đây là “đại lễ” trong mắt Hoàng Phủ Thiên Niên nhưng với Lâm Cửu nó cũng không hoàn toàn như vậy.

Lâm Cửu thầm nghĩ mau tìm cơ hội rời khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc, những chuyện khác trong Hoàng Phủ Đế Quốc đã không còn đáng giá để y quan tâm, nhưng lễ vật đã đặt tới trước mặt, thì cũng nên mở nó ra, không lừa đảo không phá hoại, chuyện đánh nữ nhân y không làm được, mắng vài ba câu thì luôn luôn có thể.

Vì vậy, Lâm thái phó sau khi đã tu dưỡng khỏe mạnh, thành công lấy được tàn hồn của Diệt Thiên, mang theo một trái tim tràn đầy nhẹ nhõm thích ý đi tới tẩm cung của Hoàng Phủ Thiên Hạ, chuẩn bị phun một ít nước bọt lên một trong những nữ nhân tôn quý nhất Hoàng Phủ Đế Quốc, trước đây y đã từng thụ qua uỷ khuất này, nói đúng hơn, Lâm Cửu trước đây đã từng chịu uỷ khuất này.

Từ sau chuyện của Lệ phi, Hoàng Phủ Thiên Hạ bị cấm không được ra ngoài, nhưng cho dù không thể bước ra khỏi cửa phòng một bước, Hoàng Phủ Thiên Hạ vẫn có bản lĩnh nháo hoàng cung lộn tung phèo lên, nếu không phải sớm đã định hôn ước với Trung Thiên Quốc rồi, hơn nữa vì hôn ước này không thể huỷ đi, chỉ sợ Hoàng Phủ Thiên Niên đã hạ thủ với vị bào tử này của hắn, cũng phải làm cho Hoàng Phủ Thiên Hạ không còn khí lực làm âm ỹ nữa, ngoan ngoãn a, yên lặng mà chết già.

Hoàng Phủ Thiên Hạ giống như một quả bóng cao su bị đá tới đá lui, như vậy, có đáng thương không? Người đáng thương tất có chỗ đáng thương —— nữ nhân có bệnh như vậy, sẽ không cần dùng đến đáng thương nữa, trên đời này còn có nhiều người cần phần nhân từ đó đi quan tâm hơn.

Mặc dù phạm vào nhiều chuyện như vậy, Hoàng Phủ Thiên Hạ vẫn ăn uống ngon miệng ở trong một cung điện xa hoa như trước, buồn chán thì có thể xem người ta khiêu một khúc vũ, xướng một khúc ca, mà trưởng công chúa càng thích nhìn một đám nam nhân đi qua đi lại, có niên kỉ nhỏ nhỏ chưa tới mười ba tuổi ngon mọng nước, cũng có mỹ nam tử hai mươi sáu, bảy, tám thành thực, có sạch sẽ gọn gàng, cũng có diêm dúa lăng lợ.

Lúc Lâm Cửu đi vào tầm cung của trưởng công chúa, còn tưởng rằng nơi này là công quan điểm, phóng nhãn nhìn ra quả là đủ loại mỹ nam tử, toàn bộ đều đang nhảy múa trong cung điện, còn có một vài người xiêm y mát trật tự, uống rượu uống đến hai má đỏ bừng, thấy thế nào cũng đều là một cảnh cực kì dâm loạn khó coi.

Mà trưởng công chúa Hoàng Phủ Thiên Hạ xiêm y chỉnh tề nằm trên một chiếc ghế dựa trong phòng, tay nâng đầu, nhìn cảnh đám nam nhân chơi đùa, cứ như đang nhìn một lũ khỉ âm ỉ vậy.

Đôi mắt phượng thấy bạch y nam tử đẩy cửa tiến vào, khoé miệng nữ tử cong lên.

Lâm Cửu nhú nhú mày phía sau có Hoàng Phủ Thiên Niên chống đỡ, y cũng không sợ gặp phải chuyện phiền phức gì, nam nhân đi vào bên trong dừng lại, hai tay giương lên, hướng về phía điện thủ*(trai tơ) quát: “Cút hết đi!”

Chuyện âm ỉ không tới phiên Lâm Cửu tự làm, thị vệ bên cạnh đã đều rút kiếm rút đao, giống như đuổi đám gà con, chúng nam nhân rầm rầm chạy hết ra ngoài.

Một vài điện thủ còn muốn ỷ vào uy nghiêm của trưởng công chúa cùng Lâm Cửu đối mặt, đáng tiếc còn chưa kịp nói tiếng nào đã bị thị vệ đánh thành đầu heo, những tên thị vệ này thường ngày ghét nhất là bọn tiểu bạch kiểm chân tay nhũn như tôm chỉ biết bám váy nữ nhân, nhận được mệnh lệnh của Lâm Cửu, không chút khách khí đuổi toàn bộ đám tiểu bạch kiểm này ra ngoài, không nghe lời thì cho ăn đánh, đánh đến khi người té ra ngoài mới thôi.

Chỉ qua một hồi công phu, dưới thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn của Lâm Cửu, đám tiểu bạch kiểm trong cung toàn bộ bỏ chạy hết ra ngoài, trong phòng thoáng cái chỉ còn lại mỗi mình Trưởng công chúa.

Mang theo một đám hộ vệ bên người tăng thêm can đảm, vạn nhất nữ nhân thần kinh kia cắn lại lời của y, y trốn trốn, Lâm Cửu chung quy cũng không thể biểu hiện quá mức được, y không đánh nữ nhân, nhưng nếu như đối phương động thủ trước, y cũng không bảo chứng y sẽ không phản kích, vạn nhất lúc đó đánh Hoàng Phủ Thiên Hạ thành mặt nở hoa, Hoàng Phủ Thiên Niên còn không sờ đến y.

Hai đội hộ vệ đi theo Lâm Cửu tiến vào gian phòng Hoàng Phủ Thiên Hạ đang ở, cước bộ giẫm lên mặt đất phát sinh ra tiếng vang đồng đều quanh quẩn trong cung điện trống trơn cứ như sẽ làm cung điện này vỡ nát ra vậy, cho dù đối diện với Lâm Cửu khí thế cường đại, Hoàng Phủ Thiên Hạ vẫn không thay đổi vẻ thích ý nụ cười trên gương mặt, cũng không vì Lâm Cửu đuổi hết đồ chơi của nàng ra ngoài mà tâm tính khó chịu.

“Lâm Cửu, đây giống như là lần đầu tiên ta và ngươi chính thức gặp mặt ha.” Hoàng Phủ Thiên Hạ mở miệng trước, đôi mắt phượng nhẹ nhàng phiêu đến đám hộ vệ đi theo Lâm Cửu không khỏi cười cười, nàng vung tay về phía Lâm Cửu, trên cổ tay mảnh khảnh thành linh xuất hiện một sợi dây xích mỏng manh, hai tay hai chân Hoàng Phủ Thiên Hạ cứ nhiên đều bị khoá lại.

“Cho những tên hộ vệ này của ngươi lui ra đi, bản công chúa cũng không thể gây thương tổn gì cho ngươi được.” Vừa nói vừa nhẹ nhàng rung leeng keeng sợi dây xích trên cổ tay, Hoàng Phủ Thiên Hạ hơi cúi đầu, trên khuôn mặt mỹ lệ toát ra một vẻ sầu bi khiến nam nhân thương tiếc, “Đệ đệ của ta cũng thực sự nhẫn tâm, dù mẫu hậu khuyên hấn, hấn cũng vẫn cố ý phải khoá bản cung lại, Lâm Cửu ngươi nói hấn có ác hay không a?”

Nếu Hoàng Phủ Thiên Hạ không thể hành động tự do, Lâm Cửu nhìn dây xích cũng không dài, vì vậy cho hai đội hộ vệ đều lui xuống, thế nhưng cửa vẫn để mở, vạn nhất bên trong xảy ra chuyện gì, người bên ngoài vẫn có thể kịp lúc chạy tới.

“Ta nghĩ, Trưởng công chúa mới là người vô cùng tàn nhẫn trên đời này, so với ngài, những tên bị giam trong ngục Hoàng Phủ Đế Quốc vẫn còn là người tốt chán a.” Lâm Cửu vừa cười vừa nói, có lẽ là bởi vì

nghe người khác châm chọc nhiều, Lâm Cửu cũng dần dần học được cách châm chọc người ta.

“Vậy sao?” Hoàng Phủ Thiên Hạ nhẹ nhàng thán một câu, dáng dấp đó như là tan nát cõi lòng khiến người người thương tiếc.

Hoàng Phủ Thiên Hạ rất đẹp, vẻ đẹp làm cho người ta sẽ sinh ra một loại tình cảm thương tiếc, chỉ có Lâm Cửu đã hiểu sâu căn nguyên của nữ nhân này nên một chút cũng không cảm thấy thương hại gì, đôi khi y cũng không rõ, nữ nhi mỹ lệ như vậy, trái tim sao lại ác độc như thế, xà hạt mỹ nhân cũng không hơn được thế này.

“Bản cung biết, ngươi hận ta, mà nếu quả không có bản cung hai năm trước đẩy Lâm Cửu vào nước, thì sao có thể có người hiện tại a? Không có cái chết của Lâm Cửu trước kia, sao sẽ có Lâm Cửu ngày hôm nay, bản cung là hại Lâm Cửu trước kia nhưng đó chính là mệnh của y!”

Lâm Cửu không lập tức trả lời, chỉ xoay người đóng cửa phòng lại, cắt đứt đường nhìn của bên ngoài với bọn họ.

Nam tử xoay người xa xa nhìn Hoàng Phủ Thiên Hách: “Công chúa nói đúng, người đã chết một lần đương nhiên có chỗ bất đồng.”

“Lâm Cửu ngươi biết rõ, ý ta không phải thế này.” Thấy Lâm Cửu vẫn liều chết không chịu tiếp thu, Hoàng Phủ Thiên Hạ nhin không được khẽ bật cười, tiếng cười như tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe, nhưng vào trong tai Lâm Cửu lại giống như tiếng cười của ma quỷ.

“Bản cung cũng không cần phải nhiều lời, liền nói luôn cho ngươi biết, chuyện yêu thú hồ li là bản cung và Nghiệp Hoả Hồng Liên cùng bày ra, nga, cũng chính là Hoàng Phủ Thiên Hách hai năm trước đã cùng chết với Lâm Cửu trước đây.” Thấy trên mặt Lâm Cửu không có nhiều biểu tình lắm, Hoàng Phủ Thiên Hạ khẽ giật giật khoé miệng, nhưng lại tiếp tục nói, “Ngoại trừ giúp Diệt Thiên ra, cũng muốn để ngươi và bản cung gặp mặt một lần.”

“Nói như vậy, ngươi cũng đã biết thân phận của ta...” Hoàng Phủ Thiên Hạ cười xán lạn với Lâm Cửu, “Ta chính là người Diệt Thiên xếp vào trong Hoàng Phủ Đế Quốc a, có điều bản cung là Trưởng công chúa hàng thật giá thật, chứ không phải đồ giả giống tên Nghiệp Hoả Hồng Liên phần Hoàng Phủ Thiên Hách kia.”

Lâm Cửu chỉ cười khổ.

Hình như chuyện tất cả mọi người biết, duy độc y không biết.

Y cũng không ngờ người mà Diệt Thiên xếp vào trong hoàng cung Hoàng Phủ Đế Quốc lại chính là Hoàng Phủ Thiên Hạ, một nữ nhân nhiều lần muốn giết y, một nữ nhân điên rồ.

Diệt Thiên, trong lòng ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a?

Lâm Cửu đương nhiên rất rõ thái độ làm người của Diệt Thiên, Diệt Thiên đương nhiên sẽ không có liên quan đặc biệt gì với Hoàng Phủ Thiên Hạ, để Hoàng Phủ Thiên Hạ làm con mắt trong hoàng cung, tất cả cũng đều là từ lợi ích tốt nhất mà ra, chỉ là đáy lòng nam nhân, hoặc nhiều hoặc ít vẫn cảm thấy một chút châm chọc, một chút vị đạo khó hiểu.

Nữ nhân đã từng muốn giết y, cư nhiên lại nhanh chóng biến thành cùng phe với họ?

Thế giới này, thật đúng là chỉ có lợi ích vĩnh viễn, không có địch nhân vĩnh viễn.

158. Chương 158 - Thế Gian Lộ

Nhìn ra một chút không được tự nhiên của Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Hạ nhin không được lấy tay che miệng cười, đuôi lông mày nhếch lên nói: “Bản cung không phải thực sự muốn giết ngươi, đây chẳng phải bởi vì để Hoàng Phủ Thiên Niên càng thêm tín nhiệm ngươi sao? Ngươi hận ta làm gì a? Bản cung cũng là

một nữ nhân mệnh khổ a, trong xã hội nam quyền này, bản cung không muốn giống như nghìn nghìn vạn vạn nữ nhân khác tuân theo sự bài bố của nam nhân.”

Ngữ khí nhẹ nhàng, Hoàng Phủ Thiên Hạ khẽ rung sợi xích trên cổ tay, nói với Lâm Cửu: “Chỉ bởi vì bản cung là một nữ nhân, nên không thể cùng các hoàng tử khác tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cũng bởi vì bản cung là một nữ nhân, ta không thể tuyên chọn nam nhân ta thích ta yêu, mà chỉ có thể trở thành vật hi sinh cho một cuộc hôn nhân chính trị.”

“Lâm Cửu, ngươi hiểu không? Ngươi có thể hiểu được cảm thụ trong lòng ta không?” Hoàng Phủ Thiên Hạ khẽ cắn răng, ngôn ngữ tuy rằng dịu dàng, nhưng trong giọng nói lại lộ ra oán hận sâu sắc, “Tất cả việc bản cung làm không chỉ vì chính bản cung, càng là vì nữ tử đáng thương khắp thiên hạ!”

“Nam nhân các ngươi đều chỉ là hạng người ra vẻ đạo mạo, một nam nhân có thể thú đến tam thê tứ thiếp được phép đa tình, vì sao một nữ nhân không thể có nhiều trượng phu, chỉ cần cùng nam nhân khác nói nhiều vài câu liền trở thành không tuân phụ đạo*(chuẩn mực đạo đức của người phụ nữ), một nam nhân có thể đọc sách làm quan, vì sao nữ nhân chúng ta chỉ có thể ở trong nhà phiên muộn!” Càng nói càng hăng, ngực Hoàng Phủ Thiên Hạ có chút phập phồng, nữ tử nhanh chóng thu hồi lại tâm tình kích động của mình.

Nhẹ nhàng liếc mắt Lâm Cửu vẫn bất động thanh sắc đứng phía xa xa, Hoàng Phủ Thiên Hạ khẽ nhíu mày, nhẹ giọng cười nói: “Nam nhân thông thường nghe xong bản cung nói đều nghĩ bản cung điên rồi, Lâm Cửu, ngươi nghĩ sao?”

Lâm Cửu cười cười nói: “Ngươi nói kì thực đều đúng, ở thế giới này, thậm chí một đoạn thời gian rất dài rất dài sau này nữa, nữ nhân đều là phái yếu, vì vậy thế giới là nam nhân chủ đạo, hầu như tất cả quyền lực đều nằm trong tay nam nhân, người có thể viết thi làm khúc cũng là nam nhân, nữ nhân a? Không có quyền lực, thậm chí không có quyền được lên tiếng, vì vậy mới trở thành phái yếu trên thế giới này.”

Điều này khiến Lâm Cửu nhớ tới Xích Long Nữ, ngay cả Xích Long Nữ có thông minh tài trí, có thủ đoạn, có năng lực, nhưng nàng vẫn phải giấu diếm giới tính thật của mình mới có thể tiếp tục làm hoàng đế của nàng.

“Kì thực còn có một nguyên nhân nữa là do hooc-môn nữ trong cơ thể nữ nhân tạo ra, quá ít hooc-môn nam khiến nữ nhân không có quá nhiều tâm cạnh tranh, tâm xâm lược, nữ nhân càng thêm ôn nhu, càng thêm cảm tính, mà nam nhân thì đại đa số đều hoa tâm, sắc tâm, hơn nữa còn phân biệt giới tính.” Cười khổ một tiếng, Lâm Cửu nhớ tới một ít tri thức y học được ở kiếp trước.

“Lời nói của ngươi vẫn khiến ta khó hiểu như cũ.” Hoàng Phủ Thiên Hạ nhíu nhíu mày, nàng không hiểu lời Lâm Cửu nói, điều này làm cho nàng có chút khó chịu.

“Thế giới này đích xác nên sửa lại, thay đổi a, người với người hẳn là nên hài hoà một ít, trong tương lai, nữ tử cũng có thể đọc sách, có thể ra ngoài làm việc, có thể làm quan, cũng có thể làm những việc nam nhân có thể làm.” Lâm Cửu vừa cười vừa nói, “Nam nữ bình đẳng cũng không phải là nói nữ nhân sẽ đảm đương trách nhiệm tương đương nam nhân, giảng theo sinh vật học, nữ tử quả thật là phái yếu, nam nữ bình đẳng hẳn có thể hiểu là nữ nhân cũng có thể thu được quyền lợi bọn họ nên có.”

Biết Hoàng Phủ Thiên Hạ nghe cái hiểu cái không, Lâm Cửu nói đơn giản lại: “Điều ta muốn nói chỉ có một câu, ngươi nghĩ kì thực không sai, địa vị nữ tử ở thế giới này đích xác là cần sửa lại, nhưng lẽ nào như vậy thì ngươi có thể mượn cớ để tùy hứng làm bậy, giết người lung tung sao?”

Tuy lời Lâm Cửu luôn có một chút kì quái nàng nghe không hiểu, nhưng mà Hoàng Phủ Thiên Hạ đại để vẫn hiểu ý Lâm Cửu muốn nói, nam tử này đích xác không giống người thường, không chỉ không bá quyền chủ nghĩa ngang ngược như nam nhân bình thường, trái lại vô cùng thấu hiểu đau khổ của nữ nhân, đương nhiên, cũng dễ dàng chọc thủng viện cớ của nàng.

Nam nhân như vậy, khiến Hoàng Phủ Thiên Hạ có chút đổ kị, lại có chút thích, nàng rất cuộc hiểu vì sao Lâm Cửu đối với nam nhân kia mà nói chính là sự tồn tại đặc biệt và duy nhất.

Nàng đã từng cho rằng trên đời này chỉ có Diệt Thiên là nam tử đáng giá cho nàng truy đuổi, nam nhân khắp thiên hạ đều là hỗn đản, ngoại trừ Diệt Thiên, ngoại trừ nam nhân kia.

Thế nhưng Diệt Thiên cao cao tại thượng khiến nàng khó có thể tiếp cận, nếu không chiếm được ái tình, chí ít nàng muốn đạt được quyền lực! Nàng muốn trở thành vương của Hoàng Phủ Đế Quốc, trở thành thiên hạ đệ nhất nữ vương, nàng muốn nắm đại quyền trong tay, nàng muốn nam nhân khắp thiên hạ đều phải quỳ lạy dưới chân nàng nghe mệnh lệnh của nàng! Nàng muốn nam nhân đều phải cúi đầu, đều phải hướng nàng cầu xin nịnh nọt...

Chỉ là, tất cả đều phải có một tiền đề.

Hoàng Phủ Thiên Hạ nhìn về phía Lâm Cửu, trên mặt nữ tử lộ ra nụ cười ôn hoà gần gũi, như cố ý lôi kéo Lâm Cửu, cố ý thể hiện thật tốt trước đối phương: “Dù là người hận ta, cũng không thể bởi vậy mà hại Diệt Thiên không phải sao? Lâm Cửu, chúng ta liên thủ ha.”

“Liên thủ làm cái gì, ta cũng không biết ta cần liên thủ với người.” Lâm Cửu bất động thanh sắc, y không tin Hoàng Phủ Thiên Hạ cũng biết chuyện Diệt Thiên lúc này đang hôn mê bất tỉnh, Nghiệp Hoả Hồng Liên mặc dù hình như đã có giao dịch với Hoàng Phủ Thiên Hạ, nhưng y vẫn cảm giác Nghiệp Hoả Hồng Liên sẽ không đơn giản mà tin tưởng bất luận kẻ nào.

Thấy Lâm Cửu không bước vào bẫy rập của mình, Hoàng Phủ Thiên Hạ thấp giọng cười nhạt một tiếng đẩy lại tia oán hận trong nội tâm, lần thứ hai ngẩng đầu, vẫn thành khẩn như cũ khiến Lâm Cửu cảm thấy giả tạo.

“Đương nhiên là làm việc vì Diệt Thiên rồi, Nghiệp Hoả đã nói với ta rồi, người đã hiểu chưa?” Hoàng Phủ Thiên Hạ nói.

Lâm Cửu chấp tay sau lưng, vừa cười vừa nói: “Trưởng công chúa, đừng cùng ta nói vòng vo về hán nữa, có chuyện cứ nói thẳng ra, người đã thiết kế để gặp mặt ta, hẳn là có chuyện muốn nói với ta ha?”

Hoàng Phủ Thiên Hạ nhìn Lâm Cửu trầm mặc một hồi, trong lòng vô cùng khó chịu, rốt cuộc thì, Diệt Thiên đã xảy ra chuyện gì, vì sao Lâm Cửu lại một mình trở về Hoàng Thành, Hoàng Phủ Thiên Hách vì sao lại biến thành một người tên là Nghiệp Hoả Hồng Liên, nàng vẫn là cái gì cũng không rõ!

Chuyện Hoàng Phủ Thiên Hạ không rõ rất nhiều, nàng oán hận vì sao chuyện nàng không biết nhiều như vậy, nàng ghét cảm giác không thể nắm giữ thời cuộc này, nàng càng oán hận vì sao Lâm Cửu lại biết nhiều hơn mình.

Chuyện Lâm Cửu biết nhiều hơn Hoàng Phủ Thiên Hạ một chút, nhưng cũng chỉ nhiều một chút mà thôi, người chân chính biết có chuyện gì trái lại là một người khác, một nam nhân vẫn luôn nguy trang —— Nghiệp Hoả Hồng Liên.

Thẳng đến khi ra khỏi điện của công chúa, thẳng đến một lúc lâu sau, Lâm Cửu mới phát hiện hán lại trêu đùa y một trận, có lẽ nói lừa y một lần.

“Người không phải nói người là Nghiệp Hoả Hồng Liên chuyển thế sao? Nhưng vì sao chuyện ta nghe được lại không phải như vậy, hai năm trước Hoàng Phủ Thiên Hách thực sự đã tuấn tình theo Lâm Cửu mà chết, người không phải là Hoàng Phủ Thiên Hách thật, sao lại nói là chuyển thế?” Trong hậu viện của Liên Sinh Điểm, Lâm Cửu nói với hồng y nam tử ngồi đối diện.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nơi Lâm Cửu và Nghiệp Hoả Hồng Liên gặp mặt vẫn là ở trong Hoàng Thành, ngay trong hậu viện của Liên Sinh Điểm, Lâm Cửu gặp mặt Nghiệp Hoả Hồng Liên.

“Tiểu Cửu, hà tất phải tức giận như vậy a?” Nghiệp Hoả Hồng Liên vẫn duy trì tiểu ý nhàn nhạt trên mặt, ngồi bên bàn tự rót cho mình một chén rượu, giải thích: “Người thật sự muốn biết về chuyện của ta sao?”

“Người sẽ nói cho ta biết sao?” Lâm Cửu khẽ nhíu mày, cả người Nghiệp Hoả Hồng Liên đều cho y một loại cảm giác mơ mơ hồ hồ, phẳng phất như lúc tốt lúc xấu, phẳng phất như lúc thì nói dối lúc lại nói thật, hoàn toàn phân không rõ lúc nào là nguy trang, lúc nào là Nghiệp Hoả Hồng Liên chân thật, nam nhân này, bảo hộ chính mình sâu như vậy.

“Người sẽ tin ta sao?” Nghiệp Hoả Hồng Liên hỏi ngược lại.

Lâm Cửu suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Ta nghĩ lúc này người sẽ không tiếp tục nói dối ta.”

Nghiệp Hoả Hồng Liên cúi đầu nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, khoé miệng cong lên ý cười nhàn nhạt, trực giác của nam nhân này, thực sự khiến người ta ghét a.

“Nghìn năm trước ta vẫn chưa chuyển thế.” Nghiệp Hoả Hồng Liên hơi hột nói ra một câu.

“Ý của người là... người vẫn sống?” Mắt Lâm Cửu ngạc nhiên tròn tròn, y có chút kinh ngạc không thốt ra lời, Nghiệp Hoả Hồng Liên ngồi trước mặt y cư nhiên chính là Nghiệp Hoả Hồng Liên nghìn năm trước, vẫn chưa chuyển thế, vậy lẽ nào Nghiệp Hoả Hồng Liên một mình ở thế gian này cả nghìn năm qua?

“Một mình luôn luôn thấy buồn chán a.” Nghiệp Hoả Hồng Liên đột nhiên lấy tay vuốt qua mặt, diện mạo Hoàng Phủ Thiên Hách chợt tiêu thất, trở thành một nam tử hoàn toàn xa lạ, hơi hơi gầy, hết sức tái nhợt, hàng lông mày hơi nhếch lên, một nam tử kì dị lộ ra lãnh nhiên hoả diễm cực hạn.

“Ta chỉ là... để mình ngủ mấy trăm năm mà thôi, chỉ cần gửi nguyên thần của mình trong phàm thai, đợi đến lúc thích hợp ta tự nhiên sẽ tỉnh lại, người nghĩ ta cũng ngu ngốc như vậy, buồn chán như vậy, học những người khác cùng nhau chuyển thế sao?” Nghiệp Hoả Hồng Liên nói đến chính là Tử Thanh Kim tam liên kia.

Lâm Cửu hít một hơi thật sâu, y nghĩ, trên đời này còn có chuyện gì khiến y ngạc nhiên hơn những chuyện mấy ngày nay a? Có lẽ còn có rất nhiều rất nhiều đi.

Thực sự là một thế giới hỗn loạn lại phức tạp, rất nhiều thời gian, y thậm nghĩ muốn làm một người bình thường, không muốn làm anh hùng của thế giới.

Nhưng mà thế gian này luôn luôn chật ních những con đường mọi người phải đi, trốn tránh chung quy không phải là biện pháp, có một số việc người không thể không đảm đương.

159. Chương 159 - Muôn Hồng Nghìn Tía

Nghiệp Hoả Hồng Liên không chuyển thế, vậy là Hoàng Phủ Thiên Hách hay là ai, lại đang tính toán mục đích gì, hoặc là lấy tâm tình nào để giúp y, dù là gì cũng không sao cả, Lâm Cửu chỉ thầm nghĩ để Diệt Thiên tỉnh lại, y chỉ cần đợi ma đầu tỉnh lại, ngoại trừ việc này ra, cái gì y cũng không quan tâm, cái gì cũng không muốn phiền não!

“Tàn hồn của Diệt Thiên người đã lấy được rồi đi?” Lâm Cửu chìa tay ra, ý tứ rất rõ ràng, y không yên tâm để tàn hồn của Diệt Thiên ở trong tay bất luận kẻ nào, chỉ có gắt gao nắm trong tay mình mới có thể khiến Lâm Cửu cảm thấy an tâm, “Nghiệp Hoả, giao kim liên bình cho ta đi.”

“Nghiệp Hoả —— ha ha!” Hạ giọng nỉ non cười nhạt, Nghiệp Hoả Hồng Liên thầm nghĩ trong lòng, lần thứ hai nghe được Lâm Cửu gọi tên hần như thế, phảng phất như chợt trở về ngày trước vậy, có điều mặc kệ là Chí Thiện Bạch Liên trước kia hay Lâm Cửu hôm nay, kì thực tính cách bản chất đều chưa từng thay đổi.

Chỉ là Chí Thiện Bạch Liên ngày trước càng thêm ổn trọng thành thực, cũng càng biết nguy trang cảm thụ chân thật trong lòng mình, đầu giống Lâm Cửu hôm nay, luôn luôn thật hấp tấp, khẩn cấp nói hết cảm thụ trong lòng ra, Nghiệp Hoả Hồng Liên trái lại rất thích ở chung cùng Lâm Cửu.

Có thể thấy Chí Thiện Bạch Liên vẫn cất giấu trong nội tâm một mặt khác, cơ hội này quả là hiếm có, tương lai nếu có một ngày Lâm Cửu khôi phục lại kí ức kiếp trước, cũng không biết trong lòng Chí Thiện Bạch Liên là cảm giác gì, ngô, tựa hồ rất thú vị a!

“Người nói chính là cái này sao?” Nghiệp Hoả Hồng Liên vừa lật bàn tay, trong bàn tay trống không lập tức xuất hiện một kim liên bình tinh xảo, trên cái bình trắng như tuyết khắc một đoá kim liên trông rất sống động, trang nghiêm hoa quý, khiến đáy lòng dâng lên cảm giác sùng kính, miệng bình được đậy lại bởi một cái nút kim sắc, tàn hồn của Diệt Thiên ở trong đó.

Không sai, chính là cái bình này!

Trước kia lúc kim liên bình treo bên người Hoàng Phủ Thiên Niên, Lâm Cửu cũng không cảm thấy có dị thường gì, chỉ khi kim liên bình rời khỏi áp chế của Hoàng Phủ Thiên Niên, nam tử mới lập tức cảm nhận được từ trong bình truyền ra, sự tồn tại của tàn hồn thuộc về Diệt Thiên, quen thuộc như vậy...

Lâm Cửu không nói hai lời liền muốn chop lấy kim liên bình, nhưng Nghiệp Hoả Hồng Liên đã nhanh tay rút lại né được động tác của Lâm Cửu, đối với hành động của Nghiệp Hoả Hồng Liên, Lâm Cửu có chút không vui khề nhừu mày, đang muốn mở miệng hỏi Nghiệp Hoả Hồng Liên, người nọ đã đột nhiên vươn tay tóm lấy Lâm Cửu, lại chế trụ cầm Lâm Cửu khiến nam tử phải mở miệng.

Nghiệp Hoả Hồng Liên lấy ngón tay đẩy nắp bình ra, cư nhiên dốc tàn hồn của Diệt Thiên trong kim liên bình vào miệng Lâm Cửu, một loạt động tác liên tiếp này khiến người ta không thể kịp thời tách ra, Lâm Cửu chỉ cảm thấy một thứ gì đó như nước trượt vào miệng mình, thế nhưng không tiến vào trong dạ dày của y, mà lại ở trong ngực, có chút lạnh băng.

“Người làm gì vậy?” Lâm Cửu cau mày, Nghiệp Hoả Hồng Liên cư nhiên lại đổ tàn hồn Diệt Thiên vào trong miệng y.

“Khi thu thập xong tam hồn của Diệt Thiên, người chỉ cần dùng miệng đem hồn nhập vào trong cơ thể Diệt Thiên, U Minh Hắc Liên tự nhiên sẽ thức tỉnh.” Nghiệp Hoả Hồng Liên thả Lâm Cửu ra, hắn nói kì thực bao hàm một tầng ý tứ khác, đó chính là —— tỉnh lại chính là U Minh Hắc Liên, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì, hắn vô cùng chờ mong.

Sau khi đại ma đầu quái tính kia tỉnh lại phát hiện người cứu tỉnh mình, cư nhiên chính là Chí Thiện Bạch Liên kiếp trước đã tự tay đánh hắn vào địa ngục, biểu tình của tên kia nhất định rất thú vị đi.

Nghiệp Hoả Hồng Liên phát hiện mình cư nhiên lại có chút hứng thú ác độc, đều do trước kia cùng U Minh Hắc Liên nói chuyện phiếm nhiều quá, cũng hay cùng Chí Thiện Bạch Liên tản bộ, cũng nhiễm phải vài thói xấu của bọn họ.

“Một trong ba hồn của hắc liên hiện tại ở ngay ngực của ngươi.” Nghiệp Hoả Hồng Liên đưa tay nhẹ nhàng đặt lên ngực trái Lâm Cửu, lãnh đạm nói: “Bất luận ai muốn cướp đoạt tàn hồn của Diệt Thiên đều phải xé ngực người ra, moi trái tim của người ra mới có thể thu được tàn hồn của Diệt Thiên, đặt ở chỗ này, so với bất luận nơi nào đều an toàn hơn.”

Lâm Cửu cúi đầu nhìn ngực mình, không biết suy nghĩ cái gì.

Nghiệp Hoả Hồng Liên len lén nhìn biểu tình của Lâm Cửu, thấp giọng cười nói: “Sợ sao? Nếu như người nào thật muốn đoạt đi tàn hồn của Diệt Thiên, thì sẽ phải giết người, dù là người không sợ chết, cũng phải biết rằng tàn hồn của Diệt Thiên là vật tàn khốc băng lãnh nhất thế gian, hiện tại mới chỉ có một hồn người sẽ chỉ cảm thấy hơi băng lãnh, chỉ khi nào hai hồn ở trong cơ thể người, ngực trái của người cứ đến ban đêm sẽ lạnh lẽo đến cực điểm, bị hàn khí dẫn dắt, mà tam hồn cùng tồn tại thì...”

Nghiệp Hoả Hồng Liên lời còn chưa dứt, Lâm Cửu liền cắt đứt lời nói của đối phương, trên mặt nam tử cũng không có bất luận vẻ sợ hãi gì, chỉ là khoé môi nhếch lên một ý cười xán lạn ám áp: “Phương pháp của người không tồi, người khác muốn giết ta cũng không phải đơn giản như vậy, về phần băng hàn, cùng lắm thì ta mặc thêm nhiều áo bông là được.”

Nghiệp Hoả Hồng Liên cười cười, không nói gì thêm.

Bây giờ đã không cần phải tiếp tục ở lại Hoàng Thành nữa, Lâm Cửu xoay người liền nói với Nghiệp Hoả Hồng Liên: “Ta và Hoàng Phủ Thiên Hạ đã thương lượng xong cả rồi, qua vài ngày nữa ta sẽ theo đại đội hoà thân của nàng tiến vào Trung Thiên Quốc, đến lúc đó người định làm thế nào? Lúc trước người từng đáp ứng ta sẽ lấy được tàn hồn của Diệt Thiên từ chỗ Hoa Tư, nhưng hôm nay thân phận của người đã bại lộ, Hoàng Phủ Thiên Niên tất sẽ thông tri cho hai người còn lại a.”

“Điều này người khỏi cần lo, cuối đông đầu xuân, ở trong Trung Thiên Quốc, ta tự nhiên sẽ giao tử liên bình chứa tàn hồn của Diệt Thiên cho người.” Nghiệp Hoả Hồng Liên tự tin tràn đầy, cứ như hắc liên nhất định sẽ có biện pháp lấy được tàn hồn của Diệt Thiên vậy, nhìn về phương Bắc, nơi cách Hoàng Phủ Đế Quốc không xa chính là Trung Thiên Quốc, chỉ là không biết lúc Hoa Tư thấy hắc liên, lão băng hữu kia của hắc liên sẽ có biểu tình gì, có lẽ vô cùng đặc sắc ha.

...

...

Nghiệp Hoả Hồng Liên cứ như vậy rời khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc, hần tới ung dung, đi cũng thích ý, không mang theo một chút phong trần, hần trên đầu Lâm Cửu, giỡn cợt mọi người, còn đánh Hoàng Phủ Thiên Niên một chưởng, nam tử giống như lãnh hoả này nhẹ nhàng phất phất vạt áo, tiêu sái rời đi.

Thoải mái vô cùng, Lâm Cửu cũng rất hâm mộ Nghiệp Hoả Hồng Liên này, người tính tình giống như Nghiệp Hoả Hồng Liên sống luôn luôn phóng khoáng, hình như không một chút quyền luyến, chẳng qua là không biết hay chưa từng quyền luyến a, có lẽ không dám để hai chân của mình bước lên từng phiến đất bụi hồng trần, sợ từ nay về sau rơi vào không dứt ra được.

Lúc này, Lâm Cửu cũng chỉ chờ thu qua đi liền theo hôn xa của Hoàng Phủ Thiên Hạ lên Bắc.

Mà Nghiệp Hoả Hồng Liên lại một mình đi tới Trung Thiên Quốc, trước khi Lâm Cửu đến Trung Thiên Quốc hần sẽ lấy được tàn hồn của Diệt Thiên, nhưng mà trước đó phải đi gặp lão bằng hữu đã.

Hoàng cung Trung Thiên Quốc vô cùng tinh xảo, không chỗ nào không lộ ra khí tức nhân văn nghệ thuật nồng đậm, điêu lan ngọc thể, mái lầu cong cong, nước xanh biêng biếc, đèn đuốc rực rỡ, đẹp mà không ngán, tế mà không loạn.

Gió thu nhẹ nhàng nổi lên, lá vàng đầy cây như cánh bướm từng phiến từng phiến rơi xuống, vào trong mắt người, nhiều loạn nhân tâm, nam tử vận tử y, thích nhất là ngồi dưới tàng cây trong hoàng cung Trung Thiên Quốc, đại thụ nghìn năm to lớn năm người ôm mới xuể, cao vút như nhập mây, lá cây dày đặc một đoàn lại một đoàn sinh ra, rồi tới mùa thu, một đoàn lại một đoàn giữa màn đêm tản ra ánh sáng vàng tươi xán lạn mê hoặc, phiến phiến hạ xuống, hoa mỹ mà lại mang theo ưu thương.

Hoa trên thế gian này dù có đẹp thế nào, cũng chỉ trong một ngày là úa tàn.

Luôn luôn có một ngày như vậy, con người trước kia, cũng sẽ theo dòng thời gian trôi mà thay đổi.

Bất biến chính là tử thường như hoa của người, mái tóc dài khê vén, giả bộ tiêu sái.

Bất biến chính là hồng y như lửa của hần, tái nhợt như tuyết, giả tạo như trước.

Cơn gió giao hoạt chui vào lồng người, mang đến hồi hồi rung động con tim, lại dẫn theo tiếng đàn tôn lên hoả sắc y của người nọ.

Vạt áo dài dài, nhẹ nhẹ, dưới cơn gió hây hẩy như hoả diễm đang đưa uốn lượn, trong màn đêm phát ra từng hồi âm thanh “xào xạc ——”, rõ ràng là cước bộ nhẹ nhàng, nhưng vạt áo lại cứ hết lần này đến lần khác phát sinh ra thanh âm lãnh liệt, lạnh lẽo run rẩy lòng người, sắc bén như dao, chém đứt cơn gió đêm.

Một mảnh lại một mảnh, rơi lả tả trên mặt đất.

Mái tóc dài vấn cao cao, cái trán trơn bóng cẩn thận tỉ mỉ mà lại lộ chút băng lãnh, chỉ có sợi tóc rơi lả tả trên vai mới khiến nam nhân như lãnh hoả này nhu hoà đi vài phần, hàng lông mày hơi nhếch lên trên cao ngạo mà vô tình, hiện ra vài phần tà mị khiến người không dám tiếp cận, chỉ cần liếc mắt, là có thể đắm vào ngực người ta.

Thế gian này, lại có nam nhân khiến người ta cảm thấy lực trùng kích cường liệt như vậy sao.

“Người trốn thật kỹ a, từng ấy năm tới nay, ta thậm chí không hề phát hiện một chút tung tích của người, nguyên tưởng rằng người cũng giống chúng ta luân hồi chuyển thế còn chưa thức tỉnh, ai có thể ngờ tới a, vẫn ở Hoàng Phủ Đế Quốc, ngay đến cả Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không phát hiện ra người.”

Tiếng đàn dừng lại, Hoa Tư mỉm cười đứng lên nhìn nam tử đứng phía sau cách y không xa, Nghiệp Hoả Hồng Liên không luân hồi chuyển thế có khuôn mặt giống như đúc nghìn năm trước, vẫn làm cho kí ức khắc sâu như vậy, không tính là đặc biệt mỹ, hay đặc biệt tuấn, nhưng cũng đủ để người khác nhìn qua một lần là không thể quên, để lại giấu ẩn sâu sắc trong lòng...

“Nghiệp Hoả...” Nhìn nam tử Hoa Tư mỉm cười nhẹ giọng hô.

Miệng Nghiệp Hoả Hồng Liên lơ đãng nhếch lên độ cung rất nhỏ khiến người ta khó có thể phát hiện ra, trong thanh âm, mang theo một tia băng lãnh trên tức: “Luân Hồi Tử Liên, chúng ta lại thấy mặt, ha ha.”

160. Chương 160 - Nghiêm Phạt Của Thú Vương

Một bóng đen cấp tốc xuyên qua màn đêm, ngay sát theo đó là một mặt bóng trắng, một đen một trắng một trước một sau chạy băng băng trong Hoàng Thành, cự ly giữa hai bên vẫn luôn được duy trì, không kéo dài không rút ngắn.

Người tuần đêm gõ mõ cầm canh tình cờ cảm thấy phía sau một cơn gió mát thổi qua, hẩn quay đầu lại nhưng chỉ thấy một mảnh trống trơn, thậm chí vài câu, rồi nhanh chóng trở về đi ngủ.

Mà bóng đen bóng trắng chạy loạn quanh Hoàng Thành rốt cục cũng ngừng lại.

Bóng đen nho nhỏ cuộn mình trên nóc nhà, một đôi mắt đỏ như máu gắt gao nhìn chăm chăm bạch y tu tiên nam tử như cầu bì cao được*(thuốc cao bôi trên da chỗ) vẫn bám theo hẩn nhiều ngày nay, phạm nhân tu tiên này có bệnh sao? Mà cứ mãi đi theo hẩn! Theo theo theo, vừa theo liền đến mấy ngày, thực sự là vô cùng đáng ghét!

Nếu không phải người này là bằng hữu của Lâm Cửu, hẩn đã sớm dùng hai trảo xé tên phạm nhân này thành từng mảnh nhỏ rồi.

Thú Vương Mặc Viêm chạy mệt rồi, phiền rồi, ngán rồi, không muốn tiếp tục cùng tên phạm nhân tu tiên này chơi trò mèo đuổi chuột nữa, mấy ngày nay Lâm Cửu nơi đó hình như có chuyện gì, nhưng hẩn chỉ có thể cùng người kia chơi trốn miêu miêu, quả thực khiến Thú Vương vô cùng không vui, hẩn không thể giết phạm nhân này, thì cũng nhất định phải cho tên phạm nhân trên Vọng Nguyệt Sơn đó một ít nhan sắc xem xem, giáo huấn cho tên phạm nhân trên Vọng Nguyệt Sơn này một trận!

Hôm nay hẩn không còn là Tiểu Thối Miêu ngày trước, Mặc Viêm thân là Thú Vương đã khôi phục lại sức mạnh thời kì đỉnh cao nhất, lúc này dù là cùng đại ma đầu đánh một trận cũng không nhất định sẽ lập tức thua trận, mà phạm nhân này trong mắt thú vương cũng chỉ là một tên tu tiên cuồng vọng đáng khinh mà thôi, ngu xuẩn cư nhiên dám trêu trọc hẩn!

“Không chạy nữa?” Thân ảnh bạch sắc nhẹ nhàng nhảy tới chỗ cách Thú Vương Mặc Viêm chưa đầy trăm mét, đứng trên một mái hiên khác, dưới ánh trăng sáng tỏ Vân Nhiễm nhìn hắc miêu lạnh lùng cao ngạo cách đó không xa.

Đã đáp ứng Lâm gia phải điều tra rõ lai lịch của miêu nhi này, Vân Nhiễm mấy ngày nay đều theo dõi nó, miêu nhi này thực là giảo hoạt lại hành động nhanh nhẹn, càng khiến Vân Nhiễm kinh ngạc là, hắc miêu này rõ ràng là một yêu thú có thể hoá thành người, thể nhưng tựa hồ so với yêu thú bình thường càng lợi hại hơn, sức mạnh cường đại khiến Vân Nhiễm không có cách nào tiếp cận miêu nhi.

Nhưng càng là như vậy, lại càng khiến Vân Nhiễm lo lắng nếu nó thực sự có ý làm hại Lâm Cửu, đến lúc đó chỉ sợ y khó có thể bang trợ Lâm Cửu vượt qua cửa ải khó khăn, vô luận như thế nào, y chỉ muốn làm rõ miêu nhi này vì sao vẫn luôn đi theo bên cạnh Lâm Cửu mà thôi, Vân Nhiễm tuyệt không có ác ý gì.

“Ta biết ngươi là một con yêu thú, tên ta là Vân Nhiễm, là tu tiên giả đến từ Vọng Nguyệt Sơn, mấy hôm nay đuổi theo ngươi cũng không có ác ý, chỉ là muốn biết vì sao ngươi lại muốn ở bên cạnh Tiểu Cửu, ngươi tên là gì?” Thanh âm Vân Nhiễm thanh thấu mà ôn hoà, tuy rằng trên mặt không có nhiều biểu tình, nhưng là một người rất dễ khiến người ta có hảo cảm, cũng như tên của y, mềm mại dịu dàng như áng mây trời.

Tiểu Thối Miêu cũng không vội vã trả lời vấn đề của Vân Nhiễm, hẩn đột nhiên nhảy xuống mái nhà, có điều lúc này không phải muốn tiếp tục cùng Vân Nhiễm chơi trốn tìm, mà là dự định tìm một chỗ, Vân Nhiễm cho rằng miêu nhi muốn tìm một chỗ để nói chuyện với y, vì vậy cũng đi theo.

Rừng cây nhỏ ngoài thành không thể nghi ngờ là một nơi thật là thích hợp để nói chuyện, trong rừng lúc này không có khí tức con người, an tĩnh mà lại thanh lãnh.

Vân Nhiễm đi theo Tiểu Thối Miêu vào rừng, Tiểu Thối Miêu nhảy lên cành một cây đại thụ mới dừng lại, ánh trăng nhân nhật xuyên thấu qua từng kẽ lá chiếu lên bộ lông đen bóng mượt mà của Tiểu Thối Miêu, một đôi mắt thú đỏ tươi như máu có vẻ đặc biệt nguy hiểm.

Trước mặt Vân Nhiễm, Tiểu Thối Miêu nhẹ nhàng gừ một tiếng, sau đó dưới ánh trăng sắc sỡ xuất hiện biến hoá, miêu nhi nho nhỏ trong nháy mắt biến thành một con mãnh thú kì dị, một con mãnh thú Vân Nhiễm chưa bao giờ gặp qua.

Bộ lông vẫn đen bóng như trước, thân thể như hắc báo tràn ngập sức mạnh, đường cong ưu mỹ mê người, tứ chi dài mảnh mà hữu lực, một cái đuôi vừa dài vừa nhỏ, giống như một chiếc roi đen khua động, cho dù chỉ cần dùng vài cái trong không trung cũng đủ để người ta nghe thấy thanh âm thanh thúy của không khí bị xé rách, có thể thấy được lực đạo của chiếc roi này lớn bao nhiêu, chỉ sợ tùy tiện quất mấy cái lên thân người sẽ đem người đánh nát bét.

Thân thể mãnh thú tựa hắc báo, nhưng lại lớn hơn hắc báo rất nhiều, cái tai xù lông trên đỉnh đầu có vẻ khả ái, có điều ánh mắt đỏ tươi lại lộ ra nguy hiểm vô cùng, Vân Nhiễm biết, mãnh thú giống hắc báo nhưng lại đẹp hơn cao hơn hắc báo này chính là bản thể của miêu nhi.

“Phạm nhân, ngươi cũng biết người đã chọc giận bản vương.” Thanh âm so với bình thường càng trầm thấp hơn, Thú Vương Mặc Viêm không dự định lấy hình người xuất hiện trước mặt Vân Nhiễm.

Đứng trên mặt đất ngẩng đầu nhìn mãnh thú trên cành cây, ngữ khí của Vân Nhiễm vẫn nhẹ nhàng như mọi ngày, thần sắc đậm nhiên: “Chẳng hay các hạ có thể nói cho Vân Nhiễm biết thân phận của ngươi, là cái gì vương hay không?”

“Ha ha ha ——” Cười nhạt vài tiếng, Mặc Viêm hừ nhẹ nói: “Thân phận của bản vương phạm nhân như ngươi mà cũng đòi biết sao!”

“Cũng được, ngươi là cái gì vương ta không quan tâm, ta chỉ muốn biết vì sao ngươi lại ở bên cạnh Lâm Cửu, ngươi có ý đồ gì?” Vân Nhiễm hơi nhíu mi nói: “Nếu ngươi dám thương tổn Tiểu Cửu, ta nhất định sẽ mang ngươi về Vọng Nguyệt Sơn phong ấn lại hảo hảo giáo dục, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Thú Vương hừ lạnh một tiếng, càng nhìn nam nhân này càng thấy không vừa mắt, sao hắn có thể gây tổn thương cho Lâm Cửu chứ? Hơn nữa, chỉ bằng tên phạm nhân nho nhỏ này mà cũng dám xuất khẩu cuống ngôn muốn phong ấn hắn lại để dạy dỗ? Quả thực là xem thường đường đường Thú Vương hắn đây!?

Cái gì có thể nhẫn chứ cái này không thể nhẫn, hắn nhất định phải hung hăng giáo huấn nam nhân này một chút, để nam nhân này biết, giữa bọn họ rốt cuộc là ai giáo huấn ai, kết quả của việc dám đắc tội Thú Vương là cái gì!

“Ha ha —— có bản lĩnh ngươi thử bắt bản vương xem, ở dưới đó ồn ào làm gì, phạm nhân đáng thương, bản vương không có nghĩa vụ nói cho ngươi biết bản vương muốn làm gì, thứ duy nhất bản vương có thể nói cho ngươi chính là, ngươi chọc giận bản vương, tất nhiên phải trả giá xứng đáng!” Gầm nhẹ một tiếng, Thú Vương Mặc Viêm chợt nhảy khỏi cành cây thoảng cái bổ nhào về phía Vân Nhiễm.

Đối mặt với Thú Vương đột nhiên tức giận, Vân Nhiễm không vội không hoảng lập tức né ra, dưới chân điểm nhẹ, cả người lập tức như đám mây bay lên, Thú Vương là cường liệt mà tràn ngập sức mạnh, mỗi một lần tấn công đều mang theo lực lượng huỷ thiên diệt địa, còn Vân Nhiễm thì nhẹ nhàng linh hoạt, luôn lấy tư thái tứ lạng bạt thiên cân chống lại đòn công kích của Thú Vương.

Cây cối trong rừng đổ nhào, có cây bật cả gốc, trong kết giới mặc kệ hai người bọn họ có bao nhiêu lợi hại cũng không quấy nhiễu đến người khác, theo tiến trình trận đấu, sắc mặt Vân Nhiễm đã có chút tái nhợt, tuy rằng mỗi lần y đều dựa vào kinh nghiệm và sự khéo léo tránh được đòn công kích của Thú Vương, nhưng thực lực của đối phương đã vượt xa tưởng tượng của y chỉ sợ nếu cứ tiếp tục đánh nữa không bao lâu sau, y sẽ bị Thú Vương đánh trúng.

Trong lòng Vân Nhiễm càng thêm nghi hoặc không ngớt, mãnh thú cường đại như vậy rốt cuộc đến từ phương nào, lại vì sao cứ hết lần này đến lần khác đều canh giữ bên cạnh Lâm Cửu?

Xuất thần tự hỏi có thừa, Vân Nhiễm đột nhiên cảm thấy sau lưng đau nhói, một cổ huyết khí từ ngực dồn lên, trong miệng phun ra tiên huyết, cả người lập tức bị Thú Vương từ không trung đánh xuống, nặng nề ngã trên đám lá rụng dưới mặt đất, còn chưa kịp xoay người đứng lên, đỉnh đầu lại đột nhiên tối sầm, lập tức một thứ gì đó nặng nề áp lên người y.

Móng vuốt Thú Vương giẫm lên ngực Vân Nhiễm, cũng không biết Thú Vương dùng biện pháp gì, chẳng biết từ lúc nào đã phong trụ lại công lực của Vân Nhiễm, khiến người nọ không có cách nào vận công chống lại, chỉ có thể mặc kệ Thú Vương dùng móng vuốt nặng nề đặt lên bờ vai của y, y tức khắc cảm thấy xương sườn của mình bị gãy một cái.

Từ trên cao nhìn xuống nam tử kiệt ngạo bất khuất nọ, Thú Vương nhẹ nhàng hừ lạnh, không còn giữ lại biểu hiện xem thường khinh miệt của hắn: “Bản vương muốn giết người, thì dễ dàng như giẫm chết một con kiến, nể tình Lâm Cửu bản vương có thể thả người đi, nhưng tội chết có thể miễn tội sống khó thoát, bản vương nhất định phải hảo hảo giáo huấn người một trận, để người sau này không được phép xen vào chuyện của bản vương và Lâm Cửu nữa!”

“Nghe người nói, không giống như là sẽ muốn hại Tiểu Cửu.” Cười khổ một tiếng, Vân Nhiễm cố chịu đau nói: “Ta thua, người muốn đánh muốn giết tùy người.”

“Câm miệng! Bản vương muốn đối phó người thế nào bản vương tự có cách, không tới phiên người ở đây lăm miệng! Thân là bại tướng dưới tay bản vương, người không có bất luận quyền lên tiếng nào.” Thú Vương gầm nhẹ một tiếng, dùng cái đuôi nhẹ nhàng quất một cái lên người Vân Nhiễm, bạch y lập tức thấm ra một hồng ngân nhàn nhạt.

Vì vậy, Vân Nhiễm cũng không nói nữa, rơi xuống tình trạng ngày hôm nay, y cũng thừa nhận thất bại.

Trong lòng Thú Vương cân nhắc mãi — rốt cuộc nên nghiêm phạt tên phạm nhân này thế nào a? Chặt đứt tay chân y? Không được, như vậy Lâm Cửu nhìn cái là nhận ra ngay, đến lúc đó Lâm Cửu nhất định sẽ đánh chết hắn a.

Cho tên phạm nhân này ăn độc được, để y thống khổ?

Thú vương gắt gao nhìn chằm chằm Vân Nhiễm, chung quy không muốn quá tiện nghi tên phạm nhân dám cả gan mạo phạm hắn này, có lẽ do gần đây vẫn thấy ngọt ngào, hắn bất tri bất giác muốn nhân cơ hội này phát tiết một chút oán hận và bất mãn chất chứa trong nội tâm.

Tên phạm nhân này và Lâm Cửu có một chút giống nhau, chính là một chút như vậy, luôn luôn có vẻ vân đạm phong khinh, chỉ là nam nhân này lãnh tĩnh hơn một chút, giống như những tiên hiệp khác, ở lâu trên Vọng Nguyệt Sơn, trở nên thiếu thất tình lục dục cõi trần thế, nhiều thêm một chút lãnh tĩnh và thanh cao thuộc về tu tiên giả, không giống Lâm Cửu, trong bản chất vẫn còn nhân tính của phạm nhân.

Thú Vương nhớ tới Lâm Cửu, lại nhìn gương mặt Vân Nhiễm nhưng không hề thấy bóng dáng Lâm Cửu, hai người căn bản là không giống nhau, một điểm cũng không giống, hắn sao có thể nghĩ hai người tương tự a.

Tiên hiệp không nhiễm bụi trần, một lòng tu luyện sao?

Đột nhiên, thú vương nghĩ ra cách nghiêm phạt nam tử như mây trời này, hắn sẽ khiến cho nam nhân này sống không bằng chết, vĩnh viễn đều nhớ kỹ ác mộng đêm nay, vĩnh viễn nhớ kỹ cái giá phải trả cho việc xúc phạm Thú Vương lớn thế nào!

161. Chương 161 - Thi Bạo Giả

Vân Nhiễm chịu thua rồi, y đánh không lại Thú Vương, nhưng lại từ trong lời nói của Thú Vương nghe ra người này đối Lâm Cửu không hề có ác ý, nếu như mãnh thú muốn nghiêm phạt y, y cũng chấp nhận, chỉ là y không bao giờ nghĩ tới sẽ gặp phải loại nghiêm phạt này.

“Người...”

Thấy mắt mãnh thú đỏ lên như muốn chảy máu, trên người còn mơ hồ tản mát ra cỗ hương khí nhàn nhạt, Vân Nhiễm trước kia tu luyện trên Vọng Nguyệt Sơn nên tức khắc minh bạch chuyện gì đang xảy ra.

Trên Vọng Nguyệt Sơn có không ít mãnh thú tu luyện, mà mỗi khi mãnh thú động dục trên người đại đa số đều tản ra một cỗ mê hương kì dị, đây là bản năng cầu ái của động vật để hấp dẫn loài khác phái, dù có tu luyện tận cảnh giới cao nhất có thể biến thành người, mãnh thú cũng vẫn bảo trì đặc điểm lãng mạn này.

Chỉ là lúc này Vân Nhiễm gặp được, nhưng lại khiến y cảm thấy sợ hãi, mặc dù vẻ ngoài của y không nhìn ra một chút khản trương hay sợ hãi gì.

“Người đừng xằng bậy.” Khẽ nhíu mày, Vân Nhiễm thấy mình có chút không sử ra khí lực, mãnh thú này cường đại vượt xa dự liệu của y, mà hậu quả lúc này càng khiến cho tay chân y luống cuống.

Yêu thú hung hãn không phải y chưa từng gặp qua, cũng không phải chưa từng trải qua thời khắc nguy hiểm, nhưng mà nhân sinh hơn ba mươi năm đây là lần đầu tiên y rơi vào tình trạng này, trong lòng Vân Nhiễm rất rõ mãnh thú này sẽ làm cái gì với y, điều này khiến y cảm thấy sợ hãi bất an.

Mặc kệ là mãnh thú gì, trong một năm chung quy cũng sẽ có khoảng thời gian động dục, mãnh thú càng cao cấp thì càng có thể khắc chế áp lực được lòng mình. Nhưng không có nghĩa là bọn chúng sẽ luôn khắc chế, Vân Nhiễm thâm suy đoán, mãnh thú đánh bại y hẳn là vẫn đi theo Tiểu Cửu mà không có cơ hội tìm bạn đời phối đôi, dẫn đến mãnh thú này vẫn luôn áp chế nhu cầu sâu trong nội tâm.

Lúc này, không thể nghi ngờ là mãnh thú này dự định dùng y để phát tiết phát tiết.

“Phàm nhân, sợ sao?” Khí tức trở nên trầm thấp mà dồn dập, Mặc Viêm vẫn duy trì bản thể dã thú kì thực chính là một thanh niên mới lớn, tâm trí chưa hoàn toàn thành thục, cũng có một mặt thích ngoạn nháo, hấn cố ý dùng móng vuốt nhẹ nhàng trảo trảo trên người Vân Nhiễm, xé y phục người nọ thành từng mảnh từng mảnh.

Tu tiên giả quanh năm ở trên núi hấp thu tiên địa linh khí, làn da có vẻ ónh bạch sáng láng, cho dù đã ngoài ba mươi, nhưng thoát nhìn Vân Nhiễm vẫn còn rất trẻ, chỉ là khí chất và sự từng trải khiến y càng có vẻ thành thục ổn trọng hơn.

Vân Nhiễm không thoát tục xuất trần tuấn kiệt tuyệt luân như Lâm Cửu, nếu như nói Lâm Cửu là một đoá tuyết liên không nhiễm bụi trần, thì y chính là một khối ngọc ónh nhuận, không kinh diễm loá mắt, mà có sự nội hàm ý nhị sâu xa.

Hành động có chút ve vãn tán tỉnh của Thú Vương khiến Vân Nhiễm cảm thấy vô cùng khó chịu lại thêm cảm thụ kì quái không nói nên lời, ngứa ngứa, là cảm giác y chưa từng cảm nhận qua.

Từ lúc sinh ra đến giờ y vẫn ở trên Vọng Nguyệt Sơn tu luyện, hơn ba mươi năm nay không nhiễm bụi trần dốc lòng tu luyện, sao có thể hiểu được loại cảm giác này là gì, thường ngày dù có bình tĩnh ổn trọng thế nào, gặp phải chuyện chưa gặp qua cũng chưa biết qua cũng sẽ khiến y có chút thất kinh, nhưng Vân Nhiễm cảm giác được, hơn phân nửa chính là sợ hãi không thể kiềm nén.

Y chỉ mong muốn mãnh thú này có thể tùy tiện trêu tức một chút rồi thả y ra, dù sao, chuyện mãnh thú thi bạo người cực kì hiếm thấy, đa số mãnh thú đều không muốn thân cận với con người, càng đừng nói đến loại chuyện này.

Nhưng ngày hôm nay Vân Nhiễm tính sai rồi, ngay từ đầu y không nên chọc một nhân vật phổng tay như thế.

Cũng không biết Mặc Viêm vất vả nhìn bao lâu, hay là trời quá tối?? Nhân tâm, ngay từ đầu Mặc Viêm chỉ là định dọa dọa Vân Nhiễm nhưng dần dần lại có cảm giác, mùi thơm lạ lùng trên người toả ra nùng liệt hơn, mùi hương lạ lùng này có tác dụng thôi tình, khiến gương mặt nam tử dưới thân hấn có chút phiếm hồng.

Ánh mắt phiêu tới một nơi nào đó trên người mãnh thú, sắc mặt Vân Nhiễm lập tức trắng bệch, ngực một mảnh lạnh lẽo.

“Người là yêu thú đã đắc đạo, tinh khí trên người có thể nói là một đại trân bảo trong thiên hạ, ta thấy người trước đây hẳn là còn chưa tiếp xúc qua thú thú đi?” Sự cho tới bây giờ đã không cho phép Vân Nhiễm tiếp tục kinh đảm nữa.

Đề nén sự vô thố mờ mịt xuống, ổn định lại chút tâm tình, Vân Nhiễm thử thuyết phục đối phương, “Tinh khí lần đầu tiên của người có thể bang trợ cực lớn cho thú thú người kết hợp, cũng có thể có lợi đối với nối dõi tông đường của người.”

Thú Vương bất vi sở động, Vân Nhiễm càng nói, hẳn càng cảm giác được nỗi sợ hãi trong lòng đối phương, Mặc Viêm vẫn duy trì hình thái dã thú khê nhếch miệng, vươn đầu lưỡi liếm liếm cổ Vân Nhiễm, cảm xúc ẩm ướt ẩm áp khiến Vân Nhiễm khê run lên, Thú Vương trêu tức nói: “Như thế chẳng phải là rất tốt sao, bản vương liền tiện nghi người rồi.”

Điều Vân Nhiễm vừa nhắc tới, Thú Vương ngược lại cảm thấy không tồi, có thể trừng phạt phạm nhân này, nhưng lại cũng có thể cho đối phương một vài cái lợi, như vậy, hẳn cũng không tính là có lỗi với Lâm Cửu.

Móng vuốt sắc bén xé rách quần của nam nhân...

“Không ——”

Hai tay buông thông bên người hãm sâu vào trong đất bùn hồng sắc, toàn bộ thân thể của y phẳng phất như bị xé rách gần chết, nghe được rõ ràng âm thanh xé rách ở một nơi nào đó trên thân thể, Vân Nhiễm gắt gao nhắm chặt mắt lại, sắc mặt tái nhợt, không chịu phát ra tiếng nào.

Hãm nhập vào một khu vực như hỏa nhiệt Thú Vương ngửa mặt lên trời rống lên, thú tính của Mặc Viêm hoàn toàn bị kích phát ra, cái đuôi dài dài quấn lấy chân nam tử để hẳn có thể càng thêm dễ dàng hưởng dụng thân thể nam nhân này.

Lực bạo phát của dã thú dường như là một con dao cùn đâm thật sâu vào trong thân thể nam nhân, đau đớn đời này kiếp này chưa bao giờ cảm nhận qua khiến Vân Nhiễm vô pháp kiềm chế, sợ hãi, nhục nhã, như là một mũi dao nhọn đâm vào tim y.

Dưới sự khống chế của kết giới, cuối cùng cũng không thể nhẫn nại một tiếng lại một tiếng la thống khổ nhưng cũng không thể truyền ra được khỏi mảnh rừng yên tĩnh.

...

...

Đất của Xích Thổ Đại Địa có màu đỏ, thổ nhưỡng như nhiễm huyết càng lộ ra sắc màu thê mỹ, dưới ánh trăng âm u nhàn nhạt, vết máu loang lổ trên lớp bùn đất tán loạn, phẳng phất như vừa rồi nơi đây xảy ra chuyện gì rất đáng sợ.

Tứ chi lạnh lẽo, nhưng tâm còn lạnh hơn.

Vết máu loang lổ, tâm cũng đổ máu.

Mãnh thú tàn sát bữa bãi đó đã rời đi, xiêm y rách rưới, vết máu nhục nhã như đoá mai, Vân Nhiễm khê cắn răng từ trên mặt đất ngồi dậy, dưới ánh trăng ẩm đậm lơ đãng có thể thấy nửa người dưới bị tập kích vô cùng thê thảm, vật áo trắng như tuyết hoàn chỉnh giờ đã trở nên tàn tạ đến khó coi, nhìn từng vết từng vết máu lại càng có chút kinh khủng.

Quay đầu đi không hề nhìn lại, chống đất, nam tử run rẩy đứng lên, hai chân còn chưa kịp đứng thẳng, từ nơi nào đó lại truyền đến sự đau nhức như bị xé rách thiếu chút nữa khiến Vân Nhiễm tối sầm mắt ngã xuống, nhặt kiểng lên, dùng để chống đỡ thân thể khó khăn lắm mới có thể đứng vững của mình.

Trên khuôn mặt tái nhợt chảy ra giọt mồ hôi tinh mịn, Vân Nhiễm nén chịu đau nhức, không rên một tiếng từng bước từng bước chậm rãi đi tới bên một thân cây dựa vào, dịch thể ẩm áp giữa hai chân chột chảy xuống, bắt đặc dĩ khiến nam nhân khê thở dài, nhìn thử quanh bốn phía, Vân Nhiễm lấy kiểng làm quái trượng đi về hướng dòng suối trong rừng.

Tinh hoa lần đầu tiên của mãnh thú đích thật là một món bảo bối trong nhân gian, cho dù vừa nãy Vân Nhiễm cảm thấy thiếu chút nữa thì tử, nhưng chưa được bao lâu y liền cảm thấy dịch thể này thẩm thấu vào trong thân thể, chỉ là y tình nguyện không có.

Suối nước ngày thu lạnh giá trong đêm tối càng phá lệ khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, nam tử bước vào trong dòng suối, lấy tay cố sức lau chùi ô uế trên thân thể, dù thứ kia là chí bảo có thể giúp y tăng tiến công lực, nhưng y không cần.

Vết máu nhiễm đỏ con suối, theo dòng nước trôi đi, càng lúc càng mờ, càng lúc càng nhạt...

Dơ bẩn trên y vật có thể tẩy sạch, nhưng vết thương trên thân thể lại không biết đến khi nào mới có thể lành.

Chân khí lúc trước bị phong ấn đã khôi phục lại, nương theo chân khí tuần hoàn lưu động, hàn lãnh trên người Vân Nhiễm dần dần bị xua tan, từ trong túi Càn Khôn lấy ra y phục sạch sẽ để thay, y phục bị nhiễm huyết này đều bị nam nhân đốt thành tro.

Có chút thất thần tựa vào gốc cây, nam tử hít một hơi thật sâu, vươn tay chạm đến chỗ xương sườn bị gãy, nó đã lành lặn, nguyên nhân, Vân Nhiễm đại khái có thể đoán ra.

Mặc dù y đã tẩy trôi một ít nhưng giấu ẩn thuộc về dã thú vẫn để lại giấu vết thật sâu trong cơ thể y.

Từ lúc sinh ra đến giờ đã hơn ba mươi năm, y chuyện tâm tu luyện, bế tình đoạn dục, trong mắt thế nhân đều là tiên hiệp không nhiễm bụi trần, đừng nói là việc nam nữ hoan ái, y thậm chí còn chưa từng có ý nghĩ về phương diện này, cho tới nay vẫn nghiêm cẩn kiểm chế bản thân, để có thể sớm ngày tu luyện thành tiên, trở thành tám gương cho mọi người trong Tiên Hiệp Điện, đây cũng là chuyện sư phụ vẫn hằng mong muốn.

Hôm nay y nhận được tinh hoa của mãnh thú đó tu vi nhất định đại tăng, khoảng cách để thành tiên cùng gần thêm một chút, nhưng những thứ này cũng không phải là những thứ y mong muốn.

Thôi đi, coi như đây là một thử thách trên con đường thành tiên ông trời ban cho y, quên đi là được rồi, coi như đêm nay chưa từng xảy ra chuyện gì, y chưa từng gặp qua mãnh thú đó, cũng chưa từng phát sinh chuyện gì với đối phương, cái gì cũng không có, cái gì cũng chưa từng phát sinh....

162. Chương 162 - Ly Vân

Mới tảng sáng Lâm Cửu đã thấy miêu nhi ngồi bên cửa sổ liếm liếm lông, bộ dáng thoả mãn giống như được ăn bữa tiệc lớn gì đó, dương dương, lại thích ý không gì sánh được.

Thối miêu này mấy hôm trước chạy đi đâu, phỏng chừng là lại chạy đi thông đồng mẫu miêu a, chắc chắn, không biết Tiểu Thối Miêu này đi hại ai đây.

“Thối miêu nhà ngươi mấy ngày nay chạy đi đâu, có phải là gây ra chuyện xấu gì, hay là đi hại mẫu miêu đằng hoàng nhà người ta đúng không, ta nói cho ngươi biết, nghìn vạn lần đừng có rước phiền phức cho ta, ngoan ngoãn một chút, nghe lời, an phận chút biết chưa?” Túm lấy lông Tiểu Thối Miêu xách lên ôm vào lòng, Lâm Cửu nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Thối Miêu, dưới ánh nắng mùa thu ấm áp nhắc bước chân lười nhác tản bộ trong sân.

Nhéch nhéch miệng, Tiểu Thối Miêu tiếp tục vùi đầu ngủ, hẳn ở đâu sẽ đi coi trọng tiểu mẫu miêu gì, nhưng nói đến gây họa, loại này sao có thể là tai họa, rõ ràng là trừng phạt phạm nhân vô tri, đêm qua tuy rằng hẳn đã lưu phạm nhân lại trong rừng rồi trở về, nghĩ nghĩ một chút, sau suy nghĩ lại kì thực cũng chẳng có gì.

Dù sao phạm nhân đó cũng nhận được tinh khí của hắn, không chỉ công lực sẽ đột nhiên tăng mạnh, mà vết thương cũng sẽ nhanh chóng khép lại, lấy công lực của phạm nhân đó, chỉ sợ đến ngày hôm nay là đã khỏi hẳn rồi.

Nghĩ như vậy, Thú Vương Mặc Viêm cũng không cảm thấy có gì không tốt.

Một cỗ khí tức quen thuộc từ trong không khí lặng lẽ tiến vào trong mũi Mặc Viêm, Tiểu Thối Miêu giật giật cái mũi nho nhỏ, cái đầu chôn trong bộ lông ngẩng lên dò xét, theo phương hướng khí tức truyền tới nhìn qua, vị đạo này khiến hắn có chút cảm giác quen thuộc, hình như... hình như là...

“Tiểu Cửu, có ở trong không?”

Lúc này ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm ôn hoà của một nam nhân, Tiểu Thối Miêu sửng sốt, phàm nhân đó sao lại tìm tới cửa, chẳng lẽ là muốn tới mặt báo cho Lâm Cửu sao?

Nghe thấy thanh âm của Vân Nhiễm, Lâm Cửu đặt miêu nhi sang một bên, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài tiếp đón, thấy nam nhân đứng ngoài cửa, khoé miệng Lâm Cửu lập tức cong lên, lúc y mới tới thế giới này, chính Vân Nhiễm là người đối đãi với y tốt nhất, cho tới giờ đều chiếu cố y như với một sư đệ.

Lâm Cửu vươn tay kéo Vân Nhiễm vào trong, vừa cười vừa nói: “Vân Nhiễm, sao ngươi lại tới đây, gần đây có khoẻ hay không, Lâm gia không bạc đãi ngươi chứ?”

Vân Nhiễm không chút giấu vết tránh né bàn tay hướng về phía mình của Lâm Cửu, lui ra phía sau, khoát tay nói: “Phụ thân ngươi tốt xấu gì cũng là sư huynh của ta, nếu hắt hủi ta, Tiên Hiệp Điện trên Vọng Nguyệt Sơn sẽ không tha cho hắn, Tiểu Cửu, ta sẽ không tiến vào, ta tới là để nói với ngươi một tiếng, ta lập tức sẽ rời khỏi Hoàng Thành.”

Nghe thấy Vân Nhiễm sắp rời đi, Lâm Cửu than nhẹ một tiếng, nói, “Vân Nhiễm ngươi lần này hạ sơn ta chưa tụ tập được bữa nào với ngươi a.” Bên người xảy ra quá nhiều chuyện, khiến Lâm Cửu không có cơ hội cùng Vân Nhiễm trò chuyện, mà mỗi lần nhìn thấy Vân Nhiễm, trong lòng Lâm Cửu luôn cảm thấy có chút hổ thẹn, y có quá nhiều bí mật che giấu vị hảo bằng hữu này.

“Nhanh như vậy đã rời đi, ngươi muốn về Vọng Nguyệt Sơn sao?” Lâm Cửu hỏi, thấy sắc mặt Vân Nhiễm có chút không tốt, quan tâm nói: “Không phải ngươi bị cảm lạnh đó chứ, sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy?”

Vân Nhiễm lắc đầu, chỉ nói: “Không sao, lần này ta hạ sơn kì thực là muốn xem tình hình của ngươi thế nào, hiện tại ta cũng nên quay về Vọng Nguyệt Sơn rồi, phàm trần chung quy không phải là nơi thích hợp cho chúng ta tu hành, Tiểu Cửu, nếu như ngươi nhớ chúng ta, nhớ về Vọng Nguyệt Sơn thăm chúng ta a, nếu như gặp khó khăn gì, thì cứ thổi một tiếng sáo, đến lúc đó ta sẽ đi tìm ngươi.”

Vân Nhiễm tiến lên một bước, vỗ vỗ lên vai Lâm Cửu, than thở: “Phàm trần tục thế này, là một nơi phức tạp, không thanh tịnh như Vọng Nguyệt Sơn, ngươi nếu có khó khăn nghìn vạn lần đừng để trong lòng.”

“Nhất định sẽ không.” Cười vài tiếng, Lâm Cửu cảm động, Vân Nhiễm luôn thật lòng thật dạ quan tâm y giúp đỡ y, trong lòng y cảm kích, nhưng trong thế giới này khó kiếm được bằng hữu, y càng không muốn đặt Vân Nhiễm và Tiên Hiệp Điện vào trong gút mắt rồi rắm đó.

“Meo meo ——”

Một con hắc miêu đột nhiên từ phía sau Lâm Cửu chạy ra, nhẹ nhàng nhảy vào lòng nam tử, Lâm Cửu gõ gõ đầu Tiểu Thối Miêu trong lòng, cười nói với Vân Nhiễm: “Con mèo này rất nghịch ngợm, có lẽ nó cũng muốn đi ra chào từ biệt ngươi a.”

Thoáng nhìn hắc miêu trong lòng Lâm Cửu, vẻ cứng nhắc trên mặt Vân Nhiễm chợt loé rồi biến mất, sau đó phẳng phai như chuyện gì cũng chưa phát sinh, nét mặt vẫn duy trì tiểu ý ôn hoà như cũ, nhìn một chút Tiểu Thối Miêu rồi lại nhìn Lâm Cửu, nói: “Cho ngươi ống sáo này, đừng quên lời ta nói hôm nay, ta có thể không giúp được ngươi nhiều nhận gì, nhưng ngươi nghìn vạn lần đừng một mình phiền muộn là được.”

Lâm Cửu chìa tay tiếp nhận, bỏ ống sáo vào trong lòng cất kĩ đi.

“Cám ơn ngươi, Vân Nhiễm.” Trong lòng nam tử càng cảm động, lại càng quý trọng vị bằng hữu này.

“Ta sẽ đợi lần sau ngươi mời ta ăn cơm.” Mỉm cười, Vân Nhiễm nói với Lâm Cửu: “Ta đi đây, được rồi, ngươi khỏi cần phải tiễn ta, có duyên sẽ gặp lại.”

Nói xong, Vân Nhiễm liền xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh vụt đi như áng mây, Tiểu Thối Miêu nhe nhe răng, vùi đầu vào trong lòng Lâm Cửu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phàm nhân kia sao lại có thể coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh a?

Bình thân và trấn tĩnh như vậy, khiến lòng Tiểu Thối Miêu khó chịu, nếu người nọ có thể xem mọi chuyện như chưa từng phát sinh, vậy hẳn cũng không cần phải để ở trong lòng nữa, dù sao cũng không phải lỗi của hắn, dù sao từ nay về sau bọn họ cũng không còn gặp mặt nữa.

Cứ như vậy, Vân Nhiễm rời đi, mang theo một bí mật Lâm Cửu không bao giờ biết đến.

Một tháng sau Hoàng Phủ Thiên Hạ yêu cầu để Lâm Cửu đi theo đội hoà thân lên Bắc đến Trung Thiên Quốc, Hoàng Phủ Thiên Niên vẫn đang dưỡng thương ân chuẩn, cũng không biết là vì nguyên nhân gì, từ ngày Hoàng Phủ Thiên Niên cứu Lâm Cửu từ dưới nước lên, Hoàng Phủ Thiên Niên không tìm gặp Lâm Cửu nữa.

Có điều như vậy quả thật là hợp ý Lâm Cửu, cứ như vậy mà rời đi a.

Cuối thu năm nay, Lâm Cửu cùng đội hoà thân bước lên con đường đi Trung Thiên Quốc, dù không biết lúc này Nghiệp Hoả Hồng Liên bên kia có suôn sẻ hay không, đã lấy được tử liên bình trong tay Hoa Tư hay chưa.

...

...

Gần núi xanh, bên hồ nước, muôn hồng nghìn tía, có hai bóng người màu sắc phân minh, tại nơi u nhã này đánh cờ, trò chuyện, một chút cũng không giống như tùy thời đều có thể giương cung bạt kiếm, đánh đến người chết ta sống.

So với thường ngày, y phục của Hoa Tư chỉnh tề hơn không ít, tóc cũng được chải chuốt rất gọn gàng, thiếu một chút tư thái vô lại, thêm một chút hoa quý, bạn bè gặp nhau, cũng chỉ như vậy.

“Hiền Môn ban đầu là do Chí Thiện lập nên, không biết qua nghìn năm liệu y có ngờ tới có một ngày người lại trở thành chủ môn Hiền Môn hay không a.” Nghiệp Hoả Hồng Liên cúi đầu nhìn quân cờ, hạ một quân cờ đen xuống, nhẹ giọng nói: “Để hạng người giả vờ tiêu sái như người chấp chủ môn Hiền Môn, quả là một chuyện thú vị.”

“Nghiệp Hoả, người không thể ít châm chọc ta đi vài câu sao?” Khẽ cười khổ, nhìn quân đen đang từng bước ép sát trên bàn cờ, Hoa Tư ung dung hạ một quân trắng.

Nghiệp Hoả Hồng Liên nói: “Lời này của người, ta khi nào thì châm chọc qua người, ta nói đều là lời nói thật a, Công Đức Kim Liên tính cách nghiêm túc hồ hồ, cũng chỉ có người và Chí Thiện mới có thể ở chung được với hắn, nếu là ta, đã sớm cho một mẻ lửa đốt sạch tên Kim Liên đó thành tro rồi,” Ngẩng đầu nhìn Hoa Tư, khoé miệng nam tử nhếch lên, nói: “Giả vờ tiêu sái, mua dây buộc mình, người cũng chỉ là người như vậy mà thôi.”

“Người vẫn là không thích ta.” Hoa Tư thấp giọng cười khổ.

Nghiệp Hoả Hồng Liên mỉm cười nói với Hoa Tư: “Vậy người thích ta sao?”

Câu này, hỏi có chút ái muội.

Hoa Tư trong lòng khẽ động, nét mặt vẫn duy trì trấn định như cũ, ung dung nói: “Nghiệp Hoả, ta không phải là người người có thể đùa bỡn trong tay, thủ đoạn gạt người này của người chớ mang ra để đối phó ta.”

“Ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi, người sao lại nói như ta trong đầu chứa đầy ý xấu như vậy, nếu ta thực sự đang trêu đùa người, người sẽ mắc câu sao, người cẩn thận như người, sẽ sao?” Nghiệp Hoả Hồng Liên đứng thẳng thắt lưng, tay nhẹ nhàng hất một ít tóc trước ngực ra phía sau.

“Người nghĩ sao?” Hoa Tư cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Nghiệp Hoả Hồng Liên.

Đã sớm dự đoán được người này sẽ trả lời như vậy, Nghiệp Hoả Hồng Liên hừ nhẹ một tiếng lộ ra vài phần khinh thường: “Hoa Tư, Luân Hồi Tử Liên, người thực sự khiến ta thất vọng, vốn tưởng rằng trải qua

chuyển thể tính tình người sẽ khôn khéo hơn có thể thông minh ra một ít, nghĩ không ra người vẫn như vậy, nói ra lời nói thật lòng đối với người lại khó như vậy sao?”

“Lời này, cũng là câu ta muốn hỏi.” Hoa Tư vừa cười vừa nói.

Nghiệp Hoả Hồng Liên hừ lạnh một tiếng không thèm để ý đến Hoa Tư.

Hoa Tư khẽ lắc đầu, than thở: “Nghiệp Hoả, vì sao người lại muốn giúp Diệt Thiên tỉnh lại, người hẳn là hiểu rõ, Chí Thiện năm đó để áp chế U Minh Hắc Liên tại địa ngục mất bao nhiêu tâm lực, trong sáu người chúng ta, ta rất rõ ràng người tin nhiệm nhất kì thực chính là Chí Thiện Bạch Liên.”

“Số phận tự có hướng đi riêng, người là Luân Hồi, hẳn là càng phải hiểu rõ phần thần kì ẩn chứa trong đó, chuyện phát sinh sau này không đến lượt người ta có thể chủ đạo.” Đặt một quân đen xuống, Nghiệp Hoả Hồng Liên vừa cười vừa nói với Hoa Tư, “Người xem, chúng ta đánh cờ cả tháng trời, kết quả cuối cùng vẫn là ta thắng.”

“Tử liên bình không thể cho người.” Hoa Tư thu liễm tiểu dung trên mặt, nghiêm túc nói, “Người có lựa chọn của người, ta cũng có kiên trì của ta.”

“Xem ra, ta chỉ có thể cướp lấy tử liên bình từ trên tay người thôi.” Nghiệp Hoả Hồng Liên đứng lên, bàn tay vừa lật, hồng sắc hoả diễm nóng rực bùng bùng hiện ra.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi...” Khẽ nhíu nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, Hoa Tư đứng ở bên đối địch với Nghiệp Hoả Hồng Liên, không thể không đánh một trận.

163. Chương 163 - Diễm Hoả Chi Thương

Không khí tràn ngập làn tử yên nhàn nhạt, ngọn hoả diễm dập dờn bên trong, bầu không khí căng thẳng như tuýp thời đều có thể nổ tung, hai người mặt đối mặt tựa hồ đều đang chờ đợi đối phương xuất thủ.

Nheo đôi mắt lại, một bộ hồng thường trong gió đêm tung bay phấp phới, Nghiệp Hoả Hồng Liên đột nhiên có động tác, ngọn hoả diễm nóng rực trong lòng bàn tay thành linh thay đổi hình dạng, thủ thế biến hoá phức tạp giống như một cơn bão táp khổng lồ, cùng lúc đó, Hoa Tư thấy Nghiệp Hoả Hồng Liên xuất thủ cũng lập tức hành động.

Ai chiếm được tiên cơ liền giành được chiến thắng, ván cờ có thể thua, nhưng trận chiến này Hoa Tư không muốn thua, Nghiệp Hoả có kiên trì của Nghiệp Hoả, y cũng có kiên trì của y, cuộc chiến giữa y và hẳn là không thể tránh khỏi.

Không chút chần chờ, Hoa Tư thủ thế xoay chuyển, thân như hồng nhạn, nhanh như chớp giật, tử hoả trong lòng bàn tay bốc lên, một chưởng đánh về phía Nghiệp Hoả Hồng Liên, Nghiệp Hoả Hồng Liên làm động tác hự, động tác liên tiếp lúc trước hóa ra đều là giả, đối mặt với Hoa Tư cách hẳn ngày càng gần, Nghiệp Hoả Hồng Liên đột nhiên ngay lúc Hoa Tư tới gần hẳn không thể thu hồi lại công kích, buông tay xuống.

Đối mặt với đoàn tử hoả hoa lệ, khoé môi Nghiệp Hoả Hồng Liên khẽ nhếch lên ý cười nhàn nhạt, hoả diễm nóng rực ngưng tụ lúc trước lập tức tiêu tán đến tàn đóm cũng không còn, cứ đứng tại chỗ như vậy, mở rộng lồng ngực, không có bất luận tránh né hay phòng thủ gì hững hờ lấy một chưởng của Hoa Tư, tử hoả vô hình không đốt cháy được y phục nam tử, nhưng lại có thể thiêu đốt nội tạng nam nhân.

Hoa Tư hồ đồ rồi, vì sao Nghiệp Hoả Hồng Liên lại ngay lúc y không thể thu hồi thể công triệt đi phòng bị của mình, để chưởng của y trực tiếp đánh thẳng vào ngực đối phương?

“Người... vì sao?” Hoa Tư không hiểu, không rõ.

“Vì sao người không né tránh?! Vì sao người không ra tay?!” Nam tử này, nam tử luôn luôn lừa dối người ta này trong đầu rốt cuộc đang nghĩ cái gì, vì sao luôn làm ra một số chuyện khiến người khác không thể

phòng bị, vì sao lại để y tự tay đả thương hần, lẽ nào Nghiệp Hoả Hồng Liên không biết điều này sẽ làm y khó chịu cỡ nào sao?

“Ha ha —— khụ khụ ——” Hoa Tư đáng ghét, xuất thủ nặng như vậy, chung quy vẫn bị thương một vài chỗ.

Nhè nhẹ ho khan vài tiếng, một vết máu đỏ tươi theo khoé miệng nam nhân chảy ra, trên gương mặt tái nhợt như tuyết, lại lộ ra nét tà mị đến quỷ dị.

Nghiệp Hoả Hồng Liên ngẩng đầu, nhìn Hoa Tư, trong đôi mắt thâm thúy như nước thủy triều không thể nhìn thấy cảm tình dưới đáy mắt nam tử, chỉ phản chiếu ra hình ảnh ngược của Hoa Tư đứng đối diện, một Hoa Tư trên mặt mang theo khiếp sợ và nghi ngờ.

“Ta vì sao phải xuất thủ?” Nghiệp Hoả Hồng Liên khe khẽ cười, vẫn mê hoặc nhân tâm như trước đây, mang theo một câu phản vấn ý vị châm chọc bản thân.

Mà những thứ đó, vừa vặn khiến Hoa Tư càng thêm đau đầu, nam tử khẽ cau mày, nhìn Nghiệp Hoả Hồng Liên lú lú nói: “Người lại đang tính toán cái gì, định gạt ta gì nữa à? Nghiệp Hoả, người đã từng lừa ta nhiều lắm, cầm đi nhiều lắm, lúc này đây, người vì tàn hồn của Diệt Thiên, lại tới gạt ta nữa sao?”

“Ta vì sao phải lừa người?” Lại một câu phản vấn, Nghiệp Hoả Hồng Liên chỉ nhìn đối phương, nhìn nam tử đứng đối diện hần giãy dựa mãi trong thống khổ.

“Ta còn có thể tiếp tục tin tưởng người được sao?” Hoa Tư nở nụ cười, nụ cười tràn ngập cay đắng và tự giễu: “Biết rõ đây là bẫy rập người thiết kế, biết rõ người có ý để ta đả thương người, tất cả ta rõ ràng đều biết, thế nhưng nhìn thấy người thụ thương vẫn sẽ đau lòng, Nghiệp Hoả vì người đoán được tất cả, nên ngay đến chính mình đều có thể thương tổn sao?”

Nghiệp Hoả Hồng Liên nheo nheo mắt, bình tĩnh nhìn Hoa Tư, đôi mắt như mặt hồ, tuy rằng bình tĩnh, nhưng lại khiến người ta cảm thấy một chút ai thương, thanh âm mang theo tiếng cười yếu ớt, nam tử nói: “Người nghĩ... ta vẫn luôn lừa người sao?” Một giọt mồ hôi từ trên trán rơi xuống, sắc mặt tái nhợt không giống người.

Tránh đi ánh mắt của nam tử, Hoa Tư trầm giọng nói: “Ta không biết ta còn có thể tin người được bao nhiêu nữa.”

Một lần lại một lần, liên tục truy đuổi, nhưng vĩnh viễn đều chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng như hoả của nam tử kia, không cách nào chạm đến, không cách nào ôm vào lòng, Hoa Tư đã cảm thấy mệt mỏi, y thực sự quá mệt mỏi rồi, y không biết liệu mình có còn nghị lực theo đuổi Nghiệp Hoả như một nghìn năm trước nữa hay không, mà cũng có còn phần tâm lực đó nữa hay không?

Nam nhân này biết rõ cảm tình của mình đối với hần, nhưng mà từng ấy năm tới nay, Nghiệp Hoả Hồng Liên chẳng bao giờ có bất kì biểu hiện rõ ràng nào với y, mối quan hệ mơ hồ không rõ, thái độ ái muội không thể chịu nổi đó, sắp khiến tâm lực Hoa Tư tiêu tụy rồi, mặc dù mệt mỏi như vậy, nhưng khi được gặp lại Nghiệp Hoả Hồng Liên, y vẫn không có cách nào lừa dối nội tâm của mình.

Nếu người không yêu ta, thì cũng đừng để ta phải kì vọng vào thứ không thể đạt được.

Chỉ biết một lần lại một lần xé nát trái tim ta.

“Người đi đi.” Lần lượt thất vọng mà về, Hoa Tư đã không muốn tiến vào trong trò chơi lừa dối Nghiệp Hoả bày ra để hao hết tâm huyết của mình nữa, nhân nhật lưu lại một câu, không hề liếc mắt nhìn nam tử thụ thương, Hoa Tư dứt khoát xoay người muốn rời đi, lần quay đầu này, đã định trước bọn họ sau này chính là người xa lạ.

Chỉ có trời mới biết, những lời này của y, cái xoay người lúc này của y đã hao hết khí lực toàn thân, nhưng lại vẫn phải hạ quyết tâm như thế.

Buông cánh tay đỡ lấy bờ vai của Nghiệp Hoả Hồng Liên, Hoa Tư lui về phía sau liền muốn xoay người, lúc này, Nghiệp Hoả Hồng Liên khẽ than một tiếng, một tiếng thở dài khe khẽ, lộ ra tiếc nuối nhân nhật, càng có vài phần tình cảm người khác không thể phân biệt, là vừa khớp, hay là ngoài ý muốn, cũng không thể xác định.

Nghiệp Hoả Hồng Liên khẽ rên một tiếng đột nhiên ngã xuống, Hoa Tư vốn đã bước cách một khoảng lập tức quay trở về tiếp được nam nhân ngã vào lòng y.

Vết máu đọng bên khoé miệng nam tử kia, đỏ tươi điểm lệ, như ma mị tràn ngập mê hoặc.

“Rốt cuộc ngươi muốn ta phải làm thế nào mới được?”

Khom lưng ôm ngang lấy nam tử, Hoa Tư mang theo Nghiệp Hoả rời bờ hồ, đi tới một trạch viện cách đó không xa, trạch viện này là nơi bình thường Hoa Tư vẫn thỉnh thoảng tới để tu dưỡng, ngày thường không có người, thi thoảng y cũng chỉ mang theo vài tiểu thị nữ đến đây.

Mở cửa, thị nữ thấy quốc sư trong lòng cư nhiên lại ôm một người nam nhân, y phục hoả hồng giữa màn đêm càng thêm sắc sỡ, trên nền tử y của chủ nhân, lại có một loại cảm giác hài hoà kì lạ, rục rịch khiến người ta không thể mở mắt.

“Đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào.”

“Vâng.”

Lưu lại một câu, Hoa Tư lập tức mang theo Nghiệp Hoả Hồng Liên đi tới gian phòng, nhẹ nhàng đặt nam tử lên giường, tay đặt trên ngực nam tử, Hoa Tư có thể xác nhận Nghiệp Hoả Hồng Liên không phải giả bộ bất tỉnh, nam nhân này thực sự là thụ thương mà ngất đi.

Không có bất kì phòng bị nào nhận một chưởng của y, thì dù cho thân thể của nam nhân này có cường hãn hơn nữa cũng sẽ thụ thương, Hoa Tư cầm lấy hạp tử cao, cẩn cẩn dục dục giải khai y phục của Nghiệp Hoả, hồng y bao lấy thân thể trắng muốt khiến người ta không dám chạm vào, trên mảnh nhợt nhạt này một giấu tay màu tím liền khắc trên ngực hân.

Khẽ nhúu nhúu mảy, áp chế tâm tình khó chịu, Hoa Tư quẹt một chút tử cao giúp nam nhân nhẹ nhàng sát lên, tử cao được ngón tay xoa lên bị Nghiệp Hoả hấp thụ hoàn toàn, giấu tay màu tím vốn tiên điểm lập tức nhạt đi.

Lạnh lẽo lưu lại nơi đầu ngón tay khiến Hoa Tư khẽ rung mình, quay đầu đi không nhìn tới nam tử hôn mê trên giường, Hoa Tư nhanh chóng mặc lại y phục cho Nghiệp Hoả, sau đó y mới quay đầu lại nhìn nam nhân.

Thực sự là an tĩnh ——

“Lúc ngươi ngủ, cũng là như thế này sao?” Một tiếng cười khổ, Hoa Tư ngồi bên giường nhìn nam tử hôn mê, chốc chốc lại vươn tay nhẹ nhàng giúp Nghiệp Hoả vén vài sợi tóc rơi trên trán.

Nam nhân hôn mê này, an tĩnh như vậy, tường hoà như vậy, vô hại như vậy.

Thiếu một đôi mắt sắc bén thâm trầm, Nghiệp Hoả như vậy, khiến người ta muốn thương yêu, người luôn luôn nói ta giả vờ tiêu sái, còn ngươi chẳng lẽ không phải sao?

Giấu hết tất cả vào trong lòng, mặc kệ đau khổ hay vui sướng, một mình cô độc, lẻ loi độc hành, người không cảm thấy cô đơn sao? Người chắc cũng cảm thấy cô độc đi, bằng không sao có thể vào lúc chúng ta không ở, lại lựa chọn trầm miên nghìn năm, Nghiệp Hoả, ta nhìn không thấu ngươi.

“Thấy ngươi thụ thương hôn mê, ta mới biết được người kiên cường như ngươi cũng sẽ có một mặt yếu đuối, một mình tự liếm vết thương, hay là sẽ tìm kiếm an ủi a?” Hoa Tư than một tiếng, si ngốc nhìn nam tử trên giường, y tự nhận mình là một người lí trí hơn người, nhưng thế gian này vô quyết dày có móng tay nhọn, cuối cùng y cũng gặp được một người khiến y không biết phải làm thế nào.

“Nếu ngươi mệt mỏi, tổn thương, mà vẫn có thể nằm ở bên ta thế này thì thật là tốt a?” Y muốn, chiếu cố nam nhân này.

Ánh mắt đột nhiên chạm tới khoé môi lưu lại vết máu của Nghiệp Hoả, Hoa Tư lấy tay nhẹ nhàng lau đi, mà khi y chạm vào mảnh ôn nhu đó thì, tâm đột nhiên lại hãm vào trong.

Bất giác dần tới gần, y chỉ là, chỉ là muốn tương tư đau khổ nhiều năm như vậy, có thể có được một nụ hôn của đối phương, thì từ nay về sau dù đường ai nấy đi, cũng đáng để y khổ thủ tương tư nghìn năm.

Cúi đầu xuống, ôn nhu mà cẩn thận nhẹ nhàng chạm vào môi đối phương, một tia ái ý thâm nhập vào tim, tràn ngập của thân thể y, chỉ là lướt qua, như vậy là đủ rồi.

Đương lúc Hoa Tư chuẩn bị ngồi dậy, chợt nhìn thấy đôi mắt đã tỉnh lại của nam tử, hơi sững sốt, tức khắc dừng lại thân ảnh.

“Ôm ta...”

Hai tay vòng qua cổ Hoa Tư, Nghiệp Hoả nhẹ nhàng kéo nam nhân xuống lần nữa, lại một lần nữa —— môi tiếp môi.

“Oanh ——” Một sợi dây lãnh tinh nào đó, nhất thời đứt phụt.

Nam tử hoa quý ưu nhã đó, lập tức mất đi lí trí.

Áp sâu xuống, ôm sát sao, thâm nghĩ chiếm lấy toàn bộ đối phương, tâm nguyện và khát vọng nghìn năm qua, rốt cuộc hôm nay cũng có thể thể đạt được.

164. Chương 164 - Tiến Về Trung Thiên

Từ lúc Hoa Tư mang theo nam tử kì lạ vào phòng, đã tròn ba ngày ba đêm, thị nữ vẫn túc trực bên ngoài, không biết bên trong xảy ra chuyện gì, cũng không biết chủ nhân của nàng bao giờ mới ra.

Không có mệnh lệnh của Hoa Tư bất luận kẻ nào cũng không được phép tiếp cận gian phòng, cho dù là nàng cũng không thể, nàng vẫn chờ a chờ, chờ a chờ, đến ngày thứ ba, cửa phòng vẫn khoá chặt phát ra một tiếng “kéo kẹt”.

Cửa phòng mở ra, một góc hồng y từ bên trong lộ ra.

Thị nữ an tĩnh ngồi trong góc viện tử nhìn nam tử kia, nam tử mặc một bộ xiêm y như hoả, mái tóc đen thật dài phi tán sau lưng giống như thác đổ, trên người lại lộ ra khí chất lạnh lùng khiến người ta không dám đến gần.

Nàng chỉ thấy nam tử ngày đó Hoa Tư ôm về đi ra, duy độc không gặp chủ nhân của nàng.

Hồng y nam tử chậm rãi đẩy cửa, chậm rãi bước ra, từng bước đi cứ như đang đạp lên mây vậy, nhẹ nhàng phiêu phiêu, vẻ phiêu dật xinh đẹp không nói nên lời, nàng còn thấy bên hông nam tử, treo một tử liên bình.

Ngay lúc đó, chủ nhân của nàng vẫn một mực ở trong phòng không đi ra, nàng cũng không dám tiến lên xem chủ nhân của nàng hiện tại đang làm gì, cuối cùng, lúc nàng cho rằng Hoa Tư đã bị người nọ giết chết, Hoa Tư đi ra.

Chủ nhân của nàng, trên mặt mang theo một tia cô đơn, còn có càng nhiều, càng nhiều, càng nhiều, càng nhiều tình tự nàng xem không hiểu.

...

...

Lâm Cửu không biết cưỡi ngựa nên chỉ có thể thành thành thật thật ngồi trong xe ngựa, xuyên qua khung cửa sổ, y lại một lần nữa thấy Hoàng Thành dần dần xa, lại một lần nữa rời đi, không biết bao giờ mới có thể trở về, càng không biết lần tới khi y trở lại Hoàng Thành, thì sẽ đứng ở vị trí nào, lại phải đối mặt với Hoàng Phủ Thiên Niên ra sao, đối mặt Lâm gia thế nào.

Đội ngũ hoà thân khổng lồ trùng trùng điệp điệp rời khỏi Hoàng Thành, một đường đi lên phía Bắc, hướng về Trung Thiên Quốc.

Ngồi trong xe ngựa, Lâm Cửu bất giác đưa tay đặt lên ngực trái, một cảm giác lạnh lẽo quen thuộc xuyên thấu qua y phục truyền vào lòng bàn tay y, tuy lạnh lẽo, nhưng còn cảm thấy ấm áp hơn cả bếp lò.

Cuối thu, khí trời càng ngày càng lạnh.

Nhẹ nhàng kéo kéo tấm áo choàng trên người, Lâm Cửu khẽ thở dài một cái, không xa nữa, không bao lâu nữa y lại có thể một lần nữa nhìn thấy Diệt Thiên rồi, y sẽ lại được trở về bên cạnh nam nhân kia, lại một lần nữa... thấy ảnh ngược của mình trong mắt đối phương, chỉ cần nghĩ như vậy, thì cho dù con đường phía trước có gian nan cỡ nào cũng sẽ trở nên sáng ngời không gì sánh được.

Tất cả đều đáng giá.

Từ từ nắm chặt song quyền, tinh thần Lâm Cửu phấn chấn, muốn lập tức tiến đến Trung Thiên Quốc.

Con đường tiến lên Trung Thiên Quốc hoà thân coi như thuận lợi, đội ngũ hoà thân khổng lồ khiến bọn trộm cướp phải chùn bước, Hoàng Phủ Thiên Hạ cũng không tiếp tục nháo sự, có điều thỉnh thoảng cũng sẽ đến tâm sự cùng Lâm Cửu, nữ nhân này nếu như lúc nào không bị lên cơn điên thì cũng có thể tiến hành giao lưu câu thông.

Chẳng qua tàn nhẫn trong bản chất Hoàng Phủ Thiên Hạ vẫn khiến Lâm Cửu không muốn tiếp cận nữ tử này, trong gần nửa tháng nay, Hoàng Phủ Thiên Hạ đã đánh chết ba thị nữ, trong đó có vài lần nếu như không phải Lâm Cửu ngăn, chỉ sợ người chết sẽ còn nhiều hơn, nữ nhân này cho tới giờ chưa từng đặt những người không có giá trị vào mắt.

Phần tàn nhẫn này đích xác có thể khiến Hoàng Phủ Thiên Hạ trở thành một nữ nhân không bình thường, nhưng nếu muốn trở thành vua của một nước, ngoại trừ thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn ra còn cần phải có một trái tim nhân từ lung lạc lòng dân, mặc kệ là giả dối hay chân thực, nói chung, một người chỉ biết giết người, vĩnh viễn sẽ không thể đứng trên đỉnh kim tự tháp ở thế gian này.

Tuy rằng Xích Thổ Đại Địa không có kim tự tháp Ai Cập.

Thật không biết sau khi Hoàng Phủ Thiên Hạ đến Trung Thiên Quốc, nữ nhân này sẽ nháo ra chuyện gì nữa, Hoa Tư không phải là Hoàng Phủ Thiên Niên, không có quan hệ huyết thống với Hoàng Phủ Thiên Hạ, trên đỉnh đầu cũng không có một vị hoàng thái hậu nào nhìn, nếu vạn nhất Hoàng Phủ Thiên Hạ có nháo ra chuyện gì, chỉ sợ Hoa Tư sẽ không bằng quan đứng nhìn.

Chẳng qua chuyện này không liên quan gì đến y, sau khi tới Trung Thiên Quốc thấy Nghiệp Hoả Hồng Liên, y phải lập tức khởi hành đi Tây Sa Thương Ưng Quốc.

Dĩ vãng, Lâm Cửu lui tới các nơi nếu không phải kị thừa long của Diệt Thiên, thì cũng là đập phượng của mình, dù có ngồi trong mã xa thì cũng luôn luôn dính cùng một chỗ với Diệt Thiên, cực ít khi nhìn ngắm thế giới bên ngoài, cũng hiếm khi đi xem xét một mặt của thế giới này, lúc này đây theo đội ngũ hoà thân, thứ nhìn thấy nghe thấy dọc đường, khiến Lâm Cửu càng thêm hiểu biết Xích Thổ Đại Địa.

Xích Thổ Đại Địa tuy rằng là nhiều quốc gia phân chia, cách một vài năm lại đấu lại đánh, thế nhưng sinh hoạt của đa số dân chúng coi như bình ổn, phỏng chừng cũng là vì người cầm thực quyền kiểm soát của Trung Thiên Quốc và Hoàng Phủ Đế Quốc đều là nhân vật trong lục liên, chính sách triều đình ban phát, phần lớn đều là lợi dân, mấy năm qua bách tính hai nước đều yên ổn.

Chỉ là từ Hoàng Phủ Đế Quốc đến Trung Thiên Quốc đi qua mấy tiểu quốc, Lâm Cửu lại thấy một mặt không đồng dạng như vậy, mấy tiểu quốc gia bị kẹp giữa Trung Thiên Quốc và Hoàng Phủ Đế Quốc, mỗi khi các đại quốc xảy ra chiến tranh, bọn họ luôn luôn gặp hoạ, mà giữa các tiểu quốc cũng thường hay đánh tới đánh lui, bởi vậy ngoài mấy thành thị tập trung kinh tế dân số đông đúc ra, những nơi khác đều có không ít những người nghèo khó.

Quốc vương vô lực, thống trị vô năng, bách tính trôi dạt khắp nơi, không thể cơm no áo ấm.

Tuy rằng mỗi khi đến địa phương như vậy, đội ngũ sẽ dừng lại phát cho bách tính một ít thức ăn và y vật để chống chọi qua mùa đông, nhưng cho cá không bằng cho cái cần câu, dạy bách tính kĩ thuật trồng trọt tiên tiến để bọn họ có thể tự làm tự hưởng mới có thể phát triển, mà những thứ này trước tiên cần một hoàn cảnh hoà bình ổn định.

Chiều hướng thống nhất thiên hạ là không thể tránh, nhưng vấn đề hôm nay là, ai tới thống nhất đây.

Là Diệt Thiên, là Hoàng Phủ Thiên Niên, là Hoa Tư hay Tây Sa Thương Hải?

Không thể nghi ngờ, Nghiệp Hoả Hồng Liên và Lâm Cửu không có hùng tâm tráng chí này, nhưng theo dòng chảy của số phận, sao lại có thể chỉ lo cho mỗi thân mình a?

Hi vọng vào một ngày, tiểu hài tử ven đường không còn gầy trơ xương, lão nhân trong nhà có thể no bụng, trời lạnh thì có y phục ấm để mặc, sinh bệnh thì có được trị, chúng nam nhân nữ nhân đều có phòng để ở, có việc làm có thể nuôi sống một nhà già trẻ.

Dọc đường đi, từ Hoàng Phủ Đế Quốc đến Trung Thiên Quốc, khí trời càng lúc càng lạnh, bầu trời mưa rơi, gió thổi, hôm nay lại có tuyết, trên người Lâm Cửu khoác một tấm áo lông cáo dày cộp ấm áp, mà có vài người vừa chết cồng ở ven đường, y không thể coi như chưa thấy, càng không thể quên được mọi thứ thấy bên đường kia.

Tâm mang thiên hạ, y đã từng tự cho là mình không có năng lực này, nhưng nếu có năng lực cải biến thế giới này, y sao có thể khoanh tay đứng nhìn a?

Đội Diệt Thiên tỉnh lại, y sẽ hiệp trợ ma đầu thống nhất thiên hạ, thống trị thiên hạ, để hàng nghìn hàng vạn con dân trên thế gian này đều có thể đứng lên, để bách tính trên Xích Thổ Đại Địa khi gặp khó khăn thì sẽ không khuất phục, trong giàu sang không quên người khác, có tín nhiệm và kiên định của chính mình, không có chiến tranh, không có nay đây mai đó, mỗi người đều có thể thoát khỏi nghèo khó thống khổ.

Cái này gọi là —— giàu sang không thể cảm dỗ, nghèo khó không thể chuyển lay.

Đây là vận mệnh, khiến cho một người từ trước luôn trầm nghĩ sống một cuộc sống yên ổn, không muốn trở thành anh hùng thế giới, cứng rắn biến thành Lâm Cửu tâm mang thiên hạ hôm nay.

Lâm Cửu chỉ có thể lựa chọn tận lực làm việc y có thể làm, nguyện vọng của y không lớn, kì vọng cũng không nhiều lắm, những mỗi một điều đều có thể cải biến triệt để Xích Thổ Đại Địa này.

Đất đỏ phủ kín đại địa, đã định trước là quê hương mọi người cần tâm huyết chăm sóc.

Mà Tiểu Thối Miêu cũng cùng sinh ra trên phiến Xích Thổ Đại Địa này, gần đây có vẻ vô cùng an tĩnh, giống như một con tiểu miêu mắc bệnh tương tư, luôn luôn im lặng nằm úp sấp, thỉnh thoảng còn mặc danh kì diệu nhìn về một phương hướng nào đó mờ mờ, cái dạng này, giống giống với chủ nhân Lâm Cửu của nó.

Mùa đông năm nay, sau mấy tháng cuối cùng đội ngũ hoà thân cũng tiến tới Trung Thiên Quốc.

Rời khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc phủ kín lá vàng óng ánh; ở đây tuyết trắng ónh bạch tô điểm thêm cho thủ đô Trung Thiên Quốc, một mảnh trắng xoá, đẹp dễ hoa quý.

Đội ngũ đón đầu Trung Thiên Quốc đã đứng chờ từ lâu, mặc kệ là người thời đại nào, thì kết hôn cũng vẫn là đại sự long trọng nhất.

Lâm Cửu vừa thấy tràng diện này liền tránh không kịp, mọi chuyện đều giao hết cho người dẫn đầu, còn y chỉ vẫy vẫy tay áo đứng một bên nhìn, người của Trung Thiên Quốc dẫn bọn họ vào một biệt viện đặc biệt trong hoàng cung để nghỉ ngơi.

“Không biết quốc sư có ở đây không?” Lâm Cửu tùy tiện hỏi một người trong hoàng cung Trung Thiên Quốc.

“Hồi tiên sinh, quốc sư mấy ngày gần đây bế quan tu luyện, nếu ngài muốn gặp chỉ sợ không được rồi.”

Hoa Tư còn đang bế quan? Tựa hồ có chút không ổn nha, dù là ngày đó Hoa Tư ở Băng Nguyên Cực Bắc bị thương, nhưng đã qua mấy tháng như vậy thì thương tích sớm đã lành, vậy vì sao Hoa Tư vẫn còn bế quan?

Lâm Cửu có thể nghĩ đến, chỉ có Nghiệp Hoả Hồng Liên.

Trong mấy tháng này, chỉ sợ giữa Nghiệp Hoả Hồng Liên và Hoa Tư đã xảy ra chuyện gì đi.

Ngay buổi tối ngày hôm đó, Nghiệp Hoả Hồng Liên đã tiêu thất một đoạn thời gian tìm tới Lâm Cửu, nam tử này, cứ nhiên công khai chạy tới hoàng cung Trung Thiên Quốc, Hoa Tư đâu? Lâm Cửu mới không thêm quan tâm mấy chuyện này, Nghiệp Hoả Hồng Liên cũng không phải thẳng ngốc, Lâm Cửu chỉ là rất muốn biết, lẽ nào Nghiệp Hoả Hồng Liên thực sự lấy được tử liên bình?

165. Chương 165 - Tâm Ma

Giống như là rác rưởi bụi bặm, Nghiệp Hoả Hồng Liên không chút do dự ném tử liên bình trong tay cho Lâm Cửu, đứng tựa ở cửa chứ không tiến vào, chỉ là nhìn nam tử cẩn cẩn dục dục tiếp được tử liên bình, như là chiếm được trân bảo thể gian gì đó, khoé miệng khê cong lên một độ cung trêu tức.

“Hoá ra người thực sự quan tâm hần như thế, sao trước kia không nhìn ra a, còn hơn cả ta, người mới là người thực sự biết nguy trang.” Nghiệp Hoả Hồng Liên thay đổi tư thế, hai tay ôm trước ngực, vẻ mặt hứng thú nhìn Lâm Cửu nói: “Hiện tại người định làm tiếp thế nào, thực sự muốn nuốt tàn hồn của Diệt Thiên vào sao?”

“Chớ quên mấy tháng trước ta đã từng nói với người, tàn hồn của Diệt Thiên lãnh khốc đến cùng cực, một tàn hồn sẽ không đông chết người, nhưng hai cái có thể khiến người vô cùng khổ sở.” Nghiệp Hoả Hồng Liên nheo nheo mắt, cùng đợi động tác tiếp theo của Lâm Cửu, hần đang nghĩ, Lâm Cửu thực sự sẽ làm vậy sao?

Cúi đầu nhìn tử liên bình trong tay, trên mặt Lâm Cửu trào ra nụ cười dào dạt ôn nhu hạnh phúc, thấp giọng nói: “Không nghĩ tới người thực sự lấy được, như vậy ta có thể đến Tây Sa Thương Ưng Quốc tìm về tàn hồn cuối cùng của Diệt Thiên, so với Hoàng Phủ Thiên Niên, Tây Sa Thương Hải là một người khó có thể tiếp cận càng khó mà đối phó, ta cũng không nắm chắc mười phần có thể lấy được thanh liên bình mà còn có thể toàn thân trở ra.”

Ngẩng đầu, Lâm Cửu nhìn thẳng Nghiệp Hoả Hồng Liên, mỉm cười nói: “Ta không thể uống phí toàn bộ công sức a.”

Nâng tử liên bình trong tay lên, ánh sáng tím quanh quẩn quanh liên hoa bình tựa như một món thần vật tràn đầy màu sắc, Lâm Cửu rất rõ, y chính là nơi gửi tàn hồn của Diệt Thiên an toàn nhất, coi như là y bị Tây Sa Thương Hải bắt được, người nọ phỏng chừng cũng sẽ không thực sự xé ngực y ra để lấy đi tàn hồn của Diệt Thiên.

Mà chỉ cần một ngày y còn sống, nhất định sẽ có biện pháp thu hồi ba tàn hồn trở về U Cốc.

Không hề do dự mở nắp bình, Lâm Cửu dốc tàn hồn của Diệt Thiên vào miệng, qua đầu lưỡi chảy xuống cổ họng, sau một trận đau đớn khó chịu, Lâm Cửu xác nhận tàn hồn Diệt Thiên trong tử liên bình đã tụ tập với tàn hồn vốn ở trong ngực y.

Cùng với đó, là sự lạnh lẽo gấp bội.

Mái tóc lông mi Lâm Cửu, cứ nhiên lại xuất hiện một tầng băng mỏng, đôi môi tím tái, dường như tùy thời đều có thể biến thành một người băng, hàn lãnh phát ra từ nội tâm thiếu chút nữa phá huỷ y.

Tay gắt gao bưng lấy ngực trái, Lâm Cửu khê hít một hơi, cố gắng để mình quen dần với băng hàn thấu xương đột nhiên tràn đến, ngay lúc Lâm Cửu nhin không được cả người lạnh run thì một cỗ chân khí ấm áp theo bờ vai nam nhân rót vào trong thân thể, mặc dù không có cách nào giải trừ được hết cái lạnh lẽo khổ sở bên ngực trái hần như khiến y hít thở không thông, nhưng đã giúp Lâm Cửu thấy dễ chịu hơn.

Mở mắt ra, đập vào mắt Lâm Cửu chính là vẻ mặt đậm mạc của Nghiệp Hoả Hồng Liên.

“Đa tạ.” Ấm áp lan khắp toàn thân Lâm Cửu, ý thức của y cũng dần dần khôi phục lại rõ ràng.

“Đồ điên, người muốn tự tử sao?” Sau khi truyền cho Lâm Cửu một nguồn chân khí cực nóng, Nghiệp Hoả Hồng Liên liền thối lui đứng một bên, khó chịu chỉ trích, “Tàn hồn của Diệt Thiên tuy rằng lạnh lẽo vô cùng, nhưng nếu là lấy công lực vốn có của người cũng có thể áp chế một chút, chỉ tiếc là người hiện tại vẫn chưa khôi phục lại kị ức kiếp trước, đến năng lực cũng không bằng một phần vạn trước đây, muốn triệt để áp chế tàn hồn cực hàn trong cơ thể người là không có khả năng.”

Khê nhú mày, Nghiệp Hoả Hồng Liên nói với Lâm Cửu: “Còn may thần thú Cửu Thiên Phượng Hoàng của người ở đây, nhớ kĩ cứ cách bảy ngày, người phải hấp thu hoả diễm trên người Cửu Thiên Phượng Hoàng, mới có thể khiến người dễ chịu một chút.”

Tuy tàn hồn của Diệt Thiên là vật cực hàn, nhưng vừa rồi lúc thấy Lâm Cửu gần như biến thành một người băng Nghiệp Hoả Hồng Liên vẫn là có chút kinh ngạc, tàn hồn của Diệt Thiên từ bao giờ lại trở nên tàn nhẫn như vậy, có phải là ở trong địa ngục bị áp chế cả ngàn năm, trái lại khiến cho công lực của U Hình Hắc Liên tăng tiến?

Hừ —— tên U Minh đó quả là một tiên biến thái —— Nghiệp Hoả Hồng Liên âm thầm cười cười, không khỏi thấy bội phục nam tử kia.

Mặc kệ là Chí Thiện Bạch Liên hay U Minh Hắc Liên, đều là những người khó có thể không khiến Nghiệp Hoả Hồng Liên thật tình kính phục, về phần ba người còn lại, không ở trong phạm vi hắn phải lo lắng.

Hoa Tư...

Cúi đầu dùng hai ngón tay nhéo nhéo mi tâm, Nghiệp Hoả Hồng Liên nhìn Lâm Cửu đã khôi phục thái độ bình thường lạnh lùng nói: “Đáng giá sao... ái tình cũng chỉ là vật lí tưởng dưới ngòi bút của phàm nhân, trong hiện thực này luôn luôn sẽ bị nghiền nát, thi nhân viết ra ái tình, ca ngợi ái tình, người chưa từng thấy qua bọn họ thay đổi từng người lại từng người nữ tử sao.”

“Ái tình là cái gì, có cần phải đáng giá nỗ lực như vậy không?” Nghiệp Hoả không hiểu, càng không rõ, thậm chí chưa từng tin tưởng.

“Có đáng giá hay không, chỉ có bản thân mới biết được.” Lâm Cửu cười cười, coi như là hắn đang cảm động đi.

“Vậy sao ——”

Chí Thiện nếu như người kia không giống như người nghĩ có thể không chỗ sợ nào sợ hãi bước ra... ha ha, sẽ có bao nhiêu người có thể tưởng tượng được người và U Minh lại yêu đến oanh oanh liệt liệt, không chỗ nào cổ kị như vậy a?

Nghĩ về điều này, Nghiệp Hoả rũ mí mắt xuống, trong lòng xẹt qua một chút hậm hực buồn phiền đau nhức, mà càng nhiều, là một loại trào phúng.

Lâm Cửu đột nhiên mở miệng hỏi: “Nghiệp Hoả, người có người để yêu không?”

Lâm Cửu hiểu kì, nam nhân am hiểu nguy trang và lừa dối này, trong lòng có phải cũng cảm thấy cô đơn tịch mịch, có phải cũng từng yêu một người nào đó cũng từng vì tình mà thương tâm.

“Không có ——” Nam tử trả lời dứt khoát.

Nhưng Lâm Cửu lại nghĩ nam nhân này đang trốn tránh vấn đề, nhẹ giọng cười, than thở: “Một ngày nào đó sẽ có, sẽ xuất hiện một người có thể hoà tan được trái tim người.”

Nghiệp Hoả không nói cho Lâm Cửu biết, những lời này, thật lâu thật lâu trước kia Chí Thiện cũng từng nói với hắn, một nghìn năm sau, Lâm Cửu lại nói một câu tương đồng.

...

...

Một vật thể ngăm đen to lớn áp lên người mình, mùi hương kì dị tràn ngập bốn phía, y không cách nào nhúc nhích, không cách nào đẩy dụa, một đôi mắt đỏ như máu trong màn đêm loé ra dị quang gắt gao nhìn chằm chằm y, tràn ngập trừng phạt và trêu tức, dùng thứ kinh tởm khổng lồ, một lần lại một lần xé rách thân thể y.

Khóc hô, mặc cho nội tâm bị vỡ thành từng mảnh từng mảnh;

Giãy dụa, nhưng không ai đến giúp y.

Dần dần, xung quanh y xuất hiện một người lại một người quen biết y, bọn họ nhìn y bị dã thú xâm lược, trào phúng chỉ trích.

[Nhìn đi, đó chính là tiên hiệp, cư nhiên cùng dã thú..., thật sự là cực kì ghê tởm!]

[Ở dưới thân dã thú liên tục cầu xin tha thứ, thực sự là đáng thương đáng buồn!]

[Vân Nhiễm sư huynh, người thực sự làm mất hết thể diện của tiên hiệp chúng ta!]

“Vân Nhiễm sư thúc, Vân Nhiễm sư thúc...”

“A ——” Ngồi bật dậy, sắc mặt nam tử tái nhợt đi, hai tay run run nắm chặt lấy vạt áo từng ngum từng ngum thở dốc.

Lại nằm mơ nữa, giấc mơ kia, rõ ràng đã phát sinh ra, rõ ràng nói là phải quên đi, nhưng vì sao chuyện càng muốn quên thì lại càng dễ trong lòng, giống như dùng cây sắt nung in lại giấu ẩn lên người, một lần lại một lần xuất hiện trong mộng, đã mấy tháng nay rồi.

Bàn tay cầm vạt áo dần nắm chặt lại, Vân Nhiễm hít một hơi thật sâu nhượng bản thân tỉnh táo lại.

“Vân Nhiễm sư thúc, người có ở đây không?”

Bên ngoài gian phòng truyền đến tiếng nói của người khác, Vân Nhiễm chỉnh lí lại chút dung nhan, chỉ chớp mắt đã khôi phục lại dáng dấp thường ngày, trấn tĩnh mà thành thực, giống những vị trưởng bối khác trong Tiên Hiệp Điện.

“Ở đây, có chuyện gì?”

Mở cửa Vân Nhiễm bước ra ngoài liền thấy ngoài cửa có người dắt theo một con mãnh thú đen thui thật lớn, hai chân nam tử nhất thời đình tại chỗ không thể tiếp tục bước lên, Vân Nhiễm thoáng thất kinh cũng không bị những người khác nhìn ra.

“Đây là cái gì?” Khó chịu đè nặng trong ngực, Vân Nhiễm thủy chung không dám quay đầu nhìn về phía con mãnh thú đen thui đó.

“Vân Nhiễm sư thúc, đây là mãnh thú vừa tìm được trong núi, hình như nó bị thương, người xem chúng ta có thể lưu nó lại Vọng Nguyệt Sơn dưỡng thương không?” Tiểu tiên hiệp nọ khẩn khẩn dục dục hỏi, thường ngày thỉnh thoảng tiên hiệp điện sẽ chữa thương cho vài mãnh thú trong núi, nhưng hầu như chưa từng mang con nào vào.

Thấy Vân Nhiễm sắc mặt khác thường, tiểu tiên hiệp tưởng Vân Nhiễm nghĩ phiền phức khó giải quyết, sợ Vân Nhiễm không đáp ứng, tiểu tiên hiệp vội vàng nói tiếp: “Vân Nhiễm sư thúc, đã sắp vào đông rồi, Vọng Nguyệt Sơn rất lạnh, mà vết thương của nó cũng khá nặng, ta sợ nó không chịu nổi qua mùa đông này, người xem...”

Con này —— không phải là nó.

Con mãnh thú kia đôi mắt đỏ tươi như máu, nhưng mắt mãnh thú này là màu vàng, trong lòng y cần gì phải cảm thấy sợ hãi a, làm sao có thể vì một con mãnh thú mắt đỏ mà trách tội lên người những con mãnh thú khác.

Bất đắc dĩ thở dài, Vân Nhiễm lắc lắc tay nói: “Mang nó đến hậu sơn chữa thương đi, đừng quấy rầy đến tu hành của những tiên hiệp khác.”

“Vâng!” Được cho phép tiểu tiên hiệp cao hứng bưng bưng mang theo con mãnh thú mắt vàng rời đi, mãnh thú quay đầu lại nhìn Vân Nhiễm vài lần, đột nhiên xoay người sang chỗ khác chạy tới một nơi cách Vân Nhiễm không xa khê ngâm vài tiếng, thanh âm non nớt, hẳn là một mãnh thú vừa lớn.

“Ô ô ——”

Giống như cảm tạ Vân Nhiễm đồng ý thu lưu nó, mãnh thú có thông linh tính lắc lắc cái đuôi với Vân Nhiễm gậm nhẹ vài tiếng.

“Ha ha, sư thúc, nó đang cảm tạ người thu lưu nó a.” Tiểu tiên hiệp đứng bên cạnh cười, sau đó mang mãnh thú đi về phía hậu sơn.

Vân Nhiễm cười khổ lắc đầu, y hẳn là nên bế quan mười năm, xuất ra tâm ma, mới có thể buông xuôi tất cả chuyên tâm tu luyện, không thể bị mãnh thú kia rối loạn tâm, nhất định không thể.

166. Chương 166 - Tây Sa Thương Đô

Ban đêm ở Trung Thiên Quốc, đèn hoa rực rỡ treo lên, sáng lạn mà tinh xảo mỹ lệ, hoàng đế Trung Thiên Quốc sẽ nghênh thú Trưởng công chúa Hoàng Phủ Thiên Hạ của Hoàng Phủ Đế Quốc, dân chúng xung quanh vui vẻ huyền náo, châm đèn lồng, đốt dây pháo, pháo hoa nổ bung, trên nền tuyết trắng dày đặc.

Thời khắc náo nhiệt như vậy, thân ảnh hai người thoát nhìn có chút cô đơn, cùng nhau nâng chén mời trắng đối ẩm, Lâm Cửu hiềm khi an tĩnh như vậy, Nghiệp Hoả Hồng Liên thì vẫn an tĩnh trước sau như một.

Rõ ràng là hai người, thế nhưng ở cùng một chỗ lại càng thêm vẻ cô đơn.

Bầu không khí cô đơn tịch mịch, tràn ngập như tuyết đêm, hoan nhạc âm ĩ xa xa, nhưng không cách nào truyền đến được trên người bọn họ, chỉ là có vẻ càng thêm thanh lãnh, ngậm rượu ấm áp uống vào trong bụng chỉ khiến cho mảnh tương tư trong lòng càng thêm lạnh lẽo.

Lâm Cửu phát hiện Nghiệp Hoả Hồng Liên là một người rất tốt để bầu bạn uống rượu, Nghiệp Hoả Hồng Liên vốn không nói nhiều, nhưng lại thường xuyên tán gẫu rất nhiều chuyện với y, có lẽ bọn họ kiếp trước chính là bằng hữu đi, bằng không sao lại có thể khiến y có một loại cảm giác như đã từng quen biết thế này, hình thức ở chung giống như bạn bè luôn luôn tràn ngập ăn ý.

Chỉ là trước kia hồng y nam tử này cư nhiên lại có thể che giấu kĩ như vậy, lừa gạt người ta như vậy, cũng không thể không nói, còn may bọn họ là bằng hữu, bằng không Lâm Cửu cũng không biết khi nào y sẽ chết dưới lớp nguy trang của nam tử này, chỉ là nguy trang đã lâu, lừa dối đã lâu, có thể đến chính mình cũng lừa hay không a?

Vấn đề này, Lâm Cửu đã hỏi qua Nghiệp Hoả Hồng Liên, người nọ cho y một đáp án khẳng định kiên quyết — sẽ không.

Người tinh táo lừa dối nguy trang, nhưng lại khiến cho Lâm Cửu có một chút ưu thương nhân nhật.

Lâm Cửu hỏi hần, làm thế nào lấy được tử liên bình từ trong tay Hoa Tư, đánh một trận sao? Không phải là đánh Hoa Tư đến trọng thương, thế cho nên Hoa Tư mới phải bể quan đường thương đi.

Nghiệp Hoả Hồng Liên chỉ cười cười, vân đạm phong khinh nói cho Lâm Cửu, bọn họ không đánh, thậm chí cũng không có quá nhiều khắc khẩu, Nghiệp Hoả Hồng Liên chỉ là từ chỗ Hoa Tư cầm đi tử liên bình, mà Hoa Tư cũng chỉ nhìn hần lấy đi, nhìn hần rời đi mà thôi, về phần những cái khác, Nghiệp Hoả Hồng Liên không chịu nói cho Lâm Cửu.

[Y là một người nhu nhược]

Đây là câu nói cuối cùng mà đêm kia Nghiệp Hoả Hồng Liên nói với Lâm Cửu, sau đó nam nhân như hoả này liền li khai, Lâm Cửu đoán Nghiệp Hoả Hồng Liên và Hoa Tư có lẽ trước kia là bằng hữu rất tốt của nhau, chỉ là hiện tại thoát nhìn, Hoa Tư kia hiển nhiên không xứng với Nghiệp Hoả, Lâm Cửu nghĩ như vậy.

Nghiệp Hoả Hồng Liên đi, hần nói với Lâm Cửu hần sẽ không giúp Lâm Cửu lấy đi thanh liên bình từ chỗ Hồn Động Thanh Liên, sẽ không giúp đỡ Lâm Cửu bắt luận cái gì nữa, chuyện giữa Hồn Động Thanh Liên và Chí Thiện Bạch Liên phải để Lâm Cửu tự mình giải quyết.

Lâm Cửu nghĩ thầm, kiếp trước của y – Chí Thiện Bạch Liên và Hồn Động Thanh Liên có chuyện gì khúc mắc không thể rõ ràng a? Mặc kệ là gì, nếu Nghiệp Hoả Hồng Liên không thể giúp y, vậy chỉ có thể để chính Lâm Cửu y đi cướp lấy thanh liên bình trong tay Hồn Động Thanh Liên, đều đã lấy được kim liên bình và tử liên bình, chẳng lẽ còn một cái thanh liên bình cuối cùng mà cũng không lấy được sao?

Chỉ là, y phải dùng biện pháp gì đến Tây Sa Thương Ưng Quốc, lại nhân cơ hội nào tiếp cận Tây Sa Thương Hải cướp đoạt thanh liên bình a?

Trong màn tuyết mênh mông giữa đêm khuya, Lâm Cửu ngửa đầu nhìn phương Tây xa xôi, thảo nguyên lúc này hần cũng hạ tuyết đi.

....

....

Cho dù tuyết rơi gió lạnh cũng không ngăn cản được bước chân đoàn thương nhân vì lợi ích tiến lên, cho dù là một trong tứ đại danh môn trong thiên hạ, cũng cần phải ăn uống kiếm tiền.

Thanh Thạch Giản ở các nơi đều có ngân hàng tư nhân và khách điểm của mình, các hoà thượng Thiên Thánh Nham thì còn có tiền nhan đèn của bách tính nuôi, cốc chủ U Lan Cốc Hồ Điệp Lan chính là một nữ tử am hiểu về sinh ý, mà Đại Tuyết Sơn nhiều năm ở sâu trong Tuyết Sơn cũng có sinh tài của mình.

Lui tới các nơi, thông qua vận chuyển hàng hoá mua bán kiếm tiền, Đại Tuyết Sơn đem ngư dương của Tây Sa Thương Ưng Quốc, nhân sâm tuyết liên trong tuyết sơn từ phía tây Xích Thổ Đại Địa vận chuyển ra bên ngoài, lúc vận chuyển hàng hoá ra ngoài bán, thì lại lấy ngọc của Hoàng Phủ Đế Quốc, lương thực của Trung Thiên Quốc, đặc sản của Bắc Quốc vận chuyển trở về Tây Sa Thương Ưng Quốc tiếp tục tiến hành một vòng buôn bán.

Dựa vào ưu thế vũ lực của Đại Tuyết Sơn, thương đội của Đại Tuyết Sơn bình thường còn nương theo lực lượng của bọn họ dẫn một vài lũ khách xuyên qua thảo nguyên, mang người kèm theo vật phẩm để kiếm chút tiền thù lao.

Phương pháp thì hàng nghìn hàng vạn, cuối cùng chỉ chỉ vì một mục đích —— kiếm tiền.

Đầu đông đến nay, thương đội Đại Tuyết Sơn đã kiếm được không ít lời ở Trung Thiên Quốc, da dê da trâu trên thảo nguyên là thứ tốt nhất để làm ra quần áo mùa đông, thịt trâu thịt dê cũng là thức ăn được bách tính Trung Thiên Quốc ưa thích vào lễ mừng năm mới, mà vài vóc Trung Thiên Quốc, đồ gốm và lương thực, cũng là thứ người Tây Sa Thương Ưng Quốc thích.

Vội vàng về nhà ăn lễ mừng năm mới, cũng để kiếm thêm chút thu nhập đầu năm, thương đội Đại Tuyết Sơn trùng trùng điệp điệp từ Trung Thiên Quốc xuất phát, bắt đầu lên đường trở về.

Một con hắc miêu mở đôi mắt đỏ tươi nhìn mảnh tuyết trắng mênh mang ngoài cửa sổ, dường như không chút nào cảm nhận được hàn lãnh bên ngoài, mà chủ nhân của Tiểu Thối Miêu đã bọc kín người như một cái bánh trưng, lui vào trong tấm thảm da lông dày cộp trong mã xa ngủ vù vù.

Ít nhiều Diệt Thiên cũng đã từng mai phục người ở các nơi, Lâm Cửu có thể ngồi lên mã xa của Đại Tuyết Sơn đi tới Tây Sa Thương Ưng Quốc, còn nhớ lúc ở Ấn Đô, Lâm Cửu đã từng đi tìm người tên Hoả Sơn kia, đáng tiếc lúc đó mẫn mẫn nhạt nhạt, sau lại cực ít có cơ hội để Hoả Sơn đến hỗ trợ, bấm ngón tay tính tính, cũng chỉ nhờ hần có mỗi chuyện liên hệ một chút với đường dây trong cung mà thôi.

Ai, tiện nghi cho tên Hoả Sơn đó quá rồi.

Còn may Thánh Nữ Mạc Âm của Đại Tuyết Sơn còn phân rõ phải trái một chút, y tùy tiện nói đối phương liền đáp ứng, có điều trong đó không chừng có Nghiệp Hoả Hồng Liên giúp đỡ, nam tử đó tuy rằng nói sẽ không giúp y, nhưng cuối cùng vẫn giúp y liên hệ với thương đội Đại Tuyết Sơn, liên hệ với Đại Tuyết Sơn Thánh Nữ Mạc Âm.

[Tất cả xin nghe theo Thiên Thánh Giả phân phó]

Một câu này của Thánh Nữ Mạc Âm, như là đã cho Lâm Cửu một sự trợ giúp lớn lao rồi, mặc dù y vẫn chưa từng nghĩ y thực sự cần sự trợ giúp đặc biệt gì, có đôi khi con người phải dựa vào chính sức mình, đối với bang trợ trừ phía ngoài, chung quy cũng không nên suy nghĩ quá mức tốt đẹp.

Từ Trung Thiên Quốc xuất phát đi Tây Sa Thương Ưng Quốc, lấy thân phận thương nhân đi tới hoàng cung gặp mặt thương đế Tây Sa Thương Hải đây là bước đầu tiên trong kế hoạch của Lâm Cửu.

Tây Sa Thương Hải tuy là một tên siêu cấp hỗn đản, nhưng tựa hồ cũng là một vị hoàng đế không tồi, cực kì chú trọng phát triển kinh tế đất nước, bởi vậy khi rảnh rỗi thường tự mình trực tiếp gặp một vài thương nhân quan trọng đến từ các quốc gia khác, hành động này kì thực là cổ vũ người nước khác đến Tây Sa Thương Ưng Quốc tăng cường buôn bán, đầu tư, đến nộp thuế.

Đồng thời cũng là một việc làm quan trọng lợi dụng huyết mạch kinh tế tăng cường mối quan hệ giữa các quốc gia, mà trong các quốc gia lâu đời, Hoàng Phủ Đế Quốc và Trung Thiên Quốc chính là hai quốc gia có mối liên hệ chặt chẽ nhất.

Lâm Cửu tính toán, dù sao Tây Sa Thương Hải cũng chưa từng gặp qua bản nhân y, tốc độ truyền đạt tin tức ở thời đại này có thể nói là vô cùng chậm chạp, không có internet cũng chẳng có truyền thông, thì dù người có biết một người gọi là Lâm Cửu, cũng sẽ không biết y có bộ dáng thế nào.

Lâm Cửu tin chắc rằng dù Tây Sa Thương Hải có thấy y thì cũng không thể biết được y là ai, lại càng không thể nhận ra y là Lục Tiểu Phụng đã từng đụng phải hấn ở Băng Nguyên Cực Bắc.

Cưỡi gió bay lên cửu thiên, ngạo thị thiên hạ, Lâm Cửu chỉ làm một nửa phần, phần sau, còn chờ chuyện phát triển rồi tính tiếp.

Lợi dụng quãng đường dài dằng dặc từ Trung Thiên Quốc đến Tây Sa Thương Ưng Quốc, Lâm Cửu từ chỗ Thánh Nữ Mạc Âm học được một chút cách nói và khí chất của thương nhân, Tây Sa Thương Hải là một người đa nghi miễn cưỡng, cho dù đối phương không nhận ra Lâm Cửu là Lục Tiểu Phụng, Lâm Cửu cũng không thể để lộ ra sơ hở cho đối phương nắm thóp.

Cũng may kiếp trước Lâm Cửu từng xông pha thương trường, người cũng thông minh, không bao lâu liền học được ít bản sắc —— hàm súc, ưu nhã mà tham tài.

Tham tài —— vĩnh viễn là bản chất của thương nhân, thương nhân không yêu tiền không phải là một thương nhân giỏi không phải sao?

Cũng như là nếu Lâm Cửu không muốn cướp đoạt thanh liên bình, vậy sẽ không phải là Lâm Cửu.

Trải qua một tháng lộ trình, thương đội Đại Tuyết Sơn đã tiếp cận thủ đô Tây Sa Thương Ưng Quốc – Thương Đô.

Thảo nguyên mệnh mang, đưa mắt nhìn ra một mảnh tuyết trắng tinh khôi, thỉnh thoảng cũng có nơi màu xanh tràn ngập, nhưng những nơi này đều là cực ít, đại đa số đều là bị tuyết trắng bao trùm, tuyết rơi là đầm báo một năm được mùa, dưới lớp tuyết trắng là cỏ xanh khát khao phá đất mọc lên, năm sau, chắc hẳn sẽ là một năm tốt đẹp ha.

Thảo nguyên mệnh mông tít tấp chần trời, bao la hùng vĩ vô biên, khiến từ tận đáy lòng cảm thấy phóng khoáng giữa thiên địa, nếu như ở đây có thể giục ngựa phi nhanh thì quả là một chuyện cực kì sáng khoái.

Lâm Cửu trầm nghĩ, đội Diệt Thiên tĩnh lại, y nhất định phải học cưỡi ngựa, mặc kệ là dưới ánh chiều tà hay trên tuyết liên, đều có thể cùng người nọ giục ngựa phi nhanh, mặc kệ bọn họ sắp sửa đến nơi nào. Đi nơi nào cũng không quan trọng, quan trọng là... người làm bạn bên mình.

“Cũng sắp tới rồi, mọi người nhanh nhanh tăng tốc a!”

Bên ngoài truyền đến từng hồi thanh âm vang dội, đội thương nhân sắp trở lại để đô quê hương phát sinh từng tiếng hoan hô, đoàn xe lập tức tăng nhanh tốc độ.

Lâm Cửu từ trong mã xa thò đầu ra ngoài nhìn, chỉ thấy giữa bình nguyên vô biên lẳng lặng đứng một toà núi nguy nga, phía trước Đại Tuyết Sơn là thảo nguyên mệnh mông, phía sau núi non trùng điệp, nhìn từ xa trông thật hùng vĩ, mà trên Đại Tuyết Sơn xây dựng không ít phòng ốc.

Lấy mình núi làm móng, lấy đỉnh núi làm cung điện, để đô Tây Sa Thương Ưng Quốc, giống như con chim ưng bay liệng trên bầu trời, công khai kiến tạo trên một toà Đại Tuyết Sơn sừng sững, khí phách phi thường.

167. Chương 167 - Thương Sơn Tuyết Điện

Thương Sơn phụ tuyết, minh chúc thiên nam.

Đứng ở dưới chân núi Thương Sơn, Lâm Cửu ngửa đầu nhìn toà Tuyết Sơn sừng sững uy nghi trước mặt, trong lòng bỗng nhiên sinh ra vài phần cảm giác quen thuộc, y cũng không đặc biệt thích thời tiết này, nhưng nhìn Thương Sơn này, tuyết trắng này, từ tận đáy lòng y đột nhiên cảm thấy vui sướng hân hoan, một câu nói thâm diệu đột nhiên xẹt qua.

Nếu muốn tĩnh tâm, liền hãy giống như ngọn núi này, trắng như tuyết, tâm như núi.

Sơn là thành, sơn cũng là thế giới, thế giới như sơn, sơn chính là trái tim của thiên địa, Thương Sơn khoác lên mình chiếc áo ngân bạch, yên tĩnh, chiếu sáng cả phía chân trời xa xôi, cũng chiếu sáng cả thế giới.

Nhắm mắt lại, hít sâu một ngụm không khí lạnh lẽo dưới chân núi, tâm tình lập tức tốt lên không ít, đi theo thương đội, Lâm Cửu ôm Tiểu Thối Miêu bước tiến đến Đại Tuyết Sơn.

Dưới chân núi có không ít cư dân Thương Đô sinh sống, muốn nói là có gì khác so với Hoàng Phủ Đế Quốc và Trung Thiên Quốc, thì đó chính là nhà ở Thương Đô phần lớn đều là mái nhọn, nhà nối nhà thẳng thắn ngăn nắp, đường đi sạch sẽ gọn gàng, mọi người ăn mặc trang phục của các nước khác nhau tản bộ trên đường.

Thương Đô khiến Lâm Cửu có cảm giác hơi giống Châu Âu, người Tây Sa Thương Ưng Quốc bộ dáng cũng cao to, da sẫm đều mắt to phiêu lộng, mũi cao thẳng, làn da trắng như tuyết, đôi mắt thì có màu lam hoặc lục, mặc dù bề ngoài thì càng giống người trung nguyên hơn, chỉ là ngũ quan hơi thâm thúy hơn chút.

Người Tây Sa Thương Ưng Quốc cũng giống như Tây Sa Thương Hải, đều có ngũ quan góc cạnh phân minh, cũng bởi vì vậy, người lớn lên ở đây đều vô cùng không tồi, nhất là nam nhân, ít có khí chất bá đạo cường hân, cũng ít đi một chút nhu mì như nữ tử của nam tử Trung Thiên Quốc, nho nhã tuấn lãng của nam tử Hoàng Phủ.

Mỗi một nơi đều có nét đặc sắc riêng, đến người cũng như vậy.

Tạo hoá quả là thần kì, khiến người phải cảm khái hết lần này đến lần khác.

Những căn nhà dưới chân núi đều là khu công nghiệp, để tiện cho mọi người đến đây tiến hành giao dịch trao đổi hàng hoá, mà phía ngoài chân núi đại đa số là người địa phương cư trú, tầm nhìn tốt, hoàn cảnh tốt, mỗi người đều có một sơn thể biệt thự, nếu như đặt vào đời trước của Lâm Cửu, vậy những người có tiền này quả là quá hưởng thụ.

Mà kẻ có tiền trong những kẻ có tiền chính là Tây Sa Thương Hải, đang ở trên đỉnh Đại Tuyết Sơn.

Hoàng cung hoa lệ cao chót vót trong mây là thần điện mà mọi người tôn sùng, bọn họ cũng bái Thương đế của bọn họ, tin tưởng Thương đế của bọn họ, ca ngợi Thương đế mang đến cho bọn họ thực vật và ấm áp, bọn họ tin tưởng, dưới sự thống trị của Tây Sa Thương Hải, Tây Sa Thương Ưng Quốc sẽ càng ngày càng giàu có, càng ngày càng tốt đẹp.

Mặc kệ là Hoàng Phủ Đế Quốc, Trung Thiên Quốc hay Tây Sa Thương Ưng Quốc, tựa hồ mọi người trên mỗi quốc gia đều thấy vô cùng thoả mãn với cuộc sống hiện tại, chỉ cần Hoàng Phủ Thiên Niên, Hoa Tư và Tây Sa Thương Hải nguyện ý, bọn họ thậm chí có thể vì hoà bình xác nhập quốc gia, để ba cường quốc cường đại nhất trên Xích Thổ Đại Địa nhập thành một.

Mặc dù muốn xác nhập quốc gia không phải chuyện dễ dàng, cần phải lo lắng đến nhiều nhân tố, như là phong tục tập quán, như là phương diện về kinh tế, thế nhưng bọn Hoàng Phủ Thiên Niên đều có ưu thế của mình, có lẽ nói, đây cũng là ưu thế bọn họ có thể nhất thống thiên hạ, đó là bọn họ đều là Cửu Thiên Thần Liên.

Mọi người luôn luôn tín ngưỡng thần linh.

Thần linh nói muốn xác nhập quốc gia, bách tính thiện lương lẽ nào lại dám làm trái ý nguyện của thần linh sao?

Còn hơn người thống trị tàn bạo bóc lột lợi ích dân chúng, mọi người càng nguyện ý tin tưởng thần linh sẽ không tranh đoạt lợi ích với bọn họ, tin tưởng thần linh sẽ mang đến cho bọn họ hoà bình, mang đến cuộc sống càng tốt đẹp, bởi vì những thứ này, thần linh cao cao tại thượng sẽ không hạ giới tranh đoạt với bọn họ.

Mọi việc dục tốc bất đạt, mặc dù Lâm Cửu rất muốn tức khắc đi tìm Tây Sa Thương Hải, nhưng bọn họ vừa đi tới Thương Đô còn chưa thể lập tức gặp hoàng đế được.

Có Thánh Nữ Đại Tuyết Sơn yểm hộ, chuyển đi từ Trung Thiên tới phủ thương của Lâm Cửu lần này có một cơ hội gặp được Tây Sa Thương Hải.

Chỉ là trước đó, bọn Lâm Cửu còn phải đợi bẩm báo của Thánh Nữ Mạc Âm, phải đợi triệu hoán của thương đế.

Trong hoàng cung ở Đại Tuyết Sơn, từ ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy cánh đồng tuyết rộng lớn vô biên, xa xa từng mảnh rừng bảo phủ tuyết trắng, mặc dù lúc này bị băng tuyết bao trùm, nhưng chỉ cần tới đầu xuân khi tuyết tan ra, thì sẽ là mảnh rừng rậm xanh um tốt tươi, nơi này, giống như là toà thành trong truyện cổ tích.

Chỉ là không biết đã có người nào chẳng may từ trên cửa sổ ngã xuống chưa, núi cao như thế, nhà cửa lại xây dựng ngay bên vách đá, thường thường sẽ khiến người ta nghĩ toà thành này đang lơ lửng giữa không trung.

Trên bầu trời mênh mông thỉnh thoảng bay qua một mặt bóng trắng, thương ưng hót vang hào khí chấn động xuyên thấu nhân tâm.

Cảnh sắc mỹ lệ vô biên, nhưng y lại vô tâm thưởng thức.

Ngày hôm sau, Lâm Cửu thu được tin tức từ Thánh Nữ truyền đến, Thương đế Tây Sa Thương Hải cho truyền đoàn thương nhân từ Trung Thiên Quốc đến trước đại điện tiến hành triều kiến, đoàn thương nhân mang theo kì trân dị bảo từ Trung Thiên Quốc, chuẩn bị tỉ mỉ lễ vật hiến thương đế cùng Lâm Cửu đi điện kiến ngài.

Lâm Cửu không chuẩn bị lễ vật gì, dù sao túi Càn Khôn của y vẫn đang ở trên tay Thương đế, mà đa số gia sản của y đều ở hết trong đó, hoàn hảo Thánh Nữ Mạc Âm đã thay y chuẩn bị ổn thoả.

Cầm trong tay một bức hoạ quyền của danh sư mà Mạc Âm chuẩn bị giúp y, Lâm Cửu thay phục sức hoa lệ của thương nhân, trút đi bộ bạch thường, mặc vào hoa phục văn án phức tạp, mái tóc chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, búi tóc lên, cài một cây trâm ngọc xanh biếc, người hơi chút cao gầy như vậy, dù có xen lẫn trong đám thương nhân tai to mặt lớn, thì cũng như là con chim khách lạc giữa bầy gà.

Danh hào thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, chung quy cũng không phải là hư danh.

Trên đường đi thông đến đại điện, Lâm Cửu không biết đã hấp dẫn ánh mắt bao nhiêu người, bên cạnh không hề ít người Tây Sa Thương Ưng Quốc thì thậm chí to nhỏ, đoàn thương nhân đến Tây Sa Thương Ưng Quốc không biết có bao nhiêu, nhưng đa số đều tai to mặt lớn như gấu, cực hiếm khi nào sẽ có người diện mạo xinh đẹp.

Nam nhân Tây Sa Thương Ưng Quốc vẫn nghĩ, chỉ có nam nhi Tây Sa mới là nam nhân chân chính, dũng cảm hùng vĩ như hùng ưng, đầu giống như người Trung Thiên Quốc, quá gầy yếu, hoặc quá mập mạp, hôm nay đột nhiên thấy Trung Thiên nam tử, oánh nhuận hơn ngọc, thanh lãnh hơn băng, cao ngạo hơn ưng này, há có thể không khiến bọn họ nhìn Trung Thiên Quốc với cặp mắt khác xưa.

Trong bọn họ thậm chí còn có người âm thầm so sánh Trung Thiên nam tử này với Thương đế của bọn họ, một đối một, cư nhiên khí chất từ trong khung cửa nam tử này còn bá đạo hơn cả Thương đế Tây Sa Thương Hải của họ.

Phần bá đạo này cũng không phải là phơi bày ra ngoài, mà là ẩn nấp sâu bên trong, nhưng lại khiến người ta không tự chủ được muốn quỳ bái.

Trung Thiên Quốc, sao lại cũng có người như vậy?

Đáng tiếc Lâm Cửu không nghe thấy tiếng nói trong lòng của quan viên Tây Sa Thương Ưng Quốc, bằng không có lẽ y cũng phải thất kinh, từ bao giờ mà y lại trở nên lợi hại tràn ngập khí chất thượng vị giả như vậy?

Nếu như cuộc sống là một bộ phim ảnh, thì Lâm Cửu chỉ cần nhìn lại một lần, nhất định có thể phát hiện ra y hoàn toàn không giống với hồi đầu mới đến Xích Thổ Đại Địa, loại thay đổi này, giống như Lâm Cửu hai năm trước sau khi xuyên qua, mà Lâm Cửu sau khi xuyên qua lúc này, đã dần dần có vị đạo của kiếp trước.

Nương theo mỗi bước đi, nương theo mỗi chuyện xảy ra, Lâm Cửu giống như một khối ngọc dính bụi, từng chút từng chút bị bụi bặm trong cuộc sống phủ bên ngoài, nhưng chung quy sẽ có một ngày sẽ dần dần lộ ra bản chất của ngọc dưới lớp bụi, mà ngày này hẳn không còn xa nữa.

Dù cho không thể khôi phục kí ức kiếp trước, nhưng giấu vết chôn giấu thật sâu trong lòng nam nhân này đều không thể mất đi, cuối cùng sẽ có một ngày toả ra ánh sáng.

Y là Lâm Cửu, cũng là Chí Thiện.

Y hiện nay là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, cũng là Cửu Thiên Thần Liên từng oai phong một cõi.

Một nghìn năm trước, lần đầu tiên Chí Thiện Bạch Liên đặt chân tới Thương Sơn, một nghìn năm sau, có một người vì Chí Thiện Bạch Liên bảo lưu Thương Sơn, chỉ vì đợi chờ.

Giờ này ngày này, chủ nhân trước kia lại thành khách nhân, mà từng là khách nhân, vẫn đều là khách nhân ở đây, cùng đợi vị chủ nhân trước kia của Thương Sơn đến.

“Chư vị thỉnh, Thương đế đang ở bên trong.” Thủ vệ nói.

Cung điện cao lớn nguy nga sừng sững trước mắt Lâm Cửu, trên nóc có một thanh kiếm như xuyên thủng bầu trời, từng tầng tuyết dày cộp bao trùm trên đỉnh cung điện, nhắc chân bước vào trong cung điện, Lâm Cửu bỗng nhiên khẽ mở lớn hai mắt —— một mảnh trắng tinh.

Tất cả vật phẩm trong cung điện đều là màu trắng, đại trụ như trong suốt, loé ra lưu quang đủ màu, cũng không biết là dùng chất liệu nào để tạo thành, toàn bộ cung điện cư nhiên không có một màu nào khác, nếu muốn nói là có màu khác, thì có lẽ là một nam tử mặc thanh sắc y thường ngồi trên đại điện——Tây Sa Thương Hải.

Khiến người ta cảm thấy kì quái chính là, Tây Sa Thương Hải không ngồi trên trường y giữa đại điện, mà là tùy ý ngồi trên một bậc thang, trước khi tới cung điện Lâm Cửu cũng đã nghe nói qua, vị Thương đế Tây Sa Thương Hải này từ trước đến giờ không ngồi trên trường y, lại luôn luôn ngồi trên bậc thang.

Về phần nguyên nhân, ai cũng không biết.

168. Chương 168 - Cầm Và Bị Cầm

Lúc đi vào điện Lâm Cửu hơi ngẩng đầu nhìn một chút, những chỗ nhìn thấy đều chấn động nội tâm y, nơi này khiến y có cảm giác quen thuộc mãnh liệt, nhưng đến tột cùng là quen thuộc thế nào, giống như là người đi đường trong sương mù dày đặc buổi sớm, chỉ có thể nhìn thấy phía trước đèn xe sáng rực, nhưng không cách nào xuyên thấu qua xương mù, để nhìn rõ xem đến tột cùng là xe ô tô hay chỉ là ngọn đèn pin trong tay người khác phát ra ánh sáng.

Loại cảm giác lúc này của Lâm Cửu, cảm giác quen thuộc như có một tầng sương mù mờ lung, dù thế nào cũng không thể gạt đi.

Có phải trước kia y đã từng ở nơi này, có phải nơi này có quan hệ gì với y không a?

Chiếc ghế đặt giữa đại điện, Tây Sa Thương Hải không ngồi, là đang chờ người nào đi qua hẳn ngồi lên sao?

Lúc trước Lâm Cửu đã hỏi qua một chút về chuyện tình ở Tây Sa Thương Ưng Quốc, trong đó có một việc chính là về cung điện này, trước khi Tây Sa Thương Hải xuất hiện, cung điện này vẫn bị tuyết lớn bao trùm, không ai biết phía dưới lớp tuyết dày cộp đó lại có một toà cung điện tuyết bạch như vậy.

Lúc Tây Sa Thương Hải trở thành Thương đế, cung điện này là do Thương đế phát hiện, từ nay về sau liền trở thành nơi Tây Sa Thương Hải thường hay ở nhất.

Trước kia lúc tiếp kiến triều thần và sứ thần ngoại quốc, Tây Sa Thương Hải chưa từng lựa chọn ở trong cung điện này, hẳn thậm chí không cho phép bất cứ ai ngoại trừ hắn được bước vào điện, lúc này đột nhiên tuyển trạch tiếp kiến đoàn thương nhân từ Trung Thiên Quốc trong đây thật sự là khiến người ta có chút bất ngờ.

Đoàn thương nhân này chiếm được sự coi trọng của Thương đế địa vị cao quý trong lòng thấy tự hào, chỉ là lúc bọn hắn định bước vào Tuyết Điện đã bị đạo đao sáng loáng kề ngay lên cổ, chỉ sợ chân vừa chạm xuống, đầu người cũng rơi luôn, quan viên đứng bên cạnh điện vô biểu tình nói với đoàn thương nhân đỉnh đầu đang toát mồ hôi lạnh này: “Ồ ngoài, từng người từng người tiến vào.”

Mọi người vừa nghe liền lui trở lại, từng người từng người tiếp kiến, Thương đế này cũng thực là cho bọn họ thể diện a? Đám thương nhân âm thầm vui vẻ, nhưng Lâm Cửu lại cảm thấy có chút không thích hợp.

Người thế giới này tuy rằng không khinh thường thương nhân, nhưng tư tưởng trọng tang ức thương vẫn tồn tại, Thương đế cao ngạo, liền tự thân tiếp kiến thương nhân từ nước khác, lại còn muốn từng người từng người đến tiếp kiến, lời này nói ra chỉ sợ có mấy người sẽ tin tưởng a, chỉ là chuyện tới nước này, đã không cho phép Lâm Cửu tiếp tục do dự.

“Lâm Cửu, ai là Lâm Cửu?” Quan viên nhìn danh sách đọc ra tên được xếp đầu tiên.

Người đầu tiên vào yết kiến Thương đế, cư nhiên là Lâm Cửu.

“Ta là Lâm Cửu.” Nam tử bước ra, cầm trong tay một bức họa quỳn, quan viên ngẩng đầu vừa nhìn thấy Lâm Cửu, trong mắt liền lộ ra kinh diễm, nhưng cũng không đặt đường nhìn quá lâu trên người y.

Quan viên gật đầu, nói: “Được rồi, vào đi.”

....

....

Bước chân rơi vào mặt đất óng ánh bạch sạch sẽ, Lâm Cửu cúi đầu nhìn cước bộ lúc ẩn lúc hiện dưới vạt áo, không nhanh không chậm đi lên phía trước, bên tai một mảnh im lặng không nghe thấy bất luận thanh âm gì, nếu như không phải sớm đã biết Tây Sa Thương Hải ở trong cung điện, y có lẽ sẽ nghĩ trong thế giới này chỉ có một mình y.

Lâm Cửu ngừng lại, đứng ở cự li cách chục bước với đài cao mấy chục thước kia, bây giờ chưa thể tiến đến quá gần.

“Thảo dân Lâm Cửu bái kiến Thương đế.” Cúi đầu, Lâm Cửu đang chuẩn bị quỳ xuống thì trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm Tây Sa Thương Hải, cũng vừa kịp ngăn lại động tác của y, Lâm Cửu cũng liền đứng thẳng.

“Lâm Cửu... bản vương nghe nói Hoàng Phủ Đế Quốc cũng có một người tên Lâm Cửu, được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ngươi hãy ngẩng đầu lên cho bản vương nhìn xem, bộ dạng như thế nào, có phải tất cả mọi người tên Lâm Cửu trên đời này đều có khuôn mặt xinh đẹp hay không.” Khuỷu tay chống gối, Tây Sa Thương Hải quan sát nam tử vẫn cúi đầu phía dưới.

Lâm Cửu nghe vậy, cũng liền chậm rãi ngẩng đầu lên, mặc dù y và Tây Sa Thương Hải cách nhau cực xa, nhưng y vẫn chống lại đường nhìn quan sát của đối phương, đột nhiên quên mất sợ hãi tránh né, Lâm Cửu cứ như vậy không hề kiêng kị chống lại ánh mắt của Tây Sa Thương Hải.

Tây Sa Thương Hải chỉ khẽ cười cười, cũng không có bất luận bất kỳ đánh giá gì với vẻ ngoài của Lâm Cửu, đường nhìn chuyển dời tới họa quỳn trên tay y, Tây Sa Thương Hải vẫy vẫy tay nói: “Ngươi cầm họa quỳn gì vậy, trình lên đây cho bản vương xem thử... cũng để bản vương nhìn rõ ngươi một chút, quá xa rồi.”

“Vâng.”

Hai tay nâng họa quỳn, Lâm Cửu từng bước tiêu sái đi lên bậc thang, mà Tây Sa Thương Hải cũng lăm lăm nói chuyện.

“Bậc thang tổng cộng có sáu mươi sáu bậc, đại biểu cho sáu mươi sáu khổ nạn và kiếp số, người trước kia kiến tạo lên bậc thang này đã từng nói qua, các người từng người bước lên bậc thang này tới trước mặt ta đại biểu cho các người đã trải qua sáu mươi sáu gian khổ trong cuộc sống, người nói như vậy có phải rất đáng ghét hay không, rõ ràng chính y muốn trải qua gian khổ và kiếp số thế gian, nhưng hết lần này đến lần khác còn muốn kéo theo những người khác, có thể tính là không chỉ y, người tới thế gian này đều phải trải qua kiếp số.” Lúc Tây Sa Thương Hải lăm bắm nói chuyện, Lâm Cửu cũng đã đi tới chỗ cách Tây Sa Thương Hải vài bậc thang.

Chỉ cần chìa tay ra, Tây Sa Thương Hải có thể chạm đến Lâm Cửu.

“Thương đế, thỉnh xem.”

Tây Sa Thương Hải không thèm liếc mắt đến hoạ quyền, nhìn Lâm Cửu nói: “Tiến lên một bước, mở bức hoạ ra cho bản vương nhìn.”

“Vâng.” Lâm Cửu theo lời hành sự, liền bước lên một bậc thang, Lâm Cửu mở bức hoạ ra, trên bức hoạ vẽ một người, một nam nhân đứng ở trong rừng, dáng dấp, giống Lâm Cửu như đúc.

Đây... là chuyện gì? Đây không phải là hoạ quyền Thánh Nữ Mạc Âm đưa cho y sao a.

Ngay lúc Lâm Cửu sửng sốt, Tây Sa Thương Hải đã vươn tay bắt được tay Lâm Cửu: “Tiên hiệp từ Vọng Nguyệt Sơn xuống, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, sự đệ Hiền Môn Thánh Giả, người là Lâm Cửu... cũng chính là Lục Tiểu Phụng a?”

“Thảo dân không hiểu Thương đế đang nói gì, bệ hạ hẳn nhận sai người rồi đi?” Trần định như núi, Lâm Cửu bị Tây Sa Thương Hải bắt được tay không có một chút hoảng loạn, ngay lúc đang nói nam tử lại đột nhiên bất ngờ hạ thủ với Tây Sa Thương Hải, một chưởng bổ về phía người nọ.

Tây Sa Thương Hải cứng rắn thừa nhận một chưởng của nam tử, trả giá thụ thương để lấy được thời cơ tốt nhất bắt được Lâm Cửu, nếu như hấn tránh thì Lâm Cửu tất sẽ đào tẩu.

“Lần này người chạy không thoát đâu.” Khoé miệng chảy xuống một vết máu, trên mặt Tây Sa Thương Hải lại lộ ra tiểu dung, hai ngón tay chế trụ mệnh môn Lâm Cửu.

Nhanh chóng điểm huyết, Lâm Cửu bị Tây Sa Thương Hải phong trụ lại vô công.

....

....

Hình ảnh trên bức hoạ quyền đó là lúc Lâm Cửu ở trên Vọng Nguyệt Sơn, Lâm Cửu không biết bức hoạ quyền này bị người ta đánh đổi lúc nào, cũng không biết lúc nào bị Tây Sa Thương Hải phát hiện, mà Tây Sa Thương Hải làm sao biết chuyện Lâm Cửu chính là Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng chính là Lâm Cửu.

Chẳng lẽ Thánh Nữ Mạc Âm bán đứng y? Hình như không giống.

“Người tới để tìm tàn hồn của Diệt Thiên?” Tây Sa Thương Hải một bên hỏi.

Lâm Cửu bị phong trụ vô công, bọn họ vẫn ở trong tuyết điện, Tây Sa Thương Hải để Lâm Cửu ngồi trên chiếc ghế giữa đại điện, mà Tây Sa Thương Hải thì vẫn ngồi ở trên bậc thang phía dưới.

“Đúng vậy, người sẽ cho ta sao?” Lâm Cửu không nghĩ giây dựa hay chạy trốn, y cứ như vậy tựa vào ghế, quan sát nam tử ngồi dưới chân, “Có phải người từ sớm đã biết ta tới, là ai nói cho người biết ta chính là Lục Tiểu Phụng, Hoàng Phủ Thiên Niên hay Hoa Tư?”

“Đều không phải, chỉ là ta đoán được mà thôi.” Tây Sa Thương Hải đưa lưng về phía Lâm Cửu, quan sát đại điện trắng tinh dưới sáu mươi sáu bậc thang, khẽ cười nói: “Người vừa rồi không dùng hết toàn lực, vì sao người lại cố ý để ta bắt được, lẽ nào người nghĩ ta sẽ giao thanh liên bình cho người phải không?”

“Đúng.” Lâm Cửu trả lời thẳng thắn, trí vào chỗ chết sau sinh, biện pháp này có thể nói là quá mạo hiểm, cấp tiến, thế nhưng không có mạo hiểm sao có thể có được thu hoạch, trong thời gian ngắn như vậy, Lâm Cửu thực sự không tìm được cách nào khác để lấy được thanh liên bình bên người Tây Sa Thương Hải.

Nghiệp Hoả Hồng Liên không phải đã từng nói qua sao, Tây Sa Thương Hải kiếp trước và Chí Thiện Bạch Liên có mối quan hệ khó nói rõ, về phần là quan hệ gì, Lâm Cửu loáng thoáng có thể đoán được một ít, từ chuyện bảo lưu lại Tuyệt Điện này, y đã hoặc nhiều hoặc ít lấy được vài đầu mối.

“Thanh liên bình ta tuyệt đối không thể giao cho người, mà người, cũng đừng tái trở lại tìm người kia nữa, hắn vĩnh viễn không thể hồi tỉnh lại, người cũng vĩnh viễn không thể gặp lại hắn.” Tây Sa Thương Hải đứng lên, nhìn xuống, hắn nhìn Lâm Cửu, khoé miệng khẽ cong lên, “Cứ ở đây là được rồi, ngay từ đầu Tuyệt Điện chính là của người, rốt cuộc ta cũng đợi được ngày người trở về, Chí Thiện.”

“Hắn sẽ tỉnh lại.” Lâm Cửu mỉm cười với Tây Sa Thương Hải, ngón tay chỉ chỉ ngực trái của mình, nói: “Hắn đang ở chỗ này, chỉ cần ngày nào ta còn, hắn sẽ không chết.”

Trên mặt Tây Sa Thương Hải hiện một tia dị sắc, sau cùng bước vào bầy rập Lâm Cửu thiết kế: “Chỉ cần người không quay về, thì hắn sẽ không tỉnh lại.”

Lâm Cửu dường như đã bắt được một vài nhược điểm của Tây Sa Thương Hải.

169. Chương 169 - Cái Giá Phải Trả

Âm hiểm ư? Xảo trá ư?

Có lẽ hơi hơi như vậy, Lâm Cửu vẫn thường suy nghĩ, kiếp trước của y có phải là một người bụng dạ có chút đen tối hay không, biểu hiện ra là Chí Thiện Bạch Liên lãnh đạo lục liên, tâm mang thiên hạ, có một tấm lòng trách trời thương dân, địa vị cao cao tại thượng, phẳng phất như không nhiễm bụi trần, thế nhưng bên trong lại là một người rất có cá tính ha.

Bằng không nếu chỉ có mỗi một mặt từ bi khoan dung, thì sao có thể hấp dẫn được U Minh Hắc Liên a?

Lâm Cửu đột nhiên nghĩ có phải mình có chút tự ki hay không, chỉ là mỗi người ai cũng sẽ có chút tự ki ha, người nếu như đến chính mình cũng không yêu, thì là sao có thể yêu người khác, yêu chúng sinh a?

Tây Sa Thương Hải liền nhốt Lâm Cửu ở trong Tuyệt Điện, bên ngoài xảy ra chuyện gì, Lâm Cửu cũng không quá rõ ràng, y chỉ cảm thấy hơi đói, hơi khát, dù sao khi còn chưa hoàn toàn khôi phục lại công lực và kí ức kiếp trước như bọn Tây Sa Thương Hải, Lâm Cửu hiện tại dù cho có cực thánh chi thể, cũng vẫn có một nửa là phạm nhân.

Là một phạm nhân thì phải ăn, phải uống nước, mà y đã ba ngày ba đêm bị nhốt ở đây, một giọt nước cũng chưa thấm.

Uể oải nằm trên trường y giữa Tuyệt Điện, Lâm Cửu cũng chỉ biết trợn mắt nhìn trần nhà trắng như tuyết, khi thì lại làm một giấc mộng, trong mộng y cũng đến một nơi trắng như tuyết, ở đó y còn thấy chính mình, tương do tâm sinh, người trong mộng y thấy chính là Chí Thiện Bạch Liên, mà từ trên người Chí Thiện Bạch Liên y lại thấy được dáng vẻ của mình.

Y thấy bản thân y.

Tuyệt Điện, cũng là nơi Chí Thiện Bạch Liên từng ở.

Dường như lúc này Diệt Thiên đang trầm miên trong một thế giới hắc ám, Tuyệt Điện sao cũng không phải là một thế giới a?

Dường như Lâm Cửu ở trong mộng đã thấy qua, Chí Thiện Bạch Liên và U Minh Hắc Liên, tịnh đế song sinh, cửu thiên sinh liên, liên sinh song nhân, một người ở “thượng giới”, một người ở “hạ giới”.

Như ban ngày và đêm tối, như mặt trời và mặt trăng.

Nếu như Diệt Thiên có thể tùy ý không chế thế giới hắc ám dưới U Cốc, vậy phải chăng y cũng có thể khống chế Tuyệt Điện a? Giống như trong tiểu thuyết trước đây y đọc qua, nhân vật lợi hại đều có lãnh địa thuộc

về chính mình, vậy Tuyệt Điện có phải là địa hạt y sáng tạo ra không? Nếu như đúng như vậy, thì trong địa hạt của mình y phải là lợi hại nhất a.

Nếu mà như thế, thì chuyện muốn lấy được thanh liên bình trên người Tây Sa Thương Hải chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Đáng tiếc, Lâm Cửu đã thử ba ngày nay mà vẫn không thu được thành quả nào.

Dù sao hiện tại y còn chưa phải Chí Thiện Bạch Liên, không có cách nào sản sinh ra bất kì cộng minh nào với Tuyệt Điện, càng đừng nói đến chuyện khống chế địa hạt đánh bại Tây Sa Thương Hải.

Tây Sa Thương Hải từng bước một tiến lên bậc thang, hẳn đã bắt Lâm Cửu ba ngày, mà trong ba ngày này Lâm Cửu cái gì cũng chưa ăn, nhìn thức ăn nguội lạnh đặt một bên, Tây Sa Thương Hải di chuyển tầm mắt về phía nam nhân nằm trên ghế chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

“Ta không đưa thanh liên bình cho ngươi, ngươi sẽ không ăn đúng không?” Lời nói mang theo ý cười, Tây Sa Thương Hải đi tới bên cạnh Lâm Cửu nhìn xuống nam nhân, nói, “Được thôi, ta rất muốn nhìn xem vì nam nhân kia ngươi có thể làm đến phân thượng nào, thức ăn ta vẫn để đây, ngươi muốn ăn thì ăn, không ăn cũng được, cho dù ngươi có nhịn đói một năm ta cũng có biện pháp khiến cho ngươi sống.”

“Ngươi giam giữ ta làm cái gì, nếu muốn để Diệt Thiên chết, không bằng ngươi cứ lấy dao phanng ngực ta, móc trái tim của ta, thuận tiện cũng đánh ta vào địa ngục, khóa lại đời đời kiếp kiếp, như vậy thế gian cũng thái bình.” Nhẹ giọng cười, Lâm Cửu vẫn nhìn nóc điện nói với Tây Sa Thương Hải những lời này.

Đặt từng kiện từng kiện thức ăn từ trong giỏ ra, Tây Sa Thương Hải trầm giọng cau mày nói: “Lâm Cửu, ngươi thực sự là ấu trĩ nực cười, thủ đoạn thấp kém như vậy, mà đã nghĩ ta sẽ giao thanh liên bình cho ngươi sao, ta thực sự hoài nghi ngươi có đúng thật là Chí Thiện Bạch Liên chuyển thế hay không.” Xoay người Tây Sa Thương Hải nhìn nam nhân trên trường y, sao lại thích cái tên ngu ngốc thế này a.

Ái tình, không phải cứ một mực trả giá là được.

Nếu như trả giá cả ngươi không phải là thứ đối phương cần, thì dựa vào cái gì để đối phương đáp lại ngươi a, ngươi có tư cách gì, lại uỷ khuất gì cơ chứ?

Tây Sa Thương Hải nhìn Lâm Cửu, nghe nam tử nói, nhất thời lại rơi vào hồi ức.

Chí Thiện Bạch Liên là một người như thế nào a, nam tử kia luôn luôn xa không thể với, luôn lộ ra khí tức thần thánh như tuyết Thương Sơn, khiến hắn không dám nhìn thẳng, không dám khinh nhờn, chỉ nguyện ý phủ phục trên mặt đất thần phục.

Chí Thiện Bạch Liên cũng là người lãnh đạo lục liên, mặc kệ là U Minh Hắc Liên hay Công Đức Kim Liên, mỗi người tính cách khác xa nhau nhưng tựa hồ đều vô cùng tín nhiệm nam nhân này, hẳn cũng không ngoại lệ.

Chỉ là một nghìn năm trước đây, hắn chỉ có thể từ xa xa ngắm nhìn bạch thường nam tử tựa như thần linh không nhiễm bụi trần, không dám nói, coi Chí Thiện như thần linh mà tôn sùng, chỉ có thể ngưỡng mộ, nhưng không thể tiếp cận.

Nhưng mọi thứ mà hắn vẫn luôn khát vọng trong mộng tưởng, lại bị người khác cướp đi, một lần lại một lần, một năm lại một năm, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn U Minh Hắc Liên thân cận Chí Thiện.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, hoá ra Chí Thiện Bạch Liên thường ngày ôn nhu như ngọc, bình tĩnh như nước, cũng sẽ cười không dựng nổi thất lưng, cũng sẽ cùng người khác nắm tay, cũng sẽ tựa vào lòng người khác, sẽ vui vẻ, sẽ đau thương, sẽ tức giận, sẽ lộ ra dáng vẻ ấm áp, mỗi khi hắn ngẫu nhiên nhìn thấy U Minh Hắc Liên và Chí Thiện Bạch Liên ở chung một chỗ, tâm của hắn đều không thể ức chế mà đổ kị cực ao.

Giữa U Minh Hắc Liên và Chí Thiện Bạch Liên lúc nào cũng tồn tại sự ă ý như sợi chỉ số phận từ khi sinh ra đã dây dưa cùng một chỗ đời đời kiếp kiếp không thể chặt đứt khiến hắn khó chịu, khiến hắn ước ao, khiến hắn đổ kị, càng khiến hắn đau lòng đến tột đỉnh, đây cũng có nghĩ là đời đời kiếp kiếp, Chí Thiện Bạch Liên đều sẽ không tiếp nhận tình cảm của hắn.

Lâm Cửu hỏi hắn Chí Thiện là người thế nào, hắn nên trả lời sao đây?

Tây Sa Thương Hải có thể thấy Chí Thiện Bạch Liên, đó chỉ là dáng vẻ Chí Thiện Bạch Liên thường ngày vẫn biểu hiện ra ngoài mà thôi, tính cách chân chính thuộc về Chí Thiện Bạch Liên, phần tính cách không bày ra trước mặt người khác này, hắn sao có thể biết, hắn càng không có tư cách này, không có cơ hội để thấy.

Lâm Cửu hỏi hắn câu này, không thể nghi ngờ chính là cho Tây Sa Thương Hải một cái tát.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng hiểu rõ nam nhân kia...

Thấy Tây Sa Thương Hải đột nhiên nhìn về phía mình, Lâm Cửu nhíu nhíu mày, bất động thanh sắc nói: “Chí Thiện Bạch Liên là người thế nào, sao ngươi không nói?”

“Nói cho ta biết, vì sao ngươi muốn Diệt Thiên tỉnh lại.” Tây Sa Thương Hải không trả lời câu hỏi của Lâm Cửu, là câu hỏi hắn không muốn trả lời, càng là hắn không đáp được, không muốn đối mặt đến.

“Còn phải nói sao?” Lâm Cửu từ trên ghế thông thả ngồi dậy, cười khổ mà nói: “Bởi vì ta yêu hắn.”

“Yêu...” Nghe xong Lâm Cửu trả lời, Tây Sa Thương Hải đột nhiên ngửa đầu cười phá lên, cười đến thê lương mà tràn ngập châm chọc, khiến Lâm Cửu cảm thấy khó chịu.

“Ngươi cười cái gì, nếu như ngươi cũng có người để yêu, nếu như ngươi cũng từng yêu một người, ngươi sẽ không cười to như vậy.” Lâm Cửu không vui nói.

“Ha ha ha...” Sau khi Tây Sa Thương Hải cười phá lên đột nhiên đi tới trước mặt Lâm Cửu, hai tay nắm lấy bờ vai nam tử, lạnh lùng nói: “Yêu? Ta không hiểu, ta đích xác không hiểu rốt cuộc tình yêu giữa ngươi và U Minh Hắc Liên là thế nào, Chí Thiện, có đôi khi ta thực sự phải suy nghĩ trong lòng ngươi đang nghĩ cái gì!”

Hắn không có người yêu? Hắn sao có thể không có người yêu?! Hắn truy tìm người trước mặt tròn một nghìn năm, Lâm Cửu sao có thể nói hắn không hiểu yêu.

Lâm Cửu có chút bị Tây Sa Thương Hải dọa đến: “Ta cũng muốn biết kiếp trước của ta như thế nào...”

“Ngươi muốn biết sao?” Bị Lâm Cửu lần lượt dần vật vả kích, Tây Sa Thương Hải làm ra một quyết định tàn khốc, hắn nhìn nam tử, từng chữ từng chữ nói: “Ta đây liền nói cho ngươi, nói cho ngươi biết kiếp trước ngươi đã làm chuyện gì, Chí Thiện Bạch Liên, ngươi lẽ nào đã quên, một nghìn năm trước ngươi tự tay giết chết U Minh Hắc Liên người ngươi yêu nhất như thế nào, lại đánh ba hôn bảy vía của Diệt Thiên vào địa ngục trọn đời không thể thoát ra sao!”

“Nói cho ta biết, nếu như ngươi yêu hắn đến tột đỉnh, vậy vì sao ngươi lại muốn tự tay giết Diệt Thiên! Hiện tại vì sao ngươi lại muốn trở về cứu hắn! Chí Thiện, ngươi nói a! Ngươi chẳng lẽ không biết rằng, sau khi U Minh Hắc Liên tỉnh lại sẽ đối xử với ngươi – ngươi đã từng thương tổn hắn thế nào sao?!” Tây Sa Thương Hải gào lên với Lâm Cửu.

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì, điều đó là không có khả năng.” Tâm Lâm Cửu thoáng lạnh đi, y sao có thể, sao có thể làm ra chuyện thương tổn Diệt Thiên a, lời Tây Sa Thương Hải nói đều là giả, để lừa y thôi.

“Ngươi gạt ta ——” Nam nhân sắc mặt tái nhợt lập tức đẩy Tây Sa Thương Hải ra, ngực trái của y vô cùng đau đớn, linh hồn ẩn sâu trong trái tim phẳng phất như nghe thấy cuộc đối thoại rung động kịch liệt, trái tim như bị một con dao bằng băng đâm vào, đông cứng khiến Lâm Cửu không thể thở nổi...

Lâm Cửu mang theo đau nhức đến nghẹt thở không thể dùng từ ngữ nào để miêu tả, trong nháy mắt đau khổ và bị ai trong tâm như hồng thủy bao phủ cả đỉnh đầu y, giống như hãm sâu trong biển rộng, đau đến không thể thở nổi, mà còn hơn cả đau đớn, càng khiến y khó chịu chính là cảm giác ngạt thở không thể dùng lời nói rõ.

Đau nhức tới đột ngột, khiến Lâm Cửu có chút không biết phải làm sao, là linh hồn Diệt Thiên cảm nhận được lời nói của Tây Sa Thương Hải sao? Chưa kịp tự hỏi, nam nhân đã lâm vào hôn mê.

Mở chòng mắt, một mảnh tuyết trắng sáng loáng như dung hoà vào trong áng mây đập vào mắt y, chỉ hoảng thần trong chốc lát, Lâm Cửu nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, Tây Sa Thương Hải nói với y mấy lời kì quái, đột nhiên lúc đó ngực trái của y rất đau, như là muốn té xỉu.

Lâm Cửu vừa tỉnh lại ngồi dậy, vẫn là một mảnh tuyết trắng trong đại điện, có điều lúc này từ trên trường y giữa điện đã được chuyển đến một gian phòng phía sau bậc thang, căn phòng rộng rãi sáng sủa, sau tấm màn là một dục trì thật to, tuy thoạt nhìn như đã lâu không có ai dùng, nhưng vẫn cực kì sạch sẽ.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, Lâm Cửu than nhẹ một tiếng quay trở về giường, lời Tây Sa Thương Hải nói, một câu cũng không thể tin, đó chẳng qua là Tây Sa Thương Hải muốn gây xích mích giữa y và Diệt Thiên nên mới nói lung tung thế mà thôi, từ từ cuộn mình lại, Lâm Cửu cảm thấy có chút lạnh, lúc này hẳn là ban đêm a, ngực trái vẫn truyền đến từng cơn lạnh lẽo.

Đến đêm Tây Sa Thương Hải lại quay về, mặc kệ Tây Sa Thương Hải đi đâu, trong lòng hắn không lúc nào không thôi lo lắng cho nam nhân đang ở trong Tuyết Điện kia, không cách nào kiềm chế xúc động trong tâm, vì vậy hắn quay lại.

Tây Sa Thương Hải thuý chung không rõ trong đầu Chí Thiện Bạch Liên đang suy nghĩ gì, cũng như hắn hiện tại không rõ Lâm Cửu lúc này rốt cuộc suy nghĩ cái gì, một hồi muốn giết người, một hồi muốn cứu người, một nghìn năm trước Tây Sa Thương Hải phối hợp hành động với Chí Thiện Bạch Liên, một nghìn năm sau, hắn nên làm thế nào đây?

Một lúc xúc động, hắn cứ nhiên lại nói chuyện bi thương nhất này cho Lâm Cửu, thấy nam tử sau khi nghe xong mình nói liền hôn mê bất tỉnh, trong lòng Tây Sa Thương Hải thấy hối hận và áy náy, thế nhưng vừa nghĩ đến Lâm Cửu tỉnh lại vẫn không thềm nói chuyện với hắn, vẫn muốn cứu Diệt Thiên, hắn liền phần phần đến đến nghiêng rằng.

“Người hôm nay chưa khôi phục kí ức, cứu Diệt Thiên, sẽ chỉ làm cho lúc người khôi phục kí ức thấy thống khổ khó chịu không gì sánh được, ta là vì tốt cho người, sao người lại không chịu hiểu?” Tây Sa Thương Hải siêng năng khuyên bảo Lâm Cửu.

“Người cũng đã nói qua, ta chính là Chí Thiện Bạch Liên, ta không nên xuất hiện ở thế giới này, thế nhưng hôm nay ta không những không chỉ xuất hiện ở thế giới này, mà còn đi tới trước mặt người, vì sao người không nghĩ đây là số phận a? Tây Sa Thương Hải, nếu như người thực sự tin tưởng Chí Thiện Bạch Liên, có lẽ nên nói nếu như người còn tin tưởng ta, vậy người hãy nghe lời ta, giao tàn hồn của Diệt Thiên cho ta.” Lâm Cửu đã dốc hết sức lực ý đồ thuyết phục Tây Sa Thương Hải.

Về vũ lực, Lâm Cửu lúc này không thể địch lại Tây Sa Thương Hải, âm mưu quỷ kế, y không có nhiều tài nguyên để lợi dụng, hiện nay việc duy nhất có thể làm, vẫn là chuyện Lâm Cửu đã dự định từ sớm, dù sao từ Nghiệp Hoả Hồng Liên và Tây Sa Thương Hải nơi đó y đã nhận được rất nhiều gợi ý, trong đó quan trọng nhất chính là Chí Thiện Bạch Liên từng là người lãnh đạo lực liên.

Nhưng mà ít ít nhiều nhiều Lâm Cửu vẫn thấy có chút ngoài ý muốn, y vốn tưởng rằng giữa quan hệ giữa lực liên là không động chạm đến nhau, lấy tính cách của những người này, nếu muốn thực sự tin tưởng và tín phục một người, vậy người kia phải có bao nhiêu mị lực, bao nhiêu năng lực a, Lâm Cửu chưa bao giờ nghĩ người này sẽ là y.

Nhưng như vậy cũng để Lâm Cửu có cách giải quyết, nếu kiếp trước của y là người lãnh đạo lực liên, vậy Hồn Độn Thanh Liên Tây Sa Thương Hải ít nhiều gì cũng còn lưu lại chút tín nhiệm từ kiếp trước với y.

Đây cũng không phải là lợi dụng, trên một phương diện nào đó, coi như là Lâm Cửu đang tự đặt nghi vấn mình, nếu như việc y trở về là số phận an bài, vậy giờ khắc này tất cả những chuyện y làm, cũng có thể coi là một loại số phận, một loại luân hồi, mặc kệ ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì, Lâm Cửu chỉ ít vẫn muốn Diệt Thiên tỉnh lại.

“Giao cho người?” Tây Sa Thương Hải cười, cười đến bất đắc dĩ mà buồn thương tiếc nuối, “Lâm Cửu, người nói cho ta biết, trong mắt người có phải chỉ có một mình Diệt Thiên hay không, ta thì sao, ta đối với người là cái gì.”

“Chúng ta có thể trở thành bằng hữu.” Những lời này, Lâm Cửu cũng không phải nói dối, trong lòng y kì thực không hy vọng tồn tại bất luận cừu hận gì giữa lục liên.

Tây Sa Thương Hải nghe xong câu đó lại như là nghe được một câu chuyện cực kì buồn cười, ngửa mặt lên trời cười phá lên, bằng hữu, bằng hữu... hắn đợi cả nghìn năm, truy tìm một nghìn năm, cuối cùng vẫn chỉ là bằng hữu, nhưng Tây Sa Thương Hải không muốn tiếp tục truy tìm bóng lưng Chí Thiện, không muốn tiếp tục ngẩng đầu nhìn nam nhân này nữa.

Một năm lại một năm, không biết đã bao nhiêu năm, Tây Sa Thương Hải thà rằng trở thành cừu nhân khiến Chí Thiện lúc nào cũng phải bận tâm, cũng không muốn trở thành bằng hữu của Chí Thiện, chí ít, địa vị của hắn ở trong lòng Chí Thiện sẽ cao hơn một chút, mà không phải là hư không, mỗi một lần nói chuyện đều mang theo một khoảng cách với cái tên – bằng hữu.

Hắn tình nguyện để Chí Thiện hận hắn ——

Sau một hồi cười gằn, Tây Sa Thương Hải nhìn Lâm Cửu, trong mắt ẩn giấu sự tan vỡ không thể ẩn giấu, sự điên cuồng sau tan vỡ.

“Vì Diệt Thiên, chuyện gì người cũng có thể làm sao?” Tây Sa Thương Hải lạnh lùng hỏi.

Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn Tây Sa Thương Hải, khoé môi khẽ nhếch lên ý cười nhàn nhạt: “Chỉ cần người có thể tuân thủ hứa hẹn giao tàn hồn của Diệt Thiên cho ta.”

...

...

“Người hiện tại đối ý còn kịp.”

“Ha ha, ta đối ý rồi, người còn có thể đưa thanh liên bình cho ta không?”

Trong một gian phòng ở Tuyết Điện, Tây Sa Thương Hải cầm trong tay một mảnh lụa trắng muốt, hắn nửa quỳ trước mặt Lâm Cửu, dần dần tiến sát vào nam nhân, nhìn nét mặt lãnh đạm của nam nhân, nội tâm lại giãy dụa, hưng phấn mơ hồ chảy xuôi sâu trong tâm, kiên trì lựa chọn tất cả những việc hôm nay hắn sắp sửa làm.

Mảnh lụa mềm mại nhẹ nhàng phủ lên mắt Lâm Cửu, trước mắt Lâm Cửu lập tức tối đen, giống như lọt vào địa ngục mịt mù tăm tối, lúc này, không nhìn thấy thứ gì có lẽ tốt hơn so với bất kì chuyện gì, không nhìn thấy người trước mặt, cũng không nhìn thấy bộ dáng của mình, coi như đây là Tây Sa Thương Hải lưu lại cho y cái tôn nghiêm cuối cùng, hay là y đang —— tự lừa mình dối người?

Mặc kệ bịt chặt hai mắt y, mặc kệ là y có nhìn thấy hay không, đây chính là y đã nói ra, càng nhiều, chinh là hắn không muốn nhìn thấy nhân thân thanh lãnh của nam nhân này, không muốn thấy bi thương trong mắt Lâm Cửu, nhưng mà, tất cả chuyện y muốn làm cũng đủ để khiến Lâm Cửu hận hắn đời đời kiếp kiếp.

Đây là điều hắn muốn, hận đời đời kiếp kiếp, đời đời kiếp kiếp đều ghi nhớ khắc sâu trong lòng, không phải sao?

Tây Sa Thương Hải sẽ không thay đổi lựa chọn của hắn.

Một nghìn năm chờ đợi, đối lấy một đêm quán quýt si mê, không hơn.

Nếu như Chí Thiện lựa chọn để U Minh từ địa ngục tỉnh lại, vậy hắn cũng lựa chọn, lúc này đây, hắn lựa chọn bản thân bốc đồng, biết rõ chuyện sắp làm sẽ phát sinh ra cái gì, càng sẽ dẫn đến hậu quả bi ai ra sao, hắn đều phải liều lĩnh tuý hững một lần, ích kỉ một lần.

Tây Sa Thương Hải nửa quỳ trước mặt Lâm Cửu, nhìn nam tử an tĩnh như đang ngủ, tự đáy lòng Tây Sa Thương Hải dâng lên một ái ý ấm áp, giữa hắn và y, khoảng cách gần như thế, gần đến mức hắn có thể cảm giác được khí tức Lâm Cửu nhẹ nhàng chậm chạp thở ra.

Không phải chưa từng hôn nam nhân này, nhưng tâm tình lúc đó và lúc này hoàn toàn khác nhau.

Nội tâm của Tây Sa Thương Hải ở Băng Nguyên Cực Bắc là xung động mà phức tạp, mà an tĩnh lúc này, lại khiến Tây Sa Thương Hải nghe được tiếng tim đập trong ngực hắn, cùng với chút kích động khẩn trương.

Lúc này, lúc này hần cũng không rõ mình nhập ma thể nào, nam nhân này đáng giá cho hần từ trên trời nhảy vào địa ngục, nếu như có thể đạt được nam nhân này, hần tình nguyện đời đời kiếp kiếp sống trong địa ngục.

Khẽ cúi người xuống, bàn tay Tây Sa Thương Hải đặt lên mặt Lâm Cửu, từ từ nhắm mắt lại hôn lên môi nam tử, đôi môi mấy ngày nay không dính nước có chút khô nứt, nhưng vẫn mềm mại như xưa, mềm mại đến có thể chìm đắm trái tim làm bằng sắt đá.

Một chút tiếp xúc thanh ngọt này khiến Tây Sa Thương Hải muốn càng nhiều... càng nhiều....

Tay dần dần từ trên cầm nam tử trượt đến cánh tay, Tây Sa Thương Hải đột nhiên mạnh mẽ ôm nam nhân vào lòng, lực độ này phẳng phất như đem Lâm Cửu khảm nhập vào thân thể mình vậy.

Sau nụ hôn như cướp đoạt, thân ảnh hai người dần dần ngã xuống giường, Tây Sa Thương Hải đặt Lâm Cửu xuống, mái tóc đen nhánh lập tức tản ra, như hải tảo giữa một mảnh suối tuyết.

Tây Sa Thương Hải khẽ nghiêng người nhìn nam nhân trên giường, dường như dần dần hạ xuống, Tây Sa Thương Hải vươn tay dọc theo gương mặt Lâm Cửu chạm đến vạt áo, đầu ngón tay chạm vào mảnh ẩm áp, chỉ như vậy cũng khiến hần không muốn buông ra, bàn tay dò xét vào trong, lại chạm tới càng nhiều càng nhiều ẩm áp.

Tay khẽ trượt xuống phía dưới tìm, vạt áo nam tử lập tức bị giải khai, càng đi xuống, vạt áo càng mở, cho đến khi lộ ra片片 trắng muốt chói mắt...

Lúc mái tóc đen mượt rơi lả tả trên bờ vai tuyết trắng, Tây Sa Thương Hải sớm đã quên mất tất cả do dự và lo lắng của hần trước kia, hần thậm chí ôm một nam nhân hắc tự phân mình như vậy vào lòng.

Đai lưng bị tháo bỏ, y mê tung bay,片片 hạ xuống.

170. Chương 170 - Phượng Vũ Cửu Thiên

Từ trán, nụ hôn nhỏ vụ như cánh hoa rơi trên người nam tử, dường như mang theo sùng bái thành tâm, Tây Sa Thương Hải ôn nhu mà tinh tế từng chút từng chút để lại hôn ngân lên người Lâm Cửu, thân thể không chút che giấu lộ ra ngay trước mắt hần, mỗi một tác da nhậy lại mềm mại dưới lòng bàn tay hần.

Đã từng không chỉ một lần, Tây Sa Thương Hải thân là Hồn Độn Thanh Liên vẫn thường mừng tượng trong đầu thân thể dưới tấm y bào rộng rãi kia sẽ như thế nào, là làn da vô cùng mịn màng ngư ngọc thô cơ trơn bóng sáng trong, hay là, hay là vòng eo mềm mại, dưới vạt áo đóng đưa theo gió, lại là một đôi chân câu hồn đoạt phách thể nào.

Đôi chân được bao bởi đôi hài bằng gấm, sau khi bỏ ra từng片片 trối buộc, thì mắt cá chân đó lại có bộ dáng thế nào? Tây Sa Thương Hải muốn bỏ đi từng kiện từng kiện y vật bên ngoài của nam nhân này, kể cả về nguy trang, hần muốn chân chính xem thử, nam nhân này rốt cuộc là có bộ dáng gì.

Mà hôm nay, tâm nguyện ngàn năm của hần rốt cuộc có thể thực hiện.

Hần giải khai y phục của Lâm Cửu, thoát đi đai lưng, nắm mắt cá chân mảnh khảnh của nam tử trong tay, nhẹ nhàng xoa nắn, cẩn thận cảm thụ sự nhậy nhậy vô cùng của nam nhân.

Bàn tay nắm mắt cá chân dần dần trượt lên phía trước, bắp chân rắn chắc mà thon dài giống như ngọc thạch ónh nhuận mà lại không hề nhu nhược, Tây Sa Thương Hải để mặt mình kề sát chân nam tử, nhẹ hôn, nhẹ vỗ về, trượt qua đầu gối, dần dần lên đùi rồi càng lúc càng tiếp cận nơi tư mật.

Lâm Cửu vì gò má Tây Sa Thương Hải chạm vào nơi đó mà bỗng nhiên run rẩy, có chút mất cảm cùng chống cự, nhưng mà tất cả chỉ càng làm tăng thêm khát vọng trong nội tâm Tây Sa Thương Hải, không để ý đến cảm thụ của Lâm Cửu bị bịt mắt xem rốt cuộc lúc này y đang có tâm tình gì, Tây Sa Thương Hải trực tiếp kéo ra hai chân nam nhân, nơi tư mật lập tức lộ ra không sót tí gì.

Hai tay Lâm Cửu buông thõng bên người, khẽ nắm chặt tấm đệm dưới thân, đôi môi vẫn khép chặt nhẹ nhàng run rẩy, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Ngoài Diệt Thiên ra, Lâm Cửu chưa bao giờ bại lộ toàn bộ bản thân trước mặt một nam nhân khác, tuy ý người khác hôn vuốt ve toàn thân trên dưới, lúc đầu lưỡi áp áp của Tây Sa Thương Hải vừa chạm tới thân thể của y, chỉ kém một chút nữa, hai mắt Lâm Cửu đã thấm ướt mảnh lụa rồi.

Nhắm chặt hai mắt, việc y có thể làm là liều chết nắm chặt tất cả những thứ có thể nắm được bên cạnh, mặc kệ là chăn đệm, hay là lưỡi dao, chỉ cần có thể để y nắm, cầm lấy, chịu đựng...

“Hoá ra nơi này của người là như thế này.” Tây Sa Thương Hải đột nhiên lên tiếng, hần lẩm bầm nỉ non, “Đến tận lúc này ta mới cảm giác được, hoá ra người cũng là một người, cũng giống ta, chúng ta đều là người như nhau, nhưng từ trước tới giờ ta vẫn không dám khinh bạc người, càng đừng nói là lúc này...”

Càng đừng nói lúc này hần dĩ nhiên thực sự ôm Chí Thiện Bạch Liên vào lòng, đặt ở dưới thân, nam nhân nghìn năm qua hần chỉ có thể truy đuổi phía sau thờ phụng như thần linh giờ khắc này lại ở dưới thân hần, để mặc hần hôn, vuốt ve, có thể tùy hần muốn làm gì thì làm.

Tuyệt vời đến cực điểm, rồi lại mang theo đau thương cực độ.

Lâm Cửu, Chí Thiện Bạch Liên, cũng không phải thực sự cam tâm tình nguyện nằm dưới thân hần, mà là vì nam nhân kia, vì U Minh Hắc Liên, vì Diệt Thiên!

Vì người kia, Chí Thiện Bạch Liên thậm chí có thể chết, có thể nằm dưới thân người khác mặc người ta chà đạp, trong lòng Tây Sa Thương Hải có phức tạp, có lo lắng bị thống, còn có tuyệt vọng đến tột đỉnh.

Hần biết, mặc kệ qua bao nhiêu năm, bao nhiêu đời, mặc kệ Chí Thiện Bạch Liên chuyển thể thành Lâm Cửu hay ai, y cũng sẽ không yêu hần, vĩnh viễn sẽ không.

Nếu như không thể giữ được cả đời, vậy một đêm xuân triền miên, một đêm nắm giữ ngắn ngủi, như vậy là đủ rồi.

Vĩnh viễn có bao nhiêu xa, nhưng trong mắt Tây Sa Thương Hải, đêm nay chính là vĩnh viễn...

Mà với Lâm Cửu, đêm nay, cũng dường như là kéo dài vĩnh viễn vậy, dài đến mức khiến y tuyệt vọng, gian nan.

“Chí Thiện... Lâm Cửu...” Bên tai lại là một tiếng gọi của Tây Sa Thương Hải, nhưng cho dù không nhìn thấy nam nhân trước mắt, mà quen thuộc bên tai, không thuộc về thanh âm của Diệt Thiên, nó giống như con dao cắt từng miếng thịt y, tựa như lắng trì, cắt từng miếng từng miếng, nhưng thuỷ chung vẫn không lấy được mệnh y, dần vặt y, phá huỷ y, không biết bao giờ mới là điểm cuối.

Đôi chân thon dài mở rộng ra, Lâm Cửu đã không muôn nghĩ đến kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, khuất nhục, tâm như tro nguội, càng nhiều là ngực trái truyền đến đau đớn như dao băng cắt tâm, áy náy, xấu hổ... các loại tâm tình phức tạp quần quít vào một chỗ, khiến Lâm Cửu không có cách nào nhớ đến một người.

Diệt Thiên... người sẽ trách ta sao?

Trách ta vì người, đến tự tôn và thuần khiết cũng từ bỏ...

Dưới tấm lụa trắng chảy ra dòng thanh lệ thương tâm như muốn chết, nhưng không thấm ướt được tầng tơ lụa dày, nương theo dò xét chậm chạp thấu xương, hồi lâu sau nhất thời bị ngoại vật sắc bén dưng mãnh tiến vào, nơi tư mật nhất lập tức bị lấp đầy, chiếm giữ... vật nóng rực đó không thuộc về người y yêu nó giống như hoả diễm địa ngục thiêu đốt thân thể y, cứ như sắp xé nát cả thân thể y vậy.

Giống như một tấm lụa trắng, bị một dao chém nát, mặc cho máu tươi chảy ròng, nhiễm đỏ một mảnh tuyết trắng, mảnh trắng noãn không nhiễm hạt bụi, thân thể phủ lên máu tươi và ô uế biến thành sự thực.

Một chút lại một chút, sự xâm nhập mãnh liệt từ bên ngoài khiến nam nhân nhịn không được run lên nhẹ nhẹ.

Lâm Cửu gắt gao nắm chặt lấy tấm đệm dưới thân, đôi môi cắn ra huyết nhục, trên sắc mặt tái xanh, một màu đỏ tiên diễm lại trở nên yêu dã thê mị như vậy, tuyết bạch liên hoa giữa trán loá ra ánh sáng nhàn nhạt, hòa cùng dòng thanh lệ ẩn giấu tấm lụa kia, phảng phất như đang kêu khóc.

“Chí Thiện... Chí Thiện...”

Ngửa đầu một lần nữa đọc tên người này, Tây Sa Thương Hải chìm đắm vào một nơi chật chội ảm áp không thể tự thoát ra được, hắt ngửa đầu, khẽ híp mắt, trên đỉnh đầu tuyết bạch sáng loáng, phảng phất như rơi vào cõi tiên, chỉ có nam nhân dưới thân bị hắt chiếm hữu mới có thể cho hắn dục và vọng như vậy.

Chỉ có nam nhân này, mới có thể lấp đầy trống rỗng nghìn năm nay của hắn.

Mà hắn, thứ có thể dành cho Lâm Cửu cũng chỉ có đau đớn khắc sâu lên thân thể này.

...

...

Đêm, yên tĩnh.

Tuyết, xám bạc.

Ánh bình minh rực rỡ, từ bên trong ngọn núi cổ xưa này tản ra. Áng mây xa xôi như nhuộm màu máu, ánh đỏ phảng phất phía chân trời.

Tây Sa Thương Hải lẳng lặng đứng ở Tuyết Điện, trong một mảnh trắng mênh mang, có một vết máu loang lổ, phảng phất như muốn nhắc lại chuyện tàn nhẫn tàn khốc đã phát sinh đêm qua.

Phía sau bức màn phòng bên cạnh, không biết nam nhân kia lúc này có ổn hay không?

Tây Sa Thương Hải không có dũng khí để tự hỏi nữa...

Mà phía sau màn, dưới làn nước trong suốt oánh ánh, nam tử toàn thân ướt sũng ngâm mình trong đó một lần lại một lần tẩy trừ ô uế trên thân thể.

Y phục bị cởi ra có thể từng kiện từng kiện phủ thêm, thân thể bị dơ bẩn cũng có thể cùng nước trong gột tẩy sạch sẽ, không nhiễm hạt bụi.

Thế nhưng trái tim thì sao? Thế gian này có vật phẩm thần tiên nào có thể tẩy trừ trái tim con người, đem những thống khổ và tổn thương này toàn bộ tẩy sạch, như vậy, có phải tốt biết bao không.

Nước mắt đáng giá bao nhiêu? Bao nhiêu cũng không đáng ——

Lâm Cửu lãnh đạm đứng trong dục trì, dùng nước tẩy sạch từng góc ngách trên thân thể, dù có phải tẩy rách da, chảy máu cũng không có vấn đề gì, y sẽ không cảm thấy có quá nhiều đau đớn.

Coi như là... bị người chém một đao, không hơn.

Không thì y còn có thể làm gì chứ? Y cái gì cũng không làm được, chuyện đã xảy ra, tất cả đều là y lựa chọn, oán không được ai, cũng chẳng trách được ai.

Từ trong thanh trì đi ra, cầm lấy một bộ y phục mặc vào, một cái túi nhỏ đặt ở bên cạnh, hắn là túi Càn Khôn Tây Sa Thương Hải lấy từ trên người y.

Lâm Cửu nhìn một chút, nhưng không xoay người cầm lấy túi Càn Khôn.

Đã không cần nữa, thứ y muốn đã lấy được, trừ thứ đó ra, y không muốn đem theo bất kì vật gì trở về.

Bên cạnh túi Càn Khôn có một thanh liên bình tinh xảo, Lâm Cửu chỉ khom lưng cầm lấy thanh liên bình, nhưng để túi Càn Khôn lại, nhìn thanh liên bình chứa tàn hồn Diệt Thiên trong tay, rốt cục trên mặt nam nhân cũng lộ ra tiểu ý, nhưng trong mắt y lại rướm lệ.

Chưa đến nửa năm y đã thu hồi được cả ba tàn hồn của Diệt Thiên, y lập tức có thể thấy được Diệt Thiên rồi, thế gian này dù có nhiều đau khổ hơn nữa, thì có chuyện gì có thể so sánh được với việc này khiến Lâm Cửu hạnh phúc vui mừng như vậy a?

Dùng sức xoa xoa khoé mắt, Lâm Cửu nhìn xung quanh tìm kiếm cái gương, y vội vàng nhìn khuôn mặt trong gương của mình, ngoại trừ có chút trắng bệch ra thì không có trở ngại gì, nơi vừa bị Tây Sa Thương Hải chạm qua cũng bị y tẩy sạch sẽ không còn dấu vết.

Lâm Cửu thoáng yên tâm, y không muốn để Diệt Thiên sau khi tỉnh lại nhìn thấy bộ dáng chật vật bất kham của mình.

Cất thanh liên bình đi, Lâm Cửu xách manh lên đi ra ngoài, trong Tuyệt Điện không có một bóng người, Tây Sa Thương Hải cũng không ở, cũng không tận lực tìm kiếm bóng dáng Tây Sa Thương Hải, Lâm Cửu nghĩ không gặp là tốt nhất.

Đứng bên cửa sổ, Lâm Cửu triệu hoán phượng hoàng, bạch thường nam tử vượt qua cửa sổ nhảy lên người phượng hoàng, về nơi tâm vẫn hướng đến...

Phượng vũ cửu thiên, mặt trời nhú lên phía đằng đông.

——Đệ tam quyển Hoàn——

171. Chương 171 - Rời Đi Và Truy Tìm

Sao tên phạm nhân đáng ghét kia có thể đối xử với hần như vậy? Cứ thế quăng hần lại chân núi rồi một mình chạy lên Thương Sơn. Lâm Cửu nói, cái gì mà trên núi rất nguy hiểm, cái gì mà mau mau tìm một mẫu miêu chung sống đi thôi, nhân gian là một nơi vừa phức tạp lại đáng sợ, cứ quay về núi sinh một thằng nhãi con, một thối miêu nho nhỏ nữa thì hơn.

Hần đường đường là một Thú Vương thống lĩnh vạn thú cơ mà. Yêu pháp thông thiên, dũng mãnh như hần, thế gian này có mấy người có thể là đối thủ chứ, chẳng nhẽ còn phải sợ cái tên Hỗn Độn Thanh Liên trên núi đó chắc? Cứ cho con ruồi đũa cẳng đó quả thật lợi hại thì đã sao, lẽ nào hần lại bởi vì sợ chết sợ bị thương mà không dám lên núi?

Lâm Cửu ơi Lâm Cửu, ngươi không coi bản vương là người sao?

Mà đúng là cho tới bây giờ, Lâm Cửu chưa hề coi Tiểu Thối Miêu là người thật. Ngay từ đầu Lâm Cửu đã nuôi hần như nuôi thú cưng, lại càng không biết thực ra Tiểu Thối Miêu chính là Mặc Viêm – vua của mọi loài thú, pháp lực cao cường, địa vị cao xa lại đầy kiêu ngạo.

Về chuyện này, Mặc Viêm đều hiểu rất rõ ràng. Trong lòng Lâm Cửu, hần chỉ là thú cưng mà thôi, cùng lắm là như một người bạn, trừ những cái đó ra chỉ sợ gì cũng không phải.

Có đôi khi, Mặc Viêm thầm nghĩ, không biết hần đột nhiên thích Lâm Cửu từ khi nào thế nhỉ? Loại vấn đề phức tạp này từ trước đến giờ đều không thuộc phạm vi am hiểu của Mặc Viêm. Thú Vương nhanh chóng ném nó ra sau đầu, bởi dù có là Thú Vương, thì bản chất của hần vẫn là một con dã thú. So với việc tự hỏi thì hần càng thích phục tùng theo bản năng mà hành động hơn, không giống như con người, luôn luôn nhìn trước ngó sau, nghĩ tới nghĩ lui, suy nghĩ lâu lắc mà vẫn không thấy có chút hành động.

Nhưng mà, rõ ràng Lâm Cửu cũng là kiểu người thuộc phái hành động.

Dưới chân Thương Sơn, mang theo tâm tình kiên quyết, Lâm Cửu một lòng hướng về phía Thương Sơn Tuyệt Điện, không muốn liên lụy bất kì kẻ nào, ngay cả con tiểu hắc miêu mặt thối luôn ở bên cạnh.

[Tiểu Thối Miêu, cảm ơn ngươi đã trở về bên ta. Có lẽ ngươi cũng không biết, dọc đường đi có người bầu bạn, điều đó đã cho ta thêm không ít tự tin. Đến tận bây giờ, khi có thể từ Hoàng Phủ Đế Quốc đi tới chân Thương Sơn của Tây Sa Thương Ưng Quốc, ta mới biết ta có khả năng làm được rất nhiều việc, bao gồm cả những việc mà trước đây ta không dám nghĩ đến. Tiểu Thối Miêu, thực ra ta không yếu đuối như ta vẫn nghĩ, đúng không?]

Dưới chân Thương Sơn, Lâm Cửu ôm Tiểu Thối Miêu đi tới một chỗ, y ngồi bên cạnh miêu nhi mỉm cười thì thảo tự nói. Mặc Viêm còn nhớ khi đó Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn trời, thương ưng trắng như tuyết xẹt qua một bạch tuyến thật dài trên không trung, trên mặt nam nhân tràn đầy vẻ hạnh phúc, thanh thần, vân đạm phong khinh.

Thời khắc đó, Mặc Viêm biết Lâm Cửu đã thay đổi rồi. Lâm Cửu trên Vọng Nguyệt Sơn, một Lâm Cửu hồ hồ nháo nháo lại mang tâm lý kháng cự đối với thế giới xa lạ này, chẳng biết từ bao giờ đã trở nên vân đạm phong khinh như vậy. Toàn bộ thế giới đều cất trong lòng người nam nhân này. Ngay tại Thương Sơn nguy nga cao vút tận mây trước mắt, Lâm Cửu nhưng lại có thể cao lớn đến thế.

Lúc ấy, Mặc Viêm chợt cảm thấy, khoảng cách giữa hắn và Lâm Cửu giống như là chân trời góc biển, chẳng bao giờ chân chính đụng vào nhau, khoảng cách của bọn họ, càng ngày càng xa.

[Tiểu Thối Miêu, vì sao ngươi vẫn muốn theo ta chứ? Cám ơn ngươi đã cùng ta vượt qua những tháng ngày cô đơn tịch mịch này, chỉ có điều, ngươi cũng có cuộc sống thuộc về ngươi, lợi hại như ngươi không thể cứ mãi làm thú cưng của ta được, như vậy thì quá đáng tiếc, có phải không, đi thôi, ta nên đi, mà ngươi cũng thế...]

Nói xong một câu cuối cùng với Mặc Viêm, nam tử liền kiên quyết dứt khoát đứng dậy rời đi. Trước mắt xanh biếc một mảnh, xiêm y Lâm Cửu tựa như mây như sương, mờ ảo tung bay trong gió. Mặc Viêm đứng trên mặt đất, nhìn hình bóng y dần dần khuất xa, cho đến khi mọi vết tích biến mất giữa cánh đồng tuyết, hoàn toàn.

Hắn không đuổi theo, không ngờ hắn lại không đuổi theo!

Tại vì không bỏ được sĩ diện để đi tìm một phạm nhân sao? Không, Lâm Cửu thực ra cũng không phải là một người bình thường. Theo Lâm Cửu đi từ U Cốc đến Hoàng Thành, rồi lại từ Thiên Quốc đến Tây Sa Thương Ưng Quốc, trong lòng Mặc Viêm biết rõ, Lâm Cửu không phải là phạm nhân, mà là Cửu Thiên Thần Liên chuyển thế trong truyền thuyết.

Vậy thì hắn còn lý do gì mà sợ mất thể diện?

Mặc Viêm cũng không biết rằng, hắn giống như bị sốc đến choáng váng, hai chân như bị đinh ghim chặt trên mặt đất không thể động đậy, trơ mắt nhìn Lâm Cửu rời đi. Cứ như vậy, ba ngày ba đêm đã qua, Mặc Viêm cũng chờ ở chỗ này suốt ba ngày ba đêm, đầu óc mê mang, chỉ nhớ được mỗi bóng lưng trắng như tuyết kia.

Nhưng dần dần, đến hắn cũng không biết bóng lưng mang y phục trắng kia thực ra là thuộc về ai nữa....

Đến tận ngày thứ tư, khi bình minh vừa mới lộ dạng, Mặc Viêm ngẩng đầu nhìn thấy phượng hoàng hoả diễm bay vọt ra từ đỉnh Thương Sơn. Hắn bỗng nhiên hiểu được, hắn choáng váng rồi sao, rõ ràng người trong lòng hắn yêu là Lâm Cửu, còn cần gì phải nghĩ lâu như vậy? Vân Nhiễm gì đấy Vân Vân gì đấy, chẳng qua chỉ là một phạm nhân không đáng nhìn mà thôi.

Cái tên Vân gì gì kia...mới thực sự là tên phạm nhân nực cười, hắn cần gì phải nhớ đến, thật đúng là nhàm chán.

Quay đầu lại nhìn Thương Sơn vẫn vắng vẻ như xưa, lại đưa mắt nhìn Lâm Cửu cười Cửu Thiên Phượng Hoàng hướng về U Cốc, Tiểu Thối Miêu xoay người chạy về phía Thương Sơn, chỉ trong nháy mắt, bóng đen trên mặt đất đã biến thành một nam tử trẻ tuổi tuổi tuần lã mà cường tráng.

Lúc này đây, Mặc Viêm thu hồi đuôi và tai thú, hoàn toàn biến thành hình dáng nhân loại, chạy thẳng lên Thương Sơn.

Hắn muốn biết trong ba ngày qua đã xảy ra những chuyện gì. Người vừa mới rời đi là Lâm Cửu đúng không? Lê nào trong thời gian ngắn như thế, Lâm Cửu đã lấy được tàn hồn của Diệt Thiên từ trên tay Tây Sa Thương Hải rồi sao?

Xét cho cùng thì Mặc Viêm vẫn có chút lo lắng. Sau khi chạy đến Thương Sơn, bằng khứu giác nhạy cảm của mình, hắn dễ dàng tìm thấy ngay thanh y nam tử trên một chóp núi trên đỉnh Thương Sơn.

Dưới ánh bình minh, Tây Sa Thương Hải chấp tay sau lưng trông về phía chân trời, dường như là đang tìm kiếm hình bóng của một nam tử đã tan biến không còn dấu vết. Ánh nắng tươi sáng, bóng dáng người này lại mang nét cô đơn và trống rỗng đến thế, sớm đã không còn vẻ bá đạo sắc bén thường ngày.

“Người đến tìm y sao?” Không quay đầu lại, nam nhân trong một đêm chiếm được toàn bộ nhưng cũng mất đi toàn bộ, đã cảm giác được Thú Vương Mặc Viêm đến, cũng đoán ra mục đích chuyến đi này của Thú Vương, y nhàn nhạt nói, tựa như mọi chuyện không liên quan gì đến y vậy.

“Y đi rồi...” Tây Sa Thương Hải ngẩng đầu nhìn phía trước, than thở: “Nên đi, cuối cùng vẫn sẽ rời đi, mà nên tới, cuối cùng lại một lần nữa đi tới, Thú Vương, đi xem xem Lâm Cửu thế nào, ta lo lắng cho y.”

“Vì sao ngươi không tự đi?” Mặc Viêm đứng sau Tây Sa Thương Hải lên tiếng, những tên Cửu Thiên Thần Liên này, thời gian biến thành người quá lâu rồi, nên cũng cũng nhiễm thói xấu của phạm nhân, làm việc lè mà lè mề, rõ ràng trong lòng muốn, lại không dám thực hiện, Tây Sa Thương Hải nếu như lo cho Lâm Cửu, thì sao không tự mình đi chứ.

“Bởi vì...ta không có tư cách này.” Lời nói mang theo một ít tự giễu, Tây Sa Thương Hải xoay người, buồn bã chậm rãi rời đi.

Trong nháy mắt đó, Mặc Viêm nghĩ Tây Sa Thương Hải sẽ đi đến một nơi rất xa rất xa, thậm chí sẽ rời khỏi Xích Thổ Đại Địa, cách biệt mọi người, thế giới này phẳng phất như đã không còn thứ gì để Tây Sa Thương Hải lưu luyến nữa.

Hồn Động Thanh Liên cao ngạo lại sắc bén trong Băng Nguyên Cực Bắc, lúc này chỉ còn lại tràn đầy hư vô không thể lấp đầy.

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Rời đi...” Tây Sa Thương Hải trầm giọng nói.

Rời khỏi Tây Sa Thương Ưng Quốc, rời khỏi Xích Thổ Đại Địa, mà tốt nhất là rời khỏi thế giới này, rời khỏi thế giới đã không còn bất cứ điều gì đáng giá để y lưu luyến. Hơn nữa, y cũng không có cách nào tiếp tục gặp mặt Lâm Cửu, không cách nào đối diện với Chí Thiện Bạch Liên khôi phục kí ức sau này. Y thật đáng ghê tởm, không đúng sao?

Y sao có thể, sao có thể làm ra loại chuyện táng tận lương tâm như thế.

Loại người như y, vĩnh viễn đều không đáng được tha thứ.

Ham mê trong chốc lát, cái giá phải trả chính là sự hổ thẹn và hối hận mãi mãi không thể xóa nhòa. Nhưng càng như vậy, Tây Sa Thương Hải lại càng căm ghét chính bản thân mình, rõ ràng đã biết sẽ có kết quả này, nhưng vẫn làm, vẫn bức bách Lâm Cửu, bức bách Chí Thiện Bạch Liên làm chuyện như vậy.

Đủ rồi, thế là quá đủ rồi, dẫn dắt người khác, nhưng cũng là dẫn dắt chính mình.

Y không muốn dính dáng gì tới Chí Thiện Bạch Liên nữa, mặc kệ U Minh Hắc Liên, mặc kệ đời đời kiếp kiếp của thế giới này, y...đã không còn tâm, cũng mất hết sức lực rồi.

Rời đi thôi....rời đi mãi mãi....

“Ngươi không quan tâm tới Lâm Cửu nữa sao?” Mặc Viêm hơi cau mày, Tây Sa Thương Hải sao lại đột nhiên thay đổi tính tình thế này?

“Không quan tâm nữa.”

Y đã không còn tư cách này nữa rồi.

Tây Sa Thương Hải rời đi, Mặc Viêm nhìn nam nhân âm thầm thở dài. Từ khi biến thành người, mấy tên Cửu Thiên Thần Liên này, cả đám liền trở nên thật kì quặc. Nhưng mà, hình như hắn cũng như vậy thì phải?

Từ khi có thể biến thân thành người tới nay, phiền não của hắn cũng càng ngày càng nhiều...

Tây Sa Thương Hải cứ thế không rõ đầu đuôi đã bỏ đi, việc duy nhất Mặc Viêm có thể xác định là Lâm Cửu đã lấy được thanh liên bình từ chỗ Tây Sa Thương Hải. Nam nhân kia nếu đã đoạt lại đủ tàn hồn của Diệt Thiên, thì lúc này chắc chắn sẽ cười phượng hoàng bay về U Cốc trong Hoàng Phủ Đế Quốc.

Nhớ tới lời Tây Sa Thương Hải, Thú Vương Mặc Viêm quyết định qua đó nhìn một cái xem Lâm Cửu có xảy ra chuyện gì hay không.

Xoay người, Thú Vương Mặc Viêm nhún người mạnh mẽ nhảy xuống khỏi Thương Sơn. Phía chân trời xa xăm, chỉ thấy được một nam tử trên lưng mang một đôi cánh đen to lớn như đại điêu, giống như một cơn gió to màu đen lao vun vút về hướng U Cốc.

Thú Vương Mặc Viêm cứ thế, đuổi theo dấu vết Lâm Cửu mà đi.

172. Chương 172 - U Minh Tái Thế

Nghênh đón tia nắng ban mai rạng ngời mà ấm áp, Cửu Thiên Phượng Hoàng hoả diễm nóng rực ngửa đầu hót vang giữa trời rộng vô biên. Bóng đêm qua đi, bình minh lại tới tựa như ánh sáng hi vọng. Cho dù thế giới quanh đây có gian khổ tới tầm bao nhiêu, thì ánh lửa đó cũng vĩnh viễn cháy lên trong lòng mỗi người.

Cơn gió hây hây, tóc đen tung bay.

Giữa nền trời xanh nhạt, thân ảnh màu trắng kéo theo một chiếc bóng hư vô thật dài cùng với ngọn lửa đỏ tươi diễm lệ. Sự hứng khởi không thể kiềm chế này đã sớm thiêu trụi hết uỷ khuất và chua cay trong tim Lâm Cửu, để thứ duy nhất còn sót lại, là tâm tình mong ngóng có thể chạy nhanh về tới nơi kia. Thật khát khao biết bao nhiêu, ngay lập tức trở lại bên người nọ.

Mỗi một phút một giây đều dài đằng đẳng như thể vô tận, dày vò lòng hào hứng khó kiềm nén được của y.

Tay phải nhẹ nhàng đặt lên ngực trái, nam tử đứng trên lưng phượng hoàng, khoẻ miệng không kìm nổi lộ ra một nụ cười khê ấm áp, Diệt Thiên Diệt Thiên, rốt cuộc ta có thể gặp lại ngươi rồi, mỗi lần trong giấc mơ nhìn thấy ngươi vẫn còn ngủ say trong băng phong hắc liên, ta tựa hồ cũng cảm nhận được phần lạnh lẽo đó.

Cuối cùng thì, sau hơn một trăm ngày ngày đêm đêm bị nỗi tương tư dày vò, Lâm Cửu đã tự mình, từng bước từng bước một, vượt qua nhiều con đường như vậy. Y đã trải qua một mùa thu đầy bi thương, đón những ngày đông thật tàn khốc, rồi trong thời khắc tràn ngập nắng sớm này lấy được tàn hồn của Diệt Thiên. Trả giá nhiều như vậy, cuối cùng cũng nhận được hồi báo.

Thối ma đầu a thối ma đầu, ngươi nhớ phải bồi thường cho ta đấy.

Tự nhủ phải nhớ kỹ chuyện này, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn về phương xa, thế giới của y, tràn ngập ánh mặt trời khiến y suýt chút nữa thì rơi lệ.

Quá trình phấn đấu khổ cực này, mặc dù khó mà nói rõ được đủ loại cảm xúc trong lòng, nhưng ước muốn được bù đắp vào phút cuối cùng mới khiến cho y cảm thấy sảng khoái nhất. Y dùng hành động của y để trả thù cuộc sống khốc liệt này, y cũng dùng hành động của y để chứng minh tình yêu giữa mình và Diệt Thiên chưa từng có vết nứt nào. Thế gian này, luôn luôn có một người xứng đáng để y trả giá hết thảy.

Thứ bọn họ chờ đợi, là sự đền bù như mong muốn sau khi phải ném trải trăm cay nghìn đắng. Hàng nghìn hàng vạn người đang giãy giụa, vùng vẫy trong đau khổ trên thế gian này, cái họ đợi, cũng chỉ là niềm vui sướng khi được trả thù cuộc sống mà thôi.

Mọi người đều tin chắc rằng mình có thể chiến thắng được sự giãy vò nghiệt ngã của cuộc đời. Họ một mực giữ niềm tin này từ đầu tới cuối, có người nhận được đền bù như mong muốn, nhưng cũng có người, điều chờ đợi được lại là kết cục mà họ chưa từng ngờ tới.

Cửu Thiên Phượng Hoàng, giương cánh bay liệng, thiên sơn vạn thủy, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Dưới chân, cánh đồng tuyết mênh mông bất tận của Tây Sa Thương Ưng Quốc dần dần mất hút. Xa xa, pháo hoa đón tết ở Trung Thiên Quốc vẫn y như trước kia phóng ngay giữa ban ngày, tách ra trông thật lộng lẫy hoa mỹ. Qua Trung Thiên Quốc, bọn họ về tới Hoàng Phủ Đế Quốc, lại đi một mạch từ Bắc đến Nam, lướt qua núi cao, bay ngang hồ nước, sau khi tới Ân Đô, đích đến cuối cùng cũng từ từ hiện ra.

Huyền nhai vẫn chót vót như trước, màu xanh mơn mớn hoặc rậm hoặc thưa đã không còn nữa do bị bao phủ kín dưới lớp tuyết dày.

Bên dưới huyền nhai, trong U Cốc, Lâm Cửu cười phượng hoàng dần dần hạ xuống.

Hồ nước trong suốt đã đóng thành một lớp băng dày cộp, giống như một tấm gương mờ mông lung mà thần bí, cánh rừng bên cạnh căn nhà trúc cũng đã thành tuyết lâm. Gian nhà dựa bên hồ băng vẫn dập dờn màu xanh như cũ, giữa thế giới trắng xóa tuyết này trở nên vô cùng nổi bật, cũng vô cùng yên tĩnh.

Chỉ là sự rực rỡ của nắng sớm, bất luận mùa nào, bất luận lúc nào, đều không thể chiếu rọi cả U Cốc, tất cả mọi thứ, là vì chủ nhân của U Cốc từ trước đến giờ đều không thích dương quang ảm áp. So ra, Diệt Thiên càng yêu thích ánh trăng thanh lãnh ban đêm hơn, cô độc, lãnh ngạo mà lại tàn nhẫn.

Vừa bước vào trong U Cốc lạnh như băng, Lâm Cửu không rảnh mà quan tâm cảnh sắc hai bên, gần như là vội vàng vàng nhảy từ trên người Cửu Thiên Phượng Hoàng xuống. Nam tử không dừng lại nghỉ ngơi, lập tức chạy ngay vào trong căn nhà trúc, gió nhẹ nhàng thổi bay vạt áo y, trong sự yên lặng này chỉ nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp.

Nhảy vào trong pháp trận thông đến thế giới u ám khác, Lâm Cửu chạy băng băng, chạy băng băng... căn phòng phía xa trông như cái miếu lại một lần nữa xuất hiện trong mắt Lâm Cửu.

Đẩy ra cánh cửa nặng trĩu, ánh lửa hai bên vách tường đột nhiên vụt sáng lên, quang sáng dạ minh châu dập dờn trong thế giới hắc ám, không biết cơn gió từ đâu thổi tới, tựa như một bài ca dao từ nghìn năm xa xôi trước, kể lại một cổ sự không muốn ai biết.

Năm đó, những người đó, thời gian cùng lịch sử đó, đều đã chìm trong tiếng ca dao, như tiếng sáo, như tiếng tiêu, như tiếng tỳ bà u oán, như tiếng cổ cầm du dương, mọi thứ đều đã ngủ say ngàn năm dưới lòng đất này, dường như cũng nghe thấy tiếng kêu gào của linh hồn đang được bạch y nam tử cất trong lòng ngực, khẽ run rẩy, phủ phục, quỳ bái.

“U... u...”

Như là tiếng khóc, khẽ đu đưa vang vọng trong thế giới hắc ám vô biên.

Trong đầu Lâm Cửu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó chính là lập tức chạy ngay tới bên cạnh Diệt Thiên. Ý nghĩ này mạnh mẽ đến nỗi, khiến Lâm Cửu không phát hiện được sự biến đổi đang dần xảy ra xung quanh.

Lại một lần nữa, khi y bước vào trong thế giới bị đóng băng này, khi y lại một lần nữa được nhìn thấy nam tử ngủ say trong hắc liên băng phong, cách một tầng băng trong suốt dày cộp, Lâm Cửu không cách nào không chế được đôi tay thôi ngừng run rẩy. Nhanh, rất nhanh thôi bọn họ sẽ lại được gặp nhau.

Nỗi nhớ nhung dày vò Lâm Cửu, rốt cuộc ngày hôm nay cũng kết thúc rồi, chỉ hy vọng từ nay đến nghìn nghìn vạn năm tháng về sau đừng để y phải chịu nỗi khổ tương tư này nữa.

Đặt bàn tay tái nhợt lên lớp băng dày, Lâm Cửu chuyên chú mà thâm tình nhìn nam tử trong tầng băng, so với trước khi y li khai hình như cũng không có nhiều thay đổi cho lắm, Diệt Thiên vẫn giống như đang ngủ, an tĩnh đến kì lạ.

Lâm Cửu khẽ mỉm cười, cúi đầu lấy từ trong ngực ra thanh liên bình vừa đoạt được từ chỗ Tây Sa Thương Hải. Rút nút bình, Lâm Cửu suy nghĩ một chút rồi trút thẳng vào trong miệng mình, băng lãnh trong nháy mắt đó khiến bên ngoài tóc và da mặt Lâm Cửu ngưng kết lại thành một tầng băng mỏng.

Mở miệng ra chính là luồng không khí giá buốt trắng xóa, nhưng Lâm Cửu lại như không cảm nhận được cái lạnh này, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười ngọt ngào như trước, y hơi cúi người, cách một tầng băng mà hôn xuống.

“Phù — ”

Nghe như là tiếng gió thổi, từng luồng từng luồng khí nhẹ nhàng từ trong miệng Lâm Cửu dần dần chảy ra.

“Rắc rắc rắc ——” Tiếng băng vỡ rung động không ngừng vang lên, hồ nước đen xung quanh hắc liên dần dần tan băng. Hồ nước lạnh lẽo từ từ lưu động, lấp lóe ánh huỳnh quang màu đen, lộ ra sự ma quái vừa kỳ dị mà lại kì diệu. Hắc liên nhẹ nhàng thông thả di chuyển vòng quanh hồ, như có một vòng xoáy nước.

Tầng băng cứng rắn ngăn cách Lâm Cửu và Diệt Thiên càng lúc càng mỏng, càng lúc càng ít, nam nhân trên hắc liên dần dần hãm nhập vào trong hắc liên khổng lồ.

Khối băng tan vỡ biến thành từng làn sương đen, sương mù đột nhiên tràn ngập cả gian phòng, cho đến khi đầu đầu cũng đều là sương đen hoặc dày hoặc mỏng, nó dường như cũng có sinh mệnh mà chậm chậm chuyển động ngược dòng nước chảy, quanh quẩn ở trung tâm hắc liên, vẫn vút xung quanh nam tử nằm trên hắc liên kia.

Đợi sau khi băng tuyết tan hết, Lâm Cửu lại một lần nữa chạm vào phiến môi giá lạnh và mềm mại nhưng khiến y cảm thấy an tâm.

“Phù — ” Nhẹ nhàng, Lâm Cửu hơi hé miệng hôn lên Diệt Thiên. Tàn hồn vẫn cắm sâu trong ngực trái Lâm Cửu lập tức bùng lên, tam hồn bị áp chế gần năm trong dạ ngục cảm giác được sự triệu hoán của bản tôn, liền điên cuồng lao ra khỏi cơ thể Lâm Cửu.

Nụ hôn gắn kết tương giao, tàn hồn mạnh mẽ thoát ly.

Lâm Cửu gắt gao ôm lấy ma đầu trong hắc liên. Tàn hồn từ trong cơ thể thoát ra ngoài, tựa như sinh sôi xé rách trái tim y, khiến y đau đớn choáng váng đến suýt ngất. Có lẽ nhận biết được đau đớn của Lâm Cửu, một đạo chân khí dịu dàng nương theo nụ hôn chậm rãi chảy vào trong thân thể y, lập tức che đi đau đớn do tàn hồn thoát khỏi trái tim gây nên.

Cho dù đang hôn mê, người cũng có thể cảm giác được thống khổ của ta, có thể lo lắng cho ta sao? Đôi mắt Lâm Cửu bất chợt ướt ươn ướt, chỉ cần một hành động vô ý thức này của Diệt Thiên thôi, đã là quá đủ để y xóa đi tất cả cực khổ từng phải chịu vì ma đầu này. Khắp thế gian, vĩnh viễn cũng chỉ có Diệt Thiên có thể mang tới cho y cảm giác an toàn và được quan tâm thời thời khắc khắc.

Ba tàn hồn đều đã rời khỏi cơ thể Lâm Cửu đi tới thân thể Diệt Thiên, hắc liên ẩn kín ảm đạm không ánh sáng trên trán ma đầu ngủ say đột nhiên trở nên tà mị mà oánh nhuận, tử khí tràn ngập trên mặt đường như cũng phai nhạt đi. Tam hồn trở về vị trí cũ, U Minh tái thế.

“Diệt Thiên...Diệt Thiên...tỉnh lại đi, đừng ngủ tiếp nữa...” Ghé vào bên cạnh hắc liên, nước mắt nóng bỏng của nam tử từng giọt từng giọt rơi xuống trên gương mặt ma đầu đang từ từ thức tỉnh, một tiếng lại một tiếng kêu gọi, chỉ hy vọng đối phương có thể một lần nữa dùng ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn một mình y.

Phiến lông mi như chiếc quạt lông đen khẽ run rẩy, sau một khắc, ma đầu ngủ say chẳng biết đã bao nhiêu năm rốt cuộc mở ra đôi mắt như biển rộng hồ sâu, bình tĩnh như nước, không chút gợn sóng.

Ma đầu từ từ thanh tỉnh, trong mắt phản chiếu ra hình ảnh một nam tử cách hần rất gần, đôi mắt sâu thẳm bình tĩnh, chẳng biết nghĩ đến cái gì, chỉ nhìn nam tử nọ ở trước mặt hần liên tục hô lên: “Diệt Thiên, sao ngươi không nói lời nào, chẳng lẽ ngươi không còn nhớ ta sao? Ta là Lâm Cửu...là Tiểu Cửu của ngươi đây mà...”

“Nhớ chứ...đương nhiên còn nhớ..” Trong mắt ma đầu hiện ra một tia tiếu ý nhàn nhạt, hần làm sao có thể quên được nam tử này chứ, người hần đã từng yêu sâu sắc nhưng lại thương tổn phản bội lại hần – Chí Thiện Bạch Liên...

173. Chương 173 - Yêu Và Hận

Diệt Thiên đã tỉnh rồi, nhưng Lâm Cửu lại không thấy được nữa trong ánh mắt của đối phương, sự ôn nhu chỉ thuộc về một mình y mà y vẫn hằng mong ngóng. Sau khi tỉnh táo lại, Diệt Thiên tỉnh lặng như băng

sơn xanh thắm dưới đáy biển sâu vạn trượng, trong mắt không có mảy may tí xúc động nào, không gợn sóng, không chút động đậy, chỉ là bình thản nhìn Lâm Cửu, khiến y cảm thấy hơi hơi sợ hãi.

Lẽ nào sau khi Diệt Thiên tỉnh lại đã quên mất y rồi sao? Hay là bởi vì tam hồn chia lìa dẫn đến kí ức của Diệt Thiên bị tổn hại? Lâm Cửu nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của ma đầu, không cách nào ngăn được nỗi sợ hãi trong lòng, thanh âm run rẩy nhìn Diệt Thiên, nhỏ giọng kêu lên: “Diệt Thiên, nói chuyện đi, ta muốn nghe thấy tiếng của ngươi, ta muốn ngươi gọi tên của ta, ta là Lâm Cửu, là Tiểu Cửu của ngươi đây, lẽ nào ngươi đã quên ta rồi sao?”

“Diệt Thiên, ta rất nhớ ngươi, ta nhớ ngươi nhớ đến thật thống khổ, ngươi đừng khiến ta sợ có được hay không——”

Nước mắt nóng hổi từng giọt rơi xuống, chảy xuôi theo gương mặt ma đầu.

“Nhớ kĩ, đương nhiên nhớ kĩ...”

Ma đầu rút cuộc mở miệng, đáy mắt bình tĩnh dần dần hiện ra một tia tiêu ý nhàn nhạt.

Kí ức kiếp trước, kí ức kiếp này, tất cả đều từ từ rõ ràng trong đầu Diệt Thiên, cũng có thể nói, là rõ ràng trong đầu U Minh Hắc Liên.

Tuyệt sắc liên hoa oánh nhuận trên trán Lâm Cửu đã khắc dấu ấn thật sâu trong đầu ma đầu, lần thứ hai tỉnh dậy từ giấc ngủ say ngàn năm, sau khoảng thời gian thích ứng ngắn ngủi, tất cả mọi thứ đều được sáng tỏ. Hắn đã nhớ lại mọi chuyện, nhớ lại nghìn năm trước đây, nam tử trước mặt đã tàn nhẫn và lạnh lùng đâm kiếm vào trái tim hắn như thế nào.

Nam nhân này, nam nhân mà hắn đã từng yêu sâu sắc thế mà lại phản bội hắn, tàn nhẫn đánh hắn vào địa vực băng lãnh hắc ám đó.

Một nghìn năm, tròn một nghìn năm, hắn lại trở về.

Hắn có thể nào không nhớ rõ nam nhân này được chứ?

Khoé miệng Diệt Thiên khê cong lên một độ cung, ma đầu vươn tay nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt tràn đầy nước mắt vui sướng của Lâm Cửu, nhìn gương mặt vui quá hóa khóc của đối phương, dịu dàng nói: “Nhớ chứ, ta tất nhiên là nhớ ngươi rồi. Cho dù qua trăm năm nghìn năm, ta cũng vẫn nhớ kĩ ngươi, cho dù luân hồi vạn kiếp, ta vẫn sẽ không quên khí tức của ngươi, cho dù ngươi là Chí Thiện Bạch Liên hay là Lâm Cửu, ta đều nhớ, đời đời kiếp kiếp sẽ không quên ngươi...”

Sẽ không quên tất cả những gì ngươi đã từng gây cho ta, có vui sướng, có thoả mãn, có hạnh phúc, cũng có phản bội cùng tổn thương sâu sắc mà ta vĩnh viễn cũng không quên được.

Một kiếm Chí Thiện Bạch Liên đâm vào ngực hắn kia, hắn vĩnh viễn cũng không thể quên.

“Diệt Thiên...” Lâm Cửu vui đến phát khóc đã nói không nên lời nữa rồi. Không biết được suy nghĩ trong lòng Diệt Thiên, Lâm Cửu chỉ vì lại được nghe thấy thanh âm của hắn, cảm nhận được khí tức của đối phương mà vui đến mức cái gì cũng không còn nhớ. Cái tên “Diệt Thiên” này có gọi bao nhiêu lần cũng sẽ không thấy phiền, còn ma đầu này, cho dù nhìn bao nhiêu lần cũng sẽ không thấy ngán.

“Sao lại khóc, bởi vì nhìn thấy ta tỉnh lại mà rơi lệ sao?” Nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Lâm Cửu, Diệt Thiên bỗng chốc kéo nam nhân đang nửa quỳ bên ngoài vào trong hắc liên rộng lớn. Lâm Cửu chỉ cảm thấy một cơn choáng váng đến nghiêng trời lệch đất, nhoáng một cái, y đã nằm lọt bên trong hắc liên, bị Diệt Thiên đặt ở dưới thân.

“Lệ mới đẹp làm sao, mỗi lần thấy ngươi rơi lệ, lòng ta đều rất đau.” Lệ này, thế nhưng chỉ là dối người mà thôi, Chí Thiện à Chí Thiện, rốt cuộc ngươi muốn ta phải làm thế nào đây?

Hơi cúi đầu, Diệt Thiên nhẹ hôn lên vết nước mắt trên mặt Lâm Cửu.

“Diệt Thiên...” Được đối xử dịu dàng như thế này, Lâm Cửu còn có thể đòi hỏi thêm gì nữa chứ? Đây là người mà y yêu sâu sắc, là người y nguyện ý trả giá bằng cả sinh mệnh.

Ma đầu nhẹ nhàng vuốt ve Lâm Cửu, theo gương mặt trượt thẳng xuống phía dưới, y phục trên người dù chưa cả chạm vào nhưng lại như bị làm phép lỏng lẻo rơi ra. Chỉ trong nháy mắt, Lâm Cửu liền cảm giác được quần áo trên người y đang dần bong ra từng cái một, y khẽ ngửa đầu cảm nhận sự đụng chạm đến từ chính ma đầu.

Bàn tay lạnh lẽo trượt vào trong vạt áo Lâm Cửu, không có bất cứ gì ngăn cản chạm vào thân thể nóng như lửa của y, khi thì dùng sức khi thì dịu dàng vuốt ve khiến Lâm Cửu nhịn không được run nhẹ, khi thì tê dại khó nhịn, khi lại khiến y không kìm lòng nổi muốn được nhiều hơn nữa, mà lúc Diệt Thiên lột hết toàn bộ quần áo trên nửa người dưới của y, Lâm Cửu lại khẽ run rẩy.

Sự run rẩy này không chỉ đến từ sự vuốt ve dịu dàng của người mình yêu nhất, mà phần lớn là do ác mộng đêm trước vẫn lưu lại trên thân thể cũng như sâu trong nội tâm y.

Ngay trước đó không lâu, y vừa mới bị Tây Sa Thương Hải chạm qua ——

Hiện tại, y sao có thể để Diệt Thiên ôm mình được. Mặc dù y vẫn yêu nam nhân này như trước, nhưng cơn ác mộng trong đêm tối đó vẫn như cũ quanh quẩn xung quanh y, khiến y không cách nào lập tức thoát ra. Y cần một ít thời gian, để quên đi sự đụng chạm của bất luận kẻ nào trên thân thể y ngoại trừ Diệt Thiên.

Y càng cần một ít thời gian để trái tim mình có thể an tĩnh lại.

Nhưng khi nhìn ma đầu nằm đè trên người y, Lâm Cửu lại không có dũng khí và nghị lực để đẩy ra, y không bao giờ muốn phải rời xa nam nhân này nữa.

“Diệt Thiên...” Mở to mắt chăm chú nhìn vào ma đầu, Lâm Cửu liên tục âm thầm nói với chính mình, cứ quên đi là được rồi, coi như một đêm trước đó chuyện gì cũng chưa xảy ra, bây giờ người ôm y là Diệt Thiên, là đại ma đầu, là ái nhân y vẫn mong nhớ từ lâu, không phải là người khác!

Y chỉ cần có Diệt Thiên là đủ rồi, chỉ cần biết lúc này người ôm y là Diệt Thiên là đủ rồi, không có gì phải sợ hết, cũng không có gì phải hoảng hốt.

Nhẹ nhàng mở ra hàm dưới của Lâm Cửu, ma đầu cúi xuống dịu dàng hôn y. Môi chạm môi, dây dưa triền miên.

Mãi một lúc sau, ma đầu y phục vẫn chỉnh tề đột nhiên kéo khổ quần của Lâm Cửu xuống, y lập tức không một mảnh vải che thân, cả người đều hiển lộ ra hết trước mắt ma đầu.

Lâm Cửu khẽ run rẩy, muốn vươn tay cởi y phục trên người Diệt Thiên, y không thích cách đối phương một lớp quần áo, y muốn cảm nhận một cách chân thực khí tức của Diệt Thiên, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của ma đầu, tất cả tất cả...mà không phải bị ngăn cách bởi lớp quần áo cứng nhắc này.

Diệt Thiên kéo lại tay Lâm Cửu, chưa kịp để đối phương phản ứng đã lật thân thể Lâm Cửu lại, Lâm Cửu lập tức biến thành bộ dáng nằm úp sấp, trước mắt chỉ toàn một màu đen thui của hắc liên, không nhìn thấy được chút xíu nào đáng người của Diệt Thiên. Sau một khắc, eo bị kéo cao lên, một trận đau nhức kịch liệt xâm nhập vào sâu bên trong nơi mềm mại mới bị chà đạp đêm hôm qua.

“A ——”

Một tiếng kêu đau đớn kiềm nén từ sâu trong yết hầu tràn ra. Lâm Cửu nằm úp sấp trên hắc liên gắt gao cắn chặt răng, hai tay bám sâu vào trong cánh hoa.

Đau quá ——

“Diệt —— A ——”

Y muốn xoay người lại, y không muốn đưa lưng về phía Diệt Thiên, y không muốn đối mặt với bóng đêm, y không muốn như vậy...

“Sao vậy, ta ở đây, không vui sao?” Thanh âm trầm thấp vang vọng bên tai Lâm Cửu, cùng với nó cũng là cực hạn mà Lâm Cửu chưa bao giờ trải qua, là cực hạn vui sướng, nhưng cũng là cực hạn đau đớn.

Lực đạo gần như sắp đâm thủng y khiến y không thể nào tiếp tục cắn môi kiềm nén, ác mộng đêm trước lại một lần nữa trù trù xuống, là ảo giác hay hiện thực, Lâm Cửu đều đã không thể phân biệt được.

Người đang ôm y là Diệt Thiên phải không?

Thế nhưng y không nhìn thấy...y không nhìn thấy cái gì hết...

Ma đầu gắt gao đè nặng không cho y xoay người, mặc kệ Lâm Cửu van xin thế nào, nhưng ma đầu vẫn nhất quyết không chịu buông tha, mỗi khi Lâm Cửu muốn quay đầu lại, thì lại bị tay Diệt Thiên ấn trở về.

“Diệt Thiên, để ta nhìn người...để ta quay lại nhìn người được không... Ta muốn nhìn người, ta muốn ôm người...”

“A, đau quá, đau quá, dừng, Diệt Thiên...Không được, ta đau quá, hức hức ——”

Nỗ lực cùng dày vò trong mấy ngày nay đã khiến thân thể Lâm Cửu lên tới mức cực hạn, làm sao chịu đựng nổi âu yếm kịch liệt hết sức như thế này. Nước mắt không rõ là sung sướng hay thống khổ rơi xuống hắc liên, lời nói trong miệng dần dần trở nên mơ hồ, biến thành từng âm tiết rời rạc liên tục lặp đi lặp lại. Lâm Cửu không tài nào kiềm nén được tiếng khóc nức nở đứt quãng.

“Không được, dừng lại...Diệt Thiên, ta đau quá...ta đau quá...”

Ngay cả sức lực để túm lấy cánh hắc liên cũng không còn nữa, nam nhân tựa như một con cá mắc cạn đang hấp hối, nghẹn ngào, cầu xin.

“A a ——”

Một cơn đau đớn mãnh liệt thỉnh thoảng ở bên trong thân thể Lâm Cửu lan ra, y cả người ướt đầm mồ hôi gào lên một tiếng thê thảm rồi vô lực nằm sấp trong hắc liên, chỉ không ngừng run rẩy.

Một màu đỏ tươi tràn ngập trên đoá hắc liên, đỏ đen cực kỳ tương phản khiến thân thể trắng bệch của Lâm Cửu lộ ra cảm giác thê mỹ sâu sắc, làm cho người khác chỉ muốn ôm vào lòng dịu dàng âu yếm.

Tầm mắt chuyển xuống nửa người dưới có chút đáng thương của Lâm Cửu, đáy mắt bình tĩnh như nước của ma đầu hơi hơi khuấy động, nhưng vẫn bình thản đứng ở một bên nhìn nam nhân hôn mê nằm trong hắc liên.

Nhắm mắt hít sâu một hơi, hồi ức khi hắn là Diệt Thiên, khi Chí Thiện là Lâm Cửu quanh quẩn trong lòng U Minh không cách nào phai nhạt được.

“Chí Thiện, ta có thể tiếp tục tin người một lần nữa được sao?” Khẽ thở dài một tiếng, nhìn nam nhân nằm trong hắc liên, Diệt Thiên giơ tay lên, cánh liên hoa liên khép lại bao lấy Lâm Cửu, những vết thương hắn vừa gây cho Lâm Cửu rất nhanh sẽ khép lại. Mà Diệt Thiên cũng một cần một chút thời gian để suy nghĩ thêm.

Hắn, rốt cuộc nên làm thế nào với Lâm Cửu đây?

Ánh mắt chợt khê động, Diệt Thiên nhìn ra bên ngoài, xoay người từ từ biến mất trong thế giới hắc ám.

174. Chương 174 - U Minh Chi Nộ

“Nơi này làm sao vậy?”

Theo tung tích Lâm Cửu đi tới U Cốc, Mặc Viêm đang rộng hai cánh màu đen ra, từ huyền nhai lao thẳng xuống phía dưới. Rừng rậm xung quanh bị bao trùm dưới tuyết lấp lóe ánh sáng óng ánh, hồ nước trong vắt trong U Cốc đã đóng thành lớp băng dày cộp, nhưng chuyện khiến người ta cảm thấy kỳ dị chính là những tầng băng này đều lộ ra một lớp màu đen lóng lánh, khi thì thoáng hiện, khi thì lại biến mất không chút dấu vết.

Đợi đến khi Mặc Viêm từ từ hạ xuống mới nhìn rõ tất cả, từ trong hồ tản mát ra làn làn khói đen óng ánh, không ngừng trào ra, nhanh chóng ngập đầy U Cốc, lộ ra vài phần yêu dã và quỷ dị. Trong không khí phẳng phất mùi liên hương lạnh lẽo, cũng không biết mùi liên hương kỳ dị này từ đâu truyền tới.

“Lẽ nào Diệt Thiên tỉnh lại rồi?”

Võ cánh hạ xuống U Cốc, Mặc Viêm vươn tay khua khua sương đen dày đặc trước mắt, đi nhanh về phía trước tìm kiếm thân ảnh Lâm Cửu.

“Lâm Cửu?” Trong U Cốc, Mặc Viêm lớn tiếng gọi tên nam nhân, nhìn quanh bốn phía cũng không phát hiện bóng dáng Lâm Cửu đâu, nghĩ thầm y có lẽ đã chạy tới căn phòng nhỏ giữa hồ. Còn nhớ lần trước cùng Lâm Cửu đến đây, Lâm Cửu hình như xuyên qua một pháp trận trong căn phòng đó mang theo đại ma đầu còn hôn mê bất tỉnh đi tới một nơi khác.

Hiện tại trong U Cốc xảy ra một ít biến hoá kì quái như thế, có lẽ là bởi Diệt Thiên đã tỉnh lại rồi, vậy hai người bọn họ hẳn là đang ở trong pháp trận đó.

Mặc Viêm bước từng bước đi lên cây cầu gỗ dựng giữa hồ, một mạch hướng về phía căn phòng nhỏ. Chưa chờ hẳn đi lên được hai bước, bốn phía lại đột nhiên có thêm một biến hoá rất nhỏ, sương đen quanh quẩn trên mặt hồ giống như một con rắn mảnh chậm chậm bò tới bên hai chân Mặc Viêm, ngay lúc chuẩn bị quần lên, Mặc Viêm liền giậm chân một cái đánh tan sương đen nhàn nhạt tràn ngập xung quanh.

Đôi cánh thật lớn lại một lần nữa xuất hiện trên lưng, dựa vào sức dẫn của đôi cánh, trong nháy mắt Mặc Viêm đã bay vút lên giữa không trung, tầm mắt trông xuống phía dưới nhanh chóng dừng lại tại một chỗ, nam tử cau mày, quát lớn: “Ai? Ở nơi nào?”

“Thú Vương khi khôi phục lại sức mạnh, quả nhiên là lợi hại hơn không ít.” Thanh âm lạnh lùng quang quắc trong sơn cốc âm u, chẳng biết từ nơi nào truyền đến, có vẻ xa xăm mà trống trải, phảng phất như đến từ một nơi cực kì xa xôi.

Thú Vương khẽ cau mày, vẫn chăm chú nhìn vào cây cầu nhỏ bắc trên hồ, thanh âm vừa vang lên chính là Diệt Thiên thì phải. Nếu như đại ma đầu này tỉnh dậy rồi, Tiểu Cửu cũng nhất định đang ở gần đó.

Ngay lúc Thú Vương đang chăm chú nhìn phía dưới, sương đen tứ tán dần dần ngưng tụ lại, một trận bão hắc vụ phát qua, trên cây cầu gỗ vốn không một bóng người đột nhiên có thêm một nam tử khoác áo choàng màu đen. Ma đầu khẽ hít một hơi, toàn bộ sương đen trong nháy mắt dừng mảnh tiến vào bên trong tấm áo choàng, biến mất không còn lại gì.

Sơn cốc vốn khoác trên mình chiếc áo tuyết ngân bạch lại một lần nữa khôi phục nguyên dạng, như thể chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Đại ma đầu này hình như có chút không giống trước kia, lẽ nào bị bọn Hoàng Phủ Thiên Niên đánh khiến cho đầu óc có vài chỗ bị hỏng rồi sao? Thú Vương thầm nghĩ, bề ngoài tuy nhìn ung dung như vậy, kì thực trong lòng vẫn không dám buông lỏng phòng bị, trực giác thuộc về dã thú chôn sâu trong cơ thể hẳn nói cho hắn biết, nam nhân trước mặt này vô cùng nguy hiểm. Mặc dù Mặc Viêm không cảm nhận được một chút sát khí nào từ trên người Diệt Thiên, nhưng khứu giác nhạy bén với nguy hiểm của Thú Vương vẫn khiến cho hắn không ngừng âm thầm đề phòng.

“Người tỉnh rồi.” Huy cánh bay xuống bên bờ hồ, đứng cách Diệt Thiên một cự ly tương đối an toàn, Mặc Viêm nhìn nam tử chôn sâu trong bóng tối cách đó không xa, hỏi, “Lâm Cửu đâu?”

“Y sao? Ha ha——” Cười nhạt hai tiếng, ma đầu dưới tấm áo choàng nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra một hình ảnh: trong hoàng cung Hoàng Phủ Đế Quốc, trên nhuyến tháp bên dục trì, một con miêu cả người đen thui nhảy lên nhuyến tháp, nháy mắt liền biến thành dáng dấp nhân loại, nhẹ nhàng ôm nam tử đang say ngủ trên nhuyến tháp vào lòng.

Toàn bộ hình ảnh Thú Vương Mặc Viêm đã từng nhân lúc Lâm Cửu ngủ hôn y đều hiện ra trong óc ma đầu, mặc dù lúc đó hắn vẫn trầm miên dưới băng phong, nhưng tuyệt không có nghĩa là cái gì hắn cũng không biết, cái gì cũng không thấy, tàn hồn ẩn sâu trong trái tim Lâm Cửu, đã xuyên thấu qua ánh mắt Lâm Cửu thấy được tất cả.

Mà hết thảy những điều này, sớm đã in sâu trong óc ma đầu, sáng tỏ trong tâm.

Bao gồm...cả một đêm trước trong Thương Sơn Tuyết Điện.

Thú Vương Mặc Viêm, Tay Sa Thương Hải...ha ha...

Ma đầu mở mắt ra, ánh mắt băng lãnh hướng về phía Thú Vương, mặc kệ là hán vẫn còn yêu nam nhân kia, hay là hận nam nhân kia, ngoại trừ hán ra, những người khác không có tư cách chạm vào Chí Thiện Bạch Liên.

“Y đang ở bên trong, người muốn gặp y sao?” Diệt Thiên bình thản nói, thanh âm như nước, khiến người ta không thể từ đó nghe ra được chút tình cảm nào thuộc về nhân loại, mặc dù Mặc Viêm biết ma đầu này từ trước đến nay vẫn vậy, nhưng lúc này hán lại cảm thấy có chút cảm giác quái dị và nguy hiểm không nói nên lời.

“Lâm Cửu có khoẻ không?” Xúc động nóng nảy không có nghĩa là không có đầu óc, Mặc Viêm một bên âm thầm cảnh giác, một bên nhìn chăm chú nhất cử nhất động của ma đầu, bầu không khí quả thực có chút kì quái.

“Vừa rồi y có chút mệt, hiện tại đang ngủ, tuy rằng chảy ít nước mắt cùng một ít máu, nhưng mà cũng không có gì đáng ngại cho lắm.” Ma đầu vẫn bình tĩnh đến phát sợ.

“Người làm gì y?” Nhíu mày, Mặc Viêm nắm chặt song quyền, ma đầu này sao có thể thản nhiên nói ra lời như vậy, Mặc Viêm hướng về phía Diệt Thiên quát lớn: “Người có biết y vì cứu người mà chịu đựng bao nhiêu áp lực, dọc đường ăn bao nhiêu đau khổ không, đại ma đầu, không phải người yêu y sao, rốt cuộc người đã làm gì với y, Lâm Cửu ở đâu, y ở chỗ nào?!”

Chịu đựng bao nhiêu áp lực, ăn bao nhiêu đau khổ?

Lòng bàn tay xuất hiện một đoàn hắc sắc hoả diễm nho nhỏ, Diệt Thiên khê cong lên khoé miệng, tay phải vừa nhấc, bình thản nói với Thú Vương: “Y rất khỏe, ta...đương nhiên sẽ cẩn thận chăm sóc y, về phần người, đã không cần thiết phải tiếp tục lưu lại trên thế giới này nữa, nhân loại cũng tốt, thú tộc cũng được, đều là sự tồn tại thấp kém trên thế gian này.”

Hai mắt tròng lên, Thú Vương sớm đã âm thầm đề phòng lựa chọn tiên phát chế nhân, chỉ thấy hai cánh phía sau Mặc Viêm, kéo thân thể hán như mũi tên lao nhanh về phía Diệt Thiên, song trào như chớp, mang theo sức mạnh có thể xé rách cao sơn, thân hình như gió lặng im đến ngưng thở, giống như ảo ảnh vậy.

Tuy rằng Thú Vương đã từng thua dưới tay Diệt Thiên, thế nhưng lúc đó hán chỉ là một con tiểu miêu chưa khôi phục hoàn toàn sức mạnh thời kì đỉnh cao, Nay thì khác, hán của hôm nay đã đạt đến thời kì đỉnh cao của Thú Vương, dù không thể đánh bại Diệt Thiên, thì chí ít cũng có thể đánh ngang ngửa với đối phương mới đúng.

Song trào xẹt qua thân thể Diệt Thiên, nhưng mà người vốn đứng trên cầu đột nhiên hoá thành một trận sương mù màu đen, tan biến không một dấu vết, Thú Vương kinh ngạc, chỉ nhìn thấy trận sương mù lướt qua, người vừa bị song trào của y xé rách liền hoàn hảo không tổn hao gì đứng ngay trước mặt —— trong lòng bàn tay, là một đoàn hoả diễm.

“Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.” Diệt Thiên cười nhạt châm chọc, đoàn hoả diễm nho nhỏ không chút trở ngại lướt về phía Thú Vương Mặc Viêm, đương lúc Mặc Viêm không hề ngăn cản, đoàn hoả diễm nhẹ bay tới chạm vào Mặc Viêm, ngay lập tức phát ra một tiếng huýt dài rung trời, cũng trong nháy mắt đó từng điểm hoả diễm nhanh chóng lan tỏa thành một ngọn lửa đáng sợ, tựa như con mãng xà khổng lồ mở to cái miệng vĩ đại, một ngụm nuốt lấy toàn bộ Mặc Viêm.

Hai tay chấp sau lưng, ma đầu bình thản nhìn Mặc Viêm đang đấu tranh với hoả xà.

Người cũng được, dã thú cũng thế, đều là sự tồn tại thấp kém trên thế gian này, ngu xuẩn đến mức khiến người ta không muốn nhìn tí nào.

Chuyện một nghìn năm trước chưa xong, vậy một nghìn năm sau hán sẽ tiếp tục hoàn thành, lần trước bị Chí Thiện Bạch Liên phá hư, lúc này đây, hán sẽ không cho Chí Thiện Bạch Liên cơ hội này nữa.

Việc Chí Thiện Bạch Liên còn chưa khôi phục kí ức và sức mạnh đối với hán mà nói không có bất luận nguy hiểm gì, tạm thời liền cứ giữ y bên người đi.

Trong phút chốc tinh thần Diệt Thiên sao lãng, hoả xà thiêu đốt cách đó không xa chợt phát ra một tiếng kêu tê tâm liệt phế, dần dần tán đi. Giữa ánh lửa lộ ra một nam tử mệt mỏi đầy vết thương, đôi mắt đỏ

tươi như máu gắt gao nhìn chăm chăm Diệt Thiên, tràn ngập phần nộ và cừu hận.

“A —— còn chưa chết sao?” Khoé miệng khê cong lên, Diệt Thiên lại một lần nữa giơ bàn tay lên, nhẹ giọng nói, “Vậy giờ đây sẽ không cho người sống thêm nữa.”

Ngay lúc này, Diệt Thiên khê nhú nhú mày.

“Đừng —— ” Trong bóng đêm, Lâm Cửu lâm vào hôn mê nhẹ giọng rên rỉ một tiếng, thanh âm rất nhỏ khiến hắc liên bao quanh thân thể y khê rung động, động tĩnh Lâm Cửu dường như sắp thức tỉnh truyền tới tai ma đầu ở xa bên ngoài, thoáng quấy nhiễu tâm thần Diệt Thiên.

Trong nháy mắt thừa dịp Diệt Thiên thất thần, Thú Vương Mặc Viêm mở rộng đôi cánh nhiễm huyết khấn trương bay khỏi U Cốc, Diệt Thiên phục hồi lại tinh thần hừ lạnh một tiếng, hai tay làm tư thế bắn cung, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một bộ cung tiễn như hoả diễm thiêu đốt, nhẹ nhàng kéo dây, hoả tiễn bắn về phía Thú Vương đã bay lên bầu trời.

Giữa không trung, một mảnh huyết vũ.

Đáng tiếc, vẫn là để Thú Vương chạy thoát.

“Lửa đã thiêu cháy lục phủ ngũ tạng của người, xem xem người có cơ duyên để sống tiếp hay không.” Nhìn bóng đen rơi xuống phía chân trời, Diệt Thiên tại đó xoay người rời đi, hắc vụ lập tức lại tràn ngập, cho đến khi bao phủ toàn bộ sơn cốc, cũng không còn thấy một chút ánh sáng nào.

175. Chương 175 - Tội Ác Quốc Gia

Vỗ đôi cánh lớn phi lên khoảng không, Mặc Viêm cắn răng bỏ chạy.

Thối ma đầu đáng ghét, cứ nhiên muốn giết bản vương ——

Lần thứ hai thua trong tay Diệt Thiên, thất bại lúc này đây so với lần đầu tiên càng thêm triệt để, cũng càng thêm đáng sợ, chỉ thiếu chút nữa là hắn đã chết trên tay Diệt Thiên rồi. Nếu như không phải hắn nhân lúc Diệt Thiên thất thần mà bắt ra li khai, chỉ sợ bây giờ đã sớm bị hắc liên hoả đáng sợ kia đốt thành tro tàn, từ nay về sau sẽ tiêu thất trong thiên địa, vô tung vô ảnh.

Trong lòng Mặc Viêm phần hận không thôi, hận hận cho dù là trong thời đỉnh cao của mình mà vẫn không thể chống cự nổi Diệt Thiên, lại càng tức giận với sự thay đổi của đại ma đầu. Cái gì mà Cửu Thiên Thần Liên, cả đám tính cách đều kì quái như vậy, thay đổi thất thường, nói đánh là đánh, nói giết liền giết, khiến hắn hoàn toàn không bắt được ý nghĩ.

Nếu như không phải ngay từ đầu hắn đã âm thầm đề phòng Diệt Thiên, hắn thật không dám tưởng tượng đường đường một Thú Vương như hắn sẽ bị lửa thiêu thành cái bộ đáng gì nữa, mặc dù tình huống hiện tại của hắn cũng không mấy lạc quan cho lắm.

Ngay lúc Thú Vương thầm mắng thối ma đầu, đang vui mừng bản thân may mắn trốn thoát được, phía sau Mặc Viêm đột nhiên truyền đến tiếng rít xé rách trời không của tiễn vũ, không cho phép Thú Vương có một chút suy nghĩ dư thừa nào, tiễn vũ bốc cháy rừng rực đâm xuyên qua đôi cánh đen như chim đại bàng của Mặc Viêm, xuyên qua bờ vai hắn, giữa không trung nổ ra một trận sương máu.

“Ai ——”

Đau đớn kịch liệt lập tức khiến hai mắt Mặc Viêm tối sầm, đôi cánh tàn tạ đã không thể nào chống đỡ thân thể tiếp tục bay trên không trung, nam tử cả người đầy máu lão đảo lắc lư, rơi thẳng xuống mặt đất.

Không được rồi...đau quá...

Hai cánh đã hoàn toàn mất đi cảm giác, vô pháp chèo chống thân thể hắn tiếp tục bay về phía trước.

Thân thể không ngừng rơi xuống, ý thức Mặc Viêm cũng dần dần mơ hồ, khoe miệng nam tử không khỏi khê cong lên lộ ra ý cười bi thương mà châm chọc, thật không ngờ có một ngày, đường đường Thụ Vương như hấn lại chết uất ức như vậy, bị người ta dễ dàng đánh hai ba phát liền giải quyết xong, nếu như để cho mấy lão gia hoả trong nhà biết, còn không cười chết hấn?

Thực sự là tên đại ma đầu đáng ghét, hoàn toàn không có chút thủ hạ lưu tình, nhất định là muốn giết hấn, hấn chọc phải cái tên đại ma đầu này từ khi nào vậy? Cũng không biết Lâm Cửu thế nào rồi, phạm nhân ngu ngốc kia đầu thế là đối thủ của đại ma đầu. Nhưng mà sau khi đại ma đầu này tỉnh lại, Lâm Cửu chắc hẳn sẽ rất vui mừng?!

Lâm Cửu a Lâm Cửu, người không thấy đại ma đầu hung ác tàn nhẫn thế nào sao?

Không —— không đúng ——

Diệt Thiên vẫn là Diệt Thiên, đại ma đầu thật ra vẫn là đại ma đầu trước kia, thế nhưng cảm giác lại có chút khác biệt. Giống như ngay từ đầu hấn đã cảm nhận được khí tức nguy hiểm cường liệt ở trên người Diệt Thiên vậy, Mặc Viêm cũng dựa vào bản năng cảm giác được một tia bất đồng trên người Diệt Thiên.

Nam nhân kia tuy rằng dung mạo không thay đổi chút nào, thậm chí đến thái độ cao ngạo lạnh lùng cũng y đúc, thế nhưng vẫn không giống so với trước kia, trở nên càng khiến hấn không muốn tới gần, khí tức nguy hiểm mạnh mẽ như vậy, mạnh đến mức khiến hấn cảm thấy từng cơn chán ghét, Diệt Thiên sau khi tỉnh lại rốt cuộc xảy ra chuyện gì chứ?

Nam tử kia —— Lâm Cửu lại không biết chút gì, Lâm Cửu bây giờ còn khoẻ không?

Không được —— hấn không thể cứ chết như vậy!

Ánh mắt lạnh lùng của Diệt Thiên càng không ngừng hiện lên trong đầu Mặc Viêm, hấn không thể chết uất ức như thế, hấn đường đường là vạn thú vương, sao có thể cứ như vậy mà chết đi?!

Nghiến chặt răng, Mặc Viêm đè khí xuất ra đôi cánh tàn tạ trên lưng, cố gắng lão đảo bay đến một địa phương không biết tên nào đó, hấn không thể chết được, hấn không thể chết, hấn không thể cứ đơn giản như vậy mà chết đi, quả thực là mất hết vinh quang của tổ tiên.....

Nam tử một thân nhuộm máu, người đầy vết thương, mang theo thân thể tàn phá gần như bị đốt trụi bay về phương Nam. Hai mắt bị tiên huyết che kín nhìn không rõ, Mặc Viêm gần như đã mất đi ý thức chỉ thấy được xa xa một ngọn núi tuyết trắng tựa Thương Sơn.

“Lẽ nào ta đã bay đến Tây Sa Thương Ưng Quốc rồi sao? Cũng không biết Tây Sa Thương Hải có còn ở đây hay không...” Mặc Viêm trầm nghĩ. Thể lực đã gần cạn kiệt, Mặc Viêm không tài nào điều khiển được bản thân nữa, nhìn mảnh tuyết trắng gần ngay trước mắt, tựa như con diều đứt dây theo gió rơi xuống...

“Ầm ——” Ngã mạnh lên lớp tuyết trên đại sơn, lập tức làm nổi lên một mảnh hoa tuyết bay lượn, một mặt đỏ thắm chảy ra, trên nền tuyết trắng càng thêm chói mắt.

Mặc Viêm thân thể đã đạt đến cực hạn, hôn mê trong lớp tuyết lạnh lẽo, một khắc cuối cùng, hấn chỉ nhìn thấy một mảnh xiêm y như áng mây, rất xa, rất xa, đi về phía hấn...

....

....

Lâm Cửu mở mắt ra, đập vào mí mắt chính là một màu sắc yên lặng tường hoà, xanh tươi ướt át, trong không khí mơ hồ tản ra một cỗ khí tức trong lành thuộc về Diệt Thiên tràn ngập bốn phía, không hiểu sao khiến người ta cảm thấy yên tĩnh cùng thư thái, chẳng qua...đây là đâu?

Đầu vẫn còn có chút choáng, Lâm Cửu day day trán ngồi dậy, đây là một gian phòng rộng rãi, kiến tạo vô cùng đặc biệt, đẩy cửa ra giống như đang ở trên một cái đài, từ ngoài cửa có thể thấy được một mảnh xanh ngát dày đặc, căn phòng không biết được xây lên ở chỗ cao nào, phía dưới tựa hồ là một hồ nước tĩnh lặng mà trong veo, ánh nắng dịu dàng tản mát trên mặt hồ, một mảnh sóng gợn lẫn lẫn.

Ở đây không phải là u cốc dưới huyền nhai, chuyện duy nhất Lâm Cửu có thể xác định được cũng chỉ có vậy.

Diệt Thiên ở đâu? Lâm Cửu nhìn ngó xung quanh, đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền tới tiếng nước, bèn quay đầu nhìn qua.

“Rào rào ——”

Ngay cách giường không xa là một bức màn được làm từ trúc, gió mát nhẹ thổi qua, từng phiến từng phiến trúc theo gió chập chờn, và chạm vào nhau phát ra những tiếng vang êm tai. Xuyên qua kẽ hở, Lâm Cửu nhìn thấy phía sau bức màn tựa hồ có một người nam nhân, một nam nhân đang ngâm mình trong đục trì, mức nước dội lên đầu, xối lên toàn thân.

Nam nhân phía sau màn hình như ra khỏi đục trì, từng kiện từng kiện áo choàng rộng thùng thình treo trên màn bị nam nhân kéo xuống khoác lên người, đai lưng vừa cài, mái tóc ướt sũng nháy mắt liền khô, nhu thuận bay bên vai và sau lưng, một mảnh đen nhánh.

Lâm Cửu ngồi trên giường nhìn thân ảnh nam nhân phía sau màn khi thì hiện lên khi thì vụt mất, nhẹ giọng gọi: “Diệt Thiên, là người sao?”

Không ai đáp lại, Lâm Cửu xốc tấm chăn mềm mại lên, đôi chân trần từ trên giường đi xuống, trên người y mặc một bộ y bào hoàn toàn mới, cũng không biết là dùng chất liệu gì để tạo thành, nhẹ nhàng mềm mại thoải mái giống như lông ngỗng vậy, cũng không khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, lại càng trông có vẻ trong suốt.

Lâm Cửu cúi đầu nhìn y phục trên người mình, sau đó bước tới trước dùng hai tay đẩy màn ra, phía sau màn là một hồ nước trong vắt, trong hồ không có một ai, vậy người kia đi đâu rồi?

Ngay lúc Lâm Cửu nghi hoặc không ngớt, phía sau liền truyền đến thanh âm quen thuộc.

“Lâm Cửu, tỉnh rồi sao?”

Lâm Cửu xoay mạnh người lại, hai mắt khẽ run lên, đứng ở nơi cách y không xa đúng thật là Diệt Thiên, nam nhân đó mặc một bộ hắc sắc bào tử nhưng không khoác áo choàng, đặt bát cháo trong tay lên bàn.

“Sao không nói lời nào?” Trên mặt vẫn lộ ra ý cười ôn nhu, Diệt Thiên đi tới trước mặt Lâm Cửu, vươn tay nhẹ nhàng vén lên sợi tóc trên trán y, sau đó thuận thế ôm nam nhân vào lòng, thanh âm dịu dàng như nước: “Còn đau không? Xin lỗi, ta chỉ là quá nhớ người thôi, ta cứ tưởng...sẽ không còn được gặp lại người nữa.”

Đau —— đương nhiên đau rồi! Lâm Cửu trong lòng ỷ khuất, y sao có thể không ỷ khuất, không phiền muộn hoảng loạn cơ chứ?

Trông mong lâu như vậy, chờ đợi lâu như vậy, vì cái gì chứ, còn không phải là để có thể một lần nữa nhìn thấy nam nhân này, lại một lần nữa cảm nhận được sự dịu dàng và ấm áp của đối phương hay sao?

Nhưng Diệt Thiên đã mang cho y cái gì...

Y sao có thể không đau nhức, sao có thể không ỷ khuất, sao có thể không khó chịu?

Tựa trong lòng Diệt Thiên, Lâm Cửu lập tức giật ra y phục trên vai người nọ, ngay tại nơi đã từng bị Lâm Cửu cắn qua một lần, vẫn còn in lại dấu răng rõ ràng trên người Diệt Thiên, hung hăng cắn xuống một phát

Lông mày không nhăn dù chỉ một chút, ma đầu để mặc Lâm Cửu cắn phá dấu răng trước kia, cho đến khi vị rỉ sắt tràn ngập khoang miệng Lâm Cửu, Lâm Cửu mới ngừng lại, thật muốn cho y cắn, y cũng không nỡ cắn rách thịt Diệt Thiên.

Cắn một chút, hả giận một chút, cũng liền cho qua đi.

“Người làm ta sợ...” Buồn bực rúc trong lòng Diệt Thiên, Lâm Cửu hít một hơi thật sâu khí tức lạnh lẽo trên người nam nhân này, khí tức quen thuộc khiến y cảm thấy an tâm không ít, chuyện xảy ra trước lúc hôn mê, cũng theo đó mà quên đi, đối với sai lầm của ái nhân, mọi người luôn luôn ôm theo lòng khoan dung cực đại.

Chỉ cần Diệt Thiên trở lại, vẫn là thói ma đầu như trước kia, Lâm Cửu cũng không còn mong cái gì xa xôi nữa. Về phần chuyện phát sinh một ngày trước, cứ coi như một chuyện ngoài ý muốn là được rồi.

“Không cần thêm mấy cái nữa cho người giận?” Diệt Thiên mỉm cười kéo lại Lâm Cửu, thấy người nọ vẫn còn đang nhìn vết máu trên vai mình, liền tùy ý kéo lại y phục che lại nơi bị Lâm Cửu cắn rách, lại kéo tay y đi tới bên bàn, cầm chén cháo thơm nức đưa lên trước mặt, “Uống trước chút gì đó đi.”

“Diệt Thiên, đây là đâu?” Chén cháo nóng hằm hập thoáng cái khơi dậy sự thèm ăn của Lâm Cửu, tính ra thì mấy ngày nay y chưa ăn gì, y một bên cúi đầu uống cháo, một bên hỏi.

“Ta đã từng đáp ứng người, sẽ dẫn người tới xem một nơi —— Tội Ác Quốc Gia.”

176. Chương 176 - Đừng Quên Lời Thề

Tội Ác Quốc Gia, cách biệt với thế giới bên ngoài, thuộc vùng giáp ranh, là sự tồn tại đặc biệt bên cạnh tứ quốc, từ ngàn năm qua vẫn luôn lặng lẽ đứng trên một góc Xích Thổ Đại Địa, và cũng chẳng được mấy người biết đến.

Tội Ác Quốc Gia nằm giữa Tây Sa Thương Ưng Quốc và Bắc Quốc, vừa vặn chiếm cứ vùng Tây Bắc của Xích Thổ Đại Địa, ngăn cách với Tây Sa Thương Ưng Quốc bởi các dãy núi nối liền nhau kéo dài không dứt, còn với Bắc Quốc thì lại lấy sa mạc rộng vô biên làm vách chắn giữa hai bên. Ngoại giới muốn đi vào Tội Ác Quốc Gia, nếu không muốn leo lên những rặng núi hiểm ác, thì cũng phải vượt qua sa mạc khô cằn nóng bức, rất ít người có thể sống sót tiến vào sau đó lại sống sót đi ra.

Bởi có khí hậu cùng điều kiện địa lý khắc nghiệt, từ ngàn năm trước, Tội Ác Quốc Gia đã dần dần biến thành nơi được dùng để lưu đày tội phạm của các quốc gia khác trên Xích Thổ Đại Địa, cũng trở thành chỗ tốt nhất để không ít những tên đào phạm sinh hoạt trong hắc ám bị quang minh xua đuổi lánh nạn. Ở Tội Ác Quốc Gia cũng không có sự quần thúc nghiêm ngặt như ở các quốc gia khác.

Tội Ác Quốc Gia trong ấn tượng sơ sơ của Lâm Cửu thì chính là một nơi dơ bẩn, hỗn loạn, lại tràn ngập căn cỗi và bệnh tật, chung quanh chỉ toàn bão cát với đồ nát, lạc hậu lại khó mà sinh tồn.

Tưởng tượng của y đối với Tội Ác Quốc Gia quả thực khác xa với những gì y thấy sau khi tỉnh dậy. Bọn họ lúc này hẳn là đang ở trên một ốc đảo giữa sa mạc, mệnh mệnh bắt ngát, hoa rơi rực rỡ, giống như hạt trân châu giữa sa mạc Gobi*, lấp lánh hào quang sáng rực mà kì ảo.

Trong ốc đảo rải rác những cây chà là cao lớn tươi tốt. Dưới bóng râm của chúng sinh trưởng biết bao rau quả và ngũ cốc, có quả chanh quả sung xanh vàng đan xen nhau, cũng có những quả đào màu hồng phấn to bằng cả nắm tay. Trong hồ nước trên ốc đảo, người thậm chí còn có thể ngồi bên bờ câu cá.

Tiếp giáp Tội Ác Quốc Gia chính là những ngọn tuyết sơn đồ sộ nối tiếp nhau, tuyết tan từ trên đỉnh xuôi theo dòng suối chảy tới chỗ trũng trong sa mạc, ẩn nấp trong những hạt cát và bùn nhão hợp thành mạch nước ngầm, nuôi dưỡng ốc đảo, mang đến một màu xanh rậm rạp tươi tốt.

Diệt Thiên và Lâm Cửu đang sống trong một căn nhà được xây gần bên hồ. Đứng ở trên lầu nhìn xuống có thể thấy được hồ nước trong veo, nước từ trên tuyết sơn chảy xuống trong mát mà ngọt ngào, dù uống trực tiếp cũng không có vấn đề gì, ngay cạnh lại là một mảnh xanh tươi, đâu giống gì với Tội Ác Quốc Gia, quả thực chính là một nơi lý tưởng để an dưỡng tuổi thọ.

Tuy không biết Diệt Thiên đưa y đến đây bằng cách nào, có điều so với sơn cốc tĩnh mịch trong Hoàng Phủ Đế Quốc, Lâm Cửu càng thích nơi đây hơn, có nước có cây, cũng có ánh dương quang sáng lạng, chỉ là y có chút không rõ lắm, trước đây Diệt Thiên vốn không thích ánh dương quang, hiện tại sao lại có thể mở rộng cửa sổ mặc cho ánh nắng chiếu rọi.

“Trước đây sao?” Ma đầu hơi ngẩng đầu nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, cứ như vậy trả lời câu hỏi của Lâm Cửu, “Có lẽ là do ngày trước thiếu một chút gì đó chẳng.”

Lâm Cửu vẫn còn không hiểu lắm Diệt Thiên đang nói về cái gì, nhưng đều không sao cả, ít nhất thì hiện tại đại ma đầu này có thể cùng y đi dạo dưới ánh mặt trời, mà không cần phải lúc nào cũng trùm một cái áo choàng to uyển nữa.

Dưới ánh dương quang ấm áp, hai nam tử dựa sát vào nhau trên mái hiên bên ngoài lầu các. Lâm Cửu lặng lẽ tựa vào lòng ma đầu, khẽ híp mắt có chút buồn ngủ, mười ngón tay đan chặt với nam nhân phía sau, thỉnh thoảng ngo ngoáy thân thể như chú mèo con cọ cọ lên gương mặt lạnh lạnh của ma đầu, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

Mà mỗi lúc như vậy, Diệt Thiên cũng sẽ rất phối hợp cúi xuống để vành tai và tóc mai hai người chạm nhau, âu yếm khi đó, luôn luôn tràn ngập sự ăn ý và ái ý mà người khác không thể nào xen vào được.

Những ngày tháng bình đạm ấm áp này, dần dần chữa khỏi hết mọi đau xót mà Lâm Cửu từng gặp qua trước kia, giống như cuộc sống ở trên thiên đường, khiến y gần như quên hết mọi chuyện bên ngoài. Kỳ thực thể này cũng không tệ, có thể ngay trong Tội Ác Quốc Gia này, trên ốc đảo giữa sa mạc, cùng với ái nhân bầu bạn bên y suốt đời tiêu điều tự tại, trọn đời như vậy, cũng đã không oán không hối rồi.

“Diệt Thiên, chúng ta cứ sống mãi ở đây được không?” Lâm Cửu dựa vào Diệt Thiên, hai tay đan vào mười ngón của đối phương, ngoại trừ sự khác thường lúc Diệt Thiên mới tỉnh hù dọa Lâm Cửu ra, mấy ngày nay cuộc sống của bọn họ vẫn yên ả mà ấm áp, nhưng y lại thường xuyên có một loại cảm giác không thực như đang sống trong mộng.

Điều này ít nhiều khiến Lâm Cửu có chút buồn cười, rõ ràng đây là cuộc sống y vẫn chờ đợi, sao lúc mộng tưởng trở thành sự thực thì y lại có chút không thích ứng được thể này?

“Người muốn ở bao lâu, chúng ta liền ở bấy lâu, người muốn ở lại chỗ này, chúng ta liền ở chỗ này, người muốn li khai chúng ta sẽ li khai, người muốn đi nơi nào chúng ta sẽ đi nơi đó.” Cúi đầu xuống nhẹ nhàng đặt lên khoé môi Lâm Cửu một nụ hôn dịu dàng, Diệt Thiên ghé vào tai y ôn nhu trả lời, lời nói lộ ra sủng nịch khiến Lâm Cửu nhin không được miệng cười toe toét.

Lâm Cửu không khỏi cười thầm trong bụng, đại ma đầu này càng ngày càng biết ăn nói, mặc kệ Diệt Thiên nói gì, trong lòng y đều thấy thoải mái, đều thấy vui vẻ, cũng mặc kệ người khác sẽ đi đến đâu, chỉ cần có thể ở cùng với Diệt Thiên chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này rồi. Y nghiêng đầu vừa cười vừa nói với Diệt Thiên: “Vậy chúng ta trước hết cứ ở lại nơi này ha, ở đây rất tốt, với lại ta còn muốn qua một thời gian nữa đi ra bên ngoài, xem một chút.”

“Kì thực, chỉ cần ở cùng một chỗ với người, cho dù là đi nơi nào ta đều nguyện ý.” Xoay người lại ôm lấy Diệt Thiên, Lâm Cửu thì thào nói.

“Vậy sao ——” Trong mắt hàm chứa tiểu ý nhàn nhạt, ma đầu nhẹ nhàng đưa tay đặt lên lưng Lâm Cửu, ánh mắt nhìn về một phương hướng xa xôi nào đó, khoé miệng khẽ cong lên nhẹ giọng nói: “Có thể nghe được lời nói như vậy thật tốt.”

“Sao vậy, nghe ngữ khí của người cứ như là không tin ta vậy.” Lâm Cửu vừa cười vừa nói.

“Ta có thể tin tưởng người không?” Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của Lâm Cửu, Diệt Thiên khẽ thở dài.

Hắn còn có thể....tiếp tục tin tưởng thêm một lần nữa không?

Chí Thiện, trong lòng người đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì... năm đó nếu đã muốn ta rời bỏ khỏi thế gian, vậy hôm nay cần gì phải đưa ta từ trong bóng tối vô tận tỉnh lại.

Lâm Cửu không vui nhìn ma đầu nói: “Không tin ta, vậy người muốn tin tưởng ai? Diệt Thiên, người sao vậy, giống như trong lòng đang có chuyện gì ấy, ta và người không phải là ngày đầu tiên ở cùng nhau nữa, đã từng cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, lại còn có cái gì không thể tin tưởng nhau được?” Trong mắt Lâm Cửu lộ ra một tia lo lắng và quan tâm.

Đưa tay vờ về tóc Lâm Cửu, ma đầu mỉm cười nhìn Lâm Cửu nhàn nhạt nói: “Vậy người cũng không thể quên những lời hôm nay người đã nói. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, người cũng không thể lại rời xa ta, mặc kệ là địa ngục hay là bất luận nơi nào trên thế gian này, người đều phải cùng ta cùng tồn tại.”

Cuối cùng Diệt Thiên híp híp mắt, bổ thêm một câu: “Cho dù người khôi phục lại kí ức kiếp trước?”

Kiếp trước....

Lời Diệt Thiên trái lại nhắc nhở cho Lâm Cửu, kiếp trước của y là Chí Thiện Bạch Liên trong lục liên, là người lãnh đạo lục liên, có điều đến bây giờ y vẫn chưa khôi phục lại kí ức kiếp trước, nhưng y chính là y, mặc kệ là có khôi phục lại kí ức kiếp trước hay không, thì y vẫn là Lâm Cửu như xưa, và cũng là Chí Thiện Bạch Liên.

Lâm Cửu tin chắc rằng dù y có khôi phục kí ức kiếp trước hay không, cảm tình của y đối với Diệt Thiên đều không thay đổi, phần tình cảm này đã sớm xâm nhập vào sâu bên trong cốt tủy rồi, cho dù có phát sinh chuyện gì cũng không thể xoá đi.

Trong nháy mắt, lời Tây Sa Thương Hải từng nói hiện lên trong đầu Lâm Cửu.

“Là người giết Diệt Thiên, là người đánh Diệt Thiên vào địa ngục!”

Khẽ cau mày, sao tự dưng y lại nhớ đến lời người kia nói cơ chứ, là giả thôi, sao y có thể gây thương tổn cho Diệt Thiên được chứ? Nhất thời, Lâm Cửu cảm thấy có chút buồn phiền khó có thể nói rõ.

“Đương nhiên rồi, mặc kệ là bây giờ hay tương lai, mặc kệ là Lâm Cửu hay Chí Thiện Bạch Liên đã khôi phục kí ức, ta cũng sẽ không rời khỏi người.” Không muốn nghĩ nhiều nữa, Lâm Cửu lập tức nhào vào lòng ma đầu, đem chính mình chôn thật sâu vào, y tình nguyện tin tưởng trực giác của mình.

“Diệt Thiên, người biết kiếp trước của ta và người đều là Cửu Thiên Thần Liên từ lúc nào vậy?” Còn nhớ hồi trước lúc y và Diệt Thiên ở cùng nhau, Diệt Thiên chưa bao giờ nói về vấn đề này, vừa này nghe Diệt Thiên nói, hẳn cũng đã biết việc kiếp trước của bọn họ, nhưng không biết Diệt Thiên đã khôi phục lại kí ức kiếp trước hay chưa.

Diệt Thiên trả lời đúng sự thực: “Lúc ta được người cứu tỉnh, trong nháy mắt...liền nhớ lại một ít chuyện, một ít chuyện đã từng xảy ra.”

“Người nhớ lại chuyện kiếp trước rồi sao?” Lâm Cửu hỏi dò: “Trước đây ta và người là quan hệ gì thế, một nghìn năm trước có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, vì sao bọn Hoàng Phủ Thiên Niên lại muốn chống lại người?”

Diệt Thiên cười cười nói: “Vấn đề của người thật đúng là nhiều, chúng ta có rất nhiều thời gian để trò chuyện về chuyện quá khứ, chỉ là hiện tại ta còn một số việc phải làm, Lâm Cửu, người trước cứ ở chỗ này một lát, ta sẽ lập tức trở về ngay.”

Lâm Cửu rời khỏi lòng nam nhân, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Đứng dậy, Diệt Thiên cúi người bắt lấy cằm Lâm Cửu, khẽ cười nói: “Không có chuyện gì đặc biệt, đều chỉ là một vài chuyện vặt vãnh mà thôi, Tiểu Cửu, ta biết trong lòng người cũng không muốn ta nhiễm vào thế tục phàm trần này nữa, nhưng người ở phàm trần sao có thể không nhiễm hồng trần chứ? Người không cần lo lắng, ta chỉ đi giải quyết một ít vấn đề sẽ gây trở ngại cho chúng ta mà thôi.”

Nhìn phía chân trời xa xăm, ma đầu nhân nhật nói: “Người xem, dù cho từ nay chúng ta có muốn rút lui khỏi phân tranh, nhưng phân tranh cũng sẽ không bởi vậy mà buông tha cho chúng ta.”

Buông Lâm Cửu ra, Diệt Thiên rời bước trở về phòng, vừa đi vừa nói: “Lâm Cửu, chớ quên chuyện đã xảy ra trong băng nguyên cực bắc, sự nhân từ cũng không thể thu được lòng tốt của kẻ khác.”

177. Chương 177 - Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước

Nhân từ có thể sẽ không nhất định thu được lòng tốt của người khác, nhưng mà giết chóc cũng không thể giải quyết được tất cả vấn đề.

Nhìn bóng dáng Diệt Thiên rời đi, Lâm Cửu quay đầu lại mê man nhìn hồ nước xanh biếc, có lẽ Diệt Thiên nói cũng không sai, sau khi trải qua chuyện ở băng nguyên cực bắc, bọn họ tựa hồ phải đối mặt với một vấn đề không thể không đối mặt, Hoàng Phủ Thiên Niên, Hoa Tư, còn cả Tây Sa Thương Hải.

Có một số việc, có thể tránh được, cũng có một số việc, vô luận người có chạy trốn tới chân trời góc biển thì cũng không thể tránh né....

Cứ yên ả mà sống lại khó khăn như vậy sao? Lâm Cửu biết sự tàn khốc của thế giới này, không được phép nhân từ như lòng dạ đàn bà, chỉ là thực sự không còn biện pháp nào khác nữa ư? Dù gì thì bọn họ cũng đều là người do Cửu Thiên Thần Liên hoá thành, nhưng tại sao lại đi đến hiện trạng như ngày hôm nay?

Lúc đắm chìm trong những tháng ngày êm ả hạnh phúc, Lâm Cửu nghĩ y hẳn là nên trò chuyện nhiều hơn một chút với Diệt Thiên, chuyện mà y biết thực sự quá ít, dường như từng người từng người đều đang lừa gạt giấu giếm y.

Mà không xong nhất chính là y vẫn chưa khôi phục lại kí ức như những người khác, mọi điều y thấy bây giờ đều như đang lọt vào trong màn sương mù dày đặc không tìm được đầu mối. Nếu như việc Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư mong muốn chỉ là thống nhất thiên hạ tạo phúc cho dân chúng, vậy vì sao bọn họ lại không liên thủ với nhau?

Mà sau khi đã trải qua những chuyện như vậy, Lâm Cửu cũng không biết phải đối xử như thế nào với Hoàng Phủ Thiên Niên, với Hoa Tư, còn có cả Tây Sa Thương Hải....

Đợi lúc nữa Diệt Thiên trở về, thử nói chuyện với đại ma đầu xem xem thế nào —— Lâm Cửu nghĩ.

....

....

Tội Ác Quốc Gia giống như hồ nước trong lành trong u cốc dưới huyền nhai, mặt hồ phản chiếu lại vàng trắng sáng tỏ, lộng lẫy, tiếc rằng cũng chỉ là hư ảnh, khi người ta cố gắng vớt ánh trăng từ trong nước lên, nhận được cũng chỉ là tàn ảnh, vàng trắng đó, vẫn treo cao trên bầu trời, không thể chạm tới.

Núi dù cao tới đâu cũng không thể vươn tới trăng sáng, huống chi là hồ nước ẩn sâu dưới huyền nhai.

Ma đầu mặc một bộ y phục đen huyền từ trong phòng chậm rãi đi ra, bốn phía vẫn là cây xanh râm mát, bụi cỏ um tùm, hồ nước trong xanh, nhưng khi hần đặt chân lên mặt đất, người lại đột nhiên biến mất, tựa như đi qua một cái kết giới ẩn giấu trong không khí, chỉ là hần rời khỏi kết giới mà thôi.

Bước ra khỏi kết giới, cảnh sắc xung quanh lập tức thay đổi.

Trên bầu trời không có ánh dương quang, chỉ có một vầng trăng lạnh giá sáng tỏ treo lơ lửng trên cao, bốn phía không thấy núi cũng chẳng thấy nước, chỉ có sa mạc cát bụi tung bay, càng đừng nói đến cây cối um tùm, trùng trùng cây xanh, phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy sa mạc mênh mông vô tận, giống như biển cát đáng sợ nuốt sống toàn bộ thế giới.

Không thấy cầu treo, không thấy căn phòng nhỏ xanh xanh.

Đứng lặng trong sa mạc chỉ có một toà thành đồ sộ nhưng lại lộ ra sự lạnh ngạnh, nếu Lâm Cửu thấy toà thành này sợ rằng sẽ lập tức nhận ra, nó chính là thế giới khác mà Lâm Cửu xuyên qua kết giới ở u cốc tiến vào, toà thành tinh mạch mà lại vô cùng quỷ dị.

Nếu nơi này là hiện thực, vậy nơi Lâm Cửu đang ở thực ra là chỗ nào?

Diệt Thiên từ trong kết giới đi ra, ánh trăng băng lãnh rơi xuống mặt đất cứng ngắc hắt ra thành một mảng tiêu điều, ma đầu dường như xé rách khe hở của thời không, hiện ra trong một căn phòng tương tự như đại miếu ở trong thành, mà phía sau hần cái gì cũng không có, không ai biết hần từ đâu đi ra, càng không ai biết hần tiến nhập kết giới thế nào.

Tiếp tục đi lên phía trước, Diệt Thiên đẩy cửa phòng đi ra, sau khi hần li khai, cánh cửa phía sau hần tự động đóng lại, không còn một kẽ hở.

Rời khỏi gian phòng bước về phía trước, lập tức tới một nơi na ná khách phòng, trong đại sảnh đứng hai hàng người, một ít người cách tương đối gần toạ vị duy nhất trong đại sảnh có thể thấy được dằng dấp, còn một vài người khác thì từ đầu đến cuối vẫn ẩn núp trong bóng tối không thấy rõ diện mạo.

Một nam nhân có bộ râu đỏ rực cùng một bạch y nữ tử dáng điệu thanh lãnh đang quỳ trên mặt đất, hai tay hai chân không hề có gông xiềng ràng buộc, nhưng vẫn thuỷ chung cúi đầu không dám ngọ nguậy, hai tay buông thõng bên người khẽ run rẩy, nhìn mặt đất xám tro đôi mắt ảm đạm không chút ánh sáng.

Cảm giác lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua gáy mọi người, ngọn gió khẽ vén lên mái tóc đen trước trán, mọi người giống như đầu gỗ đứng thẳng tắp, lập tức nửa quỳ trên mặt đất, đồng thanh hô: “Cung nghênh Ma Tôn Giả!”

Trên chiếc ghế rộng lớn, hai tay Diệt Thiên khoát lên tay vịn trạm trổ hình hắc long, nét mặt lạnh lùng, ngón tay dài dài tái nhợt nhẹ nhàng gõ gõ lên tay vịn, đôi mắt lãnh đạm liếc nhìn một nam một nữ đang quỳ trên mặt đất: “Thế nào, thấy bản tôn rất kinh ngạc sao?”

Hoả Sơn quỳ dưới đất cúi đầu không lên tiếng, hình như đã biết rõ dù hắn có nói bất luận cái gì thì cũng chỉ có một con đường chết, mở to đôi mắt ảm đạm không ánh sáng chờ đợi kết cục của mình.

“Ma Tôn Giả, thuộc hạ nguyện ý lấy công chuộc tội, thỉnh ngài tạm tha cho ta!” Tuyết Sơn Thánh Nữ ngày trước hai mắt đầm lệ trong suốt, trên mặt tràn đầy lệ ngăn hết sức thảm bại, như là lê hoa đái vũ khiến người thương tiếc, hai tay Mạc Âm đặt trên mặt đất, không ngừng dập đầu trước mặt ma đầu, “Thuộc hạ bảo hộ Thiên Thánh Giả không tốt, thuộc hạ có tội, Ma Tôn Giả xin hãy cho thuộc hạ thêm một cơ hội nữa....”

Tiếng khóc thê lương của nữ tử vang vọng trong đại điện, có vẻ cực kỳ chói tai.

Đôi mắt lạnh của ma đầu khẽ nhướn, nữ tử lập tức mất đi thanh âm nói không ra lời, Diệt Thiên không thích tiếng động quá ồn ào.

“Bản tôn có thể thả các ngươi, chẳng qua là muốn xem người thân nhất với các ngươi có nguyện ý hay không thôi.” Trong mắt hiện lên ý cười đùa giỡn, Diệt Thiên nhẹ nhàng vung tay lên, từ sâu trong hắc ám bước ra một nam một nữ, dưới ánh sáng của viên dạ minh châu treo trên vách tường soi rọi, hình dáng của hai người đó dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Thánh nữ Mạc Âm vừa quay đầu liền nhìn thấy một nữ tử duyên dáng mặc trên người một bộ xiêm y trắng như tuyết, vẻ sững sốt trên mặt chợt loé rồi biến mất, lập tức thay thế bằng dáng vẻ mừng rỡ như điên, gần như định từ mặt đất nhảy dựng lên ôm chầm lấy nữ tử kia kêu la, chỉ tiếc vô luận nàng mở miệng lớn thế nào, nữ tử bị tước đoạt thanh âm đều hầu như không thể nói ra được một câu.

Nhưng những giọt nước mắt và vẻ mừng rỡ trong ánh mắt kia lại tràn ngập khát vọng, ánh mắt như lửa nóng nhìn chăm chú vào người tỷ muội song sinh của nàng, có danh xưng Tây Nam Minh Châu Lạc Tuyết.

Mỉm cười nhìn Mạc Âm, Lạc Tuyết gật gật đầu với nàng, dường như đang nói với Thánh Nữ rằng tất cả đều không có vấn đề.

Hoả Sơn quay đầu lại nhìn nam tử trẻ tuổi có chút hao hao giống mình, khoé miệng nhếch lên ý cười trào phúng, lại tiếp tục cúi đầu trầm mặc, trong mắt nam tử đứng phía sau Hoả Sơn lộ ra một tia hổ thẹn, sau đó nhanh chóng bị sự lạnh lùng thay thế, Hoả Vân Thiên hiểu rõ việc hắn sắp làm, là không thể tránh khỏi.

Vì vinh quang của liệt tổ liệt tông Hoả gia, vì để Hoả gia trở thành gia tộc lớn mạnh nhất trên Xích Thổ Đại Địa, Hoả Vân Thiên có rất nhiều việc phải làm, ví như tự tay giết chết người từ nhỏ dạy dỗ tập võ, chăm sóc hắn đến khi trưởng thành, là người thân thiết nhất của hắn trên thế gian này, phụ thân của hắn.

Cũng là chủ nhân chân chính của Hoả gia hiện nay.

Chỉ là từ hôm nay trở đi, hắn không còn là thiếu chủ của Hoả gia, mà đã thực sự trở thành chủ nhân của Hoả gia...

Một tia hưng phấn ẩn sâu trong nội tâm như liều thuốc mê làm tê dại nỗi đau sắp giết cha của Hoả Vân Thiên, vốn là chuyện cực kỳ bi thảm trên thế gian, nhưng với quyền lợi sắp được nắm giữ trong thời gian tới, Hoả Vân Thiên khẽ nắm chặt bàn tay dưới ống tay áo.

Không có bất kì dự liệu nào, Hoả Vân Thiên khẽ run run nắm tay, một quyền đánh về phía người nhắm hai mắt quỳ trên mặt đất, đánh lên đỉnh đầu Hoả Sơn đã đoạn khí, một tiếng răng rắc thanh thủy vang lên, máu từ thất khiếu** của Hoả Sơn chảy ra.

Cuối cùng tự mình đặt dấu chấm kết thúc, hay là Hoả Sơn thân làm cha sớm đã cảm giác được sự hưng phấn của nhi tử hấn tự tay dưỡng dục, ngay trước một khắc sắp chết, dùng chính cái chết của mình để tránh cho bị kịch con giết cha.

Khi đã tồn tại tâm tư giết cha, kết quả ra sao cũng không còn trọng yếu.

Hoả Sơn đột nhiên chết khiến Mạc Âm ngây ra một lúc, nàng đột nhiên thấy hoảng sợ, nhưng còn chưa kịp nhìn về phía Lạc Tuyết thì đã phải mang theo sự đau đớn và kinh ngạc không thể nói ra vĩnh viễn nhắm lại hai mắt.

Diệt Thiên bình thần nhìn màn thảm kịch con giết cha, tỷ muội tương tàn, hiệu quả hấn muốn đạt được đã có, hấn không cần những thuộc hạ không nghe lời, nên chết chung quy vẫn phải chết, chết dưới tay người thân yêu nhất tín nhiệm nhất, loại cảm giác này sẽ như thế nào? Hấn thật muốn để cho tất cả mọi người trên thế gian ném thỉ tư vị này.

Trong tình cảnh không hề chuẩn bị, bị người mình yêu nhất, tín nhiệm nhất, hung hăng từ phía sau đâm một dao, sẽ đau lòng và thống hận đến mức khiến người ta chết không thể nhắm mắt, khắc cốt铭 tâm...

Ngày hôm nay, hàng nghìn hàng vạn những tên phạm nhân ngu muội mà thấp kém như bọn kiến hôi trong thiên hạ này, đáng giá để cho người kia đối xử với hấn như vậy sao? Đáng giá để nam nhân kia tự tay cắt đứt quan hệ giữa bọn họ sao?

Diệt Thiên muốn để cho Chí Thiện Bạch Liên tận mắt nhìn thấy, đám phạm nhân mà y bảo hộ sẽ hồi báo y như thế nào, sự lựa chọn của Chí Thiện từ đầu đến cuối sai lầm như thế nào!

“Thuộc hạ Hoả Vân Thiên (Lạc Tuyết), bái kiến Ma Tôn Giả!”

Một nam một nữ trên tay dính đầy máu tươi của người thân nhất đồng loạt quỳ xuống dưới chân Diệt Thiên. Cúi đầu nhìn Hoả Vân Thiên và Lạc Tuyết quỳ dưới chân mình, Diệt Thiên khẽ cong lên khoe miệng.

Chí Thiện, ngươi có thấy không?

Đây là loài người mà ngươi tận tâm tận lực bảo hộ, để theo đuổi danh và lợi, có chuyện gì mà bọn họ không làm được chứ?

178. Chương 178 - Cơ Duyên Xảo Hợp

Hấn...đã chết rồi sao?

Lâm Cửu ...Lâm Cửu bây giờ đang ở nơi nào...chỉ sợ là vẫn an nhiên dựa vào trong lòng tên đại ma đầu kia, hay là đã bị đại ma đầu ác ôn đó nhốt lại rồi?

Hấn không muốn chết uất ức như vậy, hấn còn muốn đi cứu Lâm Cửu khỏi tay tên đại ma đầu đại gian đại ác kia, hấn không được phép cứ chết đi như thế.

Trừ cái đó ra, trong lòng hấn vẫn luôn cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó, một chút khó mà bù đắp được, một chút khiến hấn không an tâm mà chết đi, một ít chuyện, một ít người, còn có một ít hình ảnh.

Hình ảnh một rừng cây rậm rạp, hình ảnh tia sáng lọt qua kẽ lá rơi xuống loang lổ trên mặt đất, hình ảnh tuyết y gần như bị xé tan tành, dáng dấp ẩn nhẫn thống khổ của người kia vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu hấn, rốt cuộc là tại sao, chẳng lẽ là vì áy náy ư?

Vì sao, vì sao vào thời khắc cuối cùng lúc hấn cảm thấy mình sắp chết, hấn lại có thể nghĩ tới tên phạm nhân đã từng bị hấn lãng nhục?

Trước khi mất đi ý thức, này mặt bóng trắng như mây trôi lững lờ trước mắt đây là gì? Là Lâm Cửu sao? Hay là tiên nhân từ trên chín tầng trời hạ xuống đón hần thành tiên?

Mặc dù Mặc Viêm vẫn còn hôn mê bất tỉnh, nhưng trong mộng hần thường luôn nhìn thấy một nam nhân vận bạch y như ngọc, không rõ khuôn mặt, chỉ thỉnh thoảng mơ mơ màng màng nghe thấy thanh âm ôn nhu mà bình thản như mây của đôi phương, nhẹ nhàng, bay bổng, thánh khiết, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Có một bàn tay sạch sẽ mà mềm mại, nhẹ nhàng chạm vào thân thể đầy thương tích của hần, tựa hồ như đang giúp hần băng bó vết thương, là ai, người này là ai?

Mở mắt ra vừa lúc mặt trời sắp lặn, một mảnh bạch quang đâm vào hai mắt Thú Vương Mặc Viêm, đôi mắt thú đỏ tươi nhanh chóng thích ứng với ánh nắng ảm áp không còn gay gắt của những ngày đầu đông, trong nháy mắt đó, đồng tử của Mặc Viêm lập tức ngưng trệ thành một đôi mắt màu đen, trước khi hần thấy rõ nơi này, Mặc Viêm đã ngửi thấy khí tức mãnh liệt thuộc về nhân loại.

Ở chỗ này chắc toàn là con người, chẳng lẽ sau khi hần hôn mê được người nào đó cứu chữa sao?

Mặc dù thương tích rất nặng nhưng sức sống cường đại và khả năng hồi phục của loài thú vẫn khiến cho Mặc Viêm thanh tỉnh, hần thử khẽ động động, lập tức thấy đau nhức đến sắc mặt trắng bệch, mới chỉ là khẽ động một cái mà toàn cơ thể từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng như bị xé rách khiến hần đau đớn không thôi.

“A——” Trước mắt Mặc Viêm tối sầm lại, qua hồi lâu mới cảm thấy đau đớn trên người giảm đi một ít, hiện tại hần ngay cả cái cổ cũng không thể động một cái, quả thật giống như một tên đầu gỗ* nằm trên giường giả làm hoạt tử nhân**, song có thể sống sót từ trên tay đại ma đầu, đã là một kì tích rồi ha.

Mặc Viêm hiểu rõ thương tích của hần nghiêm trọng bao nhiêu, lực phủ ngũ tạng gần như đã bị thổi ma đầu thiêu cho nát bấy, nếu như hần không phải thú vương, nếu như không phải hần có sức sống cường đại, chỉ sợ ngay lúc đó đã bị Diệt Thiên đốt thành tro rồi, nhưng dù cho lúc đó không lập tức chết đi, thì với thương thế đáng sợ như vậy chỉ sợ hần cũng không sống thêm được bao lâu.

Người có thể cứu sống hần, vậy y thuật hần là phải rất giỏi.

Tuy rằng Thú Vương không thích con người, nhưng không thể không thừa nhận sự thông minh tài trí của bọn họ quả thật khiến vạn vật đổ kị ước ao, giống như Lâm Cửu đã từng nói, con người có thể yếu đuối, nhưng bọn họ có tinh thần cứng rắn bất khuất, mặc kệ gặp phải tai họa thế nào đều có thể kiên cường sống sót.

Rõ ràng chỉ là loài người nhỏ yếu, nhưng tài hoa của họ có đôi khi khiến thần linh cũng phải đổ kị.

Ngoài cửa sổ đột nhiên lộ ra một cái đầu, rồi nhanh chóng thụt lại, đầu Mặc Viêm không thể xoay, đương nhiên không thấy rõ diện mạo người nọ, Thú Vương nghĩ thầm, lẽ nào cái đầu chột ló rồi biến mất kia chính là bạch y nam tử cẩn thận tỉ mỉ băng bó vết thương cho hần trong giấc mộng sao?

Nhưng cảm giác tựa hồ có chút không giống, hình như không phải....

Đợi đã, mùi này là...mùi của người đang từ từ tiến tới căn phòng này sao lại có chút quen thuộc như vậy, hình như hần đã từng ngửi thấy ở đâu rồi, vị đạo này hình như là mùi của người nam nhân chăm sóc hần lúc hần hôn mê. Bạch y nam nhân đó là ai? Thú vương rất muốn đứng lên đi ra nhìn xem người nọ là ai, đáng tiếc hiện tại hần chỉ khẽ động cũng không thể, đành phải nằm bẹp dí trên giường.

Ngay lúc thú vương đang chờ nam nhân kia tiến vào gian phòng, lại nghe thấy thanh âm của hai nam nhân nói chuyện bên ngoài, một thanh âm có chút non nớt, thanh âm còn lại...thì vô cùng quen thuộc, như là hần đã từng nghe qua trong mộng.

“Sư thúc! Sư thúc! Người kia thế mà sống lại rồi, hần tỉnh lại rồi! Người mau mau vào xem đi, quả thực là quá khó tin, bị trọng thương như vậy mà vẫn có thể sống sót...” Thanh niên có thanh âm non nớt lên tiếng nói.

“Được rồi, chớ làm ồn đến người bệnh, người đến phòng luyện đan lấy một ít đan dược về đây.” Một nam tử khác bình tĩnh lại ôn hòa nói.

“Vâng, Vân Nhiễm sư thúc!”

Vân Nhiễm sư thúc...Vân Nhiễm sư thúc...Vân Nhiễm?!

Thú Vương Mặc Viêm bỗng nhiên mở trừng hai mắt. Hắn vừa nghe thấy người nọ nói gì, Vân Nhiễm? Cái tên rất quen thuộc, khí vị này, thanh âm này, danh tự này, lẽ nào nam nhân đã cứu hắn một mạng, nam nhân vẫn chiếu cố hắn lại là nam nhân đã từng bị hắn giáo huấn trong rừng cây kia sao...

Nhất thời, Thú Vương Mặc Viêm cũng không biết là loại tâm tình gì, trái tim cứ đập thình thịch thình thịch liên hồi, càng đập càng nhanh, càng đập càng đau, dường như tùy thời đều có thể phá tan lồng ngực hắn chui ra, hắn có chút sợ, nhưng cũng có chút hưng phấn và kích động khó nói rõ, rất muốn lập tức chạy đi, lại muốn ra mở cửa gặp nam nhân kia.

Nhưng mà thực tại hắn nơi nào cũng không thể đi được, cũng chỉ có thể giống như một xác chết nằm thẳng tắp trên giường không tài nào nhúc nhích.

“Kéo kẹt” một tiếng, cửa bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Mặc Viêm nghe thấy bên tai tiếng bước chân nhẹ nhàng cách hắn ngày càng gần, tim hắn cũng đập ngày càng nhanh, cho đến khi một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt hắn, giống như một áng mây bỗng bành trên bầu trời, trôi đến phía trên hắn, vừa vặn đối diện với ánh mắt của hắn, trực tiếp mà rõ ràng như vậy.

“Tĩnh rồi thì tốt, người bị thương rất nặng, có điều tốc độ khôi phục của người cũng rất nhanh, với mức độ thụ thương của người mà chỉ hôn mê có nửa tháng liền tỉnh xem như đã tốt lắm rồi. Người yên tâm đi, với tốc độ khôi phục này của người, sau khi an dưỡng nửa năm là có thể bình phục.” Vân Nhiễm tựa hồ không nhận ra nam tử tuấn lãng được mình cứu trên Vọng Nguyệt Sơn chính là con mãnh thú trong rừng cây nọ đã gây cho y nỗi đau không cách nào xoa được.

Ngày đó, Vân Nhiễm vốn định tìm một nơi an tĩnh hẻo lánh trên Vọng Nguyệt Sơn để bế quan tu hành, nào biết đầu cứ nhiên dọc đường lại thấy một nam tử trẻ tuổi cả người toàn máu, tàn tạ không chịu nổi, bị thương rất nặng gần như sắp tắt thở.

Do biến hoá bất ngờ này, Vân Nhiễm dẫn nam tử đang hấp hối này trở về, cẩn thận kiểm tra vết thương trên người nam tử, lại tìm được liệu quý giá trong tiên hiệp điện để chữa thương cho nam tử xa lạ, vậy nên chuyện bế quan mười năm không xuất môn cũng đành hoãn lại.

Gặp nhau chính là duyên, nếu như Vân Nhiễm trên đường tu hành gặp gỡ nam tử này, nói vậy hắn cũng là duyên phận đi.

Trên mặt mang theo nét cười ôn hoà, Vân Nhiễm nói ra lời như đang dỗ dành, nói không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để trấn an tâm người, dần dần, trái tim của Thú Vương cũng không còn đập nhanh như trước nữa.

Mặc Viêm chớp chớp mắt nhìn Vân Nhiễm đang giúp mình kiểm tra vết thương, nghĩ thầm: đúng rồi, lần trước gặp nam nhân này mình lấy hình thú xuất hiện, cũng khó trách lúc này y không nhận ra mình.

Mặc Viêm lập tức liền thấy an lòng hơn một ít, dùng thanh âm có chút suy yếu mà khàn khàn nói: “Cảm ơn...”

“Không cần.” Vân Nhiễm bình thản đáp lại, cũng không nhìn Mặc Viêm, chỉ tiếp tục cúi đầu cẩn thận kiểm tra thương thế của hắn. Thấy Vân Nhiễm như vậy, Mặc Viêm không khỏi có chút khó chịu trong lòng, về phần nguyên nhân, hắn cũng không rõ lắm.

Chỉ ít, hắn đã sống lại.

Trong lòng vẫn mang một chút hổ thẹn nhàn nhạt, không nghĩ tới nam nhân từng bị hắn xúc phạm cứ nhiên lại cứu mạng hắn.

Chẳng qua nếu như Vân Nhiễm biết mình chính là mãnh thú lúc trước từng thi – bạo y trong rừng cây, còn có thể cứu hắn sao, liệu có hối hận vì đã cứu hắn hay không?

Nhìn Vân Nhiễm trầm mặc không nói, trong lòng Mặc Viêm ngũ vị tạp trần, Vân Nhiễm không nói lời nào, hẳn cũng liền không nói, chỉ nhìn Vân Nhiễm yên lặng giúp hắn tháo ra băng vải trên người, đổi được, rồi lại giúp hắn băng bó lại, toàn thân bị bó kín bằng một tầng vải trắng như xác ướp.

Hương vị được liệu thoang thoảng trộn lẫn với vị đạo tươi mát của nam nhân phiêu tán trong hơi thở của Mặc Viêm, quanh quẩn không tiêu tan.

“Đói sao? Bây giờ ngươi chưa thể ăn được nhiều thứ lắm, chỉ có thể uống một ít cháo, để ta đi múc một bát cho ngươi.” Cứ bị Mặc Viêm nhìn chăm chăm không chút ý tứ, Vân Nhiễm chỉ nghĩ người này có lẽ thấy mình cứu hắn, cho nên mới nhìn chòng chọc vào mình thôi.

Nhưng là chưa bao giờ bị người ta dùng ánh mắt nóng rực mà trực tiếp nhìn chăm chăm như thế, Vân Nhiễm nhất thời có chút khó thích ứng, trên khuôn mặt sạch sẽ hơi ửng hồng, mà thái độ thì lại vẫn bình thản trấn tĩnh như cũ, tổ hợp như vậy khó tránh khiến người khác cảm thấy có chút khả ái kì diệu.

Mặc Viêm gật đầu, liền thấy khuôn mặt hơi hồng hồng một cách bất thường của Vân Nhiễm li khai khỏi đường nhìn của hắn. Kì thực hắn cũng không đói đến mức ấy, mà kì thực nam nhân tên Vân Nhiễm này cũng đâu đáng ghét cho lắm đâu nhỉ...

~~

179. Chương 179 - Tử Thành

Ánh trắng tiêu điều khiến cho khắp chốn càng thêm lạnh lẽo, những người chết không thể nhắm mắt đều hoá thành tro tàn phiêu tán trong thiên địa, chỉ cần một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua liền tan biến sạch sẽ không còn tung tích.

Biển cát mênh mông, trở thành nơi chôn cất cuối cùng của bọn họ.

Âm phong rít gào, quanh quẩn trong Tội Ác Quốc Gia tĩnh mịch, dường như đang muốn bày tỏ sự phẫn nộ không cam lòng của họ, cuốn theo vô số cuồng sa, cuối cùng cũng chỉ có thể vô lực bị ngăn trở bên ngoài Tử Thành không cách nào tiến nhập. Một người lại một người, một năm lại một năm, dần dần chất đồng lại trở thành một góc phía Tây Bắc bí ẩn nhất trên Xích Thổ Đại Địa.

Cho tới bây giờ vẫn không có ai biết rằng, trên Xích Thổ Đại Địa của hơn một nghìn năm trước căn bản không có một chút dấu vết của sa mạc. Hồi đó Xích Thổ Đại Địa thực sự đã từng tồn tại ngũ đại quốc gia, mà cuối cùng vào một nghìn năm sau, tuy vẫn là ngũ đại quốc gia đó, nhưng một nước lại từ nơi quang minh chuyển đến chỗ hắc ám không muốn người biết, Tội Ác Quốc Gia.

Như vậy, đại quốc gia thứ năm từng giống như viên minh châu đã đi nơi nào rồi? Có ai từng chứng kiến qua quá khứ mỹ lệ phồn hoa của nó, mà hôm nay, thi thể của nó lại dần dần chôn chắt thành biển cát mênh mông như làn khói, bão cát quét qua mênh mang tịch mịch.

Nghiệp Hoả Hồng Liên đã từng nhìn thấy đại quốc gia thứ năm lúc nó chưa biến thành Tội Ác Quốc Gia, nơi đó rất đẹp, cũng giống như Bắc Quốc quanh năm sương tuyết khắp bầu trời, vừa đến mùa lạnh thì chung quanh tràn ngập tuyết trắng như chốn bồng lai, mà đến xuân hạ nơi đây cũng bát ngát màu xanh tươi tốt, dòng sông uốn lượn, vạn vật tường hoà, giống như thế ngoại đào nguyên khiến người ta không nỡ rời đi.

Nhưng Nghiệp Hoả Hồng Liên cũng từng chứng kiến một quốc gia vì lửa giận của một ma đầu mà biến thành tro tàn như thế nào. Chỉ trong vòng một đêm, đại quốc gia thứ năm trên Xích Thổ Đại Địa cứ như vậy mà tiêu thất dưới cơn thịnh nộ của U Minh Hắc Liên, trong màn đêm tăm tối những người bị hoả diễm hắc ám cắn nuốt còn chưa kịp phát sinh một tiếng kêu gào liền đã hoá thành bụi cát.

Cát bụi chôn chắt cát bụi, cây xanh đổ rạp, sông ngòi khô cạn. Thứ còn sót lại, cũng chỉ là cát bụi mờ mịt, trong một đêm, cát bụi trải rộng khắp góc Tây Bắc trên Xích Thổ Đại Địa, từng là thế ngoại đào tiên kẻ khác muốn hưởng tới vậy mà đã trở thành địa ngục đáng sợ mọi người tránh không kịp.

Ma đầu ngày thường nhìn như bình tĩnh đăm đăm đó, một khi nổi giận tức là có người chết, hơn nữa lại suýt trọn nhân số của cả một quốc gia. Ai mà biết được những hạt cát mà bọn họ dẫm nát dưới chân chính là tro tàn của những kẻ bị thiêu cháy tích lũy ngày ngày thảng thảng mà thành cơ chứ? Nghiệp Hoả Hồng Liên biết, Diệt Thiên là một người không dễ trêu chọc.

“Chí Thiện đâu?” Hai tay chấp ra phía sau, trong màn đêm, vào lúc mọi người đã rời đi, một mặt hồng ảnh xuất hiện ở góc phòng, dưới ánh trăng thăm đăm lộ ra khuôn mặt âm u, huyết hồng cực hạn, băng lãnh cực hạn, cùng với nơi hắc ám này có vẻ vô cùng hoà hợp. Nghiệp Hoả Hồng Liên đứng ẩn thân bên một cây cột trong đại điện thấy được tất cả những gì vừa xảy ra, bàng quan, hồ hững, người có thể khiến hấn nhớ nhưng để trong lòng cũng không nhiều, Chí Thiện Bạch Liên được tính là một trong số đó.

“Nghiệp Hoả.” Ma đầu vẫn còn ngồi trong đại điện, nhìn mặt hồng ảnh xa xa trong góc phòng, khoé miệng khê cong lên, nói: “Người không cho rằng ta sẽ bởi vì những chuyện phát sinh ngày trước mà trừng phạt Lâm Cửu đấy chứ? Chí Thiện đã từng tự tay đánh ta vào địa ngục, tròn một nghìn năm đó người có biết ta phải vượt qua thế nào không? Cô độc, oán hận, kiềm chế. Không sai, ta hận y, hận y vì đám dân đen vô vị, thấp kém kia mà lựa chọn vứt bỏ ta, phản bội ta.”

Bình tĩnh tự thuật hết thấy, Diệt Thiên tiếp tục thản nhiên nói: “Ta hận y phản bội, hận y vô tình, hận y không chút do dự kiên quyết xuất thủ dả thương ta, nhưng y vẫn là người ta yêu nhất, ta sao có thể nhẫn tâm thương tổn y?”

Diệt Thiên nhìn về phía Nghiệp Hoả Hồng Liên, nhẹ giọng cười nói: “Lâm Cửu hiện tại rất tốt, nếu người muốn gặp y ta có thể dẫn người qua, dù sao trước kia người cũng rất thích cùng ta nói chuyện phiếm, ba người chúng ta cũng đã lâu rồi không cùng một chỗ trò chuyện.”

Đúng là rất lâu rồi, cũng đã hơn một nghìn năm...

Khoảng thời gian trước kia quả thật khiến con người ta cảm thấy hoài niệm, song chỉ cần nghĩ đến, lại khó tránh khỏi có chút thương cảm.

Nghiệp Hoả Hồng Liên lắc đầu, nói: “Không được, qua hai ngày nữa ta sẽ quay lại thăm y, nơi hắc ám băng lãnh thế này, chỉ sợ y sẽ không thích, nếu ta đoán không sai, có phải người đưa y vào trong địa hạt mà người không chế không?”

Diệt Thiên mỉm cười, vẫn chưa đáp lại, ngược lại nói: “Lập trường của người thì sao?”

“Lập trường của ta?” Nghiệp Hoả Hồng Liên khê cười một tiếng, nhìn ánh trăng mờ lung bên ngoài cửa sổ nói: “Lập trường của ta chưa từng thay đổi, sống chết tồn vong của thế nhân không liên quan đến ta, giữa các người ai là kẻ sống sót cũng không liên quan đến ta, chỉ là nếu như người lại bị áp chế vào địa ngục, ta cũng sẽ cảm thấy thương tiếc cho người.”

“Ha ha...” Diệt Thiên cười cười, trong lòng cũng minh bạch, dù cho Nghiệp Hoả Hồng Liên không trở thành người cùng phe với hấn, cũng sẽ không phụ giúp bọn Hoàng Phủ Thiên Niên, hấn hiểu rõ, chỉ cần có Hoa Tư ở đó, Nghiệp Hoả sẽ không quá thân cận với những người đó.

“Vẫn không muốn buông tay sao?” Nghiệp Hoả Hồng Liên hỏi: “U Minh, người có thể nhốt Lâm Cửu được một thời, nhưng không nhốt được cả đời Chí Thiện, một ngày nào đó y sẽ khôi phục lại kí ức kiếp trước, công lực kiếp trước, đến lúc đó, người định làm thế nào?”

Định làm thế nào?

Diệt Thiên chỉ cười cười, nhẹ giọng nói: “Lúc này đây, ai cũng không thể ngăn cản được bước chân của ta.”

Bên trong Tử Thành, khi dương quang còn chưa xuất hiện trên bầu trời, những người vẫn ẩn núp trong phủ uyển hắc ám dần dần đẩy cửa đi ra. Vào lúc hắc ám trải rộng khắp mọi ngõ ngách trên Đại Địa, lúc vị Ma tôn ngự trị vạn vật kia thức tỉnh thì cũng chính là lúc bọn họ được đưa tới đây.

Dưới ánh trăng, từng hàng binh sĩ như đội quân sắp hàng chỉnh tề loé ra bạch quang âm u tĩnh mịch, không phải là con người bằng máu bằng thịt mà là hàng hàng người chỉ còn lại một bộ bạch cốt trắng phau, hộc mắt trống không loé ra một đoàn hoả diêm yếu ớt, hàm răng va vào nhau ken kết, mỗi bộ bạch cốt đều nắm

trong tay trường đao, trên thân mặc một bộ chiến giáp cũ kĩ nhưng vẫn chắc chắn như xưa, giống như đao phủ cùng đợi mệnh lệnh đi thu gặt sinh mệnh.

Âm phong từng hồi, ánh trăng thanh lãnh, Tử Thành càng thêm đáng sợ quỷ dị.

Tội Ác Quốc Gia mới chỉ là khởi đầu, hắn muốn từ nơi này, từng chút từng chút biến toàn bộ Xích Thổ Đại Địa trở thành địa ngục trần gian, để cho nam nhân kia sau khi khôi phục kí ức chiêm ngưỡng món lễ vật mà U Minh tặng Chí Thiện.

Đầu đông năm đó, khi tuyết rơi cũng là lúc mang đến mùa thu hoạch thứ hai trong năm, nhưng cũng mang đến một ma đầu thức tỉnh từ trong địa ngục.

Nghiệp Hoả Hồng Liên nhìn đám quái vật từ từ tập kết trong Tử Thành không khỏi khẽ nhướn mày. Chí Thiện à Chí Thiện, người đánh U Minh vào địa ngục, nay hắn không chỉ được người cứu về, mà còn đánh thức được mấy con quái vật thể này. Người không những không giết chết U Minh, ngược lại khiến ma đầu này được một dịp tu luyện tốt dưới địa ngục.

Chỉ là không biết, người thông minh như người, lúc này đây sẽ ngăn cản người người yêu nhất thế nào.

“Những người này hẳn đều là người năm đó bị người đoạt đi sinh mệnh đi.” Nghiệp Hoả Hồng Liên nhíu mày, quay đầu nhìn quân đoàn xương khô ngoài cửa sổ nói: “Xem ra ở địa ngục người đã học được không ít thứ.”

“Địa ngục ư?” Diệt Thiên thần nhiên nói, “Nơi đó...quả thực là một nơi tu luyện vô cùng tốt a.”

....

....

Mấy ngày nay tâm trạng Lâm Cửu cứ có chút không yên, nhất là mí mắt y cứ nháy nháy liên tục, giống như sắp xảy ra chuyện gì đó rất đáng sợ, việc này kể từ khi Diệt Thiên trở về vẫn không hề giảm đi.

Diệt Thiên mới chỉ ra ngoài một lúc, mà tâm trí Lâm Cửu đã có chút hoảng hốt khó chịu.

Nhìn thấy ma đầu từ bên ngoài trở về, Lâm Cửu vội vã chạy qua, nói ra lời nói vẫn chôn sâu trong lòng: “Diệt Thiên, chúng ta cứ ở lại Tội Ác Quốc Gia, nếu như bọn Hoàng Phủ Thiên Niên không dự định buông tha cho chúng ta, chúng ta liền rời khỏi Xích Thổ Đại Địa, thiên hạ lớn như vậy nhất định sẽ có chỗ cho chúng ta dung thân.”

“Sao đột nhiên lại nói chuyện này?” Thấy tâm thần Lâm Cửu có chút không yên, Diệt Thiên đi qua nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng nam nhân, “Đương nhiên chúng ta có thể tiếp tục ở lại Tội Ác Quốc Gia rồi, người đang lo lắng ta lại đánh nhau với bọn Hoàng Phủ Thiên Niên sao? Người đang lo lắng cho ta sao?”

Lo lắng chứ, sao lại không lo lắng được.

Y đã từng một lần mất đi Diệt Thiên, sẽ không thể chịu đựng được việc mất đi ma đầu này lần thứ hai, nếu lại thế, y không biết mình có còn dũng khí để tiếp tục sống trên thế gian này nữa hay không.

“Ta lo lắng, sao ta lại không lo lắng a.” Cũng chỉ có từng mất đi mới biết tư vị của sự cô độc đáng sợ đến thế nào.

“Hoá ra người lo lắng cho ta như vậy sao?” Giống như là có chút không tin, Diệt Thiên khẽ cười một tiếng, nhìn Lâm Cửu nói: “Yên tâm đi, bọn họ muốn thiên hạ, vậy cứ để cho bọn họ muốn, chúng ta cứ tiếp tục ở lại Tội Ác Quốc Gia, hay theo như lời người, chúng ta cũng có thể rời khỏi Xích Thổ Đại Địa đến một nơi mà tất cả mọi người đều không ai biết chúng ta.”

“Vừa rồi người đi ra ngoài có chuyện gì vậy?” Lâm Cửu không ngu ngốc, y biết Diệt Thiên đã từng vì nhất thống thiên hạ mà làm rất nhiều chuyện, đã đặt rất nhiều cơ sở ngầm ở các quốc gia, bây giờ y khiến cho Diệt Thiên phải từ bỏ tất cả để rời đi cùng y, ma đầu này thực sự có thể buông tay dễ dàng vậy sao? Tuy rằng Diệt Thiên đã nói như vậy, nhưng Lâm Cửu vẫn có chút lo lắng.

Diệt Thiên chỉ dành cho nam nhân một nụ cười trấn an: “Đương nhiên là vì để người có thể ở Tội Ác Quốc Gia tự do đi lại, ta biết người rất lo lắng cho ta, nhưng cứ yên tâm, được chứ? Ta sẽ không rời khỏi người

lần nữa, mà người cũng sẽ không...lại rời xa ta.”

180. Chương 180 - Tình Li Biệt

Cơn giông trước lúc mưa nguồn*, Xích Thổ Đại Địa nhìn như yên ả tưởng hoà mơ hồ ẩn giấu nguy cơ, ở nơi không có internet, thời đại tin tức truyền đi nhanh chóng, mọi thứ phát sinh bên trong Tội Ác Quốc Gia đều không để cho người ngoài biết, lại càng không để bách tính sinh sống trên Xích Thổ Đại Địa biết.

Cái lạnh giá của mùa đông dần dần qua đi, xuân hàn se lạnh, vạn vật chờ được sinh sôi, đầu năm mới thời tiết quả là tốt.

Băng tuyết trên Vọng Nguyệt Sơn ở Hoàng Phủ Đế Quốc dần dần tan chảy. Những chồi non bị đóng băng suốt một mùa đông vội vã chui ra khỏi mặt đất, như thể chỉ cần chúng nó phá tan lớp đất này là có thể trở thành một cây đại thụ chọc trời tràn ngập sức sống. Đám dã thú ngủ đông trong núi sâu cũng đã đi ra khỏi sơn động, hưởng thụ ánh nắng ấm áp thơm ngát đầu xuân.

Chúng tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn mặc kệ là xuân hạ thu đông, mặc kệ hôm nay là năm nào, vẫn luôn siêng năng chuyên tâm tu luyện. Ánh mặt trời xán lạn tràn ngập của mùa xuân luôn luôn khiến cho con người ta yêu thích, tâm tình này dù là Vân Nhiễm cũng không ngoại lệ.

Tuần lãng nam tử trẻ tuổi tên Mặc Viêm được Vân Nhiễm cứu mấy tháng trước đã có thể xuống đất đi lại, nghỉ lại hoàn cảnh lúc đó, lần đầu tiên Vân Nhiễm nhìn thấy Mặc Viêm hấp hối nằm trên mặt đất, cả người chỉ chút những vết thương đáng sợ, lục phủ ngũ tạng gần như bị thiêu huỷ hết, Vân Nhiễm vẫn luôn cảm thấy có chút khó tin.

Chuyện kỳ diệu như vậy y mới chỉ thấy hai lần, một lần là ba năm trước Lâm Cửu vốn chết đã lâu đột nhiên sống lại, chuyện còn lại, chính là một người khó có khả năng sống lại vẫn còn sống, hơn nữa không chỉ sống qua mùa đông giá rét tàn khốc, mà mới đầu mùa xuân đã có thể khôi phục sức khoẻ xuống đất đi lại.

Nam tử này liệu có phải là có thể chất gì đặc biệt không, thực sự là cường hãn khiến Vân Nhiễm có chút không thể tin nổi.

Vọng Nguyệt Sơn vốn không được tùy tiện thu lưu ngoại nhân, chỉ là khi Vân Nhiễm gặp gỡ Mặc Viêm luôn cảm thấy đây là một loại duyên phận, sau đó Mặc Viêm lại có thể từ trong tình trạng cận kề cái chết mà sống lại, kì tích đó càng khiến cho Vân Nhiễm nghĩ đây là mệnh của y đã định trước phải cứu một người như thế. Có lẽ bởi vì chuyện Lâm Cửu chết rồi sống lại lúc trước, Vân Nhiễm cũng hết sức chiều cố Mặc Viêm.

Lại nói tiếp không biết Tiểu Cửu hiện giờ thế nào, đến tận mấy hôm trước Vân Nhiễm mới nghe được tin Lâm Cửu theo trưởng công chúa Hoàng Phủ Thiên Hạ đến Trung Thiên Quốc đột nhiên mất tích, ai cũng không tìm thấy, cứ như là Lâm Cửu đột nhiên tiêu thất vậy, hoàn toàn tan biến trước mắt mọi người.

Không lẽ nào là do mãnh thú biến thành tiểu hắc miêu kia đã làm gì đó?

Mãnh thú nọ tuy rằng vẫn khiến Vân Nhiễm vô cùng mâu thuẫn, lại thêm hồi ức kinh khủng kia, nhưng Vân Nhiễm không thừa nhận cũng không được, mãnh thú đó hẳn là sẽ không gây nguy hại gì cho Lâm Cửu.

Vân Nhiễm khó tránh khỏi có chút lo lắng, mặc dù trực giác nói cho y rằng Lâm Cửu tuyệt đối sẽ không chết dễ dàng như vậy, nhưng việc Lâm Cửu đột nhiên biến mất thực sự là có chút kì quặc, người mà trước đó không lâu vẫn còn khoẻ mạnh sao lại đột nhiên mất tích được? Có lẽ chờ thương thế của Mặc Viêm tốt hơn một chút, y sẽ xuống núi đi tìm tung tích Lâm Cửu.

Đi tới trước cửa một căn nhà gỗ nhỏ phía sau núi, Vân Nhiễm vừa đẩy cửa liền thấy thanh niên tuần lãng đang ở bên trong lau bàn. Người kia nghe thấy tiếng cửa mở lập tức quay lại, sau khi nhìn thấy Vân Nhiễm liền lộ ra hàm răng trắng trắng, cười đến xán lạn mê người: “Vân Nhiễm, chào buổi sáng.”

“Sao không nghỉ ngơi tiếp đi, tuy khả năng phục hồi của ngươi rất tốt, nhưng đừng nên cậy mạnh.” Quan tâm quả mắng một câu, Vân Nhiễm tiến lên cầm lấy giẻ lau trên tay Mặc Viêm, tiện thể đặt cái rổ đang cầm trong tay lên bàn, trong rổ là bữa sáng Vân Nhiễm chuẩn bị cho Mặc Viêm.

“Ăn một chút gì đi.” Vân Nhiễm vừa mở rổ lấy thức ăn ra vừa nói.

“Cảm ơn.” Sau mấy tháng ở chung như thế, Mặc Viêm xem như là có một cái nhìn khác đối với Vân Nhiễm. Người trong Tiên Hiệp Điện đa phần đều nghiêm túc, Vân Nhiễm cũng vậy, nhưng tính tình lại ôn nhu, thỉnh thoảng sẽ quả mắng người khác, nhưng đều là xuất phát từ ý tốt.

Nam nhân này kì thực cũng không xấu, có điều mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh như nước của Vân Nhiễm, Mặc Viêm sẽ nhớ đến một ít chuyện không nên nhớ, như là vẻ ẩn nhẫn, yếu đuối, áp lực trên mặt nam nhân này, cùng với rất nhiều biểu tình nhân tính hoá mà bình thường căn bản không thể thấy.

Mặc Viêm nghĩ mình bị bệnh, hơn nữa bệnh không nhẹ.

Sao lại bởi vì một lần làm loại chuyện đó, lại đột nhiên đối với nam nhân tên Vân Nhiễm này nhớ mãi không quên cơ chứ? Có lẽ đến khi nào lành thương, hẳn phải đi tìm một thứ thú mới được.

Từ mấy tháng trước tới giờ, Mặc Viêm đều không thể xuống giường đi lại. Trong lòng hẳn mặc dù có chút lo lắng cho Lâm Cửu, nhưng trực giác nói cho hẳn Lâm Cửu lúc này tuyệt đối không có chuyện gì. Đại ma đầu Diệt Thiên kia dù có trở nên quái dị thế nào đi nữa nhưng hẳn thực sự yêu nam tử kia, cũng sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn đến Lâm Cửu, hẳn là Lâm Cửu tạm thời sẽ không có việc gì.

Vì vậy Mặc Viêm cũng liền thanh thần ổn định tiếp tục ở lại Vọng Nguyệt Sơn dưỡng thương, đến tận mấy hôm trước hẳn mới có thể miễn cưỡng từ trên giường xuống đất đi lại. Đại ma đầu chết tiệt kia thực sự là thiếu chút nữa đã giết hẳn, với thương tích nặng như vậy, chỉ sợ cả đời này Mặc Viêm cũng khó mà quên nỗi sự đau đớn đó.

Nhưng hôm nay hẳn đã có thể xuống đất đi lại mà vẫn còn muốn tiếp tục ở lại Vọng Nguyệt Sơn sao? Trong lòng Mặc Viêm minh bạch hẳn còn có chuyện càng trọng yếu hơn cần làm, nhưng trải qua những ngày êm đềm trên Vọng Nguyệt Sơn, lại khiến hẳn có chút lưu luyến. Hẳn còn nhớ rõ đó là lúc hẳn nằm trên giường không thể nhúc nhích, nhưng lại cần thay được tắm rửa, mặc dù Vân Nhiễm đã là trưởng lão trong Tiên Hiệp Điện, chuyện đổi được hay lau người căn bản không tới phiên y, nhưng thương thế của Mặc Viêm quá nặng, Vân Nhiễm sợ người khác không chú ý sẽ khiến thương thế của Mặc Viêm càng nặng hơn, kết quả là cuối cùng tự mình động thủ giúp Mặc Viêm lau người.

Nhớ đến nam tử kia vẫn luôn yên lặng không nói lời nào dùng nước ấm giúp hẳn lau người, còn có thỉnh thoảng cũng có thể thấy trên mặt y phiếm phiếm hồng, Mặc Viêm chợt cảm thấy thật thú vị. Nam nhân này chắc là sống trên Vọng Nguyệt Sơn đã lâu, rất nhiều chuyện chưa từng làm qua, cũng có rất nhiều thứ chưa từng thấy qua, mặc dù đều là nam nhân, nhưng chắc sẽ có chút xấu hổ.

Mà lần ngượng ngập nhất chính là lúc Vân Nhiễm chạm qua nơi kia, Mặc Viêm không chịu thua kém liền có phản ứng, lúc đó khỏi phải nói cũng biết hai người có bao nhiêu xấu hổ...

Đáng tiếc sau khi Mặc Viêm có thể xuống giường đi lại, Vân Nhiễm liền không còn giúp hẳn lau thân thể nữa, ít nhiều gì cũng có một chút nhớ, nhưng hẳn đã không thể tiếp tục ở lại Vọng Nguyệt Sơn được nữa rồi. Có lẽ, đã đến lúc hẳn cần phải rời đi.

“Vân Nhiễm sư thúc! Vân Nhiễm sư thúc!” Ngoài cửa đột nhiên có tiếng vang, một tiểu tiên hiệp từ bên ngoài chạy tới, vừa thở phì phò vừa lao vào phòng, nhìn Vân Nhiễm nói: “Vân Nhiễm sư thúc, chương môn có việc tìm người, phiền người qua đó một chuyến.”

“Ừm, biết rồi.” Gật đầu, Vân Nhiễm xoay người nhìn Mặc Viêm, nói: “Một lát nữa ta sẽ quay lại, ngươi chớ chạy đi đâu xa quá, nếu động đến miệng vết thương, chịu khổ cũng chỉ có mình ngươi thôi.”

Nói xong, Vân Nhiễm liền theo tiểu tiên hiệp rời khỏi gian nhà.

“Vân Nhiễm...” Mặc Viêm đột nhiên gọi lại nam nhân.

Vân Nhiễm quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Mặc Viêm: “Sao vậy?”

Muốn nói lời từ biệt sao? Ngực Mặc Viêm bỗng nhiên hồi hộp, nhìn Vân Nhiễm rồi lại không thốt lên lời, lời từ biệt làm thế nào cũng không thể thoát ra khỏi miệng, mà hắn cũng còn rất nhiều chuyện mắc kẹt trong lòng không cách nào nói ra trước mặt Vân Nhiễm.

“Xin lỗi.” Lời xin lỗi này, không biết có muộn hay không? Nhưng dù có muộn, cũng tốt hơn là vĩnh viễn không nói ra.

Vân Nhiễm có chút kinh ngạc, sau đó khoé miệng khẽ cong lên lộ ra tiểu ý nhàn nhạt: “Nói xin lỗi với ta làm gì? Người cứ nghỉ ngơi cho khoẻ đi.”

“Vân Nhiễm——” Thấy nam nhân muốn rời đi, Mặc Viêm lại gọi tên đối phương một lần nữa.

“Mặc Viêm, người có chuyện gì muốn nói với ta sao?” Vân Nhiễm vừa cười vừa nói: “Bây giờ ta phải đi qua chỗ chưởng môn, đợi ta quay lại người hãy nói tiếp nhé.”

Quay lại...đợi người quay lại có lẽ ta đã không còn ở chỗ này nữa, ta đã rời đi mất rồi.

Lúc này đây, điều ta muốn nói cũng không nói ra được, lúc này đây, ta không biết đến bao giờ chúng ta mới có thể gặp lại, mà cũng không biết có cơ hội gặp lại nữa hay không.

Khẽ cắn răng, Mặc Viêm thấy Vân Nhiễm đã sắp bước ra khỏi cửa, trái tim đập thành thịch, đột nhiên chạy tới thoáng cái đã từ phía sau ôm lấy nam nhân. Hành động bất ngờ này hù dọa Vân Nhiễm, cũng càng hù dọa Mặc Viêm, thế nhưng trong nháy mắt ôm lấy y khiến Mặc Viêm có một loại cảm giác là lạ.

Sao đột nhiên hắn lại muốn ôm Vân Nhiễm a?

“Cảm ơn người.”

Sau khi nói một câu, Mặc Viêm nhanh chóng buông nam nhân có chút cứng ngắc trong lòng ra lui về phía sau một chút, vừa nãy hắn điên rồi đúng không? Có lẽ, đó chỉ là bởi vì một chút áy náy trong lòng hắn đối với Vân Nhiễm, còn có một chút biết ơn người đã cứu mạng mình, trừ những điều này ra, không còn gì nữa.

“Không cần cảm ơn ta...”

Quay đầu lại nhìn Mặc Viêm, Vân Nhiễm mang tai đã đỏ ửng tùy tiện nói một câu sau đó vội vã rời khỏi căn nhà, trong lòng hoang mang, sao đột nhiên nam nhân kia lại ôm chầm lấy y, khiến y giật mình, càng dọa đến trái tim của y, từng ấy năm đến nay, y chưa từng cùng người nào thân cận như vậy.

Trong đầu tràn ngập đều là dáng vẻ Mặc Viêm trẻ tuổi tuấn lãng, lại nói tiếp mấy tháng qua, Vân Nhiễm đã dành không ít thời gian ở bên cạnh Mặc Viêm, hình như là có chút không ổn lắm.

Vân Nhiễm đột nhiên nghĩ, có phải y đã gặp phải tâm ma rồi không?

181. Chương 181 - Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão

“Được rồi, người cứ đi làm chuyện của mình đi.” Trước Ngọc Điện phía sau núi của Tiên Hiệp Điện, Vân Nhiễm xoay người nói với tiểu tiên hiệp, sau đó vén vạt áo nhấc chân bước qua ngưỡng cửa tiến vào trong đại điện.

“Chưởng môn.” Sau khi đi vào Vân Nhiễm đứng tại chỗ, giữa đại điện một nam tử tuy già nhưng trông vẫn đầy sinh khí xoay người nhìn Vân Nhiễm gật đầu, khoé miệng thoáng cười đầm ấm.

“Ngồi đi.” Chưởng môn Tiên Hiệp Điện nói với Vân Nhiễm, sau đó tự ngồi xuống.

“Vâng.” Vân Nhiễm kính cẩn nghe theo đi tới bên cạnh chưởng môn ngồi xuống.

“Nghe nói người ở trên Vọng Nguyệt Sơn cứu được một người sắp chết, thương thế của hắn đã khá hơn chưa?” Chưởng môn khuôn mặt hiền từ hỏi. Chưởng môn Tiên Hiệp Điện thoạt nhìn mới chỉ trên dưới hai

mười, nhưng mà mái tóc và hàng lông mày đều đã bạc trắng đến loá mắt, tìm không thấy một sợi tóc đen nào trên đầu.

“Đa tạ chưởng môn ban thuốc, thương thế của người đó đã tốt hơn nhiều, hôm nay đã có thể xuống đất đi lại rồi.” Vân Nhiễm khiêm tốn kính cẩn nói với chưởng môn. Tuy ngày thường Vân Nhiễm chính là một người cư xử với mọi người vô cùng khách khí, nhưng mỗi khi ở trước mặt chưởng môn Tiên Hiệp Điện, y có vẻ càng tôn kính và khiêm tốn hơn.

Đối với một người đã nuôi nấng mình từ nhỏ đến lớn, sao Vân Nhiễm có thể không tôn kính khiêm tốn cơ chứ? Cả đời này người hấn kính nể không nhiều lắm, mà vị chưởng môn này chính là một trong số đó.

“Duyên đến duyên đi, tất cả đều là duyên phận.” Khê nói nhỏ một câu, chưởng môn lại nói với Vân Nhiễm: “Vân Nhiễm, ta gọi ngươi đến lần này là vì sau hôm nay, Xích Thổ Đại Địa này sẽ gặp phải một trận tai kiếp nghìn năm, tuy rằng ta là người đã thoát ly hồng trần một lòng tu luyện, nhưng mà thân tại hồng trần, thân tại thế gian, sao có thể mặc kệ ngồi xem cơ chứ?”

Vân Nhiễm có chút kinh ngạc, y nhíu nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Chưởng môn, chẳng hay tai kiếp của thiên hạ ở đâu, Vân Nhiễm và Tiên Hiệp Điện có thể giúp đỡ được gì chăng?”

Từ trước đến nay Vân Nhiễm cực kì tín nhiệm chưởng môn, vị chưởng môn thường ngày cực hiếm khi xuất hiện ở Tiên Hiệp Điện không chỉ tự mình gọi y đến Ngọc Điện, còn nói cho y biết chuyện này, nói vậy thì Xích Thổ Đại Địa nhất định sẽ gặp phải một phen tai kiếp, mà trận tai kiếp này nhất định không phải tầm thường. Từ nghìn năm nay trên Xích Thổ Đại Địa không biết đã xảy ra bao nhiêu cuộc chiến loạn, thế nhưng Tiên Hiệp Điện luôn luôn chẳng mấy khi nhúng tay vào chuyện phân tranh quyền lợi của thế gian, nếu như không phải thực sự tới thời khắc nguy cấp, chỉ sợ chưởng môn cũng sẽ không nói với y.

“Phía Tây Bắc Xích Thổ, sương đen lượn lờ, ma khí tận trời, huyết quang ẩn hiện, nơi đó là nơi mang theo tất cả mầm tai hoạ, là bắt đầu của tất cả nghiệp hoạ.” Chưởng môn hơi ngẩng đầu nhìn phương trời xa xa, bình tĩnh tự thuật: “Mấy ngày trước đây ta quan sát thiên tượng, tuy rằng ánh mặt trời vẫn chiếu rọi tứ phương, nhưng lại thấy phía Tây Bắc Xích Thổ bị mây đen bao trùm, ánh sáng không thể tiến nhập, chính khí không cách nào tồn tại.”

“Lẽ nào là yêu thú cường đại nào đó chăng?” Nghe vậy, Vân Nhiễm không khỏi kinh ngạc nhíu chặt hàng lông mày, yêu quái có thể che khuất thái dương kia phải cường đại đến mức nào, trong lịch sử Xích Thổ Đại Địa cũng không phải chưa từng xuất hiện yêu thú pháp lực thông thiên, vì vậy Vân Nhiễm liền đoán rằng có lẽ là yêu thú vì tu luyện tà công mà tàn hại nhân gian.

Thế nhưng tiên hiệp chưởng môn lại phủ quyết suy đoán của y, chưởng môn lắc đầu, nói: “Không, tuy rằng phía Tây Bắc ma khí tận trời, nhưng ta vẫn chưa nhìn thấy yêu tà chỗ nào, cảm nhận được khí tức nhưng mờ mịt khó phân biệt, đáng sợ là đối phương cố ý ẩn giấu khí tức của mình, người cường đại như vậy sợ không phải là chuyện người ta có thể đối phó được.”

“Xin chưởng môn nói rõ.” Vân Nhiễm nói.

Chưởng môn nói: “Vân Nhiễm, ngươi là người mà ta có thể trông cậy vào nhất trong Tiên Hiệp Điện, nếu như thiên hạ thực sự phát sinh đại sự, ta thân là chưởng môn không thể rời khỏi Tiên Hiệp Điện nửa bước, nhưng cũng không thể bo bo lo cho thân mình, mặc kệ sinh linh chịu khổ. Có điều tạm thời cứ yên tâm, ai buộc chuông thì người đó cỡi, Vân Nhiễm tạm thời ngươi hãy hạ sơn lần nữa, đây là duyên của ngươi, cũng là kiếp của ngươi, sau này cần phải lựa chọn thế nào, ta đều sẽ không ngăn cản ngươi.”

“Kiếp của ta.” Vân Nhiễm biết tu tiên giả bọn họ đều chắc chắn phải trải qua một đại kiếp nạn, nếu có thể vượt qua được kiếp nạn này thì sẽ tiến được một bước rất xa, cách ngày thành tiên cũng không còn xa nữa, nhưng nếu không thể vượt qua, cuối cùng chỉ có thể thất bại trong gang tấc, chưa nói đến tan hết công lực, chỉ sợ đến cả mệnh cũng không giữ được, sau cùng chỉ có thể rơi vào luân hồi.

“Nhưng mà ngươi không cần lo lắng, đó là kiếp của ngươi, nhưng cũng là duyên của ngươi.” Nói đến chỗ này, chưởng môn không muốn tiết lộ quá nhiều, nếu là hữu duyên, tự sẽ có người đến giúp Vân Nhiễm vượt qua cửa ải khó khăn, hiện giờ còn có một chuyện trọng yếu hơn chờ Vân Nhiễm đi làm. Người ngoài như bọn họ thực sự cũng không có khả năng giải trừ kiếp nạn thiên hạ này, nhưng chí ít có thể giúp đỡ người cỡi chuông một tay.

....

....

Vừa mới trở về không bao lâu đã lại phải rời đi rồi, sau khi nói chuyện xong với chưởng môn Vân Nhiễm chuẩn bị đi khỏi Vọng Nguyệt Sơn. Lần này đi ra ngoài không biết còn có thể trở về nữa hay không, kiếp số kiếp số, đây là kiếp số của y, tuy rằng trong lòng vẫn biết sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như thế, nhưng khi kiếp số tới cũng khó tránh khỏi có chút kinh ngạc.

Không phải là sợ hãi, chỉ là cảm thấy...quá đột nhiên.

Duyên phận theo như lời chưởng môn rốt cuộc là gì?

Trong lòng mãi nghĩ, Vân Nhiễm bất tri bất giác đã đi tới trước gian nhà Mặc Viêm đang ở, ngẩng đầu nhìn căn nhà gỗ cửa đóng chặt, sau một lát do dự Vân Nhiễm liền đi qua, trước khi y rời đi vẫn nên nói cho Mặc Viêm một ít chuyện ngày thường cần phải chú ý, dựa theo cá tính của nam tử trẻ tuổi kia, chỉ sợ sẽ không đường thương cần thận.

Kết quả thật đúng là không nằm ngoài dự đoán của Vân Nhiễm...

Đẩy cửa phòng ra, Vân Nhiễm chỉ thấy trong phòng vắng vẻ không một bóng người, Mặc Viêm sớm đã không biết đi nơi nào, nam tử trẻ tuổi kia thậm chí đến tờ giấy cáo biệt cũng không để lại.

Vân Nhiễm khẽ lộ ra nụ cười khổ, sau đó xoay người rời đi căn nhà gỗ vắng vẻ, nên rời đi chung quy cũng sẽ rời đi, không nói lời từ biệt cũng tốt, tránh khỏi thương cảm.

Ngẩng đầu nhìn phương trời xa xa, Vân Nhiễm rời Vọng Nguyệt Sơn hướng về phía Hoàng Phủ Đế Quốc.

....

....

Lúc rời khỏi Vọng Nguyệt Sơn, Mặc Viêm nghĩ hắn là nên lưu lại lời nhắn linh tinh gì đó cho Vân Nhiễm, chỉ là hắn không thích tìm những kẻ khác nhắn lại, hay là lưu lại thư, nhưng hắn cũng không quá hiểu biết văn tự của nhân loại, hơn nữa hắn cũng không biết phải viết gì.

Cảm ơn hay xin lỗi?

Lời nên nói, trước khi Vân Nhiễm đi hắn đã nói qua...

Đã như vậy, không bằng cứ rời đi, dù cho hắn thiếu nợ Vân Nhiễm, nếu tương lai hữu duyên, Mặc Viêm đương nhiên sẽ báo đáp đối phương. Trong lòng nghĩ như vậy, Mặc Viêm mới miễn cưỡng khôi phục lại, vận lực đang rộng đôi cánh, sau một lát lựa chọn bay về hướng Tây Sa Thương Ưng Quốc.

So với Hoàng Phủ Thiên Niên hay Hoa Tư thì Mặc Viêm coi như đã từng có một lần gặp mặt với Tây Sa Thương Hải.

Tuy rằng lúc đó Tây Sa Thương Hải luôn miệng nói phải rời khỏi Tây Sa Thương Ưng Quốc, rời khỏi Xích Thổ Đại Địa, chỉ là trong một chốc một lát nam nhân đó cũng sẽ không thể chạy quá xa, nếu như trong lòng Tây Sa Thương Hải còn chứa đựng người hoặc vật trên Xích Thổ Đại Địa mà y lưu luyến, như vậy Hỗn Độn Thanh Liên kia sẽ vẫn ở Xích Thổ Đại Địa, hắn muốn đi tìm Tây Sa Thương Hải.

Mặc kệ giữa Tây Sa Thương Hải và Lâm Cửu đã từng xảy ra chuyện gì, lại từng có khúc mắc gì, nam nhân kia dù sao cũng là một trong lục liên – Hỗn Độn Thanh Liên, càng hiểu rõ nội tình của đại ma đầu Diệt Thiên hơn Mặc Viêm, cũng càng minh bạch trong đầu Diệt Thiên đang suy nghĩ cái gì, có lẽ sẽ có biện pháp cứu Lâm Cửu ra.

Ngoại trừ Mặc Viêm đang tìm Tây Sa Thương Hải, thế giới này cũng có một người đang tìm kiếm y.

Tây Sa Thương Hải cứ như thế biến mất, bỏ mặc lại quốc gia không biết chạy đi đâu, còn may thường ngày Tây Sa Thương Hải hay thích ném hết mọi chuyện cho đại thần và quân vương xử lý, bằng không lúc này Tây Sa Thương Ưng Quốc đã sớm loạn, cũng may Hoa Tư phát hiện kịp thời ổn định lại thế cục của Tây Sa Thương Ưng Quốc.

“Tây Sa Thương Hải này xảy ra chuyện gì.” Hoa Tư khẽ thở dài, y lẻ loi một mình đi tới Tây Sa Thương Ứng Quốc, nhưng cuối cùng cũng không tìm được bóng dáng của Tây Sa Thương Hải.

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho Tây Sa Thương Hải đột nhiên buông tha tất cả rồi biến mất, nhưng cảm nhận được U Minh Hắc Liên Diệt Thiên hiện thế, Hoa Tư đại khái cũng đoán được phần nào, ngoại trừ Chí Thiện Bạch Liên ra, còn có ai có thể ảnh hưởng đến Tây Sa Thương Hải cơ chứ?

Đáng tiếc thật! Dù bọn họ có nỗ lực bao nhiêu, dù bọn họ có hao tổn tâm trí, cố sức kế thừa ý chí của Chí Thiện Bạch Liên tiếp tục áp chế Diệt Thiên tại địa ngục thế nào, nhưng cuối cùng U Minh Hắc Liên vẫn trở về, trở về thế giới này báo thù bọn họ, đến lúc Chí Thiện Bạch Liên khôi phục lại kí ức, sẽ cảm thấy thống khổ cỡ nào đây?

Đã từng vì muôn dân trong thiên hạ mà lựa chọn tự tay đưa người mình yêu nhất vào địa ngục, đến bây giờ Hoa Tư vẫn còn nhớ rõ về hốt hoảng như mất đi ba hồn bảy vía của Chí Thiện Bạch Liên lúc đó, đau đớn của Diệt Thiên, Chí Thiện Bạch Liên cũng cảm nhận như trên chính thân thể mình, mà hận của U Minh Hắc Liên như một lưỡi dao sắc bén đâm vào tim Chí Thiện, máu tươi đầm đìa.

So với bị ái nhân phản bội, Chí Thiện tự tay giết chết người mình yêu nhất, lẽ nào trong lòng lại dễ chịu sao?

Chỉ sợ đến cả nước mắt cũng không có cách nào chảy ra, đau đến chết lặng, đã không còn tiếp tục thiết sống nữa.

Rốt cuộc là đau đớn cỡ nào, mới có thể khiến Chí Thiện lựa chọn sau khi đánh U Minh vào địa ngục liền tự tay kết liễu tính mệnh của mình, dù là mấy người bọn họ có thể ngăn cản Chí Thiện Bạch Liên đi theo U Minh Hắc Liên xuống địa ngục, bọn họ cũng không cách nào ngăn cản được cái chết của Chí Thiện, mà hôm nay, bọn họ vẫn như cũ không thể nào ngăn cản Chí Thiện trở về, trở về cứu U Minh ra.

Bi kịch chí ái tương tàn một nghìn năm trước, chẳng lẽ sẽ lại tái diễn nữa sao?

Lo lo lắng lắng, Hoa Tư than nhẹ một tiếng nhìn về phía Tội Ác Quốc Gia cách Tây Sa Thương Ứng Quốc một ngọn núi tuyết đồ sộ, U Minh hiện thế, thiên hạ tất loạn, mà lúc này lại không thấy bóng dáng Lâm Cửu, bóng dáng Chí Thiện đâu.

182. Chương 182 - Khói Lửa

Hiện tại Lâm Cửu sống rất tốt, ngày ngày thoải mái, cuộc sống mãn nguyện như giấc mơ khiến y sa vào trong đó chẳng muốn rời đi chút nào.

Lục Châu chỗ y và Diệt Thiên ở y gần như đã đi xem hết, tuy rằng Lục Châu rất lớn, nhưng nếu như cười trên Hắc Long của Diệt Thiên thì chỉ mất một thời gian ngắn là có thể đi hết một vòng. Lâm Cửu rất muốn cười Cửu Thiên Phượng Hoàng của mình cùng sống vai bay lượn trên bầu trời với Diệt Thiên, thế nhưng Cửu Thiên Phượng Hoàng giống như là đang bị bệnh gọi thế nào cũng không ra.

Diệt Thiên chỉ nói, Cửu Thiên Phượng Hoàng ngủ say quá lâu trong hoả sơn ở Băng Nguyên Cực Bắc nên bây giờ cần có thời gian để từ từ khôi phục lại.

Lâm Cửu liền tin, cũng chẳng bao giờ nghĩ xem Cửu Thiên Phượng Hoàng có thật là đang ở trong giai đoạn mệt mỏi, hay là bị ma đầu mạnh mẽ trấn áp.

Nếu như muốn nói đến việc khiến Lâm Cửu cảm thấy hài lòng, thì có lẽ chính là mỗi buổi sáng sớm y đều có thể thức dậy dưới ánh dương quang ấm áp, mà khi mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy chính là nam nhân mà y yêu nhất — Diệt Thiên, còn điều gì có thể hạnh phúc hơn được nữa cơ chứ?

Lâm Cửu thực sự nghĩ không ra.

Tia nắng ban mai ấm áp như một tầng sa mỏng nhẹ nhàng cạ vào người nam tử đang ngủ say, lười biếng khẽ xê dịch trong chăn, Lâm Cửu ngã vào cái ôm của ma đầu, nhẹ nhàng cạ cạ lên cánh tay, say sưa giấc nồng, phẳng phất như không muốn từ trong giấc mộng ngọt ngào này tỉnh lại nữa.

Tóc đen xoã ra quấn lấy nhau, tình ý miên man. Ma đầu sớm đã tỉnh lại nhưng vẫn nguyện ý nằm lại trên giường, bầu bạn bên người nam tử tiếp tục hưởng thụ nắng mai xán lạn. Diệt Thiên chỉ thản nhiên nhìn Lâm Cửu đang như con mèo con dựa vào lòng hắn, trong mắt thỉnh thoảng sẽ hiện lên một chút buồn ngủ.

Ngày hôm nay, tựa như quay trở lại một nghìn năm về trước.

Còn nhớ lúc đó Chí Thiện luôn thích sáng sớm ấm áp, mỗi buổi sớm việc đầu tiên làm sau khi tỉnh dậy chính là ngồi trong sân hưởng thụ ánh nắng chiếu lên người, mà thời gian đó mặc dù hắn không thích ánh dương quang, nhưng cũng vẫn phải mang áo choàng ngồi bên cạnh Chí Thiện, mỗi lúc như thế, Chí Thiện sẽ lại vui đùa nói chuyện phiếm với hắn.

Mà đến đêm, Chí Thiện thường ngày thoát nhìn cẩn thận tỷ mỉ, nghiêm túc đoan trang sẽ tựa vào lòng hắn, cùng hắn ngắm trăng, dựa sát vào nhau giữa trời đêm lạnh giá.

Hồi ức đó thật đẹp biết bao a....

Vươn tay nhẹ nhàng vén sợi tóc rủ trên gương mặt Lâm Cửu, Diệt Thiên cúi đầu hôn lên mặt nam nhân, cứ sống trong thế giới hư ảo do hắn chế tạo thế này đi, chỉ có hắn và y, không còn có người khác, không có Hoàng Phủ Thiên Niên, không có Hoa Tư, không có Tây Sa Thương Hải, cũng không có bá tánh thiên hạ.

Trước khi Lâm Cửu khôi phục lại kí ức thuộc về Chí Thiện, Diệt Thiên sẽ không để Lâm Cửu li khai khỏi chỗ này.

“Ừm...” Nam nhân từ trong giấc mộng dần dần tỉnh táo lại, ánh nắng xiên qua khung cửa sổ khiến Lâm Cửu không nhìn rõ mọi thứ trước mắt, y liền cúi đầu rúc cả người vào trong lòng Diệt Thiên, gương mặt chôn trong mái tóc ma đầu, khẽ hít lấy mùi hương thuộc về Diệt Thiên, một hương sen là lạ, khiến Lâm Cửu vô cùng yêu thích.

“Sớm a...” Khuôn mặt vẫn còn mang theo sự ngái ngủ, nam nhân biếng nhác tay chân như con bạch tuộc quần lên người ma đầu, khẽ chu khoé miệng lên khiến người ta có loại xúc động muốn hôn xuống.

Mà Diệt Thiên cũng thực sự hôn lên môi Lâm Cửu, nếu muốn nói sau khi chuyển thể Chí Thiện có gì bất đồng so với trước kia, vậy thì đó chính là Lâm Cửu hiện tại luôn thích chu miệng hướng về phía hắn tìm một nụ hôn chào buổi sáng, từ đây suy ra, buổi tối cũng như vậy, chỉ là có đôi khi vừa hôn xuống, lại chính là một đêm triền miên.

Bờ vai và cánh tay thò ra ngoài chăn dưới ánh nắng rạng ngời như phủ lên một tầng sáng bóng lộng lẫy, mà thỉnh thoảng theo động tác có thể thấy trên làn da tuyết trắng lộ ra mấy điểm đỏ mờ ám, lại càng khiến người ta mơ màng.

Hai cực trắng và đen dây dưa cùng một chỗ, liền trở thành sợi tơ hồng vĩnh viễn không gì thay đổi được, mặc cho gió táp mưa sa, đao chém lửa thiêu cũng không cách nào cắt được mối duyên muôn đời này.

Sau một hồi môi lưỡi triền miên, Lâm Cửu đột nhiên xoay người bò lên trên người Diệt Thiên, cặp mắt còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh cười nhìn Diệt Thiên, đáng tiếc còn chưa kịp chờ y có thêm động tác gì đã bị Diệt Thiên trở mình một cái đặt xuống dưới thân, lúc này lại đến phiên Diệt Thiên dành cho Lâm Cửu một nụ cười thắng lợi.

Nam nhân không cam lòng lại một lần nữa trở mình, hai nam nhân giống như hải tử bướng bỉnh không hiểu chuyện chơi trò chơi lật qua lật lại ấu trĩ trên chiếc giường rộng lớn, nếu như để người khác thấy Diệt Thiên vậy mà lại cũng có một mặt như vậy, chỉ sợ người trên đời này không ai dám tin tưởng.

“A...ta không chơi nữa, chịu thua chịu thua.” Nửa thân thể vắt trên giường nửa còn lại sắp chạm đến đất, Lâm Cửu tước vũ khí đầu hàng, gơ cờ trắng về phía Diệt Thiên.

Diệt Thiên vươn tay kéo nửa người vắt bên giường của Lâm Cửu lại, trong mắt lộ ra một tia tà mị, khe khẽ nói nhỏ bên tai Lâm Cửu: “Thua sẽ phải chịu trừng phạt...”

Về phần trừng phạt là gì, ngoại nhân làm sao có thể biết được chứ. Ánh dương quang rực rỡ, từng hạt từng hạt như mang theo cảm xúc rải rác rơi lên mặt hồ trong xanh, vỡ ra tia sáng lấp lóe tựa vàng kim.

Hai nam nhân vừa mới tỉnh dậy, sau một hồi hỗn loạn lại quay trở về giường tiếp tục nghỉ ngơi, mà lần này Lâm Cửu tỉnh lại trước, đợi Diệt Thiên mở mắt ra thì đã thấy Lâm Cửu mặc xong y phục ngồi ở bên cạnh không biết đang hí hoáy cái gì, mái tóc đen dài chỉ dùng một chiếc dây đơn giản tùy tiện buộc ở sau đầu, thỉnh thoảng theo cơn gió nhẹ thổi mà phát phơ.

“Tiểu Cửu, đang làm gì vậy?” Diệt Thiên từ trên giường ngồi dậy, nhưng cũng không mặc quần áo bước xuống, có phần biếng nhác tựa ở đầu giường nhìn Lâm Cửu.

Có lẽ do ở địa ngục quá lâu, hẳn có chút nhớ nhung cuộc sống biếng nhác này, ở đây hẳn luôn cảm thấy vô cùng an tâm, không phải là vì đây là địa hạt hẳn có thể nắm trong tay, cũng không phải bởi vì dạo một vòng ở địa ngục công lực của hẳn đã tăng lên nhiều, mà là vì ở đây có một nam nhân, là Chí Thiện Bạch Liên, nhưng không phải Chí Thiện Bạch Liên với ý thức trách nhiệm cắm rễ sâu vào nội tâm.

“Nhàn rồi buồn chán, vẽ vẽ vài thứ giải buồn mà thôi.” Nghe thấy tiếng của Diệt Thiên, Lâm Cửu quay đầu lại cười, cầm bức tranh lên đưa cho ma đầu đang biếng nhác tựa trên giường.

Diệt Thiên thường ngày bình thản, băng lãnh, thậm chí nghiêm túc khiến người ta không dám tới gần, mà lúc này lại lộ ra vẻ lười biếng cùng ấm áp, trên người phảng phất như có khí tức con người khiến người ta muốn được tiếp cận, mà khi thiếu đi vẻ băng lãnh, thì vẻ quyến rũ thuộc về ma đầu lại càng thêm mê người hơn.

Mái tóc đen dài buông xuống trước ngực, thân thể dưới mái tóc khiến Lâm Cửu mặt đỏ đến mang tai, không chỉ một lần, y ở dưới thân nam nhân này chiếm được sự sung sướng chưa bao giờ có, cả sự an toàn ấm áp chưa từng được cảm nhận.

Diệt Thiên cầm lấy bức tranh, trên đó vẽ rất nhiều thứ linh tinh, rất nhiều rất nhiều thứ Diệt Thiên xem không hiểu, mặc dù Diệt Thiên biết trong đầu Lâm Cửu có rất nhiều ý tưởng mới mẻ không thuộc về thể giới này, nhưng sau khi nhìn thấy những thứ Lâm Cửu vẽ lúc buồn chán, hẳn vẫn cảm thấy rất hứng thú.

“Những thứ này là gì, nói cho ta nghe một chút đi.” Vỗ vỗ bên giường, Diệt Thiên ý bảo Lâm Cửu ngồi xuống.

Lâm Cửu đương nhiên đồng ý, lúc trước Lâm Cửu từng lo lắng Diệt Thiên sẽ đi báo thù bọn Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư, cũng lo lắng Hoàng Phủ Thiên Niên, Hoa Tư và Tây Sa Thương Hải sẽ không bỏ qua cho hai người họ, thế nhưng đã qua một thời gian, Diệt Thiên hầu như ngày ngày đều ở bên người y, cũng không hề nhắc tới chuyện ở Băng Nguyên Cực Bắc.

Lâm Cửu đương nhiên cứ như vậy mà cho rằng chuyện này đã qua, y cùng với Diệt Thiên có thể trải qua một cuộc sống bình an.

Ngồi xuống bên cạnh Diệt Thiên, Lâm Cửu ước gì có thể nói ra toàn bộ những gì y biết cho đại ma đầu: “Cái này là đại pháo, khi chiến tranh sẽ dùng cái này, cũng có thể gọi là hoả pháo.” Lâm Cửu trước kia rất thích xem mấy chương trình về quân sự chỉ chỉ vào bức hoạ nói: “Cái này là thân pháo, đuôi pháo, then pháo và nòng pháo chế tạo đẩy khí, trước kia lúc ta xem mấy chương trình quân sự thường nghĩ liệu ta có thể tạo ra được một khẩu pháo để chơi thử xem sao không.”

Lâm Cửu cười nhớ lại: “Chẳng qua khi đó không có năng lực, chỉ có thể tự mình vẽ ra trên giấy mô hình kết cấu, lại nói hồi trước ta muốn kiếm tiền ăn chơi còn muốn làm cả đại pháo, nhưng mà không phải để gây chiến, mà là để phóng pháo hoa, ha ha...”

Thế nhưng muốn chế tạo pháo ở thời đại này quá mức khó khăn, nên Lâm Cửu cũng chỉ định vẽ ra xem chơi mà thôi.

Diệt Thiên hí hí mắt, nhìn cấu tạo khẩu pháo Lâm Cửu vẽ ra trên giấy rồi quay sang nói với Lâm Cửu: “Không phải người cả ngày nhàn rỗi không có chuyện gì làm, cảm thấy buồn chán sao? Như vậy đi, ta sẽ tìm giúp người tìm một vài người đến hỗ trợ người hoàn thành giấc mộng chế tạo đại pháo, sau khi làm xong, chúng ta sẽ dùng pháo phóng pháo hoa, thế nào?”

“Được lắm, mấy ngày nay ta quả thật nhàn đến phát sợ, phóng pháo hoa không tẻ, hoả pháo có thể bắn pháo hoa lên cao, xem vào buổi tối nhất định sẽ rất đẹp.” Được Diệt Thiên đề nghị, Lâm Cửu có chút vội vã muốn được thử nghiệm.

Nói tạo đại pháo liền tạo đại pháo, ngày hôm sau, Diệt Thiên quả nhiên dẫn theo mấy người giỏi tay nghề giúp đỡ Lâm Cửu, còn chuẩn bị vài công cụ và nơi để chế tạo đại pháo, những trang bị Lâm Cửu vốn tưởng rằng khó có thể làm ra dưới sự trợ giúp của Diệt Thiên miễn cưỡng coi như đủ, vạn sự đã xong xuôi chỉ thiếu bắt đầu mà thôi.

Với sự giúp đỡ của mọi người, Lâm Cửu nhàn rỗi không có việc gì bắt đầu công cuộc chế tạo đại pháo oanh oanh liệt liệt, mà khi Lâm Cửu đang toàn tâm toàn ý dùng pháo để phóng pháo hoa, lại chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày đại pháo y chế tạo ra ngoại trừ có thể phóng pháo hoa lên bầu trời đêm, còn có thể dùng trên chiến trường để oanh phá cổng thành, thiêu cháy một mảnh sinh linh trên thế gian này.

183. Chương 183 - Âm Sát Chi Ước

Chiếc chuông gió đóng đưa giữa khói lửa chiến tranh chấp chờn tựa như một khúc an hồn bi thương, đất bụi mịt mù, bão cát dai dẳng, thanh đao cắm xiên trên mặt đất không biết do người nào lưu lại, giờ đây đã ngưng kết thành ấn kí khô cạn mà bất cứ ai cũng không xoá đi được.

Xích Thổ Đại Địa, mảnh đất này không biết là nơi yên nghỉ của bao nhiêu linh hồn oan uổng, mặc cho tiếng linh hồn gào thét trong gió, vẫn không thể cản nổi đồ đao chém xuống, máu tươi vẩy ra, biến mất trong cuộc sống không chỉ là một sinh mệnh đang sống, mà còn có cả sự đau thương của người thân.

Trên đất đai của Tội Ác Quốc Gia bao trùm tầng tầng sa mạc dày đặc, cuồn sa một lớp lại một lớp không ngăn trở được ý chí của con người, đội quân giống như ma quỷ tràn ra từ sâu trong sa mạc, trên cơ thể đã không còn máu thịt mà chỉ còn lại bộ bạch cốt trắng phau, trên tay giơ lên đồ đao tiến về hướng bọn họ.

Chọn đầu hàng, hay diệt vong.

Sứ giả của địa ngục xuất hiện trên thế gian này là muốn tới hủy diệt bọn họ sao? Người người khủng hoảng bất an nhao nhao cầu xin ông trời thương xót, qua một đêm lại đến một đêm, vầng thái dương tượng trưng cho ánh sáng chẳng biết đã đi nơi nào rồi. Tội Ác Quốc Gia chỉ còn màn đêm, như rơi vào địa ngục, bi khúc tràn ngập khắp nơi.

Tội Ác Quốc Gia là một nơi hỗn loạn, ở đây đầy rẫy các loại sát thủ, đạo tặc, tội phạm đi dày đến từ bốn phương tám hướng, cũng là đại bản doanh của mấy tổ chức ám sát trên Xích Thổ Đại Địa, ngầm kiểm soát Tội Ác Quốc Gia vốn là một nước không có quốc vương, thế nhưng từ trước tới nay trong nội bộ Tội Ác Quốc Gia cũng chưa từng xảy ra rối loạn gì quá lớn.

Người dân ở Tội Ác Quốc Gia ngược lại cũng trải qua một cuộc sống yên ả, mặc dù trong bọn họ có sát thủ, đạo tặc và con bạc, nhưng trừ những tình huống đặc biệt ra từ trước đến giờ bọn họ đều không ra tay với người trong nhà. Tổ chức ám sát Xà Kiếm Môn từng hạ độc thủ với Lâm Cửu chính vì phạm vào quy củ của bốn tổ chức ám sát lớn nhất thiên hạ mới bị ba môn phái khác liên thủ tiêu diệt.

Nhưng hôm nay lại có người định phá vỡ luật lệ tồn tại đã lâu trong Tội Ác Quốc Gia, mưu toan thôn tính toàn bộ Tội Ác Quốc Gia thành một bang thống nhất, mấy tổ chức ám sát nắm trong tay trật tự Tội Ác Quốc Gia kia sao có thể mặc kệ ngồi xem?

Tại một trong những thành thị lớn nhất của Tội Ác Quốc Gia, Sa Thành.

Ngoài thành cát vàng đầy trời, phảng phất như chỉ cần một cơn gió thổi qua, biển cát vô biên này sẽ hoá thành một con măng xà há mồm là có thể nuốt trọn cả Sa Thành vào bụng xé rách ra. Tường thành cao lớn cho dù đã bị bão cát ăn mòn bao năm nhưng vẫn ngạo nghễ đứng thẳng, ngăn bão cát bên ngoài, bảo hộ cho những người dân đang sinh sống trong thành.

Tội Ác Quốc Gia là một quốc gia sa mạc, bên trong vành sa mạc cũng có ốc đảo, thế nhưng ốc đảo cũng không phải là nơi quá thích hợp để xây dựng thành thị, vì vậy các thành thị lớn trong Tội Ác Quốc Gia đa phần đều xây ngay sát ốc đảo, cũng thuận tiện cho mọi người lấy nước và đồ ăn. Ở đây nhiều bão cát, nên người sống trong Sa Thành đều ưa mặc một chiếc áo choàng rộng thùng thình để chắn cát bụi.

Trong công trình kiến trúc đồ sộ xa hoa nhất của Sa Thành, đám người khoác áo choàng ẩn núp trong bóng tối mang theo khí tức sát sát đứng ở đại sảnh, bốn tổ chức ám sát lớn nhất thiên hạ hôm nay chỉ còn lại ba, ba thủ lĩnh phải tập hợp nhau chứng tỏ trong thiên hạ đã xảy ra chuyện khiến bọn họ không thể không can thiệp.

Lần trước ba người bọn họ tập hợp là bởi vì Xà Kiếm Môn làm trái với luật lệ quy định có quan hệ giao dịch với quốc gia bên ngoài.

Tổ chức ám sát ngoại trừ tiếp nhận nhiệm vụ ám sát từ khắp nơi ra, còn lại chủ yếu là định cư ở Tội Ác Quốc Gia, bọn họ có thể tiếp nhận bất kỳ nhiệm vụ ám sát nào, nhưng không được qua lại với bất luận kẻ nào bên ngoài Tội Ác Quốc Gia, cho dù quốc gia đó có quan hệ lợi ích đặc biệt thế nào, vậy mà Xà Kiếm Môn hết lần này đến lần khác lại thông đồng với trưởng công chúa của Hoàng Phủ Đế Quốc.

Thiết luật như nhân, lòng tham nhất thời của Xà Kiếm Môn đổi lấy chính là án treo cổ của ba phái khác, chỉ trong vòng một đêm, hôi phi yện diệt.

Mà hôm nay, lại có một đại sự khiến ba tổ chức ám sát tụ họp.

“Tin đồn về đội quân xương khô, có ai chứng thực hay không?” Một lão giả tóc bạc khê neho mắt, khuôn mặt nhìn qua rất hiền từ, nhưng ai có thể ngờ lão thân là thủ lĩnh tổ chức ám sát, hôi trẻ đã nhiễm máu tươi của bao nhiêu người.

“Ta đã từng phái người đi điều tra,” Một nam nhân trung niên khôi ngô dừng một chút, nhíu mày nói: “Chỉ là những người đã phái đi không còn ai sống sót trở về.”

Lão giả tóc bạc lại nhìn về phía nam tử thon gầy ngồi bên cạnh nam nhân trung niên, nam tử thon gầy núp dưới bộ áo choàng màu tro không thấy rõ khuôn mặt, toàn thân đều lộ ra một cỗ khí tức như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, sát thủ chân chính luôn luôn giỏi việc che giấu vết tích, mà có vài người ngay cả bình thường cũng vô tình tự ẩn đi khí tức của mình.

“Nơi đó của Khôi môn chủ có tin tức gì không?” Lão giả tóc bạc là một người có kinh nghiệm nhất trong số mọi người, nhưng lão cũng sẽ không ngốc đến mức cây già lên mặt, hành nghiệp trong giới ám sát, kinh nghiệm có thể quan trọng, nhưng năng lực còn quan trọng hơn, lão giả tóc bạc sẽ không ngốc nghếch đến mức xem thường người trẻ tuổi mới chỉ trong nửa năm ngắn ngủi liền trở thành một trong những thủ lĩnh của ba tổ chức ám sát lớn nhất.

Một người thanh niên lai lịch bất minh mà lại có năng lực phi phàm như vậy, tiền đồ quả thực khiến người ta không dám tưởng tượng, lão giả tóc bạc thậm chí có thể đoán trước nếu như người thanh niên này muốn, chỉ sợ y có thể dễ dàng thống nhất được cả ba tổ chức ám sát.

Hôi bào thanh niên thanh âm trầm thấp nói: “Ta từng gặp qua quân đoàn xương khô, bọn họ đều là thực.”

Hôi bào thanh niên vừa nói đã khiến mặt những người ngồi đây hơi hơi sững sốt, bọn họ quả thực không ngờ tin đồn về quân đoàn xương khô là thật, mà hôi bào thanh niên này lại còn từng gặp qua quân đội ma quỷ gặp người giết người, ngộ phạt giết phạt trong truyền thuyết, bọn họ không phải là chưa từng âm thầm phái người đi thăm dò thực hư, thế nhưng những người phái đi chưa một người sống sót trở về.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thấy bầu không khí có chút quái dị, nam tử trung niên vội vàng ổn định quân tâm: “Yêu ma quỷ quái trong thiên hạ này chúng ta không phải chưa từng thấy qua, lần này e rằng lại là nhân yêu thú gì đó cả gan làm loạn muốn ngấm chiếm Tội Ác Quốc Gia, thực là nực cười, mọi người không cần thiết phải quá lo lắng, chỉ cần mấy người chúng ta hợp lực, chẳng lẽ còn sợ hấn sao?”

Lão giả tóc bạc tiếp lời: “Không sai, dựa vào lực lượng của mấy người chúng ta, thì dù có là ma quỷ tới từ địa ngục chúng ta cũng không sợ, thế gian này chỉ có quỷ sợ chúng ta, nào có ma khiến chúng ta e ngại.”

Hôi bào thanh niên cúi đầu không nói thêm một câu nào.

Sau khi tan họp, thủ lĩnh tam đại tổ chức lưu lại riêng, vừa rồi nói mấy lời như vậy cũng chỉ để cổ vũ thuộc hạ, với kinh nghiệm sa trường bọn họ sao lại không biết tính nghiêm trọng của sự việc lần này, yêu ma có thể dùng mây đen phủ kín bầu trời che đậy ánh dương quang sao có thể là yêu ma bình thường được cơ chứ.

Bọn họ dù là cướp, là trộm, là kẻ ác, là ma quỷ, nhưng cũng là một người có máu có thịt.

Mặc kệ trước kia bọn họ đến từ đâu, lại vì nguyên nhân gì mà lưu lại Tội Ác Quốc Gia, nhưng hôm nay bọn họ đã sớm coi mảnh đất trải rộng cát vàng này trở thành cố quốc của mình, cố hương của mình, đồng thời cũng là máu thịt trên người không thể nào dứt bỏ.

Hiện tại nhìn thấy cố hương của mình bị người khác ngấm chiếm đoạt, sao bọn họ có thể thờ ơ bỏ mặc, sao có thể xoay người rời đi giống như chó nhà có tang để kẻ khác chế nhạo.

Dù có phải chết trận sa trường, cũng muốn chết trên cố quốc gia hương.

“Tính nghiêm trọng của sự việc, hẳn các vị đã biết, mặc kệ địch nhân mà chúng ta phải đối mặt là ai, đều phải dốc hết toàn lực bảo vệ những thành bang còn lại của Tội Ác Quốc Gia.” Lão giả tóc bạc vẻ mặt nghiêm trọng than thở, “Đợi ta trở lại sẽ truyền lời để tất cả người ở bên ngoài bản môn quay trở về.”

Nam nhân trung niên gật đầu, nói: “Ta nghe nói ngoại trừ quân đoàn xương khô giết không chết kia ra, gần đây mấy người đó chế tạo ra một vài thứ kì quái, rất nhiều nơi đã bị thứ đó đánh nổ nát vụn, thủ hạ của chúng ta cũng có không ít người chết dưới thứ đó.”

“Ai, thứ này ta chưa từng nghe nói qua, thực sự là nan giải.” Lão giả tóc bạc nói: “Không biết Khôi môn chủ có tin tức gì tốt không?”

Hồi bào thanh niên lắc đầu, nói: “Khi ta từ bên kia trở về còn chưa thấy qua hỏa pháo như lời của các người.”

“Ta sẽ an bài người phối hợp với hành động của các người.” Hồi bào thanh niên nhìn phía xa xa, thản nhiên nói: “Về phần ta, ta sẽ thử lên vào trong đại bản doanh của người thần bí đó.” Cũng nhân tiện muốn đi tìm một người.

Đi tìm một cố nhân...

Tiểu Thiên sư huynh, rốt cuộc người ở nơi nào, tất cả những chuyện phát sinh trong Tội Ác Quốc Gia...có phải đều liên quan đến người không? Trong lòng Trần Khôi thầm than một câu.

Cho dù thế nào, y đều phải đi tìm Diệt Thiên, đi tìm Tiểu Thiên.

Mặc kệ nam nhân kia là Tiểu thiên hay Diệt Thiên, thì vẫn đều là sư huynh của y, y...nhất định phải nhìn thấy sư huynh của mình, nhất định phải từ chỗ Diệt Thiên biết rõ chuyện gì đang xảy ra, Trần Khôi không tin, không tin sư huynh của y sẽ vô duyên vô cớ làm ra chuyện đáng sợ thế này.

Tuy rằng trực giác nói với y, chuyện xảy ra ở Tội Ác Quốc Gia lúc này có thể có liên quan chặt chẽ với Diệt Thiên.

184. Chương 184 - Chim Trong Lòng, Trăng Trong Gương, Hoa Trong Nước

“Dùng ——”

Hỏa pháo đặt trên mặt đất phát ra tiếng nổ dữ dội, cảm giác như thiên địa cũng chấn động theo, bầu trời đêm không có ánh trăng mà chỉ có vô số vì sao lấp lánh, lúc hỏa pháo nổ ầm một tiếng, trên màn trời lập tức tung ra một chùm pháo hoa lộng lẫy.

Ánh sáng mờ mờ mà xán lạn sáng rực cả bầu trời đêm, hệt như ban ngày rực rỡ mê người.

Chế tạo hỏa pháo đương nhiên không đơn giản như vậy, nhờ sự trợ giúp của Diệt Thiên Lâm Cửu cũng chỉ có thể làm ra một thổ pháo thô sơ, có điều dùng nó để phóng pháo hoa thì vẫn thừa sức.

Dưới pháo hoa rực rỡ, hai người tựa vào nhau ngẩng đầu nhìn bông pháo rơi lả tả trên bầu trời. Cái đẹp của pháo hoa là ở chỗ trong nháy mắt nó tự thiêu cháy mình, đem cả thiên địa chiếu sáng đến rực rỡ, mặc dù cái đẹp chỉ tồn tại trong nháy mắt, cũng đã đủ để khiến những người thấy qua chúng vĩnh viễn đều nhớ kĩ trong lòng.

Tàn khói rải rác trên bầu trời đêm, ảm đạm biến mất trong gió, vô tung vô ảnh.

Cuộc sống như vậy, thực sự quá tốt đẹp khiến cho người ta say mê.

Mỗi ngày đều có thể ở cùng với người mình yêu thương, mỗi ngày đều có thể làm những việc mình thích, hay việc mình muốn làm, mỗi ngày đều có thể không cần vì cuộc sống mà bôn ba, cuộc sống như vậy thực sự là mỹ lệ mê người.

“Những bông pháo hoa này có đẹp không?” Kéo tay ma đầu, Lâm Cửu tựa lên vai Diệt Thiên ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, khoé miệng vẫn luôn lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“So với người tất cả mọi vật trên thế gian này đều là ảm đạm vô quang.” Diệt Thiên khẽ nói.

Lời nói ngọt ngào như vậy thực sự khiến người ta cảm thấy buồn nôn, thế nhưng nghe vào tai thì lại vô cùng hưởng thụ, Lâm Cửu mỉm cười không nói gì, trong lòng y kì thực cũng muốn nói một lời y đúc như vậy với Diệt Thiên, dù cho tình quang có đẹp thế nào, pháo hoa có rực rỡ ra sao, nếu so sánh với ma đầu bên người y thì cũng chỉ là mây khói thoáng qua mà thôi.

Chỉ có người bên cạnh mới là thứ trân quý nhất.

Trong phòng, sau khi phóng xong pháo hoa hai người trở về phòng nằm trên giường nghỉ ngơi, một lát sau, Lâm Cửu nhanh chóng dựa vào nam nhân khiến y an tâm tiến vào mộng đẹp, mà lúc này Diệt Thiên vốn nên nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên mở mắt.

Thấy Lâm Cửu vẫn ngủ say sưa, Diệt Thiên chỉ nhìn y rồi cẩn thận nhẹ nhàng ngồi dậy, kéo chăn đắp cho Lâm Cửu, còn mình thì cầm y phục bước xuống giường, cũng không điểm thủy huyết của Lâm Cửu liền một mình đi ra cửa phòng.

Sau khi ra khỏi phòng, Diệt Thiên vừa nhắc chân liền biến mất tại chỗ, li khai kết giới hấn không chế trở về Tội Ác Quốc Gia trong hiện thực, vùng đất tử vong của hấn.

Ngày hôm nay, chính bởi vì có một cổ nhân vào trong Tử Vong Thành của hấn nên Diệt Thiên phải li khai Lâm Cửu đi ra gặp vị cổ nhân này.

....

....

“Ưm...” Nam nhân đang say ngủ xoay người muốn ôm lấy đại ma đầu, đáng tiếc lúc này y chạm phải lại là khoảng không, thứ ôm vào trong lòng chỉ có tấm chăn dày cộm.

Lâm Cửu ngáp một cái, có chút khó chịu vẫn nhắm mắt vươn tay sờ tới sờ lui trên giường, muốn mò lấy đại ma đầu nằm bên cạnh vốn đảm nhiệm chức trách của chiếc gối ôm cho y, thế nhưng sờ soạng hồi lâu vẫn không mò được cái gì, lần này khiến Lâm Cửu có chút tỉnh táo lại.

Đôi mắt vẫn còn ngái ngủ mông lung, Lâm Cửu từ trong giấc mộng ngọt ngào miễn cưỡng mở mắt, nhỏ giọng gọi: “Diệt Thiên...”

Diệt Thiên không ở trong phòng, đương nhiên sẽ không có người đáp lại tiếng gọi của Lâm Cửu, liên tục gọi thêm vài tiếng cũng không có người đáp lại, lúc này Lâm Cửu mới nheo mắt ngồi dậy, có chút ủ rũ mệt mỏi day day cái trán, y nhắc y phục bên cạnh lên, từ trên giường xuống dưới đất.

Vị trí bên cạnh trống không, thế nhưng độ ẩm thuộc về Diệt Thiên vẫn còn, Lâm Cửu vươn tay sờ sờ độ ẩm trên chăn xong chắc hẳn Diệt Thiên nhất định còn đang ở gần đây, có lẽ mới rời đi chưa bao lâu, không biết muộn như vậy ma đầu kia còn chạy đi đâu.

Lẽ nào bị đau bụng chạy tới nhà xí? Trong đầu Lâm Cửu tưởng tượng đến dáng điệu Diệt Thiên bị đau bụng, tuy rằng cảm thấy vô cùng thú vị, nhưng mà quả thật không thấy chút xíu liên quan nào với đại ma đầu.

Xỏ giày, tùy ý nhắc y phục lên, Lâm Cửu dạo qua một vòng trong phòng nhưng cũng chưa thấy đại ma đầu trở lại, sau đó liền đẩy cửa chạy ra ngoài.

“Diệt Thiên, người ở đâu?” Đi xuống lầu, Lâm Cửu men theo bờ hồ đi lên phía trước, vừa đi vừa nhìn bốn phía xung quanh, thế nhưng vẫn không thấy bóng dáng đại ma đầu nọ, Lâm Cửu không khỏi cảm thấy có chút kì quái, theo như độ ẩm còn lưu lại trên giường thì xem chừng đại ma đầu cũng chưa rời đi bao lâu, thế nhưng tại sao đã không thấy bóng người a?

Ngồi lên một móm đá bên hồ, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn bầu trời chìm đắm trong suy tư, y rời khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc đã một khoảng thời gian rồi, lúc đó Hoàng Phủ Thiên Niên còn chưa biết y kì thật chính là Lục Tiểu Phụng ở bằng nguyên cực bắc, không biết lúc này đã biết hay chưa. Ai! Li khai Hoàng Phủ Đế Quốc đã lâu như vậy, chẳng biết người trong Lâm gia có khoẻ không? Có thể lo lắng cho y hay không?

Khoảng thời gian ở đây tuy rằng thích ý thoải mái, nhưng trong lòng Lâm Cửu vẫn không buông được Lâm gia, cũng sẽ thường xuyên nhớ tới các bằng hữu trên Vọng Nguyệt Sơn, còn có cả con tiểu thối miêu bị y ép phải rời đi dưới chân Thương Sơn, không biết bây giờ bọn họ có khoẻ hay không. Nếu như Diệt Thiên đã đáp ứng với y không tiếp tục thống nhất thiên hạ nữa, vậy cũng có nghĩa là lục liên có thể chung sống hòa bình, y cũng có thể thường xuyên trở về Hoàng Phủ Đế Quốc thăm người nhà a?

Tuy rằng Diệt Thiên đã nói với y không có vấn đề gì, nhưng Lâm Cửu vẫn cảm thấy có chút lo lắng, y hi vọng những điều này chỉ là y lo lắng vô ích.

Ánh trăng đêm nay thật là tròn, vừa to lại vừa sáng, không biết những thân bằng hảo hữu y nhớ nhưng có phải cũng đang nhìn lên bầu trời ngắm trăng sáng hay không.

Ngàn dặm dưới trăng trâu*, tương tư tăng gấp bội...

(*Đây là một câu trong bài thơ Thuỷ diệu ca đầu của Tô Đông Pha)

Chờ chút — Ánh trăng...trăng tròn? Trăng tròn!

Không đúng a, còn nhớ vừa rồi phóng pháo hoa trên trời căn bản không có trăng, khắp bầu trời chỉ toàn sao, coi như là lúc đó ánh trăng bị mây che khuất cũng không đúng, bầu trời đêm nhiều sao như vậy cơ mà, cũng có nghĩa là trong một thời gian ngắn căn bản không thể nhìn thấy một vầng trăng vừa lớn vừa tròn thế kia.

Thế nhưng bây giờ quan sát, những ngôi sao trên bầu trời đã không thấy nữa, nhưng lại có trăng tròn.

Trong một ngày sao có thể phát sinh ra chuyện như thế này được cơ chứ?

“Có người không?”

Lâm Cửu lớn tiếng hô lên, đáp lại y chỉ là một mảnh vắng vẻ, thậm chí đến một tiếng côn trùng kêu cũng không có. Lâm Cửu chợt cảm thấy trong lòng lạnh giá.

Lâm Cửu dùng lực cầu má mình, cảm giác đau đớn chân thực truyền tới óc y, vì vậy y lại ngẩng đầu nhìn bầu trời an tĩnh, đáy lòng đột nhiên có một ý nghĩ kì dị mà hoang đường — rốt cuộc y đang ở trong mơ hay hiện thực?

Nhớ lại kiếp trước, Lâm Cửu đã từng xem một bộ phim điện ảnh có tên là Lâm Cửu đột nhiên nghĩ y hình như giống Jim Carrey đóng vai Truman vậy, không biết đến tận cùng mình đang ở nơi nào, đáy lòng tự nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Diệt Thiên...Diệt Thiên là thật đi, vậy hắn đâu, rốt cuộc hắn đang ở nơi nào?

Lâm Cửu đứng lên, suy nghĩ một lúc rồi chạy thẳng về phía sâu nhất của ốc đảo, y mãi miết chạy, muốn chạy đến tận cùng của ốc đảo, muốn xuyên qua ốc đảo đến sa mạc.

Đột nhiên nhớ lại, từ khi đến Tội Ác Quốc Gia y chưa từng rời khỏi vùng đất xanh tươi này, thế giới bên ngoài ốc đảo trông như thế nào, Diệt Thiên lại đang ở đâu?

Do cảm giác nghi hoặc và không xác định trong nội tâm, Lâm Cửu ra sức chạy về phía trước, từng được Diệt Thiên huấn luyện, kinh công của Lâm Cửu đã tiến bộ rất nhiều, mà lúc này y lại dùng kinh công Diệt Thiên dạy y để chạy, phi nhanh như gió giữa ốc đảo, cho đến khi y thấy được dấu vết của sa mạc.

“Sa mạc...” Thở hổn hển, rốt cuộc y đã nhìn thấy sa mạc bên ngoài ốc đảo, một mảnh hắc ám không có kết thúc. Lâm Cửu chạy về hướng sa mạc, nhưng chưa chờ y chạy ra đến nơi đã bị một bức tường vô hình chắn lại, giống như đột nhiên phanh gấp, Lâm Cửu cảm thấy dường như mình bị bức tường vô hình bắn bật ngược trở lại, ầm ầm ngồi bệt xuống đất.

Thoáng cái, Lâm Cửu cảm thấy hoàn toàn mờ mịt.

Vừa này là cái gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Cửu không cam lòng đứng lên, y đi tới chỗ y vừa bị bắn bật lại, cố gắng lấy tay vươn ra sa mạc.

Nhưng mà cũng giống như lần trước y chỉ cảm thấy mình đụng phải một bức tường dẻo dai, ngăn cản lối đi của y.

Lâm Cửu gơ hai tay lên cố sức đập đập bức tường vô hình trước mặt, thế nhưng mặc cho y dùng nhiều khí lực thế nào cũng không phá nổi nó, thậm chí y còn gia tăng thêm công lực lên đôi bàn tay, thế nhưng vẫn không thể đẩy bức tường này xê dịch chút xíu nào.

“Sao lại như vậy, mình...rốt cuộc đang ở đâu?” Lâm Cửu bỗng nhiên lui về phía sau ba bước, ngửa đầu nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, trong lòng lạnh lẽo có chút khó chịu, trong đầu lại tràn ngập những điều không hiểu và nghi hoặc.

Lẽ nào cho tới nay, y đều giống như con chim trong lồng bị nhốt ở ốc đảo sao? Sao Diệt Thiên lại không nói cho y biết sát biên giới ốc đảo đã được thiết trí một kết giới không cách nào đi thông qua sa mạc? Vì sao cùng là một buổi tối, bầu trời lại như là giả hết biến lại đổi, tất cả những thứ này là sao?

Là Diệt Thiên muốn bảo hộ y không để y ra ngoài, hay là không muốn người khác tiến đến.

Tất cả những điều này, giống như chim trong lồng, trăng trong gương, hoa trong nước vậy, hư ảo khiến Lâm Cửu như bị đánh một gậy vào đầu, đánh đến mức y không biết phải làm sao.

Diệt Thiên đâu, đại ma đầu đó đi nơi nào rồi?

185. Chương 185 - Sự Mê Hoặc Của Ma Đầu

Cả đêm đó, Lâm Cửu ngơ ngác đứng trước biên giới sa mạc không cách nào chạm đến được, y phục khoác trên người y hơi mỏng, cả người có chút lạnh lẽo. Vầng trăng tròn treo lơ lửng trên cao, ánh sao ảm đạm, cuồng sa trong sa mạc cuốn đi tất cả, mỗi khi bão cát điên cuồng gào thét muốn chồm lên người Lâm Cửu thì đều bị một bức tường vô hình chắn lại.

Đây là kết giới...

Một thứ khiến người khác không thể tiến vào, cũng không cho phép y đi ra, chỉ là không biết thế giới bên trong kết giới này là hiện thực hay ảo cảnh.

Lâm Cửu đứng một lúc mới trở về, y vừa về không được bao lâu thì Diệt Thiên cũng quay lại, vừa quay về liền thấy Lâm Cửu không ngủ mà ngồi ở bên giường cũng không tỏ ra kinh ngạc nhiều lắm, Lâm Cửu cũng không biết trong lòng đối phương có cảm thấy chút kinh ngạc nào hay không.

“Sao đã dậy rồi?” Diệt Thiên đi tới bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy đầu nam nhân tựa vào ngực mình, thanh âm của đại ma đầu này lúc nào cũng giống như hồ nước dưới ánh trăng, trong veo mà âm trầm, nhưng lại mang theo ôn nhu nhân nhật, thanh âm lúc này cũng như vậy.

Lâm Cửu nghe vào trong tai, đột nhiên cảm thấy tư vị có chút thay đổi, khiến y nhớ tới huyền ảnh như hoa trong gương trắng trong nước...treo cao cao bên ngoài cửa sổ.

“Không có người sao ta ngủ được, hơn nửa đêm người đi đâu?” Lâm Cửu nhỏ giọng hỏi.

Diệt Thiên nói, hẳn chỉ là muốn đi ra ngoài xem một chút, đi một lát, đột nhiên muốn đi ngắm cảnh đêm rồi lại thấy Lâm Cửu ngủ quá say, vì vậy không đánh thức Lâm Cửu, Lâm Cửu cũng không nói gì thêm, chỉ tiếp tục dựa vào người ma đầu nhắm mắt ngủ.

Đối với con người, chuyện khó khăn nhất chính là bỏ lỡ cuộc sống mà mình mong muốn. Bọn họ không đủ dũng khí để thay đổi, không đủ dũng khí để đi bước đi mạo hiểm, càng không đủ ý chí kiên định với cuộc sống trong mộng của mình, vì vậy họ luôn nghĩ “Cứ như vậy đi, dù sao cũng không thể nào có được cuộc sống như vậy”, rồi tiếc nuối cả đời.

Đối với Lâm Cửu mà nói, chuyện khó khăn nhất chính là đương lúc cố gắng theo đuổi cuộc sống lí tưởng thuộc về mình, lại phải đối mặt với khả năng khiến cuộc sống lí tưởng này sụp đổ.

Con người nhu nhược lại bình thường luôn luôn mong muốn được sống trong mộng, bọn họ ở trong căn phòng xinh đẹp của mình, tưởng tượng đến mình có được gian nhà ấm áp nhất thiên hạ, đã nhìn thấy vết nứt ngay trước mắt nhưng vẫn vờ như không thấy; bọn họ biết trong lòng thê tử hoặc trượng phu của mình có lẽ cũng không thực sự yêu mình, rồi lại huyền tưởng thê tử hoặc trượng phu đối với mình vẫn thật tốt biết bao.

Bọn họ cứ ở mãi trong mộng, đến tận khi chết, mặc dù trong lòng bọn họ biết rõ căn phòng không hoàn mỹ, cũng không có người nào thực sự toàn tâm toàn ý yêu thương mình. Bọn họ tình nguyện hao hết thời gian từ từ chết đi, cũng không muốn rời khỏi căn phòng sắp đổ nát để đi tìm căn phòng dễ chịu hơn, càng không muốn buông ra nam nhân hoặc nữ nhân không thuộc về mình, bỗng nhiên bỏ lỡ tình cảm chân thành thực sự mà bọn họ nên có trong cuộc đời này.

Bọn họ sống trong mộng, chết ở hiện thực.

Cảnh trong mơ chung quy vẫn chỉ là mộng cảnh, hiện thực vẫn là hiện thực, kẻ tự lừa mình dối người, không cách nào thay đổi được hiện thực.

Mà Lâm Cửu, từ trước đến nay đều không phải là một kẻ thích sống trong cõi mộng, chết ở hiện thực.

Y đương nhiên sẽ yêu một người, nhưng cũng không bởi vậy mà đánh mất đi nhân cách của mình, lại càng không bởi vì vậy mà trở nên ngu muội vô tri, tin tưởng và tín nhiệm của y đều không liên quan gì đến tình ái, y có thể vì tình yêu mà chết, nhưng vĩnh viễn sẽ không trở thành nô lệ cho tình yêu, vì yêu mà mê muội, đánh mất cả chính mình.

Y như vậy, còn có thể là Lâm Cửu sao?

Vào ban ngày, Lâm Cửu vẫn như bình thường đọc sách, dạo mát, câu cá, trồng hoa thản nhiên như một cụ già đã về hưu, có đôi khi Diệt Thiên sẽ ở cùng Lâm Cửu, có đôi khi Diệt Thiên sẽ có chút chuyện phải li khai, Lâm Cửu đều không có biểu hiện gì quá khác.

Y ở dưới bóng râm nhìn Diệt Thiên rời đi, lại ngồi bên hồ câu cá chờ Diệt Thiên trở về.

Qua ba ngày, mây trắng như viên kẹo đường toả ra hương vị ngọt ngào bỗng bành trôi trên bầu trời trong xanh, khiến người ta muốn mọc ra đôi cánh bay vọt lên bầu trời để bắt lấy. Tuy Lâm Cửu không triệu được Cửu Thiên Phượng Hoàng, nhưng y có khinh công, thể nhưng cũng không thể bay cao như vậy.

Huống chi, y cũng không biết, đám mây trên bầu trời đó là thật hay giả.

Cũng giống như đàn cá trong hồ, cá hôm qua vừa câu, hôm nay lại vui vẻ bơi lội trong hồ, cũng chỉ có Lâm Cửu nhàm chán mới đi quan sát hoa văn trên mình con cá, việc này cũng không thể trách y, ai bảo con cá này ngày nào cũng bơi từ một nơi ra cơ chứ?

Còn có đám côn trùng dưới bụi cây, bầy chim bay trên đầu....

Đến ngày thứ tư, Lâm Cửu ngồi dưới bóng râm xem sách, lúc ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy đại ma đầu tiến vào rừng, y lại cúi đầu tiếp tục đọc sách, nhưng một lát sau y không như ngày thường đi đến bên hồ câu cá, mà đứng lên đi vào cánh rừng.

Còn nhớ hồi y và Diệt Thiên mới gặp nhau chưa lâu, lúc bọn họ vừa mới bắt đầu tu hợp, Diệt Thiên có nói qua, lúc hợp tu bọn họ chính là một thể, cực thánh chi thể và cực ma chi thể, giống như mặt trời và mặt trăng song song tồn tại, từ ban ngày tới ban đêm, cũng chỉ xa cách nhau một nháy mắt mà thôi.

Nếu như ốc đảo xanh ngát này là ảo cảnh do Diệt Thiên thiết hạ kết giới, nếu Diệt Thiên có thể tự do đi ra đi vào, như vậy Lâm Cửu là người đồng tu với Diệt Thiên, là Chí Thiện tịnh đế liên*(hai đóa sen từ cùng một gốc) với U Minh, cũng sẽ có thể ra khỏi kết giới, cái y cần lúc này chỉ là một ít bản lĩnh nho nhỏ, cùng sử dụng một chút trí óc.

Đứng trong rừng, Lâm Cửu nhìn xung quanh một lát, lúc này đã không còn nhìn thấy bóng dáng Diệt Thiên đâu, như là nhớ tới cái gì, Lâm Cửu đưa tay lên, bàn tay vừa lật, một đoàn hỏa diễm hắc sắc toả ra ánh sáng lóng lánh quỷ dị lơ lửng trong lòng bàn tay, đoàn hỏa diễm này Lâm Cửu từng dùng để thiêu người ám sát y thành tro tàn —— đây là ngọn hỏa diễm thuộc về Diệt Thiên.

Từ từ nhắm hai mắt lại, dựa theo bản năng không nghĩ đến bất luận thứ gì, hỏa diễm trong lòng bàn tay Lâm Cửu dần dần nhảy lên, ngay trước mặt nam nhân, không gian trở nên méo mó như bị hỏa diễm thiêu đốt...

....

....

“Vì sao, vì sao huynh phải làm như vậy?” Trong căn phòng tối tăm, nam tử khoác áo bào xám chật vật đứng trong góc, mặc dù ánh sáng mờ昧, nhưng chỉ cần nhìn kĩ vẫn có thể thấy trên tay và chân nam tử đều bị xiềng xích vây trói, đầu kia của xiềng xích nối liền với bức tường, hạn chế phạm vi hoạt động của y.

Nam tử mở lớn mắt, có chút không xác định, không tin tưởng, lại cũng không muốn tiếp nhận sự thực khiến đôi mắt giống như tấm gương của y cũng sắp sửa vỡ vụn ra.

“Sư huynh, ta không hiểu.” Liên tục lắc đầu, đối mặt với khuôn mặt không chút biểu tình của người nam nhân đứng cách đó không xa, Trần Khôi đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, tâm cũng lạnh, “Người trước kia không phải như thế này.”

Sư huynh trước kia, thương hại chúng sinh, quan tâm thiên hạ, có thể bốn ba khắp nơi vì con dân trên Xích Thổ Đại Địa, chỉ mong giảm bớt chiến loạn của thiên hạ này, để bách tính được sống trong một thời kì khang định thịnh thế.

Sư huynh của y, đột nhiên nhập ma thành tà, nhưng cũng đều là vì muôn dân trong thiên hạ nên mới biến thành như vậy. Người khác không biết, thế nhưng y biết, thậm chí y vẫn luôn tin tưởng. Chính vì như vậy, sau mười năm kiên nhẫn truy tìm, ngay cả đến khi y phát hiện hoá ra Thánh Giả Tiểu Thiên chính là đại ma đầu Diệt Thiên, ngay cả khi chính miệng Diệt Thiên nói với y rằng sư phụ là do chính tay hắn giết, y vẫn không có cách nào hận vị sư huynh này, cho tới giờ, Trần Khôi giống như đang sống trong mộng, liên tục biện đủ mọi lí do, vịn đủ mọi cớ cho Diệt Thiên.

Hết lần này tới lần khác không muốn tin tưởng, sư huynh của y là một ác nhân.

Sư phụ của y từng nói, Diệt Thiên là kì tài trăm nghìn năm qua khó gặp, người tầm thường như bọn họ sao có thể lí giải được suy nghĩ trong đầu Diệt Thiên chứ?

Mang theo tâm tình như vậy, Trần Khôi đi tới Tội Ác Quốc Gia, tìm dấu vết của Tử Thành này, cuối cùng cũng nhìn thấy sư huynh của y, gần như vậy, chân thực như vậy.

Y biết Diệt Thiên sẽ không thể chết, sư huynh của y là nam nhân thông minh nhất, cường đại nhất trên thế gian này, bất kể là ai cũng đều không thể kéo vị sư huynh như thần linh này của y ra khỏi thần đàn, cho dù là y cũng không thể, bất kể là ai...

“Trần Khôi, có biết vì sao ta không giết ngươi không?” Đứng trước mặt Trần Khôi, Diệt Thiên thoáng cong lên khoé miệng, “Ta vẫn cho rằng...ngươi không giống với đám phàm phu tục tử kia, ngươi là sư đệ của ta, Trần Khôi, nói cho ta biết, bây giờ ngươi cũng bắt đầu giống như người trong thiên hạ không còn tin tưởng ta nữa, cho rằng ta điên rồi đúng không?”

Bàn tay dưới trường tụ khẽ run lên, con ngươi của Trần Khôi nháy mắt thoáng giãn ra, nhìn thẳng vào ma đầu đứng trước mặt mình, trái tim không tự chủ được khẽ run rẩy, Trần Khôi chưa từng nghĩ đến mình có thể nghe được câu nói như vậy từ miệng của Diệt Thiên.

“Sư huynh, ta chỉ không hiểu, ta không hiểu...”

Lúc Trần Khôi vừa muốn nói đã bị Diệt Thiên cắt ngang.

“Ngươi cẩn thận suy nghĩ đi.” Xoay người nhẹ nhàng liếc nhìn xiềng xích trên tay chân Trần Khôi, Diệt Thiên tiện tay giơ lên, chỉ nghe thấy tiếng vang thanh thúy của xiềng xích rơi xuống mặt đất, xiềng xích trên tay chân Trần Khôi lập tức giải khai.

Lúc Trần Khôi vừa ngẩng đầu thì Diệt Thiên đã rời khỏi căn phòng, y chỉ nghe thấy tiếng của Diệt Thiên vang lại bên tai, “Rời đi hay lưu lại, ngươi tự chọn đi.”

Rời đi...hay lưu lại?

Ngay lúc Trần Khôi đang ngốc lảng đứng tại chỗ, thì đột nhiên nghe thấy tiếng cửa bị người ta nhẹ nhàng đẩy ra, một nam nhân không ai ngờ đến cư nhiên lại xuất hiện trước mặt y.

“Lâm...Cửu?”

186. Chương 186 - Cuộc Chiến Của Tình Dịch

Trong nháy mắt, ánh nắng và màu xanh mơn mơn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ảm áp bên người dường như cũng bị gió thổi bay đi chỉ còn lại sự lạnh lẽo đến thấu xương.

Y...đã ra khỏi kết giới rồi?

Lâm Cửu vội vã mở mắt, tầm mắt chạm đến một thế giới tối tăm và băng lạnh, vàng thái dương trên đỉnh đầu cũng không thấy đâu, chỉ còn lại ánh trắng lạnh lẽo lơ lửng trên bầu trời đen kịt, xuyên qua kẽ hở Lâm Cửu có thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài.

Cây cối rậm rạp xanh tươi đã không còn, hồ nước trong veo cũng không thấy nữa, chứ đừng nói gì đến không khí trong lành, tiếng chim líu lo, bây giờ hiện ra trước mắt Lâm Cửu chỉ có mảnh sa mạc rộng lớn hoang vu, bão cát bụi mù, không thấy nhà dân, cảm giác này giống như đột nhiên từ tiên cảnh trên chín tầng trời rơi xuống mặt đất vậy, khiến Lâm Cửu có chút sững sờ.

Ốc đảo y ở trong khoảng thời gian dài như vậy hoá ra chỉ là ảo cảnh trong kết giới thôi sao? Nhưng Lâm Cửu không biết vì sao Diệt Thiên lại phải làm như vậy, là vì không muốn để y thấy Tội Ác Quốc Gia chân chính, hay là muốn y sống ở một nơi an toàn lại khiến y thoải mái đây?

Rời khỏi chỗ cũ, Lâm Cửu dè dặt nhìn nhìn xung quanh, y càng tiến lên phía trước càng cảm thấy nơi này nhìn quen mắt, chưa qua lâu lắm, Lâm Cửu liền nghĩ ra nơi này không phải chính là Tử Thành y từng đi qua hay sao, lúc ở U Cốc, y từng xuyên qua kết giới bên trong căn nhà gỗ đưa Diệt Thiên đến một toà thành tinh mịch, mà cũng tại chỗ này y lại một lần nữa được nhìn thấy Diệt Thiên tỉnh lại.

Điều này khiến Lâm Cửu không khỏi lại bắt đầu cảm thấy hồ đồ.

Nếu như nói nơi này là một thế giới khác, vậy chẳng phải nghĩa là ốc đảo y vừa ở mới là thế giới chân thực?

Không — Lâm Cửu nhanh chóng phủ định ý nghĩ này của mình, nếu so sánh chân thực và ảo cảnh y tự có năng lực để phân biệt, hơn nữa Lâm Cửu đã từng đi qua Tử Thành, Tử Thành lúc này và Tử Thành lúc đó mặc dù giống nhau như đúc nhưng vẫn có một chút biến hoá, sa mạc bên ngoài này là chân thực.

Nhưng Diệt Thiên di chuyển cả một toà thành hùng vĩ như vậy tới mặt đất từ khi nào?

Tay của nam nhân khẽ khàng đặt lên vách tường, xúc cảm lạnh lẽo khiến y nhớ tới đại ma đầu kia, Lâm Cửu nhìn mọi vật trước mặt có chút mơ hồ, bây giờ Diệt Thiên đang ở đâu? Y muốn nhìn thấy ma đầu kia, muốn nghe đối phương nói cho y biết rốt cuộc bọn họ đang ở đâu, đâu mới là thế giới thực.

Mà ngay lúc Lâm Cửu còn đang thất thần ngẩn ngơ, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh màu đen bước ra từ căn phòng nào đó. Lâm Cửu từng được tôi luyện nên theo bản năng dùng phương pháp Diệt Thiên đã dạy ẩn giấu cơ thể, y và Diệt Thiên cách nhau xa như vậy, hẳn là sẽ không bị phát hiện.

Ma đầu vừa ra khỏi căn phòng hai bước liền dừng lại, thoáng cái, tim Lâm Cửu dường như muốn ngừng đập, nhưng Diệt Thiên chỉ dừng lại một chút rồi nhanh chóng rời đi, xem ra còn chưa phát hiện ra tung tích của Lâm Cửu. Sau khi thấy Diệt Thiên rời khỏi, Lâm Cửu cũng không lập tức hiện thân. Quả nhiên, Diệt Thiên vừa li khai không bao lâu lại quay lại, lúc này thấy xung quanh vẫn không có bóng ai, Diệt Thiên mới an tâm rời đi.

Mà lúc này Lâm Cửu mới dám thả lỏng một chút, khẽ hít sâu mấy hơi, nam nhân cẩn thận từng tí đi ra khỏi chỗ bí mật, nhìn theo phương hướng Diệt Thiên li khai sau mới xoay người đi vào gian phòng Diệt Thiên vừa tới. Cửa phòng đóng chặt, không biết có ai ở bên trong không, cũng không biết vì sao Diệt Thiên lại đi vào trong này.

Suy nghĩ một lát, Lâm Cửu thử nhẹ nhàng đẩy cửa, không nghĩ tới y mới chỉ đẩy nhẹ, cánh cửa liền mở ra, một người không ngờ tới xuất hiện trước mặt Lâm Cửu.

“Lâm...Cửu?” Nam tử trong phòng lộ ra biểu tình kinh ngạc nhìn Lâm Cửu, rõ ràng Trần Khôi cũng không ngờ lại gặp Lâm Cửu ở đây, điều không nghĩ đến này, thực sự là có chút hàm nghĩa phức tạp.

Trần Khôi vẫn biết sư huynh ở cùng với nam tử tên Lâm Cửu này, vì vậy bây giờ ở nơi Diệt Thiên xuất hiện thấy Lâm Cửu cũng không tính là chuyện ngoài ý muốn, Trần Khôi ngoài ý muốn chính là cho dù hôm nay sau khi Diệt Thiên làm ra nhiều chuyện như vậy, mà Lâm Cửu vẫn ở bên Diệt Thiên không xa lìa không rời bỏ.

Tự so sánh với mình, trong ngực Trần Khôi có chút cảm giác không rõ, lẽ nào đây là sự khác biệt giữa mình với nam nhân này sao? Không chỉ bởi vì diện mạo, sư huynh của y sao lại có thể chỉ dựa vào vẻ ngoài để yêu một người cơ chứ, lí do mà Lâm Cửu có thể giữ được trái tim sư huynh, lẽ nào là do việc này?!

Lẽ nào bởi vì mặc kệ sư huynh y làm chuyện gì, thì nam nhân này vẫn luôn đi theo bên cạnh sư huynh, nhất định là vì như vậy mới khiến sư huynh cảm thấy Lâm Cửu hiểu mình.

Thế nhưng y cũng hiểu a, cho dù Diệt Thiên làm chuyện gì nhất định sẽ có nguyên nhân của nó, nhất định là như vậy.

Nếu như cũng giống Lâm Cửu cứ mặc kệ không quan tâm mọi thứ đi theo sư huynh, vậy hôm nay người đứng bên cạnh Diệt Thiên, liệu có còn là nam nhân trước mặt này nữa không...

“Ngươi...Trần Khôi, sao ngươi lại ở đây?” Trần Khôi không biết phát giác gì cứ nhìn chằm chằm vào Lâm Cửu, Lâm Cửu đi vào phòng, liếc mắt nhìn thấy xiềng xích dùng để trói tay chân rơi liếng xiềng bên cạnh Trần Khôi, không khỏi thốt ra: “Lẽ nào ngươi bị Diệt Thiên nhốt ở đây?”

Trần Khôi phục hồi lại tinh thần, nhìn Lâm Cửu lạnh nhạt nói một câu: “Ngươi có thể ở chỗ này, vì sao ta không thể?”

Nhìn xiềng xích trên mặt đất, Trần Khôi không chút kiến nghị vượt qua đi tới bên cạnh Lâm Cửu, nói: “Còn ngươi vì sao lại ở đây?”

“Ta...ta cũng không biết.” Cười khổ một tiếng, đến lúc này Lâm Cửu cũng không rõ rốt cuộc thân y bây giờ đang ở đâu, có điều nếu có thể gặp được Trần Khôi ở đây, cũng đồng nghĩa thế giới y đang đứng này chính là thế giới thực.

“Nơi này là Tội Ác Quốc Gia sao?” Lâm Cửu hỏi.

“Người đang trêu ta sao?” Trần Khôi khẽ nhún mày, đột nhiên nghĩ Lâm Cửu quả thực đang giấu cốt mình, “Nơi này là Tội Ác Quốc Gia, đừng có nói với ta rằng tất cả mọi chuyện xảy ra ở Tội Ác Quốc Gia người đều không biết.”

“Tội Ác Quốc Gia xảy ra chuyện gì, ta quả thực...không biết, nguyên nhân có chút khó nói rõ.” Nhất thời trong chốc lát, Lâm Cửu cũng không biết phải giải thích những chuyện y trải qua như thế nào, mà trong mắt Trần Khôi xem ra cũng chỉ có hai chữ dối trá. Lâm Cửu này không chỉ có khuôn mặt dễ lừa người, mà còn diễn kịch đến mức tự nhiên như vậy, đừng nói với y là Lâm Cửu vẫn luôn ở bên cạnh Diệt Thiên nhưng cái gì cũng không biết, Lâm Cửu nghĩ y là ai mà lại có thể giỡn cợt như vậy cơ chứ?

Trần Khôi y không phải những nam nhân kia, có thể dễ dàng bị Lâm Cửu lừa như vậy.

Lâm Cửu, trước kia sao ta không phát hiện, hoá ra người có thể đóng kịch giỏi như thế, có phải chính nhờ tính cách giả dối này của người nên đã lừa được sư huynh ta không?

“Người nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng lời nói của người sao?” Trần Khôi hừ nhẹ một tiếng, nói: “Nói đi, người tới đây là muốn làm gì, uống cho ta từng ngụm người là một người không tồi, hôm nay xem ra cũng chỉ có như vậy.”

“Ta nghĩ có lẽ người có chút hiểu lầm với ta.” Lâm Cửu than nhẹ một tiếng, thực sự có chút không hiểu vì sao đột nhiên Trần Khôi lại nảy sinh địch ý với y, “Người nhanh ra ngoài đi.”

Diệt Thiên quay trở về ốc đảo, chỉ sợ lập tức sẽ phát giác y không có ở đó, lúc này phỏng chừng là vòng ngược về đây, Lâm Cửu không sợ bị Diệt Thiên bắt được, y chỉ sợ Diệt Thiên sẽ làm bị thương vị tiểu sư đệ tính cách có chút thẳng thắn này, vì sao Trần Khôi lại ở đây, lại vì sao mà xiềng xích trên tay chân lại bị đứt rơi trên mặt đất.

Lâm Cửu mơ hồ có một dự cảm, Trần Khôi đến đây, chỉ sợ tất cả đều nằm trong tính toán của Diệt Thiên, Lâm Cửu gần như đã biết Diệt Thiên muốn làm chuyện gì, nếu như đây thực sự là Tội Ác Quốc Gia...

Nam nhân kia, quả nhiên còn chưa buông xuống được mọi thứ, chưa quên thương tổn gặp được ở băng nguyên cực bắc, càng không quên mộng tưởng thống nhất thiên hạ.

Lâm Cửu không có quyền cướp đoạt mộng tưởng của một người, nhưng y cũng không có cách nào nhìn Diệt Thiên bước vào vực sâu không thể quay đầu, phần dự cảm này quanh quẩn mãi liệt trong lòng y.

“Vì sao ta phải rời khỏi đây?!” Hiểu lầm ý tứ của Lâm Cửu, Trần Khôi cho rằng Lâm Cửu sợ y đến để đoạt đi Diệt Thiên, trong lòng Trần Khôi càng thêm khó chịu, Lâm Cửu càng muốn y rời đi, y lại càng phải lưu lại, y muốn lưu lại, y muốn lưu lại giúp Diệt Thiên đạt thành mục tiêu, y muốn giúp hắn có được tất cả.

Rõ ràng ngay từ đầu...y là người quen biết Diệt Thiên trước, nam nhân kia là sư huynh của y a! Lâm Cửu thì có tính là gì? Lâm Cửu chẳng qua cũng chỉ là tên thừa dịp có chỗ trống xông vào mà thôi!

Hôm nay người có thể sống vai đứng bên Diệt Thiên chính là Trần Khôi y, mà không phải Lâm Cửu.

Trần Khôi Trần Khôi...sư phụ, người đặt tên này cho con là muốn con trở thành một hạt bụi không liên quan gì đến thế gian ảm đạm này đúng không? Thế nhưng hôm nay con không muốn tiếp tục trở thành một hạt bụi trong bóng tối không ai biết đến nữa.

“Người nên rời đi hẳn là người, mà không phải ta.” Trần Khôi lạnh lùng nói, thâm hạ quyết định trong lòng.

“Ta biết người vẫn thích Diệt Thiên, thế nhưng bây giờ không còn thời gian để ta ở chỗ này tranh cãi với người nữa,” Lâm Cửu nắm lấy Trần Khôi, nói: “Theo ta đi, ta đưa người ra ngoài, mặc kệ người oán ta hay hận ta, người nhanh chóng li khai Tử Thành, li khai Tội Ác Quốc Gia này, Diệt Thiên lập tức sẽ quay lại.”

Hiểu rõ tính cách của Diệt Thiên, nếu Diệt Thiên quay lại, Trần Khôi sẽ không thể li khai Tử Thành này nữa, hoặc là sẽ trở thành quân cờ trong tay Diệt Thiên, cũng có thể trở thành một hạt bụi trong sa mạc này.

Nhưng mà, ngay lúc Lâm Cửu mạnh mẽ lôi kéo Trần Khôi rời khỏi chỗ này, vừa đẩy cửa liền thấy ma đầu sắc mặt lạnh lùng đứng bên ngoài.

“Trần Khôi, sẽ lưu lại đây.”

Mà người, càng không thể li khai chỗ này.

187. Chương 187 - Phế Hết Công Lực

Ma đầu đột nhiên quay lại đứng ở cửa, chắn mất lối đi của Lâm Cửu và Trần Khôi. Diệt Thiên tiến lên một bước, dùng một tay kéo lại cánh tay Lâm Cửu, tay kia nhẹ nhàng hát một chương về phía Trần Khôi, thoáng cái Trần Khôi giống như bị điểm thủy huyết, thân thể mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

“Y làm sao vậy?” Tay Trần Khôi bỗng nhiên liền trượt khỏi tay Lâm Cửu, Lâm Cửu thực sợ Diệt Thiên tức giận sẽ giết mất Trần Khôi, cúi đầu thấy lồng ngực Trần Khôi vẫn còn phập phồng, biết nam tử này vẫn còn hô hấp chứ chưa chết, trong lòng Lâm Cửu thoáng an tâm một chút.

Trên cánh tay cảm thấy có chút đau đớn, Diệt Thiên siết chặt cánh tay của Lâm Cửu, Lâm Cửu vừa quay đầu liền bắt gặp sắc mặt lạnh lùng của Diệt Thiên, trong mắt ma đầu hiện lên tức giận nhàn nhạt, lực đạo trên tay Lâm Cửu càng lúc càng lớn, cứ như muốn bóp nát cánh tay y vậy.

“Người thật là quan tâm đến hần nha?” Diệt Thiên không vui không giận nói.

Nhìn nam tử trước mặt, Lâm Cửu không khỏi lộ ra một tia cười khổ: “Dù sao y cũng là sư đệ của người, người đã từng giết sư phụ, lẽ nào hôm nay còn muốn hại luôn sư đệ của mình nữa sao? Đừng nói với ta là người giữ Trần Khôi lại chỉ bởi vì tình huynh đệ giữa người và y, tình cảm y dành cho người là loại nào người không phải không biết, nếu như không có khả năng tiếp nhận y, thì cũng đừng lợi dụng tình cảm của y để buộc y đi làm những việc không nên làm.”

Lâm Cửu không hiểu, nơi này rốt cuộc có cái gì hấp dẫn mà đáng giá để cho nhiều người như vậy vì nó chém giết lẫn nhau, y càng không rõ vì sao đến cả Diệt Thiên cũng lừa gạt mình, rốt cuộc là do chấp nhất đối với vinh quang thống nhất thiên hạ, hay là không thể quên được những người liên thủ giết mình trên băng nguyên cực bắc nên muốn báo thù?

“Diệt Thiên...vì sao người phải làm như vậy, vì sao lại muốn gạt ta, nơi chúng ta ở hàng ngày đều không phải là ốc đảo thật sự, thế giới trước mắt ta lúc này mới là Tội Ác Quốc Gia chân chính, người vẫn chưa từ bỏ sao? Thiên hạ này, quan trọng với người như vậy sao?” Lâm Cửu nhìn sâu vào mắt ma đầu, muốn từ trong đôi mắt đậm đặc như băng của đối phương tìm thấy vết nứt nào đấy, nhưng y chỉ thấy huyền ảnh của chính mình.

Từ trong mộng cảnh hư ảo đẹp đẽ ngã vào hiện thực tàn khốc, hoá ra cảm giác đau đớn rồi rầm phức tạp khó mà nói rõ được chính là như thế này sao? Thực sự muốn khóc cũng không được.

Diệt Thiên lại gần phía Lâm Cửu, nhìn thẳng vào mắt y, ôn nhu nói: “Người vẫn thông minh như thế, huyền ảnh đã bị người nhìn thấu, kết giới...người cũng đã đi tới, Lâm Cửu, vì sao người lại không hiểu, tất cả những việc ta làm đều là vì muốn bảo hộ người, lòng nhân từ và khoan dung của người, có lúc sẽ khiến ta cảm thấy vô cùng mất hứng.”

“Đều là lực liên thì sao chứ?” Diệt Thiên cười lạnh nói: “Công Đức, Luân Hồi và Hỗn Độn cũng sẽ hạ thủ với ta, muốn phong ấn ta đời đời kiếp kiếp trong địa ngục, lẽ nào người nghĩ bọn họ sẽ buông tha cho ta sao? Không, không có khả năng đó, dù cho bọn họ thực sự sẽ không trở lại quấy rối ta, ta cũng sẽ không bỏ qua bọn họ.”

“Lâm Cửu, người hiểu không?” Hơi nghiêng đầu, Diệt Thiên nói nhỏ bên tai Lâm Cửu: “Khoan dung và nhân từ, từ trước tới giờ đều không phải là tác phong của ta, ta vốn định giấu người thêm một thời gian nữa, nhưng xem ra hôm nay, hình như người cũng đã biết một vài chuyện rồi, người luôn luôn thông minh như vậy.”

“Thiên hạ đối với người...quan trọng như vậy sao?” Trong mắt Lâm Cửu lộ vẻ khổ sở không thể nói ra, những ngày lục đục với nhau khiến tinh thần luôn luôn căng thẳng đó, y thực sự không muốn phải trở lại.

“Con người sống trên thế gian, rốt cuộc là vì thứ gì?” Khẽ buông lỏng lực đạo trên cánh tay Lâm Cửu, Diệt Thiên nhẹ nhàng nâng gương mặt y lên, nói: “Trời này, đất này, vì sao lại để chúng ta giáng xuống thế gian này, là bởi vì thế giới cần chúng ta, cần chúng ta cải biến nó.”

“Vì sao không nói cho ta biết những điều này?” Lâm Cửu quay đầu nhìn Trần Khôi đã hôn mê, lẩm bẩm nói: “Còn cả Trần Khôi...vì sao người muốn lưu y lại.”

“Vấn đề của người càng ngày càng nhiều.” Có chút phiền não khẽ nhíu nhíu mày, Diệt Thiên tiến lên ôm lấy eo Lâm Cửu, thanh âm trầm thấp: “Việc ta muốn làm, người chỉ cần biết như vậy, ta sẽ không tiếp tục lừa gạt người nữa, chỉ là người lặng lẽ ra khỏi kết giới như thế, người có biết ta sẽ lo lắng cho người không?”

“Diệt Thiên, chuyện chúng ta cần nói bây giờ không phải là chuyện này.” Lâm Cửu nhẹ nhàng đẩy ngực Diệt Thiên ra, Diệt Thiên ép sát khiến y hơi khó thở, mà người phía sau vì động tác này của Lâm Cửu lại có chút không vui.

Đột nhiên tăng lực lên ôm sát lấy Lâm Cửu, ma đầu lạnh giọng nói: “Chuyện chúng ta cần nói chính là chuyện này, vì sao người phải đẩy ta ra, người muốn rời khỏi ta sao? Nếu như vừa rời không phải ta kịp thời ngăn cản, có phải người sẽ dẫn theo Trần Khôi li khai ta, Chí Thiện, người đã nói sẽ vĩnh viễn không rời bỏ ta.”

Cánh tay Diệt Thiên ôm Lâm Cửu hơi siết chặt, Lâm Cửu nhịn không được muốn lui về phía sau, lại bị ma đầu gắt gao ôm lấy, dường như muốn đem y khảm nhập vào thân thể ép y không thở nổi. Trong đôi mắt trong veo như mặt hồ của ma đầu giống như đang sôi trào một ngọn lửa, tràn ngập tức giận.

Diệt Thiên như vậy, hình như trước đây Lâm Cửu đã từng gặp qua...lúc Diệt Thiên vừa tỉnh lại, ma đầu này cũng như phát điên làm đau y, mà lúc này, trong mắt Diệt Thiên lại hiện lên thần sắc quen thuộc như lúc đó, nhớ lại sự đau đớn đêm đó Lâm Cửu bắt đầu giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay Diệt Thiên.

“Diệt Thiên...người buông trước đã.” Lâm Cửu hơi giãy dụa lên tiếng.

“Nếu ta thả người, chẳng phải người sẽ lại muốn bỏ chạy nữa sao?” Diệt Thiên bất ngờ đẩy Lâm Cửu áp lên tường, y liền đụng ngay vào bức tường cứng rắn đau ê ẩm, sau một khắc Diệt Thiên đã áp y lên đó, trong đôi mắt loé ra tâm tình ái hận đan xen phức tạp, trầm giọng nói: “Người đã rời bỏ ta một lần, ta sẽ không tiếp tục để người rời đi nữa.”

“Ta không...đừng —”

Y cũng không muốn rời đi, y chỉ là muốn nghe Diệt Thiên nói sự thực mà thôi, nhưng mà còn chưa kịp nói xong, Lâm Cửu đã cảm thấy Diệt Thiên kéo vạt áo của y ra.

“Diệt Thiên, đừng như vậy —” Không phải người đã nói, sẽ không đối xử với ta như vậy nữa sao?

Nỗi bất an và sợ hãi chôn giấu sâu trong kí ức bắt đầu quấy nhiễu nội tâm Lâm Cửu, y không thể chịu được lại bị đối đãi thiếu tôn trọng như vậy, y không muốn nghĩ đến, càng không muốn trải qua chuyện đáng sợ thương tâm đó thêm một lần nào.

Chống cự theo bản năng, Lâm Cửu giãy dụa càng lúc càng kịch liệt, nhiều lần nỗ lực thoát khỏi cái ôm của Diệt Thiên, thế nhưng Diệt Thiên vẫn không chịu buông tay, y giãy dụa càng lợi hại, hấn càng ôm chặt, điều này đều là do bất an đau đớn và sợ hãi sâu trong nội tâm mỗi người gây nên.

Một người muốn thoát khỏi ác mộng, một người muốn bắt lấy người đã từng rời bỏ hấn mà đi.

Ác mộng đêm đó khiến Lâm Cửu có một loại ảo giác, dường như sau khi tỉnh lại Diệt Thiên đã thay đổi, ánh mắt nhìn y cũng thay đổi, cảm giác dành cho y cũng thay đổi, Diệt Thiên ngày trước sẽ không thương tổn y, sẽ không làm trái với ý muốn của y mà mạnh mẽ thương tổn y, nhưng Lâm Cửu cũng hiểu rõ, Diệt Thiên chính là Diệt Thiên, từ trước tới giờ đều chỉ là một.

Hai loại cảm giác va chạm vào nhau, khiến Lâm Cửu trở nên thấp thỏm lo âu, người y yêu ở ngay trước mắt, thế nhưng y không có cách nào hoàn toàn nắm được đối phương.

Đối với Diệt Thiên mà nói, lẽ nào lại không phải là hai loại cảm xúc yêu hận cường liệt lẫn lộn sao?

Rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt, Diệt Thiên đã không biết nên giữ Lâm Cửu lại thế nào, không thể tiếp tục lừa dối nữa, cũng không thể thẳng tay nhấn tâm hạ thủ, lại càng không thể để nam tử này rời bỏ hắn, hắn yêu Chí Thiện bao nhiêu, thì cũng hận nam nhân này như vậy, hận Chí Thiện không chọn hắn, càng hận Chí Thiện không thực hiện lời đã từng hứa.

Không phải đã nói rằng đời đời kiếp kiếp đều phải ở cùng nhau, mặc kệ có xảy ra chuyện gì cũng phải ở cùng nhau sao?

Diệt Thiên hận, hận Chí Thiện vì sao nghìn năm trước lại tự mình vứt bỏ hắn vào địa ngục lạnh lẽo tối tăm mịt mù, hận Lâm Cửu lúc này lại muốn rời bỏ hắn đi...

Nhất thời vô ý xúc động, Lâm Cửu đang giãy dụa mất đi khống chế dùng chút lực đạo, không cẩn thận đập vào ngực của Diệt Thiên.

Thừa dịp đó, Lâm Cửu thất tha thất thểu thoát khỏi cái ôm của Diệt Thiên, mà băng hàn trên mặt ma đầu lại càng phát ra dày đặc, sắc mặt lạnh lùng bình tĩnh, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve ngực trái nơi vừa bị Lâm Cửu đánh, một số chuyện trước kia, dấu vết tổn thương sâu sắc trên ngực, giống như thủy triều lạnh giá bao phủ lí trí của hắn.

“Ta...” Nhất thời lơ tay đánh tới Diệt Thiên, Lâm Cửu cũng có chút bị chính hành động của mình hù dọa, y chỉ muốn ngăn Diệt Thiên lại, căn bản không nghĩ sẽ thực sự động thủ, đương lúc Lâm Cửu muốn kiểm tra xem Diệt Thiên có bị y làm bị thương hay không, lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã trở thành những lời vụn vặt gián đoạn rải rác...

Thân thể bỗng nhiên bị áp lên tường, Lâm Cửu ngay lập tức phát giác toàn thân mình không thể động đậy, thậm chí đến khí lực để nói cũng không có, một cảm giác mát lạnh từ cột sống lan tràn đến toàn thân, y thấy Diệt Thiên đứng trước mặt mình, trong mắt lộ ra đau xót lẫn hỏa diễm bùng cháy âm ỷ.

“Người cần phải...bồi thường ta thế nào đây?”

Diệt Thiên nhẹ nhàng đặt tay lên ngực Lâm Cửu, lòng bàn tay dẩy lên một đoàn hắc sắc hỏa diễm bùng bùng, trong nháy mắt xuyên thấu qua thân thể Lâm Cửu, giống như dòng nước vô hình xông vào trong thân thể nam nhân.

“A —” Chân khí toàn thân giống như rơi vào khe nứt rồi ứ đọng lại, trong nháy mắt tan tành thành mảnh nhỏ, cảm giác đau đớn râm ran, khoe miệng Lâm Cửu chậm rãi chảy ra một vệt máu, ánh mắt nhìn Diệt Thiên càng ngày càng mơ hồ, cho đến lúc hoàn toàn trở thành bóng đen hôn mê bất tỉnh.

Một thân công lực của Lâm Cửu đã bị Diệt Thiên hoàn toàn phế bỏ.

Từ nơi nào nhận được, liền từ nơi đó mất đi.

188. Chương 188 - Giam Cầm

Ý thức mơ hồ chìm đắm trong bóng đêm, lần đầu tiên y cảm thấy cả người bủn rủn vô lực, khí lực giống như bị người tháo cạn, chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, xụi lơ trong một mảnh mềm mại ấm áp, thậm chí đến sức để mở mắt cũng không có.

Nương theo ý thức dần dần rõ ràng, Lâm Cửu nỗ lực mở mắt ra, mí mắt giống như bị hai khối đá khổng lồ đè nặng không tài nào mở nổi, nam nhân chìm trong bóng tối chỉ có thể cảm nhận cố gắng nắm lấy tất cả thứ gì có thể nắm, một thứ gì đó mềm mại trơn nhẵn bị Lâm Cửu chộp vào trong tay.

Cảm nhận mượn sức sử lực, Lâm Cửu cũng không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ mới vài phút, hoặc cũng có thể dài mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc Lâm Cửu cũng đã từ từ hé được mí mắt ra, nhưng đập vào mắt vẫn chỉ là một mảnh mờ mịt, mức độ mờ mịt thậm chí khiến Lâm Cửu nghĩ rằng mình đã bị mù.

Cho đến khi ánh trăng thanh lãnh từ ngoài cửa xuyên thấu qua khung cửa sổ chiếu vào, Lâm Cửu mới biết hoá ra y chưa bị mất thị lực, thế nhưng thân thể của y, sao đột nhiên cảm thấy vô lực như vậy, giống như người cá tách rời biển rộng chỉ có thể nằm xụi lơ trên giường phì phò hít thở, chỉ mấy động tác nho nhỏ cũng khiến mồ hôi y vã ra như tắm, mệt không chịu được.

Nam nhân vừa mở mắt nằm nghiêng trên giường, Lâm Cửu thở hổn hển chậm rãi khôi phục sức lực, từ lúc ý nghĩ thanh tỉnh thì bắt đầu nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước, tự nhiên y biến thành cái dạng này, có phải là do một chương Diệt Thiên vỡ vào ngực y không?

Kinh mạch trong cơ thể, chân khí như dòng nước lưu động trong thân thể, dưới một chương của Diệt Thiên đông lại thành một lớp băng mỏng, chỉ cần chạm nhẹ, thì ngay lập tức sẽ vỡ vụn, tan rã trong cơ thể y, đến một chút dấu vết cũng không tìm được, mặc dù Lâm Cửu không quá tinh thâm võ công của thế giới này, nhưng về cơ bản y cũng đoán ra được tám chín phần mười.

Võ công của y, chỉ sợ đã bị Diệt Thiên một chương phế bỏ hết.

Mới chỉ trong vòng một năm, Lâm Cửu liền từ một nam tử võ công không tầm thường quay trở về với thời gian sống trên Vọng Nguyệt Sơn kia, vẫn không thành võ bất tỳ, liền đến giết con gà cũng không xong.

Võ công của y đều là do Diệt Thiên ban tặng, hôm nay ma đầu đó cũng chỉ là thu hồi về mà thôi, thuận tiện huỷ đi căn cơ của y, khiến cả đời y không thể nào tụ tập lại chân khí trong thân thể, điều đó cũng có nghĩa là cả đời này Lâm Cửu chỉ là một phế nhân không có võ công.

Từ một người có thể cười phượng bay lên cửu thiên, cả trăm mét, lên trời xuống đất, “tiên hiệp” phong lưu tiêu sái, trong nháy mắt rồi xuống thành một phế nhân còn không bằng cả một tên phàm nhân bình thường, tư vị như vậy quả thực không được tốt lắm, tâm lý chênh lệch quá lớn, thực sự khiến Lâm Cửu có chút dở khóc dở cười.

Lẽ nào đây chính là đạo lý “thứ của người chính là của người, đã không phải của người thì dù thế nào cũng không phải của người” sao?

Là Diệt Thiên đưa y từ một tên phế sài đến võ công cơ bản cũng không biết biến thành người có thể hợp tu với mình, mà hôm nay, đại ma đầu đó chẳng qua chỉ thu hồi lại mọi thứ mà thôi, thu hồi từ trên người y, không lưu lại một chút vết tích.

Tâm lý chênh lệch do bị mất võ công sao có thể so được với nội tâm mờ mịt của Lâm Cửu bây giờ? Lúc này, nhớ đến đủ loại thân cận tương ái từng có giữa y với Diệt Thiên, đột nhiên khiến Lâm Cửu có một loại cảm giác châm chọc, quá khứ đã qua không bao giờ có thể trở lại, nếu như lúc đó biết trước sẽ có ngày này, có thể lúc tại bằng nguyên cực bắc y sẽ không lựa chọn cứu Diệt Thiên nữa.

Cứ để bọn họ cùng xuống địa ngục là được rồi, so với cảnh còn người mất như hiện tại đỡ hơn một chút, chí ít...vào lúc đó hồi ức tốt đẹp vẫn còn tốt đẹp, chưa bị phá hỏng, ít nhất lúc đó, y còn chưa vì làm cho Diệt Thiên tỉnh lại mà phải để bản thân mình nằm dưới thân kẻ khác....

Võ công không có thì không có, thế nhưng tốt đẹp đã từng có, thế nào cũng không trở về được.

“Kèo kẹt” một tiếng, cửa bị người ta đẩy ra, nam nhân nằm trên giường bởi vì đưa lưng về phía cửa phòng nên không nhìn thấy người đến là ai, nếu như là trước đây, cho dù y không có khả năng lập tức phát giác ra người phía sau là ai, chí ít cũng có thể trước lúc người đó tới thì đã phát hiện.

Có điều hôm nay y đã trở thành một người bình thường, vẫn phải chờ đến lúc đối phương đẩy cửa mới biết có người tới, không nhìn thấy đối phương, không nghe thấy thanh âm đối phương, cũng không biết đối phương là ai.

“Diệt Thiên...là người sao?” Lâm Cửu vẫn duy trì tư thế cũ không hề động đậy, không phải y không muốn động, mà y thực sự không có khí lực để động dù chỉ chút xíu, cứ như vậy đi, cứ nằm như đất bùn là được rồi, không có khí lực, càng không có nghị lực, dù sao thì cũng chẳng quan trọng.

Lâm Cửu chỉ nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, sau đó không biết là ai vào, không nghe thấy tiếng bước chân, cũng không biết có người đi tới hay không.

Trực giác, mấy loại trực giác thế này có thể tin tưởng sao?

Mặc dù không có cách nào có cảm giác nhạy bén như trước kia, nhưng Lâm Cửu vẫn luôn có một loại trực giác, người vào lúc này hình như không phải Diệt Thiên, người đó không có loại khí tức và cảm giác khiến y cảm thấy quen thuộc như dĩ vãng, có điều y đã không còn võ công nữa, nói không chừng loại trực giác này là vì y đã không còn cảm giác được Diệt Thiên nữa chăng?

Trần Khôi đứng ở cửa nhìn nam nhân quần kín chần nằm không nhúc nhích trên giường, từng bước đến gần nam nhân, ngay lúc y sắp đến bên giường, Trần Khôi đột nhiên cảm giác được ánh mắt băng lãnh đâm xuyên qua lưng mình, cảm giác lạnh lẽo thấu xương khiến y nhẹn không được khẽ run rẩy.

Vừa quay đầu lại, Trần Khôi liền thấy ma đầu đứng ở cửa.

Trần Khôi cúi đầu không nói gì, chỉ là nhanh chóng bước ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua Diệt Thiên, nam nhân đó cũng không thèm liếc nhìn y một cái, Trần Khôi không dừng cước bộ tiếp tục rời khỏi căn phòng Lâm Cửu trụ, trong nháy mắt vừa rồi, Diệt Thiên đã biết, cảm giác được sát ý của y đối với Lâm Cửu.

Cúi đầu nhìn đôi tay của mình, khoé miệng Trần Khôi lộ ra ý cười tự giễu, kì thực sự phụ nói không sai, y trời sinh chính là một ám sát giả, rõ ràng chỉ muốn đến xem xem Lâm Cửu bây giờ thành cái dạng gì, thế nhưng lúc thấy đối phương không có sức chống cự thì đột nhiên muốn cắt đứt vết hầu của nam nhân đó.

Y đổ kị...y đang đổ kị gì cái gì đây?

Không nên đổ kị nữa, lúc này Lâm Cửu đã không còn công lực, đã bị sư huynh của y phế đi công lực, trong lòng Diệt Thiên chỉ sợ đã không còn coi trọng Lâm Cửu như trước nữa, nội tâm của y hôm nay càng kiên quyết hơn Lâm Cửu, thực lực càng cường đại hơn, người có thể đứng bên cạnh Diệt Thiên thống lĩnh thiên hạ...hẳn nên là y a.

Dù cho cả đời không nhìn thấy ánh sáng cũng không sao, y tình nguyện làm cái bóng cho Diệt Thiên, cũng không muốn trở thành một hạt bụi hư vô biến mất theo gió.

Y của ngày hôm nay, cần gì phải đổ kị thương cảm với nam nhân đã mất đi sự tín nhiệm của Diệt Thiên nữa cơ chứ?

....

....

Bước một bước vào trong phòng, bước tiếp theo đã đi tới bên giường, Diệt Thiên vươn tay đặt lên vai Lâm Cửu kéo ngửa ra, nam nhân như bùn nhão liền từ nằm nghiêng chuyển thành nằm thẳng trên giường, như vậy, Lâm Cửu cũng liền thấy được Diệt Thiên vậy phía trên y, đang cúi xuống nhìn mình.

Quả nhiên chính là Diệt Thiên sao? Thế nhưng vì sao lại cảm thấy mất mát a....

Không phải bởi vì vừa rồi trực giác của y cho rằng người vào phòng không phải là Diệt Thiên, mà lúc này, Diệt Thiên lại xuất hiện trước mặt y thôi sao?

Diệt Thiên ngồi bên giường, động tác ôn nhu ôm lấy nam nhân xụi lơ vô lực để y tựa lên đùi hắn, cúi đầu nhìn nam nhân, nhẹ giọng nói: “Vừa mất đi công lực sẽ có một chút khó thích ứng, cảm giác vô lực như vậy chỉ cần qua một ngày thì sẽ biến mất.”

Lâm Cửu chỉ nhìn ma đầu, lại không biết nên nói gì.

“Để cho ngươi an an ổn ổn ở lại đây, ta chỉ có thể tạm thời phế đi võ công của ngươi, nếu còn để ngươi có đôi cánh thêm ngày nào, chỉ sợ ngươi sẽ bay đi mất”. Nhẹ nhàng than một câu, ma đầu chỉnh lại tóc cho Lâm Cửu, dịu dàng nói: “Ngươi đừng hận ta, càng không cần sợ ta, ta vẫn là ta, Diệt Thiên chính là Diệt Thiên, U Minh cũng vẫn là U Minh, ngày nào ta còn ở đây, ta sẽ không để cho bất cứ ai thương tổn ngươi.”

“Thiên hạ này ta phải đạt được, mà ngươi, ta cũng muốn.” Diệt Thiên ngẩng đầu xuyên qua khung cửa sổ nhìn về phương xa, Chí Thiện là người hắn muốn nắm trong tay hơn bất kì cái gì, nhưng mà lúc này đây, hắn cũng không muốn để cho nam nhân này có cơ hội và năng lực phản kháng hắn.

Diệt Thiên thì thảo nói: “Lâm Cửu, ta chỉ không muốn để ngươi rời đi, chỉ muốn ngươi ngoan ngoãn ở bên ta mà thôi, phế đi võ công của ngươi, cũng là do bất đắc dĩ, nhưng là hành động bất đắc dĩ để ta an tâm, dù cho hôm nay ngươi vẫn còn yêu ta, sẽ không thực sự rời bỏ ta, nhưng sau đó thì sao...”

Chuyện sau này, ai có thể biết trước chứ?

Diệt Thiên cũng không thể khẳng định Lâm Cửu hiện tại có thể sẽ thay đổi hay không.

Khi Lâm Cửu chưa khôi phục lại kí ức kiếp trước, Lâm Cửu có thể giống như bây giờ mặc kệ phát sinh chuyện gì vẫn đều lưu lại bên hắn, thế nhưng nếu có một ngày Lâm Cửu đột nhiên khôi phục lại kí ức kiếp trước, khôi phục lại công lực của Chí Thiện, thì U Minh cũng không biết Lâm Cửu lúc đó hoặc là Chí Thiện, có còn nhớ lời đã từng hứa hay không.

Có còn phản bội lời bọn họ từng hứa với nhau, dẫm vào vết xe đổ ngàn năm trước, có còn một lần nữa nhân lúc hắn không chú ý, xuất chiêu bất ngờ, đánh hắn vào địa ngục tối tăm mịt mù của cả đời nữa không.

Diệt Thiên cúi đầu hôn lên trán nam nhân, hắn cầm lấy tay Lâm Cửu, nói: “Chúng ta sẽ luôn bên nhau, ta muốn người thấy ta từng bước đoạt được thiên hạ này thế nào.”

189. Chương 189 - Ngăn Cách

Lâm Cửu bắt đầu bị giam lỏng, tu vi của bản thân, huỷ hoại chỉ trong chốc lát.

Diệt Thiên cũng không hạn chế quá mức phạm vi hành động của Lâm Cửu, Lâm Cửu có thể tùy ý đi lại bên trong Tử Thành, y muốn đi vào một gian phòng có thể đi vào một gian phòng, y muốn ngồi ở chỗ nào có thể ngồi xuống chỗ đó, không ai quản y, cũng không ai liếc nhìn y một cái.

Thậm chí y còn có thể ngồi trên chiếc ghế đặt giữa đại điện của Diệt Thiên, cũng có thể giảm giảm mấy cái lên mặt ghế.

Lâm Cửu có thể tùy hứng, cũng có thể càn quấy, Lâm Cửu gần như có thể làm tất cả những việc y muốn làm, giống như để bù đắp cho việc Lâm Cửu bị phế công lực, Diệt Thiên cực kì dung túng cho mọi hành vi của y, cũng tận lực thoả mãn yêu cầu của Lâm Cửu, chỉ ngoại trừ không thể để Lâm Cửu bước ra khỏi Tử Thành nửa bước.

Lâm Cửu bị nhốt trong Tử Thành, mà lúc này Diệt Thiên cũng không hề gạt Lâm Cửu bất luận chuyện gì nữa, những việc Diệt Thiên làm, Lâm Cửu gần như có thể tận mắt nhìn thấy, y có thể ở trong đại điện xem, nghe một ít chuyện từ trước chưa từng thấy qua, cũng nhìn thấy những người kia quỳ lạy dưới chân Diệt Thiên bẩm báo chiến sự như thế nào.

Nếu như không phải bởi vì chuyện lần này, chỉ sợ Lâm Cửu cũng không biết lúc Diệt Thiên tỉnh lại, mà đầu kia đã bắt đầu khai chiến từ Tội Ác Quốc Gia hướng đến cả Xích Thổ Đại Địa, hoá ra từ lúc đó, hắn đã gạt y nhiều chuyện như vậy, mà y thì hoàn toàn không biết gì cả.

Hôm nay nghĩ đến, trái tim không khỏi có chút lạnh lẽo.

Ở Tội Ác Quốc Gia không có ban ngày này, vĩnh viễn chỉ có vàng trắng treo lơ lửng trên bầu trời, trong đại điện hôn ám vắng vẻ, Lâm Cửu ôm hai chân ngồi trên toạ ý cao cao tại thượng của Diệt Thiên, cảm nam nhân đặt trên đầu gối, phát ngốc nhìn bụi cát mệnh mông phía xa xa.

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Bước chân không hề phát ra tiếng động, mà đầu luôn luôn một thân huyền sắc giống như một cái bóng đi vào trong đại điện, Diệt Thiên hơi nghiêng đầu nhìn thân ảnh tuyết trắng có vẻ vô cùng nhỏ bé bên trong đại điện, thân tuyết trắng đó tựa như ánh nến lay động trong gió, dường như bất kì lúc nào cũng có thể bị dập tắt, lung lay sắp đổ.

Chỉ trong một bước, mà đầu mới khắc trước còn đứng ở cửa đã đi tới trước mặt Lâm Cửu chắn mất đường nhìn của y.

Lâm Cửu bị chắn tầm nhìn, bầu trời phía xa xa biến mất, lúc này chỉ còn lại ma đầu gần ngay trước mắt, từ vị trí lúc này của y xem ra là vừa đúng ngực của Diệt Thiên, lồng ngực của ma đầu này vẫn rộng lớn như thế khiến người ta muốn dựa vào, lúc Lâm Cửu nghĩ như vậy thì tay đã tự vươn ra ôm lấy thắt lưng Diệt Thiên, thân thể hơi nghiêng về phía trước, tựa vào ngực Diệt Thiên nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Nhất định là ta đang nằm mơ, đúng không?” Lâm Cửu thì thào nói.

Diệt Thiên giơ tay phải lên nhẹ nhàng vuốt tóc nam nhân, ôn nhu nói: “Là mộng, là thực, chỉ cần có ta ở bên cạnh người, có người ở bên ta, chính là tất cả, chính là muôn vàn trên thế giới này.”

“Ta phải làm thế nào mới có thể ngăn cản người không tiếp tục lạm sát kẻ vô tội nữa...” Ôm chặt lấy thắt lưng ma đầu, Lâm Cửu than thở, hai tay siết sao nắm lấy y phục của Diệt Thiên.

“Người không ngăn cản được.” Ma đầu, ôn nhu nói.

“Diệt Thiên...” Cái gọi là vô lực có lẽ chính là cảm giác thế này, bản thân Lâm Cửu còn có thể làm được gì đây? Mỗi ngày đều nghe thấy quân đội của Diệt Thiên đem gót sắt san bằng toàn thành thị của Tội Ác Quốc Gia, đã có bao nhiêu người chết, lại có bao nhiêu người bởi vì không muốn đầu hàng mà bị chặt đầu treo trên tường thành...

Cảnh tượng này, dù chưa tận mắt nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng ra, Tội Ác Quốc Gia là một quốc gia thảm thương phải chịu đựng bị chiến tranh tàn phá hành hạ thế nào, với thủ đoạn cứng rắn, mạnh mẽ và lãnh huyết của Diệt Thiên, không biết đã có bao nhiêu bách tính bình dân vì chiến tranh mà trôi dạt khắp nơi, tan cửa nát nhà.

Mà y thì sao, chuyện gì cũng không làm được, chỉ có thể mỗi ngày ở trong Tử Thành tịch mịch, nhìn những vong linh trầm miên trong đất chui lên, trở thành quân cờ dưới tay Diệt Thiên, bị hất tùy ý ném vào trong chiến trường, tùy ý tàn sát sinh linh.

Cái gì y cũng không làm được...

Bất lực như vậy, thực khiến người ta không thể chịu đựng.

“Diệt Thiên...đừng tiếp tục nữa, dù cho thiên hạ này thống nhất thì cũng là đầy rẫy vết thương, thiên hạ hoang tàn như vậy, bách tính thảm thương như vậy, kết cục như vậy chẳng lẽ chính là điều người muốn sao?” Lâm Cửu run giọng nói, “Còn nhớ người đã từng nói gì với ta không? Vì chuyện gì người mới nhập ma đạo, lẽ nào người đã quên rồi sao!”

“Sao có thể quên chứ?” Nhẹ nhàng vỗ về nam nhân thanh âm run rẩy mà tràn ngập bi thương, ma đầu thần nhiên nói: “Là bởi vì sự tham lam và ngu xuẩn của đám người trong thiên hạ này, là bởi vì đáng thương đáng buồn của bọn chúng, người như vậy không đáng để chúng ta cứu chuộc, càng không đáng để người đau lòng.”

“Chỉ là...vài tên phạm nhân ngu xuẩn thấp kém mà thôi.” Thanh âm của ma đầu lạnh lùng mà vô tình, con người trong miệng hắn giống như chỉ là chiếc lá rụng, có thể tùy ý giẫm lên, vè nát.

Lâm Cửu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Diệt Thiên: “Người là người, ta là người, chúng ta không phải đều là con người sao?”

“Không, ta là U Minh, mà người là Chí Thiện.” Diệt Thiên khẽ cong khoé miệng lên, cúi đầu nói nhỏ bên tai Lâm Cửu, “Thiên địa dựng dục lục liên, người có biết vì sao không? Bởi vì thế gian này đã quá thối nát rồi, thống trị Xích Thổ Đại Địa, không nên là bọn phạm nhân ngu muội vô tri lòng tham không đáy kia.”

“Thiên hạ này do ai thống trị, ai sinh sống, không phải là việc người ta có thể quyết định, Diệt Thiên, người chỉ là một người, không phải thần, cũng không phải trời.” Lâm Cửu từ toạ ý đứng lên, song song nhìn thẳng Diệt Thiên, cười khổ nói: “Nếu như hồi đó ta biết mục đích thống trị thiên hạ của người là muốn nô dịch toàn bộ người trong thiên hạ, ta sẽ không cứu người...”

Nói xong Lâm Cửu lách mình buông tay ôm Diệt Thiên ra, rời đi không quay đầu lại, mái tóc đen phát phơ trước mắt, biến mất như làn khói, lướt qua kẽ tay hắn, vô tung vô ảnh không bắt được một dấu vết, cảm giác không thể nắm trong lòng bàn tay khiến ánh mắt Diệt Thiên lạnh đi.

Từ khi Lâm Cửu bị mất võ công giam lỏng trong Tử Thành, cảm giác vô lực thâm nhập cốt tuỷ dần dần biến thành lạnh lẽo đau lòng.

Mỗi khi Diệt Thiên muốn thân cận Lâm Cửu, Lâm Cửu sẽ luôn luôn siêng năng khuyên nhủ ma đầu, càng không nguyện ý để Diệt Thiên ôm, ngoại trừ một hai lần đầu Diệt Thiên đã từng có hành vi cường thế ra, sau đó, nếu như Lâm Cửu không muốn, Diệt Thiên cũng sẽ không chạm vào nam nhân kia.

Quan hệ như keo sơn, hình như dần dần nguội lạnh, kết thành khối băng, chỉ cần gõ nhẹ sẽ vỡ nát, cũng không biết là do Diệt Thiên không muốn tiếp tục nghe Lâm Cửu khuyên nhủ mãi thậm chí giận giữ mắng chửi, hay bởi vì mỗi lần nhìn thấy Lâm Cửu đều đậm mặt và tranh chấp không ngừng nghỉ.

Số lần Diệt Thiên đến tìm Lâm Cửu càng ngày càng ít, ban đầu ngày nào cũng nhất định phải gặp nhau, rồi dần dần sau đó, thì lại biến thành vài ngày Lâm Cửu mới có thể gặp đại ma đầu kia một lần.

Lâm Cửu rất nhàn, giống như không khí trong suốt phiêu đảng trong Tử Thành tĩnh mịch, trong Tử Thành này cũng có người, có người chết, có người sống, thế nhưng không ai chịu nói chuyện với y, mặc kệ là y ném đá vào quân đoàn xương khi đi qua thì mấy tên chỉ còn xương cốt này cũng không có bất kì phản ứng gì.

Lâm Cửu liên tục chế tạo phiền phức cho Diệt Thiên, y thậm chí nỗ lực dùng lửa đốt sạch Tử Thành, đáng tiếc mỗi lần y chỉ có thể thiêu huỷ được tối đa một gian phòng mà thôi, không đợi thể lửa lan tràn đã có người dập tắt, sau đó, trong Tử Thành không còn thấy một ánh lửa nào, chỉ còn lại một vài viên dạ minh châu để chiếu sáng mà thôi.

Diệt Thiên mặc kệ y, ai cũng mặc kệ y, ngược lại Trần Khôi có chút quan hệ với y lại hay thường xuyên đến thăm y, từ sau ngày nào đó Trần Khôi liền lưu lại trong Tử Thành, giống như một nửa chủ nhân nơi đây tận tâm tận lực phụ tá cho Diệt Thiên, cũng quản lí một ít chuyện trong Tử Thành.

Chỉ là mỗi lần đến ánh mắt Trần Khôi dành cho Lâm Cửu đều mang theo thương hại và miệt thị, không khỏi khiến Lâm Cửu cảm thấy có chút buồn cười, giống như mặc kệ y nói cái gì, đối phương cũng đều cho rằng đây là người đáng thương bị thất sủng đang hồ ngôn loạn ngữ, đang đổ kị với Trần Khôi y mà thôi, đây có lẽ gọi là yêu đến hồ đồ nhỉ.

Đứng tựa vào một góc phòng lạnh lẽo nào đó trong Tử Thành, nam nhân chán nản dần dần trượt xuống, cúi đầu ôm chặt lấy đầu gối của mình chôn mặt vào trong, tâm lạnh, là Diệt Thiên đối với khuyên bảo của y hoàn toàn làm ngơ; mát mát, là giữa Diệt Thiên và y không còn tồn tại sự tín nhiệm lẫn nhau nữa.

Bất lực như vậy, vô thố như vậy, khiến người ta cảm thấy nản lòng thoái chí.

Có đôi khi, Lâm Cửu thường hay nghĩ, nếu như đạo đức tam quân của y không cường liệt đến thế, nói không chừng cũng sẽ mù quáng đi theo Diệt Thiên, cùng đại ma đầu tiêu diệt thế giới này, chỉ là đáng tiếc a, tam quân của y hình như vẫn còn rất cứng rắn, có đây chính là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời a?

Lâm Cửu tự giễu, dần dần dựa vào tường nhắm mắt lại, mấy ngày nay y cần quấy, vừa thiêu phòng vừa phá hoại, Diệt Thiên không giáo huấn y đã tính là tốt rồi a, chỉ là Lâm Cửu tình nguyện Diệt Thiên đi ra gặp y một lần, cũng không muốn mỗi ngày đều phải trải qua sự cô đơn lạng lẽ.

Hay là bởi vì...Diệt Thiên đã không còn đặt y ở trong lòng nữa?

Màn đêm lạnh giá, ma đầu mấy ngày nay tránh mặt Lâm Cửu vô thanh vô tức đứng trước mặt nam nhân, trầm mặc đứng nhìn nam nhân dựa vào góc phòng ngủ một lúc rồi mới xoay người rời đi, khi hắn rời đi, thân ảnh nhỏ nhỏ dựa ở góc tường tựa hồ trở nên ảm áp một chút.

Nhưng...vẫn là một mảnh lặng im.

190. Chương 190 - Chạy Trốn

Có lẽ đã qua một ngày rồi ha, trong toà thành tối tăm không có ánh mặt trời này, Lâm Cửu cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, có thể mới chỉ một lát, cũng có thể đã qua một ngày...hai ngày...rất nhiều rất nhiều ngày...

Lâm Cửu phỏng đoán, nhất định là Trần Khôi bị Diệt Thiên ra lệnh không được nói chuyện với y, bằng không sao mỗi lần thấy y, nam tử đó chỉ lạnh nhạt liếc y một cái, mang theo thương hại và khinh miệt, sau đó làm bộ tiêu sái rồi đi trước mặt y, ngày hôm nay quả là thật khéo a, Lâm Cửu vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Trần Khôi đứng xa xa nhìn mình.

Chỉ là ánh mắt Trần Khôi nhìn y hôm nay, hình như thiếu một ít thương hại và khinh miệt, mà nhiều hơn một tia...địch ý?! Lâm Cửu không khỏi có chút muốn bật cười.

Vị tiểu sư đệ này của Diệt Thiên chỉ sợ là yêu thâm tên đại ma đầu kia rồi đi, đáng tiếc là trên thế giới này không phải người cứ yêu một người thì đối phương nhất định sẽ phải đáp lại người.

Ấn tượng của Lâm Cửu đối với Trần Khôi không tồi, chỉ ít Trần Khôi còn từng giúp y, cho y một vài đầu mối để tìm về tàn hồn của Diệt Thiên, từ trước tới giờ Trần Khôi cũng chưa làm chuyện gì thương tổn đến y, chỉ là không biết có phải hôm nay Trần Khôi đã nghĩ thông suốt rồi, không muốn tiếp tục thăm mền trong yên lặng nữa hay không.

Không chỉ bốn ba ngàn dặm tới Tội Ác Quốc Gia, lại còn nhanh chóng biến thành thủ hạ đắc lực của Diệt Thiên, chuyên môn giúp Diệt Thiên phụ trách huấn luyện quân đội ám sát.

Lâm Cửu biết Diệt Thiên tuyệt không có tình cảm gì đặc biệt với Trần Khôi, việc này không coi là tự kỷ, chỉ là xuất phát từ sự hiểu biết ăn sâu bén rễ với Diệt Thiên, lấy tính cách của đại ma đầu, muốn yêu được một người chỉ sợ vô cùng khó khăn, muốn tùy tiện yêu một người, lại càng không có khả năng.

Diệt Thiên có cách nghĩ riêng, cũng có chấp niệm riêng của mình.

Tuy rằng đã nhiều ngày nay Diệt Thiên đều tận lực tránh né không muốn gặp y, Lâm Cửu cũng không cho rằng đại ma đầu đó từ nay trở đi sẽ thực sự vứt bỏ y, nếu như đại ma đầu đó thực sự không còn yêu y nữa, thì chắc chắn sẽ không nhốt y trong Tử Thành mặc y hồ nháo, còn không bằng cứ thẳng thắn một đao chém y, hoặc là nhốt y ở trong phòng sẽ thuận tiện hơn một ít.

Chỉ là hôm nay Diệt Thiên đã không còn nghe y nói nữa.

Phủi phủi y phục từ trên mặt đất ngồi dậy, Lâm Cửu lại bắt đầu đi dạo trong Tử Thành, Tử Thành vẫn luôn tịch mịch như vậy, mỗi cánh cửa phòng đều được đóng chặt, bên trong không phải không có người, mà đều là một vài người ngủ trong đất, Lâm Cửu nghĩ như vậy. Y đã từng không kiên nhẫn gì đá văng một cửa phòng đi vào, bên trong trống tuếch cái gì cũng không có, nhưng y vẫn cảm thấy có người đang nhìn lên mình, nhìn đến mức khiến y lạnh toát cả sống lưng.

Đi được một lúc, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên tấm màn đen vẫn là vàng trắng sáng tỏ, cô đơn băng lãnh, hàn quang ngập bốn phía.

Rời đi hoặc là bồi bạn, nên lựa chọn thế nào?

Vì sao sau khi tỉnh lại Diệt Thiên dường như đã thay đổi, người vẫn là người đó, nhưng chung quy vẫn cảm thấy có một vài thứ chôn thật sâu trong lòng Diệt Thiên.

Nghĩ đến đó, Lâm Cửu không khỏi lại nhớ tới lời Tây Sa Thương Hải đã từng nói, một nghìn năm trước lục liên đã cùng nhau biến mất hình như là do có nguyên nhân đặc biệt gì đó, chỉ là tới bây giờ không có ai nói cho y biết mà thôi. Một nghìn năm sau, cả đám bọn họ lại xuất hiện, dường như lại dẫm vào vết xe đổ nghìn năm trước.

Một nghìn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi Diệt Thiên tỉnh lại đã khôi phục ký ức của U Minh kiếp trước, đây có phải là nguyên nhân khiến cho Diệt Thiên thay đổi không, Lâm Cửu nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, cứ như muốn từ trong bóng tối tìm ra đáp án mà y muốn, chỉ tiếc lúc này không có ai có thể trả lời nghi vấn của y.

Có lẽ Nghiệp Hoả Hồng Liên sẽ biết, có lẽ Hoàng Phủ Thiên Niên sẽ biết, có lẽ Hoa Tư cũng biết, Tây Sa Thương Hải cũng biết, chỉ duy độc y không biết tỵ gì.

Không thể tiếp tục như vậy, không thể tiếp tục ở lại Tử Thành nữa.

Trước khi Diệt Thiên còn chưa chính thức làm ra sai lầm lớn gì, y phải rời khỏi Tử Thành ra bên ngoài tìm kiếm đáp án, y muốn biết tất cả, muốn biết Diệt Thiên, muốn biết U Minh Hắc Liên kiếp trước rốt cuộc là người thế nào, tại sao lại biến mất khỏi thế giới này.

Chẳng qua là y phải làm thế nào mới ra được bên ngoài đây?

Lâm Cửu dừng bước, ngó trái ngó phải sau đó chọn đi về phía bên phải, mấy ngày nay không chỉ thiêu cái Tử Thành này mấy lần, mà gần như là đi khắp nơi trong Tử Thành, Tử Thành này lúc nào cũng âm u tĩnh mịch, nhưng cũng không xuất hiện thứ gì đáng sợ cả.

Y chỉ có đi khắp nơi trong Tử Thành, lại không để Diệt Thiên phát hiện ra mục đích thực sự của bản thân, phải đi trinh sát y mới có thể từ nơi này thoát ra ngoài, thì việc chạy trốn khỏi Tử Thành mới có tính khả thi.

Lâm Cửu còn nhớ y đã từng thông qua một cái kết giới bên trong U Cốc để đến Tử Thành, nơi y hạ xuống Tử Thành gần một cây cầu, mặc dù hôm nay y đã không còn chút xíu công lực nào, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là đầu óc của y cũng bị phế theo, lúc đi xung quanh Tử Thành, Lâm Cửu phát hiện gần như không có chỗ nào để y có thể chạy ra, nhưng ở gần cây cầu đó, y đã thấy một đồ án kì lạ khắc trên mặt đất.

Trong Tử Thành cứ cách một đoạn sẽ lại có một cái đồ án như vậy, thoạt nhìn như là đồ án trang trí trên mặt đất, nhưng Lâm Cửu biết mỗi cái đồ án này kì thực chính là một cái kết giới, chẳng qua là y không biết mấy cái kết giới này có tác dụng gì, có điều kết giới bên cạnh cây cầu, nói không chừng chính là con đường nối tiếp thông ra bên ngoài.

Vừa vặn mấy hôm nay Diệt Thiên không đến thăm y, Lâm Cửu liền chọn ngày hôm nay đi dạo bên cạnh cây cầu, muốn từ đó tìm ra biện pháp để rời đi, chỉ tiếc đồ án trên mặt đất bên cạnh cây cầu giống như là một đồ án trang trí bình thường, mặc kệ Lâm Cửu nhìn thế nào thì cũng vẫn là hình dạng đó.

Lâm Cửu không khỏi khẽ thở dài, nếu như y có công lực, nói không chừng có thể sử dụng U Minh hắc hoả Diệt Thiên từng truyền thụ cho y để khởi động kết giới, từ đó dùng kết giới để ra khỏi Tử Thành.

Ngăn người nhìn kết giới, Lâm Cửu không khỏi có chút mất mát.

Lẽ nào cả đời này thực sự không thể li khai Tử Thành sao?

“Lộc cộc lộc cộc —” Một hồi tiếng đá rơi trên mặt đất vang lên bên cạnh Lâm Cửu, nam nhân liếc mắt nhìn viên đá nhỏ không biết bị ném ra từ đâu, hòn đá nhỏ rơi xuống bên cạnh y, sau đó đột nhiên di chuyển, lăn thân thể ghồ ghề về phía cây cầu.

Sau một lúc do dự Lâm Cửu liền đi theo hướng hòn đá lăn, y đi theo hòn đá đi đến rìa cầu, vừa tới đó, hòn đá “tôm” một cái, rơi xuống nước, thế nhưng hòn đá lại không chìm xuống, trái lại còn nổi trên mặt nước xuôi theo dòng nước không biết trôi về phương nào.

“Đây là cái gì?” Lâm Cửu đứng bên cầu khẽ nhíu mày.

Lúc y còn đang nghi hoặc, lại có thêm một hòn đá nhỏ nữa lăn tới bên cầu, cũng giống như hòn vừa rồi “lộc cộc lộc cộc” lăn xuống dòng sông, mặc sông cuốn trôi đi.

Liên tiếp vài lần, Lâm Cửu đột nhiên hiểu ra mọi chuyện.

Có người âm thầm chỉ đường cho y, có điều không biết con đường này là tử lộ thông đến địa ngục, hay là con đường sẽ giúp y đi ra bên ngoài.

Lâm Cửu đứng bên bờ sông trầm mặc tự hỏi, dòng nước có lẽ là con đường thông ra bên ngoài, nói không chừng cứ trôi theo dòng nước thực sự có thể rời khỏi Tử Thành, suy nghĩ một chút, Lâm Cửu đi dọc theo con sông, đi một lúc, Lâm Cửu liền đi tới đầu cùng của dòng chảy.

Dòng nước chảy tới một cái hồ nhỏ liền không còn nữa, nhìn cái hồ dường như sâu không thấy đáy, Lâm Cửu ngồi xổm xuống lấy tay khuấy khuấy nước trong hồ, nhìn cái bóng của mình in xuống mặt nước, Lâm Cửu khẽ nhủ thầm, phía dưới cái hồ nhỏ này là cái gì a?

Hít một hơi thật sâu, Lâm Cửu vẫn nhìn chằm chằm cái hồ quay đầu đi không nhìn nó nữa, đối với mấy loại nước sâu không thấy đáy thế này y vẫn có chút sợ hãi, nhìn lâu liền cảm thấy có chút khó chịu, càng đừng nói để cho tên vịt lên cạn như y này nhảy vào xem bên trong rốt cuộc là cái gì.

Thực sự phải thử sao?

Nam nhân đã từng quay đầu đi nay lại quay lại nhìn nước hồ, nếu như đây quả thực là con đường thông ra bên ngoài, thì dù có không am hiểu thủy tính cũng sẽ không vì vậy mà bỏ qua.

Chết...chết là cái gì?

Dù sao y cũng đã từng chết một lần, dù sao y có chết thì cũng sẽ đầu thai chuyển thế, không biết nếu như y thực sự chết đi, đại ma đầu đó có thể sẽ bởi vậy mà thương tâm hay không.

Cười khở một tiếng, Lâm Cửu cúi đầu nhìn hồ sâu, nhắm mắt lại, thân thể như chiếc lá rụng nghiêng về phía trước, “tùm” một tiếng rơi vào trong hồ, dần dần chìm xuống phía dưới.

Trong bóng tối nam nhân nín thở bơi về phía trước, làn nước lạnh lẽo vây quanh thân thể y, tựa như rơi xuống vực sâu không đáy, Lâm Cửu cũng không biết mình đang trôi về phương nào, dần dần không nín thở được nữa, dòng nước lạnh chui vào trong miệng mũi y.

Trong Tử Thành, một nam tử áo xám trốn ở góc tường liếc mắt nhìn chỗ Lâm Cửu vừa nhảy vào trong ao, nhẹ nhàng cắn răng xoay người rời đi, có thể ra ngoài hay không, có thể sống để ra ngoài hay không tất cả còn phải chờ xem vận may của Lâm Cửu.

191. Chương 191 - Sinh Tử Có Mệnh

“Khụ khụ —” Gió đêm cuốn bay những hạt cát nhỏ nương theo hô hấp chui vào miệng nam nhân, khiến nam tử bị sặc ho khan không ngớt, một bàn tay ẩm ướt tái nhợt từ khe đá leo lên, cố sức túm được một mồm đá đã bị bão cát ăn mòn mà trở nên trơn nhẵn.

Một dấu tay ẩm ướt in trên mặt đá, chỉ là sau khi bão cát thổi qua, dấu tay đó liền biến mất không còn dấu vết.

Hai tay vịn lên tảng đá mượn lực, từ giữa một khe đá trong sa mạc khó khăn leo lên, trong màn đêm đen như mực giống như một con thủy quái mặc bạch y, Lâm Cửu cả người ướt sũng tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, dưới ánh trăng thanh lạnh lộ ra trận trận hàn ý.

Nữ thì có Sadako* chui ra từ TV, nam thì có Lâm Cửu xuất hiện từ khe đá trong sa mạc, nếu lúc này ở bên cạnh có người, Lâm Cửu đoán rằng người nọ khẳng định sẽ cho rằng mình gặp quỷ.

Mọi người thường nói đại nạn không chết tất sẽ được hưởng phúc đến cuối đời, Lâm Cửu ghé vào tảng đá nhìn sa mạc mênh mông không biên giới trước mắt, không khỏi lộ ra lộ ra nụ cười mệt mỏi, phúc của y ở nơi nào a?

Sau khi nhảy vào cái hồ sâu không thấy đáy, Lâm Cửu vùng vẫy lung tung một lúc rồi sau đó dần dần mất đi ý thức, cả người đều bị nước lạnh bao quanh, phảng phất như có người ở dưới đáy nước kéo chân y trầm xuống, mặc kệ y giãy dụa thế nào cũng không có khí lực tiếp tục bơi lên phía trước.

Tiếc rằng, địa ngục không dung y, lão thiên gia hình như không muốn cho người có cái mệnh quá cứng này làm một con quỷ chết đuối, ngay lúc Lâm Cửu cho rằng mình tiêu rồi, y vốn đã mất đi ý thức lại tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền thấy tia sáng gần trong gang tấc.

Vươn tay hướng về nơi có ánh sáng bắt vịn vào tảng đá, sau một lúc giây dựa mới từ khe đá chui ra, dòng sông trong Tử Thành quả nhiên là nơi thông ra bên ngoài, Lâm Cửu cũng không biết y nên cảm khái mệnh này của y quá cứng dù thế nào cũng không chết được, hay vận khí quá tốt, liều mạng nhảy xuống như vậy mà cũng có thể thoát khỏi Tử Thành.

Chẳng qua là sau khi đại nạn không chết, Lâm Cửu vẫn chưa thấy cái phúc trong truyền thuyết, nhưng sa mạc mênh mông thì lại gần ngay trước mặt.

Sa mạc vào ban đêm lạnh lẽo khác thường, không giống khí trời ác liệt của mùa đông, bão cát hung mãnh, nhiệt độ quá thấp, Lâm Cửu cả người ướt đẫm lạnh đến run cầm cập, tuy rằng Tử Thành cũng ở trong sa mạc, nhưng Lâm Cửu có thể tùy tiện tiện an vị bất kì một nơi nào trong đó để ngủ mà chưa hề thấy lạnh.

Tử Thành và bên ngoài, suy cho cùng vẫn có một chút không giống nhau.

Lâm Cửu quay đầu lại, xuyên qua bão cát mịt mù có thể nhìn thấy Tử Thành như ảo ảnh phía xa xa, nam nhân không khỏi tấm tắc thấy kì, cự li xa như vậy, làm thế nào mà y có thể trôi tới tận khe đá này. Có điều bây giờ cũng không phải là lúc để cho Lâm Cửu nằm đó mà cảm khái, tuy y thừa dịp Diệt Thiên không có ở đó chạy đi, nhưng mà chỉ sợ không bao lâu nữa đại ma đầu kia sẽ phát hiện ra y chạy trốn.

Đã từng trải qua biết bao thiên tân vạn khổ vẫn muốn tương y tương tử với đại ma đầu kia, hôm nay lại trải qua sinh tử để rời khỏi Tử Thành, rời khỏi Diệt Thiên, với Lâm Cửu mà nói đây chính là nỗi cay đắng không cách nào nói rõ, y làm sao lại muốn rời đi, làm sao lại muốn nảy sinh khoảng cách giữa đôi bên, chỉ là thế sự như vậy, không phải do y có thể tùy tâm sở dục.

Số phận này, đúng là đã đưa đẩy y vào một con đường không có lối về.

Ghé vào tảng đá nghỉ ngơi một lát, Lâm Cửu leo lên tảng đá, y phục trên người mỏng manh, y của ngày hôm nay đã mất đi công lực, căn bản không có cách nào dùng chân khí hộ thể để chống lại trận bão cát cứ quất thẳng mặt cùng với hàn khí của sa mạc vào đêm, hoàn toàn không biết nên đi con đường nào, cứ như vậy tùy tiện tiện đi trong sa mạc, nếu gặp phải bão cát hoặc là cát trời, chỉ sợ sẽ chết đến thì thể cũng không còn.

Tựa lên tảng đá, Lâm Cửu lục lọi trên người, lúc mò được một cái túi giấu bên hông, nam nhân khẽ mỉm cười thở dài một hơi, xem ra mệnh của y cũng chưa tuyệt a, tuy túi Càn Khôn trước kia của Lâm Cửu còn đặt ở chỗ Tây Sa Thương Hải, nhưng mà cái túi Diệt Thiên cho y thì vẫn còn bên người, tuy Diệt Thiên phế đi võ công của y, nhưng không lấy đi bất luận thứ gì trên người y.

Chỉ là nếu như nói Diệt Thiên thực sự đã lấy đi thứ gì trên người y, thì cũng chỉ có một thứ, một thứ trân quý nhất...

Nam nhân đang run lấy bấy lực lợi một lúc trong túi Càn Khôn, tìm thấy một chiếc áo choàng trắng khoác lên người, chẳng qua là cả người y đều đã ướt đẫm, có áo choàng thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng chắn được bão cát mà thôi, Lâm Cửu thầm tự trách mình, lúc trước y ý mình võ công không tồi nên rất ít khi mang thứ linh tinh bên người, hiện tại đột nhiên từ trên đám mây ngã xuống trở thành người thường, chỉ cần tìm thấy một cái tiểu pháp bảo gì đó cũng đã đủ khiến Lâm Cửu vui rồi.

“Phượng hoàng a phượng hoàng, không phải là người đã bị tên thối ma đầu kia đánh cho hôn mê rồi chứ, không thì sao lại mặc kệ ta có gọi người thế nào cũng không động một chút?” Lâm Cửu vô cùng nhớ bộ lông ấm áp của Cửu Thiên Phượng Hoàng, chỉ tiếc Diệt Thiên không chỉ phế võ công của y, cũng không biết đã đụng tay đụng chân gì với Cửu Thiên Phượng Hoàng, mặc kệ Lâm Cửu y triệu hoán thể nào, phượng hoàng vẫn không có chút phản ứng gì.

Muốn mượn hỏa của phượng hoàng sưởi ấm cũng không được, càng đừng nghĩ đến chuyện cưới Cửu Thiên Phượng Hoàng rời khỏi sa mạc.

“Còn may mệnh Lâm Cửu ta chưa tuyệt, còn may tiên hạc Vân Nhiễm cho ta vẫn còn ở đây.” Lâm Cửu cũng không biết từ lúc y nhảy vào hồ đến giờ đã qua bao lâu, thế nhưng y không thể tiếp tục ở lại đây nữa, bằng không lát nữa đại ma đầu trở về, Lâm Cửu cũng không cho rằng mình có thể trốn thoát khỏi tên đại ma đầu đáng ghét kia.

Chỉ sợ y chạy trốn bị Diệt Thiên bắt lại, đại ma đầu đó không biết sẽ đối đãi với y thế nào, võ công đã bị phế, suy cho cùng thì cũng không thể phế nốt người y luôn a?

Nam nhân trong khổ tìm ý nghĩ mua vui, nhanh chóng dùng phương pháp Vân Nhiễm dạy y gọi ra tiên hạc vắn tuý thân mang theo bên người, không có phương hoàng, có tiên hạc cũng không tệ, luôn chờ cho mình một con bài chưa lật bao giờ cũng tốt.

Cười lên tiên hạc, Lâm Cửu dùng áo choàng vây kín mình lại, tiên hạc hót dài một tiếng dang đôi cánh phi lên không trung, bay về phía xa xa.

Bay đến một chỗ cách mặt đất khá cao, bão cát cũng nhỏ đi nhiều, Lâm Cửu không cần tiếp tục ăn cát nữa, chỉ là không biết sa mạc này lớn bao nhiêu, Lâm Cửu cười trên tiên hạc nhưng vẫn chưa nhìn thấy biên giới của sa mạc.

“Tiên hạc, nếu người còn nhớ đường về Vọng Nguyệt Sơn, thì hãy bay về hướng đó đi.” Võ võ nhẹ lên tiên hạc, Lâm Cửu ghé vào mình tiên hạc ôn nhu nói.

Tiên hạc hót vang một tiếng tựa như hiểu lời Lâm Cửu, dang đôi cánh tuyết trắng tăng thêm tốc độ bay về phía trước.

Nằm rạp trên người tiên hạc, Lâm Cửu kéo tấm áo choàng che lấy mặt mình, trong cơn gió lạnh nhịn không được phát run, thân thể bình thường này không giống như thân thể có chân khí hộ thể, là một người bình thường lại ngâm trong nước lạnh lâu sau đó còn phải hứng gió thì cũng có chút không chịu nổi.

Cười tiên hạc bay một lúc, Lâm Cửu bắt đầu thấy có chút đầu vầng mắt hoa, hô hấp khó khăn.

“Tiên hạc, chúng ta còn phải bay bao lâu nữa mới có thể rời khỏi sa mạc đây?” Thì thào nói một câu, đột nhiên Lâm Cửu như cảm giác được sống lưng phát lạnh.

“Nhanh...nhanh một chút...” Lên tiếng thúc giục, Lâm Cửu vững vàng túm lấy tiên hạc, quay đầu lại nhìn phương hướng bọn họ vừa qua, lúc này tuy đã rời xa Tử Thành, nhưng Lâm Cửu cảm giác được như có một người từ rất xa nhìn theo thân ảnh của y, ánh mắt băng lãnh mang theo tức giận đó với hàm nghĩa nguy hiểm vô cùng vô tận.

Nguy rồi, lẽ nào Diệt Thiên đã trở về Tử Thành phát hiện y chạy trốn rồi sao? Trong lòng Lâm Cửu không khỏi bắt đầu lo lắng, bằng năng lực của đại ma đầu đó, chỉ sợ không cần mất nhiều thời gian là có thể đuổi kịp y, đến lúc đó nếu như bị bắt quay về Tử Thành. Chỉ sợ y sẽ không còn cơ hội chạy trốn nữa, mà tất cả nỗ lực trước đây của y cũng sẽ đều uổng phí.

Làm sao đây...Lâm Cửu chỉ có thể thúc giục tiên hạc dưới thân nhanh thêm một chút, thể nhưng dù tiên hạc có phi nhanh thế nào đi nữa, cũng không thể nhanh bằng hắc long của Diệt Thiên.

“Tiên hạc, nếu như người hiểu lời ta nói, thì hãy bay về Vọng Nguyệt Sơn, đi tìm Vân Nhiễm.”

Muốn cười tiên hạc rời khỏi Tội Ác Quốc Gia chỉ sợ sẽ không có khả năng, Lâm Cửu cúi đầu xé một mảnh vải trên áo choàng, cắn đứt đầu ngón tay của mình, trong gió lạnh khê run rẩy, viết vài câu lên tấm vải.

[U Minh tái hiện, Diệt Thiên Tiểu Thiên, ma lâm thiên hạ

Tiểu cử]

Vội vã cột chặt huyết thư vào chân tiên hạc, Lâm Cửu võ nhẹ lên cánh nó, thoáng hiện một tia cười khổ bi thương nói: “Tiên hạc, nhờ người đó.”

Ghé lên mình tiên hạc cúi đầu nhìn sa mạc vô biên đã bị cát vàng che kín, sa mạc vô biên vô tận giống như biển cát từ từ lưu động, trong sa mạc lúc này dường như sắp nổi lên bão cát, giống như một con mãng xà khổng lồ há to miệng chờ con mồi chui đầu vào lưới.

“Chi —” Hình như đã hiểu ý nghĩ trong lòng Lâm Cửu, tiên hạc vội vã kêu lên một tiếng lo lắng, như là muốn ngăn Lâm Cửu lại.

“Mệnh của ta cứng như thế, chết một hai lần mà vẫn thoát chết, nói không chừng lúc này cũng sẽ không chết, người nói xem đúng không a, ha ha...hạc huynh, cảm tạ người đã chở ta cả một đoạn đường, cảm tạ

người đã lo lắng cho ta, đừng quên, nhất định phải tìm được Vân Nhiễm đó.” Cười khổ một tiếng, Lâm Cửu nhắm hai mắt lại, lập tức buông lỏng đôi tay nắm trên mình tiên hạc ra, thân thể trượt xuống, tức khắc rơi xuống như cánh diều đứt dây...

“Chi —”

Hạc hót cứu thiên, mang theo tiếng kêu mê lương như bộc lộ tình cảm không muốn, bay tại chỗ hai vòng, cuối cùng tiên hạc khua cánh bay về viễn phương.

192. Chương 192 - Rơi Xuống Sa Mạc

“Nhanh lên đi! Nhanh lên đi! Sắp đến nhà rồi, mọi người mau tăng tốc a!” Hán tử dẫn đầu tiếng nói thô ráp quát lên với những người đi phía sau.

Cuồng sa cuốn đi tất cả, ban đêm gió lớn, một đội ngũ khoảng chừng hai ba mươi người khoác chiếc áo lông dày cười trên lạc đà phi nhanh trong sa mạc, trên lưng mỗi con lạc đà đều đeo những cái bao thật to không biết đựng thứ gì bên trong.

“Mọi người theo sát nhau, đừng để tụt lại phía sau!” Kéo kéo áo choàng, Lâm Hoả Vũ dùng khăn quàng cổ che đi miệng và mũi để tránh bị bão cát bay vào, cười lạc đà đi theo đội ngũ trung tâm, thỉnh thoảng sẽ nhìn trái phải trước sau để tránh có người rơi vào cát lún, hoặc là bị gió cát cuốn lạc tụt lại phía sau.

“Các người theo kịp rồi.” Hán tử dẫn đầu hô với người bên cạnh, sau đó lại nhảy xuống lạc đà, bước chân như gió nhanh chóng chạy tới đội ngũ trung tâm, hán tử chạy tới bên cạnh Hoả Vũ, hô: “Hoả Vũ, để bọn họ chú ý phía sau một chút, gần đây mấy khu phụ cận đều có vài con quái vật nên cẩn thận đừng để đám quái vật đó phát hiện.”

“Thủ lĩnh, không thành vấn đề!” Nữ tử sắc khoái nói: “Lúc này đám quái vật kia ít xuất hiện, hôm nay bão cát lại lớn, vừa vặn che giấu hành tung của chúng ta, hẳn là sẽ không bị bọn chúng phát hiện, ta sẽ đi quan sát phía sau, thủ lĩnh ngài cứ an tâm, những đồ vật này của chúng ta nhất định có thể an toàn đưa vào trong thành”.

Nói xong, nữ tử liền nhảy khỏi lạc đà, giống như con nai con chạy băng băng trên thảo nguyên phóng tới phía sau, điều khiển mọi người đuổi kịp đội ngũ thẳng tiến phía trước.

“Long....có long! Có hắc long!” Một người đột nhiên ngửa đầu lên nhìn bầu trời xa xa, hoảng sợ lớn tiếng kêu lên, mọi người đều ngẩng đầu nhìn qua đó, bầu trời phía xa xa quả thực có một con hắc long to lớn bay lượn vòng quanh, giống như diệt thế thiên thần đang đưa thân thể vĩ đại mà uy vũ bay về hướng đội ngũ.

Người trong đội ngũ lập tức kinh hoảng, đã bao giờ bọn họ trực tiếp nhìn thấy long đầu a, cũng không biết con long này là quái vật từ địa ngục đi lên để giết chết bọn họ, hay là thần thánh phương nào, thế nhưng con hắc long này nhìn vô cùng đáng sợ, tuy rằng nhiều ngày nay mọi người đã gặp không ít quái vật nhưng vẫn sợ đến vỡ mật.

Chọn thời gian nguy hiểm như thế để đi xuyên qua sa mạc, chính là để thoát khỏi những con quái vật đáng sợ, nhưng không ngờ tới lại để bọn họ đụng phải thần long hung hãn trong truyền thuyết này.

“Câm miệng! Tất cả câm miệng hết cho ta! Đừng hô nữa, muốn để hắc long phát hiện ra chúng ta sao?” Nữ tử lên tiếng quát mọi người: “Mau, mau! Tất cả hãy nhảy xuống lạc đà trốn dưới thân nó, không cho phép ai lên tiếng, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không được hoảng sợ, không được lộn xộn!”

“Đúng, nghe theo Hoả Vũ đi, bão cát lớn như vậy, hắc long đó nhất định không có khả năng phát hiện ra chúng ta, nhanh trốn đi!” Hán tử dẫn đầu hô to một tiếng là người đầu tiên nhảy xuống lạc đà, những người khác thấy vậy cũng làm theo trốn dưới thân lạc đà không dám hé răng, cúi đầu không dám nhìn về phía trước, trong đầu liên tục cầu khẩn trời cao phù hộ.

Hoả Vũ cũng trốn dưới thân lạc đà, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn hắc long bay ngày càng gần phía trên, thân long bọn họ há lại có thể đối phó được, sao nó có thể không nhìn thấy bọn họ, nàng chỉ hy vọng hắc long đó buông tha cho bọn họ, nếu lần này không thể quay về thành không biết sẽ có bao nhiêu lão nhân hài tử bị chết đói, người trong thành sao có thể chống đỡ được tập kích của đám quái vật này.

Trời cao a, lẽ nào Tội Ác Quốc Gia quả thật là thiên địa bất dung sao? Vì sao người lại phải đắm yêu ma quỷ quái hung thần ác sát từ địa ngục này đến trừng trị chúng ta...

Ông trời a, van cầu người hãy tha cho bách tính của Tội Ác Quốc Gia một con đường sống, van cầu người ban phát từ bi để chúng ta an toàn trở về thành, bách tính trong thành đều vô tội, van cầu người....

“Ngô —”

Bên tai như nghe được âm thanh nghi vấn thâm trầm, Hoả Vũ đang nhắm mắt cầu khẩn nhìn lên bầu trời, nàng nhìn thấy gì? Chính là một hắc bào nam tử thon dài lạnh lùng, chấp tay sau lưng đứng trên mình hắc long, tựa như thiên thần quan sát chúng sinh, chẳng qua người nọ hình như đang đi tìm thứ gì đó từ từ di chuyển đường nhìn ra bốn phía.

Trống ngực Hoả Vũ đập dồn dập, trái tim như muốn vọt ra khỏi cổ, người đứng trên hắc long kia chẳng lẽ chính là Ma thần đến từ địa ngục sao?

Trong ánh mắt lộ ra một tia mất mát nhàn nhạt, ma đầu ngạo nghễ đứng trên hắc long cuối cùng mất đi tung tích nam nhân, Diệt Thiên đã sớm phát hiện đám người trốn dưới thân lạc đà trong sa mạc kia, chẳng qua những người này trong mắt hắn chỉ giống như đàn kiến hôi mà thôi, không đáng để Diệt Thiên tự mình động thủ, mà Diệt Thiên lúc này, cũng không có hứng thú tự tay đối phó với đàn kiến hôi đó, tuy đám người Hoả Vũ gặp phải nhân vật đáng sợ nhất trên thế gian này, nhưng thường thường người đứng trên đỉnh chẳng bao giờ thèm tự động thủ, mà Diệt Thiên cũng không buồn chán đến mức hề thấy người nào liền giết sạch sành sanh.

Nhìn một vòng những vùng phụ cận vẫn không tìm được thân ảnh nam tử nọ, Diệt Thiên không để ý tới đám người kia, giống như không nhìn thấy đội ngũ lạc đà ra lệnh hắc long rời khỏi nơi này, hướng về nơi khác tìm kiếm người hắn muốn tìm.

Hoả Vũ nhìn hắc long và nam tử thần bí đứng trên mình nó dĩ nhiên lại coi như chưa nhìn thấy bọn họ mà rời đi. Nhất thời nàng phản ứng không kịp, là thật sao? Nam tử trên hắc long đó thế mà lại không thương tổn bọn họ đã bỏ đi!

Từ tuyệt vọng đến mừng rỡ, Hoả Vũ dường như không ức chế nổi kích động trong nội tâm muốn nhảy dựng lên, có điều nàng sợ hắc long kia lại quay lại, đến tận lúc nàng gần như bị chôn trong cát mới từ dưới thân lạc đà đứng dậy, vội vã gọi những người khác ra ngoài.

Vốn tưởng là tử lộ, không ngờ rằng chuyện gì cũng không phát sinh, mọi người không khỏi reo hò, hy vọng trong lòng liền dậy lên, thân thể uể oải cũng lập tức tràn trề sức lực, tinh thần phấn chấn, nhảy lên lạc đà tiếp tục đi.

Lúc Hoả Vũ đang chuẩn bị nhảy lên lạc đà, đột nhiên phát hiện chỗ lạc đà của nàng vừa ngồi hình như có chút không thích hợp, Hoả Vũ ngồi xổm xuống dùng sức bối cát, không ngờ lại túm được một mảnh y phục còn ẩm ướt.

“Thủ lĩnh, mau tới a! Nơi này có người!”

Hoả Vũ cố sức gạt cát sang hai bên, trong đồng cát dần dần xuất hiện một nam tử không thấy rõ diện mạo, cả người lạnh lẽo như đã chết, Hoả Vũ đưa tay dò xét hơi thở của người này, còn may, tuy rằng hơi thở yếu ớt, nhưng người vẫn còn sống, chỉ là không biết sao người này lại xuất hiện ở đây.

“Sao lại có người ở đây.” Thủ lĩnh chạy tới, có lẽ vì vừa tìm được đường sống trong chỗ chết nên tâm tình tương đối tốt, sau khi thấy Hoả Vũ từ trong cát đào ra một nam tử, sáng khoái nói, “Mang theo y đi, có lẽ là người bị lạc đường trong sa mạc, không giống như đám quái vật bên kia.”

....

....

“Trước lau qua cho y bằng nước nóng, thay đổi một bộ y phục khô ráo, trong sa mạc này nơi nào cũng là cát, không biết tại sao toàn thân người này lại ướt sũng như vậy.” Đội ngũ lạc đà vừa đến thành thị, thủ lĩnh liền đưa nam nhân hôn mê bất tỉnh trong sa mạc vào một căn phòng trong thành. Thuận tiện phân phó cho Hoả Vũ chiếu cố.

“Thủ lĩnh, ở đây cứ giao cho ta.” Hoả Vũ sáng khoái đáp.

Đầu tiên ra ngoài lấy một chậu nước nóng, Hoả Vũ ngồi bên giường đút chút nước cho nam nhân vẫn đang hôn mê bất tỉnh để bảo trụ mệnh của y, nam nhân này vận khí quả là tốt, dĩ nhiên có thể gặp được bọn họ trong sa mạc, nếu không phải được nàng phát hiện ra, sợ rằng nam nhân này đã sớm bị sa mạc nuốt sống.

Vắt khăn mặt, Hoả Vũ lau đi hạt cát dính trên mặt và tóc của nam nhân, rõ ràng là nam nhân, nhưng da thịt thì còn trắng mịn hơn cả nàng, tóc cũng đen nhánh bóng loáng, chắc hẳn từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong cấm y ngọc thực, Hoả Vũ lau trên trán và tóc nam nhân trước, xuống chút nữa lúc lau đến mặt nam nhân, cuối cùng Hoả Vũ cũng thấy rõ diện mạo của nam nhân được nàng cứu.

Sách sách sách...nhìn thấy diện mạo nam nhân, Hoả Vũ không khỏi sửng sốt, sau khi nhìn chăm chăm vào nam nhân một hồi, Hoả Vũ mới hơi bình phục lại tinh thần, hai mắt loé ra ánh sáng, nhìn chăm chăm nam tử lắm bà lắm bả: “Má ơi, trên đời này sao lại có người trông còn đẹp hơn cả đại tiểu thư thế này, nhưng mà lại là một nam nhân a.”

“Còn may ta cứu người, nếu không ta sẽ thương tâm lắm, một người đẹp như vậy nếu chết đi, đến lão thiên gia cũng sẽ phải thương tâm tiếc nuối, đáng tiếc biết bao a.” Sửng sốt một lúc, Hoả Vũ bắt đầu nở nụ cười, duỗi tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nam tử, xúc cảm thoải mái trên đầu ngón tay, nữ tử vừa cười vừa nói, “Người là do ta cứu, chờ người tỉnh lại phải hồi báo ta thế nào đây? Ha ha ha...”

Có lẽ là đến chính mình cũng cảm thấy có chút xấu hổ, Hoả Vũ nhin không được che miệng cười.

“Ngô —” lúc này, nam nhân trên giường khẽ phát ra một tiếng rên rỉ, nhẹ nhàng giật giật, hàng mi vừa dài vừa dày như cánh bướm rung động, giống như sắp sửa tỉnh lại.

Hoả Vũ vừa nhìn, vội vàng nói: “Ai nha, muốn tỉnh? Đáng tiếc a, ta còn đang dự định cởi sạch y phục của người giúp người lau qua thân thể a, thôi vậy thôi vậy, nếu người đã tỉnh thì tỉnh lại đi, ha ha.”

Trong hỗn độn, nam tử dần dần khôi phục lại ý thức, vừa mở mắt, Lâm Cửu liền thấy một nữ tử xiêm y đồ rực đôi mắt lấp lánh hữu thần nhìn y, khoe miệng còn lộ ra tiểu ý nồng đậm.

Quả nhiên là không chết sao? Trong lòng Lâm Cửu không khỏi cười than một câu, mạng của y thực sự là cứng vô cùng rồi, ngã xuống từ nơi cao như vậy mà vẫn còn có thể sống khoẻ mạnh, chỉ là không biết đây là đâu, nữ tử trước mặt y là người đã cứu y sao?

193. Chương 193 - Hổ Thẹn

Mở mắt liền thấy một nữ tử ngồi bên giường, đã có vài lần tìm được đường sống trong chỗ chết nên Lâm Cửu về cơ bản đã xác định được y không phải đang ở địa ngục hay thiên đàng, có lẽ nữ tử này là người đã cứu y.

Còn nhớ lúc y từ trên người tiên hạc nhảy xuống, dưới chân là cát vàng ngập trời, huyền nhai y đã nhảy rồi, hồ cũng đã nhảy, hôm nay lại nhảy xuống biển cát, tiếc rằng y còn chưa kịp rơi vào biển cát thì đã hôn mê bất tỉnh, cũng không biết bị chôn trong cát thì sẽ có tư vị thế nào.

Mạng của y cứng như vậy, huyền nhai hồ nước sa mạc gì gì đấy đều đã nhảy một lần mà vẫn còn sống, không bằng lần sau thử cái khác xem sao, phỏng chừng là cũng sẽ không chết được, mệnh không thể tuyệt a.

“Xin cho hỏi...đây là đâu?” Nằm trên giường, Lâm Cửu nhìn nữ tử bên cạnh nhẹ giọng nói, đồng thời quan sát xung quanh nơi này một chút.

Trong phòng đốt đèn dầu, có chút mùi dầu mỡ, không phải là mùi hương dễ chịu, có lẽ được làm từ mỡ động vật, căn phòng không tính là mới, có chút cũ kĩ, tường có vết loang lổ, có vài nơi đã lộ ra màu vàng đất, ở đây tuy không trắng lẹ, nhưng vô cùng sạch sẽ.

Cửa sổ đóng kín mít, tuy không nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, nhưng Lâm Cửu biết bây giờ đang là ban đêm, lẽ nào toàn bộ Tội Ác Quốc Gia đều không có ban ngày, không có ánh mặt trời, chỉ còn lại bóng đêm vô cùng vô tận thôi sao? Lâm Cửu không khỏi có chút thổn thức, nếu chỉ có ban đêm, vậy sa mạc hoang vắng này ngày đến một cái cây chắc cũng tuyệt tích rồi.

Đến lúc này, Lâm Cửu vẫn còn mãi mê suy nghĩ đến tác dụng quang hợp của thực vật.

“Địa phương nhỏ nơi chúng ta đang trụ này, không có tên.” Nữ tử mặc y phục vừa dày vừa nặng, cả người đều bị vây kín bên trong, trên y phục còn có chút bụi cát, Hoả Vũ còn chưa kịp trở về phòng mình tắm giặt y phục liền tới chiếu cổ Lâm Cửu. Có lẽ là do cả ngày sống trong sa mạc, màu da của Hoả Vũ giống màu sô-cô-la đẹp mà khoẻ khoắn, cả người thoạt nhìn liền khiến người ta muốn thân cận.

“Vận khí của ngươi thật tốt, nếu không phải nhờ ta phát hiện ra ngươi ở trong đồng cát, chỉ sợ lúc này ngươi không phải ở trên giường ngủ, mà là nằm trong sa mạc chờ đầu thai.” Tính cách Hoả Vũ cởi mở, thấy Lâm Cửu tỉnh liền cười nói với nam nhân, “Ngươi có thể tự đứng lên không? Nếu ngươi có thể tự đứng lên được thì trước hết hãy thay đổi y phục ướt sũng trên người ngươi, chớ để cảm lạnh.”

Dừng một chút, Hoả Vũ chớp chớp đôi mắt to, vừa cười vừa nói: “Nếu ngươi không thể tự làm, ta đây liền giúp ngươi cởi y phục.”

Lâm Cửu lúng túng, tuy rằng y nhảy xuống biển cát hôn mê một lúc, nhưng lúc này vẫn có thể ngồi dậy động một chút, để một nữ hài tử giúp mình cởi y phục, Lâm Cửu vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

Lâm Cửu vội vàng nói: “Đa tạ cô nương, tự ta làm được rồi.”

“Vậy sao...” Trên mặt lộ ra thần sắc tiếc nuối rõ ràng, Hoả Vũ cũng không cố kỵ đến sự xấu hổ của Lâm Cửu, nói: “Ngươi không cần miễn cưỡng bản thân a, dù sao ta giúp ngươi thay quần áo cũng không phải là ta chịu thiệt.”

Che miệng cười cười, Hoả Vũ đem một bộ y phục của bọn họ đặt bên giường Lâm Cửu, nói: “Bạch y này của ngươi có chất liệu thật tốt, trước đây ta vẫn thường hay đi loanh quanh bên ngoài, thỉnh thoảng cũng sẽ mang theo một ít y phục, như là người Trung Thiên Quốc sẽ rất ưa thích loại y phục này của ngươi, mỏng manh phiêu dật, đáng tiếc khó giữ được ấm, lại xa hoa đắt tiền, chúng ta không có khả năng mua nổi, dù có mua về cũng không mặc được, buổi tối ở sa mạc rất lạnh, y phục này của ngươi không mặc được, đặc biệt là khi gió thổi, y phục dù có trắng thế nào cũng phải biến thành màu tro”.

“Đa tạ”. Lâm Cửu ngồi dậy, nhìn Hoả Vũ, người nọ từ nãy đến giờ vẫn chăm chú quan sát y, Lâm Cửu không khỏi cười cười, nói: “Cô nương, có thể phiền cô tạm thời lánh ra ngoài một chút được không, ta trước thay y phục”.

“Đi đây, ngươi nhanh thay y phục rồi lau qua một chút, ngươi còn chưa ăn gì ha? Ta đi lấy đồ ăn cho ngươi rồi quay lại, thuận tiện thông báo với thủ lĩnh ngươi đã tỉnh.” Đi được ba bước lại quay đầu lại, Hoả Vũ lưu luyến không rời đi.

Sau khi nữ tử rời khỏi, Lâm Cửu mới tựa trên giường nhẹ kho khan hai tiếng, chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng khó chịu, ngực cũng buồn bực, sống nhiều năm như vậy, Lâm Cửu biết đây là điềm báo của bệnh cảm cúm phát sốt, cũng đứng thôi, giờ đây y đã là một người bình thường, hết chơi lặn nước rồi lại nhảy từ trên không, là một người bình thường bị lặn qua lộn lại như thế khẳng định cũng sẽ không chịu nổi.

Lâm Cửu nhanh chóng cởi y phục ướt đẫm trên người, y phục Hoả Vũ đưa tới đương nhiên không thể so sánh với y phục mỏng như cánh ve trước đây của mình, tuyết y ngày trước còn trơn mềm hơn cả tơ lụa, mặc trên người mát mẻ dễ chịu, có thể giữ ấm được một chút.

Sau khi cởi y phục, Lâm Cửu từ trên giường bước xuống dùng khăn mặt nhúng nước lau qua bụi cát trên người, trong sa mạc thiếu nước, nên không thể giống như trước kia tắm trong đại dũng, Lâm Cửu cũng tạm chấp nhận, chỉ cần trên người sạch sẽ thì được rồi.

Sau khi lau xong, Lâm Cửu cầm lấy y phục Hoả Vũ mang đến, y phục Hoả Vũ mang đến toàn bộ là màu tro âm đạm, sờ lên vô cùng thô ráp và dày, xúc cảm không phải quá tốt, nhưng Lâm Cửu sao có thể nghĩ nhiều như vậy, nhanh chóng mặc vào, y phục màu tro dày tuy không tốt lắm, cũng không đẹp mấy, nhưng cảm giác mặc lên người cũng không tồi, chỉ ít Lâm Cửu lập tức cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Y phục xám chịu bẩn, ở trong sa mạc nơi mà thiếu nước bão cát khắp bầu trời thế này, thì màu tro quả là tốt hơn màu trắng.

Lâm Cửu mặc xong y phục chưa lâu, Hoả Vũ liền mang thức ăn trở về, đặt cơm nước nóng hổi sang một bên, Hoả Vũ đứng tại chỗ ngắm Lâm Cửu vừa thay sang y phục màu xám, quan sát từ trên xuống dưới một lúc mới vừa cười vừa nói: “Y phục này xấu như vậy, vậy mà mặc lên người huynh lại trở nên dễ xem, xem ra người đẹp thì mặc gì cũng vẫn đẹp.”

“Tại hạ Lâm Cửu, đa tạ cô nương cứu mạng, ơn này Lâm Cửu suốt đời khó quên, còn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương?” Lâm Cửu nói.

“Huynh cứ gọi muội Hoả Vũ là được rồi, Lâm đại ca.” Hoả Vũ cười, con mắt liền cong thành hình trăng khuyết, hàm răng trắng loé sáng, “Lâm đại ca, muội đã thông báo với thủ lĩnh chuyện huynh tỉnh lại, ngài ấy lập tức qua đây, huynh trước ngồi xuống ăn một chút gì đó rồi nghỉ ngơi, nhưng mà mạng của huynh cũng ghê gớm thật đấy, không chỉ có thể sống sót từ trong bão cát, mà còn có thể tỉnh lại nhanh vậy.”

“Nếu không nhờ cô nương cứu giúp, thì mệnh này của Lâm Cửu dù có lớn mấy cũng không qua được.” Lâm Cửu nói: “Hoả Vũ cô nương đừng gọi ta là Lâm đại ca nữa, cứ gọi thẳng tên ta là được rồi.”

“Không, muội sẽ gọi huynh là Lâm đại ca.” Nữ tử tinh nghịch nói.

Lâm Cửu bắt đầu dĩ cười cười, dưới ánh nhìn chăm chú của Hoả Vũ ăn linh tinh một chút, uống một ít nước, sau đó liền quay về giường nằm, kì thực lúc này y đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi rồi, nhưng mà có thể ở trong phòng, có thể tẩy một chút, ăn uống chút đồ, hiện tại đã không còn mệt mỏi như lúc trước nữa.

Nhưng Lâm Cửu cũng không biết ngại mà lăn ra ngủ, Hoả Vũ vẫn còn ở bên cạnh ánh mắt lấp lánh hữu thần nhìn y, nhìn đến mức Lâm Cửu thấy có chút xấu hổ, hơn nữa Hoả Vũ cũng nói qua, thủ lĩnh của bọn họ sắp tới.

“Lâm đại ca, huynh là người ở đâu, ở trong sa mạc lạc đường sao, sao lại chạy đến Tội Ác Quốc Gia?” Hoả Vũ là người ở Tội Ác Quốc Gia rất lâu, ai là người của Tội Ác Quốc Gia, ai không sống ở Tội Ác Quốc Gia, nàng có thể biết rõ ràng, lần đầu Lâm Cửu mềm mại mịn màng đầu giống như người đã trải qua bão cát ăn mòn, hướng chỉ y phục mà nam tử này thay ra lại trần quý như thế.

Lâm Cửu gật đầu, nói: “Ta ở sa mạc lạc đường, đến Tội Ác Quốc Gia vốn là muốn tìm người, thế nhưng không nghĩ tới...không nghĩ tới Tội Ác Quốc Gia lại biến thành thế này, không có ban ngày, chỉ có đêm tối.”

Lâm Cửu không phải là người thích nói dối, có điều lúc này vẫn nên che giấu một chút thì tốt hơn, dù sao cũng không thể nói hết chuyện của mình cho đối phương biết, lạc đường cũng coi như là nói thật ha, tìm người cũng xem như đúng, chỉ là y muốn ra ngoài Tội Ác Quốc Gia để tìm Vân Nhiễm thôi.

Nhưng Lâm Cửu nhắc tới dị biến của Tội Ác Quốc Gia, trên khuôn mặt Hoả Vũ tức khắc lộ ra thần sắc bị phần không thôi, nói: “Lâm đại ca, huynh có điều không biết, gần đây sự kiện lạ xuất hiện trong Tội Ác Quốc Gia không chỉ có một, trên bầu trời không còn thái dương, dưới mặt đất thì lại xuất hiện đội quân xương khô đáng sợ, bọn họ đi khắp nơi tàn sát bách tính, chiếm lĩnh thành trì, nếu ai không theo, thì sẽ tàn sát hàng loạt dân trong thành.”

“Trong bọn muội không biết đã có bao nhiêu người chết dưới tay ác ma, huynh nói xem, lão thiên gia sao lại thả bọn ma quỷ đáng sợ này ra chứ?” Hoả Vũ thần tình bi thương nói.

Ma quỷ không phải do lão thiên gia thả ra, mà là chính Lâm Cửu y thả ra.

Nghe Hoả Vũ nói ra lời bất bình, trong lòng Lâm Cửu đắng chát, tất cả mọi chuyện Tội Ác Quốc Gia gặp phải hôm nay đều là do y tạo thành, nếu không phải lúc đầu y cứu tỉnh Diệt Thiên, thì Tội Ác Quốc Gia sao lại có thể biến thành nơi thảm thương không có ban ngày, gặp tai ương đổ máu như lúc này chứ.

“Hoả Vũ cô nương, cô có biết Vọng Nguyệt Sơn ở Hoàng Phủ Đế Quốc không? Ta quen biết vài vị tiên hiệp trên núi, nếu như ta có thể ra khỏi Tội Ác Quốc Gia, nhất định ta sẽ đến Vọng Nguyệt Sơn thỉnh tiên hiệp hỗ trợ, dẫn người quay lại Tội Ác Quốc Gia giúp Tội Ác Quốc Gia khôi phục lại dáng dấp ban đầu.” Lâm Cửu nội tâm hồ thẹn không ngớt cũng không dám nói chân tướng cho đối phương, sau khi nghe Hoả Vũ nói, Lâm Cửu vội vã muốn mau chóng quay về Vọng Nguyệt Sơn.

“Thực sự? Thật tốt quá! Không nghĩ tới Lâm đại ca huynh quen biết với tiên hiệp, việc này muội nhất định sẽ bẩm báo với thủ lĩnh, ai nha, huynh xem cái tính hồ đồ của muội, Lâm đại ca vừa mới tỉnh lại lúc này còn suy yếu, huynh trước cứ nghỉ ngơi một chút đi, Hoả Vũ sẽ không quấy rầy huynh nữa, bây giờ muội đi báo tin tức tốt này cho thủ lĩnh.” Sau khi nói xong, Hoả Vũ hưng phấn chạy ra ngoài.

Lâm Cửu khẽ cười khổ, Tội Ác Quốc Gia biến thành bộ dáng như ngày hôm nay, ít nhiều gì cũng có chút quan hệ với y, cũng không biết tiên hạc có thuận lợi bay ra khỏi sa mạc hay không.

194. Chương 194 - Đội Quân Xương Khô

Thân thể bây giờ dù sao cũng không thể giống trước kia tùy ý lăn qua lộn lại, ngày hôm sau Lâm Cửu liền lên cơn sốt cao, cả người mơ mơ màng màng nằm trên giường thần chí mơ hồ, khó chịu cứ như là bị thiêu cháy vậy, đầu choáng mắt hoa, ngực như có một tảng đá lớn đè nặng, hô hấp vô cùng khó nhọc.

“Nóng quá a, đại phu, huynh ấy sẽ không có chuyện gì chứ.” Ngày hôm sau, Hoả Vũ vừa tiến vào liền phát hiện Lâm Cửu còn ngủ trên giường, vốn tưởng rằng nam nhân này vẫn còn đang say ngủ, thể nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt Lâm Cửu tuy rằng tái nhợt như tờ giấy, nhưng hai má lại hồng hồng không bình thường, sờ thử trán thì thấy rất nóng, lúc đó mới phát hiện nam nhân này phát sốt rồi.

Hoả Vũ nhanh chóng chạy ra ngoài gọi đại phu trong thành tới, sau khi đại phu xem qua cho nam nhân hôn mê bất tỉnh, mắng Hoả Vũ: “Người này hôm qua nhiễm lạnh, theo như lời người miêu tả thì có thể xem như là y tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng các người cũng quá qua loa rồi, phải đến gọi ta từ sớm mới phải, đợi đến khi người ta sốt cao mới nhớ tới đại phu ta đây.”

“Hôm qua...hôm qua ta thấy huynh ấy rất có tinh thần, nên không chú ý. Nam nhân trong sa mạc đều có khả năng chịu đựng rất giỏi, chịu chút lạnh chút nóng cũng sẽ không xuất hiện bệnh tật gì, ta nào biết cơ thể người này lại yếu ớt như thế a.” Hoả Vũ xấu hổ sờ sờ lỗ tai, xem ra nam nhân từ bên ngoài tới này tuy rằng rất đẹp, nhưng cơ thể thì cũng quá yếu ớt, không chịu nổi cái khổ ở sa mạc.

Nhìn Lâm Cửu thoi thóp trên giường, trong lòng Hoả Vũ có chút áy náy, suy cho cùng tính nết có chút cầu thả, thần kinh thô một chút, nữ tử quan tâm hỏi: “Đại phu, vậy hiện tại huynh ấy không còn việc gì nữa đúng không?”

“Cái gì gọi là không có việc gì, ta mà tới muộn chút nữa là y đã luân hồi chuyển thế rồi.” Đại phu tức giận nói, thấy nét mặt hồ thẹn của Hoả Vũ, ngữ khí đại phu hoà hoãn đi một chút, đưa một bao dược cho Hoả Vũ, nói: “Trước cầm lấy dược này, cứ cách ba canh giờ lại cho uống, cơ thể người này hơi yếu, ta xem qua cho y thì thấy hình như trước đây y đã bị thương, kinh mạch tổn hại, trong cơ thể lưu lại hàn khí, hiện tại đã ảnh hưởng đến phổi, nhớ kỹ, không được phép để người này nhiễm lạnh nữa, bằng không nhất định sẽ lưu lại bệnh căn trong thân thể, đến lúc đó thì dù có là thần tiên cũng không cứu nổi.”

“Nghĩa là huynh ấy sẽ không chết nữa?” Hoả Vũ vui vẻ, vỗ vỗ vai đại phu, vừa cười vừa nói: “Đại phu, đa tạ người, lần này là lỗi của ta, có điều người này không có việc gì thì tốt rồi, người tên Lâm Cửu này có thể quen biết với tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn ở Hoàng Phủ Đế Quốc, huynh ấy có nói qua khi huynh ấy ra được bên ngoài sẽ đi tìm tiên hiệp đến cứu chúng ta, có tiên hiệp tương trợ, người của Tội Ác Quốc Gia chúng ta nhất định sẽ không sao.”

Đại phu hừ lạnh một tiếng, không thêm để trong lòng nói: “Người còn biết nơi này của chúng ta tên là Tội Ác Quốc Gia sao? Chúng ta là tội nhân trên Xích Thổ Đại Địa, ngày đã không còn mặt trời, trên mặt đất

thì đây thi cốt, đây là ý chỉ của trời cao, ông trời đang muốn nghiêm phạt đám tội nhân chúng ta, các người còn trông cậy vào tiên hiệp đến cứu giúp? Ha...ha ha...tận thế, tận thế a...”

Mang theo tiếng cười gằn khinh thường, đại phu xoay người rời khỏi gian phòng.

Hoả Vũ chống nạnh hừ nói: “Lão già chết tiệt, suốt ngày nói cái gì mà tận với chẳng thế, uống cho người còn là một đại phu.”

Đi tới bên giường, Hoả Vũ nhìn nam nhân hôn mê bất tỉnh trên giường than nhẹ một tiếng: “Ai, lại ngất rồi, Lâm đại ca huynh mau mau tỉnh lại đi a...”

Trận trận như muốn bao phủ căn phòng, Hoả Vũ ngồi bên giường cẩn thận chăm sóc nam nhân đang hôn mê bất tỉnh, thỉnh thoảng thay chiếc khăn đặt trên trán Lâm Cửu, lúc không có việc gì thì ngồi nhìn chăm chăm vào y, vươn tay nhẹ nhàng vén lại tóc, đột nhiên Hoả Vũ nhìn thấy một ẩn kí liên hoa nhàn nhạt trên trán Lâm Cửu.

“Di, sao trên trán Lâm đại ca lại có một cái hoa văn đẹp như vậy?” Lúc trước Hoả Vũ không phát hiện ra trên trán Lâm Cửu còn có một liên hoa ẩn, Hoả Vũ dí sát vào để nhìn kĩ, màu sắc liên hoa ẩn trên trán Lâm Cửu rất nhạt, giống như sắp sửa biến mất vậy, nếu không phải Hoả Vũ dí sát vào nhìn, thì quả thật nàng cũng khó phát hiện ra trên trán Lâm Cửu còn có một liên hoa ẩn kì diệu như vậy.

“Nhìn thật đẹp, có điều...sao thoát trông lại giống như đã từng thấy ở đâu đó.” Hoả Vũ chống má suy nghĩ một lúc vẫn chưa nhớ ra là mình đã thấy ở đâu, nếu đã không nghĩ ra, Hoả Vũ cũng không muốn tiếp tục mất công suy nghĩ, lúc này, đột nhiên nàng nghe thấy nam nhân trên giường nói gì đó, Hoả Vũ tưởng là Lâm Cửu đã tỉnh, nhưng khi nhìn kĩ mới phát hiện hoá ra nam tử bị sốt này đang lẩm bẩm nói mê.

“Diệt...” Nam nhân trong lúc ngủ mơ khê cau mày, liên tục thì thào tự nói, Hoả Vũ ở bên cạnh nghe không rõ lắm, để sát tai vào cũng chỉ loáng thoáng nghe thấy Lâm Cửu lẩm nhẩm cái gì mà diệt a thiên a.

“Mị mị mị* cái gì, là dê sao?” Hoả Vũ gãi gãi đầu, quay đầu nhìn ấm được đã bắt đầu bốc hơi nước, vội vội vàng vàng chạy qua đó, “Ai nha, ai nha, sắp cạn khô rồi!”

(*Diệt phiên âm là miề, còn mị là miề hai từ này phát âm na ná nhau vì vậy nên Hoả Vũ mới nghe nhầm.)

“Diệt Thiên...” Sau khi Hoả Vũ rời khỏi, từ trong miệng nam nhân hôn mê nói ra tên một người.

Rót được từ trong ấm ra. Hoả Vũ quay lại bên giường khê thối thối bát được vẫn còn bốc khói nghi ngút. Dùng thìa đút từng chút một cho Lâm Cửu, lát sau, Lâm Cửu cũng đã uống xong bát được.

Đặt bát xuống, Hoả Vũ duỗi thắt lưng, nhìn Lâm Cửu hắc hắc cười: “Trước đây sao mình không biết chăm sóc người khác cũng là một chuyện hạnh phúc như vậy a?”

Không bao lâu sau, Hoả Vũ nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng la hét ồn ào.

“Tên tiểu bạch kiểm chó má gì đó kia ở đâu, lăn ra đây cho ta! Ra đây cùng A Ngưu ta đánh một trận tranh tài!” Cũng không biết ai đang rống ở bên ngoài, thanh âm lớn đến mức như sắp đánh sập cả căn phòng.

“Ai, A Ngưu chết tiệt, gọi lớn như vậy làm gì, thực quá thô lỗ!” Nét mặt không vui, Hoả Vũ xoay người liền rời khỏi căn phòng chạy ra ngoài, vừa ra ngoài liền thấy một thanh niên thân hình cao lớn đang nổi giận dè dè giơ đại đao về phía bên này, bên cạnh còn đi theo vài người.

“Hoả Vũ, quả nhiên là muội ở chỗ này, tên tiểu bạch kiểm kia ở đâu, có phải là muội đã thích tên tiểu bạch kiểm kia rồi không, ta đi chém y, y cũng dám cướp nữ nhân của A Ngưu ta!” Thấy Hoả Vũ từ trong phòng đi ra, trên mặt nam nhân tên A Ngưu lập tức thay đổi biểu tình, vẻ mặt phẫn nộ huyên náo một chút cũng không còn, đôi mắt ngưu phóng ra ánh sáng, miệng cười toe toét, “Hoả Vũ, muội không sao chứ, tên tiểu bạch kiểm kia có khi dễ muội không, y hôn muội chưa, A Ngưu ta còn chưa được hôn qua, y mà dám hôn ta liền chém cái miệng thối của y.”

“Phi phi phi! Ai muốn người hôn!” Hoả Vũ đứng ngăn ở trước mặt A Ngưu, đập một cước về phía nam nhân: “Cút cút, ở đây lớn tiếng ồn ào cái gì, còn muốn chém người, người muốn chém ai đây?”

Thân thể Hoả Vũ nghiêng sang bên cạnh, nhìn vài người đứng sau theo A Ngưu đến đây, nói: “Thủ lĩnh, ngài hãy quản A Ngưu đi a, nhìn hấn, giống như tên điên vậy, hừ!”

Thủ lĩnh cúi đầu cười cười, nói với Hoả Vũ: “Chuyện giữa các người ta đâu quản nổi, A Ngưu nghe nói người đang chiếu cố nam nhân chúng ta mang về kia, sợ nam nhân đó đoạt mất người, bằng không, chúng ta thử vào xem xem ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể để cho Hoả Vũ người phải tự mình chiếu cố.”

Tính cách Hoả Vũ tuy rằng tùy tiện, nhưng cũng là một cô nương gia, bị thủ lĩnh nói như thế, trên mặt nóng lên, giận giữ nói: “Thủ lĩnh, sao đến cả người cũng nói như vậy a, ngài không phải không biết tên A Ngưu chết tiết này từ trước đến giờ chỉ có mỗi sức khoẻ, không có đầu óc, ta...ta chiếu cố người là bởi vì Lâm đại ca có thể giúp đỡ chúng ta!”

“Lâm đại ca?” Nghe Hoả Vũ gọi thân thiết như thế, A Ngưu thối mặt nói: “Mới nhận thức một hai ngày mà đã kêu Lâm đại ca rồi, Hoả Vũ, muội đã quen ta hơn hai mươi năm, sao không thấy muội gọi ta một tiếng A Ngưu ca?”

“Phi phi phi! Ai muốn gọi người như vậy, hừ! Lâm đại ca là tiên nhân lão thiên gia phái tới để cứu chúng ta, thô nhân như người sao có thể so được.” Hoả Vũ không vui tròng A Ngưu quát: “Đi mau đi mau, đừng tới chỗ này làm chuyện xấu nữa!”

“Không, ta nhất định phải nhìn xem tên hỗn đản Lâm tiểu tử kia là người thế nào mà dám cướp nữ nhân của A Ngưu ta! Cái gì mà tiên nhân, theo ta thấy thì phải là tên ngư quỷ xà thần gì đó mới đúng!” Thấy Hoả Vũ che chở cho nam nhân trong phòng như vậy, mặt A Ngưu đen như đáy nồi, mặc kệ mọi người ngăn cản liền giơ đại đao vọt vào phòng.

Hoả Vũ lại càng hoảng sợ, vội vàng lo lắng hô: “A Ngưu chết tiết, nếu người dám động vào một sợi tóc của Lâm đại ca thì ta sẽ không để yên cho người!”

Thủ lĩnh thấy A Ngưu chạy vào cũng khẩn trương, vội vàng hô theo: “A Ngưu, đừng xằng bậy a!”

“Thủ lĩnh, ngài xem xem, đều tại ngài dẫn A Ngưu tới!” Hoả Vũ oán giận nói.

Thủ lĩnh cười khổ: “Yên tâm đi, tuy rằng tính tình của A Ngưu có phần nóng nảy, nhưng cũng không phải là người không có đầu óc, cái nào nặng cái nào nhẹ hẳn vẫn phân biệt rõ ràng, chúng ta thử vào xem người tên Lâm Cửu kia đã tỉnh lại hay chưa, nếu y tỉnh rồi, cũng tiện để ta và y trò chuyện, nếu như y quen biết với tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn thì chúng ta không thể bỏ qua cơ hội trời ban này, còn nhớ lúc ở sa mạc chúng ta gặp hắc long, vậy mà hắc long lại bỏ đi làm như không thấy chúng ta, cũng vào lúc đó người phát hiện ra vị Lâm công tử kia, nói không chừng tất cả đều là ý trời, mệnh của Tội Ác Quốc Gia chúng ta chưa thể tuyệt, nên trời cao mới phái cứu tinh đến cho chúng ta.”

....

....

Nằm trên giường, Lâm Cửu chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong bởi những tiếng ồn ào, dần dần bị kéo từ trong mộng ra hiện thực, vừa tỉnh lại liền ngửi thấy mùi thuốc, ý thức không còn mê mang như lúc hôn mê, ngực cũng không khó chịu nữa, hô hấp cũng thông thuận hơn rất nhiều, thể nhưng cổ họng vẫn thấy ngứa ngứa, khiến người ta nhin không được muốn ho khan.

“Khụ khụ...”

Che miệng ho khan hai tiếng, Lâm Cửu thử động động thân thể suy yếu để ngồi dậy, tựa vào đầu giường, Lâm Cửu hít một hơi một sâu, trong phòng hình như chỉ có một mình y, Hoả Vũ không biết đã đi nơi nào, bên ngoài thì lại âm âm như là có người đang cãi nhau, chẳng qua Lâm Cửu ngồi trong phòng nên không nghe rõ lắm.

Tầm mắt dừng lại ở ngọn đèn trên bàn, Lâm Cửu có chút khó chịu nhắm hai mắt lại, quả nhiên vẫn là ban đêm không có thái dương sao? Mặc kệ là khi y ngủ hay tỉnh lại, hắc ám vẫn như vậy không chút cải biến, khiến y cảm thấy vô cùng khó chịu, nếu như thực sự để Diệt Thiên thống trị thế giới này, theo như tính nết không thích thái dương của ma đầu đó, chỉ sợ toàn bộ thế giới này đều sẽ chìm đắm trong bóng tối không thấy ánh nắng nữa.

Lâm Cửu không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, hoá ra lúc ở ốc đảo y đã thấy kì quái, Diệt Thiên từ trước đến nay không thích ánh dương quang sao lại đột nhiên đổi tính, gần như sáng sớm mỗi ngày đều cùng y

phơi nắng, chẳng qua sau khi xảy ra những chuyện này thì cuối cùng Lâm Cửu cũng đã hiểu.

Ốc đảo là giả, thì thái dương đương nhiên cũng giả, tất cả cũng chỉ là đồ giả mà thôi, sao Diệt Thiên có thể thực sự yêu thích hưởng thụ ánh dương quang cơ chứ?

Thối ma đầu kia, thật đúng là tùy theo ý thích của mình mà tùy ý cải biến thế giới này.

Lâm Cửu không có cách nào khiến mình không nghĩ tới nam nhân kia – ma đầu đó nữa, cho dù Diệt Thiên lừa dối y, phế võ công của y, lại giam lỏng y nhưng Lâm Cửu vẫn không có cách nào xoá đi ái ý khắc sâu tận xương tủy, không có cách nào ức chế nỗi tương tư như dòng nước lan tràn thành sông thành biển.

Đến tận cùng là phải đến năm tháng nào, nguyện vọng trong lòng y, cuộc sống lí tưởng của y mới có thể trở thành hiện thực, mà không phải là mảnh mộng ảo hư vô?

Đang ngăn người thì đột nhiên có một người cao to xông vào phòng, thân cao và dáng người rất giống với Lâm Xung, nếu như không phải Lâm Cửu biết Lâm Xung lúc này khẳng định không thể gặp được ở Tội Ác Quốc Gia thì y quả thật tưởng đệ đệ mình đã chạy tới, ai, không biết người nhà bây giờ thế nào, y biến mất lâu như vậy, chỉ sợ sẽ khiến người Lâm gia lo lắng.

“Người chính là tên tiểu bạch kiểm họ Lâm sao, mau đứng lên quyết đấu với A Ngưu ta, ta nói cho người biết, Hoả Vũ là nữ nhân của A Ngưu ta, người mà dám chạm vào một ngón tay của nàng, không, một cọng tóc, ta liền chém...” A Ngưu buồn bực vọt vào, còn chưa thấy rõ nam nhân ngồi trên giường đã nói như bắn pháo rang.

Lời nói vẫn còn nghẹn trong cổ, A Ngưu trừng lớn hai mắt nhìn nam tử thanh lãnh có chút tiêu tụy tái nhợt trên giường, lẩm bẩm nói: “Ai nha má ơi, ta thấy thần tiên rồi? Thế gian này sao lại có nam nhân còn đẹp hơn cả Hoả Vũ thế chứ, không có khả năng a, không có khả năng a...”

Đợi A Ngưu thấy rõ nam nhân trên giường, A Ngưu liền sững sờ đứng tại chỗ, đại đao trong tay cũng hạ xuống, trong đầu liên tục nghĩ, nam nhân này sao lại còn đẹp hơn cả Hoả Vũ, không, còn đẹp hơn đại tiểu thư rất nhiều, ai, nhìn thế nào cũng không giống người xấu, nếu thật dễ hấn chém nam nhân này, hấn vẫn cảm thấy có chút không đành lòng.

Lâm Cửu còn chưa rõ tình huống, liền thấy nam nhân giơ đao chạy vào, giờ lại nhìn y không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Lúc này Hoả Vũ và thủ lĩnh cũng nhanh chóng vào theo, Hoả Vũ vừa đến liền nhéo lỗ tai của A Ngưu vừa mắng: “A Ngưu chết tiệt, chạy nhanh như vậy làm gì, còn không mau buông đao ra!” Nữ tử lúc này hung hãn không gì sánh được, có điều vừa quay lại nhìn Lâm Cửu thì lại lập tức trở nên ôn nhu như nước, nũng nịu xấu hổ nói: “Lâm đại ca, huynh đừng chấp nhặt cái tên đại hùng này, người này chỉ có mỗi bắp thịt, chứ đầu óc thì không có, hấn không làm huynh bị thương chứ?”

“Không...không có, đa tạ Hoả Vũ cô nương chiếu cố tại hạ.” Nhìn đi nhìn lại, nghe cuộc đối thoại của mấy người đại khái cũng nắm được tình hình, hấn là đại hán này coi y là tình địch, Lâm Cửu có chút dở khóc dở cười, nhưng lại cảm thấy A Ngưu này vô cùng thân thiết, có lẽ là bởi vì A Ngưu có thân hình và tính cách thẳng thắn rất giống với Lâm Xung khiến Lâm Cửu cảm thấy A Ngưu giống như người thân trong nhà.

“Vị huynh đệ A Ngưu này sợ là đã hiểu lầm rồi, thân thể tại hạ không khoẻ nhờ Hoả Vũ cô nương chiếu cố, có điều giữa chúng ta tuyệt đối không có gì, Hoả Vũ cô nương là người tốt, A Ngưu huynh đệ nên quý trọng...khụ khụ.” Che miệng ho khan hai tiếng, Lâm Cửu có chút suy yếu nói.

“Lâm đại ca, muội...muội và tên đại bổn hùng này không có quan hệ gì.” Nghe thấy Lâm Cửu đã nhận định nàng và A Ngưu là một đôi, Hoả Vũ vội vàng giải thích.

“Hoả Vũ đương nhiên là cô nương tốt, Lâm huynh đệ quả thực là người hiểu biết, hắc hắc.” A Ngưu cười ha ha nói: “Không quan hệ, không quan hệ là tốt rồi, Lâm huynh đệ đẹp như vậy, cũng sẽ không coi trọng Hoả Vũ nhà ta.”

“A Ngưu chết tiệt, người...” Hoả Vũ tức giận thật muốn đá bay tên bổn hùng này ra ngoài.

“Được rồi, đừng nháo, đừng nháo nữa.” Thủ lĩnh phát tay để A Ngưu và Hoả Vũ an tĩnh lại, sau đó đi đến bên giường, lúc vừa vào phòng hấn đã thấy Lâm Cửu, trước đó tuy rằng hấn cũng đã gặp qua nam nhân

này, nhưng lúc đó cả người Lâm Cửu bản thủ không thấy rõ diện mạo, không nghĩ tới nam nhân này lại phong thần tuấn lãng như thế, như trích tiên hạ phàm, lúc trước nghe Hoả Vũ nói nam tử này quen biết với tiên hiệp hẳn còn bán tín bán nghi, hôm nay gặp được người, thủ lĩnh lập tức tin lời Hoả Vũ nói, người tên Lâm Cửu này thoát nhìn không giống như phàm nhân tục tử.

“Lâm công tử, thân thể thế nào rồi?” Thủ lĩnh thân thiết hỏi.

“Vị này là thủ lĩnh tiêu cục của bọn muội.” Hoả Vũ ở một bên giới thiệu.

“Hoá ra là thủ lĩnh, đa tạ ân cứu mạng của thủ lĩnh, thân thể tại hạ đã khá hơn nhiều, khụ khụ...” Lâm Cửu nói.

“Vậy là tốt rồi, lúc trước nghe Hoả Vũ nói các hạ hình như quen biết tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn, ta, ta sẽ không nói vòng vo nữa, người cũng thấy đây Tội Ác Quốc Gia bây giờ đã sắp biến thành địa ngục rồi, cuộc sống của bách tính đang trong nước sôi lửa bỏng, xung quanh yêu ma hại người, ai, nếu có tiên hiệp tương trợ, Tội Ác Quốc Gia liền được cứu rồi, thỉnh Lâm công tử nhất định phải giúp bách tính Tội Ác Quốc Gia chúng ta a!” Thủ lĩnh thân tình khẩn thiết nói.

“Thủ lĩnh, các người đã cứu tính mệnh của ta, đương nhiên ta sẽ tận lực giúp đỡ các vị, có điều nếu muốn liên hệ với tiên hiệp thì trước tiên ta phải rời khỏi Tội Ác Quốc Gia.” Lâm Cửu nói: “Chỉ là ta không quen địa hình sa mạc, trước đã bị lạc trong sa mạc.”

“Cái này không thành vấn đề!” Hoả Vũ nhảy ra nói, “Tiêu cục bọn muội thường ra bên ngoài Tội Ác Quốc Gia đưa đồ, địa hình sa mạc vô cùng quen thuộc, có chúng ta ở đây nhất định có thể giúp Lâm công tử ra ngoài.”

“A Ngưu ta cũng có thể! Ta khí lực lớn, võ công cao, mấy bộ xương khô linh tinh gì đó không phải là đối thủ của ta!” A Ngưu nói theo, Hoả Vũ lườm A Ngưu một cái, nhưng nàng vẫn nói: “A Ngưu tuy rằng hơi ngốc, nhưng võ công quả thực không tồi, bây giờ trên sa mạc thường hay có đội quân xương khô lui tới, tăng vài người thì cũng tăng thêm hi vọng.”

“Như vậy rất tốt, chờ thương thế của Lâm công tử tốt lên chúng ta sẽ xuất phát!” Thủ lĩnh vỗ tay, vui vẻ nói.

Lâm Cửu nói: “Không cần chờ thương thế của ta lành, chuyện liên quan đến mạng người không thể hòa hoãn, chỉ cần chư vị chuẩn bị xong xuôi, tại hạ có thể theo các vị rời đi!”

“Vậy sao được, đại phu đã nói thân thể của Lâm đại ca huynh cần tĩnh dưỡng, nếu lại bị phong hàn thì sẽ lưu lại bệnh căn!” Hoả Vũ lo lắng nói.

“Nếu như mệnh của ta có thể cứu được thương sinh thiên hạ, thì sót lại một tý bệnh căn có làm sao?” Tất cả điều này, vốn chính là việc y phải làm, Lâm Cửu thoải mái nói với Hoả Vũ: “Đừng quên, ta quen biết với tiên hiệp của Tiên Hiệp Điện, có tiên hiệp ở đây, còn cái gì mà không thể trị hết chứ?”

Lâm Cửu vừa nói như thế, Hoả Vũ cũng không biết nên phản đối thế nào.

“Vậy xin đa tạ Lâm công tử!” Thủ lĩnh ôm quyền, vô cùng cảm kích nói.

Sau khi lo liệu thỏa đáng, ngoài phòng đột nhiên lại bắt đầu âm ỹ, một hồi chuông oanh oanh oanh vang lên, chỉ nghe thấy bên ngoài có người hô lên: “Đội quân! Đội quân xương khô tới, ma quỷ từ địa ngục tới. Lão nhân hài tử nhanh nhanh trốn đi, những người khác lập tức tập hợp, lập tức tập hợp!”

“Cái gì! Quân đội xương khô này đã đánh đến đây rồi?” Mặt thủ lĩnh trắng bệnh, tuyệt vọng nói: “Xong...chúng ta xong rồi...”

“Đội quân xương khô...” Lâm Cửu lập tức nắm chặt nắm tay.

Đến cả Hoả Vũ mặt mày cũng trắng bệch, nữ tử cười khổ nói: “Lâm đại ca, chỉ sợ chúng ta không chờ được tiên hiệp tới cứu rồi, huynh mau mau rời khỏi đây đi. Làm ơn nhất định phải tìm được tiên hiệp tới cứu người Tội Ác Quốc Gia chúng ta a.”

“Ta đi liều mạng với bọn đầu lâu này!” Hét lớn một tiếng, A Ngưu liền giơ đao xông ra ngoài.

“Hoả Vũ cô nương, thủ lĩnh, đây là chuyện gì?” Lâm Cửu hỏi.

“Lâm công tử, có lẽ huynh không biết, gần đây trong Tội Ác Quốc Gia xuất hiện rất nhiều ma quỷ đáng sợ, nghe đồn chỉ cần là nơi quân đội xương khô đi qua, nếu ai không đầu hàng, thì đều không thể sống, không nghĩ tới...bọn chúng đã đánh tới chỗ chúng ta rồi.” Hoả Vũ bi thiết nói.

Quân đội xương khô, quả nhiên là quân đội xương khô sao?

Tuy rằng đã sớm biết Diệt Thiên lợi dụng những vong linh này chinh chiến tứ phương, không nghĩ tới hôm nay y có thể tận mắt thấy, trong tình huống này sao y có thể rời đi một mình?

“Hoả Vũ cô nương, để ta ra ngoài xem!” Lâm Cửu dứt khoát nói.

195. Chương 195 - Tâm Thương Tâm Thống

Lâm Cửu trực tiếp nhảy xuống giường, cất bước định chạy ra bên ngoài, Hoả Vũ thấy thế vội vàng kéo nam nhân lại, nói: “Lâm đại ca, những nơi quân đội xương khô tới từ trước tới nay chưa ai có thể thắng được, huynh là người lão thiên gia phái tới cứu bọn muội, an nguy của Tội Ác Quốc Gia đều trông chờ vào huynh, nếu như huynh đi ra ngoài lỡ bị thương, vậy sao được a!”

Hoả Vũ không phải hoàn toàn tin tưởng Lâm Cửu có thể thực sự ra được ngoài thính tiên hiệp đến, nàng cũng không đặt toàn bộ an nguy của Tội Ác Quốc Gia lên người Lâm Cửu, chỉ là hôm nay gia hương gặp địch, nàng không thể để nam tử này cùng bọn họ ở đây chờ chết.

Sao Lâm Cửu lại không biết Hoả Vũ đang kích y, muốn để một mình y chạy trốn, thế nhưng y có thể thoát được sao? Đối mặt với tội ác Diệt Thiên tạo ra, sao y có thể một mình né tránh, y không có cách nào mở mắt trừng trừng nhìn những người cứu mình chịu đựng sự hành hạ của chiến tranh do Diệt Thiên gây nên.

“Hoả Vũ cô nương, không phải cô nói ta là người trời cao phái xuống cứu vớt Tội Ác Quốc Gia sao?” Lâm Cửu an ủi Hoả Vũ, yếu ớt cười nói: “Giờ đây gia hương của cô nương gặp nguy nan, nếu lúc này ta không ra thì còn phải đợi đến khi nào, nói không chừng ta thực sự có thể đuổi được quân đội xương khô này cũng nên.”

“Lâm đại ca, huynh đang nói mê sáng cái gì vậy?” Hoả Vũ lo lắng nói, “Bọn muội là người của Tội Ác Quốc Gia, nơi này có lão nhân, có hài tử, có gia đình của bọn muội, bọn muội có thể vì gia hương mà bị vấy máu phơi đầu, thế nhưng huynh không phải là người của Tội Ác Quốc Gia, huynh cũng có gia quyến của mình, gia hương của mình, mạng của huynh là do muội cứu được, nên Hoả Vũ không hy vọng Lâm đại ca sẽ vì bọn muội mà bị chút thương tổn gì, lại càng không muốn liên lụy đến huynh.”

“Hoả Vũ, cô đừng khuyên ta nữa, mặc kệ là bách tính của Tội Ác Quốc Gia hay con dân Hoàng Phủ Đế Quốc, chẳng lẽ đều không phải là người trên Xích Thổ Đại Địa sao?” Lâm Cửu vừa cười vừa nói: “Không chỉ bởi vì cô cứu tính mệnh của ta nên ta mới muốn báo đáp, chỉ cần là người, là con dân trên Xích Thổ Đại Địa, thì ta đều không thể mở mắt trừng trừng nhìn các người vì quê hương mà chiến, bản thân thì lại lâm trận chạy trốn, hơn nữa, nếu không có các người dẫn đường, một mình ta lạc đường trên sa mạc thì chẳng phải cũng chỉ còn đường chết sao.”

Lời Lâm Cửu nói khiến Hoả Vũ có chút dở khóc dở cười, Lâm Cửu tiếp tục: “Dù sao cũng đều là chết, còn không bằng chết trên chiến trường, chí ít còn có chút tôn nghiêm, cái chết có thể nhẹ tựa lông hồng, cũng có thể nặng tựa thái sơn, Hoả Vũ cô nương, cô hãy cho ta một cơ hội, để cho ta chết cũng được nặng tựa thái sơn đi.”

Thái sơn là cái gì? Hoả Vũ nghĩ thầm, Thái Sơn này có lẽ là một ngọn núi rất nổi tiếng ở địa phương nào đó, tuy nàng không biết Thái Sơn ở đâu, nhưng câu nói kia của Lâm Cửu nàng vẫn hiểu, đã nói đến nước này, Hoả Vũ cũng không thể chối từ được nữa, trong lòng nữ tử rất cảm kích.

“Lâm đại ca, bên ngoài gió lớn, đại phu nói huynh không thể bị nhiễm lạnh nữa, muốn đi ra ngoài cũng được, nhưng trước tiên huynh phải mặc thêm y phục này vào đã”. Hoả Vũ vừa cười vừa nói, sau đó lại lấy một chiếc áo choàng dày giúp Lâm Cửu khoác vào, trùm mũ lên, quàng khăn vào cổ, Lâm Cửu lập tức chỉ còn lộ ra cặp mắt.

Hoả Vũ dẫn Lâm Cửu rời khỏi căn phòng, hai người bước nhanh trên đường, thủ lĩnh tiêu cục vừa rời đi đang đứng phía trước liên tục chỉ huy đoàn người sơ tán, già già trẻ trẻ trong thành đều trốn vào nhà mình, còn những người tuổi trẻ lực tráng mặc kệ là nam hay nữ đều cầm lấy đao kiếm vũ khí, không có đao không có kiếm thì liền lấy dao làm bếp cái cuốc trong nhà mang ra, người người đều chạy ra ngoài cửa thành.

“Khụ khụ...”

“Lâm đại ca, huynh không sao chứ?” Hoả Vũ lo lắng hỏi.

Lâm Cửu lắc đầu, nói: “Không sao, chúng ta mau mau qua đó đi.”

Chạy trên đường, Lâm Cửu nhìn thấy tiếng tiểu hài tử trong thành gào khóc, trên gương mặt của cả nam lẫn nữ đều bừng bừng ý chí quyết tâm chịu chết, thỉnh thoảng trên đường cũng sẽ có mấy đôi tình lữ ôm lấy nhau như sinh tử chia lìa, bọn họ tay nắm tay, giống như cho dù có chết cũng phải chết cùng chỗ.

Trượng phu ôm thê tử, mẫu thân hôn tạm biệt hài tử, cuộc sống vốn yên ả an bình đột nhiên xảy ra rối loạn, chiến tranh tới bất ngờ, bóng đêm thình lình phủ xuống, cửa nát nhà tan, nhân gian thảm kịch. Một màn này trình diễn rõ ràng ngay trước mắt Lâm Cửu. Mà đứng sau hết thảy những chuyện này lại là do chính người nam nhân y yêu sâu đậm nhất gây nên.

Nhìn những hình ảnh trước mắt, trong lòng Lâm Cửu hổ thẹn vô cùng, cứ như tất cả đều là do y tạo thành vậy, khiến lòng Lâm Cửu càng thêm nặng nề đau đớn, lòng nóng như lửa đốt, lập tức ho khan liên tục, khí tức bốc lên.

Cố gắng nín nhịn trận ho khan muốn tràn ra khỏi miệng, Lâm Cửu cắn răng đi theo sau Hoả Vũ đến cổng thành, vùng phụ cận cổng thành đã tụ tập không ít bách tính, trong tay nắm bách tính đều cầm vũ khí chuẩn bị bảo vệ quê hương của chính họ, những người tuổi trẻ lực tráng này có thể rời khỏi Tội Ác Quốc Gia, nhưng bọn họ sao có thể vứt bỏ quê hương mà không để ý, vứt bỏ lão ấu trong nhà mà không quan tâm?

Rễ của bọn họ đã đâm sâu vào trong tầng tầng lớp lớp sa mạc này.

Vừa mới chạy tới phụ cận cổng thành, Lâm Cửu đã có chút thở không ra hơi, nam tử không khỏi âm thầm cảm khái, nếu là lúc trước y vẫn còn vô công thì chỉ cần đi nhẹ mũi chân là có thể bay qua bay lại, đâu như hiện tại, chạy đến muốn chết muốn sống, trong ngực như có một ngọn lửa đang thiêu cháy khiến y khó chịu.

“Lâm đại ca, nghỉ ngơi chút đi, chúng ta tới rồi.” Vẫn đi phía trước Lâm Cửu, Hoả Vũ dẫn theo Lâm Cửu vượt qua đội thủ vệ đi lên tường thành phía trên cổng, còn chưa đến nơi Lâm Cửu đã nghe thấy tiếng hò hét xé trời của A Ngưu.

“Để A Ngưu ta xuống, một quyền đánh một người, đánh cho bọn xương khô này tất cả đều bị chôn xuống luôn! Các người đừng cản ta, để ta xuống dưới!”

Lâm Cửu nghe xong mỉm cười, A Ngưu này thực sự là một con đại ngưu vô cùng bốc đồng.

“A Ngưu chết tiệt, nếu ngươi muốn xuống đó chịu chết thì nhảy xuống luôn đi, rống cái gì mà rống!” Hoả Vũ vừa xuất hiện, A Ngưu liền ngoan ngoãn, thấy Hoả Vũ tới, A Ngưu lập tức không ồn ào nữa, chạy tới bên Hoả Vũ nói: “Không được, nếu ta chết chẳng phải mọi sẽ thành quả phụ sao, muốn chết thì chúng ta cùng nhau chết.”

“Phi phi phi! Ngươi muốn chết thì tự đi mà chết, ta còn muốn sống thật tốt, ai muốn tuân theo tên trâu ngốc nhà ngươi?” Gương mặt có chút ngăm đen của Hoả Vũ đỏ lên, hung hăng trừng mắt mắng A Ngưu.

Hai người nói qua nói lại khiến cho bầu không khí khẩn trương tức khắc dịu đi không ít, người đứng bên tường thành đều cúi đầu cười, Lâm Cửu cũng thấy được mấy người khác trên đây, ngoại trừ y, Hoả Vũ và A

Ngưu ra, còn có một vài người, có lẽ là những nhân vật quan trọng trong thành, có thủ vệ đứng cạnh, thoát nhìn thì hoa quý hơn những người khác một ít.

Trong đó có một nam tử trung niên nhìn qua thì khoảng tầm bốn mươi lăm tuổi, lực lưỡng cao lớn, có phần giống với môn thần dán trên cửa vào mỗi dịp năm mới ở kiếp trước của Lâm Cửu, đứng bên cạnh trung niên nam tử giống môn thần là một nữ tử làn da có thể coi là trắng nõn, trông thì đẹp hơn Hoả Vũ, có điều Lâm Cửu đã nhìn qua rất nhiều tuyệt sắc, nữ nhân này cũng có thể miễn cưỡng tính là dung mạo thuộc hàng trung thượng.

Bên cạnh nữ tử đứng một nam tử trẻ tuổi mũi ưng vô cùng bắt mắt.

Nam tử mũi ưng khó mà không thấy được Hoả Vũ và Lâm Cửu, nhưng nam tử không thèm liếc nhìn Lâm Cửu một cái, chỉ âm thầm liếc nhìn Hoả Vũ hoạt bát cạy độc bên cạnh, tia sáng kì dị trong mắt chợt loé rồi biến mất, sau đó liền quay đầu tiếp tục nói chuyện với nữ tử và nam nhân trung niên, Lâm Cửu khẽ cau mày, nhưng không nói gì thêm, chỉ nghe những người này trò chuyện bên cạnh.

“Cha, giờ phải làm sao đây, con đã nói từ sớm rằng chúng ta nên mau chóng rời khỏi Tội Ác Quốc Gia, người xem, hôm nay tất cả bọn ngưu quỷ xà thần này đều đã xuất hiện, chỉ sợ hôm nay chúng ta phải chết tại đây rồi.” Nữ tử gọi nam nhân trung niên là cha, xem ra mối quan hệ của hai người này là cha con.

Nam nhân trung niên sắc mặt bình tĩnh không nói lời nào, nam tử mũi ưng bên cạnh tiến lên vỗ vỗ ngực, tràn trề tự tin ngẩng đầu nói: “Chuyện tới nước này, dù chúng ta có rời đi cũng không còn kịp nữa, vừa rồi ta đã tra xét qua bốn phía, e rằng chúng ta đã bị bao vây, có điều xin thành chủ cứ yên tâm, có tại hạ ở đây, đám ngưu quỷ xà thần này sẽ không thể gây tí thương tổn cho bách tính trong thành.”

“Đại tiểu thư, vị đại ca này là ai?” Hoả Vũ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nam tử mũi ưng này, thấy khẩu khí của nam tử lớn như thế, không khỏi có chút hiếu kì, cũng có chút không tin.

“Vương đại ca, mong huynh thi tiên pháp cứu bách tính đáng thương trong thành chúng ta”, Nữ tử trước nói với nam tử mũi ưng, sau đó mới quay ra nói với Hoả Vũ: “Hoả Vũ muội muội, vị Vương đại ca này là tiên hiệp tỷ gặp ở bên ngoài, ban đầu tỷ cùng với phụ thân thỉnh Vương đại ca vào thành làm khách, không nghĩ tới quân đội xương khô đột nhiên xông ra, Vương đại ca pháp lực cao cường, nói không chừng có thể giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này”.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng dáng điệu của thành chủ vô cùng lãnh đạm, nơi đội quân xương khô đến chưa bao giờ thất bại, thoát nhìn thành chủ cũng không phải là người suy nghĩ đơn giản, phỏng chừng cũng không quá tin tưởng lời nam tử mũi ưng nói, chỉ là lúc này có thêm một chiến lực chính là thêm một phần thu hoạch.

Hoả Vũ vừa nghe vậy, kinh ngạc nói: “Ai nha, trùng hợp thật, phải chăng vị Vương đại ca này quen biết với Lâm đại ca, Lâm đại ca cũng quen biết người của Tiên Hiệp Điện đó!”

“Đúng đúng đúng, Lâm hiệp này cũng là một người quen biết với người của Tiên Hiệp Điện”. A Ngưu nói hùa theo.

Nam nhân mũi ưng hơi sửng sốt, nghe Hoả Vũ nói mới nhìn về phía Lâm Cửu đã bị mọi người lãng quên vẫn đi theo sau Hoả Vũ, Lâm Cửu trầm kín mít, người ngoài chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt trong trẻo như tinh nguyệt của nam tử, nam nhân mũi ưng có chút hoài nghi đánh giá Lâm Cửu, nói: “Các hạ cũng là tiên hiệp?”

Thành chủ và tiểu thư cũng vô cùng hiếu kì nhìn về phía Lâm Cửu, thành chủ nói với Hoả Vũ: “Hoả Vũ, vị công tử này là tiên hiệp?”

“Không, tại hạ không phải tiên hiệp, chỉ là có vài phần quen biết với tiên hiệp của Tiên Hiệp Điện thôi.” Lâm Cửu nói chuyện đồng thời trong đầu cũng nhớ lại, nhưng không hề có kí ức gì về nam tử trước mắt, trong hai năm y ở Vọng Nguyệt Sơn chưa từng gặp qua nam tử họ Vương này.

Nhưng không phải tất cả tiên hiệp đều tu hành trên Vọng Nguyệt Sơn, có một bộ phận tiên hiệp thường xuyên tu hành ở bên ngoài, do đó Lâm Cửu cũng không biết nam tử tự xưng tiên hiệp trước mặt này có đúng là tiên hiệp thật hay không.

“Nga, không biết các hạ quen biết thế nào với các vị tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn?” Nam tử tựa hồ có chút khinh thường Lâm Cửu, lạnh nhạt hỏi: “Tại hạ quanh năm tu hành ở bên ngoài, mấy năm mới về Vọng Nguyệt Sơn một lần, không biết Vọng Nguyệt Sơn bây giờ cũng tiếp nhận ngoại nhân vào núi du ngoạn”.

Lời nam tử mũi ưng nói có chút cao ngạo khó lọt tai, nhưng Lâm Cửu cũng không còn là nam nhân dễ nổi nóng như ngày trước, y cười cười, nói: “Thì ra là thế, thảo nào các hạ không nhận ra tại hạ, tại hạ ba năm trước mới đến Vọng Nguyệt Sơn, khá là quen thuộc với Vân Nhiễm tiên hiệp.”

“Vân Nhiễm sư thúc...” Nam tử hơi sững sốt, nhìn Lâm Cửu một lúc rồi không nói gì nữa, quay lại tiếp tục trò chuyện với đại tiểu thư và thành chủ.

Lâm Cửu âm thầm cười khổ, có thể gặp được người của Tiên Hiệp Điện ở đây coi như là một loại may mắn, tuy tiên hiệp họ Vương này thoát nhìn không phải tốt như vậy.

Nghe tiên hiệp họ Vương này tràn đầy lòng tin đảm bảo với thành chủ và đại tiểu thư. Lâm Cửu âm thầm lắc đầu, y đã ở Tử Thành một khoảng thời gian, đội quân xương khô này không biết đã gặp qua bao lần, đội quân này khác biệt vô cùng lớn với những bộ xương bình thường của người chết, xương cốt toàn thân cứng rắn kiên cố như sắt thép, khôi giáp khoắc trên người thoát nhìn có vẻ cũ nát, thế nhưng chém một đao thì dù chỉ một dấu vết cũng không có.

Huống chi, những bộ xương này không biết đau đớn, sợ hãi là gì, giống như một cỗ máy giết người chỉ nghe mệnh lệnh của một nam nhân...

Nam nhân kia, chẳng lẽ đang ở gần đây sao?

Không, không thể, theo như tính khí cao ngạo của Diệt Thiên, thì loại việc nhỏ nhặt thế này tất nhiên sẽ không đến phiên Diệt Thiên tự mình xuất thủ, Lâm Cửu không khỏi khẽ thở dài, y ban đầu cũng không định ở lại thành này quá lâu, sợ tung tích của mình sẽ dẫn Diệt Thiên tới làm phiền người dân trong thành, có điều lúc này đội quân xương khô kia lại quá đông.

Nghĩ như thế, Lâm Cửu không khỏi có chút sững sốt, những bộ xương này chắc sẽ không phải là vì y mà đến đây chứ?

Nam nhân thấp thỏm lo âu, đứng trên tường thành nhìn về phía xa xa, tầm mắt nhìn thấy đội quân đông đúc hắc ám tận chân trời, đội quân bao vây lấy toàn bộ thành không một khe hở, đến bầu trời cũng mơ hồ có thể một vài sinh vật không biết tên quanh quẩn trong mây đen, nhìn chằm chằm vào toà thành.

Lâm Cửu lắc đầu, đội quân xương khô này không phải hướng về phía y, nếu thực sự là hướng về y thì chỉ sợ Diệt Thiên sẽ không phiền phức như thế còn dùng cả đội quân vây quanh toà thành, đại ma đầu đó là loại người nào, chẳng lẽ Lâm Cửu còn không rõ sao? Nhưng càng là hiểu rõ Diệt Thiên, Lâm Cửu càng cảm thấy bí ẩn.

Chính là vì hiểu rõ nam nhân kia, Lâm Cửu mới biết ý nghĩ muốn thay đổi Diệt Thiên là một việc khó khăn cỡ nào.

“U u u —”

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một trận âm thanh quỷ dị, như là tiếng gào khóc thảm thiết từ khắp nơi theo cơn gió truyền đến, như địa ngục âm u phủ xuống.

“Bá — bá — bá —”

Thanh âm đều đặn truyền đến từ bốn phương. Nhìn kĩ, chính là hàng hàng đội quân xương khô bước từng bước về phía toà thành, từ một vòng vây lớn, dần dần thu nhỏ lại, nghe vào tai chỉ có âm thanh nứt nổ như tiếng quỷ gào, tựa như đang tấu một khúc nhạc buồn.

Không hề có tiếng người, khí thế trầm mặc của đội quân xương khô, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đều đều, khí thế trầm mặc nơi nơi càng dễ khiến người ta tăng thêm áp lực tâm lý, trừ Lâm Cửu ra những người khác đã bao giờ gặp qua trận thế đáng sợ thế này, nhiệt huyết lúc trước lập tức nguội đi, người người sắc mặt trắng bệnh.

“Vương đại ca, nhanh nghĩ biện pháp a...” Tiểu thư kéo kéo cánh tay nam tử mũi ưng hoảng sợ nói.

Thành chủ than nhẹ một tiếng, nói: “Hôm nay chúng ta chỉ có hai con đường, mở cổng thành để những ma quỷ này tiến vào, hoặc là chống lại...”

Hoả Vũ cắn môi, nói: “Tuyệt đối không thể để bọn họ tiến vào, phàm là những người đầu hàng không phải đều trở thành nô lệ của đám ma quỷ này, nhận hết sự hành hạ của chúng, chúng ta tình nguyện chết vinh quang, chết nặng tựa Thái Sơn, cũng đừng để cho người thân bằng hữu của mình trở thành nô lệ cho ma quỷ, đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh, đời đời kiếp kiếp không thể ngừng đau, đời đời kiếp kiếp chỉ có thể sống trong bóng tối”.

“Ta cũng vậy! Đại trượng phu chết cũng không đầu hàng!” A Ngưu đứng một bên rống lên.

“Tuyệt đối không thể để ma quỷ tiến vào! Tuyệt đối không thể để ma quỷ tiến vào!” Mọi người đồng thanh hô lên.

“Được” Bàn tay vỗ tường thành, thành chủ bị tiếng reo hò của mọi người kích động, mặc kệ đầu hàng hay không, kết cục cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết, cùng với nhận hết dần vặt mà chết, không bằng chiến đấu vì gia hương, “Mọi người nghe lệnh, chúng chí thành thành*, đồng tâm hiệp lực, bảo vệ quê hương.”

[*Chúng chí thành thành: ý nói: ý chí của dân chúng là thành trì giữ nước vững vàng nhất.]

“Bảo vệ quê hương! Bảo vệ quê hương!”

Người người trong tay giơ cao vũ khí lục tục theo sự bố trí của thủ lĩnh tiêu cục xếp thành trận ngũ hình vuông cùng chờ đợi thời khắc sinh tử, những người khác cũng đã chuẩn bị xong xuôi, những người cầm cung tiễn thì đứng trên tường thành, có người nói lấy nồi và bếp trong nhà ra, đun sẵn một ít nước nóng đặt trên tường thành dự định khi bọn xương khô tới thì sẽ đổ xuống.

Lúc này ai rơi vào lưới thì chưa thể nói trước được.

Lâm Cửu đứng trên tường thành đưa mắt trông về phương xa, y tuyệt đối không cho rằng người trong thành có thể đánh bại ác ma từ địa ngục ra, thế nhưng y có thể làm được gì đây?

“Kia là cái gì? Mau nhìn a, bọn xương khô này hình như mạng vật gì đó tới!” Hoả Vũ đột nhiên chỉ ra xa xa nói.

Theo tầm mắt Hoả Vũ, Lâm Cửu cũng nhìn qua, trong nháy mắt, đồng tử nam nhân bỗng nhiên trợn to, ngực như bị tảng đá khổng lồ đập vào đau đớn không ngớt, nhin không được cúi đầu ho khan liên tục: “Khụ khụ khụ...”

Là cái gì...đó là cái gì?

Sao Lâm Cửu có thể không nhận ra được chứ? Thứ bọn xương khô này mang ra, không phải là đại pháo Lâm Cửu tự tay thiết kế dùng để phóng pháo hoa hồi ở ốc đảo sao?

Sao y lại không biết chứ, Diệt Thiên ủng hộ y làm hoả pháo, hoá ra không phải chỉ vì để phóng ra pháo bông xán lạn như hoa, mà càng là vì hướng miệng pháo về phía bách tính, bắn phá tường thành, chiến tranh thiêu đốt càng thêm kịch liệt, tim Lâm Cửu nhất thời như bị dao cứa.

Nhớ lại đêm đó cùng đứng dưới bầu trời với nam nhân đó ngắm hình ảnh pháo hoa ngập trời, Lâm Cửu đến khóc cũng không được, tất cả những thứ này hoá ra đều là giả dối.

Diệt Thiên để y tạo pháo, thì ra không phải là để hoàn thành giấc mộng của y, mà là mượn giấc mộng của y, mượn đôi tay y, để thế gian này càng thêm tràn ngập tang thương, Lâm Cửu không thể tin được, hoả pháo y làm ra không biết đã làm hại tình mệnh bao nhiêu người, lại khiến biết bao kẻ cửa nát nhà tan.

Diệt Thiên...Diệt Thiên...

Rốt cuộc là người hận ta đến mức nào, mà lại muốn đối đãi với ta tàn nhẫn như vậy, để cho ta thấy đôi tay mình nhiễm đầy máu của người khác ra sao.

Muốn khóc cũng đã không còn lệ, đau lòng cũng đã chết lặng.

“Lâm đại ca, Lâm đại ca huynh không sao chứ?” Thấy Lâm Cửu ho kịch liệt như vậy, Hoả Vũ vỗ nhẹ lên lưng nam nhân lo lắng hỏi.

Không sao, sao y có thể không sao chứ? Lâm Cửu lắc đầu, chỉ ngẩng đầu nhìn hoả pháo đã được mang ra đang hướng về phía bọn họ, trong lòng lạnh lẽo, tức giận nói không ra lời.

Bàn tay đặt trên tường thành dần dần nắm chặt thành quyền, do khí lực quá lớn, đến nỗi Lâm Cửu sắp phá nát bàn tay mình.

Nhìn loại vũ khí không biết tên này, mọi người đều lo lắng, sợ hãi không thôi, bầu trời như đang dần dần sụp xuống đè lên bọn họ.

Ngay sau đó, Lâm Cửu đột nhiên xoay người chạy xuống dưới thành.

“Lâm đại ca, huynh đi đâu vậy a!” Hoả Vũ ở phía sau hô lên.

Nam tử mũi ưng hừ lạnh nói: “Chắc là người này thấy đội quân ma quỷ sợ hãi nên chạy trốn rồi.”

“Lâm công tử không phải là người như thế!” Thấy nam tử nói xấu Lâm Cửu, A Ngưu thở phì phì phản bác.

Nam tử mũi ưng lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ không đúng sao, vậy y chạy xuống dưới làm gì?”

“Ai nha, người nọ sao lại chạy ra đó?” Đại tiểu thư đột nhiên chỉ ra ngoài thành kinh ngạc nói, mọi người vừa nhìn, phát hiện nam tử nọ đã mở cửa thành trực tiếp chạy về hướng đội quân xương khô.

196. Chương 196 - Ma Đến

Gió lạnh rít gào bên tai, bão cát tung bay khắp bầu trời chưa từng vì bất cứ ai mà ngừng lại, nam nhân cất lực chạy về hướng đội quân vong linh đông nghịt trên sa mạc phía trước, dấu chân cái sâu cái nông in một hàng dài trên cát.

Hoả Vũ ở phía sau lớn tiếng hô, nhưng nam nhân vẫn không hề thả chậm tốc độ, cứ như không muốn sống xông đến, đây đâu phải là bỏ chạy, trong mắt người khác đây rõ ràng là đâm đầu vào chỗ chết.

Một người thân nhiễm phong hàn, một nam nhân bình thường thân thể còn suy yếu, ở trước mặt đám ác ma từ địa ngục thì giống như một con kiến yếu đuối tuy thời đều có thể bị đối phương giẫm chết, ai cũng không hiểu, nam nhân này bị trúng tà gì, sao đột nhiên lại chạy về phía đội quân xương khô.

“Không phải là y sợ đến phát ngốc rồi, muốn đến đầu hàng bọn xương khô đó chứ?” Nam tử mũi ưng thờ ơ nói, nhìn nam nhân đó như không muốn sống chạy một mạch về phía đội quân xương khô, trong lòng không tin sẽ có người dám chính diện nghênh đón đám ác ma kia, ngoại trừ cho rằng Lâm Cửu muốn chạy trốn, hẳn quả thật không nghĩ ra được lí do nào khác.

“Ta thấy...không giống.” Thành chủ vẫn trầm mặc nhíu nhíu mày, hẳn cũng không hiểu vì sao nam nhân này lại đột nhiên làm ra hành động kì quái như vậy, nhưng có thể khẳng định nam nhân đó thoát nhìn tuyệt đối không giống loại người sẽ đi đầu hàng chạy trốn, nếu như người đó không phải là vì chạy trốn hay đầu hàng, vậy vì sao phải xông lên?

Đại tiểu thư kinh ngạc nói: “Không phải là y muốn lấy sức lực của một người chống lại toàn bộ đội quân xương khô đấy chứ?”

“Y? Dù sao cũng chỉ là một người thường, sao có khả năng...” Từ đầu, nam tử mũi ưng đã lặng lẽ dò xét nội tình nam tử quần kín mít chỉ lộ đôi mắt kia, người nọ căn bản chỉ là một người bình thường, thậm chí đến người thường cũng không bằng, khí tức hỗn loạn, thân nhiễm phong hàn, yếu ớt đến mức như tuy thời đều có thể ngã xuống, lúc này cư nhiên lại còn chạy xa như vậy, chỉ sợ chưa kịp chạy tới trước mặt đội quân xương khô thì đã ngã xuống rồi.

Có khả năng hay không, ai biết được?

Đại tiểu thư của thành chủ nhìn nam tử như con thiêu thân phần đầu quên mình lao đầu vào vào lửa xông về hướng đội quân xương khô, trong mắt lộ ra một tia thương hại và bi ai, nhưng cũng có chút sự kính nể sâu sắc, nếu đổi lại là người khác, dù thân mang võ công, liệu có mấy ai dám như người nam nhân đó lao về hướng núi đao biển lửa.

Tử vong, vĩnh viễn là một từ đáng e ngại nhất trong đáy lòng mỗi người.

Thành chủ chỉ khẽ than một tiếng, trong lòng nhận định Lâm Cửu hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ít nhiều gì cũng thấy tiếc hận cho nam tử lần đầu tiên gặp mặt này.

“Lâm đại ca —” Hoả Vũ đứng trên tường thành lớn tiếng hô, từng giọt nước mắt ào ào rơi xuống, vừa thấy Lâm Cửu chạy ra, cửa thành đã bị người nghiêm lệnh đóng lại, A Ngưu kéo lại Hoả Vũ đang muốn chạy ra ngoài, nữ tử chỉ có thể đứng ở trên tường thành nhìn nam tử nàng vừa mới quen hai ngày, nhưng đã khiến nàng không cách nào quên giống như một con bướm đêm lao vào vực thẳm của lửa địa ngục.

Tiếng gào thét ầm ỹ, tại sa mạc bị gió cát đánh tan phá thành mảnh nhỏ gián đoạn truyền tới tai Lâm Cửu.

“Khụ khụ — khụ khụ khụ —” Ngực đau nhức như bị lửa thiêu, nhìn mình đang dần dần đến gần đội quân xương khô, Lâm Cửu cũng từ từ thả chậm tốc độ, nếu còn chạy kịch liệt như vậy, chỉ sợ y sẽ ngã xuống mất, nhưng lúc này đây sao y có thể ngã được chứ, nhìn hỏa pháo trước mắt, Lâm Cửu thật muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Diệt Thiên...Diệt Thiên...tất cả thứ này rốt cuộc là vì cái gì?

Người rõ ràng biết, biết rõ tất cả chuyện người làm sẽ khiến ta thương tổn lớn cỡ nào, thế nhưng tại sao lại phải làm mọi thứ, rốt cuộc là người thay đổi, hay chính ta thay đổi, khiến cho tình nghĩa giữa ta và người lại biến thành bi ai và đau xót như vậy, người của trước kia, chưa bao giờ cũng sẽ không cam lòng để ta có một chút thương tâm thống khổ nào.

“Vật đổi sao dời mọi việc thôi, muốn nói lẽ đã tuôn mất rồi*...ha ha ha...khụ khụ!” Bi từ trong ra ngoài, đứng giữa trận trận bão cát, nam tử đột nhiên nhớ tới một bài thơ, khí huyết dâng lên, lập tức nhin không được cúi đầu ho khan, trong miệng có vị đạo như rỉ sắt, Lâm Cửu cúi đầu kéo lại chiếc khăn vây quanh mũi và cổ y, đưa tay lau, lòng bàn tay đúng là có một vết máu đỏ tươi.

Bi ai và thống khổ vô tận như vậy, giống như hàng vạn cây kim châm vào tim y chỉ chút vết thương, máu tươi chảy ròng.

Hít một hơi thật sâu, thuận tiện xóa đi vết máu trong lòng bàn tay, Lâm Cửu từng bước từng bước giảm lên tầng tầng cát vàng tiến lên phía trước, cách đội quân xương khô càng lúc càng gần, dần dần từ cách cả cây số biến thành trăm mét, mười thước...cho đến khi Lâm Cửu đến ngay phía trước cách đội quân xương khô không đến một thước.

Từ trên tường thành mọi người mở to mắt nhìn, đều nín thở ngưng thần nhìn mọi thứ phát sinh trước mắt, nam nhân kia dĩ nhiên lại có thể đi tới trước mặt đám xương khô đó, lại còn gần như vậy?

“A —” Đột nhiên đại tiểu thư che miệng hét lên một tiếng hoảng sợ, chuyện càng khiến mọi người ngạc nhiên không ngớt còn ở phía sau, nam nhân kia dĩ nhiên lại đi tới trước mặt bộ xương khô trực tiếp rút ra thiết kiếm bên hông đối phương, không ít người đã nhắm mắt lại quay đầu đi chỗ khác, tựa hồ khẳng định nam nhân kia điên đến choáng váng rồi không muốn sống nữa, dám đoạt lấy vũ khí của bộ xương khô, bọn họ dường như đã thấy được hình ảnh nam nhân đó bị bộ xương khô đâm thủng ngực.

Nhưng mà bọn họ đợi một lúc lâu vẫn không thấy bộ xương khô có bất luận hành động gì, không đoạt lại kiếm từ trong tay Lâm Cửu, càng không dùng khớp xương trắng phau đáng sợ của bọn chúng đâm xuyên ngực Lâm Cửu, trái lại là nam nhân kia, lại gơ kiếm trong tay lên, một kiếm liên chém lên người bộ xương khô. Bộ xương cứng rắn như thép bị kiếm chém vào chỉ giật giật, trên mặt ngoài khớp xương bóng loáng không hề dấu vết rạn nứt nào, chỉ bằng khí lực Lâm Cửu bây giờ chắc chắn không thể gây chút tổn thương nào cho đám ma quỷ từ địa ngục này, một kiếm lại một kiếm, bộ xương khô giống như vật chết thừa nhận cơn giận giữ của Lâm Cửu không chút phản kháng.

Điều này khiến những người giữ trọng trách đứng trên tường thành ngây ngốc nhìn, ma quỷ địa ngục gặp phạt giết phạt trong truyền thuyết lại để cho Lâm Cửu rút kiếm bên hông, lúc này lại còn không hề chống

cự để mặc đối phương hết chém lại đánh, mà cũng không hề có phản kích, toàn bộ đội quân xương khô an tĩnh như vật chết.

Những người đứng trên tường thành hai mắt nhìn nhau, đều có chút mờ mịt vô thố.

“Khụ khụ...khụ khụ khụ...” Thiết kiếm quả thực quá nặng, Lâm Cửu mới chỉ chém có bốn năm nhát đã mệt sắp ngã ra, hai tay bủn rủn không thể nhắc nổi thiết kiếm nữa, vị rỉ sắt tràn ngập trong miệng, trong người rất nóng, rồi lại rất lạnh, nóng lạnh luân phiên thay thế như rơi vào băng hoả vậy.

Tiện tay ném thiết kiếm sang một bên, Lâm Cửu nhìn bộ xương khô không chút phản kháng cứ như không hề nhìn thấy y, khoé miệng hiện lên ý cười thâm thương, cũng giống như lúc y ở Tử Thành, mặc kệ y làm gì, đám xương khô này cũng sẽ không gây chút tổn thương nào cho y, là vì sao chứ?

Là bởi vì mệnh lệnh của đại ma đầu kia, hay là bởi vì trong cơ thể của y đã từng chảy xuôi khí tức thuộc về hắn?

“Còn không bằng cứ dứt khoát giết ta là được rồi...ha ha ha...” Cười mà như khóc, Lâm Cửu khẽ cắn môi, hai tay đẩy bộ xương khô, bộ xương khô bị Lâm Cửu đẩy liền ngã xuống, mặc dù trên người nó không hề có vết thương nào.

“Cút — cút! Tất cả cút hết cho ta —” Lớn tiếng quát lên, Lâm Cửu chạy vào trong đội quân xương khô, thấy một tên lại đẩy một tên, đứng từ trên tường thành trông xuống, chỉ thấy nơi Lâm Cửu đi qua bọn xương khô đều ngã rạp, cảnh tượng này có phần khiến người ta trợn mắt há mồm.

“Lâm đại ca, muội tới giúp huynh!” Hai mắt Hoả Vũ vẫn còn lưu nước mắt, quay đầu nói với A Ngưu vẫn đang giữ nòng: “Người buông ra mau, ta muốn đến giúp Lâm đại ca, A Ngưu, nếu là nam nhân thì hãy cùng xuống với ta!”

Nhìn Lâm Cửu tràn trề sinh lực không muốn mạng, trong lòng A Ngưu thấy xấu hổ, lúc này nghe Hoả Vũ vừa nói như thế, lập tức hô: “Đi! Đương nhiên đi!”

Nói xong một đôi nam nữ liền cùng chạy xuống cổng thành, mở cổng thành ra muốn vọt tới chỗ đội quân xương khô.

Nam tử mũi ưng đảo đảo mắt, thầm nghĩ: Tuy không hiểu vì sao bọn xương khô này không nhúc nhích như vật chết, nhưng lúc này quả đúng là thời cơ tốt để xông vào chiến đấu, không thể để cho một tên phàm phu tục tử đoạt hết danh tiếng của đường đường tiên hiệp là hắn a, hắn không cam đứng phía sau người khác.

“Ta cũng đi.” Tiên hiệp mũi ưng lẩm bẩm một tiếng, đồng thời la lớn: “Tiên hiệp ở đây, trừ ma hàng yêu, xương khô thì có gì đáng sợ? Mọi người hãy cùng theo ta đi giết đám ác ma này!”

Dứt lời, tiên hiệp mũi ưng làm bộ tiêu sái nhẹ nhàng vọt trên không trung múa một tư thế đẹp để phiêu dật, trường kiếm rút ra, mũi chân điểm nhẹ, trong bão cát quả thật là có vài phần tiên vị, bàn chân đạp lên phi kiếm, từ từ bay đến phía đội quân xương khô, người trong thành nghe thấy tiếng hô của nam tử mũi ưng, ngẩng đầu nhìn động tác đẹp mắt của nam tử nộ nhiệt huyết lập tức cũng dâng lên, có người đi đầu liền có người theo, huống chi đi đầu lại là một vị tiên hiệp biết bay, chúng bách tính đều giờ đại đao cái cuốc lên, lớn tiếng reo hò chạy về phía đội quân xương khô.

Mà đội quân xương khô này vẫn không nhúc nhích như đã chết, mặc cho đoàn người chạy tới vừa đá vừa chém vừa đạp, nhưng ngoại trừ Lâm Cửu có thể tùy tiện tiện đạp đổ chúng ra, còn những bộ xương khác tuy rằng không động thủ với những người vừa chạy tới, thế nhưng cũng như đã cắm rễ sâu vào cát bắt kể những người kia đánh thế nào cũng không chút động đậy.

Xương cốt cứng rắn như sắt thép, đại đao của bách tính không chém nát được bộ xương khô, trái lại chính đại đao của bọn họ chém một người liền mẻ một miếng, có điều bọn họ mặc kệ những điều này. Người người đem sự phẫn nộ và sự hải tích tụ trên lưỡi đao, từng đao từng đao chém xuống bộ xương khô phát tiết nó, thỉnh thoảng còn có người nhổ nước bọt vào chúng.

Nam tử mũi ưng vô cùng kinh ngạc, hắn quả thật không nghĩ tới đám quái vật này lại không hề động đậy như vật chết, dù cho bọn chúng không động đậy không phản kháng, thì hắn cũng không có cách nào thương tổn được những ác ma không biết từ đâu tới này, tiên thuật mà cũng không hữu dụng, nam tử mũi ưng có

chút mưu trí hơn những bách tính tầm thường, trong lòng không khỏi run sợ, nếu đám quân vong linh này thực sự động thủ, chỉ sợ ngay cả hắc cũng không phải đối thủ của chúng.

Đám xương khô không động, nhưng lại như gốc rễ đâm thật sâu vào ngực một vài người.

“Lâm đại ca —” Hoả Vũ đột nhiên lớn tiếng gọi một tiếng đầy lo lắng.

Nam tử mũi ưng theo thanh âm nhìn qua, liền thấy nơi đám xương khô đổ rạp có một nam nhân quần kín mít thể lực dần dần chống đỡ không nổi ngã xuống, đám người Hoả Vũ vội vàng chạy tới dìu, nam tử mũi ưng chỉ hừ nhẹ một tiếng có vẻ thờ ơ, chẳng qua nhìn thấy chỉ có một mình Lâm Cửu đẩy ngã bộ xương khô thì có chút suy nghĩ.

Nam tử họ Lâm kia rốt cuộc là ai, vì sao chỉ có mình y có thể đẩy ngã đám xương khô đó? Nam tử mũi ưng nhìn mấy bộ xương khô mặc kệ hắc đánh thế nào cũng không sứt mẻ, trong lòng có chút tư vị khó nói.

....

....

Đội quân xương khô vẫn đứng sừng sững ngoài thành không ngã, đám tử vật này cứ như đã biến thành cột đá trong sa mạc vậy, không có hô hấp, không sợ gió thổi, không sợ hàn lãnh, cũng không cần ăn cơm, từ lúc Lâm Cửu hành động thì đột nhiên đình chỉ mọi động tác, cả đám cứ đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Mặc kệ có bách tính phạm nhân đi ngang qua bọn chúng hay không, hay là dùng lửa thiêu chúng, dùng chân đá, thì vẫn như đã chết không có bất luận phản ứng gì, ngay cả mấy bộ xương khô bị Lâm Cửu đẩy ngã xuống cát cũng không đứng lên, cứ nằm yên ở đó kệ cho bão cát trùm lên người, bao phủ tất cả xương cốt của chúng.

Đến tận lúc mọi người đã đánh đến mệt mỏi, người trong thành mới quay về, nhà nhà đều cao hứng mừng mừng, vào lúc ban đêm thiết yến khoản đãi tiên hiệp mũi ưng, hô to tiên hiệp pháp lực thông thiên, làm cho bọn xương khô kia đều biến thành tảng đá, cứu được nghìn nghìn vạn vạn bách tính trong thành.

Ban đêm náo nhiệt, bầu trời đầy sao, kì lạ chính là cùng lúc đó ánh trăng đã treo cao cao phía chân trời, vừa thanh lãnh lại như đang lặng lẽ quan sát phạm trần được nó soi rọi.

Người trong thành gần như đều tham gia yến hội, bầu không khí vui vẻ như bọn họ đã đánh hết, thiêu sạch, đánh bại đội quân xương khô vẫn đứng sừng sững ngoài cổng thành vậy, ánh bình minh hy vọng tựa hồ ở ngay trước mắt, giống như ngày mai bọn họ sẽ nhìn thấy ánh dương quang xán lạn trên bầu trời.

Mặc dù đêm lúc này vẫn lạnh như vậy, bão cát vẫn gào thét liên tục như quỷ trù.

Hoả Vũ và A Ngưu không tham gia yến hội, bọn họ ở lại chiếu cố Lâm Cửu, Lâm Cửu lại ngất đi, ngoài thành vừa chạy vừa trúng gió, thân thể lúc này đang vô cùng suy yếu, nằm trên giường ho khan liên tục, A Ngưu phụ trách sắc thuốc, Hoả Vũ ngồi bên giường giúp Lâm Cửu lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Mấy tên ngu ngốc kia làm gì mà phải ca tụng tên Vương tiên hiệp đó như vậy, không phải hắc chỉ biết giẫm lên kiếm bay tới bay lui thôi sao?” A Ngưu vừa quạt bếp sắc thuốc, vừa không phục nói: “Đám xương khô cũng không phải là hắc đánh ngã, người đầu tiên lao ra chính là tiểu Lâm công tử, cũng chỉ có Lâm công tử mới đẩy ngã đám người chết kia.”

Hoả Vũ chọc chọc cằm nhìn nam nhân hôn mê trên giường, ánh mắt nghi hoặc, tại sao đám xương khô đó bất động, tại sao chỉ có Lâm đại ca mới có thể đẩy ngã bọn chúng, suy cho cùng thì Hoả Vũ cũng không phải những bách tính mù quáng, mơ ước, lạc quan kia, trải qua trận đánh với đội xương khô vừa rồi, nhưng nằng nặc không cảm thấy cao hứng chút nào, ngược lại trong lòng lại càng hoang mang.

Nếu như bộ xương khô sức mạnh vô địch thực sự đánh đến, thì chắc chắn bọn họ không thể chống lại, lúc này, Hoả Vũ đã hoàn toàn tin vào lời đồn đội quân xương khô đi đến đâu thì nơi đó tuyệt không có người nào có thể chạy thoát.

“Khụ khụ...ngô...” Nam nhân trên giường phát ra một trận ho khan, đôi mắt ướt át giật giật, Lâm Cửu khê hé mắt: “Hoả Vũ?”

“Lâm đại ca, huynh tỉnh rồi?” Thấy nam nhân ngơ ngậy muốn ngồi dậy, Hoả Vũ vội vàng qua đỡ Lâm Cửu, thuận tiện dùng chân quần kín người nam nhân, “Lâm đại ca, lá gan của huynh lớn thật đấy, sao lại dám xông lên một mình, huynh sắp hù chết bọn muội rồi.”

“Lâm công tử, phần khí khách này của người thực khiến A Ngưu ta mặc cảm!” A Ngưu cũng ở một bên nói hùa theo.

Lâm Cửu chỉ nhàn nhạt cười, có chút suy yếu nói: “Hoả Vũ cô nương, A Ngưu huynh đệ, đa tạ nhị vị đưa ta trở về, đám xương khô đó vẫn còn ở bên ngoài sao?”

Hoả Vũ gật đầu, trong mắt lộ ra một tia lo lắng: “Bọn xương khô này vẫn không nhúc nhích giống như là đã chết vậy, bách tính trong thành đều chạy ra đó hết chém lại thiêu, nhưng căn bản không thể gây thương tổn cho bọn chúng, mọi người đều đang rất vui vẻ, thế nhưng Hoả Vũ lại thấy rất lo lắng, Lâm đại ca, đám xương khô đó thực sự đã chết rồi sao, sao đột nhiên bọn chúng lại bất động vậy?”

Lâm Cửu há há miệng, đột nhiên không biết nên nói gì.

Nam nhân khẽ cau mày lắc đầu, than thở: “Bách tính trong thành đâu? Tốt nhất là các người bảo mọi người thu thập đồ đạc lập tức rời khỏi Tội Ác Quốc Gia, rời khỏi đại sa mạc, chỉ sợ không lâu nữa, đại ma đầu chân chính sẽ tới.”

“Lâm đại ca, cái gì là đại ma đầu chân chính, huynh đừng dọa bọn muội a.” Hoả Vũ dường như nghe ra một chút vị đạo trong lời nói của Lâm Cửu, vội vã truy hỏi, “Lâm đại ca, có phải huynh biết điều gì không, bây giờ mọi người đều cho rằng đã chiến thắng đội xương khô nên đang ở thành chủ phủ mở yến hội, lúc trước bọn họ đã không muốn rời đi, lúc này muốn để bọn họ li khai quê hương, chỉ sợ rất khó, Lâm đại ca, lời này của huynh rốt cuộc là có ý gì a?”

Lâm Cửu lắc đầu, cười khổ nói: “Có một số việc, một chốc một lát không thể nói rõ, Hoả Vũ cô nương, nếu như cô tin tưởng Lâm Cửu ta, hãy tin ta thêm lần này, nhất định phải để bách tính trong thành mau rời đi, rời khỏi sa mạc, rời khỏi Tội Ác Quốc Gia.” Lâm Cửu cúi đầu, từ trong ngực móc ra một khối ngọc giao cho Hoả Vũ, nói: “Cầm lấy.”

“Lâm đại ca, đây là?” Tiếp nhận khối ngọc bội tinh xảo, Hoả Vũ khó hiểu hỏi.

“Đây là ngọc bội của hoàng đế Hoàng Phủ Đế Quốc Hoàng Phủ Thiên Niên, nếu có thể rời khỏi Tội Ác Quốc Gia, các người hãy mang khối ngọc này đến Hoàng Phủ Đế Quốc, đường từ Tội Ác Quốc Gia đến Hoàng Phủ Đế Quốc tuy xa, nhưng nếu các người nguyện ý, chỉ cần để Hoàng Phủ Thiên Niên thấy khối ngọc bội này, thì nhất định hắn sẽ thu lưu các người.” Lâm Cửu căn dặn: “Nếu hắn hỏi cô làm sao có được khối ngọc bội này, thì cô cứ nói sự thực cho hắn là được.”

“Lâm đại ca...” Hoả Vũ trong lòng cảm kích không ngớt, người của Tội Ác Quốc Gia sợ dĩ không muốn rời khỏi Tội Ác Quốc Gia ra ngoài, một trong số những nguyên nhân chính là dù cho bọn họ có rời khỏi đây cũng không biết phải đi nơi nào, có một quốc gia đồng ý tiếp nhận bách tính đến từ Tội Ác Quốc Gia, nếu ngọc bội Lâm Cửu đưa cho nàng thực sự có thể khiến Hoàng Phủ Đế Quốc thu lưu bọn họ, vậy bọn họ sẽ có nơi để sinh sống, nói không chừng mọi người cũng sẽ đồng ý rời đi.

“Khối ngọc bội này hữu dụng như vậy a!” A Ngưu ở một bên ngạc nhiên nói.

Lâm Cửu vừa cười vừa nói: “A Ngưu huynh đệ, Hoả Vũ cô nương, hai người mau dẫn ta đến chỗ thành chủ phủ, chúng ta nhất định phải thuyết phục bách tính để bọn họ lập tức rời khỏi đây.”

Y vừa rồi đã bại lộ trước mặt đội quân xương khô, Lâm Cửu cũng không cho rằng y vừa xuất hiện như vậy, đại ma đầu thần thông quảng đại kia còn có thể không biết y ở nơi nào, mặc kệ bây giờ Diệt Thiên yêu y hay hận y, chuyện duy nhất Lâm Cửu có thể khẳng định chính là, đến giờ Diệt Thiên vẫn không muốn để y rời đi, lúc này đây, xem ra y trốn không thoát rồi.

Nếu đã trốn không thoát, vậy cũng không thể làm phiền người dân trong thành.

....

....

Bên ngoài toà thành, đội quân xương khô đông nghịt giống như vật chết đứng lặng trong sa mạc không nhúc nhích, phía sau đội quân, một bộ xương khô tay cầm quyền trượng giấu dưới áo choàng, lẳng lẳng đứng nhìn tiền phương.

“Khô lâu hoàng đệ hạ, tại sao chúng ta không giết đám phạm nhân nhỏ bé kia?” Bên cạnh một bộ xương khô trên trán có tử sắc bảo thạch không tiếp cận hỏi: “Cho dù ma tôn đệ hạ từng hạ lệnh không cho phép chúng ta thương tổn Chí Thiện Bạch Liên, nhưng đám phạm nhân này không như thế, đệ hạ, chúng ta đang chờ cái gì?”

Khô lâu hoàng dưới áo choàng lạnh băng nói: “Ma Tôn có lệnh, trước khi ngài đến, chúng ta không được phép có bất cứ hành động gì.”

Trong sa mạc gió thổi vù vù, cuốn lên trận trận bão cát.

Một bóng rỗng uốn lượn kéo dài trên không trung đại sa mạc, đến nơi nào, mọi âm thanh đều lặng đi, tiếng gió thổi như đang gào thét, vạn vật trên thế gian này, dường như đều bị giẫm nát dưới chân nam tử trên lưng hắc long, hèn mọn mà lại nhỏ bé.

197. Chương 197 - Chạy Trốn

“Uống a! Ha ha ha. Bọn xương khô chết toi đó thì có gì mà phải sợ chứ, ha ha ha, kệ chúng có phải là ác quỷ từ địa ngục tới hay không, không phải đều bị lão tử giẫm nát dưới chân đi tiểu đó sao!”

“Lão tử còn nhổ nước bọt vào mặt nó, ha ha ha!”

Bách tính trong thành đều tụ tập trong thành chủ phủ vô cùng vui vẻ, chúng nam nhân quây quanh một bàn thịt cá uống rượu, đám nhỏ thì cầm đuôi gà chạy tới chạy lui, khoa tay múa chân hò hét: “Đánh chết bọn xương khô, ta là tiên hiệp, ta là tiên hiệp! Ta cũng sẽ bay!”

Còn nữ nhân thì vội vàng vàng chuẩn bị cơm nước phong phú, người người đều hạnh phúc dào dạt, giống như bọn họ vừa mới đánh thắng một trận chiến ác liệt đang chúc mừng cho “thắng lợi” hừ vô, bầu không khí cuồng hoan mù quáng như vậy làm cho Lâm Cửu đứng ở cửa thành chủ phủ nhú nhú mày, mọi người điên cuồng hoan nhạc thường thường là bởi vì muốn trốn tránh và che dấu sự sợ hãi trong nội tâm, như vậy dễ làm cho người ta thả lỏng tinh thần thoải mái hơn một chút.

Giảm bớt gánh nặng tâm lý là không sai, nhưng mà nếu quá mức, thì dễ trở nên biến vị biến chất, cuối cùng trở thành tự tin mù quáng, giống như người mù không nhìn thấy con đường trước mắt, lại càng không thấy vực thẳm ngay sát dưới chân mình.

“Vương đại ca, lần này thật đúng là đa tạ huynh, không có sự giúp đỡ của huynh bách tính trong thành sẽ không được hân hoan vui vẻ thế này, từ ngày Tội Ác Quốc Gia trở thành nơi tối tăm mịt mù, bách tính trong thành chưa bao giờ vui vẻ như thế”. Tuy trong lòng nữ tử hiểu rõ nam nhân mũi ưng này cũng không làm được nhiều chuyện lắm, nhưng đối phương dù sao cũng là tiên hiệp, khen tặng vài tiếng lời kéo quan hệ cũng không thiệt chỗ nào, nghĩ như vậy, nữ tử lại đối với nam tử lao ra đầu tiên kia tăng thêm vài phần hiếu kì.

Lúc ở ngoài thành nam tử đã hôn mê bất tỉnh, Hoả Vũ và A Ngưu đưa người nọ trở về, tuy thân thể người nọ suy nhược, nhưng lại có can đảm và khí phách như vậy, thực khiến nàng thấy kính nể, đáng tiếc người nọ vẫn luôn chùn kín mít, không thể nhìn được diện mạo của y.

“Đại tiểu thư quá khen, tại hạ thân là tiên hiệp, trăm yêu trừ ma, bảo vệ thương sinh chính là bổn phận phải làm.” Mím cười, nam tử mũi ưng ngồi thẳng lưng đối diện nữ nhi của thành chủ, “Đại tiểu thư, thành chủ đâu rồi?”

Lúc mới bắt đầu yến hội thành chủ còn ở đây, có điều hình như cũng từ lúc bắt đầu thành chủ đã bỏ đi đâu đó.

Nữ tử vừa cười vừa nói: “Cha muội uống không ít rượu, có chút đau đầu, lúc này chắc đã đi đâu đó cho tỉnh rượu, mong Vương đại ca thứ lỗi.”

“Sao có thể, sao có thể.” Nam tử mũi ưng uống không ít rượu, trên mặt đỏ ửng, ánh mắt nhìn nữ tử cũng dần dần không còn thu liễm như ban đầu nữa.

Nữ tử chỉ khẽ cười một tiếng cũng không tỏ ra thường thức, trong thành nàng là người xinh đẹp nhất, tuy rằng biết trong đầu nam nhân ngồi đối diện đang nghĩ gì, nhưng nữ tử cũng không cảm thấy uỷ khuất hay chán ghét, có thể có tiên hiệp quỳ gối dưới váy nàng, sao không phải là một loại cảm giác tự hào của nữ tử kia chứ?

“Mọi người đừng uống nữa, nhanh nhanh thu thập đồ đạc rời khỏi đây! Đại ma đầu lập tức sẽ tới đây, mọi người đừng uống nữa, mau mau thu thập đồ đạc rời đi đến Hoàng Phủ Đế Quốc, hoàng đế Hoàng Phủ Đế Quốc sẽ thu lưu chúng ta!” Lúc này, Hoả Vũ đột nhiên chạy vào, vừa chạy vừa la lớn.

“Đừng uống đừng uống nữa, rốt cuộc là uống rượu quan trọng hay tính mệnh quan trọng, đã là lúc nào rồi, mau mau cầm theo thứ đáng giá trong nhà, cười lạc đà rời khỏi đây a, bọn xương khô kia qua một lát nữa sẽ bắt đầu giết người đó!” A Ngưu chạy theo bên cạnh Hoả Vũ hét to.

“Hoả Vũ, A Ngưu, các người đang nói gì vậy, đại ma đầu gì a?”

“Nào có đại ma đầu a, bọn xương khô đó đã sớm bị chúng ta đánh bại rồi! Ha ha ha, sao lúc này các người mới đến, mau ngồi xuống uống rượu với chúng ta!”

Rượu mà uống nhiều, người sẽ chóng mặt, bách tính trong thành đều có nghe Hoả Vũ A Ngưu nói, cười ha ha coi như không có chuyện này.

“Uống uống uống, uống chết các người đi!” Hoả Vũ mắng: “Đại ma đầu thực sự sắp tới rồi, nếu không đi, tất cả mọi người sẽ cùng chết ở đây!”

Lời uy hiếp của nữ tử dọa mấy người nhảy dựng, cả đám hai mắt nhìn nhau, tự hỏi.

“Thiệt hay giả, ai nói vậy a?”

“Đại ma đầu là cái gì?”

“Chúng ta có tiên hiệp ở đây, mới không thêm sợ đại ma đầu gì gì đấy!”

A Ngưu cũng không giống nữ nhi của thành chủ cố gắng tăng bốc thể diện cho nam tử mũi ưng, vừa nghe những lời hùng hồn của mấy tên say rượu, lập tức gọi cho gáo nước lạnh: “Tiên hiệp đến bộ xương cũng không đánh tan một người, vậy mà còn muốn đánh thắng đại ma đầu lão đại sao, đám ngu ngốc các người thực sự là uống nhiều đến hồ đồ rồi!”

Mọi người vừa nghe, lập tức khần trương, trên mặt nam tử mũi ưng tỏ vẻ không vui.

“Hoả Vũ, A Ngưu, là ai nói đại ma đầu sắp tới đây, các người đang nói cái gì vậy?” Đại tiểu thư đứng lên, hỏi.

“Đúng vậy, ta cũng rất muốn biết ai có bản lĩnh như vậy, sao lại đột nhiên biết đại ma đầu sắp tới chứ?”

Nam tử mũi ưng đưa lưng về phía Hoả Vũ và A Ngưu hừ lạnh một tiếng, từ bên bàn chậm rãi đứng lên, nói: “Ta thấy, các người đang giả thần giả quỷ hù dọa mọi người thì đúng hơn.”

“Là ta nói.” Đấy Hoả Vũ và A Ngưu ra, nam tử khoác áo choàng từ khoảng giữa hai người đi lên, chỉ thấy xung quanh lập tức có tiếng hít không khí, trong mắt là sự kinh diễm.

“A, lại là...” Nam tử mũi ưng hừ lạnh một tiếng, hai tay chấp sau lưng làm bộ cao ngạo xoay người, vốn định chế nhạo Lâm Cửu một phen, chỉ là lúc mới quay người liền nhìn thấy nam tử đứng cách đó không xa, hai mắt nam tử mũi ưng lập tức sáng ngời, hai tròng mắt gần như sắp lọt ra ngoài.

Thừa lúc nam tử mũi ưng còn đang đờ ra, Lâm Cửu liền tiến lên nói: “Các vị hãy nghe ta nói một lời, nơi đây không thích hợp để ở lâu, Tội Ác Quốc Gia vẫn tối tăm mịt mù như trước, yêu ma hoành hành, tại hạ biết một trong những nguyên nhân các vị không muốn rời khỏi gia hương chính là bởi vì sau khi ra ngoài sẽ không biết phải sống ở nơi nào, nếu các vị nguyện ý tin tưởng ta, vậy xin hãy theo Hoả Vũ cô nương đến

Hoàng Phủ Đế Quốc, tại hạ với đương kim hoàng đế của Hoàng Phủ Đế Quốc có vài phần quen biết, nếu hẳn thấy khối ngọc bội ta đưa cho Hoả Vũ cô nương chắc chắn sẽ bằng lòng thu lưu các vị.”

“Mọi người mau mau thu dọn đồ đạc rời khỏi đây, đại...đại ma đầu đó e là sắp tới đây rồi.” Bàn tay dưới trường tụ khê nắm, cảm giác an toàn từng có dần dần trở thành bất an, từng chút từng chút chất chồng trong lòng Lâm Cửu, cảm giác Diệt Thiên cho y không còn là âm áp và an toàn nữa, mà giờ đây đã trở thành bi thương và đau xót.

Sững sốt một hồi lâu, nam tử mũi ưng rốt cuộc cũng khôi phục lại tinh thần, đôi mắt nhìn chăm chú vào người Lâm Cửu, ngữ khí thì lại ôn nhu hoà hoãn hơn không ít: “Lâm công tử, tại hạ không rõ sao các hạ lại biết đại ma đầu sắp đến, hơn nữa, đại ma đầu trong miệng các hạ là ai?”

Lâm Cửu nhàn nhạt nói: “Nếu như nói, trước kia ta đã từng gặp qua đại ma đầu đó?”

Lời Lâm Cửu vừa nói ra, mọi người lại bắt đầu ồn ào xôn xao.

“Nga?” Nam tử mũi ưng hơi kinh hãi, nói: “Lâm công tử đã từng gặp qua đại ma đầu đó rồi? Nhưng mà nếu là đại ma đầu, vì sao Lâm công tử có thể trốn ra?”

“Việc này....nói ra rất dài.” Ánh mắt buồn bã, Lâm Cửu nhẹ nhàng lắc đầu, quay lại nói với đại tiểu thư, “Đại tiểu thư, thành chủ còn ở đây không? Ta nghĩ lúc này nên nói chuyện nói ngai ấy mới phải.”

“Cha...cha ta vừa trở về phòng rồi.” Nữ tử âm thầm kinh hãi, không khỏi nhìn kỹ Lâm Cửu, sao không nghĩ tới nam tử này lại tuấn dật như vậy, nhất là Lâm Cửu này lại đang nhiễm bệnh trong người, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng càng có một loại cảm giác mỏng manh khiến người ta có chút đau lòng.

“Tiểu Mai, đến phòng thành chủ xem cha ta thế nào rồi.” Đại tiểu thư quay lại nhìn thị nữ nói.

“Vâng.” Thị nữ lên tiếng, xoay người chạy đi.

Nam tử mũi ưng đi thong thả đến bên cạnh Lâm Cửu, mặt đầy ý cười lôi kéo quan hệ với nam nhân: “Lâm công tử không hổ là người quen biết với sư thúc Văn Nhiễm của ta, thanh trần thoát tục như vậy, không biết sau khi lâm công tử rời khỏi Tội Ác Quốc Gia muốn đi đâu?”

Lâm Cửu giãn lại cự li với nam tử, lãnh đạm nói: “Đến Vọng Nguyệt Sơn.”

Nam tử mũi ưng vừa nghe thấy vậy, trên mặt vui vẻ, vội vã nói: “Tại hạ cũng vậy, tại hạ cũng vậy, như vậy thật tốt, Lâm công tử, vậy chúng ta có thể kết bạn đồng hành rồi!”

Đại tiểu thư đứng ở một bên có chút không vui, nam nhân này thay đổi nhanh thật.

“Đại...đại tiểu thư, không thấy lão gia đâu, không thấy thành chủ lão gia đâu! Cả hung thú duy nhất trong thành cũng không thấy nữa, lão gia đi rồi, lão gia rời khỏi đây rồi!” Thị nữ hốt hoảng vọt ra, hoảng sợ nói: “Đại tiểu thư, chúng ta nên làm gì đây, lão gia đi rồi!”

Mọi người nhất thời thất kinh, trong lòng nữ tử càng thêm ngũ vị tạp trần, phụ thân của nàng lại bỏ chạy một mình? Đại tiểu thư hoảng hốt chạy tới phòng của thành chủ, mở ngăn kéo chung quanh nhìn, phát hiện toàn bộ tiền tài trong ngăn kéo đều không còn nữa, nơi giấu tiền tài đều trống không, thậm chí đến hung thú có thể bay duy nhất trong thành cũng không còn bóng dáng.

Việc này đã quá rõ ràng rồi, thành chủ bỏ lại nữ nhi của mình, bỏ lại bách tính trong thành một mình chạy trốn.

Cáo già như thành chủ, sao có thể không nhận ra chuyện mờ ám của đội quân xương khô ngoài cổng thành chứ, sao có thể như những người khác tin tưởng đội quân xương khô thực sự đã bị đánh bại chứ, nam nhân đó cứ như vậy mà bỏ trốn.

Đại tiểu thư khóc liên hồi, nàng không nghĩ ra vì sao phụ thân thường ngày vẫn yêu chiều mình hết mực lại vào lúc này bỏ chạy một mình, thành chủ để đại tiểu thư lại yên ổn, e rằng là để trấn an mọi người, để mình có thể đi được nhanh chóng sạch sẽ.

198. Chương 198 - Hắc Long Hàng Lâm

Thành chủ đã bỏ chạy, những người lúc trước còn chưa hoàn toàn tin Lâm Cửu lúc này tất cả đều hoảng loạn cả lên, đến thành chủ cũng chạy, mặc kệ đại ma đầu gì gì kia có thực sự xuất hiện hay không, bọn họ đầu thế vẫn như những kẻ đàn độn tiếp tục lưu lại trong thành ăn uống linh đình nữa, người người buông chén rượu bát đĩa, ôm tiểu hài tử của mình chạy về nhà.

Yến hội ca múa mừng cảnh thái bình lập tức trở nên lộn xộn, trên bàn vải đầy rượu, dưới mặt đất thì tràn ngập bát đĩa vỡ nát, bàn nghiêng đổ khắp nơi.

“Nhanh! Nhanh! Nhanh! Mọi người mau mau thu thập đồ đạc, mang theo nước và những thứ đáng giá, rồi đi càng nhanh càng tốt, mọi người mau thu thập xong rồi đến cửa thành tập hợp!” Hoả Vũ lớn tiếng hô, vội vàng sơ tán đoàn người, đồng thời chỉ huy mọi người nhanh chóng chuẩn bị tốt để rời đi, thành chủ chạy nhanh như vậy, chỉ sợ nguy hiểm như trong lời Lâm Cửu rất nhanh sẽ tới, bọn họ cũng chỉ có thể nhân lúc đội quân xương khô còn chưa thể động nhanh chóng rời đi, bằng không đợi lúc nữa đội quân xương khô có thể động, lúc đó a, bọn họ sẽ liền giống như dao thớt thịt cá đợi bị người khác mổ xẻ.

“Cầm ít ít thôi, cả một cái tử lớn như vậy, ngươi còn muốn leo lên lạc đà qua sa mạc a!” Thấy có người mang một đồng đồ, A Ngưu chỉ vào chửi ầm lên: “Mất thì cũng đã mất, mang thứ gì quý giá nhất, y phục và thức ăn rồi lập tức rời đi. Con bà nó! Rốt cuộc là tính mạng quan trọng hay tiền quan trọng, không có mệnh thì tiền dùng được cái rắm!”

Người trong thành vô cùng nhanh chóng, mới chỉ một lát đám người dưới sự chỉ huy của Hoả Vũ đã chuẩn bị xong hành lí, còn may mỗi nhà đều có lạc đà của mình, mọi người để hành lí lên lưng lạc đà, chạy về hướng cổng thành, đại tiểu thư tuy vô cùng thương cảm với sự vô tình của phụ thân, nhưng cũng chỉ có thể dưới sự逼迫 của nam tử mũi ưng nhanh chóng thu thập xong mọi thứ, cũng theo mọi người chạy ra cổng thành.

Hoả Vũ và A Ngưu còn đi vài vòng trong thành, chỉ cần thấy nhà nào còn người đang thu đồ thì liền chạy tới túm người ra, tìm từng nhà, chỉ sợ có người chưa rời đi, phần lớn người trong thành đã đi hết, chỉ còn lại vài lão nhân không muốn rời khỏi thành, không muốn rời khỏi gia hương của mình.

“Cụ à, ngài mau mau rời khỏi đi.”

“Không, ta không đi, ta đã già cả thế này, không thể nào đi qua sa mạc, cùng với chết ở sa mạc, chẳng bằng chết trong phòng mình.”

“Cụ à...” Lâm Cửu há há miệng, lại không biết nên nói gì, lão nhân gia này kì thực nói cũng không sai, trong điều kiện khắc nghiệt của sa mạc, một người muốn đi qua đã là việc khó, huống chi lại là một cụ già thân thể bất tiện.

Ai sẽ nguyện ý rời xa nơi chôn rau cắt rốn, chết nơi đất khách quê người cơ chứ?

Trong thế giới cô đơn xa lạ này, y đã từng cho rằng mình có một người bầu bạn bên mình, khiến y vô oán vô hối khi ở lại thế gian, thậm chí đã từng cảm thấy hạnh phúc và may mắn không gì sánh được, những tất cả đều đã không thể nắm trong tay lần nữa.

Nếu không phải y, không phải người kia thì lê dân bá tánh trong toà thành này, vô số lê dân bá tánh trong Tội Ác Quốc Gia cần gì phải nhà tan cửa nát, rời nhà tha hương, khiến cho hỗn loạn như vậy?

Lâm Cửu ngây ngốc đứng ở đầu phố, đã không còn khí lực để sâu não, đau đớn sâu trong lòng, chỉ còn sự chết lặng.

Lúc Hoả Vũ và A Ngưu đứng xa xa ở cổng thành, thấy Lâm Cửu một mình đứng đầu phố, bọn họ vội vã chạy đến chỗ Lâm Cửu.

“Lâm đại ca, huynh đứng ở đây làm gì, nhanh nhanh đi cùng bọn muội a!” Hoả Vũ hô.

Nam tử dờ dẫm lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Các người cứ đi đi, mặc kệ ta.”

“Lâm đại ca, huynh không đi ở lại làm gì a, đại ma đầu đó sắp tới rồi!” Thấy Lâm Cửu có chút thất thần không đi, Hoả Vũ lo lắng nói, “Núi xanh còn đó sợ gì thiếu củi đốt. Một ngày nào đó chúng ta còn có thể trở về, lẽ nào huynh đã quên người nhà và bằng hữu của mình rồi sao?”

Quên? Sao có thể quên chứ?

“Hoả Vũ, A Ngưu, các người mau chóng đi đi, mặc kệ ta,” Lâm Cửu xoay người mỉm cười với hai người, nhàn nhạt nói: “Không phải lúc trước các người đã hỏi vì sao ta biết đại ma đầu đó sắp tới sao? Bây giờ ta sẽ nói cho các người biết, đại ma đầu đó là hướng về phía ta mà tới, là ta làm phiền các người, các người còn không mau mau rời đi, còn muốn bị ta liên lụy nữa sao?”

“Lâm công tử, người nói gì vậy, đại ma đầu đó nếu như dám tìm người phiền phức, ta sẽ đánh hắn!” A Ngưu nổi giận dưng dưng nói.

“Lâm đại ca, nếu như đại ma đầu đó là hướng về phía huynh, vậy Hoả Vũ càng không thể bỏ huynh lại một mình, nếu không nhờ huynh, chỉ sợ bách tính trong thành đã sớm bị đội quân xương khô giết chết, muội chỉ biết Lâm đại ca là người tốt, người tốt sẽ không chết!” Hoả Vũ trực tiếp túm lấy Lâm Cửu, dứt khoát kiên quyết nói: “Huynh không đi, bọn muội sẽ mang huynh đi!”

“Đúng!” A Ngưu đứng bên cạnh cũng hô theo.

“Các người...” Lâm Cửu nghẹn ngào, Hoả Vũ và A Ngưu đợi y, y lại càng cảm thấy hổ thẹn, các người có biết, đại ma đầu làm hại Tội Ác Quốc Gia các người là do ta thả ra, tất cả đều là lỗi của ta, ta là một tội nhân, đại tội nhân, ta như vậy còn là người tốt sao?

Ở phía sau, đột nhiên phía xa xa có không ít bách tính chạy trở về, hoặc người mang hành lý, hoặc người ôm tiểu hài tử, tiếng kêu ầm ỹ của người lớn, tiếng khóc nháo của tiểu hài tử lẫn lộn vào nhau ầm ỹ, người người điên cuồng chạy về phía sau, giống như có quái vật đáng sợ đang đuổi theo bọn họ vậy.

“Có chuyện gì vậy?” Hoả Vũ mờ mịt không biết làm sao, vội vã túm lấy một người đang chạy qua bên người bọn họ, hỏi: “Không phải các người đã rời đi rồi sao, sao lại quay trở về?!”

“Bộ xương khô...bộ xương khô động rồi! Long...có long! Một con long rất lớn!” Người nọ giống như đã gặp phải một chuyện cực kỳ đáng sợ, run rẩy bầy nói, vẻ mặt dữ tợn, sau khi trả lời xong cho Hoả Vũ lại bắt đầu lẩm bẩm: “Xong, chúng ta xong rồi, đại ma đầu tới, chúng ta chết chắc rồi!”

“Long?” Hoả Vũ cả kinh. Bỗng nhiên nhớ tới con rồng bọn họ đã từng gặp qua ở sa mạc, cùng với một nam tử cao ngạo không giống phàm nhân, nam tử thần bí đứng trên đầu hắc long nhìn xuống quan sát thiên hạ.

“Long...” Nghe thấy mấy người nói như vậy, trong mắt Lâm Cửu loé lên một tia sáng, xoay người chạy ra hướng cổng thành nhìn về phía chân trời xa xăm.

“Hoả Vũ, Hoả Vũ! Là long, là hắc long, là con hắc long lúc trước chúng ta đã nhìn thấy ở sa mạc, nó tới, nó đang bay về phía chúng ta!” Thủ lĩnh hô hoán cũng chạy trở về.

Mọi người đều ngửa đầu lên nhìn, chỉ thấy chân trời xa xa, một mảnh hắc ám giống như ngày tận thế đang đến đang hướng về phía bọn họ, dưới ánh trăng thanh lạnh, một con thần long hắc sắc uốn lượn trên bầu trời, giống như thần diệt thế quan sát thiên hạ, uy nghiêm của nó thật lớn, khiến cả thế giới này chấn động.

“Ồ —”

Bão cát rít gào như đang gào khóc thảm thiết, vô cùng quỷ dị, đội quân xương khô giống như chết trước đó không lâu lần nữa sống lại, những bộ xương khô ngã xuống đều từ trong cát chui ra, cát vàng theo người bọn chúng rơi xuống, hốc mắt trống rỗng hiện ra đoàn hắc hoả nhàn nhạt, quỷ dị lại đáng sợ.

Đám xương khô sống lại như tường đồng vách sắt trùng điệp vây quanh cả toà thành, không có bất luận kẻ nào có thể li khai, cho dù là một con ruồi cũng không bay qua nổi tầng tầng bao vây này.

“Xong...chúng ta xong rồi...”

Đối mặt với hắc long khổng lồ mà lại uy áp, bách tính trong thành lập tức tâm nguội như tro, giống như đã thấy cánh cổng địa ngục đang mở rộng trước mắt, mọi người ném hành lý xuống đất xiết chặt lấy nhau, như những con kiến yếu đuối ngẩng đầu nhìn bầu trời hắc ám trong nháy mắt bao phủ lấy toà thành.

Thậm chí ngay cả Vương tiên hiệp ngày thường vênh váo tự đắc cũng không lên tiếng, trong lòng lạnh lẽo, liên tục thầm mắng, sao hắn lại không may vậy chứ, hôm nay lại gặp đại ma đầu ở cái nơi quỷ quái này.

Hắc long ở ngoài thành cách một cự li nhất định thì ngừng, không khí dường như đông đặc lại, bên tai chỉ nghe thấy tiếng bão cát gào thét, đội quân xương khô ngoài thành đứng sừng sững, bách tính trong thành im như thóc, từng tử vật cùng đợi mệnh lệnh của đại ma đầu, từng bách tính cùng đợi vận mệnh ập đến.

“Hô —”

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, mọi người đang ngẩng đầu đột nhiên như nhìn thấy một vật gì đó rơi từ trên trời xuống, “Cách cách” một tiếng, rơi xuống đầu tiên chính là một con phi hổ có cánh, trước khi rơi xuống mặt đất vỡ thành mảnh nhỏ đã đoạn khí, đại tiểu thư từng lớn mắt nhìn phi hổ trên mặt đất, thì thào nói: “Đây là mãnh thú duy nhất trong thành, không phải nó đã sớm bị phụ thân cưới để rời đi sao?”

Đại tiểu thư vừa nói xong, một thứ gì đó tròn tròn lại rơi xuống, giống như quả bóng cao su “cô lố lố” lăn đến trước mặt mọi người, chính là đầu của chủ thành chạy trốn lúc trước.

“A —” Thấy cái đầu trên mặt đất, nhin không được hết lớn một tiếng, đại tiểu thư lập tức sợ đến hôn mê bất tỉnh.

“Thành chủ, thành chủ đã chết...” Sự sợ hãi giống như căn bệnh độc tràn ngập khắp trong đoàn người.

Lúc này, trên bầu trời truyền đến một thanh âm lạnh lùng như băng, xa xôi mà quanh quẽ: “Người khiến ta rất tức giận, Lâm Cửu...”

199. Chương 199 - Sát Lục Chi Ma

“Lâm Cửu, Lâm Cửu là ai?”

“Lâm Cửu gì, người này là người trong thành chúng ta sao?”

Bách tính trong thành ôm chặt lấy nhau, sau khi nghe thấy lời của Diệt Thiên đều nhỏ giọng nghị luận, trong lòng nghi hoặc không ngớt, không thể nào nhớ ra trong thành có người nào tên Lâm Cửu, nghe thanh âm truyền đến từ không trung đó, đại ma đầu hình như là hướng về phía nam nhân tên Lâm Cửu mà đến.

“Lâm Cửu...” Nam tử mũi ưng đỡ tiểu thư vừa té xỉu đảo đảo trông mắt màu tro, hình như hắn đã nghe thấy cái tên này ở đâu, nam tử lén nhìn Hoả Vũ và A Ngưu thần sắc có chút không được tự nhiên, thấy Hoả Vũ và A Ngưu tựa hồ đang lặng lẽ nhìn nam tử họ Lâm không giống người phàm trần, đột nhiên, nhân tình nam tử mũi ưng sáng lên, hai mắt như ngọn lửa nhìn chằm chằm Lâm Cửu vẫn đang cúi đầu không biết suy nghĩ gì.

“Là ngươi! Ngươi chính là Lâm Cửu!” Tuỳ tiện nhét đại tiểu thư vào trong tay người nào đó bên cạnh, nam tử mũi ưng dường như đã thấy được ánh sáng hi vọng chỉ vào Lâm Cửu lớn tiếng nói: “Đại ma đầu đó hoá ra là tối tìm ngươi, là bị ngươi dẫn tới, thảo nào...khó trách ngươi lại muốn chúng ta rời đi!”

“Cái gì, chính là người kia?”

“Người này chính là Lâm Cửu?!”

Bách tính trong thành xôn xao nghị luận, ánh mắt như đóng đinh trên người Lâm Cửu, cứ như muốn tìm được ánh sáng và hi vọng sống sót của bọn họ từ trên người y.

“Không sai, ta chính là Lâm Cửu...” Nhàn nhạt nói một câu, nam tử khẽ hít một hơi, neho mắt nhìn về mặt bóng đen đứng lặng trên mình hắc long phía xa xa, khoé miệng không khỏi khẽ cong lên ý cười cay đắng, rốt cuộc, vẫn là y liên lụy đến người khác sao? Rốt cuộc, chính là lỗi lầm y tạo nên sao?

Cùng lúc là trách cứ, hoặc oán hận, hoặc khó hiểu, hay ánh mắt nghi hoặc, giống như ngàn vạn cây kim đâm vào lưng y, Lâm Cửu không nghĩ cũng biết lúc này trong lòng những người đó đang nghĩ gì, là y đưa

Diệt Thiên tối, là y khiến cho bách tính trong thành cửa nát nhà tan, là y khiến cho Tội Ác Quốc Gia vĩnh viễn chìm trong bóng tối, là y khiến cho Xích Thổ Đại Địa này trở nên hỗn loạn.

Rốt cuộc, tất cả tội lỗi đều là từ y sao?

“Chỉ cần giao người ra, đại ma đầu đó sẽ không khó xử chúng ta nữa...” Nam tử mũi ưng lẳng lẳng nhìn Lâm Cửu, giao một người như vậy cho đại ma đầu quả thật là có chút không đành lòng, thế nhưng nếu so với tính mệnh của mình thì có đẹp mấy cũng đáng giá để buông tha.

Tình mạng chỉ có một, nhưng mỹ nhân trên thế gian thì nhiều vô số kể, mặc dù người đẹp như trước mặt hắn đây chưa bao giờ thấy qua.

Nam tử mũi ưng vừa thốt lên xong, bách tính trong thành lại lập tức xôn xao, có người lớn tiếng hô phải giao Lâm Cửu ra; có người thì bảo trì trầm mặc chỉ nhìn Lâm Cửu, trong mắt hiện lên một tia không đành lòng; có người thì lại có thái độ hoài nghi nói chuyện với nhau, không muốn mình chết, cũng không muốn mở mắt trừng trừng nhìn một nam tử tuấn kiệt như vậy rơi vào tay ma đầu.

“Không được, không thể giao Lâm đại ca cho đại ma đầu kia!” Hoả Vũ vừa nghe thấy nam tử mũi ưng nói phải giao Lâm Cửu ra liền vội vã, nhảy dựng lên lập tức phản đối.

“Chứ chẳng nhẽ lại vì một mình y mà liên lụy đến hàng nghìn hàng vạn bách tính trong thành sao?”

“Không.” Lâm Cửu mỉm cười, “Ma đầu đó...quả thực là vì ta mà đến, nếu giao ta ra mà có thể giúp bách tính trong thành bình an ra ngoài, thì ta cũng không có bất kỳ dị nghị gì, tất cả đều là do ta đứng lên, nếu có thể từ ta mà kết thúc, thì tốt biết bao chứ?”

Diệt Thiên, đây là thứ người muốn cho ta nhìn thấy, cảm thụ đến sao?

Trực giác này của mình, không biết là thực sự hay là ý nghĩ ở sâu trong nội tâm người, có phải người muốn cho ta nhìn thấy thế gian vì ta mà thiên sang bách khổng*, có phải người muốn cho ta biết bằng lãnh của thế gian này đủ để cho ta không thể thờ nổi người mới bỏ qua? Lẽ nào những lời Tây Sa Thương Hải nói đều là sự thực, tất cả đều là bởi vì nghiệp duyên kiếp trước. Nếu không tại sao sau khi người khôi phục lại kí ức kiếp trước lại thay đổi cơ chứ?

(* Thiên sang bách khổng: Khuyết tật khắp nơi, vấn đề nghiêm trọng. Bị tàn phá nặng nề, đầy mình thương tật)

“Người người muốn ở chỗ này, chúng ta có thể giao y cho người, thế nhưng người nhất định phải thả chúng ta!” Nam tử mũi ưng hướng lên trời hô to, liền bước tới bên cạnh Lâm Cửu tóm lấy tay nam nhân, lực tay quá lớn khiến Lâm Cửu có chút đau, chỉ sợ cổ tay đã có vết bầm tím.

Nhưng Lâm Cửu ngay đến đầu lông mày cũng không nhăn một chút, mặc cho nam tử mũi ưng kéo mình tới cổng thành, Hoả Vũ và A Ngưu lo lắng vô cùng, thế nhưng dưới đông đảo ánh mắt của hương thân cũng đành bất lực, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn một nam nhân thân thể mang bệnh, đi lại tập tễnh bị ném lên đầu tường thành.

“Lâm Cửu ở đây, thỉnh ngài thả chúng ta, chúng ta đều vô tội!” Nam tử mũi ưng ngửa đầu la lớn, tay nắm chặt Lâm Cửu không buông, nam tử bị tóm lên lầu trên tường thành có chút thở dốc, cúi đầu bưng miệng ho khan không ngớt, đỉnh đầu bỗng nhiên thổi qua một trận gió lạnh, Lâm Cửu đột nhiên thấy tay nam tử mũi ưng buông lỏng ra.

Hoặc là nói, đột nhiên không ai cầm tay y nữa.

Một trận gió cát thổi qua đầu tường, trong nháy mắt đó, vốn có hai người đứng trên thành giờ chỉ còn lại một mình Lâm Cửu, mà nam tử mũi ưng vẫn đứng bên cạnh y đã sớm biến thành cát bụi biến mất trong thiên địa, mới chỉ trong nháy mắt, một người cứ như vậy mà mất đi.

Một màn này khiến bách tính trong thành hoàn toàn kinh sợ không thốt ra lời, thậm chí đến dừng khí cầu xin tha thứ cũng không có, một thần tiên có thể phi thiên nhập địa lại đột nhiên tan biến, vậy liệu có phải nam tử khổng chế hắc long cũng có thể chỉ trong nháy mắt biến bỏ họ trở thành một phần tử trong sa mạc hay không, biến mất vĩnh viễn, mai táng vĩnh viễn trong đại sa mạc mệnh mông vô biên này, đến một tấm bia để hậu nhân tưởng nhớ cũng không có.

“Cha — con sợ —”

“Hư hư!”

Trong thành, tiếng nước nổ của hải tử bị bưng trong lòng bàn tay, run rẩy, gió thổi qua, nước mắt rơi xuống.

Lâm Cửu đứng trên tường thành, bão cát không biết đã dừng lại từ lúc nào, thân ảnh hắc sắc từ trên người hắc long chậm rãi hạ xuống dần dần rơi vào đầu tường thành, rơi ngay trước mặt Lâm Cửu.

Ngẩng đầu, Lâm Cửu từ trong đôi mắt vẫn đen nhánh thấy được một thân ảnh tiêu tụy mà lại bất đắc dĩ, đó là mình, một Lâm Cửu mở mắt trừng trừng nhìn người mình yêu nhất phạm vào sai lầm, tạo nên sát nghiệt.

Cái gì gọi là bi ai, cái gì gọi là đau lòng, cái gì gọi là...lệ chảy ngược vào trong?

“Ba —” Một tiếng tát thanh thúy, chấn động tất cả những người tận mắt nhìn thấy cả trong ngoài thành.

Lòng bàn tay phát từng cơn đau, nhưng sao đau bằng lòng y chứ? Một cái tát, là y muốn đánh tỉnh ma đầu trước mặt, càng là sự giãy dụa đau khổ nói không nên lời của y.

“Lâm đại ca...” Hoả Vũ kinh ngạc thốt lên, rất sợ hành động làm càn của Lâm Cửu chọc giận đại ma đầu đó, cũng sẽ giống như tiên hiệp lúc trước, đốt Lâm Cửu thành tro.

A Ngưu ôm chặt lấy Hoả Vũ, vừa trấn an nữ tử, vừa thấp thỏm bất an ngẩng đầu nhìn hai nam nhân trên tường thành.

“Hết giận rồi sao?” Vẫn chưa nổi giận, ma đầu vừa bị Lâm Cửu tát một cái trái lại đưa tay về phía trước nắm lấy Lâm Cửu, nhẹ nhàng kéo vào trong lòng mình, ôn nhu nói, “Không phải ngươi đã nói, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng sẽ không rời bỏ ta sao? Lâm Cửu, vì sao muốn trốn đi, vì sao lại muốn rời bỏ ta một lần nữa.”

“Ngươi gạt ta, ngươi gạt ta nói thống nhất thiên hạ là vì bách tính an khang, nhưng hôm nay ngươi đã làm cái gì chứ?” Vô lực tựa vào vai Diệt Thiên, Lâm Cửu phát ra tiếng cười thảm thương, “Tiếng kêu than dậy khắp đất trời, dân chúng lầm than, thê tử li tán, cửa nát nhà tan, ác quỷ hoành hành, thậm chí ngươi còn dùng vũ khí ta thiết kế để đối phó với những người chống lại ngươi, Diệt Thiên, vậy ngươi hãy nói cho ta biết, vì sao ngươi lại muốn lừa dối ta, vì sao lại phải lừa dối ta như vậy.”

“Vì sao...” Một tiếng nỉ non, Diệt Thiên nhìn thẳng mảnh hoang vắng trước mặt, nhẹ giọng nói: “Ngươi bảo ta, nên giải thích thế nào với ngươi đây?”

“Trong lòng ngươi, có phải ta vĩnh viễn đều không bằng những tên phạm nhân tục tử ngu muội này?” Ngữ khí đậm đặc chưa từng cải biến, Diệt Thiên tiếp tục nói, “Lâm Cửu, ngươi thấy đấy phạm nhân ngươi toàn tâm toàn ý cứu vớt, trong lúc nguy cấp đã hồi báo ngươi thế nào, phạm nhân như vậy, có đáng giá để ngươi cứu vớt, để ngươi phản bội lại ta sao?”

Giống như nghìn năm trước, đâm đau vào trái tim ma đầu.

Nhẹ nhàng vỗ về lưng cho nam tử liên tục ho khan trong lòng, Diệt Thiên lãnh đạm nói bên tai Lâm Cửu: “Ta chính là muốn để ngươi tận mắt nhìn thấy, những phạm nhân được ngươi cứu vớt phản bội ngươi thế nào, mặc kệ ngươi là Chí Thiện hay Lâm Cửu, đều vẫn sai đến thái quá, mở mắt của ngươi ra, nhìn màn kịch ta chuẩn bị cho ngươi.”

“Diệt Thiên — ngươi đừng xằng bậy!” Thanh âm ma đầu quanh quẩn bên tai Lâm Cửu lộ ra vài phần nguy hiểm, Lâm Cửu túm chặt lấy xiêm y Diệt Thiên, khi y nhìn về phía ma đầu mình yêu nhất, người nọ lại né tránh tiếp xúc với Lâm Cửu, Diệt Thiên ôm thắt lưng Lâm Cửu, Lâm Cửu lập tức mất đi khí lực, như một con rối xui lơ trong lòng Diệt Thiên, không nói nên lời, không thể hành động, chỉ có thể mở to mắt trông hết thê lương.

Trong lòng, sợ hãi bao phủ.

Diệt Thiên, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Đừng có tiếp tục sai lầm nữa được không, đừng tiếp tục thương tổn thể gian này nữa được không, đừng — để ta tận mắt nhìn thấy bi kịch phát sinh lần nữa.

“Hãy nhớ, tất cả chuyện xảy ra hôm nay đều là vì ngươi trốn đi, là ngươi...hại chết bọn họ.” Thanh âm lạnh lùng vang lên bên tai Lâm Cửu, Diệt Thiên lãnh khốc mà tàn nhẫn chậm rãi nói: “Giết —”

200. Chương 200 - Tam Liên Sa Lữ

Ngoài thành, những bộ xương khô như vật chết lập tức cử động, như thủy triều dâng mãnh tràn vào thành, trong lúc đao khởi đao lạc, im lặng mở đầu cho màn giết chóc, tấu một khúc ca u buồn, tràn ngập trên mảnh cát vàng.

Trong thành, tiếng kêu rên nổi lên khắp nơi, bách tính trong thành hoang mang sợ hãi như những con dê đang chờ đợi bị làm thịt bị tâng tâng bộ xương khô bao vây ở chính giữa, mặc dù bọn họ cầm binh khí trong tay, mặc dù bọn họ ra sức chống lại, nhưng máu tươi chảy xuống vẫn là của bách tính có máu có thịt, giờ tay chém xuống vẫn là sứ giả địa ngục vô tình.

Cứ như vậy sao?

Để y trợ mắt nhìn bách tính vô tội trong thành vì Lâm Cửu y mà chết, nhìn Hoả Vũ và A Ngưu đã từng cứu y cố gắng chống lại còn bản thân thì bị trọng thương, khiến y không nói lên lời, khiến y không thể nhúc nhích, cứ trực tiếp loã lồ mà tàn nhẫn đối mặt với lỗi lầm và bị ai từ trước, máu tươi chảy ròng ròng, những sinh mệnh mất đi này, những gia đình tan nát vì y này...

Còn có cái gì thống khổ hơn chuyện tận mắt nhìn thấy, tự mình linh hội tất cả cơ chứ?

Đây là thứ Diệt Thiên muốn cho y thấy, muốn cho y biết.

Đứng trên đầu tường thành, Lâm Cửu không nói lên lời cũng không thể cử động bị ép mở hai mắt nhìn thấy thảm kịch phát sinh phía trước, sắc mặt vốn đã trắng bệch, lại càng bi ai vô sắc, một giọt lệ từ trong khoé mắt chảy ra, trượt theo khuôn mặt nam nhân xuống miệng, ngậm lấy đắng chát chua cay, đều chỉ có thể nuốt vào bụng.

Trong nháy mắt, bị thương đã thấm vào xương tủy.

[Nếu đây là thứ người muốn cho ta thấy, ta đã thấy được, cũng cảm thụ được rồi, Diệt Thiên, ta biết người có thể nghe được lời ta nói, ta cũng biết người hiểu rõ tâm tư của ta lúc này, đủ rồi, thực sự đã đủ rồi...không biết từ bao giờ, quan hệ giữa ta và người lại trở nên ngày càng phức tạp như vậy...]

[Diệt Thiên, dừng lại đi, để cho tất cả đều kết thúc —]

Còn nhớ lòng y và hắc có mối tương thông, hồi ở Băng Nguyên Cực Bắc cách không truyền ngữ, khi đó thứ kết nối giữa bọn họ chính là tình, là sự nhớ nhung và quan tâm thiết tha không thể đứt, mà hôm nay, tình của bọn họ vẫn còn, nhưng lại dính thêm rất nhiều những nút thắt khó có thể cởi, càng dính thêm máu tươi.

Lâm Cửu không biết, liệu mình còn có thể chống đỡ được bao lâu?

Có thể ngay từ lúc bắt đầu, ngay từ lúc y tận mắt nhìn thấy Diệt Thiên tàn sát sinh linh trước mặt mình, chỉ là để y không biết làm sao với ái hận kiếp trước kiếp này, chỉ đơn thuần là bởi vì trả thù và thương tổn, trái tim Lâm Cửu bắt đầu vỡ vụn rồi, nếu sớm biết sẽ có ngày này, y tình nguyện đời trước chết hoàn toàn, chết tan xương nát thịt, cũng không muốn ở kiếp này lại gặp tội lần nữa, đừng vào lúc y tuyệt vọng lại cho y hy vọng, lại vào lúc y tràn ngập hy vọng thì bóp nghẹt đôi mắt và ánh sáng của y, cây đao tuyệt vọng chém xuống vang dội, một đời này, Lâm Cửu cảm thấy y như lại bị bức tới huyền hải, lại phải nhảy xuống thêm lần nữa.

Tốt nhất đừng gặp nhau, thì sẽ không yêu nhau;

Tốt nhất đừng quen nhau, thì sẽ không nhớ nhau;

Tốt nhất đừng yêu nhau, thì sẽ không bỏ nhau;

Tốt nhất đừng có lỗi, thì sẽ không phụ nhau;

Tốt nhất đừng tình cờ gặp mặt, thì sẽ mãi mãi không bên nhau.

Nhưng vừa gặp mặt liền vừa hiểu, có gặp hay không khác gì nhau.

Đành cùng người quyết ý đoạn tuyệt, tránh một lúc thương nhớ đến sống chết(1).

Thân bị thương, thần bị thương, tâm bị thương, ngực đau đớn không ngớt, khí huyết dâng lên không chỗ phát tiết.

Trong nháy mắt đó, từ bên môi lại tràn ra không còn là tàn lệ đắng chát, mà là máu tươi đỏ thắm, từng giọt từng giọt rơi, chiếu đỏ cả chân trời.

....

....

Ánh sáng nền ảm đạm chập chờn chiếu lên bức tường, ngoài cửa sổ vẫn là bóng đêm cùng ánh trăng chưa hề thay đổi.

Trong thế giới vắng vẻ, nam tử hôn mê trên giường dần dần tỉnh lại, mở hai mắt ra, nhìn thấy căn phòng trống không, có chút lạnh lẽo.

Lâm Cửu đã quay về, quay về với Tử Thành. Đợi đến khi y tỉnh lại cũng không biết đã cách ngày đầm máu đó bao lâu, người trong thành vì y mà chết sớm đã chôn vùi trong cát không thấy mặt trời, biến thành một phần tử trong sa mạc, mỗi khi cuồng sa thổi lên, Lâm Cửu dường như nghe thấy trong bão cát là khúc nhạc bi thương vọng về dai dẳng.

Nếu nói may mắn trong bất hạnh, thì đó chính là Hoả Vũ và A Ngưu còn sống, Diệt Thiên giết chết mọi người, nhưng duy chỉ để lại Hoả Vũ và A Ngưu còn sống, Lâm Cửu không biết vì sao Diệt Thiên lại làm như vậy, nhưng có thể từ đó nghĩ ra được một ít ý vị đặc biệt, có thể nói như vậy không? Ma đầu kia còn chưa hoàn toàn đoạn tình tuyệt nghĩa với y.

Lâm Cửu không còn dám đối mặt với Hoả Vũ và A Ngưu nữa, mà Diệt Thiên cũng không để Lâm Cửu đi gặp Hoả Vũ và A Ngưu, ma đầu kia thả hai người đó, về phần Hoả Vũ và A Ngưu có thể sống sót trong sa mạc hay không, cũng còn không liên quan đến Diệt Thiên nữa, ma đầu này có thể mở lưới phóng sinh(2) đã có thể coi là chuyện cực kì đáng kinh ngạc rồi.

Trải qua một đêm đầm máu, sau khi tỉnh lại Lâm Cửu cũng không có nhiều phản ứng lắm, cũng không có quá nhiều bi ai hay đau xót, càng không có tự trách, nam tử có vẻ bình tĩnh đến kì lạ.

Lâm Cửu bị bệnh, bệnh nặng chất đồng toàn thân, tâm bệnh như độc được lan tràn khắp thân thể, ho khan rất kịch liệt, có lẽ là bị thương đến phổi lúc ở sa mạc, không trị liệu kịp thời còn nhiễm gió lạnh, cộng với mất tinh thần, trái tim một ngày vỡ vụn ra, bệnh càng khó khỏi, mà dù có chữa lành thân thể, thì tâm bệnh cũng không trị được.

Trần Khôi thỉnh thoảng sẽ đi ngang qua gian phòng của Lâm Cửu nhìn nam nhân này một cái, nhìn xem nam nhân này còn có thể sống được bao lâu, trực giác của y cho y biết Lâm Cửu không còn sống được bao lâu nữa, trên một phương diện nào đó Trần Khôi thấy bi ai thay cho Lâm Cửu, nhưng phương diện khác lại có chút vui sướng không muốn thừa nhận, Lâm Cửu sắp chết rồi, mà Diệt Thiên vẫn cực kì cực kì hiếm khi qua đây xem Lâm Cửu một cái, thậm chí Diệt Thiên còn không đặc biệt vì Lâm Cửu trị liệu thương thế.

Y thuật của Diệt Thiên là siêu quần, hẳn có thể trị được thân của Lâm Cửu, cũng không thể trị được tâm Lâm Cửu, nhưng Trần Khôi biết kĩ thực Diệt Thiên cũng rất rõ, nếu như chỉ trị khỏi thân mà không cách nào trị hết tâm cho Lâm Cửu, thì tất cả cũng chỉ là uống phí, đã như vậy, còn không bằng cái gì cũng không làm.

Diệt Thiên không muốn, hay không biết nên trị tâm Lâm Cửu thế nào?

Trần Khôi không biết, không rõ, cũng không hỏi, mặc dù trong lòng Trần Khôi hiểu rõ, Diệt Thiên đã tự mình đi tìm Lâm Cửu trở về nhốt trong phòng, trong lòng Diệt Thiên vẫn còn vương bận với Lâm Cửu, chẳng qua có một chút cản trở trong lòng ngăn cách Diệt Thiên và Lâm Cửu mà thôi.

Có lẽ, cứ để Lâm Cửu từ từ bệnh chết trong phòng thì được rồi, mặc dù Diệt Thiên sẽ bởi vậy mà cả đời nhớ kỹ Lâm Cửu, thế thì sao chứ? Đến lúc đó Lâm Cửu đã chết, mà Trần Khôi y thì còn sống, cùng sư huynh y sống vai chiến đấu, quan sát thiên hạ bách thái.

Lâm Cửu không thích nằm trên giường, mặc dù trên đó rất ấm áp, nhưng y nghĩ thấy một mùi vị mục nát, đó là hơi thở tử vong.

Cứ như có một ngày y nằm xuống thì sẽ không tỉnh dậy, tựa như lời Tiểu Trầm Dương nói trong tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn(3), con mắt vừa nhắm lại, cuộc đời này cứ thế trôi qua.

Mặc dù y rất muốn ngủ, rất muốn vừa nhắm mắt lại liền đi tới bóng tối vĩnh hằng, như vậy y sẽ không bao giờ thấy mệt mỏi nữa, không bao giờ thấy thương tâm nữa, trong giấc mộng những năm tháng đẹp đẽ y đã từng có chồng cheo lên nhau đến tận khi mục nát thành tro, chỉ ít như vậy, y sẽ thấy vui vẻ, hạnh phúc, cũng không phải cô đơn.

Lâm Cửu biết, mình sắp chết.

Dù sao cũng là người đã đi qua quỷ môn quan một lần, Lâm Cửu có thể cảm thấy được đời này có lẽ lại sắp kết thúc, tuy rằng không kết thúc oanh liệt nhanh chóng như lần trước, nhưng cũng không muốn.

Nghe nói, hình như thần liên sẽ không chết, chỉ luân hồi chuyển thế mà thôi.

Lâm Cửu nghĩ thế thì thật đáng sợ, kìm ức bao nhiêu thế cứ lẫn lộn vào nhau, ái hận tình cừ bao nhiêu thế cứ quẩn quít một chỗ, người như vậy chẳng nhẽ không phát điên sao?

Y là Chí Thiện Bạch Liên a, vậy lúc y chết đi a, thế tiếp theo, có thể sẽ biến thành Chí Thiện Bạch Liên hay không nhỉ? Có thể nhớ lại kìm ức kiếp trước, cũng sẽ không quên kìm ức kiếp này hay không? Giống như là mỗi ngày vậy, sau khi chết một lại nhớ lại kìm ức kiếp trước, cả người sẽ thay đổi rất nhiều.

Lâm Cửu suy nghĩ thật lâu thật lâu, cảm thấy cuộc đời này của y chính là một vở bi kịch, vốn đã tìm được người yêu thương, thế nhưng cuối cùng lại biến thành bi kịch lớn ngày hôm nay, không chỉ mất đi ái nhân triền miên ngọt ngào, lại còn dính phải bệnh lao, cả ngày khụ a khụ, y không phải là Lâm đại ngọc, đừng thế thâm nhu nhược như vậy chứ?

Ấn ân oán oán kiếp trước, thì liên quan quái gì đến người cái gì cũng không biết là y cơ chứ?

“Ha ha —” Lâm Cửu cười cười, ngồi tựa ở đầu giường nhẹ vỗ vỗ ngực mình, đôi mắt có chút ướt át, nhưng một đời này, y không muốn cứ cô độc mà chết đi a.

Ngoài cửa sổ, phía chân trời xa xa mơ hồ có vài ánh sáng rực rỡ kéo về hướng này — màu vàng, màu tím còn có cả màu xanh và đỏ.

“Nơi này không phải bắc cực, mấy ánh sáng vừa rồi chắc không phải là quang cực, sao băng cũng không có màu sắc đó.” Lẩm bẩm vài câu, Lâm Cửu từ trên giường tập tễnh bước tới bên cửa sổ, khoe miệng bỗng nhiên khê cong lên, “Hoá ra là mấy người đó a, tiên hạc huynh, đa tạ huynh đã đưa tin.”

Trên Tử Thành, bốn đạo ánh sáng thỉnh thoảng tới.

“Công Đức Kim Liên, Luân Hồi Tử Liên, Hỗn Độn Thanh Liên.” Chỉ trong chớp mắt, một đạo bóng đen đã chặn mấy người lại giữa không trung, thanh âm bình tĩnh, Diệt Thiên quét ánh mắt qua ba người rồi tập trung trên người Nghiệp Hoả Hồng Liên, “Nghiệp Hoả, sao ngươi lại đến đây?”

“Xem kịch.” Tay áo vung, Nghiệp Hoả Hồng Liên bay sang bên cạnh đám người Hoàng Phủ Thiên Niên, nhẹ giọng cười nói, “Nhưng đừng coi ta cùng ba người đó là một, các ngươi cứ từ từ đánh, ta ở bên này xem.”

Mặc dù cách rất xa, Nghiệp Hoả chỉ liếc một cái liền nhìn thấy nam tử nào đó đang đứng bên cửa sổ, trong mắt xẹt qua một mặt dị sắc, nam tử chuyển hướng về phía Diệt Thiên, nói: “Diệt Thiên, người thật đúng là ngoan đến quyết tâm, nếu như có một ngày Chí Thiện Bạch Liên thức tỉnh còn nhớ rõ kìm ức thuộc về Lâm Cửu, vậy với tính tình thích thù dai của y, y sẽ không bỏ qua cho ngươi a, ha ha ha.”

Tiếng cười khê của nam tử quanh quẩn trong không trung, ngoại trừ Nghiệp Hoả Hồng Liên ra bốn người còn lại đều bảo trì trầm mặc, cuối cùng Luân Hồi Tử Liên là người mở miệng trước.

“Diệt Thiên — không, hôm nay hẳn nên gọi người là U Minh, từ biệt ngàn năm, vẫn khoẻ mạnh chứ?”

Diệt Thiên lơ đãng liếc nhìn Hồn Độn Thanh Liên Tây Sa Thương Hải bên cạnh Luân Hồi Tử Liên, sau đó nói với Luân Hồi Tử Liên: “Nhờ các người ban tặng, mới có U Minh ta hôm nay, nếu các người đã tới, không bằng cứ ở lại Tử Thành thế nào? Phòng trống trong thành rất nhiều, nếu thêm ba người các người thì vẫn dư dả đó.”

Từ “đó” vừa nói xong, cuồng phong đã động.

Trong màn đêm đen tối, dụ nhân lâu ngày không gặp lại mở ra màn tranh đấu sống chết người tranh ta đoạt, từng mũi ánh sáng phóng ra trong đêm, có vẻ vô cùng hoa lệ, rửa rõ vô cùng.

Hai tay chống lên khung cửa, Lâm Cửu ngửa đầu nhìn ánh sáng rực rỡ trắng lệ như pháo hoa trên bầu trời, khoé môi khẽ cong lên ý cười nhàn nhạt, trước khi chết có thể thấy cảnh đẹp hoa mỹ nhẹ vậy, cũng coi như không đáng tiếc ha?

“Thực sự là mất mặt a...” Thấy ba người Hoàng Phủ Thiên Niên liên thủ cũng không thể chiếm thượng phong trong trận chiến với Diệt Thiên, Lâm Cửu không khỏi nở nụ cười khổ, y vốn nghĩ ba người Hoàng Phủ Thiên Niên thì có thể ngăn cản được Diệt Thiên tiếp tục làm điều ác, cuối cùng cũng không ngăn nổi Diệt Thiên, mà ngược lại còn góp vào thêm tính mệnh mấy người Hoàng Phủ Thiên Niên, vậy cũng khiến Lâm Cửu tự trách rồi.

“Các người cho rằng, ta ở địa ngục một nghìn năm là sống uống sao? Ha ha ha —” Nương theo tiếng cười cuồng quấy trầm thấp, hắc liên trên trán nam nhân tràn ngập hắc vụ quanh thân đột nhiên chuyển sang nửa đen nửa trắng, “Thế nào là song sinh tịnh đế, thế nào là đồng tu đồng sinh, thánh ma chi liên, khiến các người biến thành ma đạo thạch của ta!”

Trời đất chấn động, cuồng phong tàn sát bừa bãi, trên người ma đầu trong nháy mắt hoá ra một nam tử giống hệt Diệt Thiên, nhưng lại khác với bản thể, hoá thân giống thiên thần hàng thế, toàn thân thanh nhiên thánh khí.

Một mình Diệt Thiên cũng đã đủ cho đám người Hoa Tư đối phó rồi, giờ đây lại thêm một thánh Diệt Thiên có khả năng giống Chí Thiện, vậy kết cục cuộc chiến này, Lâm Cửu dù không xem cũng có thể đoán được.

“Xem ra, mình còn chưa thể chết sớm như vậy được a...”

Còn phải, tiếp tục chống đỡ.

Tới cuối cùng, còn phải để người sắp chết như y đi cứu mấy vị đại thần tiên này.

~~ (1) Đây là một đoạn trong bài thơ nói về mối tình của một người tu sĩ tây tạng với một người con gái tên Jennifer Jen Weng Farm vào những năm 1703...bài thơ tác giả đã sửa và cắt ngắn một chút, bản đầy đủ bài thơ phải như thế này:

(1683)

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.

10.

Hán Việt (Thiền Chửu)

Tối hảo bất tương kiến

Thương Ương Gia Thố (Công nguyên 1683)

1. Tối hảo bất tương kiến như thử tiện khả bất tương luyến

2. Tối hảo bất tương tri như thử tiện khả bất tương tư

3. Tối hảo bất tương bạn như thử tiện khả bất tương khiếm

4. Tối hảo bất tương tích như thử tiện khả bất tương ức

5. Tối hảo bất tương ái như thử tiện khả bất tương khí

6. Tối hảo bất tương đối như thử tiện khả bất tương hội

7. Tối hảo bất tương ngộ như thử tiện khả bất tương phụ

8. Tối hảo bất tương hứa như thử tiện khả bất tương tục

9. Tối hảo bất tương y như thử tiện khả bất tương ôi

10. Tối hảo bất tương ngộ như thử tiện khả bất tương tụ

Đãn tăng tương kiến tiện tương tri tương kiến hà như bất kiến thời

An đắc dữ quân tương quyết tuyệt miễn giáo sanh tử tác tương tư

Dịch nghĩa: (bản dịch ta mượn tạm bên nhà Penguincute)

“Một, tốt nhất là không gặp, không gặp sẽ không yêu.

Hai, tốt nhất đừng quen biết, không quen chẳng tương tư.

Ba, tốt nhất không làm bạn, không bạn sẽ chẳng nợ nhau.

Bốn, tốt nhất là không thương, không thương làm sao nhớ.

Năm, tốt nhất chưa từng yêu, không yêu thì sẽ chẳng bao giờ chia tay.

Sáu, tốt nhất không có quan hệ gì, đã không quan hệ hà có phải gặp nhau.

Bảy, tốt nhất không gây lỗi lầm, như vậy không cần phụ rẫy.

Tám, tốt nhất không hứa hẹn để người khỏi mang lòng chờ đợi.

Chín, tốt nhất không phụ thuộc, như vậy chẳng sinh ra dựa dẫm.

Mười, tốt nhất nữa là không tình cờ gặp mặt, mãi mãi không ở bên nhau.

...Nhưng vừa gặp được, liền vừa hiểu. Có gặp không gặp khác gì nhau? Đành cùng người quyết ý đoạn tuyệt, tránh một lúc thương nhớ đến sống chết...”

(2) Mỏ lưới phóng sinh câu gốc trong truyện là “Võng khai nhất diện” [] : ý chỉ thái độ khoan hồng độ lượng.

Theo Baike thì câu này xuất xứ từ điển cổ về vua Thương Thang của nhà Thương.

Một ngày nọ, Thương Thang đang thả bộ ngoài đồng thì thấy một người giăng lưới rồi lầm rầm: “Lũ chim chóc các ngươi mau tới đây đi, mau bay vô lưới của ta đi. Bất kể có bay thấp bay cao, bay đông bay tây gì sất thì cũng bay hết vào lưới ta đi!”

Thương Thang bèn đến bên người kia mà nói: “Sao cách thức của người tàn nhẫn quá vậy, chẳng phải tất cả chim chóc đều sẽ bị người bắt hết hay sao?” Vừa nói Thương Thang đã rút kiếm chém đứt ba mặt lưới, rồi bình thản tiếp: “Hồi lâu chim muông kia, các người thích bay bên phải thì cứ bay bên phải, thích bay bên trái thì cứ nhắm bên trái; còn nếu thật sự chán đời thì hãy sà vào lưới này đi.”

Thế nên mới sinh ra câu thành ngữ “võng khai tam diện,” sau này có người sửa lại là “võng khai nhất diện.” Thật ra hai câu thành ngữ này về mặt ý nghĩa thì hoàn toàn giống nhau, nhưng cách giảng giải từ “khai” [] trong điển cổ lại khác.

“Loại bỏ đi ba mặt” [] là sát với nguyên văn của “võng khai tam diện.” “Khai” [] tức “bỏ đi” [], ý là “tháo ra” [] ba bề của chiếc lưới giăng bốn mặt, chỉ để một mặt lưới mà thôi.

Nhưng nhìn dưới một góc độ khác, ta cũng có thể hiểu là chiếc lưới bắt chim này đã giăng sẵn bốn bề rồi, chỉ còn lại một mặt trống mà thôi, thế nên cũng có thể dùng câu “võng khai nhất diện,” chẳng qua là chữ “khai” [] trong “võng khai nhất diện” là “kéo ra” [] mà thôi.

(3)Triệu Bản Sơn – Tiểu Trầm Dương: là 2 thầy trò danh hài nổi tiếng TQ

— Đệ tứ quyển Hoàn —

201. Chương 201 - Một Nghìn Năm Trước

• ị ÷ ị • Đệ ngũ quyển Hồi ức ngàn năm • ị ÷ ị •

Cả Hoàng Phủ Thiên Niên, Hoa Tư và Tây Sa Thương Hải đều bất hạnh trúng chiêu sa lưới, thực lực của U Minh Hắc Liên so với một nghìn năm trước quả thực khổng lồ sánh nổi, vẫn nói tắc ông thất mã yên tri phi phúc*, ở trong địa ngục sâu thẳm không có ban ngày, chỉ bằng cừu hận và chấp nhất chưa từng mai một trong nội tâm mà ma đầu này không một ngày đình chỉ việc tu luyện.

Vì thế, nghìn năm sau tái hiện nhân gian.

Vì thế, giờ khắc này báo cừu rửa hận nghìn năm trước.

Vì thế, đợi một người nam nhân tịnh đế song sinh với hân xuất hiện.

“Mấy người bọn họ thế nào rồi?” Trong căn phòng tràn ngập vị thuốc đông y, Lâm Cửu khế cau mày tựa ở đầu giường, khi thì cúi đầu ho khan vài tiếng, trên khuôn mặt tái nhợt không một tia huyết sắc.

“Tạm thời chưa chết được.” Ngồi trên ghế, trong đôi mắt Nghiệp Hoả Hồng Liên chiếu ra hình ảnh một nam tử suy yếu không thôi, mới chỉ có mấy tháng không gặp, sao Lâm Cửu lại biến thành bộ dáng sắp chết thế này, là Diệt Thiên không muốn cứu, hay không dám đối mặt Lâm Cửu mà tâm sinh yêu thương đây? Đợi tịnh đế song sinh liên này, mãi mãi cứ gút mắc như vậy.

“Nghìn năm trước ba người bọn Công Đức Kim Liên cùng liên thủ với người phong ấn U Minh Hắc Liên trong địa ngục, lấy tính cách thích mang thù giống người của hắn, U Minh sẽ không giết chết ba người bọn họ đơn giản như vậy, huống chi thần liên vĩnh sinh bất tử, đồng thọ với thiên địa, giết thì có lợi ích gì.” Nghiệp Hoả Hồng Liên nói, “Thế gian này có chuyện còn đáng sợ hơn cả cái chết, nếu không giết được, vậy lấy thủ đoạn từ xưa đến nay của U Minh Hắc Liên, có lẽ sẽ lấy liên hoá luyện hoá ba người bọn họ, kế tiếp gây ông đập lưng ông, đánh tam liên đã bị luyện hoá kia vào địa ngục tùy tiện dưỡng một nghìn năm, lúc vớt ra thì sẽ trở thành con rối của mình, như vậy có thể báo thù, lại không lãng phí, vẹn cả đôi đường.”

Thì ra kiếp trước mình thực sự giống như lời Tây Sa Thương Hải nói, đã từng tự tay thương tổn, phản bội Diệt Thiên. Lâm Cửu khế cắn cắn môi, bị ngữ khí như trêu đùa của Nghiệp Hoả Hồng Liên chọc cười: “Ta đây thì sao, có phải Diệt Thiên cũng dự định để ta và ba người kia phải trả giá đắt đúng không?”

“Người?” Nghiệp Hoả Hồng Liên nhìn sâu vào mắt Lâm Cửu, cười lạnh một cái, lắc đầu nói: “Không, người và những người khác không giống nhau, nghìn năm trước người chính là thủ phạm chính phong ấn Diệt Thiên ở địa ngục, nếu không phải người từ sau lưng đâm Diệt Thiên một dao, lấy thực lực của Diệt Thiên các người khó mà bắt được hắn.”

Lâm Cửu cúi đầu cười ra tiếng, hoá ra nghìn năm trước y chính là chủ mưu a, hôm nay nghĩ đến, cũng xem như là y đã hiểu vì sao đột nhiên Diệt Thiên lại thay đổi thái độ, bởi bị đã từng chịu qua thương tổn, nên càng sợ cuộc đời này lại bị phản bội lần nữa, bởi vì đã từng bị phản bội, nên cuộc đời này mới có không thể tín nhiệm một ai sau khi đã khôi phục kí ức.

Diệt Thiên hận y, hận chính là sự tàn khốc và phản bội nghìn năm trước của y; nhưng trong tâm ma đầu vẫn chưa từng thay đổi tình yêu đối với một người nam nhân, cho dù vượt qua nghìn năm ở địa ngục, thì phần ái ý đó vẫn thấm sâu vào cốt tủy.

Ái hận đan xen, kí ức kiếp trước kiếp này xoắn bện vào nhau, phức tạp và gút mắc trong lòng sao có thể nói rõ ràng.

Diệt Thiên chỉ giam lỏng, mà không phải để Lâm Cửu phải chịu liên hoả luyện hoá như những người khác, nói như vậy ma đầu đó vẫn còn yêu nam nhân này; không dám gặp, không muốn gặp, là bởi vì có hận ý trong lòng ngăn cản.

Lâm Cửu nghĩ, nếu có một ngày Diệt Thiên phản bội y, chắc chắn y sẽ vô cùng thống khổ, còn thống khổ hơn so với bây giờ gấp trăm ngàn lần, y nợ Diệt Thiên chính là tình, là ái, là lời hứa.

“Nghiep Hoả, hình như ngươi biết rất nhiều chuyện, kí ức kiếp trước ta còn chưa khôi phục, cũng không biết tương lai có khoảnh khắc nào có thể nhớ lại hay không, thừa dịp kiếp này ta còn chưa chết, ngươi hãy nói một chút chuyện nghìn năm trước cho ta đi, nói xem nghìn năm trước lục liên sinh ra trên thế gian này như thế nào, nghìn năm trước chúng ta có quan hệ ra sao, rồi sau đó, sao lại biến thành thảm kịch như ngày hôm nay...cho dù ta chết, cũng muốn chết cho thật rõ ràng, minh bạch.” Chậm rãi ngừng đầu, Lâm Cửu nhìn Nghiep Hoả Hồng Liên.

Một nghìn năm trước, trên Xích Thổ Đại Địa nạn đói, chiến tranh và bệnh tật lan tràn, vào thời gian đó Xích Thổ Đại Địa chưa có ngũ quốc như bây giờ, toàn bộ Xích Thổ Đại Địa đều là vì tranh đoạt đất đai quyền thế mà liên tục đánh chiến, bách tính trôi dạt khắp nơi, cửa nát nhà tan, nhân dân không được an bình.

Có lẽ đến trời cao cũng không thể tiếp tục chứng kiến phiên đại địa này vì chiến tranh mà bị phá nát, trăm vạn thương tích, có một ngày, trên bầu trời đột nhiên bùng lên một ánh hào quang kì dị, kim quang lóng lánh, tử quang hoa lệ, thanh quang mê người, hồng quang xán lạn đều cùng xuất hiện trong thiên địa, từng đạo từ trên bầu trời bắn ra như mũi tên chia nhau bay về các hướng Nam, Bắc, Tây, Đông.

Rồi sau đó, một đạo bạch quang như sao băng rơi xuống trung bộ của Xích Thổ Đại Địa, trong bóng đêm dày đặc, mọi người rất khó nhìn rõ, kì thực ngay bên cạnh bạch quang là một đạo hắc quang vẫn luôn không rời không cách theo sát bên bạch quang.

Thiên hàng dị thái*(trời giáng xuống ánh sáng kì dị), lục liên hàng thế.

Ánh mắt Nghiep Hoả Hồng Liên nhìn vào đôi mắt thanh sạch của Lâm Cửu, tất cả mọi thứ chung quanh dường như đều trở nên mờ nhạt, Nghiep Hoả Hồng Liên còn nhớ lần đầu nhìn thấy Lâm Cửu, cũng chính là Chí Thiện Bạch Liên thì đôi mắt nam nhân này cũng thanh đậm như vậy, tuy thanh đậm, nhưng đủ khiến cho vạn vật rơi vào trong u ám.

.....Một nghìn năm trước.....

Trong thời buổi loạn lạc, không thiếu bọn cường đạo.

Phía Đông Xích Thổ Đại Địa có một thôn xóm nhỏ, trong thôn mặc kệ là nam nữ già trẻ mấy đời đều làm nghề trộm cướp, chỉ cần người nào đi qua giao lộ của thôn, thì không ai không bị cướp.

Vào một ngày, mọi người trong đạo thôn vẫn như thường ngày ngồi xổm cạnh giếng ở giao lộ cùng chờ đợi con mồi mắc câu, cuộc sống trong thời buổi loạn lạc này dù sao cũng cần phải có chút tài năng, người trong đạo thôn ngoài việc vung đao cướp đoạt tiền tài ra thường thường cũng sẽ lợi dụng lòng trắc ẩn của người qua đường, dẫn người đó vào thôn, có bao nhiêu người có thể tưởng được một ngôi làng thoát nhìn rách nát vậy mà tất cả người trong làng đều là cường đạo chứ.

“Có người tới...” Bám trên cành cây cao cao, tiểu cường đạo lập tức thông báo tin tức cho thôn dân mai phục bên dưới, cách đó không xa có một nam tử vận hồng y đang đi về hướng này, nhìn diện mạo lạnh lùng nghiêm nghị đó hẳn không phải là người thường, tốt nhất là nên dẫn hồng y nam tử kia vào làng rồi bắt đầu hành sự.

Thôn dân núp phía dưới dùng tay ra hiệu biểu thị đã hiểu, lúc này bọn họ nào biết đâu rằng mình đã kẻ dao lên cổ tử thần, đến lúc đó rốt cuộc ai là người chết, kì thực đã quá rõ ràng.

Hồng y, tóc đen, mặt lạnh, một đôi mắt lãnh đạm không giống con người.

Đạo thôn đã từng đánh cướp đoạt giết không biết bao nhiêu người bản thân mỗi người cũng đã gặp qua không ít loại người, thấy vẻ lạnh lùng nghiêm nghị của người này trong lòng có chút thấp thỏm bất an, nhưng vừa nghĩ tới đã từng có cả một đội quân nhân mã đi đến nơi này của bọn họ, cuối cùng cũng bị bọn họ làm thịt, người này dù có lợi hại đến đâu thì chẳng qua cũng chỉ là một con người, có gì mà phải sợ chứ!

Ấn theo kế hoạch đã định, thôn dân đóng giả thành tên khát cái đến chỗ hồng y nam tử xin ăn, sau đó nhân cơ hội vậy chất độc đã chuẩn bị làm mù mắt nam tử, đến lúc ấy bọn họ có thể hoành hành mà không gặp trở ngại gì nữa.

“Đại gia, đại gia, làm ơn cho chút đồ ăn!” Thôn dân đóng giả thành tên khát cái hai ba bước liền tiến tới trước mặt hồng y nam tử, ngay lúc bọn họ chuẩn bị vậy độc, chợt nghe thấy hồng y nam tử phát sinh ra một tiếng hừ lạnh khinh thường, trong nháy mắt, hỏa diễm không ngừng, tiếng kêu thương liên miên, toàn bộ thôn dân đều bị thiêu sạch đến tro cũng không sót.

“Thế giới ồn ào.” Bốn phía rốt cục cũng an tĩnh lại, hồng y nam tử vẫn giống như vừa rồi tiếp tục bước đi, hần mới đi được hai bước, bên tai liền vang lên thanh âm không biết của người nào.

“Nơi Nghiệp Hoả đến, một tác cở cũng không còn.”

“Người chính là Nghiệp Hoả Hồng Liên trong lục liên ha.”

Thanh âm của hai nam nhân lần lượt vang lên, người trước lạnh lùng, người sau ôn nhu, ngữ khí giống nhau.

Nghiệp Hoả Hồng Liên trong lục liên xoay người, trong mắt chiếu ra thân ảnh hai nam nhân, một người cao ngạo lạnh lùng, trong mắt cất chứa cuồng quyền; một người ôn nhu như ngọc, đôi mắt thanh đạm như nước, khoé môi khẽ nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

“Các người là ai,” Hồng y nam tử đánh giá hai nam nhân có khí tức giống hần phía đối diện, “Ngoại trừ tứ liên ra, chẳng lẽ còn có hai liên thần khác nữa sao?”

“U Minh Hắc Liên.” Nam tử mặc hắc y lộ ra một chút tà dị, đôi mắt băng lãnh như trăng trên bầu trời, Nghiệp Hoả Hồng Liên không thấy tí nhân từ nào từ trong mắt hần, liên thuộc về bóng đêm, gần giống như Nghiệp Hoả đại biểu cho giết chóc, tử vong và hắc ám.

“Chí Thiện Bạch Liên.” Song rõ ràng là ma tính chi liên, nhưng bên cạnh lại có một bạch y nam tử ôn hoà, như vàng thái dương trên bầu trời, rực rỡ ấm áp chiếu sáng bốn phương.

Đây là lần đầu tiên Nghiệp Hoả Hồng Liên gặp phải song liên tịnh đế, lần gặp mặt đầu tiên của bọn họ không tính là có nhiều điều thú vị, Nghiệp Hoả Hồng Liên vẫn còn nhớ rõ Chí Thiện Bạch Liên cùng U Minh Hắc Liên đã hợp lại đánh hần, thực sự là cực kì vô lại, tuy Nghiệp Hoả Hồng Liên không muốn thừa nhận, dù chỉ có một trong song liên tịnh đế đơn độc đánh nhau với hần, phỏng chừng hần cũng không thể thắng được.

Hai người kia, rõ ràng chính là sự mâu thuẫn giữa đêm tối và ban ngày, rồi thoát nhìn lại vô cùng hoà hợp.

Sau này Nghiệp Hoả Hồng Liên mới biết, Chí Thiện Bạch Liên và U Minh Hắc Liên dự định tập trung lại các liên thần đang rải rác khắp nơi về cùng một chỗ, cùng thương nghị làm cách nào để cứu vớt Xích Thổ Đại Địa hoàn thành sứ mệnh của bọn họ.

Đối với vấn đề này, Nghiệp Hoả Hồng Liên chẳng thèm quan tâm, dù sao chức trách của Nghiệp Hoả chính là tạo ra chiến tranh, lấy chiến tranh để dẹp loạn chiến tranh, tuy rằng hơi bạo lực một chút, nhưng hữu

dụng vô cùng.

“Công Đức Kim Liên, Luân Hồi Tử Liên, Hỗn Độn Thanh Liên, người có biết chỗ ở cụ thể của mấy người bọn họ không?”

“Ta rất muốn xem thử, các người đánh Luân Hồi thế nào.” Nghiệp Hoả Hồng Liên nhướn mày.

“Nga, Luân Hồi Tử Liên, y từng kết oán kết cừu gì với người sao?” U Minh bên cạnh cười đến không có hảo ý, giống như đã nhìn thấy chút ý cười trong mắt Nghiệp Hoả Hồng Liên.

202. Chương 202 - Tịnh Đế Song Sinh

Tuyết phương Bắc, thật trắng thật mềm mại.

Vóc tay vào tuyết, nam tử vận tuyết y cảm thấy lòng bàn tay lạnh lạnh, đậm sắc liên hoa giữa trán phát ra ánh sáng oánh nhuận, từ ngày được sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên Chí Thiện Bạch Liên nhìn thấy tuyết, có cùng nhan sắc với liên hoa trên trán y, cùng màu sắc với y phục của y, có nhiệt độ giống với nam tử bên cạnh y.

Tuy lạnh giá, nhưng không buốt tay.

Chí Thiện Bạch Liên nhìn về phía nam tử vẫn như cái bóng đứng bên cạnh mình, khoé miệng cong lên ý cười ôn nhu, giơ bông tuyết trong lòng bàn tay lên nhẹ giọng nói với U Minh: “U Minh, nhiệt độ của nó giống người, cũng băng băng lạnh lạnh.”

“Có lạnh không?” Thanh âm càng trầm thấp hơn Chí Thiện, một chút lạnh lạnh, ôn nhu thấu cốt, U Minh duỗi tay chụm lấy lòng bàn tay Chí Thiện, tiếp xúc nhau, nùng tính mật ý trong nháy mắt khiến cho Nghiệp Hoả Hồng Liên vẫn đứng cách đó không xa theo dõi U Minh Hắc Liên và Chí Thiện Bạch Liên phải nhướn lông mày.

Nghiệp Hoả Hồng Liên vẫn không biết, U Minh Hắc Liên và Chí Thiện Bạch Liên có phải là từ khi vừa mở mắt ra đã thấy đối phương hay không? Hai nam nhân này, lúc nào cũng buồn nôn khiến người ta không chịu nổi, lúc nào cũng nhìn a nhìn nhau, cứ như chỉ cần nhìn đối phương thì khỏi phải ăn uống ngủ nghỉ, có thể đến tận thiên trường địa cửu vậy.

“Không lạnh.” Nhìn thẳng vào mắt nam nhân bên cạnh, Chí Thiện thì thào nói, bàn tay đang cầm bông tuyết lật ngược trở lại cầm lấy bàn tay U Minh đang chụm tay mình, dù bông tuyết có lạnh hơn nữa cũng sẽ vì phần ôn nhu này mà tan ra, ướt sũng cả bàn tay không thể giẫy thoát.

Song sinh tịnh đế, đồng sinh đồng tử.

U Minh Hắc Liên vẫn còn nhớ rõ lúc hắc đang ở trong bóng tối hỗn độn, rất xa, rất xa liền nghe thấy như có một người đang gọi hắn, liên tục gọi tên của hắn, thanh âm ôn nhu dễ nghe như vậy, nó đã kéo tay hắn lại, kéo hắn ra khỏi bóng tối hỗn độn tiến vào phàm trần thế tục.

Lần đầu tiên mở mắt, trong hắc đồng của U Minh chiếu ra hình ảnh một tuyết y nam nhân trong mắt ẩn chứa ôn nhu, khoé miệng mang theo ý cười, nam nhân đó mở miệng, thanh âm như dòng nước mát lạnh ôn hoà: “U Minh...”

U Minh Hắc Liên, đó chính là tên của hắn.

Mà nam nhân gọi hắn tỉnh lại, tên là Chí Thiện Bạch Liên.

“Tĩnh đế song sinh, thân như huynh đệ, ái như tình nhân, đồng sinh đồng tử, trọn đời không xa.” Chí Thiện ôn nhu chăm chú nhìn U Minh ngồi trong hắc liên vừa được y gọi tỉnh, tay y nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt góc cạnh phân minh của U Minh, lòng bàn tay cảm thấy lạnh lạnh, nhưng lại có chút dễ chịu ngoài ý muốn, khiến người ta muốn sa vào.

“Ta là U Minh Hắc Liên, ngươi là Chí Thiện Bạch Liên, tịnh để song sinh liên, buổi đầu hàng thế, từ lúc vừa quen, đây là lời hứa, cũng là lời thề, vĩnh viễn không phản bội.” U Minh Hắc Liên vừa mở miệng nói câu đầu tiên, hần và y, đều khắc sâu trong lòng chưa bao giờ quên, đây là lời hứa cùng là lời thề giữa bọn họ.

Hơi nghiêng đầu, U Minh Hắc Liên từ từ nhắm mắt lại hưởng thụ lòng bàn tay ấm áp của Chí Thiện, lần đầu tiên vươn tay, hần lựa chọn ôm lấy thắt lưng nam nhân trước mặt; lần đầu tiên từ trong hắc liên đứng dậy bước xuống, hần lựa chọn đứng bên cạnh Chí Thiện Bạch Liên; lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất trong cuộc đời này, hần lựa chọn để mình tùy ý yêu nam nhân trước mặt.

Với U Minh mà nói, Chí Thiện là duy nhất của hần.

U Minh Hắc Liên đứng lên, bước đi đầu tiên, vươn hai tay của hần ôm lấy nam nhân trước mặt, phần tình ái nồng đậm không thể tiêu trừ này hình như đã nảy nở từ khi hần lần đầu tiên mở mắt ra nhìn thấy Chí Thiện, cũng như độc tố thâm nhập vào cốt tủy, đời đời kiếp kiếp, không thể chữa trị.

“Buồn nôn, ghê tởm.” Nghe xong lời U Minh Hắc Liên tự thuật hần và Chí Thiện Bạch Liên quen biết yêu nhau thế nào, Nghiệp Hoả Hồng Liên không chút khách khí châm chọc đả kích bọn họ.

Từ khi gặp đôi hắc bạch song sát trong thôn làng ở phía Đông, Nghiệp Hoả Hồng Liên liền nửa tự nguyện nửa bị ép trở thành một điểm hồng giữa hắc bạch song sát, bị ép cùng với nửa tự nguyện quán quít lấy đôi thân liên chẳng biết chui ra từ bao giờ đi vào Trung bộ tìm đám người Luân Hồi Tử Liên.

Tuy nói phải đi tìm người, nhưng dọc đường đi Nghiệp Hoả Hồng Liên chưa hề thấy U Minh Hắc Liên hay Chí Thiện Bạch Liên có dấu hiệu nôn nóng sốt ruột muốn mau chóng lên đường, trái lại đôi hắc bạch song sát này cứ như là đang đi du sơn ngoạn thủy tay nắm tay cùng đi, một mỗi liên ngồi xuống như bây giờ tâm sự chuyện trời sự đất, nói một chút tình, nói một chút ái, sôi nổi miên man khiến Nghiệp Hoả Hồng Liên cảm thấy buồn nôn không ngớt.

“Buồn nôn không?” Chí Thiện hỏi.

“Không buồn nôn.” U Minh đáp.

“Ghê tởm không?” Chí Thiện hỏi.

“Không ghê tởm.” U Minh đáp.

Mỉm cười Chí Thiện nói với U Minh: “Ta từng nghe nói, người có nội tâm thế nào thì nhìn người khác sẽ là cái dạng đó, trong đầu là dạng gì, thì nói ra cũng chính là những lời như vậy.”

Dứt lời, Chí Thiện quay đầu hỏi Nghiệp Hoả Hồng Liên: “Nghiệp Hoả, ngươi thấy ta nói đúng không?”

“Cường từ đoạt lí.” Quay đầu đi, Nghiệp Hoả Hồng Liên hừ lạnh một tiếng, đối với đôi hắc bạch song sát lúc nào cũng kẻ tung người hứng khiến người ta không thể chịu nổi kia, chẳng lẽ bọn họ đang ước gì để cho toàn bộ người trong thiên hạ đều biết hai nam nhân này có mấy chân như vậy sao?

Ngoài U Minh Hắc Liên và Chí Thiện Bạch Liên khiến người ta có chút nhìn không thấu quan hệ thân mật ra, Nghiệp Hoả Hồng Liên cảm thấy hứng thú nhất chính là sao võ công của U Minh và Chí Thiện lại lợi hại hơn hần nhiều như vậy, rõ ràng cùng là Cửu Thiên Thần Liên, vì sao lúc trước hần lại thua trong tay đôi hắc bạch song sát này.

Nghiệp Hoả Hồng Liên vốn tưởng rằng võ công của mình trong tứ liên đại biểu cho giết chóc và chiến tranh xem như là không tồi, dù U Minh và Chí Thiện có lợi hại hơn cỡ nào, cũng chỉ tương xứng với hần mà thôi, thế nhưng hần thật không ngờ, hần lại thất bại.

Đối với nghi vấn này, sau khi Nghiệp Hoả Hồng Liên suy xét một lát lựa chọn đi hỏi U Minh Hắc Liên, có lẽ là trên người U Minh Hắc Liên và Nghiệp Hoả Hồng Liên đều có tàn nhẫn, vô tình và băng lãnh giống nhau, ngay từ lần đầu bọn họ nhận thức, cảm tình của Nghiệp Hoả Hồng Liên đối với U Minh Hắc Liên tốt hơn Chí Thiện nham hiểm kia một chút.

Nghiệp Hoả Hồng Liên vốn tưởng rằng U Minh Hắc Liên sẽ không đơn giản nói cho mình biết, ai ngờ vừa mới hỏi xong, U Minh liền nói hết toàn bộ cho hần nghe.

“Nếu không có ánh sáng mặt trời, tại sao lại có vầng trăng sáng tỏ, nếu không có bóng đen của đêm, tại sao ban ngày lại trắng, ta cùng với Chí Thiện là tịnh đế song sinh liên của cửu thiên chi hạ, Chí Thiện đại biểu cho phần ánh sáng của thể gian, mà ta, thì đại biểu cho phần tối tăm trên thể gian này, về câu hỏi của người, ta có thể nói với người thể này, từ lúc ta cùng với Chí Thiện giảng sinh chúng ta không giống như các người lập tức tới nhân gian, mà là lựa chọn bề quan tu luyện.”

U Minh Hắc Liên nói: “Trên cơ sở là tịnh đế song sinh, ta cũng với Chí Thiện cùng ngộ ra cực thánh chi thể và cực ma chi thể, đồng tu song sinh, hưởng công thể của nhau, đổi cách nói khác, ta ngoại trừ công lực của bản thân ra từ lúc đồng tu với Chí Thiện còn có thêm công thể của Chí Thiện, đó cũng là nguyên nhân người không thể thắng chúng ta.”

Một U Minh Hắc Liên, Nghiệp Hoả Hồng Liên có lẽ còn có thể chống lại, mà nếu là một U Minh Hắc Liên lại có thêm Chí Thiện Bạch Liên, Nghiệp Hoả Hồng Liên không có khả năng thắng chính diện.

Tịnh đế song sinh liên đạt đến sự ăn ý và ưu thế như vậy, Nghiệp Hoả Hồng Liên loáng thoáng có thể đoán được sau khi U Minh Hắc Liên và Chí Thiện Bạch Liên đồng tu đến cuối cùng, chỉ sợ cho dù là hẳn thêm mấy người khác cùng không cách nào chiến thắng đôi hắc bạch song sát này.

“Vậy có phương pháp phá giải không?” Nghiệp Hoả Hồng Liên hỏi.

“Điều này sao” Kéo dài âm cuối, U Minh Hắc Liên cúi đầu cười khê hai tiếng, nói: “Ta không thể nói cho người.”

Nghiệp Hoả Hồng Liên cũng không trông cậy U Minh Hắc Liên sẽ nói cho hẳn biết cách phá giải phương pháp đồng tu, U Minh Hắc Liên không nói, Nghiệp Hoả cũng không cảm thấy mất mát nhiều lắm, hẳn vừa ngẩng đầu, liền thấy đôi mắt đen như mực của U Minh đang nhìn mình.

“Trong mắt người vẫn còn nghi hoặc, là không rõ vì sao ta cùng với Chí Thiện lại có quan hệ tốt như vậy phải không?” Không đợi Nghiệp Hoả trả lời, hai tay U Minh đã chấp ra phía sau gờ đầu nhìn lên bầu trời đầy sao lấp lánh, nhàn nhạt nói: “Tuy là tịnh đế song sinh, nhưng quan hệ giữa ta cũng với Chí Thiện cũng phức tạp mâu thuẫn như đêm tối và ban ngày vậy.”

“Trong lòng ta quả thực có nghi hoặc, trừ người và Chí Thiện ra tứ liên khác không hề can thiệp lẫn nhau, cũng chẳng mấy khi liên hệ, dù cho các người là tịnh đế song sinh, nhưng lấy bản tính của các người từ lúc hạ sinh tới nay, các người cũng không nên thân mật như vậy.” Dừng một chút, Nghiệp Hoả Hồng Liên thử mở miệng hỏi: “Các người...rốt cuộc là có quan hệ gì? Ta, thấy không rõ.”

U Minh Hắc Liên cười, nói: “Chí Thiện nói, thần liên hoá thành hình người, trong lòng chúng ta đều có thất tình lục dục thuộc về con người, nếu muốn nói quan hệ giữa ta với Chí Thiện, lúc này là tình, một ngày nào đó trong tương lai, có lẽ sẽ biến thành ái ha...” Lúc nói đến đây, trong mắt U Minh ít nhiều hiện lên một chút tình cảm ấm áp.

Khi đó Nghiệp Hoả còn không rõ, giữa tình và yêu của con người thì có gì khác nhau.

“Lẽ nào tình không phải là yêu sao? Lẽ nào yêu và tình khác nhau sao?” Nghiệp Hoả Hồng Liên không giải thích được hỏi.

Bên cạnh đi tới nam tử một thân tuyết y, cắt ngang cuộc nói chuyện giữa U Minh và Nghiệp Hoả, mang theo ý cười chưa bao giờ thay đổi, Chí Thiện Bạch Liên nói với Nghiệp Hoả Hồng Liên: “Mới vừa làm người không bao lâu, đương nhiên người không hiểu rõ thế nào là yêu là thế nào là tình, nếu có một ngày người hiểu, cũng chính là lúc người thực sự biến thành người.”

Chí Thiện Bạch Liên khi đó, lúc nào cũng thích thuyết giáo, lái nhà lái nhái đôi khi có thể giảng chết một người, cho dù có lúc Nghiệp Hoả Hồng Liên không muốn nghe mấy lời nguy biện tà đạo của Chí Thiện Bạch Liên, Chí Thiện cũng sẽ bá đạo ép buộc Nghiệp Hoả Hồng Liên phải ở bên cạnh nghe, điểm huyết cũng được, dùng xiềng xích trói lại cũng được, khoảng thời gian đó đã trở thành một đoạn năm tháng khuất nhục của hắn.

Nhưng mà cũng trong thời gian này, Nghiệp Hoả Hồng Liên dần dần thân quen Chí Thiện hơn, từ đầu bị ép nghe, dần dần tiếp thu, nguyện ý nghe, đến tận khi thích nói chuyện phiếm với Chí Thiện, U Minh thỉnh thoảng cũng sẽ chêm vào vài câu, có điều U Minh càng thích một mình nói chuyện phiếm với người

đó, phần lớn thời gian, U Minh tự nhiên lôi kéo Chí Thiện đến một nơi không biết nào đó nói cái gì đó.

203. Chương 203 - Lăn Đầu Gặp Luân Hồi

Đoàn người tam liên đi rất chậm, dọc theo đường đi nhìn thấy không ít phong cảnh tú lệ trên Xích Thổ Đại Địa, thoả thích ngắm nghía núi non sông nước, xem qua hết phong thổ nhân tình ở các nơi, đương nhiên ba người bọn họ cũng gặp phải không ít bách tính đáng thương vì chiến tranh mà trôi dạt khắp chốn.

Mỗi lần đến chỗ nào đó, Chí Thiện sẽ dừng lại, dùng hai mắt của y nhìn chăm chú vào thế giới này, y còn nhớ địa phương gặp được Nghiệp Hoả Hồng Liên là một thôn làng đời này qua đời khác, nam nữ già trẻ đều làm cường đạo, thôn làng đó tuy đã bị Nghiệp Hoả Hồng Liên thiêu thành tro tàn, nhưng y vẫn nhớ kĩ trong lòng.

Nếu đây là một xã hội cùng thời đại hưng thịnh văn minh mà giàu có thì làm gì có những đạo tặc tiểu hầu vì cuộc sống bức bách chứ, hoàn cảnh đã tan hoang không chịu nổi như vậy, thì cần gì phải đi trách tội những con người đáng thương vì cuộc sống bức bách, Cửu Thiên Thần Liên bọn họ hàng thế, không phải chính là để cứu vớt thế giới đổ nát, trăm ngàn vết thương này sao?

Chiến tranh hỗn loạn, bách tính không được an khang, thiếu thốn lương thực, người dân không được no bụng, vì để thoả mãn tư dục quyền quý, mọi người làm càn chặt phá cây cối, khai thác vùng mỏ, bá tánh không được an bình bị ép chuyển nhà, mà binh lính chiến tranh đi đến đâu thì phóng hoả thiêu huỷ phòng ốc rừng rậm đến đó, khiến cho thiên tai liên miên không ngừng.

Cứ tuần hoàn nhiều lần như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày Xích Thổ Đại Địa này sẽ chết ngay trong tay những người như thế.

“Muốn thống trị những tên phạm phu tục tử ngu muội này không phải rất đơn giản sao?” Tay làm động tác chém, Nghiệp Hoả Hồng Liên không hề cố kị nói, “Giết hết đám quyền quý thống trị Xích Thổ Đại Địa tuy ý khởi xướng chiến tranh kia, từ đó bách tính sẽ không bị sưu cao thuế nặng, cũng không bị ép phải đánh chiến lưu vong, Xích Thổ Đại Địa cũng sẽ trở nên an bình.”

Nghiệp Hoả Hồng Liên vẫn không rõ, Chí Thiện Bạch Liên vì sao lại muốn lôi kéo bọn họ đi khắp nơi nhìn những bách tính quần áo tả tơi, ăn không no bụng này, mà mỗi lần đến chỗ thấy bách tính vì chiến loạn mà lưu vong, Chí Thiện Bạch Liên sẽ bố thí chiếu cổ họ, trên đời này nghìn nghìn vạn vạn người, Chí Thiện Bạch Liên sao có thể chiếu cổ bố thí hết được chứ?

“Giết một người sẽ còn có người thứ hai, không thay đổi kết cấu thế giới này thì Xích Thổ Đại Địa vĩnh viễn sẽ không an bình.” Chí Thiện Bạch Liên cười khổ lắc đầu, phương pháp này của Nghiệp Hoả Hồng Liên chính là lấy dao sắc chặt đứt dây rối, nhưng nếu muốn khôi phục lại sự yên vui cho Xích Thổ Đại Địa thì không đơn giản như vậy, kết cấu, điều lệ của thế giới này nếu không loại bỏ hoàn toàn, thì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày thế giới lại hỗn loạn.

Bọn họ chỉ là Cửu Thiên Thần Liên, rất nhiều lúc không thể dùng ánh mắt thường nhân để quan sát thế giới này, trong lòng Chí Thiện Bạch Liên hiểu rõ, muốn dập tắt chiến tranh, bách tính an khang, không phải chỉ cần những cải cách như đao to búa lớn, mà càng phải cần nhân tài thống trị thiên hạ này, cần có chế độ và thời gian dài để tu chỉnh lại.

Chậm chậm đi đường, sở dĩ Chí Thiện Bạch Liên muốn dẫn Nghiệp Hoả Hồng Liên và U Minh hắc liên trải qua hồng trần, chứng kiến nỗi khổ của bách tính, chính là để cho những Cửu Thiên Thần Liên tuy bề ngoài là hình người, nhưng khuyết thiếu cảm tính của nhân loại dần dần nhiễm nhân tính, lòng mang từ bi, khoan dung và tình yêu thương.

Tới mỗi ngôi làng có chiến tranh, Chí Thiện Bạch Liên sẽ lại chẩn trị chữa thương cho thôn dân, mặt khác lại dành cho đối phương một ít tiền tài và lương thực, khi thì giúp thương dân giảng giải các loại tri thức,

làm thế nào để tốn ít sức mà lại có thể đạt được hiệu suất xây dựng quê hương nhanh nhất, làm cách nào để tránh né tai hoạ, lại trông lương thực thế nào.

Về phần Nghiệp Hoả Hồng Liên, thì khoanh tay đứng phía sau cách Chí Thiện không xa nhìn, Nghiệp Hoả Hồng Liên khi thì nhìn bóng lưng khom khom của Chí Thiện Bạch Liên, khi thì lại nhìn U Minh Hắc Liên đứng cạnh đang cúi đầu thi pháp chế tạo được chữa thương, Nghiệp Hoả Hồng Liên nhếch miệng: “U Minh, người cảm thấy cách nghĩ của Chí Thiện thế nào?”

“Người thì sao?” U Minh chưa từng ngẩng đầu hỏi ngược lại.

Nghiệp Hoả Hồng Liên nói: “Ta là người hỏi trước, người hẳn là nên trả lời trước mới đúng, để ta đoán thử, kì thực trong lòng người cũng không đồng ý với cách làm của Chí Thiện Bạch Liên như vậy, đúng không?”

“Ha ha.” Ngừng động tác trong tay, U Minh Hắc Liên ngẩng đầu nhìn Chí Thiện Bạch Liên đứng trong đám thôn dân, trong mắt lộ ra một tia ôn nhu, nói: “Không đáng, đám phàm nhân dơ bẩn thấp kém lại ngu xuẩn này, không đáng để Chí Thiện quan tâm, đau lòng, lo lắng, càng không đáng để Chí Thiện đi an ủi.”

“Vậy người có cho rằng phương pháp của ta tốt hơn không? Vị Chí Thiện kia, thiện ý trong lòng tựa hồ hơn ta, nhưng có phần quá dư thừa rồi”. Nghe thấy U Minh nói cũng không phải đồng ý với cách làm của Chí Thiện như vậy, Nghiệp Hoả Hồng Liên theo sát mà hỏi, nhưng câu trả lời của U Minh Hắc Liên tựa hồ còn ngoan tuyệt hơn cả hẳn.

“Không, phương pháp của người chỉ có thể trị phần ngọn mà không thể trị tận gốc, nhân tính đặt ở chỗ đó, thì tham lam sẽ không biến mất, người giết một hoàng đế, còn có thể lại có một hoàng đế khác xuất hiện, sưu cao thuế nặng như trước, chiến tranh chưa từng dập tắt, hoà bình luôn luôn ngắn ngủi, lịch sử vẫn tuần hoàn như cũ”, U Minh Hắc Liên nhìn Nghiệp Hoả Hồng Liên, vừa cười vừa nói, “Nếu người có thể giết hết người trong thiên hạ, thì thiên hạ này không phải sẽ thái bình rồi sao? Xích Thổ Đại Địa, cũng liền yên ổn.”

“Các người thật đúng là quá cực đoan!” Khẽ xích một tiếng, Nghiệp Hoả Hồng Liên quay đầu không thèm nhìn đại ma đầu U Minh Hắc Liên kia, trong lòng loáng thoáng cảm thấy rằng, nếu không có Chí Thiện Bạch Liên chế ước U Minh Hắc Liên, chỉ sợ đại ma đầu này sẽ thực sự động thủ giết sạch người trong thiên hạ rồi.

Cách nghĩ của U Minh Hắc Liên còn tàn ác hơn, trực tiếp muốn cả nhân loại đại diệt vong, phá vỡ vòng tuần hoàn lịch sử.

Nói thì nói như thế, nhưng chỉ cần một ngày còn Chí Thiện, chỉ sợ U Minh Hắc Liên cũng chỉ dám nghĩ trong đầu một chút, nói một câu, khó mà đổi thành hành động.

Tại miền Bắc Xích Thổ Đại Địa luôn luôn rơi xuống những bông tuyết, Chí Thiện và U Minh còn cả Nghiệp Hoả Hồng Liên cứ đi một chút lại dừng cuối cùng cũng tìm được Luân Hồi Tử Liên, lúc bọn hắn tìm thấy Luân Hồi Tử Liên, đoá thần liên này vậy mà lại đang ngâm mình trong ôn tuyền uống rượu, nhìn một đám vũ nữ nhảy múa trước mặt, quả là tiêu dao khoái hoạt biết bao.

Chí Thiện và U Minh nhìn thoáng qua, hình như đều đã nhìn thấy ý cười bất đắc dĩ trong mắt đối phương, đám thần liên này, cá tính thật đúng là mỗi người một kiểu, khó mà nắm bắt.

Lúc Chí Thiện vừa muốn bước ra, đột nhiên bị U Minh nắm lấy tay, Chí Thiện khó hiểu quay đầu lại, chỉ thấy ánh mắt U Minh nhìn mình ý bảo nhìn sang bên cạnh, Chí Thiện thuận theo ý U Minh, nhìn về hướng đó, vừa vặn thấy Nghiệp Hoả đang lạnh mặt, chậm chậm đi đến chỗ Luân Hồi Tử Liên quay lưng về phía bọn họ ngâm mình trong ôn tuyền.

“Có bằng hữu từ phương xa tới, vô cùng hân hạnh! Nếu như chư vị muốn nói chuyện với ta về vấn đề diệt sạch thiên hạ hay cứu vớt thương sinh, thì mời quay trở về, khó có được cơ hội làm người, khó có cơ hội hạ giới, mọi thứ cứ đợi ta hưởng thụ hết nhân gian mỹ cảnh mỹ nhân mỹ tửu này xong, rồi từ từ nói chuyện cũng được...” Luân Hồi Tử Liên không quay đầu lại, hai cánh tay trần khoát thành dục trì vô cùng thánh thoir, chẳng qua y cảm nhận được khí tức thần liên có chút tương tự với mình, nhưng không nhìn thấy người tới đến cũng là ai.

“Luân Hồi Tử Liên, người thật là biết hưởng thụ a, ha ha!”

Vài tiếng cười nhạt đột nhiên vang lên phía sau, thanh âm quen thuộc như vậy khiến Luân Hồi Tử Liên thoáng sửng sốt, còn chưa quay đầu lại nhìn người, trong lòng Luân Hồi Tử Liên đã vang lên hồi chuông cảnh báo, hoảng hốt cuống quýt lặn xuống ôn tuyền, rượu trong tay cũng không cần, trực tiếp ném về hướng Nghiệp Hoả đứng sau Luân Hồi Tử Liên.

“Luân Hồi, ra đây!” Hận đến nghiêng rằng, Nghiệp Hoả Hồng Liên khẽ quát một tiếng, “Nếu không, ta sẽ đun khô nước suối này, xem xem ngươi còn trốn tới khi nào!” Vừa nói xong, trong tay Nghiệp Hoả Hồng Liên liền xuất hiện hai đoàn hoả diễm cực nóng, trực tiếp quăng vào nước, đám vũ nữ khiêu vũ đều bị dọa chạy tứ tán.

Chí Thiện Bạch Liên nhìn một vũ nữ vừa chạy qua y, không khỏi cúi đầu cười vài tiếng, Nghiệp Hoả Hồng Liên ngày thường cũng coi như là người lãnh tĩnh, gần như khó thấy được dáng điệu phát điên thất thố như vậy của nam nhân này, cũng không biết Luân Hồi Tử Liên chọc gì đến Nghiệp Hoả Hồng Liên, mà khiến cho nam nhân này mất đi lãnh tĩnh thường ngày như vậy.

“Nếu Luân Hồi Tử Liên ngươi là nam nhân, thì lập tức ra đây cho ta!” Chân dẫm nát thành dục trì, phần tử phóng hoả đứng bên ôn tuyền chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động bên trong.

“Thân không mảnh vải, y không che thể, còn ra thể thống gì?” Trong ôn tuyền truyền đến thanh âm của Luân Hồi Tử Liên, hồng hoả trên mặt hồ bị thay thế bởi tử hoả, hai người tranh đấu triền triền miên miên, thật là náo nhiệt.

“Nghiệp Hoả, Luân Hồi Tử Liên đã làm chuyện gì mà chọc ngươi tức giận như vậy?” U Minh Hắc Liên chen một chân vô giúp vui, giả vờ vô ý ở bên cạnh châm ngòi thổi gió.

Chí Thiện Bạch Liên đứng thẳng hai cái tai, tư thái thản nhiên làm bộ không quan hệ gì đến mình, kì thực trong lòng sớm đã vô cùng tò mò, nghe thấy U Minh thay mình hỏi ra nghi vấn trong đầu, lòng vui vẻ không thôi, chờ Nghiệp Hoả Hồng Liên nói đáp án ra, Nghiệp Hoả Hồng Liên dừng lại một chốc hình như là không muốn nói, lúc này Luân Hồi Tử Liên trốn trong ôn tuyền thay Nghiệp Hoả Hồng Liên trả lời.

“Chỉ là không cẩn thận nhìn thấy hình dạng Nghiệp Hoả Hồng Liên hoả khí bùng bùng đang tắm rửa mà thôi, cùng là thần liên, đều là nam nhi, hà tất phải tức giận như vậy chứ?” Thanh âm Luân Hồi Tử Liên từ ôn tuyền truyền ra.

“Ngươi.” Nghiệp Hoả Hồng Liên âm thầm cắn răng, thế nào là không cẩn thận? Luân Hồi Tử Liên này rõ ràng là cố ý, đều là Cửu thiên thần liên, hần lại không hề biết rằng có một Luân Hồi Tử Liên khiến cho người ta chán ghét như vậy tồn tại, ngày đó hần đang tắm rửa dưới thác nước, Luân Hồi Tử Liên này không biết đã ẩn núp bên cạnh nhìn bao lâu.

Nhìn thì nhìn, dù sao cũng đều là thần liên, đều là nam nhân, nhưng mà Luân Hồi Tử Liên lại mở miệng trêu đùa hần, thực sự ghê tởm, nếu không phải hôm đó Luân Hồi Tử Liên chạy nhanh, thì hần nhất định sẽ dùng nghiệp hoả của mình thiêu trụi tên Luân Hồi Tử Liên chết tiệt kia.

“Nhiệm vụ liên hữu giúp ta chủ trì công đạo a, Nghiệp Hoả Hồng Liên này trời sinh tính cuồng bạo lực, không có việc gì cũng thích phóng hoả khắp nơi, luận tướng mạo tư thái, cũng không có nhan sắc, luận vóc người da dẻ, cũng chỉ là tờ giấy trắng biết đi mà thôi, sao ta có thể cố ý nhìn người này tắm rửa, ai. Thôi đi thôi đi, không bằng như vậy, nếu ta không cẩn thận nhìn người, người cũng liền nhìn hình dáng không mặc quần áo của ta, xem như là huề nhau ha!”

Vừa dứt lời, một nam tử anh tuấn thân không mảnh vải đột nhiên từ ôn tuyền nhảy ra, bọt nước rơi xuống, thân thể không hề che đậy kia liền bại lộ ngay trước mắt mọi người.

“Khụ khụ.” Chí Thiện Bạch Liên và U Minh Hắc Liên vô cùng ăn ý cùng lúc xoay người, tựa như là bọn họ đã nhìn thấy một số sự vật không nên thấy.

“Ngươi” Nghiệp Hoả Hồng Liên vội vã lui về phía sau ba bước, trong mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn nam tử không mặc y phục trước mặt, người nọ chỉ cười dài nhìn hần, tựa hồ hoàn toàn không vì bản thân trần truồng mà cảm thấy xấu hổ.

“Ta từng xem người, người cũng đã xem ta, chúng ta liền làm hoà nha, Nghiệp Hoả.”

Nghiệp Hoả chỉ cảm thấy như nuốt phải một quả đại kê đắng, không biết nói gì, trường tụ vung lên, nam tử nhanh chóng xoay người không nhìn lại khuôn mặt tươi cười đáng ghét kia của Luân Hồi Tử Liên.

Lần đầu gặp mặt của Luân Hồi Tử Liên và mọi người, chính là oanh oanh liệt liệt, không giống người thường như vậy!

Cũng may sau đó đám người Chí Thiện không cần phải nhìn thấy dáng dấp không mặc quần áo của Luân Hồi Tử Liên nữa, lúc mọi người tới thăm, Luân Hồi Tử Liên khéo léo làm dịu quan hệ có chút căng thẳng với Nghiệp Hoả Hồng Liên, sau đó mặc quần áo vào, dẫn theo đám người Chí Thiện trụ lại phương Bắc Tuyết Quốc.

Luân Hồi Tử Liên không thể nghi ngờ là một người vô cùng hưởng thụ cuộc sống, nam tử dùng tiên thuật của mình thành công chinh phục quyền quý Bắc Quốc, nhanh chóng biến thành tiên nhân địa vị cao thượng, trụ ở một nơi thanh tịnh đẹp để không bị ngoại nhân quấy rầy, ăn chính là sơn hào hải vị ở các nơi, có thêm bách tính sùng bái, cuộc sống qua ngày quá ư thư thả lại an nhàn thoải mái.

“Phương pháp cải biến Xích Thổ Đại Địa của ta, chính là công quân tâm,” Sau khi nghe xong Chí Thiện Bạch Liên đưa ra luận cứu thế, Luân Hồi Tử Liên vừa cười vừa nói, “Ta chỉ muốn lấy thân phận một người ngoài để phụ tá quân vương thống trị đại địa, để bọn họ có thể dẹp loạn chiến tranh, yêu dân như con, không muốn thâm nhập vào hồng trần rồi ren chịu phải chút xú quấy rầy ưu phiền nào.”

“Không vào hồng trần, thì sao có thể độ hồng trần?” Chí Thiện mỉm cười nói với Luân Hồi Tử Liên, “Chúng ta có thể không đếm xỉa đến, chúng ta cũng có thể không hỏi đau khổ phàm trần, nhưng mà đang ở Xích Thổ, trên vai tự có trách nhiệm chúng ta phải gánh vác, phụ tá quân vương đương nhiên cũng là một con đường, nhưng việc ta muốn làm, là cải biến hoàn toàn thế giới này.”

“Vậy người muốn làm như thế nào chứ?” Luân Hồi nhíu mày, ánh mắt nhìn Chí Thiện đã tăng thêm vài phần thưởng thức.

“Dân phú, quốc cường, thế an.” Chí Thiện từng chữ từng chữ nhấn mạnh, “Ta muốn bá tánh trên thế gian này, khi gặp khó khăn thì không quên hăng hái, khi gặp đau khổ thì không đánh mất lòng tin; ta muốn con dân trên thế gian này, khi bản không thù phú, khi phú không quên giúp đỡ người nghèo; ta muốn người trên thế gian này, có trái tim nhân từ, khoan dung.”

204. Chương 204 - Liên Ái

Hồi tưởng lại chuyện cũ một nghìn năm trước, Nghiệp Hoả Hồng Liên ngẩng đầu nhìn ra vầng trăng khuyết sáng tỏ bên ngoài cửa sổ, trong mắt để lộ ra chút ngơ ngẩn: “Một nghìn năm trước, Chí Thiện Bạch Liên của khi đó yêu quý thổ địa màu đỏ sẫm này hơn bất cứ ai trong chúng ta, y muốn thay đổi không chỉ là kết cấu của Xích Thổ Đại Địa, mà càng muốn cải biến cái căn của hàng nghìn hàng vạn con dân ở đây, y muốn bách tính khắp thiên hạ đều không tự ti cũng không cao ngạo, để cho tất cả mọi người đều học được cách tự khẳng định bản thân, tự khẳng định nhân sinh, tự khẳng định cuộc sống, học được sinh hoạt mà không chỉ có sinh tồn.”

Trong lời nói lộ ra sự kính phục chưa từng che giấu của Nghiệp Hoả Hồng Liên, hắn quay đầu lại nhìn Lâm Cửu trên giường bệnh, vừa cười vừa nói: “Đây là người của kiếp trước, chỉ dựa vào khí thế và quyết tâm đó mà đã thành công thuyết phục được Luân Hồi Tử Liên từ bỏ hưởng lạc gia nhập vào trong trận doanh của người, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, dưới thái độ thờ ơ như không của người luôn luôn cất giấu sự chấp nhất sâu nặng.”

Nghe Nghiệp Hoả Hồng Liên nói hồi lâu, trong lòng Lâm Cửu đã dần dần phác họa ra được chân dung chính mình kiếp trước, dường như y có thể hiểu được mình kiếp trước tại sao lại nói ra những lời như vậy, và vì sao mà những phương pháp đơn giản dễ dàng lại không dùng, mà hết lần này đến lần khác cứ muốn hao công cải biến tinh thần dân tộc của một thế giới.

Thứ Chí Thiện Bạch Liên muốn chính là hoà bình chân chính, là dân chủ chân chính, là muốn đem những ưu điểm của nhân tính phóng đại đến vô hạn khiến cho người dân trên Xích Thổ Đại Địa văn minh mà tự tôn tự ái, để mọi người học được cách yêu, học được cách sinh hoạt, học được cách sống chúng hài hoà với

thế giới này. Tuy rằng có phần hơi theo chủ nghĩa lí tưởng hoá, nhưng Chí Thiện Bạch Liên khi đó, có tư cách để có chủ nghĩa lí tưởng này, có thực lực để thực hiện lí tưởng này.

“Sau đó thì sao?” Lâm Cửu hỏi.

“Sau khi kết bạn mà đi với Luân Hồi Tử Liên, lúc đó chúng ta đi ngược lên phía Nam tìm Công Đức Kim Liên, cũng chính là Hoàng Phủ Thiên Niên đứng đầu Hoàng Phủ Đế Quốc bây giờ.”

Đường nhìn lại quay trở lại nghìn năm trước đây, sau khi kết bạn cùng đi với Luân Hồi Tử Liên, Chí Thiện Bạch Liên lúc này chưa từng lưu lại quá lâu, mà trực tiếp không chế thần thú bay về phương nam tìm kiếm Công Đức Kim Liên.

Lúc mỗi đoá thần liên hàng thế đều có một thần thú ở bên bảo hộ cả đời, U Minh Hắc Liên chính là Hắc Long, Nghiệp Hoả Hồng Liên là Xích Long, Luân Hồi Tử Liên là Tử Long, trong số tất cả thần long thần khí uy vũ lại xuất hiện thêm một Cửu Thiên Hoả Phượng Hoàng bùng cháy hoả diễm. Ánh sáng trên chiếc lông hoa lệ của Hoả Phượng Hoàng đầy màu sắc, toàn thân đều có thể bùng cháy thần hoả của thiên địa, trong một đám thần long có vẻ càng tăng thêm sự chú ý.

“Vì sao thần thú của người lại là phượng hoàng, mà không phải là long giống như chúng ta?” Đứng trên người tử long, Luân Hồi Tử Liên đối với vấn đề này vô cùng khó hiểu.

“Cái này sao — ngô, có lẽ là bởi vì ta không giống người thường ha.” Chí Thiện Bạch Liên một bộ dáng dập trảm tư, cực kì bình tĩnh nói ra lời nói khiến người khác thấy da mặt vô cùng dày.

“Khụ khụ — đã nhìn ra.” Cúi đầu cố ý ho khan vài tiếng, Luân Hồi Tử Liên lặng lẽ liếc nhìn U Minh Hắc Liên ít nói chuyện với mình, rõ ràng cũng tồn tại trên một mảnh thiên hạ, nhưng U Minh Hắc Liên kia lại luôn thích giấu mình trong tầng tầng hắc vụ dập dờn.

Mỗi khi Luân Hồi Tử Liên thấy hình dạng hắc vụ của U Minh, y liền cảm thấy lạnh lạnh, thái dương trên đỉnh đầu, nhưng U Minh bên kia lại như muốn nhanh chóng trốn vào đám mây đen dày đặc, nhìn Chí Thiện đều là tịnh đế song sinh liên với U Minh, Chí Thiện thích tắm dưới ánh dương quang, tiên khí tràn ngập giống như cửu thiên tiên thần.

Thực sự khiến người ta hiếu kì, tính cách hai người này hoàn toàn bất đồng, hai nam nhân sở thích hoàn toàn bất đồng sao lại có thể hoà hợp như vậy.

“Nga, người nhìn ra cái gì rồi?” Bất đồng với U Minh, Chí Thiện gần như là ai cũng có thể nói chuyện được.

“Nhìn ra người là phượng, ở phía dưới.” Không có hảo ý nhìn U Minh Hắc Liên hắc vụ tràn ngập quanh thân cách đó không xa, Luân Hồi Tử Liên nói một câu như vậy tất cả mọi người ở đây nghe đều hiểu được, chuyện phong hoa tuyết nguyệt này, Luân Hồi Tử Liên trải qua so với mấy đoá thần liên khác có nhiều hơn, nhìn cũng nhiều hơn.

U Minh Hắc Liên và Chí Thiện Bạch Liên là quan hệ kiểu gì, lẽ nào y không nhìn ra sao?

Đừng thấy bình thường U Minh Hắc Liên chuyện gì cũng nghe theo Chí Thiện Bạch Liên, mặc khác, sao Chí Thiện Bạch Liên lại không phải là một tác cũng không rời U Minh Hắc Liên, có một vài lúc, từ một vài động tác nhỏ là đủ để nhìn ra sự ỷ lại của Chí Thiện với U Minh, quan hệ trên dưới không phải là vừa nhìn đã hiểu sao?

Đột nhiên bị Luân Hồi Tử Liên nói như vậy, Chí Thiện Bạch Liên nửa ngày chưa biết phải nói gì, chỉ cảm thấy một người nào đó ở trong hắc vụ nhỏ giọng cười, trên khuôn mặt trắng nõn của Chí Thiện tức khắc thêm vài phần hồng nhuận khác thường, còn may hoả diễm của hoả phượng hoàng đủ lớn đủ hồng, người ngoài cũng không thấy thay đổi của Chí Thiện.

Đi tới nam bộ của Xích Thổ Đại Địa, mấy người tìm một chỗ trụ lại, mỗi người một gian, giữa căn phòng của Chí Thiện và U Minh khéo léo thế nào lại là Nghiệp Hoả Hồng Liên.

Lúc nửa đêm, có một cánh cửa mở ra, lại có một cánh cửa đóng lại.

Trong màn, nam tử vốn ở phía dưới đột nhiên trở thân áp lên người U Minh, chậm rãi cúi đầu, Chí Thiện nhẹ nhàng dùng trán cọ cọ gương mặt U Minh, thì thào nói: “Vậy không công bằng, ngay từ ngày đầu tiên

bắt đầu người đã ở bên trên rồi, đến cả tên Luân Hồi Tử Liên chết tiệt kia cũng nhìn ra được, U Minh, người nói, thoát nhìn ta giống người ở phía dưới sao?”

Nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài tản mát của Chí Thiện, U Minh nhìn nam nhân khoé miệng nhếch lên nụ cười.

Quan hệ giữa y và hắn, đột nhiên biến chất từ lúc nào, trở thành tình ái triền miên khó chia lìa như vậy chứ? Chí Thiện còn nhớ rất rõ ràng, y bị U Minh lừa, lừa như vậy liền không có cách nào giẫy khỏi vòng tay ôm ấp ấm áp lại hữu lực của nam nhân này.

Cho dù y là cường giả, dù y là Chí Thiện Bạch Liên, cũng có nội tâm rung động và tình kiếp không thể thoát khỏi.

“Lời người khác nói, hà tất phải quan tâm.” Nhẹ nhàng vỗ lên đầu Chí Thiện kéo người xuống, đôi môi như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng chạm qua U Minh nhỏ giọng nói, “Chí Thiện, còn nhớ hoàn cảnh lần đầu tiên gặp nhau không?” Nam nhân này, cứ giảo hoạt như vậy tránh thoát được vấn đề của Chí Thiện.

Hơi sững sốt, Chí Thiện không nghĩ tới U Minh lại đột nhiên hỏi y chuyện này, nam nhân thẳng thắn ghé vào ngực U Minh, đầu gối lên cổ U Minh, lẩm bẩm nói: “Nhớ chứ, khi đó chúng ta vừa mới hàng lâm thế gian chưa bao lâu, người đề nghị chúng ta hai người cùng đồng tu chia sẻ thành quả tu luyện, lần đầu tiên chúng ta đồng tu ta cảm giác có chút kì quái ngực tê dại khó chịu, ta còn tưởng rằng mình bị tẩu hỏa nhập ma.”

Vừa nói Chí Thiện vừa từ từ nhắm mắt lại, an tĩnh nằm trong lòng U Minh, hồi tưởng lại mỗi việc ngày trước, phẳng phất như mới phát sinh ngày hôm qua mà thôi.

Từ ngày đầu tiên bọn họ đồng tu, trong lòng bắt đầu gieo xuống mầm mống dây dưa cho nhau, mặc kệ là Chí Thiện một nghìn năm trước hay Lâm Cửu một nghìn năm sau, đều là một nam nhân tư tưởng cởi mở hành vi bảo thủ, làm chuyện này với người đồng tu nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Huống chi Chí Thiện khi đó vừa tới thế gian, rất nhiều chuyện chưa từng nếm thử qua.

“Khi đó người rất thích thưởng thức các loại tình cảm con người có, mà ta...chẳng qua chỉ là dạy người một loại cảm tình mà phạm nhân hay theo đuổi nhất, một loại tình cảm, cùng với...yêu và dục.” Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lưng nam nhân từ từ vuốt ve lên xuống, U Minh cúi đầu in một nụ hôn lên liên hoa ẩn trên trán Chí Thiện, nương theo cơ hội dạy Chí Thiện lĩnh hội tình ái của con người, U Minh cũng chỉ là biết thời biết thế mà thôi.

Có lẽ có một chút giả dối như vậy, nhưng nếu không phải bản thân chủ động, cứ chờ Chí Thiện thông suốt thì không biết cần chờ đến bao nhiêu năm. Thứ U Minh muốn, không chỉ có sự tín nhiệm và lưu luyện với hắn, hắn còn muốn Chí Thiện Bạch Liên người này, triệt triệt để để thuộc về hắn, mặc kệ là tâm hay thân thể, đều chỉ thuộc về một mình hắn mà thôi.

Hồi tưởng lại lúc đó hắn mượn giáo thụ Chí Thiện thể nghiệm ái và dục, Chí Thiện trầm ổn thường ngày vì chưa từng lĩnh hội qua ái dục mà có dáng dấp mờ mịt vô thức, U Minh cảm thấy trong lòng ấm áp, hắn nhìn thấy Chí Thiện Bạch Liên mà mọi người chưa từng thấy, cũng chỉ có ở trước mặt hắn, nam nhân đang nằm trong lòng hắn mới thả lỏng như vậy, không hề cố kị giao hết cả ban thân cho hắn.

“Đúng vậy...” Trong lúc nỉ non, Chí Thiện đã dần dần sa vào giấc mộng, thân là thần tiên, bọn họ có thể không cần nghỉ ngơi, có thể không cần ngủ như con người, nhưng Chí Thiện lại thích ban đêm dựa vào U Minh nhập miên, phần yên ổn đó, giống như y vẫn là một đoá bạch liên thuần túy an ổn như vậy.

Yên ổn rơi vào giấc ngủ sâu, ngày hôm sau mở mắt ra thì thấy dương quang xán lạn ấm áp, luôn khiến Chí Thiện cảm thấy vô cùng thoải mái thích ý.

Tuy U Minh không quá thích ánh dương quang, nhưng sáng sớm mỗi ngày U Minh sẽ luôn dưới nắng sớm đợi nam nhân trong lòng hắn tỉnh lại, dù cho cửa sổ đóng chặt, U Minh cũng sẽ chủ động mở cửa sổ để ánh nắng chiếu vào, không vì cái gì khác, chỉ bởi vì U Minh biết Chí Thiện thích nhất chính là tia nắng ban mai.

Một người có chút sùng nịch, người kia có chút tùy hứng.

Cũng chỉ có Chí Thiện mới khiến U Minh không hề bảo lưu mà sùng nịch, cũng chỉ có U Minh mới làm cho Chí Thiện không chút cố kị mà tùy hứng.

U Minh và Chí Thiện một nghìn năm trước, lại cùng với Diệt Thiên và Lâm Cửu chưa khôi phục kí ức một nghìn năm sau, giống nhau cỡ nào, trải qua giống nhau, đồng tu giống nhau, ái luyện giống nhau, thói quen ở chung cũng giống nhau.

205. Chương 205 - Điều Kiện Của Thương Đế

Ở trên hay dưới thì có quan trọng gì đâu? Chỉ cần người bồi bạn bên cạnh là người mình yêu, yêu mình vậy là đủ rồi, Chí Thiện vẫn luôn tin tưởng U Minh là người hiểu y nhất, cũng là người có thể bồi bạn bên cạnh mình cho đến vĩnh hằng, một người duy nhất.

Từ hai người ban đầu lên thành ba người, tiếp sau thêm Luân Hồi Tử Liên thì thành bốn người, bốn đóa thần liên đi tới vùng phía nam Xích Thổ Đại Địa tìm kiếm Công Đức Kim Liên. Trước đó không lâu, bọn Chí Thiện tìm thấy Luân Hồi Tử Liên giữa một thế lực, mà Công Đức Kim Liên hình như cũng có cái ham tương tự như vậy, đều thích trốn trong đại thế lực làm độc thủ sau màn, hơn nữa Công Đức Kim Liên còn tuyệt hơn cả Luân Hồi Tử Liên.

Bọn Chí Thiện Bạch Liên ở trong hoàng cung của đại thế lực vùng phía nam tìm thấy Công Đức Kim Liên, đóa kim liên này cả người tản ra kim quang nhu hoà như thiên thần hạ phạm lộ ra uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn thẳng, Công Đức Kim Liên ngồi xếp bằng trên một toà đại điện trang trí xa hoa như một pho tượng Phật toả ra kim quang lóng lánh, mà người đứng đầu thế lực nam bộ đang quỳ lạy trước mặt kim liên, lắng nghe Công Đức Kim Liên dạy bảo.

Một màn này khiến người ta có chút mắc cở, Luân Hồi Tử Liên cầm cây quạt quạt quạt quạt, dọc đường từ bắc bộ đến nam bộ dừng lại một chốc ở trung bộ, ở đó Luân Hồi Tử Liên thấy một vài văn nhân cầm quạt cũng học theo tư thế đó, không biết từ đâu lấy ra một cây quạt luôn luôn hết quạt lại đóng đưa trước mặt.

“Ha ha, Công Đức, biết chúng ta tới cũng không xuống nghênh tiếp sao?” Luân Hồi Tử Liên trực tiếp đi vào đại điện, vừa đi vừa la lớn.

Thủ lĩnh thế lực nam bộ còn đang quỳ lạy thoáng cái bị dọa tới, quay đầu lại thấy một người xa lạ chưa từng thấy qua, lập tức nhảy dựng lên la lớn: “Người a! Người a, có thích khách, mau lôi kẻ này xuống!”

Gọi xong, thủ lĩnh thế lực nam bộ lập tức quỳ xuống liên tục dập đầu tạ tội: “Cầu tiên nhân tha thứ, cầu tiên nhân tha thứ, cô* nhất định bắt tên thích khách không biết điều quấy nhiễu tiên nhân này về trừng trị!”

(*cô: tiếng xưng của vương hầu thời phong kiến.)

Nam tử bên trong đạo kim quang chậm rãi mở mắt ra, giơ tay lên, Công Đức Kim Liên ngăn lại khựng hoảng của thủ lĩnh thế lực nam bộ: “Không cần gọi người đến, người xuống dưới trước đi, mấy tên này là bằng hữu của ta.”

“A!” Thủ lĩnh thế lực nam bộ vừa nghe thấy vậy, lập tức quay lại quỳ với Luân Hồi Tử Liên, lo lắng nói: “Tiểu nhân không biết tiên nhân đại giá quang lâm, không kịp tiếp đón từ xa, mong tiên nhân lượng thứ.”

“Người không biết không có tội, người xuống dưới trước đi, chúng ta còn có chuyện muốn nói với vị tiên hữu này a.” Luân Hồi Tử Liên vừa cười vừa nói.

Thủ lĩnh thế lực nam bộ lại gặp được thêm một vị tiên nhân, đầu cúi rời đi ngay, thế nhưng lại không dám vi phạm ý chỉ của tiên nhân, nghĩ đến nghĩ đi trước khi rời khỏi cung kính nói với Luân Hồi Tử Liên: “Nếu cần gì mong tiên nhân chỉ rõ, tiểu nhân chắc chắn sẽ dốc toàn lực ứng phó không để tiên nhân thất vọng.”

“Được được, nói rất hay.” Luân Hồi Tử Liên cười tiếp nhận, nhận được lời đáp ứng thủ lĩnh thế lực nam bộ cũng theo đó rời đi, khi hắn vừa rời khỏi, ba đóa liên còn lại mới hiển hiện trong đại điện.

Nhìn bốn vị khách không mời mà đến này, Công Đức Kim Liên nhất nhất quan sát từng người một, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Chí Thiện Bạch Liên: “Chẳng hay chư vị tới đây là vì chuyện gì?”

“Vì thương sinh, vì thiên hạ.” Chí Thiện Bạch Liên tiến lên một bước, nhìn nam tử giữa kim quang nhu hoà, “Tại hạ Chí Thiện Bạch Liên muốn cùng Công Đức nói chuyện, không biết có thể hay không?”

Công Đức Kim Liên nhìn nam tử ôn nhuận đứng đối diện hẳn, nhẹ nhàng gật đầu.

Chỉ cần là một phạm nhân đa số đều đã từng nghĩ đến bất tử, mà thói quen đứng trên đỉnh nhìn chúng sinh, để vương nắm giữ thiên quân vạn mã lại càng như vậy, hoàng đế là thiên tử, là vạn tuế, là sự cộng sinh với thiên địa, bọn họ không muốn chết, không muốn già yếu, không muốn buông tha quyền lợi trong tay, không muốn buông tha mỹ nhân bên gối.

Đế vương bị vây trong loạn thế, càng khát vọng có một thân thể không suy yếu, một linh hồn không già đến chống đỡ giấc mơ thống trị thiên hạ của bọn họ, càng thêm muốn có thể lên trời, mượn thần lực nhanh chóng thống trị thế giới này. Bất được một nhược điểm của con người, Công Đức Kim Liên nhanh chóng thu phục thủ lĩnh thế lực lớn nhất ở nam bộ trở thành tín đồ của mình.

Mỗi một ngày, thủ lĩnh kia đều quỳ lạy dưới chân Công Đức Kim Liên nghe nam nhân giáo huấn, có thể nói là tất cung tất kính với Công Đức Kim Liên, không có chút nào dám chậm trễ, xem ra Công Đức Kim Liên bằng vào pháp lực vô biên và ý nghĩ linh hoạt của bản thân đã khống chế thành công thủ lĩnh thế lực nam bộ.

Ngày đó không biết Chí Thiện Bạch Liên và Công Đức Kim Liên đã nói những gì, nhưng đợi đến khi hai đoá liên hoa đi ra, Công Đức Kim Liên cũng đã đáp ứng lời mời của Chí Thiện Bạch Liên, quyết định theo Chí Thiện cải biến thế giới này, cải biến Xích Thổ Đại Địa.

Luân Hồi Tử Liên cười nói, có phải Chí Thiện đã làm mê hồn pháp gì với Công Đức không, sao chỉ nói vài ba câu là đối phương đã thần phục rồi. Nghiệp Hoả Hồng Liên không để lỡ thời cơ quay lại nói hai câu, Luân Hồi lúc đó chẳng phải cũng sau khi nghe xong Chí Thiện nói cũng đồng ý phương pháp của Chí Thiện sao?

Luân Hồi Tử Liên cười cười, nói với Nghiệp Hoả: “Đó là bởi vì ta muốn theo người a, giống như U Minh cũng bởi thế mà theo Chí Thiện vậy.”

“Hừ —” Nghe lời nói không biết thật giả của Luân Hồi, Nghiệp Hoả Hồng Liên đến đáp lại cũng lười, dọc đường đi Nghiệp Hoả Hồng Liên không biết đã nghe bao nhiêu câu hồ ngôn loạn ngữ của y rồi.

Luân Hồi Tử Liên luôn thích trêu trọc Nghiệp Hoả Hồng Liên, mặc dù người nọ về cơ bản thì không thêm để ý Luân Hồi Tử Liên, nhưng có lẽ là do số lần trêu ghẹo quá nhiều, giờ đây Nghiệp Hoả Hồng Liên càng ngày càng không ưa nhìn Luân Hồi Tử Liên, thỉnh thoảng trừ việc luôn lạnh lùng cho Luân Hồi ra, cũng sẽ tìm cơ hội nói móc một phen.

“Đại ma đầu đó có cái gì tốt, lúc nào cũng thấy người và hẳn chúi đầu một chỗ không biết nói cái gì, người ta và Chí Thiện Bạch Liên đã tự định chúng thân rồi, người đừng uống phí khí lực nữa.” Lúc này bọn Công Đức Kim Liên và Chí Thiện vắng mặt, trụ trong cung điện Luân Hồi lại bắt đầu tìm cơ hội nói chuyện phiếm với Nghiệp Hoả.

“Liên có nội tâm là tốt, nhưng nếu nội tâm bản thủ thì không tốt nữa rồi.” Nghiệp Hoả Hồng Liên lãnh đạm nói: “Ta với U Minh hay là Chí Thiện nói chuyện với nhau thì liên quan quái gì đến người, lúc nào người cũng nhìn chúng ta là vì cái gì chứ, một người không có việc gì thì sao cứ vô duyên vô cớ nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của người khác, khiến ta nghĩ rằng, nga, ta đã hiểu rồi, ha ha.”

Mấy lời Nghiệp Hoả Hồng Liên nói khiến biểu tình trên mặt Luân Hồi Tử Liên cứng đờ, mở quạt ra, che đi nửa khuôn mặt của mình, cũng che luôn biểu tình mất tự nhiên trên mặt, Luân Hồi Tử Liên cười ha ha nói: “Nga, người hiểu cái gì? Nói ra cho ta nghe một chút xem nào.”

“Luân Hồi, có phải người yêu ta rồi không?” Nam tử dĩ nhiên không hề cố kị trực tiếp thốt ra, quay đầu lại nhìn Luân Hồi Tử Liên, khoé miệng Nghiệp Hoả Hồng Liên khẽ nhếch lên, đuôi lông mày lại có một cảm giác ma mị: “Chẳng qua thủ đoạn hấp dẫn người khác chú ý của người cũng thực quá ấu trĩ.”

“Ha — ha ha — ha ha ha —” Luân Hồi Tử Liên cười to vài tiếng, hừ nói: “Đừng tự kiêu như vậy, sao ta có thể thích một người nam nhân như ngươi chứ, cái mặt lúc nào cũng lạnh tanh cứ như là người ta thiếu người rất nhiều tiền vậy, một tên phóng hỏa gia lực cuồng, ta phát rồ mới đi thích ngươi.”

“Hừ —” Thờ ơ hừ nhẹ một tiếng, Nghiệp Hoả Hồng Liên cũng không tiếp tục để ý đến Luân Hồi Tử Liên nữa.

Trong phòng lập tức trở nên an tĩnh, lộ ra một bầu không khí xấu hổ lại quỷ dị, còn may không bao lâu sau mấy người kia trở lại, bằng không thật không biết nên kết thúc thế nào.

Mấy người trở về, cũng mang theo tin tức mới, không lâu nữa ở nam bộ và trung bộ sẽ có một trận chiến tranh lớn, nhưng lúc này bọn họ không có cách nào nhúng tay, nhưng cũng không thể mở mắt trừng trừng nhìn chiến tranh lại phát sinh dưới đáy mắt bọn họ, sau khi thương lượng, Chí Thiện có biện pháp.

Công Đức Kim Liên lưu lại ngăn chặn ý tứ đánh chiến của thủ lĩnh thế lực nam bộ, tạm thời để nam bộ an tĩnh một chút, mà trách nhiệm áp chế trung bộ liền giao cho Nghiệp Hoả Hồng Liên, tương tự vậy, Luân Hồi Tử Liên lại quay về bắc bộ tiếp tục làm quân sư quạt mo của y, về phần những nơi khác, Chí Thiện liền giao cho U Minh Hắc Liên.

“Vậy còn ngươi? Muốn đi đâu?” Nghiệp Hoả Hồng Liên hỏi.

“Ta đến tây bộ tìm đoá liên cuối cùng trong lục liên, Hỗn Độn Thanh Liên.” Chí Thiện Bạch Liên đáp lại.

“Hỗn Độn Thanh Liên a, tính cách người nọ có chút quật ngạo, không biết phân rõ phải trái như mấy người chúng ta,” Luân Hồi Tử Liên cười chỉ chỉ Nghiệp Hoả Hồng Liên nói: “Ta thấy ngươi nên dùng biện pháp đối phó Nghiệp Hoả áp dụng với Hỗn Độn, bạo lực giải quyết tất cả.”

Nghiệp Hoả Hồng Liên lườm Luân Hồi một cái không thèm để ý tới.

Chí Thiện cười lắc đầu, sau đó đi đến bên cạnh U Minh, thấp giọng nói: “Ta biết tính ngươi, nhưng nếu không đến vạn bất đắc dĩ thì đừng dùng võ, lấy thông minh tài trí và thủ đoạn của ngươi, không chế mấy thế lực đó chính là chuyện dễ như trở bàn tay ha?”

Nghe Chí Thiện Bạch Liên mang theo vài phần âm thầm khích lệ nói, U Minh không khỏi cong khoé miệng: “Biết ngươi không thích ta giết người, ta không giết là được, chỉ là nếu tên Hỗn Độn Thanh Liên kia khó đối phó, ngươi cũng không cần thủ hạ lưu tình, nếu để ta biết y khi dễ ngươi, ta không đảm bảo mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Chí Thiện cúi đầu cười cười, sau đó gật đầu nói: “Ta là loại người dễ người khác khi dễ sao? Cũng chỉ có người dám khi dễ ta thôi.”

“Khụ khụ — ta nói hai người các ngươi cũng đừng có buồn nôn như thế được không?” Lấy quạt che mặt, Luân Hồi Tử Liên nhắc nhở hai nam nhân nào đó trước mặt công chúng chơi trò ái muội.

Công Đức Kim Liên đứng bên cạnh lặng lẽ không lên tiếng, chẳng qua nhìn thấy hành động vô cùng thân thiết giữa Chí Thiện và U Minh trong mắt hiện lên một tia buồn bã, sau đó lập tức giấu chúng dưới đáy lòng.

Ngay từ lúc bắt đầu, quan hệ giữa mấy đoá liên hoa liền càng ngày càng trở nên phức tạp.

Ngày hôm sau, mọi người ẩn theo kế hoạch chia nhau hành sự, Công Đức Kim Liên lưu lại nam bộ, Nghiệp Hoả Hồng Liên đi trung bộ, Luân Hồi Tử Liên theo Nghiệp Hoả Hồng Liên đến trung bộ rồi tiếp tục trở lại bắc bộ, mà U Minh Hắc Liên không biết đã rời đi từ bao giờ, cũng chẳng biết đã tới nơi nào.

Rõ ràng là tịnh đế song sinh liên, thế nhưng hoàn toàn trái ngược với Chí Thiện dễ ở chung, U Minh Hắc Liên ngoại trừ với Chí Thiện thì đối với tất cả mọi người đều không hoà nhã gì, cũng chỉ có Nghiệp Hoả Hồng Liên mới có thể có quan hệ không tồi với tịnh đế liên.

Vùng phía tây Xích Thổ Đại Địa là một thảo nguyên rộng vô biên, hương cỏ thơm ngát, tuần mã phi nhanh, chỉ cần đứng lên phiến thổ địa màu xanh lục này thì tâm tình liền trở nên phóng khoáng, thật muốn giang tay ôm trọn thế giới mỹ lệ này, dung nhập cả người vào trong đó.

Mà phiên thổ địa nhiều màu mỹ lệ này, chính là nơi Chí Thiện ái mộ, cũng khiến cho nam nhân hao hết tâm tư để cứu vớt thổ địa này.

Bằng vào cảm ứng đặc thù giữa các thần liên, Chí Thiện Bạch Liên ở trên đại thảo nguyên ở tây bộ tìm kiếm tung tích Hồn Độn Thanh Liên, nên nói thế nào đây, khi y tìm được Hồn Độn Thanh Liên, Chí Thiện đột nhiên cảm thấy có chút nhức đầu, mấy liên hoa này người sau so với người trước thì càng lợi hại hơn, Công Đức Kim Liên lúc trước đã khống chế thủ lĩnh thế lực nam bộ, còn ở đây, Hồn Độn Thanh Liên lại trực tiếp diệt đi thủ lĩnh thế lực tây bộ, tự mình ngồi lên hoàng y tự xưng — Thương Đế!

Còn có biện pháp nào tốt hơn việc bản thân trở thành chủ nhân thế lực một phương chứ? Hồn Độn Thanh Liên dùng phương pháp trực tiếp hữu hiệu nhất khống chế toàn bộ tây bộ.

Đi trên thảo nguyên tây bộ, gần như mỗi nơi Chí Thiện đều nghe thấy miêu tả của mọi người với Thương Đế, Thương Đế cao to uy mãnh, như thiên thần hạ thế, Thương Đế không cần động một ngón tay liền giết chết thủ lĩnh thế lực tây bộ. Thương Đế có thiên thần phù hộ, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã chinh phục được mây trăm thế lực lớn nhỏ ở tây bộ.

Thương Đế cứu vớt toàn bộ thảo nguyên tây bộ, Thương Đế khiến bầu trời hạ mưa tưới ướm đại địa, cứu vớt bách tính, Thương Đế đã trở thành thủ lĩnh tinh thần của mọi người trên thảo nguyên tây bộ, trở thành thần của bọn họ.

Chí Thiện có thể cảm nhận được tâm tình vui sướng chí tiến thủ của bọn họ, so với những nơi khác ở đây càng có nhiều khuôn mặt tươi cười và những âm thanh rộn rã vui vẻ, mặc dù Chí Thiện còn chưa nhìn thấy Hồn Độn Thanh Liên, nhưng Chí Thiện đã biết, cách làm của Hồn Độn Thanh Liên và mình khá là giống nhau.

Nếu có thể tụ tập đủ lực lượng của lục liên, thì Xích Thổ Đại Địa trong tương lai không xa cũng sẽ càng trở nên mỹ hảo.

Chẳng qua như Luân Hồi Tử Liên nói, tính tình Hồn Độn Thanh Liên này thật đúng là có chút quật ngạo, cũng có chút...khiến Chí Thiện không biết nên khóc hay nên cười.

“Người chính là Chí Thiện Bạch Liên?” Lúc Chí Thiện Bạch Liên đi tới trước mặt Hồn Độn Thanh Liên, mặc dù đã nghe cách nghĩ của Chí Thiện, Hồn Độn Thanh Liên cũng đồng tình, nhưng mà nam nhân này cũng không dự định cứ đơn giản như vậy mà đi theo bất luận người nào.

“Muốn ta đi theo ngươi cũng có thể, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện.” Hồn Độn Thanh Liên nói.

“Điều kiện gì?” Chí Thiện nghi hoặc hỏi.

“Trở thành người của Thương Đế ta.”

206. Chương 206 - Tranh Giành Giữa Hắc Liên Và Thanh Liên

“Xi!” Một tiếng, nghe xong điều kiện của Hồn Độn Thanh Liên Chí Thiện nhin không được bật cười.

“Ngươi cười cái gì?!” Hồn Độn Thanh Liên tuyệt không thích, chẳng qua nhìn nam nhân sau khi nghe mình nói xong lại bật cười cảm thấy có chút thú vị, quả đúng là thần liên như hắc, so với đám phàm phu tục tử quả là khác xa nhau, đám phàm nhân kia ngoại trừ ngoan ngoãn phục tùng hắc thì cũng chỉ biết khúm núm.

“Điều kiện này của ngươi, e là dù ta có đáp ứng, thì cũng sẽ có một người không đáp ứng ngươi.” Chẳng qua Chí Thiện cảm thấy có chút thú vị, Hồn Độn Thanh Liên trước mắt uy vũ anh tuấn, giống như một con hùng ưng trên thảo nguyên mang theo hào khí, thế nhưng lời nói lại giống như một hài tử bướng bỉnh vậy.

Hồn Độn Thanh Liên vừa nghe thấy vậy, chân mày nhướn lên, khinh thường hừ nói: “Nga — có thể nói thêm nghe một chút, ai sẽ không đáp ứng, chuyện của ngươi chẳng lẽ còn cần người bên ngoài quản sao?”

“Đương nhiên.” Nhớ đến nam nhân không biết giờ đang ở phương nào kia, chân mày Chí Thiện khê cong lên lộ ra vài phần thích ý, y nói với Hồn Độn Thanh Liên: “Bởi vì Chí Thiện ta là người của hắc, nếu ta đã là người của người ta, người nói xem, ta còn có thể trở thành người của người được nữa không?”

Chí Thiện Bạch Liên đã là người của người khác? Hồn Độn Thanh Liên không khỏi nhú mày, bàn tay dưới trường tụ siết chặt, trong lòng vô cùng khó chịu, nam nhân trước mắt dĩ nhiên đã bị người khác chiếm, có một người đã chạm qua người nam nhân như thủy ngọc này trước y, điều này khiến Hồn Độn Thanh Liên rất không vui.

Hồn Độn Thanh Liên trầm giọng nói: “Cũng được, ta mặc kệ người kia là ai, ta chỉ muốn hỏi người một câu, có phải chỉ cần người kia đồng ý buông tha người, người sẽ đồng ý với điều kiện của ta, trở thành người bên cạnh thương để ta, tương đương, chỉ cần người trở thành người bên cạnh ta, không chỉ là tây bộ này, dù có là cả thiên hạ này ta cũng sẽ giúp người nắm lấy!”

Chí Thiện Bạch Liên thu liễm dáng cười vui đùa, xem ra Hồn Độn Thanh Liên này là thực sự, có điều bọn họ mới gặp nhau lần đầu, sao nam nhân này lại cứ hết lần này đến lần khác coi trọng y, còn đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy.

Suy ngẫm một chút, Chí Thiện cự tuyệt yêu cầu của Hồn Độn Thanh Liên: “Điều này không thể.”

“Vì sao không thể?” Hồn Độn Thanh Liên hỏi

Chí Thiện nói: “Đương nhiên là không thể, nếu người kia không đồng ý tặng ta cho người, ta đây đương nhiên cũng không hoàn thành được điều kiện người đưa ra. Nói như vậy chẳng phải cả đời này người đều không cách nào đáp ứng ta sao? Không được, không được, như vậy đương nhiên là không được.”

“Ha ha, sao người biết người kia sẽ không đáp ứng?” Hồn Độn Thanh Liên hừ lạnh nói, “Nếu người kia không đáp ứng, ta liền đánh cho đến khi hắc đáp ứng, nếu đánh hắc, hắc còn không thức thời, ta đây sẽ giết hắc, nếu như người kia chết, người liền được tự do, đến lúc đó đương nhiên người có thể đáp ứng điều kiện của ta, người nói xem được không?”

Nghe Hồn Độn Thanh Liên vô cùng tự tin nói như vậy, Chí Thiện Bạch Liên không khỏi mỉm cười: “Được đương nhiên là được, nhưng nếu như người không đánh thắng hắc, lại cũng không giết được hắc, vậy lúc đó chẳng phải cả đời cũng không cách nào đáp ứng cùn ta cải biến thế giới này, vậy cùng với những lời vừa nói có gì khác nhau đâu?”

Hồn Độn Thanh Liên vừa nghe vậy, không khỏi phá lên cười: “Ha ha ha...ta quả thật muốn xem một chút, rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy khiến người cam tâm tình nguyện đi theo, lại có năng lực lớn thế nào khiến người nghĩ ta không đánh thắng hắc, cũng không giết được hắc! Hồn Độn Thanh Liên ta hôm nay lập thế, từ thời khắc này về sau ta nguyện ý nghe theo chỉ lệnh của Chí Thiện Bạch Liên người, cho đến ngày ta có thể đánh thắng hắc, có thể giết chết nam nhân đó của người!”

“Thực sự?” Chân mày Chí Thiện Bạch Liên nhướn lên, truy vấn: “Nếu cả đời người không đánh thắng người kia, vậy chẳng phải là cả đời người đều phải nghe theo lời ta nói sao?”

“Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!” Lời nói vừa ra, Hồn Độn Thanh Liên liền cứ như vậy dưới từng bước dụ dỗ của Chí Thiện Bạch Liên lập ra lời thề, hắc lúc này lòng tin tràn đầy, dù sao đến lúc đó chỉ cần đánh bại tên sở hữu Chí Thiện Bạch Liên kia là được rồi, sớm nghe theo lời Chí Thiện, muộn cũng vẫn nghe theo Chí Thiện, vậy có gì khác nhau đâu?

Lúc này Hồn Độn Thanh Liên còn chưa biết, hắc đã rơi vào bẫy rập Chí Thiện Bạch Liên từng bước thiết kế.

Trong khoảng thời gian Chí Thiện Bạch Liên đàm điều kiện với Hồn Độn Thanh Liên, tứ liên khác đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình, chia nhau ngăn chặn các thế lực khắp nơi trên Xích Thổ Đại Địa rục rịch chuẩn bị gây ra chiến tranh, nhất là thành quả cuối cùng của U Minh Hắc Liên thực sự khiến cho những người khác không thể tin nổi.

Nam nhân thoát nhìn như ma vương địa ngục này lại không hề giết một người, lưu một giọt huyết đã có thể trấn áp gần trăm thế lực to to nhỏ nhỏ, trong một thời gian ngắn như vậy quả thực có thể nói là kinh khủng, mấy đoá liên hoa kia lúc trước cứ nghĩ U Minh giống như cái bóng của Chí Thiện vô luận Chí Thiện

đi đến đâu cũng đều như hình với bóng, tính tình khó chịu một chút, cao ngạo một chút, lạnh lùng một chút, hôm nay xem ra, nam nhân này là mới là người thâm tàng bất lộ nhất trong bọn họ, cũng là người khiến người ta cảm thấy kinh khủng nhất.

Luân Hồi Tử Liên đã minh bạch, vì sao Nghiệp Hoả Hồng Liên lại thích tán gẫu với U Minh, đơn giản là vì từ trước đến giờ Nghiệp Hoả Hồng Liên rất sùng bái cường giả.

Công Đức Kim Liên đã minh bạch, vì sao người đứng bên cạnh Chí Thiệnnl lại là U Minh tối tăm vô cùng đó, đơn giản là vì sự cường đại của U Minh là điều bọn hắn không thể tưởng được.

Thần liên rải rác khắp nơi cùng thu được thư của Chí Thiện, sau khi không chế xong hết thế lực các nơi đến tập hợp tại Thương Sơn ở phía tây Xích Thổ Đại Địa, trước khi bốn đoá thần liên tới Thương Sơn, người thích bầu trời xanh vô cùng vô tận này, yêu thích những bông tuyết xinh đẹp tuyết trần không tan trên Thương Sơn này, Chí Thiện nhân hạ tự xây cho mình một toà cung điện trên Thương Sơn, tên là — Tuyết Điện.

Vừa vặn lúc đám người Luân Hồi Tử Liên lục tục kéo tới Thương Sơn thì Tuyết Điện cũng xây xong, Chí Thiện Bạch Liên lấy lửa phượng hoàng làm trường minh đăng, chiếu sáng mãi mãi cho cung điện băng tuyết không tan này.

Người đầu tiên đến Thương Sơn là Luân Hồi Tử Liên, người thứ hai là Công Đức Kim Liên, thứ ba là Nghiệp Hoả Hồng Liên, người tới Tuyết Điện cuối cùng đương nhiên là người thân nhất với Chí Thiện – U Minh Hắc Liên, lúc U Minh Hắc Liên vừa đi vào Tuyết Điện, ba người Luân Hồi đều là bộ dáng chờ xem kịch vui.

U Minh thoáng nhú nhú mày, tựa hồ nghĩ được một cổ vị đạo phiền phức, còn chưa chờ hắn hỏi Nghiệp Hoả xem xảy ra chuyện gì, trong đại điện liền nhay ra một thanh thường nam tử anh tuấn, nhìn U Minh từ trên xuống dưới, lạnh lùng nói: “Người chính là U Minh Hắc Liên, là nam nhân của Chí Thiện Bạch Liên?!”

Nam nhân của Chí Thiện Bạch Liên...cách xưng hô này không khỏi khiến U Minh Hắc Liên nhú mày, trong mắt lộ ra vài tia tiêu ý không nhận được, nam nhân nghiêng đầu nhìn Chí Thiện ngồi giữa điện, người nọ cười cười với hắn, lấy khẩu hình nói: “Tình địch của ngươi tới, còn không mau mau bảo hộ ta.”

“Ha ha...” Đại ma đầu từ trước đến nay như khối băng dĩ nhiên lại cúi đầu nhẹ giọng bật cười, mấy đoá liên hoa đứng cạnh nhìn mà chẳng hiểu ra sao, lẽ nào U Minh Hắc Liên điên rồi sao?

Trước khi U Minh Hắc Liên tới, Luân Hồi, Công Đức, Nghiệp Hoả đều đã gặp phải câu hỏi tương tự như vậy từ Hồn Độn Thanh Liên, mỗi lần có người trở về, Hồn Độn Thanh Liên liền nhay ra chỉ vào bọn họ nói: người chính là XX, là nam nhân của Chí Thiện?!

Bọn Luân Hồi đương nhiên nhanh chóng phủ quyết, ai nấy đều nhận thấy Hồn Độn Thanh Liên rõ ràng là muốn tìm tình địch quyết đấu, bọn Luân Hồi không muốn đánh với Hồn Độn Thanh Liên, nhưng rất muốn xem xem U Minh Hắc Liên thời gian qua cực ít khi xuất thủ, có vẻ có chút thần bí kia sẽ đánh với Hồn Độn Thanh Liên kia để cướp lại một người nam nhân thế nào.

“Hiện tại cứ cười đi, đợi lát nữa ngươi muốn cũng không cười nổi nữa.” Hồn Độn Thanh Liên vô cùng cuồng ngạo nói.

“Nga — ta thật rất chờ mong.” Phất ống tay áo, ma đầu hơi nghiêng người cúi đầu cười nhẹ một tiếng đã vô hình tiếp nhận chiến thiếp của Hồn Độn Thanh Liên.

Mắt nhìn hai người kia thật là muốn đánh nhau, Nghiệp Hoả Hồng Liên không khỏi đi tới bên cạnh Chí Thiện như đang xem kịch, nhỏ giọng hỏi: “Người không ngăn bọn họ lại sao? Nếu Hồn Độn Thanh sự thắng, vậy người bên gối người chẳng phải sẽ thay đổi, người không lo lắng U Minh sẽ thất bại sao?”

“Lúc này không phải vấn đề thua hay không thua?” Luân Hồi Tử Liên lắc đầu than thở, “Hai người kia đánh như thế, chỉ sợ khó tránh khỏi tổn thương, thụ thương thì cũng coi như thôi, vạn nhất đến một trận đất rung núi chuyển, long trời lở đất, đến lúc đó chúng ta còn chưa cứu vớt thế giới đã trở thành thủ phạm huỷ diệt thế giới, vậy thì không ổn lắm.”

“Không cần lo lắng, không cần lo lắng.” Chí Thiện xua xua tay, vừa cười vừa nói: “Chúng ta nên làm gì thì cứ làm cái đó, hai người bọn họ muốn đánh thì cứ đánh, núi sẽ không đổ, trời cũng không sập, nhiệm vụ vĩ

đại cứu vớt thế giới còn phải để mấy người chúng ta đến chịu trách nhiệm.”

Chí Thiện dĩ nhiên hoàn toàn không để việc này trong lòng, có lẽ nói, nam nhân bề ngoài thanh nhiên rõ ràng đang rất hưởng thụ tiết mục cầu huyết* hai người vì mình mà tranh đấu, thực sự là quá xấu xa.

Nếu Chí Thiện đã không lo lắng, những người khác đương nhiên sẽ không nói thêm gì nữa, người người cùng chờ xem kịch vui.

Sau đó, Hồn Độn Thanh Liên thực sự đánh một trận với U Minh Hắc Liên, hai người ở trong kết giới Chí Thiện thiết trí động thủ, những người khác đứng ngoài kết giới nhìn, nhìn hai tên kia đánh đến thiếu chút nữa phá vỡ kết giới, kết quả trận đấu này chính là Chí Thiện vẫn là của U Minh, mà Hồn Độn Thanh Liên lại không thể không thực hiện lời hứa, trước khi y đánh bại U Minh Hắc Liên nhất định sẽ nghe theo an bài của Chí Thiện không được đổi ý.

Tuy đã sớm biết U Minh và Chí Thiện bởi vì đồng tu mà võ công có lợi hại hơn mấy đoá liên hoa kia một ít, nhưng bọn họ thật không ngờ lại lợi hại đến mức này, ngoại trừ Nghiệp Hoả Hồng Liên đã từng giao thủ với Chí Thiện và U Minh ra, Công Đức Kim Liên và Luân Hồi Tử Liên cũng không khỏi đánh cái rùng mình.

Trong lúc quyết đấu, U Minh Hắc Liên chỉ chịu một chút thương tích không phải quá nặng, mà Hồn Độn Thanh Liên thì thiếu chút nữa bị U Minh Hắc Liên giết chết, nếu không phải Chí Thiện xuất thủ ngăn lại, chỉ sợ U Minh Hắc Liên thật là sẽ giết chết tên tình địch dám can đảm tranh đoạt nam nhân với hắn.

207. Chương 207 - Sàng Địa Dạ Ngữ

Dưới ánh trường minh đăng của hoả diễm phượng hoàng, hai cái bóng nam nhân tà tà chiếu trên vách tường trắng như tuyết, mảnh châu dài dài rủ xuống gần cách với thảo nguyên mệnh mang dưới đêm trăng bên ngoài Tuyết Điện.

“Rào —”

Nước chảy róc rách, trong làn nước trong suốt óng ánh sắc sỡ, phản chiếu màu đỏ của phượng hoàng hoả diễm trên vách tường, tựa như có một người cá đang dập dờn bơi lội bên trong, mỗi khi tay nâng lên hạ xuống lại tạo ra tầng tầng sóng gợn, bọt nước như những viên ngọc trai từng hạt từng hạt rơi vào trong tuyến thuỷ.

Cước bộ dừng lại bên mảnh, nam tử xốc vãi chuỗi hạt châu lên, nhìn qua U Minh đang tắm rửa trong thuỷ trì, U Minh đưa lưng về phía nam tử, mái tóc dài ướt đầm dập dềnh trong nước, giống như thuỷ thảo trôi nổi bồng bềnh, tấm lưng dựa thành trì rộng lớn mà trơn nhẵn.

Nam tử thả rèm châu đi đến, từng chuỗi châu đụng đưa va chạm vào nhau sinh ra tiếng vang thanh thúy như tiếng bạc rơi xuống đất, U Minh trong tuyến thuỷ vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không vì có người đến mà tỏ vẻ khó chịu.

“Người bị thương thế nào rồi?” Chầm chậm bước tới phía sau U Minh, Chí Thiện Bạch Liên nửa quỳ bên cạnh ao, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen như mực của hắn, từ mặt đất đến đáy trì cao khoảng tầm bằng một hải tử sáu tuổi, khi Chí Thiện nửa quỳ đầu U Minh vừa vịn cao đến ngực y.

Hai tay theo trán U Minh trượt tới huyết thái dương, Chí Thiện nhẹ nhàng giay giay giúp ma đầu, lực đạo vừa phải khiến U Minh vô cùng dễ chịu, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thoải mái, hưởng thụ sự xoa bóp của Chí Thiện, U Minh chậm rãi nói: “Thực lực của Hồn Độn Thanh Liên còn chưa đủ để gây thương tích cho ta, người lo lắng cho ta sao?”

“Ta đang lo lắng ngươi nhất thời xung động liền làm ra chuyện xấu, tốt xấu gì thì cũng đều là thần liên, ngươi hạ thủ cũng quá ngoan, Hồn Độn Thanh Liên đó đến giờ vẫn còn cố sĩ diện không chịu để ta chặn trì, không biết lúc này đang một mình chữa thương ở đâu.” Bàn tay xoa bóp huyết thái dương của U Minh

dần dần trượt xuống vai, Chí Thiện bắt đắc dĩ than nhẹ một tiếng cúi đầu tựa lên vai U Minh, hai tay tùy ý khoát lên ngực ma đầu, tuyền thủy thấm ướt đầu ngón tay.

“Người quan tâm y?” Từ từ mở mắt ra, U Minh nắm lấy bàn tay Chí Thiện đặt trước ngực hẳn.

“Người ghen, ha ha...” Cười khê, Chí Thiện lấy ngón tay chọc chọc ngực U Minh, xúc cảm rắn chắc mà lại co dãn không khối khiến Chí Thiện muốn chọc thêm vài cái nữa, hảo hảo ăn đậu hủ của U Minh Hắc Liên, vừa nói, vừa vô cùng không tự giác mà giở trò.

Lại một lần nữa bắt được bàn tay không an phận của Chí Thiện, U Minh Hắc Liên nháy mắt liền kéo Chí Thiện đang ngồi sau hẳn vào trong trì, bọt nước lập tức bắn lên tung toé, thấm ướt xiêm y và mái tóc nam nhân.

“Tùm —”

Chí Thiện Bạch Liên rơi vào trong nước, mới chỉ trong nháy mắt, nam nhân đã bị U Minh Hắc Liên thân không mảnh vải áp vào bên thành trì, ngẩng đầu chống lại ánh mắt đen lầy của U Minh, mái tóc đen nhánh của hắn buông xoã trước ngực tựa như rong biển, Chí Thiện có thể nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt như tuyết mà lại mang theo tà mị chỉ thuộc về U Minh.

Giờ khắc này, Chí Thiện Bạch Liên đột nhiên nhớ tới y đã từng nghe truyền thuyết về thủy yêu ăn thịt người trong dân gian.

“Ta đúng là đang ghen...” Từ từ cúi đầu xuống, U Minh hạ giọng nỉ non bên tai Chí Thiện, “Ta không chỉ ghen, ta còn muốn ăn ngươi, để cho đoá bạch liên hoa tự cho mình là thông minh như ngươi biết, rốt cuộc ai mới có thể nhiễm liên hương của ngươi, rốt cuộc ai mới là người có thể ngắt quả của ngươi.”

“Ai, đừng đừng đừng...đau.” Cần cổ bị U Minh Hắc Liên cắn in lên một dấu răng đỏ tươi, Chí Thiện nếm phải chút đau nhức lên tiếng vươn tay ôm lấy tấm lưng rộng rãi của nam nhân áp trên người y, không khối cười khổ khe khẽ nói: “Người muốn ăn ta thực sao? Đừng lưu lại dấu vết, để bọn họ nhìn thấy thì lại chế nhạo ta.”

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Chí Thiện, U Minh cúi đầu ái muội lấy đầu lưỡi khê liếm chỗ vừa bị mình cắn ra ẩn kín trên cần cổ nam nhân, một cảm giác tê dại cùng ẩm áp khiến Chí Thiện đang ngâm mình trong tuyền thủy có chút không chịu nổi, khê cắn môi để bản thân không phát ra những tiếng rên rỉ.

“Người chỉ có thể là của ta.” Đầu lưỡi lướt qua vành tai Chí Thiện, nam nhân chỉ nghe thấy tiếng nói nguy hiểm trầm thấp mà từ tính vang lên bên tai mình, mang theo hơi thở ẩm áp của hắn, quét qua vành tai, từng cơn ngứa ngứa khiến Chí Thiện không khối run rẩy, hai tay trượt tới bờ vai U Minh muốn kéo lại khoảng cách giữa bọn họ.

Chí Thiện than nhẹ một tiếng, bắt đắc dĩ nói: “Người đừng trêu đùa ta như vậy nữa.”

“Không thích sao?” Khoé miệng vẽ lên một ý cười không mang hảo ý, U Minh nói: “Đây chính là trừng phạt ngươi, nam nhân như ngươi không thể yên ổn ngồi một chỗ, hết lần này đến lần khác thích đi trêu chọc tên Hỗn Độn Thanh Liên khiến người ta chán ghét kia, còn cả tên Công Đức Kim Liên nữa, hai mắt ta không mù, đương nhiên có thể nhìn ra Công Đức Kim Liên đối với ngươi cũng có một ít tâm tư không nên có như vậy, chẳng qua Công Đức Kim Liên thông minh hơn Hỗn Độn Thanh Liên chút ít, biết cái gì nên là của hắn, cái gì đời đời kiếp kiếp hẳn đều không thể đụng vào.”

Chí Thiện không khối cười khổ, sao y không biết Công Đức Kim Liên cũng có ý tứ với mình, bình thường ngay cả một điểm y cũng không nhìn ra.

“Vây...vây thì có quan hệ gì tới ta chứ?” Chí Thiện cười nói: “Cũng không phải ta đi trêu chọc, đây đều là do bọn họ nguyện ý, người nói xem, vì sao bọn họ chướng mắt ngươi, mà cứ hết lần này đến lần khác coi trọng ta chứ? Loại chuyện này, sao có thể trách ta, đây là người vu tội.”

“Bởi vì...” Nguy hiểm nheo mắt lại, U Minh Hắc Liên nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú với mái tóc ẩm ướt của nam nhân, hạ giọng nỉ non: “Mỗi một nam nhân đều muốn đặt ngươi dưới thân, nhìn bộ dáng quyến rũ của ngươi cùng với vẻ thanh thánh tuyệt nhiên thường ngày tương phản, lại động nhân như thế nào, khiến người ta kìm lòng không đậu.”

Lời nói vô cùng rõ ràng khiến mặt Chí Thiện đỏ ửng lên, giận giữ nói: “Người...người sao có thể nói ra loại lời này, nghe cứ như ta bề ngoài thoát nhìn tuy rằng rất sạch sẽ nhưng thực chất lại là yêu ma không bằng, U Minh sao người — a —” Lời còn chưa dứt, thân thể lay động trong nước đột nhiên cảm thấy một trận đau nhức mạnh mẽ xông vào, Chí Thiện bị đau thoáng cái nói không ra lời, chỉ phải dùng tay bấu chặt lấy đôi vai U Minh.

“Người...sao người có thể đánh lén...ngô —” Khẽ cắn răng, trên khuôn mặt tuyết trắng lập tức nổi lên mấy đoá hồng nhuận nhàn nhạt, dưới sự trợ giúp của thuỷ quang giống như một đoá sen mới nở khiến người ta mơ màng liên miên, nam tử thường ngày thanh thánh không cho khinh nhờn lúc này lại lộ ra một cổ thanh mị từ trong xương tủy, sao có thể không khiến người ta sa vào, thần hồn điên đảo.

“Di — cái này sao có thể gọi là đánh lén, đây chính là quang minh chính đại tiến công, ta đã bao giờ đưa lưng về phía người, vẫn luôn chính diện đối người không phải sao?” Cười khẽ vài tiếng, vài động tác dưới thân của U Minh khiến ao “ào ào —” rung động, bọt nước vui vẻ nhảy nhót, từng giọt từng giọt bung nở ra, hương thơm ái muội tràn ngập gian phòng.

“Ngô ngô — a —”

Hai tay vòng ôm lấy cổ U Minh, thân thể giống như một chiếc thuyền lá giữa biển khơi mênh mông bị sóng biển đẩy đưa dập dềnh, dưới trận trận đánh cướp công đoạt không kiêng nể gì, Chí Thiện Bạch Liên đã dần dần không nghe rõ U Minh Hắc Liên nói gì với mình, chỉ biết tên U Minh Hắc Liên này ngoan đến đáng trách, gần đây càng ngày càng thích chơi công kích bất ngờ, thường thường khiến y đang ở trạng thái không hề phòng bị khiến cho giữa cơn đau nhức cùng vui thích không thể tiến lui.

Sau khi trải qua hoan ái, hai nam nhân triền miên trong thuỷ trì đã từ trong tuyến thuỷ chuyển dời đến bên bờ.

Phủ thêm một tấm hắc bào rộng thùng thình, U Minh ôm nam nhân mềm yếu như một con xà đến nhuyển tháp bên trì đặt nằm sắp lên.

“Thắt lưng, thắt lưng ta sắp đứt rồi, mau giúp ta xoa xoa.” Lười biếng ghé lên nhuyển tháp, Chí Thiện chỉ chỉ thắt lưng của mình.

U Minh ngồi một bên mang tới một ít dầu thơm an thần, đầu tiên là duỗi tay cởi ra bộ y phục ướt đầm còn đang khoác hồ trên người Chí Thiện, sau đó tìm một tấm thảm đặt xuống nửa người dưới của nam nhân, đổ một chút dầu thơm ra lòng bàn tay, lấy liên hoả uẩn nhiệt nhẹ nhàng ấn lên lưng Chí Thiện, theo lời Chí Thiện giúp nam nhân nhẹ nhàng xoa bóp phần thắt lưng, lực đạo vừa phải không nặng không nhẹ.

Bản thân U Minh đã có khí tức băng lãnh lại thêm dầu thơm với liên hoả uẩn nhiệt trong lòng bàn tay, cảm giác băng hoả giao hoà thực sự khiến Chí Thiện vô cùng hưởng thụ.

“Vì sao nhất định cứ phải tìm những người khác, lấy người, ta, lại thêm Nghiệp Hoả Hồng Liên đã quá dư dả rồi.” Ngồi trên nhuyển tháp vừa giúp Chí Thiện xoa bóp thắt lưng, vừa bắt đầu trò chuyện với nam nhân, từ trước đến giờ trong lòng U Minh chưa từng coi mấy người kia cùng hội cùng thuyền.

Từ lúc bọn họ quyết định bắt đầu tìm kiếm bốn đoá thần liên khác, U Minh và Chí Thiện đã từng thảo luận qua về vấn đề này, U Minh không chấp nhận Chí Thiện ngoại trừ hẳn còn cần những người khác, lấy năng lực của hai người bọn họ cũng đủ để cải biến thế giới này rồi, về phần tứ liên khác, nếu dám cả gan đối nghịch với họ, cùng lắm thì cứ đốt cả đám thành tro là được.

Nhưng mà sau đó U Minh vẫn thuận theo ý tứ của Chí Thiện cùng ra ngoài tìm tứ liên, hôm nay bọn họ đã tìm được đủ tứ liên, trừ Nghiệp Hoả Hồng Liên có thể khiến U Minh thương thức ra, những đoá thần liên khác căn bản không nhập nổi vào mắt U Minh, nhất là Hỗn Động Thanh Liên, U Minh Hắc Liên thâm nghĩ xé nát đoá thanh liên dám can đảm muốn Chí Thiện.

“Thượng thiên dựng dựng lực liên hàng thế, tự nhiên sẽ có đạo lí của nó, lực lượng của cá nhân tuy đã cường hân đủ để cải biến thế giới này, nhưng càng nhiều người, tư tưởng khác nhau mới đủ để khiến thế giới này trở nên tốt hơn, ta biết người có chút khúc mắc với Hỗn Động Thanh Liên, chỉ là nếu ta đã không có chút xú ý tứ gì với y, thì người cần gì phải lưu ý chứ.” Chí Thiện nói.

“Thôi đi, tất cả đều nghe theo người, thế nhưng nếu tên Hồn Độn Thanh Liên kia còn dám quấy rối người, ta nhất định sẽ không tha cho y.” Biết tâm ý Chí Thiện đã quyết, U Minh cũng không tiếp tục kiên trì nữa, chẳng qua hắn cũng có điểm mấu chốt không thể đụng vào, mà điểm mấu chốt của hắn chính là người tên Chí Thiện này.

“Ta giống loại người dễ bị người khác khi dễ sao? Cũng chỉ có người mỗi ngày đều khi dễ ta, đến một cơ hội để ta ở trên cũng không cho, thực sự là khi dễ người ta khi dễ đến tận cùng rồi.” Chí Thiện tỏ ra bực tức, y cũng muốn ném thử tư vị ở bên trên diều võ dương oai rồi cuộc nó như thế nào.

“Sớm cắt đứt ý niệm này trong đầu đi, đây chính là người nợ ta, cứ thanh thản ổn định nằm bên dưới để ta hầu hạ không phải rất tốt sao?” Cứ vậy U Minh đã chặt đứt hết ý nguyện của mình ngược lại ủng hộ Chí Thiện vô điều kiện, mà đầu tâm tư sáng tỏ này đương nhiên muốn từ đó moi ra vài chỗ tốt.

Vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mông nam nhân nằm trên nhuyễn tháp, U Minh khoá gối lên đùi nam nhân, đem hết dầu thơm còn thừa từ thất lưng Chí Thiện đổ xuống, mùi thơm thoang thoang tràn ngập hơi thở, trắng mịn nhẹ nhàng chảy hết xuống tấm thảm bị sơn cốc che đậy, thấm ướt mảnh ruộng vừa được khai hoang.

“Còn...” Nam nhân nhin không được than vãn một tiếng, mỗi ngày đều bị U Minh dùng những biện pháp khác nhau lộng đến lộng đi, Chí Thiện cảm thấy mình sớm muộn gì cũng sẽ có ngày chết trên giường, chết kiểu này thực sự là quá mất mặt, thế nhưng đây quả thực là y đáp ứng U Minh, hôm nay nghĩ đến, thật là không cam lòng.

Bi kịch bán mình cầu vinh a, liền thể hiện ngay trên thân người đáng thương như y a.

“Lúc này có kêu cũng không được, đợi lát nữa cũng đừng ân ân hanh hanh quăn quít chặt lấy ta không tha.” Một bàn tay mang theo chút băng lãnh luồn vào trong thảm, ngón tay thuận theo dầu thơm trắng mịn dần dần tiến vào u cổ, nam nhân ghé trên nhuyễn tháp lập tức nắm chặt nhuyễn tháp cản môi không hé răng, thân thể cứng ngắc.

“Toàn bộ ăn vào rồi.” Trên ngón tay nhúng dầu vừng, U Minh ác ý nỉ non bên tai Chí Thiện vài câu, đối mặt với sự trêu chọc của đại ma đầu đáng ghét, mặt Chí Thiện đã đỏ ửng hết lên, không biết là U Minh dùng dầu thơm gì cho y, trong mùi hương còn lộ ra một chút mùi vị ngòn ngọt, trượt vào trong chỗ tư mật còn có thể khiến người ta cảm thấy ngứa ngứa vô cùng khó chịu, giống như mảnh khát vọng trống rỗng bị lấp đầy vậy.

Cảm giác kì quái này trước đây Chí Thiện chưa từng gặp qua, lập tức vừa kinh vừa sợ, chịu đựng cảm giác ngứa ngáy trống rỗng của thân thể, giận giữ mắng: “Người...người lộng vật gì vậy!”

“Không phải người thích thể nghiệm đồ chơi ở dân gian sao?” U Minh cười khê vài tiếng, lại nhét thêm mấy ngón tay vào trong u cổ đang tràn ra dầu thơm, “Đây là một trò ta vừa mới tìm được ở dân gian, dám phạm nhân cực kì yêu thích nó, ta tìm thấy liền lập tức mang về cho người dùng.”

“Đây, chẳng lẽ là xuân dược?!” Giật mình, Chí Thiện tức khắc nhớ tới một vật phẩm.

“Nga, hoá ra người cũng biết trò này.” Nhíu mày, U Minh thấp giọng cười nói, “Có phải cảm thấy rất thoải mái hay không? Nhân gian này cũng có vài trò không tồi, sau này ta sẽ lại tìm về cho người chơi.”

Chí Thiện thầm mắng trong lòng, tìm cho y chơi chỗ nào, rõ ràng là lấy nó ra cho hắn dùng.

208. Chương 208 - Sinh Hoạt Của Lục Liên

“Mấy ngày nay khổ cực cho người rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Chí Thiện vừa từ phòng đi ra, còn chưa kịp thấy mặt Nghiệp Hoả Hồng Liên đã nghe thấy tiếng của hắn.

Hồng liên ngày thường có chút độc miệng từ bao giờ lại biết mở mồm quan tâm người khác vậy? Trong lòng Chí Thiện cảm thấy an ủi, đây nhất định là nhờ công của việc y bình thường không lúc nào quên chỉ dạy Nghiệp Hoả Hồng Liên phải giúp đỡ mọi người làm điều tốt, lòng dạ khoan dung, làm một lão sư, thấy đệ tử có ngộ tính như vậy, trong lòng Chí Thiện vô cùng vui vẻ, kết quả là trên mặt cũng lộ ra nụ cười thoải mái.

Chí Thiện mặt mày rạng rỡ ngồi xuống bên cạnh Nghiệp Hoả Hồng Liên, mà U Minh Hắc Liên vẫn giống như cái bóng đi theo phía sau Chí Thiện vào đại sảnh, tìm một vị trí gần với Chí Thiện tự mình ngồi xuống, tiếng bước chân nổi lên, dáng dấp thoải mái thích ý kia thực sự có chút đâm vào mắt những người có mặt trong đại sảnh.

“Các vị sớm.” Chí Thiện chào hỏi từng thần liên trong đại sảnh.

“Giờ này...không còn sớm nữa nha!” Luân Hồi Tử Liên nhìn thái dương treo cao cao bên ngoài, phe phẩy cây quạt của y cười ha ha nói.

Chí Thiện cúi đầu cười nhạt, nếu không phải đêm qua quá mệt nhọc, y cũng sẽ không dậy muộn như thế a, kì thực y mới chỉ ngủ có một lúc mà thôi.

Vừa nghĩ đêm qua làm chuyện này với U Minh Hắc Liên, Chí Thiện không khỏi cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, vừa đưa tay muốn lấy chén trà thì một chén trà nóng thơm ngát đã đưa tới trước mặt y, là ai sẵn sóc như vậy? Chí Thiện vừa ngẩng đầu nhìn, dĩ nhiên lại là Nghiệp Hoả Hồng Liên ngày thường lãnh đạm ích kỉ.

Cảm động, cảm động a!

Chí Thiện còn kém rơi thêm vài giọt nước mắt biểu thị nội tâm y lúc này có bao nhiêu cảm động vui vẻ, mọi người nhìn đi, dưới sự đốc lòng giáo dục của Chí Thiện Bạch Liên y, Nghiệp Hoả Hồng Liên từng là tên thích phóng hỏa, Nghiệp Hoả Hồng Liên từng ích kỉ lạnh lùng, sáng sớm hôm nay không những chào hỏi y bày tỏ quan hệ, lúc này lại còn cẩn thận tỷ mỉ giúp y rót trà, tự mình đưa đến trước mặt y, đây đều là công lao của y a!

Nỗ lực của y, đều là đáng giá.

“Đa tạ.” Nói một tiếng cảm ơn, Chí Thiện tiếp nhận nước trà Nghiệp Hoả Hồng Liên đưa qua, thổi thổi lá trà trên mặt nước, cúi đầu nhấp một ngụm, nước trà thơm ngát vừa vào miệng, y liền nghe thấy tiếng Nghiệp Hoả Hồng Liên ghé vào lỗ tai mình vang lên.

“Uống nhiều một chút, đêm qua Chí Thiện kêu la khổ cực như vậy, chỉ sợ mất giọng rồi ha, uống chút nước trà nhuận nhuận yết hầu, chú ý nghỉ ngơi, cũng đừng làm cơ thể mệt chết như vậy, tuy rằng ngươi là thần liên, nhưng hiện tại cũng là thân thể của người phàm a...” Nghiệp Hoả Hồng Liên thành khẩn, vô cùng thân thiết chậm rãi nói.

“Khụ khụ khụ —” Chí Thiện vừa nghe những lời này của Nghiệp Hoả Hồng Liên, thiếu chút nữa sặc chết mình.

“Uống chậm chút, cẩn thận sặc.” Trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, nhìn bộ dáng Chí Thiện Bạch Liên thiếu chút nữa phun nước, Nghiệp Hoả Hồng Liên quay đầu thoáng cười trộm một tiếng, nhưng vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt khi trắng khi xanh của Công Đức Kim Liên, còn vẻ mặt xanh đen giống như sa nhân của Hỗn Độn Thanh Liên.

Tốt tốt, xem ra cuộc sống thường ngày ở đây sẽ không bình an buồn tẻ, có kịch vui để xem luôn luôn là chuyện hay ho. Nghiệp Hoả Hồng Liên có chút hả hê nghĩ, đây là hấn đang báo thù, ai bảo Chí Thiện gần đây không có việc gì cứ thích lôi kéo hấn đi thuyết giáo, tuyên truyền một vài cái đại đạo lí, quả thực khiến hấn sắp bất tỉnh.

Trên mặt Chí Thiện một trận hồng một trận bạch, nhìn thấy U Minh Hắc Liên ngồi bên cạnh âm thầm cười trộm trong lòng càng tức giận, đêm qua y kêu lớn tiếng như vậy sao? Đây...đây không phải đều là do U Minh làm hại, xoa cho y cái thứ hư hỏng kia mới có thể không khống chế được kêu ra tiếng.

Nhưng y thật không ngờ, Nghiệp Hoả Hồng Liên cư nhiên lại nghe thấy hết, khó đảm bảo những người trong này kì thực tối hôm qua đều nghe thấy thanh âm của y.

Nghĩ như thế, Chí Thiện Bạch Liên lập tức cảm thấy xấu hổ không thôi, thầm nghĩ tìm một hầm ngầm tiến vào không bao giờ đi ra nữa, nhưng trong phòng này không có chỗ nào để chui xuống, mượn cơ uống trà sắc làm dơ y phục, Chí Thiện nhanh chóng nhân cơ hội rời đi.

Sau đó tuy rằng chuyện này đã qua, mọi người cũng tự hiểu không ai nói ra, nhưng cái tính thích mang thù của Chí Thiện Bạch Liên cũng bị mọi người nhìn thấu, ngày ấy bị Nghiệp Hoả Hồng Liên vạch trần chuyện phong hoa tuyết nguyệt ngay trước mặt, Chí Thiện qua hai ngày bắt đầu ngày ngày giảng về đại đạo lí cho Nghiệp Hoả Hồng Liên nghe.

Cái gì, không muốn nghe? Muốn li khai?

Vậy điểm huyết của ngươi, để ngươi không thể động đây, miệng cũng không thể nói, mắt không thể nhắm, nhập định cũng không được, phải giương lỗ tai lên mà nghe ta giảng!

Việc này dẫn đến về sau Nghiệp Hoả Hồng Liên vừa nghe thấy từ “giảng” liền bắt đầu đau đầu, nôn mửa, mắt ói, muốn chạy trốn.

Về phần “thủ phạm” U Minh Hắc Liên, Chí Thiện cũng không buông tha, buổi tối còn muốn ngủ cùng giường với ta?! Nằm mơ, chân giường cũng không cho ngủ, bê chân cách xa ta một chút, rải chăn ở góc phòng mà tĩnh tọa, cái gì, muốn hôn hôn ta? Hôn hôn cũng không được, sờ sờ lại càng không!

Không được hôn, không cho chạm vào, ai bảo ngươi ngày đó xằng bậy phá hủy hình tượng thanh thánh uy nghiêm thường ngày của ta, không cho phép những tên liên hoa chết tiết kia cười nhạo sau lưng ta, nghiêm phạt này đều là thứ ngươi cần phải nhận được!

Chuyện này đưa tới U Minh phải tĩnh tọa ở góc phòng tròn một tháng.

Mà trong một tháng này, Hồn Độn Thanh Liên cũng không biết thế nào lại tìm quyết đấu riêng với U Minh Hắc Liên vài lần, đáng tiếc vài lần này lại càng thảm hại hơn, đụng phải U Minh đang bất mãn muốn tìm chỗ phát tiết, Hồn Độn Thanh Liên lập tức trở thành chỗ để U Minh phát hỏa, không biết có bao nhiêu lần Hồn Độn Thanh Liên thiếu chút nữa không thể trở về.

Nếu không phải U Minh Hắc Liên đã đáp ứng với Chí Thiện sẽ không giết bất kì một thần liên nào, thì đại ma đầu này rất muốn băm Hồn Độn Thanh Liên ra thành từng mảnh.

Tuy rằng Chí Thiện biết Hồn Độn Thanh Liên tìm U Minh Hắc Liên quyết đấu riêng, nhưng nam nhân cũng không có biện pháp nào, y thật không biết tại sao Hồn Độn Thanh Liên lại coi trọng mình như vậy, chỉ hy vọng thời gian có thể phai mờ đi mọi thứ, thuận tiện cũng diệt tình cảm của Hồn Độn Thanh Liên thành tro, để tránh luôn có chút xấu hổ giữa hai bên.

Luân Hồi Tử Liên vẫn thích tìm Nghiệp Hoả Hồng Liên phiền phức, hai người này cũng đánh nhau không ít lần, nói ra thì chưa từng gây sự cũng chỉ có Công Đức Kim Liên, Công Đức Kim Liên có chút cô độc, nhưng còn may cùng Chí Thiện coi như thân thiết, quan hệ với Luân Hồi Tử Liên và Hồn Độn Thanh Liên cũng không tồi.

Mặc dù chỉ có sáu người, nhưng dần dần ở chung lại phân hai tiểu đội ngũ, một đội ngũ lấy Luân Hồi Tử Liên dẫn đầu lại thêm Hồn Độn và Công Đức ba người – Dương Quang tiểu đội, còn đội kia chính là Hắc Âm tiểu đội do Chí Thiện cầm đầu lại thêm U Minh và Nghiệp Hoả, nhưng kì thực Chí Thiện với mỗi người đều rất hoà hợp.

Sáu đoá liên hoa thường ngày trên cơ bản đều ở trong Tuyệt Điện trên Thương Sơn, nhưng dù sao bọn họ cũng không phải người thường, tuy rằng mỗi người đều có nhiệm vụ riêng của mình, nhưng bọn họ đều đã bồi dưỡng một nhóm người có thể làm việc thay bọn họ, có chuyện cứ bàn giao cho tuyến dưới là xong, trừ phi cần thiết nếu không sẽ không tự mình hiện thân.

Vì vậy hầu như mỗi ngày lục liên đều gặp mặt, cùng nhau trò chuyện, gảy đàn, uống rượu, chơi cờ, cuộc sống quả thực rất thoải mái vui vẻ.

Dù sao ở chung đã lâu, dù là tảng đá cũng phải có thay đổi, U Minh ngoại trừ nói chuyện với Chí Thiện và Nghiệp Hoả ra, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng mấy liên khác trò chuyện vài câu, trong khoảng thời gian nhàn đến sợ này còn có thể động thủ động cước luận bàn một chút, đến cả Hồn Độn Thanh Liên trước đây U Minh ghét cũng không ngoại lệ.

Có lẽ vì nam nhân bọn họ thường thức là cùng một người, trọng tâm câu chuyện cũng có nét tương đồng, Luân Hồi Tử Liên nghe qua một lần Hồn Độn Thanh Liên và U Minh nói chuyện, sau chợt nghe y hô to — hai tên bạo lực cuồng!

Chỉ là mỗi lần Hồn Độn Thanh Liên và U Minh quyết đấu, người trước vẫn bị người sau tận hết sức lực đánh một chầu, U Minh chưa bao giờ biết hạ thủ lưu tình là gì.

Cuộc sống hài hoà như thần tiên, có lẽ sau này mỗi đoá thần liên đều không thể quên, cũng không biết về sau sao lại phát sinh nhiều chuyện như vậy, dẫn đến bọn họ không thể tiếp tục tụ tập lần nữa, càng không có nhiều tiếng vui cười như xưa.

Cuộc sống thoải mái vui vẻ trước trước sau sau đại khái duy trì nhiều năm, nhưng trong đó cũng xảy ra không ít chuyện, lần đầu tiên có tranh chấp chính là lúc lựa chọn giúp đỡ hay tiêu diệt thế lực các nơi trên Xích Thổ Đại Địa, đám người Công Đức Kim Liên lựa chọn tiếp tục giúp đỡ, lí do là vì mấy thế lực này đã có cơ sở quần chúng không nhỏ.

Mà đám người U Minh Hắc Liên nhất trí cho rằng làm việc nên triệt để, không bằng trực tiếp tiêu diệt hết, nếu như muốn cải cách, thì hãy thẳng thắn một chút, không nên lưu lại vấn đề gì.

Hai bên vì vậy mà khắc khẩu, cuối cùng Chí Thiện Bạch Liên đứng ra điều đình, nếu không có cách nào nhận thức cùng nhau, vậy cứ nghĩ ra một biện pháp điều hoà, giờ đây thế lực các nơi trên Xích Thổ Đại Địa cái nào có thể bảo lưu thì bảo lưu, nếu không thể bảo lưu thì cướp lấy, không tất yếu phải tiêu diệt hoàn toàn, có thể lui mà cầu tiếp đó để những thế lực này trở thành trợ lực của mình.

Cuối cùng mọi người đồng ý cách làm của Chí Thiện, tuy rằng chuyện tạm thời được lắng lại, thế nhưng vẫn cảm thấy loại tranh luận này sẽ dẫn đến nội tâm cao ngạo không ngớt của thần liên sản sinh ra vết rách, Chí Thiện nhanh chóng có biện pháp mới, để mỗi thần liên phụ trách thống trị một phương, đợi bọn họ thống nhất là được rồi, như vậy mỗi đoá thần liên đều có thể phát huy được năng lực lớn nhất của bản thân.

Ngũ quốc và ngũ đại phái sơ khai trên Xích Thổ Đại Địa chính là trong hoàn cảnh này từ từ xuất hiện.

Lúc phân công, Hồn Độn Thanh Liên lưu lại Tây bộ Xích Thổ Đại Địa, Công Đức Kim Liên trở về phương Nam, Nghiệp Hoả Hồng Liên lựa chọn Trung bộ, Luân Hồi Tử Liên cũng về Bắc bộ ban đầu của y, mà Chí Thiện và U Minh thì phụ trách những tiểu thế lực còn lại trên khắp Xích Thổ Đại Địa.

Lục liên tạm thời xa nhau, Tuyệt Điện trên Thương Sơn vẫn là đại bản doanh để bọn họ tập hợp.

209. Chương 209 - Tương Tàn Tương Sát

“Trong đoạn thời gian đó, lục liên tách ra đi tới những địa phương khác nhau trên Xích Thổ Đại Địa, dùng phương pháp của mình để cải biến thế giới này, Hồn Độn Thanh Liên ở Tây bộ Xích Thổ Đại Địa thành lập Tây Sa Quốc; Công Đức Kim Liên với phương Nam thống nhất thế lực các nơi xây dựng nước Hoàng Phủ; Luân Hồi Tử Liên tới phương bắc Xích Thổ thành lập Bắc Chi Tuyết Quốc; còn ta cũng không lật đổ thế lực Trung bộ, mà đến giúp đỡ thế lực vốn có ở Trung bộ thành lập Trung Thiên Quốc, Chí Thiện Bạch Liên, cũng chính là người nghìn năm trước thì để âm thầm khống chế thế lực Trung bộ khi đó đã thành lập Hiền Môn hưởng ngôi ca của thiên hạ hôm nay, người đầu tiên đảm nhiệm chức vị môn chủ Hiền Môn, đó chính là người Lâm Cửu.”

Kể tới đoạn lục liên tách nhau tự kiến quốc, Nghiệp Hoả Hồng Liên lẩm bẩm nói: “U Minh Hắc Liên đem tất cả thế lực rải rác khắp nơi nhập vào một quốc thổ khác mấy liên còn lại, Nam bộ thuộc về Hoàng Phủ

Quốc, Bắc bộ là của Bắc Chi Tuyết Quốc, Trung bộ quy về Trung Thiên Quốc, mà trong thế lực tàn dư ở Tây bộ, U Minh Hắc Liên với Chí Thiện Bạch Liên vì thế đã có một vài vấn đề nhỏ.”

“Có liên quan tới Tội Ác Quốc Gia ở Tây Bắc ư?” Lâm Cửu hỏi.

“Người cứ tiếp tục nghe tiếp thì sẽ biết, Tây Bắc với Tây Sa Quốc chỉ cách nhau một dãy Tuyết Sơn, nếu muốn sáp nhập nó vào Tây Sa thì có chút khó khăn, nếu đưa về phương Bắc thì lại cách cả một mảnh sa mạc rộng lớn, nói chung dù đưa về bất cứ đâu cũng đều khá bất tiện, sau cùng U Minh Hắc Liên liền trực tiếp khống chế người của thế lực Tây Bắc.” Trên mặt Nghiệp Hoả Hồng Liên lộ ra một tia cười khổ, ngoảnh đầu nói với Lâm Cửu, “Tính cách của U Minh cũng giống Diệt Thiên, tuyệt sát lãnh ngạo, từ trước tới giờ chưa từng đặt mạng người trong mắt, tuy hẳn có ý nghĩ tuyệt thế, nhưng lại xem thường không dùng trí tuệ của mình để thống nhất một phương thổ địa.”

Lâm Cửu không khỏi cúi đầu nở nụ cười, lời Nghiệp Hoả Hồng Liên vừa nói, hình như quả đúng như vậy, Diệt Thiên ngày trước có thể thí sự, có thể nổi giận diệt không biết bao nhiêu người, còn về hậu quả, đại ma đầu kia từ trước tới giờ không thêm lo lắng, không tôn sùng trời, chẳng kính trọng đất, chỉ tôn bản thân, đó chẳng phải cũng là một loại phóng túng ư?

Tính cách Diệt Thiên hôm nay, hoá ra giống như đức U Minh nghìn năm trước.

Mặc kệ là Diệt Thiên hay U Minh, đều là vẻ vô cùng đậm đặc, thứ bọn họ quan tâm chỉ có người và vật mình để ý, về phần những người khác, từ trước đến giờ U Minh chưa từng xem vào mắt, đại ma đầu kia vốn không thích phạm nhân, giờ đây còn muốn để U Minh hao tổn tâm trí mất công động não, lập mưu phát triển vì mọi người trên một phương thổ địa, đó quả thực là một chuyện hoang tưởng.

Lâm Cửu Tiếp tục nghe.

“Sau đó phát sinh chuyện gì, hẳn người cũng đã đoán được, U Minh căn bản là lừa đi quản lí khuếch trương Tây Bắc bộ, thế lực lưu lại Tây Bắc nhân cơ hội đó trắng trợn cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, khiến cho người người oán trách, dù sao U Minh trên danh nghĩa cũng xem như là người thống trị khu Tây Bắc bộ, trong dân gian người dân Tây Bắc đã có nhiều lời ngầm oán hận, mắng mỏ không nhỏ với U Minh.” Nghiệp Hoả Hồng Liên tiếp tục nói.

Lâm Cửu hỏi: “Sau đó U Minh liền tức giận?”

Nghiệp Hoả lắc đầu, nói: “Ngay từ đầu U Minh cũng không tức giận, chỉ là giết chết một vài tên quan viên gây rối dưới mí mắt hắn để lắng lại sự phẫn nộ của dân chúng, chẳng qua sau khi giết người xong hắn cũng không quản chuyện gì nữa, U Minh vốn không thích bị người quấy rối, khi đó người lại không ở bên, hắn liền một mình ngày ngày bế quan trong cung điện không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy.”

“Về sau vài tên quan viên tung ra tin tức giả trong dân gian, nói là U Minh trúng tà mặc kệ chuyện triều chính, hiệu triệu thiên hạ lật đổ U Minh lập lại chính quyền, tên quan viên muốn nhân cơ hội này làm hoàng đế nào biết đâu rằng U Minh không phải người thường, chỉ vì người đột nhiên xuất hiện trở thành hoàng đế Tây Bắc này vô cùng chú ý, lòng tham của con người có đôi khi lớn đến đáng sợ, lớn đến nỗi có thể che kín hai mắt người ta.” Trong lời nói lộ ra vài phần khinh thường phạm nhân, Nghiệp Hoả Hồng Liên tiếp tục nói, “Dân chúng bị kích động, liền cùng nhau nổi loạn, ồn ào muốn đánh vào trong cung thay đổi triều đại.”

“Thật khéo làm sao, khi đó U Minh đang bế quan tu luyện.” Nghiệp Hoả Hồng Liên cười khổ, “Không phải người muốn biết tại sao người lại tự tay giết U Minh sao? Đây là ngọn nguồn của tất cả mọi chuyện, loạn binh đánh vào trong cung ý đồ giết U Minh đoạt chính quyền, kết quả chính là đã quấy nhiễu đến U Minh.”

Chỗ không may nhất chính là tuy rằng U Minh thích bế quan tu luyện, nhưng ít ra trong lòng còn có một chút ý thức được mình là người thống trị Tây Bắc, vì vậy hẳn cũng không thiết lập bất luận kết giới hay trận pháp gì bên ngoài chỗ tu luyện, thường ngày sẽ có một ít người có thể tiến vào thông báo với hắn thiên hạ có xảy ra đại sự gì hay không.

Ngay lúc U Minh bế quan tu luyện cần một ngày không bị người quấy rối, U Minh đặc biệt phân phó vào ngày đó không được cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy, chuyện này bị người trong cung biết, còn tưởng rằng

tìm được nhược điểm của U Minh, có thể lợi dụng ngày đó U Minh gặp khó khăn nhân cơ hội giết hấn, nào biết đâu rằng lại vừa vạ phạm vào điều cấm kị của U Minh.

Động vào cấm kị của U Minh, thì dù có là mấy thần liên khác cũng không làm lắng được lửa giận của ma đầu, huống chi là một đám ngu dân ngu binh tay gươm đại đao, U Minh cảm thấy mình đã bị khinh nhờn nên nổi giận, một mối lửa, thiêu trụi tất cả những người xông vào cung, hoả thế điên cuồng lan tràn, cho đến khi toàn bộ Tây Bắc trở thành đồng tro tàn.

Ngày đó tận thế như phủ xuống Tây Bắc, trên bầu trời nộ hoả cuộn cuộn, người chết nhiều vô số kể, thành thị bị phá huỷ chiếm trên hai phần ba Tây Bắc, chỉ trong một đêm, đại Tây Bắc phồn hoa mỹ lệ tức thời biến thành nơi tử vong bị sa mạc mênh mông bao phủ, không người sống sót.

Chí Thiện Bạch Liên lúc này đã tiến thêm một bước hoàn thiện việc xây dựng Hiền Môn ở Xích Thổ Đại Địa, nghe được chuyện U Minh làm ở Tây Bắc thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, trong lòng lo âu luống cuống, nghĩ đến hàng nghìn hàng vạn bách tính vô tội đã chết, hồ nước rừng cây bị một mối lửa của U Minh thiêu trụi càng thêm đau lòng không thôi, đối mặt với sai lầm người mình yêu nhất phạm phải, Chí Thiện cảm thấy tức giận thương tâm hơn bất cứ ai.

Mà cùng lúc đó, Công Đức Kim Liên, Hồn Độn Thanh Liên, Luân Hồi Tử Liên ở các nơi xa cũng đã biết việc này, vội vàng chạy tới đại Tây Bắc giờ chỉ còn lại một mảnh hoang vu, Nghiệp Hoả Hồng Liên ngăn cản mấy người muốn đi vào tìm U Minh, ý bảo Chí Thiện hiện giờ đang ở cùng một chỗ với U Minh.

“Ngăn cản chúng ta làm gì, U Minh Hắc Liên đó theo ta thấy thì đã nhập ma tâm, sát hại thành tính, lạnh lùng như vậy, hôm nay hấn có thể vì một thời hứng chí mà huỷ đi đại Tây Bắc, ngày khác khó bảo toàn sẽ không huỷ đi toàn bộ Xích Thổ Đại Địa, lục liên chúng ta làm được gì cho nhân gian? Không chỉ không cải biến được thế cục chiến tranh hỗn loạn bây giờ trên Xích Thổ Đại Địa, trái lại trở thành tội nhân của toàn bộ thế gian!” Hồn Độn Thanh Liên lạnh giọng quát, “Nghiệp Hoả Hồng Liên, nếu ngươi còn tiếp tục ngăn cản, chớ trách ta không thủ hạ lưu tình!”

“Thế nào, ồn ào đòi đánh phải không?” Khinh thường liếc nhìn Hồn Độn Thanh Liên một cái, Nghiệp Hoả cười lạnh nói, “Ta thấy ngươi sớm đã muốn tìm cơ hội để giết U Minh, một mình đánh không lại, giờ còn định mượn cơ muốn lấy nhiều khi ít? Việc này còn chưa điều tra rõ, ngươi ở đây nháo nhào làm cái gì, dù U Minh có chết, Chí Thiện Bạch Liên cũng tuyệt đối không coi trong tên lỗ phu bá đạo nhà ngươi!”

Nhìn thấy Hồn Độn Thanh Liên và Nghiệp Hoả Hồng Liên chuẩn bị gây gổ với nhau, Luân Hồi Tử Liên bắt đầu đi đi ra ra làm người hoà giải.

“Được rồi, đừng ồn ào nữa, nếu Chí Thiện đã tới, việc này cứ để Chí Thiện đi trước xử lí, tất cả chúng ta đều biết thái độ làm người của Chí Thiện, chuyện này y sẽ không bao che cho việc làm của U Minh, chúng ta cứ tạm thời ở lại chờ trước đã.” Sau mấy lời khuyên bảo của Luân Hồi Tử Liên, Hồn Độn Thanh Liên và Nghiệp Hoả Hồng Liên cũng không tiếp tục tranh cãi nữa.

Công Đức Kim Liên đột nhiên lên tiếng: “Chí Thiện tới.”

Mọi người nghe vậy vừa nhìn, bạch y nam tử cách đó không xa đang đi về hướng bọn họ quả đúng là Chí Thiện Bạch Liên, hàng lông mày nhíu về u sầu, khuôn mặt nam tử có chút tái nhợt hơn so với thường ngày, nụ cười lộ ra với bọn họ cũng rất miễn cưỡng, không đợi đám người Hồn Độn Thanh Liên lên tiếng, Chí Thiện đã chủ động nói: “U Minh hấn đã động khí, có dấu hiệu nhập ma, hôm nay ta đã phong bế công lực của hấn, tạm thời hấn sẽ không gây ra chuyện gì nữa.”

“Lúc này U Minh đã phạm phải tội lớn như vậy...” Nói tới bên miệng, Chí Thiện dừng lại một lát thấp giọng nói, “Bản thân hấn hấn là cần gánh chịu trách nhiệm mà hấn phải gánh, về phần nên khiển trách U Minh thế nào, chư vị có ý kiến gì?”

Nghiệp Hoả nhanh hơn một bước nói: “Việc này đợi chúng ta tìm hiểu rõ ràng rồi hãy quyết định, Chí Thiện, ngươi cứ đi nghỉ ngơi một chút trước đi rồi sau đó nói tiếp.”

Công Đức Kim Liên vẫn luôn trầm mặc ít lời cũng phụ hoạ: “Không sai, việc này còn đợi điều tra rõ ràng, chư vị ngồi xuống nghỉ ngơi trước lát sau bàn bạc lại.” Mấy người khác không có ý kiến.

Chí Thiện cười khỏ, lia mắt nhìn quanh mọi người, trịnh trọng nói: “Ta biết trong lòng chư vị đang lo lắng quan hệ giữa ta với U Minh có thể có ảnh hưởng gì đến việc này hay không, nhưng cảm tình là chuyện của cảm tình, có liên quan gì đến việc này chứ? Chư vị giải quyết việc chung, chớ vì Chí Thiện mà ảnh hưởng tới quyết nghị trong lòng, mặc kệ chư vị làm ra quyết định thế nào, Chí Thiện...đều sẽ không có điều dị nghị.”

....

....

“Tâm tình lúc đó của Chí Thiện, nhất định là rất phức tạp nhỉ.” Nghe Nghiệp Hoả Hồng Liên kể chuyện của U Minh, Lâm Cửu cúi đầu nhìn đôi tay gầy gầy của mình, không biết từ lúc nào, đôi tay này đã gầy như vậy.

Tâm tình của Chí Thiện một nghìn năm trước, Lâm Cửu có thể tưởng tượng ra phức tạp cỡ nào, Chí Thiện là người có nhân tính nhất trong lục liên, mà chính bởi vì có nhân tính, tình cùng ái của Chí Thiện đối với U Minh sớm đã sâu đến cốt tủy, nhưng Chí Thiện lại là người yêu thương Xích Thổ Đại Địa nhất trong tất cả mọi người.

Chí Thiện không bắt kính thiên địa như U Minh, Chí Thiện không ích kỷ tự ngạo như U Minh, Chí Thiện càng không không biết phân biệt thị phi thiện ác.

Trong lòng nam nhân này phức tạp rối ren như vậy, một bên là người yêu, một bên là luân lý thế gian phải đối mặt, việc Chí Thiện có thể làm, cũng chỉ có đợi, đợi những liên khác ra phán xét với U Minh.

“Bọn Luân Hồi Tử Liên định làm thế nào với U Minh vậy?” Nghe Nghiệp Hoả Hồng Liên thuật lại, Lâm Cửu cũng cảm thấy mình càng ngày càng “nhập hỷ”, mọi chuyện phát sinh năm đó, dường như đang thực sự xảy ra ngay trước mắt y, giống như thân lạc vào cảnh giới kì lạ khiến cho tình cảm của y phập phồng.

Nghiệp Hoả Hồng Liên ngồi xuống, hạ tầm mắt trầm giọng nói: “Trước khi ma tính của U Minh chưa phá được phong ấn, để khiển trách U Minh tùy ý làm hại nhân gian, muốn đánh hấn vào địa ngục.”

Đánh vào địa ngục —— Lâm Cửu nhất thời sửng sốt, hoá ra năm đó vì chuyện này mới muốn đánh U Minh vào địa ngục phong ấn lại.

“Chỉ là lấy tính khí của U Minh, hấn có thể tự nguyện để Chí Thiện phong bế hành động của mình, nhưng tuyệt đối không nghe theo quyết định của mấy liên khác, không thể nghi ngờ, U Minh Hắc Liên cự tuyệt yêu cầu của các liên kia, rơi vào đường cùng, đám người Luân Hồi sợ ma tính U Minh đại phát tùy ý làm bậy liên liên hợp lại muốn áp chế, không biết áp chế đó ngược lại kích thích ma tính của U Minh, U Minh thoát khỏi ràng buộc Chí Thiện trước đó tạo ra, ma niệm nhập thể.” Nói đến đây, Nghiệp Hoả Hồng Liên liền ngừng lại.

Nghiệp Hoả vừa quay đầu liền nhìn thấy gương mặt tái nhợt dưới ánh trăng thăm đậm của Lâm Cửu, Lâm Cửu tiếp lời: “Sau đó, Chí Thiện vì để U Minh không thương tổn những người khác, liền...liền lựa chọn phản bội lời thề ban đầu giữa y và U Minh, tự tay đánh U Minh vào địa ngục phong ấn lại đúng không?”

“Nói đúng cũng phải, nói không đúng cũng phải.” Than nhẹ một tiếng, Nghiệp Hoả Hồng Liên tiếp tục nói, “Ma tính của U Minh thoát khỏi ràng buộc lộ ra ngoài, U Minh lúc này sớm đã không còn nghe theo lời Chí Thiện nói mà không gây thương tổn với mấy đóa thần liên khác, đám người Hỗn Độn Thanh Liên muốn phong ấn U Minh tại đại ngục, U Minh vốn đã không thích bọn họ, lúc này trong lòng lại càng không vui, cộng thêm trong lòng bị ma khí quấy nhiễu, từ đó liền có sát niệm.”

“Đám người Hỗn Độn Thanh Liên, thậm chí đến ta cũng cho rằng nếu như mấy đại thần liên liên thủ hấn là có thể bắt U Minh, lúc đó mặc kệ là ai cũng không muốn để Chí Thiện xuất thủ, thế nhưng tất cả mọi người thật không ngờ U Minh ma tính tăng lên công lực cũng theo đó thăng cấp. U Minh vốn có lực công kích cực lớn của cực ma chi thể, lại thêm lực phòng ngự cực mạnh của cực thánh chi thể của Chí Thiện, chớ nói Công Đức Kim Liên, Hỗn Độn Thanh Liên, Luân Hồi Tử Liên liên thủ, dù cho có thêm ta vào nữa e là cũng khó mà bắt nổi U Minh, chỉ sợ kết quả cuối cùng là lưỡng bại câu thương mà thôi.”

“Lúc này, có thể chế ngự U Minh, cũng chỉ có Chí Thiện...” Ánh mắt Nghiệp Hoả Hồng Liên có chút ảm đạm, thì thào nói, “Không muốn để cho Chí Thiện xuất thủ nhất, mọi người vốn định cùng đồng quy vu tận với

U Minh, nhưng không ngờ Chí Thiện lại phát hiện ra chuyện đó, việc đã đến nước này, U Minh đã không thể dừng lại, Chí Thiện cũng đành xuất thủ.”

Nghiệp Hoả Hồng Liên chỉ chỉ vào ngực trái của mình, nói với Lâm Cửu: “Nếu người còn chút xíu ấn tượng nào, có thể sẽ còn nhớ, ngay lúc đó người, dùng kiếm từ phía sau đâm xuyên qua ngực trái của U Minh...”

Lâm Cửu đột nhiên nhớ tới, thảo nào, thảo nào, khi đó y chẳng qua chỉ không cẩn thận huých vào ngực trái của Diệt Thiên, mà phản ứng của nam nhân kia lại lớn như vậy...

210. Chương 210 - Đáp Lễ Của Diệt Thiên

Trên trời dưới đất, ai có thể phán quyết vận mệnh của hần?

Dựa vào cái gì, những người đó có tư cách định tội hần?

Ha ha ha ha....nực cười, cực kỳ nực cười! Chỉ bằng mấy người trước mắt, lẽ nào đã nghĩ có thể đánh hần vào địa ngục phong ấn lại hay sao? Hần sẽ làm cho những tên này hiểu rõ, ngày trước hần tha cho bọn họ chẳng qua là do nể mặt Chí Thiện, mà giờ phút này, nếu những người kia còn không thức thời, hần cũng sẽ thành toàn cho nguyện vọng chuyển thể của mấy đoá liên hoa đó.

Nhưng mà, U Minh chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày- một thanh kiếm từ phía sau lưng đâm xuyên ngực trái của mình, hàn kiếm băng lãnh không dính một giọt máu, mang theo cảm giác lạnh lạnh đặc biệt xuyên qua trái tim hần, phần khí tức quen thuộc đó nháy mắt tràn ngập khoang ngực.

Cúi đầu, thấy mũi hàn kiếm từ ngực trái lộ ra, trong đầu U Minh hiện ra hình ảnh năm đó lúc chỉ có hần và y, hần đã từng dưới tàng cây táo cảm khúc, mà một nam tử bạch y phiến phiến lại nhanh nhẹn múa kiếm bên bờ hồ, thanh kiếm đó, giờ lại ngay dưới tầm mắt hần.

“Tại sao...” Không thể ức chế khẽ run run, trong thanh âm trầm thấp như ẩn dấu một cơn bão điên cuồng, thổi tan tất cả thành mảnh nhỏ.

Hần nhẹ nhàng đưa tay cầm lấy hàn kiếm đâm xuyên trái tim hần, mũi kiếm sắc bén cắm vào lòng bàn tay, máu tươi màu đen từng giọt từng giọt rơi xuống như độc tố thấm vào hàn kiếm trắng nõn hoàn mỹ, hàn nhiễm không dính dơ bẩn cùng máu tươi, lúc này bị máu của ma đầu thấm đẫm, lộ ra màu đen doạ người.

“Xin lỗi ——” Thanh âm khàn khàn mang theo áy náy vang lên từ phía sau, trong nháy mắt, mũi kiếm rút ra, một đôi tay đã từng ôm hần vô số lần lại một lần nữa ôm hần, chỉ là lúc này đây, thứ mang đến không phải là ấm áp và vui cười, mà là phản bội và thương tổn tàn nhẫn.

“Ha —— ha ha ——” Tiếng cười gần liên tiếp không thể ức chế để mặc máu chảy từ miệng ra, trái tim nơi ngực trái sớm đã khô máu, bị mũi kiếm hàn lãnh sắc bén cắt nát, phiến phiến như tàn hoa rơi xuống, rơi vào thiên địa, cũng không biết tản tới nơi nào.

Chí Thiện, sao người có thể đối xử với ta như vậy?

....

....

“Ngô ——” Mở choàng mắt, tay trái túm lấy ngực mơ hồ phát đau, ma đầu đang nhắm mắt tĩnh tọa cúi gập người thở hổn hển, một giọt mồ hôi dọc theo vầng trán tái nhợt của hần chảy xuôi xuống, rơi trên mặt đất như máu tươi bắn ra.

Lại một lần, lại một lần hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó.

Đã qua một nghìn năm rồi, vì sao hần vẫn không thể nào quên được chuyện xảy ra ngày đó, vì sao hần không thể quên tình yêu với một người nam nhân, rõ ràng nam nhân đã từng thương tổn hần vô cùng đó

chính là Chí Thiện, rõ ràng nam nhân đã từng phản bội hắn chính là Chí Thiện, rõ ràng chuyển thế kiếp này của Chí Thiện chính là Lâm Cửu.

Rõ ràng...rõ ràng Lâm Cửu đã bị nhốt cách gian phòng của hắn không xa.

Dù là chuyển thế, quên mất kí ức kiếp trước, Lâm Cửu cũng vẫn là Chí Thiện, tính cách như vậy, khí tức và cảm giác như vậy, cho dù trải qua nghìn vạn năm hắn cũng sẽ không chút nào quên.

Kiếp trước người thương ta hại ta phản bội ta, nhẫn tâm đánh ta vào địa ngục phong ấn, kiếp này vì sao lại cứu ta yêu ta, thậm chí nguyện ý vì cứu ta mà nỗ lực nhiều như vậy, Lâm Cửu à Lâm Cửu, rốt cuộc là người muốn ta phải làm thế nào với người đây?

“Sư huynh, huynh không có việc gì chứ?” Ở bên ngoài cảm nhận được sự khác thường trong phòng, Trần Khôi lập tức chạy vào, liền thấy Diệt Thiên không rõ vì sao lấy tay trái gắt gao bưng ngực dường như vô cùng thống khổ, tưởng Diệt Thiên luyện công bị thương, Trần Khôi đi tới bên cạnh Diệt Thiên ngồi xổm xuống, thân thiết nhìn nam nhân.

“Ai cho phép người vào ——” Một tiếng trầm thấp, ma đầu nhắm mắt nói.

“Sư huynh, đệ chỉ quan tâm huynh, trên đời này cũng chỉ có đệ không làm việc gì có lỗi với huynh, huynh cũng không phải không rõ...” Bàn tay đột nhiên đặt lên tay Diệt Thiên bên tháp, Trần Khôi từ từ tiến gần muốn ngả vào người nam nhân, chuyện như vậy, y đã âm thầm suy nghĩ không biết bao nhiêu lần.

Y không chỉ muốn đứng chung một chỗ với Diệt Thiên, y càng muốn...càng muốn nhận được sự sủng ái độc nhất vô nhị trên thế gian này từ đại sư huynh, giống như sủng nịnh Diệt Thiên dành cho Lâm Cửu trước đây, không, y còn muốn tốt hơn cả Lâm Cửu, y sẽ không thương tổn Diệt Thiên, sẽ không phản bội Diệt Thiên, y tình nguyện vì nam nhân này mà chết.

Thiên hạ gì đó, sống chết của người khác gì đó thì có liên quan gì tới y?

Thứ Trần Khôi muốn chỉ có Diệt Thiên.

“Sư huynh...” Dựa sát qua một chút, thấy Diệt Thiên vẫn chưa đẩy y ra, Trần Khôi cắn răng cúi đầu hạ quyết tâm, đưa tay kéo mở xiêm y của mình dựa lại gần, ngây ngô mà cấp thiết cọ bên người ma đầu, “Sư huynh, Trần Khôi yêu huynh, Trần Khôi muốn huynh, Trần Khôi cái gì cũng nguyện ý cho huynh, người của đệ, sinh mệnh của đệ, đều cho huynh...”

Chậm rãi mở mắt, ma đầu đột nhiên túm lấy Trần Khôi kéo tới dưới thân gắt gao đè lên, động tác không mang theo ôn nhu mặc dù khiến Trần Khôi có chút đau nhức, nhưng chuyện xảy ra tiếp sau lại càng khiến y cảm thấy vui mừng, cho rằng cuối cùng Diệt Thiên đã quên Lâm Cửu, Trần Khôi vội vã vịn lên hai vai Diệt Thiên.

Diệt Thiên cúi đầu hạ xuống mấy nụ hôn nhẹ lên cằm cổ Trần Khôi, ma đầu dần dần ngừng lại, trong đôi mắt đậm đặc một nam tử thuận theo khát vọng được hắn ôm ấp, trong nháy mắt một cổ vị đạo chán ghét buồn nôn khiến Diệt Thiên từ từ nhú mào, hắn còn chưa cơ khát đến nỗi người nào cũng có thể tùy tiện ôm.

Hoặc là, ngoại trừ nam nhân kia...ai hắn cũng không muốn chạm vào.

Ngay khi Trần Khôi cho rằng Diệt Thiên sẽ tiếp tục, y đột nhiên cảm thấy bị kéo lên đau đớn, cả người bị Diệt Thiên ném xuống đất.

“Cút ——”

Xiêm y bất chỉnh, chặt vật bất kham đứng lên, Trần Khôi cắn chặt môi, nén chịu giọt lệ trong khoé mắt rời khỏi phòng Diệt Thiên, trong lòng, tràn đầy cảm giác tức giận và xấu hổ, lẽ nào y không bằng Lâm Cửu sao? Đến tột cùng, đến tột cùng y có chỗ nào không bằng nam nhân kia!

....

....

Sau khi Trần Khôi rời khỏi, Diệt Thiên cũng nhanh chóng đứng dậy li khai, đi ngang qua căn phòng giam lỏng Lâm Cửu, nghe thấy loáng thoáng tiếng ho khan và thanh âm Nghiệp Hoả Hồng Liên từ trong phòng truyền ra, ma đầu dừng lại một lát rồi tiếp tục tiến lên phía trước, vẫn đi tới khúc ngoặt cuối hành lang.

Bàn tay nhẹ nhàng điểm lên vách tường trơn nhẵn, vách tường lập tức hiện ra một cái cửa, đưa tay mở cửa, Diệt Thiên nhấc chân bước vào, đợi ma đầu đi vào, bức tường lại khôi phục lại nguyên dạng.

Sau khi đi qua con đường nhỏ quanh co uốn lượn lại tới tẩm, là một gian phòng ảm ướt mà oi bức sắp làm người ta ngột thở, trong phòng, có ba người bị xiềng xích xỏ xuyên qua tay chân.

“Chư vị hảo hữu, ở đây thoải mái chứ?” Đứng ở cửa gian phòng, khoe miệng ma đầu cong lên một ý cười nhàn nhạt, một nghìn năm trước ba người này không đánh bại hắn, một nghìn năm sau sao có thể đủ năng lực đánh đại hãn cơ chứ? Nhưng mà những người này tự đưa đến cửa, quả thật tiết kiệm không ít thời gian hãn đi bắt từng người từng người.

“Lâm Cửu đâu?” Mặc dù bị nhốt trong căn phòng cực kì oi bức không thể nhúc nhích, cũng không ít vết máu trên người dính lên y phục và khuôn mặt, nhưng Hỗn Độn Thanh Liên Tây Sa Thương Hải vẫn không thay đổi khí phách của mình, “U Minh, năm đó muốn phong ấn người xuống địa ngục chính là chúng ta, người cần gì phải làm khó Chí Thiện.”

Chưa từng liếc mắt nhìn Hỗn Độn Thanh Liên, Diệt Thiên chỉ vừa vung trường tụ lên chấp tay ra sau lưng, chợt nghe thấy một tiếng tát vang lên trong mặt thất, khoe miệng Hỗn Độn Thanh Liên lập tức lưu lại mấy vết máu.

“Người...có tư cách gì nói như vậy, Hỗn Độn Thanh Liên? Ta thấy người là Hỗn Đản Thanh Liên thì hợp hơn.” Đôi tay chấp phía sau thoáng cái nắm chặt, Diệt Thiên lạnh giọng cười nói, “Tây Sa Thương Hải, sao người vẫn còn mặt mũi sống trên thế gian này, người có tư cách gì quan tâm Lâm Cửu, hạng ti tiện như người, thực sự khiến ta lười giết, để tránh ô uế tay của ta.”

Biết rõ Diệt Thiên nhắc đến cái gì, Hỗn Độn Thanh Liên nhất thời nghẹn lời không cất lên tiếng, sai lầm khi đó hôm nay nghĩ đến chỉ có hai chữ “hối hận”, nhưng sai lầm đã thành, Tây Sa Thương Hải cũng không có cách nào sửa chữa, lúc này nếu không phải biết Lâm Cửu gặp nạn, chỉ sợ hắn đã sớm biến mất trong thế gian này không muốn quay trở lại đây để chịu thống khổ.

Chẳng qua nghe thấy cảm hận trong lời nói của Diệt Thiên, trong lòng Tây Sa Thương Hải trái lại cảm thấy được trấn an, chỉ ít hãn biết dù cho Diệt Thiên hiện tại đã khôi phục kí ức U Minh kiếp trước, ma đầu này vẫn không thể quên tình yêu với Lâm Cửu, bằng không, sao Diệt Thiên lại cứ canh cánh mãi trong lòng chuyện hãn từng xâm phạm Lâm Cửu chứ.

Như vậy, tính mệnh của Lâm Cửu cũng được an toàn rồi, Diệt Thiên tuy là một tên đại ma đầu lãnh khốc vô tình, nhưng mà cũng tương đương như vậy, một khi đã động tình, thì sẽ rất sâu đậm, hoặc là không động tình, thì đời đời kiếp kiếp đến chết cũng không đổi, đến cừ hận cũng không thể che giấu.

“Nghe ý tứ của người, người không dự định giết ta?” Biết Lâm Cửu không có gì đáng ngại, gánh nặng trong lòng Tây Sa Thương Hải cũng coi như nhẹ đi một ít, nói chuyện với Diệt Thiên cũng không kiêng nể gì, trái lại hãn thực muốn Diệt Thiên một mối lửa đốt hãn thành tro, sống ở thế gian này cũng là một chuyện thống khổ.

“Ha ha, để người chết chẳng phải quá tiện nghi cho người sao?” Rủ mí mắt toát ra vài phần âm lãnh xuống, Diệt Thiên thâm nghĩ từng đao từng đao cắt Tây Sa Thương Hải thành miếng, nhưng như thế làm sao có thể giải được mối hận trong lòng hãn? Hiện tại, có rất nhiều biện pháp còn thống khổ hơn cả chết, Diệt Thiên tuyệt không ngại để Tây Sa Thương Hải nếm thử tư vị đó.

Vừa hay, Diệt Thiên đã đặc biệt chuẩn bị riêng cho Tây Sa Thương Hải một phần “đáp lễ” không tồi.

“Nga, nói ra cho ta nghe một chút, người muốn để ta sống không bằng chết thế nào.” Tây Sa Thương Hải nhẹ giọng cười nói, sớm đã biết Diệt Thiên sẽ không đơn giản bỏ qua cho mình, Tây Sa Thương Hải đã chuẩn bị sẵn tư bị lắng trì hoặc là ngu mà phan thanh.

“Đương nhiên là...gây ông đập lưng ông rồi.” Chậm rãi đi tới trước mặt Tây Sa Thương Hải, Diệt Thiên cúi đầu quan sát khuôn mặt trong nháy mắt trở nên có chút tái nhợt của nam nhân, khoe miệng hơi hơi nhếch

lên, “Sợ sao?”

“Diệt Thiên, nếu ngươi thực sự hận Thương Hải, chỉ bằng cứ cho hắn một đao là được!” Luân Hồi Tử Liên có chút xem không nổi, chỉ lo Diệt Thiên làm ra chuyện gì đáng sợ.

“Ha ha, mặc kệ thế nào, ta phạm lỗi, ta cam tâm tình nguyện gánh chịu hậu quả.” Tây Sa Thương Hải trầm giọng cười nói, nếu Diệt Thiên thực sự muốn để người ta tu nhục hắn, hắn cứ nhẫn là được.

Không để ý đến Luân Hồi Tử Liên, Diệt Thiên nâng tay chỉnh chỉnh lại mái tóc dài trước ngực, thấp giọng khẽ cười nói: “Ngươi đã đi qua địa ngục chưa? Phong cảnh nơi đó kì thực không tồi, ngươi tạm thời cứ yên tâm, ta đã bảo mấy bằng hữu khoản đãi ngươi chu đáo, đợi khi ngươi qua đó, đương nhiên sẽ có đội ngũ chờ ngươi, tư vị của đường đường Hồn Độn Thanh Liên, bằng hữu ở địa ngục thực sự rất chờ mong đó.”

Diệt Thiên đưa tay nâng cằm Hồn Độn Thanh Liên lên, mỉm cười: “Phần đáp lễ này của ta, ngươi thích chứ?”

211. Chương 211 - Thanh Liên Bất Tĩnh

Diệt Thiên khẽ vỗ vỗ tay, vài bóng người từ trong bóng tối loé lên túm lấy vai Tây Sa Thương Hải, sau một khắc, tất cả đều biến mất vào bóng tối, không nhìn thấy Tây Sa Thương Hải nữa, Hoàng Phủ Thiên Niên nhú nhú mày, trầm giọng nói: “Diệt Thiên, cứ cho là huỷ đi thế gian này, nô dịch chiếm hữu phạm nhân, thì đối với ngươi mà nói có chỗ nào tốt cơ chứ?”

Diệt Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, hai tay lại một lần nữa chấp ra phía sau, trầm giọng nói: “Chẳng qua chỉ là để vui vẻ chút mà thôi.” Người trên thế gian này sống hay chết thì có quan hệ gì với hắn đâu?

Nghe Diệt Thiên đáp vậy, Luân Hồi Tử Liên không khỏi ngửa đầu cười ầm lên, trong tiếng cười tràn ngập bất đắc dĩ cùng trào phúng, nam nhân lạnh lùng nói: “Diệt Thiên à Diệt Thiên, những lời này của ngươi nói thật ung dung dễ dàng, có biết rằng để ngươi vui vẻ một chút, thế gian này đã phải chảy xuống máu và nước mắt của biết bao nhiêu người không, hôm nay ngươi cũng là người có tâm, ngươi cũng đã từng trải qua tình cảm đau buồn vui sướng, sao lại có thể độc ác quyết tuyệt làm ra chuyện thiên địa bất dung như vậy!”

“Tâm sao?” Trong lời nói lộ ra vài tia khinh thường và chế giễu, Diệt Thiên thở dài nói: “Tâm của ta sớm đã chết rồi, cười của người khác, đau của người khác, ta không cảm giác được tí xú nào.”

“Đừng có lại lấy mấy tiêu chuẩn đạo đức của đám người ngu muội các ngươi trói buộc ta, cũng chỉ phí công mà thôi, cần phải nhận rõ quan hệ giữa ngươi với ta lúc này sớm đã không còn là ngang hàng ngang vế như năm đó nữa, bây giờ các ngươi chẳng qua chỉ là tù nhân của Diệt Thiên ta mà thôi.” Diệt Thiên đạm mạc nói.

“Diệt Thiên, đợi đến một ngày Hồn Độn biến mất, Công Đức và Luân Hồi chết đi, Chí Thiện cũng không trở về, thế gian này không còn người nào có thể ngang hàng ngang vế với ngươi nữa, chỉ còn lưu lại tịch mịch và bi thương suốt một đời, phóng tầm mắt nhìn ra cũng chỉ có biển cát mênh mông, bóng tối vô tận.” Hoàng Phủ Thiên Niên nhắm mắt ngồi trên mặt đất tĩnh toạ, chậm rãi nói: “Đã không có ban ngày làm nền, đêm không còn là đêm, đã không có mặt trời rực rỡ, ánh trăng cũng sẽ bị màn đêm nuốt chửng, Diệt Thiên, lẽ nào ngươi chưa từng nghĩ tới ngày này sao?”

Khi tất cả mọi người rời đi, chỉ còn lại một mình Diệt Thiên ở trong thế giới này, chẳng nhẽ đây là kết quả mà Diệt Thiên mong muốn sao?

Cái gọi là chút vui vẻ này, liệu có thể vui được bao lâu đây?

Hoàng Phủ Thiên Niên muốn mượn cái này để thuyết phục Diệt Thiên, nhưng nếu Diệt Thiên có thể dễ dàng bị vài ba câu của hắn thuyết phục, vậy đã không ngày hôm nay.

Diệt Thiên phớt lờ đi, cười: “Phượng hoàng niết bàn sống lại, vạn vật luân hồi chuyển thế, từ trong tử vong đạt đến sự tái sinh, không có diệt vong, thì sao có tân sinh?”

Trường tụ vung lên, Diệt Thiên nói: “Nhị vị hảo hữu cứ từ từ nghỉ ngơi đi, đợi ta xử trí xong tên Hỗn Độn Thanh Liên kia, đương nhiên sẽ lại qua đây bắt chuyện với nhị vị, thỉnh.”

Lời vừa dứt, ma đầu liền rời khỏi mặt thất.

Xoay người ngoảnh lại thấy Tây Sa Thương Hải bị phong bế võ công, Diệt Thiên khê nhếch khoé miệng, chậm chậm đi tới bên cạnh nam tử, nói: “Ta sẽ phế hết đi căn cơ một đời của ngươi, tới địa ngục, là sinh là tử hay là sống, tất cả phải chờ xem tạo hoá của ngươi, nhưng ngươi cứ yên tâm, chỉ cần ngươi ở đó bình yên vượt qua được một nghìn năm, một nghìn năm sau phong ấn sẽ tự mở, đến lúc đó ngươi có thể đi ra.”

Diệt Thiên vừa nói xong, Tây Sa Thương Hải liền cảm thấy ấn đường của mình đau đớn như bị kim châm đâm vào, thoáng cái trước mắt trở nên tối sầm, bên tai như có vô số con ong mật vo ve kêu gì đó cũng không nghe rõ, nhìn không thấy, chuyện xảy ra tiếp theo, cũng không còn biết gì nữa.

Không biết có phải Diệt Thiên thực sự ném y vào địa ngục làm nô lệ cho một đám ác ma chẳng rõ tên hay không, cũng không biết có phải thực sự muốn y nghỉ ngơi ở đấy tròn một nghìn năm hay không, càng không biết lúc y sống sót trở lại thế gian này, những người lúc trước có còn ở đó nữa hay không, Lâm Cửu liệu có tha thứ cho y...

....

....

U Minh Hắc Liên đáng ghét, lần này là ta tự nguyện chấp nhận hình phạt xuống địa ngục, nhưng cũng không có nghĩa ta nguyện ý nghe an bài của ngươi chờ bị một đám quỷ quái thấp kém đùa bỡn, không phải là một nghìn năm sao? Đợi một nghìn năm sau, Tây Sa Thương Hải ta sẽ còn sống trở lại nhân gian!

Thế giới tối tăm không cùng không một màu xanh, trên đất đai khô nứt chỉ có nham thạch nóng chảy như “nước sông” chảy xuôi, trong bầu không khí oi bức phảng phất như tùy thời đều sẽ bùng cháy, tảng đá màu đỏ sậm như nhiễm máu tươi rải rác khắp đại địa, gập ghềnh, lớn nhỏ không đồng nhất, đây là địa ngục.

Trong mắt Tây Sa Thương Hải lại càng giống như một bãi tha ma, khu ổ chuột.

“Bên này không có, mới chỉ trong chốc lát như vậy mà gia hỏa kia đã chạy đi đâu rồi? Nhanh nhanh tìm cho ta, tìm được để mọi người tùy tiện chơi một chút, nghe nói người này đường đường chính là Cửu Thiên Thần Liên, có thể chơi Cửu Thiên Thần Liên sẽ sướng bao nhiêu a! Ha ha ha... mau mau mau, tên kia không có pháp lực, mau tìm ra y!”

Cách đó không xa có mấy nam nhân cường tráng tướng mạo kì lạ cầm trường thương trong tay lục khắp nơi tìm kiếm chỗ Tây Sa Thương Hải rơi xuống, thân thể của mấy người này ngang con người, nhưng đầu lại rất giống động vật, có tên giống mặt ngựa, có tên giống sư tử, người vừa nói kia chính là một tên đầu sư tử mình người.

Trốn sau một khối nham thạch lớn, Tây Sa Thương Hải âm thầm cắn răng, nếu như có một phần vạn pháp lực lúc trước y cũng sẽ không bị mấy tên tiểu tập toái địa ngục này truy chạy khắp nơi, đám tiểu tập hoá này còn muốn chơi y quả thực là muốn tìm cái chết, nhưng với tình huống hiện tại, tình cảnh của Tây Sa Thương Hải trái lại vô cùng gay go.

Trong địa ngục không có rừng cây um tùm để cho y ẩn nấp, cứ trốn mãi phía sau nham thạch cũng không phải là biện pháp hay, sớm muộn gì cũng sẽ bị đám nửa người nửa thú kia phát hiện.

Nhưng mà không chạy, thì y còn có thể đi đâu chứ?

Âm thầm siết chặt nắm tay, trong đầu tính toán cự ly giữa nửa người nửa thú với viên nham thạch y đang dựa, Tây Sa Thương Hải đột nhiên đứng dậy như một mũi tên cấp tốc lao về phía đồng loạn thạch.

P phía sau vang lên tiếng bước chân đuổi theo, Tây Sa Thương Hải dựa vào thân hình linh hoạt như con thoi vẫn giữ một khoảng cách nhất định với đám nửa người nửa thú.

“Phi! Xem ngươi còn chạy đi đâu!” Xoay trường thương trong tay, sư tử thú nhân hét lớn một tiếng ném trường thương về hướng Tây Sa Thương Hải, trường thương xẹt qua không trung như ngôi sao băng hung ác tàn nhẫn bắn về phía Tây Sa Thương Hải, người nọ tuy rằng tránh được trường thương, nhưng bị khí thể

của trường thương gây thương tích, chân trái lập tức nhiều thêm một vết máu thật dài, tốc độ chạy trốn do vậy mà khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Cự li vốn đã kéo giãn lập tức bị thu hẹp lại, Tây Sa Thương Hải thầm mắng một tiếng, chân trái từng cơn co rút đau đớn, nếu bị đám súc sinh kia làm nhục, y tình nguyện chết là được, nhưng y cũng có thể tưởng tượng đến cảnh dù cho y chết, đám súc sinh đó cũng sẽ không bỏ qua cho thân thể y, thực sự mới nghĩ đã thấy buồn nôn.

“Oanh ——”

Cát bụi tung mù, Tây Sa Thương Hải lập tức bị một con báo chạy nhanh nhất trong đám thú nhân đánh ngã trên mặt đất, nam nhân bị đau còn chưa kịp phản kháng liền thấy sau lưng bỏng rát đau đớn, móng vuốt sắc bén xé rách xiêm y của Tây Sa Thương Hải, cũng gây thương tích luôn trên lưng nam nhân, mấy vết máu thành linh hiển hiện.

Lúc Báo nhân nhanh chóng muốn phát tiết thú tính đang chuẩn bị hưởng dụng “tiệc lớn”, sư nhân đầu lĩnh thoáng cái một cước đá văng báo nhân, quát: “Lão tử còn chưa ngoạn, ngươi con mẹ nó cướp cái gì mà cướp!”

Lau nước dãi, cúi đầu nhìn thân thể cường tráng rắn chắc màu tiểu mạch bên dưới lớp y phục nát bấy, sư nhân lập tức cảm thấy tiểu phúc trương đến phát đau, hấn gằm to với đám người: “Đừng tranh, chờ lão tử ngoạn xong liền đến phần các ngươi, từng người từng người tới, còn sợ gia hỏa này chạy hay sao?”

“Đi mụ người ấy!” Cố chịu đau lật người, Tây Sa Thương Hải trực tiếp một cước đá mạnh vào địa phương nào đó của sư nhân, người nọ “ôi” một tiếng bưng chỗ đau của mình, Tây Sa Thương Hải muốn nhân cơ hội chạy trốn, rồi lại bị sư nhân tức giận đánh một quyền vào lưng, nam nhân lập tức phun một ngụm máu tươi ra.

“Đại ca, đừng đánh hỏng a! Đánh hỏng rồi thì còn chơi thể nào a!” Mấy thú nhân ở bên cạnh nhao nhao lên.

“Yên tâm, không hỏng được! Cứ nhiên dám đá lão tử, lão tử sẽ khiến cho tên thần liên cao cao tại thượng nhà ngươi hiểu thế nào là lẳng lơ hơn cả tiện hoá ở kĩ viện!” Nuốt ngụm nước miếng, sư nhân trực tiếp từ phía sau xé rách y phục Tây Sa Thương Hải, tẩm lưng nhuộm máu trong bầu không khí oi bức bao trùm một tầng mồ hôi mỏng nhàn nhạt, đặc biệt còn có mùi hương thanh liên thoang thoang kích thích từng thú nhân bên cạnh.

“Thật thơm a, cô nương trong kĩ viện còn không thơm bằng nam nhân này...”. (ĐTC: dưới địa ngục mà cũng có cả kĩ viện nữa à *.*.)

“Nhìn cái eo rắn chắc kia, đợi lát nữa đong đưa thì hăng hái nhiều lắm a!”

Sư nhân áp lên Tây Sa Thương Hải, cúi người vươn đầu lưỡi tham lam liếm lưng nam nhân, vị máu vào miệng trộn lẫn với thanh ngọt nhàn nhạt, như thuốc kích thích càng khiến người ta chìm đắm.

Cảm nhận được thứ dơ bẩn đang đặt trên người mình, Tây Sa Thương Hải cảm thấy buồn nôn, ngay lúc y nghĩ cần trốn thoát thế nào, thì trọng lượng trên người đột nhiên biến mất, bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết của thú nhân, một ít dịch thể ẩm ướt rơi vào tay y, có thể nhận ra, đó là máu của thú nhân.

Đây là chuyện gì vậy?

Tây Sa Thương Hải theo bản năng cảm giác được một thứ gì đó còn đáng sợ hơn cả thú nhân xuất hiện, thứ này tuy rằng giết thú nhân, nhưng Tây Sa Thương Hải cũng không cho rằng thứ tới là thiện.

“Mùi vị này thật là thơm, có điều trên người hơi bẩn.” Thanh âm nam tử mang theo vài phần vui đùa, thanh âm này ở địa ngục đã được cho là vô cùng dễ nghe rồi.

Tây Sa Thương Hải đột nhiên cảm thấy thân thể bị người nâng lên, ngẩng đầu, đập vào mắt chính là một người tướng mạo vô cùng tuấn mỹ, thậm chí còn mang theo vào phần tà mị, nhưng lại là —— tiểu hài tử?

Tiểu hài tử trước mặt mới chỉ cao đến mũi Tây Sa Thương Hải mà thôi, thoát nhìn bộ dáng mới chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, thể nhưng trong đôi mắt đỏ như máu lại lộ ra tàn nhẫn và lạnh lùng, hơn nữa tiểu hài

tử này lại còn có thể một tay xốc một đại nam nhân như y lên.

“Yêu, bộ dạng không tồi.” Thanh niên tà mị lộ ra nụ cười xán lạn với Tây Sa Thương Hải, hàm răng tuyết trắng trong bóng đêm vô cùng rõ ràng, thanh niên dọa người này liền trực tiếp duỗi tay với vào trong y phục Tây Sa Thương Hải cố sức véo vào ngực nam nhân một cái, suồng sã chơi đùa.

“Buông ra ——” Nhướn mày, Tây Sa Thương Hải hét lớn một tiếng.

Thanh niên hơi sững sốt, sau đó cười nói: “Tính khí còn rất lớn nha, không tồi không tồi, nhưng mà từ giờ trở đi người chính là nô lệ của Hoả Nham ta, làm một nô lệ mà dám đối với chủ nhân như thế quả thực không được, không sao, chủ nhân như ta sẽ dạy dỗ người chu đáo.”

Vừa dứt lời, Hoả Nham liền thả lỏng tay đang nắm Tây Sa Thương Hải, người nọ mất đi chống đỡ liền chật vật ngã xuống mặt đất.

“Hỗn đản, ngươi làm cái gì!” Tây Sa Thương Hải hét lớn, tay chân hắn không biết đã bị thiếu niên này làm phép gì mà lại không thể nhúc nhích, càng không xong chính là thiếu niên trước mặt lại xé rách y phục của y, thân thể cường tráng màu tiểu mạch của Tây Sa Thương Hải như ẩn như hiện dưới lớp y phục sắp biến thành vải vụn.

Đầu lưỡi màu đỏ tươi của thiếu niên liếm liếm môi, sau đó vươn tay nhéo nhéo ngực Tây Sa Thương Hải: “Chủ nhân đói bụng, nô lệ đương nhiên phải quỳ rạp trên mặt đất ụy chủ nhân ta đây ăn no rồi.”

Tây Sa Thương Hải còn chưa kịp mắng chửi người đã bị thiếu niên lật người qua, khổ tử bị người kéo đến tận mắt cá chân, sau một khắc, một trận nóng bỏng cường ngạt đâm vào, đau đớn thiếu chút nữa khiến Tây Sa Thương Hải hôn mê bất tỉnh.

Y đường đường là Cửu Thiên Thần Liên, đường đường là Hỗn Độn Thanh Liên, vậy mà lại bị một tên thiếu niên miệng còn hôi sữa cường bạo!

212. Chương 212 - Bất Nhẫn Tâm, Tình Nam Chi

“Không để tâm đến việc ta giết Luân Hồi Tử Liên?”

“Vì sao ta phải để tâm, y là sư đệ của ngươi.”

“Đúng vậy, dù sao ta cũng đã giết sư phụ kiếp này của ta, giết thêm một sư đệ thì có sao đâu.”

Ở một góc hành lang, Diệt Thiên vừa từ mật thất đi ra cùng với Nghiệp Hoả Hồng Liên từ phòng Lâm Cửu ra ngoài không hẹn mà gặp.

“Nếu ngươi đã muốn giết bọn Luân Hồi Tử Liên, thì còn tới hỏi ta làm gì.” Rũ mắt, Nghiệp Hoả Hồng Liên nghiêng người nhìn sang chỗ khác, nói với Diệt Thiên: “Sinh tử của bọn họ không liên quan gì đến ta.”

“Vậy sao? Ta tưởng là, chí ít trong lòng ngươi còn có một chút hoặc nhiều hoặc ít cảm tình với Luân Hồi Tử Liên, hôm nay xem ra, cho dù nhìn thấy Luân Hồi Tử Liên chết, ngươi cũng không có ý kiến gì.” Mỉm cười, Diệt Thiên nói.

“Vậy nếu như ta có ý kiến, lẽ nào ngươi sẽ thả Luân Hồi Tử Liên ra hay sao?” Nghiệp Hoả Hồng Liên hỏi gấp.

Diệt Thiên hỏi: “Vậy...ngươi có ý kiến sao?”

“Không.” Nghiệp Hoả Hồng Liên nhàn nhạt đáp lại một chữ. Diệt Thiên cười cười, biết chừng mực cũng không tiếp tục xoay vào trọng tâm câu chuyện này nữa.

Đối mặt với thăm dò khê khàng như chuồn chuồn lướt nước, Nghiệp Hoả Hồng Liên cũng không muốn cứ như vậy kết thúc chuyện này ở đây, nam tử nửa thật nửa đùa cố ý dùng con dao khoét một lỗ vào ngực

Diệt Thiên: “Tư vị bị phản bội có dạng gì, thù hận như vậy phải chăng có thể khiến người tự tay giết Lâm Cửu?”

Câu hỏi lớn mật của Nghiệp Hoả Hồng Liên giống như một cây châm không nhìn thấy nhẹ nhàng đâm vào đầu ngón tay Diệt Thiên, vết sẹo không nhìn thấy, đau đớn muốn quên đi, cơn đau chỉ chợt loé rồi biến mất đó vẫn còn cắm chắc đây vào đầu ngón tay.

Ngón tay dưới trường tụ khê điểm vào nhau, Diệt Thiên vẫn chưa trực tiếp trả lời Nghiệp Hoả, chỉ là cho đối phương một câu trả lời thuyết phục nên thuộc về vấn đề khác: “Y sẽ không chết.”

“Người muốn đi nhìn y?” Thấy Diệt Thiên muốn li khai, Nghiệp Hoả Hồng Liên ở phía sau khê hỏi một câu.

“Không phải người cũng muốn đi nhìn y.” Câu nói tương tự, nhưng ý tứ bất đồng, y này cùng với y kia đều không phải là cùng một y, một câu nói của Diệt Thiên khiến Nghiệp Hoả khê nhú nhú mày, Diệt Thiên lúc này đã rời đi, Nghiệp Hoả Hồng Liên lại do dự một lát sau đó mới đi theo con đường Diệt Thiên vừa tới.

...

....

Mở to hai mắt chẳng biết đang nhìn phương nào, đôi mắt không có tiêu cự tiết lộ nam nhân lúc này không biết đang suy nghĩ chuyện gì mà dờ ra.

Sau một lát, nam tử xuất thần rồi cuộc cũng từ trong thiên mã hành không phục hồi lại tinh thần, đôi mắt mông lung ảm đạm như sương mù rủ xuống, chuyển qua nhìn chăm chăm một mảnh góc áo trên giường nghĩ đến một chuyện khác, nhưng mà cổ họng lại đột nhiên tới một trận rung động, nam nhân lập tức che miệng cúi đầu ho khan mãnh liệt.

“Kháo, không phải là mình mắc bệnh lao phổi rồi đó chứ?” Lâm Cửu mắng một câu, nhẹ nhàng đầm đầm lên lồng ngực vì ho khan mà phát đau, “Còn không giống Tiểu Lí Phi Dao tiêu sái đa tình một lần như thế, lại bị cái bệnh muốn mạng người của hần kia, thật là cuộc đời đủ bi thảm, sao mình lại không may chạy tới cái thế giới đổ nát này...”

Lâm Cửu phát ra đồng lớn oán thán, y càng muốn về nhà, muốn quay trở về thế giới trước khi y xuyên qua, Nghiệp Hoả Hồng Liên kể cho y nghe rất nhiều chuyện kiếp trước, thế nhưng chuyện kiếp trước chính là của kiếp trước, y của kiếp này có thể cảm nhận được trách nhiệm Chí Thiện đeo trên lưng nặng bao nhiêu, y không muốn công nó, lúc trước y mới chỉ công thử, liền thành bộ dạng đáng thương hôm nay, nếu thực sự để y công trên lưng, phỏng chừng thân thể xương cốt đều vỡ vụn.

Lâm Cửu bụm miệng lại ho khan hai tiếng, bên tai nghe được một thanh âm rất nhỏ, giống như là tiếng cửa bị đẩy ra “kèo kẹt”, như là có người nhẹ nhàng bước vào, như là có chút khí tức quen thuộc như vậy, tĩnh lặng như tiếng lông ngỗng nhẹ nhàng rơi xuống bên tai y.

Diệt Thiên đứng ở chỗ cách giường ba bước, nam nhân nằm nghiêng quay lưng lại với hần được bọc trong một tầng bạch y đơn bạc, mảnh trống rỗng giống như phía dưới y phục không có một cái gì, giống như khí tức của nam nhân này sẽ nhanh chóng yếu đến tắt lịm, cho đến cuối cùng chỉ còn sót lại một góc áo.

Diệt Thiên không tự giác khê nhú nhú mày, Lâm Cửu thực sự chính là ngọn đèn dầu sắp tắt sao?

Hần đã vào trong này, nam nhân này còn chưa phát hiện ra hần sao?

Diệt Thiên bỗng nhiên nhớ tới, võ công của Lâm Cửu đã bị hần phế đi, nam nhân này bây giờ chỉ là một phế nhân không bằng cả người thường, lấy năng lực lúc này của Lâm Cửu căn bản không thể phát hiện ra hần tiến vào phòng khi nào, càng nói gì đến chuyện biết hần đứng ngay phụ cận chứ?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Diệt Thiên khó tránh khỏi có chút khó chịu, luôn cho rằng Lâm Cửu hần là có thể cảm giác được sự tồn tại của hần, tâm tình như vậy khiến Diệt Thiên khê cười thâm trong bụng, cuối cùng có chút phiền muộn và bất đắc dĩ...

Bờ vai Lâm Cửu khê run rẩy, từ góc độ của Diệt Thiên nhìn xuống, nam nhân kia đang cố bụm chặt miệng để không phát sinh ra tiếng ho khan, chẳng qua cố nín quá, thế nên mới khiến bờ vai nhìn không được run rẩy, không sợ sẽ nghẹn chết luôn sao? Chân mày Diệt Thiên lại sâu thêm vài phần.

Diệt Thiên đang chờ, chờ xem Lâm Cửu đến bao giờ mới không che miệng ho ra tiếng, nhưng người nọ vẫn bụm chặt miệng không buông.

Trong phòng lại không có người nào, Lâm Cửu che miệng vậy làm cái gì?

Diệt Thiên vừa nghĩ như thế, trong lòng đột nhiên sững lại —— Lâm Cửu phát hiện hắn đã ở trong phòng rồi?

Nhất thời, có chút kinh ngạc, cũng hơn chút thông thuận, khó chịu vừa rồi trong lòng cũng bớt đi vài phần.

“Khụ khụ khụ ——” Vừa đúng sau đó, Lâm Cửu rốt cuộc cũng không thể nghen tiếp nữa, có cố nhịn, thế nên lúc ho khan cũng ho rất mạnh, mãnh liệt như là muốn ho ra cả phổi vậy, làm thế nào cũng không thể đình lại được, tay khó chịu bưng lấy lồng ngực phát từng trận đau nhức.

Hít sâu một hơi, không khí tiến nhập lồng ngực lại chặn tại yết hầu, lập tức phun ra một ngụm máu tụ, trên chiếc khăn màu trắng điểm điểm huyết mai.

Một bàn tay mang theo chút băng lãnh quen thuộc đột nhiên đặt lên lưng Lâm Cửu, chân khí nhẹ nhàng hoà từ lưng tiến vào lắng lại khí tức chạy tứ tán trong cơ thể nam nhân.

Lâm Cửu nửa nhắm mắt, thân thể đã trống rỗng đến không được, ho khan có thể dừng lại, lá phổi sắp phế bỏ cũng nhờ chân khí tư nhuận mà trở nên dễ chịu một chút, phía sau lưng chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, nam nhân như không xương nằm nhũn bên giường từ tốn thở hổn hển, giống như người bị chìm dưới nước tham lam mà trặc trở hít thở không khí.

Chỉ đến lúc tay chạm vào lưng Lâm Cửu, Diệt Thiên mới phát hiện nam nhân dưới lớp y phục đã trở nên gầy yếu đi bao nhiêu, chỉ mới qua một thời gian ngắn như vậy mà thôi, sao Lâm Cửu lại đã gầy đến mức này?

Diệt Thiên không nói gì, Lâm Cửu cũng không nói gì, mặc dù bọn họ đều biết sự tồn tại của đôi bên.

Trong phòng an tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của Lâm Cửu.

Tay Diệt Thiên đặt trên lưng Lâm Cửu, từ từ, nhẹ nhàng giúp nam nhân thuận khí, Lâm Cửu quay lưng về phía hắn, Diệt Thiên cũng không nhìn rõ thần sắc Lâm Cửu lúc này thế nào, mà Lâm Cửu tựa hồ cũng không có ý tứ muốn quay lại, giống như một con cá nửa dựa bên giường chỉ lo thở dốc.

Rõ ràng chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy mặt nhau, nhưng sao đến ngay khi lực để quay đầu cũng không có?

Giúp Lâm Cửu độ chút chân khí bảo vệ tính mệnh nam nhân, Diệt Thiên nghĩ phải chăng hắn nên rời đi, phải chăng hắn lại bước vào trong tình cảnh nguy hiểm này, mà khi hắn muốn rút tay ra khỏi cơ thể của Lâm Cửu, thế nhưng cánh tay lại như bị dính lại một nửa không muốn rời đi.

Trái lại, càng muốn gắng sức ôm chặt lấy nam nhân gần trong gang tấc này.

Do dự, chỉ trong chốc lát.

Tâm ngoan của Diệt Thiên dùng trên chính người mình thường thường càng thêm thuận lợi, tay ma đầu chậm rãi từng chút từng chút rời khỏi thân Lâm Cửu, cho đến khi đầu ngón tay không còn chạm tới một chút y phục nào của nam nhân, độ ẩm cơ thể đột ngột biến mất trên tay như một cây châm đâm vào ngón tay Diệt Thiên, lộ ra mấy phần đau đớn lạnh lẽo.

Lâm Cửu vẫn đưa lưng về phía Diệt Thiên không nói một câu, mái tóc thật dài tán loạn che khuất khuôn mặt của y, nam nhân cúi đầu, tay nắm thành quyền chống lên giường, bên cạnh là huyết mai mất trật tự, dưới ánh trăng thâm đậm, lộ ra một cổ thể mỹ sâu sắc xa xôi.

Thật lâu, âm thanh gì cũng không có.

Diệt Thiên, đã rời đi rồi sao?

Lâm Cửu có chút mệt mỏi, nam nhân chậm rãi nằm lại giường, đáng dấp đó, giống như đang chờ đợi cái chết, ngay lúc y vừa muốn nhắm mắt lại, bên tai lại nghe thấy một tiếng nói lộ chút lãnh đạm quen thuộc.

“Giường bẩn rồi, còn muốn ngủ sao?” Diệt Thiên còn chưa đi, hần nhìn Lâm Cửu nằm xuống, trong nháy mắt giống như nhìn thấy tràng cảnh Lâm Cửu không tỉnh lại nữa.

Có lẽ, máu mà Lâm Cửu vừa ho ra quá mức chói mắt.

Lâm Cửu không trả lời câu hỏi của Diệt Thiên, bẩn hay không thì có quan hệ gì đâu? Dù sao đều là máu y phun ra, dù sao người cũng đã sắp chết.

“Ta có thể cầu xin người một việc không...” Lâm Cửu mở mắt, đầu tựa lên gối, thì thào nói, “Chờ sau khi ta chết hãy đốt ta thành tro, cưỡi hắc long của người mang tro cốt của ta phi lên bầu trời, bay đến cao cao, người hãy rắc tro cốt của ta ra, cách trời gần như vậy, nói không chừng đến lúc đó ta còn có thể lên thiên đường một chuyến, nơi này có thiên sứ không?”

Cái gì mà thiên đường mới chả thiên sứ?

Diệt Thiên nghe không hiểu, nghĩ Lâm Cửu bị bệnh đến hồ đồ rồi, bắt đầu nói linh tinh.

“Người nợ ta còn chưa trả hết, muốn chết cũng khó.” Diệt Thiên tiến lên khom lưng, vươn tay thoảng cái ôm cả người Lâm Cửu từ trên giường lên, xoay người rời khỏi gian phòng.

“Ta chưa từng nợ người...” Lâm Cửu thì thào nói.

— Đệ ngũ quyển Hoàn —

213. Chương 213 - Tình Cũ Lại Cháy

Oo“” Đệ lục quyển ‡ Bộ bộ sinh liên“”Oo

Từ trước đến giờ y chưa từng mắc nợ bất cứ ai, y lại càng không nợ Diệt Thiên thứ gì.

Trong hơi thở là khí tức băng lãnh nhàn nhạt thuộc về Diệt Thiên, vẫn luôn không khiến y cảm thấy lạnh lẽo hay khó chịu, vẫn là cái cảm giác khiến y thấy khoan khoái như xưa, từ lần cuối nằm trong lòng nam nhân đến bây giờ đã cách bao lâu rồi?

Mới cách một đoạn thời gian, mà cái gì cũng đã thay đổi.

Lâm Cửu được Diệt Thiên ôm vào lòng không biết sẽ ôm tới đâu, y không có khí lực giãy dụa, cũng không muốn giãy dụa, đầu tựa vào khuỷu tay ma đầu, y phục ma đầu cọ sát vào gương mặt y, xuyên qua tầng y phục không dày lắm, Lâm Cửu có thể cảm giác được cơ thể lạnh lạnh của Diệt Thiên dưới đó.

Luôn có một loại xung động khiến người ta muốn rơi lệ.

Khẽ nâng mí mắt lên, Lâm Cửu nhìn thấy gương mặt góc cạnh phân minh của Diệt Thiên, mà đầu đó nhìn thẳng về phía trước, hai mắt vẫn lộ ra sự lãnh đạm bình tĩnh như nước.

Dáng điệu như vậy, tất cả đều quen thuộc đến thế, không muốn nhìn nữa, Lâm Cửu uể oải nhắm mắt lại, một lúc sau Diệt Thiên thả Lâm Cửu xuống, Lâm Cửu chỉ cảm thấy dưới thân cả người khó chịu, như là nằm trên một tảng đá lớn lạnh giá lại cứng ngắc, y mở mắt ra, đập vào mí mắt chính là một gian phòng đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Lâm Cửu khẽ nhíu nhíu mày, Diệt Thiên liền để y trụ ở gian phòng thế này? Cũng không tốt hơn nhà tù được bao nhiêu, xung quanh tối tăm mịt mù, ngay đến cả cửa sổ cũng không có, chiếc giường dưới thân cứng chết người không cho người ta tí teo cảm giác thoải mái nào.

“Ta cũng sắp chết rồi, người không thể phát chút thiện tâm cho ta một gian phòng thoải mái hơn được sao.” Hai tay chống bên thân, Lâm Cửu thử cố gắng để mình từ từ ngồi dậy, Diệt Thiên đã một mình ngồi xuống bên một cái bàn cạnh giường, sườn mặt quay về hướng Lâm Cửu tự mình châm rượu.

Thấy Diệt Thiên chỉ câm lặng không lên tiếng ngồi bên kia uống rượu, Lâm Cửu thuận tay chỉnh chỉnh lại mái tóc dài của mình, trong đầu suy xét khi nào thì nên cắt tóc đi, tóc dài rất khó chỉnh lí, trước đây Diệt Thiên còn giúp y chải tóc, bây giờ còn muốn để tên đại ma đầu này giúp y chải tóc nữa sao?

Chỉ sợ giúp y cắt đầu còn có vẻ tương đối hiện thực một chút.

“Không lương tâm...” Lâm Cửu mắng nhỏ một câu, sau khi nghe Nghiệp Hoả Hồng Liên nói rất nhiều về chuyện kiếp trước, Lâm Cửu trái lại đã thông suốt, cũng biết vì sao sau khi Diệt Thiên khôi phục kí ức kiếp trước đột nhiên lại có thay đổi lớn như vậy, nếu chuyện gì cũng đã rõ ràng, y cũng không cần tiếp tục dằn vặt bản thân nữa.

Chuyện kiếp trước là của kiếp trước, cứ cho là kiếp trước của y là Chí Thiện, nhưng bây giờ y là Lâm Cửu, chưa từng làm bất kì chuyện gì có lỗi với Diệt Thiên, y sống được thẳng thắn vô tư, sống xứng đáng với bản thân mình.

Chén rượu đưa tới bên miệng, nghe thấy một vài tiếng nói lầm bầm của Lâm Cửu, Diệt Thiên liền đặt rượu trở lại, đạm mạc nói: “Đây là phòng của ta.”

Lâm Cửu nhướn nhướn mày, cúi đầu ngón tay trái ngoắc ngoắc ngón tay phải, ngoắc đến ngoắc đi, kì thực ngẫm lại cũng đúng, tuy rằng Diệt Thiên là người đứng đầu trong Tử Thành, là đại ma đầu quyền thế ngấp trời, nhưng nơi ở vẫn luôn hết sức đơn giản, đến giường cũng cứng vô cùng, không có chút xú xa hoa đáng nói.

Chẳng qua là tại sao Diệt Thiên lại đưa y gian phòng này, ma đầu này, tới giờ không phải vẫn luôn canh cánh trong lòng đối với sự phản bội kiếp trước của y, đang nghĩ xem nên trả thù y thế nào sao?

Đang lúc nghĩ ngợi, bên cạnh Lâm Cửu đột nhiên thêm một bóng đen, y lại bị Diệt Thiên ôm lên, hai ba bước đã tới một gian phòng phía sau màn, thủy trì rộng lớn bốc lên lãnh khí lượn lờ, Lâm Cửu chớp chớp mắt cầu xin, túm chặt lấy cổ áo Diệt Thiên không buông, ngửa đầu nhìn khuôn mặt không có biểu cảm của Diệt Thiên hỏi: “Người đang tính dìm chết ta sao, hay là định đông lạnh chết ta.”

“Đều không phải.” Khoé miệng như mơ hồ có chút xú xu thế nhếch lên, Diệt Thiên vẫn đang lạnh lùng nói.

Lâm Cửu gật đầu, lẩm bẩm nói: “Ta biết rồi.”

“Biết cái gì?” Diệt Thiên có chút hiếu kì hỏi.

Lâm Cửu dẫn ra nhìn một hồ nước lạnh, nói: “Ta biết người muốn trả thù ta thế nào rồi, là muốn để ta muốn sống không được chết không xong, dìm ta lại không cho ta chết, lạnh nhưng lại không đến mức đông chết ta, hình pháp này trước đây ta đã xem trên TV rồi, ném người vào trong nước, đợi đến lúc ngạt thở thì vớt ra, làm đi làm lại nhiều lần, người không chết, thì mệnh cũng đã mất một nửa.”

“Ta sợ lạnh, sợ đau, lại không biết bơi, niệm tình cảm ngày trước giữa chúng ta người không thể cứ thẳng thắn, thống thống khoái khoái để ta chết là được sao, đừng giày vò ta nữa, ta đã bị người hành hạ thành ho lao rồi không muốn tiếp tục biến thành một thủy quỷ.” Lâm Cửu nói.

“Người bệnh đến lú lẫn rồi.” Lâm Cửu nói ra rất nhiều từ Diệt Thiên nghe không hiểu, như là TV, hẳn không biết đó là cái gì, nhưng ý tứ trong lời nói của Lâm Cửu thì hẳn hiểu, nam nhân này thực sự cho rằng hẳn muốn hành hạ y?

Diệt Thiên khom lưng đặt Lâm Cửu lên một bên trì tử, tiện tay niệm ra một đoá hoả liên ném vào bên trong, trì thủy một khắc trước còn toả ra hàn khí lập tức nóng lên, “ùng ục ùng ục” bốc lên bọt khí.

Lâm Cửu đột nhiên kéo cao thanh âm: “Người muốn luộc ta?”

Thân thể Diệt Thiên cứng một chút, nhắm mắt lại, ma đầu ném một câu nói lại cho Lâm Cửu rồi đi ra ngoài màn: “Tự tắm sạch cho mình.”

“Hoá ra là chê ta bẩn, sợ làm ô uế giường của người sao?” Diệt Thiên đã rời đi, Lâm Cửu nhìn trì thủy bốc lên nhiệt khí phát ngốc một lúc, chậm rãi bò qua lấy tay thử dò xét độ ấm của nước, độ ấm vừa đủ.

Cúi đầu nhìn y phục hơi bẩn của mình, Lâm Cửu thở dài, có chết thì cũng phải chết cho sạch sẽ một tí, đúng không?

Cởi y phục, Lâm Cửu chậm rãi tiến vào trì, mực nước không quá sâu, cho nên cũng không ngập chết Lâm Cửu, thủy trì ấm áp gột tẩy thân thể, thân thể mấy ngày nay có chút mệt nhọc cuối cùng được thả lỏng.

Mái tóc đen thật dài bồng bềnh trong làn nước như những cây rong biển, Lâm Cửu cúi đầu nhìn bóng chính mình trong trì, thon gầy, tái nhợt, quầng mắt thâm tím, tiêu tụy không ra hình người mà giống như yêu quái biển trong truyền thuyết, thực là thê thảm, trên đời này có mấy người xuyên qua mà bị kịch như y thể này.

Luyện ái luyện ái, hoá ra là loại tư vị đau đớn như vậy.

Ghé vào bên trì, Lâm Cửu chậm rãi nhắm mắt lại, thực có chút mệt mỏi, lần trước khiêu huyền nhai chẳng may xuyên qua, nếu như y ngạt trong nước có thể xuyên trở lại hay không đây?

Ngô —— nước thật ấm áp, không muốn nghĩ đến cái gì nữa, thật muốn ngủ.

“Đang làm gì vậy?” Bên tai đột nhiên vang lên tiếng quát nhẹ của ma đầu, Lâm Cửu thoáng cái tỉnh lại, lúc này mới phát hiện mình thiếu chút nữa ngủ ngay trong trì, ma đầu mà tới chậm một bước kéo y lên thì y đã chìm ngấm rồi.

“Muốn ngủ.” Cả người bị Diệt Thiên kéo từ trong nước lên, ướm sũng tựa vào lòng ma đầu, giọt nước từ trên người chảy xuôi lên y phục Diệt Thiên, cái ôm ấp này của ma đầu khiến y lưu luyến, hai tay Lâm Cửu đặt trước ngực Diệt Thiên muốn lui về phía sau, có lẽ y không nên cách Diệt Thiên gần như vậy.

Không muốn lại một lần nữa rơi vào lồng ngực ấm áp mà dày rộng của ma đầu, không muốn lại một lần nữa trải qua thất vọng, hi vọng để rồi tuyệt vọng.

Y không chơi nổi nữa, thực sự không chơi nổi nữa.

Kiếp trước kiếp này gì gì đó, mấy chuyện này với đời này kiếp này của y thì liên quan gì đến nhau? Dựa vào cái gì lại để cho y một mình gánh chịu, y không muốn tiếp tục yêu nữa.

Hành động muốn thoát ra của Lâm Cửu quấy động đến tiếng lòng Diệt Thiên, người nọ đột nhiên dùng một tay ôm ngang người lên, hai ba bước đi tới bên giường trực tiếp ném Lâm Cửu xuống.

Vốn tưởng rằng khi rơi xuống giường sẽ đụng phải một mảnh lạnh lẽo nhưng không nghĩ tới thân thể chạm vào lại là ấm áp và mềm mại như khiến người ta hăm sâu vào trong, không biết từ lúc nào Diệt Thiên đã trải lên trên giường một tấm đệm mềm mại dày dày, xúc cảm tơ lụa trực tiếp tiếp xúc với Lâm Cửu. Cảm giác trên người, vô cùng khoan khoái.

Chẳng qua là giờ khắc này Lâm Cửu cũng không nhàn hạ thoải mái hưởng thụ tấm đệm mềm mại dưới thân.

Lúc Lâm Cửu vừa rơi xuống giường, Diệt Thiên đã cởi áo khoát của mình áp lên, động tác mang theo vài phần thô lỗ khiến Lâm Cửu không thể bố trí phòng vệ, người nằm úp sấp thoáng cái bị Diệt Thiên lật lại.

Lâm Cửu trầm mặc, chống cự lại, lúc Diệt Thiên chen vào giữa hai chân y, nam nhân nỗ lực rút một tay ra tát lên mặt Diệt Thiên một cái, nam nhân chưa bao giờ nổi giận rống lên với Diệt Thiên: “Cút —— con mịa nó, người dựa vào cái gì thượng lão tử?! Lão tử không yêu thích người, Lâm Cửu ta không yêu người nữa, cút mịa người đi U Minh Hắc Liên, cút cha người đi Diệt Thiên, đều là chó má! Vương bát cao tử...a...”

Cơ hồ cùng lúc đó, Diệt Thiên đè lại hai tay Lâm Cửu, như là trả thù đánh mắng của nam nhân tại lúc Lâm Cửu không hề chuẩn bị trực tiếp áp lên trên.

“Ngô —— nếu người có năng lực, có bản lĩnh thì cứ giết...giết ta a ——” Chịu đau cắn chặt môi dưới, Lâm Cửu tạm thời không có biện pháp nói rõ, hai tay thẳng thần gắt gao chế trụ hai vai Diệt Thiên, mặc cho đối phương đầu đá lung tung trong cơ thể mình, cũng không quên thời khắc mắng mỏ.

Mà Lâm Cửu càng mắng, Diệt Thiên càng tấn công mãnh liệt, thiếu chút nữa khiến xương cốt Lâm Cửu vỡ vụn ra.

“Hỗn đản...người chính là một tên đại hỗn đản!” Lâm Cửu tiếp tục mắng.

Diệt Thiên không rên một tiếng, mở chân nam nhân ra, tiếp tục áp xuống, lại tiếp tục đâm vào, phảng phất như muốn đâm nát Lâm Cửu mới cam tâm.

“Ta muốn tổ cáo ngươi cường gian! A...cường...cường J nam nhân, biến thái, nơi này có biến thái a!” Lâm Cửu xé cổ gào lung tung.

“Diệt Thiên ngươi thì tính là nam nhân cái gì, ta...ta cuối cùng cũng nhìn thấu ngươi rồi, ngươi nhát gan! Loosen!” Cảm giác đau đớn dưới thân dần dần trở nên mơ hồ, mang theo sự tê dại khó có thể mở miệng tập kích thân thể Lâm Cửu, nam nhân nhắm chặt mắt, thanh âm từ kẽ răng truyền ra, đứt quãng dần dần nhiễm thêm vài phần lệ ý chua xót, “Ta hận ngươi...đời này kiếp này, Lâm Cửu ta, Lâm Cửu ta đã khi nào từng làm chuyện có lỗi với ngươi.”

Vừa đúng lúc này, có lẽ do Lâm Cửu ầm ĩ mắng chửi khiến cho có chút mất đi hăng hái, Diệt Thiên cũng dần dần dừng lại, cuối cùng thẳng thắn rời khỏi người nam nhân, tiện tay đẩy Lâm Cửu vào trong tấm chăn dày mềm mại.

“Ta chưa từng...”

Cho tới bây giờ ta chưa từng có lỗi với ngươi, người có lỗi hẳn là ngươi mới đúng, là ngươi có lỗi với ta, là ngươi đã quên lời hứa giữa đôi ta, là ngươi dùng cừu hận để hồi báo tình yêu của ta.

Diệt Thiên, ta không yêu thích ngươi nữa, ta không thương ngươi nữa, không muốn lại thương tâm, lại thất vọng nữa.

“Ta không yêu ngươi nữa...ta không yêu ngươi nữa...ngươi là tên lừa đảo, đại lừa đảo...” Cuộn mình trong góc nam nhân ôm cánh tay loáng thoáng phát ra vài tiếng không biết là cười hay khóc, “Ta mẹ nó chính là một tên ngu ngốc, bằng không sao lại yêu tên hỗn đản nhà ngươi, ta phải về nhà, ta muốn về nhà.”

“Ngô ——” Không nghe thấy nam nhân phía sau đáp trả gì, Lâm Cửu lấy mu bàn tay lau nước mắt, mắng, “Coi lão tử là kỹ nam sao? Muốn thượng liền thượng, muốn ngoạn liền ngoạn, ngoạn đủ rồi thì vứt sang một bên, kỹ nam còn có tiền mà cầm, ta thì chỉ có thể chờ chết, ở đâu ra loại không có phẩm chất như vậy. Khách, không nói một tiếng đã bỏ đi.”

Diệt Thiên không biết sao Lâm Cửu lại có thể nói nhiều như vậy, thậm chí còn nhiều hơn cả Chí Thiện trước đây, lúc làm chuyện này còn nói nhiều thế, một khắc cũng không dừng lại.

Ở bên cạnh nghe Lâm Cửu oán giận, ánh mắt Diệt Thiên ảm đạm đi không ít, Lâm Cửu hôm nay kì thực đối với chuyện kiếp trước cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng mà hẳn lại nhớ lại tất cả, càng không có cách nào coi như chưa từng phát sinh.

“Ngươi thực là ồn chết đi được.”

Phía sau vang lên tiếng Diệt Thiên, Lâm Cửu vươn tay kéo chăn che khuất thân thể còn tiêm nhiễm một chút vết tích, nhàn nhạt nói: “Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, hôm nay ta không yêu ngươi nữa, cùng là nam nhân, vì sao ta phải cam tâm tình nguyện nằm phía dưới mặc ngươi đùa bỡn.”

“Ngươi vô sỉ, ngươi hạ lưu, ngươi không phải người.” Lâm Cửu cuộn thân mình, nói.

“Ta là ma.” Diệt Thiên ngồi bên giường nhìn nam nhân bọc kín trong chăn đưa lưng về phía hắn, một tia ôn nhu ngẫu nhiên chảy qua trái tim, cũng có một tia bất mãn nảy ra trong đó.

Ngoại trừ Lâm Cửu ra, hắn không muốn chạm vào bất cứ kẻ nào. Chuyện này thực khiến Diệt Thiên có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng phải tiếp thu, hẳn từ trước đến giờ không thích ỷ khuất chính mình.

214. Chương 214 - Kiếp Trước Nợ, Kiếp Này Trả

“Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư tạm thời chưa chết được, hình như Diệt Thiên đã sửa lại chủ ý không có ý định lập tức tiến hồn bọn họ về Tây Thiên, nhưng mà rốt cuộc Diệt Thiên muốn xử trí Hoàng Phủ Thiên

Niên và Hoa Tư thế nào, tạm thời ta không biết, còn về Hồn Độn Thanh Liên...có chết hay không ta cũng chịu, Diệt Thiên ấy vậy mà lại giúp người báo thù, có cao hứng chút nào không?”

Ngắm nghía cây kéo trong tay, Lâm Cửu liếc mắt nhìn Nghiệp Hoả Hồng Liên cách đó không xa.

“Diệt Thiên không nghi ngờ người sao?” Lâm Cửu quan tâm hỏi, “Người luôn qua đây trò chuyện với ta, hẳn vẫn đều biết, người đến gần ta như thế, không sợ hẳn bắt đầu hoài nghi người, người cũng biết, hẳn là người thông hận nhất chuyện bị người khác phản bội.”

“Ta có phản bội hẳn sao? Người đừng có nói lung tung a, muốn đổ tội cho người khác sợ gì không tìm thấy lí do?” Nghiệp Hoả Hồng Liên cười cười, ác ý nhắc tới vết sẹo trong quá khứ của Lâm Cửu, “Người có thể quan tâm ta, ta rất cảm động, chỉ là người không định quan tâm một chút đến tung tích của Hồn Độn Thanh Liên sao? Nghe nói y bị đưa đến địa ngục chơi rồi, phải một nghìn năm sau mới có thể quay trở về.”

“Luân Hồi Tử Liên cư nhiên lại có thể thích tên ác ma nhà người, y thực sự là quá tự ngược rồi.” Thấp giọng cười, Lâm Cửu dùng kéo để gần so so vào tóc của mình, nên cắt chỗ nào thì được đây?

Đặt kéo lên bàn, Lâm Cửu cười nói với Nghiệp Hoả Hồng Liên: “Có muốn cùng ta ra bên ngoài tản bộ, hít thở một chút không khí sa mạc không, cứ ở mãi trong phòng sắp buồn đến phát bệnh rồi.”

“Bệnh đã tốt hơn rồi à?” Mấy hôm trước nói chuyện với Lâm Cửu, nam tử này cứ cách hai câu lại phải ho khan, hôm nay hẳn huyền với hẳn lâu như vậy nhưng chưa thấy Lâm Cửu ho khan hai tiếng, tuy khí sắc Lâm Cửu không tốt lắm, nhưng nhìn kĩ ra thì quả khá hơn mấy hôm trước nhiều.

“Con người a, nghĩ thông suốt rồi thì không còn tâm bệnh gì nữa, dẫu vật ai cũng đừng dằn vặt chính mình.” Lâm Cửu mỉm cười, kì thực phương diện này còn có công lao không nhỏ của Diệt Thiên.

Diệt Thiên không chỉ không muốn để Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư chết, theo đó cũng không muốn để Lâm Cửu chết, hầu như mỗi ngày trước khi ngủ Diệt Thiên đều giúp Lâm Cửu độ chân khí an dưỡng tạng phủ trong cơ thể, cộng thêm cải thiện thuốc men và đồ ăn, bản thân Lâm Cửu cũng đã nghĩ thông, vì vậy khí cũng thuận, lá phổi sắp hỏng của y cũng dần dần khá lên.

Hiện giờ Lâm Cửu ở lại phòng Diệt Thiên, giống như lúc trước có thể tự do ra vào căn phòng, tuy ý ở Tử Thành lác lác đến lác lác đi, Diệt Thiên tuyệt không cảm thấy Lâm Cửu hiện giờ có thể gây ra chuyện gì, dù cho Nghiệp Hoả Hồng Liên cũng ở bên cạnh, hay Nghiệp Hoả Hồng Liên đứng về phía Lâm Cửu, Diệt Thiên cũng không quan tâm.

Ma đầu cuồng vọng tự tin như vậy, điểm này Diệt Thiên tự mình hiểu rõ, Nghiệp Hoả minh bạch, Lâm Cửu thì lại càng tinh tường điều đó hơn bất cứ ai.

Người hiểu rõ Diệt Thiên nhất là Lâm Cửu, Lâm Cửu biết, đây thực ra có thể coi là khuyết điểm của Diệt Thiên, khuyết điểm bày ra ngay trước mắt, nhưng không ai dám mượn nó để lật đổ Diệt Thiên.

Lâm Cửu và Nghiệp Hoả Hồng Liên sống vai đi trên con đường lát đá trong Tử Thành, y phục trên người đã lại thay đổi một bộ mới, y phục mặc mấy hôm trước đã bị Diệt Thiên xé nát, hiện giờ Lâm Cửu cũng không biết quan hệ giữa y và Diệt Thiên được tính là gì, Diệt Thiên không giết y, lưu y lại bên người, không hạn chế hành động của y trong Tử Thành, cũng không phải người trông chừng y.

Thỉnh thoảng Diệt Thiên sẽ quay về phòng nghỉ ngơi, có đôi khi Lâm Cửu đang ngủ, Diệt Thiên liền đem Lâm Cửu đang nửa mê nửa tỉnh ra làm, có đôi khi Lâm Cửu muốn đổi phòng, Diệt Thiên lại không cho.

Mối quan hệ này, tình nhân không giống tình nhân, ái nhân không giống ái nhân, kẻ thù không ra kẻ thù, bằng hữu thì lại càng không giống.

Lâm Cửu trầm nghĩ, có lẽ Diệt Thiên coi y như chốn hậu cung mà dưỡng đi, hơn nữa trong hậu cung này lại chỉ có một mình y, tuy nói Diệt Thiên còn có một vị tiểu sư đệ Trần Khôi, nhưng Lâm Cửu chưa từng thấy qua Diệt Thiên chạm vào Trần Khôi, gần đây cũng không biết Trần Khôi bị Diệt Thiên phái đi nơi nào không thấy xuất hiện ở Tử Thành nữa.

“Sau này người định làm thế nào?” Giẫm lên một phiến đá rải trên đường, phát sinh ra những thanh âm lạo xạo, Nghiệp Hoả Hồng Liên thản nhiên hỏi.

“Ta có thể làm gì bây giờ chứ, cũng cứ như thế này thôi, đi một bước xem một bước, xem xem ngày nào đó Diệt Thiên ngăn rồi, sau đó ban thưởng cho ta cái chết.” Lâm Cửu vừa cười vừa nói.

“Câu trả lời này, thực là tồi tệ.” Lắc đầu, Nghiệp Hoả Hồng Liên đi lên một cây cầu đá rồi ngừng lại, ngón tay chỉ vào dòng nước chảy dưới cây cầu nói: “Lần trước ngươi chính là từ trong dòng nước này chạy ra khỏi Tử Thành?”

Tất cả đều đã là quá khứ, “nếu như” có ích gì đây?

Lâm Cửu than khẽ, hôm nay Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư đều đã bị Diệt Thiên bắt được, Hoàng Phủ Đế Quốc và Trung Thiên Quốc nên làm thế nào cho phải? Hoàng Phủ Thiên Hạ lại là người của Diệt Thiên, Trung Thiên Quốc chỉ sợ khó mà giữ được nữa, Hoàng Phủ Đế Quốc cũng khó bảo toàn, Bắc Quốc cũng là của Diệt Thiên, như vậy, thiên hạ này không phải là vật trong lòng bàn tay Diệt Thiên rồi sao?

“Cau mày, khổ não chuyện gì vậy?” Nghiệp Hoả hỏi.

“Thiên hạ, giờ đây đã là của Diệt Thiên rồi ha.” Lâm Cửu cười khổ mà nói, còn nhớ y đã từng ngây thơ cho rằng chỉ cần giúp Diệt Thiên cải biến thiên hạ này là bọn họ có thể cùng nhau trở về điền viên.

Hôm nay, cũng chỉ là một câu chuyện cười nhạt nhẽo.

Nghe xong câu hỏi của Lâm Cửu, nhưng Nghiệp Hoả lại lắc lắc đầu.

Lâm Cửu cảm thấy thú vị, truy vấn: “Ngươi không chấp nhận thiên hạ này của Diệt Thiên? Phải biết rằng, thế gian giờ đây không còn ai có thể đánh thắng nổi Diệt Thiên, mặc kệ ở nơi nào, Diệt Thiên cũng đã đều bố trí không ít quân cờ, người lắc đầu...là có hàm nghĩa gì?”

“Có hàm nghĩa gì đâu, Diệt Thiên còn chưa hoàn toàn nắm được Xích Thổ Đại Địa trong tay, phiên đại địa này quá lớn, hấn một chốc thì không thể nuốt vào toàn bộ, lấy bản lĩnh của hấn đương nhiên có thể thuận lợi chiếm hữu toàn bộ quốc gia, thế nhưng lẽ nào ngươi không cho rằng lấy tính cách của Diệt Thiên, đại mà đầu đó lại nguyện ý tự mình xuất thủ sao, hấn chỉ nghĩ nghĩ động động não, sau đó ném hết mọi chuyện cho người khác, mà chính hấn...” Nghiệp Hoả Hồng Liên có ý vị khác nhìn về phía Lâm Cửu, “Chỉ muốn làm chuyện bản thân hấn muốn làm.”

Lâm Cửu nhướn mi: “Ví như?”

“Ví như cùng oan gia nhà ngươi, tiếp tục mối quan hệ không rõ không ràng này.” Nghiệp Hoả Hồng Liên hạ giọng cười cười.

Lâm Cửu cười khổ: “Ngươi vẫn cho rằng Diệt Thiên còn yêu ta sao?”

Nghiệp Hoả Hồng Liên hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không đúng?”

Lâm Cửu quay đầu đi, than thở: “Cứ cho là đúng, nhưng hấn sẽ không lại dễ dàng tin tưởng ta lần nữa, vị trí hiện giờ của ta vô cùng xấu hổ.” Diệt Thiên còn yêu y, điểm này quả thật không thể nghi ngờ, chỉ là trong tình cảm này lại lẫn lộn thêm nhiều hạt sạn, sớm đã không còn đơn thuần như trước kia nữa.

“Ta cho là ngươi đều đã nghĩ xong rồi, lập kế hoạch tốt rồi.” Nghiệp Hoả Hồng Liên nói.

Lâm Cửu nở nụ cười: “Không phải ta đã nói rồi sao, đi một bước xem một bước.”

...

...

Nghiệp Hoả Hồng Liên rời đi, không biết là muốn đi đâu, nghe nói đi về phía Nam, Diệt Thiên không ngăn cản.

Lâm Cửu nằm trên giường, y không phải không không thích làm việc đó với Diệt Thiên, chỉ là trong lòng luôn không thể bỏ xuống được, lúc đầu bị Diệt Thiên cưỡng qua vài lần, tuy không bị thương gì, nhưng cũng không quá thoải mái, rồi sau đó Lâm Cửu cũng đã nghĩ thông, không phải là làm tình sao?

Thân là một người xuyên qua nên tư tưởng cũng cởi mở, y cũng không cần phải bảo thủ như vậy.

Dù sao thì kỹ thuật của Diệt Thiên cũng không tồi, mỗi lần sau khi bản thân sướng khoái xong cũng sẽ để y thoải mái một chút.

Sau đó, Lâm Cửu cũng không từ chối, nên thế nào thì cứ thế đó, cứ đi từng bước tính từng bước, y cũng không phải là xử nữ, việc này cũng không phải lần đầu tiên.

Có chút bất đồng chính là Diệt Thiên sau mỗi lần cùng y mây mưa xong lại rời đi, đúng thôi, bây giờ bọn họ đã không còn là quan hệ người yêu nữa, Lâm Cửu cũng không có tư cách yêu cầu Diệt Thiên làm gối ôm cho mình giống như ngày trước, người nọ cũng không ngủ cùng Lâm Cửu đến bình minh, trong Tử Thành cũng làm gì có bình minh.

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Lại một lần xong việc đó, Diệt Thiên không vội li khai, chậm chậm ngồi bên giường kéo y phục qua mặc vào, mỗi một động tác đều thông thả ưu nhã khiến Lâm Cửu nhìn mà chút chút tâm phiền.

Đại mà đầu này, sau khi làm xong loại chuyện kia sao còn có thể ưu nhã như vậy, rõ ràng là một tên ma đầu đại gian đại ác mà.

“Ta sinh thời, còn có thể nhìn thấy ánh dương quang nữa không?” Lâm Cửu nằm trên giường, bọc kín trong tầng chăn dày chỉ lộ ra cái đầu, mái tóc đen nhánh tán loạn, lúc trước y định dùng kéo cắt bớt đi, nhưng sau lại vừa vặn bị Diệt Thiên bắt gặp, vì vậy không thấy kéo nữa, Lâm Cửu cũng bị lệnh cưỡng chế không được phép cắt tóc.

[Nếu người dám cắt một sợi tóc, ta sẽ để cho toàn bộ người trong thiên hạ chôn cùng tóc của ngươi!] Lúc đó ma đầu nói như vậy, bá đạo trước sau như một không hề thay đổi.

Mặc xong y phục, Diệt Thiên ngồi trên giường của mình, tiến sát đến Lâm Cửu, bàn tay vô cùng tự nhiên vuốt lên tóc Lâm Cửu, nhẹ nhàng lại ôn nhu.

“Rất nhanh là có thể nhìn thấy, ngày mai ngươi theo ta đến Bắc Quốc, nơi đó có ban ngày, cũng có dương quang mà ngươi thích.” Diệt Thiên thần nhiên nói, mà nghiêng đầu nhìn Lâm Cửu vì buồn ngủ mắt nửa híp nửa mở, “Ngươi hận ta, đúng không?”

Lâm Cửu thẳng thần nhắm mắt lại, vấn đề này, y không muốn trả lời.

Không nhận được câu trả lời của Lâm Cửu, Diệt Thiên chỉ cười nhạt, ngay lúc hắn cho rằng Lâm Cửu đã ngủ, Lâm Cửu đột nhiên nói một câu.

“Kiếp trước ta phụ ngươi, kiếp này ngươi phụ ta, xem như là huê nhau.”

Nợ của kiếp sau, phải tính tiếp thế nào đây?

Ngày đó Diệt Thiên cũng không rời đi ngay, cứ như thế ngồi bên giường, nhìn Lâm Cửu dần dần tiến nhập vào giấc mộng, lại nghe thấy nam nhân từng nói với hắn “ta không yêu ngươi nữa” hô lên tên của hắn.

Trong giấc mộng giọt lệ lưu lại nơi khoé mắt, là do đâu?

“Lâm Cửu...Tiểu Cửu...”

Một đời này, quả là hắn đã phụ Lâm Cửu, phụ nam nhân đã từng yêu thương hắn sâu sắc.

Ngày hôm sau, Diệt Thiên thực sự cười Hắc Long rời khỏi Tử Thành, trên không có chút lạnh, Lâm Cửu giờ đã là phạm nhân không thể chịu đựng nổi cái lạnh này, Diệt Thiên liền ôm Lâm Cửu dùng chân khí giúp nam nhân cản lạnh và gió, mãi cho đến khi bọn họ tới Bắc Quốc.

Chuyện ở Băng Nguyên Cực Bắc đã là chuyện của một năm trước, mới chỉ qua một năm mà thôi, mà cái gì cũng đã thay đổi, thứ không thay đổi, cũng chỉ có những bông hoa tuyết trắng noãn như xưa.

Diệt Thiên và Lâm Cửu đi tới hoàng cung Bắc Quốc, hoàng đế Xích Long Nữ nữ phần nam trang đã chờ sẵn từ lâu.

215. Chương 215 - Đùa Giỡn Lưu Manh

[VẬY sau đó thế nào? Chí Thiện tự tay đả thương U Minh, rồi lại phong ấn U Minh trong địa ngục tròn một nghìn năm, thế sau đó vì sao Chí Thiện lại biến mất tới một thế giới khác, mà những người khác vì sao lại chuyển thế luân hồi?]

[Chí Thiện cho tới bây giờ chưa từng làm trái lời hứa giữa y và U Minh.]

Chưa bao giờ làm trái sao?

Nhớ lại cuộc nói chuyện cuối cùng giữa y với Nghiệp Hoả Hồng Liên trước khi hấn rời đi, Lâm Cửu hít mắt ngửa đầu để cho ánh nắng đã lâu không thấy chiếu thẳng lên gương mặt mình, là ấm áp cũng là cảm giác nóng rát như kim châm.

Bàn tay khe khẽ chạm vào gương mặt bị mặt trời nướng phồng da, rồi trượt tới mắt, xuyên qua kẽ ngón tay, nhìn vằng thối dương thật xa thật xa trên bầu trời.

Cái gì gọi là chưa từng làm trái chứ?

[Chí Thiện...cũng muốn phong ấn chính mình vào địa ngục, chỉ tiếc lúc đó Chí Thiện vì áp chế U Minh đã hao hết tâm lực, cuối cùng U Minh bị đánh tan ba hồn bảy vía phong ấn trong địa ngục, mà Chí Thiện, lại cũng mất tâm, người thống khổ đầu chỉ có một mình U Minh kia chứ?]

[Người mất tâm, không có cách nào sống ở thế giới này, tâm của Chí Thiện sớm đã đi theo U Minh rồi, lúc đó tứ đại quốc về cơ bản đã thành hình, Chí Thiện cũng không muốn tiếp tục ở lại thế gian này nữa, chỉ vài ngày sau đó chúng ta liền phát hiện Chí Thiện đang ngủ, và cũng không bao giờ tỉnh lại.]

[Đám người Công Đức Kim Liên bị đả kích không nhỏ, thật không ngờ sự tình lại biến thành bộ dạng thế thâm như vậy, tự trách bản thân, Công Đức Kim Liên, Luân Hồi Tử Liên, Hỗn Độn Thanh Liên thêm cả ta năm đó cùng hợp lực đưa hồn phách của người vào một thế giới khác, như vậy có thể hoá giải thời gian luân hồi của người, cũng nguyện kiếp sau của người không bao giờ nhớ tới bị kịch kiếp trước nữa.]

Nghiệt duyên sao? Thật đúng là nghiệt duyên!

Bị ánh dương quang xán lạn nướng có chút đầu vầng mắt hoa, Lâm Cửu từ từ nhắm hai mắt lại, thò tay lần mò cái ghế bên cạnh, không mò thấy cái ghế cứng cứng, ngược lại lại mò được thứ gì đó mềm mềm giống như bông nhưng lại chắc và có độ đàn hồi tốt hơn bông.

Thật mềm, đây là gì?

Xúc cảm không tồi, Lâm Cửu lại xoa xoa hai cái, thầm đoán xem nó là gì, không phải là gối ôm trong phòng đó chứ? Niên đại này có lẽ không có cái gối ôm gì a.

“Lâm công tử...” Thanh âm mang theo một chút ngọt ngào như lông ngỗng rơi xuống bên tai y.

Lâm Cửu giật thót vội vã thu tay về, thiên nột, thứ mềm mềm y vừa mò được chẳng lẽ là... Lâm Cửu cứng ngắc xoay người, nhìn thấy nữ tử không biết đứng bên cạnh hấn từ bao giờ, xấu hổ cười cười: “Ha, ha ha, ha ha ha...hoá ra là nữ đế a.”

“Nữ đế? Cách xưng hô này thật không tồi, tiếc là trong xã hội nam nhân này, nữ nhân chúng ta đâu thể quang minh chính đại làm hoàng đế.” Bộ ngực sữa trắng bóng lộ ra hơn phân nửa ở bên ngoài, Xích Long Nữ vừa thay đổi trang phục nam trang ngày xưa trong cung, lại khôi phục lại dáng dấp nữ nhi, quần tóc, mặc sa y, tô son, cũng là một mỹ nữ có vài phần tư sắc, nhưng anh khí giữa vầng trán vẫn không thay đổi, tăng thêm vài phần tiêu sái.

Khiến Lâm Cửu nhớ tới Lâm Thanh Hà đóng vai Đông Phương Bất Bại.

“Khụ khụ, nữ đế nói lời này hơi quá.” Lòng bàn tay Lâm Cửu nóng rát, trên mặt lại càng nóng hơn, nói trắng ra là, y chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, cùng nữ hài tử, cũng chưa phát triển đến mức quá thân mật, càng đừng nói như vừa rồi sờ soạng...cái kia cái kia của một nữ nhân không thân quen với mình lắm.

Diệt Thiên y đã sờ qua, thế nhưng Diệt Thiên có y cũng có, ngực nam nhân thì có cái gì đâu mà sờ, rắn chắc, cứng cứng, cũng không có xúc cảm tốt như vừa rồi.

Không được, mau mau dừng lại, suy nghĩ này sao lại lệnh hướng đi vậy chứ.

“Lâm công tử, sao mặt lại đỏ như vậy, có phải sinh bệnh rồi không nha? Mau tới để ta xem xem.” Khoe ra vòng eo như lá liễu, Xích Long Nữ chìa tay sờ sờ lên gương mặt trong trắng lộ hồng của Lâm Cửu, thân thể vừa nghiêng như vậy, bầu ngực phải ngoại cỡ D kia đông đông chạy đến trước mặt Lâm Cửu nhảy nhót.

Lâm Cửu bị dọa vội vã lui về phía sau, xua tay nói: “Không, không có chuyện gì, chắc là vừa phơi nắng một chút nên nóng thôi.” Nữ nhân này rõ ràng là cố ý, chẳng qua Lâm Cửu không hiểu Xích Long Nữ rốt cuộc đang nghĩ cái gì, sắc dụ y? Bây giờ y chỉ là tù nhân của Diệt Thiên mà thôi, Xích Long Nữ sẽ không cho rằng Lâm Cửu hôm nay còn có thể giống như trước kia thổi gió bên tai Diệt Thiên đó chứ?

“Nam nữ thụ thụ bất thân, bệ hạ...bệ hạ người cũng đừng qua đây.” Lâm Cửu xấu hổ, Xích Long Nữ từng bước một ngực càng lúc càng gần, tận đến lúc y đụng phải thành của sổ, dùng tay cản sao? Lâm Cửu nào dám xuất thủ, y nếu như không cẩn thận đụng phải địa phương đó của nương người ta, hiện tại càng đáng sợ.

“Lâm công tử sao lại cứ phải trốn ta làm gì, vừa rồi...không phải sờ rất thoải mái sao?” Chân mày mang ý cười, như vò nữ nhi hồng nhiễm hoa đào trong gió xuân tháng ba, khiến cho xương cốt nam nhân nhũn cả ra.

Lâm Cửu là nam nhân sao? Đúng! Nhưng lại là một nam nhân không bình thường, trước khi gặp Diệt Thiên y vẫn rất bình thường, mộng tưởng thú một tiểu tức phụ nhu thuận khả ái, đáng tiếc sau khi gặp đại ma đầu liền bị tên đó bẻ cong, nhưng cũng chỉ giới hạn với Diệt Thiên mà thôi.

Đối với nam nhân khác Lâm Cửu không có hứng thú gì, không có hứng thú áp, càng không có hứng thú bị áp.

Còn về nữ nhân...suy cho cùng y vẫn là một nam nhân bình thường, phản ứng nam nhân bình thường nên có, y cũng đều có.

“Dừng ——” Lúc Xích Long Nữ tiến sát ngay phía trước, Lâm Cửu lập tức làm động tác bắt chéo hai tay trước ngực, Lâm Cửu đột nhiên lên tiếng khiến Xích Long Nữ bị dọa một chút, cũng tạm thời ngưng lại việc kéo gần lại cự li giữa hai người.

“Bệ hạ, vừa rồi là hiểu lầm, là tại hạ vô tình, mong bệ hạ đại nhân đại lượng đừng nên tính toán.” Nữ nhân cổ đại không phải đều rất bảo thủ sao? Phỏng chừng là bảo thủ chỉ dành cho những nữ tử nằm ở dưới nam quyền, người đứng trên như Xích Long Nữ, có lẽ không bị đạo đức ràng buộc.

Bằng không như vừa rồi, Xích Long Nữ đã sớm phát hỏa, đâu còn có thể câu dẫn y như bây giờ.

Đưa lên tận cửa, ba phần hiểm.

Lâm Cửu cẩn cẩn dục dục ứng đối, không biết Xích Long Nữ này ăn phải dược gì.

“Lâm công tử tuần tú lịch sự, kinh tài diễm diễm, chỉ luận bộ dáng không biết đã đẹp hơn ta bao nhiêu lần, danh hào thiên hạ đệ nhất mỹ nhân quả không phải giả, nếu nói là chịu thiệt, vậy người chịu thiệt không nhất định chính là ta.” Nháy mắt với Lâm Cửu, Xích Long Nữ lại kéo gần cự li đôi bên, cho đến khi ngực nữ tử dán vào lưng Lâm Cửu.

Lâm Cửu không có can đảm nên từ lúc Xích Long Nữ tiến sát lại liền xoay người sang chỗ khác.

“Bệ hạ, người tới tìm Lâm Cửu hẳn không phải là để trêu đùa ta đi? Ta chịu thua còn chưa được sao, bệ hạ muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, chúng ta thế này thì không được tốt lắm.” Y đường đường là một nam tử hán vậy mà lại bị một nữ tử đùa bỡn thật sự là thê thảm bi ai, y cũng muốn uy vũ một lần, nhưng y không cẩn thận chạm vào cô nương gia phía trước, thì lúc này uy vũ không còn là uy vũ nữa, mà là đùa giỡn lưu manh, không biết xấu hổ.

Y cũng không thể học tập Diệt Thiên, biểu hiện ra ngoài là một chính nhân quân tử, kỳ thực trong khung lại là một tên lưu manh!

Xích Long Nữ nhin không được cười trộm, Lâm Cửu này quả thật là một chính nhân quân tử, vừa rồi bị Lâm Cửu chạm qua địa phương kia có bị dọa một chút, ai biết tay nam nhân này lại chuẩn như vậy chứ?

Vốn tưởng rằng Lâm Cửu cũng chỉ là một nam nhân dối trá, nhưng lúc này qua cuộc trò chuyện, lại càng phát hiện nam nhân tên Lâm Cửu này quả đúng là có vài phần thành thực, thành thực đến mức trên mặt đều chín đỏ, khiến nàng nhìn không được muốn đi khi dễ khi dễ, thảo nào đại ma đầu kia lại chung tình với nam nhân này như thế.

“Cái gì không tốt? Nam chưa hôn, nữ chưa gả, hơn nữa người đã chạm vào ta, hôm nay ta chính là người của người rồi.” Cúi đầu khẽ cười một tiếng, Xích Long Nữ mạnh dạn dùng hai tay quấn lấy thắt lưng Lâm Cửu, nỉ non, “Người đã chạm qua ta rồi, thuần khiết đã mất, Lâm công tử tính buông tay mặc kệ, không chịu trách nhiệm thế sao?”

“Lê nào bệ hạ còn muốn để Lâm Cửu thú người hay sao?” Lâm Cửu âm thầm kêu khổ, khí lực Xích Long Nữ thật lớn, y muốn chạy cũng không được, đầu hũ đưa tới, vậy miễn cưỡng ăn đi, dù sao thì bây giờ y cũng không nợ Diệt Thiên cái gì.

Trong đầu Lâm Cửu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, đúng vậy, nếu y và Diệt Thiên đã không còn quan hệ ngày trước nữa, y còn thủ thân như ngọc làm cái rắm gì!

“Ha ha, thú ta người rất thiệt thòi sao? Toàn bộ Bắc Quốc này sẽ đều là của người.” Cuối cùng Xích Long Nữ cũng thả Lâm Cửu, lần này Diệt Thiên và Lâm Cửu tới Bắc Quốc, trong lòng Xích Long Nữ sớm đã có dự định, có Diệt Thiên ở đây, chỉ sợ tương lai vị trí của nàng khó giữ được, nhưng mà nàng lại không đấu lại đại ma đầu đó.

Nàng không cam lòng, không cam lòng để huyết mạch hoàng tộc Bắc Quốc bị cắt đứt như thế.

Dù cho nàng không được làm hoàng đế, cũng phải thay Bắc Quốc lưu lại huyết mạch cuối cùng của hoàng tộc.

Nói thì như vậy, nhưng Xích Long Nữ lại nhìn chòng chọc lên người của nam nhân tên Lâm Cửu này, nàng mặc kệ quan hệ giữa Diệt Thiên và Lâm Cửu bây giờ rốt cuộc là gì, nàng chỉ dùng ánh mắt của nữ nhân để xem, Diệt Thiên chính là không bỏ được Lâm Cửu, vậy là đủ rồi. Huống chi Lâm Cửu này bộ dáng còn đẹp hơn cả nữ nhân, văn võ song toàn, là một nhân vật hiếm có.

“Giờ đây ta chỉ là một tên tù nhân, có phải bệ hạ tìm lộn người rồi hay không?” Lâm Cửu cười gượng hai tiếng, luôn cảm thấy bầu không khí này có chút quái dị.

“Đúng vậy, ta đích thật là tìm lộn người.” Thả Lâm Cửu ra, Xích Long Nữ đi tới một bên nhàn nhạt nói: “Hoàng cung này của ta rất lớn, Lâm công tử có ra ngoài tốt nhất là nên tìm người đi cùng, kéo lại lặc.”

“Ngọc Nhi, vào đi.”

Theo tiếng gọi của nữ đế, một nữ tử đôi tám xinh đẹp cúi đầu bước nhỏ tiến đến, giống như một đoá hoa lê, thực sạch sẽ.

Chân mày Lâm Cửu nhướn lên, Xích Long Nữ này đang làm gì vậy, cấp cho y một nha đầu đồng phòng?

“Bệ hạ, người đây là...”

“Ai, Lâm công tử đừng hiểu lầm, chỉ phái một nha hoàn đến hầu hạ ngài một chút mà thôi.” Xích Long Nữ vượt lên trước một bước, nói: “Có việc gì cần, Lâm công tử cứ phân phó cho nha hoàn này đi làm, nếu như nàng không được người thích, thì người cứ làm thế nào cũng được, giết cũng được.”

Lâm Cửu nhướn nhướn mày, hai tay ôm quyền: “Đa tạ bệ hạ.”

Trong bụng, cũng đồng thời nói bốn chữ: Lai giả bất thiện*(người tới không có ý tốt).

Xích Long Nữ này là đang an bài một gián điệp giám thị y sao? Mặc kệ thế nào, Lâm Cửu cũng tiếp nhận, y sợ Xích Long Nữ lại đùa giỡn lưu manh, nữ nhân mà nổi lên cái tính này, rất đáng sợ.

216. Chương 216 - Ba Người

Trong thành người đến kẻ đi vô cùng náo nhiệt, chủ quán bên đường rao mãi không ngừng, thương khách đến từ bốn phương tám hướng tụ tập ở Dực Châu bàn tán về mấy tin tức gần đây nghe được từ nơi nào đó.

Có người nói, Bắc Quốc với Đại Tây Bắc phía Tây hình như xảy ra chuyện, chết mất không ít người, dạo này có rất nhiều người từ vùng khác ào ào đổ vào các quốc gia, hình như đều là từ sa mạc phía Tây Bắc trốn tới.

Có người nói, trong Đại Tây Bắc xuất hiện ma quỷ, hơn nữa sau khi bọn chúng thôn tính Đại Tây Bắc rồi sẽ đến những nơi khác.

Có người nói, đều là tin đồn thất thiệt, dù cho đó có là sự thực, quốc sư của bọn họ cũng sẽ bảo hộ bọn họ.

Ngồi bên chiếc bàn trong một góc khách điểm, Vân Nhiễm cau mày nhấp một ngụm trà, nội dung câu chuyện của mấy vị khách nhân bên cạnh đều rơi vào tai y, bá tánh có thể lạc quan như thế là tốt, thế nhưng những người dân ở Trung Thiên Quốc này còn không biết rằng quốc sư của bọn họ cũng chính là Hiền Môn môn chủ Hoa Tư đã mất tích hơn một tháng nay.

Vân Nhiễm có chút lo lắng, Hoa Tư chưa trở về, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng chưa trở về, Lâm Cửu thì lại càng không thấy bóng dáng.

Mấy tháng trước lúc y xuất sơn đến Hoàng Phủ Đế Quốc, qua không bao lâu liền nhận được tin tức do tiên hạc truyền đến, sa mạc Tây Bắc xảy ra chuyện, hình như rất nghiêm trọng, rất nhiều chuyện khiến người ta không thể ngờ tới, trong đó có vài vụ còn vừa đúng với suy đoán và sầu lo của Vân Nhiễm, như là Diệt Thiên kì thực chính là Tiểu Thiên, là đại ma đầu tiếng tăm lừng lẫy chốn giang hồ.

Còn có một chuyện nữa vượt qua khỏi tưởng tượng của y, tỷ như Hoàng Phủ Thiên Niên chính là Công Đức Kim Liên chuyển thế, Hoa Tư là Luân Hồi Tử Liên, Tây Sa Thương Hải là Hỗn Độn Thanh Liên, Hoàng Phủ Thiên Hách không phải là Hoàng Phủ Thiên Hách mà là Nghiệp Hoả Hồng Liên đóng giả, mà đại ma đầu Diệt Thiên chính là U Minh Hắc Liên chuyển thế.

Còn Lâm Cửu ấy vậy mà lại là Chí Thiện Bạch Liên chuyển thế.

Vân Nhiễm vẫn cho rằng truyền thuyết về lục liên chỉ là truyền thuyết mà thôi, đâu ngờ rằng nó là có thật, hơn nữa ai nấy đều là những người y đã nghe qua, còn có một người ở chung với y lâu như vậy.

Lâm Cửu thế mà lại là Chí Thiện Bạch Liên, thảo nào ba năm trước...không, phải nói là bốn năm trước xảy ra chuyện tử mà phục sinh, chỉ không biết quan hệ giữa Lâm Cửu và Diệt Thiên rốt cuộc là loại quan hệ gì, những tình huống xảy ra trước đây không lâu xem ra không phải là quá tốt.

Lần thứ hai Vân Nhiễm nhập thế đi tới Hoàng Phủ Đế Quốc tìm đến Hoàng Phủ Thiên Niên, Hoàng Phủ Thiên Niên ngoại trừ thẳng thắn nói cho y biết chuyện của lục liên ra thì cũng không nói thêm điều gì nữa, nhưng trước khi Hoàng Phủ Thiên Niên rời đi, Hoàng Phủ Thiên Niên còn nói cho y một chuyện, ví như nghìn vạn lần không được theo bọn họ đến Tây Bắc, nếu trong vòng một tháng bọn họ chưa trở về, thì hãy đến một khách điểm trong Trung Thiên Quốc đợi mấy người.

Từ lúc Hoàng Phủ Thiên Niên rời đi đến giờ, đã qua một tháng.

Từ lúc Vân Nhiễm tới khách điểm ở Trung Thiên Quốc này, cũng đã qua ba ngày rồi.

Ngày ngày Vân Nhiễm đều chờ ở khách điểm, nhưng không thấy những người như lời Hoàng Phủ Thiên Niên nói, không biết phải chờ bao lâu nữa đây.

Khê thở dài, trong lòng Vân Nhiễm mơ hồ lo lắng cho Lâm Cửu, nếu như Lâm Cửu trong những ngày này xảy ra chuyện gì, điều y lo lắng không phải là an toàn sinh mệnh của Lâm Cửu, mà là Lâm Cửu lúc trước yêu Diệt Thiên yêu đến đơn thuần lại kháng kháng một mực như vậy, trước hôm nay, không biết nam nhân kia đã phải chịu qua đau khổ hay không.

Mới chỉ có một năm, lại xảy ra nhiều chuyện y không biết đến vậy.

Trong lòng ngoại trừ Lâm Cửu ra, Vân Nhiễm khó tránh khỏi nghĩ tới một người, người kia lúc trước được y cứu, nam tử tên là Mặc Viêm, nghe nói sau khi y rời đi, Mặc Viêm cũng vô thanh vô tức biến mất, không biết bọn họ còn duyên tái kiến hay không.

Đang nghĩ vẩn vơ, một nam tử đứng trước bàn Vân Nhiễm, Vân Nhiễm ngẩng đầu lên, chống lại một nam nhân lộ ra biểu tình kinh ngạc như y.

“Vân Nhiễm?”

“Mặc Viêm...”

Thế giới này luôn có nhiều chuyện trùng khớp vậy sao? Vân Nhiễm không biết, nhưng trong đầu y vừa nghĩ đến nam tử trẻ tuổi này, thì hắn đã xuất hiện trước mặt y, làm sao không phải một loại trùng hợp, làm sao không phải là một loại duyên phận chứ? Chẳng qua là không biết, duyên phận này có ý nghĩa gì.

“Hoàng Phủ Thiên Niên bảo ta tới đây, ngươi thì sao?” Trên bàn có thêm một bát một đĩa, thêm một chén trà, bên cạnh bàn thêm một cái ghế, cũng thêm một người.

Mặc Viêm ngồi bên cạnh Vân Nhiễm, hắn cũng không ngờ lại gặp Vân Nhiễm, chỉ ít không phải trong thời gian ngắn như vậy, lại gặp lại nam nhân này lần nữa, trong lòng có chút vui vẻ, cũng có chút cảm giác không biết phải ở chung với nam nhân này thế nào, Mặc Viêm không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Vân Nhiễm, mặc dù hắn chính là Thú Vương không sợ trời không sợ đất.

“Tây Sa Thương Hải bảo ta tới, đến đây đã có hai người chúng ta, hắn là còn thiếu một người nữa.” Mặc Viêm cười, nói, “Không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt, hơn nữa là vì cùng một việc, cùng một người.”

Vân Nhiễm không khỏi nở nụ cười, hình như thực sự là có chuyện như vậy.

“Còn thiếu một người.” Vân Nhiễm nói.

Mặc Viêm gật đầu, hắn biết còn một người chưa tới: “Chờ một chút đi, nói không chừng sẽ tới ngay đó.” Mặc Viêm cũng không muốn người kia lập tức đến, trong lòng hắn nghĩ một chuyện, nghĩ chuyện này có nên nói cho Vân Nhiễm hay không, nhưng lúc này lại có một nam tử gương mặt chữ quốc, vận thanh sam, trên tay cầm cây quạt đi đến.

“Nhị vị, tại hạ là Cao Thanh.”

Mặc Viêm thăm mắng một tiếng, tới thật đúng lúc.

Từ một thành hai người, lại từ hai người thành ba người, sau khi Cao Thanh tới ba người liền đổi địa điểm, từ khách điểm ra ngoài theo Cao Thanh tới một căn nhà trong Dục Châu, toà nhà này rất lớn, nhìn có vẻ như trước kia có rất nhiều người ở, Cao Thanh quen cửa quen đường dẫn Vân Nhiễm và Mặc Viêm tới thư phòng.

Hai tay ôm quyền, Cao Thanh hướng về phía hai người thở dài, nói: “Không cố ý để nhị vị đợi lâu, tại hạ Cao Thanh, là người trong Hiền Môn, người Trung Thiên Quốc, cũng là bằng hữu của Hoa Tư.”

Mặc Viêm và Vân Nhiễm nhìn thoáng qua nhau, sau đó tự giới thiệu đơn giản với Cao Thanh.

“Tại hạ Vân Nhiễm, đến từ Vọng Nguyệt Sơn trong quốc cảnh Hoàng Phủ Đế Quốc.” Vân Nhiễm nói.

Vừa nghe Vân Nhiễm là người Vọng Nguyệt Sơn, Cao Thanh vội vàng cười nói: “Thì ra là tiên hiệp a, thất kính thất kính, có tiên hiệp trợ trận, mọi việc chắc hẳn sẽ trở nên đơn giản hơn.”

Mặc Viêm bĩu môi, Cao Thanh này thực là đáng ghét, đang nghĩ ngợi thì lại thấy Cao Thanh nhìn về phía hắn, hỏi: “Không biết vị tiểu ca này là...”

“Mặc Viêm.” Thú vương đơn giản nói ra danh tự, thấy Vân Nhiễm và Cao Thanh nghi hoặc nhìn hắn, hắn lại nặn ra hai câu, “Tên đại hỗn đản Tây Sa Thương Hải kia bảo ta tới đây.”

Những cái khác, Mặc Viêm kiên quyết không nói, hắn vẫn không thể nói cho Vân Nhiễm biết kì thực ta là một đầu thú, vạn thú vương, còn nhớ không? Có một lần ở trong rừng ta đã đem người làm cái kia đấy.

Sau lượt giới thiệu ba người coi như đã nhận thức nhau, sau khi nhận thức thì phải bàn chuyện chính sự.

“Ba người Hoa Tư bọn họ rời đi đã hơn một tháng, đến bây giờ vẫn chưa trở về chỉ sợ là đã lành ít dữ nhiều, mấy ngày trước ta ở Dục Châu thấy một vài lưu dân của đại Tây Bắc chạy về hướng Hoàng Phủ Đế Quốc, không biết Vân Nhiễm tiên hiệp có tin tức gì không?” Cao Thanh lễ phép hỏi.

Cao Thanh vừa hỏi như thế, Vân Nhiễm bắt đầu ngẫm lại.

“Cách đây không lâu có người cầm ngọc bội của Hoàng Phủ Thiên Niên đi tới Hoàng Phủ Đế Quốc, theo như bọn họ miêu tả, Đại Tây Bắc xuất hiện một tên đại ma đầu vô cùng đáng sợ, mà theo mô tả, thì đại ma đầu này hẳn chính là Diệt Thiên.” Vân Nhiễm nói ra chuyện sau khi y vào Hoàng Phủ Đế Quốc nghe được cho Mặc Viêm và Cao Thanh.

“Xem ra đối thủ chúng ta phải đối mặt không phải hạng bình thường,” Than nhẹ một tiếng, Cao Thanh khẽ nhủ mảy may phe phẩy cây quạt nói: “Còn có một việc ta phải nói với các vị, chuyện Diệt Thiên là Tiểu Thiên, Hoa Tư đã nói cho ta biết, không lâu nữa Hiền Môn có yến hội tổ chức một năm một lần, đến lúc đó văn nhân hiệp khách đến từ khắp nơi đều về đây dự tiệc, yến hội ngày trước đều có Hoa Tư ở đây, lần này thì...”

Mặc Viêm cắt ngang lời Cao Thanh, không vui nói: “Đã là lúc nào rồi, Hiền Môn các người chẳng nhẽ còn muốn làm yến hội nữa sao?”

“Mặc thiếu hiệp hiểu lầm rồi, ta muốn nói chính là Diệt Thiên có thể sẽ nhân cơ này lấy thân phận Tiểu Thiên Thánh Giả trở về Hiền Môn.” Cao Thanh tiếp tục nói, “Khoảng chừng một năm trước Tiểu Thiên từng nói qua hẳn sẽ ở Bắc Quốc nghỉ ngơi một năm, sau một năm, cũng vừa đúng vào mấy ngày này hẳn sẽ trở lại Hiền Môn, ta thấy hẳn đã tính toán hết cả rồi, chỉ sợ lần này trở về, lai giả bất thiện a!”

“Ý của Cao tiên sinh là, người cho rằng Diệt Thiên sẽ thừa dịp Hoa Tư không ở đây mà nhân cơ hội trở về Hiền Môn trọng chương đại quyền, muốn khống chế môn phái lớn nhất trên Xích Thổ Đại Địa, từ đó từng bước một thôn tính toàn bộ thiên hạ đúng không?” Sau khi nghe Cao Thanh nói Vân Nhiễm cũng nhủ mảy may, nếu thực sự là như vậy, bọn họ quả thực không biết phải ngăn cản Diệt Thiên thế nào.

Bọn họ biết Tiểu Thiên kì thực chính là đại ma đầu Diệt Thiên, thế nhưng người trong thiên hạ lại không biết điều đó, bằng lời nói một bên của bọn họ sao có thể khiến người trong thiên hạ tin phục.

Càng đáng sợ chính là địch nhân mà bọn họ phải đối mặt thực sự không nắm chắc, dù sao, Diệt Thiên đã không đơn giản chỉ là đại ma đầu thần bí nữa, mà đường đường là Cửu Thiên Thần Liên U Minh Hắc Liên chuyển thế, chỉ lấy lực lượng ba người bọn họ cũng không biết nên đối phó với Diệt Thiên thế nào.

“Đúng vậy.” Cao Thanh lắc đầu than thở, “Nếu có Hoa Tư ở đây thì tốt rồi, nếu có y thì tốt xấu gì chúng ta còn có thể chống đỡ được một ít, nhưng hôm nay Hoa Tư không ở đây, ai...chẳng hay nhị vị có diệu kế gì không?”

Mặc Viêm cười cười, hừ lạnh nói: “Nào có diệu kế gì, Diệt Thiên muốn tới vừa hay, khỏi mất công chúng ta đi tìm hắn!”

“Lúc đó khẳng định Lâm Cửu cũng sẽ đi theo, chúng ta nghĩ cách liên hệ với Lâm Cửu, cũng chỉ có nam nhân đó biết phải đối phó với đại ma đầu thế nào.” Mặc Viêm nói.

“Mặc Viêm, sao người biết Diệt Thiên tới đây nhất định sẽ mang theo Lâm Cửu chứ? Ta nhận được tin tức, bây giờ Diệt Thiên và Lâm Cửu đã giở mặt, quan hệ đã không còn giống như trước kia nữa.” Vân Nhiễm có chút lo lắng, từ những tin tức mà y nghe được xem ra, hiện tại Lâm Cửu chỉ sợ là đang bị giam lỏng rồi.

“Các người cứ yên tâm, lấy tính tình của thối ma đầu đó thì hẳn đi đâu sẽ kéo Lâm Cửu đi theo đó.” Ma đầu đó dù có khôi phục kí ức cũng vẫn là cái dạng kia, tốt xấu gì Mặc Viêm cũng đã ở chung với Diệt Thiên một khoảng thời gian, cũng chứng kiến sự thân mật của Diệt Thiên và Lâm Cửu, hẳn mới không tin Diệt Thiên sẽ bỏ được Lâm Cửu một mình chạy đến đây.

“Cứ cho là Tiểu Cửu thực sự đi theo Diệt Thiên tới Trung Thiên Quốc, chúng ta cũng rất khó dưới mí mắt Diệt Thiên nhìn thấy Tiểu Cửu a.”

“Cái đó thì có gì là khó, cứ giao cho ta là được rồi!” Võ vố ngực, Mặc Viêm cười cam đoan, “Còn lại những chuyện khác thì giao cho các người quản!”

217. Chương 217 - Say

“Người tên là Ngọc Nhi đúng không?” Lâm Cửu ngồi trên ghế, một nha đầu nhu thuận cúi đầu quỳ phía trước y, nghe Lâm Cửu hỏi, Ngọc Nhi vội vàng quỳ xuống, nơm nớp lo sợ đáp: “Thưa đúng vậy, công tử, từ giờ trở đi Ngọc Nhi chính là người của ngài, ngài muốn Ngọc Nhi làm gì, Ngọc Nhi sẽ làm cái đó.”

Ngọc Nhi cúi đầu, hai tay túm chặt góc áo, lúc nàng vừa vào đã len lén liếc nhìn vị công tử này, cô nương độ tuổi này có người nào lòng không hoài xuân? Lần đầu thấy một vị công tử nho nhã tuấn mĩ như vậy, trong lòng sớm đã khẩn trương lại âm thầm mang theo vài phần vui sướng.

“Đứng lên đi, ở trước mặt ta không cần phải quỳ.” Lâm Cửu nói.

Đầu Ngọc Nhi càng cúi thấp, giọng run run nói: “Công tử, Ngọc Nhi đã làm sai điều gì rồi sao?”

Cô nương này...Lâm Cửu không khỏi lắc đầu cười khở, ôn nhu nói: “Người sai ở chỗ quỳ trước mặt ta, nhanh đứng lên đi, ta không thích quỳ trước người khác càng không thích người khác quỳ lạy ta, người còn quỳ như vậy nữa, là muốn để ta quỳ xuống cùng người sao?”

Bị câu nói của Lâm Cửu dọa Ngọc Nhi vội vã đứng lên, để Lâm Cửu quỳ cùng với nàng? Ngọc Nhi thiếu chút nữa bị dọa vỡ mặt, bộ dáng như sắp khóc đến nơi: “Nô tì không dám, nô tì không dám!”

“Được rồi, bộ dạng của ta đáng sợ như vậy sao? Xem người sợ kia.” Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Lâm Cửu thấy cô nương này không giống như là giả vờ khẩn trương, trong lòng không khỏi tăng thêm ít thiện cảm, trước đây y cũng từng có một nha hoàn tên Tư Tư, từ lúc ra khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc y đã giao Tư Tư cho người nhà chiếu cố, không biết nha đầu đó giờ này đã kết hôn lập gia đình hay chưa.

Không biết thân nhân có sống tốt hay không?

Hoàng Phủ Đế Quốc không có Hoàng Phủ Thiên Niên, có thái bình hay không?

Lâm Cửu thở dài, Hoàng Phủ Thiên Niên kia và Hoa Tư bọn họ cũng quá ngốc nghếch, sao lại chạy tới địa bàn của Diệt Thiên để đánh nhau với hắn, cần phải biết rằng từ lúc trước bọn họ đã không thể đánh lại Diệt Thiên, huống chi bây giờ Diệt Thiên đã tu luyện ở địa ngục cả nghìn năm.

Thế gian này, không có cách nào để áp chế Diệt Thiên sao? Võ quỷ dày có móng tay nhọn, thế gian này khẳng định là có phương pháp áp chế được Diệt Thiên mới đúng, nhưng vấn đề hiện tại là bọn họ chưa tìm được phương pháp hay.

Lâm Cửu nghĩ có chút đau đầu, miễn đi, lúc này có lẽ chưa cần nghĩ làm thế nào để đối phó Diệt Thiên mà nên suy tính cẩn thận cứu mấy người Hoàng Phủ Thiên Niên ra thế nào đã, nước không thể một ngày không có vua, Hoàng Phủ Đế Quốc thiếu Hoàng Phủ Thiên Niên không biết sẽ loạn thành cái dạng gì đây.

Về phần Tây Sa Thương Hải, Lâm Cửu cũng đành chịu, chung quy không thể để y xuống địa ngục cứu người nọ ra, chỉ mong Tây Sa Thương Hải đừng xảy ra chuyện lớn gì là được, tuy rằng người nọ đáng ghét, nhưng Lâm Cửu cũng không hận Tây Sa Thương Hải đến nỗi muốn chỉ đối phương vào chỗ chết.

Hôm nay từ sa mạc Tây Bắc đi ra, Lâm Cửu tin tưởng cá tính của Diệt Thiên hẳn là sẽ không chém giết không kiêng nể gì như ở trong Đại Tây Bắc, bằng không Diệt Thiên cũng đã không đi tới Bắc Quốc, mà trực tiếp khổng chế hắc long tàn sát thiên hạ rồi.

Đại ma đầu kia cũng không phải thực sự muốn huỷ diệt toàn bộ thế giới này, càng không giống một nghìn năm trước không có hăng hái với việc nắm quyền hành thế giới trong tay.

Chỉ là rốt cuộc Diệt Thiên muốn dùng biện pháp gì để từng bước một ngấm chiếm thế giới này chứ? Hôm nay ngoại trừ Trung Thiên Quốc và Bắc Quốc ra, Tây Sa Thương Ưng Quốc và Hoàng Phủ Đế Quốc đều là rần mất đầu, Bắc Quốc đã nằm dưới sự khống chế của Diệt Thiên, Trung Thiên Quốc không có Hoa Tư, nhưng lại có một nữ nhân diện khủng sớm đã giá đáo tới Trung Thiên Quốc được hơn một năm – Hoàng Phủ Thiên Hạ.

Thế cục này, thật là khiến người ta tuyệt vọng.

Đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức lạnh lẽo quen thuộc, Lâm Cửu đang mải mê suy nghĩ quay đầu nhìn về phía cửa ra vào, nhìn thấy một nam tử thon dài nhỏ nhắn mái tóc màu bạc, nếu không phải Lâm Cửu biết người trước mắt là Diệt Thiên, y còn tưởng rằng một vị đại thần tiên nào đó của tiên hiệp điện đã chạy tới đây.

Sao Diệt Thiên lại cải trang thành dáng dấp của Tiểu Thiên?

“À là ai?” Đứng ở cửa, ma đầu lãnh đạm nhìn Ngọc Nhi trong phòng, ánh mắt băng lãnh khiến Ngọc Nhi nhin không được quỳ xuống, tiểu cô nương đầu chịu nổi cái nhìn chăm chăm của đại ma đầu, lúc này sớm đã bị dọa đến run cũng không dám.

“Nha hoàn.” Lâm Cửu đứng lên, đi tới bên cạnh Ngọc Nhi vỗ nhẹ nhẹ lên tiểu cô nương, nhẹ giọng nói, “Ở đây không còn chuyện của ngươi nữa, xuống phía dưới đi.”

Thấy Ngọc Nhi không phản ứng, Lâm Cửu hướng về Diệt Thiên nói: “Chỉ là một tiểu nha đầu, ngươi muốn hù chết nàng phải không?”

Diệt Thiên đi vào phòng nhường đường ra, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống thu liễm lại khí tức của hắn, Lâm Cửu vội vàng đưa Ngọc Nhi ra ngoài cửa, y thiếu chút nữa quên mất, giờ đây y đã là một người bình thường, nhưng không biết có phải vì quá mức “quen thuộc” với Diệt Thiên hay không, nên từ trước tới nay y chưa từng có bất cứ cảm giác sợ hãi nào với Diệt Thiên cả, lại quên mất những người khác không có phần trấn định này như y.

Lâm Cửu về phòng, nhìn thấy Diệt Thiên đang ngồi uống rượu bèn ngồi xuống đối diện với ma đầu, vừa mới vươn tay định định rót cho mình một chén rượu đã bị Diệt Thiên nhìn chòng chọc.

“Thân thể không tốt, không nên uống rượu.” Diệt Thiên kéo bầu rượu về phía mình, theo đó đẩy ẩm trà xanh cho Lâm Cửu.

“Đa tạ quan tâm.” Lãnh đạm nói câu, Lâm Cửu cố ý nói một tiếng “Cảm tạ”. Bệnh ho của y đã đỡ không ít, công chính là nhờ Diệt Thiên mỗi đêm sau khi tiêu dao khoái hoạt xong không quên độ khí cho y, chân khí đại ma đầu lúc nào cũng tốt, hồn hậu mà dịu dàng, thấm từng tý vào lá phổi bị thương của Lâm Cửu.

Ho khan đã tốt hơn rất nhiều, thân thể thì còn cần từ từ điều dưỡng, không thể nóng vội.

Chẳng qua Lâm Cửu cũng sẽ không trấn định cảm tạ Diệt Thiên, y thành cái bộ dáng nửa sống nửa chết này không phải đều là nhờ công Diệt Thiên tạo thành sao.

Nghe ý mỉa mai trong câu nói của Lâm Cửu, Diệt Thiên sớm đã tập mãi thành quen, theo ma đầu thấy, những lời này chỉ là Lâm Cửu đang cần nhả oán trách mà thôi, còn hơn là buồn bực mà sinh bệnh, bây giờ Diệt Thiên cũng không còn quan tâm xem Lâm Cửu liệu có khôi phục kị ức hay không, cũng mặc kệ nam nhân này rốt cuộc là Lâm Cửu hay Chí Thiện, với hắn mà nói, không có gì khác nhau.

Ngẩng đầu thấy Lâm Cửu đang cầm chén trà uống, Diệt Thiên khinh đạm nói: “Bảy ngày sau theo ta tới Trung Thiên Quốc, thân phận của ngươi vẫn là sư đệ Lâm Cửu của ta như trước, cái gì nên nói cái gì không trong lòng ngươi tự hiểu rõ.”

“Biết rồi, dù ta có nói cho khắp thiên hạ chuyện ngươi là đại ma đầu Diệt Thiên, sợ rằng cũng chẳng có ai tin ta, bọn họ chỉ biết nói ta vong ân phụ nghĩa, điên rồ, chỉ là một tên tiểu bạch kiếm dựa vào khuôn mặt để kiếm ăn mà thôi.” Thoải mái như thường đàm luận, Lâm Cửu đặt chén trà xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chén rượu của Diệt Thiên nói: “Trước đây không phải ngươi thích uống trà sao?”

Nâng chén rượu lên, Diệt Thiên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Trà, là mùi thơm mát thanh đạm.

Rượu, là vị nồng như kim châm.

Rượu thơm nồng theo môi lưỡi chảy xuống yết hầu, một cảm giác đau đớn nóng rát, Diệt Thiên lắc lắc chén rượu trống không về phía Lâm Cửu: “Muốn uống không?”

“Uống a.” Vừa rồi không cho ta uống, hiện tại, lại muốn để ta đến uống rượu cùng người, phần tâm tình này của Diệt Thiên, Lâm Cửu phảng phất như có thể từ trong không khí tràn ngập hương rượu nhàn nhạt này cảm nhận được chút ít.

Diệt Thiên rót rượu cho Lâm Cửu, một chén đầy tràn, Lâm Cửu từ trong tay Diệt Thiên cầm lấy chén rượu, ngửa đầu học ma đầu uống một hơi cạn sạch, y không quen uống rượu, rượu này thực sự quá cay, uống quá nhanh quá mạnh, thoáng cái bị sặc đến nước mắt cũng tuôn ra, Lâm Cửu vẫn còn nâng rượu lên muốn uống hết.

“Ha ha...” xoa xoa khoe mắt bị sặc mà tuôn lệ, Lâm Cửu quệt mũi nở nụ cười: “Cho ta thêm chén nữa.”

Diệt Thiên lại giúp nam nhân rót một chén rượu, nhìn Lâm Cửu đổ vào miệng như uống nước, một chén lại một chén, Diệt Thiên không hề chạm vào cái chén của mình, chỉ liên tục sau mỗi câu “lại thêm một chén” của Lâm Cửu rót rượu cho nam nhân, đến tận khi bầu rượu đầy nhìn thấy đáy, mà Lâm Cửu cũng đã say đến mặt đỏ ửng.

Có người say thì nói nhảm linh tinh, có người say thì điên điên khùng khùng, Lâm Cửu say lại cực kì nhu thuận, ghé vào bàn như con mèo nhẹ nhàng hô hấp, ánh mắt nửa híp như ngủ như tỉnh.

Diệt Thiên ngồi trước bàn nhìn nam nhân, sau khi lẳng lặng nhìn một lúc, Diệt Thiên nâng tay lên, vuốt về phía Lâm Cửu, đặt lên mái tóc nam nhân nhẹ nhàng vuốt ve, lại nhẹ nhàng trượt tới gương mặt nam nhân.

Có lẽ là do uống rượu nên có chút nóng nực khó chịu, trong mơ hồ Lâm Cửu cọ cọ theo cái lạnh lạnh trên đôi má.

Lòng bàn tay ngứa ngứa, Diệt Thiên xoa xoa đôi má nam nhân, xúc cảm không tốt như trước đây nữa, chiếc cảm thon gầy càng khiến Diệt Thiên có loại cảm khác khó chịu như bị kim châm vào tay.

Đứng dậy vòng qua bàn, Diệt Thiên đi tới bên cạnh Lâm Cửu, khom lưng, ôm ngang nam nhân bế lên, đi đến bên giường.

Lâm Cửu còn chưa say đến mức một chút ý thức cũng không có, y mơ hồ cảm giác mình được bế lên, bị đặt lên chiếc giường mềm mại, bị cởi y phục, bị một vòng tay ấm áp ôm lấy.

“Ngô ——” Nột tiếng rên khẽ, nhẹn không được tuôn ra khoe miệng.

...

...

Thanh âm ái muội và kiều diễm trong phòng thỉnh thoảng lại văng ra ngoài, gián đoạn, hoặc nhanh hoặc chậm, có lúc lên cao, lúc lại trầm thấp, quấy nhiễu đến tâm Ngọc Nhi ngoài cửa phòng.

Cúi đầu siết chặt chiếc khăn trong tay, trên mặt Ngọc Nhi phỉếm hồng.

Chuyện giữa nam nhân với nam nhân như vậy nàng cũng đã nghe người ta nói qua, nhưng chưa bao giờ nghe được rõ ràng thế này, nghĩ đến hai nam nhân trong phòng, trái tim Ngọc Nhi nhẹn không được đập “bang bang bang” dồn dập, trong lòng âm thầm nói: sao nam tử tóc bạc đó lại đáng sợ như vậy chứ? Cũng không biết Lâm công tử bị biến thành bộ dạng gì rồi.

Thế nhưng bên tai rất nhiều lúc lại vang lên tiếng ân ái kiều diễm của Lâm Cửu, Ngọc Nhi không khỏi suy nghĩ miên man, lẽ nào Lâm công tử thấy rất thoải mái sao?

Cùng nam nhân như vậy thực sự sẽ thoải mái sao? Còn thoải mái hơn cả cùng nữ tử?

Thanh âm trong phòng dần dần ngừng lại, một khoảng an tĩnh của đột nhiên “kèo kẹt” một tiếng mở ra, Ngọc Nhi cuống quýt vội vàng quỳ rạp trên mặt đất cúi đầu xuống, liền thấy một đôi giày trắng đứng trước mặt nàng, thanh âm băng lãnh như một chậu nước mưa trộn hoà lẫn với băng tuyết, khiến người ta cảm thấy lạnh buốt.

“Đi vào chiếu cổ y cẩn thận.”

“Vâng.”

Ngọc Nhi vừa chớp mắt cái, nam tử ngân phát kia đã không thấy đâu.

Nàng khẽ bước vào phòng, châm đèn, Lâm Cửu đang nằm nghiêm chỉnh trên giường, nam nhân đó sớm đã chìm đắm vào giấc mộng bất tỉnh nhân sự, y phục được mặc cẩn thận, giường cũng vô cùng sạch sẽ gọn gàng, đã có người sửa sang sạch sẽ trước khi Ngọc Nhi tiến vào, trong lòng Ngọc Nhi lặng một chút, vẫn mãi không thể liên tưởng nam nhân tóc trắng kia với một người sẽ phục vụ cho người khác.

Ngọc Nhi lùi sang một bên đang chuẩn bị buông màn xuống, đột nhiên hai mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh, một bóng người từ phía sau nữ tử đi ra, mang theo nụ cười nhìn Lâm Cửu đang nằm trên giường.

218. Chương 218 - Hải Tử Của Lâm Cửu

Mềm mềm, lại tròn tròn.

Mơ mơ màng màng trong giấc mộng ngọt ngào, đến khi lực để mở mí mắt ra Lâm Cửu cũng không có, chỉ cảm thấy mệt mỏi rất mệt mỏi, cứ như tối hôm qua cả người bị ép khô vậy, sao lại mệt thế này chứ? Một đèn đốm còn xuất hiện cả ảo giác, cho nên mới cảm thấy như mình đang nằm sấp trên người một nữ tử mềm mại, nam nhân thì sẽ không thể mềm như vậy.

Chắc lại là mộng đi, thật mệt.

“A ——”

Trong không khí đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết của nữ tử, như kim châm vào màng tai Lâm Cửu, còn chưa chờ Lâm Cửu kịp mở mí mắt nặng nề ra, y liền cảm thấy vật mềm mại dưới thân mình bị người khác lấy mất, mất đi chống đỡ, Lâm Cửu cũng thuận thế lăn một vòng trên giường, nam nhân lập tức tỉnh lại.

Quý tha ma bắt đây không phải mộng.

“Chờ chút, dừng tay!” Vừa mở mắt ra, Lâm Cửu đã thấy nữ tử tóc tai bù xù bị Diệt Thiên siết chặt cổ nhấc lên giữa không trung, Lâm Cửu quan sát kỹ, nữ tử kia cư nhiên lại là Ngọc Nhi.

Giấy dựa lưng tung tung trên không, trên mặt Ngọc Nhi tràn đầy kinh hoàng, cảm giác ngạt thở không thể hô hấp khiến khuôn mặt nữ tử trông dữ tợn như miếng gan lợn.

Diệt Thiên lạnh lùng nhìn Lâm Cửu quần áo xộc xệch trên giường, khoé mắt khẽ giật giật, tiện tay quăng nữ tử đang bị hấn bóp cổ ra ngoài, sau một trận âm thanh va chạm như sét đánh, Ngọc Nhi không biết sống chết nằm soài trong một góc phòng không nhúc nhích, mà Diệt Thiên chỉ lạnh lùng nhìn Lâm Cửu, đầy mắt căt giầu tức giận không thể che giấu.

“Người điên rồi à?! Nàng chỉ là một tiểu cô nương!” Thấy Diệt Thiên ném Ngọc Nhi ra ngoài như ném rác, Lâm Cửu lập tức nổi giận, rống lên với Diệt Thiên.

Lâm Cửu không biết rốt cuộc tối hôm qua xảy ra chuyện gì, vì sao hôm nay y vừa mở mắt ra đã thấy Ngọc Nhi bị Diệt Thiên bóp cổ, vì sao tình hình hiện tại thoát nhìn như y và Ngọc Nhi hôm qua đã làm chuyện gì đó không nên làm.

Có lẽ thắc mắc của Diệt Thiên cũng như vậy, vì sao hắn vừa tiến vào liền thấy Lâm Cửu ấy vậy mà lại cùng một nữ nhân nằm trên giường.

Diệt Thiên trầm mặt không nói gì, lại đột nhiên tiến đến chế trụ yết hầu Lâm Cửu, Lâm Cửu có thể cảm nhận được ngón tay lạnh lẽo của Diệt Thiên đang bấm lên huyết quản trên cổ mình, chỉ cần ma đầu này nhẹ nhàng dùng thêm một chút lực y sẽ lập tức toi mạng, y cũng cảm nhận được sự run rẩy nhẹ từ đầu ngón tay Diệt Thiên truyền đến.

Diệt Thiên luôn lãnh tính như khối băng cũng sẽ bởi vì tức giận mà run rẩy sao? Thật sự là khó thể tưởng tượng nổi.

Lâm Cửu trợn tròn mắt nhìn Diệt Thiên, không chút sợ sệt, lúc này y sao có thể lùi bước? Y không biết vì sao Ngọc Nhi lại ở trên giường mình, thế nhưng lúc này là một người nam nhân y không thể để Diệt Thiên thường tổn một nữ nhân.

“Nàng là nữ nhân của ta.” Lâm Cửu nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của ma đầu, từng câu từng chữ nói, “Nếu như ngươi dám giết nàng, ta sẽ không để yên cho ngươi.”

“Ngươi không muốn sống nữa sao?” Thanh âm Diệt Thiên vẫn băng lãnh như trước, băng lãnh đến buốt cả óc, cho nên mới lộ ra hết tức giận không thể che giấu trong lòng Diệt Thiên, hắn muốn giết, hắn muốn giết tất cả mọi người.

Lâm Cửu nở nụ cười, cười đến mức y nhận không được run lên bần bật: “Giết a, có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi a! Dù sao không phải ngươi luôn cảm thấy cảm hận bất bình bởi vì kiếp trước ta đã đâm ngươi một đao sao? Tim ta ở đây, muốn bảo thù thì cứ một đao đâm vào là được, dù sao ta cũng không muốn sống nữa, ngươi nghĩ rằng ta thích cái thế giới chó má này sao! Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý sống để ngày ngày nhìn thấy cái gương mặt khiến ngươi ta ghét này của ngươi sao!”

“Dùng thêm chút lực nữa, tất cả mọi người đều thoải mái, ta chết rồi, ngươi khỏi cần hận nữa.” Lâm Cửu cười đưa tay nắm lấy bàn tay Diệt Thiên đặt trên cổ y, nắm chặt từ trên người nam nhân trượt xuống, lộ ra bờ vai và lồng ngực trần đầy dấu vết ái muội tối qua Diệt Thiên lưu lại.

Ánh mắt lướt qua dấu răng trên cổ Lâm Cửu mà tối qua hắn lưu lại, Diệt Thiên từ từ buông lỏng tay ra, người nọ vẫn nhìn chăm chăm vào Diệt Thiên, đôi môi mím chặt, ánh mắt sắc bén như một con dao.

“Ta nói rồi, ta sẽ không giết ngươi.” Buông bàn tay ra chuyển qua đè lại vai nam nhân, Diệt Thiên dùng sức đẩy Lâm Cửu lên giường áp xuống, “Ngươi thích nữ nhân đó?”

Mái tóc ngân bạch, như sông ngân trên chín tầng trời rơi xuống bên mặt Lâm Cửu, Lâm Cửu cười cười: “Ta thích ai thì có quan hệ gì tới ngươi chứ? Đừng quên, ta cũng là một nam nhân, cho phép ngươi ngủ với ta, lại không cho ta ngủ với người khác? Ha ha, thực là nực cười, làm người không thể ích kỷ như thế.”

Lâm Cửu dần dần bình tĩnh lại, mặc kệ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, y dù sao vẫn không thể để Diệt Thiên làm điều xằng bậy, càng không thể tuyên bố y thích Ngọc Nhi, bằng không lấy máu ghen nói không nên lời của đại ma đầu, tính cách bá đạo, còn không xé nát Ngọc Nhi ra, y chỉ biết là Hỗn Độn Thanh Liên đã bị đánh xuống địa ngục rồi.

“A —— ngươi muốn ngủ với ai?” Rành rành là tiếng cười, nhưng trong mắt lại lộ rõ vài phần lạnh lẽo, Diệt Thiên có thể không tức giận sao? Tối hôm qua hắn vừa mới rời đi, Lâm Cửu lại lập tức cùng những người khác quần lấy nhau ở trên giường.

Người hắn chạm qua, giường hắn chạm qua, tuyệt đối không cho phép bất kì một người nào vấy bẩn.

“Ta muốn ngủ với ai, ngươi sẽ để ta ngủ cùng?” Lâm Cửu cười suông sã, lại suông sã vươn tay cực kì ngả ngón vỗ nhẹ lên gương mặt Diệt Thiên, “Ta còn muốn trói chặt tay chân ngươi lại, muốn thượng thể nào thì thượng, muốn chơi thế nào thì chơi, để ngươi kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay!”

Diệt Thiên không nói gì, chỉ lấy tay sờ sờ cái trán Lâm Cửu.

“Làm cái gì!” Lâm Cửu xoay đầu đi, đại ma đầu này chẳng lẽ còn cho rằng y phát sốt sao?

“Xem ngươi có phải đã điên rồi hay không.” Diệt Thiên cũng không quay đầu lại, vung tay lên, cửa phòng “phanh” một tiếng liền đóng lại, cười với Lâm Cửu, nói: “Vậy ta liền thành toàn cho ngươi.”

“Ngươi...ngươi đừng xằng bậy! Không cho phép ngươi trói tay chân ta, Diệt Thiên tên căn bã nhà ngươi! Biến thái!” Hai tay bị trói lên phía trên, hai đùi cũng bị tách xa nhau ra, Lâm Cửu giãy dụa nhưng không có bất kì biện pháp gì, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Diệt Thiên diện vô biểu tình gắp cẳng chân của y lại buộc cùng với bắp đùi, hai chân tách ra, thứ không nên lộ đều bại lộ ra hết.

Diệt Thiên mỉm cười nhìn biểu tình xấu hổ vạn phần của Lâm Cửu, tốt lắm, hắn sẽ thỏa mãn nguyện vọng của Lâm Cửu, chẳng qua là vai chính thì có đổi chỗ chút mà thôi.

Hôm nay hẳn sẽ để Lâm Cửu ném thử cái gì gọi là kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay, cái gì là muốn ngoạn thế nào thì ngoạn, muốn thưởng thế nào thì thưởng!

Ngọc Nhi không chết, nhưng có thể đoán được cô nương nọ tỉnh lại cũng đã bị dọa không nhỏ, đâu còn dám tiếp tục ở lại trong cung, Xích Long Nữ cho nàng một khoản tiền, cô nương gia liền xuất cung trở về quê nhà, khoản tiền đó cũng đủ để cho Ngọc Nhi sống nhàn hạ vô ưu vô lự suốt nửa đời còn lại, đương nhiên, đây là ý tứ của Lâm Cửu.

“Nàng tốt xấu gì cũng là nữ nhân đầu tiên của ta.” Tuy rằng căn bản Lâm Cửu không còn nhớ rõ một đêm trước y rốt cuộc có làm gì với Ngọc Nhi hay không, càng không biết tư vị làm nam nhân như thế nào, nhưng Lâm Cửu tin tưởng vững chắc, hôm nay y đã không còn là tiểu xử nam nữa.

“Vậy sao...”

Lâm Cửu nhìn về phía Xích Long Nữ, sao hôm nay nữ nhân này nhìn có vẻ không được yên lòng, thỉnh thoảng còn nhìn chằm chằm theo y một hồi.

“Đa tạ bệ hạ.” Lâm Cửu cũng chỉ có thể để Xích Long Nữ tống Ngọc Nhi xuất cung, chung quy không thể để nàng kia ở lại bên người mình, dù cho y nguyện ý, Ngọc Nhi cũng không dám ha, dẫu sao sắc mặt đại ma đầu thực sự là lãnh khiến người trực tiếp đóng băng luôn, thương cảm cho cô nương kia còn là vị thành niên đã mạo danh kì diệu lây dính với y.

Lâm Cửu áy náy, tuy nói thời đại này mười sáu tuổi là có thể làm mẹ của hài tử rồi, Lâm Cửu âm thầm nghĩ sau khi nữ tử mười tám tuổi có thể tính là thành niên.

Ai, mới không cần thận một chút đã thành tên biến thái ức hiếp tiểu cô nương vị thành niên rồi.

“Chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi.” Trong nháy mắt liền khôi phục lại thần thái ngày xưa, Xích Long Nữ vừa cười vừa nói với Lâm Cửu, “Lâm công tử mấy ngày nữa sẽ đi theo Thánh Giả rời khỏi Bắc Quốc rồi, không biết lúc nào mới có thể trở về?”

Lúc nào trở về? Lâm Cửu muốn nói, y thực sự là không muốn trở về nữa.

Lâm Cửu lắc đầu, nói: “Lúc nào trở về không phải là chuyện ta có thể quyết định, ngài đi tìm đại ma đầu mà hỏi, ha ha, hành động của ta mạng của ta, đều nằm trong tay của hắn.”

Xích Long Nữ cười cười, không nói thêm gì nữa.

“Lâm công tử, sao người biết đêm đó nữ nhân ở cùng người là Ngọc Nhi chứ?” Xích Long Nữ khẽ mỉm cười, đột nhiên hỏi Lâm Cửu một câu khiến Lâm Cửu có chút sững sờ.

Làm sao biết? Vậy mà cũng phải hỏi sao? Sáng sớm y tỉnh dậy liền thấy Ngọc Nhi xích lô nằm cùng một chỗ với y, ngoạn trừ Ngọc Nhi thì còn có thể là ai.

“Bệ hạ hỏi câu này là...” Lâm Cửu cho rằng câu hỏi này của Xích Long Nữ, hỏi rất có chiều sâu.

Xích Long Nữ nhìn trái phải một chút, vẫy vẫy tay với Lâm Cửu ý bảo Lâm Cửu đến gần, Lâm Cửu do dự một lúc mới tiến đến, chỉ nghe thấy Xích Long Nữ ghé vào tai y hạ thấp giọng nói: “Tối hôm qua nữ tử đồng sàng với người không phải là Ngọc Nhi, mà là tỷ tỷ ta đây, lúc ra đi hãy nhớ trở về, nói không chừng chờ khi người trở về, người đã làm cha rồi.”

“Người...không phải người đang nói giỡn ta đó chứ?” Lâm Cửu lập tức trợn trừng mắt lên, như hoá thạch hồi tưởng lại những lời Xích Long Nữ vừa nói, tối hôm qua người cùng một chỗ với y không phải là Ngọc Nhi, mà là Xích Long Nữ?

“Ta giống như đang nói giỡn sao? Chẳng qua chỉ là «mượn giống» mà thôi.” Xích Long Nữ làm một động tác “hư”, nhìn Lâm Cửu vẻ mặt đang khiếp sợ nói, “Đừng lộ ra biểu tình kinh ngạc như vậy, nhỏ tiếng một chút, nếu như để Diệt Thiên biết, người nghĩ rằng ta còn có thể sống sao? Tốt xấu gì ta cũng là nữ nhân đầu tiên của người a!”

“Người...ta...” Y cư nhiên bị người mượn giống, Lâm Cửu bị chuyện này dọa nói không ra lời, thế nhưng vì sao, vì sao Xích Long Nữ muốn mạo hiểm lớn như vậy để làm chuyện này?

Nếu không phải Lâm Cửu và Diệt Thiên mấy ngày nữa rồi đi, Xích Long Nữ cũng sẽ không vội vội vàng vàng làm ra quyết định lớn mật như thế, bằng không thực sự không có cơ hội nữa.

Xích Long Nữ lấy Ngọc Nhi ra làm thế thân, chính là muốn xem thử thái độ của Diệt Thiên đối với Lâm Cửu rốt cuộc như thế nào, bây giờ nàng đã biết, như vậy là đủ rồi.

“Lâm công tử, người cũng biết hoàng cung Bắc Quốc của ta có một loại dược lúc dùng nếu như giao hợp chắc chắn sẽ có thai, mà cũng lại nhất định là một nam hài.” Xích Long Nữ cúi đầu nhìn bụng mình, vừa cười vừa nói với Lâm Cửu còn đang ngốc lảng, “Bí mật này, mong Lâm công tử bảo mật, nếu không mẫu tử chúng ta có thể sẽ là một xác hai mạng.”

Lâm Cửu vội vã bịt kín miệng mình, quá tốt, nguyện vọng của y đã được người hoàn thành, y có “vợ”, lại còn thêm em bé.

Nhưng nếu để Diệt Thiên biết, Lâm Cửu quả thực không biết Diệt Thiên sẽ làm ra quyết định đáng sợ gì.

“Bệ hạ, phụ cận không có người chứ? Ngài phải biết rằng, ngài đây là đang lừa gạt đại ma đầu đó, tên kia thống hận nhất chính là người khác lừa gạt hắn, nếu để hắn biết người lừa hắn, người phải làm sao đây, con của ta...chúng ta phải làm thế nào!” Hạ thấp thanh âm, Lâm Cửu cười khổ nói: “Bệ hạ, trò đùa này đùa không được, không phải là người thực sự...”

“Thực sự.” Xích Long Nữ trả lời khẳng định khiến Lâm Cửu nửa vui nửa lo.

Vui chính là y có thể sẽ có một hài tử, lo chính là y còn chưa lo xong cho bản thân, chuyện sau này cũng đã định trước không thể do y định đoạt.

Lâm Cửu nhìn Xích Long Nữ một hồi lâu, y biết nữ nhân này không yêu y, y cũng biết Xích Long Nữ vì cái gì muốn “mượn giống” của y, nhưng y lại càng biết một chuyện.

“Ta sẽ không để hắn thương tổn chút nào đến các người.”

Xích Long Nữ nở nụ cười, nàng biết hài tử trong bụng sau này chắc chắn sẽ trở thành chúa tể của thiên hạ.

219. Chương 219 - Khi Tình Yêu Đã Thành Chuyện Quá Khứ

Lâm Cửu cam đoan với Xích Long Nữ, tuy y không chắc chắn rằng có thể thực sự khiến Diệt Thiên không thương tổn đến Xích Long Nữ và hài tử có lẽ đang tồn tại trong bụng Xích Long Nữ, nhưng y biết là y sẽ vì việc này mà liều mạng.

Trong mấy ngày này trong đầu Lâm Cửu luôn luôn lặp đi lặp lại một câu nói: ta sắp làm ba ba rồi...ta sắp làm ba ba rồi...mẹ của hài tử không phải Diệt Thiên.

Mẹ của hài tử đương nhiên không phải là Diệt Thiên rồi, đại ma đầu đó sẽ không sinh, càng không thể sinh được.

Lâm Cửu cũng thấy may mắn mình không thể sinh, bằng không ắt theo tàn suất làm việc của y và Diệt Thiên, chỉ sợ sớm đã có thai rồi, một đại nam nhân mang bụng bầu? Ngạc, thật đáng sợ.

Lâm Cửu cố sức lắc đầu, loại chuyện này tốt nhất không nên nghĩ đến nữa.

Lúc trước y không muốn ở lại Bắc Quốc, nhưng hiện tại y lại muốn lưu lại đây, tuy Xích Long Nữ nhân lúc y mơ hồ bắt y cho “mượn”, Lâm Cửu vẫn có chút lo lắng, lo lắng một nữ hài tử như Xích Long Nữ nếu có thai thì nên làm cái gì, Xích Long Nữ bình thường không thể lấy đáng đáp nữ nhân lộ ra bên ngoài, càng đừng nói đến chuyện mang thai.

Lúc nữ nhân mang thai còn có thể nôn nghén, khó chịu, luôn phải có người ở bên cạnh chăm nom chiếu cố.

Lâm Cửu muốn lưu lại, lưu lại chăm sóc Xích Long Nữ, nhưng việc này hiển nhiên là không có khả năng, Diệt Thiên sẽ không để y lưu lại, nếu như y cứ khư khư cố chấp chỉ sợ sẽ khiến Diệt Thiên sinh nghi ngờ.

Nói đến nói đi, Lâm Cửu vẫn là không thể ở lại Bắc Quốc, phải đi theo Diệt Thiên đến tổng bộ Hiền Môn ở Trung Thiên Quốc.

Lâm Cửu vẫn còn lo lắng, y lo lắng chuyện y và Xích Long Nữ từng có gian tình bị Diệt Thiên phát hiện, tuy là Diệt Thiên bỏ qua cho Ngọc Nhi, nhưng Diệt Thiên không nhất định sẽ bỏ qua cho Xích Long Nữ, Ngọc Nhi là một con người bé nhỏ không đáng kể trong mắt Diệt Thiên, một người mà đại ma đầu không thêm quan tâm đến sinh tử.

Nhưng Xích Long Nữ thì không giống thế, chuyện Xích Long Nữ làm trên một phương diện nhất định có thể nói là lừa Diệt Thiên thậm chí tính là phản bội, đại ma đầu đó không thích bị người ta lừa gạt, điểm này Lâm Cửu rõ ràng hơn bất cứ ai.

Chuyện của y và Xích Long Nữ có thể lừa được một thời, nhưng không thể giấu diếm được Diệt Thiên cả đời, Lâm Cửu càng không tin Xích Long Nữ nửa đêm bò lên giường y chỉ đơn thuần là vì “mượn giường”, nữ nhân kia suy cho cùng vẫn là một hoàng đế, Lâm Cửu càng lo lắng cho hài tử trong bụng Xích Long Nữ, y sợ hài tử tương lai của mình sẽ trở thành vật hi sinh cho lợi ích thế gian.

Đó là chuyện mà Lâm Cửu tuyệt đối không muốn chứng kiến.

Vừa nghĩ như thế, Lâm Cửu cảm thấy mình thật là đáng thương, bản thân mình vốn đã đủ bi thảm rồi, hài tử của mình còn chưa sinh ra mà dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuốn vào phân tranh thế gian, mẹ của hài tử lại là một “nam nhân” có tâm cơ quá nặng như vậy, quá đáng thương, cực kì đáng thương!

Vài ngày sau, người người trong thiên hạ nhận được một tin tức, Hiền Môn Thánh Giả Tiểu Thiên một năm trước ở lại Bắc Quốc sẽ đúng hạn rời khỏi Bắc Quốc, cùng với vị sư đệ danh xưng “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” – Lâm Cửu đang thẳng hướng tiến về phía Trung Thiên Quốc, sẽ hiện thân trong thịnh yến của Hiền Môn vào cuối tháng này.

Diệt Thiên liền nhanh chóng biến thành Tiểu Thiên, còn chưa biết làm thế nào mà ma đầu này có thể biến ra được mái tóc màu bạc kia, cùng với bề ngoài thanh thánh có tính lừa dối đến đỉnh điểm này, Lâm Cửu không muốn lại mặc bạch y nữa, y cởi bạch y thường ra, bảo người ta làm cho y một bộ hồng y thường đồ tươi chói mắt, hiếm có nam nhân nào lại mặc xiêm y hồng sắc.

Lâm Cửu chỉ là nghĩ muốn thử một lần, y cảm thấy Nghiệp Hoả mặc trông rất đẹp.

Sau khi mặc vào bộ hồng y như lửa, Lâm Cửu ngắm mình trong gương, cũng hơi bị dọa một chút, thực sự là quá xinh đẹp, vẻ thanh lệ thoát tục trước đây không mất, nhưng lại thêm một chút vị đạo khó nói rõ, không phải là Lâm Cửu tự ki, quả thật là y cảm thấy thân trang phục này hẳn là có thể câu dẫn được Diệt Thiên.

Vì số phận của hài tử tương lai, cho nên y không thể cứ đối nghịch với Diệt Thiên như trước, mỗi ngày đều chọc đại ma đầu tức giận đến mức không nói được câu nào phá cửa bỏ đi, y sợ Diệt Thiên sẽ phát hỏa lên người nhi tử tương lai của mình.

Bấm ngón tay đếm đếm cũng đã bảy ngày rồi, từ ngày Diệt Thiên phát hiện ra “sự tình kia” giữa y và Ngọc Nhi, sau khi bị Diệt Thiên giáo huấn một chầu, đại ma đầu đó vẫn chưa từng chạm vào y, không nhiều không ít, vừa tròn một tuần.

Trái lại Lâm Cửu lại càng mừng rỡ thanh nhàn, nhưng y cũng sợ Diệt Thiên sẽ không đụng đến y nữa, cũng đồng nghĩa với việc cảm tình phai nhạt, sau cùng Diệt Thiên sẽ không còn cố kị mà cho y một đao nói hẹn gặp lại, lại đưa kèm thêm nhi tử của y vào địa ngục.

Từ Bắc Quốc đến Trung Thiên Quốc, Diệt Thiên lựa chọn ngồi xe ngựa, vừa hợp với ý Lâm Cửu, điều này có nghĩa là trong một tháng từ Bắc Quốc đến Trung Thiên Quốc bọn họ sẽ luôn ở cùng một chỗ, mặc kệ là ban ngày hay đêm tối, một bên du lãm phong cảnh ven đường, một bên gấp gấp lên đường, kì thật đại ma đầu đó cũng là một nam nhân có tình thú.

Ngồi trong xe ngựa, Lâm Cửu ghé vào khung cửa sổ xe nhìn phong cảnh ven đường, giống như chiếc đèn lồng kéo quân “bá bá bá” vun vút lao qua, Diệt Thiên không cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa với y, đại ma đầu này ở bên trong một chiếc xe ngựa chạy phía sau, ngày hôm nay Diệt Thiên đã nhìn thấy y mặc y phục màu đỏ, nhưng đại ma đầu đó cũng chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi.

Lâm Cửu cảm thấy có chút ỉu rĩ, bởi vì một vài nguyên nhân y không muốn phải thừa nhận.

Rõ ràng đã nói y không còn yêu cái tên nam nhân đáng ghét kia, rõ ràng Diệt Thiên đã thương tổn y nhiều như vậy, nhưng vì sao y vẫn không thể bỏ xuống được, dù có hung hăng tự thuyết phục bản thân không nên yêu tên nam nhân tàn khốc tàn nhẫn đó nữa, thế những mấy thứ cảm tình kiểu này thực sự không phải cứ nói buông là có thể buông.

Lâm Cửu dùng hai tay bưng kín mặt mình, trước là một lần thần liên bị tóm, sau lại đột nhiên xuất hiện một nhĩ tử, hiện tại Lâm Cửu muốn một đao đâm chết mình cũng khó, nếu không bận lòng như thế, chỉ sợ y đã sớm chết khô vỡ nát không để lại bất kì vết tích gì, cũng không phải chịu giày vò như ngày hôm nay.

Sau khi xe ngựa đi được nửa ngày đường, đến buổi trưa thì ngừng lại nghỉ ngơi một chút, bên cạnh có một cánh rừng nhỏ, ven rừng có một con suối, xe ngựa dừng dưới bóng một cái cây bên bờ suối, cho ngựa ăn cỏ, uống chút nước, người cũng nhân lúc này bổ sung vào bụng để có sức lên đường.

Lần này ra đi không giống hồi trước, không chỉ có hai người Lâm Cửu và Diệt Thiên, mà là một đoàn người, quân đội Bắc Quốc phụ trách đưa Lâm Cửu và Diệt Thiên đến Trung Thiên Quốc.

Xe ngựa vừa dừng lại, quân lính nổi lửa bên bờ sông chuẩn bị cơm nước, thủ vệ thì thủ vệ, nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, Lâm Cửu ghé vào cửa sổ ngắm ánh dương quang xán lạn bên ngoài, loại người thích âm lãnh như Diệt Thiên chỉ sợ sẽ không bao giờ chủ động xuất hiện, chỉ là ánh dương quang xán lạn như thế, dòng suối trong veo như vậy, nếu không tản bộ trò chuyện thì quá là lãng phí.

Xóc mình lên, Lâm Cửu từ trong xe ngựa bước xuống, y cần ánh nắng và không khí trong lành.

Hồng y rơi vào lục địa, dưới ánh mặt trời rực rỡ là bóng cây loang lổ, một mình nam tử đi tới bên bờ sông, khom lưng, vốc nước lên mặt mình, nước suối trong veo thấm ướt bờ môi và yết hầu, đám binh sĩ cúi đầu không dám nhìn qua, hình ảnh đó quá đẹp đến mức như không còn chân thực, chỉ sợ sẽ lấy mất tính mệnh của bọn họ.

Lâm Cửu sớm đã tập thành thói quen, đã đi theo bên cạnh Diệt Thiên thì không thể là binh sĩ bình thường, không ai ngăn trở y đi đâu, chỉ là bởi vì Diệt Thiên biết y căn bản không thể trốn thoát.

Một thân một mình đi dọc theo bờ suối rồi lựa chọn nơi có ánh nắng xán lạn ngồi xuống, Lâm Cửu cởi hài và tất, ngâm đôi chân trần của mình vào trong nước suối, cái hồi Diệt Thiên vẫn chỉ là Diệt Thiên, đại ma đầu lạnh như băng sẽ ở bên cạnh giúp y mang tất đeo hài.

Lâm Cửu đá đá nước, híp mắt nhắm một gọng cỏ ngâm vào miệng, một mình khe khẽ ngâm nga bài hát.

Lúc này không phải là y cố ý ngâm nga bài « Mua bán tình yêu », lúc này đây y cũng chỉ vô tình ngâm nga bài « Khi tình yêu đã thành chuyện quá khứ » của Trương Quốc Vinh.

“Xin đừng nhắc lại chuyện xưa, đời ta đã chịu quá nhiều mưa gió, dù kỉ niệm không cách nào phai nhạt, yêu và hận vẫn còn ở trong tim... hình bóng người chưa bao giờ phai nhạt, luôn ở ngay trong trái tim ta, với người, tình ta vẫn còn đó, mà ta lại không đủ sức nắm giữ...”

“Quên đi để ta không còn đau đớn, còn chuyện xưa xin thả gió cuốn bay.”

Nếu có thể, cứ để tất cả theo gió cuốn rồi biến mất thì tốt biết bao?

Nếu như, chúng ta chưa từng gặp mặt thì tốt biết mấy?

“Hát khó nghe như vậy, đừng hát nữa.”

Lâm Cửu mở mắt, đập vào mắt là một nam nhân lãnh đạm cầm ô đứng bên cạnh y, y cười cười, lại nhắm mắt tiếp tục hát tiếp bài hát của y, hát một lúc, Lâm Cửu mở mắt thấy nam nhân kia vẫn che ô đứng đó.

“Nếu thấy hát khó nghe thì đừng nghe, che ô đứng đấy làm gì, người chần mát ánh nắng của ta.”

Diệt Thiên cúi đầu nhìn Lâm Cửu, cụp chiếc ô làm bằng giấy dầu trắng lại, khẽ nói một câu với Lâm Cửu: “Người mặc hồng y nhìn rất đẹp.”

Lâm Cửu cười cười, nằm trên mặt đất chống lại tầm mắt của Diệt Thiên: “Ta muốn mặc đại hồng xiêm y đi thú thê tử, sau đó sinh một oa oa trắng trắng tròn tròn, người tìm giúp ta một tấc phụ, thế nào?”

Diệt Thiên ném cho Lâm Cửu một ánh mắt lạnh nhạt, ánh mắt đó rõ ràng là nói với Lâm Cửu đừng có si tâm vọng tưởng nữa.

“Diệt Thiên, ngươi còn yêu ta không?” Không có dù che chắn, ánh dương quang xán lạn có chút chói mắt, khiến Lâm Cửu phải nheo mắt lại.

“Yêu.” Câu trả lời này, lưu loát sáng khoái khiến Lâm Cửu có chút nhớ nhung nghẹn ngào, bật cười.

“Vậy ngươi hận ta không?” Lâm Cửu lại hỏi.

“Vấn đề của ngươi thật nhiều.”

Hai tay chống đất, Lâm Cửu từ trên mặt cỏ ngồi dậy, nhấc đôi chân đang ngâm trong nước của mình lên, đôi chân trần ướt sũng giẫm lên đất, xoay người hai bước chạy tới trước mặt Diệt Thiên.

“Ngươi hãy dạy ta, làm thế nào để không yêu một người...” Lâm Cửu đưa tay ôm lấy thắt lưng Diệt Thiên, vùi mình vào trong ngực ma đầu, hồng y như máu, nhẹ nhàng tung bay trong gió.

220. Chương 220 - Quốc Sắc Thiên Hương, Chốn Yên Hoa

Y nghĩ, có lẽ Diệt Thiên bị điên rồi, chứ nếu không thì sao lại đưa y đến cái chốn yên hoa này.

“Hoàng Phủ Đế Quốc lấy đấu thú tròng để vang danh, ngươi có biết ở Trung Thiên Quốc ngoại trừ Hiền Môn ra thì còn cái gì nổi danh không?” Lúc ngồi trên xe, đột nhiên Diệt Thiên hỏi Lâm Cửu như vậy.

“Văn nhân thi sĩ?” Từ sau lần ở bờ suối bọn họ liền ngồi chung một chiếc xe ngựa, Lâm Cửu không biết điều này có phải mang ý nghĩa quan hệ giữa y và Diệt Thiên đã có xu thế dịu đi hay không.

Diệt Thiên lắc đầu, chỉ nói bốn chữ cho Lâm Cửu —— Quốc Sắc Thiên Hương.

Bốn chữ Quốc Sắc Thiên Hương này quả thực như sấm bên tai, tuy thời gian Lâm Cửu xuyên đến thế giới này mới chỉ được vài năm, từ Vọng Nguyệt Sơn hạ tới phạm trần cũng chỉ có hơn một năm, nhưng trong hơn một năm này vô luận Lâm Cửu đi đến đâu cũng đều nghe thấy chúng nam nhân nữ nhân trên Xích Thổ Đại Địa bàn luận về Quốc Sắc Thiên Hương.

Quốc Sắc Lâu, Thiên Hương Các, nơi hương diễm nhất trên Xích Thổ Đại Địa.

Lâm Cửu còn nhớ rất rõ, hồi y vừa từ Vọng Nguyệt Sơn xuống Lưu Tinh Thành đã nghe được không ít tin đồn về đại ma đầu Diệt Thiên từ người của tứ phái, trong đó có một tin liên quan tới Thiên Hương Các, kể là mấy năm trước đại ma đầu chẳng biết thế nào lại đến Thiên Hương Các, vị hoa khôi Thiên Hương Các cố ý trêu ghẹo đại ma đầu, nào ngờ Diệt Thiên lại thờ ơ như một khối băng.

Từ trước tới giờ nàng ta đều có rất nhiều nam nhân vây quanh thế nên có phần tâm cao khí ngạo, liền làm ra vài hành động không an phận với Diệt Thiên, có lẽ động tác hơi quá đà, khiến đại ma đầu phát hỏa động thủ, chỉ trong nháy mắt, vị hoa khôi khuynh quốc khuynh thành nọ liền biến thành lão thái thái tám mươi tuổi.

Hành động không biết thương hương tiếc ngọc năm đó của Diệt Thiên thực sự khiến chúng nam nhân trong thiên hạ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng khiến bọn họ biết tên đại ma đầu này thực sự là một người lãnh khốc vô tình, tất nhiên, cũng có không ít người cố tình suy đoán, có phải là Diệt Thiên có chút “sự cố” hay không, chứ không thì sao lại không hề sở động với nữ nhân.

Về điểm này, Lâm Cửu có thể cam đoan rằng Diệt Thiên tuyệt không có bệnh gì không tiện nói ra, cùng lắm thì là có chút bệnh về tâm lý mà thôi.

Thế nhưng hồi Diệt Thiên vẫn còn là Tiểu Thiên, đại thánh nhân này cũng từng khuyên nhủ một nữ tử chốn yên hoa trở thành một thành viên trong Hiền Môn, Lâm Cửu vẫn thường nghĩ, Diệt Thiên cứ khi mà khi thánh thể này liệu có thể mắc bệnh tâm thần phân liệt hay không đây.

Quốc Sắc Lâu, Thiên Hương Các trải rộng khắp các nơi trên Xích Thổ Đại Địa, bên trong quốc cảnh Hoàng Phủ Đế Quốc, Bắc Quốc cùng với Tây Sa Thương Ưng Quốc đều có chi nhánh của Quốc Sắc Thiên Hương, nhưng nếu cứ nhắc chốn yên hoa, thì mọi người từ khắp nơi vẫn hướng về tổng bộ Quốc Sắc Thiên Hương đặt trong Trung Thiên Quốc, đơn giản là bởi vì nơi này có hai đại hoa khôi trú đóng.

Đạt quan quý nhân, văn nhân mặc khách, nam tử khắp thế gian đều bị hai vị nữ tử này làm cho khuynh đảo.

Quốc Sắc Thiên Hương, nơi mà nam nhân trên đời này muốn đi vào nhất, cũng là nơi mà nữ tử trên đời này thống hận nhất.

Suy cho cùng thì Diệt Thiên sẽ không vô duyên vô cớ mà dẫn Lâm Cửu tới địa phương này, đến đêm Diệt Thiên liền mang theo Lâm Cửu rời khỏi đội xe, cưỡi Hắc Long đi tới thủ đô Thiên Đế Thành của Trung Thiên Quốc, chiếc xe ngựa dưới ánh trăng mờ lung mờ ảo chẳng biết đã được Diệt Thiên chuẩn bị từ bao giờ thẳng hướng đến Quốc Sắc Lâu.

“Chúng ta sắp đến Quốc Sắc Lâu?!” Tuy rằng y đã lớn chừng này, nhưng Lâm Cửu chưa từng một lần đặt chân vào kĩ viện – chốn yên hoa tràn ngập tà âm, không phải là không muốn đến, cũng không phải là thực sự rất muốn đi, nói trắng ra là, làm một nam nhân từ xã hội hiện đại xuyên qua y vẫn luôn thấy rất hiếu kỳ với chốn yên hoa trong truyền thuyết này.

Thế nhưng từ trước tới giờ Lâm Cửu chưa từng nghĩ rằng Diệt Thiên sẽ tự mình đưa y tới nơi này, càng không biết tại sao Diệt Thiên lại muốn dẫn y tới đây.

“Không phải người muốn nữ nhân sao?” Diệt Thiên thần nhiên nói, trên mặt hoàn toàn không có bất cứ khó chịu hay miễn cưỡng gì, Lâm Cửu nhìn chăm chăm vào Diệt Thiên một hồi lâu cũng không thấy tí teo giấu vết trên đùa nào từ trên gương mặt hắn.

“Người đang nghiêm túc đó à?” Lâm Cửu có chút khó tin vào chính cái tai của mình, về mặt hoài nghi nhìn Diệt Thiên, nói: “Người xác định điều người vừa nói không phải là đang giỡn ta đó chứ?”

“Người nghĩ ta là loại người thích nói giỡn sao.” Diệt Thiên đáp.

Điều này cũng đúng, trong nhận thức của Lâm Cửu Diệt Thiên tựa hồ không phải là người hay thích nói giỡn, chẳng qua đại ma đầu này chỉ thỉnh thoảng thích đùa cợt người ta chơi mà thôi.

Lâm Cửu không thèm nói nữa, nếu Diệt Thiên đã muốn dẫn y đến Quốc Sắc Lâu thì cứ đến Quốc Sắc Lâu đi, đi xem thử một cái là được, trong lòng y cũng có một chút hiếu kỳ, hoa khôi Quốc Sắc Lâu trong truyền thuyết đẹp đến mức nào.

Bánh xe lăn tròn trên mặt đất vang lên tiếng “lộc cộc lộc cộc”, xuyên qua khung cửa sổ có thể thấy cảnh đẹp ban đêm ở Thiên Đế Thành, trên mặt sông trải dài những đốm lửa đỏ au dày đặc, âm thanh ti trúc huyền nhạc theo gió lan tràn trong không khí, kiều diễm tươi đẹp, tựa như một bức hoạ quyền chôn bồng lai tiên cảnh.

Trên mặt sông bập bênh những chiếc thuyền lớn thuyền nhỏ, trên mũi thuyền có thể thường xuyên nhìn thấy những nữ tử nhảy múa theo điệu nhạc, xinh đẹp mềm mại như từng cánh hồ điệp trong đêm.

Quốc Sắc Lâu chính là xây ngay bên bờ con sông này, một nửa ở trên bờ, một nửa xây trong nước, mặt nước lặn tẩn sóng gợn phản chiếu lại ánh lửa lấp lánh, toà lầu cao cao, là để chúng nam nhân phải leo lên mà hái đoá đoá hoa tươi.

Quốc Sắc Mẫu Đơn, diễm tuyệt thiên hạ, làm cho biết bao nam tử tâm thần điên đảo, nam tử tâm thường nào có thể được nhìn thấy?

Ngay cả người có gia tài bạc triệu, cũng không mua nổi nụ cười của mỹ nhân;

Ngay cả người quyền khuynh thiên hạ, cũng không đoạt được tình yêu của mỹ nhân;

Đại danh hoa khôi Mẫu Đơn của Quốc Sắc Lâm Cửu đã từng nghe qua, nhưng mà nghe nói, Mẫu Đơn từ trước đến nay đều muốn gặp ai thì gặp, nếu nàng không muốn thấy người, thì dù người có ôm gia tài bạc triệu đến cũng đừng mong nhìn thấy một góc áo của mỹ nhân.

“Người có thể gặp Mẫu Đơn?” Xe ngựa từ từ ngừng lại, Quốc Sắc Lâu đã gần ngay trước mắt, Lâm Cửu biết từ trước tới nay không gì là Diệt Thiên không làm được, chỉ là y có chút hiếu kì mà thôi.

Diệt Thiên vẫn chưa trả lời Lâm Cửu, có người từ bên ngoài xốc màn xe lên, một cái đầu tròn tròn tiến vào, đôi mắt to tròn tròn cười híp lại thành hình trăng khuyết: “Ngẫu mê đầu phát, sư nương mặc thật xinh đẹp, là đang chuẩn bị cũng sư phụ bá đường thành thân sao?”

“Tiểu hoà thượng.” Lâm Cửu nhếch miệng cười, đã lâu rồi y không thấy Ma Tăng vĩnh viễn không lớn này.

“Còn ở đây làm gì?” Diệt Thiên khẽ trừng mắt với tiểu hoà thượng một cái, Ma Tăng cười hắc hắc, đem một kiện áo choàng màu xanh nhạt đã được gấp cẩn thận đặt vào, đưa về hướng Lâm Cửu cười nói: “Ngẫu mê đầu phát, người xuất gia không thể vào chốn yên hoa, tiểu tăng không thể bồi sư phụ sư nương nữa, sư phụ sư nương chơi vui vẻ, tiểu tăng xin cáo lui.”

Tiểu hoà thượng tới vội vã mà đi cũng vội vã, lập tức không thấy bóng dáng đâu.

Lâm Cửu giữ chiếc áo choàng màu nguyệt bạch ra, nhìn qua giống loại Diệt Thiên vẫn thường mặc, còn kèm theo một cái mũ trùm to, Lâm Cửu đưa áo choàng cho Diệt Thiên, y cho rằng đây là đồ tiểu hoà thượng đưa cho Diệt Thiên, nhưng người nọ lại nhìn y một cái: “Người mặc vào.”

...

...

Quốc Sắc Lâu không hổ danh là nơi tầm hoan đệ nhất thiên hạ, chỉ cần nhìn những chiếc xe ngựa đứng lân cận Quốc Sắc Lâu ở Trung Thiên quốc này liền hiểu được, trong thiên hạ có nhiều thứ muốn cầu còn không thể, vì vậy để tiến vào trong Quốc Sắc Lâu cũng trở nên khó khăn, thường phải hẹn từ trước mới có thể vào được.

Rất rõ ràng, Diệt Thiên và Lâm Cửu không hề có hẹn trước, thế nên bọn họ bị chặn ở bên ngoài.

“Thật ngại quá, nhị vị khách quan, không đặt hẹn trước thì không thể đi vào, ngài xem, phía sau còn xếp hàng dài như vậy, ta cũng không thể phá huỷ quy củ được.” Người canh giữ bên ngoài Quốc Sắc Lâu cười tít mắt nói, khẽ len lén nhìn trộm hai người, một người mái tóc màu bạc khí chất thoát tục không giống khách nhân bình thường, một người ẩn trong tấm áo choàng không nhìn ra diện mạo.

Lâm Cửu đứng phía sau len lén nhìn, hiếm khi thấy Diệt Thiên bị cự tuyệt không cho vào cửa, y lại muốn xem xem Diệt Thiên sẽ dùng cách gì để đi vào Quốc Sắc Lâu.

“Không đặt trước không thể đi vào, tên nhà quê này từ đâu tới vậy!”

“Đừng đứng ở đó chắn đường, mau tránh ra đi!”

Mấy người phía sau nhịn không được hô.

Diệt Thiên vẫn chưa nổi giận, chỉ lấy từ trong trường tុ ra một chiếc khăn tay, khăn tay màu tuyết trắng bên trên thêu hoạ hoa mẫu đơn điểm lệ phú quý, lộ ra hương hoa nhàn nhạt trong gió: “Tới theo lời hẹn với Mẫu Đơn cô nương.”

Người đứng canh bên ngoài Quốc Sắc Lâu sửng sốt, khuôn mặt như diễn ảo thuật lập tức tươi rói, cũng kính cười nói: “Ai nha, thì ra là Tiểu Thiên Thánh Giả, cuối cùng ngài cũng tới, Mẫu Đơn tiểu thư đã sớm chờ từ lâu, nếu ngài không tới đây thì chắc là Mẫu Đơn tiểu thư sẽ tự mình đi tìm ngài mất, ai, bên này thỉnh, thỉnh ngài đi bên này!” Người nọ vội vã thỉnh Diệt Thiên và Lâm Cửu đi vào.

Đám người phía sau người người kinh ngạc không thôi, bắt đầu xì xầm.

“Sớm đã nghe đồn Mẫu Đơn cô nương tự mình mời Tiểu Thiên Thánh Giả, xem ra lời đồn là thật a! Ai, sao ta lại không có vận khí tốt như vậy chứ...”

“Thôi đi! Với cái bộ dáng này của ngươi, cũng không nhìn xem Thánh Giả người ta tướng mạo thế nào, đâu đến lượt những tên tục nhân như chúng ta.”

Lời bàn tán đó Lâm Cửu nghe thấy hết, thấy Diệt Thiên đã đi vào, y cũng nhanh chóng đuổi kịp theo, trong lòng khó tránh có chút tư vị khó nói, tên Diệt Thiên này từ khi nào mà nhận được khăn tay của hoa khôi người ta, vị Mẫu Đơn cô nương đó mời Diệt Thiên từ thửa nào, sao cái gì y cũng không biết.

Thế mà y còn cho rằng Diệt Thiên tìm nữ nhân cho y, té ra là người ta tới phò ước.

Trang trí trong Quốc Sắc Lâu cực kì được chú trọng, xa xỉ nhưng không thô tục, phóng mắt nhìn lộ vẻ mỹ nữ như mây, hương son phả theo gió mà đến, thanh đậm nhã trí, hoàn toàn không giống nơi phong hoa tuyết nguyệt.

Lâm Cửu theo Diệt Thiên đi lên, không qua bao lâu sau khi dẫn bọn họ vào người nọ quay đầu lại, khom lưng cung kính nói: “Thực xấu hổ, Mẫu Đơn tiểu thư phân phó qua chỉ có thể để một mình Thánh Giả đi vào, vị công tử này nếu không ngại, tiểu nhân có thể an bài vị tiểu thư khác của Quốc Sắc Lâu chúng ta cho ngài, các nàng có dung mạo không chỉ đẹp tựa thiên tiên, mà còn biết làm thơ ca múa, chẳng hay ý công tử ra sao?”

Diệt Thiên đi tới bên tai Lâm Cửu nhỏ giọng nói: “Đừng chạy loạn, chờ ta trở lại.”

Lâm Cửu túm lấy Diệt Thiên, nhỏ giọng nói: “Người bỏ mặc ta ở chỗ này, ta sẽ thật sự đi tìm nữ nhân đó!”

Diệt Thiên kéo Lâm Cửu ra, mỉm cười: “Nếu người thích, đương nhiên có thể ở Quốc Sắc Lâu chọn nữ nhân người thích.”

Sau khi nói xong với Lâm Cửu, đại ma đầu đó cư nhiên lại nói với người của Quốc Sắc Lâu: “Vị bằng hữu này của ta lần đầu tới đây, các người nhớ tiếp đãi chu đáo tử tế.”

“Đương nhiên, đương nhiên! Xin Thánh Giả yên tâm, nếu đã là bằng hữu của Thánh Giả Quốc Sắc Lâu chúng ta nào dám chậm trễ nửa phần.”

Sau khi nói xong, Diệt Thiên liền lên thẳng lầu, lưu lại Lâm Cửu đứng tại chỗ một mình ngẩn ngơ, đại ma đầu này thực sự nhét y vào đây, Lâm Cửu ngẫm nghĩ, có phải là y cũng nên đi tìm chút thú vui hay không.

221. Chương 221 - Thưởng Hoa Hội, Hội Thú Vương

Lâm Cửu cũng phải đi tìm thú vui, tìm cái gì vui mới tốt nhỉ?

“Công tử, sao người lại trùm áo choàng nha, trong phòng này cũng không lạnh, thiếp giúp ngài cởi ra nhé.”

“Công tử, sao ngài không nói lời nào nha, đến, thiếp kính ngài một chén.”

“Công tử...”

Lâm Cửu cảm thấy y cũng có thể đi tìm niềm vui, như là trái ôm phải ấp cô nương như hoa như ngọc uống rượu, trò chuyện, hát ca, sẽ đem đường thi tổng từ mà y đã thuộc lâu lâu tùy tiện tung ra hai câu khiến cho tất cả mọi người reo hò, trải qua một lần sống về đêm tiêu dao khoái hoạt, để Diệt Thiên nhìn xem y trên trọc tìm nữ nhân thế nào.

“Không cần, không cần, ta không cần người bồi, các người đều đi ra ngoài đi, đi ra ngoài, đi ra ngoài...”

Nhưng hiện thực lại là như vậy, Lâm Cửu một mình trốn trong tấm áo choàng lớn, ngồi một mình trong một bao sương trên lầu, tự rót cho mình quỳnh tương ngọc dịch, đuổi hết tất cả cô nương ra bên ngoài, lại một mình rầu rĩ nhìn các cô nương trong Quốc Sắc Lâu ở bên dưới vừa xướng khúc vừa nhảy múa.

Tuy rằng Lâm Cửu là một nam nhân bình thường, nhưng tùy tùy tiện tiện mà cùng một cô nương hoàn toàn không quen biết với mình phát sinh ra chút xíu quan hệ gì, trong lòng y vẫn không thể bước qua được điểm mấu chốt đó.

Chuyện của Xích Long Nữ là ngoài ý muốn, không tính vào.

Quốc Sắc Lâu có khoảng chừng sáu, bảy tầng lầu, trong đó chính giữa lầu một có một vũ đài lớn, trên đài có các cô nương Quốc Sắc Lâu xướng khúc nhảy múa, phía sườn hai bên chập ních bàn cho khách nhân xem ca vũ, Lâm Cửu ngồi trong bao sương ở lầu hai, hai mặt là bức tường, mặt còn lại là lan can chạm trổ hoa văn, có thể cho khách nhân ngồi bên trong từ trên cao nhìn xuống rất rõ màn ca vũ.

Gần như mỗi một cái bàn, trong mỗi một bao sương đều có mỹ nữ bồi bên cạnh, cũng chỉ có gian bao sương của Lâm Cửu là cái gì cũng không có, thế nhưng điều đó cũng không khiến cho người ta cảm thấy kì quái, vẫn thường có một vài người chường mắt cô nương bình thường ở Quốc Sắc Lâu như vậy, chuyên chờ để thưởng hoa như thế.

Cái gọi là thưởng hoa, thật ra là có vài phần vị đạo giống như “Luận võ kén rể”, tân khách đến từ bốn phương tám hướng mỗi đêm đều có thể tiến hành tỷ thí với nhau trên đài này, có thể luận võ, có thể so văn, có thể so nghệ, nói chung là chỉ cần có chút bản lĩnh là đều có thể thành công nhận được sự ưu ái của mỹ nhân, nếu có mỹ nhân tặng hoa, liền đại biểu cho người này tối nay có thể ngủ tại Quốc Sắc Lâu, cũng chính là cái gọi là thưởng hoa được mỹ nhân.

Lâm Cửu nghĩ chiêu này thật là có tính tiếp thị, không chỉ đang âm thầm đề cao giá trị bản thân của các cô nương, còn để cho khách nhân cũng gia nhập vào hoạt động, cực kì nâng cao tính tham dự và lạc thú của khách nhân, đại khái chỉ cần có trận đấu, thì chắc chắn sẽ có tranh đoạt thắng bại, hướng chi thắng bại này còn đạt được mỹ nhân.

Miễn đi, miễn đi.

Nếu mình đã không có can đảm đi tìm nữ nhân, vậy thì cứ ở chỗ này xem một hồi long tranh hổ đấu, cuộc chiến tranh đoạt mỹ nữ là được rồi, dù sao có thể tiến vào Quốc Sắc Lâu khẳng định không phải là những kẻ đầu đường xó chợ, xem những người này đấu đến đâu đi cũng rất thú vị.

Tuy rằng nói như thế, nhưng Lâm Cửu vẫn cảm thấy rầu rĩ không vui cúi đầu nhấp ngụm rượu, lúc này, chỉ e đại ma đầu kia sớm đã có hoa khôi làm bạn, không biết đã tiêu dao khoái hoạt ở nơi nào rồi.

Ngắn người, mới chỉ qua một chốc Lâm Cửu liền nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng hò hét, âm thanh ti trúc huyền nhạc tạm thời ngừng lại, thưởng hoa hội đêm nào cũng có trong Quốc Sắc Lâu lại một lần nữa mở màn, tân khách tứ phương sớm đã xoa xoa tay đợi được lên sân khấu thể hiện ra tài hoa của mình, dành được mỹ nhân tặng hoa.

Lâm Cửu ở trên lầu, chỉ nhìn thấy một nhân vật giống ma ma tang*(= tú bà) đứng trên đài, nói như MC: “Liên Hoa cô nương từ trước tới nay kính nể giang hồ hiệp khách, yêu ghét phân minh, có ân báo ân có cừ báo cừ, tự do phóng khoáng, nếu các vị ở đây có thể thi triển võ công tài nghệ làm lay động được phương tâm của Liên Hoa cô nương, hôm nay Liên Hoa cô nương sẽ nguyện vì hiệp khách đó cùng nâng chén ngôn hoan, ngắm hoa ngắm trăng luận giang hồ!”

Tiếng nói vừa dứt, chiếc trống to bên cạnh vô cùng đúng lúc vang lên “thùng thùng thùng ——” như tấu lên một khúc xuất chinh đông dục mà hoa lệ, kích thích đám “võ lâm hiệp khách” nóng lòng muốn thử.

Không bao lâu, có người nhảy lên đài, hoặc là múa kiếm, hoặc là vung đại đao, còn có người đánh quyền gối chưởng, thực khiến người ta hoa cả mắt, làm cho tiếng vỗ tay dưới đài vang lên trập trập liên hồi.

Hôm nay, tuy rằng Lâm Cửu đã trở thành một tên phế nhân không có võ công, nhưng ngày xưa cũng đã từng là “cao thủ”, xem người cũng có thể nhìn ra vài phần thú vị, y vốn tưởng rằng khách nhân trong Quốc Sắc Lâu đều là đạt quan quý nhân những công tử ca có nhiều tiền, đâu có chút võ lâm cao thủ nào, nhưng vừa mới nhìn lại phát hiện ra có mấy người võ công không tầm thường.

Xem ra vẻ đẹp của mỹ nhân thật lớn đủ để khiến cho giang hồ hiệp khách phải cúi đầu khom lưng.

Sau khi trải qua vài màn trình diễn tài nghệ, mọi người lại nghe thấy ma ma tang cất cao giọng nói cao hứng bừng bừng hô lên: “Chúc mừng a! Chúc mừng Kiếm khách XXX đại hiệp, Liên Hoa cô nương tặng ngài một nhánh hoa...”

Vị đại hiệp nào đó tiếp nhận hoa, liền theo người của Quốc Sắc Lâu lên lầu, thực sự khiến các khách nhân khác thấy mà chảy nước miếng, trong lòng thèm muốn không thôi.

Nữ tử có thể ở phía sau màn chủ động tặng hoa, nếu như không phải là tuyệt sắc đệ nhất thiên hạ, thì cũng là tràn đầy tài năng, tinh thông cầm kì thi hoạ, nếu có thể cùng một nữ tử như vậy qua đêm xuân, chỉ sợ là liều mạng vì hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu a!

Mà nếu muốn nói trong Quốc Sắc Lâu ai có thể khiến cho chúng nam nhân thêm muốn, đương nhiên chính là hoa khôi Quốc Sắc Lâu, được xưng là vua của loài hoa Mẫu Đơn cô nương rồi.

Ấn theo lẽ thường mà nói, ngày hôm nay cũng có thể sẽ gặp được Mẫu Đơn cô nương tại thưởng hoa hội, chỉ là các vị tân khách đang ngồi đây sớm đã nghe được tin tức, Tiểu Thiên Thánh Giả của Hiền Môn cũng đã tới Quốc Sắc Lâu, lên lầu đáp ứng lời hẹn với Mẫu Đơn cô nương, vì vậy đâu còn phần cho những người khác.

Ngày thường muốn thấy Mẫu Đơn đã là chuyện cực kì khó khăn, mà nay Mẫu Đơn cô nương lại chủ động mời người khác, đây đích xác là lần đầu tiên, thế nhưng ngẫm đến người mà Mẫu Đơn ước hẹn, mọi người cũng đành ngậm ngùi bỏ qua, dù sao danh hào của Tiểu Thiên Thánh Giả bọn họ sớm nghe qua rất nhiều lần, đã sớm nghe nói Tiểu Thiên Thánh Giả không vì nữ sắc sở động, không biết lần này Thánh Giả có thể cản được sắc đẹp của Mẫu Đơn hay không.

Tân khách phía dưới thảo luận kịch liệt, đều suy đoán xem đêm nay Diệt Thiên sẽ cùng Mẫu Đơn cô nương phát sinh chuyện gì, nội dung đa số đều hoặc là hương diễm, hoặc là ý nghĩ tự tiêu khiển tự vui vẻ.

Lâm Cửu nhíu mày, kéo áo choàng xuống thấp hơn một chút, y nghĩ có phải là Quốc Sắc Lâu quá âm ỉ rồi hay không.

“Lâm công tử, có muốn uống thêm chút rượu?”

Lâm Cửu vốn muốn nói không cần, thế nhưng đột nhiên nghe người nọ gọi ra đúng họ của mình, Lâm Cửu hơi sững sốt rồi lập tức quay đầu nhìn qua: “Là người...”

“Hừ ——” Đóng giả thành bộ dáng của tiểu nhị, lại một lần nữa nhìn thấy người tên Lâm Cửu này, trong lòng Mặc Viêm không khỏi có chút cảm giác mới mẻ, nam nhân này gầy hơn, nam nhân này vẫn ổn, chỉ là lại một lần nữa nhìn thấy Lâm Cửu, trong lòng Mặc Viêm đã không còn cảm giác như ngày xưa.

Với Mặc Viêm mà nói, Lâm Cửu là người bằng hữu hân không thể dứt bỏ.

“Sao người lại hoá trang thành bộ dạng này, lúc ở U Cốc, sao lại không thấy người.” Lại lần nữa nhìn thấy Mặc Viêm, Lâm Cửu có chút ngoài ý muốn, cũng vô cùng vui vẻ.

Mặc Viêm rất muốn nói với Lâm Cửu, còn không phải là do cái tên đại ma đầu thiên sát kia thiếu chút cho hân gần chết, nhưng những lời này vẫn cứ ném ra sau đầu đã, Mặc Viêm còn có chuyện quan trọng hơn cần nói với Lâm Cửu.

“Xảy ra rất nhiều chuyện, nói tỉ mỉ ra thì chẳng biết phải nói tới khi nào, Lâm Cửu ta phải nói cho người biết một chuyện, bọn Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư có phải là bị Diệt Thiên bắt lại rồi hay không?” Mặc Viêm hỏi.

Lâm Cửu gật đầu, thở dài nói: “Tây Sa Thương Hải bị Diệt Thiên giáng vào địa ngục chẳng rõ sinh tử, Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư cũng không biết bị nhốt ở đâu.”

Lâm Cửu vô cùng kinh ngạc, nghe Mặc Viêm nói có vẻ như Mặc Viêm có quen biết với bọn Hoàng Phủ Thiên Niên.

“Nói ra rất dài, tình huống lúc này không cho phép ta giải thích rõ ràng với người, ta chỉ có thể nói với người thế này, nếu có thể, người nhất định phải tìm ra biện pháp để cứu Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư ra, Diệt Thiên chuẩn bị vào ngày Hiền Môn tổ chức thịnh yến một lần nữa đoạt lại quyền khống chế, ngoại trừ Hoa Tư ra không ai có thể đủ sức ngăn cản đại ma đầu.” Mặc Viêm tận lực giấu đi khí tức của hân, thế nhưng lấy công lực của đại ma đầu, Mặc Viêm cũng biết mình ẩn giấu không được bao lâu.

Mặc Viêm phải nói rõ hết chuyện cần nói cho Lâm Cửu trong thời gian ngắn nhất, bằng không sợ rằng sẽ rước lấy phiền toái không nhỏ cho bản thân, càng sẽ liên lụy đến Lâm Cửu.

“Tiểu Cửu, mặc kệ có thể tìm được Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư hay không, cũng không quan trọng sống chết của bọn họ, người phải tự bảo hộ mình cho tốt, an toàn của người đối với ta mà nói là quan trọng nhất! Còn có, Vân Nhiễm nhờ ta chuyển lời tới người, y rất lo lắng cho người...”

Trong lòng có ngàn vạn câu muốn nói, nhưng Lâm Cửu chỉ có thể gật đầu, cười khổ mà rằng: “Nói với Vân Nhiễm rằng ta vẫn ổn, Diệt Thiên cũng sẽ không giết ta, các người cứ yên tâm. Ta sẽ dốc hết khả năng tìm ra Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư, tuy không biết làm thế nào mà người và Vân Nhiễm lại chạy tới cùng nơi, nhưng người mau mau đi đi, nếu để Diệt Thiên phát hiện ra người ở đây, sợ là hắn sẽ không bỏ qua cho người.”

“Tiểu Cửu...” Mặc Viêm cắn răng, buồn bực nói: “Bằng không chúng ta không cần lo cho bọn họ nữa, chúng ta bỏ đi là được rồi! Thừa dịp đại ma đầu không ở đây, chúng ta có thể thoát được ra!”

Mặc Viêm là thật tâm lo lắng, nhất là khi nhìn thấy Lâm Cửu đã tiêu tụy đi không ít, trong lòng hắn càng khó chịu cực kì, thiên hạ gì đó, phạm nhân gì đó, thì có quan hệ gì với hắn chứ? Hắn vốn là vì cứu Lâm Cửu nên mới đến đây.

Hắn lại càng không muốn để Vân Nhiễm vướng vào chuyện này, Tiên Hiệp Điện an ổn ở trên núi làm gì chứ, suốt ngày cuốn lấy phiền phức.

Lâm Cửu nở nụ cười, sau đó lắc đầu, chậm rãi ngồi xuống: “Lẽ nào người thực sự cho rằng, nếu như ta bước một chân ra khỏi đây, Diệt Thiên sẽ không phát hiện ra sao? Hơn nữa, chúng ta mới chỉ gặp nhau có vài lần mà thôi, lẽ nào người lại muốn vì một người như ta mà liều cả tính mạng sao?”

“Ta...người, sao người lại trì hoãn như vậy!” Mặc Viêm tức đến giậm chân, sao Lâm Cửu có thể nói ra lời như thế, Mặc Viêm thẳng thắn nói: “Ta chính là Mặc Viêm a, là Tiểu Thối Miêu, là đường đường vạn thú vương! Loại chuyện này phải cần ta nói ra thì người mới hiểu sao?!”

“Người?” Lâm Cửu đang suy nghĩ, y đã chịu quá nhiều kinh hách rồi nên mới có thể tập mãi thành quen, còn muốn tiếp tục nói với Mặc Viêm, đột nhiên Lâm Cửu nheo mắt lại, túm lấy Mặc Viêm đẩy ra ngoài cửa, vội vàng nói: “Nhanh! Đi mau...ta cảm giác được Diệt Thiên đang đi về hướng bên này, chuyện hôm nay người nói ta sẽ ghi tạc trong lòng, trước Hiền Môn thịnh yến ta sẽ tận lực nghĩ cách cứu bọn Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư ra, người mau mau rời khỏi đây.”

“Đi mau a, lo lắng làm cái gì, ta cũng không muốn cùng chết với người!” Thấy bộ dáng Mặc Viêm vẫn muốn dẫn y rời đi, Lâm Cửu thẳng thắn một cước đá hắn ra ngoài.

Mặc Viêm cắn răng, trong lòng biết không có cách nào dưới mí mắt Diệt Thiên dẫn Lâm Cửu rời khỏi, cuối cùng chỉ đành bỏ đi.

Đợi đến lúc Lâm Cửu nhìn qua, Mặc Viêm đã không còn thấy bóng dáng, nam nhân khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau khi Mặc Viêm rời đi chưa được bao lâu, ma ma tang trên đài cất giọng hô lên, hoa khôi Mẫu Đơn hôm nay tham gia thưởng hoa hội, dưới tràng lập tức hò reo ủng hộ.

222. Chương 222 - Ta Dục Cầu Gì?

Hôm nay hoa khôi Mẫu Đơn tham gia thưởng hoa hội, tin tức này vừa truyền ra khiến người người ủng hộ không ngớt, Mẫu Đơn ngày thường rất hiếm khi tham dự thưởng hoa hội, nếu gặp phải thì có thể nói là vận khí vô cùng tốt, dù sao người ở Quốc Sắc Lâu đều ở đây, hôm nay tất có người có thể giành được hoa của Mẫu Đơn, ai cũng có cơ hội này.

Mặc kệ là có tài hay có tiền cũng đều ôm chút hi vọng muốn thử xem sao, chờ người trên đài tuyên bố cách để lấy được phương tâm của Mẫu Đơn.

Ai biết kinh hỉ một người nối tiếp một người, ma ma tang trên đài cất tiếng nói, vẻ mặt tràn đầy ngạo khí và hưng phấn, tuyên bố trước mặt mọi người: “Hôm nay chư vị khách quan thật có phúc phần, ai chẳng biết

hoa khôi Mẫu Đơn cô nương của Quốc Sắc Lâu chúng ta là trang tuyệt sắc đệ nhất thiên hạ, ngày thường căn bản không xuất đầu lộ diện, nhưng hôm nay thì khác, buổi tối hôm nay, Mẫu Đơn cô nương không chỉ tự mình tham gia thưởng hoa hội, mà còn tự thân tuyên bố quy tắc thi đấu!”

Tiếng nói vừa dứt, Mẫu Đơn cô nương liền xuất hiện bên lan can tầng hai trong một cái bao sương nửa mở phía trên sân khấu lầu một.

Lâm Cửu theo ánh mắt mọi người nhìn qua, cái eo mềm mại như lụa, tai đeo chiếc khuyên mặt trăng, mái tóc như mây, dung nhan kiều diễm, càng hiếm có đó là nữ tử không trang điểm mà nhan sắc trắng tuyết như ánh bình minh, tại chốn yên hoa, phong lưu tuyết nguyệt này, quả là một đoá Mẫu Đơn cao quý diễm lệ một vùng.

Chúng nam nhân trong Quốc Sắc Lâu đều mang theo ánh mắt ngưỡng mộ hoặc là tham lam chăm chú nhìn chòng chọc vào Mẫu Đơn, điều này khiến Lâm Cửu liên tưởng cảnh đến một đám chim diều hâu đang nhìn chăm chăm miếng thịt, không khỏi cảm thấy chán ghét.

Mẫu Đơn cô nương không thèm liếc mắt nhìn đám nam nhân một cái, đứng trên lầu hai, hướng về phía sau nàg thi lễ, không lâu sau, một nam tử thanh lãnh với mái tóc bạc đi tới bên cạnh Mẫu Đơn ngồi xuống, tư thái cao cao tại thượng lại trong trẻo mà lạnh lùng cùng với dung mạo tuấn mỹ như vậy, ngoại trừ đại ma đầu ra thì còn ai vào đây.

Nữ tử mỹ, nam tử tuấn, nhưng lại đúng là một đôi quyến rũ vô cùng xứng đôi vừa mắt.

Lâm Cửu khẽ ngậy ra một lúc, sau đó cũng chỉ tiếp tục ngồi vào bao sương một mình uống rượu sầu, tuy y cách bao sương của hai người kia không quá xa, nhưng Diệt Thiên không hề liếc nhìn qua bên này một cái, là do không phát hiện, hay không muốn nhìn đây? Lâm Cửu quả thật cảm thấy trò đùa trước mắt rất có ý vị.

Hoa khôi Mẫu Đơn, Thánh Giả Tiểu Thiên, hai con người đặc biệt ngồi bên nhau là muốn làm gì?

“Hôm nay khó có được cơ hội Thánh Giả Tiểu Thiên đến đây theo ước hẹn của Mẫu Đơn, vậy hôm nay Mẫu Đơn cũng xin nhân tiện thỉnh Thánh Giả Tiểu Thiên làm chứng, nếu hôm nay có thể có người đối được đề tài ta ra, Mẫu Đơn sẽ tự mình dâng hoa lên.” Mẫu Đơn cô nương nhỏ nhẹ nói ra một câu, nhưng lại giống như một khối đá lớn rơi vào Quốc Sắc Lâu, nhất thời khiến cho tất cả khách nhân ở đây lặng ngắt như tờ.

Mẫu Đơn ra đề mục, Tiểu Thiên làm chứng, hai người này đang có chủ ý gì?

Chống má, gác chân, Lâm Cửu chờ xem kịch hay, tân khách lầu dưới lầu trên đều hưởng ứng nhiệt liệt, y đang nghĩ, nếu như có thể, y cũng nhảy vào trận xem sao, dù sao nhân rồi như vậy cũng nhàm chán, chẳng bằng tìm chuyện gì đó mà làm, nếu Diệt Thiên muốn tìm nữ nhân đến cho y, vậy y liền nhắm ngay hoa khôi mà tìm!

Trên lầu, hoa khôi Mẫu Đơn khẽ nghiêng về phía Tiểu Thiên, ôn nhu nói thầm: “Thánh Giả, ngài là Hiền Môn thánh nhân lưng lấy tiếng tăm trong thiên hạ, lời nói ra không thể không tính a!”

“Đương nhiên.” Diệt Thiên thần nhiên đáp.

“Trước mới vừa vinh hạnh được trò chuyện cùng Thánh Giả, trong cuộc trò chuyện Thánh Giả đã đưa ra cho thiếp một câu đối, thiếp tự nhận bản thân làm đối không quá tốt, lúc này cố ý muốn lấy ra để các vị khách nhân đang ngồi đây cùng hỗ trợ suy nghĩ một chút, rất cuộc làm thế nào mới đối hợp với vế đối này.” Sau khi Mẫu Đơn cô nương nói xong thì vỗ nhẹ tay, trên lầu hai có một người thả xuống vế đối trên.

Trên đó đề: “Đông Khái Minh, Tây Trường Canh, Nam Cực Bắc Đẩu, thủy thị trích tinh thủ?”

(Đông Sao Mai, Tây Sao Hôm, Nam Tinh Bắc Đẩu, ai là người hái sao?)

Về trên của Mẫu Đơn cô nương vừa đưa ra, tân khách phía dưới có người trầm ngâm suy nghĩ, có người châu đầu ghé tai với bằng hữu của mình, cũng có người lập tức đứng dậy, bút mực vung lên, đối rằng: “Xuân bá chủng, Hạ canh vân, Thu thu Đông tàng, quân ứng tích lập mễ!”

(Xuân gieo hạt, Hạ cày cấy, Thu thu hoạch Đông tích trữ, vua quý từng hạt gạo!)

Trường tụ Mầu Đơn che miệng cười, nói: “Câu đối của ngài còn không hay bằng thiếp, Đông Khải Minh, Tây Trường Canh, là chỉ ngôi sao trên bầu trời, về dưới của ngài tuy cũng rất xảo diệu, thế nhưng, gieo trồng, cày cấy và thu hoạch cùng tích trữ, một chút cũng không giống ngôi sao, cảnh ý cũng có chút khiếm khuyết.”

“Mầu Đơn cô nương nói rất hay!”

“Đúng vậy, sao đầy trời tuyệt vời như vậy, sao lại còn đối ra cày ruộng chứ.” Không ít người hòa theo nói.

“Nghe nói Mầu Đơn cô nương cũng là một nữ nhân tài ba, chẳng hay Mầu Đơn cô nương đối về dưới là gì, có thể nói cho chúng ta nghe một chút hay không.” Dưới đài có một vị nam tử ăn mặc giống như sinh chấp tay nói.

Trong chốn phong hoa tuyết nguyệt thời cổ đại này, ngoài những vị đạt quan quý nhân thích tới ra, thì chuộng tới nhất có lẽ chính là những bị văn nhân mặc khách này, Lâm Cửu cũng biết vài người, trong đó nổi danh nhất là một người tên Liễu Vĩnh(1), một câu “Y đài tiệm khoan chung bất hối*” không biết đã hát say tâm bao nhiêu người.

(*Vật áo buông lỏng (vì gầy gò ốm yếu) cũng không hối hận)

Có lẽ cuộc sống tẻ nhạt nơi phong hoa tuyết nguyệt này, thích hợp nhất cho tài tử phong lưu tài trí tuôn ra.

“Thiếp bắt tài, đối về dưới là: Đông hoa dung, Hạ nguyệt mạo, Xuân hận Thu bi, đáo để vì thủy nghiê?”(*Đông hoa dung, Hạ nguyệt mạo, Xuân hận thu bi, vì ai mà tương tư?) Mầu Đơn cúi đầu than nhẹ một tiếng, uể uải chuyện hàm xúc động lòng người, “Đáng tiếc hận và bi của Xuân hận Thu bi thực sự không đối với Nam Cực Bắc Đẩu, vậy nên mới muốn xem các vị có thể đối ra về dưới đối xứng với về trên Thánh Giả đề ra hay không.”

Diệt Thiên lên tiếng nói: “Cho dù về đối không chuẩn, thế nhưng về sau của cô nương cũng thực có ý nhị.”

“Đa tạ Thánh Giả khích lệ, có điều thiếp tự mình hiểu được, một chút học vấn nhỏ bé trong bụng ấy không thể so sánh được với người đọc sách của Hiền Môn.” Mầu Đơn cô nương nhất thời thẹn thùng.

Một lát sau, cũng có không ít người đưa ra về dưới, hoặc là không đối, hoặc không tinh tế, hoặc là trong ý cảnh luôn có khiếm khuyết, vẫn không đúng ý Mầu Đơn, cũng không xuất hiện về dưới khiến Diệt Thiên thoả mãn.

“Thánh Giả, ta đã nói rồi mà, tất cả nam nhân trong Quốc Sắc Lâu này không người nào có thể so sánh với ngài, hơn phân nửa số câu đối ra còn không hay bằng thiếp.” Mầu Đơn nhỏ giọng thì thầm với Diệt Thiên.

Vừa nói đến đây, mọi người đột nhiên nghe thấy thanh âm một nam tử truyền đến từ một bao sương trên lầu hai, chỉ nghe thấy người nọ đối về dưới thế này: “Xuân mầu đơn, Hạ thực được, Thu cúc Đông mai, ta là thám hoa lang.(2)”

Nam tử trong bao sương được bao kín bởi một chiếc đầu bông không nhìn thấy rõ khuôn mặt, nhưng nghe thanh âm thì hẳn là một công tử trẻ tuổi, nhưng mà không biết vì sao lại không lấy bộ mặt thật gặp người khác.

“Ba ba ba ——”

Mầu Đơn cô nương vỗ tay, liên tục ca ngợi: “Hay, về dưới quá hay, không chỉ tinh tế, mà ý cảnh cũng vô cùng tuyệt diệu, thám hoa lang thám hoa lang, xuân có mầu đơn, hạ có thực được, thu có cúc mà đông thì mai, không biết các hạ tới thám hoá hoa nào đây, sao đến diện mạo cũng không để thiếp nhìn một cái.”

Người đối về dưới chính là Lâm Cửu.

“Đương nhiên là thám hoa khôi Quốc Sắc, vua các loài hoa, Mầu Đơn cô nương rồi.” Lâm Cửu đáp lại một câu, đôi mắt bên dưới tấm áo choàng lén liếc nhìn Diệt Thiên, trong lòng tăng thêm vài phần nghi hoặc.

Đông Khải Minh, Tây Trường Canh, Nam Cực Bắc Đẩu, ai là trích tinh thủ

Xuân mầu đơn. Hạ thực được, Thu cúc Đông mai, ta là thám hoa lang!

Rõ ràng đây chính là câu đối Lâm Cửu từng nói qua cho Diệt Thiên nghe, hôm nay Diệt Thiên lại nói cho hoa khôi Mẫu Đơn, hoa khôi Mẫu Đơn lại mang câu đối này ra làm đề mục tỉ thí.

Lâm Cửu không rõ, đây là Diệt Thiên lấy câu đối của y đi tán gái, hay là cố ý lấy câu đối này ra để cho người đã sớm biết đáp án là y đối về dưới.

Nếu là Diệt Thiên cố ý, vậy đại ma đầu chẳng phải là thực sự giúp y tìm nữ nhân, hơn nữa lại còn tìm hoa khôi của Quốc Sắc Lâu hay sao.

“Thánh Giả, ngài thấy trong các câu đối này, vị công tử nào đối hay nhất đây? Thiếp cảm thấy vị thám hoa lang kia đối hay nhất.” Mẫu Đơn cô nương vừa cười vừa nói.

“Mẫu Đơn cô nương thấy hay, vậy tự nhiên là thám hoa lang đối hay rồi.” Diệt Thiên nhìn thoáng qua về hướng của Lâm Cửu.

“Vị thám hoa lang này, câu đối ngài đối rồi, nhưng tiếp theo vẫn còn vài câu hỏi, ngài cũng đừng làm ta thất vọng a!” Sau vài tiếng cười khê Mẫu Đơn cô nương lại tiếp tục đưa ra câu hỏi.

Lúc này đổ vẫn là thi từ câu đối, nhưng lại phải tương liên với khúc, Mẫu Đơn cô nương nói: “Vài ngày trước thiếp vừa đánh ra một thủ khúc, đáng tiếc chưa có người phối thi phối từ, hôm nay thiếp đa tạ các vị khách quan đã hân hạnh đến Quốc Sắc Lâu, bây giờ xin đánh một khúc cho các vị khách quan ở đây nghe, thế nhưng cũng mong các vị có thể giúp thiếp phối thi từ cho khúc này, để thiếp có thể xướng.”

Mẫu Đơn cô nương sai người mang ra một cây đàn cổ, lúc đang chuẩn bị gảy, đột nhiên Diệt Thiên nói: “Lúc này, nếu Mẫu Đơn cô nương không ngại, Tiểu Thiên nguyện thay mặt cô nương khảy một bản.”

“Tốt quá, đã sớm nghe nói qua Thánh Giả cầm kì hơn người, hôm nay có thể nghe được tiếng đàn của Thánh Giả, đây chính là vinh hạnh của Mẫu Đơn.” Mẫu Đơn cô nương vừa nghe Tiểu Thiên muốn thay nàng khảy đàn, vui vẻ ra mặt.

Diệt Thiên tiếp nhận cầm, mười ngón tay khê vuốt, tiếng đàn khoan thai, vẻ mặt thần nhiên.

Tiếng đàn như nước chảy mây trôi, trong trẻo du dương, không giống tà âm chốn phong hoa tuyết nguyệt, cũng không như nỗi tư oán sầu bi của nữ tử khổ đau, trái lại trong tiếng đàn lại lộ ra một tia yên hoà và an hoà, như một người vẫn luôn đàng đàng chờ đợi ái tình, cũng là hy vọng của nữ tử có thể ở trên một phiến cỏ xanh mơn mơn hay bên khe suối trong xanh khảy một khúc ầm áp cho người mình yêu thương.

Mẫu Đơn khê ngẩn người, khúc của nàng khi được Diệt Thiên đánh ra lại thay đổi một vị đạo mới, thiếu vài phần tư vị hồng trần, thêm một chút triền miên khiến người ta ấm lòng.

Nàng không tin, người chưa bao giờ nếm trải qua ái tình lại có thể tấu ra tiếng đàn ngọt ngào đến vậy, chỉ là không biết thánh nhân chẳng lẽ cũng có người để yêu sao?

Khúc dừng, nhưng thi từ lại ở nơi nao?

“Ta dục cầu gì, mãi nắm tay nhau

Cùng ngắm trăng sáng, cùng đọc sách thơ

Ăn chung giữa đình, dựa chung gốc liễu

Năm năm thành đá, tháng tháng dạo chơi.

Ta dục cầu gì, rằng long đầu bạc,

Bầu bạn đến già, không oán không hối.

Ẩn nơi sơn lâm, suối chảy róc rách

Sau này về đất, một huyệt cùng chôn(3).”

Thanh âm vang lên, lại một lần nữa từ bao sương thám hoa lang truyền tới, mang theo một tia ngọt ngào đã mất, một tia phiền muộn lắng xuống, mà dăm chiêu thì lại càng nhiều.

Chẳng bao lâu sau, đây chính là cuộc sống mà Lâm Cửu chờ đợi, mãi nắm tay nhau, răng long đầu bạc, sau khi về đất, một huyết cùng chôn...

Cầm của hắn, thơ của hắn, tình của hắn, ái của hắn, có còn như trước hay không đây?

223. Chương 223 - Thám Hoa Lang

Trong Quốc Sắc Lâu ồn ào náo nhiệt, sau khúc cầm của Diệt Thiên nhạc sư hai bên không người nào dám lên trình diễn tài nghệ, sợ phần tài nghệ trình diễn của mình sẽ thành bêu xấu; tân khách các phương từ lầu trên xuống lầu dưới, khi nghe thấy nam tử thần bí dưới tấm áo choàng kia phổ lời ca cho khúc nhạc, cũng không người nào dám hiển từ hiển khúc, sợ trở thành đá kê chân phụ trợ cho kinh tài diễm diễm của người nọ.

Nếu như không hé răng, không lên tiếng, thì còn có thể tự an ủi cho rằng chẳng qua là bọn họ không muốn tranh giành, chém giết mà thôi.

Đường đường là hoa khôi của Quốc Sắc Lâu sao lại có thể vì vài câu thi từ ca phú như vậy, mà đã tặng hoa mẫu đơn cho một tên nam tử đến mặt cũng không dám lộ ra kia chứ?

Hướng chi, nghe thanh âm nam tử, tuy êm tai dễ nghe như tiếng suối chảy, nhưng trong lời nói cũng không giấu được sự mệt mỏi và suy yếu, sợ rằng nam tử khoác áo choàng kia là một người thân mang bệnh, hơn nữa lại còn là bệnh lao, có thể viết viết thơ, đối câu đối, nhưng về mặt vu kĩ thì cũng hết cách.

Trong lòng nghĩ như vậy, đợi Diệt Thiên dừng đánh đàn, Lâm Cửu ngâm thơ xong, phía dưới đã có người ồn ào, kêu Mẫu Đơn cô nương nhanh nhanh ra đề mục tiếp theo, hai lần đã ra đề văn, thì cũng phải ra một đề võ chứ?

Ngón tay thon dài của Mẫu Đơn cô nương vừa nhắc, ôn nhu cười nói: “Chư vị chớ vội, đề của Mẫu Đơn còn chưa ra xong mà.” Sau đó nữ tử quay về hướng Lâm Cửu, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng như lông ngỗng, ngọt ngào như đường, “Vị công tử này, nếu không tiện cởi áo choàng ra, vậy có thể tiết lộ một chút tính danh của công tử hay không? Công tử tài hoa hơn người như vậy, nhưng lại chưa từng nghe nhắc đến ở Trung Thiên Quốc, nếu có thể biết được tính danh công tử, thì quả là vinh hạnh cho Mẫu Đơn.”

Dù sao cũng là người lẫn lộn lớn lên trong chốn phong hoa tuyết nguyệt, hoa khôi ngoài có tài có mạo ra, lại càng phải có cái miệng dẻo khiến nam nhân động tâm vui vẻ, lời nói như châu ngọc, từng viên từng viên rơi vào lòng nam nhân, vô cùng hưởng thụ.

“Chẳng qua chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi.”

Đầu biết, Lâm Cửu lại dùng một câu qua loa tắc trách để né, không hề cấp một chút mặt mũi nào cho Mẫu Đơn cô nương, đến tên cũng chẳng nói cho người ta, đãi ngộ mức này, Mẫu Đơn cô nương chưa từng gặp qua bao giờ.

Không phải Lâm Cửu cố ý không nể mặt người ta, chỉ là nếu nói ra tên của y, thì dù sao cũng có chút không ổn lắm, hoa khôi của Quốc Sắc Lâu là Mẫu Đơn, nhưng Lâm Cửu vẫn nhớ mình còn có một danh hào gọi là “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, sư huynh sư đệ cùng dạo chơi Quốc Sắc Lâu, chung quy vẫn có chút không tốt lắm.

Cũng có thể, ở trong sâu thẳm nội tâm y, không muốn thừa nhận mình đang cố ý giận hờn.

“Ha ha.” Mẫu Đơn cô nương có chút xấu hổ cúi đầu cười, mỹ nhân chịu uỷ khuất, liền giành được thương tiếc gấp đôi của các nam nhân trên lầu dưới lầu, chúng nam nhân tức giận mắng nhiếc sự quá đáng của nam tử trùm áo choàng, nhưng trong lòng lại âm thầm vui sướng, người này không lẽ phép tổn hại thể diện của Mẫu Đơn cô nương, thì dù thi từ có hay cỡ nào, cũng không thể giành được hoa của Mẫu Đơn.

Bớt đi một đối thủ cạnh tranh, các tân khách của Quốc Sắc Lâu đều chờ đề thi tiếp theo để được thi triển quyền cước.

Nào biết đâu rằng đề này của Mẫu Đơn cô nương, lại khiến cho các vị tân khách ở đây càng thêm hoảng sợ.

“Đề thứ ba, Mẫu Đơn vẫn nghe nói rằng Tiểu Thiên Thánh Giả văn võ toàn tài, không chỉ tinh thông cầm kì thi hoạ, mà võ công cũng cực kì cao, ở Quốc Sắc Lâu này Mẫu Đơn đã gặp qua không ít đại hiệp khí phách, hôm nay cũng muốn thử xem xem liệu Thánh Giả có đúng là võ nghệ siêu quần như trong lời đồn hay không, vậy thế này đi, nếu ai có thể thắng được Tiểu Thiên Thánh Giả, thì hôm nay đoá hoa Mẫu Đơn này...sẽ dâng cho người đó.” Cúi đầu mỉm cười, xinh đẹp vạn phần, trong lời nói của Mẫu Đơn cố ý đẩy Diệt Thiên ra ngoài.

Nàng mời nam nhân này, nhưng Thánh Giả Tiểu Thiên lại chậm chạp chẳng đến phó ước, hôm nay nghe nói Thánh Giả tới Quốc Sắc Lâu, nàng còn tưởng nam nhân này cuối cùng cũng đã không thể chống đỡ nổi sự mê hoặc của nàng, nhưng nào biết đâu rằng, thánh nhân quả đúng là khối băng không chút sốt mẻ, khiến lòng nàng vô cùng ảm ức.

Nam nhân trong thiên hạ, không phải đều là cũng một loại hình sao?

Dù có là thánh nhân, thì cũng vẫn là nam nhân.

“Mẫu Đơn cô nương, việc này e rằng có chút không thích hợp cho lắm.” Diệt Thiên nhàn nhạt nói.

“Có gì mà không thích hợp chứ, nếu Thánh Giả đã tới Quốc Sắc Lâu, cũng không thể cứ ngồi đây xem kịch, lẽ nào Thánh Giả thực sự nhẫn tâm nhìn Mẫu Đơn tặng hoa cho người khác sao?” Mẫu Đơn cô nương vừa cười vừa nói.

Trầm ngâm một lát, Diệt Thiên nói: “Vậy Tiểu Thiên đành cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

Nói xong, nam nhân nhanh nhẹn nhảy từ lầu hai xuống vũ đài giữa đại sảnh lầu một, hai bên đài là nhạc sư vũ giả, dưới đài là nước chảy róc rách, Diệt Thiên một mình đứng trên đài, quan sát bốn phía, khí thế lẫm lẫm, đôi mắt lạnh lùng như một lưỡi dao sắc bén cắt nát những tân khách nãy còn nóng lòng muốn thử, khí thế ma đầu quá mạnh mẽ, chèn ép mọi người đừng nói là lên đài tỷ thí, chỉ đối diện cũng đã không dám rồi, trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên không người nào dám lên đài tỷ thí cùng.

Mẫu Đơn cô nương trên lầu khẽ mỉm cười, trong lòng đủ mọi tư vị, nàng không nghĩ tới Thánh Giả ôn hoà lại có khí thế lẫm lẫm như thế, lòng kính mến đối với vị Thánh Giả này lại tăng thêm vài phần, thế nhưng càng không ngờ nam nhân trong Quốc Sắc Lâu nhiều như vậy, mà lại không có ai dám lên đài tỷ thí cùng Thánh Giả.

Chúng nam nhân trong Quốc Sắc Lâu, thường ngày thoỉ phồng vô cùng kì diệu, người người nếu như không phải là thi tiên thì cũng là võ lâm cao thủ, hiện tại lại giống như đám rùa đen rút đầu khiến người ta cảm thấy chán ghét.

“Nếu không người nào có thể thắng được Thánh Giả, vậy Mẫu Đơn hôm nay chỉ có thể là người của Thánh Giả mà thôi.” Một câu Mẫu Đơn vừa nói ra, như ném một quả bom vào nước, nổ bung đến con cá dưới nước cũng phải quẫy cái đuôi bơi lên vì mỹ nhân mà chiến.

“Ta tới!” Có trọng thưởng tất có dũng phu, một người cổ lầy dũng khí nhảy lên đài, dù sao thì đánh một trận trong Quốc Sắc Lâu cũng sẽ không chết người.

Đáng tiếc người nọ còn chưa kịp lên đài đã đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu lạnh lạnh, từ cảm giác lạnh lạnh đó nhìn qua, một ánh mắt của Diệt Thiên đã đủ dọa cho người này không dám lên đài nữa, ánh mắt đó thật là đáng sợ, nó khiến cho người ta cảm thấy như cảnh địa ngục diệt vong, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi, nhất thời hai chân như nhũn ra ngã ngồi bệt trên mặt đất, vô cùng buồn cười.

“Di, là người trốn trong áo choàng!”

Bên tai nghe được thanh âm người khác, khoẻ miệng Diệt Thiên tựa hồ thoáng nhếch lên, người hần chờ rốt cục cũng đã tới.

Lâm Cửu lên đài không suất khí như vậy, thậm chí còn có thể nói là mang theo vài phần tùy ý và chật vật, không giống như đại hiệp từ lầu hai nhanh nhẹn nhảy xuống, Lâm Cửu chậm rì rì bước từng bước xuống bậc thang lầu hai, lại đẩy đoàn người ra đi tới phía dưới vũ đài, đài có chút cao, bên cạnh lại không có bậc thang, Lâm Cửu trực tiếp tỳ hai tay lên đài rồi bò lên.

Tư thế và dáng dấp đó, có chút chật vật, có chút tức cười, rồi lại khiến Diệt Thiên thấy có chút buồn cười. Người khác nhau xem trong mắt cũng là vị đạo khác nhau.

Như không nghe thấy mấy tiếng cười đùa của một ít người bên dưới, Lâm Cửu vỗ vỗ bụi trên người, chậm rãi đi tới trước mặt Diệt Thiên, đôi mắt không hề cố kỵ nhìn chăm chú vào vị Thánh Giả khiến mọi người khiếp sợ lúc trước.

Vài tiếng cười đùa dưới đài giờ không còn cười nổi nữa, vừa rồi bọn họ ai cũng cảm nhận được đường nhìn đó đáng sợ của Diệt Thiên, vậy mà tại sao nam nhân này lại dám đối diện với Diệt Thiên như thế chứ?

Mẫu Đơn cô nương cũng chọc chọc má, vẻ mặt hứng thú nhìn hai nam nhân trên đài.

Giương cung bạt kiếm?

Hình như không có, không có cảm giác về bầu không khí khấn trương giữa hai người này, nhưng lại mang đến một bầu không khí khiến người khác mù mịt, Mẫu Đơn thoáng nhíu mày, sao lại cảm thấy hai người này như đang nói chuyện tình ái vậy, bốn phía luôn quanh quẩn nhu tình ấm áp mơ hồ, hai đại nam nhân có cái gì đẹp mà nhìn chứ?

Chờ một chút —— chẳng lẽ là ——

Trong nháy mắt, Mẫu Đơn như chợt nhớ ra cái gì, đột nhiên nhìn chăm chú vào nam nhân khoác áo choàng đối diện Diệt Thiên.

Sớm nghe nói Thánh Giả Tiểu Thiên thu một người sư đệ, tên là Lâm Cửu, là người Hoàng Phủ Đế Quốc, Hạ Quý Thường Hà Hội đã xuất ra một thủ thư khiến người trong thiên hạ phải chú mục, người này có danh xưng là “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, văn võ song toàn, mạo khuyh thiên hạ, luôn như bóng với hình với Tiểu Thiên Thánh Giả, khiến người khác ước ao.

Lẽ nào người này là Lâm Cửu?! Sao nàng lại ngốc nghếch như vậy, sao nàng lại trì độn như vậy a! Phải sớm nghĩ đến rồi chứ, Tiểu Thiên Thánh Giả và Lâm Cửu cùng ra khỏi Bắc Quốc, sao lại có thể một mình tới Trung Thiên Quốc được chứ?

Mẫu Đơn nghiêng người lặng lẽ hỏi thị nữ bên cạnh, “Tiểu Thiên Thánh Giả chỉ tới đây một mình?”

“Tiểu thư, Thánh Giả đến cùng vị mặc áo choàng đứng trên đài.”

Mẫu Đơn lập tức hiểu ra, nam tử không muốn tiết lộ tính danh trên đài, chắc chắn chính là Lâm Cửu không thể nghi ngờ! Chẳng qua là hai người bọn họ làm vậy là vì cái gì? Mẫu Đơn nhíu mày, đôi sư huynh đệ này, lẽ nào lấy nàng ra làm trò đùa sao?!

Trên đài, một màn càng khiến kẻ khác kinh ngạc vừa mới bắt đầu.

Lâm Cửu đứng trên đài, đứng đối diện Diệt Thiên, không phải ma đầu này muốn y làm thám hoa lang hái Mẫu Đơn sao? Vậy y sẽ làm theo ý nguyện của Diệt Thiên.

“Phịch ——” Một tiếng nhẹ nhàng, nắm đấm của Lâm Cửu nện lên vai Diệt Thiên, không nhẹ không nặng, không ngứa không đau, không giống như đang đánh nhau, mà như có vài phần làm nũng, vài phần oán giận.

Diệt Thiên nhìn chỗ vai bị Lâm Cửu đấm, khoé miệng hàm chứa ý cười nhàn nhạt, nụ cười này, lại càng khiến cho Lâm Cửu không có cách nào đè nén được cơn giận.

Hoa khôi Mẫu Đơn trên lầu âm thầm cười nhạt, mấy người này một nhọc diễn kịch trước mặt nàng, lấy nàng ra làm trò đùa.

Mọi người còn đang chờ Diệt Thiên phản kích lại, nhưng chuyện xảy ra kế tiếp hoàn toàn khiến mọi người ở đây choáng váng.

“Ta thua.” Diệt Thiên thần nhiên nói một câu, cứ thế mà thua? Hắn còn không phản kích, cũng chỉ bị Lâm Cửu nhẹ nhàng đấm một cái, nhưng cũng chỉ như thế thôi, vậy mà hắn lại đã chịu thua rồi.

“Ha ha ha, có thể không sợ uy thế của Thánh Giả mà lên đài, thảo nào Tiểu Thiên Thánh Giả lại nói vị công tử không chịu tiết lộ tính danh trắng, giỏi văn, mà võ cũng hơn người, vị công tử này thật là lợi hại

a.” Mẫu Đơn cô nương đứng lên vỗ tay, vừa cười vừa nói: “Hôm nay hoá hoa Mẫu Đơn này xin dâng cho công tử, thỉnh công tử và Thánh Giả nhập phòng nói chuyện, Mẫu Đơn rất muốn ngắm xem vị công tử dưới tấm áo choàng này, đến tột cùng là xấu đến không thể gặp người, hay là tuyệt thế mỹ nhân không muốn lộ diện.”

“Ngài thấy thế nào, Lâm công tử?” Rõ ràng là nói công tử không muốn tiết lộ tính danh, nhưng câu cuối cùng Mẫu Đơn lại nói ra họ của Lâm Cửu.

Lâm công tử? Vị Lâm công tử này là ai?

Mẫu Đơn cô nương đã rời đi trước, trên đài Diệt Thiên và Lâm Cửu vẫn đang đứng, lúc mà mọi người còn chưa hiểu Mẫu Đơn không phải không biết tính danh, vậy mà tại sao lại gọi người này là Lâm công tử, thì hai nam nhân này đã chuẩn bị nhảy xuống đài.

Lâm Cửu xoay người, chuẩn bị như vừa rồi bò xuống, lại bị nam nhân phía sau kéo tay lại, nhẹ nhàng nắm chặt, Lâm Cửu thử cố sức muốn giằng ra, nhưng Diệt Thiên vẫn không buông, trái lại kéo Lâm Cửu về vòng tay ôm lấy eo y, trước mắt bao người, hai người liền như một đôi tiên nhân phi lên lầu hai.

Phi thân lên, tấm áo choàng khẽ rung động không che được khuôn mặt nam tử, nửa ẩn nửa hiện, nhưng vẫn khiến người ta chú ý tới nam nhân dưới tấm áo choàng, dung nhan tuấn mĩ khiến vàng trắng như ẩm đậm đi, xiêm y như lửa núp dưới tấm áo choàng, càng khiến tâm thần người ta miên man bất định.

“Lẽ nào...người này chính là Lâm Cửu?”

Không biết là ai nhỏ giọng hỏi một câu, bao nhiêu người trợn tròn mắt muốn nhìn thấy bóng lưng của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết, so sánh với Mẫu Đơn, người này mới chân chính là diễm tuyệt thiên hạ.

Đáng tiếc, bọn họ sớm đã không còn nhìn thấy bất kì thân ảnh người nào.

224. Chương 224 - Khăn Hồng Của Hắc, Lời Thề Ước Của Ai

Khuê phòng của nữ tử, lộ ra một cỗ mùi hương son phấn ngọt ngào, Mẫu Đơn cô nương không hổ là hoa khôi của Quốc Sắc Lâu, gian phòng được trang trí lịch sự tao nhã mà tinh quý như khuê phòng của nữ nhi nhà vương công quý tộc.

Trên bàn đặt ba chén rượu, là do Mẫu Đơn cô nương cố ý bày bố, dòng rượu nhỏ dài chảy ra, mỹ tửu tinh khiết thơm nồng, chiếc chén thạch anh lỏng lảnh, quả là mỹ cảnh, nàng xoay người mỉm cười nhìn hai nam nhân đứng bên cạnh, nhưng cả hai nam nhân không một ai chú ý tới vẻ đẹp rót rượu của nàng.

Tiểu Thiên Thánh Giả lãnh đạm nhìn thẳng phía trước, Lâm Cửu bên cạnh không rõ biểu tình, như đang ngẩn người.

Cảnh đẹp rõ ràng bị hai nam nhân không hề có nhã thú này phá huỷ.

Mẫu Đơn cô nương cố nén xuống tức giận trong lòng, cô nương nào trong Quốc Sắc Lâu lại không biết lấy khuôn mặt tươi cười để tiếp đón khách chứ? Dù hôm nay nàng có là hoa khôi của Quốc Sắc Lâu thì đã thế nào?

Mẫu Đơn vẫn hiểu rất rõ, mỹ nhân tuổi xế chiều, suy cho cùng cũng chỉ còn con đường chết, rồi sẽ có một ngày nàng già đi, sẽ có ngày bị những nam nhân trong Quốc Sắc Lâu hôm nay vứt bỏ.

“Thánh Giả, Lâm công tử, đứng đó làm gì, mau mau ngồi xuống đây, Mẫu Đơn ta cố ý vì nhị vị quý khách rót vài chén rượu, nhị vị thử tới nếm thử rượu của Quốc Sắc Lâu chúng ta, xem thử xem liệu có gì khác với rượu bên ngoài hay không.” Mẫu Đơn mỉm cười nhìn Lâm Cửu, than thở: “Lâm công tử, ở đây cũng không có người ngoài, ngài vẫn không thể lộ diện sao, để Mẫu Đơn được ngắm thử vẻ đẹp của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, xem rốt cuộc là đẹp đến nhường nào.”

“Bộ dạng của nam nhân thì cần xinh đẹp làm gì, không phải đều là hai mắt, một mũi, một miệng thôi sao.” Lâm Cửu xoay người cởi xuống áo choàng, treo áo lên một cái móc trong phòng, khi y xoay người thì thấy Mẩu Đơn cô nương vừa vẫn còn nói chuyện giờ đã nằm trên giường hôn mê bất tỉnh.

Diệt Thiên ngồi bên cạnh bàn, nhắc chén rượu lên, trong chén đựng thứ rượu như máu bò câu, cúi đầu nhấp một ngụm, rượu bò đào*(rượu nho) tinh khiết thơm nồng thấm ướt bờ môi tái nhợt của ma đầu.

Lâm Cửu đi tới ngồi xuống đối diện Diệt Thiên, nhắc lấy cái chén lúc trước Mẩu Đơn rót rượu bò đào uống một ngụm, mỹ nhân trong Trung Thiên Quốc nhiều, rượu ngon cũng nhiều, rượu bò đào thì lại càng ngọt và thơm hơn các loại rượu bình thường, người không biết uống rượu cũng sẽ cảm thấy nó vô cùng ngon miệng.

“Rượu này quả là có chút mùi vị.” Diệt Thiên lắc lắc dịch thể màu đỏ tươi trong cái chén, làm như rất thích vị độc đáo của loại rượu bò đào này.

“Ta cũng biết ử.” Lời nói của Lâm Cửu chính là sự thực: “Hồi trước không có tiền không mua nổi rượu bò đào thượng hạng, liền trồng trong sân nhà mình một cây bò đào, tự mình hái bò đào, tự mình ử rượu bò đào.”

Lâm Cửu bổ sung một câu: “Đây đều là những chuyện từ rất nhiều năm trước rồi.”

Đi tới Xích Thổ Đại Địa mới chỉ có vài năm mà thôi, nhưng Lâm Cửu vẫn thường cảm thấy cứ như mình đã ở đây vài thập niên, vị chua ngọt đắng cay đều đã trải qua luân phiên một lần.

“Thế giới mà người sống trước đây như thế nào?” Diệt Thiên hỏi một câu, từ ý tứ trong lời nói xem ra, hình như đại ma đầu đã khôi phục ký ức kiếp trước này, đã biết chuyện Chí Thiện bị đưa vào một thế giới khác, mà Lâm Cửu lại vừa từ thế giới đó trở về Xích Thổ Đại Địa.

Lâm Cửu đặt chiếc chén thạch anh trong tay xuống, trái tim khẽ nhảy, mặc kệ là Diệt Thiên hôm nay hay U Minh trước kia đều không biết việc này, duy nhất chỉ có một lời giải thích, đó là Diệt Thiên nghe được việc này từ miệng của Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư, trong lòng Lâm Cửu có chút phức tạp.

Y nghĩ tới chuyện Mặc Viêm nhờ y đi cứu hai người họ, y nghĩ tới cuộc sống trước kia của mình, y nghĩ xem việc Diệt Thiên nhắc tới thế giới trước kia của y là có hàm nghĩa gì.

Tư vị này cũng giống như rượu bò đào, chua chua ngọt ngọt, trộn lẫn với vị cồn khiến người ta say lòng.

“Đây là nữ nhân người tìm cho ta?” Lâm Cửu liếc mắt nhìn Mẩu Đơn đang mê man trên giường, cũng không trả lời câu hỏi Diệt Thiên đưa ra.

“Hoa khôi Quốc Sắc Lâu, chuẩn bị nhiều chuyện phiền toái như vậy, chính là vì cái này, vì để tìm tới cho ta một nữ nhân?” Lâm Cửu thực sự không đoán nổi rốt cuộc trong đầu Diệt Thiên đang nghĩ cái gì, “Người biết rõ, thứ ta muốn căn bản không phải là hoa khôi của Quốc Sắc Lâu.”

“Hoa khôi của Quốc Sắc Lâu có gì không tốt, vua các loài hoa, xinh đẹp một phương, cầm kì thi hoạ, mọi thứ đều tinh thông, còn hơn nữ tử bình thường, Mẩu Đơn biết làm cách nào khiến cho một người nam nhân vui vẻ, với nam nhân hiếm khi tiếp xúc với nữ nhân như người, thì Mẩu Đơn là người phù hợp nhất.” Lắc lắc rượu trong chén, Diệt Thiên nhàn nhạt nói một câu khiến Lâm Cửu ngạc nhiên không thôi.

“Nếu Mẩu Đơn không phù hợp với người, vậy nữ hoàng nặng nề tâm cơ ở Bắc Quốc kia thì phù hợp với người sao?” Giơ chén rượu lên, ngửa đầu chậm rãi đổ rượu vào miệng, Diệt Thiên nhìn thần sắc thoáng biến hoá của Lâm Cửu, trong mắt ma đầu, không có tức giận, không có căm hận, chỉ mang theo một tia thú vị.

Lẽ nào Lâm Cửu thực sự cho rằng hắn không biết chuyện Xích Long Nữ làm sao, dưới tầm mắt hắn, có chuyện gì có thể thoát được.

Nữ nhân dám cả gan làm loạn đó, phải nói là quá thông minh, hay quá ngu xuẩn đây.

Bàn tay nắm chén rượu của Lâm Cửu thoáng siết chặt, ngạc nhiên trong nháy mắt chợt loé mà qua, hắn đã sớm biết rồi đúng không? Sao Diệt Thiên có thể cái gì cũng không nhận ra chứ, sao lại có thể vô duyên vô cớ dẫn y đến địa phương này tìm nữ nhân gì gì đó cơ chứ, tất cả đều chỉ là Diệt Thiên ám chỉ mà thôi.

Nếu Diệt Thiên đã biết, “phiền muộn” trong lòng Lâm Cửu nhất thời cũng tan đi, bỗng chốc không còn lo lắng Diệt Thiên sẽ lại phát hiện ra nữa.

“Người đã biết hết?” Lâm Cửu cười cười, ngón tay nhẹ nhàng ma sát chén rượu, “Người phát hiện ra chuyện này từ lúc nào?”

“Chẳng qua là không cẩn thận phát hiện Ngọc Nhi kia vẫn còn một thân toàn vẹn, lại không cẩn thận...phát hiện ra trong bụng nữ nhân kia có khí tức thuộc về người mà thôi.” Diệt Thiên quan sát thấy phản ứng của Lâm Cửu, thần sắc của Lâm Cửu bình tĩnh hơn trong tưởng tượng của hắn, thế này có chút thú vị.

Cuộc trò chuyện giữa Xích Long Nữ với Lâm Cửu, thế nhưng hắn đều từ miệng của người khác mới biết.

“Hoá ra là vậy...” Cúi đầu, Lâm Cửu cười ra tiếng.

“Đang lo lắng cho nữ nhân đó cùng với an toàn của hài tử trong bụng của ả sao?” Diệt Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, nếu chuyện này là do Lâm Cửu chủ động, thì có lẽ hắn sẽ giết nữ nhân đó, giết cả hài tử trong bụng ả, thậm chí có thể sẽ giết cả người tên Lâm Cửu này, khi phát hiện ra Xích Long Nữ cư nhiên dám can đảm ở sau lưng hắn “mượn giống” của Lâm Cửu, hắn quả thực tức giận, suýt chút nữa giết nữ nhân kia.

Thế nhưng, trong bụng nữ nhân chính là khí tức của Lâm Cửu, là hài tử của Lâm Cửu, là hài tử có chung quan hệ huyết thống với Lâm Cửu.

Điều này khiến hắn có một cảm giác kì quái, thật mơ hồ, mơ hồ, có chút khiến Diệt Thiên tiếc nuối, lại có chút khiến Diệt Thiên thấy thú vị, hắn muốn thử nhìn xem hài tử của Lâm Cửu sẽ có bộ dáng gì, có giống Lâm Cửu hay không?

Hắn muốn thấy, chỉ là hài tử của Lâm Cửu, mà không phải là của Xích Long Nữ, hắn càng muốn nhìn thử, nếu hài tử là của hắn và Lâm Cửu, thì sẽ có bộ dáng thế nào.

Đã từng nghe Lâm Cửu nói đùa về chuyện hài tử, lúc đó chỉ coi như là vui đùa mà thôi, mà nay khi hài tử đã xuất hiện trước mắt hắn cần hắn định đoạt sinh tử, Diệt Thiên lại có một sự lựa chọn mới.

Hắn sẽ không giết Xích Long Nữ, sẽ không giết hài tử trong bụng Xích Long Nữ, hắn cũng không muốn để cho hài tử mang trên người dòng máu của Xích Long Nữ, có một số việc làm cũng không quá khó, chỉ cần vài phương pháp rất đơn giản, rất đơn giản, thì dòng máu chảy xuôi trên người hài tử đó có thể là của hắn và Lâm Cửu.

“Không.”

Nghe xong câu hỏi của Diệt Thiên, Lâm Cửu ngoài dự đoán của Diệt Thiên lắc đầu, nam nhân cười khổ một tiếng nói: “Ta cũng không rõ, rõ ràng trong lòng nên lo lắng cho nữ nhân kia cùng với hài tử...của ta, thế nhưng vừa nghe xong người nói, sự lo lắng xuất hiện đầu tiên trong tim ta, không phải là an toàn sinh mệnh của bọn họ, mà là...”

Lâm Cửu dừng lại một chút, như đang tích góp sức lực mới nói: “Mà là lo lắng...người sẽ tức giận, nghĩ ta lại phản bội người lần nữa, lừa dối người lần nữa.”

Không chỉ là lo lắng, mà càng là một loại sợ hãi.

Nói ra những lời như vậy không phải là để Diệt Thiên động tâm, chỉ là sau khi đã trải qua rất nhiều chuyện, Lâm Cửu không muốn lừa gạt nam nhân này nữa, mặc dù nam nhân này đã từng khiến y yêu thương sâu đậm như vậy, thế nhưng tình và ái Diệt Thiên dành cho y vẫn chưa từng cải biến, những điều này Lâm Cửu biết, y cũng có thể cảm thụ được.

Cảm tình chính là như vậy, quán quýt mà lại phức tạp.

Tựa như Lâm Cửu không ngừng một lần tự nói với bản thân, đừng yêu tên ma đầu nguy hiểm này nữa, đừng phóng túng tâm động của chính mình, đừng quản đến việc nếu Diệt Thiên biết chuyện quan hệ giữa Xích Long Nữ cùng y sẽ thương tâm, giận giữ ra sao, nhưng mà càng không muốn nghĩ đến, y lại càng không cách nào ngăn được thứ tình cảm bùng nổ như nước giềng phun trào này.

Không thể khống chế đôi mắt luôn dõi theo ma đầu của mình, không thể khống chế được tiếng lòng xao động vì Diệt Thiên, không thể khống chế được tâm tình vì chuyện của Xích Long Nữ mà lo lắng sợ hãi.

“Bọn họ còn sống không?” Diệt Thiên lựa chọn lúc này để nói chuyện này cho y, cũng có nghĩa là Diệt Thiên đã làm việc nên làm, mà việc này phải chăng bao hàm chuyện giết người, Lâm Cửu cũng không biết, hoặc

là ảo giác của y, y phát hiện ra Diệt Thiên cũng không có biểu hiện gì quá mức tức giận, hoàn toàn tương phản, tâm tình lại còn có chút không tồi?

“Tạm thời không chết được.” Diệt Thiên cười cười, duỗi tay ra đè lại bàn tay đặt trên bàn của Lâm Cửu, “Về phần sau đó, còn phải xem xem thái độ của người phụ thân là người như thế nào đã.”

“Đây là uy hiếp?” Lâm Cửu cười khổ mà nói.

Diệt Thiên lắc đầu: “Người có thể cắt đứt sợi dây quần quanh chân người.”

“Đương nhiên không có khả năng...” Diệt Thiên tạm thời còn không có ý định động đến sát tâm trong đầu, Lâm Cửu thoáng yên tâm hơn chút, chẳng qua nhìn bộ dạng bất động thanh sắc của Diệt Thiên, trong lòng y lại thấy nghi hoặc, “Người không tức giận sao?”

“Không phải người vẫn luôn muốn có một hài tử, một gia đình sao?” Diệt Thiên nói.

“Hài tử có, vậy gia đình thì sao?” Lúc nói lời này, thanh âm Lâm Cửu nhin không được run run, “Gia đình...người có thể cho ta không?”

“Ta nói rồi, người mặc hồng y rất đẹp.” Ma đầu đứng lên đi tới trước người Lâm Cửu, cúi đầu nhìn nam nhân trước mặt hắn, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa cằm Lâm Cửu, như ảo thuật không biết từ nơi nào biến ra một chiếc khăn hồng.

Lâm Cửu vừa nhìn thấy, lập tức nhin không được nở nụ cười: “Không phải là người muốn thành thân cùng ta ở ngay chỗ này đó chứ?”

“Tập tục nhân gian, cũng có chỗ nên tiếp thu.” Diệt Thiên mở khăn hồng ra, trên nền hồng y của Lâm Cửu, tươi đẹp tựa như ngọn lửa.

Lâm Cửu bắt lấy khăn hồng trong tay Diệt Thiên, sau đó đứng lên vừa cười vừa nói: “Ta mặc hồng y, người trùm cái này.”

Không để ý xem Diệt Thiên có phải dối hay không, Lâm Cửu cứ thế mà nói, trong thanh âm mang theo sự kiên quyết cùng với kiên trì không cho người khác thay đổi: “Ta muốn thú người! Ta Lâm Cửu muốn thú tên đại ma đầu làm hại thiên hạ người, một đời trước ta phụ người, vậy đời này Lâm Cửu ta tuy không võ công không năng lực, nhưng người còn ở đây, ta đã thú người, tội của người, ta thay người gánh.”

Đôi mắt bất tri bất giác mà uơn ướn, Lâm Cửu dùng khăn hồng cắt đứt đường nhìn giữa y với Diệt Thiên, y dùng khăn hồng trùm lên đầu ma đầu này, trường bào nguyệt sắc, tấm khăn lụa hồng.

Cách tấm khăn lụa hồng, Lâm Cửu lấy lòng bàn tay cảm nhận gương mặt lạnh lẽo của Diệt Thiên, y khẽ cong khoe môi nở nụ cười, không bá thiên, không bá địa, bọn họ như thế này có thể tính là thành thân hay không?

“Đời này, ta Lâm Cửu mặc kệ người có thể gây ra chuyện thương thiên hại lí, táng tận thiên lương gì, cũng không quản người thương ta hại ta thế nào, cứ cho là trả lại nợ kiếp trước ta thiếu người, dù cho người phát điên, không cần ta nữa, ta cũng sẽ không rời bỏ người, chết cũng phải chết trong lòng của người,” Trong đầu đột nhiên nhảy ra một lời kịch trên phim truyền hình, Lâm Cửu cười thành tiếng, khoe mắt hàm chứa lệ, “Không cách xa, không rời bỏ.”

Nhắm mắt lại, nam nhân cách tấm khăn hồng hôn lên môi ma đầu, gắt gao ôm, dựa sát nhau không suy dịch.

Thoát được trời, thoát được đất, nhưng không thoát được lưới tình dày đặc, Lâm Cửu đã không cần chạy trốn nữa, dù cho y chạy tới chân trời góc biển, thì trong lòng vẫn luôn thủy chung tồn tại hình bóng một người.

Lâm Cửu vén khăn hồng lên, nam nhân dưới tấm khăn nhìn Lâm Cửu, Lâm Cửu từ trong mắt Diệt Thiên nhìn thấy chính mình.

“Vậy...người phải đời đời kiếp kiếp chịu trách nhiệm với ta.” Thản nhiên nói một câu, Diệt Thiên ôm lấy nam nhân mặc xiêm y hoả hồng đứng trước mặt hắn.

225. Chương 225 - Hoà Hảo Như Lúc Ban Đầu

Rõ ràng nói là một đời một kiếp, tới miệng Diệt Thiên thì lập tức lại thành đời đời kiếp kiếp, vụ giao dịch này Lâm Cửu không có lời một chút nào, vừa không cần thận đã mang đời đời kiếp kiếp của bản thân ra bán.

Trong Quốc Sắc Lâu xuân sắc tràn ngập, cánh cửa phòng được đóng chặt, thế giới không thể rình mò, mượn khuê phòng của hoa khôi, hai nam nhân ngoạn một màn thành thân thâm tình, mặc dù không phải là chính thức, lời nói ra miệng giống như bát nước đổ đi, tung toé ra đầy đất không thể thu hồi lại.

Lâm Cửu không cảm thấy hối hận gì, khi y lựa chọn con đường này đã chuẩn bị quyết tâm để đi tới cùng, đây là y thiếu Diệt Thiên, cũng là Diệt Thiên thiếu y, rốt cuộc y cũng hiểu, y và Diệt Thiên cả đời này không có cách nào xa nhau, nhất định phải gút mắt dây dưa với nhau, tựa như lúc này lại gút mắt tới tận giường vậy.

Chẳng qua cũng tội nghiệp cho hoa khôi Mẫu Đơn cô nương của Quốc Sắc Lâu, bị một người không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì như Diệt Thiên trong lúc vẫn còn đang hôn mê ném tới một góc trong gian phòng, giờ thì hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, hồn nhiên không biết hai nam nhân trong gian phòng đó đã ở phòng của nàng làm xong việc nên làm.

Phòng của cô nương lúc nào cũng mềm mại thơm mát hơn của nam nhân —— đây là khi Lâm Cửu nằm trên giường, co ro trong chăn đưa ra kết luận.

Nằm nghiêng trên giường, Lâm Cửu khẽ híp mắt, ma đầu nằm phía sau đang vòng tay ôm lấy eo y, đã bao lâu rồi? Đã bao lâu rồi không được nằm dựa vào Diệt Thiên như vậy, đã bao lâu chưa cùng Diệt Thiên mười ngón đan xen bên dưới tấm chăn.

Dù cho trước đó vài ngày bọn họ vẫn có cái loại quan hệ này, nhưng mỗi lần làm xong Diệt Thiên đều rời đi, nếu không thì cũng đã không có sự việc đó của Xích Long Nữ rồi.

Triền miên qua đi đều là cô đơn và lạnh lẽo, Lâm Cửu không biết đã bao nhiêu đêm một thân một mình nhấm nháp loại tư vị không cách nào đi vào giấc ngủ đó, mới một khắc trước còn triền miên như lửa cùng Diệt Thiên, một khắc sau ma đầu đó đã rời y đi, Lâm Cửu cũng thường xuyên nghĩ, sau khi Diệt Thiên rời khỏi liệu có phải cũng có cảm giác tương đồng với y hay không.

Những điều này đều đã qua, chỉ mong sẽ vĩnh viễn trở thành quá khứ, đừng quay trở về.

Đầu gối lên cánh tay ma đầu, Lâm Cửu nhẹ nhàng cọ cọ ma đầu phía sau, đôi chân dưới chiếc chăn mỏng giao triền cùng nhau, khi thì nhẹ nhàng ma sát, dần ra dư hoả còn chưa diệt.

Mái tóc trắng như tuyết rơi xuống bên vai Lâm Cửu, ngựa ngựa, Diệt Thiên cúi đầu như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng hôn lên gáy Lâm Cửu, mới chỉ cách bảy ngày không đụng vào nam nhân này, Diệt Thiên cũng đã vô cùng nhớ nhung liên hương nhàn nhạt trên người y.

“Lần người trốn ra khỏi Tử Thành, ta thật hận người, gần như muốn tự tay giết người.” Bên tai Lâm Cửu, Diệt Thiên nói ra một câu sát phong cảnh như vậy.

“Sau đó không phải người đã giải hận rồi sao?” Lâm Cửu nhàn nhạt cười, bàn tay đặt tại eo Lâm Cửu dần dần đi lên phía trước, cuối cùng ngừng lại ở ngực Lâm Cửu, nhẹ nhàng xoa xoa, giống như muốn xoa sạch những đau nhức chứa trong ngực Lâm Cửu, hành động của Diệt Thiên khiến Lâm Cửu có chút uất ức, lại có chút khổ bất đắc dĩ.

“Nếu lại chọc ta tức giận, có lẽ ta sẽ giết càng nhiều người hơn.” Ma đầu duỗi tay xoay nam nhân đang đưa lưng về phía hắn lại, để cho bọn họ có thể nhìn thấy rõ nhau.

“Hài tử kia...người dự định làm thế nào?” Nhìn Diệt Thiên, nhin không được, Lâm Cửu vẫn là hỏi ra, tuy trước đây Lâm Cửu vẫn thường hay nói giỡn muốn có một hài tử dưỡng dưỡn, nhưng từ ngày sống chung với Diệt Thiên, Lâm Cửu đã làm tốt chuẩn bị tư thủ đến già.

Sự xuất hiện của Xích Long Nữ là ngoài ý muốn, là sự ngoài ý muốn khiến tất cả mọi người không kịp chuẩn bị tốt.

“Nó là hải tử của ngươi, đương nhiên cũng là hải tử của ta.” Một câu của Diệt Thiên như cho Lâm Cửu một viên thuốc an thần, mà chuyện ma đầu âm thầm đem khí tức của mình độ nhập vào trong thai của Xích Long Nữ hiện tại Diệt Thiên vẫn chưa nói cho Lâm Cửu, càng không thể nói cho Xích Long Nữ.

Xích Long Nữ có tính toán gì, chẳng lẽ Diệt Thiên còn không biết hay sao?

Cứ để nữ nhân kia an ổn mà làm mộng là được rồi, mưu kế cổ sức tính toán, kết quả là trên người hải tử lại không hề có giọt máu thuộc về ả, trong đó chỉ chảy khí tức của Diệt Thiên và Lâm Cửu mà thôi.

Nếu không phải Xích Long Nữ làm ra chuyện như thế, Diệt Thiên còn thật không ngờ có thể mượn thân thể Xích Long Nữ để sinh ra hải tử cùng chảy xuôi khí tức của Hắc Liên và Bạch Liên, dù sao Diệt Thiên và Lâm Cửu cũng không tính hoàn toàn là con người, “con cháu” của bọn họ cũng không nhất định cần trải qua máu thịt phức tạp để trưởng thành.

Một khoả liên tử *(hạt sen), hai luồng khí tức, một nữ nhân chịu trách nhiệm dưỡng dục liên tử.

Hắn và y, vậy mà cũng có nhân duyên có được “con cháu”, chẳng qua Diệt Thiên cũng không dự định nói cho Lâm Cửu biết chuyện này, chỉ ít là trước mắt sẽ không nói cho nam nhân này biết.

Ngoài ra, có một chuyện khác khiến Diệt Thiên cảm thấy có chút phiền não.

Người hiểu Diệt Thiên nhất là ai, không phải là Lâm Cửu, mà chính là bản thân Diệt Thiên, bắt đầu từ lần đứng trên đầu tường thành tại Tội Ác Quốc Gia để Lâm Cửu trơ mắt nhìn thảm kịch máu chảy thành sông đó, Diệt Thiên chợt phát hiện ra vào một khắc khi hận ý bùng lên trong lòng, hắn đã có chút lí trí không khống chế được.

Đều là do nam nhân đang trong lòng hắn lúc này chạm vào ngọn nguồn điên cuồng của hắn.

Nhưng cũng chỉ có nam nhân đang ở trong lòng này của hắn, dùng máu tươi, dùng nước mắt, khiến hắn dần dần thanh tỉnh lại.

“Tiểu Cửu, ngươi và ta quen biết cũng đâu phải mới chỉ ngày một ngày hai, thông minh như ngươi, lẽ nào không phát hiện ra ta tuy thời đều có thể sẽ biến thành một tên đại ma đầu vô tình, tàn nhẫn chân chính sao?” Diệt Thiên nhìn chăm chú vào mắt Lâm Cửu, cặp mắt của nam tử này trong vắt như nước, đã từng chảy xuôi quá nhiều đau khổ.

Chớp chớp mắt nhìn, Lâm Cửu theo lời Diệt Thiên nỗ lực bắt được ý tứ ẩn trong lời nói ma đầu.

Diệt Thiên bình tĩnh, lãnh tĩnh như băng nhưng có đôi khi ma đầu này lại giống như phát điên đánh giết tàn nhẫn không thể tiết chế.

Tiểu Thiên ngày xưa có thể vì một ý niệm hoá thân thành ma, cũng có thể không hề lưu tình giết chết sư phụ, có thể không hề cố kị giết chết những người hắn muốn giết, những cái này đều là do Lâm Cửu nghe được.

Tận mắt nhìn thấy Diệt Thiên điên cuồng, là vào lúc Diệt Thiên khôi phục lại kí ức thuộc về U Minh, sau lần đầu tiên đó, Lâm Cửu không cẩn thận đánh vào ngực Diệt Thiên, ma đầu từ trước tới giờ không nở để y bị thương chút nào lại phá nát công thể của y, rồi sau đó y trốn ra khỏi Tử Thành, lúc mà Diệt Thiên đuổi tới.

Ma đầu này, khi thì điên cuồng không thể khắc chế, khi thì đậm mạc lãnh tĩnh.

Trong nháy mắt, dường như Lâm Cửu đã từ trong các mảnh trí nhớ bắt được cái gì, y còn nhớ Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã từng nói qua với mình, U minh một nghìn năm trước tẩu hỏa nhập ma, sát tính thành cuồng.

Lâm Cửu mở trừng mắt nhìn, hai tay không tự chủ được siết chặt lấy cánh tay Diệt Thiên, khoe miệng nở một nụ cười khổ: “Không phải là ngươi muốn nói cho ta biết ngươi bị tẩu hỏa nhập ma sắp điên rồi đó chứ?”

“Vẫn thông minh như vậy.” So với sự lưu tâm và khấn trương của Lâm Cửu, Diệt Thiên chỉ cười nhẹ, cúi xuống ôm lấy Lâm Cửu, “Người không sợ sẽ có một ngày ta giết người sao? Lời thề ước lúc trước, liệu từng có hối hận hay không?”

“Ta hiện tại đối ý còn kịp sao?” Lâm Cửu vừa cười vừa nói, hai tay đặt trên lưng Diệt Thiên, chôn mình vào thật sâu trong lòng ma đầu, an ổn và ấm áp như vậy.

“Không kịp nữa rồi.”

“Không sao, nếu người phát điên, ta sẽ chiếu cố người là được, dù sao cũng là ta thú người a.” Một câu đùa, Lâm Cửu trở mình thuận thế đặt Diệt Thiên trên giường, còn mình nằm trong lòng ma đầu, tìm một vị trí thoải mái tiếp tục nghỉ ngơi, Diệt Thiên kéo chăn đắp lên vai Lâm Cửu.

“Diệt Thiên, người có thể quy ẩn cùng ta hay không?” Lâm Cửu thản nhiên hỏi, khuôn mặt giấu dưới ánh nến ấm đậm không thấy rõ thần sắc.

“Hiện tại không thể.” Ngón tay búng ra, ánh nến trong phòng tắt lụi, Diệt Thiên nằm xuống ôm Lâm Cửu vào lòng, nói thầm bên tai nam nhân: “Người còn muốn ngăn cản ta sao?”

“Đương nhiên rồi.” Lâm Cửu trả lời rất sảng khoái, “Ta còn chuẩn bị cứu Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư ra, nói đi, người giấu bọn họ đi đâu rồi?”

Nam nhân này thật quá thẳng thắn...

Trong màn đêm hắc ám, Diệt Thiên khẽ cong khoé miệng lên: “Thả bọn họ tới giết ta sao?”

“Lâm Cửu, nhớ kĩ lời người nói hôm nay, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không thể rời bỏ ta...” Thành linh ôm chặt lấy nam nhân trong lòng, Diệt Thiên thì thảo bên tai Lâm Cửu, “Ta sợ ta tức giận, một khắc không khống chế được lửa giận sẽ giết hết người trong thiên hạ.”

Đến ngày thứ hai, Mẫu Đơn cô nương từ trong mộng tỉnh lại, nàng một thân một mình nằm trên giường, y vật trên người vẫn còn nguyên như lúc ban đầu, trên bàn đặt hai chiếc chén thanh anh đựng rượu bồ đào, trong phòng ngoại trừ nàng ra thì không còn bất luận kẻ nào nữa.

Tiểu Thiên Thánh Giả không thấy đâu, Lâm Cửu cũng chẳng nhìn thấy.

Nữ tử nửa xuống giường, thấy một chiếc hộp trên bàn, nàng mở hộp ra, trong hộp chứa đầy vàng thỏi đủ để cho nàng chuộc thân, kèm theo một tờ giấy bên trong hộp: nhiệm vụ hoàn thành.

Cái gọi là nhiệm vụ, chẳng qua là lão bản Quốc Sắc Lâu nhượng Mẫu Đơn mời Tiểu Thiên Thánh Giả đến Quốc Sắc Lâu, cũng chẳng qua là một ma đầu tâm tư xảo diệu ở phía sau màn nho nhỏ thao túng, cũng chẳng qua là một hành động với ý đồ vãn hồi lại ái ý của một người nam nhân khác mà thôi.

Xiêm y đỏ tươi, nhắc lên khăn trùm đầu, ẩn giấu tình ý miên miên liệu ai có thể chặt đứt?

226. Chương 226 - Lâm Cửu Thực Giả, Hai Vị Thánh Giả

Khoảng cách đến ngày yến hội của Hiền Môn còn chưa đầy một tháng nữa, nếu không phải Diệt Thiên đưa Lâm Cửu đến Trung Thiên Quốc trước thời hạn, thì lúc này bọn họ hẳn vẫn còn đang trên đường tới đây.

Trận náo loạn ở Quốc Sắc Lâu ngày đó, tin đồn Tiểu Thiên Thánh Giả cùng Lâm Cửu tới gặp Mẫu Đơn cô nương đã rò rỉ ra bên ngoài, rồi sau lại nghe nói Tiểu Thiên Thánh Giả trong Quốc Sắc Lâu là do người khác đóng giả, vị Lâm Cửu đó cũng là giả luôn, không thì sao mà đến ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ ra ngoài, Thánh Giả và Lâm Cửu thực sự vẫn còn đang trên đường tới đây.

Tin đồn mỗi người một kiểu, chẳng biết tin tức nào mới là thật.

Tin tức thật thật giả giả lẫn lộn, khiến người nghe choáng đầu hoa mắt mơ mơ hồ hồ, Lâm Cửu nghĩ mặc kệ là tin tức gì chắc chắn đều là do đại ma đầu đó thả ra.

Theo đúng lẽ thường mà nói thì lúc này bọn họ hẳn là phải đang trên đường đến Trung Thiên Quốc, nhưng cũng không thể buồn chán tới mức chạy tới Trung Thiên Quốc rồi lại chạy về, sau đó lại ngồi xe ngựa xóc lên xóc xuống trở lại Trung Thiên Quốc, đó mới thực sự là ăn no rừng mỡ a!

Lâm Cửu nói, người rất quen thuộc với Thiên Đế Thành đúng không? Dẫn ta đi dạo chút nha.

Diệt Thiên nói, có thể.

Tuy rằng đã tới Xích Thổ Đại Địa nhiều năm như vậy, nhưng ngoại trừ mấy thành trấn Lâm Cửu đi qua ở Hoàng Phủ Đế Quốc ra, nhưng nơi khác quả thực mới chỉ đi lướt qua, đã từng đi tới Trung Thiên Quốc, cũng đi qua Tây Sa Thương Ưng Quốc, nhưng khi đó trong lòng mang tâm sự, trong đầu lúc nào cũng nghĩ muốn cứu Diệt Thiên tỉnh lại, phong cảnh ven đường chưa bao giờ chú tâm xem kĩ.

Lúc nào mới thực sự là rảnh rỗi, thoải mái đây?

Lâm Cửu không biết còn phải đợi ngày đó bao lâu, có thể sẽ rất nhanh, cũng có thể rất sớm rất sớm, tựa như hiện tại vậy, rõ ràng có đến cả gần một tháng để du sơn ngoạn thủy trên Thiên Đế Thành, nhưng y còn phải suy nghĩ xem nên cứu Hoa Tư và Hoàng Phủ Thiên Niên ra thế nào, không thể vui chơi sảng khoái nữa.

Nhưng mà phải làm thế nào đây? Lâm Cửu nghĩ có lẽ trước tiên phải biết được nơi giam giữ Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư từ chỗ Diệt Thiên.

“Đây là cái gì?” Diệt Thiên có chút hiếu kì nhìn Lâm Cửu đã thay đổi thành hình dáng một người khác đang đứng trước mặt mình, vừa rồi Lâm Cửu ăn một viên đan dược ngay trước mặt hắn, sau khi ăn đan dược vào chỉ qua một thời gian ngắn sau Lâm Cửu đã biến thành bộ dáng của một nam tử bình bình thường thường, mặt rộng hơn một chút, môi dày một chút, chỉ có đôi mắt là vẫn trong veo như nước.

“Đan dược luyện lúc trước, ta gọi nó là biến hình đan.” Sau khi quan hệ hoà hoãn, Diệt Thiên cũng đổi lại một ít vật phẩm mà trước đây Lâm Cửu vẫn mang bên người cho y, trừ công lực ra.

Cũng không phải là Diệt Thiên giấu không muốn trả, mà là mấy loại võ công kiểu này phá huỷ thì dễ mà xây lại thì khó, nếu muốn cho Lâm Cửu khôi phục lại được công thể ngày trước, thì phải từng bước mà tiến, trước tiên là phải điều dưỡng thân thể cho tốt cái đã.

“Ta còn nhớ, lần đầu tiên gặp ngươi cũng hay dùng viên đan dược thú vị này.” Đó là lần Lâm Cửu đồng giả thành một người mập mập bình thường, trên đỉnh núi của tứ phái luận võ, cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên giữa ban đêm của Diệt Thiên và Lâm Cửu.

Khi đó mình còn chưa khôi phục kí ức của U Minh, không nhận ra Lâm Cửu, nhưng chẳng biết tại sao khi nhìn thấy tên “mập mập” Lâm Cửu này hắn lại bị thu hút, lần gặp gỡ đó kì thực không coi là ngẫu nhiên.

“Đó là cảm nhận được người ở bên ngoài, ta liền tìm theo khí tức của người đến đó, cũng thấy hình dáng dưới lớp mặt nạ của người.” Diệt Thiên nhớ lại chuyện khi đó, cảm thấy rất thú vị.

“Đúng vậy, sau đó người liền mang theo ta bỏ trốn.” Lâm Cửu vừa cười vừa nói, hồi đó lá gan của mình cũng thật lớn, dĩ nhiên giữa đêm giữa hôm lại bỏ đi theo tên đại ma đầu tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, bây giờ nhớ lại, có lẽ bản thân lúc ấy đã sớm bắt tri bất giác bị Diệt Thiên hấp dẫn rồi.

Vận mệnh đã an bài, có trốn cũng không thoát.

“Muốn một viên không?” Lâm Cửu lắc lắc cái lọ trong tay, mấy viên đan dược trong đó va vào nhau lộc cộc, “Chung quy người cũng không thể cứ mang cái mặt đó đi ra ngoài được, dù sao ở đây cũng là đại bản doanh của Hiền Môn, để người ta thấy được, thì tin đồn người đến gặp Mẫu Đơn đã có thể chứng thực rồi.”

“Không cần thiết.” Biến hình đan Lâm Cửu luyện ra kì thực chính là một loại huyền thuật không cần dùng đến pháp thuật để thi chú, chỗ tốt là dù người không có võ công cũng có thể dùng, nhưng đối với Diệt Thiên mà nói thì không cần thiết.

Diệt Thiên đơn giản làm huyền thuật, cũng biến đổi dáng dấp như Lâm Cửu.

Lâm Cửu ngắm Diệt Thiên một hồi, sách sách sách, cái tên đại ma đầu này thật đúng là đối tới đối lui thì cũng vẫn là một đại soái ca chứ đâu có làm hết phận sự như y.

Thay trang phục, đổi dáng dấp, Lâm Cửu với Diệt Thiên cùng đi dạo trên đường lớn của Thiên Đế Thành, trên đường người đến kẻ đi, rộn ràng náo nhiệt, ngựa xe như nước, tiểu điểm đủ các chủng loại trải dài dọc hai bên đường, tiếng rao hàng huyền ảo, người người ăn mặc đủ loại phục sức qua lại như con thoi nói cười không ngớt.

Diệt Thiên không thích ánh mặt trời nêo cầm theo cây dù, xiêm y màu mực khê đông đưa trong gió, Lâm Cửu vận một bộ bạch thường kéo tay nam nhân không chút kiêng kỵ ánh mắt suy đoán của người khác, hai người vừa đi, vừa ngắm nghía, vừa mua đồ, cuộc sống như vậy ngược lại cũng có cái thú, Lâm Cửu càng mua một đồng những thứ Diệt Thiên cho là “rác rưởi”.

Gần như cứ nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ thú vị là lại móc tiền ra mua, thời điểm này, Lâm Cửu đã hiểu vì sao nữ nhân luôn thích mua sắm như vậy, tư vị được xài rất nhiều rất nhiều tiền thật sướng tay.

Thời tiết của Thiên Đế Thành càng lúc càng nóng, khí trời cũng dần dần trở nên oi bức hơn, mọi người giống như chiếc bánh bao trong lồng hấp bị hơi nóng hun đến sắp bốc hơi, còn may thiên tính Diệt Thiên hàn lãnh, Lâm Cửu đi dạo một hồi cũng không cảm thấy nóng, nhưng bá tánh trong Thiên Đế Thành đều đang tìm đủ mọi biện pháp để giải nhiệt.

Lâm Cửu kinh ngạc phát hiện, cửa tiệm nước giải khát ướp lạnh của y cư nhiên đã chạy tới Thiên Đế Thành rồi!

“Liên Sinh Khách Điểm...” Ngẩng đầu nhìn khách điểm trước mặt, Lâm Cửu ngoảnh mặt về hướng Diệt Thiên cười xán lạn, người nọ liếc nhìn Lâm Cửu, trong lòng biết Lâm Cửu muốn vào xem một chút, sau khi cấp cho Lâm Cửu một ánh mắt đồng ý, Lâm Cửu lập tức kéo Diệt Thiên vào trong.

Từ sau khi rời khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc, y không còn quần đến Liên Sinh Khách Điểm nữa, hôm nay cư nhiên ở trên đất Thiên Đế Thành lại thấy một toà Liên Sinh Điểm gần như y xì đúc ở Hoàng Phủ Đế Quốc, chuyện này khiến cho Lâm Cửu có chút kinh hỉ, là ai đưa điểm của y mở ở nơi này a?

Đi vào bên trong Liên Sinh Điểm ngồi xuống, Lâm Cửu kinh ngạc phát hiện, trong điểm này không chỉ có bề ngoài giống tổng điểm ở Hoàng Thành, đến nội thất bên trong, thực đơn và cả đồng phục của điểm viên cũng giống nhau!

“Y phục bọn họ mặc là cái gì vậy?” Quân hàm, giày bó màu đen bằng da, dây lưng màu đen bằng da, loại y phục hình dạng kiểu này trước đây Diệt Thiên chưa từng thấy qua, còn có vài nữ tử mặc chiếc váy phòng phồng, đeo thêm đôi hài cao gót.

“Đồng phục...” Kì thực nam mặc quân trang, nữ mặc trang phục người hầu, thỉnh thoảng Lâm Cửu có vài cái hứng thú xấu xa mà thôi, thấy những “kiệt tác” này của mình, Lâm Cửu càng khẳng định chắc chắn điểm này chính là chi nhánh của tổng điểm ở Hoàng Thành.

Gọi một phần kem đậu xanh cùng với bánh kem dâu, Lâm Cửu đưa bánh kem dâu cho Diệt Thiên: “Tôi nếm thử.”

Lâm Cửu nhìn Diệt Thiên ăn một miếng, cuống quýt hỏi: “Mùi vị thế nào?”

“Rất đặc biệt.”

“Bát kem này coi như là ta mời.” Lâm Cửu chớp chớp mắt, cười hỏi: “Để báo đáp, ngươi hãy nói cho ta biết người nhất Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư ở đâu, được chứ?”

Cứ thẳng thắn như thế, Lâm Cửu trực tiếp hỏi ra, không mang theo chút xiu uyển chuyển và do dự, trực tiếp đến mức khiến Diệt Thiên đang ăn bánh kem dâu thiếu chút nữa là bị sặc.

Nếu đây cũng xem như là một loại phương thức thẳng thắn thành khẩn, Diệt Thiên có thể tiếp thu.

Ánh mắt Diệt Thiên mang theo một tia hài hước, Diệt Thiên nói: “Việc buôn bán này làm cũng không quá đáng tiền, nói cho ngươi cũng không sao, Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư đều còn sống.”

Nằm sắp xuống bàn, Lâm Cửu cố sức gật đầu: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...”

Lâm Cửu đứng thẳng lỗ tai chuẩn bị nghe xem có thực là Diệt Thiên sẽ nói cho y hay không, ngay lúc quan trọng nhất bên cạnh lại nhốn nháo lên, vừa vặn cắt đứt lời Diệt Thiên nói, Lâm Cửu có chút tức giận nhìn nơi phát ra tiếng ồn, thanh âm của ai mà lớn vậy a? Lâm Cửu nhìn thấy một bạch y nam tử đầu đầy tóc bạc, bên cạnh bạch y nam tử đó còn đứng một người khoác áo choàng không thấy rõ diện mạo.

Sao nhìn hai người kia lại thấy có điểm quen mắt nhỉ? Lâm Cửu nhất thời không nhớ ra hai người kia giống ai.

“Trả tiền?” Người khoác áo choàng đứng bên cạnh bạch y nam tử tóc bạc lạnh lùng cười ha ha hai tiếng, như là nghe thấy chuyện gì cực kì buồn cười vậy, sau khi cười to vài tiếng, lạnh lùng nói: “Các người có biết ta là ai, lại có biết Liên Sinh Điểm này là của ai, cứ nhiên dám đòi tiền ta?!”

“Liên Sinh Điểm đương nhiên là của ta, nhưng điểm của ta thì liên quan quái gì đến người chứ?” Lâm Cửu chống má lẩm bẩm, liếc mắt nhìn Diệt Thiên đang cùng y xem kịch, hỏi: “Ta vẫn cảm thấy người này có chút quen mắt, người có biết hẳn là ai không?”

Ở bên kia, vẻ mặt điểm tiểu nhị đầy bất đắc dĩ, cười khổ mà nói rằng: “Khách quan, ngài không nói cho tiểu nhân, thì sao tiểu nhân biết ngài là ai chứ...”

Người này còn khoác cái áo choàng rõ lớn, tiểu nhị căn bản không thấy rõ diện mạo người này, làm sao biết hẳn là ai a?

“Vậy người nói xem, Liên Sinh Điểm này là của ai?” Nam tử khoác áo choàng hừ nhẹ một tiếng, có chút cao ngạo nói.

Điểm tiểu nhị cười cười, đáp: “Đương nhiên là của sư đệ Hiền Môn Thánh Giả, có danh xưng là “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, Lâm Cửu lâm thiếu gia không người không biết không người không hiểu rồi!”

“Ta đây lại hỏi người, nếu Lâm Cửu lâm thiếu gia tự mình đến Liên Sinh Điểm dùng cơm, các người có thu tiền y không?” Người nọ lại hỏi.

Điểm tiểu nhị đáp: “Đương nhiên là không!”

“Vậy người còn thu tiền của ta?!”

“Bốp ——” Một tiếng vỗ lên bàn, nam tử khoác áo choàng ném ra một câu kinh thiên địa khắp quỷ thần.

“Nghĩ ra hẳn giống ai chưa?” Diệt Thiên rất là hợp thời nhắc nhở Lâm Cửu.

“Ha ha ha...nghĩ ra rồi.” Lâm Cửu nhin không được bật cười, thảo nào lại thấy quen mắt như vậy, người nọ không phải là “Y” sao, không quen mắt mới là lạ đấy! Thế nhưng chính quy Lâm Cửu đang ngồi ở đây, vậy đạo bản bên kia là ai a?

Lần đầu gặp phải chuyện đạo bản chính mình thế này, Lâm Cửu cảm thấy vô cùng mới lạ, nếu nói người khoác áo choàng kia là “Lâm Cửu”, như vậy thì vị nam nhân tóc bạc nhìn như thần côn quấy rầy khắp nơi kia chẳng phải chính là “Diệt Thiên” rồi sao?! Cái tên đạo bản Diệt Thiên này cũng không khỏi quá xấu đi, so sánh với chính bản, thực sự là kém xa cả vạn dặm.

“Thú vị, người xem, người mà bên kia phản chính là người, tóc bạc áo trắng thì chuẩn rồi, đến cả cái dáng thối thối kia học cũng rất giống a!” Lâm Cửu khe khẽ nói với Diệt Thiên, vẻ mặt hưng phấn lại hiểu kì.

“Xem xem.” Diệt Thiên chỉ cười cười, Lâm Cửu thật giả, hai vị Thánh Giả, tề tụ một đường, một khúc nhạc đệm nho nhỏ, nhưng cũng lí thú.

227. Chương 227 - Gặp Lại Cổ Nhân Trong Liên Sinh Điểm

Một câu nói của nam nhân trùm áo choàng như ném một tảng đá lớn vào hồ nước yên ả, mặt hồ dâng lên cột sóng cuộn cuộn, điểm tiểu nhị sợ đến mức há ngoác miệng không biết phải nói gì.

Tin đồn Lâm Cửu khoác áo choàng cùng với Thánh Giả Tiểu Thiên xuất hiện trong Quốc Sắc Lâu, bọn hoả kế trong Liên Sinh Điểm đã sớm nghe nói qua, thế nhưng trước đó không lâu lại nghe nói hai người đó là đóng giả, người thật còn đang trên đường tới đây, thật thật giả giả bọn họ không phân biệt được, chẳng qua cảm thấy lão bản nhà mình là một người rất thần kì.

Đã có mỹ mạo thiên hạ đệ nhất, có thể làm ra nhiều thứ kì quái lại ăn ngon như vậy, lại còn là đệ tử Hiền Môn, thực sự khiến cho hoả kế bọn họ cũng được hưởng lây tiếng thơm.

Bọn họ liền ngóng trông, ngóng trông lúc Lâm Cửu đi tới Thiên Đế Thành tham gia Hiền Môn thịnh yến thuận tiện ghé qua Liên Sinh Điểm nhìn một cái, để cho những bách tính bình dân bọn họ được chiêm ngưỡng xem thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đến tột cùng là đẹp đến nhường nào, để bọn họ cũng được dính chút ánh sáng của Lâm Cửu đại thiếu gia và Hiền Môn Thánh Giả.

Chẳng qua từ trước tới giờ chưa từng nghĩ tới, “Lâm Cửu” cư nhiên sẽ thực sự đi tới Liên Sinh Điểm, khoác tấm bạch bào trong truyền thuyết che giấu diện mạo, bên cạnh còn ngồi một vị ngân phát bạch thường như Tiểu Thiên Thánh Giả, mặc kệ hai người kia là thật hay giả, đối với hoả kế trong điểm mà nói, Lâm Cửu và Tiểu Thiên Thánh Giả chính là nhân vật trong truyền thuyết kia.

Nhân vật trong truyền thuyết nếu như thực sự đột nhiên tới đây, phỏng chừng bọn họ hơn phân nửa là không thể tin nổi.

“Ngài...ngài là Lâm công tử?” Điểm tiểu nhị há to miệng dường như có thể nuốt trôi được cả quả trứng vịt, trái nhìn nhìn phải ngẩn ngẩn, cũng chỉ thấy nam nhân này khoác áo choàng trắng, căn bản không nhìn thấy dáng dấp bên dưới nam nhân như thế nào.

“Ngài là...Tiểu Thiên Thánh Giả?” Điểm tiểu nhị lại chuyển hướng về phía nam tử bên cạnh đạo bản Lâm Cửu, Tiểu Thiên Thánh Giả trong truyền thuyết cũng là một mỹ nam tử, sao hắn nhìn thế nào cũng không thấy vậy a! Ngân phát thì đúng rồi, nhưng diện mạo này...

“Sao nào, chẳng lẽ ta không phải?!” Đạo bản Lâm Cửu lại vỗ vỗ bàn, hàm hồ nói.

Thấy đạo bản Lâm Cửu hơi phát hoả, điểm tiểu nhị vội vàng khước tay, uỷ khuất nói: “Không phải, không phải, tiểu nhân không phải có ý tứ này, chỉ là...chỉ là vị công tử này ngài khoác áo choàng, tiểu nhân không biết ngài có bộ dáng gì, càng không biết ngài có phải là Lâm công tử hay không, nếu như ngài có thể đem áo choàng...”

Điểm tiểu nhị còn chưa nói hết câu, đạo bản Lâm Cửu liền cắt đứt lời hắn, xen mồm nói: “Ha ha —— ha ha ha —— thực đúng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Lâm Cửu ta là ai? Là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ! Nam nhân đẹp nhất thiên hạ, khuynh quốc khuynh thành, tuyệt thế vô song, hạ nhân như ngươi há lại có tư cách ngắm nhìn!”

Một câu nối tiếp một câu, đạo bản Lâm Cửu hùng hổ dọa người hỏi: “Ta hỏi ngươi, cho dù ta có cởi áo choàng cho ngươi nhìn thấy diện mạo của ta, vậy trước kia ngươi đã nhìn thấy hình dạng ta chưa?”

“Này...này, chưa thấy...” Điểm tiểu nhị ấp úng đáp, bọn họ nơi này nào có cái vận khí được nhìn thấy Lâm công tử, đương nhiên chưa hề thấy qua Lâm Cửu bản nhân rồi.

“Vậy là đúng rồi, nếu như ngươi chưa từng thấy qua diện mạo của ta, thì dù ta đây có cởi hay không cởi áo choàng, ngươi cũng làm sao biết được ta chính là Lâm Cửu chứ? Hừ, ta thấy ngươi căn bản là bụng dạ khó lường!” Ghét bỏ hừ một tiếng, thân thể đạo bản Lâm Cửu nghiêng đi như cánh dương liễu trong gió động lên người đạo bản Diệt Thiên, làm nũng yếu điệu nói: “Sư huynh, ngươi xem xem, bọn họ rõ ràng là khi dễ ta.”

Chính bản Lâm Cửu cách đó không xa không khỏi đánh cái rùng mình, thực sự là quá buồn nôn, quá rợn người, khiến người ta không chịu nổi, y mới không giống cái dạng làm nũng với người khác như vậy, dù có là Diệt Thiên cũng sẽ không.

“Nga, có chút thú vị.” Ngược lại là chính bản Diệt Thiên, dĩ nhiên lại thấy thú vị mới mẻ, nhưng mà không đợi Diệt Thiên cong khoẻ miệng lên, đại ma đầu đã bị đạo bản Diệt Thiên cách đó không xa khiến cho buồn nôn một trận.

“Tiểu Cửu Nhi, ngoan, có sư huynh ở đây, ai cũng không thể khi dễ ngươi, người có thể khi dễ ngươi, cũng chỉ có sư huynh ta a!” Đạo bản Diệt Thiên không để ý đến ánh mắt người bên ngoài liền vỗ một cái lên hông đạo bản Lâm Cửu.

“Hắc, hắc và ngươi trái lại rất giống nha.” Thu hết dáng dấp người nông ta nông của hai tên đạo bản bên kia vào mắt, Lâm Cửu không khỏi bật cười nhỏ giọng giễu cợt.

“Bịch bịch bịch ——” Trên lầu truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, sau khi nghe người nói chuyện xảy ra dưới lầu, một nữ tử từ trên lầu vội vàng vàng chạy xuống.

“Lâm công tử, Lâm công tử và Thánh Giả ở đâu?” Xách váy, nữ tử gần như bay mà lao tới nơi náo nhiệt bên này.

Đợi đến khi thấy rõ diện mạo của nữ tử đó, trên mặt Lâm Cửu nhất thời lộ ra nụ cười mừng rỡ, Tư Tư!? Sao Tư Tư lại ở đây, lẽ nào điểm này là do Tư Tư mở sao?

Tư Tư tung tăng từ trên lầu chạy xuống, nghe người ta nói Lâm Cửu và Thánh Giả vào điểm, nàng còn tưởng rằng rốt cuộc cũng có thể gặp lại Lâm công tử rồi, thế nhưng đâu biết rằng, nàng vui vẻ chạy xuống như vậy, dào dạt mong muốn có thể gặp gỡ Thánh Giả, vậy mà vừa nhìn thấy vị “Tiểu Thiên Thánh Giả”, Tư Tư liền lạnh mặt, chân lập tức giảm mạnh xuống đất, ngón tay thon dài chỉ vào đạo bản Diệt Thiên nói: “Ngươi là Thánh Giả? Sao ngươi có thể là Thánh Giả, Thánh Giả đâu có khó coi như ngươi vậy chứ!”

“Phốc ——” Thấy một màn như vậy, Lâm Cửu nhin không được cúi đầu khe khẽ bật cười, Tư Tư quả không hổ là hảo cô nương của y, lời nói giống y đúc với ý nghĩ trong đầu y, thôi ma đầu này tuy khiến y ăn không ít vị đắng, nhưng mà khuôn mặt cũng rất đẹp, nam nữ đều mê, chỉ là thỉnh thoảng sát khí quá nặng, trực tiếp giết sạch người ta luôn thôi.

“Ai xấu xí chứ!” Đạo bản Diệt Thiên bị vạch trần lập tức khấn trương, cũng chỉ vào Tư Tư lớn tiếng quát lên: “Nữ nhân nhà ngươi biết gì mà hồ ngôn loạn ngữ, ta thấy ngươi rõ ràng là muốn nuốt trọn Liên Sinh Điểm của Tiểu Cửu Cửu nhà chúng ta!”

“Được a, hoá ra các ngươi giả trang công tử và Thánh Giả là muốn đánh chủ ý đến Liên Sinh Điểm!” Tư Tư xắn tay áo lên, vươn tay cầm lấy bát đĩa trên bàn ném về phía đạo bản Lâm Cửu và Diệt Thiên, hai người kia sợ đến mức vội vàng cuống quýt lui về sau tránh né, nữ nhân này thoát nhìn ôn nhu yếu đuối, sao lại dữ dằn như vậy?!

Lâm Cửu bị hành động của Tư Tư dọa sợ, Tư Tư này thường ngày rất dịu dàng, sao đột nhiên lại trở nên hung hãn lợi hại thế chứ?

“Đánh người a, các ngươi cư nhiên dám đánh người, chúng ta chính là Lâm Cửu và Tiểu Thiên chân chính, các ngươi thảm rồi, Hiền Môn sẽ không bỏ qua cho các ngươi!” Chuyện tới nước này, hai tên giả mạo vẫn chết không chịu thừa nhận.

“Với cái bộ cầu dạng như các ngươi mà còn dám nói là Lâm Cửu và Tiểu Thiên, phi! Lão tử một cước liền đá chết các ngươi!” Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng gầm lớn giận dữ, một nam tử cao to khôi ngô dị thường nhanh chóng bước ra, khí thế dày đặc trên người tức khắc khiến hai tên giả mạo ngắc ngứ cả ra, thừa dịp có khoảng trống, nam nhân vạm vỡ như gấu tóm lấy đạo bản Lâm Cửu như tóm con gà con, hai tay vừa xé, áo choàng trên người đạo bản Lâm Cửu đã bị nam nhân xé rách ra.

Nam tử dưới tấm áo choàng diện mạo thường thường, căn bản không có một chút kinh diễm, càng đừng nói gì đến “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”. Người sáng suốt đều biết rằng người này tuyệt đối là đang đóng giả Lâm Cửu.

“Cũng không soi nước tiểu mà xem, cái bộ dạng chó má như ngươi mà cũng dám giả mạo đại ca của ta, tên tạp toái nhà ngươi đến một giọt nước bọt của ca ta cũng không bằng!” Dứt lời, tay trái nam tử xách đạo bản Lâm Cửu lên, tay phải tóm lên đạo bản Diệt Thiên, “âm âm” một cái liền ném người ra khỏi Liên Sinh Điểm, nhận được tràng pháo tay nhiệt liệt từ các vị tân khách.

Người này chính là vị đệ đệ Lâm Cửu đã lâu rồi không gặp, Lâm Xung.

Mới chỉ có mấy tháng không gặp, vậy mà Lâm Xung đã ngày càng thành thực rồi, một khắc nhìn thấy Lâm Xung, Lâm Cửu thiếu chút nữa chạy tới ôm đứ đẻ như con đại hùng kia hôn hai cái.

Sau khi ném đao bản Lâm Cửu và Diệt Thiên kia ra ngoài, Lâm Xung thoảng cái đại biến thân, vạn phần ôn nhu nhìn Tư Tư, không biết hai người ở bên kia thì thăm to nhỏ cái gì, Lâm Cửu lập tức hiểu ra vì sao Tư Tư lại trở nên anh dũng như vậy, té ra cảm tình của Lâm Xung và Tư Tư đã tốt như vậy rồi!

“Hừ! Với diện mạo như vậy mà dám giả mạo ca ta, quả thực là không biết tốt xấu!” Lâm Xung cảm giận bất bình hừ một tiếng, lúc quay đầu lại chuyển hướng Tư Tư thì lập tức trở nên ôn nhu không gì sánh được, “Tư Tư, vừa rồi không có việc gì chứ, hai tên giả mạo kia có khi dễ muối hay không?”

“Có huynh ở đây, ai dám khi dễ muối nha.” Tư Tư cười ngọt ngào, trong đầu nghĩ đến hai tên giả mạo Lâm Cửu và Thánh Giả Tiểu Thiên, lại không khỏi thở dài, “Ai, Lâm Xung, huynh nói xem, Lâm thiếu gia có thực sự sẽ đến Thiên Đế Thành hay không? Từ năm ngoái sau khi Lâm thiếu gia mặc danh thất tung, muối, muối thực sự lo lắng không biết thiếu gia có xảy ra chuyện gì không nữa.”

“Nếu như tin tức kia là thật, thì một tháng sau hẳn là đại ca tới Thiên Đế Thành.” Lâm Xung cúi đầu thở dài một cái, đỡ vai Tư Tư nói: “Đại ca của ta cát nhân thiên tướng, đến lúc đó sẽ bình an xuất hiện ở Thiên Đế Thành, nếu ca thấy chúng ta mở rộng Liên Sinh Điểm của huynh ấy đến Trung Thiên Quốc, thì nhất định sẽ rất ngạc nhiên!”

Hai người Tư Tư và Lâm Xung đứng nói chuyện cách đó không xa, Lâm Cửu cũng tại cách đó không xa lắng nghe, đôi tay đặt trên bàn không khỏi khê siết chặt, y rất muốn chạy qua đó tương nhận với Tư Tư và Lâm Xung, chỉ là trong lòng có chút do dự.

Tuy rằng quan hệ của y với Diệt Thiên lúc này đã trở nên hoà hoãn, thế nhưng Lâm Cửu vẫn không quên thân phận và thái độ của Diệt Thiên lúc này đã khác với trước kia, lúc này nếu như y tự ý tương thức với Lâm Xung và Tư Tư, không biết Diệt Thiên có thể bất mãn hay không, trong lòng Lâm Cửu trước sau vẫn tồn một vài khúc mắc.

Lâm Cửu trừng lớn đôi mắt nhìn Diệt Thiên, cặp mắt như là muốn biểu đạt ra câu hỏi trong lòng Lâm Cửu: ta có thể đi không?

Diệt Thiên gật đầu, Lâm Cửu đầu tiên là hơi sửng sốt, có lẽ không nghĩ tới Diệt Thiên dĩ nhiên lại thực sự đồng ý, nhận được sự cho phép của Diệt Thiên, khoe miệng Lâm Cửu giương cao lên, mang theo ý cảm tạ thật sâu nhìn vào mắt Diệt Thiên rồi chạy về hướng Tư Tư và Lâm Xung bên kia.

Diệt Thiên nhìn bóng lưng Lâm Cửu chạy đi, trong lòng thoảng có chút tư vị là lạ.

Nếu là Lâm Cửu trước đây, có gì không dám làm, có gì không dám nói, thấy đệ đệ của mình và thị nữ Tư Tư, chỉ sợ sớm đã chạy đi rồi, đâu có như vừa rồi do dự không dám lộn xộn, chờ hẳn đồng ý mới dám rời chỗ ngồi đi tìm Lâm Xung và Tư Tư chứ?

Cách đó không xa, Lâm Cửu đang nói gì đó với Lâm Xung và Tư Tư, có lẽ là đã trải qua màn lừa đảo vừa rồi, Lâm Xung và Tư Tư không quá tin tưởng một người đáng đáp thường thường thế này sẽ là Lâm Cửu chân chính, bộ dáng sốt ruột của nam nhân kia, tựa như đang chuẩn bị nuốt vào giải dược của biến hình đan để chứng minh mình chính là Lâm Cửu.

Diệt Thiên lắc đầu, trong lòng như có một gợn sóng lăn tăn xẹt qua, có lẽ còn hơn là thấy đáng đáp thương tâm thống khổ của Lâm Cửu, hẳn càng nguyện ý thấy bộ dạng hài lòng lúc này của Lâm Cửu hơn.

228. Chương 228 - Mộng Đẹp

Nhóm bốn người từ Liên Sinh Điểm chuyển tới viện tử phía sau.

“Pháp thuật này thật lợi hại! Đại ca, làm sao huynh biến được thành hình dạng vừa rồi, thật thần kì, nghe nói chỉ có tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn mới biết phép biến hình như vậy, đại ca đúng là càng ngày càng

lợi hại, chỉ sợ bây giờ đệ đệ đây cần bản không phải đối thủ của huynh nữa rồi.” Lâm Xung kích động hô to nói.

Tư Tư cúi đầu “xì” cười, cố ý hạ thấp Lâm Xung: “Huynh vốn đâu phải là đối thủ của thiếu gia, trước kia đã không phải, hiện tại lại càng không phải, thiếu gia theo Tiểu Thiên Thánh Giả ở lại Bắc Quốc tu hành một năm, công phu khẳng định lợi hại hơn trước kia rất nhiều, muội thấy thiếu gia chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể đánh ngã tên đại hùng chỉ được cái to xác là huynh!”

“Đúng đúng đúng, Tư Tư cô nương nói thật chính xác.” Sờ sờ đầu, Lâm Xung hắc hắc cười nói.

Lâm Cửu thấy Lâm Xung và Tư Tư, hiển nhiên cũng muốn giải thích lúc đó ở Hoàng Phủ Đế Quốc sao lại đột nhiên biến mất, vì vậy liền tùy tiện bịa ra vài câu là trở về Bắc Quốc cùng Diệt Thiên tu hành, khi ấy do sự tình cấp bách nên chưa kịp thông báo cho mọi người, chỉ mới nói cho mỗi Hoàng Phủ Thiên Niên, có lẽ là vị hoàng đế kia là quý nhân hay quen, cho nên cũng không để ý đến.

Lâm Cửu lôi luôn cả Hoàng Phủ Thiên Niên vào, dù sao hiện tại Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không ở đây, sẽ chẳng có ai bóc mẽ lời nói dối này.

Nghe Lâm Xung và Tư Tư đưa lời y nói trở nên vô cùng kì diệu như vậy, Lâm Cửu chỉ có thể âm thầm xấu hổ cười cười, y giờ đây không thể đánh thắng Lâm Xung, nói gì đến chuyện một đầu ngón tay là có thể đánh ngã Lâm Xung chứ, hẳn nên là Lâm Xung tùy tiện hà hơi một cái là đã có thể thổi bay y đi mới đúng.

Biết cái tính si võ của Lâm Xung, khả năng đợi lát nữa sẽ tìm mình để tỉ thí một trận, Lâm Cửu hiện giờ không còn võ công nên nào dám luận võ với Lâm Xung, nhân lúc Lâm Xung còn chưa nói ra lời đề nghị này liền nhanh chóng đánh phủ đầu trước: “Ta giờ đây theo sư huynh tu hành, trong một tháng này không thể động võ, cho nên tháng này Lâm Xung chỉ cần tùy tiện tiện là có thể đánh ngã ta rồi.”

“A, vì sao trong một tháng này không thể động võ a?” Lâm Xung nhìn Lâm Cửu, lại nhìn Diệt Thiên đã khôi phục lại diện mạo ngày thường đứng bên cạnh.

Người khác thấy Diệt Thiên phần lớn sẽ có chút e ngại, Tư Tư cũng vậy, do đó ngoại trừ lúc đầu hô to gọi nhỏ với Diệt Thiên ra, Tư Tư trên cơ bản không dám nhìn thẳng vào ánh mắt vị đại thánh nhân này.

Nhưng Lâm Xung lại không giống thế, tên đại hùng này trời sinh đầu óc đơn giản, lại từng ra chiến trường xung phong liều chết, chỉ coi Tiểu Thiên Thánh Giả là sư huynh của ca ca hắn, sư huynh của ca ca hắn đương nhiên cũng là bằng hữu của hắn, nếu đã là bằng hữu thì không cần phải khách khí ngại ngùng.

“Tiểu Thiên Thánh Giả, đại ca của ta đang tu luyện công phu thần kì gì, mà trong một tháng lại không thể động võ?” Lâm Xung cư nhiên quay đầu sang trực tiếp hỏi Diệt Thiên.

Lâm Cửu vội vàng cướp lời đáp: “Ha ha, đây là bí mật, sư huynh ta không thể nói cho các người biết chúng ta đang tu hành cái gì.”

Diệt Thiên phối hợp nói: “Việc này mong nhị vị đừng lan truyền ra ngoài, bằng không sợ rằng trong thời gian này Tiểu Cửu thân cô thế cô sẽ có nguy hiểm, nhưng nhị vị cũng không cần phải lo lắng, trong một tháng này, ta cùng với Tiểu Cửu sẽ không tách xa nhau, có ta ở đây, không ai có thể tổn thương đến y.”

Ma đầu quay đầu nhìn Lâm Cửu, nụ cười rạng rỡ: “Sư đệ, đệ nói có đúng không?”

“Đúng vậy...” Lâm Cửu cười khổ, không nghĩ tới mình tùy tiện bịa một câu lại giúp Diệt Thiên tìm một cái cớ hợp tình hợp lý để bọn họ thời thời khắc khắc ở cùng nhau không tách rời, đại ma đầu này cũng thực biết tranh thủ a.

Hàn huyền với đệ đệ Lâm Xung và Hoa Tư một lúc, Lâm Cửu giải thích nguyên nhân hồi đó đột nhiên rời đi, lại căn dặn Lâm Xung chăm sóc chu đáo cho Tư Tư rồi cùng với Diệt Thiên đi vào trụ trong Liên Sinh Điểm.

Dựa theo lí do “vô thì vô khắc đều phải ở cùng với Lâm Cửu”, hai người lúc này cũng không cần phải phân phòng nữa, quang minh chính đại trực tiếp tiến vào một gian phòng, trái lại lại như có thêm vài phần vị đạo tuần trăng mật sau ngày cưới.

Lâm Cửu ôm cái gối đứng trước giường lớn, trong lòng không khỏi dâng lên từng trận cảm khái, y bây giờ coi như là người có gia đình rồi ha? Tuy rằng “hôn lễ” đó thực sự là quá không giống khuôn mẫu, nhưng chỉ cần trong lòng nghĩ là đúng, vậy là được rồi.

“Tiếp tục đề tài chưa nói xong ban nãy, người còn chưa nói cho ta biết Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư bị người nhốt ở đâu.” Bị hai tên đạo bản Lâm Cửu và Diệt Thiên đánh ngang, chính bản Lâm Cửu suýt chút nữa quên mất chính sự.

Câu hỏi này tuy hơi thẳng thừng, nhưng cũng xem như là một loại phương thức thẳng thắn thành khẩn ha.

Diệt Thiên nửa ngồi nửa nằm trên chiếc giường lớn vẫy vẫy tay với Lâm Cửu, nhẹ giọng nói: “Qua đây.”

Lâm Cửu cởi hài bò lên giường, đặt cái gối ở bên cạnh Diệt Thiên, chọn một vị trí thoái mái tựa vào lòng Diệt Thiên, Diệt Thiên cũng theo quán tính ôm lấy vai Lâm Cửu.

“Muốn biết bọn họ ở đâu, là vì muốn cứu hai người bọn họ ra ngoài sao?” Diệt Thiên cũng hỏi trực tiếp.

Lâm Cửu cũng đáp rất trực tiếp: “Đương nhiên là muốn cứu hai người bọn họ ra rồi, Hoàng Phủ Thiên Niên là người đứng đầu một quốc gia, nếu như hấn vắng mặt, Hoàng Phủ Đế Quốc phỏng chừng sẽ loạn lùm tùm beeng, hưởng chi Hoa Tư và Hoàng Phủ Thiên Niên hấn cũng có thể coi là bằng hữu của ta, niệm vào tình cảm này, ta cứu bọn họ cũng là việc nên làm.”

“Người cũng biết, nếu người cứu bọn họ ra, bọn họ sẽ đối nghịch với ta.” Diệt Thiên thản nhiên nói.

Lâm Cửu cười cười: “Biết chứ, nhưng bọn họ không đối phó nổi người, võ công không cao bằng người, đầu óc cũng dùng không tốt như người.”

Diệt Thiên nhìn Lâm Cửu, trong đôi mắt bình tĩnh như nước của ma đầu nhìn không ra xú xiu tâm tình đặc biệt nào, Lâm Cửu cũng đáp lại tầm mắt của Diệt Thiên, Lâm Cửu chỉ thấy được ánh ngược của chính mình đôi mắt ấy.

“Vậy cứ theo ý người, thả bọn họ.” Diệt Thiên nói như vậy.

“Người muốn thả Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư?” Lâm Cửu nhất thời hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, Diệt Thiên cư nhiên lại đồng ý thả hai người đó, cũng chỉ bởi vì mấy câu nói của y? Vẫn nghĩ không chỉ đơn giản như vậy, mặc dù quan hệ của y với Diệt Thiên đã có phần nào hoà hoãn, nhưng người nọ cũng chưa sủng nịch y đến mức cầu sao được vậy.

“Vào Hiên Môn thịnh yển một tháng sau, người sẽ thấy hai người bọn họ, dấu sao trong yển hội của Hiên Môn thì Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư có thể nói là hai vị khách quý khó có được.” Diệt Thiên nói.

Lâm Cửu cười khỏ hai tiếng, nói: “Ha ha...không phải người lại vừa bày ra âm mưu quỷ kế gì đấy chứ?”

Diệt Thiên cho Lâm Cửu một nụ hôn nhẹ nhàng làm phần thưởng, cười đến khinh đạm mà mê người: “Người hiểu ta, cũng chỉ có người thôi, vốn định trực tiếp giết hai người đó cho xong việc, nhưng bọn họ dù có chết cũng sẽ nhập luân hồi, vậy hơi thiếu thú vị, nếu như địch nhân của ta đều chết hết, vậy trò chơi này còn lạc thú gì nữa chứ, nhân sinh, cũng trở nên tịch mịch buồn tẻ.”

Lâm Cửu chỉ biết, đại ma đầu chính là đại ma đầu, trong bụng cất giấu cũng chỉ có hắc thủy.

Khẽ thở dài một cái, đầu Lâm Cửu nghiêng đi, thân thể lật lại ôm lấy đùi Diệt Thiên, gần đây y càng lúc càng không biết rốt cuộc Diệt Thiên muốn làm cái gì, tâm tư đại ma đầu này càng ngày càng kì quái, càng ngày càng khiến y khó nắm bắt, trước đó không lâu tựa hồ là muốn thống trị thiên hạ, rồi lại biến thành từ từ đùa nghịch.

Miền đi miển đi, thứ Diệt Thiên muốn cũng không phải người nhỏ nhỏ như Lâm Cửu y đây có thể quản được.

Chuyện bây giờ Lâm Cửu có thể làm, cũng chỉ là hảo hảo ở bên cạnh Diệt Thiên, hảo hảo cùng Diệt Thiên bồi dưỡng thứ cảm tình kì quặc mà lại phức tạp này, hảo hảo chiếu cố đại ma đầu.

Có đôi khi, Lâm Cửu cảm thấy mình thật yêu thương Diệt Thiên.

Rõ ràng Diệt Thiên tổn thương y, thế nhưng Lâm Cửu vẫn có loại cảm giác này, thật giống như Diệt Thiên ngoại trừ y ra, thì sẽ không còn ai trên thế gian này thực sự quan tâm đến Diệt Thiên, cũng không có người nào có thể cùng ma đầu trò chuyện.

Diệt Thiên đã dành toàn bộ cảm tình của hắn cho Chí Thiện, dành cho Lâm Cửu.

Có đôi khi Lâm Cửu cũng sẽ nghĩ, nếu như mình là Diệt Thiên liệu có thể sẽ phát điên hay không.

“Ôm chặt ta.” Lâm Cửu ôm chặt lấy Diệt Thiên, hít sao, cũng khát vọng ma đầu sẽ ôm y như vậy.

“Sao vậy, nghe xong ta muốn làm chuyện xấu, trong lòng khó chịu à?” Diệt Thiên vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc Lâm Cửu, thấy Lâm Cửu càng ngày càng giống chú mèo con, càng ngày càng thích làm biếng, càng ngày càng thích nằm trên đùi hắn, trong lòng hắn, luôn luôn muốn hắn ôm, khẽ vỗ về.

Không nghe thấy câu trả lời của Lâm Cửu, Diệt Thiên cúi đầu phát hiện mới chỉ qua có một lát, mà Lâm Cửu đã ngủ say, cuộn mình bên cạnh hắn, hô hấp đều đều mà bình ổn.

Ngủ đi, hảo hảo mà nghỉ ngơi đi, ta biết ngươi đã rất mệt, rất mệt rồi.

Hãy mơ một giấc mộng đẹp, đến sáng mai, khi ngươi mở mắt ra thì vẫn có thể nhìn thấy ánh dương quang mà ngươi thích nhất.

Ngón tay khớp xương rõ ràng mà tái nhợt nhẹ nhàng day day huyết thái dương cho nam nhân trong lòng, để cho Lâm Cửu càng ngủ sâu hơn, Diệt Thiên khẽ kéo chăn đắp cho Lâm Cửu, không hề ngắt đầu, không biết là đang nói với ai.

“Ra lệnh thả Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư ra.” Diệt Thiên nhẹ nhàng chỉnh chỉnh tóc cho Lâm Cửu, vén tóc nam nhân ra sau tai, cũng tiện thể néo néo vành tai Lâm Cửu.

“Vâng.” Không biết là người nào lên tiếng đáp ứng.

“Xích Long Nữ thế nào rồi?”

“Hài tử lớn lên quá nhanh, chỉ sợ qua hai tháng nữa sẽ ra đời, Xích Long Nữ gần đây lấy lý do bệnh nhẹ không gặp bất luận kẻ nào.”

“Hai tháng.” Diệt Thiên ngẩng đầu lên, “Vậy nữ nhân đó có phản ứng sao?”

“Xích Long Nữ bị dọa hoảng sợ, nhưng ả tin hài tử lớn nhanh như vậy là bởi vì Lâm công tử, còn tưởng rằng hài tử đó chính là của ả.” Người nọ đáp lại đầu ra đầy.

“Àn, chuyện hài tử không phải của ả đừng nói cho ả ta biết, mệnh Xích Long Nữ cũng không thể kéo dài được quá hai tháng nữa, cứ để cho ả ta sống trong giấc mộng đẹp đó đi, thứ ả muốn chính là kéo dài dòng máu bắc thần. Vậy ta liền cho ả giấc mộng đẹp này.”

Mặc dù, hiện thực thì luôn rất tàn khốc.

229. Chương 229 - Một Phần Đại Lễ

Bàn chải đánh răng bằng lông mịn, kem đánh răng tự chế thêm chén nước súc miệng.

Đường đường thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tóc tai bù xù cuốn vạt áo vắt bên hông, tư thế ngồi xỏm bắt nã bên bồn hoa dùng bàn chải chấm vào kem đánh răng tự chế, vừa ngâm nga khúc ca không biết tên nào đó vừa chải răng, đầy miệng đều là lớp bọt trắng trắng.

Chợt liếc mắt nhìn qua, không biết còn tưởng rằng là người nào sinh bệnh tâm thần đang sùi bọt mép...

“Lâm thiếu gia, ăn điểm tâm thôi.” Xiêm y màu vàng nhạt làm nền cho gương mặt như đoá hoa đào, Tư Tư tự mình mang điểm tâm qua, thấy bộ dáng đó của Lâm Cửu nhìn không được cúi đầu bật cười, thiếu

gia nhà nàng chính là thế đó, từ trước tới giờ không bao giờ nguy trang, có đôi khi thực khiến người ta yêu mến.

Tư Tư sớm đã nhìn quen bộ dáng này của Lâm Cửu, cũng không cảm thấy kì quái nữa.

“Tư Tư, sớm a!” Súc súc miệng phun bọt trắng trong miệng ra, Lâm Cửu cầm khăn mặt xoa xoa, vạt áo cũng không kéo xuống đã chạy tới trước mặt Tư Tư, vươn tay tiếp nhận điểm tâm trong tay nàng, nhìn cái vẻ khó hiểu hiện lên trên mặt Tư Tư, vừa cười vừa nói, “Vị sư huynh kia của ta không thích bị người ngoài quấy rầy, điểm tâm cứ để ta đưa vào là được rồi.”

Tư Tư như bình tĩnh đại ngộ gật đầu, dù là Thánh Giả hay ma đầu thì ai cũng đều có chút cổ quái, cũng không phải lão bách tính bình dân như bọn họ có thể hiểu được.

“Lâm thiếu gia, tối hôm qua ngủ có ngon không, trong phòng có cần kê thêm một chiếc giường nữa không a?” Tư Tư đột nhiên nhớ tới Lâm Cửu cùng với Tiểu Thiên Thánh Giả ở trong cùng một gian phòng, chiếc giường kia tuy lớn, thế nhưng cũng chỉ có một chiếc.

Giơ điểm tâm lên, Lâm Cửu quay đầu lại cười với Tư Tư: “Không cần, chiếc giường đó rất rộng, đừng nói là hai người, đến ba người ngủ cũng vẫn dư dả.”

Hai người ngủ chung trên một chiếc giường thật tốt, khi vận động cũng thuận tiện.

Sau khi nói xong, Lâm Cửu liền ngâm nga khúc ca nâng điểm tâm đi vào phòng, Tư Tư đứng bên ngoài cười rồi thở dài một hơi, tâm tình Lâm thiếu gia thoát nhìn rất tốt, chắc tối hôm qua được ngủ an giấc, mơ một giấc mộng đẹp.

Tư Tư không phải kẻ ngốc, từ vài chuyện mờ ám thỉnh thoảng giữa Lâm Cửu và Thánh Giả cũng loáng thoáng có thể đoán được, thế gian đồn đại quan hệ giữa Lâm Cửu và Tiểu Thiên Thánh Giả không đơn giản Tư Tư đương nhiên có nghe đến, hôm nay nàng nghĩ tin đồn đó tám chín phần mười là sự thật.

Ánh mắt của một người không biết nói dối, Tư Tư rõ ràng từ trong mắt Lâm Cửu thấy được sự ỷ lại mơ hồ của nam nhân đó với Thánh Giả, chỉ là Tư Tư vẫn có chút tiếc nuối, nàng không dám nhìn Thánh Giả, khí thế người nọ thường ép nàng đến tới mức khó mà thở nổi.

Nhưng mà người có khí thế mười phần như vậy, thì hẳn có thể chăm sóc chu đáo cho Lâm công tử.

Tiểu Thiên Thánh Giả văn võ song toàn, nghe nói cũng là một người nhân từ thiện lương, bộ dạng cũng vô cùng đẹp, nếu như Tiểu Thiên Thánh Giả thực sự có quan hệ đặc biệt gì với Lâm công tử kì thực cũng là chuyện tốt, Tư Tư nghĩ vậy, một người tốt như công tử nhà nàng, nên đi tìm một người hoàn mỹ như Tiểu Thiên Thánh Giả.

Cứ cho là nam nhân với nam nhân, thì vẫn có thể có cảm tình a.

Trong mắt Tư Tư không khỏi chan chứa tình cảm ảm áp, chỉ mới nghĩ tới đây, Tư Tư lại nhanh chóng trở nên ủ rũ, nhìn gian phòng của Lâm Cửu và Diệt Thiên mà lộ ra một tia lo lắng.

Nàng thật cao hứng khi Lâm Cửu và Tiểu Thiên có thể ở cùng nhau, Lâm Xung dù có biết cũng sẽ ủng hộ đại ca của hắn, thế nhưng người Lâm gia thì sao? Nghĩ đến thân phận bản thân chỉ là một thị nữ mà không nhận được sự thừa nhận của Lâm gia, chuyện bị ép phải cùng Lâm Xung chạy tới Thiên Đế Thành, trong lòng Tư Tư có chút khó chịu.

Tiểu Thiên Thánh Giả tốt xấu gì cũng là nhân vật vang danh thiên hạ, nói không chừng Lâm gia sẽ không để ý tới chuyện Thánh Giả và Lâm công tử cùng nhau.

Tư Tư cũng chỉ có thể tự an ủi bản thân như vậy, nàng không muốn thấy cảnh Lâm Cửu và Lâm Xung đều không nhận được sự cảm thông và ủng hộ của Lâm gia, tuy rằng ngày nào Lâm Xung cũng ha ha cười, nhưng Tư Tư biết, kì thực trong lòng Lâm Xung cũng rất khó chịu.

Lâu lắm không gặp đệ đệ và Tư Tư, ngày thứ hai Lâm Cửu không ra ngoài đi dạo, mà lưu lại trong Liên Sinh Điểm với Lâm Xung, Tư Tư nói chuyện phiếm, Diệt Thiên vốn muốn ở trong phòng tĩnh tọa cũng bị Lâm Cửu lôi ra, ai bảo hôm qua Diệt Thiên nói hắn và Lâm Cửu thời thời khắc khắc đều phải ở cùng chỗ, vì thế nên hôm nay cũng không thể xa nhau.

Diệt Thiên ngồi trong đình lật sách xem, bọn Lâm Cửu thì ngồi bên cạnh nói chuyện phiếm.

Lúc đầu Lâm Xung và Tư Tư còn không có ý muốn nói chuyện phiếm, sợ quấy rầy thánh nhân đọc sách, sau dưới sự dẫn dắt của Lâm Cửu cũng bắt đầu sôi nổi trò chuyện, Diệt Thiên vẫn không nói câu gì, một mình ở bên cạnh lẳng lặng đọc sách, lẳng lặng nghe, lẳng lặng đảm nhiệm vai trò làm người giám hộ.

“Lâm Xung, Tư Tư sao các ngươi lại nghĩ tới chuyện mở rộng Liên Sinh Điểm đến đây?” Lâm Cửu vừa cắn hạt dưa, vừa hiếu kì hỏi.

“Điểm của đại ca mở ở Hoàng Thành bán rất chạy, sinh ý náo nhiệt, nhưng đại ca huynh làm một chương quỹ chẳng quan tâm đến điểm mà lại phải tay bỏ đi, sau khi huynh rời đi rất nhiều việc đều do Tư Tư quản lí, Tư Tư thực sự rất thông minh, có thể coi sóc sinh ý tốt như vậy.” Lâm Xung liền tiếp khen ngợi Tư Tư, nói một đồng lớn cũng chưa nhắc đến điểm chính.

Tư Tư xấu hổ vỗ xuống Lâm Xung, giận dữ nói: “Thiếu gia hỏi huynh vì sao mở khách điểm ở đây, huynh lại nói đến mấy cái chuyện râu ria này làm gì!”

“Râu ria chỗ nào chứ, không có muối thì đâu có Liên Sinh Điểm của Thiên Đế Thành a.” Lâm Xung cười ngốc nghếch, sau đó lại nghĩ đến chuyện tại sao bọn họ tới Thiên Đế Thành, sắc mặt liền thay đổi, than thở: “Đệ nghe nói Thánh Giả đại nhân muốn ở lại Bắc Quốc một năm, sau đó trở lại Thiên Đế Thành ở Trung Thiên Quốc, khi đó bọn đệ không liên lạc được với huynh, nghĩ lúc Thánh Giả tới đại ca huynh có thể cũng sẽ trở lại Thiên Đế Thành, vậy nên đệ và Tư Tư cùng xây một Liên Sinh Điểm ở ngay Thiên Đế Thành, nghĩ một mặt buôn bán, một mặt chờ huynh.”

Nụ cười ngây ngô trên mặt biến mất, thần sắc Lâm Xung cũng dần dần trở lên chứng chặc hơn.

“Đệ đệ, trong nhà xảy ra chuyện gì sao?” Thấy sắc mặt Lâm Xung có biến, Lâm Cửu lo lắng hỏi: “Cha nương bọn họ có khoẻ không?”

“Cha nương vẫn khoẻ,” Lâm Xung cúi đầu thở dài thườn thượt, một quyền đập lên mặt bàn, nói: “Thế nhưng...nhưng mà bọn họ không đồng ý cho đệ và Tư Tư cô nương ở bên nhau!”

“Lâm Xung ——” Thấy Lâm Xung bỗng chốc nói chuyện này ra, Tư Tư vội vàng tức giận chọc chọc Lâm Xung, Lâm công tử vừa mới tới Liên Sinh Điểm một hai ngày, sao tên đại hùng này lại kể hết chuyện ra khiến công tử thêm phiền não chứ.

“Tư Tư, ngươi nói cho ta biết, chuyện gì xảy ra vậy?” Lâm Cửu sững sốt, vội hỏi.

“Sự đã tới nước này, nói đi.” Lâm Xung thở dài một tiếng, nói với Tư Tư, “Dù sao sớm muộn gì cũng phải nói, đại ca rồi cũng sẽ biết chuyện này,” Tư Tư chỉ có thể kể rõ chuyện giữa nàng và Lâm Xung cho Lâm Cửu nghe.

Thì ra hồi đó Lâm Cửu giao Tư Tư dặn Lâm Xung chiếu cố, hai người lâu ngày sinh tình, Lâm Xung muốn thú Tư Tư làm thê tử, nhưng Lâm gia không đồng ý, chỉ có thể để Lâm Xung thú Tư Tư làm thiếp.

Hỏi nguyên nhân, hoá ra là Lâm Xung đã có hôn ước với nữ nhi của một đại quan trong triều đã được Hoàng Phủ Thiên Niên ban hôn, nếu Lâm Xung dám thú Tư Tư, đó chính là vi phạm thánh chỉ.

Lâm gia từ trước đến nay luôn tận tâm với hoàng đế, lại coi trọng dòng dõi, đối với người có thân phận như Tư Tư có chút không vừa mắt, kết quả nháo đến nháo đi, Lâm Xung liền mang theo Tư Tư rời khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc tiến đến Trung Thiên Quốc, ở lại Thiên Đế Thành mở ra một Liên Sinh Điểm, chờ tìm Lâm Cửu rồi thượng lương xem sao.

Vừa chờ, liền chờ qua mấy tháng.

Còn may, rốt cuộc cũng đã để Lâm Xung và Tư Tư chờ được Lâm Cửu trở về.

“Lâm Xung, người với nữ nhi nhà đại quan kia có quan hệ gì?” Lâm Cửu hỏi.

Lâm Xung vỗ vỗ mạnh vào đùi, nói: “Ai! Đệ và nàng ta đâu có quan hệ gì, thậm chí đệ còn chưa gặp mặt cô nương đó, đã bị hoàng thượng chỉ hôn, Lâm Xung ta không phải là tên nam nhân đứng núi này trông núi nọ, cả đời này đệ chỉ yêu một mình Tư Tư! Người khác dù một người đệ cũng không thèm!”

Nghe ái nhân nói như vậy, trong lòng Tư Tư thấy ngọt ngào.

“Chuyện hôn ước khỏi cần để ý tới, Hoàng Phủ Thiên Niên nơi đó ta có thể giúp các người bãi bình.” Lâm Cửu len lén liếc nhìn Diệt Thiên, nếu như Diệt Thiên thực sự thả Hoàng Phủ Thiên Niên ra, vậy chuyện đầu tiên Lâm Cửu muốn làm chính là huỷ bỏ hôn ước của Lâm Xung.

Y tin lời Lâm Xung nói, đệ đệ này của y chính là một người thẳng ruột ngựa, nhất định sẽ không làm mấy chuyện thất tín hay thay đổi, Hoàng Phủ Thiên Niên kia cũng thật là, chẳng lẽ không biết chuyện tình yêu là phải tự do sao, không có việc gì lại muốn học làm nguyệt lão buộc hồng tuyến linh tinh.

“Đại ca, thực sự có thể chứ? Lời hoàng thượng nói như bát nước hắt đi, rất khó thu hồi a!”

“Lẽ nào đệ hoài nghi thực lực của đại ca đệ,” Lâm Cửu cười cười, nếu như Hoàng Phủ Thiên Niên dám không đồng ý, y liền đập chết tên kia.

Lâm Xung vừa nghe thấy có hi vọng, lập tức từ cái dạng tử khí trầm trầm nhanh chóng biến thành hưng phấn bừng bừng, kích động nói: “Đại ca, huynh thật lợi hại!”

Cười chưa bao lâu, Lâm Xung thoáng cái lại thành trái cà ừng —— ỉu xiu.

Lâm Cửu cười khỏ nói: “Lại làm sao nữa vậy?”

“Cha nương sẽ không đồng ý,” Lâm Xung ủ rũ nói: “Cha coi trọng người sinh ra trong gia đình đông dôi, càng coi trọng danh tiếng, nếu hoàng thượng thực sự xoá bỏ hôn ước này, mặt mũi của cha biết đặt ở đâu, dù cho hoàng thượng thực sự huỷ nó, chỉ sợ cha nương cũng sẽ không đồng ý cho đệ và Tư Tư thành hôn.”

Lâm Cửu nhú nhú mày, điều này cũng là một vấn đề.

Người như Lâm Phong cha y tuy rằng cũng là một nhân vật thông tình đạt lí, nhưng dù sao Tư Tư cũng vẫn còn bảo thủ, xa hội phong kiến phân hoa giai cấp nghiêm trọng, nếu muốn để cho cha nương y tiếp nhận Tư Tư thì đúng là một đề khó.

“Có!” Đột nhiên Lâm Cửu hô lên một tiếng, Diệt Thiên cách đó không xa hơi ngẩng đầu liếc nhìn nam nhân.

Lâm Cửu kích động đứng lên, vừa cười vừa nói: “Vậy có gì khó chứ, tất cả cứ giao cho huynh! Không phải là cha nương ghét bỏ xuất thân của Tư Tư sao? Nếu Tư Tư trở thành người trong hoàng thất Hoàng Phủ Đế Quốc, vậy cha nương khẳng định sẽ đồng ý cho hôn sự của hai người các người!”

Lâm Cửu và Tư Tư nghi hoặc liếc nhìn nhau, nói: “Người trong hoàng thất?”

“Không sai, để Hoàng Phủ Thiên Niên thu Tư Tư làm can muội tử* (em gái nuôi) không phải là xong sao, đến lúc đó Tư Tư liền trở thành công chúa của Hoàng Phủ Đế Quốc rồi.” Nếu Hoàng Phủ Thiên Niên dám không đồng ý thu Tư Tư làm muội tử, Lâm Cửu liền quyết định để đại ma đầu lại nhốt lại Hoàng Phủ Thiên Niên, đợi khi nào tên kia cải biến tâm ý thì mới thả cho ra.

“Xem ra muốn không thả Hoàng Phủ Thiên Niên ra cũng không được rồi.” Sau khi Lâm Xung và Tư Tư đi về, Diệt Thiên đặt sách trong tay xuống, ung dung nói ra một câu.

“Đại ma đầu, ta xin nhờ người đó!” Tay khoác lên vai Diệt Thiên, Lâm Cửu vừa cười vừa nói.

Diệt Thiên cười lắc đầu, đưa tay vỗ vỗ bàn tay đặt trên vai hấn của Lâm Cửu, nói: “Hai tháng sau, ta muốn tặng người một phần đại lễ.”

“Đại lễ gì, nếu là loại đại lễ kinh hách gì ta cũng không cần a.” Lâm Cửu vẫn luôn cảm thấy Diệt Thiên tặng lễ vật dường như không phải là chuyện quá tốt đẹp gì.

“Đến lúc đó người sẽ biết, là một phần lễ vật người nghìn vạn trông mong rốt cuộc cũng mong đến được.” Diệt Thiên khẽ cười nói, vẻ mặt thần bí, khiến Lâm Cửu khó suy đoán ra nổi.

Diệt Thiên cho Lâm Cửu một đại lễ, là một phần đại lễ thuộc về hấn và Lâm Cửu.

Đại lễ của Diệt Thiên còn chưa xuất hiện, xa xa đã có người đưa đại lễ tới.

Nghìn vạn lần không ngờ đến, cha nương Lâm Cửu cư nhiên từ Hoàng Phủ Đế Quốc tới Thiên Đế Thành, để tham gia Hiền Môn thịnh yến, cũng là vì hai nhi tử của bọn họ mà đến.

Đây chính là chuyện khiến Lâm Cửu cao hứng không thôi, đã gần một năm nay y chưa gặp cha nương rồi, hiện tại tốt rồi, đệ đệ và đệ muội đã có, cha nương cũng tới, bên cạnh y còn có một tên đại ma đầu gần đây ngoan ngoãn vô cùng, ngày hôm nay sao lại tốt như vậy a?

Đại lễ này, tới thật đúng lúc.

230. Chương 230 - Thủ Đoạn Của Ma Đầu

Lâm tướng quân cùng với thê tử tự mình đi tới Thiên Đế Thành Trung Thiên Quốc, sau khi tới nơi liền đến thẳng Liên Sinh Điểm, hai người vốn đến để tham gia Hiền Môn thịnh yến, lại thuận tiện ghé thăm xem thử hai đứa nhóc Lâm Xung và Tư Tư bỏ nhà trốn đi kia thế nào rồi, thật không ngờ khi vào trong Liên Sinh Điểm lại nhìn thấy nhi tử Lâm Cửu gần một năm không gặp cùng với Tiểu Thiên Thánh Giả vừa từ Bắc Quốc đến đây.

Chuyện nhà người ta Diệt Thiên không muốn nghe cũng chẳng muốn chen vào, để Lâm Cửu cùng người nhà đoàn tụ, còn mình thì đóng chặt cửa phòng lấy lý do tu hành để tránh gặp người.

Chắc rằng trong một tháng này, Lâm Cửu có lẽ sẽ đều sum vầy với gia đình nói việc nhà, Diệt Thiên thẳng thắn để Lâm Cửu lưu lại Liên Sinh Điểm, còn mình thì rời đi.

Yên tâm mà lưu Lâm Cửu lại Liên Sinh Điểm, Diệt Thiên cũng không phải bắt cứ ai đến theo dõi hay giám sát hành động của Lâm Cửu, hành động này không thể nói là liêu lĩnh, nhưng lại mang theo vài phần ý nhị sâu xa, những lời Lâm Cửu nói, Diệt Thiên đều nhớ rõ, Lâm Cửu từ chính sâu thẳm trong lòng cũng rất rõ ràng, Lâm Cửu từng nói sẽ không rời khỏi Diệt Thiên nữa.

Nếu Lâm Cửu thực sự giữ tín, vậy Diệt Thiên cũng không tất yếu phải trói buộc nam nhân này.

Trong lòng Lâm Cửu hiểu Diệt Thiên làm như vậy thứ nhất là muốn dành sự tín nhiệm cho y, thứ hai là làm một cuộc khảo nghiệm không lớn không nhỏ, muốn xem Lâm Cửu cuối cùng có chạy trốn hay không.

Lâm Cửu chờ Diệt Thiên trở về, đợi đại ma đầu đó quay về, Lâm Cửu sẽ cho Diệt Thiên một câu trả lời thuyết phục, Lâm Cửu tự nói với mình, y nhất định sẽ làm được đến cùng.

Chẳng qua là Diệt Thiên lại muốn đi đâu nhỉ?

“Không phải ngươi muốn ta ra lệnh thả Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư sao? Vậy ta liền đi thả bọn họ, ngươi cứ ở lại Liên Sinh Điểm chờ ta là được.” Diệt Thiên nói với Lâm Cửu như vậy, rồi sau đó một mình rời đi.

Diệt Thiên cũng không lo lắng Lâm Cửu có tin lời hắn hay không, hắn cũng biết vì sao Lâm Cửu lại hỏi hắn muốn đi đâu, chỉ sợ là nam nhân kia đang lo lắng hắn ở sau lưng y làm chuyện xấu gì ha.

Chuyện xấu, đâu có nhiều như vậy chứ?

Huống chi, từ trước tới giờ Diệt Thiên chưa từng cho mình là người xấu, định nghĩa về người xấu là gì, trong thiên hạ này ai có khả năng định đoạt người khác là tốt hay xấu.

Rời khỏi Thiên Đế Thành Trung Thiên Quốc, không ai biết một đại ma đầu vô thanh vô tức đi tới Thiên Đế Thành, lại vô thanh vô tức rời đi dưới sự che chở của màn đêm, từ nơi nào đi ra, lại quay về nơi đó, Diệt Thiên điều khiển Hắc Long từ Trung Thiên Quốc bay về hoàng cung Bắc Quốc.

Hắn muốn đi thăm nữ nhân kia, dù cho phải diễn một màn kịch, cũng muốn để nữ nhân đó ngoan ngoãn dưỡng hài tử trong bụng ả, Xích Long Nữ trời sinh tính đa nghi, nếu để nữ nhân đó biết hài tử hoá ra không hề có quan hệ gì với ả, chỉ sợ Xích Long Nữ sẽ làm ra chuyện ngọc đá đều nát. Đương nhiên, Diệt Thiên sẽ không lừa Lâm Cửu, thuận tiện hắn cũng sẽ đi nhìn một cái hai hảo bằng hữu Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư xem bọn họ thế nào rồi.

“Ma Tôn, thân thể thiếp bất tiện không thể tự mình nghênh tiếp Ma Tôn, mong Ma Tôn thứ tội.” Trong màn truyền ra thanh âm của Xích Long Nữ, Diệt Thiên ngồi bên chiếc bàn bên ngoài, vươn tay nhắc bầu rượu lên tự rót cho mình một chén, “Người biết vì sao ta không giết người không?”

“Biết, bởi vì hài tử trong bụng thiếp là của Lâm Cửu, mà Lâm Cửu là người mà ngài yêu nhất, ngài không muốn thương tổn hài tử của Lâm Cửu, cho nên dù biết chuyện thiếp phản bội ngài, ngài cũng sẽ không giết thiếp.” Thanh âm nữ tử trong màn đã không còn trong trẻo hữu lực như trước, phảng phất như đang sinh bệnh mang theo suy yếu nặng nề.

Xích Long Nữ vốn là một nữ tử hào sảng, thường ngày có thói quen nữ phần nam trang, ăn to nói lớn, giờ đây thân thể hư nhược trái lại có phần nhu mì đang thương của nữ tử.

“Sai.” Nhấp một ngụm rượu thơm nồng, ngón tay xương khớp rõ ràng của Diệt Thiên cọ sát mép chén ngọc, khẽ cười một tiếng, nói: “Ta không giết người, là vì không muốn làm bẩn tay ta, ta không giết người, là bởi vì người sắp chết. Phàm nhân đáng buồn đáng thương, vọng tưởng dựng dựng thần liên chi tử, thế nhưng thân thể yếu đuối của con người nào có thể gánh chịu được thể xác đó, đừng nói là thuận lợi sinh hài tử ra, chỉ sợ hài tử còn chưa kịp sinh, nó đã hút cạn tinh khí của người, rồi người sẽ biến thành một bộ xương khô.”

“Kết quả là, người chết, hạt giống thần liên trong bụng người cũng không có cách nào thức tỉnh.” Diệt Thiên đặt chén rượu xuống, đứng dậy bước tới bên chiếc giường được buông màn, một tầng lại một tầng sa mỏng che khuất nữ tử trên giường, khiến người bên ngoài không thể nhìn rõ bóng người bên trong.

Diệt Thiên vươn tay về phía trước xóc màn lên, khó ai có thể tin nổi nữ nhân ngồi trên giường chính là đương kim hoàng thượng Bắc Quốc, không phải bởi vì hoàng đế Bắc Quốc là nữ nhân, mà là nữ nhân này đã thay đổi khiến người ta không thể nhận ra.

Xích Long Nữ bất quá mới chỉ trên dưới hai mươi, vóc người cao gầy, diện mạo cũng coi như không tồi, nhưng nữ nhân này bây giờ lại phảng phất như đã biến thành bốn mươi tuổi vậy, khoé mắt đầy nếp nhăn, làn da trước kia ónh nhuận nhẵn mịn cũng không còn, da hai bên má bắt đầu trở nên lỏng lẻo, người cũng gầy đi không ít.

Nữ nhân này giống như đã bị người khác hút khô tinh khí, uể oải không chịu nổi, mà lại sắp tiêu vong.

Mặc dù mỹ mạo của Xích Long Nữ không còn, thanh xuân cũng đã tiêu vong, nhưng đôi mắt nữ tử này vẫn tràn đầy sắc bén và năng lượng như trước, dù ả có chết, ả cũng chết cam tâm tình nguyện.

Bởi vì trong bụng ả mang chính là người lợi hại nhất trên đời này, là thần liên chi tử, vừa sinh đã được hưởng sức mạnh cường hãn nhất thế gian, hài tử này sẽ vì có dòng máu của Lâm Cửu mà được Diệt Thiên yêu thích, đến lúc đó Bắc Quốc là của hài tử này, thiên hạ cũng là của hài tử này, là ả sinh ra, trong thân thể một nửa chảy xuôi dòng máu của ả, dòng máu thuộc về bắc thần hoàng tộc của Bắc Quốc, hài tử này sẽ là thiên chi kiêu tử danh xứng với thực.

Mà nàng, là mẫu thân của thiên chi kiêu tử tất nhiên sẽ vĩnh viễn được lịch sử khắc ghi, được hàng nghìn hàng vạn người kính ngưỡng sùng bái.

Dù tuổi xuân không còn, mỹ mạo nhạt nhòa thì đã sao? Xích Long Nữ không quan tâm. ả một chút cũng không quan tâm mình có chết hay không, ả chỉ cần hài tử này bình an sinh ra, thì tất cả mọi thứ, đều đáng giá.

Mái tóc vốn đen nhánh giờ gần một nửa đã thành bạc, nữ nhân gầy đét lại già nua mỉm cười nhìn Diệt Thiên, trong mắt chan chứa hưng phấn và khát vọng: “Ma Tôn, suy cho cùng ngài cũng không thể trở mặt nhìn hài tử của Lâm Cửu cứ thế mà chết ha...nó là hài tử của Lâm Cửu, cũng là hài tử của ngài. Nó là hài tử của các người.”

Xích Long Nữ không biết rằng, lời của ả nói ra để lọt tai Diệt Thiên, lại vừa chọc đúng vào điểm quan trọng, Diệt Thiên chỉ khẽ cười cười. Lời này nghe thật hưởng thụ. Diệt Thiên cười, là bởi vì hắn nghĩ đến hài tử này khiến trong lòng hắn vui vẻ. Hắn cười, là vì cười sự đáng thương và ngu muội của Xích Long Nữ, có đôi khi có vài thứ không phải của người thì sẽ không bao giờ là của người. Nếu cứ liều lĩnh mà cướp đoạt, cuối cùng chỉ có thể phải trả giá nặng nề.

Tầm mắt của Diệt Thiên dần dần hạ xuống rồi dừng trên bụng Xích Long Nữ, hần vươn tay nhẹ nhàng ấn lên trong này là hài tử của hần và Lâm Cửu, cũng chỉ có hài tử của hần và Lâm Cửu mới có thể bá đạo như vậy, còn chưa sinh ra đã hút khô khí lực toàn thân của Xích Long Nữ.

Mặc dù cách lớp y phục. Diệt Thiên vẫn có thể cảm giác được động tĩnh trong bụng Xích Long Nữ. Hài tử này đang ngủ. Có lẽ là cảm nhận được khí tức của Diệt Thiên, hài tử lập tức tỉnh lại, như đang ở bên tai Diệt Thiên nỉ non nhõng nhẽo, khát khao người phụ thân cho nó sinh mệnh này uy no bao tử của nó.

Xích Long Nữ không thoả mãn được khẩu vị của hài tử này, nó đang lớn lên. Lớn lên nhanh chóng, nó khát vọng có thể đi tới thế gian này. Trong mắt Diệt Thiên lộ ra ý cười. Hài tử này rất được hần yêu thích.

Từng đạo chân khí hồn hậu theo ngón tay ma đầu chuyển vào trong cơ thể Xích Long Nữ, một cảnh tượng quý dị trong nháy mắt xuất hiện, nữ tử vốn gầy đét lại bắt đầu trẻ ra.

Tất cả những sợi tóc bạc đều rụng xuống, tóc đen dài ra, làn da lỏng lẻo giống như được rót vào nước suối sinh mệnh trở nên ónh nhuận mịn màng. Nếp nhăn bên khoé mắt biến mất không còn một dấu vết, mới chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, một lần nữa Xích Long Nữ lại khôi phục lại sức sống và tuổi xuân xưa kia của ả, giống như một kì tích, cứ như vậy mà xảy ra trên người Xích Long Nữ.

Nhìn đôi tay non mịn của mình, trên khuôn mặt Xích Long Nữ không che giấu nổi sự mừng rỡ, dù cho ả nguyện ý vì hài tử trong bụng mà mất đi sinh mệnh, song có thể một lần nữa trở lại dáng dấp trước kia, vẫn khiến trong lòng nữ tử vô cùng vui vẻ, trực tiếp nhìn thấy năng lực của Diệt Thiên, Xích Long Nữ càng chờ mong vào hài tử trong bụng ả tương lai sẽ lợi hại và uy phong cỡ nào.

“Cảm tạ cái gì, ta cứu chính là hài tử của Lâm Cửu trong bụng người, chứ không phải người.” Lạnh lùng cười nhạt, Diệt Thiên xoay người đi ra khỏi gian phòng, sau hai tháng nữa, không biết phần đại lễ này, Lâm Cửu có thích hay không, có kinh hỉ hay không, sau khi hài tử sinh ra nên đặt tên là gì đây?

Một bên tự hỏi vấn đề này, một bên quay về một viện tử sâu thẳm trong hoàng cung Bắc Quốc, đi vào trong viện. Diệt Thiên như mong muốn gặp được hai lão hữu của hần.

“Thấy lão bằng hữu, không chào hỏi gì sao?” Diệt Thiên lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Lâm Cửu đâu?” Hoàng Phủ Thiên Niên vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

“Lâm Cửu đang ở Thiên Đế Thành, có ta chiếu cố, Lâm Cửu vẫn mạnh giỏi lắm.” Diệt Thiên liếc Hoàng Phủ Thiên Niên, nói “Từ trong lao đi ra trụ trong viện, hần là dưỡng hảo thương rồi ha, nếu như đã dưỡng thương xong rồi, vậy rời khỏi đi.”

Vừa nói xong, Diệt Thiên nhanh chóng làm mấy giấu tay phức tạp trước ngực, sau đó hai tay tách ra bắn ra hai đạo chân khí xuyên qua thân thể Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư, Hoàng Phủ Thiên Niên thoáng cái lùi về sau hai bước, phát hiện cấm cố Diệt Thiên hạ trên người bọn họ đã biến mất, nhưng chân khí vẫn không được khôi phục.

Diệt Thiên quả thật là thả bọn họ ra, nhưng cũng phá huỷ căn cơ của Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư, chỉ sợ vòng vòng vài năm Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư đều khó mà khôi phục lại được công lực lúc trước.

“Nhị vị, hẹn gặp lại trong Hiền Môn thịnh yến.”

Lúc Diệt Thiên vừa xoay người chuẩn bị rời đi, Hoa Tư hỏi ngay: “Vì sao người lại thả chúng ta?”

Hoa Tư và Hoàng Phủ Thiên Niên đều không rõ trong hồ lô của Diệt Thiên đang bán thuốc gì. Lấy thủ đoạn ác liệt của Diệt Thiên, đại ma đầu này sẽ không lưu bọn họ lại đến bây giờ, thế nhưng hiện tại. Diệt Thiên cứ nhiên lại còn thả bọn họ ra.

“Muốn tạ ơn, hãy đi tạ ơn Lâm Cửu. Diệt Thiên đứng tại chỗ chấp tay sau lưng, vẫn chưa xoay người sang chỗ khác, chỉ thần nhiên nói, “Y chịu nhiều tổn thương như vậy, nói ra không phải là do các người gián tiếp tạo thành sao? Ha ha thế nhưng kiếp này, các người vẫn còn muốn nhìn thấy Lâm Cửu cùng ta chết sao?”

Lời Diệt Thiên nói như cây kim châm chích vào trái tim Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư.

231. Chương 231 - Bắt Được Thú Vương

Còn chưa đầy một tháng, Diệt Thiên đã ra khỏi Bắc Quốc đi đến Thiên Đế Thành Trung Thiên Quốc, một mình hẩn ở lại Bắc Quốc, đương nhiên cũng chẳng có gì thú vị.

Tuy rằng Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư tạm thời không có võ công, nhưng vẫn có thể triệu hồi thần thú thủ hộ thần liên, Diệt Thiên chỉ phụ trách việc thả Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư, về phần hai người kia dùng phương thức gì để trở về thì chẳng liên quan gì đến hẩn.

“Bây giờ nên làm gì đây?” Hoa Tư bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, xoay người nói với Hoàng Phủ Thiên Niên, “Hiện tại công lực của ta và người tạm thời bị mất, đã không thể nào đối phó nổi với Diệt Thiên, tuy không biết quan hệ giữa Diệt Thiên và Lâm Cửu lúc này là loại quan hệ nào, nhưng từ ngữ khí của Diệt Thiên có thể thấy hẩn sẽ không thương tổn Lâm Cửu, người không cần phải quá lo lắng nữa.”

“Lo lắng...” Hoàng Phủ Thiên Niên lộ ra nụ cười đắng chát, đắng đến mức hẩn muốn rơi lệ, sao có thể như vậy chứ, Lâm Cửu cư nhiên chính là người nam tử vẫn luôn ở bên cạnh Diệt Thiên, nhớ lại những lần tương ngộ trước đây với Lâm Cửu trong lòng Hoàng Phủ Thiên Niên thấy đắng hơn bất luận kẻ nào.

Lần lượt để vượt mắt, không biết phải đợi tới khi nào mới có thể chính thức gặp mặt.

Có lẽ, đây chính là duyên phận giữa hẩn và Lâm Cửu, hữu duyên nhưng vô phận.

Kiếp trước đã như thế, kiếp này cũng như thế, thi thoảng hẩn ước ao tình yêu oanh oanh liệt liệt giữa Lâm Cửu và Diệt Thiên, mặc dù tràn ngập ngọt ngào lẫn bi thương, nhưng dù thế nào đi nữa thì cũng tốt hơn mối quan hệ bằng hữu không mặn không nhạt này của hẩn, nhân sinh nếu quá bình đạm, có đôi khi khác nào đã chết.

Có lẽ Diệt Thiên không sai, bi kịch kiếp trước của U Minh và Chí Thiện đều là do những người không hiểu nhân tình đạo lý như bọn họ tạo thành, mà nay trải qua một lần tái thế luân hồi, tái thế làm người, được chân chính trải nghiệm quá trình trưởng thành của một người, những thần liên kiếp trước khuyết thiếu tình người cuối cùng cũng đã hiểu thế nào là buồn vui li hợp, cũng đã hiểu, tình yêu và những gút mắt trong lòng Chí Thiện, trong lòng U Minh.

Nếu như kiếp trước bọn họ không cố chấp như vậy, vậy kết quả liệu có thay đổi chẳng?

Nếu như quá khứ đã không thể nào thay đổi, mà kiếp này lại chưa kết thúc.

“Ta đương nhiên lo lắng cho Tiểu Cửu.” Hoàng Phủ Thiên Niên lắc đầu thở dài nói, “Diệt Thiên không phải là một người mới có dã tâm, mà đầu này có tầm nhìn thấu triệt hơn bất cứ ai, tất cả mọi việc hẩn gây ra ở Tội Ác Quốc Gia không phải đều là trả thù với Chí Thiện với tất cả chúng ta, nhưng trả thù cũng không phải ý đồ thực sự của Diệt Thiên, mà đầu kia sao có thể cả đời đều sống trong cừu hận được.”

Hoàng Phủ Thiên Niên quay đầu nói với Hoa Tư: “Thứ ta lo lắng, là ma tính trên người Diệt Thiên.”

U Minh kiếp trước là do tẩu hỏa nhập ma mới phát ra ma tính, đại khai sát giới, sau đó tuy Diệt Thiên bị áp chế ở địa ngục một nghìn năm, nhưng bọn họ không biết đến tột cùng Diệt Thiên đã thoát khỏi ma tính hay chưa, chỉ sợ đến một ngày Diệt Thiên ma tính nhập tâm, mất tâm trí, đến lúc đó ngay cả Lâm Cửu cũng không nhận ra thì không được rồi.

Nhận ra lo lắng trong mắt Hoàng Phủ Thiên Niên, Hoa Tư thở dài nói: “Có lẽ ngay từ đầu chúng ta đã chọn sai phương hướng, thế gian này chỉ có mình Lâm Cửu là có thể trị được Diệt Thiên, nhưng bệnh của Diệt Thiên, vẫn phải đợi chúng ta tìm ra căn nguyên. Ta thấy hiện tại Diệt Thiên còn chưa có ý muốn đảo loạn thiên hạ, không bằng nhân lúc này, chúng ta đi điều tra rõ nguyên nhân tẩu hỏa nhập ma của U Minh năm đó, nếu chính bản thân Diệt Thiên có thể ngăn chặn thì hay nhất, nếu như có gì ngoài ý muốn, chúng ta cũng có thể có chuẩn bị trước.”

Hoàng Phủ Thiên Niên gật đầu, nói: “Được rồi, nhưng mà có phải ngươi nên về Hiền Môn trước hay không? Lần này Diệt Thiên chuẩn bị quay về Hiền Môn, quay về chủ vị Hiền Môn, chẳng lẽ ngươi thực sự dâng Hiền Môn cho hần sao?”

Hoa Tư cười lắc đầu, trong đầu đã sớm có kế sách: “Hiền Môn đương nhiên ta không thể đưa cho hần, Diệt Thiên muốn Hiền Môn, ta không cho hần, hần cũng sẽ đi đoạt, nhưng nếu ta trao trả Hiền Môn cho nguyên chủ của Hiền Môn, ngươi nói xem, Diệt Thiên có thể lấy đi hay không?”

Hoàng Phủ Thiên Niên nhướn mày: “Ngươi muốn truyền chức vị môn chủ Hiền Môn cho Lâm Cửu?”

...

...

Diệt Thiên vốn muốn trực tiếp quay về Lâm Sinh Điểm, nhưng nghĩ đến Lâm Cửu khó có thời gian đoàn tụ với người nhà, hần liền thả chậm cước bộ không vội trở về, một lần nữa trên con đường cùng đội xe từ Bắc Quốc đến Trung Thiên Quốc, trên chiếc xe ngựa lắc lư chầm chầm tiến về Thiên Đế Thành.

Thật không ngờ đi được nửa đường, cư nhiên lại để hần gặp lại một “lão bằng hữu.”

Đội xe đột nhiên ngừng lại, một thanh niên anh tuấn đứng chặn giữa đường, bộ dáng của thanh niên rất đặc biệt, có đôi tai xù xù như tai cọp, phía sau người còn có một cái đuôi thật dài, phát đến phát đi giữa không trung, vút vút như sắp sửa bị cái đuôi đó quất nát vậy.

“Là người”. Thấy vị cố nhân quen thuộc này, Diệt Thiên phát tay để đội xe lùi lại phía sau, tự mình xuống xe ngựa đi về phía thú vương Mặc Viêm, nhìn nam tử đã từng chết dưới tay hần này, trên mặt ma đầu lộ ra ý cười nhàn nhạt: “xem ra mạng của ngươi còn rất lớn, lần trước để ngươi may mắn sống sót, giờ lại định đi tìm cái chết, đây là muốn bày ra sự ngu xuẩn của ngươi trước mặt ta sao?”

“Đến đánh tỉnh ngươi.” Mặc Viêm siết chặt song quyền.

“Nga” kéo dài ngữ điệu lộ ra sự khinh miệt của ma đầu đối với nam tử không biết tự lượng sức mình này, biết rõ đánh không lại, biết rõ chỉ là đến tìm cái chết mà thôi, vì sao con tiểu thú này vẫn còn muốn đến, hành động như vậy không thể nói là có bao nhiêu dũng cảm, mà ngược lại là cực ngu xuẩn.

“Ngươi có thể nói ra nghe thử xem, ngươi muốn đánh tỉnh ta thế nào đây?” Trường tụ phát ra phía sau, đại khái Diệt Thiên đã đoán được phần nào ý tứ của Mặc Viêm.

“Sao tên Lâm Cửu ngu ngốc đó lại thích cái tên đại ma đầu vô tình lãnh khốc nhà ngươi chứ, y vì ngươi ăn bao nhiêu đắng cay, bao nhiêu đau khổ, mà sao ngươi lại có thể đối xử với y như vậy! Bản vương đánh không lại ngươi, nhưng lẽ nào đánh không lại thì sẽ không đánh? Trong đầu thú vương ta không có từ sợ!” Khẩu khí nuốt không trôi, khi Mặc Viêm nghe được chuyện xảy ra ở Tội Ác Quốc Gia bèn sốt ruột muốn chết.

Hần tận mắt nhìn thấy Lâm Cửu một mình dấy dựa thống khổ trong lúc Diệt Thiên hôn mê, lại nhìn thấy tên phạm nhân ngu ngốc đó vì tên ma đầu này mà chạy đông chạy tây, lấy sức lực của cá nhân đi vòng quanh giữa các quốc gia.

Mất đi sự bảo hộ của Diệt Thiên, độc hành trong thế giới xa lạ này, không chỉ một lần Mặc Viêm nhìn thấy tên phạm nhân ngu ngốc đó không chịu nổi áp lực, không chịu nổi tương tự mà rơi lệ trong đêm, nhưng cuối cùng Lâm Cửu cũng cố gắng vượt qua, vốn tưởng rằng rốt cuộc cũng đợi được chốn yêu thương của mình, nhưng nào biết đầu rang thứ đợi được lại là sự đối đãi tàn nhẫn của tên ma đầu vô tình này.

Mặc Viêm tức giận, không phải bởi vì ma đầu này từng thiếu chút nữa giết hần, mà là vì Diệt Thiên đến ngay cả Lâm Cửu cũng tổn thương.

Hần mặc kệ bây giờ Lâm Cửu có còn ở cùng với ma đầu này hay không, hần chỉ biết hần không có cách nào mở mắt trừng trừng nhìn Diệt Thiên đối đãi với Lâm Cửu như vậy, nhất thời tức giận, Mặc Viêm liền vọt ra, hần mặc kệ mình có thể đánh thắng Diệt Thiên hay không, dù cho trong ngực chỉ còn lại một hơi thở, hần cũng muốn đánh!

“Chuyện giữa ta và y, không tới phiên ngoại nhân như ngươi nhúng tay vào.” Diệt Thiên nhú mày, Mặc Viêm đề cập tới chuyện Diệt Thiên không muốn nghe thấy nhất, “Nể tình ngươi là bằng hữu của Tiểu Cửu, hãy rời khỏi nơi này trở về chỗ của ngươi, nếu cứ ngu xuẩn cố tình không hiểu, ta cũng không ngại đóng đinh ngươi trên phiên thổ địa này.”

“Phải xem ngươi có năng lực này không đã!” Hét lớn một tiếng, Mặc Viêm giậm chân một cái, cả người như mãnh hổ lao ra nhằm phía Diệt Thiên, đôi mắt đỏ au như đang bùng cháy hoả diễm hùng hực, tràn ngập máu tanh và giết chóc, thân thể mạnh mẽ linh xảo giữa không trung, lưu lại từng đạo từng đạo huyền ảnh.

“Hồng” Theo thân thể nhảy lên, Mặc Viêm phát ra tiếng gầm của dã thú chấn động thiên địa, đội xe phía sau Diệt Thiên đều bịt kín tai ngã xuống đất kêu rên, ngựa sợ đến mức bốn chân nhũn cả ra té nhào xuống đất.

Một mảnh hoang vu, ngoại trừ ma đầu vẫn đứng thẳng một chỗ, người ngựa bên cạnh đều ngã hết trên mặt đất.

Khoé miệng Diệt Thiên cong lên, mỉm cười, nói: “Thú vương, đây là lần thứ ba ngươi và ta đấu nhỉ?” Trong lúc đang nói nói cười cười, ma đầu đã nhảy về phía sau tránh được thế tiến công của thú vương, hai tay như đôi cánh của hùng ưng, ma đầu vẫn mặc bạch thường giữa không trung nhẹ nhàng trượt về phía sau.

Thân thể dừng lại giữa không trung, đột nhiên ma đầu xoay tròn tại chỗ, y phục tung bay, ngân phát vũ động, ngón tay xương khớp rõ ràng nhanh chóng làm một thủ thế hoa lệ mà phức tạp ngay trước ngực, trước đột tập kích thứ hai của thú vương, Diệt Thiên cũng đã chuẩn bị tốt “lễ vật” tặng hấn, không tiếp tục tránh né, ma đầu trực tiếp nghênh đón thú vương, một đoàn hoả diễm như xà quần lên người thú vương.

“Ngao” Khí thế bàng bạc, uy của thú vương chấn động núi rừng, hoả xà diên cuồng quần trên thân nam nhân, gần như có thể nghe được âm thanh thiêu đốt “tư tư”, nét mặt dữ tợn, hàm răng sắc nhọn trong miệng lộ ra ngoài, thú vương hét lớn một tiếng lập tức làm vỡ nát hoả xà trên người hấn.

Dù sao cũng là vạn thú vương, so với lần trước, tiến bộ của Mặc Viêm vô cùng rõ ràng, qua mấy lần giao thủ không khỏi khiến Diệt Thiên đối với đầu dã thú này âm thầm khen ngợi.

Chỉ là đối thủ càng mạnh, lại càng khiến Diệt Thiên muốn nghiêm túc đối đãi, mà kết quả của việc nghiêm túc, thường thường đều là mang theo mùi máu tanh.

“Thu.” Quất một tiếng, hoả xà vỡ vụn liền trong nháy mắt ngưng kết lại với nhau, lúc này từ một con rắn lại biến thành một cái roi lửa đỏ thật dài, một đầu nhỏ như sợi tóc quần chặt trên ngón tay ma đầu.

“Thuần hoá thú, vẫn nên dùng đến roi.” Vừa dứt lời, Diệt Thiên giật giật ngón tay, chiếc roi tạo ra một tiếng nổ giữa không trung, chiếc roi này có khả năng bổ cả núi, thú vương thân thủ mất tiếp, linh xảo né qua, nhưng ngay lúc Mặc Viêm muốn tới gần Diệt Thiên, chiếc roi đó lại hoá thành nghìn vạn sợi nhỏ, như lưới trời bưng bưng thiêu đốt quét tới chỗ hấn.

“A!” Tiếng la thảm thiết nổ ra.

Diệt Thiên khê quay đầu đi tránh được nam tử bị roi quất thành máu me đầm đìa, thật đáng tiếc, hấn đã mất đi một đối thủ.

“Tiểu Viêm!”

Bên tai đột nhiên nghe thấy một tiếng la sốt sắng, Diệt Thiên theo tiếng quay đầu nhìn qua, một bạch y nam tử ngự kiếm từ bên này bay tới.

Nga, là một tiên hiệp trên Vọng Nguyệt Sơn sao?

Hoả ti trên tay khê giắt giắt, hoả diễm như thiên ti vạn lữ, lập tức biến mất không còn một mảnh, quay đầu lại, thú vương sắp bị đốt trọi kia hình như cũng đang nỗ lực muốn đứng lên, nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống.

“Mạng thật cứng.” Bị ngọn lửa thiên ti vạn lữ của hấn quất toàn thân bị thương, vậy mà thú vương này vẫn chưa chết.

“Tiểu Viêm.” Bạch y nam tử ngự kiếm phi hành nhanh nhẹn nhảy xuống bên cạnh thú vương đầm đìa máu, Vân Nhiễm đưa tay dò xét hô hấp của Mạc Viêm, thấy nam nhân chỉ bị hôn mê trong lòng lập tức an tâm, mấy ngày trước, nghe xong chuyện xảy ra với Lâm Cửu ở Tội Ác Quốc Gia, Mạc Viêm liền chạy ra ngoài, Vân Nhiễm lo lắng cho nam nhân này nên vội đuổi theo.

Thật không ngờ, Mạc Viêm lại một mình đối chọi với đại ma đầu;

Thật không ngờ, thực sự bị y đoán đúng, Diệt Thiên chính là Tiểu Thiên, Thánh Giả cũng tức là Ma Tôn.

Ôm nam tử hấp hối vào lòng, Vân Nhiễm ngẩng đầu chống lại tầm mắt Diệt Thiên, người nọ từng bước từng bước đi về phía y và hắn.

232. Chương 232 - Nguyệt Dạ Triều Miên

Đã qua rất nhiều ngày rồi, mà tên đại ma đầu kia vẫn chưa thềm trở về, chẳng lẽ Diệt Thiên muốn đợi đến khi Hiên Môn thịnh yển bắt đầu mới mò về chắc, vậy đại ma đầu kia tức sự không sợ mình chạy mất sao?

Ánh trăng ngoài cửa sổ trong trẻo mà sáng sủa, một vòng tròn treo lơ lửng phía chân trời, chiếu sáng khắp nơi nơi, bầu trời không một bóng mây, thỉnh thoảng lại có từng cơn gió đêm khê khàng lướt qua, tiếng lá cây dong đưa xào xạc trong viện tử tràn đầy ánh trăng, in bóng loang lổ trên mặt đất.

Vàng trán đọng một chút sầu tư, Lâm Cửu đứng bên khung cửa sổ vươn tay khép hai cánh cửa lại.

Trong phòng, dưới ánh nến.

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, y đã thích ứng với thế giới không có cuộc sống về đêm này, nhất là từ lúc trên Vọng Nguyệt Sơn xuống, rất hiếm khi Lâm Cửu có cảm giác buồn chán, trong lòng y hiểu rõ, phần lớn thời gian là bởi vì bên cạnh y luôn có một người, có Diệt Thiên ở đây, cũng có thể quên đi thời gian.

Con người có đôi khi ngốc nghếch vậy đấy, dù một câu cũng không nói, nhưng chỉ cần nhìn thấy người mình yêu, thì có thể ngẩn ngơ nhìn cả một ngày một đêm cũng không chán.

Vỗ trán, Lâm Cửu cảm thấy mình có chút “chuối”, nếu cứ tiếp tục như vậy y không biến thành ngốc không được, cũng không thể để Diệt Thiên biết những ý nghĩ trong lòng này của y, yêu trước thua trước, thua đến rồi tình rồi mù, nếu bị Diệt Thiên biết, thì không biết ma đầu đó còn muốn được một tác lại tiền một thuốc đến mức nào nữa.

Chung quy vẫn có chút bất đắc dĩ, không phải sao?

Thở tắt nín, Lâm Cửu cười hài, cười xiêm y, nhắm mắt lại, ôm chần một mình dần dần tiến vào mộng đẹp.

Màn đêm lành lạnh, là ai vô thanh vô tức lặng yên bước vào, một mặt thân ảnh dưới ánh trăng trước sau vẫn trong trẻo lạnh lùng bất biến như vậy, như một huyền ảnh, như một cơn gió mát, như một giấc mộng trong đêm...

Cước bộ chạm xuống nền đất không tạo ra một âm hưởng nào, bầu không khí tràn ngập hơi thở đều đều mà thông thả của nam nhân trong phòng, ngập đầy, đều là vị đạo thuộc về Lâm Cửu, khiến người ta muốn vươn tay bắt lấy khí vị của nam nhân này tấp vào mũi, chưa đủ, vẫn chưa đủ.

Chưa đủ để cảm thụ hết hô hấp và khí tức của nam nhân.

Diệt Thiên muốn nhiều hơn, thí dụ như là ôm chặt nam nhân mấy ngày không gặp này vào trong lòng, để hắn ngấm kĩ thử xem trong mấy ngày nay, nam nhân gầy đi một ít hay béo lên một ít.

Ma đầu ngồi bên giường, gian phòng này bọn họ trụ thật lâu, giường cũng thật lâu, lúc mà trên chiếc giường lớn chỉ có một người, thì lại cảm thấy người nằm trên giường có một chút yếu đuối khó nói nên lời, tựa như chỉ cần huých nhẹ một cái, nam nhân này sẽ vỡ ngay vậy, đây chỉ là cảm giác của Diệt Thiên, tuy kì thực Lâm Cửu không yếu ớt như vậy, mà có thể nói là hoàn toàn trái ngược.

Phía dưới giường là đôi hài được xếp ngay ngắn, bên cạnh treo y phục của Lâm Cửu, nam nhân vẫn không biết có một ma đầu xông vào căn phòng của y, nên vẫn an ổn nhắm mắt hít thở đều đều.

Đưa tay giải khai nút thắt trên y phục của mình, Diệt Thiên cũng tự cởi hài, khẽ tiến vào bên trong giường ngồi xuống, Lâm Cửu gần như là quần kín chắn nép sát vào tường, chỉ chừa lại cho Diệt Thiên một tấm lưng bọc chắn, cùng với mái tóc dài mềm mại tản ra như tảo biển.

Cúi người xuống, Diệt Thiên vươn tay vén mái tóc dài của nam nhân lên, hẩn cúi đầu, sáp gần vào gáy Lâm Cửu, dưới làn tóc ấm áp trên da thịt lưu lại tầng tình thủy mỏng manh, khẽ hé môi, Diệt Thiên cảm thụ được độ ấm và trơn mềm từ gáy đến tấm lưng.

Động tác của Diệt Thiên rất ôn nhu, tuyệt không đánh thức Lâm Cửu.

Tấm chắn này, không khỏi bọc quá dày ha?

Vươn tay ôm lấy Lâm Cửu, đại ma đầu không gì không làm được hình như muốn tìm đầu nguồn của chiếc chắn để hẩn mở nó ra một chút, chỉ tiếc Lâm Cửu là một cao thủ quần chắn, kín kẽ, khiến Diệt Thiên không tìm được chỗ hạ thủ, Lâm Cửu tự bọc mình như một cái kén tằm.

Mà nam nhân này, cũng là một con bướm phá kén mà ra, là một con phượng hoàng dực hoả trùng sinh, lại càng là một đoá bạch liên hoa gần bùn mà chẳng dính bùn.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Diệt Thiên nhìn thấy vết thâm tím mờ mờ nơi đáy mắt, không kìm được mà thấy đau lòng, nên làm gì bây giờ đây? Càng ngày hẩn càng sa vào tình yêu với Lâm Cửu, phần tình yêu điên cuồng mà cực hạn, thậm chí đã vượt hẩn thù hận và đau đớn trong lòng U Minh.

Nếu trái tim đã đau như thế, sao không dùng ái ý nồng đậm để bao phủ?

Hẩn luôn luôn bắt lực với nam nhân này, mà loại cảm giác vô lực đó xuất hiện từ lúc Lâm Cửu suýt chút nữa bị hẩn tự tay giết chết, giống như độc tố truyền khắp toàn thân hẩn, càng ngày càng sâu, càng ngày càng sâu, cho đến khi ngay cả vẻ lãnh tĩnh hẩn từng lấy làm kiêu ngạo cũng đều sụp đổ, không còn cách nào không chế.

Liệu rằng sẽ có ngày nào đó, cỏ dại sẽ lan tràn, bao phủ toàn bộ thế giới.

Bên ngoài song cửa, thỉnh thoảng truyền đến tiếng côn trùng kêu râm ran rả rích, ánh trăng vàng vạc xuyên qua khe cửa hắt vào phòng những quang ảnh loang lổ, bên tai, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Lâm Cửu.

Màn đêm tĩnh lặng, nhưng trái tim không an tĩnh.

Dù sao thì cũng không thể cứ ngồi trên giường, nhìn Lâm Cửu quần chắn đến bình minh ha?

Tay ma đầu từ từ trượt tới bên hông nam nhân, trong nháy mắt tấm chắn bị đốt thành tro biến mất sạch sẽ, hẩn nhẹ nhàng thổi ra, tro lập tức bay đi.

Mất đi tấm chắn ấm áp, nam nhân đang say trong giấc mộng có chút không thích ứng chìa tay ra muốn túm một cái gì đó có thể đắp lên người, mí mắt nặng trĩu, đầu óc hỗn loạn, Lâm Cửu căn bản không muốn tỉnh lại, chìa tay tùy tiện túm một cái, chỉ túm được một góc áo đơn của Diệt Thiên, thuận theo độ ấm đó khiến người ta tham luyến, nhích dần nhích dần lại.

Từ từ cúi người xuống, ma đầu áp lên nam nhân say ngủ.

Cúi đầu in một giấu hôn lên trán Lâm Cửu, ma đầu dần dần dời xuống phía dưới, chỗ chạm vào giữa hẩn và y chỉ là một tầng lụa đơn bạc, tơ lụa như nước, mà lại triền triền miên miên khó có thể dứt bỏ.

Nhẹ nhàng kéo vạt áo Lâm Cửu ra, bàn tay lạnh lạnh của ma đầu trượt vào bên trong vạt áo nam nhân, dịu dàng đặt lên chiếc đùi rắn chắc, đó là sự oánh nhuận đàn hồi đầy tay, trực tiếp khiến nội tâm lạnh lẽo hoàn toàn bị châm lên ngọn lửa nóng vốn không nhiều trong cơ thể hẩn.

Cái gì gọi là cảm tình của ma đầu chứ?

Chấp niệm sâu, vĩnh viễn không quay đầu, một ngày hãm nhập, chính là nùng tình ái ý đời đời kiếp kiếp không thể thay đổi.

Đây là, nhập ma.

Diệt Thiên dịu dàng cầm lấy Lâm Cửu, nam nhân say ngủ chịu không nổi kích thích mà khẽ run rẩy một chút, giữa môi tràn ra một tiếng ngâm nhẹ. Từ trước tới nay đều là nam nhân này cam tâm tình nguyện nằm dưới thân hắn, mặc dù cũng có vài phần là do sự bá đạo và chuyên chế của Diệt Thiên.

Diệt Thiên thích cảm giác chiếm thế chủ đạo, mỗi lần nắm trong tay người nam nhân dưới thân hắn đều khiến hắn có cảm giác an tâm, đó là cảm giác hắn hoàn toàn chiếm được nam nhân này từ trong ra ngoài, không có một tấc da nào không lưu lại dấu vết của hắn.

Hắn thích ôm nam nhân này, cảm giác đó luôn khiến người ta say đắm.

Đây cũng là một đặc quyền chỉ thuộc về hắn, chỉ có một mình hắn nhìn thấy dáng dấp Lâm Cửu khác biệt với thường ngày, nụ cười này, hoặc là giọt nước mắt này, mà càng nhiều là vẻ lửa nóng và nhu mì.

Chẳng qua là từ trước tới nay đều là hắn hưởng thụ vui thích, thỉnh thoảng có phải cũng nên để Lâm Cửu đạt được một chút hưởng thụ không giống người thường hay không?

Bảo Diệt Thiên ở phía dưới, Diệt Thiên sẽ không nguyện ý, chỉ sợ ngay cả đến bản thân Lâm Cửu cũng sẽ thấy không được tự nhiên, vậy nên làm gì đây?

Nhẹ nhàng nắm chặt thứ trong tay, ma đầu cao ngạo lạnh lùng cúi cái đầu cao quý của hắn, nhắc vạt áo Lâm Cửu lên, chôn mặt dưới vạt áo Lâm Cửu.

Ấm áp trong nháy mắt cùng với bao bọc chưa từng cảm giác qua khiến Lâm Cửu đang mơ ngủ lập tức tỉnh lại, kích thích này, cũng không khỏi quá lâu chút a.

“Ngô —” Hai tay nắm chặt lấy giường, Lâm Cửu cắn chặt môi, nhịn không được hít một ngụm khí lạnh.

Chuyện gì đây? Hai chân mở rộng gấp lại, là mái tóc dài bồng bềnh trắng bạc như trăng, khí tức quen thuộc đó dần dần khiến Lâm Cửu hiểu rõ người đang giúp y làm chuyện này chính là Diệt Thiên, đại ma đầu cao ngạo không ai bì nổi, dĩ nhiên lại giúp y làm chuyện này, hơn nữa lại còn dùng...

Chẳng lẽ Diệt Thiên không cảm thấy buồn nôn sao?

“Bản!” Trên mặt không khỏi trở nên nóng bừng, tuy rằng Lâm Cửu thấy thoải mái, nhưng mà cứ nghĩ đến để Diệt Thiên giúp mình làm chuyện này, thật sự khó có thể thích ứng.

Nào biết rằng, Lâm Cửu vừa mới nói xong, Diệt Thiên lại dùng lực hút lấy, việc này khiến cho người mấy ngày nay chưa trải việc đời – Lâm Cửu giải quyết đại sự, lập tức thân thể xụi lơ, chỉ cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Thường ngày lúc hai người bọn họ làm chuyện đó, có đôi khi Lâm Cửu tự giải quyết vấn đề của mình, có đôi khi Diệt Thiên sẽ lấy tay giúp y giải quyết, nhưng như hôm nay lại là lần đầu tiên.

Không biết Diệt Thiên trở về từ lúc nào, càng không biết tại sao Diệt Thiên lại nghĩ đến chuyện dùng miệng giúp y giải quyết.

Lâm Cửu khẽ chống đỡ thân thể ngồi dậy, nhìn Diệt Thiên quay đầu phun vài thứ trong miệng ra, dịch thể màu trắng nhàn nhạt dưới ánh trăng lộ ra vẻ dâm loạn sáng bóng, mặt Lâm Cửu nóng lợi hại, y vừa mới đưa vài thứ trong miệng Diệt Thiên, ma đầu này sẽ không tức giận chứ?

“Uống một ngụm trà súc súc miệng đi...” Nói xong, Lâm Cửu muốn xuống giường rót chén trà cho ma đầu này.

“Không cần.” Vươn tay tóm lại nam nhân, Diệt Thiên lại một lần nữa áp nam nhân trở lại, chống lại đôi mắt vẫn còn mang theo ít dư vị, “Không thích ta làm vậy với ngươi sao?”

Trên mặt Lâm Cửu gạt bỏ đi vẻ tươi cười, thích thì thích thật, nhưng mà tối quá bất ngờ, khó tránh khỏi khiến người ta có chút khó mà tiêu hoá.

“Ta làm ngươi bị bẩn, ngươi không tức giận sao?” Lâm Cửu nói.

“Vì sao ta phải tức giận?” Ma đầu cúi đầu nhẹ nhàng gặm xương quai xanh của nam nhân, một tay không an phận xoa lên ngực Lâm Cửu.

Ngực truyền đến từng đợt tê dại, dư vị lúc trước còn chưa hoàn toàn tiêu trừ, mới chỉ bị ma đầu nhẹ nhàng trêu đùa vài cái, Lâm Cửu cũng đã thấy mình sắp nóng đến nổ tung rồi.

Lâm Cửu muốn nói, thanh âm trầm thấp mà từ tính của Diệt Thiên có đôi khi rất có hiệu quả thôi tình...

“Người không tức giận, vậy người còn cần ta?” Nhịn không được mím chặt môi, Lâm Cửu vươn tay ôm lấy lưng Diệt Thiên, cả người khô nóng khó nhịn.

“Suyt, người nói hơi nhiều rồi đó, nếu như trong lòng cảm thấy xấu hổ thì cũng chẳng còn cách nào, bởi vì đêm nay, người sẽ không thể ngủ nữa.” Vừa nói như vậy, khoé miệng Diệt Thiên liền câu dẫn ra một nụ cười khiến Lâm Cửu rợn tóc gáy.

Thảm rồi, ngày mai làm thế nào để xuống đất bước đi a?

233. Chương 233 - Thăng Thấn Thành Khẩn

Trời mới tờ mờ sáng Lâm Cửu đã tỉnh lại, trên thực tế thì y cũng chưa ngủ lâu lắm.

Diệt Thiên vẫn còn nhắm mắt, hô hấp đều đều mà trầm thấp, tiếng hít thở cũng rất nhỏ, cũng chỉ có Lâm Cửu dựa vào rất gần thế này mới có thể cảm giác được hô hấp của hắn.

Tay đặt trên ngực Diệt Thiên, dưới lòng bàn tay là nhịp tim đập có quy luật thuộc về ma đầu, chút chút đánh vào lòng bàn tay Lâm Cửu, phanh phanh phanh — chấn động một thể giới.

Thực là hiếm có, trước kia mỗi khi Lâm Cửu tỉnh lại Diệt Thiên đều đã tỉnh từ sớm, nhưng lúc này y lại tỉnh trước Diệt Thiên, ma đầu vẫn còn đang ngủ, tựa vào lòng y, ngăn phát buông xả bên thân.

Tóc của y và hắn, trắng và đen quện vào nhau, cũng như số phận của bọn họ, bất tri bất giác cuốn lấy nhau, mái tóc có thể tách rời, nhưng vận mệnh của y và hắn sớm đã dây dưa không cách nào tách thành hai đường thẳng song song.

Diệt Thiên rất mệt sao?

Diệt Thiên cứ nhiên lại ngủ sâu như thế...

Bỗng nhiên ma đầu trong ngực khẽ giật mình, Lâm Cửu cảm giác được động tĩnh của Diệt Thiên, đại ma đầu này sắp tỉnh dậy sao? Thế nhưng mà vừa mới ngủ chưa được bao lâu a, hay là do y quấy rầy Diệt Thiên?

Diệt Thiên mới một khắc trước còn nhắm mắt bỗng nhiên mở ra, Lâm Cửu đang chuẩn bị để ma đầu này ngủ tiếp thêm một lúc nữa thì đột nhiên cửa phòng bị người ta đẩy ra, cùng lúc đó, Diệt Thiên đã tiện tay cầm lấy một kiện ngoại y che khuất bên người hắn với Lâm Cửu.

Nương theo một tràng tiếng cười, chạy vào trong tai Lâm Cửu đầu tiên chính là thanh âm hùng dũng cao hứng bừng bừng như bom nổ của Lâm Xung.

“Đại ca, hoàng thượng nhận Tư Tư làm muội ——”

Tiếp sau đó, chính là ghen hờn kinh hãi, mực trừng khẩu ngốc.

Lâm Xung trừng lớn hai mắt nhìn tình cảnh trong phòng, hai người tóc tai bù xù nằm trên cùng một chiếc giường, mắt khoảng vài giây mới phản ứng được đang xảy ra chuyện gì, sáng sớm nghe xong tin tức từ trong cung truyền đến, Lâm Xung vội vã chạy đi tìm Lâm Cửu, muốn thông báo tin tốt này cho đại ca hắn.

Quá kích động nên nhất thời quên gõ cửa, không nghĩ tới lại khiến hắn tình cờ chứng kiến màn này, Tiểu Thiên Thánh Giả trở về từ lúc nào vậy?

Lâm Xung cũng đoán được sơ sơ vài phần về quan hệ giữa Diệt Thiên và đại ca hắc, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy vẫn khó tránh khỏi có chút kinh ngạc, lát sau, Lâm Xung chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng muốn ra đóng cửa lại, thế nhưng Lâm gia nhị lão đi theo sau Lâm Xung sớm đã nhìn thấy hai nam nhân đang ôm nhau sít sao trong phòng.

Một người là Hiền Môn Tiểu Thiên Thánh Giả vang danh thiên hạ, còn người kia là nhi tử Lâm Cửu mất đi lại quay về của bọn họ.

Hiện tại, hai nam nhân lại đang ôm nhau nằm trên cùng một chiếc giường, Lâm Cửu trừng lớn mắt trong chốc lát chưa thể tiêu hoá hết được tất cả những gì đang xảy ra, trong con người có chút kinh ngạc, cũng có chút khấn trương.

Diệt Thiên vẫn nằm trong lòng Lâm Cửu, chỉ dùng y phục che đi thân thể của bọn họ, tấm chăn đêm qua sớm đã bị Diệt Thiên đốt thành tro rồi.

Diệt Thiên có chút khó chịu, thấy thì thấy, nếu là người khác thấy, có lẽ Diệt Thiên sớm đã cho một mồi lửa thiêu trụi, thế nhưng đối phương lại là người mà Lâm Cửu quan tâm, hắc cũng đành cho qua, quan niệm của thế tục chính là bảo thủ lại phong bế như vậy, Diệt Thiên có thể đoán được trong lòng người Lâm gia nghĩ thế nào, một vài ý nghĩ nhảm chán, lại không thú vị.

“Người...người, đồ nghiệt tử a!” Hít một ngụm khí lạnh, thần sắc dao động Lâm phụ giờ kiếm chạy vào trong căn phòng, lòng căm giận không thôi, lão cho rằng Lâm Cửu thực sự đã sửa đổi, nào biết đầu rằng nghiệt tử này cứ nhiên lại bò lên giường của một nam nhân, ở sau lưng lão làm ra những chuyện đồi phong bại tục.

“Cha, người dừng lại trước đã!” Lâm Xung lập tức chạy qua kéo Lâm Phong lại, khuyết điểm lớn nhất của phụ thân hắc là quá bảo thủ, chuyện của hắc và Tư Tư hồi trước đã khiến Lâm Phong không thể tiếp thu, huống chi là loại chuyện nam nhân với nam nhân này.

“Lão gia, ngài làm cái gì vậy, mau buông kiếm xuống!” Làm người mẫu thân tuy cũng bị chuyện này dọa sợ, nhưng dù sao Lâm Cửu cũng là nhi tử nàng mất rồi lại trở lại, nàng không thể trở mắt nhìn Lâm Phong chém nhi tử của nàng, vội vã chạy tới kéo Lâm Phong lại.

“Các người tránh hết ra! Ta...ta thực sự bị đôi huynh đệ các người làm tức chết rồi, một thằng vì nữ nhân bỏ lại quân vụ rời khỏi quốc gia, một thằng...một thằng thì lại tính xấu không đổi, đánh lấy nam nhân! Chẳng lẽ các người không biết bên ngoài người ta đồn đại thế nào sao?” Gừng càng già càng cay, Lâm Phong từng rong ruổi khắp chiến trường thoắt cái đã xô được Lâm Xung ra, cầm theo kiếm chạy vào trong phòng, “Người ta nói nghiệt tử này câu – dẫn hoàng đế mới rơi vào kết cục bị chết đuối, hôm nay lại còn câu – dẫn Thánh Giả mưu toan cướp đoạt Hiền Môn, mê hoặc thiên hạ!”

“Cha...con...” Lâm Cửu nhất thời nghẹn lời, tuy rằng chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bị người trong nhà biết, nhưng Lâm Cửu thật không ngờ tới sẽ trong tình cảnh thế này.

“Người câm miệng! Người...người là nam nhân a, sao có thể không biết xấu hổ như thế!” Lâm Phong giận đến mức thanh âm cũng run run.

Lâm Cửu kéo y phục ngồi ngay trên giường, trong lòng nhói nhói, nên biết từ sớm ha, người trong nhà nào có thể ủng hộ y, chúc phúc y.

Mặc kệ người ở triều đại nào, đồng tính luôn phải nhận hết mọi kì thị lẫn bĩ ai.

Thậm chí trong con mắt của người trong nhà, y vẫn chỉ là tên nam tử không biết xấu hổ mà thôi, thanh kiếm đó của Lâm Phong, còn chưa chém tới người Lâm Cửu, nhưng đã đâm vào tâm nam nhân này.

“Câu dẫn ——” Một câu nói lạnh lùng phiêu đảng trong không khí, mắt thấy Lâm Phong chuẩn bị bước vào phòng, một trận gió lạnh phất qua, mọi người ở đây đều bị gió tạt vào mắt không khỏi phải nhắm chặt mắt lại, đợi trận gió qua đi, lúc bọn họ mở mắt ra, Thánh Giả vốn nằm trên giường chẳng biết từ bao giờ đã đứng ở cửa ngăn cản mọi người, cũng ngăn luôn Lâm Phong lại.

“Nếu người còn tiếp tục nói thêm một câu nào vũ nhục Tiểu Cửu...” Ngăn phát xoa vai, nam tử trong nháy mắt đã mặc xong y phục đứng trước mặt Lâm Phong, lời nói lạnh lùng, thái độ thần nhiên, chưa nói đến

sự tàn nhẫn cùng với uy hiếp, dưới khí thế cường đại vang dội của Diệt Thiên, ngay đến Lâm Phong từng huyết chiến trên sa trường cũng bị nam nhân này chấn động.

Trong nháy mắt, Lâm Phong nhớ ra người nam nhân ở trước mặt lão này không chỉ đã đọc đủ thứ thi thư, mà cũng là cao thủ đệ nhất thiên hạ.

“Sư huynh, ngài ấy là cha ta.” Mơ hồ cảm nhận được sát khí âm lãnh từ phía sau Diệt Thiên, Lâm Cửu vội vàng hô, “Người...người về trước được chứ?”

“Cha, nương, sự tình như các người đã chứng kiến, con cũng không muốn biện bạch thêm gì, chuyện này con vốn nên báo với hai người, còn với Tiểu Thiên sư huynh tình đầu ý hợp...” Dưới tình hình thế này, trong chốc lát Lâm Cửu cũng không biết phải giải thích thế nào, chỉ đành khuyên nhủ, “Mong cha nương cho con một ít thời gian, để con trình bày rõ chuyện cho hai người.”

“Tình đầu ý hợp ——” Lâm Phong còn định nói thêm gì đó, chỉ là giữa hàng lông mày luôn cảm giác được đường nhìn băng lãnh đến từ Diệt Thiên, tướng quân từng cường đại một thời lại có chút bủn rủn đứng không vững, cố gắng chống đỡ ổn định thân hình, Lâm Phong hít sâu một hơi, quay đầu nhanh chóng rời đi, Lâm mẫu với Lâm Xung cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

Hai tay khép cánh cửa lại, Diệt Thiên quay lại câu đầu tiên nói với Lâm Cửu là: “Cửu thiên thần liên không có phạm nhân là phụ mẫu, người cần vì phải vì bọn họ mà cảm thấy đau lòng, huống chi, bọn họ cũng không phải phụ mẫu luân hồi chuyển thế ở kiếp này của người.”

Lâm Cửu bất đắc dĩ cười: “Một ngày làm cha, cả đời làm cha, một ngày làm mẫu, cả đời làm mẫu.”

“Vậy người chuẩn bị làm thế nào?” Diệt Thiên lấy từ trong ngăn tủ ra một bộ xiêm y sạch sẽ đặt lên giường.

Có chuyện to to nhỏ nhỏ nào mà Lâm Cửu chưa từng trải qua? Nhưng không ngờ tới lại đi tận đến nước này, cư nhiên lại gặp phải một màn kịch gia đình cầu huyết nhất, chuyện giữa y với Diệt Thiên là sự thực không cách nào thay đổi được, dù người trong Lâm gia có không đồng ý thì cũng chẳng còn cách nào, việc Lâm Cửu có thể làm lúc này, cũng chỉ là cố gắng hết sức giải thích rõ ràng với phụ mẫu.

Nếu là trước kia, y có thể sẽ vì chuyện trong nhà mà nóng ruột hoảng hốt, nhưng sau khi đã trải qua quá nhiều chuyện, dần dần Lâm Cửu cũng dưỡng được kháng thể không đau, xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nhiều chuyện khó khăn đều đã vượt qua hết, chẳng lẽ còn sợ một cửa trước mặt này?

“Đợi lát nữa ta sẽ nói rõ với cha nương.” Nhắc lên từng kiện từng kiện y phục mặc vào, Lâm Cửu xuống giường kéo Diệt Thiên ngồi xuống trước gương, mình thì cầm lược, tự mình giúp ma đầu chải tóc, “Người không cần phải đi cùng ta, một mình ta đi là được rồi, người cũng không cần phải lo lắng cho ta, dù sao thì bọn họ cũng là phụ mẫu của ta, đại gia có chuyện cứ thẳng thắn nói với nhau là được.”

Có chuyện nói thẳng thắn với nhau, vậy còn phải xem những người đó có thể nghe hay không.

Làm trưởng trong nhà, là một tướng quân từng huyết chiến sa trường, quyền uy ăn sâu trong máu Lâm Phong cũng mang theo một đặc quyền nhất định, nếu có thể hảo hảo nói với nhau, thì Lâm Xung đã không phải dẫn theo Tư Tư ra khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc.

“Ta đáp ứng người, sẽ không động thủ.” Diệt Thiên vỗ vỗ vai Lâm Cửu, vì nam nhân này, hẳn liền cố nhẫn.

...

...

Sơ tấy trong phòng xong mới đi ra, Tư Tư đưa Lâm Cửu tới bên ngoài thư phòng.

“Tất cả là do đại hùng không tốt...” Dọc đường đi, vẻ mặt Tư Tư luôn lo lắng và tự trách, nói thế.

“Đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải nói, nói sớm nói muộn cũng như nhau thôi.” Lâm Cửu nói.

“Thiếu gia, lão gia và phu nhân ở bên trong, ta thì không tiện, nên không vào cũng được.” Tới bên ngoài thư phòng, Tư Tư nói.

Lâm Cửu cười cười nói: “Tư Tư, từ giờ ngươi đã là công chúa rồi, còn gọi thiếu gia lão gia? Chẳng lẽ ngươi đây đem một nhà Hoàng Phủ nói thành gia nô của Lâm gia, lời này ngươi nghìn vạn lần không thể nói nữa, biết không?”

Tư Tư lập tức che miệng lại, thiếu chút nữa nàng cấp cho Lâm gia một hồi não nề.

Không đùa Tư Tư nữa, Lâm Cửu đi vào thư phòng, Lâm Phong với Lâm Xung đã ngồi sẵn bên trong, Lâm phụ mặt lạnh, Lâm mẫu lo lắng, Lâm Xung đầy áy náy, mỗi người một vẻ mặt, nhưng Lâm Cửu thì vẫn chưa có gì khác với bình thường nhiều lắm.

“Ngươi...” Lâm phụ vừa muốn đập bàn, đã bị Lâm mẫu trừng mắt, Lâm Phong chỉ có thể cứng ngắc từ từ hạ tay xuống, khụ khụ hai tiếng giảm bớt xấu hổ nói: “Ngươi hãy giải thích cho chúng ta xem nào!”

“Con yêu hần, hần yêu con, con với hần là tình đầu ý hợp, sinh tử tương hứa.” Lâm Phong còn đang chờ lời giải thích của Lâm Cửu, thì thanh âm nhàn nhạt thản nhiên của Lâm Cửu đã trực tiếp nói ra như vậy.

“Yêu?” Lâm Phong lắc đầu nói, “Ngươi thực sự biết cái gì gọi là yêu sao? Ngươi có biết bên ngoài người ta đang đồn đại ngươi...ngươi cũng biết thế này thì những người đó sẽ nói thế nào về ngươi!”

“Vạn vật hữu tình tâm hữu ái, sợ gì người khác cười ta si.” Lâm Cửu nhỏ giọng cười, vân đạm phong khinh, một tiếng cười, nói hết tâm ý đã hờ hững, cái gì gọi là yêu, sao y lại không biết chứ?

“Trăm năm quang ảnh như nước chảy, một đời phù hoa tựa mây trôi, con người hay quá chuyên chú vào những việc vô vi, không nắm bắt được chuyện duyên ái, như đám mây trôi qua, nước chảy đi mất, một lưu lại cả đời hư vô.” Những lời nói hôm nay của Lâm Cửu không phải vì muốn nhận được sự chấp thuận của phụ mẫu, tất cả, đều phát ra từ đáy lòng y.

“Hần như bàn thạch, con như bồ vi. Bồ vi như sợi tơ, bàn thạch không thể chuyển dời.” Lâm Cửu chân thành tha thiết nhìn Lâm phụ và Lâm mẫu, nói: “Cha nương, trong một năm này xảy ra rất nhiều chuyện, con không thể nói hết với hai người, con chỉ có thể nói, đời này kiếp này, cho dù chết, con cũng muốn chết bên hần.”

Lâm phụ nhất thời sững sờ tại chỗ, trước mặt là một nam tử cứng cỏi thản nhiên, chính là hải tử bướng bỉnh không hiểu chuyện ngày trước của lão đây sao?

Sự kiên quyết và chân thành trong mắt Lâm Cửu, khiến Lâm Phong không thể thốt lên lời.

234. Chương 234 - Sự Lí Giải Ấm Ấp

“Tiểu Cửu, con thực sự...” Lâm mẫu nhìn nhi tử của mình, đôi mắt với nụ cười mỉm thản nhiên và cương quyết, nữ tử sau một hồi lâu mới thoải mái thở dài, kéo tay Lâm Phong, nói: “Lão gia, ngài tình nguyện tin tưởng lời đồn thổi bên ngoài, mà không chịu tin vào nhi tử của chúng ta sao?”

“Bỏ đi, bỏ đi.” Liên tục lắc đầu thở dài, đối mặt với cường thế và kiên quyết không chút thoái nhượng của Lâm Cửu, Lâm Phong chẳng những không tức giận, trái lại còn đột nhiên nở nụ cười, chỉ vào Lâm Cửu mắng, “Tiểu tử nhà ngươi, quả thực không muốn để chúng ta an tâm, cũng may...cũng may cuối cùng ngươi cũng đã trưởng thành rồi!”

Lâm Cửu mỉm cười, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ nháy nháy mắt với Lâm Xung, người cha đại tướng quân này của y từ trước đến giờ đều ăn mềm mà không ăn cứng.

Tuy rằng Lâm Xung dẫn theo Tư Tư bỏ trốn, song lúc mà Lâm Phong ngoài miệng mắng chửi không thương tiếc thì trong lòng nhịn không được khích lệ nhi tử thường ngày có chút thành thật của mình, nam nhân, nên dám làm dám chịu, hùng hùng hổ hổ, có đôi khi có quá nhiều trói buộc cũng không phải chuyện tốt.

Mượn cơ hội tới tham gia Hiền Môn thịnh yến, nhân tiện Lâm Phong cũng ghé qua xem thử Lâm Xung và Tư Tư rốt cuộc thế nào, nhưng ai biết lại phát sinh ra nhiều chuyện bất ngờ như vậy, nhất là ngày hôm nay, đột nhiên thánh thượng nhận Tư Tư làm muội muội, bọn họ lại còn nhìn thấy Lâm Cửu và Thánh Giả...

Nam nhân với nam nhân, có gì tốt chứ?

Lâm Phong nghĩ thế nào cũng không ra, nếu là nam nhân khác, có lẽ lão sẽ chẳng thèm nghe Lâm Cửu nói mà trối gô đưa con này kéo về nhà, nhưng nghĩ tới nam nhân Lâm Cửu thích là Thánh Giả Tiểu Thiên, trong lòng Lâm Phong cũng có phần chấp nhận, nhất là sáng sớm hôm nay sau khi bị Thánh Giả Tiểu Thiên trừng vài cái như thế, trong lòng Lâm Phong không khỏi tăng thêm vài phần kính nể với Tiểu Thiên.

Người chỉ cần dùng ánh mắt đã uy hiếp được Lâm Phong lão không nhiều, vị Tiểu Thiên này, quả cũng có vài phần năng lực.

Danh tiếng của Tiểu Thiên Thánh Giả trong thiên hạ đều rất tốt, có tài có mao, cũng xem như là một người có thể chăm sóc cho Tiểu Cửu, dẫn dắt Tiểu Cửu trưởng thành.

Chỉ ít, từ sau khi Tiểu Cửu gặp được Tiểu Thiên, Lâm Phong cảm thấy Tiểu Cửu thay đổi rất nhiều rất nhiều so với trước đây, trở nên thành thực hơn, kiên cường hơn, nam tính hơn, mà không phải cứ rước phiền phức đến cho lão, khiến lão không thể an tâm.

So với người phụ thân tự giáo dục nhi tử của mình, dường như Tiểu Thiên càng có thể chân chính chiếu cố tốt cho nhi tử của lão.

Điều này là một vết thương trong lòng vị đại tướng quân trước đây, bắt đầu từ cái chết của Lâm Cửu, đã rất nhiều lúc, Lâm Phong nghĩ rằng chính mình là người đã gián tiếp hại chết nhi tử này của lão, còn may, Lâm Cửu bây giờ đã trở thành đáng nam nhi có thể một mình đường đường chính chính đứng trước mặt lão, nhìn thẳng vào lão.

“Cha... nương...” Lâm Cửu có rất nhiều chuyện không thể nói cho thân nhân của y, y không muốn để cho bất kì người nào y yêu thương dính vào những phân tranh kiếp trước kiếp này.

Còn may, xem tình hình của cha nương y bây giờ, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không nói cho người Lâm gia biết, trong lòng Lâm Cửu có chút an tâm, cũng âm thầm cảm tạ Hoàng Phủ Thiên Niên, càng cảm tạ Diệt Thiên.

Đại ma đầu kia, cứ nhiên lại thực sự nghe lời y nói, thả Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư ra.

Bây giờ Tư Tư đã trở thành muội muội của Hoàng Phủ Thiên Niên, công chúa Hoàng Phủ Đế Quốc, Lâm Cửu cũng không sợ tương lai Tư Tư phải chịu khổ gì, Lâm Xung và Tư Tư có thể thuận thuận lợi lợi được ở bên nhau.

Quả nhiên đúng ha, sau khi trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, Lâm Cửu cảm thấy sau này hẳn là sẽ không còn chuyện gì có thể khiến mình gặp khó khăn. Việc sáng nay, coi như là đã giải quyết vẹn toàn, nhưng Lâm Cửu không rõ ràng lắm tin đồn trong miệng phụ mẫu rốt cuộc là chuyện gì, loại chuyện này không tiện hỏi cha nương, Lâm Cửu kéo Lâm Xung qua hỏi han kĩ lưỡng.

Vừa hỏi xong, Lâm Cửu mới biết mình cứ nhiên lại bị đồn đến thái quá như vậy.

Từ mấy ngày nay, trên giang hồ không biết ai truyền ra lời đồn, nói rằng Lâm Cửu lòng dạ nham hiểm, mị hoặc Thánh Giả, bán rẻ thân thể, cấu kết với nhiều nam nhân trong lòng ôm ấp mục đích không minh bạch.

Lâm Xung nói rất mật mờ, nhưng Lâm Cửu vẫn có thể đoán ra người ta đồn thổi về y thái quá thế nào, phóng đại mà không biết thẹn.

“Lời người khác nói chẳng qua chỉ là gió thoảng bên tai, đừng quan tâm.” Hoàng đế không vội thái giám gấp, Lâm Xung cực kì tức giận, nhưng Lâm Cửu thì ngược lại còn trấn an đệ đệ, “Conan từng nói, chân tướng chỉ có một, đời đời đồn tan đi, người trong sạch trong lòng tự nhiên cũng trong sạch, huống chi, người trên đời này chẳng phải ai cũng ăn no ngủ mỡ, đệ thực sự cho rằng bọn họ sẽ làm gì ta chứ?”

Lâm Cửu không quan tâm những thứ này, rất nhiều chuyện y đã xem đến chán, gần như rõ ràng, có người cố ý ngấm thả tin đồn nói xấu y, thủ pháp này không khỏi khiến người ta cảm thấy quá ấu trĩ, nực cười,

cũng khiến Lâm Cửu cảm thấy có phần chán ghét.

Dư luận ác ý, quả thực đôi khi có thể hủy hoại một người.

Chẳng qua thật đáng tiếc, Lâm Cửu lại chẳng thêm để ý đến những lời này, mấy tin đồn vô căn cứ, dù có như lưỡi dao sắc bén cứa vào người cũng chỉ như một chiếc lông chim khẽ vuốt qua, chẳng thể gây chút tổn thương nào đến y.

Trái lại Lâm Cửu còn thấy lo lắng thay cho người đặt điều gây rối kia, nếu bị Diệt Thiên phát hiện, không biết đại ma đầu kia sẽ bắt người đó đến cho ăn một châu thể nào.

Bên cạnh có một ma đầu xấu xa như vậy, có đôi khi cũng khiến Lâm Cửu trong lòng nhịn không được mà cảm thấy ngọt ngào, luôn có một người làm tổn thương y, nhưng lại làm y không bị những người khác thương tổn.

“Đại ca, bọn họ nói huynh như vậy, huynh... sao huynh vẫn còn cười được a?” Thấy Lâm Cửu chẳng hiểu tại sao tự dừng mỉm cười, trong đầu Lâm Xung đầy sương mù, không hiểu đại ca hẳn suy nghĩ cái gì.

Lâm Cửu cười nói với Lâm Xung; “Không có gì, những lời đồn này cứ mặc kệ nó, đệ đi bồi Tư Tư và cha nương đi, huynh ra phía sau tìm người.”

Biết Lâm Cửu muốn đi tìm ai, Lâm Xung biết điều mà rời khỏi.

Lâm Cửu quay trở lại phòng tìm Diệt Thiên, y đoán Diệt Thiên vừa bị y ngăn lại trông lòng có lẽ sẽ có chút khó chịu, y nên đến hảo hảo trấn an mới được, nhưng đại ma đầu đó không biết đã đi đâu, tìm một hồi trong phòng, Lâm Cửu ngồi bên bàn, đại ma đầu đó đi nơi nào rồi?...

....

....

“Ta dục cầu gì, mãi nắm tay nhau

Cùng ngắm trăng sáng, cùng đọc sách thơ

Ăn chung giữa đình, dựa chung gốc liễu

Năm năm thành đá, tháng tháng dạo chơi.

Ta dục cầu gì, răng long đầu bạc,

Bầu bạn đến già, không oán không hối.

Ẩn nơi sơn Lâm, suối chảy róc rách

Sau này về đất, một huyết cùng chôn.”

Bài thơ Lâm Cửu ngâm lúc ở Quốc Sắc Lâu, Diệt Thiên vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, ngày đó dẫn Lâm Cửu đến Quốc Sắc Lâu tìm nữ nhân, tuy rằng mục đích của hắn là muốn hàn gắn lại mối quan hệ trước kia của bọn họ, chẳng qua là bài thơ phát ra từ phế phủ đó của Lâm Cửu lại như biến thành ngàn ngàn vạn vạn sợi tơ quấn chặt lấy tứ chi hắn.

Cuộc sống bình bình đạm đạm, mới là thứ Lâm Cửu muốn ha.

Diệt Thiên đỡ trán, mi tâm nhói nhói như kim châm, song song kí ức kiếp trước kiếp này, cũng song song ái hận tình cừu, có đôi khi Diệt Thiên nghĩ rằng mình đến tốt cũng là ai, trong cơ thể của hắn liệu có phải cất giấu hai linh hồn, một bên là hận đến kịch liệt tàn khốc, còn bên kia là tình yêu nhu tình triền miên.

Cứ như hắn lúc này, khi thì thân là ma đầu Diệt Thiên, khi thì lại là Thánh Giả Tiểu Thiên.

“Trên Vọng Nguyệt Sơn... liệu có linh đan diệu dược chữa đau đầu hay không đây?” Ngón tay chạm vào trán, Diệt Thiên từ từ mở mắt, nhìn hai người bị hắn nhốt trong sơn động, một người đang hấp hối, người kia canh giữ bên cạnh nam nhân hấp hối kia.

Diệt Thiên không giết Mặc Viêm và Vân Nhiễm, chỉ nhốt hai người đó lại.

Tâm tình ngày hôm nay của hắn không được tốt lắm, Lâm Cửu bị quá nhiều người và chuyện quần thân, đây đều là những việc hắn không muốn thấy, có đôi khi hắn muốn thiêu trụi tất cả những thứ gì liên quan đến Lâm Cửu, nhưng hôm nay hắn vẫn nhịn xuống, hắn sợ nhịn không được, vì vậy hắn đành rời đi.

“Nếu người thực sự thích Tiểu Cửu, thì không nên tổn thương đến y như vậy, thứ y muốn không nhiều lắm, nếu như người có thể cho y, vậy tại sao lại không cho chứ?” Vân Nhiễm canh giữ bên người Mặc Viêm, nam tử bên cạnh y này vẫn đang hôn mê bất tỉnh, người đầy huyết ô, Vân Nhiễm chỉ có thể dùng tạm mấy vị thuốc băng bó đơn giản cho nam nhân.

Mặc Viêm, sao lại ngốc như vậy chứ?

Mặc Viêm, thích Lâm Cửu sao?

Vân Nhiễm hơi cúi đầu nhìn nam tử bất tỉnh trong lòng, trong miệng có chút vị đắng.

“Cho...”

Cho, đương nhiên là muốn.

Nhưng trong cơ thể hắn luôn có một loại sức mạnh quần quýt lấy hắn, khi còn chưa hoàn toàn, triệt để buông được tính cừu ái hận kiếp trước, thì hắn vẫn không thể ngừng lại, nếu một ngày ngừng lại, thì không biết yêu hận trong lòng cái nào sẽ chiếm thượng phong.

Hắn của ngày hôm nay, chưa thể cho Lâm Cửu cuộc sống yên ả an bình.

Diệt Thiên không ngu ngốc, hắn biết kì thực mình còn chưa hoàn toàn thoát khỏi ma niệm mà phần không ổn định đó thì thoả sẽ thúc đẩy tâm tình không yên ổn của hắn.

Có lẽ một ngày nào đó, hắn sẽ điên mất, sẽ trở nên thích sinh hận, sẽ chẳng nhớ nổi một ai, thậm chí huỷ diệt hết tất cả.

Lời nói như vậy mặc dù có chút đe dọa, dù sao phòng ngừa trước vẫn tốt hơn, sau Hiền Môn thịnh yển, hắn muốn dừng lại dành thời gian tìm nơi nào đó để điều tức tĩnh tâm.

Đây cũng là nguyên nhân mà ma đầu này sau khi công chiếm Tội Ác Quốc Gia vẫn chậm chạp không có hành động kế tiếp.

Ngẩng đầu, Diệt Thiên nhìn Vân Nhiễm với thú vương nằm hấp hối trong lòng y, khôi phục lại vẻ bình tĩnh ngày xưa, hắn nói: “Vọng Nguyệt Sơn có được trị đau đầu, chắc cũng có loại dược cứu được mệnh của nam nhân này, người thích hắn, đúng không?”

Nhân đồng Vân Nhiễm co rút lại, vẫn chưa trả lời câu hỏi của Diệt Thiên.

Thích không? Y cho rằng, đối với Mặc Viêm y vẫn chỉ là thương thức mà thôi.

“Trận pháp trói buộc các người, sau ba ngày nữa sẽ mất đi hiệu lực, nếu trong vòng ba ngày người có thể bảo trụ được mạng của hắn, thì người có thể mang theo hắn quay về Vọng Nguyệt Sơn.” Có lẽ là từ trong ánh mắt Vân Nhiễm Diệt Thiên thấy được phần tình cảm có chút quen thuộc, đại ma đầu khó có được lúc mềm lòng, “Hết thấy, đều phải chờ xem tạo hoá của các người thôi.”

Khẽ liếc nhìn Mặc Viêm đang hôn mê, sau cùng Diệt Thiên nói ra một câu nhắc nhở Vân Nhiễm: “Thương thế quá nặng sẽ mất đi pháp lực, hắn sẽ khôi phục lại nguyên hình, người đã từng gặp qua nguyên hình của hắn chưa?”

“Nguyên hình?” Vân Nhiễm có chút khó hiểu.

Thấy vẻ nghi hoặc trên mặt Vân Nhiễm, Diệt Thiên khẽ nhếch khoé miệng, không nói thêm bất cứ điều gì nữa xoay người rời đi.

Thì ra vị tiên hiệp này còn không biết Mặc Viêm chính là thú sao?

Như vậy, cũng thú vị ha, sau khi nhìn thấy diện mục chân chính của Mặc Viêm, vị tiên hiệp này liệu có còn muốn cứu thú vương nữa hay không đây?

235. Chương 235 - Xé Mở Sự Thật

Chỉ cần chống đỡ qua ba ngày là được rồi...

Vân Nhiễm thở dài cúi đầu nhìn chăm chăm vào nam tử trẻ tuổi trong lòng, thương thế của Mặc Viêm quá nặng, còn nghiêm trọng hơn cả lần trước nữa, thời gian ba ngày có thể rất ngắn, cũng có thể rất dài.

Đối với Vân Nhiễm mà nói, thời gian ba ngày quả thực là rất dài rất dài, y còn phải thời thời khắc khắc coi sóc thương thế của Mặc Viêm xem xem có biến hoá gì hay không.

Điều may mắn duy nhất có lẽ chính là Diệt Thiên không hạ lệnh chém giết bọn họ, nhưng lại gây khó khăn muốn bọn họ ở đây vượt qua ba ngày này.

Ở đây không có nước cũng chẳng có thức ăn, tới đêm thì nhiệt độ sẽ giảm xuống rất nhiều, nếu như chỉ có một mình Vân Nhiễm thì vẫn có thể dễ dàng vượt qua, nhưng Mặc Viêm thân mang trọng thương khó mà qua nổi mấy trắc trở thường ngày không để mất tới này.

Vân Nhiễm lo cho Mặc Viêm, nhưng y không ngờ tới trước khi cái đói cái khát và lạnh giá đến tập kích, y lại phải đối mặt với một vấn đề khó khăn nhất.

Ngay sau khi Diệt Thiên rời đi không lâu, Vân Nhiễm cảm thấy nhiệt độ cơ thể Mặc Viêm càng lúc càng cao, cao đến mức không còn giống người bình thường nữa, Vân Nhiễm đưa tay sờ vào trán Mặc Viêm, mu bàn tay lập tức bị nhiệt độ trên trán Mặc Viêm đâm đến, thật nóng.

“Sao lại nóng như vậy...” Vân Nhiễm vội vàng đặt Mặc Viêm lên mặt đất, đưa tay bắt mạch cho nam nhân, chân khí trong cơ thể Mặc Viêm điên cuồng mà tán loạn, cứ như con mãnh thú điên cuồng không có lí trí, gầm rống, gầm như nhảy ra chấn động đến Vân Nhiễm.

Thực kì quái, nếu chân khí cứ tiếp tục điên cuồng tán loạn như vậy, liệu mặc viêm có nổ tung không?

Vân Nhiễm lòng nóng như lửa, tình huống như vậy y chưa bao giờ gặp qua, nam nhân chỉ đành lựa chọn phương pháp trực tiếp nhất là vận công giúp Mặc Viêm điều tức chân khí, lúc hai tay y chạm vào ngực Mặc Viêm không khỏi cảm thấy khản trương mà run lên lẩy bẩy.

Không thể có chuyện, nghìn vạn lần không thể có chuyện, đã thoát khỏi một lần tử kiếp lúc này đây không thể cứ như vậy mà buông xuôi.

“Mặc Viêm, ngươi có thể nghe thấy ta nói không?” Từng giọt mồ hôi từ trên trán Vân Nhiễm rỏ xuống, Mặc Viêm đột nhiên nghiêng chặt hàm răng phát ra những tiếng “tê tê” rợn người, cả người ưỡn lên như phải chịu nổi thống khổ cùng cực, cổ họng bắt đầu tràn ra những âm thanh kì quái.

“Ngạch — ngô —”

Na ná như âm thanh kiềm chế giấy dựa của người, lại hơi na ná tiếng gầm gừ của dã thú bị thương.

“Mặc Viêm...” Cảm giác thúc thủ vô sách này khiến cả người Vân Nhiễm khó chịu, nhìn Mặc Viêm giãy dụa trên mặt đất, nam nhân chỉ có thể cố sức ôm lấy Mặc Viêm để Mặc Viêm không vì dẫy dựa mà làm bung vết thương y vừa băng bó cho hắn, để tránh thương thế nặng thêm.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp sau đó khiến Vân Nhiễm mục trừng khẩu ngọc, những vị trí được Vân Nhiễm băng bó trên người Mặc Viêm bắt đầu toác ra, y phục cũng bị xé rách, bên dưới lớp huyết nhục đỏ tươi cuộn cuộn lên thứ gì đó như da lông dã thú, từng chút từng chút bại lộ ra ngay trước mắt Vân Nhiễm.

“Đây là ——”

Nhìn mọi thứ phát sinh trước mắt, Vân Nhiễm không khỏi ngồi xê lùi về phía sau, vết thương vốn huyết nhục mơ hồ của Mặc Viêm nhanh chóng lão hoá tuột ra như con rắn lột da thay đổi một bộ mới, nhưng máu thịt da dẻ mới lại là thân thể của dã thú, mãi đến cuối cùng, Mặc Viêm mà Vân Nhiễm vẫn quen thuộc, người này đã hoàn toàn biến thành một con dã thú lớn hơn cả hắc báo, một đôi tai xù cùng với chiếc đuôi rơi trên mặt đất, gọi lại cho Vân Nhiễm một sự sợ hãi không muốn nhớ đến nào đó.

Sao lại có thể như vậy, sao có thể, sao lại là hần!

Vân Nhiễm nhin không được lấy tay bưng kín miệng mình, cả người run lên bần bật, Mặc Viêm...nam tử trẻ tuổi này, nam tử trẻ tuổi ở chung mấy tháng với y này cư nhiên lại là con dã thú đã thi bạo y trong rừng cây.

Vân Nhiễm luôn luôn lãnh tính thoáng cái trở nên mơ màng, ngốc nghếch.

Thảo nào, thảo nào hồi Mặc Viêm nhìn thấy y ở Vọng Nguyệt Sơn lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy, thảo nào Mặc Viêm lại hiểu rõ Lâm Cửu như vậy, thảo nào Mặc Viêm lại liều mạng muốn cứu thoát Lâm Cửu như thế.

Nguyên nhân, đã bày ra ngay trước mặt Vân Nhiễm.

Mặc Viêm chính là con tiểu thối miêu vẫn ở bên cạnh Lâm Cửu, là con dã thú đã từng làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy với y trong rừng.

Vân Nhiễm không có cách nào để ngay lập tức tiếp thu được sự thực này, sự sợ hãi lưu lại trong đầu khiến Vân Nhiễm không muốn tới gần Mặc Viêm, Vân Nhiễm ngồi xa xa trên mặt đất, giọt nước mắt không rõ từ vị gì theo khoé mắt chảy xuống, có vài phần châm chọc, cũng có vài phần bi ai.

Y cư nhiên lại có hảo cảm với một nam nhân đã từng thương tổn mình sâu sắc.

Mặc Viêm lừa y lâu như vậy, thế mà cái gì y cũng không biết, cái gì cũng không rõ, giống như một thằng ngốc vô tri.

Nhin không được dùng tay bưng kín mặt mình, sự tình quá bất ngờ khiến Vân Nhiễm trở nên thất hồn lạc phách, trong lòng ngũ vị tạp bình, trăm ngàn tư vị khó mà nói rõ.

Y cảm thấy bản thân bị lừa, vừa ngốc, vừa dần, vừa đáng thương đến khời hài.

Vân Nhiễm cách rất xa, một mình cuộn người trong góc liếm vết thương cho mình, dùng thời gian để bình phục nỗi khiếp sợ và đau đớn trong lòng y.

...

...

“Ngô ngô ——” Dã thú nằm trên mặt đất phát ra tiếng gầm gừ đau đớn, mặc dù Mặc Viêm đã sử dụng việc lột da để thoát khỏi phần lớn đau đớn trên người, nhưng thương tích bên trong thì không cách nào thoát khỏi.

Mặc Viêm là thú vương, là dã thú sở hữu sức sống cường đại, nhưng mà lúc thương thế nặng đến một trình độ nào đó thì nam tử trẻ tuổi này cũng sẽ không tránh khỏi cái chết.

Thanh âm thống khổ gián đoạn của Mặc Viêm vẫn luôn quanh quẩn bên tai Vân Nhiễm chưa từng rời đi.

Muốn lạnh lùng nhìn Mặc Viêm, nhìn nam tử đã từng thương tổn y lừa gạt y này chết ngay trước mặt mình, hay mình nên làm gì đó? Việc lựa chọn này Vân Nhiễm không thể không đối mặt.

Rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Vân Nhiễm nhìn về phía nam tử giống như hắc báo, khê cắn răng, hai bàn tay dưới trường tụ dần dần siết chặt rồi lại dần dần thả lỏng ra, không có cách nào sao?

Chung quy y vẫn không thể nhìn Mặc Viêm chết ngay trước mắt, ai bảo y là Vân Nhiễm cơ chứ?

Vân Nhiễm nhích từng bước tới bên cạnh dã thú đã từng thương tổn y này, Mặc Viêm khê mở mắt, trong đôi mắt đỏ tươi ướt át chiếu ra bóng dáng một nam nhân sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đó là Vân Nhiễm, uế oải mà bất đắc dĩ, đang cố ép sợ hãi trong lòng xuống.

Có lẽ Mặc Viêm muốn nói gì đó với Vân Nhiễm, chỉ là không nói nên lời, mà Vân Nhiễm cũng không nghe thấy.

Ngày hôm ấy khi màn đêm buông xuống, sơn động trở nên thật lạnh lẽo, Mặc Viêm có chút lạnh khẽ run run, Vân Nhiễm không nói gì nhắm mắt đưa tay ôm lấy Mặc Viêm vẫn đang trong lốt thú, nam nhân này còn run hơn cả Mặc Viêm, khí tức quá mức quen thuộc luôn luôn có thể gợi về phần kí ức về buổi tối không muốn nhớ đến đó.

Cùng là ban đêm, nhưng lại là cảnh còn người mất.

Vân Nhiễm dùng chính nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho dã thú đang hấp hối bên cạnh, dưới ánh trăng thăm đậm, trong đôi mắt màu đỏ tươi của Mặc Viêm sự áy náy và hối hận không cách nào nói ra, mà càng nhiều là sự thương tiếc bất tri bất giác lộ ra với nam nhân tên Vân Nhiễm này, mọi thứ Vân Nhiễm làm, Mặc Viêm đều thu hết vào mắt.

Mặc Viêm có thể hiểu trong lòng Vân Nhiễm lúc này phức tạp khó chịu ra sao, hắn đã từng vô số lần lo lắng liệu có nên nói cho Vân Nhiễm biết chuyện xảy ra ở rừng cây đêm đó, nhưng hắn lại lần lượt lui bước, nào biết đâu rằng, chân tướng lại lấy phương thức này, ở nơi đặc biệt thế này triển lộ trước mặt hai người bọn họ.

Tâm Mặc Viêm đau nhói, còn đau hơn cả đau nhức do vết thương trên người, hắn không biết vì sao tâm của mình lại đau nhói như thế, hắn chỉ muốn đứng lên ôm Vân Nhiễm vào lòng, để nam nhân này không cần phải cố chống đỡ nữa, mặc kệ y đánh hắn mắng hắn, miễn là không còn tiếp tục khó chịu thống khổ thế nữa.

Chẳng qua hắn không có cách nào nói chuyện, không có cách nào di động, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Vân Nhiễm không rên một tiếng giúp hắn sưởi ấm, lại dùng dao nhỏ cắt cổ tay nhỏ máu vào miệng Mặc Viêm, Mặc Viêm ngậm chặt miệng không muốn uống máu của nam nhân này, hắn không rõ vì sao Vân Nhiễm phải làm như vậy.

“Uống nó, thương thế của ngươi có thể nhanh chóng tốt hơn một ít, thời gian ba ngày, có thể chịu đựng được. Nếu ngươi không uống, vậy máu của ta chảy phí công rồi.” Thanh âm Vân Nhiễm hơi khàn khàn.

Đây là số phận hay trò đùa?

Vân Nhiễm chốc chốc lại cảm thấy bất đắc dĩ, ngày đó trong rừng cây tiếp nhận dịch thể của Mặc Viêm đã thúc đẩy thời gian tu tiên của Vân Nhiễm lên một bậc, nhưng cũng khiến trong cơ thể Vân Nhiễm chảy xuôi một phần huyết dịch liên quan đến Mặc Viêm.

Thật không ngờ, huyết dịch này lại có ngày được dùng đến.

Mặc Viêm cấp cho y một lợi ích thật lớn, hôm nay y có thể trả lại cho Mặc Viêm, nhưng đau đớn Mặc Viêm dành cho Vân Nhiễm, lại không biết đến thừa nào mới có thể dụi đi.

“Ngươi vẫn chưa thể chết được, Mặc Viêm, ngươi có nghe hay không?” Kéo một khối vải bố băng lại vết thương trên cổ tay, Vân Nhiễm thê lương cười, “Ngươi thiếu ta còn chưa trả hết, nếu cứ chết như thế, thì ta biết tìm ai đòi nợ đây.”

Sơn động an an tĩnh tĩnh, một người an an tĩnh tĩnh, một thú mê mê man man.

Mặc Viêm khi thì thanh tỉnh khi thì hôn mê, trong đầu chỉ nhớ rõ bên cạnh mình lúc nào cũng có một nam nhân ôn nhu làn bạn, khí tức của nam nhân này, vẫn luôn quanh quẩn trong hơi thở của hắn, giống như liều thuốc an thần trấn an thân thể đầy vết thương của hắn, lại như là một con dao nhỏ ôn nhu cứa vào tâm hắn.

Mặc Viêm không biết tại sao mình lại vì một tên phạm nhân, vì một nam nhân mà thấy đau lòng, bị ai như vậy.

Nếu thời gian có thể quay trở về đêm trong rừng cây đó, chắc chắn Mặc Viêm sẽ không làm ra chuyện đáng sợ như vậy với nam nhân này, nhưng chuyện sớm đã xảy ra, hắn nên làm thế nào?

Hối hận cũng không chẳng có tích sự gì, hắn phải sống, hắn nhất định phải sống sót, đợi đến lúc hắn có thể đi lại, có thể nói được, hắn không muốn để Vân Nhiễm phải thương tâm thống khổ như vậy nữa.

Ba ngày sau, trận pháp vây khốn Vân Nhiễm và Mặc Viêm biến mất quả như lời Diệt Thiên nói, mà Mặc Viêm cũng kiên cường vượt qua.

Vân Nhiễm im lặng mang theo Mặc Viêm quay về Vọng Nguyệt Sơn, vẫn là gian phòng nhỏ sau núi nọ, vẫn là sự trị liệu cẩn thận chu đáo trước kia, Mặc Viêm đã hôn mê, dưới sự chăm sóc cẩn thận ngày ngày đêm đêm thân thể tân sinh dần dần khôi phục như lúc ban đầu, cường tráng hoàn mỹ như lần Vân Nhiễm gặp trong rừng cây.

Mặc Viêm dần dần thoát khỏi hiểm cảnh, lúc sức sống cường đại của thúc vương nhất mạch, tốc độ khôi phục lại càng kinh người, mà cùng lúc đó, người vẫn luôn toàn tâm toàn ý chiếu cố Mặc Viêm không hề ngơi nghỉ – Vân Nhiễm rốt cục dùng một nhọc lòng thương chính mình, lộng đến bệnh, nhưng y vẫn không thể dừng lại, chỉ sợ vừa ngừng thì sẽ lại nhớ đến một vài chuyện không vui.

Chỉ có, dùng sự mệt nhọc không ngừng không nghỉ để làm tê liệt tinh thần của mình.

Xé mở chân tướng, vết thương máu tươi đầm đìa, chỉ chờ người nào đó đến thương được.

236. Chương 236 - Cả Đời Không Buông Tay

Rõ ràng trong lòng oán hận, vậy sao lại còn muốn cứu ta?

Rõ ràng là ta lừa người, thương tổn người, nhưng vì sao người lại còn chăm sóc ta cẩn thận tỉ mỉ như vậy, thậm chí đến chính bản thân còn đổ bệnh?

Phàm nhân, có phải đều ngu xuẩn như vậy không?

Lâm Cửu vì tên đại ma đầu kia ăn bao nhiêu đau khổ cũng không chịu rời đi, nhưng chỉ ít thì Diệt Thiên cũng yêu Lâm Cửu.

Mà ta thì sao? Ta chẳng qua chỉ là một người mà người mới gặp vài lần, là người đã từng thương tổn người sâu sắc, lại không có dũng khí nói thật với người, vì sao người lại giúp ta, cứu ta, chăm sóc ta?

Vân Nhiễm, người có thể nói cho ta biết hay không, vì sao tâm bản vương lại khó chịu như vậy, nhìn người kiệt sức, chăm sóc chẳng biết mệt mỏi, vì sao lòng bản vương lại như bị hàng ngàn hàng vạn cây chùy hung hăng đập bể, vì sao... vì sao ta lại khó chịu như thế, nỗi khó chịu mà trước nay chưa từng có.

Phải chăng do ở cùng đám phàm nhân ngu xuẩn các người quá lâu, bản vương cũng trở nên ngu xuẩn rồi, cứ nhiên lại sinh ra ý muốn làm cho người vui vẻ, làm cho người mỉm cười, cũng muốn hảo hảo chăm sóc người như người đang chăm sóc ta.

Thương thể dần tốt lên, Mặc Viêm đã từ nguyên hình dã thú khôi phục lại dáng dấp con người, thật khó mà tưởng tượng nổi hẳn vừa mới thương tích đầy mình tính mệnh chỉ mảnh treo chuông mà hiện tại đã hồi phục đến mức tự có thể xuống đất đi lại.

Chẳng qua hẳn vừa từ trên giường đứng lên thì nam nhân kia lại ngã vào giường.

Cả đêm qua, Vân Nhiễm vẫn luôn canh giữ bên giường hắn, cũng có thể nói là mệt đến té xỉu, ngủ tròn một đêm đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Mặc Viêm giúp Vân Nhiễm kiểm tra qua một chút, còn may nam nhân này chỉ là do quá mệt mỏi mà hôn mê, chứ không có gì trở ngại, bằng không Mặc Viêm cũng không biết phải làm sao.

Đun nước nóng, Mặc Viêm ngồi bên giường vắt khô khăn nhẹ nhàng lau mặt cho nam nhân còn đang mê man trên giường, Vân Nhiễm đang mơ thấy ác mộng, lông mày nhíu chặt lại, cơ hồ sắp dính vào nhau, mí mắt chặt đôi môi dường như đang cố nhấn nặn một chuyện gì đó cực kì thống khổ đáng sợ, trên vàng trán trơn bóng chảy ra từng giọt mồ hôi, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Mặc Viêm dùng khăn khô lau đi mồ hôi trên mặt Vân Nhiễm, nhìn bộ dạng nam nhân này bị ác mộng dẫn vật lại không biết làm thế nào, hẳn phải làm gì thì mới có thể giảm bớt thống khổ cho Vân Nhiễm đây?

“Ta có thể tiến nhập vào giấc mộng của người khác...” Mặc Viêm lẩm bẩm một câu, sau đó nhìn nam nhân nằm trên giường, hẳn đã từng tiến vào giấc mộng của Lâm Cửu nhìn thấy một thế giới vô cùng kì lạ trong nội tâm Lâm Cửu, hiện tại hẳn cũng có thể thử tiến vào cảnh trong mộng của Vân Nhiễm thử nhìn xem cơn ác mộng của nam nhân này rốt cuộc là gì.

Vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy Vân Nhiễm, Mặc Viêm không khỏi khó buông nam nhân trong lòng ra, cảm giác ôm ấp này sao lại ấm áp tuyệt vời như vậy chứ?

Không biết có phải do được Mặc Viêm ôm, lòng may Vân Nhiễm không còn nhú chặt như trước nữa, nhưng vẫn vì ác mộng mà thở dốc, co lại run rẩy trong lòng Mặc Viêm, đằng sau vẻ kiên cường thì ra lại yếu đuối như vậy.

Mặc Viêm nhắm mắt lại, tuy hiện tại hẳn bị thương, nhưng nếu chỉ là tiến vào giấc mộng của Vân Nhiễm thì hẳn là không có vấn đề gì...

Một mảnh hắc ám kéo tới, Mặc Viêm thuận lợi tiến vào giấc mộng của Vân Nhiễm.

Cảnh trong mộng tối đen, chỉ có một vầng trăng cô đơn thanh lãnh lơ lửng trên bầu trời, bốn phía tràn ngập cổ vị đạo u ám khiến người ta nhìn không được phải nhú mày.

Nếu như đây là giấc mộng của Vân Nhiễm, vậy Vân Nhiễm ở nơi nào đây?

“Đừng... đừng như vậy...”

Trong rừng cây u ám truyền đến than âm hoảng sợ của nam nhân, Mặc Viêm chợt xoay người chạy nhanh về hướng thanh âm truyền tới, đẩy cành cây trước mắt ra, rốt cuộc dưới mặt đất trống trải được ánh trăng thanh lãnh chiếu rọi Mặc Viêm cũng tìm thấy nam nhân bị chính ác mộng của mình tàn phá.

Mái tóc rối tung, xiêm y mất trật tự, Vân Nhiễm y sam bất chỉnh nằm trên mặt đất, hai tay hai chân như bị đóng đinh trên mặt đất không thể nhúc nhích, một con dã thú lớn hơn hắc báo một chút trong màn đêm lấp loé huyết nhân màu đỏ tươi, hắc báo áp trên người Vân Nhiễm, thứ đáng sợ kia đang ở trong cơ thể nam nhân tàn nhẫn xâm chiếm.

Dưới ánh trăng màu bạc thê lương, lại có một loại tàn nhẫn không nói lên lời, cũng che giấu mùi máu tanh lẫn trong không khí.

Nam nhân trước kia gọn gàng mà trầm ổn lúc này lại bất lực như vậy, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn con dã thú trước mặt gặm cắn thân thể y, chà đạp người y, nửa người dưới của Vân Nhiễm cũng sắp bị máu tươi chảy ra bao phủ, đỏ tươi như hoa văn quý dị lan tràn khắp hai cái đùi bị ép phải tách xa nhau.

Mặc Viêm nhìn mọi thứ phát sinh trước mắt, trong nháy mắt đã hiểu ra...

Hoá ra, hẳn chính là ngọn nguồn ác mộng của Vân Nhiễm, còn dã thú áp trên người hành hạ Vân Nhiễm không phải giống mình như đức hay sao?

Trên mặt đất, Vân Nhiễm bị dã thú chà đạp sớm đã khóc không thành tiếng, phảng phất như tùy thời đều có thể tan vỡ vậy, đâu còn nửa phần bình tĩnh lãnh tĩnh thường ngày.

Hắn không thể nhìn Vân Nhiễm bị ác mộng dẫn vật phá thành mảnh nhỏ như thế nữa, dù rằng, ngọn nguồn của cơn ác mộng này chính là từ hắn mà ra.

“Cút ——” Hét lớn một tiếng lập tức nhảy ra ngoài, Mặc Viêm ở trong mộng Vân Nhiễm huy móng vuốt về phía bản thân từng phạm sai lầm trước kia, móng vuốt sắc bén xé rách chính mình, dưới đêm trăng, dã thú bị thương hú dài một tiếng rồi biến thành một làn khói biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Mặc Viêm xoay người, Vân Nhiễm cuộn mình trên mặt đất run rẩy, hai tay ôm chặt lấy thân thể tàn tạ của mình, bất lực như vậy. trong cổ họng Mặc Viêm như bị cửa một nhát dao, có nghìn vạn lời muốn nói trong bụng nhưng không cách nào nói ra được, cuối cùng chỉ có thể quỳ trên mặt đất từ phía sau ôm chầm lấy nam nhân nghẹn ngào run rẩy trên mặt đất.

Hối hận là gì chứ?

Mặc Viêm nhắm mắt lại, gắt gao ôm lấy Vân Nhiễm.

“Không có việc gì rồi... không có việc gì rồi...” Không ngừng an ủi nam nhân trong lòng, thanh âm Mặc Viêm chưa từng ôn như vậy, “Xin lỗi, xin lỗi... thực sự xin lỗi, hãy cho ta một cơ hội để bù đắp sai lầm này, để ta tới xoa dịu thân tâm thụ thương của người, được chứ?”

“Ta van người... hãy để ta được chăm sóc người...”

Để ta được chăm sóc người.

Thanh âm này không ngừng vang lên bên tai Vân Nhiễm, Vân Nhiễm mơ thấy một giấc mộng, một người đã từng nhiều đêm cho y gặp ác mộng, mỗi lần đều bị cơn ác mộng dẫn dắt đến sắp phát điên mới giật mình tỉnh giấc, nhưng lúc này đây tuy vẫn là cơn ác mộng đó, nhưng lại có chút không giống lắm.

Chỉ ít, lúc này y ở trong mộng không thống khổ như vậy, cũng không tiếp tục bị giật mình tỉnh giấc.

Thanh âm ôn nhu vang vọng bên tai, từng chút từng chút như dòng nước suối mát lành tưới lên người y, không còn sợ hãi như vậy nữa, cũng không còn thống khổ như vậy nữa, cái ôm ấm áp khiến người ta lơ đãng đắm chìm vào bên trong.

Vân Nhiễm chậm rãi mở mắt ra, hàng mi run rẩy không thấy rõ đường nhìn trước mắt, Vân Nhiễm khẽ cúi đầu nhìn thấy một đôi tay đang ôm lấy y, nam nhân còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh có chút sững sờ, qua một hồi lâu mới quay đầu nhìn xem là ai đã cho y cái ôm ấm áp như vậy.

Khuôn mặt anh tuấn trẻ trung đập vào tầm mắt, sau khi Vân Nhiễm sững sốt đột nhiên bình tĩnh, bản năng không chút do dự cố sức đẩy Mặc Viêm ra.

“Ai nha ——”

Mặc Viêm lập tức từ trên giường ngã lăn xuống đất, thú vương còn chưa hoàn toàn bình phục lộ ra biểu tình đau đớn, nhận ra mình vừa làm cái gì, Vân Nhiễm vội vàng vàng vàng nhảy xuống giường đỡ Mặc Viêm lên.

“Không có việc gì chứ?” Vân Nhiễm hỏi.

Mặc Viêm đau đến nhe răng trợn mắt, nghe thấy câu hỏi của Vân Nhiễm, nam tử lộ ra tia cười khổ, lắc đầu nói: “Ta không sao, có phải vừa rồi ta dọa đến người không?”

“Ta... ai, Mặc Viêm... Mặc Viêm...” Vân Nhiễm vừa mở miệng, Mặc Viêm liền hôn mê bất tỉnh, bỗng chốc ngã vào lòng Vân Nhiễm.

Vết thương còn chưa khỏi đã mạo hiểm tiến vào giấc mộng của người khác, hao tổn quá nhiều khí lực, cuối cùng Mặc Viêm hé ra khuôn mặt trắng bệch hôn mê bất tỉnh, kết quả lại phải nhờ đến Vân Nhiễm thiên sinh lao khổ tới chiếu cố thú vương.

...

...

“Xin lỗi.”

Ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại câu đầu tiên Mặc Viêm nói ra là xin lỗi Vân Nhiễm.

Vân Nhiễm đang quay lưng về phía Mặc Viêm rót dược vào bát thân thể cứng đờ, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu: “Đều đã qua rồi.”

Mặc Viêm trầm mặc, nhìn Vân Nhiễm giúp hắn đổ dược, cầm bát thuốc đưa tới trước mặt hắn, Vân Nhiễm ngồi bên giường, cũng không đặc biệt kiêng kị tiếp cận với Mặc Viêm: “Uống dược đi.”

“Rất đắng.” Mặc Viêm tiếp nhận chén thuốc từ tay Vân Nhiễm, “Thuốc này rất đắng.”

“Ta đi cho thêm một chút mật cho người.” Đối mặt với hành động của Mặc Viêm, Vân Nhiễm chỉ chìa tay lấy đi bát thuốc.

Mặc Viêm lùi lại về phía sau tránh được Vân Nhiễm, đồng thời vươn tay kéo lấy tay nam nhân này, Vân Nhiễm khẽ run lên, không dám ngẩng đầu đối diện với tầm mắt Mặc Viêm.

“Người có thể dùng đối xử tốt với ta như vậy được không, con người người có thể tốt như vậy sao?” Mặc Viêm siết chặt tay nam nhân, “Người đối với tất cả mọi người đều tốt như vậy sao?”

“Mặc Viêm, buông ra.” Vân Nhiễm khẽ nhủ mày, Mặc Viêm nắm rất chặt, y không dám cố sức giãy ra, sợ sẽ tăng thêm vết thương mới cho Mặc Viêm.

“Không buông, cả đời này cũng sẽ không buông!”

Ngay trước mặt Vân Nhiễm, lời nói của Mặc Viêm khiến Vân Nhiễm mặt mày trắng bệch.

237. Chương 237 - Hiền Môn Trà Thoại

Trong thời gian Mặc Viêm và Vân Nhiễm trở về Vọng Nguyệt Sơn an dưỡng một đoạn tình thương cùng với thân thương, trong thiên hạ đã xảy ra một chuyện khiến toàn bộ thế nhân kinh hãi, Hiền Môn đổi chủ.

Hoa Tư lựa chọn truyền vị, vậy người nào là tân nhậm môn chủ đây?

Thời gian xin hãy quay lại Hiền Môn thịnh yển vừa cử hành mấy ngày trước, Hiền Môn thịnh yển ngày đó, tất cả thế lực hào kiệt văn nhân mặc khách khắp nơi từ ngũ hồ tứ hải đều tụ tập tới Thiên Đế Thành Trung Thiên Quốc.

Hiền Môn thịnh yển mở màn tại tổng bộ của Hiền Môn, chỉ cần giữ thiệp mời do Hiền Môn phát thì đều có thể tới tổng bộ tham gia thịnh yển, môn nhân trong Hiền Môn với vàng bày biện, chuẩn bị chu đáo cao lương mỹ vị và các tiết mục, Hiền Môn thịnh yển không phải chỉ cần ngồi ăn bữa cơm là xong, mà sẽ duy trì trong bảy ngày bảy đêm.

Trong bảy ngày bảy đêm này, mọi người đến từ bốn phương tám hướng cũng có thể gặp nhau nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Có người nói, Hiền Môn thịnh yển là quy củ môn chủ đời thứ nhất truyền xuống, mục đích là để cho nhân sĩ khắp nơi có thể gặp nhau, dùng tư tưởng văn hoá các nơi trên Xích Thổ Đại Địa để giao lưu với nhau, một nghìn năm trở lại đây Hiền Môn vẫn luôn duy trì quy củ cũ này.

Lâm Cửu cảm thấy, kiếp trước của mình thực là thông minh.

Lâm Cửu thân là đệ tử chân truyền của Hiền Môn, sư đệ của đại thánh nhân Tiểu Thiên, nên đương nhiên cũng theo Diệt Thiên đến Hiền Môn, tuy Hiền Môn là do kiếp trước của y sáng tạo ra, kiếp này y cũng đã làm đệ tử Hiền Môn được hơn một năm, nhưng đây chính là lần đầu tiên y bước vào đại môn tổng bộ Hiền Môn.

Xe ngựa dừng ngoài cửa, vẫn chưa giống trống khua chiêng, Diệt Thiên cùng với danh hào Thánh Giả khiêm tốn dẫn theo Lâm Cửu trước hai ngày đã đến Hiền Môn trong Thiên Đế Thành, hai người đều khoác thêm tấm áo choàng trông như cặp áo tình lữ, dưới khí trời nóng bức thế này nhìn có vẻ lạc loài.

Cao nhân đều khác người thế đấy, dù sao Lâm Cửu cũng chỉ cần đứng cạnh Diệt Thiên là đã thấy rất mát mẻ, máy lạnh thiên nhiên nha!

Vào Hiền Môn, Diệt Thiên thuận tiện đưa lệnh bài cho tên đệ tử thủ vệ, hắn sửng sốt một chút lập tức cung kính nói: “Cung nghênh Tiểu Thiên sư bá, Lâm sư thúc trở về Hiền Môn, Tiểu Thiên sư bá thỉnh đi bên này, chương môn đã ở hoa viên chờ nhị vị.”

Lâm Cửu nhướn mày, Hoa Tư cũng trở lại Hiền Môn rồi sao?

Diệt Thiên khoát tay, nói: “Tuy ta đã rời khỏi Hiền Môn hơn mười năm, nhưng đường ở Hiền Môn thế nào ta vẫn còn nhớ rõ.”

Dứt lời Diệt Thiên không thèm để ý đến tên đệ tử đó nữa, cởi tấm áo choàng trên người ra tùy tiện ném vào tay một tên đệ tử khác rồi tự dẫn Lâm Cửu đi điem nhiên như không có ai. Hai người nhàn nhã đi loanh quanh trong Hiền Môn một hồi.

Vì bảo tồn kiến trúc từ nghìn năm trước, nên mỗi một đồ vật trong đây đều lộ ra nét văn hoá và khí tức cổ xưa, từng bách lục trúc chỗ nào cũng thấy, tiểu kiều lưu thủy cùng đàn cá tung tăng bơi lội, ngẫu nhiên còn bắt gặp mấy bông hoa chím chim nụ hồng tô điểm chung quanh.

Người trong Hiền Môn không nhiều, lúc này có lẽ đang bận bịu chuẩn bị cho thịnh yến, một Hiền Môn to như vậy mà chẳng có bao nhiêu người, thi thoảng có vài người nhìn thấy Diệt Thiên và Lâm Cửu đều lễ phép chào hỏi, đương nhiên, trong mắt tất cả đều mang theo một chút hưng phấn và khấn trương.

Ngày thường có thể nhìn thấy vị môn chủ chuyên phải tay mặc kệ Hoa Tư kia đã rất khó rồi, huống chi là gặp được sư huynh của Hoa Tư, Tiểu Thiên Thánh Giả vang danh thiên hạ, đã thế đứng bên cạnh Tiểu Thiên Thánh Giả còn có thêm một vị nam tử được xưng tụng là “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, hai người này cùng đi trên đường, muốn không chú ý đến cũng khó.

“Vừa rồi người nọ nhìn người đến ngậy người ha.” Thi thoảng, Diệt Thiên cũng lấy chuyện này ra để mua vui.

“Sao vậy, ghen?” Nhìn phải nhìn trái không thấy ai, Lâm Cửu tùy tiện kéo Diệt Thiên vào một con đường nhỏ, cây cối trải dài bên đường nhìn như bức tường làm bằng cây, dưới chân rải đầy đá vụn bước trên con đường quanh co khúc khuỷu không biết sẽ dẫn tới đâu, ở nơi chẳng có ai này, Lâm Cửu cứ tự nhiên mà nắm tay Diệt Thiên.

“Diệt Thiên nếu như có một ngày ta trở nên xấu xí khó coi, không còn đẹp như bây giờ nữa, người còn có thể thích ta như lúc này hay không?” Cảnh vật thanh tịnh đẹp đẽ khiến tâm tư người ta an tĩnh hơn, bàn chân giẫm lên những viên đá trải trên đường mang đến xúc cảm lạ lạ, Lâm Cửu vừa đi vừa trò chuyện bên Diệt Thiên.

“Ta nhìn qua giống tên nông cạn như vậy sao?” Diệt Thiên cố ý vươn tay tới, mỉm cười nói: “Nếu người nguyện ý, vậy giờ có thể thử huy dung để xem xem ta có còn thích người nữa không, hay sẽ không thêm chớp mắt mà đốt người thành tro bụi.”

Lâm Cửu lườm nguýt một cái, bất mãn nói: “Nào đến mức vậy chứ.”

Lúc hai người đùa nháo, cuối đường truyền đến thanh âm một nam tử mang theo ngữ khí trêu đùa.

“Sư đệ đừng lo lắng, dù cho sư đệ có vừa già vừa xấu, đại sư huynh của ta chỉ sợ cũng sẽ vẫn đời đời kiếp kiếp dây dưa với sư đệ không chịu dứt ra.”

Cầm trên tay một cây quạt phe phe phẩy phẩy, bộ tử y hoa lệ chưa từng thay đổi, ý cười vẫn ẩn sâu trong đáy mắt, Hoa Tư lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Lâm Cửu và Diệt Thiên.

Tình cảnh này, có chút kì quái.

Lâm Cửu vẫn còn nhớ mới cách đây không lâu, đám người Hoa Tư cùng với Hoàng Phủ Thiên Niên tới Tử Thành trong Tội Ác Quốc Gia để cứu y, mà hôm nay, thì lại thay đổi thành một cảnh tượng khác, mình vẫn tay trong tay hoà hảo với Diệt Thiên, nhất thời Lâm Cửu cảm thấy hình như mình hơi có lỗi với Hoa Tư.

“Ha ha...” Lâm Cửu cười gượng hai tiếng, buông lỏng tay Diệt Thiên ra muốn chấp tay bái Hoa Tư đứng trước mình.

Hoa Tư cứ như là bị kinh hách nhảy giật nảy lên, vội vã xua tay nói: “Không thể, không thể, ta nào tiếp nhận nổi, để người bái ta, vậy cái vị đứng bên cạnh kia nhất định sẽ muốn cái mạng nhỏ vừa từ chỗ chết trở về này của ta, người phải nói cảm tạ hẳn nên là Hoa Tư ta mới đúng.”

Hoa Tư và Lâm Cửu nhìn nhau cười, xem như là đã hiểu tâm ý trong lòng đối phương.

Nhưng Diệt Thiên lại chẳng hề quan tâm, vẫn như chưa từng xảy ra chuyện gì mỉm cười nói với Hoa Tư: “Sư đệ, lâu rồi không gặp.”

“Nào có lâu chứ, mới vừa đây không phải vừa gặp nhau sao?” Hoa Tư cười, chấp tay nói, “Sư đệ còn phải đa tạ khoản đãi đặc biệt của sư huynh đây.”

“Không cần cảm ơn, nếu sư đệ muốn, thì đương nhiên sư huynh có thể chiêu đãi sư đệ thêm vài lần.” Diệt Thiên thuận thế đáp lại, bộ dáng đương nhiên không cần đa tạ.

Hoa Tư cười khổ vài tiếng trong lòng, để Diệt Thiên chiêu đãi y thêm vài lần, thì chẳng phải đến mạng sống cũng chẳng còn sao, lần trước y, Hoàng Phủ Thiên Niên và Tây Sa Thương Hải ba người liên thủ mà còn không phải là đối thủ của Diệt Thiên, hôm nay Hoàng Phủ Thiên Niên đã trở về Hoàng Phủ Đế Quốc, Tây Sa Thương Hải ở địa ngục chẳng biết ra sao, công lực của y thì cũng đã hao tổn quá nhiều.

Hiện tại, không còn ai là đối thủ của Diệt Thiên nữa.

Hoa Tư mỉm cười nhìn thẳng Lâm Cửu, trên người Lâm Cửu lưu lại rất nhiều cái bóng của Chí Thiện, cũng đúng thôi, hai người nọ vốn là cùng một người mà, nhưng so với kiếp trước thì trên người Lâm Cửu bây giờ còn tăng thêm một chút mị lực, nếu nói trên đời này còn ai có thể chấn trụ được Diệt Thiên thì Hoa Tư cũng chỉ có thể nghĩ đến Lâm Cửu.

“Khó có dịp gặp lại đoàn tụ với nhau, ta đã chuẩn bị hương minh*(trà thơm) mỹ tửu thượng hạng, không bằng ngồi xuống nói chuyện một lát, thế nào?” Hoa Tư mỉm cười nói với Diệt Thiên và Lâm Cửu, “Hôm nay chỉ nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, không bàn đến kiếp trước kiếp này, ái hận tình cừ, được chứ?”

Ba nam nhân ngồi trong lương đình, Lâm Cửu ngồi ở chính giữa, bên trái là Hoa Tư, bên phải là Diệt Thiên, quả nhiên như Hoa Tư nói, hôm nay không nói chuyện ái hận tình cừ kiếp trước kiếp này, chỉ tùy ý trò chuyện linh tinh một chút, mà việc tùy ý trò chuyện linh tinh này, vừa mở màn Hoa Tư đã hỏi Diệt Thiên một câu.

“Có thể nói cho ta biết, năm đó vì sao ngươi muốn giết sư phụ không?” Hoa Tư một bên nhẹ nhàng hỏi, một bên giúp Lâm Cửu rót chén trà.

“Hắn muốn giết ta, ta cũng chỉ có thể giết hắn.” Diệt Thiên cũng trả lời rất nhẹ nhàng.

Đây gọi là không trò chuyện về tình cừ ái hận sao? Lâm Cửu bị kẹp ở giữa mà cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

“Lần này trở về, vì muốn chuẩn bị thu hồi Hiền Môn?” Hoa Tư hỏi.

Diệt Thiên đáp: “Đúng.”

Hoa Tư cười cười, giơ chén rượu lên nói với Lâm Cửu: “Sư đệ, đệ vào Hiền Môn, ta làm sư huynh mà vẫn chưa có biểu hiện gì, vậy hôm nay trước xin kính đệ một chén, qua mấy ngày nữa sẽ tặng cho đệ một đại lễ, hoan nghênh đệ trở lại Hiền Môn...”

Câu nói cuối cùng, nói vô cùng có thâm ý.

“Vậy đệ đây trước hết phải cảm tạ sư huynh rồi.”

Hoa Tư muốn tặng đại lễ cho y, Diệt Thiên cũng muốn tặng đại lễ cho y, sinh nhật của y còn chưa tới đâu nha, sao những người này lại cứ một người tiếp bước một người tặng đại lễ cho mình, mà ai đều kín miệng như bưng không nói cho y biết muốn tặng y cái gì, chỉ sợ đến khi tặng lại không phải là lễ vật, mà là sự kinh hách khủng khiếp.

Lâm Cửu khê ám chỉ với Diệt Thiên, y muốn một mình nói chuyện với Hoa Tư một chút, có chuyện gì không thể nói trước mặt Diệt Thiên sao? Đương nhiên là không có, không phải chuyện Diệt Thiên không biết, mà là vì biết thừa Lâm Cửu sẽ nói gì với Hoa Tư, nên Diệt Thiên cũng không cần phải ở đây.

Kì thực kết quả đều đã sáng tỏ, Hoa Tư tạm thời không đối nghịch với Diệt Thiên nữa, mà cho dù có tâm này thì cũng chẳng có lực mà làm.

Còn Lâm Cửu, Diệt Thiên lựa chọn tin tưởng người nam nhân này.

Chỉ ít lúc giao thiệp với người Lâm gia không biết Lâm Cửu đã dùng phương pháp gì, mà lại có thể khiến cho Lâm gia đồng ý cho hai người bọn họ được ở cùng nhau, điều này khiến Diệt Thiên có chút kinh ngạc,

dù sao trong tưởng tượng của hắc Lâm gia rất cố chấp nên hắc đã nghĩ đến cảnh tượng Lâm Cửu tranh chấp không ngớt với Lâm gia rồi lại chịu thương tổn nhưng sự thật thì lại hoàn toàn trái ngược.

Có lẽ, đây cũng có thể coi là một trong những mị lực của Lâm Cửu ha, luôn luôn có thể đơn giản mà thu được sự tín nhiệm và tán thành của người khác.

Người khó mà có thể không yêu một nam nhân lạc quan lại khoát đạt như vậy.

Diệt Thiên khê liếc Hoa Tư một cái rồi mới rời đi, trong lương đình chỉ còn lại hai người Hoa Tư và Lâm Cửu.

“Vô quỷ dày có móng tay nhọn, lời này quả thật chẳng sai chút nào, người tự ngạo lãnh tính như Diệt Thiên, cũng chỉ có người mới có thể trị được hắc.” Hoa Tư cảm thán, còn nhớ hồi ở Tử Thành, Lâm Cửu đang bị Diệt Thiên giam giữ, nhưng hai người kia a, cứ thích dẫn vật dày vô nhau, lúc này mới chưa qua bao lâu đã lại tương thân tương ái như keo như sơn.

Nghiệt duyên, quả là đoạn nghiệt duyên đời đời kiếp kiếp không thể cắt lìa.

Lâm Cửu cúi đầu mỉm cười, vươn tay giúp đối phương thượng trà, không khỏi than thở: “Ta nào có trị được hắc, giữa hắc và ta vẫn còn một vài khúc mắc, ta hôm nay còn chưa khôi phục lại kí ức kiếp trước, nếu có một ngày khôi phục lại, ta cũng không biết mình sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.”

Lâm Cửu hiện tại có thể cam đoan mình không rời bỏ Diệt Thiên, nhưng y không biết nếu y khôi phục trí nhớ của Chí Thiện thì sẽ thế nào.

“Người chính là người, người của hiện tại nghĩ thế nào thì người của trước đây cũng nghĩ như vậy, hà tất phải suy nghĩ những điều này chứ?” Hoa Tư an ủi nói: “Huống chi người cũng không nhất định sẽ khôi phục lại kí ức kiếp trước như chúng ta.”

Ưu sầu của ngày mai thì cứ để ngày mai lo ha, Lâm Cửu không muốn nghĩ tiếp đến vấn đề này nữa, y cảm tạ Hoa Tư: “Lần trước cảm ơn người đã cứu ta.”

“Ha ha, đây là người đang muốn để ta không có chỗ giấu mặt sao? Ta nào có giúp được gì cho người, hắc ta mới là người cảm tạ người đã xin đại ma đầu thả ta và Hoàng Phủ Thiên Niên ra, mà không phải là xin Diệt Thiên mang chúng ta đi nương.” Hoa Tư lắc đầu cười nói: “Mấy ngày nay chúng ta đã thông suốt nhiều, đối với Diệt Thiên không thể dùng cách bức bách, hắc muốn thống trị thiên hạ thì cứ để hắc thống trị đi, thế nhưng bên cạnh hắc nhất định cần phải có một người như người, Lâm Cửu, chỉ có người mới có thể ngăn lại hắc không đi vào con đường sai trái.”

“Trách nhiệm này thật lớn lao a, để trở thành thiên địa anh hùng, ta sẽ tận lực.” Lâm Cửu mang theo vài phần vui đùa nói.

Hoa Tư gật đầu, cười than thở: “Qua hai ngày nữa sẽ là Hiền Môn thịnh yến, đến lúc đó ta với Diệt Thiên sẽ giới thiệu người với mọi người, chắc hắc gần đây người cũng đã nghe đến vài tin đồn không mấy dễ nghe ngoài kia, những lời vô căn cứ đó không cần phải để ở trong lòng, cũng không cần phải bận tâm, người chính là người của tên đại ma đầu đó, chỉ sợ Diệt Thiên sớm đã nghĩ ra phương pháp ứng đối rồi.”

Lâm Cửu gật đầu, mấy tin đồn này y sẽ không để trong lòng, những người nó muốn nói như thế nào thì cứ nói, chẳng qua những lời đồn nọ đã gián tiếp làm tổn thương đến thân nhân và bằng hữu của y, thế này thì có vẻ không được tốt lắm.

Việc này Diệt Thiên sẽ xử lí, đại ma đầu đó cũng không để y hỏi đến, nghe ra như là Diệt Thiên có quen biết với người tung ra tin đồn này, nhưng sẽ là ai chứ?

“Lâm Cửu, nếu như có thể, người hãy bảo Diệt Thiên tha thứ cho người nọ nha, người nọ... cũng xem như là một người đáng thương.” Đột nhiên Hoa Tư nói như vậy.

238. Chương 238 - Gặp Ngươi Là Duyên, Kiếp Của Ta

Khi màn đêm buông xuống, Diệt Thiên cùng Lâm Cửu ngụ lại trong Hiền Môn.

“Đây là thư phòng trước đây của ngươi.” Diệt Thiên quen cửa thuộc đường dẫn Lâm Cửu đến nơi mà từ nhiều năm trước tới nay vẫn luôn cấm ngoại nhân tiến nhập, thậm chí đến cả đại Hiền Môn môn chủ cũng không thể tùy tiện đi vào.

Viện tử tĩnh mịch, hồ nước nhỏ gợn sóng lăn tăn, bóng trúc nghiêng nghiêng, ánh nến lay lắt.

“Kéo kẹt” một tiếng đẩy ra cánh cửa vẫn đóng chặt nhiều năm, mùi mực cổ phả vào mặt, một thư phòng to như thế cứ vậy mà hiện ra trước mắt Lâm Cửu, trong phòng đầy sách là sách, thời gian quay lùi lại, khiến người ta như thấy được rất lâu rất lâu trước đây trong thư phòng này có bóng dáng một người nam nhân ngồi trước bàn đề bút viết thư, lại thêm một người nam nhân ở bên cạnh giúp y mài mực.

Tuy đã lâu không có người ở nhưng trong thư phòng không hề có một hạt bụi nào, vẫn gọn gàng sạch sẽ như trước kia, thậm chí quanh nghiêng mực cũng vẫn còn lưu lại vết tích của một tầng nùng mực.

Lâm Cửu không rõ cảm thức trong lòng là gì, bất tri bất giác đã vào bên trong, ban tay lướt qua từng tập thư tịch trên giá, nam nhân chậm rãi đi tới trước văn án, y hiểu kì sở sờ chiếc ghế tử đàn, nhìn Diệt Thiên một cái rồi ngồi xuống, cúi đầu nhìn bút mực tuyên chỉ đặt trên bàn.

“Đây là cái gì?” Lâm Cửu lấy ra từ trong ngăn kéo một bức hoạ quyển, Diệt Thiên đi tới giúp Lâm Cửu mở ra, trên hoạ quyển vẽ bóng lưng một người nam nhân, bạch y phiêu phiêu, tóc đen như mực, vài phần phiêu dật, vài phần kiên quyết, trong nháy mắt Lâm Cửu liền hiểu ra, nam nhân trên bức hoạ quyển này chính là Lâm Cửu y, cũng có thể nói là Chí Thiện kiếp trước.

Không thể không thừa nhận, nếu chỉ đơn thuần nhìn bóng lưng, thì y và kiếp trước của mình thật đúng là giống nhau.

“Hoạ quyển trước đây.” Diệt Thiên cuộn lại hoạ quyển, chính là bởi vì thư phòng này cất giấu quá nhiều hồi ức ngàn năm trước, cho tới nay, thư phòng của Hiền Môn môn chủ đời thứ nhất cũng liền thành “Cấm địa”.

Diệt Thiên đặt hoạ quyển vào trong ngăn kéo, khoá lại lần nữa, kéo Lâm Cửu từ trên ghế lên, nói: “Khi đó ngươi thích ở trong thư phòng đọc sách, mới sớm ra đã đọc sách, có đôi khi đến cả cơm cũng quên ăn, sau cùng để tiện cho người đọc sách viết chữ, liền xây luôn một gian phòng khác phía sau thư phòng.”

Nói xong, Diệt Thiên liền dẫn Lâm Cửu đi tới trước một giá sách trong phòng, chỉ nhìn thấy ma đầu nhẹ nhàng đẩy, giá sách như trở thành một cánh cửa từ từ mở ra, phía sau nó quả thực có một gian phòng.

Đồ trang trí trong phòng lộ ra phong cách cổ xưa và sự giản dị, ngoài một chiếc giường và một cái bàn đơn giản ra, trong phòng còn có một dục trì được ngăn cách bởi bình phong, bên cạnh dục trì là khung cửa sổ, xuyên qua khung cửa có thể nhìn thấy bách hoa thụ lâm, ánh trăng trong trẻo, cảnh sắc quả không tồi.

Diệt Thiên điềm đèn, căn phòng lập tức bừng sáng, lúc Lâm Cửu nhìn ngắm xung quanh vừa vặn thấy một bức tranh treo trên vách tường, trên tám hoạ quyển cũng có một người, nhưng nam nhân này không phải là Chí Thiện nữa, mà là một nam nhân mặc hắc y ngồi dưới tàng hoa đào tấu cổ cầm.

Mây như đao, tà sáp nhập tấn; môi tựa nhận, góc cạnh phân minh; mắt như câu, thanh nhiên sắc bén.

Nam nhân trong lãnh mạc lộ ra sắc bén này giống như một cây đao cắt phá màn đêm đen đặc, để lộ ra nùng tình khiếp ý ẩn giấu trong đêm, ánh trăng thanh lãnh dường như cũng quanh quẩn bên tiếng đàn của nam nhân, tiếng đàn du dương, kéo dài miên man, chẳng biết đã rung động đến tiếng lòng người phương nào.

“Bộ dáng của ngươi không giống trước kia.” Lâm Cửu vừa nhìn đã biết nam nhân trên bức tranh này là ai, quay đầu lại nhìn Diệt Thiên, Lâm Cửu vừa cười vừa nói: “Nhưng nhìn như hiện tại vẫn thấy đẹp hơn một chút.”

Trước đây và hiện tại có gì không giống nhau chứ?

Đều là cùng một người, khuôn mặt khác nhau, Lâm Cửu cảm thấy Diệt Thiên hiện tại đẹp, cũng là do y đã nhìn quen nam nhân trước mặt này, bất tri bất giác mà thiên vị hơn một chút.

“Ta trước kia có bộ dáng thế nào nhỉ?” Lâm Cửu hiểu kì hỏi.

“Bộ dáng thế nào thì có sao chứ?” Diệt Thiên từ phía sau ôm lấy eo Lâm Cửu, ngón tay bắn ra, hoạ quyền trên tường thoáng cái bị nam nhân thiêu sạch một mảnh cũng không còn.

“Quá khứ dù sao cũng là quá khứ, gian phòng này, thư phòng này, hôm nay là của Lâm Cửu ngươi.” Diệt Thiên thì thào nói.

Lâm Cửu xoay người dang hai tay ôm lấy Diệt Thiên, đầu tựa vào vai Diệt Thiên, thở dài nói: “Ngươi có thể nói cho ta biết, vì sao ta lại cảm thấy thoải mái như thế này hay không?”

“Như vậy đã thoải mái rồi?” Trong tiếng ngâm dài kèm theo tiếng cười nhàn nhạt, Diệt Thiên vươn tay khẽ nhắc cằm Lâm Cửu lên, hai mắt nhìn chăm chú vào nam nhân trước mặt hắn, dáng dấp của Lâm Cửu không giống với trước đây, cũng như hắn không giống mình kiếp trước, thậm chí đến cảm tình của bọn họ cũng không giống lúc trước.

Thời gian thay đổi, lịch sử đổi thay, con người cũng khác biệt.

Thứ duy nhất không thay đổi chỉ có tình yêu và si triền đã khắc sâu vào linh hồn.

Từ trong đôi mắt Lâm Cửu, Diệt Thiên nhìn thấy chính mình, từ đầu đến cuối, trong mắt của Lâm Cửu cũng chỉ có mình hắn mà thôi, cũng như trong mắt hắn cũng chỉ có nam nhân này.

Màn đêm lơ mơ, một thứ ngọt ngào trong trẻo không tiếng động từ từ bao phủ, quấn lấy trái tim, ngọt mát đến say người.

Lâm Cửu khẽ cong khoé miệng lên, y vươn tay bịt kín hai mắt Diệt Thiên lại, cản trở tầm nhìn đôi bên, khẽ rướn người lên phía trước hôn lên đôi môi ma đầu này.

Thời gian như bùng nổ một gốc mạn châu sa hoa(*), nở một nghìn năm, rơi rụng một nghìn năm, hoa diệp vĩnh bất tương kiến.

Tình không do nhân quả, duyên chú định sinh tử

Duyên khởi thì tụ, duyên diệt thì tán

Duyên đến duyên đi, nhaoáng cái đã là nghìn năm

Ngươi là đoá mạn châu sa hoa của địa ngục, hoa nở bên bể ngạn

Ta là đoá bạch liên vô căn của dị thế, phiêu phù chốn nhân gian

Ngươi yêu hồng như máu

Ta thương bạch như tuyết

Ngươi đau khổ ở u minh hoàn tuyên dài đằng đẳng

Ta lạc nơi bụi trần chút tình mệnh mang

Người rơi xuống huyền nhai, xuyên đến dị thế

Một khắc đó, gặp gỡ ngươi, là duyên nghìn năm chưa từng tán

Đêm hôm đó, yêu ngươi, là mệnh kiếp không cách nào trốn khỏi

Trăm lần xoay chuyển, ái hận si triền

Một nghìn năm vật đổi sao dời

Chung quy vẫn không thoát khỏi hoa hương đưa tình như mạn đằng quần quanh của ngươi

Chung quy không thể cắt đứt từng sợi tóc đen vương vấn giữa đôi ta

Một nghìn năm trôi qua

Ngươi vẫn là ngươi

Ta vẫn là ta

Chờ đợi trông mong chưa từng thay đổi.

Gặp nhau gần nhau yêu nhau đêm nay, liệu có phải sẽ giống như hương mực nồng đậm trong thư phòng, lưu truyền chút hương thơm xưa cũ hay chẳng?

Ta nhẹ nhàng tựa vào vai người, hai tay ôm trọn thất lưng người dịu dàng cởi đai lưng người ra, tựa như người bá đạo xé mở ta, đai lưng rơi rải rác trên mặt đất, như hải tảo lay động dưới ánh trăng, nhu tình tràn lan, cuốn lấy chân đôi ta, không cách nào di động.

“Tiểu Cửu...”

Người gọi tên của ta, như trong lòng ta vô số lần yên lặng thầm gọi tên người.

Ta có từng nói với người, cả đời này, người là trời của ta, hoàn toàn bao phủ lấy ta, dù có trốn cách nào không thể thoát được trời của người.

Tay của ta ôm lấy vai người đặt lên lưng người, ta chưa từng nói với người, lưng của người rất rộng đủ khiến ta đem trái tim mình giao hết cho người.

Mười ngón sát sao bấm vào lưng người, lúc người không hề mang theo chút ôn nhu nào xé rách y phục của ta, sự bá đạo và thô lỗ trong nháy mắt đó bất ngờ khiến ta cảm thấy run sợ, ta có thể cảm giác được y phục che đầy tấm lưng ta đã bị xé thành hai nửa, run rẩy bất lực lắc lư trong gió.

Tay người rõ ràng rất lạnh lẽo, nhưng lúc đặt lên tấm lưng ta sau khi xé xuống y phục của ta, ta đã từng nói với người, độ ấm lòng bàn tay người đủ hòa tan ta thành nước.

“Diệt Thiên...”

Ta đau nhói hô lên tên người, vội vã lui về phía sau vài bước, lưng đập vào bức tường, chỉ hơi đau một chút, không có bất luận thứ gì ngăn cách, trong ngực ta, trong ngực người, ta có thể cảm giác được tiếng tim đập kịch liệt không thể khống chế của người, nó như tiếng trống đánh vào ngực ta, có lẽ người cũng có thể cảm giác được tiếng tim đập không theo quy luật của ta.

Ta ngửa đầu không khỏi nhắm hai mắt lại, không muốn làm mất đi dù chỉ là chút xíu sự ôn nhu và bá đạo của người, cổ của ta, vai của ta, xương quai xanh của ta, lồng ngực ta, lưng bụng của ta, tất cả của ta...

Toàn bộ đều lưu lại vết tích của người, nhiệt độ cơ thể của người, khí tức của người, tất cả của người...

Hai tay chậm rãi đan vào mái tóc người, đầu ngón tay quẩn lấy từng sợi tóc, trong từng đợt rung động ta chỉ có nắm lấy sợi sợi tóc của người mới có thể không khiến bản thân ta thất hồn, rơi xuống mặt đất.

Mái tóc tán loạn của ta cũng như trái tim rối loạn của ta lúc này, nói cho ta biết, làm thế nào để khi gặp người ta có thể bảo trì được lãnh tĩnh?

Hay là, đến cả người cũng không biết đáp án?

Ban đêm quá lạnh, đừng rời ta quá xa, liệu có thể tặng cho ta thêm chút ấm áp, cho dù có bá đạo hơn nữa cũng được, ta vốn chính là của người, chỉ của mình người...

Thân thể của ta, con người của ta, tất cả mọi thứ của ta đều chỉ nguyện là của duy nhất mình người, liệu rằng người có hiểu, tâm tình của ta? Tựa như khát vọng điên cuồng của ta, khát vọng người cũng chỉ là của mình ta.

Ôn nhu của người, bá đạo của người, ái hận của người, phải chăng cũng chỉ mình ta được hưởng?

Bóng đêm lằng lằng không thể nào diệt được ánh trăng, ánh nến chập chờn có thể nào tắt, không muốn để bất luận kẻ nào thấy si triền của người và ta, không muốn để bất luận kẻ nào thấy ta cùng người như vậy.

Mím chặt đôi môi, thân thể không hề bảo lưu, ta có từng nói với người, ta muốn có được càng nhiều, càng nhiều tình yêu thuộc về người.

Dù dùng lực đến thế nào cũng không sao, dù có đau nhức cỡ nào ta cũng vẫn chịu được, đơn giản vì tất cả đều là của người, đơn giản là vì ta yêu người đã sắp mất đi lí trí.

Ta có từng nói với người, lúc người không nhìn ta, trong lòng ta còn đau đớn sâu hơn cả vết thương trên cơ thể, tuyệt vọng và thương tâm như vậy ta không muốn phải trải qua lần nữa.

Có lẽ ta hơi ích kỉ, nhưng xin người hãy chỉ yêu một mình ta...

Đêm mê mang, người mê mang, từng chút từng chút như thế, xin cho ta mất đi lí trí, đánh mất bản thân, là Lâm Cửu chỉ thuộc về một mình người, là nam nhân chỉ thuộc về một mình người, xin hãy cho ta đưa Lâm Cửu chưa từng biết gì triệt để hiện ra trước mặt người, ở dưới thân người, mặc kệ ngày mai có là diệt vong hay là gì, ta cũng chỉ muốn si triền đêm nay.

“Diệt Thiên ——”

Thầm nghĩ, không chút tiết chế hô hoán tên của người, trong điên cuồng kết hợp quên đi tất cả, chỉ nhớ rõ người.

Xin hãy yêu ta đời đời kiếp kiếp, như ta yêu người khắc cốt minh tâm.

239. Chương 239 - Tẩu Hoả Nhập Ma

Thế nào là thoả mãn?

Ôm người mình yêu, cùng người mình yêu ngủ thẳng đến tận bình minh, mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy vẫn là nam nhân mình yêu nhất này.

Chỉ ít đối với Lâm Cửu mà nói thì đây chính là thoả mãn.

Nửa đêm đột nhiên thấy lạnh giật mình tỉnh giấc, Lâm Cửu theo thói quen muốn xê dịch sang bên cạnh tìm nguồn ấm áp dựa vào, chỉ là khi y tựa vào bên cạnh, nhưng lại không chạm vào sự ôn nhu cảm giác an toàn ấm áp tràn ngập như trong tưởng tượng, Lâm Cửu vẫn chưa thoát khỏi cơn buồn ngủ đưa tay mộng mộng lung lung dò xét xung quanh, kết quả chỉ thấy một mảnh trống không.

“Diệt Thiên?” Mở mắt, Lâm Cửu từ trên giường ngồi dậy, bên cạnh y không một bóng người, nam nhân không lâu trước đó mới cùng y ân ái triền miên lúc này không biết đã đi nơi nào, bên giường trống không.

Lâm Cửu đưa tay chạm vào nơi Diệt Thiên đã từng nằm, lòng bàn tay vẫn còn cảm nhận được hơi ấm, khí tức của Diệt Thiên lưu lại trên giường, mà đầu kia tựa hồ mới rời đi chưa lâu.

Đã thế này, Diệt Thiên còn đi đâu chứ?

Ôm lấy thân thể uể oải từ trên giường bước xuống, Lâm Cửu tùy tiện cầm lấy một kiện y phục khoác lên người đẩy cửa thư phòng bước ra ngoài, bên ngoài chỉ có đại viện đơn độc, thường ngày trong đại viện cũng có người qua lại, trong viện đủ loại tre trúc, trên mặt hồ trôi nổi những đoá bạch liên hoa, dưới ánh trăng lộ ra vẻ mộng lung huyền bí.

Ánh trăng thanh lãnh len lỏi qua kẽ lá vương vãi trên mặt đất, ánh lên những giọt sương đêm đọng trên nhánh cỏ, thi thoảng trong rừng cây lại vang lên vài tiếng côn trùng kêu ran rả rích, an tĩnh đến khủng khiếp.

“Diệt Thiên, người ở đâu?” Tuy ban ngày oi bức, nhưng ban đêm thì lại hơi lạnh, một cơn gió thổi qua, Lâm Cửu nhin không được run rẩy.

Diệt Thiên hẳn là ở gần đây, Lâm Cửu có thể cảm thụ được khí tức của tên đại ma đầu kia, chỉ là nếu như đại ma đầu ở ngay phụ cận, thì tại sao đại ma đầu kia lại không trả lời y?

Lâm Cửu tiếp tục lần theo khí tức bằng vù như có như không tìm kiếm tung tích Diệt Thiên trong rừng, y không có ý gì khác chỉ là cảm thấy lo lắng mà thôi, trong lòng y luôn có một cỗ dự cảm bất an không thể xua tan, mà cuộc đối thoại hôm nay với Hoa Tư vẫn còn vang lên văng vẳng bên tai y.

[U Minh kiếp trước đã từng luyện công tẩu hỏa nhập ma, nếu ta đoán không lầm, mặc dù bị áp chế một nghìn năm dưới địa ngục, tâm ma của hắn vẫn chưa được trừ hết, thi thoảng tính cách của hắn dị biến hẳn là có liên quan đến chuyện này, người ở gần hắn như vậy, nên lưu ý kỹ hơn một chút. Diệt Thiên là một người thông minh, có lẽ hắn cũng biết trong cơ thể hắn vẫn còn tồn tại ma tính, chắc hẳn hắn đã tìm biện pháp để áp chế, nhưng mà người vẫn nên chú ý.]

[Vậy có biện pháp nào không? Có biện pháp nào để loại bỏ hết tâm ma của Diệt Thiên không?]

[Ta và Hoàng Phủ Thiên Niên mấy ngày nay cũng vì việc này mà bận rộn, nếu có kết quả đến lúc đó nhất định sẽ nói cho người biết, những lúc ở cùng Diệt Thiên, người nhất định phải chú ý nhiều hơn.]

Nghĩ đến cuộc trò chuyện với Hoa Tư, trong lòng không khỏi khẽ thở dài vài cái, Hoa Tư và Hoàng Phủ Thiên Niên đi tìm cách giúp Diệt Thiên loại bỏ tâm ma, vậy y thì sao? Là người thân cận nhất với Diệt Thiên, nhưng y lại cứ như một tên phế nhân cái gì cũng không làm được, cái gì cũng không thể giúp, lẽ nào y thực sự chỉ có thể được Diệt Thiên bảo hộ, chịu sự giúp đỡ của người khác thôi sao?

Y cũng muốn bảo hộ Diệt Thiên...

“Loạt xoạt ——” trong lúc Lâm Cửu còn đang trầm tư, bên tai nam nhân đột nhiên vang lên tiếng lá cây ma sát, một trận “loạt xoạt” hình như truyền ra từ sâu trong rừng cây, mơ hồ giống như có một bóng người đang làm gì đó.

Lâm Cửu nhanh chóng đi đến chỗ phát ra tiếng động, vừa đi vừa nhẹ giọng gọi: “Diệt Thiên, là người sao?”

Thân ảnh người nọ tựa hồ nghe thấy thanh âm Lâm Cửu, đột nhiên từ sâu trong rừng cây như có một bóng người “hư” cái rồi biến mất, Lâm Cửu cũng gần như cùng một lúc lập tức đuổi theo.

Người kia, khí tức kia, không thể nghi ngờ chính là Diệt Thiên, nhưng mà tại sao đại ma đầu đó vừa nghe thấy tiếng của y liền bỏ chạy?

Lâm Cửu vẫn bám theo, mãi đến tận phụ cận hồ sen thân ảnh người nọ mới dừng lại, Lâm Cửu đứng cách không xa nhìn bóng dáng đó, dưới bóng cây loà xoà lơ mờ có bóng dáng một nam nhân vận hắc y, một đầu ngân phát như lưỡi dao trút xuống, mặc dù người nọ đưa lưng về phía Lâm Cửu, nhưng Lâm Cửu chỉ cần liếc mắt là đã có thể nhận ra, nam nhân này chính là Diệt Thiên.

“Diệt Thiên, người sao vậy?” Đôi chân trần dẫm lên bụi cỏ, Lâm Cửu rảo bước tiến lên, Diệt Thiên có chút gì đó kì quái, bóng lưng đó thoạt nhìn lộ ra cổ hàn lãnh còn lạnh lẽo hơn gấp mấy lần tối nay.

Thanh âm Lâm Cửu dưới trời đêm lạnh lạnh mà run rẩy, thấy Diệt Thiên không trả lời mình, Lâm Cửu liền tiến lên phía trước, y mới chỉ bước lên hai bước đã nghe thấy tiếng Diệt Thiên.

“Dừng qua đây ——”

Thanh âm trầm thấp mà áp lực, cứ như đang khốn khổ nhấn nạy cái gì.

“Diệt Thiên, người sao vậy, để ta xem thử được không? Ta là Lâm Cửu a...” Lâm Cửu cũng không bởi câu nói của Diệt Thiên mà dừng lại, y tiếp tục tiến về phía Diệt Thiên.

Đột nhiên, dưới ánh trăng loà xoà, ma đầu nghiêng thân, mang theo vài phần tức giận quát lên: “Ta nói rồi, dừng qua đây... Cút...” Lâm Cửu lập tức dừng sững sờ tại chỗ, không phải bởi Diệt Thiên bảo y cút, mà là hắc sắc liên hoa yêu đã như nhiễm huyết trên trán đại ma đầu này, đôi mắt dưới đêm trăng lấp lánh màu đỏ tươi của máu, Lâm Cửu nhìn thấy từ trong cặp mắt đỏ tươi kia sự điên cuồng không thể áp chế cùng với máu tanh.

Nhập ma...

Trong đầu Lâm Cửu lập tức nghĩ tới hai chữ này.

“Diệt Thiên...” Lâm Cửu nhịn không được lại gọi tên ma đầu lần nữa, hai tay khẽ run lên bần bật, y phải làm gì đây, lúc này y nên làm cái gì đây?

“Đi —— ta sẽ làm người bị thương! Đi —— đi mau!”

Diệt Thiên gần như là lòi hết khí lực toàn thân mới nói xong lời để Lâm Cửu rời đi, hần... hần đã không thể chịu đựng tiếp được nữa, đầu đau, sự đau đớn như sắp nứt toạc ra, sự đau đớn này khiến hần muốn xé rách hết tất cả mọi thứ trước mắt, đốt hết thành tro.

Muốn huỷ diệt tất cả, muốn giết hết mọi người, muốn bầu trời u ám đều nhiễm đầy ngọn lửa đỏ tươi như máu.

Nhưng càng bốc lên điên cuồng là hận và cừu không cách nào đè nén ở sâu trong nội tâm.

Hần sẽ giết Lâm Cửu mất, hần sẽ giết nam nhân này mất...

Cứ để một mình hần ở đây từ từ chịu đựng là được rồi, đừng tới gần hần, ai cũng đừng tới gần hần, hần đã đủ khó chịu đủ phiền phức rồi, lồng ngực ngột ngạt như bị cự thạch đè lên không tài nào hô hấp.

Trong đôi mắt đỏ tươi có một tơ máu như mạng nhện đang nhanh chóng phủ lên, phần lòng trắng còn lại như lí trí còn sót lại của hần, nó đang dần dần biến mất, cho đến cuối cùng chỉ còn lại mảnh hắc ám tràn ngập sợi tơ đỏ tươi, như chiếc lưới điên cuồng bao phủ lên cả người hần.

Diệt Thiên nhắm mắt lại, đôi tay trắng bệch khế siết chặt thành quyền, khớp xương “rắc rắc” dưới màn đêm yên tĩnh lại càng thêm rõ ràng, phảng phất như lí trí từng chút đang vỡ vụn của hần, rơi xuống mặt đất, không còn bóng dáng.

“Diệt Thiên...”

Một thanh âm, ghé vào tai hần vang lên không đúng lúc như vậy, như mặt trống gỗ vào tai hần, thật ồn, ồn chết đi!

Trong nháy mắt, ma đầu mới một khắc trước còn dưới tàng cây đau khổ dựa đột nhiên chuyển thân, đôi mắt đỏ ngầu không nhìn thấy một màu trắng, đó là đôi nhãn đồng trầm mặc mà an tĩnh nhưng lại phảng phất như cơn lốc cuốn hết đi tất cả thế gian.

Từ trong mắt Diệt Thiên Lâm Cửu nhìn thấy chính mình, tựa như là thần tiên trong vũng bùn, không biết liệu có thoát khỏi vực sâu này hay không.

“Ta để ngươi đi —— vì sao còn không đi ——”

“Ta lo lắng cho ngươi, sao ta có thể bỏ mặc ngươi lại một mình rời đi, không phải đã nói rồi sao?” Lâm Cửu hít sâu một hơi, dần dần cũng không biết bởi vì gió lạnh hay do sợ hãi mà run rẩy, “Mặc kệ xảy ra chuyện gì ta cũng sẽ không rời bỏ ngươi, cho dù chết, cũng muốn chết trong lòng ngươi.”

Diệt Thiên trước mặt, khác với bình thường.

Lâm Cửu hiểu rõ, Diệt Thiên lúc này không phải là người mà ngày ngày y vẫn gặp, thậm chí y còn từ trên người Diệt Thiên cảm giác được một tia khí tức mà y đã từng cảm nhận được ở Tử Thành, một tia khí tức điên cuồng, áp lực.

Chẳng qua Diệt Thiên lúc này chẳng biết còn điên cuồng hơn khi ở Tử Thành gấp bao lần.

Lúc ở Tử Thành, Diệt Thiên thiếu chút nữa đã giết y, giết tất cả mọi người, lúc này thì sao chứ? Diệt Thiên có lẽ đang phát điên, nhập ma sẽ không chút do dự giết y, thậm chí đốt y thành đồng tro tàn.

Chạy trốn ư?

Nhưng, sao y có thể chạy trốn chứ?

Bỏ mặc Diệt Thiên nhập ma, mặc kệ Diệt Thiên cho đến khi hần chết, có thể sao?

Trong lòng Lâm Cửu có chút sợ hãi, khí tức hàn lãnh trên người Diệt Thiên toát ra như một lưỡi dao cứa vào người y, nhưng lúc này y đã không thể nghĩ nhiều như vậy, y càng sợ nam nhân trước mặt này sẽ gây ra chuyện gì thương tổn người khác, thương tổn đến mình.

Lâm Cửu từng bước một tiến đến gần Diệt Thiên.

Diệt Thiên lạnh lùng nhìn Lâm Cửu đi về phía hần, sao nam nhân này lại lớn mật như vậy, không phải hần đã nói Lâm Cửu đừng qua đây sao?

Vì sao vẫn còn muốn qua, vì sao chứ?

Bàn tay dưới trường tụ siết chặt, hân hận nam nhân này, hận nam nhân này lừa dối hân, phản bội hân, càn hận đôi chân tuyết trắng chói mắt dưới màn đêm tăm tối của nam nhân này, hận bờ vai chiếc xương quai xanh như ẩn như hiện dưới lớp y phục mỏng manh cùng với đôi chân đang từng bước tiến về phía hân.

Tất cả đều chói mắt như vậy, đáng ghét như vậy.

Khiến hân muốn tự tay phá hủy ——

Phạm vi này, khiến hân chán ghét.

“Diệt Thiên... ta là Lâm Cửu, ta sẽ không thương tổn ngươi, ta...” Lâm Cửu còn chưa nói xong, nam nhân đã điên cuồng nhập ma đột nhiên đi tới trước mặt Lâm Cửu, đôi tay tái nhợt như kim sắt kẹp lấy yết hầu Lâm Cửu, một mùi máu tươi nhàn nhạt lập tức tràn ngập trong cổ y.

Lâm Cửu sắp mất đi hô hấp, gương mặt trắng bệch do thiếu dưỡng khí mà ửng đỏ.

Lâm Cửu ra sức túm lấy tay Diệt Thiên, không phải nỗ lực cạy đôi tay đang chế trụ yết hầu y, mà là duỗi mở hai tay ra như muốn ôm lấy đối phương, miệng y cố gắng tạo ra một độ cung, trong mắt không hề có sợ hãi, mà chỉ chiếu ra hình ảnh một người nam nhân lạnh lùng chế trụ yết hầu y.

Vì sao lại mỉm cười? Vì sao không sợ hãi? Vì sao muốn dang hai tay ra với ta?

Mười ngón tay ra sức túm lấy bả vai của người nam nhân gần như đã mất hết lí trí, Lâm Cửu không tài nào nhích nổi lên phía trước dù chỉ nửa bước chân, ngón tay Diệt Thiên hệt như kim sắt chế trụ yết hầu y, một cổ vị rỉ sắt từ trong cổ họng tràn ra khắp miệng Lâm Cửu, y sắp ngạt thở rồi...

“Ngạch ——” Yết hầu chuyển động lên xuống, mà vẫn không có cách nào thốt ra một từ, Lâm Cửu chỉ có thể nhìn Diệt Thiên, nhìn sâu vào mắt ma đầu này.

Mau mau tỉnh lại, mau mau tỉnh táo lại được không?

Đai lưng mất đi sự ràng buộc của đôi tay bất tri bất giác rơi xuống mặt đất, nhẹ nhàng động lên đôi chân trần của Lâm Cửu, ngón chân bị hạt sương lạnh lạnh buổi đêm thấm vào ửng hồng lên, cổ xanh như nùng mặc, mắt cá chân như tuyết trắng, điểm thêm hồng hồng, trông như một bức tranh đậm mặc đập vào mi mắt.

Một cơn gió lạnh lạnh trong lành khẽ lướt qua, y phục tùy ý khoác lên đã không thể che được cho thân thể bên dưới, như ẩn như hiện trong màn đêm mịt mờ, đậm nhói mắt người ta.

Bàn tay nắm chặt trên vai Diệt Thiên của Lâm Cửu càng lúc càng vô lực, dần có dấu hiệu trượt xuống, ngón tay lướt qua bả vai ma đầu, lưu lại từng đạo vết tích vô lực, vào lúc Lâm Cửu gần như không thể chống đỡ nổi nữa, Diệt Thiên đột nhiên buông Lâm Cửu ra, người nọ liền thoát lực ngã nhào xuống đất.

“Khụ khụ khụ ——” Một trận ho khan mãnh liệt kéo đến, giọt giọt nước mắt đua nhau trào ra, nhất thời tìm lại được hô hấp, Lâm Cửu từng ngệm từng ngệm tham lam hít vào thở ra luồng không khí lạnh lẽo ban đêm, không khí lạnh giá tiến vào phổi khiến Lâm Cửu không thể không ho khan, lo lắng cộng thêm sợ hãi, thân thể vì thiếu dưỡng khí ho khan mãnh liệt mà khẽ run run.

Nhưng cho dù hai tay của y vẫn còn đang run rẩy, Lâm Cửu vẫn vội vã muốn đứng lên đi tìm ma đầu kia, Diệt Thiên đâu?

Một đôi giày xuất hiện trong tầm mắt Lâm Cửu, Lâm Cửu ngẩng đầu lên, đối diện vẫn là cặp mắt đẫm máu tanh không còn lí trí của Diệt Thiên, sau một khắc, Lâm Cửu nhận không được khẽ kêu một tiếng.

“Tê ——”

Tiếng kêu thanh thúy, Diệt Thiên đột nhiên áp đảo Lâm Cửu, hai tay dễ dàng xé nát y tụ trên thân nam nhân, cách đó không lâu vừa mới trải qua âu yếm trên người vẫn còn những ngân tích to to nhỏ nhỏ do Diệt Thiên lưu lại, thân thể sạch sẽ dưới ánh trăng băng lạnh nhìn nữa như trong suốt.

Khiến người ta, muốn xé rách thứ hoàn mỹ này.

Khiến người ta, muốn vấy bẩn lên thứ sạch sẽ này.

“Ngô ân ——”

Ngưỡng đầu, chiếc cổ thon dài xẹt qua một đường vòng cung duyên dáng giữa không trung, đôi tay bên người nháy mắt nắm chặt một nhúm cỏ non trong bãi cỏ, từng nhánh cỏ đứt ra rơi xuống ngay bên cạnh, mùi bùn đất tươi mát xộc thẳng vào mũi, đêm khuya sương dày, mây đen giấu đi vàng trăng tỏ trên cao.

Không hề có sự chuẩn bị, đột nhiên Diệt Thiên lộn đau Lâm Cửu.

Khẽ cắn răng, Lâm Cửu nằm trên cỏ tận lực thân thể do bị Diệt Thiên “tập kích” bất ngờ mà cứng ngắc không thôi này của mình trở nên mềm mại một chút, ít nhất như vậy sẽ không quá đau nhức, cũng không dễ thụ thương.

“Diệt Thiên... nhẹ, nhẹ một chút...” Hít vào một ngụm khí, do vừa mới thiếu dưỡng khí còn chưa kịp khôi phục, Lâm Cửu lại thấy trước mắt tối sầm rồi hôn mê bất tỉnh.

...

...

Hôm nay, lẽ nào đã là tận thế sao? Cư nhiên lúc ẩn lúc hiện...

Lại gì nữa đây, một mảnh trắng xóa tràn ngập trước mắt y, như là sông ngân trên bầu trời rơi xuống, tập ngay bên mặt y, lạnh lạnh.

Hơi đau, địa phương kia hình như đã chảy máu nên mới có chút ướt lại nóng.

“Ngô...” Khẽ rên một tiếng, Lâm Cửu vừa mới hôn mê lại vì đau đớn trên người mà từ từ tỉnh lại.

Vừa khôi phục thanh tỉnh, trên thân thể lại giống như bị một con dao cùn cứa vào, cơn đau lập tức từ dưới thân truyền đến, Lâm Cửu nhíu nhíu mày, mở mắt ra lại thấy hình ảnh ma đầu còn áp trên người y.

Trong con người hầu như đã bị màu đỏ tươi bao phủ không còn lí trí, tràn ngập mê man và sự điên cuồng đè nén, Diệt Thiên lúc này căn bản không biết bây giờ mình đang làm những gì.

Lâm Cửu âm thầm tự giễu bản thân, vậy phải xem sức chịu đựng của đại ma đầu có thể kéo dài thế nào a? Nhưng mà người chịu khổ chính là Lâm Cửu y a...

“Diệt Thiên, chậm một chút, chúng ta chậm một chút được không?” Hít sâu mấy hơi, hai tay Lâm Cửu đặt lên vai Diệt Thiên, vô cùng phối hợp mà chủ động nâng thắt lưng mình lên, lại phối hợp với hành động tiến lui của ma đầu mà khẽ đưa, cứ như thế, lập tức, trong mắt Diệt Thiên tựa hồ hiện lên một tia dao động.

Đầu Lâm Cửu hơi choáng, cũng không biết trạng huống của Diệt Thiên lúc này như thế nào, chỉ toàn tâm toàn ý muốn tiếp cận nam nhân đột nhiên sa vào điên cuồng.

“Để ta hôn người...”

Hai tay sít sao vịn vào vai Diệt Thiên, Lâm Cửu hao hết tia khí lực cuối cùng của bản thân tiến đến gần Diệt Thiên, cho đến khi bờ môi của hai người chạm vào nhau.

Môi của Diệt Thiên, thật buốt, thật lạnh.

Lâm Cửu hí mắt, chủ động dùng lưỡi liếm liếm bờ môi đóng chặt của ma đầu, cuối cùng người nọ cũng mở môi, lập tức hôn lại Lâm Cửu, nụ hôn mang theo sự bá đạo trực tiếp mà đến, trong từng đợt đau nhức bén nhọn, Lâm Cửu dần dần cảm thụ được một tia tình dục không cách nào áp chế.

Trong đôi mắt tràn ngập máu tanh kia, dần dần, dần dần cũng lộ ra vẻ nhu tình cùng áp lực không thể đè nén.

Trải qua tình ái, trải qua dằn vặt, dưới sự chủ động phối hợp của Lâm Cửu, hai nam nhân ấy vậy mà ngay tại trong đêm này, trên bãi cỏ này mà điên loạn đảo phượng, phiên vân phúc vũ.

Nương theo tiêu hao điên cuồng này, máu tanh trong mắt Diệt Thiên cũng dần dần thối lui, cho đến cuối cùng khôi phục lại đôi mắt hắc bạch phân minh thường ngày, chẳng qua trong mắt có chứa rất nhiều sự mệt mỏi, đến cuối cùng sau khi điên cuồng qua đi, Diệt Thiên hừ nhẹ một tiếng ngã lên người Lâm Cửu, hình như là đã hôn mê bất tỉnh.

Rốt cuộc làm bao lâu, Lâm Cửu cũng không biết nữa, y chỉ cảm thấy hơi lạnh.

Diệt Thiên có chút nặng, áp lên y khiến y có chút khó thở.

“Diệt Thiên?” Nuốt ngụm nước miếng, cổ họng khó chịu như sắp khô nứt ra, Lâm Cửu khẽ vỗ vỗ lên lưng nam nhân trên người y, thấy Diệt Thiên nhắm mắt không trả lời, hai tay Lâm Cửu dùng lực cố sức lật Diệt Thiên đang nằm trên người mình xuống, ma đầu lập tức ngã xuống bên cạnh.

Y phục trên người sớm đã không thể che thân, đã thành mấy mảnh rách nát treo lủng lẳng trên người, Lâm Cửu dùng sức lau lau mặt để mình thanh tỉnh thêm một chút.

Lâm Cửu nửa ngồi xổm xuống hai tay ôm lấy ma đầu đã ngất xỉu, cố gắng công Diệt Thiên trên lưng, cũng may chỗ này cách phòng bọn họ cũng không xa mấy, bằng không có lẽ Lâm Cửu phải tốn sức kéo Diệt Thiên trở về.

Nắm chắc hai tay Diệt Thiên, Lâm Cửu công ma đầu đi về hướng gian phòng, vừa mới đi được hai bước chân đã nhuễn ra suýt chút nữa là té xuống đất, Lâm Cửu cuống quýt ổn định thân thể, cúi đầu nhìn đôi chân lộ ra trong đêm của mình, mặt trên dính đầy cành cỏ gãy, sương sớm và đất bùn, nhưng mà nhiều hơn nữa chính là hỗn hợp dịch thể đỏ trắng bắt mắt đan xen, lại còn cả mảng xanh xanh tím tím do Diệt Thiên tạo ra lúc mất đi lí trí.

Một cổ dịch thể màu đỏ chảy dọc từ đùi tới mắt cá chân tuyết trắng, rơi xuống mặt cỏ như một giọt sương sớm đỏ tươi.

Nắm chặt mắt lại, Lâm Cửu hít sâu một hơi rồi tiếp tục mang theo Diệt Thiên đi về phòng ở, lúc này, nên đau nhức thì cũng đã đau qua, giờ đây không biết là không đau nữa hay đau đến chết lặng rồi.

Đầu óc Lâm Cửu trống rỗng, trầm nghĩ mau mau công Diệt Thiên trở về, y hơi mệt, hơi lạnh, đang muốn ngã vào giường không dậy nữa.

Khoảng cách tuy không xa, nhưng lúc Lâm Cửu công Diệt Thiên đến bên giường trên người y đã chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, đưa tay tùy tiện lau lau mồ hôi trên trán, Lâm Cửu xoay người tìm nước và khăn mặt đến, sau khi vắt khô khăn mặt ngồi xuống bên giường giúp ma đầu lau mặt.

Đoá hắc liên trên trán Diệt Thiên tựa hồ cũng đã khôi phục lại hình dạng ban đầu, không còn tiếp tục lộ ra khí tà ác yêu dã nữa.

Hắn là không có việc gì nữa ha?

Lâm Cửu thở ra một hơi, y đã làm tắt cả những gì mình có thể rồi, cảm giác mệt mỏi rồi lập tức như dòng thủy triều lao đến, Lâm Cửu bị cơn thủy triều mệt mỏi này nuốt trọn, ghé vào bên giường bất tri bất giác đã ngủ say...

Tia nắng đầu tiên của buổi sớm xuyên qua khe cửa chiếu hắt vào, quá miễn cưỡng với ánh nắng ma đầu lập tức mở mắt ra, mông lung trong mắt thoáng cái tiêu tán không còn một mảnh.

Đêm qua...

Diệt Thiên liếc mắt nhìn dương quang vô cùng chói mắt kia, đối với chuyện phát sinh đêm qua đã không còn nhớ rõ lắm, chỉ nhớ hần thoáng cảm thấy trong cơ thể mình không thích hợp liền rời đi, sau đó, hắn làm thế nào để về phòng?

Lâm Cửu...

Diệt Thiên lập tức ngồi dậy, một nam nhân ghé vào giường tựa hồ như đang ngủ vẫn còn nắm chặt lấy tay hắn không bỏ, tóc tai mất trật tự, y bất che thể, trong phòng, trên mặt đất còn lơ lửng vài vết màu hồng đã khô cạn, giống như bị người ta giẫm vào.

“Tiểu Cửu!”

Lập tức ôm chặt Lâm Cửu vào lòng, Diệt Thiên kiểm tra hơi thở của Lâm Cửu, tảng đá lớn trong ngực gỡ xuống phần nào, may mắn, nam nhân này quả thật là một quá đang ngủ, thân thể không có trở ngại gì.

Đêm qua hẳn đã làm cái gì?

Trong lòng Diệt Thiên dâng lên một trận đặng chất, đặc biệt là khi hắn nhìn thấy giầu vân tay xanh tím trên cổ Lâm Cửu, có phải thiếu chút nữa hắn đã bóp chết nam nhân này?

Hồi ức thuộc về đêm qua dần dần hiện rõ trong đầu ma đầu, Diệt Thiên thở dài, sao nam nhân này lại ngốc nghếch vậy chứ?

Đã nói bao lần không cho y qua, nhưng y cứ hết lần này tới lần khác cố qua.

Không rời không cách? Lâm Cửu, đây là người muốn cho ta xem sao?

Ta đã nhìn thấy, đã biết, đã rõ ràng rồi.

Chỉ là, người muốn ra phải đổi mặt thể nào với bộ dáng bị thương này của người?

Diệt Thiên cẩn thận đặt Lâm Cửu lên giường, cầm lấy khăn mặt Lâm Cửu tìm tới, một lần nữa thay nước nóng giúp Lâm Cửu chà lau thân thể, mới lau được một lúc cho Lâm Cửu, y đã tỉnh lại.

“Người không có việc gì rồi chứ?” Vừa mở mắt, trông thấy ma đầu bên cạnh, Lâm Cửu không khỏi cong khoé miệng lên, vươn tay về phía Diệt Thiên.

“Ta không sao.” Diệt Thiên buông khăn mặt trong tay nắm lấy tay Lâm Cửu, người nọ đu người ngồi dậy, kệ cho đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn cố ngồi dậy, thấy Diệt Thiên cau mày, Lâm Cửu lại nở nụ cười.

“Lo cho ta à?” Lâm Cửu vừa cười vừa nói, “Hoàn hảo, thân thể ta xương cứng còn chưa chết, chứ nếu bị người «làm» chết, thì quá mất mặt rồi.”

“Người a...” Diệt Thiên lắc đầu, thở dài một cái sau đó kéo Lâm Cửu ôm vào lòng, “Có phải rất đau không?”

“Đau a, người phải bồi thường gấp bội cho ta mới được.” Lâm Cửu cười ôm lấy Diệt Thiên, ngồi trong lòng nam nhân nhẹ nhàng cọ cọ, nói: “Đêm hôm qua người dọa ta, nhưng thật may, người đã trở về, ta rất sợ, sợ người quên ta.”

“Ta vĩnh viễn sẽ không quên người.” Đêm qua nếu không phải là Lâm Cửu, Diệt Thiên thậm chí không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, cho dù có nhập ma mất tâm, dường như hắn vẫn có thể nhớ mang máng được người nam nhân tên Lâm Cửu này.

Sao có thể quên được chứ? Diệt Thiên không phải là một người quá am hiểu cách biểu đạt tình cảm, nhưng Lâm Cửu vẫn có thể từ trong đôi mắt thường ngày lãnh đạm của ma đầu nhìn thấy sự đau lòng và thương tiếc.

Đối với Lâm Cửu mà nói, như vậy là đủ rồi.

Diệt Thiên vỗ nhẹ lên lưng Lâm Cửu, nói: “Đi, trước ta mang người đi tắm qua một chút, nếu một người cứ nhắm mắt lại tựa vào lòng ta mà ngủ, nơi ấy chỉ sợ thương tích không nhẹ, phải thoa được mới được.”

Nơi ấy?

Lâm Cửu lập tức phản ứng lại, nhin không được đỏ ửng mặt lên.

Chỗ đó bị thương, còn không phải là do lỗi của đại ma đầu này...

240. Chương 240 - Tương Thân Tương Ái

Nhiệt độ trong nước vừa đủ, chẳng qua khi vừa ngâm mình xuống, miệng vết thương đụng phải nước ấm khiến Lâm Cửu khẽ nhíu mày, Diệt Thiên đúng lúc vươn tay kéo Lâm Cửu ôm vào lòng, một tay vòng qua eo nam nhân, một tay nhẹ nhàng đẩy đầu Lâm Cửu tựa vào vai mình.

Mặt đối mặt đứng trong nước, Lâm Cửu than nhẹ một tiếng, hai tay quàng lên cổ Diệt Thiên, cầm gác lên vai ma đầu, thi thoảng môi lại đụng vào vai hắn, luôn luôn nhìn không được mà khẽ cắn hai phát, cứ như vai Diệt Thiên là món gì ngon lắm vậy.

Bả vai của Diệt Thiên vẫn còn in giấu rằng rõ ràng y từng lưu lại, đã qua thời gian dài vậy đáng nhẽ phải tiêu thất lâu rồi chứ? Chỉ là không biết vì sao Diệt Thiên cứ muốn giữ lại, để làm kỉ niệm sao?

Nhìn giấu rằng do mình tạo ra hồi trước, trong lòng nam nhân tự dưng cảm thấy khoái trá, khoái miệng Lâm Cửu nhìn không được nhếch lên, nhưng chưa đợi Lâm Cửu vui vẻ xong khuôn mặt tươi cười lại lập tức méo mó thành mặt khổ qua.

“Đau... đau đau đau... nhẹ nhẹ chút.” Thở dốc vì kinh ngạc, Lâm Cửu kéo dần cự li giữa y với Diệt Thiên, cúi đầu liếc nhìn tay Diệt Thiên, nói : “Làm cái gì vậy?”

“Tẩy sạch.” Ma đầu nào đó vô cùng đứng đắn nói.

“Ta tự làm là được rồi.” Tuy rằng quan hệ đã thân mật đến không thể thân mật hơn, nhưng Lâm Cửu vẫn không quen có người giúp y làm việc này, tối hôm qua do quá mệt mỏi, kết quả thoáng cái liền lăn ra ngủ, thân thể cũng chưa kịp tẩy, lúc này mấy thứ kia vẫn còn ở trong thân thể, nếu không lấy ra sợ sẽ bị tiêu chảy mất.

Trước đây công việc này đều là Lâm Cửu tự làm, hôm nay y cũng muốn để mình đến.

Diệt Thiên lặng lẽ nhìn Lâm Cửu, sau đó gật đầu, nói : “Có thể, vậy người tự làm đi.”

Dứt lời, Diệt Thiên cũng không rời đi, vẫn đỡ lấy Lâm Cửu, đôi mắt thản nhiên nhìn xem Lâm Cửu muốn tự mình thế nào, một tay Lâm Cửu vịn vào Diệt Thiên, một tay vói vào nước, mới vừa luồn qua phía sau chuẩn bị tẩy tẩy lại cảm thấy có chút xấu hổ, Diệt Thiên không thể rời tầm mắt đi một chút sao?

“Người đừng nhìn ta như thế a.” Lâm Cửu nói.

“Không nhìn người, ta lo lắng, tiếp tục đi.” Diệt Thiên mỉm cười.

“...Quên đi, vẫn là người đến đi.” Lâm Cửu đành thoả hiệp, y không thể không biết xấu hổ mà ở trước mặt Diệt Thiên móc a tẩy a, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy kì cục, không bằng cứ thẳng thắn giao bản thân cho tên đại ma đầu này đi.

Dựa vào vai Diệt Thiên, Lâm Cửu lại một lần nữa ôm lấy đại ma đầu, khẽ thở dài, Diệt Thiên đỡ được, một tay ôm eo Lâm Cửu không cho y trượt xuống, một tay vòng qua phía sau Lâm Cửu nhập vào toà sơn cốt trong làn nước ấm áp nọ, cảm nhận được tay của Diệt Thiên, Lâm Cửu khẽ múm môi nhắm hai mắt lại.

Vốn tưởng rằng sẽ gặp phải sự đau đớn như xé rách vết thương, nhưng Diệt Thiên chỉ nhẹ nhàng ấn xoa địa phương kia lại không hề có tí tẹo đau đớn nào, chỉ thấy ở miệng vết thương có cảm giác man mát bao phủ, vô cùng thoải mái, thoải mái đến mức Lâm Cửu bất tri bất giác kẹp chặt lại một chút .

Cánh tay ôm eo Lâm Cửu của Diệt Thiên khẽ vỗ một cái lên hông Lâm Cửu: “Đừng lộn xộn.”

“Nga...” Lâm Cửu hắc hắc cười hai tiếng, không phải y cố ý, chỉ là làm theo quán tính mà thôi, ai bị dị vật xâm lấn thì thân thể cũng sẽ đều căng cứng lại chút ha?

Chẳng qua là...tên đại ma đầu này cư nhiên lại có phản ứng, chắc chắn, người ngoài nhìn thấy Diệt Thiên chắc có lẽ sẽ cho rằng người này lãnh đạm nhỉ? Kì thực đại ma đầu người ta rất nồng nhiệt, nhưng chỉ với mình y mà thôi.

Lâm Cửu cố gắng thả lỏng thân thể, ngoan ngoãn dựa vào lòng ma đầu để ma đầu giúp mình thượng dược, khẽ du du nước, trong hơi thở có khí tức thuộc về ma đầu, khiến y mê đắm.

“Đêm qua, không sợ sao?” Vừa thương được, Diệt Thiên vừa nhỏ giọng nói: “Đã bảo người rời đi, nhưng người cứ hết lần này đến lần khác không muốn sống mà sáp lại, nếu như chẳng may ta không cẩn thận giết người, người bảo ta phải làm thế nào đây? Người biết rõ rằng ta không thể để mất người, nếu như ta giết người, ta không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.”

Lâm Cửu khẽ hạ một nụ hôn xuống vai Diệt Thiên, cười nhạt nói: “Đừng lo, dù người có nhập ma thì vẫn là Diệt Thiên, ta cũng không sợ người giết ta, bởi vì ta biết người sẽ không giết ta, dù người có mất hết lí trí cũng sẽ không giết ta, bởi vì ta là Lâm Cửu, Lâm Cửu độc nhất vô nhị, hơn nữa người xem, không phải ta vẫn sống an ổn đây sao?”

“Đây gọi là sống an ổn sao?” Diệt Thiên lại vỗ nhẹ lên ngực Lâm Cửu một cái, bất đắc dĩ thở dài, “Lá gan của người cũng thật lớn, nguy hiểm đêm qua có thể lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của người, sao người không sợ vạn nhất chứ? Vạn nhất ta làm người bị thương, vậy phải làm thế nào đây. Đêm qua, ta thực sự đã mất hết lí trí.”

Tay khẽ vuốt ve lưng Lâm Cửu, Diệt Thiên tiếp tục nói: “Nhưng... sự xuất hiện của người cũng coi như là chuyện tốt ha.”

“Nếu đêm qua ta không phát hiện ra người rời đi, hoặc là giả dụ lúc đó ta thực sự rời bỏ người, không dám tới gần người, người sẽ biến thành dạng gì?” Lâm Cửu hiếu kì hỏi, cũng học Diệt Thiên nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn.

“Sẽ xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết, nhưng xét tình hình khi đó, có lẽ sẽ như kẻ điên giết hết mọi người trong Hiền Môn đi.” Ma đầu thần nhiên nói, cứ như đang nói chuyện phiếm với Lâm Cửu, nói về thời tiết ngày hôm nay ra sao.

“Ai, xem ra lúc đó ta đã vô ý cứu được mạng của rất nhiều người.” Thở dài một cái, Lâm Cửu ôm chặt ma đầu trước người, nếu như lời Diệt Thiên nói là đúng, Diệt Thiên đêm qua có lẽ thực sự đã mất hết lí trí ma niệm tràn ngập đầu óc, sát tính thành cuồng, như một nghìn năm trước đánh mất lí trí thiêu trụi cả một khu đại Tây Bắc, lại hạ thủ với đồng bào.

Lâm Cửu không dám tưởng tượng thêm nữa, có lẽ năm đó Chí Thiện động thủ với U Minh, chính là vì nguyên nhân này, bởi lúc đó U Minh đã oàn toàn mất hết lí trí.

Lâm Cửu ôm chặt Diệt Thiên, ma đầu đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Lâm Cửu, trấn an nói: “Biết sợ rồi sao? Nhưng người không cần quá lo lắng, tình cảnh như đêm qua sẽ không phát sinh ngay, khoảng cách tiếp theo có lẽ cũng phải mấy tháng nữa, nói vậy tức là trong mấy tháng này, ta có thể tìm ra phương pháp áp chế.”

Trên vai đột nhiên cảm nhận được sự ươn ướt, Diệt Thiên khẽ thở dài: “Làm sao vậy?”

“Không có gì...” Lâm Cửu ôm Diệt Thiên rất chặt, gần như là muốn khảm cả người Diệt Thiên vào thân thể mình.

Lâm Cửu sợ, Lâm Cửu thực sự rất sợ thảm kịch nghìn năm trước sẽ lại xảy ra lần nữa, y sợ nếu như Diệt Thiên không tìm được phương pháp áp chế, đợi đến kì phát tác tiếp theo y sẽ phải làm thế nào đây?

Nếu như lần sau y không cách nào ngăn chặn được ma tính của Diệt Thiên, vậy làm gì bây giờ, lẽ nào lại giống như nghìn năm trước tự tay giết chết Diệt Thiên sao?

Lâm Cửu không làm được, đến nghĩ thôi y cũng đã cảm thấy thực đáng sợ.

“Ha ha, ta chỉ là... chỉ là hơi sợ.” Lâm Cửu cố sức cọ cọ lên vai Diệt Thiên, lau khô nước mắt trong khóe mắt, thật là, thoáng cái nhện không được đã thành thế này.

“Không có việc gì.” Diệt Thiên đưa tay nâng cằm Lâm Cửu lên, nhẹ nhàng lau đi lệ ngân trên mặt nam nhân, “Ta biết, người sẽ không rời bỏ ta, mặc kệ ta có biến thành bộ dáng gì đi nữa, mặc kệ có chuyện gì xảy ra người cũng sẽ không rời xa ta, ta đã minh bạch rồi.”

Ma đầu nhẹ nhàng in lại dấu hôn trên mặt Lâm Cửu, lẩm bẩm nói: “Tiểu Cửu, ta cũng muốn để người biết, ta sẽ không rời xa người, mặc kệ sau này người có biến thành bộ dáng gì, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa ta cũng sẽ không rời xa người, ta lại càng không muốn lại thương tổn người thêm lần nào nữa, cũng không muốn để người lại phải rơi lệ.”

“Ha ha, buồn nôn chết đi được.” Lâm Cửu nín khóc mỉm cười, hít một hơi thật sâu lại một lần nữa ôm lấy Lâm Cửu, “Để ta ở lại bên ngươi, mặc kệ ngươi nhập ma hay như thế nào, hãy để ta ở lại bên ngươi.”

“Ta biết...” Diệt Thiên nhìn phía chân trời xa xăm, vỗ nhẹ lên lưng như trấn an Lâm Cửu, hẳn biết, hẳn sẽ không để thảm kịch nghìn năm trước lại phát sinh lần nữa, sẽ không để Lâm Cửu lại giãy dụa trong mâu thuẫn và thống khổ như kiếp này lần nữa.

Từ trong thủy trì đi ra, Diệt Thiên lại giúp Lâm Cửu thoa được, nhờ được cùng với chân khí hồn hậu của ma đầu xoa bóp, mấy vết xanh xanh tím tím trên người Lâm Cửu đã biến mất, ngăm đến sấp ngân trên cổ Lâm Cửu cũng biến mất không còn một mảnh, cả người lại khôi phục dáng dấp khỏe mạnh như trước.

“Ở đây còn đau không?” Cuối cùng, Diệt Thiên cầm y phục mặc cho Lâm Cửu, thuận tiện lại vỗ vỗ lên hông Lâm Cửu, đại ma đầu này càng ngày càng tà ác.

“Không đau, không đau!” Lâm Cửu một ba cái liền nhảy lên, tự lấy y phục quay lưng lại với Diệt Thiên rồi mặc vào.

Hai người bọn họ nhìn nhau không biết đã bao lần, nhưng Lâm Cửu vẫn thấy xấu hổ khi thay y phục trước mặt Diệt Thiên.

Diệt Thiên cúi đầu khẽ cười một tiếng, ngồi xuống bên bàn rót hai chén trà, mình tự cầm một chén đặt lên miệng nhấp một ngụm, vừa nhìn Lâm Cửu ra sức kéo lời y phục, vừa nói: “Ngày mai đã là Hiền Môn thịnh yến rồi, ngươi chuẩn bị một chút, đợi lát nữa ta đưa cho ngươi hai đề tài, ngươi cứ làm theo hai đề này là được rồi, nếu không hiểu ta có thể dạy ngươi.”

“Làm bài gì?” Lâm Cửu kéo qua khó tử, nhảy nháy chân chân vào trong.

Diệt Thiên nói: “Nếu ta đoán không sai, đại lễ mà Hoa Tư đưa cho ngươi, hẳn là muốn truyền Hiền Môn cho ngươi, đến lúc đó không tránh được phải ứng đối với một vài nan đề.”

Chỉ nghe “Phanh ——” một tiếng, Lâm Cửu vấp phải chính ống quần của mình té ngã nhào xuống đất.

Cái gì cơ, để y làm chương môn Hiền Môn?!

241. Chương 241 - Lâm Cửu Lâm Chương Môn

Hiền Môn thịnh yến cử hành đúng như thời hạn, tân khách đến từ khắp bốn phương tám hướng cảm thiệp mời trong tay đồ dẫn về Hiền Môn trong Thiên Đế Thành Trung Thiên Quốc, phía trước đại điện Hiền Môn rộng rãi có thể chứa được cả vạn người, phía trên bày ra cơ man giai hào mỹ tửu.

Hai bên trồng đủ loại hoa toả hương ngào ngạt, phàm là tân khách ngồi trong yến hội đều có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng như có như không, vô cùng thoải mái dễ chịu ấy.

Mà càng tuyệt hơn là bố trí bên trong Hiền Môn, đây không đơn giản chỉ là một bãi đất trống mênh mông trật đầy tiệc rượu, ở chính giữa còn có một tiểu trảng đủ dung nạp được khoảng hai ba nghìn người, trong tiểu trảng lại được phân ra thành từng khối ô vuông, mỗi khối có thể chứa bốn bàn người.

Bốn bàn người phân ra chiếm bốn góc của khối vuông, mà xung quanh mỗi khối lại đào một con kênh nhỏ, giữa những khối vuông được kết nối với nhau bằng cây cầu nho nhỏ bắc ngang khe suối róc rách.

Ngày thường, chảy bên trong kênh nhỏ đều là nước suối, thế nhưng ngày hôm nay, chảy trong con kênh này lại là mỹ tửu toả ra hương rượu thơm nồng, mỹ tửu như dòng suối xuyên suốt toàn trảng, người muốn uống chỉ cần đưa chén ra là có thể lấy được.

Để hoà hợp với suối rượu kia, Hiền Môn còn sử dụng những chiếc thuyền nhỏ dập dềnh mặc cho dòng chảy cuốn đi, một đầu của chén rượu được làm thành tay cầm, giữa tay cầm và chén rượu có một khe hở nhỏ, vừa đủ cho tân khách có thể nhét được giấy vào.

Nếu Hiền Môn đã là đại môn phái truyền bá văn hoá thì đương nhiên không thể thiếu văn chương thi từ, trong mỗi khối vuông ngoại trừ có bốn cái bàn ra còn có vài bộ văn phong tứ bảo đặt ở chính giữa, tân khách nào hưng trí có thể qua viết thi từ của họ lên giấy hoặc là đồ đèn, hay kẹp trong chén rượu rồi thả xuống tùy sóng cuốn trôi, tặng cho người hữu duyên một chén rượu một bài thơ.

Ngoài ra còn đáng nhắc tới nữa là tràng tử từ ngoài vào trong cũng cao dần cao dần lên, tuy độ dốc không lớn, nhưng khi đến chính giữa bốn bàn tiệc toàn bộ yến hội nhìn qua cứ như một toà kim tự tháp vậy, từng dòng mỹ tửu từ trên cao trút xuống, loé ra ánh sáng kì dị, vô cùng lạ mắt.

Hiền Môn thịnh yến năm nay, tân khách tứ phương ồn ào đi đến tràng tử lạ kỳ, sắc trời dần chuyển tối khắp nơi trong tràng cũng đã lên đèn, khi các tân khách ngồi xuống, có một vài người trước đây đã từng tới Hiền Môn thịnh yến không khỏi phát ra vài tiếng kinh hô, đồ ăn năm nay sao lại không giống như những năm vừa rồi thế nhỉ?

“Di, đây là cái gì?” Một người chỉ vào một cái nồi đồng kì quái đặt trên bàn, vẻ mặt nghi ngờ khó hiểu.

“Tiên sinh, đây là Tứ phương oa*(nồi bốn phương), là thứ do tiểu sư thúc Lâm Cửu của chúng ta phát minh ra.” Một vị Hiền Môn đệ tử đứng bên cạnh phụ trách có chút tự hào giải thích.

“Tứ phương oa, lấy hỏa đồng mà chế, một oa chia ra bốn oa, bốn oa hợp thành một oa, ý là nghênh tiếp tân khách bốn phương, đồng tụ Hiền Môn, dưới mỗi đáy của một oa trong tứ phương oa đều đặt những hương vị khác nhau, phương bắc là dương sinh chúc oa(1), phương nam là hồ lạtoa(2), phương tây là toan lạt oa(3), phương đông là hải sản oa(4), một oa bốn vị, tất cả mùi vị trong thiên hạ đều hợp lại trong một oa.

Đệ tử Hiền Môn từ bên cạnh cầm theo thứ gì đó trắng trắng như ngọn nến bỏ vào trong đáy nồi đồng, lấy đá lửa để dẫn, dưới đáy nồi lập tức dấy lên một ngọn lửa.

“Khí trời ở Thiên Đế Thành vào đêm khá lạnh, thức ăn để lâu sẽ bị lạnh, lúc này lấy lửa để duy trì làm nóng, sẽ không còn lo vấn đề thức ăn bị lạnh nữa.” Đệ tử Hiền Môn mỉm cười vỗ vỗ tay, vài tên đệ tử mang đủ loại thức ăn lên, thịt cá hải sản, ngư dương trư nhục, các loại rau tươi được chia ra đặt trong các khay đặt bên cạnh mỗi bàn.

“Thịnh yến lập tức sẽ bắt đầu, để báo đáp ân tình của các vị quý khách trước tiên xin mời các vị thưởng thức món khai vị do Lâm sư thúc chúng ta chuẩn bị vì các vị.” Tiếng của vị đệ tử Hiền Môn vừa dứt, liền có đệ tử đặt những mâm thức ăn lên trước mặt chúng tân khách.

“Ốc trứng hồng tửu, thịt bò xào chanh(5), cùng với món khai vị là rau trộn.”

Các vị tân khách người người mục trừng khẩu ngọc, mấy món ăn kì lạ này, đừng nói là ăn đến nghe cũng chưa từng nghe qua, không đợi chư vị tân khách tiêu hoá hết cao lương mỹ vị rực rỡ đủ loại trước mặt, lại nghe thấy vị đệ tử Hiền Môn kia nói tiếp.

“Đợi sau khi thịnh yến bắt đầu, Hiền Môn sẽ mang lên món tráng miệng bách quả bính bàn(6) cùng với món bánh nướng do đích thân Lâm sư thúc của chúng ta làm ra, và canh giải rượu(7) do Tiểu Thiên Thánh Giả tự mình chế tạo, thỉnh chư vị từ từ dùng bữa.”

Các tân khách nhao nhao nhòm thử như nhìn thấy sự kinh ngạc và không thể tin nổi từ trong mắt đối phương, bọn họ tự nhận mình cũng là một trong những nhân vật số một số hai trong thiên hạ, nhưng buổi thịnh yến của Hiền Môn hôm nay, lại khiến những vị tân khách bọn họ như những tên nông dân lần đầu tiên vào thành vậy, cái gì cũng không biết, cái gì cũng chưa từng thấy, người người không kinh ngạc không được.

“Mọi người xem, trên cái bát này còn viết mấy chữ —— Liên Sinh Điểm dốc lòng tài trợ?”

Đối với việc này, Lâm Cửu giải thích như sau.

“Những người này có thứ gì tốt mà chưa từng thấy qua, trừ phi ta làm thịt con Hắc Long kia của Diệt Thiên,” Chống tay vào eo, vẻ mặt vui tươi hơn hử, Lâm Cửu vừa cười vừa nói, “Nhưng ta nào dám làm thịt đại hắc long của đại ma đầu chứ, nếu đã không thể lấy chất để thắng, vậy sao không lấy lạ thủ thắng?”

Hoa Tư gật đầu lia lịa, tán thành nói: “Chuyện này giao cho người chuẩn bị quả nhiên là quyết định anh minh không gì sánh được của ta, xem ra lúc này tuy thịnh yến còn chưa bắt đầu người đã hù dọa từng người bọn họ, mà đâu chỉ bọn họ, đến ta đây cũng vô cùng hiếu kì, nhiều món ăn mới mẻ như vậy làm sao người nghĩ ra được.”

“Cái này...là bí mật thương nghiệp.”

Lâm Cửu cười trộm, đùa sao, tốt xấu gì y cũng là người từ xã hội hiện tại xuyên tới, mỹ thực nhiều ít cũng từng biết đến, dù cho y chưa từng ném qua thế chẳng lẽ còn chưa lần nào nhìn thấy sao?

Nếu so về sự tinh xảo phong phú của món ăn, Lâm Cửu không so nổi.

Nhưng so về sự mới lạ, sợ rằng thế giới này còn chưa có ai là đối thủ của y nha.

Mặc kệ là cơm Trung cơm Tây hay thức ăn Thái Lan Nhật Bản, tất cả đều được bày lên bàn, hù cũng muốn hù mấy vị tân khách này! Tới tham gia Hiền Môn thịnh yến đều là những người có tầm ảnh hưởng lớn, tiệm đây Lâm Cửu cũng muốn quảng cáo cho tiệm cơm nước nhà mình.

“Cái mà người gọi là đại lễ, sẽ không phải là muốn truyền lại Hiền Môn cho ta đi?” Lâm Cửu không giải thích được hỏi.

“Để ta đoán thử xem nhé, chuyện này là do vị đại sư huynh thông minh kia của ta nói cho người biết đúng không?” Cười nhạt một cái, Hoa Tư nhìn Lâm Cửu là rõ quả thật như lời y nói, Diệt Thiên sớm đã biết tâm tư nhỏ nhỏ của mình, quả là chẳng thể giấu nổi Diệt Thiên cái gì.

“Người thực sự muốn truyền Hiền Môn cho ta?” Lâm Cửu cười khổ nói, “Uy, đừng giỡn thế, ta thoát nhìn giống loại người biết quản lí môn phái sao? Cả một cái Hiền Môn to vậy lại cứ thế mà cột cho ta, người cũng quá vô trách nhiệm rồi.”

“Tất cả không phải là do ta muốn ngừa vạn nhất sao?” Chắp tay ra sau lưng, Hoa Tư ngẩng đầu nhìn sắc trời dần dần ngả tối, thở dài nói: “Hơn nữa, Hiền Môn này vốn chính là do người một tay thành lập, ta truyền lại Hiền Môn cho người, cũng là việc nên làm. Riêng tên Diệt Thiên kia, hẳn không yên tâm khi đặt Hiền Môn trên tay ta, mà ta cũng không muốn quảng Hiền Môn cho hắn.”

“Vì vậy nên người liền giao cho ta?” Lâm Cửu không biết phải nói gì.

Mấy người này mình tranh ám đấu, hết lần này tới lần khác cứ muốn lôi y vào.

Lâm Cửu hiểu ý tứ của Hoa Tư, nam nhân này tính giao Hiền Môn cho y, như vậy Diệt Thiên sẽ không cách nào khống chế hoàn toàn Hiền Môn, mà y lại là người thân cận nhất bên cạnh Diệt Thiên, Diệt Thiên cũng sẽ không cảm thấy có gì không tốt.

“Ta có thể cự tuyệt không?” Lâm Cửu cười hỏi.

“Không thể.” Hoa Tư vừa cười vừa nói, “Ta biết người không muốn bị mấy thứ này trói buộc, yên tâm đi, sau khi người tiếp quản Hiền Môn sẽ có người giúp người quản lí, Diệt Thiên cũng sẽ hỗ trợ, lúc đó người sẽ thấy, thực ra cái chức vị chủ môn Hiền Môn này kì thực chỉ là một ông chủ trên danh nghĩa mà thôi.”

“Lời an ủi này của người cũng chẳng khiến ta thấy vui vẻ hơn.” Lâm Cửu nguyệt Hoa Tư, người nọ nhìn không được bật cười.

Từng tiếng cười vang vọng trong Hiền Môn, hoa đăng mới điểm, Hiền Môn thịnh yến mỗi năm một lần bắt đầu mở màn.

Dựa theo truyền thống những năm trước, khi thịnh yến vừa mở màn, vị ngồi ở chính giữa cũng là nơi cao nhất – Hiền Môn chủ môn sẽ có vài lời phát biểu, năm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Hoa Tư bước lên đỉnh, mọi người có mặt tại đây lập tức im lặng, muốn nghe xem vị chủ môn Hiền Môn này sẽ nói gì.

Một người đứng cách đó không xa nhìn Hoa Tư đứng trên đỉnh yến hội, khoé miệng Lâm Cửu khẽ nhếch lên một nụ cười bất đắc dĩ, cái vị tên Hoa Tư này a, chỉ sợ sớm đã không muốn làm chủ môn nữa, nhưng

nếu cứ để mặc cho Diệt Thiên đoạt đi lại có chút không an tâm, kết quả là yên ổn rơi xuống đầu Lâm Cửu Y.

“Nói chuyện xong rồi?” Một bộ nguyệt sắc trường bào chấm đất, một cái đai lưng tết quăn quanh eo, ngân phát tung bay, Diệt Thiên đứng sau Lâm Cửu, làm theo theo mắt nhìn Hoa Tư.

“Ân, nói chuyện xong rồi.” Lâm Cửu quay đầu lại nhìn nam nhân, khoe miệng lập tức nở toé toét, “Người mặc thế này thực sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái lại có tinh thần.”

“Người thích là được rồi.” Diệt Thiên mỉm cười đưa tay kéo Lâm Cửu lại.

“Ta thích người chỉ mặc cho một mình ta xem.” Lâm Cửu vừa cười vừa nói.

Đang lúc hai nam nhân nhìn nhau đăm đăm, liếc mắt đưa tình với nhau, một lời nói của Hoa Tư đã hoàn toàn chấn kinh toàn bộ mọi người trong Hiền Môn, còn tân khách ở đây thì há hốc miệng không thể tin nổi vào cái lỗ tai của mình.

“Chương môn... chương môn vừa nói gì?”

“Hôm nay, truyền chức vị chương môn Hiền Môn cho sư đệ Lâm Cửu...”

Hoa Tư nhìn mọi người phía dưới, sau đó nhìn về phương hướng của Lâm Cửu và Diệt Thiên, vừa cười vừa nói: “Chúng đệ tử Hiền Môn, cung nghênh đại trưởng môn đời thứ năm mươi ba —— Lâm Cửu.”

Vừa dứt lời, Hoa Tư là người đầu tiên hai tay đặt trước ngực cúi đầu hô.

Trong nháy mắt, chúng đệ tử Hiền Môn từ trên xuống dưới đều bắt chước Hoa Tư cúi đầu, khách nhân trong Hiền Môn cũng đứng lên, một đường thông qua thịnh yến xuất hiện ngay dưới chân Lâm Cửu.

“Đi thôi, chương môn.” Diệt Thiên mỉm cười, tránh sang bên cạnh nhường đường.

“Sao ta lại cảm thấy đây như là không trâu bắt chó đi cày thế này nhỉ...” Tự giễu một câu, Lâm Cửu nhắc vạt áo dưới ánh mắt của mọi người từng bước từng bước đi lên đỉnh thịnh yến.

Diệt Thiên thì đi theo phía sau Lâm Cửu, cùng nam nhân đi lên.

Đi ngang qua bữa tiệc, đi ngang qua cây cầu đá trên suối rượu, tân khách ở đây ai cũng nhận ra Lâm Cửu và vị nam tử đi phía sau y, nếu Thánh Giả và tiền nhiệm chương môn Hoa Tư đều đã đồng ý Lâm Cửu đảm nhiệm vị trí chương môn Hiền Môn, vậy những tin đồn bên ngoài cũng tự dưng tan vỡ.

Một vị tiền nhiệm chương môn Lâm Cửu chưa hề quen biết, một vị là Thánh Giả đến hoa khôi cũng không động tâm, sao có thể chỉ vì mỹ mạo của một nam nhân mà giao Hiền Môn ra được.

Huống chi, Lâm Cửu cũng không phải như những gì người ta vẫn đồn thổi bên ngoài, một buổi Hiền Môn thịnh yến cũng đã đủ để chấn động tất cả mọi người ở đây, một người không có đầu óc thì sao có thể sáng tạo ra nhiều thứ lạ mắt mới mẻ như vậy được?

Lâm Cửu, có lẽ quả thực như những gì người trong Hiền Môn nói là vị chương môn đời thứ nhất tái thế, bạch liên hoa ẩn thánh khiết giữa trán, hàng vạn chữ nghĩa giấu trong tâm.

Lâm Cửu thở dài, Hiền Môn này từ lúc nào lại truyền ra những lời đồn đến bậc này, e là không phải kiệt tác của Hoa Tư hay Diệt Thiên.

“Chương môn, có rượu lại có thức ăn ngon, cũng không thể thiếu thơ từ, thỉnh chương môn lấy rượu kính văn nhân hào kiệt hiệp sĩ khắp thiên hạ một chén, lấy nhân sinh bát nhả làm thơ mở màn cho Hiền Môn thịnh yến ngày hôm nay!” Hoa Tư cầm một chén rượu đưa lên tay Lâm Cửu, sau đó thâm thì nói: “Chắc hẳn bài thơ này người đã chuẩn bị tốt rồi ha?”

Lâm Cửu liếc nhìn Diệt Thiên bên cạnh, đương nhiên là chuẩn bị tốt rồi, bản sao vẫn còn nhét trong túi nha.

Hắc, cái đó cùng với đối trá có khác gì nhau?

Miễn đi, dù sao thơ cũng thuộc rồi, cũng nên thể hiện một chút ha.

Lâm Cửu thanh thành giọng, nâng chén rượu Hoa Tư đưa lên, rất có phong thái nói: “Vây tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lâm Cửu đọc lạnh lạnh:

“Nhân sinh hữu bát nhã: cầm, huyền để từng phong tổ cổ kim. Hồng trần lý, nan mệnh nhất tri âm;

Kỳ: diên đảo thương sinh diệp thị kỳ. Hắc bạch tử, hà tất luận cao đê;

Thư: trầm túy đông phong nguyệt hạ độc. Sài môn bế, mạc quản khách lai vô;

Họa: tiêm thủ từng yên nhiễm thanh sa. Doanh doanh tả, mao xá lưỡng tam gia;

Thi: sáu ngọc hàm phương cầm tú từ. Kham ngâm vịnh, giai cú phí tầm tư;

Tửu: dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu. Bôi châm mãn, mạc giáo lệ không lưu;

Hoa: túy ngoại kiều biên ngạc lục hoa. Tùy phong khởi, tân khổ hướng thiên nhai;

Trà: hương hầu đề khí nhân thần nhàn. Niết chỉ gian, thiên lý cộng thiên yên.”

Thi âm lạc, cửu cửu vô nhân ứng.”

Lâm Cửu nghiêng đầu liếc nhìn Diệt Thiên, trong mắt người nọ đọng đầy tiếu ý.

242. Chương 242 - Hiền Môn Thịnh Yên

“Đây gọi là nồi lẩu, thích hợp nhất khi ăn vào những lúc khí trời lạnh lạnh thế này, sách sách sách, thịt dê béo của thảo nguyên là thứ ta thích nhất, a, hải sản kia ta cũng thích.”

Hiền Môn thịnh yên chính thức bắt đầu sau khi Lâm Cửu phao thi kính tửu, mọi người xôn xao chúc mừng vị tín sĩ chương môn này, người người ngợi khen chương môn đầy tài hoa, nhưng Lâm Cửu thì lại khổ cực vui đầu vào đồng đồ ăn ở yên hội.

Y đã rất lâu rất lâu không được ăn lẩu rồi, lần này nhân uỷ thác của Hoa Tư mà thẳng thắn thoả mãn thói ham ăn uống của bản thân, rượu ngon món ngon, bên cạnh lại có mỹ nhân bầu bạn, còn có thứ gì hạnh phúc tốt đẹp hơn thời khắc này nữa chứ?

“Uống rượu là phải uống thế này.” Lâm Cửu cười thay Diệt Thiên rót một chén bồ đào mỹ tửu mà đại ma đầu thích nhất, mình cũng cầm chén, làm động tác uống rượu giao bôi cộng ẩm với Diệt Thiên.

Khăn hồng đã vén, nhưng lại chưa uống rượu giao bôi, rốt cuộc hôm nay Lâm Cửu cũng hoàn thành giấc mộng của mình.

Nếu tương lai có thể trở về xã hội hiện đại, Lâm Cửu còn muốn kéo đại ma đầu tiến hành một hôn lễ theo kiểu Tây, hai người mặc âu phục màu trắng nhất định là đẹp trai chết người.

Diệt Thiên gấp cho Lâm Cửu món thịt dê mà Lâm Cửu thích ăn nhất, đặt vào cái bát trước mặt Lâm Cửu, còn cẩn thận giúp Lâm Cửu thổi thổi cho nguội, để tránh lúc Lâm Cửu ăn bị phỏng.

“Người cũng ăn đi, biết người không thích ăn thịt dê, ta cố ý chuẩn bị nồi cháo hải sản, cá trong này không giống với cá ở các bàn khác, là ta đặc biệt bảo Hoa Tư vớt lên từ ao của Hiền Môn, người nếm thử xem.” Diệt Thiên thay Lâm Cửu gấp thịt, Lâm Cửu liền thay Diệt Thiên múc một bát cháo hải sản thơm ngon, cũng bắt chước theo Diệt Thiên thổi thổi hơi nóng trên mặt cháo, lại nhìn xem thịt cá trong cháo có còn xương hay không.

Hai nam nhân này chẳng coi ai ra gì cứ người gấp ta uy, tình chàng ý thiếp, nùng tình mật ý xiết bao.

Hoa Tư một một bên ngửa đầu uống cạn chén rượu, nhìn Lâm Cửu và Diệt Thiên gấp thức ăn cho nhau lại tình ý miên miên, ngực dâng lên một chút ghen tỵ đồng thời lại nhịn không được lộ ra chút cay đắng, nếu như lúc này nam nhân kia cũng ở đây bồi y uống rượu thì tốt biết bao a?

Bất đắc dĩ lắc đầu, bóng đèn Hoa Tư thức thời ngồi sang một bàn khác.

Trên đỉnh thượng yến tổng cộng có ba cái bàn, nhưng cũng chỉ có ba người, Lâm Cửu, Diệt Thiên và Hoa Tư, vốn còn có lão tam Trần Khôi, chỉ là lúc này Trần Khôi không có khả năng xuất hiện.

Hoa Tư lưu không gian lại cho Lâm Cửu và Diệt Thiên, còn mình thì chuyển sang bàn khác ngồi uống rượu, hôm nay y đã không còn ràng buộc gì với Hiền Môn, muốn đi nơi nào thì có thể đi nơi đó, muốn làm gì thì có thể làm cái đó, nhưng chỉ một mình, không khỏi có chút cô đơn.

Một mặt hồng ảnh đột nhiên rơi xuống bên cạnh, Hoa Tư sững sờ ngẩng đầu, chỉ thấy một hồng y nam tử đã lâu không gặp tự cổ tự mục ngồi xuống bên cạnh y, lại tự cổ tự mục rót cho mình chén rượu, gấp hai miếng thịt ba chỉ thả vào nồi lẩu, vẻ mặt thích ý ngửi ngửi hương vị trong nồi, than thở: “Thức ăn ngon như vậy, lại ăn một mình không gọi ta.”

Nghiệp Hoả Hồng Liên nghiêng đầu nhìn Hoa Tư, khoé miệng khẽ nhếch: “Hiền Môn tiền môn chủ, không ngại ta không mời mà tự đến chứ?”

Lông mày Hoa Tư lập tức nhướn lên: “Không ngại, chẳng qua ngươi cũng phải gấp thức ăn cho ta mới được a.”

“Không thành vấn đề.” Nghiệp Hoả Hồng Liên cư nhiên cười cười một lời đáp ứng, đứng dậy gấp một cái xương cá từ trong nồi hải sản bỏ vào bát Hoa Tư, vô cùng cung kính nói: “Mời, đừng khách khí.”

Hoa Tư khẽ cười lắc đầu, nói: “Có xương cá vẫn tốt hơn là chẳng có gì.” Dứt lời, Hoa Tư liền cúi đầu gặm xương, bộ dáng này khiến Nghiệp Hoả nhịn không được khẽ bật cười thành tiếng.

Dư quang xẹt qua hai nam nhân độc bá một bàn bên kia, một tia hâm mộ chợt loé mà qua trong mắt Nghiệp Hoả, Nghiệp Hoả cúi đầu cầm chén rượu ngửa đầu uống cạn.

“Theo ta đi, thế nào?” Nghiệp Hoả Hồng Liên nói với Hoa Tư.

Cơn gió lạnh lạnh, trăng treo đỉnh đầu.

Xiêm y như lửa nhóm lên độ ấm cho màn đêm, nhưng nhiệt độ lưu lại đầu ngón tay vẫn băng lãnh như trước.

Nghiệp Hoả hâm mộ nhìn Lâm Cửu, hâm mộ nhìn Diệt Thiên, hâm mộ nhìn màn ái tình oanh oanh liệt liệt của hai nam nhân đó, hâm mộ bọn họ có thể bài trừ hết mọi khó khăn vẫn quyết tâm kiên trì bên nhau cho đến thiên băng địa liệt, càng hâm mộ tình yêu dù trải qua ngàn năm mà vẫn chưa từng thay đổi của Lâm Cửu và Diệt Thiên.

Có lẽ từng có đau thương, có lẽ từng có hiểu lầm, có lẽ từng có li biệt.

Nhưng cuối cùng, tất cả cũng chỉ là phong cảnh thoáng qua trên con đường bọn họ dắt tay nhau đi đến điểm cuối.

Nghiệp Hoả cúi đầu đi lên phía trước, hai tay không tự giác ôm lấy nhau, sau khi tận mắt nhìn thấy hai người bằng hữu tốt nhất của hắn ân ái liêu chết, hắn đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, có chút cô độc.

Sống trên thế gian này cả nghìn năm, rốt cuộc hắn sống vì cái gì đây?

Vai đột nhiên thấy ấm áp, Nghiệp Hoả quay đầu nhìn một tấm áo choàng màu tím nhạt khoác trên người mình, tay Hoa Tư đặt trên vai Nghiệp Hoả.

“Cho ta một cơ hội, được không?” Theo động tác khoác áo choàng cho nam nhân, hai tay Hoa Tư ôm chặt hai cánh tay Nghiệp Hoả, lúc này thực sự không muốn lại để người nam nhân này trốn thoát.

“A...” Nghiệp Hoả khẽ cười một tiếng nhìn phương xa, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ngươi không thấy lời này nói ra hơi chậm trễ sao? Một nghìn năm trước ngươi đã đi đâu, một nghìn năm sau vào ngày hôm nay, ngươi lại

mang tâm tình nào nói ra những vời này? Luân Hồi, người cũng biết, người nói ra những lời này đại biểu cho cái gì không?”

Trả lời cho câu hỏi của Nghiệp Hoả, chính là nụ hôn của Hoa Tư.

Có lẽ, là do Lâm Cửu và Diệt Thiên kích thích đến một người từ trước đến nay luôn truy cầu tự do, nhưng từ khi phát hiện mình bất tri bất giác yêu một người nam nhân thì Luân Hồi Tử Liên cũng đã hoàn toàn mất đi tự do, hoàn toàn bị trói buộc.

Tự do và tiêu dao thực sự, là ở trong lòng.

Nếu không có người kia trong tâm, thì dù có đến chân trời góc biển cũng vẫn bị trói buộc trên người, không được tự do.

Có lẽ, hai nam nhân này còn một đoạn đường thật dài cần phải đi, nhưng cuối cùng, người có tình cũng sẽ thành thân thuộc.

Vậy nếu người không có ái, đánh mất tình thì phải làm sao đây?

...

...

“Đệ làm như vậy đều là vì huynh...” Cánh tay buông thông bên người khẽ run rẩy, nam tử vận hội y cắn chặt răng, tâm không cam cần răng nói, “Lẽ nào đệ đã làm sai rồi sao? Đệ không hiểu, đệ thực sự không hiểu, không phải huynh muốn Hiền Môn sao? Đệ làm như vậy đều là vì để huynh đạt được Hiền Môn!”

“Hoa Tư muốn truyền Hiền Môn cho Lâm Cửu, nếu để Lâm Cửu thành chủ môn chắc chắn sẽ có ràng buộc với huynh, không sai, tin đồn về Lâm Cửu là do ta truyền ra, thế nhưng, sư huynh... đệ làm tất cả điều này không phải đều là vì huynh sao?” Trần Khôi nhìn thẳng vào nam nhân lạnh lùng đứng trước mặt mình, tâm như đao cắt, “Vì sao kết cục lại muốn đệ phải gánh chịu tất cả?”

Đêm đã khuya, người đã say.

Hai tay chấp sau lưng đứng bên cửa sổ, Diệt Thiên chưa từng quay đầu lại liếc nhìn Trần Khôi.

“Người rất thông minh, chỉ là thông minh quá dễ bị thông minh hại, Trần Khôi, người cảm thấy... nếu ta thực sự toàn tâm toàn ý muốn cướp đoạt Hiền Môn, lẽ nào lại để ý Hoa Tư muốn truyền chức vị chủ môn cho ai sao? Lẽ nào truyền ra một vài lời đồn bôi nhọ Lâm Cửu, là có thể đạt được tất cả những thứ người muốn sao?” Diệt Thiên lạnh lùng bỏ lại hai chữ, “Ngu xuẩn.”

Diệt Thiên hẳn lại ngốc nghếch như vậy sao?

Tính toán trong đầu Trần Khôi, Diệt Thiên chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra, lấy danh nghĩa giúp hắn cướp đoạt Hiền Môn truyền ra lời đồn về Lâm Cửu, cuối cùng không phải thực sự muốn giúp Diệt Thiên đạt được Hiền Môn, mà chẳng qua là không có cách nào chiếm được người mình yêu, nên trong lòng không phục muốn trả thù.

Trần Khôi hận, hận chết Lâm Cửu, từ trước đến giờ chưa từng thống hận ai như hận nam nhân này.

Hồi ở Tử Thành, Trần Khôi cho rằng Diệt Thiên thực sự không cần Lâm Cửu nữa, thực sự không còn thương nam nhân kia, y an an tâm tâm mà chờ, chờ Lâm Cửu chết sau đó giúp Lâm Cửu thấp một nén nhang.

Nhưng kết quả, y lại chờ đến kết cục hạnh phúc Diệt Thiên và Lâm Cửu quay về bên nhau.

Vậy công bằng với y sao?

Vì sao, vì sao y luôn luôn không được người nọ chú ý, vì sao vô luận y làm gì Diệt Thiên cũng không thèm liếc nhìn y một cái, thậm chí khi y chủ động đưa lên cửa Diệt Thiên vẫn có thể dễ dàng đẩy y xuống.

Rốt cuộc Lâm Cửu có chỗ nào tốt?

Chỉ bằng khuôn mặt có thể khiến nam nhân xung động? Hay công phu trên giường của y?

Trần Khôi không hiểu, y thực sự không tài nào lí giải nổi, một chút cũng không lí giải được! Rốt cuộc, rốt cuộc y kém Lâm Cửu ở điểm nào?

“Sư huynh, là bởi vì đệ không đẹp bằng y sao?” Trần Khôi run giọng hỏi.

“Từ nay trở đi ta không còn là sư huynh của ngươi nữa, ngươi cũng không còn là người của Hiền Môn.” Diệt Thiên chậm rãi xoay người, nhìn gương mặt động nước mắt của nam tử, thản nhiên nói, “Lẽ nào ngươi đã quên rồi sao? Do ngươi rải tin đồn, nhiễu loạn nhân tâm, nên đã bị Hiền Môn trục xuất ra khỏi môn phái.”

Trần Khôi ngẩng đầu nhìn nam nhân, lẩm bẩm nói: “Dù đệ không còn là người của Hiền Môn, nhưng vẫn là người của huynh, đúng không? Đệ có võ công, có năng lực ám sát đệ nhất thiên hạ, sư huynh, lẽ nào huynh muốn đuổi đệ đi sao?”

Diệt Thiên tiến lên hai bước nắm lấy cằm Trần Khôi: “Ngươi không hiểu sao? Nếu không phải niệm tình huynh đệ lâu nay, thì ta đã giết ngươi rồi...”

Lời nói lạnh lùng như lưỡi dao cứa lên mặt Trần Khôi.

“Rời đi, càng xa càng tốt, vĩnh viễn đừng bao giờ trở về.” Diệt Thiên thả Trần Khôi ra, xoay người không chút lưu ý bỏ đi, lưu lại Trần Khôi đứng ngốc trong phòng.

Đi qua chỗ ngoặt, Diệt Thiên nhìn Lâm Cửu đứng trên hành lang, nói: “Được rồi, đã làm theo lời ngươi nói, không thương tổn y.”

Lâm Cửu lộ ra một tia cười khổ: “Đã biết, đại tình thánh.”

243. Chương 243 - Hoàng Cung Chi Yêu

Hiền Môn thịnh yển vẫn còn đang tiếp tục, tên tuổi của Lâm Cửu cũng trong một đêm mà truyền khắp đại giang nam bắc, nam tử thân nhiễm sắc thái truyền kì, trên đầu còn vòng sáng thần bí “tử mà phục sinh, chưởng môn Hiền Môn”, Lâm Cửu lúc này đã không chỉ là “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” người người đều biết trước đây, mà còn là người đứng đầu thiên hạ đệ nhất đại phái – Hiền Môn.

Khi Hoàng Phủ Thiên Niên tại Hoàng Phủ Đế Quốc thu nhận được tin tức này là người đầu tiên đề bút viết một bài từ chúc mừng, hoàng đế Bắc Quốc cũng nối gót theo sau, tiếp đến chính là đương kim hoàng đế Trung Thiên Quốc.

Về phần Tây Sa Thương Ưng Quốc... lúc này không biết nháo ra dạng gì nữa, Tây Sa Thương Hải đột nhiên biến mất không thể nghi ngờ khiến cho nội bộ Tây Sa Thương Ưng Quốc nổ ra một cuộc minh tranh ám đấu để tranh giành ngôi vị hoàng đế, trước khi Tây Sa Thương Hải mất tích cũng không có con trai hay con gái gì, chỉ có mấy người huynh đệ, mấy người này thường ngày bị Tây Sa Thương Hải áp bức đến không thể thở nổi giờ đều vùng dậy.

Bất quá chuyện của Tây Sa Thương Ưng Quốc bọn họ Lâm Cửu tạm thời không quản được, lúc này đây Lâm Cửu đang cùng Diệt Thiên tiến vào hoàng cung Trung Thiên Quốc, đương kim hoàng đế Trung Thiên Quốc từ mùa đông năm ngoái thân nhiễm hàn vẫn luôn không khoẻ, thể nhược lắm bệnh, lại tham luyện nữ sắc, sắp tới sắp sửa đến giường cũng không bước xuống nổi.

Chuyện này không cần vị thân là quốc sư – Hoa Tư nói cho Lâm Cửu, Lâm Cửu cũng có thể đoán ra là do vị từng là trưởng công chúa Hoàng Phủ Đế Quốc kia giờ trở quỉ, suy cho cùng, còn không phải Diệt Thiên ra lệnh sao.

Hôm nay, Trung Thiên Quốc rốt cuộc cũng bị hoàng hậu hiện giờ của Trung Thiên Quốc Hoàng Phủ Thiên Hạ nắm giữ trong tay, triều đình từ trên xuống dưới ra lời oán giận, trong xã hội nam quyền này đương nhiên không cho phép một người nữ tử nắm giữ đại quyền trong tay, huống chi còn là một nữ nhân được gả từ Hoàng Phủ Đế Quốc đến.

Việc này không liên quan đến mưu lược, Hoàng Phủ Thiên Hạ chung quy cũng chẳng phải Vô Tắc Thiên, Hoàng Phủ Thiên Hạ có dã tâm, có sự độc ác và mạnh mẽ, nhưng lại thiếu mất sự khoan dung độ lượng mà một vị vua cần có, huống chi Vô Tắc Thiên lúc về già cũng bị chính nhi tử của mình lật đổ.

Diệt Thiên không phải kẻ ngốc, đại ma đầu hiểu rõ nữ nhân diện tên Hoàng Phủ Thiên Hạ này không làm nổi nữ hoàng Trung Thiên Quốc, điều đó khiến Lâm Cửu thấy khó hiểu, vậy rốt cuộc Diệt Thiên muốn làm gì chứ?

“Không cần xen vào sao?” Trên mặt Lâm Cửu lộ ra một chút lo lắng và oán giận, “Ta cứ nghĩ người thực sự muốn tìm một chỗ để tĩnh tâm tu luyện, tránh lần tẩu hỏa nhập ma sau.”

Ngày hôm nay, quốc sư Trung Thiên Quốc thịnh tình mời tân nhậm chủ môn Hiền Môn Lâm Cửu và Thánh Giả Tiểu Thiên tiến cung dự tiệc, Hoa Tư không chỉ định giao Hiền Môn cho Lâm Cửu, mà thoát nhìn còn như muốn giao luôn cả Trung Thiên Quốc cho y.

Lâm Cửu thầm mắng tên Hoa Tư hỗn đản, y vốn không muốn tiến cung, nếu y đã vào hoàng cung Trung Thiên Quốc thì lập trường lập tức sẽ đối nghịch với Diệt Thiên, Lâm Cửu không muốn bước trên cái hố mà Hoa Tư đã chuẩn bị từ trước, cũng không muốn nhanh như vậy làm bể tắc mối quan hệ giữa y và Diệt Thiên, nhưng sau đó Lâm Cửu lại bị Diệt Thiên kéo vào.

Lâm Cửu không hiểu lắm, rốt cuộc trong đầu Diệt Thiên nghĩ cái gì, đại ma đầu này hẳn phải quá rõ dụng ý của Hoa Tư mới đúng.

“Trung Thiên Quốc dưới sự dẫn dắt của vị quốc sư vĩ đại của bọn họ, giờ đây người người đều muốn phế đi hoàng hậu Hoàng Phủ Thiên Hạ này, đương kim hoàng đế Trung Thiên Quốc chẳng duy trì được bao lâu, thái tử thì còn nhỏ tuổi, mẫu thân năm đó cũng vì khó sinh mà mất sớm, quân thần sợ Hoàng Phủ Thiên Hạ khống chế thái tử như con rối trong tay.” Diệt Thiên vừa đi trong hoàng cung, vừa không kiêng kị đàm luận chuyện lớn trong hoàng cung Trung Thiên Quốc, “Hoa Tư... là muốn để người trở thành thầy của thái tử a.”

“Thầy?” Lâm Cửu khẽ nhíu nhíu mày.

“Đúng vậy.” Diệt Thiên cười nhìn Lâm Cửu, nói, “Hoa Tư hiểu rất rõ thái độ làm người của người, nếu người trở thành thầy của thái tử, chắc chắn dạy dỗ chu đáo thái tử lớn lên, lại càng không dễ mặc cho Hoàng Phủ Thiên Hạ khống chế, hôm nay người thân là chủ môn Hiền Môn, quân thần Trung Thiên Quốc chắc chắn sẽ ủng hộ người trở thành thầy của thái tử, dù sao trong đám quân thần có không ít môn đồ của Hiền Môn a.”

Hoa Tư, quả thực là một nam nhân thông minh.

Lâm Cửu nhất thời hiểu ra, không khỏi cười khổ lắc đầu nói: “Người là người khống chế Hoàng Phủ Thiên Hạ, Hoa Tư để ta làm thầy của thái tử, điều đó nghĩa là muốn dùng ta để kiềm chế người, tên hỗn đản đó, bị Nghiệp Hoả hành hạ đáng đời, dù sao ta nhất định phải nhượng Nghiệp Hoả giúp ta hảo hảo đánh cho tên kia một trận!”

Vui đùa qua đi, nên đối mặt chung quy vẫn phải đối mặt.

Lâm Cửu tiu nghỉu nói: “Người biết rõ ý tứ của Hoa Tư, Hoa Tư biết rõ thái độ làm người của ta, người cũng biết rõ thái độ làm người của ta, vậy người muốn làm thế nào? Ha ha, nếu ta trở thành thầy của thái tử, có lẽ ta sẽ không trở thành một vị thầy giáo tốt, nhưng cũng sẽ không đứng nhìn học trò của mình trở thành con rối cho người khác.”

“Đừng ngại, rất hợp ý ta.” Diệt Thiên ngừng lại, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Lâm Cửu, cười nói, “Có lẽ Hoa Tư đã quên một chuyện, người và ta bây giờ, không thể tách rời, người chính là ta, ta chính là người, Trung Thiên Quốc này, thiên hạ này, với ta mà nói có gì quan trọng đâu?”

Có thể nghĩ thông suốt thì sớm đã nghĩ thông suốt, thứ mà Diệt Thiên muốn hoàn thành lúc này, từ lâu đã không còn là suy nghĩ trong lòng trước kia.

“Vậy đối với người cái gì mới là quan trọng nhất?” Rõ ràng đã biết đáp án, nhưng vẫn nhịn không được muốn hỏi ra, về mặt Lâm Cửu tràn ngập hi vọng nhìn Diệt Thiên.

Diệt Thiên nhìn lại Lâm Cửu, mỉm cười không nói nữa mà tiếp tục đi lên phía trước.

Lâm Cửu đi theo sau, kéo tay áo Diệt Thiên lại, thấp giọng nói: “Ngươi không nói ta cũng biết.”

“Biết cái gì?” Diệt Thiên vừa cười vừa nói.

“Thì chính là biết thôi...” Diệt Thiên không nói, Lâm Cửu cũng không nói, trong tâm trong bụng hai người tự hiểu là được rồi.

“Vậy với ngươi mà nói, cái gì là quan trọng nhất?” Diệt Thiên đột nhiên hỏi.

Lâm Cửu cười cười nói: “Đáp án này, không phải ngươi đã sớm biết rồi sao?”

Biết thì biết, nhưng nói ra, chính tai nghe thấy lại là một chuyện khác.

“Ta quan tâm nhất... là ngươi.” Từ từ đi tới cửa đại điện hoàng cung, trong nháy mắt trước khi sải bước tiến vào, Diệt Thiên nói với Lâm Cửu như vậy.

“...Ta cũng vậy.” Trước đây luôn cảm thấy khi nói ra những lời này sẽ có chút buồn nôn, nhưng hôm nay, không phải Lâm Cửu đã nói rồi sao? Vừa nói xong, trên mặt Lâm Cửu liền ửng ửng hồng.

Lời nói tình cảm như vậy, khi nói trước công chúng luôn có chút cảm giác là lạ.

Lâm Cửu và Diệt Thiên đi tới hoàng cung Trung Thiên Quốc, vị quốc sư mang mặt nạ đã chờ từ lâu, đứng bên cạnh quốc sư còn có một nam hài tầm khoảng mười một mười hai tuổi, đôi mắt lấp lánh hữu thần, mang theo vẻ tò mò và hoài nghi ngắm nhìn Diệt Thiên và Lâm Cửu.

Hoa Tư có hai thân phận, một là tiền nhiệm chương môn Hiền Môn, còn kia là quốc sư đương nhiệm của Trung Thiên Quốc.

Theo lí mà nói, chương môn Hiền Môn không thể trở thành quốc sư cho bất kì quốc gia nào, nhưng Hoa Tư lại náo loạn ra như vậy, kết quả là quốc sư của Trung Thiên Quốc từ trước tới giờ đều mang mặt nạ xuất hiện trước mặt mọi người, ai cũng chưa từng thấy qua chân diện mục của vị quốc sư này, đây cũng là điều khiến cho y tăng thêm vài phần thần bí.

Nguyên nhân là vì quốc sư ở trong cung có nhiều ảnh hưởng sâu rộng, quần thần Trung Thiên Quốc hiện nay đa số đều vô cùng tôn kính đối với quốc sư, dù cho Hoàng Phủ Thiên Hạ có thông minh tuyệt đỉnh cũng khó mà trong một thời gian ngắn nắm trong tay được toàn bộ Trung Thiên Quốc.

Đến ngay cả vị hoàng đế tham luyến nữ sắc của Trung Thiên Quốc này cũng vô cùng nghe lời quốc sư nói, chẳng qua có quá nhiều lời gió thoảng bên tai, nên hoàng đế cũng dần dần xa cách với quốc sư.

Trái lại Hoa Tư không hề quan tâm xem hoàng đế có tín nhiệm mình hay không, dù sao chỉ cần kéo Lâm Cửu vào là được rồi, điểm này chắc hẳn Diệt Thiên cũng chẳng thể tránh được.

Chung quy Hoa Tư vẫn không thể nào hoàn toàn yên tâm với Diệt Thiên, cũng không chỉ một lần ngầm cảnh cáo Lâm Cửu lên lưu ý Diệt Thiên nhiều hơn, không phải sợ Diệt Thiên thương tổn Lâm Cửu, mà là lo lúc Diệt Thiên nhập ma sẽ làm hại tới Lâm Cửu.

Lúc ở tại Hiền Môn, Hoa Tư đã từ miệng Lâm Cửu biết được chuyện Diệt Thiên từng nhập ma, sau khi Hoa Tư nghe xong cũng chỉ có thể cảm thán lá gan của Lâm Cửu này quá lớn, dụng tình quá sâu, nhưng may mà có Lâm Cửu ở đây, bằng không không biết Diệt Thiên sẽ gây ra chuyện gì.

Lâm Cửu từng nói chuyện với Hoa Tư, thử nghĩ xem có biện pháp nào có thể giúp Diệt Thiên khôi phục bình thường khắc phục ma niệm hay không, nhưng kết quả Hoa Tư đưa ra khiến Lâm Cửu vô cùng thất vọng.

Nhập ma của Diệt Thiên, chỉ có thể do Diệt Thiên tự mình khắc phục, ai cũng không thể giúp được, dù là Lâm Cửu cũng vậy.

Vậy nếu như lần sau Diệt Thiên lại nhập ma thì phải làm sao đây?

Hoa Tư không trả lời Lâm Cửu, Lâm Cửu cũng có thể lơ mờ đoán được đáp án, nếu lúc đó Diệt Thiên nhập ma phát cuồng không thể khống chế, bọn Hoa Tư sẽ lại đối phó với Diệt Thiên, dù biết bọn họ không thể đánh thắng.

Không chỉ Lâm Cửu, Hoa Tư bọn họ cũng không muốn để sự việc phát triển đến mức đó.

Quốc sư dẫn thái tử giới thiệu với Diệt Thiên và Lâm Cửu, hoàng đế nhiều bệnh thân thể không khoẻ không thể có mặt, hoàng hậu cũng không ra, cuối cùng chính là ba đại nhân một hải tử tiểu tự hội lại.

Tịch gian, quốc sư với Lâm Cửu nửa đường chạy ra ngoài.

“Thực sự không có cách nào sao?” Lâm Cửu chính là không cam lòng.

“Có thể có biện pháp nào chứ?” Hoa Tư thở dài nói: “Trung Thiên Quốc tạm thời giao cho người, dù sao người và Diệt Thiên cũng không có nơi nào đặc biệt muốn đi, nhập ma của Diệt Thiên tuy rằng chúng ta không có cách nào thanh trừ hoàn toàn, nhưng hẳn là có biện pháp có thể khắc chế, ngày mai, ta sẽ cùng Nghiệp Hoả đến Đông Hải một chuyến.”

“Đông Hải?” Lâm Cửu nói: “Ta nghe Nghiệp Hoả đề cập qua, nơi mà năm đó Chí Thiện và U Minh sinh ra chính là ở hướng đông, lẽ nào có liên quan?”

Hoa Tư gật đầu nói: “Đúng vậy, Đông Hải hẳn là còn lưu lại tàn diệp của Chí Thiện Bạch Liên và U Minh Hắc Liên, tuy rằng đã qua mấy nghìn năm, nhưng thần liên chi diệp vĩnh viễn không tàn, lúc này hẳn là vẫn còn đó, sau khi ta và Nghiệp Hoả tìm được sẽ mau chóng trở lại, nếu kịp lúc thì hẳn là có thể trở về trước lần nhập ma kế tiếp của Diệt Thiên.”

“Vậy xin nhờ người...” Lâm Cửu trầm giọng nói.

Hoa Tư cười nói: “Đây đều là việc chúng ta nên làm, ta còn muốn cảm ơn người đáp ứng làm sư phó của thái tử, hải tử này có chút ương bướng, nhưng trời sinh thông minh, so với phụ thân của nó không biết hơn gấp bao nhiêu lần, tương lai nhất định là một vị hoàng đế tốt của Trung Thiên Quốc, trước ta thay mặt ngàn vạn con dân Trung Thiên Quốc đa tạ người.”

Dứt lời, Hoa Tư liền cúi đầu với Lâm Cửu.

Lâm Cửu bước lên trước nói: “Đừng đừng đừng, ta nào phải lão sư tốt gì.”

“Ha ha, có Diệt Thiên ở đây, đại ma đầu nhất định sẽ giúp người, ta để người trở thành lão sư của thái tử, không chỉ là để kiềm chế Hoàng Phủ Thiên Hạ, cũng là bởi vì ta biết có người ở đây, Diệt Thiên chắc chắn sẽ giúp người dạy dỗ thái tử, tuy rằng tính tình đại ma đầu đó thôi thối một chút, nhưng tri thức trong bụng cũng không phải thối phồng.”

“Lâm Cửu, hiện tại ta đã rõ, chỉ cần có người ở đây, đại ma đầu đó sẽ không làm ra chuyện gì dọa người, là người thay đổi hẳn.” Cuối cùng Hoa Tư vừa cười vừa nói ra một câu như vậy.

244. Chương 244 - Đừng Suy Nghĩ Bậy Bà

Lâm Cửu và Hoa Tư ra bên ngoài trò chuyện, trong phòng bỗng chốc chỉ còn lại Diệt Thiên và vị thái tử Trung Thiên Quốc kia.

Kỳ thực phần đông người trong hoàng gia bộ dạng đều không quá xấu, trừ phi gen của tổ tiên quá cường hãn, dù sao lão bà của hoàng đế người nào người nấy đều xinh đẹp tuyệt trần, oa nhi sinh ra cũng không quá khó coi, mấy đời tích lũy lại, oa nhi dòng dõi hoàng tộc người người đều là tuấn nam mỹ nữ.

Thái tử trông cũng không tồi, nam hải tử mới mười hai tuổi đã cao ngất, tóc đen nhánh, đôi mắt sáng sủa, khuôn mặt tuấn tú, một hải tử hoạt bát.

“Người chính là Thánh Giả Tiểu Thiên của Hiền Môn?” Đã quen đứng trên người khác, dù đối mặt với nam tử trong truyền thuyết này, thái tử cũng không tự giác mà mang theo uy vũ hoàng gia vào trong lời nói.

Đây là điều mà những lão sư trước đây đã dạy cậu, mặc kệ người cậu phải đối mặt là ai, thì vẫn đều phải thời thời khắc khắc ghi nhớ mình là thái tử Trung Thiên Quốc, là hoàng đế tương lai, tuyệt đối không thể hạ thấp phong thái, biểu lộ ra sự hèn nhát.

Những lời này thái tử đều ghi tạc trong lòng, hai người trong Hiền Môn mà hôm nay quốc sư dẫn cậu tới gặp, trong đó có một người tên là Lâm Cửu, nghe nói là tân nhiệm chủ môn của Hiền Môn, bộ dáng của nam nhân kia đẹp hơn bất kì nam nhân hay nữ nhân nào trong cung, thái tử chỉ cảm thấy kì quái, sao lại có thể có nam nhân trưởng thành thành dáng dấp như vậy.

Nhưng càng hấp dẫn ánh mắt thái tử chính là vị ngân phát nam tử đi cùng Lâm Cửu, quốc sư nói người nọ là đại sư huynh của chủ môn Hiền Môn, có thể coi là người có thân phận cao nhất trong Hiền Môn.

Thái tử vốn tưởng rằng Tiểu Thiên Thánh Giả thân phận cao như vậy hẳn phải là một lão nhân, nhưng kết quả thoát nhìn một chút cũng không già, trên người cũng không hoà ái dễ gần như trong lời đồn, trái lại lại lộ ra vẻ lãnh đạm khiến người ta không dám tiếp cận, trong mắt người này, rõ ràng là khinh thường tất cả mọi thứ trên thế gian, bao gồm cả thái tử là cậu đây.

Người như vậy, vị thái tử luôn ở trong thâm cung như cậu chưa từng gặp bao giờ.

Diệt Thiên uống rượu, ngón tay nhẹ nhàng cạo vào chén rượu bạch ngọc, dường như không nghe thấy lời thái tử vừa nói, thậm chí đến liếc nhìn một cái thôi cũng lười.

Thái tử nhất thời có chút xấu hổ, cậu chưa từng gặp phải tình huống thế này, cậu nói chuyện với người ta, những người kia đều khấn trương trả lời, đâu có không thèm để ý tới như nam nhân này.

“Ta hỏi người, người chính là Tiểu Thiên Thánh Giả?” Lại đề cao âm lượng thêm một lần nữa, thái tử hỏi.

Lúc này đây, rốt cuộc Diệt Thiên cũng có phản ứng, đáp lại thái tử là cái nhìn thản nhiên thoáng qua của Diệt Thiên, cái nhìn lãnh đạm đó hiển nhiên là lộ ra vài phần không kiên nhẫn.

Ánh mắt thật lạnh...

Thái tử lập tức nghẹn họng không thốt ra lời, trong lòng không biết là tư vị gì, cậu cứ nhiên lại thấy sợ hãi, khi cậu bị vị Thánh Giả này nhìn lướt qua thì trái tim như bị đóng băng run rẩy khó chịu.

Nam nhân này thực đáng sợ, còn đáng sợ hơn gấp nghìn vạn lần so với nữ nhân điên trong cung kia, nam nhân này sao có thể trở thành Thánh Giả? Vì sao nam nhân này lại dám làm thế với cậu? Cậu là thái tử, cậu chính là thái tử, là hoàng đế tương lai của Trung Thiên Quốc!

Chưa bao giờ gặp phải tình huống thế này, thái tử bỗng chốc sợ đến mức hốc mắt rơm rớm nước, đúng lúc này Lâm Cửu và Hoa Tư bước vào, Lâm Cửu và Hoa Tư liền thấy Diệt Thiên dương dương tự đắc uống rượu, thái tử thì như tên tiểu thái giám sợ hãi quá độ ngồi ru rú một góc không dám nhúc nhích, nước mắt cứ đảo quanh trong hốc mà không dám chảy ra.

Hoa Tư bắt đắc dĩ thở dài, hải tử này chẳng lẽ chính là vị thái tử bướng bỉnh không sợ trời không sợ đất thường ngày đây sao?

Lâm Cửu bắt đắc dĩ thở dài, đại ma đầu lại hù dọa tiểu hải tử rồi, tương lai nếu như hải tử của y được sinh ra, không biết liệu có bị đại ma đầu dọa khóc hay không?

Thầy của thái tử có xem như là thái phó thái tử không?

Tính ra, lần đầu tiên Lâm Cửu đảm nhiệm làm thầy của thái tử là ở Hoàng Phủ Đế Quốc, tiểu oa nhi béo béo múp míp kia của Hoàng Phủ Thiên Niên không biết thế nào rồi, hi vọng đừng giống cha nó.

Nhớ tới oa nhi mập mạp kia, Lâm Cửu lại không khỏi nghĩ đến ở Bắc Quốc xa xôi còn có một nữ nhân đang hoài thai đứa con của mình, y và Xích Long Nữ đương nhiên không có bất kì cảm tình gì, nhưng nữ nhân đó lại mặc danh kì diệu có thai với y, chung quy vẫn cảm thấy là lạ, chẳng qua vừa nghĩ đến y vậy mà sắp trở thành ba ba rồi.

Cảm giác này... thực sự khó miêu tả.

“Hôm nay sao lại dọa thái tử thành như vậy?” Trong hoàng cung Trung Thiên Quốc, vào đêm, Lâm Cửu tựa trong lòng Diệt Thiên khe khẽ nói: “Nó mới chỉ là một tiểu hài tử.”

“Tiểu hài tử đều là những thứ ta chán ghét, tiểu hài tử được cưng chiều sinh hư lại càng chán ghét hơn.” Diệt Thiên ôm Lâm Cửu, kiên cường không thêm để ý nói, “Hoàng đế Trung Thiên Quốc trầm mê nữ sắc, sinh mẫu của thái tử lại sớm qua đời, người đứng đầu thái tử nhìn thông minh, kì thực chính là một hài tử bị người trong thiên hạ chiều quá thành hư, đối phó với hài tử bị làm hư này, không thể mềm tay.”

Nói trắng ra là, Diệt Thiên lo lắng vị thái tử quen thói cao cao tại thượng sẽ gây phiền phức cho Lâm Cửu, gây phiền phức cho hắn.

Diệt Thiên thích người biết nghe lời, điểm này Lâm Cửu biết, nhưng thái tử cũng không thể trở thành một người biết nghe lời được, bằng không thì có khác gì con rối chứ?

Giờ đây, rốt cuộc Lâm Cửu cũng hiểu vì sao Hoa Tư muốn để y làm lão sư của thái tử rồi, chính là để đề phòng tính nết không được tốt lắm cái tên Diệt Thiên này.

“Diệt Thiên, ta có thể hỏi người chuyện này không?” Lâm Cửu đột nhiên có chút dè dặt hỏi.

“Àn.” Ma đầu đáp.

Lâm Cửu cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau khi đấu tranh một phen mới nói ra: “Người... thực sự không quan tâm sao? Hài tử trong bụng của Xích Long Nữ...”

Tiếng nói càng lúc càng nhỏ, đầu Lâm Cửu cũng cúi càng lúc càng thấp.

Nói đến chuyện này tuy rằng chẳng thể trách y, nhưng trong lòng Lâm Cửu thủy chung vẫn có vướng mắc, chuyện “bị xuất quỷ” này Lâm Cửu không tin không có chút ảnh hưởng nào với Diệt Thiên.

Lâm Cửu vẫn không đề cập đến, không có nghĩa là trong lòng y đã quên mất việc này.

Đầu tựa vào ngực Diệt Thiên, nghe tiếng tim đập có quy luật của ma đầu, Lâm Cửu trầm giọng nói: “Nếu như cảm thấy uỷ khuất thì cứ nói cho ta biết, được không? Từ trước tới giờ đều là người chiều theo ta, ta biết người vì ta mà thay đổi rất nhiều, nhưng chuyện hài tử này, dù sao ta vẫn cảm thấy thật có lỗi với người, ta đã chẳng thể làm chuyện gì cho người, trái lại còn thêm cho người không ít phiền não và phiền phức.”

“Ngốc.” Diệt Thiên vỗ vỗ lưng Lâm Cửu, nam nhân này sao lại ngốc vậy chứ?

Những việc Lâm Cửu làm cho hắn còn không nhiều sao?

Lúc hắn hôn mê, là ai nỗ lực nhiều như vậy để làm hắn tỉnh lại, lúc hắn nhập ma là ai vẫn canh giữ bên người không rời không cách.

Lẽ nào những việc này đều là “chẳng thể làm chuyện gì cho người” mà Lâm Cửu nói sao?

Lâm Cửu làm vì hắn đã quá nhiều rồi, còn có gì khiến Diệt Thiên không vừa lòng đây?

Chẳng qua Diệt Thiên không nghĩ tới Lâm Cửu lại đột nhiên nhắc tới chuyện của hài tử, lúc này Diệt Thiên còn chưa muốn nói cho Lâm Cửu biết chuyện huyết mạch của hài tử là của hai người bọn họ.

Chỉ là Diệt Thiên thật không ngờ, Lâm Cửu cư nhiên thực sự tin rằng mình từng có quan hệ đặc biệt gì với Xích Long Nữ.

Diệt Thiên nhin không được nở nụ cười, tiếng cười của ma đầu này khiến Lâm Cửu có chút buồn bực.

“Người cười cái gì, ta đây chính là đang nghiêm túc hỏi lỗi a!” Lâm Cửu khó chịu đấm ma đầu một quyền, y đang áy náy tràn đầy cõi lòng, Diệt Thiên thì lại ở chỗ này mà cười.

“Đương nhiên là cười người ngốc rồi,” Diệt Thiên nắm lấy tay Lâm Cửu, cười nói, “Lẽ nào người thực sự cho rằng một nữ nhân thống hận nam nhân lại nguyện ý phát sinh quan hệ với nam nhân sao? Lẽ nào người thực sự cho rằng một nữ nhân làm hoàng đế lại vì hài tử liền muốn phát sinh quan hệ với nam nhân sao? Lâm Cửu, Lâm Cửu của ta, sao người lại ngốc nghếch vậy chứ.”

Lời nói của Diệt Thiên khiến Lâm Cửu sững sốt, qua hơn nửa ngày mới thốt ra được: “Ý người là Xích Long Nữ chưa từng phát sinh quan hệ với ta, nhưng... hài tử trong bụng nàng...”

“Hài tử trong bụng ả quả thật là của người, ả có biện pháp mang thai chuẩn xác, đồng thời còn là nam hài, lẽ nào lại không có cách nào khác tiếp xúc với nam nhân để mang thai sao?” Nếu Xích Long Nữ thực sự từng phát sinh quan hệ gì với Lâm Cửu, Diệt Thiên đã không để Xích Long Nữ sống đến hôm nay.

Thấy dáng vẻ cái hiểu cái không của Lâm Cửu, Diệt Thiên thay Lâm Cửu giải thích ra.

Trong cung đình Bắc Quốc có một bí thuật, thứ nhất có thể giúp nữ nhân thuận lợi hoài thai nam anh, bí thuật này là do phụ mẫu song vong của Xích Long Nữ vì phòng ngừa tương lai nàng không sinh được nam nhân mà đặc biệt nghiên cứu ra, thứ hai, chính là thủ tinh.

Người ngoài có thể không quá hiểu lòng của một nữ nhân ghét nam nhân tồn tại chứng khiết phích ngoan cổ đến mức nào, Xích Long Nữ thích nữ nhân, mà không phải là nam nhân.

Nếu có loại bí thuật không cần tiếp xúc với nam nhân mà vẫn có thể mang thai, vậy có sao lại không làm?

Huống chi Xích Long Nữ cũng biết chấp nhất của Diệt Thiên đối với Lâm Cửu, nếu nàng thực sự có xảy ra quan hệ gì với Lâm Cửu, chỉ sợ rằng Diệt Thiên không chỉ không để hài tử của nàng làm vị vua tương lai, mà còn có thể không chút do dự giết chết nàng cùng với hài tử trong bụng.

Có thể nữ phần nam trang hơn mười năm như một ngày, có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế Bắc Quốc, hiển nhiên Xích Long Nữ không phải là một nữ nhân bình thường, đi theo Diệt Thiên một thời gian, nàng nắm rõ chuẩn xác sự tức giận mà Diệt Thiên có thể nén chịu được, biết chuyện gì Diệt Thiên có thể nhẫn nại, chuyện gì Diệt Thiên tuyệt đối không thể chịu đựng.

Vậy Xích Long Nữ dùng biện pháp gì để mang thai đây?

Phương pháp nói ra khiến Lâm Cửu có chút đau, nữ nhân đó lấy tinh dịch của Lâm Cửu trút vào một cái kim châm nhỏ như sợi tóc, sau đó để thái y châm chuẩn xác vào trong cơ thể của nàng, nắm chắc thời gian mang thai, không những có thể thuận lợi thụ thai, còn có thể khiến Xích Long Nữ hoài thai nam hài như ý nguyện.

Nghe xong Diệt Thiên nói, biết mình cũng Xích Long Nữ không có cái kia cái kia, cuối cùng Lâm Cửu cũng có thể thở phào một hơi, y không muốn mơ hồ phát sinh quan hệ với người nào, chẳng qua hài tử sắp ra đời kia có chút đáng thương, còn chưa sinh ra đã bị người ta hạ tiền đặt cược lên người.

Đợi một thời gian nữa trở lại Bắc Quốc, Lâm Cửu tuyệt đối sẽ không để hài tử của y trở thành vật hi sinh vì ích lợi trong tay Xích Long Nữ.

Có điều đại ma đầu này cũng thực đáng ghét, biết rõ chân tướng mà không nói cho y, khiến y không công lại khổ sở lo lắng lâu như vậy.

“Vậy... ta còn là một xử nam nhỉ?” Lâm Cửu chớp chớp mắt nhìn Diệt Thiên.

“Trên phương diện nào đó, có thể coi là vậy.” Diệt Thiên nhướn nhướn mày, nghĩ cách nói này rất hay, mặc dù hắn đã ở cùng một chỗ với Lâm Cửu lâu như vậy.

“Cho ta một cơ hội, để ta không còn là «xử» nữa?” Lâm Cửu chớp chớp mắt, vẻ mặt sắc sắc cười ngời lên người Diệt Thiên, “Ta sẽ rất ôn nhu rất ôn nhu nga...”

Diệt Thiên ôn nhu lộ ra một nụ cười, trong mắt rõ ràng nói thế này —— đừng suy nghĩ bậy bạ, mong muốn viển vông nữa.

Lâm Cửu, lại một lần nữa phản công thất bại.

245. Chương 245 - Mối Tình Đầu

Thân phận của Lâm Cửu hết thay lại đổi, từ sư đệ Hiền Môn Thánh Giả nhảy vọt thành chưởng môn Hiền Môn, rồi lại đột nhiên trở thành thầy của thái tử Trung Thiên Quốc, phụ gia sắc thái trên người Lâm Cửu cũng càng ngày càng có nhiều tính truyền kì, bản thân Lâm Cửu không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng bất tri bất giác y đã trở thành danh nhân thiên hạ rồi.

Làm một danh nhân, nói cho cùng cũng vẫn chỉ là một người.

Lâm Cửu chưa từng làm thầy giáo, hồi đó ở Hoàng Phủ Đế Quốc tuy rằng cũng bị Hoàng Phủ Thiên Niên uỷ nhiệm làm thái phó của hoàng tử, nhưng tiểu hoàng tử còn rất nhỏ, cũng chỉ là dẫn tiểu hài tử đi chơi một chút mà thôi.

Thái tử hiện giờ của Trung Thiên Quốc không còn nhỏ nữa, nam hài tử mười hai tuổi trong thời kì này đã không thể gọi là hài tử, có đôi khi Lâm Cửu ngẫm nghĩ cảm thấy kì lạ, năm đó y mười hai tuổi mới có mối tình đầu, tuổi nhỏ cái gì cũng không hiểu, mà hôm nay thái tử mười hai tuổi nghe nói cư nhiên đã bắt đầu chuẩn bị nạp phi tử rồi, còn y đường đường là một đại nam nhân mà vẫn là “Xử”.

Thực sự là bi thiết, người so với người, tức chết người a.

Lâm Cửu rất hiếu kì, nghĩ đến người như Diệt Thiên cũng có tuổi thơ sao? Hồi Diệt Thiên mười hai tuổi, là bộ dáng thế nào nhỉ?

“Ông cụ non a...”

Còn nhớ Hoa Tư đã đề cập qua một chút với Lâm Cửu, lúc mà các tiểu đệ tử Hiền Môn còn đang nghịch bòn, thì Tiểu Thiên đại sư huynh nhà người ta đã biết dùng bòn để đáp tượng người rồi.

Cùng là nghịch bòn mà sao lại có sự khác nhau lớn như vậy chứ?

Cùng là nam nhân, sao lại có người cả đời đều bị áp vậy chứ?

Hai mắt đầm lệ, nhân sinh thật thảm thương đáng buồn a!

Quay lại chuyện chính, tuy rằng Lâm Cửu rất hiếu kì với tuổi thơ của Diệt Thiên (hoặc nói không biết đại ma đầu này có tuổi thơ hay không), nhưng lúc này y còn phải làm hết phận sự của một người lão sư, mà Diệt Thiên vẫn ở trong phòng luyện công.

Từ lần Diệt Thiên đột nhiên nhập ma tới nay, kì thực Diệt Thiên đều đang ngầm tìm phương pháp áp chế, sau khi xong xuôi hết những chuyện lớn nhỏ của Hiền Môn, Diệt Thiên liền tạm thời trụ lại trong hoàng cung Trung Thiên Quốc, đầu tiên là vì Lâm Cửu, mà còn lại là để bắt đầu vận công áp chế ma niệm.

Để không bị người quấy rầy, ngoài Lâm Cửu ra bất kì ai cũng không thể tiến nhập gian phòng đã bị kết giới cách trở này, Lâm Cửu cũng rất biết điều không đi quấy rối Diệt Thiên vào ban ngày.

Ban ngày không có Diệt Thiên ở bên, Lâm Cửu liền lên lớp với thái tử.

Sách thời đại này y cũng xem qua một ít, hồi đó mới xuyên đến Xích Thổ Đại Địa y ở trong tàng thư các trên Vọng Nguyệt Sơn xem không biết bao nhiêu quyển sách, về sau gặp Diệt Thiên, đại ma đầu này lại cứng rắn nhét một ít cho y, lại thêm một số kiến thức của kiếp trước còn sót lại trong kí ức.

Lâm Cửu bây giờ, có thể xem là phát riêng một ngọn cờ rồi.

Nói cái gì với thái tử thì tốt đây? Văn nhân Trung Thiên Quốc đã dạy thái tử không ít thứ, Lâm Cửu dẫn đo một chút, cứ dạy cho thái tử mấy kiến thức chưa từng tiếp xúc bao giờ là được rồi, tỷ như số học, vật lý và hoá học, Lâm Cửu mong muốn thái tử có thể thực sự học vào, sử dụng những tri thức khoa học này cho con dân Trung Thiên Quốc càng ngày càng tốt đẹp hơn.

Phương pháp dạy học đặc biệt của Lâm Cửu với nội dung mới mẻ khiến thái tử chấn động, kết quả là trước lúc chia tay đã dẫn đi dẫn lại cậu cần học hỏi nhiều hơn, thái tử ghi tạc trong lòng, lúc đầu cậu còn có chút không cho là đúng, vẫn luôn cảm thấy nam nhân đẹp đến quá mức trước mặt này không giống một vị lão sư hiểu biết sâu rộng.

Nhưng hôm nay, rốt cuộc thái tử cũng bị tài học đặc biệt của Lâm Cửu chinh phục.

Cậu chưa từng nghĩ đến thế giới này có hình dáng như thế nào, càng không biết bên ngoài thế giới ra sao, Lâm Cửu nói cho cậu, thế giới này của bọn họ có hình cầu, ngoài hình cầu này còn có một thế giới rộng lớn bao la hơn, tên là vũ trụ, mà buổi tối ánh trăng và những vì sao mà chúng ta nhìn thấy cũng đều là từng khối tinh cầu.

Nhật thực là gì, nguyệt thực là gì, vì sao lại có động đất, vì sao trời lại mưa.

Những sự vật từ trước tới giờ thái tử chưa từng nghĩ tới, Lâm Cửu đều giảng giải từng việc co thái tử nghe.

Đối với thái tử mà nói, những thứ Lâm Cửu vừa nói thực sự quá mới mẻ kinh ngạc, nhưng mặc kệ là thật hay giả, những sự vật mới lạ trong lời nói của Lâm Cửu đều hấp dẫn thái tử chăm chú lắng nghe.

Hoa Tư từng nói thái tử không người quản giáo nên có chút ương bướng, nhưng theo tình hình Lâm Cửu đang dạy thái tử mà xem, nam hài tử đang trong thời kì trưởng thành này có sự chăm chú khó có được, một phần nguyên nhân là bị tài học của Lâm Cửu chinh phục, còn phần nguyên nhân kia, có lẽ là tác dụng sự “đe dọa” ra oai phủ đầu của Diệt Thiên.

“Lão sư, vì sao số lần mưa vào ban đêm lại nhiều hơn ban ngày?” Nếu gặp phải vấn đề không rõ, thái tử sẽ trực tiếp hỏi ra.

“Đó là bởi vì ban đêm, khí quyển không được mặt trời phóng xạ tăng nhiệt độ nên rất dễ tụ lại, ngưng kết, do đó hình thành những đám mây to và nặng, khi đám mây càng lúc càng lớn, cho đến khi không khí không thể nâng nó lên nữa, những đám mây nhỏ sẽ từng trong đó rơi thẳng xuống, cho nên ban đêm mưa nhiều hơn.” Lâm Cửu thầm thấy may mắn kiến thức kiếp trước của mình khá vững chắc, bằng không chỉ sợ khó mà trả lời được nhiều vấn đề của thái tử như vậy.

“Học trò trước đây chỉ biết mưa có thể làm ướt đất đai, trong thơ ca cũng thường nhắc đến, không nghĩ tới mưa được hình thành như vậy, lão sư không hổ là người đứng đầu Hiền Môn, tài năng trên cả thiên hạ, khiến học trò vô cùng kính nể.” Sau một hồi ca ngợi, thái tử còn nói thêm, “Lão sư, vì sao không thấy Thánh Giả vậy?”

“Người muốn gặp hẳn?” Lâm Cửu cảm thấy thú vị, mấy hôm trước hài tử này còn bị Diệt Thiên dọa đến mức phát khóc, sao lúc này đã muốn gặp đại ma đầu rồi.

Trên gương mặt ngây ngô của thái tử lộ ra chút bối rối, cậu sinh ra và lớn lên trong hoàng gia nên rất giỏi khống chế hoảng loạn của mình, trấn định nói: “Lần trước gặp đã đắc tội Thánh Giả là ta không tốt, nếu lão sư có thể gặp Thánh Giả, làm ơn nói với Thánh Giả một tiếng, ta nguyện ý tự mình đến xin lỗi Thánh Giả, mong rằng... mong rằng Thánh Giả có thể cho học trò một cơ hội.”

Lâm Cửu hơi sững sốt, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Lâm Cửu giờ đây có thể coi như đã trải qua không ít chuyện lớn nhỏ, mắt nhìn người cũng được gọt dũa không ít, tâm tư của thái tử Lâm Cửu có thể không nhìn ra sao, chỉ là...

Chỉ là Lâm Cửu thật không ngờ đến, thái tử mới gần mười hai tuổi cư nhiên lại có hảo cảm với Diệt Thiên, tuy rằng có lẽ đây chỉ là xao động trong thời kì trưởng thành của thái tử, nhưng nam hài tử mười hai tuổi không phải nên có hảo cảm với nữ hài tử sao?

Chuyện này, nên làm thế nào đây?

“Thì sao?” Buổi chiều, Lâm Cửu nói chuyện này cho Diệt Thiên, nhưng tên đại ma đầu này chẳng thèm để trong lòng, vô cùng lãnh đạm nói, “Người yêu ta trong thiên hạ này nhiều đến cả hàng ngàn hàng vạn, chẳng lẽ lại muốn ta đáp lại từng người từng người sao? Chỉ là một tên thái tử, người không cần để ở trong lòng.”

Hàng ngàn hàng vạn...

Nghe Diệt Thiên mặt không hồng tim không đập nói ra những lời này, Lâm Cửu không khỏi thâm kinh hãi, hắn một phen, cái tên đại ma đầu này kì thực rất tự kỷ a, nhưng nói đi nói lại, nam nhân như Diệt Thiên,

quả thật sẽ có rất nhiều người thích nhĩ, chẳng qua thường ngày khí chất của Diệt Thiên quá lãnh khốc, thế nên khiến nhiều người không dám tới gần.

“Vậy người muốn đến tiệc rượu của thái tử không?” Lâm Cửu hỏi.

“Không.” Diệt Thiên đáp vô cùng dứt khoát.

Thấy Diệt Thiên không đặt chuyện này trong lòng, Lâm Cửu cũng không tiếp tục nói nữa, chỉ hi vọng thái tử tự biết khó mà lui.

“Lão sư, Thánh Giả là không muốn thấy ta đúng không?” Nghe Lâm Cửu uyển chuyển biểu đạt ý cự tuyệt của Diệt Thiên xong, nét mặt thái tử xẹt qua một tia tiếc nuối, cúi đầu khẽ nhún mày.

“Thái tử điện hạ...” Lâm Cửu cũng có chút bất đắc dĩ, lúc đang muốn nói với thái tử, chợt nghe thanh âm một nữ nhân từ bên ngoài vang lên, thanh âm này, Lâm Cửu nghe thấy vô cùng quen thuộc.

“Ha ha, đừng nói thái tử điện hạ muốn nhìn thấy Thánh Giả nha, ngay đến ai gia... cũng không thấy được a!” Dáng điệu uyển chuyển, trâm cài lên tóc, nữ tử xinh đẹp tuyệt luân, mặc bộ y bào hoa quý được thị nữ dìu chậm rãi bước vào phòng, đôi mắt phượng thoáng liếc thấy Lâm Cửu, đôi môi hồng oanh lập tức cười tươi như hoa nở, “Ai nha, đây không phải là Hiền Môn môn chủ Lâm chương môn sao? Không biết Lâm chương môn có còn nhớ ai gia không?”

“Nhi tử bá kiến mẫu hậu.” Thấy nữ tử, thái tử có chút không tình nguyện quỳ xuống bái.

Thân là chương môn Hiền Môn, Lâm Cửu đương nhiên có quyền không cần quỳ trước hoàng hậu của một quốc gia, thấy người quen, Lâm Cửu cũng chỉ có thể ha ha cười, nên tới chung quy cũng phải tới, hoàng cung cũng chỉ lớn đến vậy mà thôi, Hoàng Phủ Thiên Hạ vẫn phải xuất hiện trước mặt y.

“Hoàng hậu, biệt lai vô dạng?” Nhớ năm đó, Lâm Cửu chính là mượn cơ hội Hoàng Phủ Thiên Hạ đến Trung Thiên Quốc mới có thể rời khỏi Hoàng Phủ Đế Quốc, lúc đó bọn họ từng hợp tác với nhau, sau khi trò chuyện, Lâm Cửu cảm thấy Hoàng Phủ Thiên Hạ là một nữ nhân thông minh, Hoàng Phủ Thiên Hạ cũng vô cùng thương thức Lâm Cửu, chỉ là thương thức thì thương thức, chứ không hơn.

“Trước mặt ai gia người không cần gọi ai gia là hoàng hậu, Lâm công tử.” Hoàng Phủ Thiên Hạ sau khi cười nói với Lâm Cửu mới phảng phất nhớ ra còn có một nhi thần đang quỳ bên cạnh, nữ tử nhẹ nhàng thoáng nhìn thái tử, thản nhiên nói, “Thái tử... đứng lên đi, phải biết rằng, Thánh Giả không phải dễ người dễ dàng gặp như vậy, Lâm chương môn, người nói xem có phải không?”

Lâm Cửu thoái mái tiếp nhận, vừa cười vừa nói: “Tiểu Thiên sư huynh mấy ngày gần đây thân thể không khỏe, thực sự không tiện gặp khách, mong thái tử và hoàng hậu thứ lỗi.”

“Thánh Giả sinh bệnh sao, lão sư có thể để thái y trong cung đến xem qua cho Thánh Giả không?” Nghe Lâm Cửu nói vậy, thái tử lập tức lộ ra biểu tình lo lắng.

Chẳng biết vì sao, trong lòng Lâm Cửu lại có chút tư vị là lạ, đối với phản ứng của mình, Lâm Cửu không khỏi khẽ thở dài, y là có chút ăn dấm a, lại có chút lo lắng cho thái tử.

Thái tử sống an nhàn sung sướng, chỉ sợ là lần đầu tiên gặp phải người khác biệt với những người khác như Diệt Thiên, trong lòng khó tránh khỏi sản sinh ra một loại cảm giác kì lạ, Lâm Cửu lo lắng thái tử lầm tưởng lòng hiếu kì và sùng bái thành ái ý, càng sợ tiểu thái tử thực sự thích đại ma đầu, e rằng tương lai sẽ lưu lại bóng ma hồi nhỏ.

“Ha ha, thái tử điện hạ, người thực sự không biết a, Tiểu Thiên Thánh Giả không chỉ tinh thông cầm kì thư hoạ, võ công cao cường, mà còn có y thuật đệ nhất thiên hạ, hồi đó bệnh đau tim của mẫu hậu ta chính là do Thánh Giả chữa khỏi đó.” Hoàng Phủ Thiên Hạ ngồi trên ghế trong thư phòng, liếc thái tử, cười lạnh nói, “Lẽ nào thái tử cho rằng, trong cung còn có người có y thuật cao hơn Thánh Giả sao? Lâm chương môn, Thánh Giả đây là mắc phải bệnh gì vậy?”

Lâm Cửu đứng ra nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ là hơi khó chịu thôi, chẳng hay hoàng hậu tới đây để xem công khoá của thái tử điện hạ sao?”

“Ai gia đến xem người, không được sao?” Hoàng hậu che miệng cười, cười đến Lâm Cửu lạnh buốt cả sống lưng, y không tài nào hiểu nổi nữ nhân này.

246. Chương 246 - Giải Vây

Tới tìm ta? Được, đương nhiên là được rồi, chỉ sợ ý không như lời nói thôi.

Lâm Cửu cười cười: “Hoàng hậu đại giá quang lâm, là vinh hạnh của Lâm Cửu.”

“Ai, Lâm chương môn, bồi ai gia uống một chén được chứ?” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, hoàng hậu nở nụ cười quyến rũ.

Lâm Cửu đáp: “Đương nhiên,” Tranh thủ quay đầu lại, Lâm Cửu nói với thái tử vẫn còn chút xấu hổ đứng bên cạnh, “Thái tử điện hạ cũng thỉnh ngồi xuống đi.”

Thái tử vừa định bước tới thì nghe Hoàng Phủ Thiên Hạ nói, liền xấu hổ ngừng lại.

“Thái tử còn nhỏ, chỉ sợ không uống được thôi.” Hoàng hậu mỉm cười ném ra một câu, ngầm chống đối với Lâm Cửu, lời nói của nữ nhân này rõ ràng là không muốn để thái tử ngồi xuống.

Ý nghĩ của Hoàng Phủ Thiên Hạ Lâm Cửu rất rõ ràng, nữ nhân này không muốn thái tử trở nên thông minh và tự lập, chẳng qua không biết đây là ý nghĩ của chính Hoàng Phủ Thiên Hạ hay là ý tứ của Diệt Thiên đây?

Chỉ sợ có phân nửa là Hoàng Phủ Thiên Hạ không cam tâm đi.

Nhưng mà, sao Hoàng Phủ Thiên Hạ lại không cam tâm chứ? Nàng không cam tâm, nàng gả cho hoàng đế Trung Thiên Quốc, là vì cái gì, còn không phải là vì một câu nói của Diệt Thiên sao, để trợ giúp đại ma đầu chống lại thế lực của Hoa Tư trong Trung Thiên Quốc, làm nền móng để Diệt Thiên nắm trong tay Trung Thiên Quốc.

Nhưng hôm nay, sao nàng có thể chịu đựng nam tử trước mặt đã cướp đi tất cả của nàng, nàng càng không thể chịu đựng được chỉ bởi vì mấy câu nói của Lâm Cửu, Diệt Thiên liền dễ dàng phá hủy đi tất cả những gì nàng đã gây dựng.

Mọi thứ nàng làm trước đây, lẽ nào thực sự không hề có ý nghĩa gì sao?

Hoàng Phủ Thiên Hạ không cam tâm, nàng còn chưa đạt được thứ nàng muốn, quyền lợi của nàng, thiên hạ của nàng, nam nhân của nàng, lúc này, nàng chẳng có cái gì!

Thái tử chỉ có thể là con rối của nàng, hoàng đế không thể một mình đảm đương nổi.

“Không sao, không uống được rượu thì có thể uống trà.” Tán dóc một lúc, Lâm Cửu liếc nhìn thái tử, dùng ánh mắt biểu thị đồng ý với đối phương.

Tuy Hoa Tư nói thái tử ương bướng thông minh, nhưng dù sao thái tử cũng chỉ là một tiểu hài tử, mẫu thân mất sớm, phụ thân bỏ mặc, thì làm sao có thể đối kháng nổi với nữ nhân thông minh điên cuồng Hoàng Phủ Thiên Hạ này.

Từ trong động tác có ẩn giấu sự thù hận và e ngại của thái tử đối với Hoàng Phủ Thiên Hạ, Lâm Cửu cũng có thể đoán được có lẽ thái tử bị Hoàng Phủ Thiên Hạ dọa nạt không ít.

Lúc này nếu không phải y ở đây thì có thể tương lai của thái tử thực sự trở thành một quân cờ trong tay Hoàng Phủ Thiên Hạ, một con rối, mặc cho nữ nhân khống chế toàn bộ Trung Thiên Quốc.

“Ha ha, uống trà mà không nói lời nào thì ngồi xuống có ý nghĩa gì chứ?” Hoàng Phủ Thiên Hạ không chịu buông tha, nhẹ giọng cười nói, “Lâm chương môn và ai gia nói chuyện, tiểu hài tử làm sao hiểu được, nào biết xen miệng vào đâu.”

Lúc này không đợi Lâm Cửu nói, Hoàng Phủ Thiên Hạ liền nhìn về phía thái tử, nhìn như ôn nhu mà hỏi: “Thái tử, con nói, con muốn ra ngoài chơi, hay muốn ngồi xuống uống trà?”

Ánh mắt nham hiểm của nữ tử thoảng cái khiến thái tử sững sờ tại chỗ, Lâm Cửu muốn chen vào, Hoàng Phủ Thiên Hạ liền nói với Lâm Cửu: “Lâm chương môn, ai gia đang hỏi thái tử nha, người cũng không nên tùy ý xen vào trả lời giúp thái tử a!”

“Ta...” Đôi môi thái tử khẽ run run, thường ngày bị Hoàng Phủ Thiên Hạ lợi dụng uy quyền đe dọa đã không phải là chuyện lần một lần hai, còn nhớ hồi đó nữ nhân này từng đao từng đao giết chết nhũ mẫu ngay trước mặt cậu, hình ảnh đáng sợ đó khiến cậu mấy ngày liền không tài nào ngủ được, từ đó về sau từ trong nội tâm càng sản sinh ra sự sợ hãi đối với nữ nhân đáng sợ này.

Thái tử hận, nhưng cũng biết mình không đấu nổi nữ nhân này, càng biết mình không thể cô phụ ý tốt của Lâm Cửu muốn ngồi xuống nhưng lời nói đến miệng dù thế nào cũng không thể thốt ra, hai tay nhịn không được khẽ run rẩy.

Cậu hận, cậu cũng rất sợ, trong đầu luôn hiện ra sự tàn nhẫn và lãnh khốc khi nữ tử rắn rết này giết chết nhũ mẫu của cậu, vì sao, vì sao cậu không có cách nào, cũng không có dũng khí để đối kháng với nữ nhân này?

“Thái tử, nói a...” Trái lại Hoàng Phủ Thiên Hạ lại không hề vội vàng hấp tấp, bộ dáng ổn định nắm chắc thắng lợi, thi thoảng còn cười liếc nhìn Lâm Cửu, trong mắt tràn đầy sự mãn nguyện và cao ngạo.

Tình huống thế này Lâm Cửu không thể tiếp tục để kéo dài nữa, chỉ có thể dùng ánh mắt để ám chỉ cho thái tử, nhưng người nọ vẫn cúi đầu không dám ngẩng lên, Lâm Cửu lập tức bó tay chẳng biết làm sao.

Lâm Cửu từ trước tới giờ không phải loại người am hiểu việc minh tranh ám đấu, thì sao có thể đấu nổi với một nữ tử từ nhỏ đã lớn lên trong hậu cung, hơn nữa nữ nhân này còn là Hoàng Phủ Thiên Hạ.

“Ai, thái tử không trả lời, xem ra là không muốn ngồi xuống uống trà với chúng ta rồi, ha ha.” Ngón tay quần quanh tóc đen, Hoàng Phủ Thiên Hạ ung dung liếc nhìn Lâm Cửu, trong mắt lộ vẻ đắc ý.

Lâm Cửu bắt đầu nhìn vị thái tử vẫn cúi đầu không dám nói câu nào, trong lòng đột nhiên dâng lên chút xót xa, thái tử một mình trưởng thành trong hoàng cung, phía sau thiếu sự hỗ trợ của mẫu thân chắc hẳn cuộc sống rất trắc trở, trong hoàng thất to như vậy, liệu rằng có tốt hơn cuộc sống ở cô nhi viện của y?

Hủy hoại lòng tin của một người rất dễ, muốn xây lại lòng tin của một người mới khó hơn nhiều.

Có lẽ thái tử bây giờ thứ khuyết thiếu không phải là tri thức, mà là sự tự tin cùng dũng khí của một vị quân vương.

“Hoàng hậu hà tất phải như vậy chứ?” Lâm Cửu có chút không vui nhìn Hoàng Phủ Thiên Hạ.

“Lâm chương môn, ai gia không hiểu người đang nói gì a, hà tất cái gì chứ?” Hoàng Phủ Thiên Hạ thản nhiên cười, bày ra tư thái thiếu nữ ngây thơ, cứ như nàng phi thường vô tội vậy, khiến Lâm Cửu không biết nên làm thế nào mới được.

Phân rõ phải trái với Hoàng Phủ Thiên Hạ, quả thực chẳng khác nào “Tú tài ngộ thượng bình lí giảng bát thanh”. (Tú tài gặp quan bình không thể nói chuyện bằng lời.)

“Khục khục khục, Lâm chương môn thật đúng là vẫn dễ thương như vậy, có đôi khi đến ai gia cũng thấy đồ kị với người...” Thở dài một cái, Hoàng Phủ Thiên Hạ một tay chống cằm, ánh mắt có phần biếng nhác liếc nhìn thái tử đứng bên cạnh, lạnh lùng nói, “Thái tử điện hạ còn đứng đây làm gì, không mau ra ngoài đi.”

“Ra đâu?” Thanh âm mang theo chút đậm đặc từ ngoài cửa truyền đến, cùng với tiếng kinh hô khe khẽ và gương mặt ngạc nhiên của Lâm Cửu, nam tử một đầu ngân phát bước qua thềm cửa tiến vào.

Vừa thấy người đến, nữ tử vừa mới đây còn biếng nhác mà tùy ý thì bây giờ thu liễm một ít, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần sững sốt và kinh hãi, lập tức đứng lên nghênh đón: “Thánh Giả, nghe nói thân thể của người không khỏe, sao đột nhiên tới đây, mau để ta xem thử, Thánh Giả khó chịu ở đâu.”

Lâm Cửu còn chưa kịp động, Hoàng Phủ Thiên Hạ đã phiêu tới phía trước Diệt Thiên, trong mắt không hề che giấu sự nhiệt tình và ái mộ, khiến thái tử đứng bên cạnh cũng phải sững sờ sững sốt, có lẽ từ trước

tới giờ thái tử chưa từng biết vị mẫu hậu tâm tư như rắn rết này còn có một mặt như vậy, nhưng vừa nghĩ đến đối tượng là Diệt Thiên, thái tử liền cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, thậm chí trong lòng còn càng thêm sùng bái kính nể hẳn.

Một nam nhân khiến Hoàng Phủ Thiên Hạ trở nên dịu ngoan như vậy, không biết phải cường đại thế nào đây?

Lòng bàn tay thái tử túa đầy mồ hôi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Diệt Thiên không hề chớp.

Hoàng Phủ Thiên Hạ đi về phía Diệt Thiên, người nọ chỉ cần sải bước lên phía trước một bước liền tránh được Hoàng Phủ Thiên Hạ, màn này hiện ra quá nhanh khiến người trong cuộc không kịp nhìn rõ Diệt Thiên đi đến từ bao giờ, từ bao giờ đã đứng bên cạnh Lâm Cửu.

Bổ nhào vào khoảng không Hoàng Phủ Thiên Hạ mím mím môi, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất khôi phục trở về dáng vẻ ban đầu, cố làm ra vẻ ung dung mỉm cười nói: “Hoá ra Thánh Giả đến xem sư đệ sao?”

“Đúng.” Lạnh lùng đáp lại một chữ, Diệt Thiên không e dè trả lời câu hỏi của Hoàng Phủ Thiên Hạ.

Bị câu trả lời của Diệt Thiên chặn họng, Hoàng Phủ Thiên Hạ xấu hổ cười hai tiếng, còn nói thêm: “Hoá ra Thánh Giả tới xem Lâm chưởng môn, tình cảm của sư huynh đệ các vị quả là thâm hậu, thật khiến ai gia ước ao a.”

Lúc này, Diệt Thiên không thèm để ý tới Hoàng Phủ Thiên Hạ nữa, Hoàng Phủ Thiên Hạ nói xong mà chẳng có ai đáp lại nằng, cục diện này bỗng chốc tràn đầy xấu hổ, trên mặt nữ tử lộ ra chút không vui.

Cũng không biết Diệt Thiên có nghe thấy lời của Hoàng Phủ Thiên Hạ hay không, mà đầu này chỉ nhìn Lâm Cửu rồi thầm thì gì đó với người nọ.

“Sư huynh, không phải thân thể của người khó chịu sao, sao đột nhiên lại qua đây?” Lâm Cửu nhỏ giọng hỏi.

“Nhớ người.” Tuy thanh âm của Diệt Thiên cũng đã ép rất thấp xuống rồi, nhưng người bên cạnh cũng nào phải kẻ điếc, lời nói có chút ái muội kia khiến thái tử ngẩn người ngờ vực, Hoàng Phủ Thiên Hạ thấy hai người làm trò ái muội ngay trước mặt mình, tuy trong lòng không vui, nhưng cũng chẳng biết làm sao.

“Khụ khụ...” Lâm Cửu cũng không thể chơi trò thân thiết với Diệt Thiên ngay trước mặt người khác, giả vờ nghiêm túc ho khan hai tiếng, nói: “Sư huynh thực là biết nói đùa, sư huynh mau mau ngồi xuống đi, đừng đứng mãi thế.”

Diệt Thiên mỉm cười, nếu Lâm Cửu biết hẳn cố ý để cho những người kia nghe thấy những lời trêu đùa Lâm Cửu này, không biết Lâm Cửu sẽ tức giận thế nào nữa.

Ngồi bên bàn, Diệt Thiên thản nhiên nói: “Sư huynh đến xem qua đệ một cái, xem lão sư người dạy cho học trò cái gì, Tiểu Cửu, ngồi xuống uống một chén với sư huynh.”

Không thèm liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Thiên Hạ, Diệt Thiên rõ ràng có ý muốn đuổi người nói: “Nếu như hoàng hậu không ngại, vậy có thể để sư huynh đệ chúng ta đơn độc trò chuyện chứ?”

Âm thầm nghiêng rằng, Hoàng Phủ Thiên Hạ vẫn biểu lộ ra ngoài bộ dáng ôn nhu động lòng người, nghe lời nói đuổi người không chút nể mặt nào kia của Diệt Thiên cũng không nổi giận, trái lại ôn nhu cười nói: “Đương nhiên rồi, Thánh Giả muốn trò chuyện riêng với Lâm chưởng môn, vậy ai gia không quấy rầy nữa.” Sau khi nói xong, Hoàng Phủ Thiên Hạ liền nhìn thái tử: “Thái tử còn đứng đây làm gì?”

“Thái tử cứ lưu lại đi.” Lâm Cửu hô lên.

Nghe Lâm Cửu bảo mình lưu lại, trong mắt thái tử lộ ra vài phần hỉ sắc, chớp chớp đôi mắt nhìn Lâm Cửu, người nọ có chút bất đắc dĩ.

Hoàng Phủ Thiên Hạ hừ nhẹ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Diệt Thiên nhìn Lâm Cửu, hình như đang muốn nói, lưu vật cản lại làm cái gì?

“Thánh Giả, lần trước gặp mặt đã đắc tội, là ta ngu dốt, mong Thánh Giả có thể lượng thứ.” Hoàng Phủ Thiên Hạ vừa ra, thái tử lại đột nhiên bước nhanh tới bên cạnh Diệt Thiên cúi đầu nói, hai tay buông thõng

bên người khẽ run run, có chút vui vẻ khi nhìn thấy nam nhân này, cũng có chút sợ hãi Diệt Thiên sẽ không tha thứ cho cậu.

“Tiểu Cửu bảo người lưu lại, người lưu lại cũng được, còn muốn đứng đến khi nào, ngồi xuống đi.” Liếc thái tử một cái, Diệt Thiên tự ý rót một chén rượu cho Lâm Cửu, trên mặt có chút không vui, dường như là vì mất hứng khi Lâm Cửu giữ lại một tên tiểu chương ngại.

Hôm nay hần rời phòng đến tìm Lâm Cửu, không phải bởi vì nhớ sao? Cũng không biết vì sao, rõ ràng đã ở chung lâu như vậy, hần cũng càng ngày càng khó rời xa nam tử này, một khắc không thấy Lâm Cửu, trong lòng bắt đầu phiền não khó chịu, nếu cứ tiếp tục như vậy đứng nói là ngăn chặn ma niệm trong cơ thể, chỉ sợ sẽ lập tức nhập ma luôn.

Lâm Cửu, mới là chấp niệm mà cả đời hần không thể dứt bỏ a.

247. Chương 247 - Đối Phó Thái Tử Hải Tử

“Trì kỷ giả, như sơn chi trọng, như thủy chi thanh, như tùng chi kính, như lan chi hình, như ngọc chi nhuận, như kim chi tinh, như nhật chi lợi, như hành chi bình, như thủy chi trực, như giám chi minh.”

(Tạm dịch: phải biết giữ mình, nặng như núi, sạch như nước, mạnh như tùng, thơm như lan, trơn như ngọc, tinh khiết như kim, sắc như dao, công bằng như cân, thẳng như tên, sáng như gương.)

Lâm Cửu đọc xong, ngẩng đầu thì thấy thái tử đang ngồi chờ ra.

“Điện hạ, có hiểu không?” Lâm Cửu nhắc nhở.

Thái tử ngẩng đầu lên, có chút nghi hoặc hỏi: “Lão sư, người nói làm quân giả, cần lấy đồng làm gương, có thể phòng trộm cướp, lấy cổ làm gương, có thể biết hung thủ; lấy người làm gương, có thể hiểu được mất. Trừ những thứ đó ra, còn phải có tự tin và dũng khí của bậc quân vương, phải dám đấu tranh với mọi lực lượng bất dung trong thế gian, càng phải dám truy cầu mộng tưởng của mình, là như thế đúng không?”

“Không sai.” Lâm Cửu gật đầu, những lời này đích thực là do y nói, từ lúc nhìn thấy bộ dáng sợ sệt của thái tử đối với Hoàng Phủ Thiên Hạ, y liền một mực dạy thái tử phải dám thẳng lưng, dám chống lại Hoàng Phủ Thiên Hạ, trong hoàng cung âm mưu quỷ kế nhiều vô kể, Lâm Cửu không hiểu, nhưng sẽ có người đến dạy thái tử.

Lâm Cửu chỉ cần hoàn thành tốt việc mình có thể làm là được.

“Ta hiểu rồi.” Thái tử lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, đôi mắt loé ra vẻ nóng lòng muốn thử.

Lâm Cửu có chút kì quái, thái tử hiểu cái gì nha?

Rất nhanh, Lâm Cửu liền biết thái tử hiểu cái gì, thế là ngày ngày, thái tử đều chạy đi tìm Diệt Thiên hỏi đông hỏi tây, có đôi khi sẽ đi theo Lâm Cửu tìm đại ma đầu, thường khiến người ta khó lòng phòng bị.

Lâm Cửu cười khổ, thái tử quả nhiên thông minh, mới chốc lát đã biết ứng dụng tri thức y dạy vào trong cuộc sống.

Mấy ngày gần đây Diệt Thiên thường hay tìm Lâm Cửu vào ban ngày, trước kia thái tử không cần ngăn đầu tới tìm Lâm Cửu học tập, nhưng dạo gần đây lại chịu khó chạy hơn bất cứ kẻ nào, nếu như thấy Diệt Thiên và Lâm Cửu ở cùng một chỗ, thái tử sẽ rất tự giác chạy tới, mặc dù đôi khi đại ma đầu kia cần bản chẳng thèm để ý tới vị thái tử Trung Thiên Quốc này.

Nhưng Thái tử không quan tâm, dù cho là ánh mắt trông mong ngấm nhìn Diệt Thiên cũng được.

“Người không thể để người nọ ở bên ngoài sao?” Một ngày nay luôn gặp phải tên thái tử đáng ghét, Diệt Thiên tỏ ra có chút khó chịu, sao mỗi lần Lâm Cửu đều để thái tử tiến vào chứ.

“Nơi đây là hoàng cung của người ta, đâu có khách nhân nào lại nhốt chủ nhân bên ngoài chứ, hơn nữa, thái tử chẳng qua là một hài tử gặp mỗi tình đầu mà thôi, dù sao qua mấy ngày nữa chúng ta cũng rời khỏi đây rồi.” Trái lại Lâm Cửu hoàn toàn không để trong lòng, lúc y mười hai tuổi từng thích cô giáo dạy tiếng Anh nha, sau ngẫm lại có lẽ chính là cảm thấy cô giáo ôn nhu từ ái như mẹ mình, cảm tình khi đó chưa hề pha sự phức tạp của người trưởng thành.

Thái tử hần cũng là như vậy đi, sự chuyên chú đối với Diệt Thiên trộn lẫn vài phần uy nghiêm và cao lớn của phụ thân, hình tượng hoàng đế Trung Thiên Quốc trong hiện thực hoàn toàn không thể thoả mãn ảo tưởng cường đại của phụ thân trong lòng Thái tử.

Lúc đầu có lẽ Lâm Cửu còn có chút lo lắng, sau nghĩ kĩ lại, thì cũng cảm thấy không có gì, theo thời gian, Thái tử chung quy cũng sẽ trưởng thành.

Nhiều năm sau khi nhớ lại khoảng thời gian ngây ngô thời niên thiếu, có lẽ sẽ chỉ thở dài cười khổ mà thôi.

Diệt Thiên trầm mặc chốc lát, gật đầu nói: “Tính ra, chắc là còn khoảng mười lăm ngày nữa.”

“Mười lăm ngày gì, mười lăm ngày nữa chúng ta sẽ rời khỏi Trung Thiên Quốc à?” Nghe Diệt Thiên bất chợt nói vậy, Lâm Cửu có chút kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy đã rời đi, là muốn đi đâu đây?”

“Chẳng qua là có chuyện cần phải quay về Bắc Quốc một chuyến, đến lúc đó nếu người muốn trở về, chúng ta lại quay lại đây.” Mỉm cười, Diệt Thiên nhẹ nhàng xoay chuyển trọng tâm câu chuyện.

Lâm Cửu lập tức nghĩ ra, vỗ tay cười nói: “Ta nhớ ra rồi, người nói đến lúc đó sẽ tặng ta một lễ vật, vậy lễ vật hẳn là Trung Thiên Quốc đúng không? Thôi ma đầu, đến lúc này rồi mà còn phải ra vẻ thần thần bí bí, hé lộ chút cho ta đi a, lễ vật đó là loại gì?”

Lâm Cửu hăng hái bưng bưng, quần quýt lấy Diệt Thiên hỏi đông hỏi tây, nhưng miệng đại ma đầu ngậm rất chặt, vô luận như thế nào cũng không hé ra cho Lâm Cửu một chữ, làm cho Lâm Cửu vô cùng hiếu kì, ngứa ngáy đến khó nhịn, cực kì khó chịu.

“Đại sư huynh, người chỉ cần nói một chút cho ta biết xem lễ vật đó có hình dáng thế nào cũng không thể sao?” Lâm Cửu từ chỗ ngồi đứng lên, vài bước đi tới phía sau bắm vào vai Diệt Thiên, mang theo vài phần làm nũng, “Ta giúp người xoa bóp vai còn không được sao?”

Chịu không nổi thế tiến công nhu tình này của Lâm Cửu, Diệt Thiên bắt lấy hai tay Lâm Cửu đặt trước ngực, trầm giọng cười nói: “Chỉ xoa bóp vai, đã nghĩ khiến ta nói cho người sao?”

“Đi —— nói cho người, Lâm Cửu ta chính là chưởng môn Hiền Môn, giúp tên đại ma đầu nhà người bóp vai đã là không tồi rồi, người còn muốn ta bán mình nữa sao? Ta không thể dễ dàng khuất phục nam nhân như vậy.” Khẽ cười vài tiếng, sau khi Lâm Cửu nháo loạn mấy cái vẫn duy trì tư thế từ phía sau ghé vào lưng Diệt Thiên, nhỏ giọng than thở, “Diệt Thiên, thân thể thực sự không có việc gì chứ?”

Diệt Thiên vỗ vỗ lấy tay Lâm Cửu, mỉm cười thoái mái nói: “Người còn chưa tin ta? Trong thời gian ngắn ta sẽ không lại xảy ra vấn đề gì.”

“Trong thời gian ngắn là bao lâu?” Lâm Cửu hỏi.

“Ba năm.” Diệt Thiên khẽ xoa lên tay nam nhân, mấy ngày nay Diệt Thiên đã thuận lợi ngăn chặn ma khí tán loạn trong cơ thể, nếu không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn thì trong thời gian ngắn sẽ không lại phát sinh sự kiện nhập ma như ở Hiền Môn lần trước, thời gian ba năm, cũng đủ cho Diệt Thiên từ từ điều giải chân khí trong cơ thể.

Lâm Cửu gật đầu, trong lòng thấy thư thái hơn một ít, vẫn nhớ Hoa Tư và Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã đi đến phía Đông, không biết hai người đó có thu hoạch gì hay không.

Diệt Thiên bây giờ đã nhớ lại kí ức kiếp trước, hẳn là còn nhớ liên diệp lưu lại ở phía đông, nhưng Hoa Tư lại dặn đi dặn lại rằng không được nói chuyện này cho Diệt Thiên biết, Lâm Cửu thấy nghi hoặc, rất sợ bọn Hoa Tư ngầm tìm phương pháp để đối phó với Diệt Thiên, sau nhiều lần bắt Hoa Tư và Nghiệp Hỏa lập thệ, Lâm Cửu mới yên tâm.

Nhưng vì sao bọn Hoa Tư lại không cho y nói chuyện này cho Diệt Thiên biết chứ?

Lâm Cửu khẽ thở dài, có lẽ bọn Hoa Tư cũng có lí do của mình ha.

“Tên học trò nhỏ của ngươi lại đến rồi.” Ngôn ngữ xen chút bức bối, Diệt Thiên nhắc nhở một chút vị thầy giáo nào đó.

Lâm Cửu lập tức từ trên lưng Diệt Thiên nhảy dựng lên, bộ dáng đoan chính ngồi trở về vị trí ban đầu của mình, thoáng nhìn Diệt Thiên đang cười trộm, nam nhân hung hăng trừng ma đầu một cái.

Lúc này, không ngoài Diệt Thiên sở liệu, vị học trò Thái tử điện hạ của Lâm Cửu lại đến nữa, vẫn trước sau như một đi tới chỗ Lâm Cửu và Diệt Thiên cúi đầu ân cần thăm hỏi, khi ngẩng đầu lên lại dùng ánh mắt sáng ngời nhìn ngắm Diệt Thiên lạnh lùng không đổi, không, Diệt Thiên hôm nay, dĩ nhiên lại không lạnh như băng, mà là... tiểu dung khả cúc. (nghĩa là nụ cười có thể nắm bắt được, chắc là cười tươi ^^)

Lâm Cửu lập tức cảm thấy lòng mình giật thót, đại ma đầu này không phải muốn làm chuyện gì kinh thiên động địa đó chứ, không lẽ là không thể chịu đựng nổi sự quấy rầy của Thái tử nên muốn một đao bỏ đời thái tử đó chứ?

“Học trò tham kiến lão sư, Thánh Giả.”

Thấy Diệt Thiên hôm nay tâm tình có vẻ không tồi, thái tử trong lòng vui vẻ, vội hỏi nói: “Phải chăng hôm nay Thánh Giả gặp được chuyện gì vui, thoát khỏi tâm tình rất tốt, chẳng biết liệu có thể nói qua cho học trò và lão sư nghe thử?”

Diệt Thiên cười cười: “Thái tử, ngươi có biết thích là gì, yêu là gì không?”

Lâm Cửu hồ nghi liếc nhìn Diệt Thiên, tên đại ma đầu này muốn làm gì đây?

“Đương nhiên là biết.” Thái tử vừa trả lời, Diệt Thiên liền cắt ngang.

“Vậy ta hỏi ngươi, ngươi đối với Lâm chương môn là thích hay yêu?” Diệt Thiên hỏi.

“Học trò thích bài dạy của lão sư, thoải mái đặc biệt.” Thái tử đáp.

“Ta thì sao?” Diệt Thiên đứng lên, vươn tay về phía thái tử, thái tử hơi sững sốt, sau đó lập tức đưa tay nắm tay Diệt Thiên, tay Diệt Thiên lạnh lạnh, nhưng khi nắm thì lại cho cảm giác vô cùng thư thái, đối mặt với nam nhân mấy hôm trước còn tỏ ra lãnh đạm đột nhiên trở nên thân thiết, nét mặt thái tử lộ ra chút kích động.

Liếc thấy hai người nắm tay, Lâm Cửu càng cảm thấy mê hoặc, Diệt Thiên đưa thái tử đến trước thư trác, ma đầu quay lại cho Lâm Cửu một ánh mắt an tâm, nhưng Lâm Cửu một chút cũng không thể an tâm nổi.

“Thánh... Thánh Giả...” Thân thể thoáng cái đụng vào thư trác, nếu thái tử còn tiếp tục lùi nữa thì sẽ đụng phải bàn, trong lòng Thái tử có chút kích động, cũng có chút sợ hãi không biết, nhìn không chuyển mắt vào Diệt Thiên, cứ như bị đôi mắt thâm thúy của ma đầu này hút vào vậy, đánh mất hồn phách.

“Sao vậy, không phải ngươi thích ta sao?” Cười đến hồ hững, Diệt Thiên nhẹ nhàng đẩy ngã thái tử xuống thư trác, cảnh này nhìn thế nào cũng giống như là muốn...

Mắt Lâm Cửu trừng đến là to, cả người thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, thôi ma đầu muốn làm cái gì, muốn ở ngay trước mặt chính phu dâm loạn vị thành niên phải không?!

“Thích, rất thích...” Thái tử ấp úng nói, dù có bị dọa sợ, cũng giống như nhất thời hoảng hốt không biết phải làm sao, có chút chờ mong, lại có chút sợ hãi.

“Ha ha, ngươi thích ta, vậy có nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho ta không?” Ma đầu hơi ngả người, vẫn từ trên cao nhìn xuống thái tử nằm trên thư trác, ngón tay thon dài không mang theo bất luận tình sắc ý vị gì nâng cằm thái tử lên.

Lâm Cửu lập tức cảm thấy choáng váng đầu óc, xong rồi xong rồi, cái tên thối ma đầu kia là đang mê hoặc thái tử đúng không, nhưng mà... những động tác này bình thường không phải Diệt Thiên chỉ làm với thôi y sao?

Nếu Diệt Thiên dám chơi trò “xuất tường” ngay trước mặt y, vậy ngày mai y muốn đi kết hôn!

“Nguyên ý, ta nguyên ý!” Thái tử thốt lên.

Diệt Thiên khẽ nghiêng đầu cười cười với Lâm Cửu, ý là muốn Lâm Cửu cứ ngồi yên tại chỗ xem kịch dừng nhúng tay, người nọ có chút bất đắc dĩ ngồi vào ghế nhìn ái nhân của mình đang chơi “trò chơi” ngay trước mặt mình.

“Vậy nghĩa là... thế nào cũng có thể?” Diệt Thiên mỉm cười, vẫn lạnh lùng không mang chút cảm tình như cũ, nụ cười này thậm chí khiến cả Lâm Cửu nhìn mà tâm run.

Sau một khắc, chuyện chính thức khiến Lâm Cửu mục trừng khẩu ngọc xảy ra.

Diệt Thiên cư nhiên xé nát y phục của thái tử, không mang theo chút cảm tình, thậm chí còn mang theo vài phần tàn khốc pha trò và nhục nhã khiến Lâm Cửu ngốc tại chỗ, càng khiến thái tử ngây dại, mở mắt trừng trừng nhìn Diệt Thiên như đang xé vài cơ hồ đem thái tử lột sạch banh.

Không hề ôn nhu như trong tưởng tượng, Thái tử chỉ thấy sự lãnh khốc và vô tình của Diệt Thiên, như một lưỡi dao sắc bén cắt nát giấc mộng của cậu.

“Người... người làm gì vậy, dừng! Dừng đối với ta như vậy... ô ô ô.” Đến tận cuối cùng khi Diệt Thiên cầm lấy cây bút trên thư trác không chút lưu tình hạ thủ, Thái tử mới hoảng thần, lập tức bị một loạt động tác của Diệt Thiên dọa khóc lên.

“Khiến người hiểu rõ, người nào có thể yêu, người nào không thể yêu, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, thậm chí đến nghĩ cũng không được.” Diệt Thiên thuận tay thả Thái tử đang kinh hoàng thất thố ra, không thèm liếc nhìn hài tử một cái, sau đó đi tới trước mặt Lâm Cửu vẫn còn ngây ra như phỗng, đưa tay nhẹ nhàng néo néo cằm Lâm Cửu, ánh mắt đó như là muốn nói —— phiền phức đã giải quyết xong.

Thái tử thất kinh cuống quýt từ trên bàn bò xuống, bộ dạng thấy Diệt Thiên tránh không kịp hoàn toàn khác xa lúc trước, Lâm Cửu vội vàng cởi áo khoát ra khoác lên người thái tử, quay đầu lại oán giận trừng Diệt Thiên, người nọ vẫn cái dạng không thèm quan tâm.

Lâm Cửu thở dài, xem ra bóng ma thời niên thiếu này của thái tử phỏng chừng sẽ khắc sâu vô cùng mất.

Từ ngày đó trở đi, thái tử vừa nghe thấy hai chữ Thánh Giả lập tức bỏ chạy nhanh hơn bất cứ kẻ nào, từ ảo tưởng đến hiện thực, chênh lệch luôn thật lớn.

Dưới sự “dạy dỗ” của Diệt Thiên, thái tử từ một nam hài hay ảo tưởng trưởng thành —— một đại nam hài nhìn thấu thế gian tàn khốc...

Nhiều lúc, mỗi khi tiểu hoàng đế Trung Thiên Quốc hồi tưởng lại năm đó, đều nhận không được phải rùng mình.

248. Chương 248 - Hài Tử Của Diệt Thiên Và Lâm Cửu

Sau khi ở lại trong hoàng cung Trung Thiên Quốc gần một tháng, Lâm Cửu không nhận hề được bất cứ tin tức gì từ Hoa Tư, e rằng bọn Hoa Tư sẽ không về sớm như vậy, mà lúc này cũng đến thời gian tặng “lễ vật” như lời Diệt Thiên nói.

Thế là Lâm Cửu xin nghỉ, theo Diệt Thiên rời khỏi Trung Thiên Quốc, sau hai tháng rời đi Bắc Quốc lại một lần nữa quay ở về hoàng cung Bắc Quốc.

Cưỡi hắc long, chỉ sau một thời gian ngắn đã nhanh chóng vượt qua trăm núi nghìn sông tới hoàng cung Bắc Quốc, đối với Xích Long Nữ trong lòng Lâm Cửu vẫn có chút cảm giác là lạ, chẳng qua y lại rất muốn đi thăm xem nữ nhân này hiện tại ra sao, hài tử trong bụng nàng có biến hoá gì không.

Mười tháng hoài thai, giờ mới hai tháng chắc chưa thể nhìn ra cái gì, nhưng ba tháng đầu là khoảng thời gian thai phụ nguy hiểm nhất cần phải chú ý nhiều hơn.

Lâm Cửu muốn đi thăm, Diệt Thiên lại bất ngờ ngăn trở Lâm Cửu.

“Còn nhớ ta đã nói sẽ tặng lễ vật cho ngươi không?” Ngăn cản Lâm Cửu, Diệt Thiên vừa cười vừa nói.

Lâm Cửu gật đầu, nói: “Đương nhiên vẫn nhớ, chẳng qua ngươi chẳng chịu hé răng nói cho ta biết lễ vật có bộ dáng gì.”

Lâm Cửu không ngờ đến, câu nói tiếp theo của Diệt Thiên cứ nhiên là như vậy, vượt quá dự liệu của Lâm Cửu, khiến Lâm Cửu cực kì sửng sốt.

“Xích Long Nữ sắp sinh rồi, ngươi nhất định thấy kì quái, vì sao mới hoài thai hai tháng mà đã đến kì sinh sản, đúng không?” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Cửu, Diệt Thiên chủ động giải thích, “Lẽ nào ngươi đã quên rồi sao, chúng ta không phải phạm nhân bình thường, hài tử của phạm nhân cần thai nghén mười tháng, hài tử của cửu Thiên Thần Liên... từ trước đến nay chưa từng xuất hiện qua, hài tử của ngươi, không, phải nói là hài tử của ngươi và ta, là người đầu tiên.”

Hai tay Diệt Thiên đặt trên vai Lâm Cửu, người nọ vẫn còn đang chìm đắm trong sự kinh ngạc chưa thể tiêu hoá xong, Diệt Thiên vừa nói cái gì? Hài tử sắp sinh, hài tử của y và hắn?

Thế là sao, y không hiểu lắm?

Lâm Cửu sững sờ nhìn Diệt Thiên: “Diệt Thiên, ngươi vừa nói cái gì, hài tử của ngươi và ta? Là ta nghe lầm, hay ngươi nói nhầm?” Trong mắt Lâm Cửu mang theo nghi hoặc không dám khẳng định, ẩn sâu trong sự nghi hoặc còn có vui sướng.

“Đây là đại lễ ta muốn tặng cho ngươi, hài tử trong bụng Xích Long Nữ, là của ngươi và ta.” Diệt Thiên mỉm cười nhìn bộ dáng Lâm Cửu vì kinh ngạc đến mức lấy tay che miệng, mà đầu đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt nam nhân, ôn nhu nói: “Ta biết ngươi rất nghi hoặc tại sao hài tử trong bụng Xích Long Nữ lại là của ngươi và ta, nguyên nhân sau này ta sẽ nói lại cho ngươi, ngươi chỉ cần biết, ngày hôm nay, hài tử của ngươi và ta, sẽ có mặt trên thế gian này.”

“Nó là hài tử độc nhất vô nhị trên thế gian, vừa sinh ra đã định trước sẽ nhận được sự sủng ái lớn nhất trên thế gian, nó nằm trong tay toàn bộ thế gian này, nó là hài tử của ngươi và ta, trong cơ thể nó chảy xuôi dòng máu thuộc về ngươi và ta.” Mỗi chữ mỗi câu Diệt Thiên nói, Lâm Cửu che miệng nhin không được khê nở nụ cười.

Nếu những gì Diệt Thiên nói là sự thực...

Không, đại ma đầu này từ trước tới nay chưa từng lừa dối y, hài tử kia thực sự chính là của bọn họ.

Khoé mắt bỗng nhiên rưng rưng, Lâm Cửu vui quá hoá khóc nhào đến ôm chầm lấy Diệt Thiên, không ngừng rì rầm tự nói: “Ngươi không gạt ta đúng không? Trời ạ, ta sắp làm ba ba rồi, ta có hài tử rồi, con của chúng ta... đây là con của chúng ta.... Diệt Thiên, ta cảm thấy —— lễ vật này của ngươi sắp hù chết ta rồi!”

“Sao ngươi có thể nhẫn nại lâu như vậy mới cho ta biết?!” Lâm Cửu ôm chặt Diệt Thiên, nghẹn ngào nở nụ cười.

“Vui không?” Đã thật lâu không nhìn thấy nam nhân này vui như vậy, nhìn Lâm Cửu vui vẻ đến độ nói năng có chút lộn xộn, trong lòng Diệt Thiên cũng dâng lên một cỗ yêu thương, chỉ cần Lâm Cửu vui vẻ là được rồi.

Giang tay ra ôm lại Lâm Cửu, Diệt Thiên nhẹ nhàng khê vỗ về lưng nam nhân.

Đột nhiên Lâm Cửu nhảy dựng lên, luống ca luống cuống nhìn Diệt Thiên: “Hôm nay hài tử sẽ ra đời, vậy chúng ta phải làm sao đây? Mau, chúng ta mau mau đi xem.”

Lôi kéo Diệt Thiên, Lâm Cửu vội vã muốn lập tức đến bên Xích Long Nữ nhìn thử một cái xem hài tử của y có bộ dáng thế nào, y muốn nghe tiếng khóc chào đời của hài tử đó, muốn tự thân bồi dưỡng hài tử.

Trời ạ, y cho rằng hài tử phải tám tháng nữa mới sinh ra, nên giờ chẳng chuẩn bị gì cả, bình sữa, tã, xiêm y của tiểu hài tử, cái gì cũng không có...

Lâm Cửu đang có chút choáng váng với món “đại lễ vật” đột nhiên được tặng thì bị Diệt Thiên kéo lại, nói: “Đừng khẩn trương như vậy, hài tử còn chưa sinh mau vậy đâu, khi bình minh và đêm tối giao phiên, hài tử mới có thể sinh ra.”

Hài tử đại biểu cho thể cộng đồng của Chí Thiện và U Minh, đại biểu cho đêm khuya và ban ngày, đợi đến khi bình minh và đêm tối thay phiên nhau cũng là lúc sinh ra trên thế gian này.

Trong cơ thể của hài tử này, chảy xuôi dòng máu thuộc về hân và Lâm Cửu.

Kì sinh sản của Xích Long Nữ sắp tới, toàn bộ hoàng cung đều bị bao vây kín mít, hoàng đế là nữ nhân? Hoàng đế sắp sinh hài tử? Tin tức kiểu này chỉ biết sẽ bị ẩn giấu thật sâu, tất cả chỉ có thể tiến hành trong bí mật.

Lúc đi tới cung điện của Xích Long Nữ, thấy đàn thái y và cung nữ bày thế trận sẵn sàng đón địch, Lâm Cửu mới thực sự tin rằng hài tử của y sắp chào đời, hôm nay nam nhân như y cũng chẳng giúp được cái gì, thái y cũng không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.

Lâm Cửu đứng ngồi không yên, đôi mắt trông mong nhìn ra bầu trời bên ngoài khung cửa sổ, khi mặt trăng dần hạ xuống mà mặt trời mọc lên, cũng là lúc hài tử của y và Diệt Thiên chào đời.

Lâm Cửu không biết vì sao hài tử trong bụng Xích Long Nữ lại là của y và Diệt Thiên, nhưng nếu Diệt Thiên đã nói như vậy, thì nhất định có đạo lý của Diệt Thiên, hài tử đó sẽ có bộ dáng thế nào, giống y nhiều hơn, hay giống Diệt Thiên nhiều hơn, hay lại giống Xích Long Nữ?

Hiện giờ Lâm Cửu cũng không còn tâm trí để tự hỏi mấy vấn đề này nữa, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy mỗi giây mỗi phút đều như đang hành hạ giày vò con người ta, hoá ra cảm giác làm cha là như vậy, hạnh phúc lại lo lắng.

“Hài tử... hài tử sắp sinh rồi!”

Không biết ai hô lên một câu như vậy, Lâm Cửu lập tức từ trên ghế đứng bật dậy, muốn đi vào, lại bị người ngăn cản bên ngoài, Lâm Cửu nhớ ra, lúc này Diệt Thiên đã ở bên trong rồi, đại ma đầu đó không cho y vào trong mà một mình tiến vào.

...

...

Trong phòng, mấy vị thái y chuẩn bị đỡ đẻ cho hoàng đế nơm nớp lo sợ đứng một bên không dám nhúc nhích, bên tai quanh quẩn tiếng kêu rên của Xích Long Nữ.

Diệt Thiên vận một bộ bạch y đứng bên cạnh chiếc giường rộng lớn, lẳng lặng nhìn Xích Long Nữ nằm trên giường, người nọ sắc mặt tái nhợt, tóc tai mất trật tự, ôm lấy bụng không ngừng phát ra những tiếng kêu rên gián đoạn, nhưng trên mặt lại hiện ra biểu tình hưng phấn và vui sướng.

“Ha ha... hài tử của ta, hài tử của ta...” Càng không ngừng thì thào tự nói, Xích Long Nữ gian nan ngẩng đầu nhìn về phía Diệt Thiên, người nọ cũng nhìn vào mắt nàng, lộ ra nụ cười nhạt.

“Ta đang suy nghĩ, hẳn là nên đặt cho hài tử một cái tên mới được.” Diệt Thiên khom lưng đưa tay xoa lên cái bụng gồ lên của Xích Long Nữ, cách lớp y vật Diệt Thiên rõ ràng cảm giác được động tác muốn khấn cấp đi tới thế giới này của hài tử.

Khi Diệt Thiên vừa chạm vào hài tử, hài tử lập tức an tĩnh lại, phảng phất như đánh hơi thấy khí tức nhu thuận khiến nó quen thuộc.

“Thực là một hài tử ngoan.” Mím cười tán thưởng một câu, Diệt Thiên thu hồi bàn tay đặt trên bụng Xích Long Nữ, không hề liếc nhìn Xích Long Nữ.

Đưa tay phải ra, Diệt Thiên thản nhiên nói: “Mang dao lại đây.”

Bên cạnh lập tức có người đưa một con dao sắc bén lộ ra hàn khí vào tay Diệt Thiên, không biết vị thái y nào thốt lên: “Không thể dùng dao a, hoàng thượng... hoàng thượng sẽ không toàn mạng!”

“Người không không liên quan ra ngoài hết đi!” Diệt Thiên chỉ nói vậy.

Sau một khắc, những cung nữ và thái y liền vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này.

“Người... muốn giết ta? Ha ha, đến đây đi, chỉ cần... chỉ cần hài tử này có thể bình an ra đời!” Xích Long Nữ vô lực nằm trên giường, lúc này nàng có thể cảm giác được mình đã quá suy yếu chẳng thể cầm cự được bao lâu, dù Diệt Thiên không động thủ, nàng cũng sẽ chết.

Vì hài tử này, mặc kệ cái gì cũng đều là đáng giá.

“Đừng quên... để nó trở thành... trở thành vua của thế giới này...” Xích Long Nữ thì thào nở nụ cười, sau một khắc, nụ cười đó vĩnh viễn ngừng lại trên gương mặt nữ nhân.

Ngân quang chợt loé, trong lúc dao gươm lên hạ xuống, máu tươi vẩy lên xiêm y tuyết trắng của nam nhân.

“Khuông đương ——” Một tiếng, con dao nhỏ rơi xuống mặt đất, Diệt Thiên khom lưng bỗng một tiểu tử mập mạp đang phát ra tiếng cười “khách khách khách” vào lòng, quay đầu lại nhìn một lần cuối Xích Long Nữ giờ đã đoạn khí.

Đứa con lầy phàm thai dưng dục thần liên, dù Diệt Thiên không mổ bụng nữ nhân này, thì Xích Long Nữ cũng chẳng sống tiếp được, để nữ nhân này ra đi vĩnh viễn trong mộng đẹp hư ảo, có lẽ tốt hơn nói cho Xích Long Nữ biết rõ chân tướng.

Cái này có thể xem là... Sự nhân từ của ma đầu?

“Ngu xuẩn.” Bỏ lại một câu, Diệt Thiên bỗng hài tử đi ra ngoài, nam nhân ngoài cửa kia e rằng sớm đã chờ không nổi nữa.

“Khách khách khách...” Hài tử nằm trong lòng Diệt Thiên nở nụ cười dường như đang tán thành với phụ thân của nó, tiểu ác ma vừa sinh ra đã cười, bộ dáng đẹp như Lâm Cửu, nhưng tính tình này chỉ sợ là giống Diệt Thiên thôi.

Như vậy, cũng rất tốt.

249. Chương 249 - Rắc Rối Nho Nhỏ Với Kẻ Thứ Ba

Trong lúc Lâm Cửu nôn nóng không yên, đại môn vẫn đóng chặt không truyền ra thanh âm nào rốt cục cũng mở ra, ngân phát nam tử đã thay đổi một bộ hắc bào chậm rãi xuất hiện, trong lòng còn bỗng một đoàn tử* nho nhỏ, bàn tay nhỏ xíu túm lấy mái tóc ngân phát của Diệt Thiên chơi vui đến bất diệc nhạc hồ.

“Hài tử này có bộ dáng xinh đẹp rất giống người.” Diệt Thiên mỉm cười nhìn về phía nam nhân sớm đã đợi đến tim cũng sắp cháy.

“Để ta ôm một chút...” Lâm Cửu bước nhanh tới nghênh đón, có lẽ do quá vui vẻ khi nhìn thấy hài tử nên Lâm Cửu cũng không để ý màu sắc y phục Diệt Thiên mặc lúc đi vào và đi ra không giống nhau.

“Y nha!” Tiểu oa nhi béo bệu chớp chớp đôi mắt to tròn sáng sủa, vừa nhìn thấy Lâm Cửu đi tới lập tức kích động hô lên, hai tay cũng thả tóc Diệt Thiên ra, khuỷu tay về hướng nam nhân, dường như muốn nhanh chóng được người ôm vào trong ngực.

Dáng điệu khả ái đó lập tức khiến tâm Lâm Cửu cũng hoà tan, cẩn cẩn dục dục ôm lấy Tiểu Đoàn Tử mềm mại từ trong lòng Diệt Thiên, Lâm Cửu cười đến khoe miệng cũng sắp ngoác tới tận mang tai.

Trước đây nghe nói hài tử mới sinh ra vừa nhỏ lại xấu nhìn chẳng khác gì con khỉ, nhưng hài tử này của y lại đẹp như vậy, cả người trắng trắng mềm mềm, đôi mắt đen láy sáng rực long lanh như quả nho đen, mái tóc đen mềm mại dày mà bóng, mập mạp thật giống như một đoàn tử.

Tiểu Đoàn Tử lúc này đang mở to đôi mắt cười túm tùm nhìn Lâm Cửu, cái miệng nhỏ nhắn hé ra hợp lại cứ y y nha nha gì đó mà người lớn không thể hiểu nổi.

Lâm Cửu cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Tiểu Đoàn Tử một cái, Tiểu Đoàn Tử lập tức vui vẻ hoa tay múa chân, bàn tay nhỏ nhắn túm được lọn tóc dài buông xoã bên vai Lâm Cửu nghịch nghịch.

“Hài tử có thể bị cảm lạnh hay không?” Lâm Cửu ôm hài tử vào lòng, không muốn buông hài tử ra, máu mủ tình thâm bất tri bất giác đã ăn sâu vào người Lâm Cửu, từ trước đến nay chưa hề biết, một tân sinh mệnh ra đời lại khiến nội tâm y có một loại cảm giác hạnh phúc nói không nên lời, cảm động và thoả mãn như vậy.

“Hài tử của chúng ta không yếu ớt vậy đâu.” Diệt Thiên bước lên, một tay ôm lấy bờ vai Lâm Cửu, một tay nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng nhỏ của Tiểu Đoàn Tử.

Có lẽ lúc này đây, ma đầu ngày thường vô cùng đậm đặc, cũng cảm thụ được cảm tình tương tự Lâm Cửu, ngoại trừ ấm áp ra còn có càng nhiều niềm vui sướng thuộc về bọn họ.

Đây là hài tử của hắc cũng với Lâm Cửu, dung hoà máu và khí tức của hai người bọn họ, cùng với tình yêu đời đời kiếp kiếp chưa từng thay đổi.

“Hài tử này thật đáng yêu, thật không thể tin nổi Lâm Cửu ta cứ nhiên lại có nhi tử.” Lâm Cửu ngây ngốc nhìn hài tử, cả người đều đã bị tân sinh mệnh đột nhiên tới này đánh cho mơ hồ.

“Xích Long Nữ đâu, nàng có khoẻ không?” Hồi phục lại được một chút nội tâm kích động, Lâm Cửu quay đầu lại hỏi Diệt Thiên.

Mặc kệ Xích Long Nữ xuất phát từ loại nguyên nhân nào sinh hạ hài tử này, nhưng nữ nhân đó chung quy cũng đã từng nỗ lực vì hài tử, Lâm Cửu khó tránh khỏi quan tâm một chút xem lúc này Xích Long Nữ có an toàn và mạnh khoẻ hay không, đó âu cũng là lẽ thường tình.

Diệt Thiên cười cười, mặt không đổi sắc nói: “Ả ổn, chẳng qua thân thể có chút suy yếu cần phải nghỉ ngơi, nếu người quan tâm ả, có thể đợi thêm vài ngày nữa rồi đến thăm ả.”

Lâm Cửu gật đầu, nhìn hài tử trong lòng, nói với Diệt Thiên: “Ta biết việc cướp đi hài tử bên mẫu thân nó là một chuyện cực kì tàn nhẫn, chỉ là ta cũng không muốn con của chúng ta ở lại bên người Xích Long Nữ, không muốn để hài tử này nhiễm phải quá nhiều những lợi ích phân tranh của người lớn.”

Phụ mẫu trên đời này hết thấy đau lo nghĩ cho hài tử đúng không?

Một số đúng, một số không đúng, kiếp trước Lâm Cửu đã chứng kiến rất nhiều bậc phụ mẫu vứt bỏ con gái, hay không nuôi dưỡng con cái.

Từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện nên y hiểu rõ, nên tạo cho hài tử tuổi thơ tốt đẹp thế nào, không cần quá nhiều vật chất, không cần giáo dục đặc biệt, chỉ cần để hài tử được lớn lên trong tình thương yêu, trong sự vui vẻ là được rồi.

Lâm Cửu không muốn để hài tử của y và Diệt Thiên trở thành vua của Bắc Quốc, hay là vua của thiên hạ, tương lai của hài tử này thế nào cứ để nó tự quyết định.

“Xích Long Nữ sẽ đồng ý thôi, thứ ả muốn cũng không phải là hài tử của chính mình.” Diệt Thiên nói.

Dù Xích Long Nữ không đồng ý cũng chẳng sao, bởi vì nữ nhân kia đã chết, nên cũng có thể nói thế này, từ giờ trở đi Xích Long Nữ của Bắc Quốc sẽ thay người.

Kết quả của việc si tâm vọng tưởng, luôn luôn phải trả một cái giá đắt.

Một số chuyện không thể thấy ánh sáng, Diệt Thiên không muốn để Lâm Cửu biết, cứ như vậy là được rồi, để cho hắc – người đã quen với sinh hoạt trong bóng đêm che đi hắc ám, không để nam nhân tắm dưới ánh mặt trời kia nhiễm chút gì.

...

...

Qua vài ngày, Lâm Cửu chợt nghe nói Xích Long Nữ đã có thể xuống giường đi lại, mặc kệ thế nào, trước khi rời đi Lâm Cửu cũng phải nói với người ta một tiếng, Diệt Thiên mang theo Lâm Cửu và với hài tử cùng nhau đến gặp nữ nhân này.

Lúc Lâm Cửu nhìn thấy Xích Long Nữ, nữ tử này đã hoá thành dáng dấp nam nhân, thân khoác trường bào ngồi trên ghế, nét mặt vẫn có chút suy yếu, nhưng tư thái cư cao lâm hạ thì chưa từng thay đổi.

Trong nháy mắt đó, Lâm Cửu không thể nào tìm thấy sự ôn nhu thuộc về mẫu thân trên người Xích Long Nữ, mà chỉ có sự lãnh ngạo của bậc vương giả.

Lâm Cửu vốn tưởng rằng Xích Long Nữ đã lên chức mẹ có thể sẽ muốn ngắm hài tử, nhưng nữ tử lại cự tuyệt, thậm chí còn không muốn để hài tử tiếp cận nàng, Lâm Cửu cảm thấy kì quái, chút khó chịu trong lòng cũng bình thường trở lại, nếu Xích Long Nữ đã không muốn ôm hài tử, vậy hài tử cứ để y ôm càng tốt.

“Lâm công tử, mong người hãy nhớ kĩ, chảy xuôi trong người hài tử này chính là dòng máu của Bắc Quốc.”

Đây là lời cuối cùng Xích Long Nữ nói với Lâm Cửu, Lâm Cửu chẳng để trong lòng, lời này nghe thế nào cũng như là một loại uy hiếp, mặc kệ dòng máu chảy trong người hài tử là của ai, thì hài tử vẫn có quyền tự quyết định cho tương lai của mình, mà không phải là món hàng trong tay Xích Long Nữ.

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi không phải quá vui vẻ nhanh chóng kết thúc, Diệt Thiên để Lâm Cửu mang theo hài tử rời đi trước, hẳn còn có chút chuyện cần nói riêng với Xích Long Nữ.

Đợi sau khi Lâm Cửu rời khỏi phòng, Diệt Thiên nhìn “Xích Long Nữ” đang ngồi trong phòng.

“Từ nay về sau, người chính là Xích Long Nữ, là hoàng đế Bắc Quốc.”

Trên mặt “Xích Long Nữ” khẽ lộ ra nụ cười, đáp: “Trẫm... đã biết.”

Ngoài phòng, Lâm Cửu ôm Tiểu Đoàn Tử đi qua đi lại.

“Tiểu nhục đoàn tử, kêu ba ba xem.” Nếu Xích Long Nữ không có ý muốn lưu hài tử lại, vậy cảm giác tội lỗi trong lòng Lâm Cửu cũng theo đó không cánh mà bay.

“Y nha ——” Tiểu hài tử vừa sinh ra nào nói được chữ, sau khi tiểu hài tử y y nha nha vài tiếng, hai bàn tay nhỏ liền túm lấy ngực Lâm Cửu sát sát, cái miệng nhỏ nhắn nửa mở bắt đầu tràn ra nước dãi, bẹp một cái liền cắn lên ngực Lâm Cửu.

“Tiểu gia hoả đói bụng a? Ngoan, ba ba đi lấy bình sữa cho con, đừng cắn, ba ba không có sữa cho người uống a.” Y phục phần ngực ướt đầm một mảng, Lâm Cửu một tay ôm nãi oa tử đang cắn chặt y phục y, một tay nhanh chóng lục tìm bình sữa trong túi Càn Khôn.

Hài tử này cũng rất đặc biệt, Lâm Cửu đặc biệt tìm vài nhũ mẫu cho Tiểu Đoàn Tử, nhưng ai Tiểu Đoàn Tử cũng không thích, sau Diệt Thiên sai người đi tìm hoa lộ* thanh thần, Tiểu Đoàn Tử này mới chịu uống.

(*hoa lộ chất lỏng chưng cất từ hoa hoặc lá sen)

Lâm Cửu không khỏi cảm khái, oa nhi của thần liên quả là không giống người thường, không uống sữa mà thích uống hoa lộ.

Có điều Tiểu Đoàn Tử ngoài thích uống hoa lộ ra, thì lại càng thích cắn người hơn, nhất là khi tắm, có một lần Lâm Cửu ôm Tiểu Đoàn Tử tắm rửa kì cọ, Tiểu Đoàn Tử cư nhiên lại quay đầu lại một ngụm liền cắn vào trước ngực Lâm Cửu, thật khiến Lâm Cửu đỏ khốc đỏ cười, đứa nhỏ này tuy uống hoa lộ, nhưng tập tính của hài tử thì cũng không khác mấy.

“Tiểu tử thôi, nơi đây không phải chỗ để người có thể chạm vào.” Diệt Thiên từ trong phòng đi ra, thấy Tiểu Đoàn Tử cắn y phục Lâm Cửu, không chút khách khí kéo Tiểu Đoàn Tử mồm đầy nước dãi ra, Lâm Cửu cũng nhân cơ hội nhét đầu vú cao su vào miệng Tiểu Đoàn Tử.

“Ngô ngô ——” Có chút bất mãn trừng mắt nhìn một vị phụ thân khác của nó, Tiểu Đoàn Tử một bên cố gắng bú bình sữa, một bên đập đập cái chân nhỏ, trở mình một lần nữa oa vào lòng Lâm Cửu, nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện thần công vừa ngủ vừa uống hoa lộ.

“Y phục đều bị nước dãi tiểu tử kia làm dơ hết rồi, theo ta trở về thay bộ y phục khác thôi.” Lâm Cửu bắt đầu dĩ, ôm Tiểu Đoàn Tử có vẻ như đang ngủ nhưng vẫn ừng ực uống hoa lộ cùng Diệt Thiên trở về phòng.

Về tới phòng, Lâm Cửu cẩn cẩn dục dục đặt hài tử lên giường cho trẻ sơ sinh, ma đầu từ phía sau ôm lấy Lâm Cửu, hai tay lần tới ngực Lâm Cửu giúp nam nhân cởi vạt áo ra, thuận thế trượt vào bên trong.

Khí tức âm âm phun phía sau gáy, là từng cơn tê dại, Lâm Cửu đè lại bàn tay có chút làm càn của Diệt Thiên, sau đó xoay người nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn lên môi ma đầu, thấp giọng nói: “Đừng, hài tử đang ngủ nha...” Song miệng thì khước từ ma đầu, nhưng lại như hoàn ngênh, không cách nào kiên quyết đẩy ra tình ý miên miên.

“Nó đang ngủ...” Thanh âm nhỏ nhẹ rơi vào tai Lâm Cửu, là ám chỉ lộ lộ của ma đầu.

Hai tay Diệt Thiên kéo trượt y phục xuống dưới, toàn bộ lưng của Lâm Cửu đều lộ lồ trong không khí, tình ý như lửa nóng lập tức bùng lên, hai người ôm nhau lão đảo hướng đến chiếc giường.

Đai lưng rơi xuống, mái tóc xoã tung, nam nhân nằm trên giường bất tri bất giác mở hai chân quắp lấy thắt lưng ma đầu phía trên, hai tay ôm chặt lấy tấm lưng rộng rãi rắn chắc của Diệt Thiên, đương lúc ma đầu cúi đầu cắn vào địa phương Tiểu Đoàn Tử vừa cắn qua, Lâm Cửu nhin không được than nhẹ một tiếng siết chặt lấy lưng ma đầu.

“Diệt... Diệt Thiên...” Lâm Cửu không dám hô ra tiếng, có chút sợ hãi tiểu nhân nhi đang say ngủ trong phòng, trực tiếp lấy tay bưng kín miệng mình.

Ma đầu hôn khắp thân thể nam nhân, ngón tay thon dài lướt qua eo sườn Lâm Cửu, người nọ lập tức cả kinh run run người.

“Đi đâu?” Nam nhân trong lòng đột nhiên muốn chạy trốn, Diệt Thiên túm được Lâm Cửu đang muốn bò ra.

“Tắm rửa a...” Lâm Cửu đáp.

Vài câu nói ngắn gọn, kết quả là hai người dây dưa triền miên lại cùng nhau ôm nhau, lão đảo từ trên giường lăn lộn xuống dưới, Lâm Cửu nhân cơ hội né tránh cái ôm của Diệt Thiên, mang theo một ít khiêu khích chạy về hướng dục trì, y phục có chút mất trật tự đã không thể che đậy được cho thân thể nam nhân.

Ma đầu khẽ cười một tiếng, đuổi theo tung tích Lâm Cửu, vươn tay túm được y phục của Lâm Cửu, người nọ không kịp dừng động tác, y phục lập tức rơi trên mặt đất, trên người nam nhân nào đó chỉ còn sót lại duy nhất một tấm nội y đơn bạc, từng từng khoa khoa treo lủng lẳng trên người.

Ánh mắt của ma đầu tựa hồ thâm thúy thêm vài phần, Lâm Cửu đã nhanh chóng chạy tới bên dục trì, đường nhìn lại đột nhiên vòng qua Diệt Thiên đang định nhào về phía y dừng lại chỗ chiếc nội nào đó.

“Chờ... chờ một chút! Hài tử, hài tử đang nhìn!” Thoáng cái bị Diệt Thiên ôm vào lòng, Lâm Cửu cả kinh «hoa dung thất sắc», “Mau, mau buông ta ra!”

“Không có việc gì.” Diệt Thiên tiện tay kéo luôn kiện y phục cuối cùng trên người Lâm Cửu xuống ném ra sau, vừa vặn rơi đúng vào nôi, cũng ngăn cản đường nhìn của Tiểu Đoàn Tử.

Sau đó Diệt Thiên liền ôm Lâm Cửu cùng nhau ngã vào trong dục trì, đại nhân có việc đại nhân muốn làm, tiểu hài tử thì nên đi ngủ.

“Y nha y nha y nha...” Tiếng kêu bất mãn gián đoạn từ trong nôi truyền ra, Tiểu Đoàn Tử dù làm thế nào cũng không thoát nổi y phục trên đầu nó.

Tiểu Đoàn Tử tựa hồ rất bất mãn với việc ba ba không cho nó xem.

Có thể dự báo trước, trong một khoảng thời gian rất lâu rất lâu trong tương lai, Tiểu Đoàn Tử sẽ tạo ngộ đãi ngộ “không phải của mình này”.

250. Chương 250 - Phụ Chi Quá

Có lẽ ngày mai sẽ quay về Trung Thiên Quốc, nửa đêm, Lâm Cửu nằm trong lòng Diệt Thiên nhỏ nhỏ trò chuyện với ma đầu, nội dung câu chuyện chỉ là xem xem đặt tên gì cho hài tử.

Nên đặt tên gì cho Tiểu Đoàn Tử đây?

“Họ Lâm đi.” Diệt Thiên nhẹ nhàng xoa xoa lưng nam nhân, hẳn vốn không có họ đặc biệt gì, không bằng để hài tử theo họ Lâm Cửu.

“Lâm...được...họ Lâm...” Vừa nỉ non, nam nhân cũng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Diệt Thiên cúi đầu nhìn Lâm Cửu đã ngủ say, khoé miệng nhếch lên ý cười ấm áp, mấy ngày nay Lâm Cửu đều biểu hiện tinh lực quá mức dư thừa, ngày ngày đều ôm hài tử không buông, có lẽ giờ cũng đã thấm mệt.

Nhưng có thể dự kiến trước được, ngày mai vừa tỉnh dậy, Lâm Cửu lại một lần nữa trở nên dồi dào tinh lực.

Cuộc sống như vậy, ấm áp mà phong phú khiến Diệt Thiên có chút choáng váng, từ trước đến giờ hẳn không hề biết hoá ra sự ra đời của một hài tử lại mang đến nhiều cảm giác khác biệt đến cho hai người bọn hắn như vậy.

Hỗn loạn ngày hôm qua, ái hận tình cừu ngày hôm qua dường như đã tiêu tan trong quá khứ, mà trước mắt Diệt Thiên lúc này, là ái nhân đang ngủ say trong lòng hắn, là một Tiểu Đoàn Tử nháo đến mệt đang nằm ngửa ra trong nôi chảy nước miếng, hô hấp đều đều, hơi thở ấm áp, triền triền miên miên bao lấy hắn.

Cư nhiên lại... khiến người ta cảm thấy lười nhác mà phong phú như vậy.

Hắn muốn cho Lâm Cửu, cho hài tử của hai người một cuộc sống an bình, không còn ái hận tình cừu, không còn đao quang kiếm ảnh, không còn lợi ích phân tranh.

Thiên hạ gì đó, chiến tranh gì đó, lúc này đã không cách nào hấp dẫn nổi Diệt Thiên.

Giờ đây cái gì hắn cũng không muốn nữa, cái gì hắn cũng không muốn nữa, chấp niệm của ma đầu, chỉ nên dùng trên thân người và vật mà hắn yêu quý, ngay trong màn đêm yên tĩnh này, Diệt Thiên đã quả quyết hạ quyết tâm.

Đợi sau khi Lâm Cửu trở lại Trung Thiên Quốc, hắn sẽ an bài thích đáng tất cả, rồi sau đó hắn sẽ đưa Lâm Cửu trở lại U Cốc từng ở trước kia hoặc là bất luận nơi nào Lâm Cửu muốn đến, như lời hứa đã đáp ứng từ ngày xưa, tiêu dao khoái hoạt một đời một kiếp, không quan tâm đến người khác.

Diệt Thiên nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán Lâm Cửu, lẩm bẩm nói: “Con của chúng ta, kêu Lâm Nhân đi, cái tên tuy bình thường chút, nhưng ta nghĩ, người mong muốn nhất đó là con chúng ta là một người thường, làm người an nhàn, bình yên không ham danh lợi sống hết một đời, đó là tốt nhất.”

“Lâm Nhân, tự An Chi...”

...

...

“An Chi, thích cái tên phụ thân đặt cho người này không?”

“Y nha! Y nha! Y nha ——”

Cơn gió trong lành khẽ lướt qua mặt, trên chín tầng trời, hắc long bay lượn, Tiểu Đoàn Tử lần đầu đứng nơi cao như thế, lần đầu cưỡi trên lưng hắc long căn bản chẳng nghe Lâm Cửu nói, trái lại vô cùng hưng phấn được Lâm Cửu đỡ ở trên người Hắc Long gọi tới gọi lui, hận không thể lập tức cưỡi Hắc Long bay cao thêm chút nữa.

“Tiểu tử thôi, cha người đang nói chuyện với người.” Diệt Thiên quay đầu lại một quyền nhẹ nhàng gõ lên đầu Tiểu Đoàn Tử, Tiểu Đoàn Tử có hai người phụ thân, để dễ phân biệt, Diệt Thiên tự cấp cho hắn và Lâm Cửu để phân biệt, sửa xưng hô Tiểu Đoàn Tử với Lâm Cửu là “cha”, xưng hô với Diệt Thiên là “phụ thân”.

“Y nha...” Tiểu Đoàn Tử bị đánh một quyền phần nộ giờ cái chân nhỏ lên đá đá về hướng lão ba của nó, chỉ tiếc cái chân nhỏ quá ngắn, còn chưa đủ để đụng tới góc áo Diệt Thiên.

“Tiểu tử thôi, muốn đấu với phụ thân người sao? Đợi thêm ba ngàn năm nữa chắc cũng tầm tạm, xem đi, người hiện tại mới lớn cỡ như vậy.” Diệt Thiên làm phụ thân vô cùng “hoà ái dễ gần” vươn tay nhu nhu cái

đầu xú xiu của Tiểu Đoàn Tử, đáng tiếc hai tay hai chân Tiểu Đoàn Tử đều quá ngắn, căn bản không thể với tới góc áo Diệt Thiên.

Lâm Cửu bất đắc dĩ ôm nhi tử đang “khua tay múa chân loạn xì ngầu”, nhìn đôi phụ tử chơi đến vui vẻ cũng không biết nên cười hay nên khóc, chẳng qua, Lâm Cửu chưa từng thấy qua Diệt Thiên cũng có một mặt như vậy, trong lòng thường xuyên cảm thấy cực kì vui mừng, y vốn sợ Diệt Thiên không thích tiểu hài tử.

Diệt Thiên đương nhiên không thích tiểu hài tử, nhưng với điều kiện đó không phải là hài tử của hắn và Lâm Cửu.

Diệt Thiên lúc nào cũng thích trêu đùa Lâm Nhàn, Tiểu Đoàn Tử mỗi lần đều tức giận kêu y y nha nha, như hiện tại vậy, bị Diệt Thiên trêu không có cách nào khác, liền thẳng thắn “ô oa” một tiếng khóc nức lên, xoay người chui vào lòng Lâm Cửu, bộ dáng đáng thương kia thực là... giả tạo.

Lâm Cửu đau đầu, sao y lại sinh ra đứa trẻ như yêu nghiệt thể này, cái tính này so với phụ thân nó chỉ hơn chứ không kém.

“Được rồi, được rồi, An Chi không khóc, cha giúp con giáo huấn phụ thân, buổi tối không cho phụ thân ngủ, có được hay không?” Lâm Cửu ôm Tiểu Đoàn Tử dỗ dành, Tiểu Đoàn Tử từ nhẹ nhàng cọ cọ vào lòng Lâm Cửu, bộ dáng bi tình chỉ vào Diệt Thiên, khề rên y y nha nha, như là muốn để Lâm Cửu giúp nó giáo huấn Diệt Thiên vậy.

Tiểu Đoàn Tử vẻ mặt đắc ý dào dạt quay đầu lại le lưỡi ra làm mặt quỷ với phụ thân nó.

“Tiểu tử kia.” Diệt Thiên bất đắc dĩ cười, câu tục ngữ vô quýt dày có móng tay nhọn có lẽ chính là như vậy đây.

Nếu Lâm Cửu là khắc tinh của Diệt Thiên, vậy Tiểu Đoàn Tử có lẽ chính là tiểu khắc tinh của Lâm Cửu.

“Tiểu tử này không thể cứ để người sùng lên trời.” Diệt Thiên ngồi xuống đối diện Lâm Cửu nói, sau đó đưa tay khê vỗ lên cái mông của Tiểu Đoàn Tử, người nọ lập tức trừng mắt Diệt Thiên, cái miệng nhỏ nhả lại dấu lên.

“Tiểu tử thôi, đừng hôn loạn, cha ngươi là người có thể hôn loạn cắn loạn được sao?” Nói xong, Diệt Thiên liền chìa ngón tay qua, “Muốn cắn thì cắn cái này.”

“Phi phi ——” Tiểu Đoàn Tử rất có phong thái phì nước dãi lên ngón tay Diệt Thiên, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Diệt Thiên, Lâm Cửu nhất thời nhịn không được nở nụ cười.

Cảm tình của đôi phụ tử này thật đúng là tốt.

...

...

“Lần này trở lại Trung Thiên Quốc, chuyện của đám người Hoàng Phủ Thiên Hạ ngươi không cần lo lắng, chuyện cần xử lí ta sẽ xử lí.”

Sau khi về tới Trung Thiên Quốc, Diệt Thiên liền bảo chứng với Lâm Cửu như vậy, lúc Diệt Thiên nói ra những lời này với y, Lâm Cửu liền hiểu ý tứ của Diệt Thiên, đại ma đầu này thực sự chuẩn bị vứt bỏ tất cả mọi thứ rối loạn bên ngoài cùng y li khai hồng trần, giống như lời hứa năm đó, lưu lạc thiên nhai, tiêu dao một đời.

Rốt cuộc Lâm Cửu cũng có thể đợi đến ngày hôm nay, không phải sao?

Tất cả những nỗ lực trước đây của y đều là đáng giá, chỉ cần y yêu ma đầu này, chỉ cần Diệt Thiên yêu y, thì cuối cùng bọn họ cũng sẽ đi đến bên nhau, mặc kệ dòng sông ngăn cách bọn họ sâu bao nhiêu, mặc kệ ngọn núi chắn ngang bọn họ cao đến mức nào, chỉ cần trong lòng hai người đều chứa đối phương, thì cuối cùng cũng sẽ được bên nhau.

“Ân.” Việc Lâm Cửu có thể làm, chính là chờ đợi ngày nào đó Diệt Thiên dẫn y rời khỏi Trung Thiên Quốc, ngày nào đó, có thể sẽ không phải chờ quá lâu.

Về tới Trung Thiên Quốc, Lâm Cửu vẫn tiếp tục đảm nhiệm chúc tụng cho thái tử, chỉ là ngày thường lúc giảng bài cho thái tử sẽ mang theo Tiểu Đoàn Tử.

Lúc đầu thái tử rất vui vẻ khi thấy một tiểu bảo bảo khả ái như thế, nhưng qua một thời gian, thái tử có chút sợ hãi tiểu đông tây mới sinh ra chưa bao lâu này.

Giống như ngày đầu tiên Lâm Cửu mang theo Lâm Nhân cho thái tử xem, trong lòng thái tử dạt dào niềm vui bỗng Tiểu Đoàn Tử khả ái, Tiểu Đoàn Tử cười hì hì liền đem bàn tay nhỏ lần lên khuôn mặt nhỏ nhắn của thái tử, sau đó ở ngay trước mặt Lâm Cửu dùng bàn tay nhỏ sờ soạng... ngực thái tử.

Có thể cái này cũng chưa tính là gì, chẳng đến một lần Tiểu Đoàn Tử cư nhiên học phụ thân nó làm chuyện phụ thân nó vẫn làm với cha nó để làm với thái tử..

“Lâm tiên sinh, bên ngoài có người tìm ngài, nói là cố nhân của ngài.” Một ngày nọ, Lâm Cửu đang giảng bài cho thái tử, Tiểu Đoàn Tử ngồi trong chiếc xe đẩy Lâm Cửu làm cho mút mút núng núng cao su, một đôi mắt to nhìn qua chiếc bút lông bên cạnh, lại nhìn thái tử đang cúi đầu đọc sách.

“Cố nhân? Người biết bọn họ tên là gì không?” Lâm Cửu hỏi.

“Một nam một nữ, nữ tự xưng là Hoả Vũ, nam gọi A Ngưu.” Cung nữ trả lời.

“Hoả Vũ và A Ngưu?” Vừa nghe thấy tên hai người kia, Lâm Cửu lập tức đứng lên, quay đầu lại nói với thái tử, “Điện hạ, ta ra ra ngoài gặp hai vị cố nhân một chút, lập tức trở về.”

Lâm Cửu liếc nhìn tiểu đông tây của y, tiểu đông tây giả vờ ngây thơ tiếp tục mút mút núng núng cao su, Lâm Cửu nghĩ thầm, ra ngoài một chốc như vậy, tiểu đông tây hẳn sẽ không rước lấy phiền phức gì, vì vậy Lâm Cửu liền đi cùng cung nữ ra ngoài.

Không phải là tiểu đông tây có thể gặp chuyện không may hay không, mà là tiểu đông tây có thể gây phiền phức...

Lâm Cửu hiểu rất rõ tính cách đứa con này của y, có cái kiêu không kiêng nể gì và làm xằng làm bậy y của Diệt Thiên, oa oa tuy nhỏ, nhưng dù sao cũng không phải người thường, mới vài tháng tuổi sắp đã học được bước đi, còn chưa tính, tiểu đông tây còn sở hữu năng lực người phạm không thể có.

Tỷ như năng lực có thể khiến người ta không thể nhúc nhích, đây cũng là căn nguyên của bi kịch thiếu chút nữa xảy ra với thái tử, sau khi Lâm Cửu rời đi, Tiểu Đoàn Tử lập tức về mặt thiên chân vô tà ngậm núng núng nhìn về phía thái tử...

Sau đó đợi đến khi Lâm Cửu trở về, Lâm Cửu quả thật không thể tin nổi mình nhìn thấy cái gì, đứa con của mình đang ngồi dưới đất trong tay cầm bút lông, vị thái tử đáng thương nào đó y phục trên người đều bị đốt thành tro mà lại không thể nhúc nhích, mắt mở trừng trừng nhìn Tiểu Đoàn Tử “hành hung” mình.

“An Chi! Người học ai cái này!”

Lúc thái tử thiếu chút nữa đánh mất “trình tiết”, Lâm Cửu mới ra bên ngoài có một lát vừa vào đã phát hiện đứa con này của y đang cầm bút chuẩn bị hành hung thái tử.

“Phụ thân... cha...” Tiểu Đoàn Tử cuối cùng cũng học được cách nói, nhưng Lâm Cửu lại có một loại cảm giác tan vỡ, trời ạ, tiểu gia hoả bình thường toàn học những cái thứ loạn thấy bất tào gì thế này.

251. Chương 251 - Lai Giả Bất Thiện

Biết mình phạm vào tội, chọc cha mất hứng, Tiểu Đoàn Tử mở to đôi mắt vô tội, vô cùng đáng thương nhìn Lâm Cửu, dùng thanh âm non nớt nói: “Ch...a...”

Tức giận trong bụng Lâm Cửu lập tức tiết ra hết, Tiểu Đoàn Tử này mới tí tuổi đầu mà đã bắt đầu phạm tội, nói cho cùng cũng là do phương pháp giáo dục của y và Diệt Thiên không đúng, không biết thường ngày Tiểu Đoàn Tử nhìn thấy cái gì, mà lại toàn học những thứ linh tinh.

Chỉ thương cho thái tử, bị một đôi phụ tử trước sau “khi dễ”, dọa đến mức thái tử điện hạ chết sống cũng không chịu trở lại bên Lâm Cửu nữa...

Cha nào con nấy, những lời này nói như vậy sao?

Lâm Cửu thở dài, Tiểu Đoàn Tử sau này trưởng thành mong rằng đừng lại là một tên đại ma đầu nữa, không thì chẳng biết sẽ làm hại bao nhiêu người.

Thái tử hoảng sợ vừa chạy vừa khóc sụt sướt, Lâm Cửu mang theo áy náy nhìn bóng dáng thái tử chạy đi, cúi đầu trừng mắt Tiểu Đoàn Tử đang giở vờ vô tội trong lòng: “An Chi, nếu con còn tiếp tục như vậy cha sẽ đánh mông đó.”

“Phụ thân...” Vừa nghe thấy Lâm Cửu muốn đánh mình, Tiểu Đoàn Tử lập tức bày ra bộ dáng đáng thương không ai cần, đôi con mắt ầng àng nước như chuẩn bị chảy lệ ngay.

Vừa nghe Tiểu Đoàn Tử hô phụ thân, Lâm Cửu bỗng chốc thấy vô lực, kéo Tiểu Đoàn Tử lại vỗ nhẹ lên lưng, dỗ dành nói: “Ngoan, phụ thân có việc đi ra ngoài, qua vài ngày nữa sẽ trở lại, An Chi nhớ phụ thân sao? Cha cũng nhớ phụ thân, chỉ cần chờ phụ thân trở về, chúng ta có thể rời khỏi Trung Thiên Quốc, dẫn An Chi đi chơi khắp nơi.”

“Nãi nãi... đói...” Tiểu Đoàn Tử lại chảy nước dãi.

“Cha không phải bà nội ——”

“Phụ thân, cha, nãi nãi...” Ngậm ngón tay, Tiểu Đoàn Tử bắt đầu lẩm bẩm độc thoại một mình.

(*nãi nãi = bà nội, nãi = sữa, mình nghĩ chắc Tiểu Đoàn Tử muốn sữa, nhưng Lâm Cửu không hiểu lại tưởng là bé đang nhắc đến bà nội)

Tiểu Đoàn Tử này rốt cuộc đang muốn nói cái gì? Lâm Cửu không hiểu lắm, nhưng oa nhi này mới lớn có chút xiu như vậy đã có thể nói chuyện, con của y và Diệt Thiên quả nhiên không giống người thường.

Bậc làm cha làm mẹ có người nào không hi vọng hài tử của mình thông minh lanh lợi không giống người thường, tuy rằng thường ngày Tiểu Đoàn Tử gây ra không ít rắc rối, nhưng trong lòng Lâm Cửu vẫn không nén được niềm tự hào vui vẻ, lại những lúc rảnh rỗi muốn mang oa nhi thông minh nhà y ra khoe với người khác.

“An Chi, gọi a di và thúc thúc.”

Trong đại sảnh, Lâm Cửu ôm Tiểu Đoàn Tử ngồi trên ghế, Tiểu Đoàn Tử mút ngón tay chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn một nam một nữ ngồi đối diện nó và cha nó.

Nam tử khôi ngô cao lớn như đầu ngưu, nữ tử trên thân vận một bộ xiêm y đỏ rực, nhưng vẫn không thể bằng một phần xinh đẹp của cha nó, Tiểu Đoàn Tử không có phản ứng gì, có chút giống với sự đăm đăm của phụ thân nó, căn bản chẳng thèm để ý đến hai vị đại nhân trước mặt.

“Lâm đại ca, đây là hài tử của huynh sao? Thật đáng yêu a, xinh đẹp như huynh vậy.” Hoả Vũ muốn đến ôm Tiểu Đoàn Tử, Tiểu Đoàn Tử lộ ra vẻ mặt ghét bỏ phun nước dãi về phía Hoả Vũ.

“An Chi!” Lâm Cửu vội vàng bịt miệng Tiểu Đoàn Tử lại.

“Ha ha tiểu đồng tây này rất có cá tính.” A Ngưu thô lỗ nở nụ cười.

Tiểu Đoàn Tử liếc mắt nhìn qua A Ngưu nói chuyện sang sảng, xoay người tựa vào lòng Lâm Cửu một bộ lạnh lùng không muốn quan tâm tới các người, Lâm Cửu thâm xấu hổ, tính cách của Tiểu Đoàn Tử này càng ngày càng giống tên đại ma đầu kia.

“Các người cứ mặc kệ nó, An Chi còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu.” Bất ngờ gặp lại Hoả Vũ và A Ngưu, Lâm Cửu thân thiết hỏi han: “Hoả Vũ cô nương, A Ngưu, nghe nói hai người đang trụ lại ở Hoàng Phủ Đế Quốc, cuộc sống có ổn không? Nếu có gì trắc trở, thì nhất định phải nói ra.”

Hoả Vũ và A Ngưu bị ép xa xứ, đây đều là do đại ma đầu và y gây nên, trong lòng Lâm Cửu luôn cảm thấy hổ thẹn, thậm chí y còn không dám nói cho Hoả Vũ và A Ngưu biết Tiểu Đoàn Tử là hài tử của y và Diệt Thiên, lại càng không dám để cho hai người đã từng cứu y này biết chuyện hiện giờ y với Diệt Thiên đang ở cùng nhau.

Việc hôm nay Lâm Cửu có thể làm, cũng chỉ là tận lực bù đắp cho những vị bằng hữu này.

Hoả Vũ và A Ngưu liếc nhìn nhau, vừa cười vừa nói: “Lâm đại ca, cuộc sống của bọn muội rất tốt, Hoàng Phủ Đế Quốc tốt hơn rất nhiều so với sa mạc, lần trước cảm theo ngọc bội của huynh đến Hoàng Phủ Đế Quốc, hoàng đế Hoàng Phủ Đế Quốc lập tức cấp nhà và một ít tiền cho bọn muội, hiện tại bọn muội đang làm một vài sinh ý, lần này ngẫu nhiên nghe được tin Lâm đại ca cư nhiên trở thành chủ môn Hiền Môn, nên muốn qua xem thử có đúng là huynh hay không, không nghĩ tới quả thật là Lâm đại ca huynh.”

“Hồi đó tuy rằng bọn muội trốn thoát được, nhưng cũng rất lo lắng cho an nguy của Lâm đại ca, có thể nhìn thấy Lâm đại ca bình yên vô sự, bọn muội cũng an tâm nhiều rồi, Lâm đại ca, khi đó huynh trốn khỏi tay tên đại ma đầu đáng sợ đó thế nào vậy?” Hoả Vũ quan tâm hỏi.

Lâm Cửu khẽ cười, nhưng trong lòng lại khó chịu không thôi, không có cách nào nói ra rõ ràng chân tướng cho đám người Hoả Vũ biết, chỉ có thể bịa ra một lời nói dối, nói: “Hồi đó ta từng gửi tin cầu cứu tới Vọng Nguyệt Sơn, sau đó tiên hiệp của Vọng Nguyệt Sơn đến cứu ta ra.”

Sợ bọn Hoả Vũ tiếp tục truy vấn, Lâm Cửu nhanh chóng dời đề tài: “Khó có cơ hội gặp lại, Hoả Vũ, A Ngưu, không bằng hôm nay cứ lưu lại cùng dùng cơm nha, tiện thể nói cho ta nghe cuộc sống gần đây của các người ra sao.”

Hoả Vũ đột nhiên ngượng ngùng cúi đầu, A Ngưu bên cạnh thì hắc hắc cười nói: “Lâm đại ca, đệ... đệ và Hoả Vũ đã thành thân rồi, Hoả Vũ, nàng cũng đã sinh ra một hài tử tuần tú như của Lâm đại ca nha!”

“Đi chết đi, Đại Ngưu chết tiệt, ai muốn sinh hài tử cho người chứ!” Mặt Hoả Vũ nóng bừng lên, một quyền liền nện vào người A Ngưu, người nọ xoa vai nở nụ cười ngớ ngẩn.

Lâm Cửu ở một bên nhìn đôi tiểu phu thê hành phúc này, cũng cười theo, người chết cũng đã chết, người còn sống cứ sống hạnh phúc là được rồi...

Lâm Cửu không có cách nào khiến những người đã chết sống lại, chỉ có thể dùng trái tim để thay đổi một tên đại ma đầu, chỉ nguyện tương lai không còn giết chóc phân tranh, chỉ nguyện những người hữu tình trong thiên hạ đều được bên nhau.

“Lâm đại ca, chúng ta mới không gặp bao lâu, sao huynh đã có hài tử rồi, hồi đó gặp nhau, muội còn tưởng huynh chưa thành hôn cơ.” Nhìn Tiểu Đoàn Tử khả ái trong lòng Lâm Cửu, Hoả Vũ tò mò hỏi.

Lâm Cửu nhìn Tiểu Đoàn Tử trong lòng, ánh mắt bất tri bất giác lộ ra hạnh phúc và thoả mãn tràn ngập, thở dài nói: “Đây là món đại lễ vật kinh hỉ một người cấp cho ta...”

Trong mắt Hoả Vũ hiện ra một tia nghi hoặc nhàn nhạt, A Ngưu ở bên cạnh lớn tiếng cười nói: “Ha ha, Lâm đại ca đều đã có ái nhân có hài tử rồi, vậy không biết có bao nhiêu cô nương trên đời này phải thương tâm đây.”

Lâm Cửu bật cười thành tiếng, không nói gì thêm.

...

...

Đến bữa tối, Lâm Cửu, Hoả Vũ và A Ngưu cùng nhau dùng cơm, mấy ngày nay đều chỉ có hai người là Lâm Cửu và Tiểu Đoàn Tử, ăn cũng tương đối đơn giản, hôm nay có khách nhân tới, Lâm Cửu cũng vội vàng chuẩn bị các thứ.

“Lâm đại ca, để bọn muội giúp một tay, chứ cứ nhàn rỗi thế nào cảm thấy là lạ sao ấy.” Thấy Lâm Cửu vội vàng chuẩn bị cơm nước, Hoả Vũ cũng xắn tay áo lên muốn giúp đỡ.

A Ngưu ở một bên cười ha ha nói: “Đừng đừng, cơm nàng nấu cho người ăn sao? Cũng chỉ có đại ngưu ta đây nuốt nổi!”

“A Ngưu chết tiệt!”

Lâm Cửu cười nói: “Hoả Vũ cô nương, A Ngưu, các người cũng có việc cần làm đây.”

“An Chi, không được quấy rối, biết chưa?” Nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt Tiểu Đoàn Tử, Lâm Cửu đặt Tiểu Đoàn Tử vào chiếc xe đồ chơi.

“Hoả Vũ cô nương, A Ngưu, vậy phiền hai người tạm thời trông nom hài tử này một chút nhé.” Lâm Cửu nói: “Hài tử này hơi nghịch ngợm, ta lập tức quay lại.”

“Không sao, Lâm đại ca cứ yên tâm, bọn muội sẽ chiều cổ tốt cho An Chi.” Hoả Vũ vừa cười vừa nói, nghiêng đầu vẫy vẫy tay với Tiểu Đoàn Tử, “An Chi, con nói xem có đúng không?”

Tiểu Đoàn Tử chỉ mở to mắt nhìn Lâm Cửu rồi đi, không thèm liếc mắt nhìn Hoả Vũ và A Ngưu lấy một cái.

Cha bỏ đi rồi, Tiểu Đoàn Tử buồn chán ngồi trong xe đồ chơi đi lại vòng quanh, Lâm Cửu cố ý làm không ít món đồ chơi mới lạ cho Tiểu Đoàn Tử, như chiếc xe này, bốn phía có cái bánh xe nhỏ, thêm dây đai buộc mềm mại để hai chân Tiểu Đoàn Tử chầm đất, Tiểu Đoàn Tử có thể ngồi trong xe để tập đi.

“A Ngưu, hài tử này thực sự không phải là hài tử của Lâm đại ca sao? Thế nhưng... thế nhưng nó nhìn giống Lâm đại ca như vậy, sao có thể không phải hài tử của Lâm đại ca chứ?”

“Hoả Vũ, sự đã tới nước này, chúng ta còn có thể làm thế nào đây? Mặc kệ hài tử này là của Lâm đại ca hay đại ma đầu, chúng ta... chúng ta cũng có hài tử của mình a!”

“Sau khi Lâm đại ca trở lại nếu không thấy hài tử nữa...”

“Hoả Vũ, ta biết nàng không muốn làm việc có lỗi với Lâm đại ca, thế nhưng giờ đã đi tới nước này, chúng ta cũng không có cách nào quay đầu lại, thử nghĩ mà xem, Hồ Đầu mới sinh của chúng ta còn đang nằm trong tay ác nhân, nếu chúng ta không mang theo hài tử này trở lại, Hồ Đầu... Hồ Đầu có thể sẽ... ai, chẳng nhẽ nàng đã quên, tuy rằng Lâm đại ca đã cứu chúng ta, nhưng nói cho cùng, đại ma đầu đó cũng là cho huynh đấy đưa tới, hiện giờ huynh ấy còn đang ở cùng với đại ma đầu!”

Tiểu Đoàn Tử chỉ cảm thấy hai vị đại nhân bên cạnh quá ồn ào, nổ thật muốn khiến hai người kia ngậm miệng, nhưng lời cha vừa bào nó phải ngoan, vừa nãy nó đã nhạ cha mất hứng, nếu giờ lại làm trái, có thể sẽ nhạ cha tức giận.

“Hài tử, thực xin lỗi.”

Bên tai vang lên thanh âm khó nghe, Tiểu Đoàn Tử chớp chớp đôi mắt to tròn ngẩng đầu lên, liền thấy đại ngưu cầm trong tay một sợi dây xích đang phát ra ánh sáng lập loè.

252. Chương 252 - Phản Bộ

Hiếm khi gặp được bằng hữu, ngày hôm nay Lâm Cửu xuống bếp chuẩn bị chút ít điểm tâm, đeo bao tay lấy ra món điểm tâm kiểu Tây Âu từ trong lò nướng, Lâm Cửu đặt điểm tâm vào đĩa, cởi bao tay ra, lúc bưng cái đĩa đang chuẩn bị đi về hướng nhà ăn, bên ngoài đột nhiên xông tới một vị cố nhân.

“Lâm Cửu...” Vừa nhìn thấy Lâm Cửu, cố nhân nhanh chóng ba bước thì hai bước tới bên cạnh Lâm Cửu, đưa tay kéo cánh tay Lâm Cửu lại, trên mặt lộ ra sắc thái kinh hoàng, “Không có việc gì chứ?”

Lâm Cửu chẳng hiểu ra sao, nhìn cố hữu bất thành linh xuất hiện, nghi hoặc hỏi: “Hoàng thượng? Sao vậy, sao ngươi lại hoảng hốt như thế đã xảy ra chuyện vậy, sao đột nhiên lại tới đây?”

Người hẳn nên ở trong Hoàng Phủ Đế Quốc cách xa nghìn dặm đột nhiên xuất hiện trước mặt, Lâm Cửu bị Hoàng Phủ Thiên Niên dọa chút chút.

“Xem ra không có việc gì... không có việc gì là tốt rồi.” Hoàng Phủ Thiên Niên như trút được gánh nặng thở hắt ra một hơi, lời nói khiến Lâm Cửu không tài nào hiểu nổi.

Lâm Cửu quay người lại đưa đĩa điểm tâm cho người bên cạnh, dặn hạ nhân mang điểm tâm đi trước.

“Cái gì mà không có việc gì là tốt rồi, nói cứ như ta sẽ xảy ra chuyện gì ấy.” Lâm Cửu cười cười, quả thật lâu rồi y không thấy Hoàng Phủ Thiên Niên hoảng hốt như thế, không phải Hoàng Phủ Thiên Niên đang lo lắng cho y, nên mới vội vàng chạy từ Hoàng Phủ Đế Quốc đến đây đây chứ? Lâm Cửu nhất thời có hút hờ đồ.

“Diệt Thiên không ở đây đúng không?” Không lựa chọn trả lời câu hỏi của Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Niên hỏi về đại ma đầu kia.

“Đúng vậy, hắn có việc cần ra ngoài, nhưng lập thế với ta, hắn đi lúc này không phải để làm chuyện gì xấu,” Sợ Hoàng Phủ Thiên Niên hiểu lầm nam nhân nọ, Lâm Cửu vội vàng giải thích thay Diệt Thiên, “Đợi đến khi hắn trở về, ta sẽ cùng hắn quy ẩn, chuyện trong thiên hạ chúng ta không quản đến nữa, các người không cần lo lắng.”

Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn Lâm Cửu, trong mắt tựa hồ cất giấu một chút thương cảm nhân nhật, hắn lắc đầu, nói: “Ta tới đây không phải là để đánh nhau với Diệt Thiên... ta lo lắng cho người.”

Đã bỏ lỡ nhiều lần như vậy, hôm nay đã chẳng thể thay đổi được chuyện gì, Hoàng Phủ Thiên Niên đã hiểu thông, cũng không tiếp tục cất giấu cảm tình như trước đây nữa.

“Cám ơn.” Lâm Cửu chỉ cười đáp, có chút cách trở giữa bằng hữu với nhau.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Cứ cho là lo lắng y, cũng không tất yếu phải bồn ba từ Hoàng Phủ Đế Quốc tới Trung Thiên Quốc hạ, Lâm Cửu hiểu kì hỏi.

“Đích thật là có vài chuyện, có người lấy trộm Thúc Phục Kim Liên của ta,” Hoàng Phủ Thiên Niên dừng lại chốc lát, sau đó lấy ra từ trong ngực một miếng ngọc bội, “Ngọc bội này, người còn nhớ không?”

Hoàng Phủ Thiên Niên vẫn thường nghĩ, nếu khi đó hắn đưa ngọc bội cho Lâm Cửu không buông tha, thì liệu ngày hôm nay có gì khác biệt hay không? Chỉ là sau hắn lại nghĩ, có lẽ sẽ chẳng có gì khác biệt cả.

Không phải của hắn, cuối cùng cũng chẳng phải của hắn.

Hắn cùng với Lâm Cửu chẳng qua chỉ là hữu duyên vô phận mà thôi.

“Nhớ chứ, là lần đầu tiên ta gặp người, người giấu nó ở phía sau tượng phật đây mà,” Lâm Cửu liếc mắt nhìn nhận ra đây là miếng ngọc bội y đưa cho Hoả Vũ và A Ngưu, “Sau đó ta vẫn mang theo bên người, lúc ở Tội Ác Quốc Gia đã đưa cho hai người bằng hữu, ta còn muốn đa tạ người đã thu lưu bọn họ.”

“Liên tử*(dây xích) chính là do bọn họ thâu.” Hoàng Phủ Thiên Niên diện vô biểu tình nói khiến Lâm Cửu sửng sốt.

Hoả Vũ và A Ngưu thâu kim liên của Hoàng Phủ Thiên Niên? Không có khả năng nha, không phải là nói Hoả Vũ và A Ngưu sẽ không thâu, mà là muốn thâu được đồ từ trên người Hoàng Phủ Thiên Niên không phải là việc mà người thường có thể làm được, Lâm Cửu không tài nào tưởng nổi Hoả Vũ và A Ngưu lại có thể trộm được đồ bên người Hoàng Phủ Thiên Niên.

Tựa hồ nhìn ra nghi vấn của Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Niên bổ sung thêm: “Hai người bọn họ không có khả năng trộm đi kim liên từ trên người ta, lời giải thích duy nhất chính là... có người ở sau màn giúp bọn họ một tay, mà người này có thể rất quen thuộc với người, thậm chí muốn đối phó với người, nhưng mà còn may, hiện tại người không có việc gì.”

Hoàng Phủ Thiên Niên vừa nói hết lời, lại thấy Lâm Cửu sửng sờ tại chỗ.

“Sao vậy?” Hoàng Phủ Thiên Niên quan tâm hỏi.

“Nguy rồi...” Sắc mặt Lâm Cửu nháy mắt liền trở nên trắng bệch, đến ngay cả thanh âm cũng càng lúc càng run rẩy, “Hoả Vũ và A Ngưu... đang ở chỗ ta.”

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm lo lắng vội vã của cung nữ.

“Lâm tiên sinh hai vị khách nhân trong nhà ăn không thấy đâu cả, tiểu thiếu gia cũng không thấy, chúng ta tìm thể nào cũng không thấy!”

“An Chi...” Lâm Cửu cảm thấy như có một chậu nước lạnh dội từ đỉnh đầu xuống toàn thân y.

...

...

“Ta không hiểu, vì sao bọn họ... bọn họ lại muốn mang An Chi đi, nếu như muốn đổi phò với ta, thì cứ tìm ta là được rồi.” Ngồi trên ghế nhìn chiếc xe trống không, Lâm Cửu thầm hít sau một hơi nỗ lực bình phục tâm tình bất an của mình, đến giờ y vẫn không thể ngờ được rằng Hoả Vũ và A Ngưu cư nhiên lại mang hài tử của y đi.

Hoàng Phủ Thiên Niên ngồi bên cạnh, theo những gì vừa chứng kiến, Hoàng Phủ Thiên Niên có thể đoán ra được đại khái phần nào, Hoả Vũ và A Ngưu đã đến Trung Thiên Quốc trước hắn một bước, chẳng qua hai người nọ không trực tiếp đổi phò Lâm Cửu, mà là mang một hài tử tên An Chi đi.

Hài tử này...

“Hài tử này là... của ngươi...” Nhìn bộ dáng của Lâm Cửu như mất hồn mất vía, Hoàng Phủ Thiên Niên cần cẩn dục dục hỏi.

Lâm Cửu gật đầu, cười khổ nói: “Là của ta và Diệt Thiên, chuyện này giải thích ra rất rắc rối, nhưng hài tử quả thật là của ta và Diệt Thiên, Hoả Vũ và A Ngưu... hắn là thực sự giống như lời ngươi nói, bị người nào đó sai sử mới có thể đột nhiên tới tìm ta, nhân cơ hội mang An Chi đi.”

“Hơn nữa người kia còn biết hài tử này là của ta và Diệt Thiên, có thể vì nó có năng lực không giống người thường, nên mới phải thâm kim liên của ngươi để trói An Chi.” Lâm Cửu từ từ nhắm lại hai mắt, sau một hồi lo lắng cần phải ổn định tâm tình để phân tích ý đồ của đối phương.

Trong lòng Hoàng Phủ Thiên Niên lại có tia phiền muộn, hắn không ngờ Lâm Cửu và Diệt Thiên cư nhiên lại có hậu đại, cũng khó trách tại sao Diệt Thiên lại nguyện ý buông tha tất cả hỗn loạn bên ngoài, nếu có một gia đình như vậy, có lẽ hắn cũng không chút do dự buông tha tất cả quy ẩn thiên địa ha.

“Nếu như mục tiêu của bọn họ là ngươi, vậy tạm thời sẽ không đụng đến hài tử,” Hoàng Phủ Thiên Niên nhíu nhíu mày, phân tích: “Một người quen thuộc ngươi với Diệt Thiên, còn có can đảm đặt mục tiêu lên người các ngươi, người như vậy nếu không phải điên thì cũng là không muốn sống, ta nghĩ, người này hắn là không lâu nữa sẽ liên hệ với ngươi, Diệt Thiên đâu? Nếu như hắn ở đây, hắn là không có chuyện gì hắn không đối phó được.”

Lâm Cửu khề cần cần môi, thấp giọng nói: “Tạm thời đừng nói cho Diệt Thiên biết, nếu như hắn ở đây, chỉ sợ Hoả Vũ và A Ngưu không sống nổi.”

“Vậy hài tử của ngươi...” Hoàng Phủ Thiên Niên trên cơ bản cũng hiểu một chút và chuyện của Hoả Vũ và A Ngưu, trong lòng rõ ràng vì sao Lâm Cửu không muốn để Diệt Thiên biết việc này quá sớm.

Nếu Diệt Thiên đó ở đây, tất nhiên có thể dễ dàng bài trừ âm mưu của đối phương, chẳng qua cùng theo đó, chỉ sợ người bắt hài tử của Lâm Cửu đi cũng không sống được.

Lâm Cửu vẫn còn đang tự trách hổ thẹn với tai nạn y từng gây ra cho Hoả Vũ và A Ngưu, làm sao có thể đơn giản để Diệt Thiên động thủ, có đôi khi Lâm Cửu kì thực rất minh bạch, Diệt Thiên thật ra gặt y làm rất nhiều chuyện, chẳng qua Lâm Cửu chưa từng cố gắng tìm hiểu bất cứ một việc gì, hai người này, luôn suy nghĩ cho nhau như vậy đấy.

Không tham cứu, nhưng không có nghĩa là Lâm Cửu không biết.

“Dù sao An Chi cũng là hài tử của ta và Diệt Thiên, sao có thể xảy ra chuyện gì được, chẳng qua hiện giờ ta chưa hoàn toàn khôi phục võ công, còn phải nhờ người giúp đỡ.” Lâm Cửu vừa cười vừa nói.

...

...

Không thấy hài tử, Lâm Cửu hoàn toàn không thiết ăn uống, món điểm tâm ngọt vừa nướng chín lẻ loi ở một bên không người đụng vào, Lâm Cửu và Hoàng Phủ Thiên Niên ngồi trong phòng lẳng lặng chờ đợi, phỗng chừng trong hôm nay, đối phương sẽ thả tin tức cho bọn họ.

Mặt trời dần dần khuất núi, đến tầm chạng vạng, trong phủ an tĩnh rất cuộc cũng có động tĩnh.

“Hừ ——”

Một bóng người nhanh chóng chột hiện, một lưỡi dao xé rách không khí, cấp tốc cắm lên cây cột trong phòng, một mảnh giấy gắn giữa cây cột với lưỡi dao.

“Người ở yên đây đừng lộn xộn.”

Vừa nói xong, Hoàng Phủ Thiên Niên đã hoá thành một đạo hư ảnh nhảy ra khỏi gian phòng đuổi theo thân ảnh người nọ, sau khi thân ảnh phi dao thì đã rời đi, Hoàng Phủ Thiên Niên vẫn bám sát nút không tha.

Hoàng Phủ Thiên Niên khê nhú mày, võ công của người này không tồi, cư nhiên chạy nhanh như vậy, chỉ đáng tiếc hôm nay gặp phải Hoàng Phủ Thiên Niên hấn, dù có là con chim én cũng không thoát được.

Hoàng Phủ Thiên Niên theo sát phía sau bóng người, càng lúc càng gần, cuối cùng ở một góc cung điện đã đuổi kịp người này.

“Xuống đây!” Khê quát một tiếng, Hoàng Phủ Thiên Niên đánh một chưởng vào phía sau thân ảnh, thân ảnh đó lập tức như điều đứt dây rơi xuống mặt đất, cuộn người lại chật vật nằm sổng xoài trên đất.

Hoàng Phủ Thiên Niên khom lưng kéo khăn che mặt người nọ ra, người dưới tấm khăn che mặt cư nhiên lại là người hấn quen biết.

“Hoàng Phủ Thiên Hạ?” Hoàng Phủ Thiên Niên nhú mày.

“Ha ha... lâu rồi không gặp, hoàng thượng, đây là phương thức chào hỏi của người sao? Đã đưa ta đến cái nơi quỷ quái này, hôm nay vừa gặp mặt lại định giết ta chẳng?” Hoàng Phủ Thiên Hạ đẩy Hoàng Phủ Thiên Niên ra, từ trên mặt đất đứng dậy, phủ phui bụi trên người.

“Vì sao phải làm như vậy?” Sau khi Hoàng Phủ Thiên Hạ tới Trung Thiên Quốc không bao lâu, Hoàng Phủ Thiên Niên đã dần dần phát giác tâm của vị tỷ tỷ này không đặt ở Hoàng Phủ Đế Quốc, mà là đã tồn tại một ít quan hệ với một tên đại ma đầu.

Hoàng Phủ Thiên Niên không hiểu, nếu như Hoàng Phủ Thiên Hạ là người của Diệt Thiên, thì vì sao đột nhiên lại muốn phản bội Diệt Thiên.

“Hoàng thượng, chẳng qua ta chỉ thấy thú vị mà thôi.” Hoàng Phủ Thiên Hạ cười đến quỵến rũ, chậm rãi bước đến bên cạnh Hoàng Phủ Thiên Niên, “Nếu ta không phải tỷ tỷ của ngươi, ngươi có yêu ta không?”

“Đồ điên!” Hoàng Phủ Thiên Niên bỗng nhiên cảm thấy một cơn chán ghét, đẩy Hoàng Phủ Thiên Hạ ra.

“Ha ha ha... đúng vậy, ta là kẻ điên, là một kẻ điên không ai yêu.” Hoàng Phủ Thiên Hạ cười đến cuồng loạn, tới cuối cùng lại có chút dữ tợn, “Vì sao, vì sao cả đám người các người ai ai cũng yêu nam nhân kia, Lâm Cửu rốt cuộc có cái gì tốt, ha ha, Diệt Thiên cư nhiên lại cùng Lâm Cửu có hài tử, sao có thể vậy được, hai nam nhân sao có thể có hậu đại!”

Hoàng Phủ Thiên Hạ như phát điên dùng hai tay bưng kín mặt mình, cười mà như khóc: “Ha ha ha... ta thương hấn như vậy, ta thương hấn như vậy, vì hấn chuyện gì ta cũng nguyện ý làm, cho dù bị gả cho một tên nam nhân vô năng ngu ngốc, nhưng hiện tại... ngươi biết không? Hấn cư nhiên vì tên nam nhân tên Lâm Cửu kia, muốn giết chúng ta... Diệt Thiên muốn giết tất cả mọi người chúng ta!”

Điên cuồng tru lên, Hoàng Phủ Thiên Hạ ngửa đầu phá lên cười: “Ha ha ha... Diệt Thiên muốn giết ta, hấn muốn giết chúng ta, tự tay huỷ diệt, tất cả...”

“Ngươi điên rồi.” Hoàng Phủ Thiên Niên có chút thương cảm nhìn nữ nhân hoàn toàn hoá điên này.

Hấn và các nàng đều yêu một người không nên yêu, chẳng qua Hoàng Phủ Thiên Niên tạm thời tự mình hiểu được, nhưng Hoàng Phủ Thiên Hạ lại hoàn toàn mất hết tâm trí.

“Ta điên rồi, nếu điên rồi, thì cái gì cũng không cần phải biết, như vậy không phải tốt hơn sao? Ha ha...” Hoàng Phủ Thiên Hạ mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên, “Không trối ta lại sao? Mau mau một chút mang ta trở về a, nam nhân kia chỉ sợ sớm đã không còn ở trong phòng nữa rồi.”

Hoàng Phủ Thiên Niên lập tức nhú mày, không xong, Hoàng Phủ Thiên Hạ không phải chỉ có một người, chỉ sợ là kẻ điều hổ li sơn.

Mang theo Hoàng Phủ Thiên Hạ, Hoàng Phủ Thiên Niên vội vã trở lại gian phòng, nhưng phát hiện trong phòng đã không còn bóng dáng Lâm Cửu đâu, tờ giấy vị bị dao găm vào cây cột cũng không thấy nữa.

E rằng hẳn không thể tuân thủ lời hứa với Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Niên thở dài một cái, hẳn phải thông tri cho Diệt Thiên mới được, nhưng chỉ sợ chưa cần hẳn đến thông tri, đại ma đầu kia hẳn là cũng sắp sửa biết tin rồi.

253. Chương 253 - Địa Ngục Quay Về

Dưới bầu trời xanh thẳm, biển khơi mênh mông bát ngát yên ả mà dịu dàng, từng tia nắng chiếu xuống mặt nước lỏng lạnh, như trời xanh được gắn thêm bảo ngọc rực rỡ sáng ngời .

Hai bóng dáng một tím một đỏ trôi nổi giữa không trung xoay quanh từng góc trên biển, hai người tựa hồ đang thì thầm trò chuyện, thanh âm bị gió biển cuốn bay, khiến người ta khó mà nghe rõ.

“Ấn theo đầu mối Chí Thiện lưu lại, hẳn chính là ở đây.” Nghiệp Hoả Hồng Liên nhìn nước biển dập dờn dưới chân, trong mắt lộ ra vài phần nghi hoặc.

“Người đang nghĩ gì vậy?” Hoa Tư ôn nhu hỏi.

“Ta đang nghĩ, vì sao Chí Thiện lại muốn giữ lại những thứ luẩn quẩn này, vì sao lại chỉ định cho riêng ta mang liên điệp còn lưu lại của y và U Minh về, có thể các người không biết, sinh tiền y đã từng dẫn đi dẫn lại ta một chuyện, tỷ như không được nhúng tay vào chuyện giữa y với U Minh, chính vì lí do này, bất kể là ở Tội Ác Quốc Gia hay nơi nào khác, ta đều chỉ có thể đứng nhìn hai người Lâm Cửu và Diệt Thiên phân phân hợp hợp mà không thể can dự vào.” Nhấn lông mày lại, Nghiệp Hoả lẩm bẩm nói.

Hắn quả thật không hiểu, vì sao Chí Thiện muốn hắn làm như vậy.

“Chí Thiện dù sao cũng là người thông minh nhất trong chúng ta, y bảo người làm như vậy tất nhiên có đạo lí của y, huống chi bây giờ Lâm Cửu và Diệt Thiên cũng đã hoà hảo rồi, Chí Thiện bảo người tới đây tìm liên điệp, có thể là vì Chí Thiện đã sớm ngờ tới ma niệm của Diệt Thiên vẫn còn tồn tại, mà những liên điệp này có thể hỗ trợ Diệt Thiên trừ bỏ ma niệm.” Hoa Tư nói.

Nghiệp Hoả gật đầu, nói: “Miễn đi, cứ ấn theo ý của Diệt Thiên mà làm, ta xuống dưới trước, người ở chỗ này chờ ta.”

Vừa nói xong, Nghiệp Hoả liền nhảy vào trong biển, rất nhanh đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Hoa Tư lắc đầu thở dài, nam nhân này vẫn cứ thích tự ý hành động như vậy, chưa để y nói lấy một lời, Nghiệp Hoả đã nhảy vào trong biển tìm liên điệp rồi.

Nói đến cũng kì, trong tất cả bọn họ chỉ có duy nhất Lâm Cửu là chưa khôi phục lại kí ức kiếp trước, khó tránh khỏi có chút lạ lùng, theo lí mà nói, tới một thời gian nhất định, thần liên sẽ từ từ khôi phục lại kí ức và công lực kiếp trước, nhưng Lâm Cửu lại là ngoại lệ, tới tận giờ vẫn giống trước đây chẳng hề thay đổi.

Có lẽ Chí Thiện trước đây quả thật đã chết.

Cũng có lẽ, Chí Thiện không muốn khôi phục lại kí ức chứa đựng đau thương kiếp trước, muốn cho tất cả bắt đầu lại từ đầu.

Từ đây đến thế giới khác, lại từ thế giới khác quay trở lại Xích Thổ Đại Địa, hôm nay Nghiệp Hoả lại đột nhiên nhắc tới chuyện Chí Thiện đã từng phân phó, Hoa Tư khó tránh khỏi có loại cảm giác, đó chính là Chí Thiện đã nhìn thấu tất cả những chuyện sẽ phát sinh ở kiếp sau của mình, nam nhân kia, rốt cuộc là thông minh, hay ngốc nghếch đây?

Hoa Tư ngửa đầu nhìn ánh nắng tươi đẹp trên bầu trời, vẫn luôn cảm thấy mặt trời ngày mai cũng vẫn sẽ rực rỡ như hôm nay.

Hoa Tư lại cúi đầu nhìn mặt biển yên bình, y biết, trong biển còn một nam nhân khiến y không muốn buông tha, y sẽ ở lại chỗ này chờ, lẳng lặng chờ nam nhân kia trở về.

Sáu Cửu Thiên Thần Liên, hai người ở trong vùng biển phía đông tìm kiếp liên diệp, hai người ở Trung Thiên Quốc gặp phải phiền phức, một người ở trong địa ngục, còn một người không biết đang ở nơi nao, Diệt Thiên ở đâu chứ?

Hoàng Phủ Thiên Niên đi tìm Diệt Thiên, chẳng qua hẳn không cách nào lập tức buông Lâm Cửu mất tích ngay trước mắt ra, sau khi phái người đi tìm đại ma đầu kia, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng nhanh chóng mang theo Hoàng Phủ Thiên Hạ đi tìm Lâm Cửu.

Mà Diệt Thiên, lúc này cũng không ở Trung Thiên Quốc.

Mà một người vốn nên ở địa ngục, nhưng cũng không ở địa ngục.

...

...

Làn khói đen dày đặc bao phủ bầu trời tựa như ngày tận thế sắp đến, Băng Nguyên Cực Bắc ở phía bắc Bắc Quốc có một ngọn núi cao, trên đỉnh ngọn núi lúc này hắc vụ mịt mù, thi thoảng có thể thấy vài đốm lửa nhỏ từ trong sơn khẩu bắn ra.

Người tới gần Băng Nguyên Cực Bắc cho rằng sơn thần đang tức giận, đều chạy về hướng nam, trong hoàng cung Bắc Quốc cũng có người cảm nhận được chỗ khác lạ này, Xích Long Nữ giả lấy tốc độ nhanh nhất đến bẩm báo cho tên đại ma đầu nào đó đang “thanh lý môn hộ” việc này, đại ma đầu vốn ở Tội Ác Quốc Gia cũng mau chóng hướng về Bắc Quốc.

Mà lúc này nơi giống toà núi lửa chuẩn bị phun trào, chính là nơi Lâm Cửu và Diệt Thiên đã từng tiến vào, cũng là nơi mà U Minh trước kia bị áp chế tại địa ngục.

Trong ngọn núi lửa lúc này, dung nham cuộn cuộn sôi trào, không ngừng trôi lên trên cơ hồ chẳng bao lâu nữa vật phẩm trong đó sẽ phun trào ra ngoài, nhưng lúc dòng dung nham chảy đến giữa lòng núi, thì dần dần chìm xuống, tất cả phẳng phất như lại hồi phục giống ban đầu.

Đột nhiên “bùm——” một tiếng, dung nham bất ngờ nổ tung, một hắc khẩu thật lớn như bị người từ thế giới khác xé rách xuất hiện trong lòng núi lửa, hắc khẩu xuất hiện như một cánh cửa, lập tức từ trong một chỗ khác của hắc khẩu truyền đến thanh âm của vài người.

“Dùng thêm sức a! Người chưa ăn cơm sao!” Một thanh âm nam nhân nồng hậu vang lên.

“Thân ái à, đêm qua tiêu hao quá nhiều khí lực, lúc đó ta đã sử dụng hết khí lực vào việc ân ái rồi!” Đường như đang cố sức để mở cánh cửa thông giữa địa ngục với nhân gian ra, nam tử thanh âm có chút trẻ tuổi hô lên.

“Người chết đi là được rồi!”

“Chết rồi không phải lại xuống địa ngục, ta có thể coi là đã chết rồi, thân ái à, người nói xem có đúng không?” Thanh âm nam tử trẻ tuổi, dần dần trở nên ung dung hơn, cũng mang theo chút ngả ngớn.

“Đừng gọi ta là thân ái, đồ ẻo lả nhà người!” Một tay từ trong hắc khẩu vươn ra, ngay sau đó là một thân thể nam nhân cường tráng, nam nhân cố gắng leo ra bên ngoài, vừa mắng mủi: “Chết tiệt, sao lại khó bò ra thể này, sao hồi đó đại ma đầu kia chạy ra nhanh như vậy, nháy mắt liền chạy ra khỏi địa ngục.”

“Thân ái à, người giẫm lên vai ta, chứ đừng giẫm lên mặt ta a ——” Nam tử trẻ tuổi trong hắc khẩu đau thương kêu lên.

“Thái tử ngươi——” Giống như nổi giận mà đạp xuống thêm mấy đạp, nam nhân rốt cuộc cũng bò được ra khỏi hắc khẩu, nhảy lên tảng đá bên cạnh, nam nhân hít sâu một hơi, hung tợn nói: “Hỗn Độn Thanh Liên ta đại nạn không chết đã quay trở về, Diệt Thiên đáng ghét ——”

Người này chính là Tây Sa Thương Hải mấy tháng trước bị Diệt Thiên giáng vào địa ngục.

“Đừng a, ta đánh không lại tên đại ma đầu kia, ngươi không biết lúc ở địa ngục tên đại ma đầu đó đã gây cho chúng ta bao nhiêu chuyện phiền toái đâu.” Sau khi Tây Sa Thương Hải đi ra, một nam tử trẻ tuổi tuổi mười mấy mang theo vài phần tà dị cũng từ trong địa ngục nhảy ra, “Huống chi hiện tại võ công của người còn chưa khôi phục lại, lẽ nào muốn đi chịu chết sao? Không, chết cũng tốt, danh chính ngôn thuận tiến địa ngục.”

Nam tử trẻ tuổi vỗ tay một cái, cảm thấy ý kiến này rất hay.

“Cái nơi quỷ quái đó ngươi cứ một mình lưu lại từ từ mà sống đi.” Tây Sa Thương Hải trừng mắt lườm nam tử trẻ tuổi bên cạnh, trong lòng dù thế nào cũng không tiếp thụ, cảm thấy mình đường đường là một nam tử hán, Hỗn Độn Thanh Liên, hoàng đế Tây Sa Thương Ưng Quốc, cư nhiên... cư nhiên bị một tiểu tạp mao ở địa ngục ăn sạch sẽ.

Lúc đầu Tây Sa Thương Hải còn mang theo tâm tính hồi lỗi xuống địa ngục, mà hôm nay số lần hồi lỗi của y bày hết đầu ngón tay ra cũng đếm không hết, hiện tại một lần nữa trở về nhân gian, Tây Sa Thương Hải trái lại cũng không phải thực sự có ý định đi tìm Diệt Thiên tính sổ.

Việc đã đến nước này, Tây Sa Thương Hải chỉ muốn biết nam nhân đã từng bị y thường tổn kia và Diệt Thiên rốt cuộc ra sao rồi, nếu như Diệt Thiên lại khi dễ Lâm Cửu, thì y sẽ không bàng quan đứng nhìn.

“Đi!” Tây Sa Thương Hải nói.

“Đi đâu nha?” Nam tử trẻ tuổi nhướn nhướn mày, tiến lên ôm thắt lưng Tây Sa Thương Hải, khoe miệng người nọ giật giật nhưng vẫn nhịn xuống.

“Đi đến nơi nên đến.” Tây Sa Thương Hải trả lời.

Nam tử trẻ tuổi khẽ hừ một tiếng, không vui nói: “Ta biết rồi, ngươi muốn lén lút sau lưng ta đi tìm lão nương của ngươi đúng không? Tây Sa Thương Hải, ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi đã là nam nhân của địa ngục Long thái tử ta, nếu như ngươi dám cấu kết làm bậy ở bên ngoài, ta sẽ thông cáo cho toàn thiên hạ biết tất cả chuyện tốt của ngươi ở địa ngục, để người trong thiên hạ đều biết cửu thiên thần liên ngươi...”

“Câm miệng, câm miệng!” Tây Sa Thương Hải hoảng hốt cuống quýt bịt cái miệng thối của Long thái tử lại, bộ dạng người kia thoát nhìn không tồi, nhưng tính tình nhỏ nhen, công lực ghen tuông chẳng ai địch nổi.

Lúc ở địa ngục, người người đều biết Tây Sa Thương Hải hàng phục Long thái tử người nào người nấy đều vô cùng xúc động, cư nhiên không ai có thể hàng phục nổi ác nhân này.

Dù là Diệt Thiên cũng có chút kinh ngạc, thái tử địa ngục lấy tàn bạo nổi danh ở địa ngục, cư nhiên lại đi cùng Tây Sa Thương Hải, thật sự là quá thú vị.

“Nga —— Hỗn Độn Thanh Liên đã làm chuyện tốt gì ở địa ngục vậy? Long thái tử, ngươi ta cũng coi như là đã từng nhận thức, trước khi thông cáo toàn thiên hạ có thể nói cho ta biết không?” Thanh âm trầm thấp lạnh lạnh vang lên trong toàn núi lửa, từng tiếng vang quanh quẩn bên tai địa ngục Long thái tử và Tây Sa Thương Hải.

Tây Sa Thương Hải và địa ngục Long thái tử đồng thời ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một ngân phát nam tử đứng trên mình hắc long nhìn xuống bọn họ mỉm cười, nụ cười này, không hề khiến người ta thấy ảm áp chút nào.

Thật đúng là, không muốn thấy người nào liền thấy ngay người đó, không phải là vừa mới trải qua bao thiên tân vạn khổ mới bò ra khỏi địa ngục, giờ lại bị cái tên đại ma đầu dây dưa gắt gao này đánh trở về đó chứ?

Tây Sa Thương Hải thăm nghiệm rằng, tuy rằng sớm biết Diệt Thiên là một bình dấm chua chẳng thua kém gì địa ngục Long thái tử, y đã từng làm ra chuyện như vậy với Lâm Cửu, chắc hẳn Diệt Thiên cả đời cùng sẽ không cho một sống qua một ngày lành, lúc này y cùng với Long thái tử từ địa ngục đi ra tất nhiên sẽ tạo thành hiện tượng thiên văn dị tượng, mà Diệt Thiên tất nhiên cũng sẽ cảm nhận được.

Chẳng qua Tây Sa Thương Hải không ngờ tên đại ma đầu chết tiệt này cư nhiên lại tới nhanh như vậy.

254. Chương 254 - Bạch Liên Chi Trận

“Ta thấy ngươi quả thực là hết thuốc chữa rồi.” Lâm Cửu đi về phía Trần Khôi vẫn đang u mê không chịu tỉnh ngộ, thở dài nói: “Nếu ngươi muốn lợi dụng ta và An Chi để dẫn Diệt Thiên tới, sợ rằng phải để ngươi thất vọng rồi, mặc dù cho tới nay tựa hồ đều là Diệt Thiên bảo hộ ta, nhưng ngươi cũng đừng quên, bản thân ta cũng là một trong những Cửu Thiên Thần Liên.”

Quanh thân Lâm Cửu dần dần hiện lên một vầng sáng màu trắng óng ánh, mái tóc đen không gió mà tự lay động, làm tôn lên bạch y tuyết dung, phảng phất như tiên nhân từ trên chín tầng trời hạ xuống nhân gian, phiêu dật xuất trần như vậy, khiến Trần Khôi nhất thời cảm thấy đau lòng.

Sự thực tàn nhẫn biết bao, trước mặt nam nhân này, Trần Khôi chỉ như một hạt bụi trong thiên địa, chẳng đáng để ý như vậy, mà hạt bụi như y lại cứ mưu toan muốn tranh huy với nhật nguyệt.

“Ngươi... khôi phục võ công rồi?” Trần Khôi híp híp mắt, không ngờ rằng nam nhân đã bị Diệt Thiên phế mất võ công, cư nhiên lại khôi phục lại.

Lâm Cửu khôi phục lại võ công từ lúc nào? Trần Khôi căn bản không biết, thậm chí đến Hoàng Phủ Thiên Hạ cũng không biết, mặc kệ là ở Tội Ác Quốc Gia, Bắc Quốc hay Trung Thiên Quốc, đôi mắt bọn họ vẫn nhìn chăm chăm vào người Lâm Cửu, nhưng bọn họ căn bản không hề nhìn thấy Lâm Cửu sử dụng võ công, hay tu luyện cái gì.

Cách giải thích duy nhất đó là... trước khi Diệt Thiên rời khỏi Trung Thiên Quốc, đại ma đầu kia đã truyền một phần công lực cho Lâm Cửu, đáng nhẽ nên nghĩ đến từ sớm không phải sao?

Trần Khôi không khỏi cười khổ, Diệt Thiên yêu Lâm Cửu như vậy, sao có thể bỏ mặc Lâm Cửu và hài tử, bản thân không hề băn khoăn lo lắng mà rời đi chứ?

Mà Lâm Cửu, dù có thông minh đến mức nào, lá gan lớn đến mức nào, cũng làm sao dám yên tâm một mình đến ngôi miếu này không quan tâm đến an nguy hài tử chứ?

Tất cả chỉ có một lời giải thích, võ công của Lâm Cửu lúc này cũng đủ để đối phó với tất cả những người Diệt Thiên cho rằng có khả năng là địch nhân, bao gồm cả Trần Khôi.

“Nói như vậy, ta thua?” Trần Khôi cười thê lương, hai tay ôm cái eo nhỏ của Tiểu Đoàn Tử, nâng Tiểu Đoàn Tử lên, ánh mắt nhìn Lâm Cửu kiên quyết mà lãnh khốc, “Nhưng, ai thua ai thắng, ai mà biết được chứ?”

Đôi chân nhỏ của Tiểu Đoàn Tử đạp đạp giữa không trung, cũng chỉ cảm thấy người cha vẫn cao hơn mình giờ lại thấp hơn, bị nâng cao lên cũng chẳng hề hoảng sợ, trái lại còn vui vẻ “khách khách khách” cười, tay khua khua về hướng Lâm Cửu.

Hai tay dưới trường tụ khe siết thành quyền rồi lại buông ra, Lâm Cửu cười cười với Tiểu Đoàn Tử: “An Chi thật không hổ là bảo bối ngoan của cha và phụ thân, thì ra con thích bay lên trời sao? Cha lập tức mang con đi kị phượng hoàng.”

“Cha! Phượng!” Tiểu Đoàn Tử như hiểu lời Lâm Cửu nói, lại càng vui vẻ hơn, y y nha nha kêu lên.

“A —— Thích bay sao? Vậy bay một cú ha!” Trần Khôi cười lạnh vài tiếng, trên tay dùng chút lực ném Tiểu Đoàn Tử lên không trung, Tiểu Đoàn Tử hưng phấn không thôi, nhưng cha của nó lại không thoải mái thích ý như vậy.

“An Chi!” Vừa nhìn thấy Trần Khôi ném nhĩ tử của mình lên không trung, Lâm Cửu lập tức nhảy lên muốn ôm lấy hài tử, Trần Khôi cũng theo lên, quát lớn: “Muốn hài tử? Đâu có dễ dàng như vậy!”

Chiêu thức âm lãnh, trực tiếp đánh về phía Lâm Cửu, kiếm pháp của Trần Khôi sắc bén tà môn, giống như thích khách hành tẩu trong đêm tối, ngay trước khi Lâm Cửu ôm được hài tử một kiếm đã chắn ngang trước mặt Lâm Cửu chặn lối đi của nam nhân, Tiểu Đoàn Tử bị ném lên bắt đầu rơi xuống.

“Tránh ra!” Khẽ quát một tiếng, Lâm Cửu miễn cưỡng ngay giữa không trung làm một động tác phản vật lí, lộn lại một cước đá văng trường kiếm của Trần Khôi đồng thời vung vàng tiếp được Tiểu Đoàn Tử.

“Khách khách khách... cha!” Một lần nữa quay về trên tay Lâm Cửu, Tiểu Đoàn Tử hưng phấn vươn tay bắt được Lâm Cửu, đáng tiếc còn chưa bắt ổn, một thanh trường kiếm đã như mảnh xà đâm về đây, nhẹ nhàng cắt rách một góc áo của Lâm Cửu.

“Xem người tiếp thế nào!” Nương theo tiếng cười khê, mũi chân Trần Khôi điểm nhẹ vào cây cột trong miếu, người như mũi tên bắn thẳng về phía Lâm Cửu, Lâm Cửu ôm hài tử xoay người liền phi lên một thành xà ngang trong miếu tránh được thế công của Trần Khôi, nhưng khi Lâm Cửu vừa đặt chân lên xà ngang thì thoảng cái thanh xà liền gãy rơi xuống, mà lúc này Trần Khôi lại lần thứ hai công kích, thừa dịp thanh xà ngang dưới chân Lâm Cửu bị gãy mà một chưởng một kiếm hư ảo đánh đến Lâm Cửu.

Lâm Cửu xoay người chống lại Trần Khôi, một tay ôm Tiểu Đoàn Tử không cách nào đồng thời đáp trả vừa chưởng vừa kiếm của Trần Khôi, rơi vào đường cùng liền vội vàng ném Tiểu Đoàn Tử vào lòng phật tổ.

“Y nha nha...” Tiểu Đoàn Tử lại bay lên, sau khi vung vàng rơi trúng lòng phật tổ ở đằng kia lại vui vẻ kêu lên, nhìn dáng dấp cha nó và nam tử áo xám đánh tới đánh lui, quả thực chính là khua tay múa chân vui sướng.

Lâm Cửu bắt đắc dĩ, hài tử này đúng là chẳng biết sợ cái gì, có điều y không thể cứ tiếp tục tiêu hao khí lực đánh nhau tiếp với Trần Khôi, bằng không chẳng biết phải đánh tới lúc nào, Trần Khôi liệu có bố trí quân cờ khác ở gần đây hay không, nếu cứ tiếp tục kéo dài, đối với ai cũng không có lợi, Lâm Cửu quyết định tốc chiến tốc thắng.

“Người đã dây dưa không dứt như vậy, thì cũng chớ có trách ta.” Hai tay kết ấn, chân khí quanh thân Lâm Cửu lập tức bùng lên mãnh liệt, trập trập vô hình thỉnh linh mọc lên trong miếu, chấn động cây cối bên ngoài “xào xạc” lay động, cứ như đang trải qua một trận cuồng phong bão táp.

Khoẻ miệng Trần Khôi khẽ nhếch lên nụ cười rất nhỏ, trong miệng cũng bắt đầu lẩm bẩm, trong ống tay áo bên phải lặng lẽ trượt ra một quyển mật quyển.

Hai người đồng thời tấn công đối phương, liên hỏa trong tay Lâm Cửu sáng loá, Trần Khôi sao có thể ngăn cản được thế của liên hỏa, lập tức bị Lâm Cửu đánh ngã văng trên mặt đất, một ngụm máu tươi phun ra, cùng với một góc tay áo bị liên hỏa thiêu đến rách nát tả tơi, mật quyển Trần Khôi vừa cầm trong tay cũng bị hoá thành một làn khói bao phủ bàn tay Trần Khôi.

Làn khói tựa như vô sắc, như dòng nước suối lặng lẽ chảy xuôi từ tay Trần Khôi tới mặt đất, người bên cạnh không nhìn thấy rõ dòng chảy có quy luật, dường như đang từ từ hình thành một đồ án phức tạp.

Lâm Cửu vẫn chưa chú ý đến điểm này, sau khi đánh ngã Trần Khôi xuống đất lập tức nhảy lên tượng phật ôm Tiểu Đoàn Tử vào lòng, sau khi được Lâm Cửu ôm xuống mặt đất, Tiểu Đoàn Tử vẫn còn hưng phấn không thôi.

“Tiểu đông tây, vui như vậy sao? Cha thì sắp vì người lo lắng đến chết đây.” Một lần nữa ôm Tiểu Đoàn Tử vào lòng, Lâm Cửu không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng y có thể vững tin đánh thắng Trần Khôi đột lại hài tử, nhưng tâm tình lo lắng thì vẫn cứ không giảm bớt chút nào.

Đột nhiên Trần Khôi bật cười, vươn tay lau đi vết máu bên khoẻ miệng, ngẩng đầu nhìn Lâm Cửu, hỏi: “Ha ha, thế bây giờ người định làm tiếp thế nào, giết ta sao?”

Lâm Cửu ôm Tiểu Đoàn Tử đứng tại chỗ, luồng khí vô hình quán quanh chân nam nhân tiếp tục lan tràn, sắp sửa hình thành một trận pháp phức tạp, vô thanh vô tức, Lâm Cửu không hề phát hiện.

“Không, ta không thích giết người, tội của người không đến mức chết, chẳng qua ta không thể mặc kệ người ở nhân gian tùy ý hành sự, hôm nay ta đã là chủ môn Hiền Môn, hẳn có quyền mang người về Hiền Môn nhốt lại.” Lâm Cửu thở dài nói, y không muốn nhìn bất luận kẻ nào vì y và Diệt Thiên mà chết nữa.

“Nga... người muốn nhốt ta đến lúc chết già sao? Ha ha, nói vậy, còn không bằng giết ta luôn đi, nhưng mà ta không muốn chết trong tay người, ta muốn chết trong lòng sư huynh...” Trần Khôi si ngốc nở nụ cười, hai mắt nhìn xuống mặt đất, thì thào nói, “Chẳng qua, trước đó, ta muốn nhìn người và hài tử của hần, bị chính tay Diệt Thiên bóp chết, ta còn muốn nhìn người bị nam nhân người yêu nhất giết chết, bộ đáng đáng thương như vậy, nhất định là đẹp đẽ vô cùng.”

“Người quả thực điên rồi.” Sống lưng Lâm Cửu rét lạnh, một cảm giác không thoải mái khó hiểu khiến nam nhân ôm chặt hài tử trong lòng.

“Ta đúng là đã điên rồi, vậy thì sao nào?” Trần Khôi thăm hỏi từ trên mặt đất đứng lên, dưới chân có chút bất ổn khiến y phải chống đỡ vào hương đàn phía sau, thấp giọng nở nụ cười, tiếng cười quỷ dị không nói lên lời, cười đến da đầu Lâm Cửu có chút tê dại, Trần Khôi này quả thật là phát điên rồi sao?

“Ha ha ha... đại sư huynh a đại sư huynh, thông minh như người, có lẽ cũng không ngờ đến người tồn tại trên thế gian này như một hạt bụi là ta, cư nhiên lại nắm trong tay pháp định có thể đối phó các người ha?” Trần Khôi lẩm bẩm tự nói.

Lâm Cửu lập tức cảm thấy không thích hợp lắm, ôm Tiểu Đoàn Tử lặng lẽ lùi về phía sau. Trong nháy mắt, dưới lòng bàn chân lập tức nứt ra một trận bạch quang chói mắt, đâm nhói mắt Lâm Cửu.

Chuyện gì đây?

“Oa ——” Tiểu Đoàn Tử lập tức bật khóc.

“An Chi.” Lâm Cửu cởi áo khoác bọc Tiểu Đoàn Tử lại, ôm chặt vào lòng, đợi lúc Lâm Cửu thích ứng được với trận bạch quang trước mắt, y phát hiện ra mình và Tiểu Đoàn Tử cư nhiên bất tri bất giác bị vây vào trong một trận pháp.

Trên mặt đất đoá đoá bạch liên hoa thánh khiết nở rộ, chiếu sáng toàn bộ toà miếu, từng đoá bạch liên hoa như đang sinh trưởng ngay dưới chân, bao quanh lấy Lâm Cửu và Tiểu Đoàn Tử, mỗi đoá bạch liên hoa đều mang theo ánh sáng cường liệt, như lồng giam thiên nhiên nhốt Lâm Cửu vào bên trong.

Khí tức quen thuộc khiến Lâm Cửu có chút sững sờ, những đoá bạch liên này, khí tức toả ra những những liên hoa này, vì sao lại giống y đến như vậy?

255. Chương 255 - Khốn Trận

Với năng lực của Trần Khôi thì không thể nào bày nổi pháp trận thế này, huống chi trong lòng Lâm Cửu vẫn còn cảm thấy ngờ ngợ, khí tức ẩn chứa trong trận pháp lại thân quen với y như vậy, nhưng Lâm Cửu chưa bao giờ bày ra bất cứ loại trận pháp gì, chứ đừng nói đến loại trận pháp tiềm lực cường hãn thế này.

Lẽ nào là... con người khác của mình kia?

“Trận pháp này... làm sao người có được?” Hiện tại Lâm Cửu mới thấy mình ngây ngô quá sức, Trần Khôi dù có điên đến mức nào, thì cũng không thể đủ khả năng một mình đưa y tới đây, Lâm Cửu không đi tìm Diệt Thiên trước, không có nghĩa Trần Khôi liền cho rằng Lâm Cửu sẽ không báo cho Diệt Thiên.

Ngay từ đầu Trần Khôi đã nghĩ dùng trận pháp này để đối phó với y và Diệt Thiên sao?

Có trách thì trách, Lâm Cửu quá tự tin vào bản thân mình, có thể thắng được Trần Khôi, nhưng thật không ngờ trong tay Trần Khôi lại nắm một pháp trận cường hãn đến vậy.

“Làm sao có được? Nhìn thần sắc của người, không phải người đã đoán ra rồi sao?” Trần Khôi xoa lên phần ngực thụ thương, sắc mặt tái tái, trong mắt lại bùng lên hưng phấn hừng hực, vốn chỉ là hành động phá

bình phá suất*, những tưởng chỉ dùng để đối phó Diệt Thiên mà thôi, y thật không ngờ trận pháp này lại thực sự hữu dụng, nhốt được Lâm Cửu bên trong.

(*phá bình phá suất: ý chỉ làm việc mà không cần chịu trách nhiệm)

Trần Khôi hừ nhẹ một tiếng, nhìn Lâm Cửu có vẻ đã hơi suy yếu bị nhốt trong pháp trận, nói như người chiến thắng: “Có phải ngươi thấy hơi khó chịu hay không? Khó chịu là đương nhiên, trận pháp này là Hiên Môn đời đời lưu truyền, chế tạo ra nó là người đứng đầu lục liên năm đó – Chí Thiện Bạch Liên, cũng chính là người kiếp trước, pháp trận dùng chính lực lượng của người thúc đẩy, tương ứng, nó sẽ hấp thụ dần dần sinh mệnh của ngươi.”

“Ha ha, thế gian này quả là kì diệu, có lẽ ngươi sẽ chẳng bao giờ ngờ đến sẽ có một ngày bị vây trong chính pháp trận của mình ha? Sư phụ đã từng nói cho ta biết, pháp trận này là do chương môn đời thứ nhất của Hiên Môn hao hết tâm lực luyện thành, sư phụ không nói cho đại sư huynh, cũng không nói cho Hoa Tư, mà lại đem mật quyển của pháp trận này giao cho ta, chính là để trong tương lai khi đại sư huynh nhập ma không thể trị sẽ dùng nó đối phó với đại sư huynh.” Hai tay Trần Khôi bởi vì xúc động vui sướng mà khẽ run lên.

Từng ấy năm tới giờ, y không ngừng một lần nghĩ phá hủy pháp trận mà sư phụ truyền cho này, rất sợ nếu rơi vào tay người khác sẽ thương hại đến đại sư huynh của y.

May mà, may mà y giữ lại, may mà pháp trận này thực sự hữu dụng.

Y không muốn, không muốn thương tổn Diệt Thiên, không muốn nam nhân kia, nhưng hôm nay... y đã mất hết lí trí, mất hết tương lai, mất hết tất cả chỉ còn lại sự trống rỗng và tuyệt vọng, thậm chí khiến cho tất cả hạnh phúc không thuộc về y đều biến mất cùng, để tất cả mọi người đều sống trong đau khổ như y!

Lâm Cửu khẽ cắn răng, chân hơi nhuễn ra, không có cách nào tiếp tục đứng thẳng trong pháp trận, nam nhân dần dần thoát lực ngã nhào xuống, chân sau quỳ trên mặt đất ôm chặt lấy Tiểu Đoàn Tử đang nỉ non khóc không ngừng.

Nếu lời Trần Khôi nói không sai, vậy Lâm Cửu chẳng thể oán trách bất luận kẻ nào, pháp trận này cư nhiên là do y kiếp trước luyện ra, chỉ là khi đó Chí Thiện Bạch Liên có từng nghĩ chí bảo Hiên Môn sẽ có một ngày bị dùng trên chính người mình hay không?

Lâm Cửu hít vào một hơi thật sâu, thực sự cảm thấy sinh mệnh của mình đang từng chút từng chút bị pháp trận trên mặt đất hấp thụ, tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng nếu cứ duy trì trong vài ngày, hay mấy tháng, sợ rằng đến khi đó Lâm Cửu chỉ còn lại bộ xương khô.

Nếu như pháp trận này có thể vây khốn y, vậy liệu có thể cũng sẽ vây khốn Diệt Thiên hay không?

Nếu như pháp trận này có thể hút khô sinh mệnh của y, vậy liệu rằng có thể cũng hút khô sinh mệnh hải tử của y hay không?

Lâm Cửu không khỏi ôm chặt Tiểu Đoàn Tử vào lòng, kéo y phục Tiểu Đoàn Tử ra lo lắng kiểm tra xem Tiểu Đoàn Tử có khó chịu chỗ nào không, Tiểu Đoàn Tử hàm chứa một đôi mắt rưng rưng nước, tha thiết nhìn Lâm Cửu, bộ dáng uỷ khuất thương tâm, trừ cái này ra Tiểu Đoàn Tử không có bất kì biểu hiện khó chịu nào.

Lâm Cửu khẽ thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng không hiểu tại sao trận pháp này lại không hấp thụ sinh mệnh Tiểu Đoàn Tử, nhưng chí ít hải tử không có việc gì.

“An Chi... cha khoẻ, không có việc gì.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thương tâm của Tiểu Đoàn Tử, Lâm Cửu không khỏi lộ ra nụ cười khổ, hải tử này quả là rất thông minh, tuy cái gì cũng không hiểu, nhưng hình như đã cảm giác được nguy hiểm của cha nó, bộ dáng vui vẻ vừa rồi không thấy đâu nữa, cả người đều bắt đầu thương tâm.

“Ô ô... phụ, phụ thân...” Âm thanh non nớt của Tiểu Đoàn Tử vang lên.

“Phụ thân? Tiểu đồng tây, ngươi là đang muốn để cho vị phụ thân không gì không làm được của ngươi tới cứu ngươi sao?” Trần Khôi dựa vào hương đàn phía sau, trầm giọng cười, “Ta cũng đang chờ hần, yên tâm

đi, phụ thân người yêu người như vậy, hẳn nhất định sẽ đến cứu người, đến lúc đó... một nhà các người có thể đoàn tụ rồi.”

Lâm Cửu đang ở trong pháp trận mỗi giây mỗi phút trôi qua đều là sinh mệnh, đại ma đầu kia, sao có thể khoan tay đứng nhìn? Sao có thể ngồi chờ chết?

“Ha ha, đây là cái người gọi là yêu sao?” Trong pháp trận, Lâm Cửu lắc đầu, cười lạnh: “Trần Khôi, trước kia ta vẫn nghĩ người là một người đáng thương, hiện tại ta đã rõ, quả thực người đáng thương tất có chỗ đáng trách. Tình yêu của người, chẳng qua cũng chỉ ích kỉ như vậy thôi.”

“Người khó chịu, không thoải mái, liền muốn có người bồi người, người thực là đáng thương, đáng buồn, đáng trách lại ngu xuẩn!”

“Mặc kệ người tự thích nói thế nào thì nói, nhưng hiện tại mới phát hiện, có phải là hơi muộn rồi không?” Trần Khôi muốn cười, nhưng lại phát hiện bản thân chưa từng cười miễn cưỡng như vậy.

Không có gì phải hối hận, khi Diệt Thiên đối xử với y như vậy, y đã quyết định rồi, không phải sao? Dù cho không phải của y, y cũng sẽ không để bất luận kẻ nào đạt được.

Y chính là ích kỉ như vậy đó, đáng thương như vậy đó, đáng buồn lại đáng trách như vậy đó, cho dù y cứ khẳng khẳng một mực, cho dù y biết rõ là sai nhưng vẫn muốn tiếp tục, đó cũng là y nguyện ý, y vui vẻ, y thích, y tự nguyện!

...

...

“Tốt nhất người không nên giở trò, dù người ta là cùng mẹ sinh ra, ta cũng sẽ giết người.” Trong Thiên Đế Thành, một chiếc xe ngựa đang từ từ ra khỏi thành, đi về hướng một khu rừng nhỏ.

Trong xe ngựa, Hoàng Phủ Thiên Niên ngồi đối diện Hoàng Phủ Thiên Hạ vẫn đang mặc một bộ hắc y, trên tay Hoàng Phủ Thiên Hạ bị trói bằng một sợi dây xích màu vàng, đầu kia sợi xích bị Hoàng Phủ Thiên Niên nắm trong tay.

Sợi xích này chính là cùng loại với kim liên đã từng bị Hỏa Vũ và A Ngưu trộm đi, ngoại trừ có thể trói hai tay người khác ra, còn có thể nhờ vào sức mạnh của Công Đức Kim Liên để ngăn chặn võ công và lực lượng của người bị trói.

Sợi xích này chẳng có tác dụng gì với Diệt Thiên, nhưng dùng trên người một tiểu anh nhi mới sinh thì đã dư dả rồi.

Dựa vào năng lực cả Hỏa Vũ và A Ngưu thì không trộm nổi, nhưng nếu có Hoàng Phủ Thiên Hạ ở sau lưng hỗ trợ, thì chuyện liền đơn giản hơn rất nhiều, dù sao sợi xích này đối với Hoàng Phủ Thiên Niên mà nói cũng chẳng tính là thứ đặc biệt trân quý gì.

“Biết, những tên phá liên hoa các người cần bản chẳng kẻ nào tốt, toàn bộ đều muốn đem những phạm nhân đáng thương chúng ta đùa bỡn trong lòng bàn tay, lại ích kỉ muốn chi phối sinh mạng của những tiểu nhân vật chúng ta ư?” Hoàng Phủ Thiên Hạ khẽ cười một tiếng, giống nam nhân nàng yêu sâu đậm kia, khi cần thì thi thoảng sẽ liếc nhìn nàng một cái, còn khi nào không cần nữa, lập tức không chút lưu tình vứt bỏ nàng.

Mặc kệ nàng đã nỗ lực bao nhiêu vì Diệt Thiên, mặc kệ nàng yêu nam nhân kia cỡ nào, yêu đến mất cả bản thân, mất cả lí trí, không quản thị phi, nam nhân kia, vẫn lãnh khốc khiến người ta đau lòng.

Nhưng cùng với đau nhức trong lòng, Hoàng Phủ Thiên Hạ lại phát hiện ra, mình lại càng yêu nam nhân kia, sao trên đời này lại có nam nhân ngoan tuyệt như vậy?

Ngoại trừ Diệt Thiên ra, không người nam nhân nào có thể có sự quyết đoán như vậy.

Hoàng Phủ Thiên Hạ hất cằm chỉ về phía trước, vừa cười vừa nói với Hoàng Phủ Thiên Niên, “Nam nhân mà người muốn gặp cùng với hải tử của y đang ở trong một ngôi miếu ngoài thành, yên tâm đi, ta không trốn thoát nổi lòng bàn tay của người, đường đường là Công Đức Kim Liên, hoàng đế Hoàng Phủ Đế Quốc,

chẳng lẽ lại sợ bị một tiểu nữ tử đùa giỡn hay sao? Dù ta có đùa giỡn người, thì ta cũng không thể đối phó nổi người.”

“Tốt nhất là như vậy.” Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ nhủ mày, chung quy vẫn luôn cảm thấy cổ khí tức quen thuộc cách bọn họ ngày càng gần, cổ khí tức quen thuộc này Hoàng Phủ Thiên Niên không thể nào quên.

Nhưng, sao nó lại xuất hiện ở chỗ này?

Đây là khí tức của Chí Thiện Bạch Liên, nhưng, không phải Chí Thiện đã sớm luân hồi chuyển thể thành Lâm Cửu rồi sao? Lê nào Lâm Cửu đã khôi phục lại kí ức và pháp lực kiếp trước?

Nghĩ đến đây, lo lắng trong lòng Hoàng Phủ Thiên Niên thoáng cái giảm đi không ít.

Nếu như Lâm Cửu khôi phục lại kí ức và năng lực của Chí Thiện Bạch Liên, vậy lúc này, hẳn là Lâm Cửu sẽ không có chuyện gì.

Xe ngựa từ từ ngừng lại, Hoàng Phủ Thiên Niên nhảy xuống đầu tiên, thuận tiện kéo luôn cả Hoàng Phủ Thiên Hạ xuống, nữ tử chặt vật thiếu chút nữa đã sóng soài trên mặt đất, Hoàng Phủ Thiên Hạ tròng mắt với Hoàng Phủ Thiên Niên, gắt gỏng: “Sao người có thể đối xử với tỷ tỷ như vậy? Hoàng thượng thân yêu của ta, miếu ở ngay chỗ này, nam nhân người ngày nhớ đêm mong cũng ở bên trong.”

Hoàng Phủ Thiên Niên kéo Hoàng Phủ Thiên Hạ đi về hướng ngôi miếu, còn chưa vào đến miếu, Hoàng Phủ Thiên Niên đã nhìn thấy bên trong miếu đầy rẫy thánh quang bạch liên chói mắt, khiến người ta ngoài ý muốn chính là, Lâm Cửu có chút suy yếu nửa nằm nửa ngồi bên trong.

256. Chương 256 - Bẫy Rập

Từng đạo ánh sáng trắng thần thánh chói lọi chiếu khắp ngôi miếu đỏ nát, đoá đoá bạch liên hoa nở rộ vây quanh nam nhân không thể nào thoát ra.

“Lâm Cửu...”

Hoàng Phủ Thiên Niên vội vã bước vào miếu, nhìn thấy bạch liên trận vây quanh Lâm Cửu lập tức nhíu mày, chuyện gì đây? Vì sao trận pháp này lại tràn ngập lực lượng của Chí Thiện, vì sao trận pháp này lại xuất hiện ở nơi đây, vì sao Lâm Cửu lại vị nhốt trong đó, một đồng nghi vấn tức khắc dâng lên trong đầu Hoàng Phủ Thiên Niên.

Vượt quá sức tưởng tượng, hẳn vốn tướng khí tức của Chí Thiện này là Lâm Cửu, nào biết đâu rằng lại phát ra từ một trận pháp phức tạp lại khổng lồ như vậy.

Chẳng qua lúc này Hoàng Phủ Thiên Niên không có thời gian để tự hỏi nhiều vấn đề như thế nữa, thấy bộ dạng suy yếu của Lâm Cửu khi bị nhốt trong trận pháp, Hoàng Phủ Thiên Niên lập tức hiểu ra trận pháp này đang hấp thụ sinh mệnh của nam nhân để duy trì uy lực, hẳn không thể mặc kệ Lâm Cửu tiếp tục bị vây bên trong, bằng không không biết nam nhân này sẽ bị hút đi mất bao nhiêu sinh mệnh lực.

“Hoàng Phủ Thiên Niên... cẩn thận chút, pháp trận này rất lợi hại, đừng quá mạo hiểm.” Nghe thấy âm thanh quen thuộc từ một nơi không xa truyền đến, Lâm Cửu ngẩng đầu thấy nam tử bên ngoài pháp trận, cùng với Hoàng Phủ Thiên Hạ bị trói bên cạnh nam tử, người nọ cười một tiếng liếc nhìn Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Hạ vừa nhìn thấy Lâm Cửu đã bị Hoàng Phủ Thiên Niên đẩy sang một bên.

Sau khi Hoàng Phủ Thiên Niên ném Hoàng Phủ Thiên Hạ sang một bên liền bước đến tiếp cận bạch liên pháp trận, cảm nhận được sự lợi hại của pháp trận này, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bạch liên hoa pháp trận do lực lượng của đoá đoá bạch liên hoa cấu thành, từng đoá bạch liên hoa lại hợp thành một đoá bạch liên hoa lớn hơn, nhìn qua vô cùng mỹ lệ, mê hoặc ánh mắt người ta như tiên cảnh chốn ảo mộng, chẳng qua dưới mỹ lệ cực hạn lại ẩn chứa nguy hiểm đến tận cùng, hơn nữa điểm kì quái là

những đoá bạch liên hoa này đều chưa nở, toàn bộ đều là tư thái nụ hoa chúm chím như đang chìm trong giấc ngủ say.

Hoàng Phủ Thiên Niên mới chỉ bước đến gần bạch liên hoa mà thôi, vậy mà bạch liên hoa liền lập tức bộc phát ra trận ánh sáng loá mắt, Hoàng Phủ Thiên Niên vội vã lui về phía sau, ngưng thần trong chớp lát, quanh thân ngưng tụ một tầng kim quang nhàn nhạt, như một tầng áo giáp bảo hộ cho nam tử.

Dưới dự bảo vệ của “tấm áo giáp” màu vàng, Hoàng Phủ Thiên Niên hét lớn một tiếng hoá thành một đạo quang ảnh ý đồ phá giải pháp trận, quanh ảnh màu vàng rực rỡ lao vào bạch quang, không người nào dự liệu được va chạm kịch liệt như nổ tung, mà trái lại dưới trùng kích của kim quang bạch quang lại trở nên mềm mại, như dòng nước nhu tình chấn kim quang ở bên ngoài.

Hoàng Phủ Thiên Niên thật cứ như va vào nước vậy, lực lượng ban đầu cũng bị đối phương dùng “nhu” hoá giải, cuối cùng bị bắn ngược trở lại ngã trên mặt đất.

Thuật lấy nhu thắng cương sao?

Hoàng Phủ Thiên Niên cắn cắn môi, lại thử thêm vài lần nữa những vẫn chẳng có cách nào phá tan được pháp trận, đừng nói là phá tan pháp trận này, mà đến đi vào cũng không được.

Nhìn Lâm Cửu và Tiểu Đoàn Tử bị nhốt trong pháp trận, Hoàng Phủ Thiên Niên bỗng nhiên cảm thấy vô lực, người ở ngay trước mắt, nhưng hắn lại không có cách nào cứu ra.

“Đừng uống phí khí lực nữa, chỉ bằng sức mạnh của ngươi thì không có cách nào phá vỡ được pháp trận này, ha ha ha... muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân? Hoàng Phủ Thiên Niên, người nên cứu mỹ nhân không phải là ngươi, mà người cũng chẳng phải anh hùng, anh hùng chân chính chính là ma đầu kia a...” Ở một đầu khác của pháp trận, Trần Khôi khẽ gằn cười thành từng đợt đứt quãng.

Thấy Hoàng Phủ Thiên Niên bất lực, Trần Khôi cười đến bụng cũng đau, hắn thích nhìn những nam nhân quan tâm Lâm Cửu người người bất lực, bộ dáng mất mát không biết phải làm thế nào, nó mới khiến người ta vui vẻ siết bao a? Nhìn nam nhân mình yêu từ từ chết đi ở ngay trước mắt mình, mà bản thân lại không có biện pháp gì, cảm giác này nhất định rất đặc biệt ha.

Nghe thấy thanh âm của Trần Khôi, Hoàng Phủ Thiên Niên lạnh mặt, trong mắt rõ ràng hàm chứa tức giận, vươn tay không chút thương hương tiếc ngọc túm lấy Hoàng Phủ Thiên Hạ vòng qua pháp trận đi tới cạnh Trần Khôi, sau khi Trần Khôi bị Lâm Cửu đánh bại bị thương, lúc này dù Hoàng Phủ Thiên Niên không động thủ, Trần Khôi cũng chẳng còn khí lực mà phản kháng.

“Giải trừ pháp trận.” Hoàng Phủ Thiên Niên ném một cái, Hoàng Phủ Thiên Hạ lập tức giống như rác rưởi bị ném đến cạnh Trần Khôi, trong tay vẫn cầm kim liên, Hoàng Phủ Thiên Niên nhẹ nhàng vung lên, kim liên uốn lượn như một con rắn trối chết Hoàng Phủ Thiên Hạ và Trần Khôi vào cây cột trong miếu.

“A —— không phải ngươi không biết sức mạnh của pháp trận này, chỉ bằng ta, sao có thể phá giải được nó chứ? Vừa rồi không phải đã nói với ngươi rồi sao, muốn phá giải pháp trận này cần một người, một người nam nhân, mà nam nhân này không phải là ngươi, mà là đại sư huynh của ta, thánh nhân của thiên hạ này, cũng là đại ma đầu đáng sợ nhất trên đời này.” Cúi đầu, Trần Khôi nở nụ cười nhàn nhạt.

“Ha ha ha... đúng vậy, hảo đệ đệ của tỷ, đệ thực là đáng thương, tỷ tỷ nhìn thấy bộ dạng đáng thương đó của đệ cũng nhịn không được muốn tức giận, sách sách, xem xem, cuối cùng đệ cũng không thắng được, vẫn bại bởi Diệt Thiên, đệ không chỉ không đạt được nam nhân mình muốn, thậm chí đến đối phương cũng không cứu nổi, tư vị vô lực như vậy nhất định là rất khó chịu ha? Ha ha ha ha!” Hoàng Phủ Thiên Hạ lớn tiếng cười, nước mắt cũng sắp trào ra.

“Hai kẻ điên.” Lạnh lùng nói một câu, Hoàng Phủ Thiên Niên cách không cho mỗi người một cái tát, Trần Khôi và Hoàng Phủ Thiên Hạ đều bị Hoàng Phủ Thiên Niên tát, trên mặt lập tức hiện lên một dấu tay hồng, Trần Khôi vốn đã bị thương từ trước lập tức phun ra một ngụm máu.

“Đánh rất hay, thực sự là đánh rất hay, ngươi cũng chỉ có thể đánh chúng ta một trận, trừ thể này ra thì ngươi còn làm được gì?” Trần Khôi cười lạnh nói.

Hoàng Phủ Thiên Hạ thì như phát điên chỉ biết điên cuồng cười sằng sặc.

Hoàng Phủ Thiên Niên nhú nhú lông mày, xoay người không thèm để ý đến hai kẻ điên này nữa, quả thực, lấy năng lực của Trần Khôi hay Hoàng Phủ Thiên Hạ thì đều không đủ để phá giải pháp trận của Chí Thiện.

Nhưng Hoàng Phủ Thiên Niên lại không biết sao trong tay hai người kia lại có pháp trận của Chí Thiện, mà hỏi đó Chí Thiện làm ra pháp trận này lúc nào, lại muốn dùng vào mục đích gì chứ?

Trong lòng Hoàng Phủ Thiên Niên vẫn luôn có một cỗ cảm giác kì quái không nói nên lời.

“Lâm Cửu, còn chống đỡ được không?” Không thể tới quá gần pháp trận, Hoàng Phủ Thiên Niên chỉ có thể đứng cách đó một khoảng quan tâm nhìn, trong lòng lo lắng đến rối ren.

Nam nhân trong pháp trận gật đầu, thanh âm có chút suy yếu: “Ta còn có thể, Hoàng Phủ Thiên Niên, người đừng tiếp tục uống phí khí lực nữa, pháp trận này quá cường hãn, nếu cứ có xông vào chỉ sợ sẽ làm người bị thương.”

Hoàng Phủ Thiên Niên siết chặt hai tay, quả nhiên hắn không có cách nào một mình cứu Lâm Cửu ra sao?

Lẽ nào tới cuối cùng, vẫn phải đi tìm đại ma đầu kia sao?

Hoàng Phủ Thiên Niên thở dài, nếu là như vậy, cũng chẳng còn cách nào, chỉ là đến giờ Diệt Thiên vẫn chưa trở về, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi đó chứ?

Không được, hắn không thể do dự vào thời điểm nguy cấp này, càng không thể một mình trở tài.

Đến lúc này, Hoàng Phủ Thiên Niên không rảnh để bận tâm nhiều thứ, nếu cá nhân hắn không có cách nào cứu Lâm Cửu ra vậy hắn phải đi tìm Diệt Thiên, nếu đến cả Diệt Thiên cũng không có cách nò, hắn không tin đến ngũ liên tập hợp cùng nhau cũng không phá nổi bạch liên pháp trận.

Lâm Cửu ôm Tiểu Đoàn Tử đã dừng khóc vào lòng, khi còn ở bên ngoài y hoàn toàn không có cảm giác gì, nhưng hôm nay bị nhốt trong pháp trận này, có lẽ nguyên nhân là vì lực lượng của pháp trận giống với lực lượng trong cơ thể y, Lâm Cửu cảm nhận được sâu sắc rằng pháp trận này “không giống bình thường.”

Lấy nhu thắng cương chẳng qua chỉ là việc đầu mà thôi, bạch liên pháp trận có thể ngăn chặn tất cả người và vật không thuộc về bản thân ở bên ngoài, mà bản thân Lâm Cửu là người có lực lượng tương đồng cùng gốc rễ với bạch liên pháp trận, thì lại không có cách nào ra ngoài, còn bị pháp trận hấp thu sinh mệnh lực.

Như vậy, vì sao Tiểu Đoàn Tử lại không bị gì chứ?

Có lẽ, bởi vì chảy xuôi trong cơ Tiểu Đoàn Tử chính là dòng máu và lực lượng của Lâm Cửu và Diệt Thiên, như cụ thể là thế nào, Lâm Cửu cũng không biết.

Nhưng Lâm Cửu có một trực giác vô cùng cường liệt rằng, nếu Diệt Thiên đến gần trận pháp này, nam nhân có lực lượng hoàn toàn tương phản với mình đó đại khái sẽ tiến vào pháp trận này, rồi chuyện phát sinh tiếp sau đó, Lâm Cửu không dám tưởng tượng, Diệt Thiên có thể bình yên vô sự, cũng có thể sẽ...

Trong nháy mắt, Lâm Cửu cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

“Lâm Cửu, người nhẫn nại thêm chút nữa...” Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn Trần Khôi và Hoàng Phủ Thiên Hạ bị trói chặt hoàn toàn, bạch liên pháp trận cứ nhiên lại cường hãn như vậy, nhưng cũng có thể đảm bảo không ai có thể tiến nhập vào pháp trận để thương tổn Lâm Cửu và Tiểu Đoàn Tử.

Sau khi nói xong, Hoàng Phủ Thiên Niên lập tức xoay người rời đi, thậm chí không kịp nghe tiếng la lớn lên của Lâm Cửu.

“Đừng! Đừng đi tìm Diệt Thiên... đừng để hắn đến đây!” Lâm Cửu lớn tiếng gọi với theo Hoàng Phủ Thiên Niên, nhưng nam tử kia đã sớm rời đi vô tung vô ảnh.

Tiểu Đoàn Tử bị Lâm Cửu đánh thức, nghiêng nghiêng đầu chỉ nhìn thấy bộ dạng lo lắng đến sắp khóc của cha.

“Bây giờ... ta hiểu rồi, đây là một cái bẫy...” Lâm Cửu thì thào tự nói, sắc mặt ngưng trọng, lập tức xoay người nhìn về phía Trần Khôi vẫn đang bị trói chặt bên cây cột.

257. Chương 257 - Chỉ Mành Treo Chuông

“Người thực sự muốn Diệt Thiên chết vậy sao?” Trong mắt không hề lưu lại một tia đồng tình, trong mắt Lâm Cửu lúc này chỉ có chán ghét và băng lãnh, “Trần Khôi, hiện tại ta thực sự rất muốn nói với người một câu.”

“Ha ha, vậy người cứ nói a.” Trần Khôi khê cười không thèm để ý, đã bị tên gia hỏa thông minh Lâm Cửu này phát hiện ra rồi sao? Nam nhân này thực sự là thông minh đến mức khiến người ta phát ghét.

Trần Khôi quả thực không ngờ pháp trận sư phụ truyền cho y lại hữu dụng, trước đó, y cũng không quan tâm xem pháp trận này có hữu dụng hay không, mang theo quyết tâm sẵn sàng chờ chết, Trần Khôi thiết lập một ván cờ đơn giản nhất, lợi dụng sự nhỏ bé như tro bụi không khiến người khác chú ý, lợi dụng tâm lý không đề phòng y của tất cả mọi người.

Y muốn làm cho Lâm Cửu và Diệt Thiên đều bước vào ván cờ nhìn tưởng chừng như đơn giản này.

Còn nhớ sư phụ đã từng nói qua, người đã tiến vào trận pháp này thì không thể nào đi ra, nếu trong tương lai có một ngày đại sư huynh của y nhập ma, thì hãy nghĩ biện pháp khiến Diệt Thiên tự mình bước vào pháp trận này, cả đời... đến tận lúc chết cũng không thể thoát ra.

Y cơ hồ không thể chờ đợi được muốn nhìn thử xem Diệt Thiên mất mở trường trường nhìn bộ dạng nam nhân mình yêu nhất từng chút từng chút đi sinh mệnh, vậy mới bị thương thống khổ ra sao, lại khiến y cảm thấy hưng phấn kích động mức nào.

Đại sư huynh, đây đều là huynh nợ ta, là huynh phụ ta...

Lâm Cửu cười lạnh, khinh thường nói: “Người là một kẻ thất bại hoàn toàn!”

...

...

Mặt nước biển và bầu trời màu lam tận biên giới xa xôi như chập thành một, dần dần không còn phân rõ ranh giới, dần dần khiến người ta bắt đầu hoài nghi thế giới này rốt cuộc đâu là trời xanh đâu là biển rộng.

Từng cánh hải âu trắng ngần quét qua mặt biển phẳng lặng, tiếng chim ngân nga xa ăm ăm mà khoáng đạt, tiếng tiếng rung động.

“Ừnh ——”

Mặt biển yên ả đột nhiên dâng lên một cơn sóng, xa xa nhìn lại thật giống như một nhân ngư hồng sắc từ trong lòng biển nhảy lên, đỏ rực đâm chói mắt người.

Đỏ đến cực hạn tô điểm thêm cho màu xanh lam vô hạn, tím chập lầy Hoa Tư vẫn đang đứng lẳng lặng chờ Nghiệp Hoả.

“Ta tìm được rồi!” Trên mặt Nghiệp Hoả hiếm khi thấy xuất hiện biểu tình hưng phấn như vậy, trong tay cầm từng mảnh liên điệp trắng đen không trọn vẹn, tuy vừa mới rơi vào biển rộng, nhưng thân thể Nghiệp Hoả lại không dính chút nước.

Hắn vừa từ lòng biển đi ra lập tức đi tới bên cạnh Hoa Tư, đưa liên điệp của U Minh và Chí Thiện trong tay cho Hoa Tư xem, nhưng đến khi Nghiệp Hoả ngẩng đầu thì chỉ thấy Hoa Tư nhìn không chuyển mắt vào hắn.

Ngực mãnh liệt “thình thịch” một chút, đột nhiên Nghiệp Hoả lạnh mặt, hừ nhẹ nói: “Luân Hồi Tử Liên! Ta đang nói chuyện với người, người không nghe thấy sao? Hay là lời ta nói người căn bản không cần để trong lòng?”

“A... không, không có.” Ý thức được mình thất thố, Hoa Tư lập tức hồi phục lại tinh thần, nhánh chóng cúi đầu nhìn liên điệp trong tay Nghiệp Hoả, vội vàng vàng cảm thán, “Thật đúng là bị người tìm được, xem ra địa điểm Chí Thiện nói cho người cũng không sai, nếu đã tìm được chúng ta liền mau chóng trở về thôi.”

Thật lâu không nghe thấy thanh âm của Nghiệp Hoả, Hoa Tư cho rằng nam tử này còn đang tức giận, nhưng vừa mới ngẩng đầu, lại thấy Nghiệp Hoả đang nghiêng người, mân môi, một bộ dáng cổ nén cười.

Hoa Tư lập tức hiểu ra, y đã bị Nghiệp Hoả Hồng Liên đùa bỡn.

“Ai, người muốn hù chết ta sao?” Hoa Tư bất đắc dĩ cười khổ, y giật mình cả kinh như vậy, Nghiệp Hoả lại vui đến bất diệc nhạc hồ, bi tai! Bi tai!

Cái gọi là yêu trước thua trước, có lẽ cũng chính là thế này đây.

Nghiệp Hoả lườm Hoa Tư, u u cười nói: “Người đường đường là Luân Hồi Tử Liên, sao có thể dễ dàng bị ta hù chết được chứ? Miễn đi, lần sau nhớ kỹ, lúc người khác nói chuyện với người đừng có phân tâm, không được nhìn loạn, đây chính là bất lịch sự đó.”

“Cái này... người cho rằng ta là kẻ sẽ tùy tiện nhìn người nào đó phân tâm sao? Cũng bởi vì... ai ui, người đá ta làm gì, ta là người thành thật, lời nói ra đều là lời nói thật a!” Hoa Tư leo đèo bám theo Nghiệp Hoả, bay về hướng bờ biển.

Người thành thật? Nếu Hoa Tư mà là người thành thật, vậy trên đời này sẽ chẳng còn kẻ dối trá nữa.

Nghiệp Hoả không để ý tới Hoa Tư, bay thẳng về phía bờ, mấy ngày nay Hoa Tư cứ như một khối kẹo dẻo kề sát hần không tha, nam nhân này nói cũng nhiều, thi thoảng còn vô duyên vô cớ nhìn hần dờ ra, thực sự là rất đáng ghét.

Có đôi khi Nghiệp Hoả rất ghét Hoa Tư, nhưng có đôi khi lại cảm thấy nếu bên cạnh thiếu đi một người nói chuyện lú lú liên mềm như thế, có lẽ sẽ có chút không quen, không quen yên tĩnh như vậy, cứ như chết vậy.

Thói quen, quả là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Trong những năm tháng dài dằng dặc lưu lại dấu vết của một người bên cạnh mình, người trên thế giới này rất nhiều, nhưng không phải ai cũng có thể thực sự lưu lại dấu vết không thể phai mờ trên người Nghiệp Hoả.

Trước đây, Nghiệp Hoả vẫn cảm thấy Hoa Tư thiếu dũng khí, thiếu nỗ lực tiến thêm một bước, mà hôm nay khi Hoa Tư thực sự tiến thêm một bước tới bên người thì Nghiệp Hoả đột nhiên lại cảm thấy, không chỉ mình Hoa Tư trước đây thiếu dũng khí, mà đến chính hần cũng thiếu dũng khí mở rộng tấm lòng tiếp thu một người.

Hần sợ, hần sợ mình sẽ giống như Lâm Cửu và Diệt Thiên không giữ lại chút gì để yêu một người, nếu bị tổn thương, vậy chẳng phải cả đời đều không thể với tới được, nhưng khi nhìn thấy Diệt Thiên và Lâm Cửu trải qua gặp gỡ, Nghiệp Hoả đột nhiên nghĩ thông suốt, cuộc đời này nếu cứ bình thản không có ái hận tình cừ, thì chi bằng chết đi cho xong.

Sinh mệnh của hần quá dài, dài đến mức một mình hần không đủ dũng khí để tiếp tục.

Khoé miệng khẽ nhếch lên ý cười nhàn nhạt, Nghiệp Hoả quay đầu lại nhìn về phía sau, Hoa Tư không nhanh không chậm bám theo hần, bám theo gấu chân của hần chưa từng thay đổi phương hướng.

Từng ấy năm tới giờ, tựa hồ Hoa Tư vẫn luôn theo phía sau truy tìm tung tích của hần như vậy, bọn họ đều chạy mệt mỏi rồi, hôm nay, có phải nên thả chậm tốc độ dừng lại thưởng thức một chút phong cảnh hai bên hay không?

Nghiệp Hoả từ từ ngừng lại, Hoa Tư theo sau.

“Đi thôi.” Hoa Tư kéo tay Nghiệp Hoả.

Từ trước đến giờ Nghiệp Hoả chưa từng nói với Hoa Tư, Hoa Tư là người đầu tiên kéo tay hần, bàn tay Hoa Tư kì thực rất ấm áp rất rắn chắc.

Ta dục cầu gì? Giai lão bạc đầu
Bầu bạn đến già, không oán không hối.
Ẩn nơi sơn lâm, suối chảy róc rách
Sau này về đất, một huyết cùng chôn
Cái gọi là cả đời, có lẽ cũng không hơn thế...

...

...

Nhân sinh người truy ta căn cũng không phải chỉ phát sinh trên người Nghiệp Hoả và Hoa Tư, cũng không phải chỉ có tình ý miên miên, có đôi khi còn có thể phát sinh trong tranh đấu, liền giống như vài vị đang ở trong toà hoả sơn ở Băng Nguyên Cực Bắc lúc này, vẫn là người truy ta căn, nhưng tình ý miên miên không có, mà tả tơi nhếch nhác không gì sánh được lại rất chân thực.

“Người đánh với hần a! Người chạy cái gì mà chạy! Long thái tử người chính là một thằng nhu nhược!” Thở hồng hộc, Tây Sa Thương Hải tức giận chữ ầm lên, y còn tưởng Long thái tử địa ngục thực sự sẽ vì y mà đánh nhau với đại ma đầu kia một trận, nhưng mới bắt đầu đấu võ chưa được bao lâu, địa ngục Long thái tử cư nhiên giảo hoạt dùng trò lừa gạt, đang đánh đánh bắt chợt xoay người kéo theo Tây Sa Thương Hải bỏ trốn mất dạng.

“Ngạch... nhưng ta đánh không lại hần a, mất nhiều khí lực như vậy mới có thể thoát khỏi địa ngục, nhân gian ta còn chưa chơi đủ, nếu cứ vậy mà bị đánh vào địa ngục thì thật thua lỗ.” Địa ngục Long thái tử ngượng ngùng trả lời, đồng thời mang theo Tây Sa Thương Hải liều mạng phi hành trên bầu trời Băng Nguyên Cực Bắc.

Thi thoảng có thụ quyền xẹt qua đỉnh đầu, dọa Tây Sa Thương Hải mặt cắt không còn giọt máu.

Trái ngược lại Diệt Thiên cực kì bình tĩnh đứng trên mình Hắc Long truy tìm khí tức của Long thái tử và Tây Sa Thương Hải, vừa mới không chú ý một cái mà đã để cho tên Long thái tử kia chạy thoát, nhưng mà hành vi “ta muốn liều mạng với người” rồi sau đó lại đột nhiên bỏ chạy của Long thái tử không chỉ khiến Tây Sa Thương Hải thất kinh, mà cũng khiến Diệt Thiên kinh ngạc.

Quả là một tên vô lại, nhưng vô lại phối với vô lại, cũng rất hợp lí, Tây Sa Thương Hải cũng là vô lại.

“Ha ha... xem hai người các người có thể chạy đến nơi nào.” Cười nhạt, Diệt Thiên đuổi theo hai người Tây Sa Thương Hải và Long thái tử, chẳng qua lúc này đại ma đầu không còn hứng thú tiếp tục chơi trò trốn tìm với hai người kia nữa.

Trong lòng Diệt Thiên có chút khó chịu mơ hồ, không thể nói rõ là cảm giác gì, có lẽ vì là tịnh đế song sinh với Lâm Cửu, đôi khi Diệt Thiên sẽ cảm thụ được cảm giác của một nửa kia, tuy rằng khó chịu lúc này không kịch liệt, nhưng cũng đủ khiến Diệt Thiên phải chú ý.

Lẽ nào Lâm Cửu xảy ra chuyện gì?

Ma đầu nhú nhú mày, cúi đầu nhìn hai người vút qua rừng cây, hần không thể tiếp tục trì hoãn nữa, Hắc Long đột nhiên ngửa đầu hú dài một tiếng, từ trên bầu trời lao xuống như mũi tên. Cây cối rậm rạp cao lớn ầm ầm nghiêng ngã trước mặt địa ngục Long thái tử và Tây Sa Thương Hải.

“Muốn đi đâu vậy?” Diệt Thiên chậm rãi đứng trước mặt địa ngục Long thái tử và Tây Sa Thương Hải, đồng thời lòng bàn tay lại ngưng tụ ngọn hoả diễm hắc sắc.

Đang lúc chỉ mảnh treo chuông, trong không trung đột nhiên vang lên một hồi long ngâm khác, trên bầu trời xanh thẳm lóng lánh ánh vàng rực rỡ, một con kim long bay xuống phía đám người Diệt Thiên.

“Hoàng Phủ Thiên Niên?” Diệt Thiên khẽ nhú nhú mày.

258. Chương 258 - Chấp Niệm Thành Ma

Bốn người trong miếu, hai người bị trói chặt vào cột, hai người bị nhốt trong pháp trận.

Trong tiếng lá cây xào xạc lay động, thi thoảng lại truyền tới giọng hát ôn nhu của một người nam nhân.

“Gió không thổi, cây không rung, chim cũng không hót, bảo bảo ngoan buồn ngủ, đôi mắt nhắm thật chặt...” Nhẹ nhàng dùng xiêm y bọc lấy Tiểu Đoàn Tử trong lòng, giúp An Chi che đi bạch quang chói mắt của pháp trận, Lâm Cửu ôm hài tử vào lòng nhẹ nhàng đong đưa, đồng thời ôn nhu hát một khúc nhạc thiếu nhi bên tai Tiểu Đoàn Tử.

Tiếng ca của phụ thân ôn nhu và trong như dòng suối róc rách, Tiểu Đoàn Tử trước mới còn đang mở to mắt nhanh chóng từ từ nhắm lại trong tiếng ca ôn nhu mà thoải mái của phụ thân, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, thụy liên say sưa ngọt ngào, hàng lông mi thật dài như hai phiến quạt in bóng lại trên gương mặt trắng nõn mập mạp.

Nhìn Tiểu Đoàn Tử dần dần chìm vào giấc ngủ, Lâm Cửu cũng từ từ dừng lại tiếng ca, dùng y phục bọc kĩ Tiểu Đoàn Tử lại, rồi che ánh sáng bên ngoài, không để Tiểu Đoàn Tử cảm thấy khó chịu.

“Nó... tên là gì?” Thanh âm nữ nhân đột nhiên vang lên, Hoàng Phủ Thiên Hạ trợn tròn mắt nhìn chăm chăm vào hài tử vừa nãy còn om sòm ăm ỉ giờ đã được Lâm Cửu dỗ ngủ, vẫn nhìn không nói gì, đến tận khi Tiểu Đoàn Tử trong lòng Lâm Cửu tiến vào mộng đẹp ngọt ngào mới nhỏ giọng lên tiếng.

Nghe ra, thật giống như Hoàng Phủ Thiên Hạ sợ đánh thức Tiểu Đoàn Tử dậy vậy.

Lâm Cửu cúi đầu nhìn hài tử trong lòng, khoe miệng khẽ cong lên ý cười nhàn nhạt, độ cong thật hạnh phúc, thật thoải mái, ôn nhu nói: “Lâm Nhân, tự An Chi, Diệt Thiên mong muốn hài tử này có thể lớn lên trong bình an, hạnh phúc.”

“Ha ha ——” Hoàng Phủ Thiên Hạ khẽ cười, trong tiếng cười này lại lộ ra vài phần cô đơn.

“Nam nhân cùng nam nhân... sao có thể có hài tử chứ?” Tựa như đang tự hỏi mình một vấn đề, Hoàng Phủ Thiên Hạ cũng không chờ mong bất luận kẻ nào sẽ trả lời câu hỏi này, nàng chỉ cảm thấy hơi kì quái mà thôi, nhưng nếu hai người phụ thân của hài tử không phải người thường, thì toàn bộ lại có vẻ trở nên hợp lẽ.

“Hài tử, rất đáng yêu.” Hai mắt vô thần như trống rỗng, Hoàng Phủ Thiên Hạ nhìn không tiêu cự vào nền đất xám tro, thì thào tự nói, “Hài tử... ha ha... hài tử... ta cũng có hài tử, ta cũng có! Ta... ta có hài tử của Diệt Thiên, đúng rồi, kì thực ta cũng có, hài tử đó đang ngủ ở nhà, rất xinh đẹp đó.”

“Hài tử, hài tử ngoan, biết không? Đó là hài tử Diệt Thiên lưu cho ta, hắn còn nói muốn giao cả thiên hạ này cho ta nữa, ta mới là vương của thiên hạ này, ta là nữ vương! Hài tử của ta là thái tử, tương lai cũng là vương của thiên hạ này.” Hoàng Phủ Thiên Hạ nhỏ giọng bật cười, vừa cười vừa nói ra những lời chẳng hiểu ra sao, đã phát điên hoàn toàn rồi.

“Diệt Thiên... hắn không muốn giết ta, hắn chỉ cảm thấy ta ở Trung Thiên Quốc quá mệt mỏi rồi, cho nên mới nghĩ cách muốn mang ta đi, đúng không? Nhất định là như vậy, chỉ có ta mới xứng đôi với hắn, chỉ có hắn mới xứng với ta, ha ha ha...”

Lâm Cửu nhìn nữ nhân, cúi đầu không nói thêm gì.

Hoàng Phủ Thiên Hạ biến thành bộ dáng như ngày hôm nay, không biết nên trách ai, đến cái dạng điên điên khùng khùng này, tính ra có lẽ cùng bởi Lâm Cửu giữa đường chen chân ha.

Nhưng sự xuất hiện lúc này của Lâm Cửu, cũng xem như là kết quả hồi đó Hoàng Phủ Thiên Hạ hại chết Lâm Cửu trước kia, thiện ác chung quy đều có báo, Hoàng Phủ Thiên Hạ từng hại chết không ít người, hôm nay bản thân cũng trở nên điên điên khùng khùng, xem như đã nhận báo ứng.

“Nữ nhân điên, phiền chết được!” Trần Khôi lạnh lùng hừ một câu, có vẻ có chút chán ghét ngôn ngữ điên loạn của Hoàng Phủ Thiên Hạ.

“A, Diệt Thiên... ngươi đã đến rồi, ngươi đã đến rồi đúng không?! Ta đã biết ngươi sẽ trở về đón ta mà! Ha ha ha... vì ngươi, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm, ta sẽ giết phụ hoàng ta, giết mẫu hậu ta, giết Hoàng Phủ Thiên Niên, giết tất cả mọi người... van cầu ngươi, đừng rời bỏ ta, mau! Mau dẫn ta trở về a!” Đột nhiên Hoàng Phủ Thiên Hạ gào lên, thân thể bị trói chặt ra sức giãy dụa, tóc cũng xoã tung ra, rơi tán loạn trên vai, hai mắt nhìn chăm chăm bên ngoài pháp trận, vừa khóc vừa cười la lên.

“Ngô...” Tiếng gào thét của Hoàng Phủ Thiên Hạ đánh thức Tiểu Đoàn Tử vất vả lắm Lâm Cửu mới đỡ ngủ được, bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt, Tiểu Đoàn Tử còn chưa thanh tỉnh hoàn toàn nửa mơ nửa tỉnh nỉ non: “Ch... cha...”

Diệt Thiên... Lâm Cửu khẽ nhú nhú mày.

“An Chi ngoan, hảo hảo ngủ.” Ngồi dưới đất, Lâm Cửu nhanh chóng đặt hài tử lên đùi, mình thì kéo một miếng góc áo sạch vo lại nhét vào lỗ tai Tiểu Đoàn Tử, cố gắng không để hài tử nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, sau khi dùng vài mềm bịt lỗ tai An Chi lại, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn ra ngoài miếu.

Một tiếng long ngâm từ trên bầu trời truyền đến, cho dù không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, Lâm Cửu vẫn có thể đoán ra là ai tới.

Còn có thể là ai đây? Ngoài trừ tên ma đầu kia, ai có thể khiến tâm y đập loạn không thể khống chế, ngoại trừ ma đầu kia ra, ai có thể khiến y dù không nhìn thấy mà vẫn có thể cảm giác được rõ ràng như vậy?

Diệt Thiên, cuối cùng vẫn tới, đúng như Trần Khôi dự đoán, Diệt Thiên không buông được Lâm Cửu, không thể mặc kệ hài tử.

Trong thế giới này luôn có hai người tác động được đến trái tim Diệt Thiên, cho dù Diệt Thiên là đại ma đầu, cho dù đại ma đầu này có thể không thêm chớp mắt dùng thủ đoạn tàn khốc giết chết hàng nghìn hàng vạn người, thì đại ma đầu này cũng có những thứ mà y cần bảo hộ.

Tiếng bước chân vội vàng vang lên cách đó không xa, khí tức quen thuộc phả ngay trước mặt...

Lâm Cửu ngẩng đầu lên, thấy thân ảnh quen thuộc đó, hắc y, cùng với mái tóc dài màu bạc chưa khôi phục lại màu ban đầu.

“Diệt Thiên, đừng tới gần pháp trận này! Pháp trận này rất nguy hiểm...” Trước khi Diệt Thiên tới gần pháp trận, Lâm Cửu đã lớn tiếng hô lên, không muốn để Diệt Thiên mạo hiểm, càng sợ Diệt Thiên cũng như y bị nhốt trong pháp trận không thể ra ngoài.

...

...

Diệt Thiên, Hoàng Phủ Thiên Niên, Tây Sa Thương Hải cùng với địa ngục Long thái tử, khi cùng nhau tới ngôi miếu hoang bên ngoài thiên đế thành Trung Thiên Quốc, đều không ngoại lệ nhìn thấy ánh sáng lóng lánh của pháp trận, càng nhìn thấy Lâm Cửu và hài tử trong lòng y bị nhốt bên trong.

Pháp trận, khí tức thuộc về Chí Thiện, nhưng vì sao lại xuất hiện ở đây, lại còn nhốt Lâm Cửu bên trong?

Trong nháy mắt, Diệt Thiên ngừng cước bộ đứng ngoài miếu, lông mày nhíu chặt lại, giống như dây nịt nhấp nhô, để lộ ra nghi hoặc và lo lắng trong nội tâm ma đầu.

Không phải hắn không cảm nhận được thương tổn pháp trận gây ra cho Lâm Cửu, từ rất xa Diệt Thiên đã phát hiện sinh mệnh của Lâm Cửu đang bị bạch liên pháp trận từng chút từng chút hấp thụ, càng khiến Diệt Thiên lo lắng là vì sao pháp trận này lại tồn tại, nếu đây là thứ Chí Thiện trước kia lưu lại, như vậy thì vì sao Chí Thiện phải làm như vậy chứ?

Nam nhân kia, từ trước tới giờ chưa từng làm chuyện gì vô nghĩa...

“Tiểu Cửu...” Diệt Thiên cau mày đứng ngoài cửa, hắn mới chỉ rời đi có một thời gian ngắn thôi, vậy mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Ta không sao, An Chi cũng khỏe.” Lâm Cửu mỉm cười, không muốn khiến Diệt Thiên lo lắng.

Hai người nhìn nhau, bọn họ giờ đây không cần dùng nhiều ngôn ngữ mà vẫn có thể từ trong ánh mắt đối phương thấy được sự lo lắng và quan tâm, lúc này đây, lo lắng không thể nói ra lại khiến hai nam nhân không thể rời khỏi tầm mắt của nhau.

Tất cả thứ này, người ngoài đều không thể chen chân vào được.

Tây Sa Thương Hải lần thứ hai trở lại nhân gian vẫn đứng phía sau, khi nhìn thấy Lâm Cửu trong lòng y có chút buồn vô cớ, dù y có lo lắng đến mức nào, Lâm Cửu cũng sẽ không liếc nhìn y một cái.

Trong mắt nam nhân kia, mặc kệ là trước kia hay hiện tại, thủy chung đều chỉ có một mình Diệt Thiên mà thôi.

Thần sắc Tây Sa Thương Hải có chút phiền muộn, khi nhìn thấy Lâm Cửu và Diệt Thiên trao cho nhau ánh mắt thâm tình, y chỉ có thể an tĩnh đứng một bên, có lẽ tới hôm nay, nhìn thấy hài tử Lâm Cửu ôm trong lòng, y cũng có thể hoàn toàn buông tay.

Không ai nói cho Tây Sa Thương Hải hài tử kia là của ai, Tây Sa Thương Hải chỉ cần liếc qua một cái, là liền biết rõ tất cả.

Nhìn thấy Lâm Cửu, y cũng hoàn thành tâm nguyện của mình, chẳng qua Tây Sa Thương Hải có một nguyện vọng cuối cùng, đó chính là không muốn thấy Lâm Cửu bị thương lần nữa.

Tâm tình tương đồng, có lẽ Hoàng Phủ Thiên Niên đứng bên cạnh cũng là như vậy.

Trong nháy mắt tỉnh ngộ ra, hoàn toàn buông tay, chỉ còn lại lời chúc phúc chân thành, có những người không phải của bọn họ, thì thực sự không phải, cứ chấp nhất chỉ thêm đau khổ mà thôi.

Mà khi bọn họ buông tay mới đột nhiên phát hiện, thực ra khi quyết định buông tay cũng không quá khó khăn như vậy, trước kia khó buông, chẳng qua chỉ là tự ràng buộc chính mình.

Khó có thể buông, là không dám trực tiếp nhìn thẳng vào thất bại của mình.

Mà đây, vừa vặn cũng là điều mà Trần Khôi và Hoàng Phủ Thiên Hạ không thể làm được, người trước là yêu quá sâu thể cho nên đánh mất chính mình, người sau căn bản chỉ yêu bản thân, không muốn đối mặt với thất bại, chỉ sống trong mộng, chấp niệm thành ma, cuối cùng phát điên.

259. Chương 259 - Tín Nhiệm

“Trận pháp này... có chút cổ quái, khí tức thần thánh này thực khiến người ta khó chịu.” Địa ngục Long thái tử vẫn đứng bên cạnh cau chặt mày, không kiềm nổi lui về sau một bước.

Bạch liên pháp trận do thánh khí thuần khiết hợp thành, đối với người đã quen hắc ám ở địa ngục như Long thái tử mà nói không thể nghi ngờ chính là khắc chế trời sinh, thánh khí khiến Long thái tử hơi khó chịu.

Oán giận khi thấy Tây Sa Thương Hải bên cạnh mặt chau mày ủ, trong lòng Long thái tử bực bội, một chưởng vỗ vào hông Tây Sa Thương Hải, ghen tuông quát: “Thần ái à, ta đang nói chuyện với người đó, ta bị bạch liên pháp trận làm cho rất khó chịu, người hẳn là nên quan tâm ta a! Nhìn chăm chăm nam nhân bên trong kia làm gì, ta mới là nam nhân của người!”

“Người không thể câm miệng lại sao!” Bầu không khí khẩn trương bị câu nói của Long thái tử xáo trộn hết lên, Tây Sa Thương Hải hận không thể một chưởng đánh chết cái tên gia hỏa khiến y mất mặt này.

“Vì sao phải câm miệng? Ta biết rồi, người sợ nam nhân này biết chuyện người và ta có một chân phải không? Thân ái à, chúng ta đã lăn lộn trên giường không biết bao nhiêu lần, người còn xấu hổ cái gì? Còn nhớ lần đầu tiên ta nhìn thấy người...” Địa ngục Long thái tử hắng giọng bắt đầu thuật lại chuyện hân và Tây Sa Thương Hải nhận thức nhau thế nào, quá trình lăn lộn trên giường ra sao.

Tây Sa Thương Hải tức giận thiếu chút nữa lặn ra ngất, vào thời điểm căng thẳng thế này, mà tên Long thái tử còn đang quấy rối cái gì đây?!

Có điều Tây Sa Thương Hải và địa ngục Long thái tử cãi nhau ầm ĩ lại hấp dẫn tầm mắt Lâm Cửu qua, mãi đến lúc này Lâm Cửu mới phát hiện hoá ra phía sau Diệt Thiên còn đi theo hai người, một người là nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ y không quen, còn một người... chính là Tây Sa Thương Hải đã mấy tháng nay không gặp.

Nhìn bộ dạng cãi lộn của Tây Sa Thương Hải và địa ngục Long thái tử, lại nghe thấy cuộc đối thoại thú vị giữa hai người, Lâm Cửu lập tức hiểu ngay, hoá ra Tây Sa Thương Hải xuống địa ngục cư nhiên lại quen biết với một vị nam tử trẻ tuổi thú vị như vậy, hơn nữa hai người còn có quan hệ không bình thường.

Tuy không biết vì sao Tây Sa Thương Hải lại một lần nữa đi tới nhân gian, nhưng thấy bộ dạng cãi lộn đầy sức sống của Tây Sa Thương Hải và Long thái tử, lập tức khoe miệng Lâm Cửu khe cong lên, như vậy cũng tốt ha, mỗi người đều có hạnh phúc riêng, nếu người trước mặt không thuộc về mình, vậy phía sau tất đang có một người chờ đợi mình.

Khi gặp được người thích thì giá nào cũng phải bắt được, khi gặp duyên phận không thể cưỡng cầu, chi bằng buông tay để hai bên đều có cơ hội tìm kiếm người phù hợp với mình hơn.

Tây Sa Thương Hải có thể tìm được duyên phận của mình, cũng khiến Lâm Cửu cảm thấy vui vẻ, thương tổn trước kia, hay hiểu lầm, cứ để gió cuốn đi là được rồi.

“Còn ồn ào nữa lập tức giết hết các người.” Lạnh lùng tung ra một câu uy hiếp, Diệt Thiên thành công khiến Tây Sa Thương Hải và Long thái tử ngậm chặt miệng, nếu không phải vừa rồi Hoàng Phủ Thiên Niên đứng lúc đi tới thông báo chuyện Lâm Cửu gặp nguy hiểm, chỉ sợ Diệt Thiên thật sự không chút do dự đuổi Tây Sa Thương Hải và địa ngục Long thái tử về địa ngục.

“Hừ, nếu không phải người phé đi võ công của ta, lúc này ta đã có thể giúp một tay.” Tây Sa Thương Hải không sợ chết hừ một cái, trong lòng thực khó chịu, địa ngục Long thái tử bởi vì e ngại thánh quang của bạch liên pháp trận nên không thể tiếp cận, y còn chưa khôi phục võ công cũng chẳng có biện pháp, bó chân bó tay như vậy khiến Tây Sa Thương Hải sốt ruột lại lo lắng.

Diệt Thiên lúc này căn bản không có tâm tình đấu võ mồm với Tây Sa Thương Hải, sau khi trừng đối phương một cái không tiếp tục để ý đến Tây Sa Thương Hải nữa, Tây Sa Thương Hải cũng thức thời không khắc khẩu với Diệt Thiên.

“Trận pháp này là năm đó do Chí Thiện thiết lập...” Hoàng Phủ Thiên Niên đứng một bên trên mặt lộ ra một tia phiến muộn, bất đắc dĩ nói, “Ta đã thử qua rất nhiều biện pháp, nhưng không có cách nào vào được bên trong, đừng nói là phá giải pháp trận, đến cả đi vào cũng không thể, mỗi lần nghĩ biện pháp đi vào thì lại bị bạch quang của pháp trận bắn ra.”

“Chúng ta mau chóng nghĩ cách, không thể để Lâm Cửu cứ tiếp tục ở bên trong được.” Hoàng Phủ Thiên Niên nhìn về phía Diệt Thiên vẫn đang nhìn chằm chằm vào pháp trận không nói lời nào, nói: “Ta nghĩ, nếu lấy lực lượng của năm người chúng ta hẳn là có thể phá giải bạch liên pháp trận, trận pháp của Chí Thiện hiển nhiên là huyền diệu lợi hại, nhưng chung quy cũng không thể chống chọi được với năm người chúng ta liên thủ.”

“Ta cũng có thể hỗ trợ!” Địa ngục Long thái tử nhìn Tây Sa Thương Hải bởi vì không thể hỗ trợ mà có chút phiến muộn, buồn bực nói: “Nói cho cùng không thể để người của Long thái tử ta thất vọng.”

Tây Sa Thương Hải không nói rõ được cảm thụ trong lòng là gì, tuy rằng tính tình của tên Long thái tử đều thoải tha như y, nhưng... đây cũng coi như là ngư tâm ngư, mã tâm mã nhỉ?

Trước kia y chỉ mới nói qua muốn trở về nhân gian, nào biết đâu rằng địa ngục Long thái tử lại thực sự dẫn y trở về, khe hở giữa địa ngục và nhân gian không phải dễ dàng mở như vậy, Tây Sa Thương Hải cũng loáng thoáng cảm nhận được sự khoan nhượng và bao dung của vị nam tử trẻ tuổi tính tình cổ quái này.

Có lẽ, đây là cái gọi là được yêu đi?

Hoàng Phủ Thiên Niên gật đầu, nói: “Các người biết Hoa Tư và Nghiệp Hoả đi đâu, việc này không thể chậm trễ, không bằng chúng ta mau phân công nhau đi tìm hai người bọn họ”

“Về phần Diệt Thiên... ngươi cứ lưu lại đi.” Hoàng Phủ Thiên Niên nói.

“Đại sư huynh... có thích lễ vật đệ tặng huynh không? Ha ha ha... loại cảm giác này thế nào, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn người mình thương yêu chết ngay trước mặt, bản thân thì lại bất lực? Làm sao vậy? Không phải huynh rất yêu Lâm Cửu sao, vì sao không dám đi vào trận pháp cứu nam nhân này đi?” Lúc này, Trần Khôi vẫn không nhận được sự chú ý của Diệt Thiên lớn tiếng gào lên, chính là không cam lòng, không cách nào nói ra.

Vì cái gì?

Không phải vì để đại ma đầu kia liếc mắt nhìn mình một cái sao?

Cho dù là ánh mắt oán hận, phản cảm của Diệt Thiên, cũng còn tốt hơn là không thèm chú ý tới.

Nhưng mà, khi Trần Khôi vừa nói xong, Diệt Thiên vẫn không hề phản ứng, căn bản là không liếc y một cái, hoàn toàn toàn toàn lấy thờ ơ tàn nhẫn không thèm đếm xỉa đến Trần Khôi.

Đau nhức tận tâm can âm âm kéo tới, sau khi Trần Khôi sống sót một lúc rồi gần như là điên cuồng gào to lên: “Nói a! nói a... vì sao huynh không nói lời nào, ha ha ha... vì sao huynh không nhìn ta một cái, là ta a, là Trần Khôi ta đem nam nhân và hài tử huynh yêu thương nhất nhất trong pháp trận, là ta muốn giết các ngươi, muốn nhìn thấy các ngươi thống khổ!”

“Vì sao huynh không nói lời nào, vì sao huynh không đến giết ta? Qua đây a! qua đây giết ta, ta vẫn ở chỗ này, vì sao huynh không qua... a a a a a ——”

Vì sao, vì sao ngay cả cơ hội để ta chết trên tay huynh mà cũng không cho ta?

Trần Khôi cuồng loạn vừa khóc vừa cười gào lên, nhưng Diệt Thiên vẫn thản nhiên chưa hề đáp lại y bất cứ cái gì, phảng phất như... căn bản không nhìn thấy người tên Trần Khôi này.

Còn có cái gì tàn nhẫn hơn vậy chứ?

Diệt Thiên dùng phương pháp của mình nghiêm phạt Trần Khôi, sự xa cách này còn tàn nhẫn và trực tiếp hơn bất kỳ cực hình nào.

Từ đầu đến cuối, trong mắt Diệt Thiên cũng chỉ có một nam nhân mà thôi, mà nam nhân này đã định trước đời đời kiếp kiếp không phải là Trần Khôi.

“Diệt Thiên...” Con ngươi bỗng dưng co rút lại, thanh âm của Lâm Cửu run run, nhìn ma đầu đột nhiên nhấc chân đi về phía mình, Lâm Cửu lập tức hiểu ra Diệt Thiên đang muốn gì.

“Đừng qua đây! Nếu... nếu ngươi vào đây cũng sẽ không ra được, Diệt Thiên, ngươi có nghe thấy ta nói không?” Lâm Cửu muốn từ trên mặt đất đứng lên, nhưng lúc này y ôm Tiểu Đoàn Tử đã là vô cùng tổn sức rồi, huống chi còn ôm hài tử đứng lên.

“Diệt Thiên, ngươi dừng hành động thiếu suy nghĩ!” Hoàng Phủ Thiên Niên nỗ lực ngăn cản ma đầu, nhưng người nọ chỉ một tay đã hất văng hắn đi.

Diệt Thiên lạnh lùng nói: “Đừng nói là năm người chúng ta, dù có thêm cả địa ngục Long thái tử cũng không có cách nào phá giải được pháp trận của Chí Thiện, người hiểu rõ Chí Thiện nhất là ta, nam nhân kia có thể thiết kế ra pháp trận như vậy, đại biểu cho trong lòng Chí Thiện có cách nghĩ của riêng mình...”

“Y, y là muốn...” Hoàng Phủ Thiên Niên nhất thời nghẹn lời.

“Ha ha —— y muốn thiết kế trận pháp này để giết ta?” Diệt Thiên thản nhiên cười, không để tâm chút nào, nhìn Lâm Cửu lo lắng không yên trong pháp trận, Diệt Thiên nhàn nhạt nói: “Chớ quên, Lâm Cửu chính là Chí Thiện, Chí Thiện kì thực chính là Lâm Cửu, ngươi nghĩ rằng Chí Thiện sẽ tự thiết kế pháp trận tự hại mình sao?”

Hắn cùng với y, bị kịch nghìn năm trước.

Hắn cùng với y, cừ hận và tín nhiệm đã từng mất hết nghìn năm qua.

Diệt Thiên khoan thai nói: “Ta không tin, không tin Chí Thiện sẽ giết ta.”

Diệt Thiên nhìn nam nhân trong pháp trận bởi vì lo lắng mà viền mắt đã ướt ướt, Lâm Cửu yêu hấn như vậy, sao có thể nhẫn tâm giết hấn chứ?

“Tiểu Cửu, nếu là ngươi, ngươi có nghĩ ngươi sẽ hao hết tâm huyết thiết kế một trận pháp phức tạp như vậy để hại ta không?” Diệt Thiên thần nhiên nói.

Lâm Cửu ra sức lắc đầu, y đương nhiên sẽ không làm thế, thế nhưng... y sao có thể chỉ vài một câu nói của Diệt Thiên mà yên tâm được chứ.

“Ta tin ngươi.” Nói xong một câu cuối cùng, Diệt Thiên đột nhiên nhảy vọt vào trong pháp trận, yên ổn rơi xuống ngay bên cạnh Lâm Cửu.

Lúc này đây, Diệt Thiên lựa chọn tín nhiệm, tín nhiệm Lâm Cửu lúc này, tin tưởng Chí Thiện trước kia.

“Diệt Thiên...” Lâm Cửu sợ đến trái tim cũng sắp vọt ra ngoài, mãi đến khi nhìn thấy ma đầu bình yên vô sự đứng trước mặt mình, nam nhân mới thở hắt ra một hơi, nước mắt cũng không chịu thua kém đua nhau chảy xuống.

Hoàng Phủ Thiên Niên và Tây Sa Thương Hải cũng thở phào nhẹ nhõm, có lẽ bọn họ đã suy nghĩ nhiều, trận pháp của Chí Thiện lẽ nào lại không có bất luận tác dụng gì với Diệt Thiên sao?

Chỉ là, năm đó vì sao Chí Thiện lại phải thiết kế ra một trận pháp như vậy, còn lưu truyền cho từng đời của Hiền Môn chứ?

“Không xong ——” Đột nhiên Tây Sa Thương Hải hô lên.

260. Chương 260 - Ma Tính Đại Phát

Tiếng la bất ngờ của Tây Sa Thương Hải khiến mọi người trong miếu kinh ngạc một chút, lại phát sinh chuyện gì đây? Cho dù là bị trói chặt trên cây cột thì Trần Khôi và Hoàng Phủ Thiên Hạ cũng bị thanh âm của Tây Sa Thương Hải hấp dẫn qua đó, không hẹn mà cùng nhìn về phía hai nam nhân trong pháp trận.

Diệt Thiên sẽ bị nhốt vĩnh viễn trong pháp trận, còn gì nữa sao?

“Ngô ——” Tựa như đau đầu lấy tay đỡ trán, ngay lúc Diệt Thiên muốn ôm nam nhân đứng trước mặt cách hấn không xa, đột nhiên đại ma đầu vội vàng lui lại mấy bước, như là cố ý kéo giãn khoảng cách giữa hấn với Lâm Cửu vậy.

“Diệt Thiên...” Lâm Cửu lo lắng nhìn Diệt Thiên, khổ nỗi lúc này trên người không có khí lực lại còn ôm thêm hài tử nên không có cách nào đứng dậy tới bên xem Diệt Thiên xảy ra chuyện gì, chỉ trong giây lát, Lâm Cửu phảng phất như nhìn thấy trong đôi mắt khép hờ kia của Diệt Thiên có xuất hiện vài vệt đỏ.

Lâm Cửu nhất thời sững sờ ngay tại chỗ, lẽ nào Diệt Thiên... vào đúng lúc này ma tính lại đột nhiên tái phát sao? Lâm Cửu đã từng thấy Diệt Thiên nhập ma hồi ở trong Hiền Môn nên vẫn còn nhớ rõ bộ dạng Diệt Thiên khi đó, mọi thứ vẫn rõ ràng ngay trước mắt, đau đầu không thể ức chế, nhần đồng đồ tươi như máu, lí tính dần dần mất đi...

“Không xong!” Lúc này Hoàng Phủ Thiên Niên bên ngoài pháp trận cũng đột nhiên nghĩ tới cái gì, gấp gáp nói, “Thánh khí của bạch liên quá trận quá nặng, lại cùng xuất ra với khí hắc liên của Diệt Thiên, tương sinh tương xứng lại khó có thể dung hợp, thánh khí kích thích tới ma tính còn sót lại trong cơ thể Diệt Thiên, có khả năng sẽ lại khiến Diệt Thiên tái nhập ma một lần nữa!”

Hoàng Phủ Thiên Niên từng cùng với Hoa Tư tra nguyên do nhập ma của Diệt Thiên, muốn tình biện pháp hoá giải ma khí không bình thường trong cơ thể Diệt Thiên, nhưng tìm kiếm hồi lâu, tìm đọc không ít điển tịch nhưng vẫn không có thu hoạch gì, sau đó Nghiệp Hoả Hồng Liên đứng ra nói đến chuyện liên diệp Chí Thiện và U Minh lưu lại ở Đông Hải mới có chút manh mối.

Thế nhưng hôm nay Hoa Tư và Nghiệp Hoả Hồng Liên ở xa tận Đông Hải không biết bao giờ mới trở về, nếu không tìm thấy liên diệp, mà Diệt Thiên thì lại tẩu hoả nhập ma, khó bảo toàn sẽ không như nghìn năm về trước đánh mất hết lí tính, thậm chí không nhớ rõ Lâm Cửu...

Hoàng Phủ Thiên Niên lập tức cảm thấy lồng ngực phát lạnh, Diệt Thiên không thể thoát khỏi pháp trận, mà trong pháp trận lại còn thêm Lâm Cửu và hài tử.

“Diệt Thiên! Tỉnh tỉnh! Mau mau tỉnh lại!” Lần đầu tiên, Hoàng Phủ Thiên Niên gần như đánh mất hết lí trí thường ngày, điên cuồng gào lên với ma đầu bên trong trận pháp, “Người biết mà, lúc này người không thể nhập ma! Diệt Thiên, người có nghe thấy không, thanh tỉnh! Bảo trì thanh tỉnh, khắc chế ma niệm...”

Khắc chế?

Đâu có dễ dàng khắc chế như vậy chứ? Nếu Diệt Thiên có thể khắc chế được ma tính của mình, thì sao lại có bi kịch ngàn năm trước, sao lại có bao nhiêu ngày đêm tu luyện áp chế.

Đau đầu... đau đớn khiến đầu Diệt Thiên như sắp nứt toạc ra, bên tai như có hàng ngàn hàng vạn con muỗi đang vo ve không ngớt, khiến hần buồn bực không thôi, cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nghe rõ, Hoàng Phủ Thiên Niên nói gì đó, Diệt Thiên căn bản chẳng nghe được gì.

Vì sao lại xuất hiện sự cố vào lúc này?

Diệt Thiên cắn chặt hàm răng, không phải hần không cố gắng, chỉ là ma niệm trong cơ thể bị thánh khí kích thích đang sục sôi điên cuồng cuốn lấy thân thể hần không muốn li khai.

Thánh khí như hàng ngàn hàng vạn thanh trường kiếm muốn chặt đứt ma niệm trong cơ thể Diệt Thiên, mà động tĩnh lớn như vậy cũng thúc đẩy ma niệm phản kháng, lại càng thêm cường hần điên cuồng quấn lấy thân thể Diệt Thiên hơn, trong nháy mắt ngấn gối, đôi mắt Diệt Thiên hết đối lại biến, một chốc thì đỏ tươi như vẩy máu, một chốc lại bị thánh khí tẩy đi giết chóc trong đáy mắt.

Hai cỗ khí tức bất đồng điên cuồng tranh đấu trong cơ thể Diệt Thiên, không bên nào chịu nhường bên nào.

Diệt Thiên cảm thấy đầu rất đau, đau đến mức ma đầu không thể chịu đựng thêm được, từng hạt mồ hôi lớn như hạt đậu từ trên trán hần chảy xuống...

Nhưng đối với Diệt Thiên mà nói khó chịu nhất chính là hần có thể cảm nhận rõ ràng lí trí của mình đang từng chút từng chút bị ăn mòn, cũng giống như hồi ở Hiên Môn vậy, có thể đến cuối cùng cái gì hần cũng không nhớ rõ, cái gì cũng không biết, mặc cho ma tính mang theo giết chóc tàn bạo điên cuồng xâm chiếm.

Không thể...

Không thể đánh mất lí trí!

Hai tay ma đầu dùng sức ôm lấy đầu mình, mười ngón xen vào mái tóc dài màu bạc nỗ lực để bản thân không rơi vào điên cuồng như rơi vào đầm lầy không cách nào thoát thân, quá dùng sức nên móng tay xé rách cả da thịt, dòng máu đỏ tươi dọc theo ngón tay tái nhợt của ma đầu như mạn đăng quần lấy, rơi lên trán, nhiễm đỏ cả ấn kí u minh hắc liên giữa trán.

“Diệt Thiên!”

Bên tai đầy rầy tạp âm đột nhiên vang lên thanh âm vang dội khác thường của một người, ma đầu mở mắt nhìn nơi phát ra âm thanh, Lâm Cửu nhẹ nhàng đặt Tiểu Đoàn Tử trên mặt đất rồi run rẩy khó khăn đứng lên, gần như là nghiêng ngã về phía trước.

“Đừng qua đây!” Kiểm nén găm nhẹ một câu, Diệt Thiên cơ hồ hao hết khí lực toàn thân mới nói ra được lời khiến Lâm Cửu cách xa hần, hần... hần đã không thể chịu đựng được thêm nữa, đau đầu, đau đớn như sắp vỡ toạc ra, cơn đau này khiến hần muốn phá nát hết tất cả trước mặt, đốt hết thành tro.

Muốn huỷ diệt tất cả, muốn giết hết những người khiến hần thống khổ, muốn nhuộm cho mảnh trời u ám này ngọn lửa đỏ tươi như máu.

Nhưng lại càng điên cuồng hơn đó là sầu và hận đang không ngừng trào lên trong nội tâm, ma niệm đang từng chút cắn nuốt lí trí của hắn, Diệt Thiên cảm nhận được rõ ràng như vậy, cảm giác bất đắc dĩ này khiến hắn thấy bất lực, chỉ có thể mở trừng trừng mắt nhìn mình từng bước nhập ma đạo.

Hắn sẽ giết Lâm Cửu mất, hắn sẽ giết nam nhân này mất...

Không, hắn không muốn thương tổn Lâm Cửu, hắn không muốn tổn thương đến nam nhân hắn yêu nhất này, nhưng mà... lúc này đây, liệu có thể may mắn như lần tẩu hoả nhập ma trước hay không đây?

Nội tâm của Diệt Thiên, lần đầu tiên dâng lên sự sợ hãi hắn không muốn đối mặt.

“Diệt Thiên...” Nhất thời bị Diệt Thiên đẩy ra khiến Lâm Cửu gần như té nhào vô lực nằm úp sấp quỳ gối trên mặt đất, đôi môi run rẩy, ánh mắt tràn ngập bất lực và bi ai, Lâm Cửu lại một lần nữa bò dậy, từng bước tiến gần ma đầu đang phát điên kia, y không sợ, không sợ Diệt Thiên có nhập ma hay không.

Lúc này, làm sao y có thể mở trừng trừng mắt nhìn Diệt Thiên một mình rơi vào vực sâu thống khổ như địa ngục mà vẫn khoanh tay đứng nhìn?

Lâm Cửu bất lực, nhưng lẽ nào liền đại biểu cho việc y không cần nỗ lực làm cái gì sao?

Cuối cùng Lâm Cửu dùng khí lực lớn nhất của y ôm lấy ma đầu này.

“Diệt Thiên, ôm ta, ôm ta sẽ không đau đớn như vậy nữa, hãy nghĩ đến ta, hãy nghĩ đến con chúng ta, tất cả rồi sẽ ổn, ta ở đây, ta ở đây cùng với ngươi.” Nước mắt đọng đầy quanh viền mắt, đau đớn của Diệt Thiên, dường như Lâm Cửu đang cùng cảm thụ, vươn tay nhẹ nhàng lau đi vết máu chảy trên mặt Diệt Thiên, Lâm Cửu vẫn luôn tin tưởng nếu lần trước y có thể giúp Diệt Thiên hoá giải ma niệm, thì lần này cũng nhất định có thể.

“Ồn... ngươi rất ồn!” Đôi tay tái nhợt dần dần hạ xuống, buông thõng bên sườn khê siết thành quyền, đầu khớp xương kêu lên “răng rắc” khiến người ta kinh hãi, tựa như lí trí đang từng chút vỡ vụn của ma đầu, rơi xuống nền đất, biến mất không còn.

Không còn thanh âm áp lực khó chịu của Diệt Thiên, trong nháy mắt, trở nên an tĩnh, những cũng đậm nhói trái tim Lâm Cửu.

Sau khi hạ hai tay xuống, ma đầu chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đỏ tươi từng tơ máu như mạng nhện nhanh chóng tràn khắp nhãn đồng, lòng trắng còn sót lại cũng như lí trí sắp sửa biến mất kia của Diệt Thiên, cho đến cuối cùng chỉ còn lại từng đường đỏ tươi hắc ám, như tấm lưới điên cuồng bao phủ cả người Diệt Thiên.

Hai tròng mắt u ám mà đỏ tươi không còn nhìn thấy màu trắng, nhãn đồng trầm mặc an tĩnh nhưng phẳng phát như cơn lốc quét qua muốn cuốn bay hết tất cả thế gian này.

Từ trong mắt Diệt Thiên Lâm Cửu nhìn thấy bản thân mình, tựa như người hãm sâu trong vùng bùn, không biết lúc này có thể may mắn thoát khỏi giống lần trước hay không.

“Diệt... Diệt Thiên...” Thanh âm run rẩy, lệ vẫn quanh quẩn trong hốc mắt rồi cuộc không chịu nổi gánh nặng mà chảy ra, bên tai y là tiếng la lo lắng của Hoàng Phủ Thiên Niên và Tây Sa Thương Hải, nhưng đều muốn y nhanh chóng rời xa, rời xa ma đầu đã lần nữa mất đi lí trí này.

Lần đầu tiên ở Tội Ác Quốc Gia, Diệt Thiên phế đi võ công Lâm Cửu, thiếu chút nữa là giết mất nam nhân này;

Lần thứ hai ở Hiền Môn, sau một đêm thi bạo cuối cùng cũng tỉnh táo lại, mà nếu thêm chút nữa, Diệt Thiên đã cắt đứt cổ Lâm Cửu.

Lúc này thì sao? Ai cũng không biết dưới sự thôi động của thánh khí, Diệt Thiên có thể có thời gian khôi phục lại lí trí hay không, sau khi tẩu hoả nhập ma, không biết sẽ làm ra chuyện gì với Lâm Cửu vẫn bị nhốt trong pháp trận không thể thoát ra kia.

Chỉ là, sao Lâm Cửu có thể rời xa ma đầu này chứ?

Bỗng nhiên, Diệt Thiên lạnh lùng đẩy nam nhân đang ôm chặt hân ra, thoảng cái Lâm Cửu bị đẩy đi rất xa, lăn lộn mấy vòng rồi chật vật rơi xuống mặt đất, trong miệng trào ra vị rỉ sắt nhàn nhạt.

261. Chương 261 - Đánh Mất Lí Trí

“Diệt Thiên ngươi đang làm gì đấy! Y là Lâm Cửu a!” Mắt mở trừng trừng nhìn Diệt Thiên đẩy Lâm Cửu ra rất xa, Tây Sa Thương Hải tình tình nóng nảy lập tức há miệng mắng to ma đầu trong pháp trận, Tây Sa Thương Hải cố gắng xông vào trong pháp trận, nhưng khi y vừa tới gần thì lại luôn bị bạch quang của pháp trận đánh bật ra, mặc kệ dùng sức xông tới mức nào, cuối cùng cũng chỉ có thể bị bắn ngược ngã ra đất.

“Diệt Thiên, con bà nó, ngươi mau tỉnh lại cho ta, mau tỉnh lại! Mở to nhìn người trước mặt ngươi là ai a!” Hai tay cố sức đập lên “bức tường” vô hình của pháp trận, Tây Sa Thương Hải khàn cả giọng mà gào lên.

“Ngươi điên rồi hay sao, mặc kệ ngươi thích đánh thế nào thì cũng không thể mở được pháp trận.” Nhìn thấy Tây Sa Thương Hải làm ra hành vi tự hại đến mình như vậy, địa ngục Long thái tử liền bước lên kéo Tây Sa Thương Hải lại, lớn tiếng quát, “Ta biết ngươi lo lắng cho người ở bên trong, nhưng ngươi làm như vậy thì có ích lợi gì?! Tây Sa Thương Hải, bình tĩnh chút đi!”

“Bình tĩnh... lúc này làm sao ta có thể bình tĩnh được?” Xoay người, Tây Sa Thương Hải ** dùng sức đánh một quyền vào cây cột trong miếu.

(NTC: Cái ** ý là cửa tác giả để, ta cũng chẳng biết là gì =.=)

“Long thái tử nói rất đúng, chúng ta hiện tại sốt ruột cũng không có ích gì.” Nhìn Diệt Thiên đã nhập ma trong pháp trận và Lâm Cửu đang thụ thương, trong mắt Hoàng Phủ Thiên Niên tràn đầy vô lực và bi ai, sao trong lòng hân lại không lo lắng chút, nhưng lo lắng thì giải quyết được gì?

Trong lòng Hoàng Phủ Thiên Niên và Tây Sa Thương Hải đều sốt ruột và vô lực như nhau, nhưng nếu như lúc này đến hân cũng buông xuôi thì sẽ ra sao đây?

Dù thế nào cũng phải có người bảo trì bình tĩnh, dù thế nào cũng phải có người đè nén lo lắng trong tâm, dù thế nào cũng phải có người ở thời khắc nguy cơ đứng ra để lãnh đạo.

“Không thể cứ ở đây đợi Hoa Tư và Nghiệp Hoả, Tây Sa Thương Hải, lúc này ngươi còn bao nhiêu thành công lực?” Hoàng Phủ Thiên Niên nhanh chóng động não, sự tình phát sinh quá bất ngờ, lúc này bọn họ chỉ có thể làm hết năng lực suy nghĩ hết mọi biện pháp để phá giải pháp trận, bằng không căn bản đừng nói với việc cứu Lâm Cửu ra.

Diệt Thiên a Diệt Thiên, sao ngươi lại xung động như vậy chứ?

Tín nhiệm... chỉ bởi vì tín nhiệm mà mạo hiểm như thế, rốt cuộc trong lòng ngươi mang loại tín nhiệm nào đối với Chí Thiên?

Hoàng Phủ Thiên Niên lắc đầu, bây giờ không phải lúc để tự hỏi mấy vấn đề này.

“Còn lại không nhiều lắm.” Tây Sa Thương Hải nhỏ giọng nói.

“Ta cũng có thể thử xem sao.” Đại ngục Long thái tử đứng bên cạnh nói, liếc nhìn Tây Sa Thương Hải, nam tử hạ giọng: “Nếu không thể cứu người ở bên trong ra, chỉ sợ cả đời ngươi cũng không yên lòng.”

Trong lời nói của Long thái tử mang theo vài phần ghen tuông và thoả hiệp, Tây Sa Thương Hải hơi sững sốt, chỉ có thể nhìn sơ sơ thanh niên tuấn mĩ kia, thấp giọng nói một câu: “Cảm tạ.”

Địa ngục Long thái tử nhếch miệng cười, trong nụ cười, bao hàm cả sùng nịch và thư thái, chỉ ít hân biết Tây Sa Thương Hải đối với nam nhân trong pháp trận không còn tình yêu nữa, chỉ là chuộc tội và lo lắng cho bằng hữu, vậy là đủ rồi.

Hoàng Phủ Thiên Niên, Tây Sa Thương Hải và địa ngục Long thái tử đứng thành một hàng, đều lấy hết bản lĩnh của mình ra, Kim Long của Công Đức Kim Liên rút gào, Tây Sa Thương Hải dưới sự trợ giúp của Hoàng Phủ Thiên Niên và Long thái tử có thể triệu Thanh Long ra trong thời gian ngắn, võ công của Long thái tử tà dị hơn một chút, nương theo lời lẩm bẩm trong miệng hắn, một con rắn thật dài đỏ như máu há ra cái miệng đỏ lừ xuất hiện.

Ba người đồng tâm hiệp lực, tuyệt chiêu cùng hiện, uy lực vô cùng, làm ngôi miếu rung động dữ dội như sắp sụp xuống, ba vầng sáng màu vàng, xanh, đỏ đồng thời hoá thành thanh trường kiếm lao về hướng bạch liên pháp trận.

Trần Khôi và Hoàng Phủ Thiên Hạ bị trói chặt trên cây cột bị ánh sáng chiếu rọi không mở nổi mắt, nhưng ngay lúc ba người Hoàng Phủ Thiên Niên đầy chờ mong hợp lực của bọn họ hữu hiệu thì lại không ngờ tới khi ba quang sáng hoá thành thanh trường kiếm bổ về bạch liên pháp trận, pháp trận lại đột nhiên bộc phát ra bạch quang chói mắt, như biển khơi mênh mông nuốt chửng thanh trường kiếm không thấy bóng dáng đâu.

Hợp lực của ba người Hoàng Phủ Thiên Niên không chỉ không phá giải được pháp trận, mà càng không xong là lại khiến cho bạch liên pháp trận hấp thu hết, gần như vào đúng thời khắc đó, Diệt Thiên bên trong pháp trận phát ra một tiếng gầm đau đớn, đứng không vững mà đỡ lấy cái trán, trong miệng lẩm bẩm mấy từ.

“Lâm Cửu... Lâm Cửu?” Trong nháy mắt bạch liên thánh khí chiếm ưu thế, Diệt Thiên vừa khôi phục lại một chút thanh tỉnh cố sức ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân cách đó không xa, cặp hắc đồng lãnh đạm kia chứa đầy nỗ lực của ma đầu muốn không chế được thân thể mình, nỗ lực nhìn nam nhân kia, nỗ lực nhớ lại tất cả.

Nhớ đến lúc bọn họ nhận thức, nhớ đến qua lại giữa bọn họ, nhớ đến những nụ cười và lời hứa của bọn họ.

“Diệt Thiên... là ta... là ta...” Nghe thấy ma đầu hô lên tên của mình, trong lòng Lâm Cửu kích động không thôi, cố sức đứng lên muốn đi về hướng Diệt Thiên.

“Không! Đừng qua đây... đừng... tới gần ta... a ——” Khoảng thanh tỉnh ngắn ngủi, rồi phản phệ bị ma khí hung mãnh lần thứ hai điên cuồng kéo tới, như ngàn vạn cây kim châm vào ma đầu, ý đồ không chế ma đầu cường đại này.

Ngân pháp điên cuồng bay lượn, ma đầu giãy dụa tranh đấu với ma niệm của mình không thể tự kiềm chế, đau đớn như vậy, khiến Lâm Cửu chỉ nhìn thôi cũng thấy đau đến tận xương.

“Diệt Thiên...” Hai tay Lâm Cửu vịn chặt vào nền đất, giọt lệ cay đắng chảy xuống đầy mắt.

Vì sao vào đúng lúc bọn họ cho rằng tất cả đã yên ổn, cuối cùng cũng có thể hạnh phúc an bình lại xuất hiện nhiều bi ai như vậy?

Vì sao bọn y đã nỗ lực như vậy mà vẫn không thể an ổn sống cùng nhau?

Đây là vì sao... chẳng lẽ còn muốn lập lại bi ai trước kia một lần nữa sao? Lâm Cửu không muốn, không muốn thấy ma đầu không thể không chế lí trí trước mắt chịu đựng thống khổ, không muốn đối mặt với ái nhân mấy đi lí trí một lần nữa, lại càng không muốn tưởng tượng nếu như đến lúc Diệt Thiên khôi phục lí trí sẽ thống khổ thế nào.

Chuyện tàn nhẫn như vậy, vì sao lại luôn phát sinh trên người bọn y?

Bọn y chỉ muốn, cùng một chỗ bên nhau mà thôi...

Lâm Cửu vô lực ngẩng đầu, nhìn thấy nam tử nhàn đồng bị tiên huyết nhiễm hồng đứng trước mặt mình, trên khuôn mặt tuấn mỹ quen thuộc như vậy lại lạnh lùng không thể nhớ ra y, giống như Diệt Thiên đã từng thấy vào đêm đó ở Hiên Môn, quên đi tất cả, bao gồm cả một người nam nhân tên Lâm Cửu.

Lâm Cửu không khỏi nở nụ cười, cười đến nước mắt không thể chế nổi chảy vào khoé miệng, cay đắng và nóng bỏng như vậy, làm bỏng cả đầu lưỡi của y, thế cho nên y không thể thốt lên bất cứ lời nào, chỉ có thể nhìn Diệt Thiên từng bước đi tới trước mặt, vươn bàn tay đã từng cùng y mời ngón đan nhau, băng lãnh chế trụ yết hầu y.

“Ha ha ha... giết a! Giết y! Ha ha ha... giết a! Cắt đứt yết hầu của y, ta thật muốn xem, muốn xem bộ dạng Lâm Cửu bị cắt đứt cổ, bị ai trong mắt đó thật là đẹp a, ha ha ha...” Bên ngoài pháp trận, Hoàng Phủ Thiên Hạ lớn tiếng cười, nếu không phải bị kim liên trói, chỉ sợ sớm đã hoa tay múa chân nhảy cẫng lên.

“Diệt Thiên... giết y, giết đi nam nhân đã cướp người từ bên người ta, tự tay giết y!” Hoàng Phủ Thiên Hạ điên cuồng gào lớn.

“Câm miệng!” Nháy mắt Hoàng Phủ Thiên Niên đã tới trước mặt Hoàng Phủ Thiên Hạ, một cái tát hung hăng bạt qua, người nọ như không hề cảm giác thấy đau đớn vẫn tiếp tục khẽ cười, tiếng cười khiến người ta cảm thấy Mao cốt tung thiên.

“Ha ha, khiến ả ngậm miệng thì có thể ngăn cản được Diệt Thiên sao? Ha ha ha...” Trần Khôi khẽ cười nhìn cảnh trong pháp trận Lâm Cửu đang bị Diệt Thiên bóp cổ từ từ xách lên khỏi mặt đất, “Có lẽ, đại sư huynh vẫn luôn muốn giết nam nhân này, vẫn chưa từng tha thứ cho Lâm Cửu a!”

Câm hận sao?

Lâm Cửu có chút khó hô hấp, Diệt Thiên bóp cổ y thật là khó chịu, chẳng qua... Lâm Cửu lại không cảm thấy thương tâm, y tuyệt đối không thấy một chút cảm hận nào từ trong mắt ma đầu.

Vậy là đủ rồi, Diệt Thiên không còn hận y nữa, có lẽ nên nói, căn bản là không hận.

Cho dù lúc này trong đôi mắt đỏ tươi kia của ma đầu chứa đầy rẫy giết chóc và điên cuồng, nhưng với Lâm Cửu mà nói, đều dễ chịu hơn bất luận cảm tình nào.

“Ngạch ——” Sắc mặt dần dần trở nên xanh xao, đến nuốt nước bọt cũng không thể, Lâm Cửu vẫn nhìn nam nhân trước mặt, có đôi khi y suy nghĩ, lẽ nào Diệt Thiên thực sự sẽ giết y sao?

Nếu Diệt Thiên giết y, kiếp sau, y... sẽ khiến Diệt Thiên phải bồi thường y gấp bội.

Kiếp sau, dù y có đầu thai chuyển thế, cũng sẽ không bỏ qua cho đại ma đầu này, sẽ trở lại tìm Diệt Thiên.

Nhưng mà... tiểu hài tử.

Đừng... đừng thương tổn đến hài tử của chúng ta, được không? Nam nhân không có cách nào phát ra thanh âm chỉ có thể mở mắt ngóng trông nhìn Diệt Thiên, Lâm Cửu vẫn luôn tin tưởng, Diệt Thiên có thể nghe được thanh âm của y, y thầm nói.

Cho dù Diệt Thiên vẫn không hề phản ứng lại, lực đạo lại gia tăng thêm.

Cổ họng tràn lên vị rỉ sắt nồng nặc, giọt máu đỏ tươi từ khoe miệng chảy ra, hoà cùng với giọt nước mắt nóng hổi của nam nhân, rơi xuống ngón tay ma đầu.

Dù phải dùng hết phần sức lực cuối cùng, Lâm Cửu cũng muốn cười với Diệt Thiên một cái, y muốn nói cho ma đầu này, nếu như Diệt Thiên thực sự giết y, y cũng sẽ không trách Diệt Thiên.

Đừng thương tâm, cũng đừng tự trách, đây vốn không phải là lỗi của Diệt Thiên.

Có lỗi... chỉ là số phận quá tàn nhẫn này mà thôi.

Cho dù... lúc này Diệt Thiên không hề phản ứng lại, vẫn băng lãnh như vậy.

“Oa oa oa oa... ô ô ô...” Cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng hài tử khóc nỉ non, Tiểu Đoàn Tử vốn đang say ngủ chẳng biết bị đánh thức tự bao giờ, giãy ra khỏi y phục bọc quanh của Lâm Cửu, đáng thương ngồi trông đống y phục nhìn phụ thân nó yếu nhất đang bóp cổ cha nó, khóc đến tê tâm liệt phế.

Gần như là ngay lúc đó, Diệt Thiên khẽ buông lỏng tay đang ở trên cổ Lâm Cửu ra.

262. Chương 262 - Phá Thành Mạnh Nhỏ

Đột nhiên ngay lúc đó, Diệt Thiên khẽ thả lỏng bàn tay đang bóp trên cổ Lâm Cửu ra, ngay trước khi sắp ngạt thở, cuối cùng cũng có thể khó khăn hô hấp, thân thể do thiếu dưỡng khí, vội vàng thở hổn hển, khiến lồng ngực Lâm Cửu áp lực đến phát đau.

Vất vả hít thở không khí, hai tay Lâm Cửu nắm chặt lấy tay áo Diệt Thiên, ma đầu hăng vừa rồi còn nhìn Lâm Cửu lúc này lại như bị tiếng khóc của Tiểu Đoàn Tử hấp dẫn, không nhìn Lâm Cửu nữa, mà quay đầu nhìn Tiểu Đoàn Tử ngồi trong đồng y phục cách đó không xa.

Tiểu Đoàn Tử khóc đến tê tâm liệt phế, con mắt to tròn đọng đầy những giọt nước trong suốt, vô cùng đáng thương nhìn phụ thân và cha của nó, tựa hồ không hiểu vì sao phụ thân lại muốn tổn thương cha, vì sao cha lại khóc, ngay cả đến nó cũng cảm thấy thương tâm theo.

“Phụ thân... cha... oa oa oa...”

Tiểu Đoàn Tử ngồi dưới đất bất lực mà khóc, đầu tiên là nó nhìn về phía Diệt Thiên đang quay đầu lại nhìn nó, muốn từ trong mắt Diệt Thiên thấy được ấm áp và sủng ái trước kia, chẳng qua phụ thân lại không hề phản ứng, như vậy khiến Tiểu Đoàn Tử càng thương tâm hơn.

Thoạt nhìn giống như là phụ thân không muốn nó nữa, Tiểu Đoàn Tử thương tâm nhìn Lâm Cửu, thanh âm trẻ thơ khóc gọi: “Ch...cha...”

Vươn tay về phía Lâm Cửu, Tiểu Đoàn Tử muốn được Lâm Cửu ôm một cái, nó muốn được cha ôm, giống như vừa nãy cha ôm nó trong lòng, nhưng vì sao cha chỉ nhìn nó mà không đi qua?

Phải chăng là cha và phụ thân đều không muốn nó nữa?

Tiểu Đoàn Tử khóc như mưa, vừa thương tâm vừa tức giận, tiếng khóc càng lúc càng lớn, mãi đến khi tất cả mọi người xung quanh đều chịu không nổi, bị tiếng khóc đâm vào màng tai và ngực đau đến không thôi.

“A...” Hoàng Phủ Thiên Hạ muốn dùng tay che lỗ tai lại, thế nhưng hai tay bị trói chặt vào cây cột phía sau, nữ tử đau đến kêu lên, tóc tai tán loạn cực kì đáng sợ.

Trần Khôi khẽ nhíu nhíu mày, mặc dù có chút khó chịu, nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Đám người Hoàng Phủ Thiên Niên và Tây Sa Thương Hải còn đang khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc này lại không hên mà cùng nhíu mày, tiếng khóc của Tiểu Đoàn Tử cắt đứt cử động của Diệt Thiên đã cứu Lâm Cửu một mạng, có điều tiếng khóc của Tiểu Đoàn Tử lợi hại như vậy, chỉ sợ sẽ hấp dẫn lực chú ý của Diệt Thiên qua.

Nhưng mà Tiểu Đoàn Tử không hổ là hài tử của Chí Thiện Bạch Liên và U Minh Hắc Liên, tuổi còn nhỏ đã có bản lĩnh cao cường trời sinh, một tiếng khóc đã đủ đánh ngã đồng người.

Lâm Cửu mới cố trối cho Tiểu Đoàn Tử thoát khỏi sự trói buộc của kim liên, vì vậy lúc này, lực lượng không tính là quá mạnh trên người Tiểu Đoàn Tử cũng có thể phóng thích.

Tính công kích từ tiếng khóc của Tiểu Đoàn Tử khiến Diệt Thiên khẽ nhíu nhíu mày, trong lòng mắt đồ tươi xuất hiện chút rung động.

Trong lòng Lâm Cửu lúc này lại chỉ có sợ hãi, y sợ Diệt Thiên bị Tiểu Đoàn Tử hấp dẫn qua đó, y càng sợ Diệt Thiên sẽ làm chuyện gì đó với Tiểu Đoàn Tử, Diệt Thiên từ từ buông lỏng bàn tay chế trụ yết hầu y ra, nam nhân có thể hô hấp còn chưa hít ngậm khí, đã vội vàng hô: “An Chi! Đừng khóc nữa, mau ngừng khóc, nghe cha nói, đừng khóc nữa...”

Mặc dù so với tiếng khóc của hài tử thì thanh âm của Lâm Cửu có thể tính là cực kì bé nhỏ, nhưng Tiểu Đoàn Tử tựa hồ là trời sinh đã tương đối mẫn cảm với thanh âm của phụ thân, giống như nghe thấy được thanh âm của Lâm Cửu, Tiểu Đoàn Tử từ từ hạ thấp tiếng khóc, vô cùng đáng thương nhìn Lâm Cửu.

“An Chi, ngoan, cha... cha ở đây, cực cưng ngoan đừng khóc a, cha lập tức... lập tức qua đó ôm con, đừng khóc, ngoan...” Cố gắng bày ra một nụ cười để Tiểu Đoàn Tử an tâm, Lâm Cửu gắt gao túm chặt lấy tay

áo Diệt Thiên, Diệt Thiên đã hoàn toàn buông lỏng bàn tay trên cổ Lâm Cửu, nam nhân vô lực lập tức ngã soài lên nền đất.

Nghe thấy lời Lâm Cửu nói, Tiểu Đoàn Tử ngừng khóc, nhưng vẫn nghẹn ngào ngồi nguyên chỗ cũ, bàn tay nhỏ bé lau lau nước mắt, cực kì uỷ khuất.

Đột nhiên thấy phụ thân đi về phía này, Tiểu Đoàn Tử uỷ khuất nhìn Diệt Thiên, nghẹn ngào hô: “Phụ thân... phụ thân... ôm”

Xoay người, Diệt Thiên bước một bước về phía Tiểu Đoàn Tử, khi chuẩn bị bước bước thứ hai lại phát hiện trường tụ của mình bị người túm chặt, lực đạo rất lớn, cư nhiên khiến ma đầu nhất thời nửa khắc không thể thoát ra.

“Diệt Thiên... đừng qua đó, ngươi có nghe thấy không! Ngươi không thể qua đó, nó là An Chi, hài tử của ngươi... ngươi không thể qua đó, không thể...” Đôi môi run rẩy, Lâm Cửu gắt gao túm chặt lấy tay áo của Diệt Thiên không chịu buông ra, y sợ, y sợ Diệt Thiên sẽ trong tình trạng hồn nhiên không biết gì này làm ra chuyện gì thương tổn đến hài tử của bọn y.

“Diệt Thiên, ta biết, ta biết ngươi có thể nghe thấy tiếng của ta, ta biết ngươi cũng không quên ta, ta van ngươi... van ngươi mau mau tỉnh lại được không?” Lâm Cửu vẫn túm chặt tay áo Diệt Thiên, nam nhân cố gắng ôm lấy Diệt Thiên, chẳng qua mỗi lần Lâm Cửu muốn buông tay áo Diệt Thiên ra thì Diệt Thiên lại tiến thêm về phía trước, Lâm Cửu bất đắc dĩ túm chặt ống tay áo ma đầu không thả lỏng ra chút nào.

Nếu Diệt Thiên làm ra chuyện gì với hài tử của bọn y...

Không, chuyện như vậy, y đến cả nghĩ cũng không dám, đầu óc Lâm Cửu trở nên hỗn độn, lúc này ý nghĩ duy nhất chính là không thể để Diệt Thiên tới gần An Chi, mặc kệ là có phát sinh chuyện gì.

“Diệt Thiên...” Hoàng Phủ Thiên Niên lên tiếng, không biết phải nói gì, bất lực như vậy, nghèo nàn từ ngữ như vậy, bất đắc dĩ như vậy.

Chỉ có thể đứng ngoài pháp trận theo dõi tất cả những gì phát sinh bên trong mà bất lực, mở mắt trừng trừng nhìn Lâm Cửu thiếu chút nữa bị Diệt Thiên bóp chết, lúc này khoẻ miệng nam tử vẫn còn vương máu kia lại gắt gao túm áo Diệt Thiên, sợ hãi và đau đớn trong mắt dường như đang lên án cho số phận vì sao lại tàn nhẫn như vậy.

Hoàng Phủ Thiên Niên siết chặt nắm tay, kiên quyết nhắm mắt xoay người sang chỗ khác, bước ra khỏi ngôi miếu đổ nát, rồi trầm giọng nói: “Các người thủ tại chỗ này, ta đi tìm Hoa Tư và Nghiệp Hoả!”

“...Dù có tìm được bọn họ đến, thì có tác dụng sao?” Tây Sa Thương Hải không muốn nói, nếu chờ Hoa Tư và Nghiệp Hoả trở về, đến khi đó liệu những người trong pháp trận này có còn sống nữa hay không đây?

Hài tử của Lâm Cửu, Lâm Cửu... còn sống hay không?

Đau đớn đến cực điểm liền thành chết lặng, tức giận của Tây Sa Thương Hải không thể phát tiết, lại còn phải mở trừng trừng mắt nhìn vào trong pháp trận hai nam nhân có số phận gút mắt yêu thương nhau nhưng lúc này lại phải đối mặt với tương tàn.

Tuyệt vọng... chẳng lẽ lại tái diễn lại một hồi luân hồi và bi kịch nghìn năm trước sao?

“Mặc kệ có tác dụng hay không, ta vẫn phải tìm bọn họ trở về...” Mang theo ngữ khí kiên định, Hoàng Phủ Thiên Niên siết chặt song quyền triệu ra Kim Long, nhảy lên Kim Long rồi nhanh chóng rời khỏi ngôi miếu đổ nát.

Dù sao vẫn không thể... cứ mặc kệ mở trừng mắt chờ đợi tuyệt vọng tới.

...

...

Tuyệt vọng?

Có lẽ, đây là tư vị của tuyệt vọng ha.

Giờ khắc này, lại có ai có thể lĩnh hội được sâu sắc hơn Lâm Cửu chứ?

Nước mắt sớm đã cạn, nhưng bản thân vẫn không có cách nào lay tỉnh Diệt Thiên dù chỉ nửa phần, Lâm Cửu vẫn túm chặt lấy trường tụ của Diệt Thiên không chịu buông, mỗi khi Diệt Thiên tiến lên phía trước, Lâm Cửu đều dùng hết khí lực toàn thân kéo lại mà đầu không cho Diệt Thiên tiếp tục tới gần hải tử của bọn y, bàn tay túm chặt y tụ các đốt đã trắng bệnh ra rồi.

Nhưng nam nhân đang từ từ mất đi sinh mệnh, đối mặt với ma đầu cường đại nhất thế gian thể mà vẫn ngoan cố dị thường, có vài lần Diệt Thiên muốn tiến lên phía trước đều bị Lâm Cửu không lấy khí lực từ đầu ra kéo lại.

Chẳng qua, Lâm Cửu có thể kéo được Diệt Thiên cả đời sao?

Ma đầu nhẹ nhàng lắc lắc trường tụ, muốn thoát khỏi nam nhân này, nhưng Lâm Cửu vẫn bất động như cũ không chịu thả ra, ngón tay chế trụ tay áo Diệt Thiên đã sắp đâm vào thịt trong lòng bàn tay, chảy ra chút máu.

Không thể thả ra, một chút cũng không được.

Mà tiếp theo, ma đầu không mềm nhẹ như vậy nữa, ngoan tuyệt tàn nhẫn không mang theo chút do dự mà dùng sức giằng ra, trong không khí chỉ nghe thấy một tiếng vải bị xé rách thanh thúy, trực tiếp mà tàn nhẫn như xé nát trái tim người ta.

“Xoẹt ——” một tiếng, Lâm Cửu gắt gao túm lấy ma đầu cứ nhiên xé rách tay áo Diệt Thiên, cả người bị khí lực của Lâm Cửu đẩy văng ra, như con búp bê thủy tinh bị vứt bỏ ném mạnh về phía mặt đất lạnh lẽo, nặng nề ngã trên mặt đất vỡ thành từng mảnh nhỏ, máu tươi từ khoe miệng chảy ra rục rờ như thuốc nhuộm nhuộm đỏ đoá đoá bạch liên trong pháp trận, đâm nhói người bên ngoài.

“Diệt Thiên —— ta giết ngươi——” Gân xanh nổi lên, Tây Sa Thương Hải lại một lần nữa lao vào pháp trận, địa ngục Long thái tử vội vã chạy tới phía sau Tây Sa Thương Hải bỏ tay xuống đánh cho nam nhân hôn mê bất tỉnh.

“Xin lỗi...” Trên mặt lộ vẻ áy náy, ôm Tây Sa Thương Hải ngã vào lòng, địa ngục Long thái tử than nhẹ một tiếng nhìn mấy người bên trong pháp trận, cho dù sau khi Tây Sa Thương Hải tỉnh lại có mắng hắn, hắn cũng không thể để nam nhân này tận mắt chứng kiến bị kịch sẽ phát sinh bên trong pháp trận.

Nếu như tận mắt nhìn thấy bị kịch như vậy, chỉ sợ Tây Sa Thương Hải sẽ không thể nào chịu nổi.

Nếu thực sự bất lực... không bằng cứ hôn mê chờ đợi kết quả khi tỉnh lại, chí ít, đau đớn sẽ giảm bớt một chút.

263. Chương 263 - Lựa Chọn Của Ma Đầu

“Ồ...” Thấy cha mình bị phụ thân ném sang một bên, miệng lập tức mếu máo, nhìn rồi lại muốn khóc, ghen ngào kéo kéo, khi Tiểu Đoàn Tử nhìn thấy cha nó ngã xuống nền đất liền ra sức dùng khuỷu tay chống thân thể lên, từng chút từng chút bò về phía phụ thân nó, cào rách cả lòng bàn tay, in lại một giấu tay đỏ thẫm lên đoá bạch liên nở rộ trên mặt đất, y tụ nát vụn lộ ra sự lẻ loi và thê lương.

“Ồ ô... cha, cha...” Tiểu Đoàn Tử lau nước mắt, vừa khom người liền nằm bò trên mặt đất, hai tay hai chân chống trên đất bò về phía Lâm Cửu, nước mắt nước mũi dàn dụa khắp cả khuôn mặt tròn tròn.

“An Chi, đừng qua đây! Nghe lời cha, đừng qua đây!” Lớn tiếng hô lên, Lâm Cửu dùng nốt phần khí lực cuối cùng vươn hai tay về phía trước ôm chặt lấy chân phải của Diệt Thiên, mái tóc đã sớm tán loạn, y phục sớm đã nhuộm đầy vết máu và bụi bặm, Lâm Cửu không muốn cứ như thế mà buông tha, không muốn cứ thế mà kết thúc tất cả.

Lâm Cửu không tin, không tin Diệt Thiên thực sự không nhớ rõ bất cứ cái gì...

Nam nhân ôm chặt lấy chân Diệt Thiên không buông, lời ghen ngào mắc trong cổ họng như gai nhọn đâm sâu: “Diệt Thiên, có còn nhớ... những lời ngươi từng nói với ta không? Chỉ cần chờ ngươi kết thúc tất cả, giải quyết xong mọi việc, chúng ta sẽ cùng nhau rời đi, mang theo hài tử An Chi của chúng ta, lưu lạc thiên nhai, tiêu dao thiên địa, đại giang nam bắc đều phải lưu lại dấu chân của chúng ta, không phải đã nói... muốn cùng nhau li khai sao?”

Cùng nhau li khai?

Nam nhân nói nhẹ nhàng như vậy, rồi lại như cây kim châm vào óc ma đầu, hai mắt bị máu tanh và giết chóc che mờ lí trí của Diệt Thiên cau lại, khẽ vồ vồ lên trán.

Đầu, lại bắt đầu đau nhức.

Thật là khó chịu, thật ồn, là ai đang nói chuyện? Vì sao hắn không có cách nào nghe rõ, căn bản là không nghe rõ ai đang nói chuyện bên tai, thanh âm rõ ràng yếu ớt như vậy, rồi lại inh ỏi đình tai nhức óc như tiếng trống vang bên tai.

Phiền... phiền chết đi được! Thật phiền!

Đầu đau quá, xương sọ cứ như là bị người ta xé thành hai mảnh vậy!

Câm miệng hết đi, đừng nói nữa... cút hết, đừng xuất hiện trước mặt hắn, đừng làm phiền hắn nữa...

Thế giới này, thật ồn, muốn bóp chết tất cả những thứ âm ỹ này để được yên tĩnh!

“Diệt Thiên, ta là Lâm Cửu, ngươi vẫn còn nhớ ta đúng không? Ngươi đã nói, đời đời kiếp kiếp đều sẽ không buông tay ta, đời đời kiếp kiếp sẽ nhớ kĩ ta... Lâm Cửu, hai chữ này, ngươi thử nhớ...” Môi đã có chút trắng bệch, Lâm Cửu lao lực thở phì phò, tốc độ mà sinh mệnh trôi qua, tựa hồ mau hơn so với dự đoán của y.

Có lẽ là bởi vì thánh khí đấu với ma khí trong cơ thể Diệt Thiên không thể chiếm được thể thượng phong, cho nên bạch liên pháp trận càng tăng tốc hấp thụ sinh mệnh trong cơ thể Lâm Cửu, tốc độ bằng mắt thường cũng có thể thấy được, nam nhân tóc đen đầy đầu trước kia giờ lại từng chút từng chút điểm bạc.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa cần chờ đến lúc Hoàng Phủ Thiên Niên tìm được Hoa Tư và Nghiệp Hoả, chẳng cần đến Diệt Thiên động thủ, nam nhân này đã tự héo rũ mà chết...

“Lâm Cửu...” Nghe thấy thanh âm bên tai, ma đầu thì thào tự nói, ngẩn ra thoáng chốc, đình trệ thoáng chốc, tên này... rất quen thuộc.

Lâm Cửu... Lâm Cửu?

Rất quen thuộc, rất quen thuộc... nhưng, vì sao hắn vẫn không thể nhớ ra nổi người này là ai? Thật là khó chịu, hắn hẳn là biết hai chữ này đại biểu cho cái gì, nhưng vì sao lại không thể nhớ ra?

Đầu, đau quá!

Diệt Thiên dùng hai tay bưng trán, đau nhức như ngàn vạn mũi kim châm: “A ——”

Không, sao hắn có thể quên?

Một cỗ tín nhiệm cường liệt trong cơ thể không ngừng trùng kích đầu óc mê muội, đau đớn như vậy, rồi lại rõ ràng như vậy hắn không thể quên hai chữ kia, Lâm Cửu... Lâm Cửu... Không thể quên, vốn không thể quên!

Hai cỗ khí tức thánh ma điên cuồng tranh đấu trong đầu ma đầu, phút chốc tỉnh ngộ, trong trí nhớ nhạt nhoà hình ảnh xuất hiện khuôn mặt của một người nam nhân, lập tức hợp lại với hai chữ vẫn quanh quẩn trong đầu ma đầu.

“Tiểu Cửu...” Nhân đồng đỏ tươi dần hiện ra một tia lí trí yếu ớt, ma đầu ngã xuống, chân sau quỳ trên mặt đất quay đầu lại trông thấy một nam tử suy yếu với mái tóc hoa râm.

Đây... sao có thể là Lâm Cửu chứ?

Trên gương mặt tái chột có chút huyết sắc, chỉ có máu tươi bên khoé môi là chói mắt dị thường, đôi mắt chan chứa giọt lệ bị ai, hình ảnh phản chiếu ra chính là một ma đầu đã mất đi lí trí.

“Người nhớ ra rồi, người nhớ ra rồi đúng không?” Nín khóc mỉm cười, nghe thấy ma đầu gọi tên của mình, Lâm Cửu vui vẻ đến mức lập tức quên hết đau đớn và vô lực của cơ thể, gian nan lại gần Diệt Thiên, cho đến khi Lâm Cửu nắm được tay ma đầu, cuối cùng tựa vào lòng Diệt Thiên.

“Khụ khụ ——” Chỉ một động tác đơn giản như vậy, nhưng đối với Lâm Cửu lúc này mà nói lại gần như đã hao hết sinh mệnh y, hô hấp dần dần trở nên khó khăn.

Nhưng, thế thì đã sao chứ?

Y lại được một lần nữa tựa vào lòng ma đầu, vẫn ấm áp như thế, vẫn an toàn như thế không hề thay đổi, mặc dù có thể sau một khắc nữa Diệt Thiên lại lần thứ hai rơi vào trạng thái đánh mất lí trí, có thể sau khi đánh mất lí trí ma đầu sẽ không thủ hạ lưu tình nữa, mà là tự tay giết chết y.

“Tiểu Cửu...” Kiên nhẫn duy trì tia lí trí cuối cùng, Diệt Thiên nắm lấy hai tay của nam nhân trong lòng, ma đầu chưa từng biết rơi lệ là gì, vào ngay lúc thấy nam nhân suy yếu gần như mất hết sinh mệnh khoẻ mạnh lại bất tri bất giác chảy ra huyết lệ, nhẹ nhàng rơi trên mặt Lâm Cửu, như đoá mạn châu sa hoa yêu đã chốn địa ngục mà lộ ra bi thương vô tận.

Tay của ma đầu, nhẹ nhàng xoa lên bạch sắc liên hoa ẩn gần như sắp biến mất trên trán Lâm Cửu, đoá bạch liên hoa này, dường như cũng đã sắp sửa lụi tàn.

Chỉ cần bạch liên pháp trận còn tồn tại, chỉ cần hắc còn ở trong đây, chỉ cần thánh khí vẫn chống lại ma khí mãnh vô cùng vô tận trong thân thể hắc, thì bạch liên pháp trận vẫn sẽ tham lam mà hấp thụ sinh mệnh Lâm Cửu, cho đến khi nam nhân trong lòng hắc chết đi.

Tất cả đau đớn, trong nháy mắt dường như đã biết mất hết.

Đầu óc Diệt Thiên thoáng chốc thanh tỉnh, thanh tỉnh để nhận thức được thế cục sắp tới.

Ái nhân gần mất hết sinh mệnh, hài tử rơi lệ không ngừng, cùng với một người có thể tùy thời rơi vào điên cuồng là hắc, có lẽ, sau một khắc nữa hắc sẽ quên mất nam nhân trong lòng này, quên luôn cả hài tử của bọn họ, thậm chí quên cả bản thân hắc là ai.

Có lẽ, hắc thậm chí còn tự tay giết chết Lâm Cửu.

Trong cặp mắt đỏ tươi nhìn thấy giấu tay rõ ràng trên cổ Lâm Cửu, bên tai Diệt Thiên là tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của Tiểu Đoàn Tử, hài tử kia lần này không còn nghe Lâm Cửu nói, hai tay hai chân sớm đã chống trên mặt đất bò tới chỗ phụ thân và cha nó, hài tử nho nhỏ tựa vào bên cạnh Diệt Thiên, chớp chớp đôi mắt to tròn sưng đỏ, nghẹn ngào liên tục, trong miệng, mơ hồ gọi Diệt Thiên và Lâm Cửu.

“Cha... phụ thân...”

Tất cả, đột nhiên trở nên an tĩnh.

“An Chi, đến đây...” Một tay kéo Diệt Thiên, sau khi nghe thấy thanh âm của hài tử, Lâm Cửu liền vươn tay về phía đó, nếu đây là số phận đã định trước, vậy chỉ ít để hài tử của y, hắc và hài tử được bên nhau, mặc kệ tiếp sau sẽ phát sinh chuyện gì...

Đều không còn quan trọng nữa...

Nghe thấy thanh âm Lâm Cửu, Tiểu Đoàn Tử bò tới chạm vào tay nam nhân, Lâm Cửu nhẹ nhàng kéo, ôm Tiểu Đoàn Tử vào lòng mình, cực kì đau lòng lau đi lệ ngân trên mặt Tiểu Đoàn Tử.

Tiểu tử kia, sao lại khóc dữ dội như vậy chứ?

Lâm Cửu ôm Tiểu Đoàn Tử, mỉm cười nhìn Diệt Thiên, ôn nhu nói: “Đây... là con của chúng ta, người nhất định vẫn còn nhớ ha, tên cũng là do người đặt,” Lâm Cửu sủng ái nhẹ vỗ vỗ lưng Diệt Thiên, “Lâm Nhân, tự An Chi, mang ý nghĩa hạnh phúc bình an lớn lên, chẳng qua... từ khi tiểu tử này vừa sinh ra hình như một chút cũng không an bình.”

Lâm Cửu cười, cười đến mức chảy cả nước mắt.

Ma đầu nhìn hài tử đã khóc mệt trong lòng Lâm Cửu, khoé miệng xuất hiện ý cười nhàn nhạt, đôi mắt đỏ tươi chốc chốc thoáng hiện, chốc chốc tiêu thất, biểu thị ma đầu lúc này vẫn đang mãnh mẽ áp chế ma khí trong cơ thể, chỉ để bảo lưu lí trí ngắn ngủi này.

Nếu như... nếu như hần không áp chế lí trí này, chỉ sợ đến lần thứ hai hần rơi vào điên cuồng thì sẽ tự tay giết chết hài tử và ái nhân trong lòng hần mất.

Một trận ý nghĩ gian nan hỗn độn bỗng nhiên kéo tới, thánh khí càng mạnh, ma niệm trong cơ thể Diệt Thiên càng điên cuồng.

“Ha ha ha ha...” Giữa lúc đó đột nhiên Diệt Thiên ngửa đầu cười, cười đến phát run, lộ ra biết bao thê lương và bi ai không thể lí giải.

Hần đang cười bầu trời cao mênh mông vô tận này, cười trời này, cười cho số phận đáng thương này.

Cho dù hần chết, hay Lâm Cửu chết, thì cũng vĩnh viễn không thể thay đổi được tình yêu của bọn họ.

Cũng giống như một nghìn năm trước, mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ trải qua bao nhiêu lần luân hồi, mặc kệ cách nhau bao xa. Thì cuối cùng bọn họ cũng sẽ tới bên nhau, vẫn sẽ yêu nhau.

Mà hôm nay cơ duyên xảo hợp, còn để cho hần và y có hài tử thuộc về hai người họ.

“Tiểu Cửu, chớ có trách ta...” Ma đầu mỉm cười nhìn nam nhân trong lòng, lúc này đây, hần không muốn lại để Lâm Cửu, để Chí Thiện phải gánh chịu lựa chọn thống khổ lần nữa.

264. Chương 264 - Bạch Nhận Chi Thương

Không còn cách nào nữa...

Hần thông minh như vậy, cho nên cũng hiểu rõ ràng, lúc này hần đã không còn bất luận biện pháp gì có thể mang ra để khống chế được bản thân.

Chết, không đáng sợ.

Hần, từng sợ hãi tử vong sao?

Diệt Thiên mỉm cười, vươn tay nhẹ nhàng lau đi lệ ngân nhàn nhạt trên gương mặt Lâm Cửu, nếu đời này kiếp này không thể ở cùng nhau, vậy kiếp sau gặp lại thì được rồi.

Nếu pháp trận này có thể vây khốn thất hồn lục phách của hần cũng chẳng có vấn đề gì, tình và ái của bọn họ đều mãi khắc sâu trong dòng sông lịch sử không tăng không giảm, lại càng không mai một và tiêu tan.

Trong lòng người có ta, trong lòng ta có người, cho dù chỉ là ánh mắt nhìn thoáng qua nhau giữa cát quang phiến vũ*, cũng đủ bồi thường cho sinh tử gắn bó nghìn vạn năm.

Như vậy là đủ rồi, tiếc nuối duy nhất đó là lúc này hần đã không thể thực hiện được lời hứa khi xưa với Lâm Cửu, đời này kiếp này, chỉ sợ không cách nào dắt tay nhau cùng chu du thiên hạ, tiêu dao một đời, cùng nhau nuôi nấng An Chi trưởng thành.

“Tiểu Cửu, đừng trách ta.” Ma đầu nhẹ nhàng nói một câu.

Lâm Cửu bỗng nhiên nắm chặt tay Diệt Thiên, trong mắt dần dần lộ ra sự sợ hãi: “Diệt Thiên, ngươi muốn làm gì, đừng làm ta sợ, ta ở đây, chúng ta đều ở đây, như vậy là đủ rồi...”

Chỉ cần có thể ở cùng nhau, thì chuyện gì cũng có thể vượt qua.

Lâm Cửu lắc lắc đầu, cắn chặt môi, y hiểu rõ Diệt Thiên như vậy, cho nên chỉ cần qua vài đôi câu của Diệt Thiên là có thể suy đoán ra Diệt Thiên định làm chuyện gì.

Nhưng... sao y có thể thừa nhận?

“Đừng... người hiểu mà, ta không thể mất đi người, ta tình nguyện ở trong lòng người cũng không muốn trở mặt nhìn người làm ra việc gì ngu ngốc!” Giọng Lâm Cửu run run.

Y không thể chịu được, căn bản không thể chịu đựng được việc cuộc sống thiếu đi ma đầu này.

Cuộc sống như vậy, quả thực đến nghĩ thôi y cũng không dám, càng không muốn lại phải trải qua sự cô độc và tịch mịch như hồi Diệt Thiên trầm miên, nếu như lúc đó y còn lấy chuyện Diệt Thiên có thể thanh tỉnh mà tự chống đỡ bản thân, vậy lúc này đây, y nên lấy gì để làm chỗ dựa?

Ma đầu này, rốt cuộc muốn làm ra chuyện gì đến mức nào nữa!

Lo lắng, bất đắc dĩ, sợ hãi... đủ các loại tâm tình phức tạp tràn ngập trong mắt Lâm Cửu, nhìn sâu vào ma đầu đang cực lực nhấn nạy, nhưng người nọ chỉ khẽ nhếch môi mỉm cười, trong đôi mắt đỏ tươi phản chiếu ra hình ảnh người nam nhân mà Diệt Thiên hấn vắn bận tâm, cùng với hài tử đang thiu thiu ngủ của hai người.

An Chi đang ngủ, cũng tốt.

“Không có việc gì.” Ma đầu khẽ vuốt ve gương mặt Lâm Cửu, người nọ túm chặt tay Diệt Thiên, vẫn chậm rãi cố sức lắc lắc đầu.

“Đừng... đừng...” Lâm Cửu cầu xin.

Sự ăn ý và cuộc trò chuyện của hai nam nhân bên trong pháp trận người bên ngoài không tài nào nghe hiểu, càng không thể chen chân vào, địa ngục Long thái tử không rõ, nhưng mơ hồ cảm thấy một tia bi thương nồng đậm đang dần dần lan tràn.

Mặc dù Diệt Thiên từng thiếu chút nữa là giết chết hắn và Tây Sa Thương Hải, mặc dù hắn đã từng gặp qua Diệt Thiên ở địa ngục, tên đó căn bản là một nam nhân không cách nào liên hệ được với hai chữ “nhân tử”, mà có lẽ ẩn tượng về sự tàn nhẫn và tàn khốc của Diệt Thiên đã khắc quá sâu trong đầu, cho nên lúc này đột nhiên Long thái tử lại có một nhận thức hoàn toàn mới đối với Diệt Thiên.

Ai có thể ngờ, đại ma đầu tàn nhẫn hơn bất cứ kẻ nào lại cũng có một mặt nhu tình như vậy cơ chứ?

Tình yêu không giới hạn, yêu nhưng cũng không liên quan đến phong và nguyệt.

Sinh li tử biệt, là chuyện sầu não nhất, đừng nói là Tây Sa Thương Hải từng có gút mắt với Lâm Cửu và Diệt Thiên, đến ngay cả địa ngục Long thái tử cũng có chút khó mà xem tiếp.

Nỗi bi thương yêu nhau mà không cách nào gặp nhau, luôn khiến người ta không đành lòng nhìn thấy.

Chẳng qua thế giới luôn có ngoại lệ, Trần Khôi mở mắt trừng trừng nhìn Diệt Thiên muốn giết Lâm Cửu, lại muốn giết cả hài tử, nhưng sao đến cuối cùng lại đột nhiên thay đổi? Sao Diệt Thiên lại dừng lại, lẽ nào bởi vì chỉ với mấy câu nói của Lâm Cửu đã đủ để thức tỉnh Diệt Thiên đang tẩu hỏa nhập ma sao?

Sao có thể chứ! Chớ nên như vậy... chớ nên...

Y cảm hận, cảm hận tất cả trước mắt, hận nam tử đó có thể nằm trong lòng Diệt Thiên, càng hận Lâm Cửu cư nhiên có thể khiến Diệt Thiên chảy lệ, vì sao, vì sao lại như vậy?

Sự tình không nên phát triển theo hướng này, y muốn nhìn thấy bộ dáng tuyệt vọng của Lâm Cửu, y muốn nhìn thấy Lâm Cửu vô cùng bi thương và thống khổ khi bị Diệt Thiên tự tay giết chết, mà không phải là tình ý miên miên như bây giờ, cũng không phải là tương duyên tương y ngưng mắt nhìn như sinh li tử biệt thế.

“Giết a! Giết... giết y, giết nam nhân này, sư huynh, lẽ nào huynh đã quên nam nhân này từng phản bội huynh thế nào rồi sao? Không đáng... Lâm Cửu không đáng để huynh vì y mà rơi lệ... a a a!” Trần Khôi bị trói chặt trên cột lớn tiếng gào thét, điên rồi, thực sự là điên hết cả rồi.

Thực sự không hiểu, hai người kia cho dù đã tới tình trạng thế này cũng không thể nào xa nhau sao?

Y không cam lòng, thực sự một chút cũng không cam lòng!

“Giết y, giết y...” Trần Khôi vừa khóc vừa cười, đôi mắt ** vô cùng đáng sợ, tràn ngập cảm hận vô biên và sự đố kị không cách nào xoa nhòa.

Y đố kị, đố kị muốn chết.

Diệt Thiên có thể vì Lâm Cửu không chút do dự bước vào pháp trận, có thể vì nam nhân này chảy ra huyết lệ, nhưng không bao giờ nhìn Trần Khôi y một cái, đến liếc mắt cũng chưa từng.

Sự lạnh lùng không quan tâm đó, khiến Trần Khôi sống không bằng chết, nếu như nói Diệt Thiên muốn nghiêm phạt Trần Khôi, như vậy ma đầu kia đã làm được rồi, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất trên thế gian này hung hăng dần vặt người tên Trần Khôi này.

Thương và bị thương, lại có người nào là vô tội chứ?

Không buông tay được, chẳng qua chỉ là nỗi thống khổ tự làm tự chịu mà thôi.

Ngay sau đó, Trần Khôi vẫn nhìn chằm chằm những gì phát sinh trong pháp trận đột nhiên nhìn thấy ma đầu ôm Lâm Cửu và Tiểu Đoàn Tử kia vươn một tay ra ngoài, ngón tay tái nhợt mà xương khớp phân minh khe khẽ, một bàn tay từng nắm trong tay số phận của thiên hạ lúc này vẫn có mị lực có ma tính như vậy.

Tựa hồ chỉ cần Diệt Thiên khẽ nắm chặt, thì thiên hạ này sẽ bị huỷ diệt trong tay hắn.

Có điều lúc này, bàn tay tái nhợt kia không còn là bàn tay có thể truyền mệnh lệnh huỷ diệt nữa, cũng... đại biểu cho một loại hàm nghĩa khác, người bên ngoài không hiểu, nhưng tất cả đều rơi vào mắt Lâm Cửu.

Ngón tay ma đầu đột nhiên dùng sức cong vào bên trong như bắt lấy cái gì, khớp xương phân minh vì cố sức mà đột ngột trắng bệch ra, trong không trung vô hình, ma đầu dùng lực lượng của mình ngưng tụ ra một thanh lãnh kiếm dài mảnh.

Mồ hôi lạnh từ từ theo trán chảy xuống, tinh thần trong nháy mắt vượt qua ý chí thường nhân, không ai biết lúc này ma đầu phải dùng ý chí cường đại đến mức nào để khắc chế ma niệm điên cuồng phản phác trong cơ thể, chẳng qua càng lúc hắn càng khó khống chế được.

Dù cũng phải... vào thời khắc cuối cùng này làm ra cái gì đấy.

Trước khi hắn hoàn toàn mất đi lí trí... mặc dù, không muốn chút nào.

“Không... không được...” Nhìn thấy thanh trường kiếm lấp lánh ta khí tức nguy hiểm và băng lãnh trong tay ma đầu, Lâm Cửu một tay ôm hài tử, y khát vọng có thể vươn một tay còn lại ra bắt được bàn tay cầm kiếm kia của ma đầu, không để cho ma đầu này làm ra chuyện y không thể tiếp nhận, nhưng tay Diệt Thiên vẫn ôm chặt Lâm Cửu không buông để cho nam nhân này không thể vùng ra được.

Ôm chặt, chưa từng buông ra chút nào.

“Không việc gì, còn nhớ ta thường nói với người gì không? Tất cả rồi sẽ ổn...” Trong đôi mắt tràn ngập màu đỏ dần dần lộ ra một tia ôn nhu, ánh mắt thâm tình tựa hồ muốn khắc sâu vĩnh viễn Lâm Cửu và hài tử vào đầu.

Chỉ là một ánh mắt vô cùng ôn nhu, nhưng với Lâm Cửu mà nói, cũng là đại biểu cho quyết tuyệt cuối cùng...

“Không, Diệt Thiên... van cầu người, đừng vậy... đừng...” Sớm đã khóc không thành tiếng, Lâm Cửu chỉ có thể trở mặt nhìn ma đầu đang ôm y nắm chặt trường kiếm trong tay, nhẹ nhàng hướng mũi kiếm hạ xuống.

Trong ánh mắt người bên ngoài, Diệt Thiên như đang nhắm ngay mũi kiếm vào Lâm Cửu và hài tử trong lòng.

Trên mặt Trần Khôi hiện ra sắc thái vui mừng, đúng rồi, nên như vậy, dùng trường kiếm một kiếm đâm xuyên nam nhân đó và hài tử!

Lãnh quang, xẹt qua giữa không trung một đường cong mỹ lệ, mũi kiếm chiếu ra đau đớn cực độ của Lâm Cửu, ở trong tay ma đầu đâm xuống...

Tất cả phẳng phất như thước phim chiếu chậm, chậm đến vô nát tâm người.

Lãnh quang chợt hiện, huyết hoa bắn tung.

Tiếng cười đọng lại trong không khí, cuối cùng hoá thành biểu hiện kinh ngạc không thể tiêu hoá nổi trên mặt Trần Khôi.

Bi thương không muốn thừa nhận này, cuối cùng khiến địa ngục Long thái tử nhắm mắt quay lưng đi.

Tiếng gào khóc thê lương, trong nháy mắt vỡ tan người tên Lâm Cửu này...

Kiểm quang lãnh liệt, nhìn như muốn đung vào An Chi lại đột nhiên nửa đường chuyển hướng, một đường cong khiến Lâm Cửu tan nát cõi lòng, vô thanh vô tức, xuyên thấu qua ngực một người, dùng sức như vậy, nên khớp xương ma đầu trở nên trắng bệch đến quá phẫn, sâu như vậy, nên chỉ còn lại một chuôi kiếm được ma đầu nắm chặt trong tay.

Mũi kiếm lãnh liệt đâm xuyên qua ngực ma đầu, từng vết từng vết máu rơi vào không khí.

“A ——” Hai mắt sớm đã bị nước mắt che mờ, sớm đã không thể chịu đựng thêm bi thương, ai có thể nói cho Lâm Cửu, tất cả đều chỉ là giả thôi...

Tiếng gào khóc thê lương, bạch nhận chi thương không thể ngăn cản.

265. Chương 265 - Đồng Sinh Cộng Tử

Dòng máu đỏ tươi, nhiều và tươi đẹp như vậy, thật sâu... đâm nhói mắt Lâm Cửu.

Hy vọng rằng, mọi thứ trước mắt đều là giả, chưa từng xảy ra.

Đại ái vô ngôn, đại bi vô thanh.

Lúc này, Lâm Cửu đã hoàn toàn không thể phát ra thanh âm, ngàn ngàn vạn vạn bi thương cùng đau đớn, đều mắc lại trong cổ họng, nghẹn khí trong lồng ngực, nghẹn ngào không thể ngừng lại, choáng váng, sưng sốt, hay đã phát điên?

Lâm Cửu cũng không biết tâm tình lúc này của y rốt cuộc như thế nào, khi nhìn thấy Diệt Thiên đứng như những gì y đoán vì y mà đâm kiếm vào ngực mình thì trong đầu nam nhân đã trở nên trống rỗng, đến dừng khí để khóc... cũng hoàn toàn mất đi.

Vì sao phải làm như vậy?

Vì sao...

Nếu như người không còn, vậy ta sống thì có ý nghĩa gì chứ?

“Khóc nữa, mắt sẽ mù đó...” Ôn nhu nhếch khoé miệng lên, nhẹ giọng an ủi nam nhân khóc không thành tiếng trong lòng, mới chỉ nói một câu như thế mà khoé miệng đã giàn dụa máu không thể ngăn cản, nường theo lời nói của ma đầu, từng giọt máu như viên trân châu đua nhau rơi xuống.

Một hạt lại một hạt, theo góc áo của hắn và y giỏ xuống đoá đoá nụ bạch liên đang e ấp đợi nở, đọng trên cánh hoa sạch sẽ trắng muốt như tuyết, như giọt lệ thê mĩ, đã thổ lộ hết nỗi bi thương trong im lặng.

“Đừng, đừng nói nữa, vì sao lại ngốc như vậy, sao người lại ngốc như vậy...” Lâm Cửu cố gắng lắc lắc đầu, nắm chặt tay ma đầu, Lâm Cửu chưa bao giờ cảm thấy tay Diệt Thiên lại lạnh lẽo như hôm nay, lạnh đến mức khiến y phát sợ.

Ngốc sao?

Đại ma đầu thông minh một đời, cuối cùng lại rơi vào tay một người nam nhân, như hãm vào vực sâu không thể thoát thân.

Dù cho có ngốc, cũng chỉ ngốc vì một mình Lâm Cửu mà thôi.

Diệt Thiên, chỉ là không muốn lặp lại hiểu lầm và đau đớn nghìn năm trước, không muốn lại để cho người trong lòng này chịu đựng tất cả đau khổ, nếu là như vậy, chi bằng để hắn tự tay chặt đứt tất cả.

Ngốc thế này, hắn cũng nguyện ý.

Chỉ cần hắn chết, bạch liên pháp trận có thể hấp về thánh khí trong cơ thể hắn, như vậy, Lâm Cửu cũng không chết, dù sao cũng là cùng gốc cùng rễ, bạch liên pháp trận sao có thể muốn mệnh Lâm Cửu chứ?

Nếu như hắn chết, pháp trận vì hắn mà thiết ra cũng sẽ biến mất.

Hết thấy, chẳng qua cũng chỉ là muốn hắn chết mà thôi, vậy có gì khó đâu?

Mặc kệ pháp trận này có phải là do Chí Thiện bố trí hay không, những điều này đã không còn quan trọng nữa, yêu và hận trước kia đều đã hoá thành bụi tiêu tán trong thế gian, lúc này hắn chỉ rõ một chuyện, hắn yêu nam nhân trong lòng hắn, hắn nguyện ý vì Lâm Cửu mà làm bất cứ chuyện gì.

“Không đau, đau có chút xiu như thế, đối với ta mà nói có tính là gì đâu?” Thả tay khỏi chuôi kiếm đâm trước ngực, bàn tay sớm bị máu tươi nhuộm đỏ đã không còn tái nhợt, Diệt Thiên nhẹ nhàng xoa lên gương mặt Lâm Cửu.

Không đau đớn, nhưng lại có thể đoạt đi sinh mệnh ma đầu này.

Khẽ lắc đầu, Lâm Cửu áp mặt mình vào lòng bàn tay ma đầu, trên khuôn mặt tái nhợt của nam nhân, dần dần bị nhuộm đỏ bởi máu ma đầu, yêu dã như vậy, thê mĩ như vậy.

“Ta phải làm gì đây, ngươi bảo ta phải làm gì bây giờ... đừng, ta không muốn ngươi rời xa ta, Diệt Thiên, van cầu ngươi... đừng rời khỏi ta, ta... không thể không có ngươi.” Lâm Cửu khẽ nức nở nói.

Có lẽ, cách làm của Diệt Thiên thực sự có tác dụng, cũng có thể từng giọt máu đang từ từ chảy xuống thấm vào nụ bạch liên hoa, từng nụ bị nhiễm huyết, từng chút từng chút mở cánh,片片 cánh hoa tuyết trắng xoè rộng ra.

Mái tóc sớm đã xám trắng của Lâm Cửu, bắt tri bắt giác khôi phục lại màu đen bóng, nhưng những thứ này cũng không phải là điều mà Lâm Cửu muốn thấy.

Sự sống của y được trả giá bằng sinh mệnh của nam nhân bên cạnh đang nhanh chóng xói mòn.

Tay Diệt Thiên thật lạnh, lạnh đến mức khiến Lâm Cửu phát run không thể khống chế...

Tiểu Đoàn Tử trong lòng Lâm Cửu từ từ tỉnh lại, trong thế giới bị đau thương vây bọc này, đến ngay cả một hài tử ngây thơ vô tri cũng đều bị lây nhiễm, Tiểu Đoàn Tử vừa mở mắt đã nhìn thấy phụ thân của nó.

“Phụ thân...” Bàn tay mũm mĩm hướng về phía Diệt Thiên, Tiểu Đoàn Tử dang tay ra muốn để Diệt Thiên ôm, dường như hơi lạnh, có chút sợ hãi, Tiểu Đoàn Tử mở to mắt nhìn phụ thân nó, phụ thân nó chảy thiết nhiều thiết nhiều máu, đến giọt huyết lệ nơi khoé mắt cũng đã cạn khô.

Phụ thân như vậy, khiến tâm Tiểu Đoàn Tử đau nhức, muốn... ôm một cái.

Chẳng qua, tay nó quá ngắn, với không tới, dù cố thế nào cũng với không tới... Tiểu Đoàn Tử vội đến độ muốn khóc òa lên, đôi mắt chớp chớp đã phiếm vài giọt lệ trong suốt.

“An Chi, phụ thân ở đây, phải ngoan ngoan nghe lời cha nói, biết không?” Bắt tri bắt giác, thanh âm của ma đầu càng lúc càng yếu ớt hơn.

Diệt Thiên ôn nhu vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Đoàn Tử, mềm mại và ấm áp, đáng tiếc, từ giờ trở đi hắn đã không thể nhìn thấy nụ cười của hài tử này, không có cách nào nhìn thấy hài tử của hắn và Lâm Cửu từng chút từng chút trưởng thành.

Một tay, nắm lấy hài tử của bọn họ;

Một tay, nắm chặt tay Lâm Cửu.

Thực sự cứ muốn vĩnh viễn không buông ra như vậy...

Nhưng trước khi Lâm Cửu khôi phục lại được thể lực Diệt Thiên đã cùng lúc buông tay hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn, tay hắn lại lần thứ hai nắm lấy chuôi kiếm trước ngực, trong nháy mắt không để người ra kịp ngăn cản rút thẳng trường kiếm ra.

Huyết vụ, trong nháy mắt nhuộm đỏ cả không khí, như cơn mưa máu rơi rơi.

“Không——” Mạnh mẽ bộc phát ra khí lực cực hạn của cơ thể, nam nhân vốn đang xụi lơ trong lòng ma đầu ngồi bật dậy vươn tay về phía Diệt Thiên.

Muốn ngăn lại hết thảy, nhưng mà toàn bộ đều đã muộn, thanh trường kiếm băng lãnh nhiễm huyết, trong nháy mắt hoá thành hư vô trong tay ma đầu, sắc mặt Diệt Thiên vẫn không thay đổi, ma đầu đã từng đủ sức chống đỡ toàn bộ thiên địa đã không cách nào chống đỡ được thân thể vô lực của hắn, nghiêng ngã ngã ra phía sau...

“Diệt Thiên... Diệt Thiên...” Lâm Cửu lão đảo tiếp được ma đầu vừa ngã xuống, đôi tay run rẩy ra sức muốn bịt lại miệng vết thương đang không ngừng tuôn máu của Diệt Thiên, nhưng từ trước đến giờ ma đầu chưa từng lưu cho mình đường lui, đối với người khác ngoan tuyệt như vậy, đối với chính mình cũng ngoan tuyệt như thế, máu tươi như dòng nước ào ào chảy ra, dần dần mang đi hơi thở của ma đầu.

“Không, ta không muốn người chết! Đừng... van cầu người... van cầu người đừng rời khỏi ta, ta không thể không có người...” Hai tay Lâm Cửu sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Chờ ta... Tiểu Cửu, sống cho tốt, chờ ta... trở về...” Nắm chặt đôi tay che trên ngực mình, ma đầu nhìn sâu vào nam nhân đã khóc đến đỏ hoe cả mắt, hắn muốn Lâm Cửu sống, sống vô cùng vui vẻ, mang theo hi vọng để sống, còn cả hài tử của bọn họ.

“Ô ô ô...” Trượt xuống người Diệt Thiên Tiểu Đoàn Tử ô ô khóc lên, phảng phất như cảm nhận được đau đớn của phụ thân và cha mình.

“Diệt Thiên...”

“Nhớ kĩ... lời ta nói...” Một tia khí lực cuối cùng, khoẻ môi vẫn lộ ra vẻ ôn nhu bất biến, Diệt Thiên vươn tay xoa xoa gương mặt đầy lệ của Lâm Cửu, ánh mắt cuối cùng, chỉ nguyện đưa nam nhân hắn yêu nhất vững vàng ghi nhớ trong lòng.

“Ta yêu người...” Những lời này, tới lúc cuối cùng hắn là nên nói ra ha?

Tầm nhìn dần dần trở nên mờ nhạt, thân thể dần dần vô lực, sau khi nói xong ba chữ đại biểu cho tất cả, bàn tay ôn nhu khẽ vuốt ve gương mặt Lâm Cửu cứ như vậy mà vô lực rơi xuống...

Cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại.

“Không... không... không được, không được a...”

“A ——” Thanh âm khàn khàn mắc trong cổ họng, sâu sắc, quấy nát tâm người.

Ôm chặt ma đầu càng lúc càng lạnh vào lòng, Lâm Cửu chôn sâu mặt mình vào cần cổ Diệt Thiên, không tiếng động mà khóc.

...

...

Cuối cùng, vẫn chậm sao?

Khi ba người từ nơi xa xôi vội vàng về tới miếu, nhìn thấy, chính là mọi thứ đã không thể挽 hồi.

“Lâm Cửu... Diệt Thiên...”

Sững sờ đứng bên ngoài pháp trận, Hoàng Phủ Thiên Niên, Hoa Tư và Nghiệp Hoả đều cùng nhìn vào trong.

Máu tươi như nhuộm đỏ toàn bộ bạch liên pháp trận lại rực rỡ như vậy, Diệt Thiên tựa hồ như đang say ngủ nằm tựa vào lòng Lâm Cửu, hai tay ôm lấy ma đầu đã không còn khí lực, trên mặt Lâm Cửu lúc này không có bất luận biểu tình gì, đau đớn, hay bị thương, tất cả đều không có.

Thứ còn lại chỉ là... khoảng không vô cùng vô tận, cùng với tiếng ngâm nga thì thảo.

“Ta dục cầu gì, mãi nắm tay nhau

Cùng ngắm trăng sáng, cùng đọc sách thơ

Ăn chung giữa đình, dựa chung gốc liễu

Năm năm thành đá, tháng tháng dạo chơi.

Ta dục cầu gì, răng long đầu bạc,

Bầu bạn đến già, không oán không hối.

Ăn nơi sơn lâm, suối chảy róc rách

Sau này về đất, một huyết cùng chôn...”

Một huyết... cùng chôn...

“Phụ... Phụ thân...” Bàn tay nho nhỏ kéo kéo cái tay lạnh lẽo của ma đầu, Tiểu Đoàn Tử tựa hồ như muốn lay cho Diệt Thiên tỉnh lại cố sức mà khóc gọi.

An Chi... tha thứ cho cha được không?

“An Chi... xin lỗi...”

Nhìn sâu vào mắt Tiểu Đoàn Tử, Lâm Cửu vươn tay ôm Tiểu Đoàn Tử vào lòng mình: “An Chi, xin lỗi, cha không thể cùng con nữa, cha có lỗi với con, cha...”

Lâm Cửu hôn lên trán hài tử, y thực sự không biết phải sống tiếp như thế nào.

Nhẹ nhàng hạ Tiểu Đoàn Tử xuống, trên mặt Lâm Cửu đột nhiên xuất hiện một nụ cười ngọt ngào, nụ cười này, khiến mọi người bên ngoài pháp trận bị dọa đến choáng váng.

“Lâm Cửu! Ngừng tay, đừng xằng bậy ——”

Tha thứ cho sự nhu nhược và ích kỷ của y, chẳng qua y thực sự không còn cách nào nữa, đến cả hô hấp cũng trở nên khó khăn như vậy, thì sống sót sao đây? Sống không bằng chết, cũng không gì hơn cái này ha?

Rút xuống cây trâm cài tóc, Lâm Cửu từ từ nhắm mắt lại, an tĩnh ghé vào ngực Diệt Thiên, trong đầu bắt tri bất giác hiện ra hình ảnh ma đầu giúp y chải tóc, giúp y cài cây trâm này lên đầu.

“Cha... cha...” Tiểu Đoàn Tử cái gì cũng không hiểu nhẹ nhàng vươn tay kéo kéo tay áo Lâm Cửu, chỉ thấy cha nó lộ ra nụ cười ngọt ngào, cùng với... vết máu đỏ tươi bên khoé miệng...

“An Chi, cha và phụ thân... đi rồi, chúng ta sẽ... mau chóng trở về, ngoan...” Từng ngậm từng ngậm máu tươi, theo khoé miệng nam nhân tràn ra.

Diệt Thiên, chờ ta...

Nắm chặt tay ma đầu, Lâm Cửu từ từ nhắm mắt lại, khoé môi khẽ nhếch lên ý cười ôn nhu và thoả mãn như ma đầu vừa nãy.

Cho dù chết, bọn họ cũng phải chết cùng nhau.

Không phải đã nói, phải vĩnh viễn bên nhau không xa rời sao?

Lâm Cửu từng nói, mặc kệ xảy ra chuyện gì, y cũng sẽ không rời xa Diệt Thiên...

...

...

“Lâm Cửu ——” Hoàng Phủ Thiên Niên nặng nề quỳ rạp xuống mặt đất, muộn rồi, cuối cùng vẫn tới muộn sao?

Vì sao, vì sao lại đối xử với bọn họ như vậy? Bị kịch một nghìn năm trước, vì sao còn muốn để một nghìn năm sau phải tái diễn lại?

Đây đều là vì sao —— Hoàng Phủ Thiên Niên không thể lí giải ——

Nghiệp Hoả sững sờ nhìn hai nam nhân đã mất đi hơi thở dựa vào nhau trong pháp trận, mờ mịt cúi đầu lấy ra liên hoa liên điệp rách nát ra.

“Như vậy... còn có ích không?” Tìm kiếm lâu như vậy, là vì cái gì?

Ngay khi Nghiệp Hoả vừa nói xong, liên điệp trong tay hắn đột nhiên hoá thành một cơn gió thổi về hướng bạch liên pháp trận cách đó không xa, những nụ hoa bị máu của Diệt Thiên và Lâm Cửu tưới ướt sớm đã nở bung, đoá đoá liên hoa tản mát ra bạch quang nhu hoà, càng lúc càng đậm, như dòng nước lưu động bao phủ lấy ba người trong pháp trận...

266. Chương 266 - Phản Xuyên Không

Dòng máu chảy đi, sinh mệnh tiêu tán, một số chấp niệm và ma chương lưu lại trong năm tháng kia, một vài vết thương và đau đớn đã từng khắc sâu trong lòng không thể quên đi kia, đều cùng với nụ cười yếu ớt ngay thời khắc nhắm mắt lại đó mà trôi mất.

Như gió, như khói, lại như mây.

Nhẹ nhàng phiêu đảng, dần dần tản đi...

Vào một khắc mà khí tức chôn vùi cùng thế giới này, y cùng với hắn, chỉ còn lại lời thề chưa từng thay đổi, còn nhớ rõ hay không?

Tình không vì nhân quả, duyên chú định sinh tử.

Duyên đến duyên sinh, nhoáng cái đã nghìn năm

Người là mạn châu sa hoa chốn địa ngục, hoa nở bên bể ngạn.

Ta là đoá bạch liên không gốc ở dị thế, phiêu phù trong nhân gian

Người yêu hồng như máu

Ta trắng bột như tuyết

Người đau khổ với u minh hoàng tuyền lộ dài đằng đẵng

Ta rơi vào chốn trần yên thế tục tình mênh mang

Người rơi xuống huyền nhai, người xuyên qua dị thế

Một khắc đó, gặp gỡ người, là duyên phận nghìn năm chưa từng tán

Đêm hôm đó, yêu người, là kiếp số không đường trốn thoát

Bách chuyển nghìn hồi, yêu hận quán quýt si mê

Một nghìn năm vật đổi sao dời

Chung quy không thể chạy khỏi mùi hoa đưa tình như mạn đằng quán của người

Một nghìn năm trôi qua

Người vẫn là người

Ta vẫn là ta

Chờ đợi và thủ vọng chưa từng thay đổi

Số phận của tình để song sinh, tình duyên đời đời kiếp kiếp không cắt đoạn, cùng sinh, cũng phải cùng tử. Cho nên, sao có thể lưu lại một người sống trên thế gian này?

Mười ngón đan chặt vào nhau, tình cảm không cho bất luận người nào kéo ra có thể sánh với kim liên.

Một đoá lại một đoá liên hoa bị máu của hắn và y nhuộm đỏ, cánh hoa run rẩy từ từ mở ra, ánh sáng nhu hoà óng ánh, giống như tiên cảnh trong giấc mộng vây quanh lấy hắn và y.

Tình ái gút mắt nghìn năm trước, cuối cùng cũng phải có một kết thúc, phải có một kết quả.

Như đoá hoa nhiễm máu đỏ tươi, cuối cùng vẫn sẽ nở rộ...

...

...

Mọi người còn chưa kịp từ trong khiếp sợ thống khổ tỉnh táo lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn, ngây ngốc nhìn, sững sờ nhìn tất cả biến hoá phát sinh trước mắt, tàn diệp được Nghiệp Hỏa và Hoa Tư tìm về từ Đông Hải phảng phất như phượng hoàng, trầm bổng lướt về phía bạch liên pháp trận.

Một đoá lại một đoá liên hoa nở bung, một mảnh lại một mảnh bạch quang nhu hoà, như là bàn tay thần linh đến từ trên chín tầng trời, ôn nhu như vậy, nhẹ nhàng an ủi hải tử của hai người đang ngủ say.

Cửu thiên thần liên, liên sinh bất diệt.

Bạch quang giống như dòng nước trong suốt quanh quần bên cạnh, từng chút từng chút ngưng tụ lại, từng chút từng chút ôm trọn ba người bên trong pháp trận.

“Đây là... cái gì?” Nghiệp Hoả còn ngơ ngẩn quỳ trên mặt đất, đã bị vẻ đẹp không nói lên lời trước mắt chấn động đến mất đi năng lực tự hỏi, cúi đầu nhìn bàn tay trắng trơn của mình, trong nháy mắt Nghiệp Hoả như đã hiểu ra.

Tất cả điều này, lẽ nào đều là dự liệu của Chí Thiện sao?

Sự tái sinh của Chí Thiện, cái chết của Diệt Thiên, sự xuất hiện của bạch liên pháp trận, hết thảy mọi thứ, đều là kết quả của việc hai nam nhân này chống lại số phận sao?

Có lẽ ở nhiều năm trước khi Chí Thiện bố trí pháp trận này cũng đã nghĩ tới, mặc dù khi đó U Minh hận chết Chí Thiện, nhưng Chí Thiện vẫn tin tưởng nhiều năm sau, Diệt Thiên sẽ lại lần nữa yêu chuyển thế của y.

Cái gọi là tín nhiệm, hoá ra là như vậy sao?

Nghiệp Hoả chậm rãi ngẩng đầu nhìn pháp trận dần dần biến mất trước mắt, khi Lâm Cửu thiết trí ma trận chết, khi ma niệm của Diệt Thiên tiêu tán, bạch liên pháp trận cũng không còn ý nghĩa tồn tại nữa.

Pháp trận tồn tại nghìn năm, tan biến.

Đến ngay cả những đoá bạch liên nở rộ trên mặt đất, những giọt máu nhiễm đầy bi thương, cả bạch quang quanh quần cũng đều biến mất không thấy nữa.

Khi bạch quang tán đi, ngôi miếu đổ nát vẫn là ngôi miếu đổ nát, nhưng đám người Hoàng Phủ Thiên Niên lại chỉ nhìn thấy một mình Lâm Cửu hôn mê nằm soài trên mặt đất, Diệt Thiên không thấy đâu, Diệt Thiên và hải tử của Lâm Cửu đều không thấy đâu cả.

Pháp trận vừa biến mất, Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư đã vội vã chạy qua ôm Lâm Cửu lên, lạ lùng chính là Lâm Cửu cư nhiên vẫn còn hô hấp, nam nhân này còn sống.

“Y còn sống! Y còn sống...” Hoàng Phủ Thiên Niên ôm Lâm Cửu vào lòng mình, kiểm tra cẩn thận tỉ mỉ vết thương trên thân nam nhân, nhưng lại phát hiện lồng ngực vốn chảy máu lại không hề có vết thương nào, nếu không phải trên y phục Lâm Cửu còn một lỗ hồng bị rách do trâm cài tóc gây nên, Hoàng Phủ Thiên Niên còn tưởng rằng những gì bọn họ vừa thấy chỉ là ảo giác mà thôi.

“Kì quái, trên người Lâm Cửu không có bất luận vết thương gì, vậy thì... Diệt Thiên và hài tử của bọn họ ở đâu?” Hoa Tư nhìn mặt đất trống không nhất thời chưa tư duy được, vừa rồi bạch quang quanh quần hình như là để bên trong pháp trận phát sinh chuyện gì đó, Lâm Cửu còn sống, nhưng hai người khác thì lại không thấy đâu.

Chuyện gì đây?

“Ngô...” Nam tử nằm trong lòng Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ run rẩy đôi hàng mi, cổ họng phát ra một tiếng rên khó chịu, Lâm Cửu từ từ mở mắt.

“Tiểu Cửu...” Hoàng Phủ Thiên Niên lộ ra nụ cười đã mất mà hồi phục, vừa rồi hẳn thực sự thiếu chút nữa bị Lâm Cửu hù chết, lúc này có thể lại nhìn thấy Lâm Cửu mở mắt ra lần nữa, thật sự khiến Hoàng Phủ Thiên Niên có một loại cảm giác như đang ở trong mộng.

“Tỉnh?” Thấy Lâm Cửu tỉnh lại, Hoa Tư cũng vội vã tiến qua.

Lâm Cửu sững sờ nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên, dường như có chút gì đó giật mình, không biết có phải là Hoàng Phủ Thiên Niên ảo tưởng hay không, nhìn thấy ánh mắt thanh tỉnh của Lâm Cửu, Hoàng Phủ Thiên Niên dường như cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Hình như... có chút không thích hợp.” Hiển nhiên, Hoa Tư cũng cảm thấy điểm không thích hợp, “Ta không cảm nhận được khí tức của Lâm Cửu trên người y... có lẽ nên nói là, khí tức của Chí Thiện.”

“Đây...” Hoàng Phủ Thiên Niên khẽ nhíu mày, ôn nhu hỏi nam nhân vừa tỉnh lại trong lòng, “Tiểu Cửu, có chỗ nào khó chịu không?”

“Hoàng thượng? Ta... ta đang ở đâu?” Nam tử vừa tỉnh lại chớp mắt nghi hoặc, chỉ ngây ngốc nhìn Hoàng Phủ Thiên Niên, vẻ thông tuệ và cứng cỏi trong mắt Lâm Cửu từng khiến Hoàng Phủ Thiên Niên cảm thấy quen thuộc giờ đã không còn nữa.

Trong nháy mắt, Hoàng Phủ Thiên Niên hiểu ra.

Lâm Cửu này, đã không còn là Lâm Cửu trước kia...

Hoàng Phủ Thiên Niên và Hoa Tư liếc nhìn nhau, đều đã nhìn thấy từ trong mắt đối phương kết luận tương đồng, không chỉ không thấy Diệt Thiên và Tiểu Đoàn Tử, mà đến ngay cả Lâm Cửu cũng biến mất trên thế gian này.

Nếu ba người bọn họ không thấy nữa, vậy bọn họ đã đi nơi nào chứ?

“Có lẽ... Chí Thiện bọn họ là trở về ha.” Nghiệp Hoả từ trên mặt đất đứng lên, xoay người nhìn bầu trời màu lam bên ngoài, khoe môi khẽ cong lên ý cười nhàn nhạt, “Hẳn là bọn họ đã tới... một thế giới khác.”

Thế giới đã từng để Chí Thiện ở tròn một nghìn năm, hoàn toàn rời xa phân tranh trên Xích Thổ Đại Địa, tuy rằng không khẳng định có đúng là Lâm Cửu và Diệt Thiên ở thế giới đó không, nhưng Nghiệp Hoả vẫn luôn có một loại cảm giác, Lâm Cửu và Diệt Thiên chưa chết, bọn họ chỉ đi tới một nơi rất xa, một thế giới đến bọn họ cũng không thể chạm đến.

...

...

Nếu như tất cả đều là mộng, vậy thế giới này còn có chân thực không?

Nếu như tất cả đều chưa từng tồn tại, như vậy ai có thể nói cho y, vì sao tâm y lại đau đớn như vậy.

Hắn đã chết, hẳn hẳn là đã chết rồi.

Lâm Cửu vẫn rõ ràng nhớ kĩ tâm nguội như tro thế nào khi y đâm trâm cài tóc vào trái tim mình, kì thực cũng không đau đớn như tưởng tượng, y còn chờ gặp mặt Diệt Thiên ở thế giới tử vong.

Một đạo bạch quang chói mắt vẫn lay động trước mắt y, trong lúc hoảng hốt, Lâm Cửu phảng phất như đang mơ một giấc mộng, nhìn thấy Chí Thiện ngồi ở bạch liên hôi tịnh để song sinh liên ban đầu, nhưng y

lại phát hiện ra bộ dáng người kia lại quen thuộc như vậy, thực quen thuộc, vì sao bộ dáng Chí Thiện lại giống một người vậy chứ?

Người này... không phải là bản thân mình khi chưa xuyên qua sao?

“A...” Mạnh mẽ từ trên giường bật dậy, Lâm Cửu hít thở từng ngụm từng ngụm, một mùi vị kim truyền quen thuộc xộc vào mũi y, đập vào mắt chính là màu trắng mờ mờ, bên tai, hình như còn vang lên thanh âm trong trẻo của hộ sĩ.

“Bệnh nhân tỉnh rồi!”

Lâm Cửu ngồi ở đầu giường ý thức còn mờ mờ nhìn quanh bốn phía, tường trắng, giường trắng, mùi thuốc sát trùng nồng nặc, còn có vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đang đi về phía y, theo sau bác sĩ còn có một nam nhân nhìn qua rất quen.

“Lão Vạn, rốt cuộc cậu cũng tỉnh! Làm mình sợ muốn chết, nhưng mạng của cậu cũng lớn thật đấy, từ vách núi ngã thẳng xuống vậy mà không chết!” Nam nhân vượt qua bác sĩ chạy tới bên giường Lâm Cửu, “Đại nạn không chết ắt có phúc cuối đời, tỉnh là tốt rồi.”

Lâm Cửu sững sờ nhìn nam tử, qua một hồi lâu mới nhớ ra, nam tử trước mặt này hình như là bằng hữu ở thế giới kia của y, nhưng, không đúng a...

Lâm Cửu lập tức tròn mắt, vươn tay túm lấy cổ áo nam tử: “Ta đang ở đâu? Bây giờ là lúc nào rồi, Diệt Thiên... Diệt Thiên đâu? Hắn ở đâu?”

267. Chương 267 - Thiên Ngoại Phi Tiên

“Diệt Thiên nào a, cậu đang nói cái gì vậy?” Người đàn ông sững sờ nhìn Lâm Cửu, không hiểu lời Lâm Cửu nói, chỉ có thể giải thích, “Vạn Toàn cậu quên rồi sao? Hai ngày trước ở trên núi cậu gặp phải cường đạo ngã từ vách núi xuống, may mà cậu mạng lớn vẫn còn sống đến giờ, sau đó hôn mê hai ngày đến giờ mới tỉnh lại.”

Hai ngày trước? Nam nhân này đang nói gì vậy?

Hai ngày trước y ngã từ trên vách núi xuống, vẫn hôn mê bất tỉnh đến tận hôm nay mới tỉnh lại?

Lâm Cửu hoàn toàn ngây ngẩn cả người, điều này sao có thể chứ, điều này sao có thể chứ, rõ ràng y đã xuyên qua đến một thế giới khác, tới Xích Thổ Đại Địa tròn năm năm!

Sao lại có thể chỉ mới hai ngày mà thôi?

Lâm Cửu chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, lẽ nào tất cả đều chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Không, không thể nào!

Sao lại chỉ là giấc mộng được, kí ức sâu sắc như vậy, vĩnh viễn y sẽ không quên, hết thấy những gì phát sinh ở Xích Thổ Đại Địa, Vọng Nguyên Sơn, Hoàng Phủ Đế Quốc, Lâm gia... tất cả tất cả, mà quan trọng nhất còn có Diệt Thiên, còn có An Chi của y và Diệt Thiên, sao có thể chỉ là...giấc mộng?

Lâm Cửu như phát điên túm lấy cổ áo nam tử, liên tục lớn tiếng hỏi: “Diệt Thiên đâu? Diệt Thiên ở nơi nào? Còn cả An Chi, An Chi ở nơi nào? Ta phải về... ta phải trở về a! Bọn họ ở nơi nào... ta không muốn trở về! Không muốn một mình trở về!”

“Vạn Toàn cậu bình tĩnh một chút, bác sĩ! Bác sĩ! Bọn tôi có phải ngã từ vách núi xuống hỏng đầu rồi không, mau mau đến kiểm tra một chút a! Cậu ấy làm sao vậy, toàn nói những lời rất kì quái.” Người đàn ông bị dọa sợ, tưởng Lâm Cửu choáng váng, vội vã lớn tiếng gọi bác sĩ.

Mấy vị hộ sĩ và bác sĩ vội vã chạy tới, thật vất vả mới kéo được Lâm Cửu ra, Lâm Cửu lại đột nhiên vùi đầu vào đầu gối khóc nức lên...

Y không muốn trở về, y không muốn tỉnh lại.

Không thấy nữa, ai cũng không thấy nữa.

Diệt Thiên không thấy nữa, tiểu đoàn tử cũng không thấy nữa, Hoàng Phủ Thiên Niên, Hoa Tư, Nghiệp Hoả, Tây Sa Thương Hải, Mặc Viêm, Vân Nhiễm... tất cả mọi người đều không thấy nữa, tựa như một giấc mộng kê vàng*, đợi đến khi y tỉnh lại thì mới phát hiện, hoá ra chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, tất cả cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Sự thật như vậy, sao y có thể tiếp nhận nỗi đây?

...

...

Một người bình thường, ngã từ trên vách núi vạn trượng xuống, mới chỉ hôn mê có hai ngày đã tỉnh lại, trên người không hề có một vết thương, quả thực có thể nói là một kì tích trong lịch sử y học.

Kì tích?

Đối với loại kì tích thế này, Lâm Cửu đến cười cũng không cách nào cười nổi.

Sau khi ở lại bệnh viện quan sát hai ngày xác định không có vấn đề gì, Lâm Cửu quyết định trước xuất viện, trong hai ngày này Lâm Cửu đã suy nghĩ rất nhiều, y không tin tất cả những gì mình trải qua ở Xích Thổ Đại Địa đều chỉ là giấc mộng, có lẽ vì y ở Xích Thổ Đại Địa đã chết nên mới lại xuyên quay về hiện đại.

Lâm Cửu khê thở dài, mặc kệ thế nào, y cứ về trước rồi từ từ suy nghĩ sau.

Đưa tay vỗ vỗ khối liên hoa ngọc bội vẫn đeo trên cổ mình, Lâm Cửu cúi đầu yên lặng thu thập đồ đạc.

“Đi thôi, mình đưa cậu về nhà trước, bên ngoài có vài kí giả rất phiền phức.” Triệu Hâm, là người bạn ở cô nhi viện trước kia của Lâm Cửu, lúc Lâm Cửu hôn mê bất tỉnh ở bệnh viện, người của bệnh viện tìm được số điện thoại của Triệu Hâm, Lâm Cửu là một cô nhi, vì vậy trong mấy ngày này đều là Triệu Hâm chăm sóc Lâm Cửu.

Lâm Cửu gật đầu, khê cười nói: “Mấy ngày này cảm ơn cậu, khiến cậu ở bệnh viện bồi mình.”

Triệu Hâm cười vẫy vẫy tay, vươn tay vỗ vỗ vai Lâm Cửu, cười nói: “Đều là bạn lâu năm cậu còn nói những lời này, Vạn Toàn, có muốn tới nhà mình ở tạm hay không, một mình cậu ở nhà không có vấn đề gì chứ?”

Thần sắc Lâm Cửu mấy ngày hôm trước vẫn còn hù dọa Triệu Hâm, tuy rằng hai ngày nay Lâm Cửu bình tĩnh hơn không ít, nhưng Triệu Hâm vẫn cảm thấy lo lắng, không biết có phải gã có ảo giác hay không, luôn cảm thấy Lâm Cửu sau khi tỉnh dậy có chút gì đó không giống với trước đây.

Nếu nói là chỗ nào không giống...

Phải nói Lâm Cửu hiện tại, có một loại mị lực khiến Triệu Hâm không dám nhìn thẳng đi, thực sự là quá kì quái, gã trước đây có cảm thấy Lâm Cửu có cái gì đặc biệt đâu a!

Tin tức Lâm Cửu ngã xuống vách núi không chết đã hấp dẫn rất nhiều kí giả trong thành phố, mấy toà soạn đài truyền hình tranh nhau phỏng vấn, mấy ngày nay Lâm Cửu đều lấy lí do thân thể không khoẻ không tiện tiếp nhận phỏng vấn để cự tuyệt, dù ở trong bệnh viện, Lâm Cửu cũng có thể thông qua ti vi xem được vài tin tức liên quan đến y thường xuyên xuất hiện.

Ngày hôm nay xuất viện, một vài kí giả và văn tấn đã đợi sẵn ở ngoài cửa bệnh viện.

Khoác túi trên lưng, Lâm Cửu nhìn thoáng qua giường bệnh lần cuối, quay đầu cùng với Triệu Hâm rời khỏi bệnh viện.

Ngay sau khi Lâm Cửu và Triệu Hâm rời đi, một kí giả đi theo hai người truy hỏi, ti vi trong phòng bệnh vẫn còn bật, một tin tức mới nhất được đưa lên.

[Tất cả mọi người đều biết trong thành phố chúng ta có một ngọn núi vô cùng nổi danh, miếu thờ trên núi hương đèn cũng càng thịnh, thường thường vẫn có khách hành hương lên núi hứa nguyện, vậy hai ngày trước thì sao, có vài vị du khách không hẹn mà cùng nói rằng bọn họ gặp được thần tiên ở trên núi! Thần tiên?

Không nghe lầm, mà không phải chỉ một vị du khách, mà mấy vị du khách đều nói rằng bọn họ nhìn thấy thần tiên biết bay, hiện tại xin mời kí giả Tiểu Vân của chúng tôi đến trả lời cho chúng ta.]

Hình ảnh thay đổi, nữ kí giả cầm microphone đứng bên ngoài miếu.

[Chào các bạn, xin các bạn hãy xem, phía sau chúng tôi đây chính là ngôi miếu đang được nhắc đến, vậy mấy tin đồn về thần tiên đang xôn xao gần đây có phải sự thực hay không? Bây giờ Tiểu Vân tôi vì các bạn đến phỏng vấn vị đương sự từng công bố tận mắt thấy tiên nhân này.]

Nữ kí giả cầm microphone hướng về một đôi vợ chồng trung niên bên cạnh [Ông Hứa, bà Hứa, lúc đó hai người thực sự nhìn thấy một người biết bay sao?]

[Không phải nhìn thấy người biết bay! Là thần tiên! Người đâu biết bay a!] Thần sắc bà Hứa lộ vẻ sùng bái, hưng phấn túm lấy micro quay về phía ống kính nói.

[Thực sự, tôi thực sự nhìn thấy, thần tiên tóc màu ngân bạch nha, mặc một bộ quần áo đen, trong lòng còn bông một tiểu đồng tử, tiểu đồng tử trắng trắng tròn tròn rất xinh đẹp, tôi còn thấy tiểu đồng tử mỉm cười với tôi nha! Tôi nói cho cô biết, vị thần tiên đó bộ dạng cực kì đẹp trai! Thoáng cái liền từ bên này bay sang bên kia, tôi còn chưa kịp nhìn rõ, vị thần tiên đó đã bay không thấy đâu nữa! Quá ngẫu, quá đẹp trai, quả thật là quá đẹp trai!] Bà Hứa lại lộ ra bộ dáng mê giai.

[Vậy còn ông Hứa đây, ngài cũng nhìn thấy sao?] Kí giả Tiểu Vân đoạt lại micro từ chỗ bà Hứa đưa cho một vị tiên sinh thoạt nhìn coi như bình thường.

[Lúc đó tôi và vợ đang ở cùng nhau, tôi và bà ấy đều nhìn thấy] Ông Hứa nói.

[Có thể miêu tả cho khán giả chúng tôi nghe một chút, người biết bay kia bay thế nào?] Kí giả Tiểu Vân hỏi.

[Chính là từ bên kia...] Ông Hứa chỉ vào vách núi cách ngôi miếu không xa, nói [Bên kia là vách núi a, người kia liền thoáng cái từ nơi đó phi ra, giống như một cơn gió bay vút qua, vị tiên nhân kia còn dừng lại một chút nhìn tôi và vợ rồi mới rời đi!]

Căn cứ theo điều tra của kí giả, du khách tận mắt nhìn thấy vị “thần tiên” biết bay không chỉ có ông Hứa và bà Hứa, ngoài ra còn có không ít người cũng tuyên bố bọn họ nhìn thấy tiên nhân.

Như vậy, thiên ngoại phi tiên rốt cuộc có thật không, hay là giả?

Vì thế kí giả chúng ta lại tiếp tục đợt phỏng vấn điều tra với người chứng kiến, khiến người ta kinh ngạc là những người đã thấy “thần tiên” đều miêu tả đặc thù bên ngoài giống nhau: một mái tóc bạc mềm mại, quần áo đen, tướng mạo cực kì tuấn mĩ, nét mặt bất cầu ngôn tiểu, trong lòng còn ôm một đứa trẻ vô cùng dễ thương.

Đáng nói chính là, kì thực hai ngày trước có người tận mắt thấy thần tiên xuất hiện đồng thời trong thành chúng ta cũng có một vị Vạn tiên sinh được người ta phát hiện ra trong núi, vị Vạn tiên sinh này do gặp phải cơn đồ hãm hại mà ngã xuống vách núi, nhưng khiến người ta kinh ngạc chính là vị Vạn tiên sinh không chỉ không chết, mà trên người cũng không có nẩy một vết thương!

Lẽ nào Vạn tiên sinh được vị thiên ngoại phi tiên trong miệng du khách kia cứu sao?

Hai chuyện này liệu có liên quan gì với nhau không?

Căn cứ theo bản điều tra của kí giả, có một vị nữ sinh nói rằng tiên nhân đã từng nói chuyện với cô, có điều lúc đó cô nhất thời kích động mà hôn mê bất tỉnh, nhưng vẫn nhớ rõ tiên nhân hỏi cô cái gì.

Theo như lời nữ sinh nói, vị tiên nhân đó vừa mở miệng liền hỏi: Lâm Cửu ở đâu?

Lâm Cửu? Lâm Cửu rốt cuộc là ai?

Vị tiên nhân bí ẩn này có thực sự tồn tại hay không?

Xin mời quý vị khán giả theo dõi kênh XXOO, đài sẽ tiếp tục đưa bản tin về — Thiên ngoại phi tiên!

...

...

Dưới chân núi, một nam tử hắc bào ngân phát ôm một tiểu hài tử đứng trong rừng nhìn mặt đất dờ ra.

“Phụ thân... An Chi đói đói, nhớ cha...” Thanh âm non nớt vang lên, tiểu hài tử trắng trắng tròn tròn chu môi hé cái miệng nhỏ nhắn ra, hai tay ôm cổ nam tử.

“Lập tức là có thể tìm thấy cha.” Diệt Thiên ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ nhàng quét qua mặt đất, ở đây... đã từng có khí tức Lâm Cửu, chẳng qua nam nhân kia đi đâu rồi chứ?

Mặc kệ đi đến đâu hẳn đều có thể tìm ra Lâm Cửu, Lâm Cửu còn sống, vậy là đủ rồi.

Mặc kệ hiện giờ bọn họ đang ở thế giới nào, rốt cuộc là cái thế giới kì quái gì, chẳng qua chỉ tùy tiện hỏi một người trên đường mà thôi, không hiểu sao người kia lại tự dưng té xỉu?

Xem ra mặc kệ là ở thế giới nào, con người đều yếu đuối như vậy...

Diệt Thiên cúi đầu nhìn y phục mình, trong đầu hồi tưởng lại những người hẳn từng thấy qua ở thế giới này, có lẽ hẳn nên nguy trang một chút nhập gia thì phải tùy tục.

268. Chương 268 - Chỗ Trống Không Thể Lấp Đầy

Từ chối ý tốt của Triệu Hâm, sau khi xuất viện Lâm Cửu một mình trở về nhà.

Tuy nói là mới rời nhà có vài ngày, nhưng với Lâm Cửu mà nói thì đã tròn năm năm, vì vậy khi y dùng chìa khoá mở cửa phòng, không hiểu sao lại có một cảm giác xa lạ.

Bàn ghế đồ dùng vẫn vô cùng sạch sẽ không dính chút bụi, trên chiếc bàn trong phòng khách vẫn còn đặt tờ báo hôm xảy ra chuyện không may, số báo ngày hôm đó với hôm nay chỉ hơn kém nhau có vài số mà thôi.

Tuỳ ý ném hành lí lên sô pha, Lâm Cửu nằm soài ra sô pha, vươn tay cầm lấy điều khiển bên cạnh mở ti vi lên, đài địa phương đang phát một vài tin tức lớn nhỏ trong thành phố, người nào không tuân thủ luật giao thông vượt đèn đỏ, gần đây xe đạp điện được sử dụng nhiều hơn... những chuyện như vậy, khiến Lâm Cửu nhớ lại cuộc sống trước kia của mình.

Thực sự cảm thấy có chút không chân thực lắm, sao có thể như vậy chứ, mới chỉ chớp mắt một cái, vừa mở ra cái gì cũng đã thay đổi.

Mặt chôn vào hai tay dùng sức day day, có lẽ từ trước tới giờ y vẫn chưa từng thích ứng với cuộc sống hiện tại, ngày trước không biết đã bao lần nghĩ đến việc trở về, nhưng hôm nay được trở về, tâm tình và nguyện vọng của y lại đã sớm thay đổi.

Lâm Cửu từ sô pha đứng dậy, tuỳ ý đá văng giày trên chân, chân trần đi vào căn phòng tắm không lớn.

Vòi hoa sen phun ra những tia nước ấm áp lên đầu Lâm Cửu, dần dần tắm ướt toàn thân nam nhân, quần áo thay ra bị vứt vào sọt rác, yên lặng nói ra tâm tình tồi tệ của chủ nhân lúc này.

Đứng dưới vòi hoa sen, Lâm Cửu ngẩng đầu hứng mặt vào dòng nước, để cho nước nóng trực tiếp xối thẳng vào mặt, thở một hơi thật dài, thì thoảng có giọt nước chui vào mũi, khê ho khan, hai tay dùng sức nhu mặt, muốn nhu cho tỉnh bản thân, có thể tỉnh táo hơn chút không? Y đã phân không rõ đâu là hiện thực, đâu là mộng ảo rồi.

Tắm gương ở ngay bên cạnh, mặt kính nhẵn bóng phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt khiến nó trở nên mờ đi, Lâm Cửu dùng tay xoa xoa mặt, lau đi bọt nước che mắt, xoay người đối mặt gương.

Vươn tay về phía trước, trên gương hiện ra rõ năm dấu tay, tay chậm rãi trượt xuống, bàn tay chạm vào mặt kính phát ra thanh âm nghe đến ghê răng, mặt gương mờ mịt lập tức xuất hiện một đường hẹp dài sáng rõ.

Đứng trước gương, Lâm Cửu xuyên qua tấm gương nhìn thấy chính mình, có lẽ do nhìn gương mặt quá mức mỹ lệ tròn năm năm, đột nhiên lại trở nên bình thường trái lại có chút không quen, cư nhiên lại cảm thấy xa lạ, giống cảm giác xa lạ mà gian phòng này mang lại cho y, đến ngay cả chính bản thân cũng trở nên xa lạ.

Nhưng đây mới là chân chính bản thân y không phải sao?

Kì thực ngay từ đầu y đã không phải Lâm Cửu, mà là một người tên Vạn Toàn, là một cô nhi.

Nhìn mình trong gương nhếch miệng nhe răng cười cười, Lâm Cửu nhin không được nở nụ cười, cúi đầu vỗ vỗ ngực mình, nếu muốn nói chỗ tốt nhất thì có lẽ chính là tố chất của thân thể hiện tại tốt hơn nhiều so với Lâm Cửu ở Xích Thổ Đại Địa kia, chân dài, eo nhỏ, vai rộng, ngũ quan vẫn thấy trong quá khứ, kì thực lúc này cũng không xấu.

Đương nhiên, vẫn còn thua xa cái danh xưng “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”.

Hiện tại chỉ có thể tính là bộ dạng tạm được mà thôi.

Bản thân bây giờ, dù có là Diệt Thiên chỉ sợ đối phương cũng chưa chắc đã nhận ra mình.

Vừa nghĩ đến khuôn mặt có thể nói là cực hạn tuần mỹ của Diệt Thiên, Lâm Cửu không khỏi hít sâu một hơi, từ phương diện này của nam nhân mà nói, Diệt Thiên không thể nghi ngờ càng có mị lực hơn y đây, cũng có thể nói đó là người nam nhân có mị lực nhất mà Lâm Cửu từng gặp, mặc kệ là diện mạo bề ngoài hay khí chất bên trong cũng đủ khiến người khác đui mù.

Chẳng qua Diệt Thiên quá băng lãnh tàn nhẫn, thường khiến người ta không dám nhìn thẳng, bằng không nếu lấy tính cách ôn văn nho nhã của Thánh Giả «Tiểu Thiên», chỉ sợ Diệt Thiên sớm đã trở thành tình lang trong mộng của nữ tử khắp thiên hạ.

Nhớ, lát lát trong đầu lại hiện ra nụ cười và cái lạnh của Diệt Thiên, không có cách nào ngừng lại.

Có điều, nam nhân kia bây giờ đang ở nơi nào chứ?

Câu hỏi không biết đáp án này đâm sâu vào thân thể Lâm Cửu, vô lực dần dần xụi lơ trong bồn tắm, tắt đi vòi hoa sen đang liên tục phun nước, nam nhân ngồi trong bồn tắm ôm lấy đầu gối của mình nhắm mắt lại.

Y sống, đã trở về.

Diệt Thiên thì sao?

Đại ma đầu kia có phải sống như y, cùng ở thế giới này như y, hay vẫn còn ở Xích Thổ Đại Địa?

Y nhớ hắc, nhớ đến đau lòng khó chịu.

Y nhớ hắc, muốn nhận được cái ôm của Diệt Thiên như trước kia, bá đạo và ôn nhu đan vào nhau hợp thành biển rộng vô biên, vây cả người y vào trong không được thể thoát, y tình nguyện chết chìm trong ngực ma đầu đời đời kiếp kiếp không muốn tỉnh lại.

Y nhớ hắc, nhớ những ngón tay lạnh lạnh của ma đầu đó, nhẹ nhàng, ác ý di động qua bờ eo y, trong nháy mắt như bị điện giật tê dại cả người y.

Lâm Cửu khẽ hít mắt, một tay bắt giắc xoa lên ngực mình, nhớ nhung như vậy, không phải ai khác, mà là một tên ma đầu.

Có thể dùng phương pháp đáng thương như vậy để tự huỷ hoại Diệt Thiên vẫn chưa từng rời xa mình hay không?

Hầu kết di động lên xuống, nam nhân đang ngâm trong nước ấm dần dần trượt một tay xuống giữa hai chân mình, trong đầu, bất tri bất giác nhớ lại lần đầu tiên của y cùng với Diệt Thiên.

Lần đầu tiên cũng ở trong đục trì được nước ấm vây quanh, không hề tự giác khiêu khích ma đầu kia, tất cả nguy trang và phòng ngự, cuối cùng dưới sự cường thế của Diệt Thiên đều bị phá thành mảnh nhỏ, có lẽ lúc đó còn chưa hiểu rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng đã hoàn toàn bị ma đầu xâm chiếm.

Mỗi khi nhớ lại mọi thứ khi đó, đều cảm thấy quá mức khó tin.

“Hô ——”

Nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, hai chân Lâm Cửu ** cùng một chỗ, tay gắt gao xoa ngực, đang không ngừng ma sát dục vọng trước mắt, nhưng y có đạt được bao nhiêu, thì cũng không đủ lấp đầy chỗ trống.

Hai tay nặng nề đập vào mặt nước, Lâm Cửu lần thứ hai dùng tay bưng kín mặt mình, y nên làm gì đây? Nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn cũng sẽ có ngày phát điên mất, cũng có thể sẽ cô độc một mình chết trong phòng.

Y muốn gặp Diệt Thiên, muốn thấy hài tử của y cùng với Diệt Thiên.

Nếu không có Diệt Thiên và An Chi, chỉ một mình y ở trong căn phòng này, cũng có thể gọi là nhà sao?

Rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể một lần nữa quay trở lại Xích Thổ Đại Địa, trở lại bên cạnh Diệt Thiên?

Lâm Cửu cúi đầu nhìn liên hoa ngọc bội đeo ngay trước ngực mình, miếng ngọc bội mà khi y sinh ra tới giờ đều đeo trên người, lần trước y rơi xuống vách núi thì cứu y một mạng khiến y xuyên tới Xích Thổ Đại Địa, như vậy lúc này có thể như vậy nữa hay không?

Lâm Cửu dờ ra nhìn liên hoa ngọc bội, từ từ nhắm mắt lại, đầu ngửa dần về phía sau tựa vào thành bồn, người như con cá dần dần trượt vào trong nước, cho đến khi cả người chìm hết vào trong.

Nước nóng bao vây toàn thân thể, cắt đứt bầu không khí khô ráo, cũng cắt đứt đường khí để y hô hấp.

Trước đã thử qua bao nhiêu lần, sao y còn e ngại tử vong chứ? Nếu như không có Diệt Thiên, đến sống cũng là một sự dày vò.

Nếu như y chết thêm lần nữa mà có thể nhìn thấy nam nhân kia, thì y tình nguyện chết.

Để cho nước nóng vây quanh y tràn ngập vào phổi cũng được, để y hít thở không thông mà chết cũng được, mặc kệ ngày mai có người nào có thể phát hiện một người nam nhân trên người không một mảnh vải chết chìm trong bồn tắm hay không, y chỉ cần gặp được Diệt Thiên là đã thỏa mãn rồi.

Dù cho... y thực sự sẽ nhắm mắt vĩnh viễn, không thể nhìn thấy Diệt Thiên nữa.

Thì cũng tốt hơn nhiều so với sống mà thống khổ giày vò lúc này.

[Theo thông tin mới nhất của kí giả đài, mới đây có một một nam tử thần bí tóc dài ôm theo một hài tử xông vào bệnh viện, không ngừng hỏi về một người tên “Lâm Cửu”, căn cứ theo miêu tả của những người chứng kiến, chúng ta có thể suy đoán sơ bộ nam tử thần bí này chính là vị tiên nhân mà những du khách trên miếu công bố cách đây không lâu]

Trong phòng tắm, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng tin tức phát ra từ tivi trong phòng khách.

[Nam tử thần bí đó sau khi đại náo bệnh viện không tìm được người nam nhân nào tên “Lâm Cửu”, thì đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi... thế giới này thực sự có tiên nhân sao? Vị nam tử thần bí này rốt cuộc là người hay tiên đây? Điểm kì lạ chính là mặc dù bệnh viện có camera giám sát quay lại dáng vẻ của nam tử thần bí, nhưng dáng vẻ đó lại không cách nào biểu hiện, cho tới bây giờ chúng tôi vẫn chưa có chân dung của nam tử nọ...]

Trong phòng tắm an tĩnh mãnh liệt truyền ra tiếng “rào——”, nam nhân vốn đang trầm mình trong nước vội vã ngồi dậy.

“Khụ khụ khụ...” Một bên ho khan kịch liệt vội vàng cướp đoạt không khí, một bên lão đảo bò ra khỏi bồn tắm, y phục chưa kịp mặc cả người còn ướt sũng đã vội vàng vàng chạy ra phòng khách.

269. Chương 269 - Những Chuyện Ở Xích Thổ Đại Địa

Xích Thổ Đại Địa đã không còn Lâm Cửu và Diệt Thiên, tựa hồ đột nhiên an tĩnh hơn rất nhiều.

Hoa Tư ngoài ý muốn phát hiện Diệt Thiên – nam tử thủ đoạn quyết tuyệt mà lãnh khốc này quả thực đủ dứt khoát, bọn họ vốn tưởng rằng Diệt Thiên đột nhiên biến mất sẽ làm cho một vài thế lực mất đi khống chế của Diệt Thiên mà nhân cơ hội quấy rối, nhưng Diệt Thiên đã đáp ứng Lâm Cửu cùng nhau quy ẩn nên khoảng thời gian đó đã đối phó xong hết tất cả chuyện này.

Vì vậy lúc bọn Hoa Tư đi tới Tội Ác Quốc Gia liền phát hiện đội quân tử vong đã biến thành một đồng bụi bặm, Tử Thành từng đại biểu cho ma niệm và oán khí của U Minh cũng vĩnh viễn ngủ say dưới tầng tầng cát dày không có ngày tỉnh lại.

Thế giới này, dường như đột nhiên trở nên thật an tĩnh, khiến không ít người có chút trở tay không kịp.

Không ai biết Diệt Thiên và Lâm Cửu cùng với hài tử của hai người đi nơi nào, nhưng Nghiệp Hoả vẫn kiên trì cho rằng Diệt Thiên và Lâm Cửu đã trở về thế giới trước kia mà Chí Thiện từng sống.

Nếu Diệt Thiên và Lâm Cửu thực sự cùng nhau tới một thế giới khác, vậy kì thực cũng là chuyện tốt, phiên Xích Thổ Đại Địa này đầy rẫy những ràng buộc quần lấy Diệt Thiên và Lâm Cửu, vĩnh viễn triệt để li khai Xích Thổ Đại Địa, coi như đã chém đứt hết những ràng buộc này.

Chỉ khổ những người ở lại, còn phải thay Diệt Thiên và Lâm Cửu thu thập tàn cục.

Ngày đó, trong miếu, sau khi Diệt Thiên và Lâm Cửu biến mất, Hoàng Phủ Thiên Niên dẫn theo Hoàng Phủ Thiên Hạ đã trở nên điên điên ngậy ngậy trở về Hoàng Phủ Đế Quốc, cho dù Hoàng Phủ Thiên Hạ làm rất nhiều chuyện không nên làm, nhưng dù sao cũng là bào tử của Hoàng Phủ Thiên Niên, Hoàng Phủ Thiên Niên chung quy vẫn không thể vứt lại Hoàng Phủ Thiên Hạ một mình ở Trung Thiên Quốc.

Dù sao Hoàng Phủ Thiên Hạ hiện giờ cũng chỉ còn là một nữ nhân ngốc ngốc, quãng đời còn lại cũng phải vượt qua trong hoàng cung.

Phát điên đến ngơ ngẩn còn có một người nữa, đó chính là người cùng bị trói chặt trên cột như Hoàng Phủ Thiên Hạ – Trần Khôi, nam tử đáng thương đáng trách này còn điên ngốc triệt để hơn cả Hoàng Phủ Thiên Hạ, hoàn toàn toàn toàn sống trong giấc mộng của chính mình.

Hoa Tư biết chấp nhất của Trần Khôi với Diệt Thiên không phải người bình thường có thể lí giải, có trách thì trách Trần Khôi không hiểu cách buông tay, cũng không hiểu cái gì là tình yêu thực sự.

Trần Khôi chỉ muốn nhìn thấy Diệt Thiên và Lâm Cửu xa nhau mà thôi, nam tử này cho đến giờ vẫn chưa từng nghĩ muốn giết Diệt Thiên, khi y ở ngoài pháp trận thấy Diệt Thiên vì Lâm Cửu mà đâm kiếm vào ngực mình thì y sớm đã hối hận rồi, nhưng hối hận có tác dụng sao? Kết quả cuối cùng, y chỉ có thể trợ mắt nhìn Diệt Thiên mất đi nhiệt độ cơ thể, nằm trong lòng Lâm Cửu đã khóc đến thất thanh mà chết đi.

Diệt Thiên đã chết, Trần Khôi thủy chung vẫn nghĩ y đã tự tay hại chết đại sư huynh y yêu nhất, đã giết... Diệt Thiên...

Vô vọng lúc đó, hối hận lúc đó, cuối cùng đều biến thành điên và ngốc không thể trị hết.

Khi mà hiện thực quá tàn khốc, mọi người dường như đều lựa chọn trốn tránh trong giấc mộng của mình, cứ sống mơ mơ màng màng có lẽ cũng tốt ha.

Hoàng Phủ Thiên Niên đưa đi là bào tử Hoàng Phủ Thiên Hạ, Hoa Tư thì dẫn đi người dù sao cũng là tiểu sư đệ của y – Trần Khôi, mà đồng hành cùng bọn họ còn có người vừa tỉnh lại, có thể gọi là “Lâm Cửu thực sự”.

Hoa Tư từng cho rằng Lâm Cửu này sẽ theo Hoàng Phủ Thiên Niên trở về, nhưng ngoài ý muốn chính là Lâm Cửu này sau khi tỉnh lại dường như đã thay đổi hoàn toàn thành con người khác, không còn là tên ăn chơi trác táng hồ đồ mà ngộ nghịch, mà toàn tâm toàn ý muốn theo Hoa Tư trở lại Hiền Môn học tập, Lâm Cửu này nói rằng, y ở trong giấc mộng rất dài rất dài được một bạch y tiên nhân chỉ dẫn, sau này phải một lòng hướng thiện, lấy việc truyền bá tri thức Hiền Môn làm nhiệm vụ của mình.

Đối với việc này, Hoàng Phủ Thiên Niên cũng không nói gì thêm.

Mặc dù Lâm Cửu vẫn là diện mạo đó chưa từng thay đổi, nhưng đối với một vài người mà nói, thiếu đi linh hồn người kia, tất cả liền không còn như cũ.

“Nhị sư huynh, chúng ta phải về Hiền Môn rồi sao, đệ rất nhớ đại sư huynh, không biết đại sư huynh có ở Hiền Môn hay không... Nếu như đệ đi tìm đại sư huynh, huynh ấy có thể chê đệ phiền hay không nhỉ?”

Ánh dương quang vẫn xán lạn như trước, bầu trời vẫn xanh thắm như xưa.

Trần Khôi không còn mặc y phục màu tro nữa, mà đã thay đổi một thân trắng noãn, đứng dưới bầu trời xanh và ánh nắng vàng, khi thì ngây ngây, lúc lại ngốc ngốc, vừa cười vừa nói chuyện.

Hoa Tư cười cười, đã thật nhiều năm y chưa nhìn thấy vị tiểu sư đệ này của mình nở nụ cười, thật không ngờ lúc này nhìn thấy nụ cười của Trần Khôi, lại là sau khi Trần Khôi đã điên điên ngốc ngốc.

“Đương nhiên là không, đại sư huynh sẽ không chê đệ phiền, đại sư huynh nhất định cũng rất nhớ đệ.” Một lời nói dối tốt đẹp, cũng chỉ tồn tại trong thế giới hư ảo, nhìn tiểu sư đệ trên mặt dạt dào nụ cười hạnh phúc, Hoa Tư lại cảm thấy lòng chưa xót đến khó hiểu.

Đáng tiếc chính là, trong thế giới của ái tình chưa từng có tình yêu bố thí.

“Lừa y như vậy có được không, đầu chỉ là vài lời nói dối và biểu hiện giả tạo mà thôi.” Nghiệp Hoả ôm hai tay đứng cạnh Diệt Thiên, nam tử tính cách tương tự Diệt Thiên từ trước đến giờ cũng không thiếu lãnh khốc và tàn nhẫn, có thiếu thì cũng chỉ là nhân từ và khoan dung, mà cho tới bây giờ Nghiệp Hoả vẫn không cảm thấy có gì không tốt.

“Y đã... như vậy rồi a.” Hoa Tư bắt đắc dĩ thở dài, không quay đầu lại mà tự nhiên đưa tay kéo tay nam tử bên cạnh, nắm lấy sát sao.

“Làm gì vậy?” Trong lời nói có chút không vui, tuy rằng Nghiệp Hoả khẽ nhíu mày, nhưng cuối cùng cũng không đẩy tay Hoa Tư ra.

“Đưa người về Hiền Môn.” Khoé môi nhếch lên nụ cười, Hoa Tư dịu dàng mà kiên định nói.

Nghiệp Hoả hừ nhẹ một tiếng quay đầu đi, tay vẫn bị Hoa Tư kéo, kéo đến gắt gao.

Ái tình là gì chứ?

Từ trước đến giờ Nghiệp Hoả vẫn luôn cười nhạt khinh thường ái tình, nhưng có lẽ tận mắt nhìn thấy hai người bằng hữu tốt nhất của hắn dù nghìn năm luân hồi vẫn không chia không lìa như thế, cho dù là chết cũng phải quyết tâm bị trảng cùng một chỗ, đột nhiên Nghiệp Hoả cảm thấy trong sinh mệnh của mình khuyết thiếu rất nhiều kích – tình.

Có đôi khi, sinh mệnh yếu ớt đến mức khiến người ta cảm thấy bi ai.

Mặc kệ Hoa Tư đang kéo tay hắn lúc này có phải là người nam nhân hắn nên gặp, nên sống cùng hay không, Nghiệp Hoả đều cảm thấy không quan trọng, cho dù phía trước có là vách núi vạn trượng thì cũng phải nhảy ha, bằng không thì cả đời cũng chỉ giậm chân tại chỗ, đến tận tử vong.

Tâm tư như vậy, có lẽ cũng giống với Hoa Tư đi.

Hoa Tư, Lâm Cửu, Trần Khôi, còn có một Nghiệp Hoả đang hướng về Hiền Môn trong phía Thiên Đế Thành Trung Thiên Quốc, việc cần làm trong tương lai của bọn họ còn rất nhiều.

Ngày đó, người còn lại chỉ có Tây Sa Thương Hải và địa ngục Long thái tử, Tây Sa Thương Hải tương đối đáng thương, lúc y tỉnh lại thì người đã nằm trên giường, trước khi y phát cuồng đánh chết địa ngục Long thái tử, Long thái tử đã vội vã tường thuật lại hết thấy những gì đã phát sinh trong miếu sau khi Tây Sa Thương Hải hôn mê.

Mặc dù, địa ngục Long thái tử có tăng thêm chút về cái nhìn của cá nhân hắn, ví như y trực tiếp mà khẳng định Lâm Cửu và Diệt Thiên không chết, mà cùng với hài tử của bọn họ đi tới một thế giới khác để hưởng lạc.

Dù là lời nói dối, địa ngục Long thái tử cũng muốn nhìn thấy dáng vẻ nam nhân này thoả mái tiêu sầu, mà không phải là một Tây Sa Thương Hải nhú mày lo lắng.

Ái tình thực sự là chết tiệt ——

“Người là nói... Lâm Cửu và Diệt Thiên, cùng với hài tử của bọn họ đều biến mất? Đi đến thế giới mà Chí Thiện đã từng sống?” Ngồi trên giường, Tây Sa Thương Hải có chút ngây ngây hỏi.

“Thực sự, không tin người đi hỏi mấy đoá xú liên hoa khác mà xem, bọn họ đều có thể làm chứng!” Địa ngục Long thái tử gật đầu như già tởm, vấn đề này Tây Sa Thương Hải đã hỏi không dưới năm lần.

Tây Sa Thương Hải gật đầu, ngồi ở đầu giường hai mắt xuất thần nhìn phương xa, lẩm bẩm vài lời không rõ: “Như vậy cũng tốt... rất tốt...”

“Ta cũng cảm thấy rất tốt.” Địa ngục Long thái tử chen chúc vào ngồi cạnh Tây Sa Thương Hải, vươn tay ôm lấy, kéo đầu Tây Sa Thương Hải tựa lên vai mình, “Bọn họ có cuộc sống của bọn họ, chúng ta cũng có cuộc sống của chúng ta, quá khứ đều đã qua đi, những cái cần xem người đều đã xem hết, có thể làm cũng đã làm, những chuyện khác của bọn họ không cần nghĩ nữa.”

Hiếm khi Tây Sa Thương Hải không giãy dụa tựa vào vai Long thái tử, khẽ nhắm mắt lại.

“Người định lúc nào thì quay về địa ngục?” Tây Sa Thương Hải nhẹ giọng hỏi, thân thể dần dần trượt xuống lòng Long thái tử, hoá ra cảm giác được ôm cũng rất tốt, ấm áp mà khiến người ta cảm thấy kiên định.

“Không trở về nữa, ở cùng người.” Địa ngục Long thái tử vươn tay ôm chặt nam nhân trong lòng, hẳn chưa từng nghĩ đến có một ngày sẽ yêu một nam nhân như vậy, đã thế lại còn là một nam nhân tính tình nóng nảy thô ráp.

Tây Sa Thương Hải rất thoả mãn mà gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy phụ thân người định thân cho người, mà nữ gì gì kia thì sao?”

“Từ bỏ, ta chỉ muốn một mình người, không kết hôn cùng ma nữ gì gì đó.” Long thái tử đáp.

Tây Sa Thương Hải lại hỏi: “Vậy tương lai người kế thừa địa vị lão đại ở địa ngục của phụ thân người, đến lúc đó nghe ai?”

“Nghe lời người, cái gì cũng nghe theo người hết!” Long thái tử cảm thấy mình càng ngày càng đáng thương, nhưng vì sao hắn lại đáp đến hải lòng như vậy chứ? Đây là số mệnh a!

Tây Sa Thương Hải thoả mãn gật đầu, như một vị... nữ vương.

Có thể đoán trước được, trong tương lai địa ngục sẽ nghênh đón một vị nam nhân bạo quân tình tình vô cùng tồi tệ.

270. Chương 270 - Tình Yêu Nồng Cháy

Tùng tận mắt chứng kiến hết thấy mọi phát sinh, đám người Hoàng Phủ Thiên Niên không thể nghi ngờ chính là nhóm đầu tiên biết chuyện Diệt Thiên và Lâm Cửu đã li khai Xích Thổ Đại Địa, mà một vài người không nhìn thấy chuyện xảy ra trong ngôi miếu đổ nát bên ngoài Thiên Đế Thành, chỉ có thể từ miệng người khác biết được tin tức này.

Mặc Viêm và Vân Nhiễm hiển nhiên thuộc về nhóm được người khác báo cho mới biết Diệt Thiên và Lâm Cửu đã biến mất khỏi Xích Thổ Đại Địa, hơn nữa Diệt Thiên và Lâm Cửu cư nhiên lại còn có cả hậu đại.

Ngày đó, khi Mặc Viêm bị Diệt Thiên đánh cho trọng thương được Vân Nhiễm mang về Vọng Nguyệt Sơn dưỡng thương, hai người kia vẫn ở trong mối quan hệ kì quái đến tận khi thương thể đã khỏi hẳn.

Trong lòng vẫn quan tâm đến thiên hạ đại thế, quan tâm đến người bằng hữu Lâm Cửu này, lúc ở Vọng Nguyệt Sơn sau khi nghe tin Lâm Cửu xuất quan ở Thiên Đế Thành đồng thời trở thành chương môn Hiền

Môn, Mặc Viêm và Vân Nhiễm liền quyết định trở lại Thiên Đế Thành tìm kiếm Lâm Cửu lần nữa, chỉ là lại được Hoa Tư vừa mới trở về Hiền Môn báo cho biết, Lâm Cửu và Diệt Thiên đã biến mất khỏi Xích Thổ Đại Địa.

Chuyện xảy ra trong ngôi miếu đổ nát bên ngoài Thiên Đế Thành, Hoa Tư cũng từ từ thuật lại cho Mặc Viêm và Vân Nhiễm nghe, nghe xong hồi ức của Hoa Tư, Mặc Viêm và Vân Nhiễm cùng tạm thời làm khách lưu lại Hiền Môn.

“Thực sự không ngờ cảm tình của Tiểu Cửu và ma đầu kia lại sâu sắc như vậy, đồng sinh cộng tử, tình cảm và lời thề như vậy sẽ giết chết bao nhiêu người, lại khiến bao nhiêu người mặc cảm tự ti à?” Yếu ớt thở dài, Vân Nhiễm đứng trên một cây cầu nhỏ trong Hiền Môn cúi đầu nhìn dòng suối lẳng lặng trôi.

Dưới ánh dương quang một chú cá vui vẻ bơi lội trong dòng suối, ánh nắng ấm áp chiếu xuống, vẩy trên người chú cá ánh lên những màu sắc sặc sỡ, như hòn bảo thạch biết bơi lội làm nổi bật cho dòng suối trong lành, vô cùng mỹ lệ.

Ánh dương quang ấm áp.

Thế sự phát triển, những phàm phu tục tử như bọn y đều không thể dự báo trước được.

Sao Vân Nhiễm có thể ngờ rằng, Lâm Cửu và Diệt Thiên hồi ở Tội Ác Quốc Gia gần như đã trở mặt thành thù mà không lâu sau lại hoà hảo, mà đại ma đầu trong mắt y vẫn luôn là tuyệt đối lãnh khốc tàn nhẫn cư nhiên lại nguyện ý vì Tiểu Cửu mà buông tha hết thảy cừu hận và dục vọng, để rồi cuối cùng, lại nguyện ý vì Lâm Cửu mà mạo hiểm bước vào pháp trận có thể lấy mạng hắn.

Nỗi nhớ mong nhau, niềm tin không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, khắc sâu vào trong lòng hai người khiến người khác cảm động song lại không khỏi cảm khái, hoá ra trong thế giới này thực sự có thứ cảm tình vượt trên hỷ quyền lợi và dục vọng, vượt hơn hẳn cả sinh mệnh, nó thuần túy mà chân thành tha thiết khiến người ta thấy ấm lòng.

Cảm tình như vậy, không phải là thứ mà mọi tình nhân trong thiên hạ đều truy cầu sao?

Có đôi khi, sẽ khiến Vân Nhiễm thực sự cảm thấy ước ao.

Nhân sinh trên đời, ai không mong muốn có một người tri âm cùng mình trải qua gian nan hoạn nạn, cùng hưởng vinh hoa phú quý, có thể nắm tay nhau vượt qua tất cả khoảng thời gian tăm tối, đi qua tất cả đoạn đường gian nan gồ ghề, bên người, vẫn luôn có một người đáng giá để mình dựa dẫm, tín nhiệm lại yêu tới vô oán vô hối, không giữ lại gì.

Là ái nhân, cũng là tri kỉ.

Là sự tồn tại duy nhất không thể thay thế.

“Hừ ——” Nam tử đứng bên cạnh Vân Nhiễm khẽ hừ một tiếng, tuy rằng nghe xong lời tán thưởng của Vân Nhiễm đối với Diệt Thiên có chút khó chịu, nhưng trong lòng Mặc Viêm vẫn đồng ý với lời nói của Vân Nhiễm.

Trong lòng khó chịu, đó là bởi vì đại ma đầu kia đã từng nhiều lần thiếu chút nữa tống Mặc Viêm đến địa ngục nghịch lửa, mặc dù Mặc Viêm không thích tên đại ma đầu tàn khốc lại ích kỉ kia, nhưng Mặc Viêm vẫn không thể không thừa nhận, tuy đại ma đầu đó là một tên siêu cấp bại hoại, nhưng tình cảm hắn dành cho Lâm Cửu lại vẫn thủy chung chưa từng thay đổi, từ lúc bắt đầu đến khi tự vẫn sau này, chưa từng có chút xiu cải biến.

Tự ti mặc cảm sao?

Có lẽ có một chút, dù sao mãi đến sau này Mặc Viêm mới phát hiện hoá ra hắn cũng không yêu Lâm Cửu đến như vậy, mặc dù cũng có yêu mến, nhưng không cách nào thuần túy mà chân thành tha thiết như Diệt Thiên.

Còn nam nhân bên cạnh này thì sao? Mặc Viêm không khỏi tự hỏi mình, nếu tương lai có một ngày hắn cùng với Vân Nhiễm cũng gặp phải vấn đề sống còn, hoặc là chuyện khảo nghiệm sự tín nhiệm với nhau, tới

lúc đó hắn có còn vẫn trước sau như một tín nhiệm Vân Nhiễm, đồng thời cam đoan không thay đổi tình cảm yêu thương trong lòng đối với nam nhân này hay không?

Hoặc là tương lai gặp rất nhiều người, hắn có thể cam đoan mình sẽ không yêu người nào khác?

Có lẽ cảm giác được ánh mắt Mặc Viêm đang nhìn mình, Vân Nhiễm khẽ quay đầu lại nhìn sau đó lại trông xuống dòng suối dưới cây cầu, thì thào nói: “Nhìn cái gì, trên mặt ta có gì đặc biệt sao?”

Mặc Viêm trừng lớn mắt, là ảo giác sao? Hình như hắn thấy gương mặt của Vân Nhiễm hơi thoáng đỏ lên, chẳng qua vị tiên hiệp của Vọng Nguyệt Sơn này vẫn giả vờ trấn định như cũ, trái ngược bất ngờ như vậy khiến Mặc Viêm cảm thấy vui vẻ.

“Ta thích nhìn người.” Mặc Viêm khẽ cười nói một câu, hắn thậm tự vấn chính mình, Mặc Viêm sớm đã có đáp án, một đáp án không hề có do dự.

Đỏ ửng trên gương mặt Vân Nhiễm tựa hồ lại đậm hơn vài phần, vị tiên hiệp này vẫn duy trì dáng dấp trấn định như cũ, cúi đầu nhìn đàn cá tung tăng vui vẻ dưới suối, nói: “Có cái gì đẹp đâu, nhìn lâu... cũng sẽ thấy chán, trong thiên hạ này còn nhiều người đẹp hơn ta đi.”

Mặc Viêm lắc đầu, chậm rãi vươn tay vòng ra ôm lấy nam nhân này, Mặc Viêm cảm giác được nam nhân trong lòng khẽ run lên, nhưng Vân Nhiễm cũng không giãy ra khỏi cái ôm của hắn.

Mặc dù lúc đầu biết Mặc Viêm chính là thú vương, là con tiểu hắc miêu trong lòng Lâm Cửu đã từng xâm phạm mình, nhưng dần dần ở chung lâu trên Vọng Nguyệt Sơn, theo hành vi tử triền lạn đả của Mặc Viêm, Vân Nhiễm cũng từ từ không còn bài xích lời nói của người nọ, nhưng còn chưa đến mức có thể tiếp thu được nam nhân này.

Lúc này có thể để Mặc Viêm ôm y, có lẽ đã là có tiến triển không tồi rồi.

Sao Vân Nhiễm lại không muốn rời khỏi Mặc Viêm, sao lại không muốn khước từ đối phương đến gần, nhưng ái ý đã từng chôn vùi sâu trong đáy lòng lại sớm đã cắm rễ thật sâu trong trái tim y, không thể nói nhỏ là nhỏ được.

Nên thử dài sao?

Đời này kiếp này người đầu tiên mình động tâm, cứ nhiên lại là người đã từng thương tổn mình trong rừng, hơn nữa người này cũng chẳng phải con người chân chính, mà là thú vương.

Thú vương, gánh vác nhiệm vụ nối dõi tông đường, tương lai tất nhiên phải tìm kiếm mẫu thú để truyền thừa đời thú vương tiếp theo, sao có thể sống suốt một đời cùng một tên phạm nhân chứ?

Vân Nhiễm tự nhận y không thể trở mặt nhìn hắn cùng với những người khác sống cùng nhau, y không phải thánh nhân, y chỉ là một người có ái tình có tư tâm mà thôi.

Nếu sớm đã biết không thể tránh được kết cục đau thương, vậy ngay từ đầu đừng tới gần chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Nhưng y lại khiếm khuyết rất nhiều dũng khí để đẩy Mặc Viêm ra, y hâm mộ Lâm Cửu, hâm mộ Diệt Thiên, hâm mộ hai người nọ không quân tâm thế tục, dù gặp phải bất kì trắc trở gì cũng đều có dũng khí và quyết tâm bên nhau.

Nhưng người trên đời này không phải ai ai cũng là Diệt Thiên hay Lâm Cửu, cũng không phải ai ai cũng có dũng khí và quyết tâm bên nhau, bọn họ... dù sao cũng được sinh ra và lớn lên trên phiên Đại Địa này, luôn có rất nhiều gút mắt và dây dưa, sao có thể nói chặt đứt là chặt đứt được.

Dù Vân Nhiễm có tự nhận y có thể vì yêu mà buông tha việc tu hành, buông tha cho chuyện thành tiên, buông tha cho cuộc sống bất tử, nhưng còn nữa kia của y thì sao?

Không có tự tin như vậy, luôn luôn mang đến nhiều lo lắng và bất an, y không thể dùng tiêu chuẩn của mình để quy định cho người khác cũng cần phải như y mà buông tha cho một vài thứ quan trọng gì đó.

“Sẽ không chán, ta còn định ngắm cả đời.” Mặc Viêm ôm chặt nam nhân trong lòng, cúi đầu nhẹ nhàng dùng cằm cọ cọ vào cổ Vân Nhiễm, trong hơi thở tràn ngập khí tức nhàn nhạt của Vân Nhiễm, ôn nhu như vậy khiến lòng người ta say.

Cả đời...

Vân Nhiễm không nói gì nở nụ cười, cười y đã biết rõ đây chỉ là một câu điếm ngôn mật ngữ của Mặc Viêm nhưng trong lòng lại vẫn không ngăn được cảm giác vui vẻ, cười nam tử trẻ tuổi này vì sao có thể dễ dàng nói ra một câu như vậy.

“Sao không nói gì?” Mặc Viêm ôm Vân Nhiễm, tay lần ra phía trước nắm bàn tay Vân Nhiễm, tay Vân Nhiễm hơi lạnh lạnh, do nhiều năm luyện kiếm mà lòng bàn tay nổi lên vết chai nhàn nhạt.

“Không có gì.” Nhẹ nhàng lắc đầu, Vân Nhiễm đột nhiên giãy thoát khỏi cái nắm tay của Mặc Viêm, thanh âm có chút lạnh lùng nói, “Bây giờ Lâm Cửu và Diệt Thiên đã biến mất khỏi Xích Thổ Đại Địa, thế gian đã vượt qua nguy cơ, ta cũng có thể quay về Vọng Nguyệt Sơn tiếp tục tu luyện rồi.”

Dừng một chút, Vân Nhiễm nhìn ra xa xa rồi nói tiếp: “Người... cũng nên quay về nơi người nên về đi thôi.”

Mặc Viêm nhíu nhíu lông mày, không hiểu lắm những lời Vân Nhiễm vừa nói với hắn, cái gì mà quay về Vọng Nguyệt Sơn, cái gì mà để hắn quay về nơi nên về?

“Vân Nhiễm, nơi ta hẳn nên quay về chính là ở chỗ này.” Mặc Viêm có chút không vui, chỉ chỗ mình đang đứng, nói: “Ồ ngay chỗ này, cạnh người, ngoại trừ nơi đây đâu ta cũng không muốn đi, mặc kệ người quay về Vọng Nguyệt Sơn hay đi đâu, vị trí của ta vĩnh viễn đều là ở chỗ này!”

Vân Nhiễm cúi đầu tránh ánh mắt nóng rực ép sát của Mặc Viêm, những lời êm tai như vậy, lại khiến Vân Nhiễm không biết có nên nghe vào hay không, hay là Mặc Viêm không rõ trách nhiệm và sứ mệnh của một thú vương?

“Vì sao lại muốn tách ra?” Giống như hải tử bị uy khuất, trong lòng Mặc Viêm có chút sốt ruột, đi lên phía trước ôm chặt lấy nam nhân, ngay tại ánh mắt ngạc nhiên của Vân Nhiễm vội vàng nói: “Đã nhiều ngày như vậy, vì sao người vẫn cứ luôn luôn muốn tách khỏi ta, rõ ràng là người thích ta, rõ ràng là yêu ta, vậy vì sao lại không trực tiếp tự hỏi nội tâm mình?”

“Vì sao muốn tách khỏi ta, Vân Nhiễm, ta biết người sớm đã tha thứ cho hành vi thô bạo ngày đó của ta, không chỉ một lần, ta đã nhiều lần thổ lộ hết tình cảm trong lòng ta đối với người, đây không phải là ta thuận miệng nói loạn, cũng không phải là ta nhất thời hứng khởi, mỗi câu ta nói với người, mỗi một từ, đều là nghiêm túc không thể nghiêm túc hơn, rốt cuộc muốn ta phải thế nào người mới chịu nhìn thẳng vào cảm tình của đôi ta?” Những câu ép hỏi, tổn thương trong mắt Mặc Viêm trực tiếp tiến vào lòng Vân Nhiễm.

Vì sao không thể nhìn thẳng vào? Vì sao muốn tách ra?

Vân Nhiễm thống khổ nhắm mắt lại, có lẽ đau dài không bằng đau ngắn.

“Vì sao...” Nhẹ nhàng lắc đầu, đối với Mặc Viêm đang từng bước tới gần mình, Vân Nhiễm chỉ có thể cười khổ mà nói, “Bởi vì người là thú vương, là thú vương phải vì thế hệ thú vương đời kế mà lưu lại huyết mạch, trên người gánh vác toàn bộ trách nhiệm và mong muốn của chủng tộc, Mặc Viêm ta biết người yêu ta, ta... đúng, người nói không sai, ta thích người, thế nhưng như vậy thì đã sao?”

Nam nhân run giọng nói: “Ta là một phạm nhân, một phạm nhân ích kỷ, ta không có cách nào yêu cầu người vì ta mà thay đổi số phận của toàn bộ thú tộc, càng không thể nào bao dung tới mức nhìn người kết hôn cùng một nữ tử khác, ta không cách nào làm được, người có hiểu không?”

Nhẹ nhàng đẩy Mặc Viêm ra, Vân Nhiễm thở dài một tiếng xoay người đưa lưng về phía Mặc Viêm, mờ mịt nhìn về phía trước, nói: “Nếu đã sớm đoán được khổ sở và trắc trở trong tương lai, thì không nên bước vào con đường không lối về này.”

“Người và ta... có lẽ vốn là không nên ở bên nhau.”

Một câu nói này, bao hàm bao nhiêu bất lực, nhưng cũng không thể thay đổi sự thực.

Từng câu từng chữ theo lời nói của Vân Nhiễm đều đâm sâu vào trái tim Mặc Viêm, không phải bởi lời cự tuyệt của Vân Nhiễm, mà là hấn phát giác vốn tưởng rằng mình có thể không chút cố kị nào mà đi yêu một người đồng thời toàn tâm toàn ý mà yêu người đó, nhưng lại đột nhiên phát hiện hoá ra hấn lại chưa lo lắng nhiều đến vậy.

Rất nhiều rất nhiều... là chưa lo lắng đến cảm thụ của Vân Nhiễm.

Mặc Viêm hiểu rõ mình yêu Vân Nhiễm, nhưng trên người hấn lại có quá nhiều trách nhiệm cần gánh vác, đến Mặc Viêm cũng không thể xác định hấn có thể vì Vân Nhiễm mà đối kháng với toàn bộ quy củ thú tộc hay không, thú tộc cần thú vương, cần một vị thú vương cường đại có thể bảo hộ được thú tộc.

Cuộc đời của hấn, sao có thể dự đoán được đến một ngày, một thú vương luôn khinh thường phạm nhân lại yêu một phạm nhân chứ?

Mặc Viêm có thể bảo chứng cho dù sau khi hấn với mẫu thú giao phối xong cũng vẫn yêu Vân Nhiễm như vậy, nhưng Vân Nhiễm thì sao, hấn chưa từng suy xét đến, Vân Nhiễm phải trở mắt nhìn người mình yêu giao hoan với người khác, trong lòng sẽ khó chịu đến mức nào.

Ái tình, từ trước đến giờ đều là ích kỉ.

Thấy Mặc Viêm đột nhiên trở nên trầm mặc không nói gì nữa, Vân Nhiễm cúi đầu mỉm cười, tràn ngập bất lực và đau xót.

Đúng như Vân Nhiễm đã dự liệu, giữa hấn và y, tồn tại rất nhiều thứ không thể.

Đau dài... chẳng bằng đau ngắn...

Tiếc nuôi một đời, nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Vân Nhiễm tiến từng bước về phía trước rồi đi, Mặc Viêm có thân phận thú vương, là trở ngại hai người vĩnh viễn không thể vượt qua nổi.

“Vân Nhiễm!”

Thấy Vân Nhiễm từng bước đi về phía trước, Mặc Viêm chưa kịp nghĩ gì liền vội vàng tiến lên ôm chầm nam nhân, hai tay như kim sắt ghì chặt không buông.

Hấn biết, nếu như để Vân Nhiễm đi, có lẽ sau đó bọn họ liền thực sự không có cách nào bên nhau nữa.

Hấn không muốn để nam nhân này rời đi, nhưng lúc này không có cách nào nghĩ ra biện pháp giải quyết mâu thuẫn giữa bọn họ, bất lực như vậy, khiến cả người Mặc Viêm sắp phát điên tới nơi rồi.

“Đừng đi... đừng rời xa ta...” Mặc Viêm khẩn cầu, trong lòng lo lắng vạn phần.

Vân Nhiễm ngừng lại, cúi đầu nhìn đôi tay cuộn lấy thắt lưng mình của Mặc Viêm, khoé miệng nam nhân cong lên một nụ cười nhàn nhạt, bất đắc dĩ.

Lần cuối cùng thôi, hãy để y tùy hứng, không muốn dùng trấn định gì để nguy trạng nữa.

Ngay khi Mặc Viêm đang nỗ lực nghĩ biện pháp thổ lộ tình cảm, đột nhiên Vân Nhiễm chậm rãi xoay người lại, Mặc Viêm nghi hoặc ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh mắt ôn nhu của Vân Nhiễm.

Vân Nhiễm không nói gì, chỉ đưa tay nhẹ nhàng xoa lên gương mặt Mặc Viêm, từ từ nhắm mắt lại nghiêng về phía trước, chủ động hôn lên Mặc Viêm...

Đôi môi ôn nhu lập tức dấy lên ngọn lửa bùng cháy trong trái tim con thú nào đó, như đốm lửa đốt cháy cả thảo nguyên, trong nháy mắt lan tràn tới nơi không thể dập tắt.

Nhẫn nại lâu như vậy, rõ ràng yêu nam nhân trước mắt, nhưng lại sợ hãi sẽ gọi lên một vài hồi ức không hay ho của Vân Nhiễm, Mặc Viêm vẫn luôn nhẫn nại, khắc chế, rất sợ sẽ kinh hãi đến Vân Nhiễm, cho tới giờ cũng không dám có hành động quá phận, như lúc này ôm đó đã là hành động thân cận nhất Mặc Viêm làm với Vân Nhiễm.

Nụ hôn nhàn nhạt hôm nay, đã đủ để thiêu cháy lí trí Mặc Viêm.

Nụ hôn của Vân Nhiễm rất ngây ngô, cũng có chút ngốc ngốc, nam nhân quanh năm suốt tháng sinh hoạt trên Vọng Nguyệt Sơn rõ ràng là một vị tiên hiệp cấm – dục, đến hôn môi cũng ngốc nghếch khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

Ngay sau khi Vân Nhiễm chủ động như vậy, rất rõ ràng quyền chủ động liền chuyển dời lên tay Mặc Viêm, nam tử thân là thú vương chăm chú hôn Vân Nhiễm, nụ hôn đáp lại nhiệt tình mà lại quá mức mà lại có nhiều kĩ xảo khiến Vân Nhiễm có chút không chịu nổi bắt đầu thở dốc, hai người ôm hôn nhau dần dần thối lui đến bụi cỏ bên cạnh.

Cây cối cao to hợp thành bức tường vây thiên nhiên che đậy, người trong Hiền Môn thường rất ít, mà nơi Mặc Viêm và Vân Nhiễm ở lại không phải ai cũng có thể tùy tiện tiến vào, bởi vậy có lẽ sẽ không có ai may mắn có thể nhìn thấy hình ảnh hai nam nhân hoạt sắc sinh hương.

Nhưng đối với Mặc Viêm mà nói, hắn đã không còn tinh lực để tự hỏi mấy vấn đề này nữa.

Y phục dần dần rải rác rơi xuống, như phiến phiến hồ điệp mùa xuân, bãi cỏ xanh mơn mơn mà mềm mại như chiếc giường của thiên nhiên, khi Mặc Viêm nhìn thấy nam nhân nọ vì nụ hôn vô cùng kịch liệt mà thở dốc thì hắn đã sớm cắt đứt dây cung lí trí cuối cùng trong mình.

“Vân Nhiễm... ta yêu ngươi... ta muốn ngươi...” Nhỏ giọng nỉ non, Mặc Viêm cúi đầu lưu lại chuỗi dấu hôn nhỏ vun lên người nam nhân, những nụ hôn ôn nhu như cánh hoa đào rải rác trên người Vân Nhiễm.

Vân Nhiễm tròn mắt, có chút mờ mịt nhìn mảnh trời xanh lam, bầu trời cao xanh như đại dương vô biên vô hạn nhấn chìm toàn bộ thân thể y.

Trong lòng, có chút hưng phấn, thậm chí có cả một chút xung động muốn phần đầu quên mình dấn thân vào biển lửa.

Hoá ra, hồi ức hung ác nam nhân gây ra cho mình lúc trước đã sớm phai nhạt, khiến y bất đắc dĩ, khiến y cười khổ, không biết từ lúc nào, y cứ nhiên lại phóng túng với Mặc Viêm như vậy?

“Ngô ——” Khẽ rên một tiếng, nam nhân hai mắt trần ngập khách khí vươn tay vịn chặt lên lưng Mặc Viêm phía trên, Mặc Viêm mới chỉ đụng vào y một chút như vậy cũng đủ khiến cả người y bốc cháy rồi.

Ở Vọng Nguyệt Sơn cấm – dục hơn ba mươi năm, tinh tâm tu luyện bao nhiêu năm, vào giờ khắc này toàn bộ đều thiêu thành tro tàn, biến mất sạch sẽ không còn lại chút gì, chỉ còn phản ứng thành thật nhất của thân thể.

“Đau không?” Bên tai là hơi thở nặng nề nhận nại cùng cực của Mặc Viêm, Vân Nhiễm nhìn nam tử trẻ tuổi lại hữu lực này, trong lòng không hiểu sao có chút cảm động, y biết nam tử làm thú vương này phải nhẫn nại thì chịu hơn phạm nhân rất nhiều, đã tới phân thượng này, cái tên Mặc Viêm làm cũng sợ y khó chịu sao?

Vân Nhiễm lắc đầu, cố ý quán chân lên thắt lưng của nam tử, nhẹ giọng nói: “Không đau... ôm ta, ta muốn ngươi ôm ta...”

“A ——”

Một khắc cảm giác thấy nóng rực cùng xâm nhập khiến cho cả người Vân Nhiễm không khỏi căng cứng lại, chỉ thấy đau nhức, hoá ra lại đau như vậy, mặc dù Mặc Viêm đã hết sức ôn nhu.

Cảm giác được sự đình trệ và do dự của Mặc Viêm, Vân Nhiễm lại chủ động một cách khác thường, thúc giục nói gấp: “Đừng ngừng lại... Mặc Viêm...”

Nghe thấy Vân Nhiễm gọi tên mình, nam tử đã sớm không thể nhẫn nổi lí trí khó nhịn căng thẳng lập tức sụp đổ, ngay dưới trời xanh mây trắng, cổ lực nước trong, đưa cả người hắn chôn vùi trong cơ thể Vân Nhiễm.

Điều mong muốn chính là được cùng người mình yêu nhất yêu thương giao hoà không gì sánh kịp.

Trong tình yêu không giữ lại chút gì, cùng với người mình yêu nhất cùng lên đến đỉnh cao của điên cuồng, cho đến cuối cùng bị ái ý và một nhọc xâm chiếm, cho đến cuối cùng mất đi tia khí lực cuối cùng...

Lễ nào... đây là món lễ vật cuối cùng trước khi chia lìa sao?

Vân Nhiễm muốn đem toàn bộ ra cho Mặc Viêm, cho dù đây là hồi ức cuối cùng.

Khi ánh trăng đầy trời, khi Vân Nhiễm đứng bên bãi cỏ nhìn nam tử vẫn ngủ say thì chỉ cười bất đắc dĩ, sau đó, rời đi...

Thực sự có thể rời đi được sao?

271. Chương 271 - “ông Vú Nuôi” Đại Ma Đầu

“Lâm Cửu ở đâu?”

Trong bệnh viện, một người nam nhân ôm theo hài tử đứng bên chiếc giường bệnh bình thường, mái tóc dài mượt mà đen như mực của nam nhân bị một sợi dây cột lại phía sau, trên người mặc một bộ âu phục màu xanh sapphire vừa khít người, không biết có phải do chính bản thân nam nhân, hay do y phục được chế tác hoàn mỹ, mà khi nó được mặc lên người nam nhân lại có vẻ đẹp dễ quý giá phi thường như vậy.

Mặc dù trong lòng nam nhân ôm một tiểu oa nhi miệng còn chảy nước miếng, đang mút ngón tay đùa nghịch.

“Thưa ngài, thực sự xấu hổ, trong bệnh viện chúng tôi không có bệnh nhân nào tên Lâm Cửu cả.” Trên trán bác sĩ chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh, một người đàn ông vô cùng kì quái chẳng hiểu sao tự dưng xông vào, muốn mọi người tìm ra một người tên là Lâm Cửu, nhưng trong bệnh viện lại không hề có người nào như vậy.

Nếu không phải thấy người đàn ông này mặc quần áo đẹp dễ quý giá, khí chất đặc biệt, không giống với dân chúng bình bình thường thường, có lẽ bệnh viện đã sớm gọi bảo vệ đến đuổi người đi rồi.

Nhưng vấn đề ở chỗ Diệt Thiên ngay đến cách đi cũng khiến người ta cảm thấy không giống người thường, khí chất bình tĩnh lạnh lùng ngoài việc thường làm cho người ta không dám tiếp cận ra, mà khí phách trời sinh cũng đã như một lưỡi dao sắc nhọn luôn luôn loé sáng, khiến người ta khó lòng chống cự được mệnh lệnh của nam nhân này.

Nếu như chỉ để bọn họ tra xem có người nào tên Lâm Cửu hay không, bệnh viện cũng sẽ không vì một chuyện cón con như thế mà mạo hiểm đắc tội một nam nhân thần bí nhìn như khó lường như vậy.

“Không có?” Mắt Diệt Thiên hơi híp lại, cũng không biết có phải do điều hoà trong phòng bệnh quá lạnh hay không, những bác sĩ đứng bên cạnh nam nhân này lập tức cảm thấy lạnh toát cả người.

Làm sao có thể không có?

Diệt Thiên đứng bên giường bệnh nhìn chiếc giường sạch sẽ nhúu nhúu mảy, không có khả năng nhầm, mặc dù khí tức thuộc về Lâm Cửu ở mặt trên vô cùng mờ nhạt, nhưng quả thực là khí tức của Lâm Cửu không thể sai.

Nếu Lâm Cửu đã từng ở đây, vậy cũng có nghĩa là mới vừa rời đi không bao lâu, sao lại có thể không có người nào tên Lâm Cửu?

Diệt Thiên khẽ nhúu nhúu lông mày, vốn có thể tới sớm hơn, chỉ tại thằng nhóc trong lòng này chẳng chịu an phận, vừa tiểu ra quần, lại kêu đói bụng, làm hại Diệt Thiên phải đi khắp đông tây tìm nơi tắm rửa, đổi tã, thay quần, tìm thức ăn cho nó!

Tiểu Đoàn Tử lại rất kén chọn, sữa gì cũng không uống, buộc đại ma đầu đã từng hô phong hoán vũ khắp thiên hạ phải tự mình đi thu hoa lộ lúc sáng sớm cho tiểu ma đầu này, thành ra đợi đến lúc bọn họ tới bệnh viện, Lâm Cửu đã sớm chẳng biết đi nơi nào.

Tuy rằng, trong lúc thay đã tìm quần cho Tiểu Đoàn Tử, Diệt Thiên cũng đã bớt một chút thì giờ chọn ra vài kiện y phục từ thế giới này.

Nếu như Tiểu Đoàn Tử có thể nói, biết lúc này Diệt Thiên đem hết tội lỗi tới trể không tìm được Lâm Cửu đồ lên đầu nó, tiểu tử này hẳn sẽ gơ hai cái tay nhỏ bé lên mà kháng nghị.

Bởi rõ ràng là do Diệt Thiên mãi tìm y phục thích hợp ở thế giới này chọn ba chọn bốn, một hồi ghét bỏ vải vóc không tốt, một hồi lại ghét bỏ quần áo quá kém, một hồi lại ghét bỏ thiết kế xấu xí....

Kết quả chính là, Diệt Thiên mặc một bộ “miễn cưỡng chấp nhận”, mang theo Tiểu Đoàn Tử vừa thay tã xong, bụng nhỏ ăn no phình phình, một lớn một nhỏ xuất hiện trong bệnh viện, mà Lâm Cửu bọn họ muốn tìm đã sớm xuất viện về nhà từ lâu.

Diệt Thiên có chút tức giận, tâm tình không tốt lắm.

“Y ở đâu?” Thông thả từ kẻ rặng phun ra ba chữ, một tay bồng Tiểu Đoàn Tử một tay vươn ra chế trụ yết hầu của bác sĩ, tốc độ nhanh chóng độ chính xác cực cao, khiến vị bác sĩ khoác áo blouse đáng thương mắt đã hoa hết cả lên, qua hai hồi lâu mới cảm thấy có chút không thích hợp.

“Anh... anh làm gì vậy?” Bác sĩ lập tức sợ hãi, một bên mãnh liệt nháy mắt cho những hộ sĩ bên cạnh chỉ mãi mê “ngắm giai” đi báo nguy, một bên căng thẳng nhìn Diệt Thiên, run giọng nói: “Tôi... bệnh viện chúng tôi thực sự không có người kia a, anh đừng xằng bậy, anh đây là cố ý đả thương người, phạm pháp đó!”

“Pháp?” Ma đầu từ trước đến giờ vẫn đứng trên đỉnh thế giới lộ ra sự khinh thường lãnh ngạo, thấp giọng cười nói, “Ta chính là pháp của thế giới này.”

“Anh... anh...” Cũng không biết có phải bị khí thế của Diệt Thiên hù, hay bị lời nói cuồng vọng của Diệt Thiên dọa đến, bác sĩ cũng sợ tại chỗ không biết làm sao.

Các cô nàng hộ sĩ ở bên cạnh bận rộn ngắm anh chàng đẹp trai mặc dù chẳng muốn gọi bảo vệ, nhưng lúc này có người sợ sẽ xảy ra chuyện vội vàng đi gọi người tới.

Diệt Thiên không vui nhứt mảy, hình như hắn nghe thấy những tiếng bước chân hỗn loạn vội vàng đi về phía này, người ở thế giới này thật yếu đuối hơn cả con kiến, những phạm nhân mà hắn từng gặp chẳng ai biết võ công, thậm chí hắn không cần động thủ, phỏng chừng chỉ cần trừng những người này vài lần, thì đám phạm nhân yếu đuối này sẽ vỡ tan hết.

Nếu ẩn theo tính tình trước đây của hắn thì sớm đã đại khai sát giới rồi, chẳng qua ở cùng Lâm Cửu một thời gian dài, tình tình có chút tội tộ của đại ma đầu cũng đã dần dần thu liễm lại ít nhiều.

Huống chi, từ trước đến giờ Diệt Thiên vẫn luôn cảm thấy hắn tự mình hạ thủ giết đám phạm nhân yếu đuối như kiến này là một loại vũ – nhục.

“Lúc trước ai ngủ trên chiếc giường này, người này giờ ở đâu?” Thả vị bác sĩ trước mặt ra, Diệt Thiên không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với đám phạm nhân yếu ớt này nữa.

“Là... là Vạn Toàn...” Không có bất kì chần chừ gì, bác sĩ bị hù dọa vô ý thức trả lời câu hỏi của Diệt Thiên. Vạn Toàn?

Lẽ nào là tên và thân phận của Tiểu Cửu tại thế giới này sao?

Trong lòng Diệt Thiên đã có một dự định, nếu sau này muốn tiếp tục sinh hoạt ở thế giới này, hắn phải thành lập một vài tổ chức và người thuộc về hắn mới được, nếu không phải vạn sự đều dựa vào sức mình, khó tránh khỏi sẽ có vài phiền phức.

Sau khi lấy được thông tin cần biết, ngay trước khi bảo vệ chạy ào vào Diệt Thiên đã nhảy ra ngoài cửa sổ, mọi người trong phòng kinh hô lớn tiếng hét lên, phải biết rằng gian phòng bệnh này là trên tầng sáu a! Cứ nhảy xuống như vậy còn không ngã chết sao?

Các nàng hộ sĩ đều chạy hết ra cửa sổ, nhưng lại không nhìn thấy người nào bên ngoài, trên mặt đất cũng không hề có bất kì vết tích gì.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Diệt Thiên ôm Tiểu Đoàn Tử di chuyển như con thoi trong thế giới hoàn toàn bất đồng với Xích Thổ Đại Địa này, đại ma đầu chung quy vẫn là đại ma đầu, ngay từ đầu tuy rằng đối với một vài món đồ lạ mắt, tỷ như ô tô, tỷ như máy bay cảm thấy kì quái và mới mẻ, nhưng không đến nửa ngày sau, liền hiểu biết sơ sơ về nơi đây.

Trước kia Lâm Cửu chính là từ thế giới này đến Xích Thổ Đại Địa, mỗi khi nghĩ như vậy, đại ma đầu cũng liền cảm thấy bầu khí kì ô nhiễm cực kì hồng bét này cùng với đám phàm nhân yếu đuối đến không xong kia kì thực cũng không xấu xí như vậy, yêu ai yêu cả đường đi, có lẽ chính là vậy.

“Ồ... phụ thân...”

Cứ đi cứ đi, Tiểu Đoàn Tử lại bắt đầu chớp chớp đôi mắt to tròn ngập nước nhìn Diệt Thiên, ** bàn tay nhỏ bé vươn qua nhéo nhéo gương mặt Diệt Thiên.

Trên đời này ngoại trừ Lâm Cửu ra, cũng chỉ có thằng nhóc Tiểu Đoàn Tử này là dám véo bừa lên mặt Diệt Thiên thôi.

“Àn.” Ma đầu thần nhiên đáp một câu, vẫn chưa ném Tiểu Đoàn Tử trong lòng đi.

“Cái kia! Cái kia! Muốn... muốn cái kia!” Những câu Tiểu Đoàn Tử biết nói ngày càng nhiều, mặc dù không trôi chảy lắm, nhưng trên cơ bản có thể dùng những từ ngữ đơn giản biểu đạt được một vài nhu cầu trong lòng.

Tỷ như lúc muốn tiểu tiểu sẽ nói —— nước nước.

Vậy khi muốn uống nước thì Tiểu Đoàn Tử sẽ nói cái gì, cũng là “nước nước”.

Đừng hỏi vì sao Diệt Thiên có thể phân rõ Tiểu Đoàn Tử lúc nào thì muốn uống, lúc nào thì muốn đi tiểu, trên thế giới này có chuyện gì có thể làm khó được đại ma đầu chứ, bao gồm cả mạng hài tử cũng vậy!

Diệt Thiên theo ánh mắt của Tiểu Đoàn Tử nhìn qua, bên cạnh một cửa hàng tiện lợi nhỏ, một hài tử tầm khoảng tám, chín tuổi đang cầm một que kem cắn đến say sưa, mà Tiểu Đoàn Tử chính là đang nhìn chăm chăm vào cây kem đó với một bộ dáng chảy nước miếng... không, chuẩn xác mà nói thì là dàn chảy nước miếng.

“Con muốn?” Diệt Thiên thu hồi đường nhìn, nhìn về phía Tiểu Đoàn Tử trong lòng.

Tiểu Đoàn Tử gật đầu, mút ngón tay nhìn không chuyển mắt vào cây kem đó, cái bộ dáng nhất định muốn kia quả thực đã nói lên rất rõ ràng rồi.

“Ngô...” Tiểu Đoàn Tử quay đầu về phía Diệt Thiên bày ra bộ mặt đáng yêu, giả vô tội giả đáng thương muốn phụ thân của nó cho nó cây kem ăn.

Chỉ là Tiểu Đoàn Tử đã quên mất, phụ thân của nó có thể giúp nó thay tã là bởi vì Diệt Thiên cho rằng đó là việc hẳn phải làm, nhưng mà muốn thoả mãn dục – vọng nhỏ bé trước mắt này của Tiểu Đoàn Tử, phụ thân nó cũng không dễ nhạ giống cha nó, lại càng không phải chỉ bày ra bộ làm nũng là có thể khiến người như Diệt Thiên đi mua kem cho nó ăn.

Huống chi... trên người Diệt Thiên chưa bao giờ mang theo tiền...

“An Chi, thân là hài tử của Diệt Thiên ta, muốn thứ gì thì phải tự mình đi tranh đoạt, đừng hi vọng xa vời rằng người khác có thể giúp đỡ con.” Sau lời nói gọn gọn súc tích, Diệt Thiên thả Tiểu Đoàn Tử xuống, nhìn xuống Tiểu Đoàn Tử đứng không vững, nói: “Muốn thứ gì, hãy dựa vào nỗ lực của chính mình mà cướp đoạt.”

Sau khi nói xong, Diệt Thiên đột nhiên nhú nhú mày, trong nháy mắt vừa rồi hẳn dường như đã cảm nhận được khí tức của Lâm Cửu, hơn nữa còn ở ngay gần đây.

“Phụ...” Tiểu Đoàn Tử còn chưa kịp hô thêm tiếng “thân” tiếp theo, đại ma đầu đã vội vàng tìm Lâm Cửu biến mất, bình tĩnh, yên tâm như vậy, bỏ rơi Tiểu Đoàn Tử ngay tại đó.

“Ông vú nuôi” đại ma đầu, từ trước đến giờ đều không đi con đường bình thường.

272. Chương 272 - Đoàn Tụ Tương Phùng

Lâm Cửu gần như không có bất cứ do dự gì, đang trong phòng tắm sau khi loáng thoáng nghe thấy tiếng tin tức từ ti vi ở phòng khách truyền đến, lập tức ngồi bất dậy, vừa từng ngậm từng ngậm thở phì phò, cũng chẳng thèm mặc quần áo đã vội vã chạy ra ngoài, chạy tới phòng khách, cả người Lâm Cửu thiếu chút nữa đem mặt dán chặt lên ti vi.

Y không nghe nhầm chứ?

Vừa rồi y không nghe lầm đúng không?

Tin tức trong ti vi, vừa đúng đang nói đến đoạn một nam tử kì quái ôm theo hài tử ở bệnh viện tìm một nam nhân tên “Lâm Cửu”, sau đó đột nhiên biết mất không thấy đâu?

Mãi đến lúc xem được tin tức trên ti vi, nghe thấy lời vị bác sĩ còn hoảng hồn chưa thể bình tĩnh nói khi được phỏng vấn, Lâm Cửu mới thực sự tin rằng vừa rồi mình không nghe lầm.

Sừng sờ ngồi bệt trên đất, Lâm Cửu nhịn không được lấy tay che miệng, tâm tình lúc này giống như ngồi trên tàu lượn siêu tốc từ dưới thung lũng sâu không đáy lập tức lao lên thiên đường cầu vồng rực rỡ.

Từ tuyệt vọng đến hi vọng, tư vị như vậy, Lâm Cửu không biết đã nếm thử bao nhiêu lần.

Nhưng hết thấy điều này, Lâm Cửu lại không khỏi bật cười, cười ra tiếng, cười đến chính bản thân y cũng không cách nào kiềm nén được.

Vì sao phải kiềm nén chứ?

Đáy lòng y hạnh phúc cỡ nào, Diệt Thiên còn sống, hài tử của y cũng còn sống, hai người mà y yêu thương nhất không chỉ còn sống, mà còn đang ở cùng tới thế giới này với y.

Nam nhân mới một khắc trước còn chìm đắm trong cuộc đời tuyệt vọng và u ám lập tức liền cảm thấy thế giới này thật là mỹ lệ đến loá mắt, đến ngay cả hạt bụi trên mặt đất cũng trở nên đáng yêu hơn.

Sau một hồi hạnh phúc và vui sướng, Lâm Cửu nhanh chóng phản ứng lại, từ tin tức mà ti vi truyền ra, đại ma đầu hiển nhiên là đang tìm y, hơn nữa xem thời điểm của bản tin này, có lẽ chuyện Diệt Thiên và Tiểu Đoàn Tử đến bệnh viện tìm y mới vừa xảy ra mà thôi.

Nếu như lấy tốc độ và năng lực của Diệt Thiên, chỉ sợ không cần mất nhiều thời gian đã tìm được y rồi đi? Đối với điểm này, Lâm Cửu có lòng tin cực kì vững chắc.

Hắn là nên vui mừng nhỉ? Đương nhiên Lâm Cửu rất vui mừng rồi, y ước gì có thể lập tức nhìn thấy Diệt Thiên, lập tức có thể vươn tay ôm Diệt Thiên, ôm ôm hài tử đáng yêu của y.

Thế nhưng song song với vui mừng, Lâm Cửu cũng lại bắt đầu có chút lo lắng.

Cúi đầu nhìn bản thân mình, bộ dáng hăng hái còn dính bọt nước trên người, Lâm Cửu khẽ thở dài, cảm thấy bản thân vừa rồi quá thất thố.

Cười khổ lắc đầu, Lâm Cửu lại lần nữa chạy vào phòng tắm, cầm lấy một chiếc áo choàng tắm mặc lên người, sau đó đứng trước gương chờ đợi nhìn hình ảnh phản chiếu ra của mình.

Giờ này khắc này, trong lòng Lâm Cửu chỉ nghĩ đến một vấn đề, lúc Diệt Thiên tìm được y, khi đứng trước mặt y, Diệt Thiên sẽ có biểu tình và tâm tình thế nào đối với “Lâm Cửu” hiện tại đây?

Lâm Cửu đưa tay sờ sờ lên má mình, mặc dù Lâm Cửu vẫn luôn cho rằng mình của lúc này cũng không xấu, thậm chí hoàn toàn có thêm chút sức hấp dẫn của nam nhân, nhưng nếu so với vị “Lâm Cửu” – với danh xưng “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” ở Xích Thổ Đại Địa kia thì hoàn toàn vẫn có chút thua kém.

Thấy bộ dáng Lâm Cửu đã thay đổi, liệu Diệt Thiên có còn yêu mình như trước đây không?

Lâm Cửu biết vấn đề này của mình chính là tự tìm phiền não, nhưng y không có cách nào ngăn cản được mình nghĩ tới nó, dù sao nếu như sau này vẫn phải sinh hoạt ở thế giới này, y sẽ không còn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân “Lâm Cửu” nữa, mà là một nam nhân bình bình thường thường tên “Vạn Toàn”.

Diệt Thiên vẫn là Diệt Thiên, mà y đã thay đổi thành người khác.

Thay đổi đột ngột như vậy, Lâm Cửu không vững tin lắm rằng Diệt Thiên có thể lập tức tiếp thu, có lẽ, điều Lâm Cửu sợ chỉ là ánh mắt đầu tiên khi Diệt Thiên nhìn thấy y thì sẽ là kinh ngạc hay thất vọng.

Đột nhiên nhin không được mà bật cười, Lâm Cửu nhìn bản thân mình trong gương nhẹ nhàng lắc đầu, từ lúc nào y lại trở nên yếu đuối và miễn cảm đến vậy.

Diệt Thiên là loại người thế nào, chẳng lẽ y còn không biết hay sao?

Ma đầu kia, sao có thể chỉ bởi vì diện mạo khác đi mà thực sự sẽ đối xử với y khác trước chứ?

Lâm Cửu đưa tay chỉnh chỉnh lại mái tóc ướt sũng, hít sâu một hơi rồi bước ra khỏi phòng tắm đi đến phòng khách, ti vi vẫn mở, chẳng qua y không có tâm tư để xem trên ti vi đang phát tin tức gì.

Vào lúc này, dường như ngoại trừ việc ở nguyên tại chỗ chờ đợi ra thì không còn biện pháp nào khác.

Chờ đợi, có đôi khi là sự giãy vò, có đôi khi là rạo rức chờ mong.

Lâm Cửu vui vào sô pha nghĩ đến lúc y cùng Diệt Thiên gặp lại nhau sau khi chia lìa, hồi tưởng lại những việc đã từng xảy ra trước kia giữa hai người, quả thực còn đặc sắc hơn cả phim truyền hình.

Mới vừa đó, chẳng biết vào lúc nào đã nhắm mắt say ngủ, càng không biết từ bao giờ đã có thêm một ma đầu, đứng bên cạnh y...

...

...

Lâm Cửu, Lâm Cửu ở ngay đây.

Nam nhân này, giờ khắc này đang ở ngay trước mặt hần an tường trong giấc mộng chờ đợi hần trở về.

Không có bất kì lí do gì, đây là cảm giác đầu tiên khi Diệt Thiên vừa nhìn thấy một Lâm Cửu với khuôn mặt hoàn toàn khác hần ở Xích Thổ Đại Địa.

Không thể không nói, Lâm Cửu lúc này làm cho Diệt Thiên có một chút kinh hỉ.

Hoá ra, hoá ra, “Lâm Cửu” chân chính là như thế này, hơn nữa còn có tên là Vạn Toàn, hoá ra hồi trước lúc ở Hoảng Phủ Đế Quốc Lâm Cửu đã dựa vào hình dạng ban đầu của mình mà dịch dung thành.

Rốt cuộc gương mặt nào là thật, nào là giả?

Với Diệt Thiên mà nói, những thứ này đều đã không còn quan trọng nữa, hần chỉ biết trước khi hần tự mình sa vào giấc chiêm bao thì nam nhân này là người hần yêu nhất, mặc kệ là Chí Thiện, hay Lâm Cửu, hay Vạn Toàn, mặc kệ là gương mặt nào.

Tình yêu của hần đối với nam nhân này, từ trước tới giờ chưa từng giảm bớt dù chỉ một phần.

“Sao ngươi lại ngốc vậy chứ...” Ma đầu quỳ một chân bên cạnh sô pha, an tĩnh, ôn nhu nhìn chăm chú vào nam nhân đang trong mộng đẹp.

Rõ ràng đã bảo nam nhân này phải tiếp tục sống, thế nhưng cuối cùng y cư nhiên lại rút trâm cài tóc ra, ở ngay bên cạnh hần, nhấn tâm thương tổn chính mình.

Nhớ lại đoạn thời gian cuối cùng ở Xích Thổ Đại Địa, ma đầu băng lãnh này không khỏi có chút run sợ, giọt lệ của Lâm Cửu trong bạch liên trận, nỗi lo lắng của Lâm Cửu, tình yêu chưa từng thay đổi chút nào của Lâm Cửu cuối cùng khiến Diệt Thiên thoát ra được ràng buộc của ma trận.

Giờ đây nhớ lại, Diệt Thiên không khó để phát hiện hoá ra tất cả đều là một lần đánh cược của Chí Thiện nghìn năm trước, Chí Thiện cược chính là tình yêu của Diệt Thiên đối với Lâm Cửu, cược tình cảm của bản thân Chí Thiện khi chuyển thể đối với ma đầu vẫn thâm nhập cốt tủy.

Nếu như tính sai, thì người ở chỗ này hiện giờ không phải Diệt Thiên cũng chẳng phải Lâm Cửu, bọn họ có thể thực sự sẽ vĩnh viễn chết bên nhau.

Nhưng cuối cùng, bọn họ đã thắng, không phải sao?

Chỉ Thiện tin tưởng chuyển thể của mình, tin tưởng tình cảm của U Minh, từng bước đánh cược, bọn họ thắng oanh liệt như vậy, mà cũng khiến lòng run sợ như vậy.

Đời này kiếp này, có một nam nhân làm bạn cả đời bên mình, cho dù có bắt Diệt Thiên phải buông tha tất cả quyền lợi và dục vọng hư vô, hẳn cũng sẽ không chút do dự mà buông tha, chỉ cần có thể sống bên Lâm Cửu.

Mỗi ngày, mỗi khắc, đều sẽ không để nam nhân này rời xa khỏi tầm mắt mình lần nào nữa.

Chỉ có trải qua chia lìa, mới chân chính cảm nhận được cái gì là quý trọng, cái gì là tình yêu không thể dứt bỏ.

Nam nhân đang trong mộng tựa hồ có dấu hiệu thức tỉnh, Lâm Cửu khẽ rung rung đôi hàng mi dài nhỏ như chiếc quạt, dưới ánh mặt trời chiếu một cái bóng mờ lên đáy mắt nam nhân.

Nam nhân khẽ thở ra một hơi, mặc dù đã tỉnh lại, nhưng còn chưa thể mở mắt hoàn toàn, chỉ là có chút phiền não day day đầu, dường như đang oán giận vừa rồi sao lại lăn ra ngủ vậy.

Một đôi tay lạnh lạnh đặt lên đầu Lâm Cửu, từng ngón tay ôn nhu ân vào huyệt thái dương của Lâm Cửu, nhẹ nhàng giúp Lâm Cửu day day.

Bên tai Lâm Cửu, vang lên thanh âm của Diệt Thiên.

“Khó chịu à?” Ôn nhu khiến cho người ta say trong đó.

Từ từ mở mắt ra, ánh mắt Lâm Cửu lộ ra vài phần thần sắc không dám xác định, ánh mắt đó giống như đang nói, y lúc này có phải đang nằm mơ hay không?

Ánh chiều vàng kim rơi vãi lên vai Diệt Thiên, tôn lên sự nhu hoà và ấm áp dị thường của nam nhân này.

“Diệt Thiên?” Tay lập tức bưng kín miệng, Lâm Cửu nhận không được bật cười, sao có thể như vậy chứ, rõ ràng vừa rồi ma đầu này còn không xuất hiện, sao vừa mới nhắm mắt, mở ra, ma đầu đã như có kì tích xuất hiện ngay trước mặt mình.

Đây không phải là mộng... không phải là mộng...

Bàn tay Lâm Cửu có chút run rẩy nhẹ nhàng xoa lên mặt Diệt Thiên, mặc dù hơi lạnh lạnh, nhưng vẫn có thể khiến Lâm Cửu cảm nhận được nhiệt độ và khí tức thuộc về người sống.

Điều này đối với người đã từng tận mắt chứng kiến cảnh Diệt Thiên chết đi như Lâm Cửu mà nói, đã có nghĩa là toàn bộ... toàn bộ mọi thứ...

Cũng không nhận được, Lâm Cửu đánh về phía nam nhân trước mặt, sát sao bám vào Diệt Thiên, trong thanh âm hỗn loạn nghẹn ngào ầm ầm lệ cùng cười: “Không được phép... không được phép rời khỏi ta lần nữa!”

Cho dù là chết, cũng không được rời xa...

273. Chương 273 - Nước Sầu Hoà Nhau

Nghe tiếng nỉ non của nam nhân khẽ thầm thì bên vai, khoé miệng Diệt Thiên cong lên hiện ra ý cười ôn nhu nhàn nhạt, vươn tay ôm lấy Lâm Cửu.

Ánh hoàng hôn xuyên qua khe cửa hắt vào, từng tia nắng như rơi vãi trên hai người nam nhân đang ôm chặt lấy nhau, thậm chí đến gương mặt trắng bột của Diệt Thiên cũng trở nên nhu hoà ấm áp hơn rất nhiều.

“Sẽ không xa nhau nữa.” Diệt Thiên dịu dàng ôm nam nhân trước mặt, hần và Lâm Cửu sẽ không bao giờ chia ly nữa, mọi trắc trở và khó khăn từng trải qua đều đã đi xa, vĩnh viễn sẽ không trở lại.

Diệt Thiên bây giờ, đã hoàn toàn thoát khỏi ân oán và ràng buộc trên Xích Thổ Đại Địa, khi hần tỉnh lại ở thế giới này thì cũng phát hiện mình đã hoàn toàn thoát khỏi vây khốn của ma trận.

Lâm Cửu bây giờ, cũng không còn là con dân của Hoàng Phủ Đế Quốc, không còn là chương môn của Hiền Môn, cô độc một mình, đã không còn bất kì thứ gì bên ngoài ràng buộc và vây khốn nữa...

Hần và y, giờ đây sớm đã trở thành một mình thoả mái, ở trên một thế giới mới ngăn cách với Xích Thổ Đại Địa, hần và y, sớm đã có thể làm bất cứ việc gì họ muốn mà không cần lo lắng đến chuyện khác.

Đối với điểm này, mặc dù rời khỏi Xích Thổ Đại Địa mình quen thuộc, Diệt Thiên vẫn cảm thấy vô cùng thoả mãn, không ai có thể ngăn cản được hần và Lâm Cửu bên nhau nữa.

Lại một lần được ôm nam nhân trước mắt vào ngực, xuyên thấu qua y phục đơn bạc truyền đến hơi thở và độ ấm trên làn da, chân thực đến mức khiến người ta muốn sa vào, hạnh phúc như một dòng suối hiền hoà, quần quanh thân hần và y, chân thực như vậy, mà lại khiến người ta thoả mãn.

Thực sự không còn chuyện gì, hay người nào làm cho Diệt Thiên cảm thấy quan trọng hơn Lâm Cửu nữa.

Nếu như là người cần quý trọng, thì phải hảo hảo mà quý trọng.

Nếu như là người cần phải bảo vệ, thì phải hảo hảo mà bảo vệ.

Những thứ khác, thực sự không còn gì để nhắc đến.

Với Lâm Cửu mà nói, sao lại không phải cũng như vậy chứ?

Được gặp lại sau sau khi sinh li tử biệt, giữa tình cảm ấm áp mà lại tràn ngập ngọt ngào, Lâm Cửu đã đắm chìm trong niềm hạnh phúc gặp lại Diệt Thiên mà hoàn toàn ném hết mọi ưu phiền dư thừa trước đó ra sau đầu.

Diệt Thiên yêu mến, chính là nam nhân trước mặt này, mặc kệ y tên là Lâm Cửu, là Chí Thiện hay Vạn Toàn, cũng mặc kệ diện mạo của y ra sao.

Sau cái ôm lâu dài mà tràn ngập vui sướng, Diệt Thiên ôn nhu kéo gần khoảng cách giữa hần và Lâm Cửu, để hần có thể nhìn kĩ diện mạo lúc này của nam nhân, Diệt Thiên đưa tay vuốt lên vầng trán còn lấm tấm giọt nước của Lâm Cửu.

Lâm Cửu lúc này ngoại trừ thay đổi diện mạo ra, đến cả mái tóc đen mượt dài óng ả mà Diệt Thiên quen thuộc cũng biến thành ngắn ngủn, mái tóc ngắn ngủn sạch sẽ mà chính tề thoang thoang mùi hương thơm ngát.

Được mái tóc tôn lên, diện mạo của Lâm Cửu cũng có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái mà sạch sẽ khác thường, nếu muốn để Diệt Thiên hình dung, thì nó giống như một khối ngọc vừa lấy ra từ băng vỡ, sạch sẽ đến... làm cho người ta muốn giữ chặt trong lòng bàn tay, phóng mị hoặc ra ngoài.

Bị Diệt Thiên nhìn chăm chú hồi lâu, Lâm Cửu có chút nhịn không được mà cảm thấy mặt nóng bừng lên, nếu muốn nói cái gì khiến Lâm Cửu cảm thấy hài lòng, thì đó chính là y không chỉ không nhìn thấy thất vọng và kinh ngạc từ trong mắt Diệt Thiên, mà trái lại từ trong đôi mắt trước giờ vẫn lạnh lùng đó thấy rõ ngọn lửa nóng thân thiết đang được đẩy lên.

Ở chung lâu như vậy, ánh lửa trong mắt Diệt Thiên đại biểu cho điều gì lẽ nào Lâm Cửu còn không hiểu sao?

Lâm Cửu không muốn giả bộ thanh thuần và vô tri, thử hỏi, ai lại có thể mất hứng khi ái nhân vô cùng có cảm giác với mình chứ, ai sẽ không vì ái nhân bị mình hấp dẫn mà cảm thấy vui sướng đây?

Cùng lúc bị Diệt Thiên hấp dẫn, Lâm Cửu cũng nhìn thấy trong ánh mắt sâu thẳm của Diệt Thiên, nó giống như đốm lửa nhỏ bùng cháy trong đêm tối, có chút vui sướng không giấu được, cũng có chút ngượng ngùng và kinh ngạc nhàn nhạt.

“Đôi mắt với ta bây giờ, người cũng có thể có cảm giác à?” Mang theo ý trêu – đùa tán – tỉnh, Lâm Cửu cố tình nói những lời âu yếm với Diệt Thiên, vươn tay nhẹ nhàng xoa lên gương mặt góc cạnh phân minh của hắn.

Diện mạo của Diệt Thiên không hề thay đổi, bất kể từ phương diện nào, Lâm Cửu đều không thể không bị ma đầu trước mắt này hấp dẫn, vẫn tuần mi đến cực hạn như thế, khi thì khiến y nhìn không muốn rời tầm mắt.

Nghe xong lời nói mang theo ý trêu đùa của Lâm Cửu, Diệt Thiên lộ ra nụ cười mang đầy vẻ nguy hiểm, nghiêng thân về phía trước, hai tay đặt trên vai Lâm Cửu, thanh âm trầm thấp khàn khàn lại thêm chút từ tính vang lên bên tai Lâm Cửu: “Có cảm giác hay không, người có thể thử xem.”

Thử xem thì thử xem... trong đầu Lâm Cửu lập tức xuất hiện một câu như vậy.

Mím môi khẽ cười với Diệt Thiên, bàn tay xoa trên mặt Diệt Thiên hơi đi vòng ra sau, vén mái tóc dài tản mát trên trán ra phía sau tai, tay lại thuận thế kéo lấy gáy Diệt Thiên, nghiêng thân thể ra trước, chậm rãi nhắm mắt lại hôn lên đôi môi Diệt Thiên.

Có chút lạnh lẽo, có chút mềm mại không muốn người biết, Lâm Cửu nhắm mắt lại hồi tưởng lại tư vị đôi môi của ma đầu. Trước khi Diệt Thiên đáp lại, nam nhân chủ động khẽ vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng điểm điểm lên bờ môi lạnh lẽo, mang theo chút ngây ngô và vụng về khiến trái tim người ta tê dại.

Ôn nhu nóng bỏng triển miên, xen lẫn với tập trung và chuyên chú như đang thưởng thức viên kẹo chocolate thơm nồng.

Nhiệt độ nóng bỏng ở đầu lưỡi Lâm Cửu như cây kim chích vào thần kinh ma đầu, bàn tay đặt trên vai Lâm Cửu bắt tri bắt giác tăng thêm khí lực, chẳng qua Diệt Thiên vẫn chưa lập tức chủ động áp dụng tiến công, mà vẫn lẳng lặng hưởng thụ ôn nhu và triển miên giữa môi – lưỡi đến từ chính Lâm Cửu.

Một nụ hôn khẽ khàng, cũng đủ thiêu đốt toàn bộ lí trí của một người, câu dẫn hết thảy mọi nhiệt tình và ý niệm trong nội tâm ra ngoài, khi Lâm Cửu đang nỗ lực trêu – đùa ma đầu bất động thanh sắc trước mặt, nam nhân này sớm đã thành tiên phong đem chính bản thân mình bồi vào, có lẽ chẳng cần chờ đến khi Diệt Thiên có hành động, Lâm Cửu đã không kiềm chế nổi nữa rồi.

Nam nhân vốn nằm nghiêng trên sô pha đã bắt tri bắt giác từ từ ngồi dậy, một chân giữ nguyên, một chân thì trượt xuống khỏi ghế, vừa vặn lại khoắc lên bên chân một ma đầu nào đó.

Trên người chỉ có một bộ áo choàng tấm màu trắng, bên hông chỉ có một chiếc dây lưng mà thôi.

Chiếc áo choàng tấm rộng thùng thình không che hết được bờ ngực rộng mở của Lâm Cửu, không trùm hết được đôi chân thon dài của nam nhân, lúc này lại càng vì động tác của chủ nhân mà khó nhịn rồi phát sinh ra những tiếng “sàn sạt” ma sát với thân thể, chiếc đai lưng buộc trên eo vì chật hẹp mà dường như đang có xu thế nơi lỏng ra, khiến cho chủ nhân hoàn toàn bạo – lộ hết ái và dục ra ngoài.

“Diệt Thiên...”

Lời gọi nhẹ nhàng mang theo vài phần ướm át, sau một hồi chủ động hôn môi với ma đầu trước mặt, ngay trước khi lí trí của mình vỡ vụn, Lâm Cửu đã hoàn toàn đem mình bán cho Diệt Thiên.

Đôi mắt ướt ướt khẽ nhắm hờ, bên môi còn lấp loé vài phần ái muội, sau hồi lâu không nhận được sự chủ động của Diệt Thiên, cả người Lâm Cửu gần như từ sô pha rơi xuống trên người Diệt Thiên vẫn đang nửa quỳ như cũ, hai tay ôm chặt lấy tấm lưng rộng rãi mà rắn chắc của ma đầu, lời nói thủ thỉ mang theo chút cầu xin khẽ khàng dùng má mình cọ cọ lên gương mặt lạnh lạnh của hắn.

Gương mặt Lâm Cửu đỏ hồng mà nóng bỏng như vừa mới uống một bầu hồng tửu, khiến cho nam nhân sạch sẽ như vừa trôi lên từ trong băng đá lập tức hoá thành thủy yêu ngâm mình trong đầm hoa đào, thân nhiễm màu hồng cảm dỗ – mê hoặc, dễ thương – quyến rũ đến mức khiến người ta chỉ cần khẽ liếc qua liền hoàn toàn mê đắm.

Yêu tình ... nam nhân này tuyệt đối là một con yêu tình...

Sao có thể là cửu thiên thần liên tình khiết hoàn mỹ được chứ?

Ánh mắt Diệt Thiên lập tức toát ra ngọn hoả diễm không thể dập vùi, sâu sắc chiếu ra hình ảnh nhấn nạy, áp lực và hồng phần lan toả trên mặt Lâm Cửu, đôi mắt Lâm Cửu vì không thể thoả mãn được ái và dục mà có chút ươn ướt, như vậy thoát nhìn qua có vẻ thêm phần diễm đam đáng yêu, mặc dù hai chữ “diễm đam đáng yêu” này dùng trên thân một người nam nhân có vẻ như không thích hợp lắm.

Nhưng mà Diệt Thiên không thể tìm được từ nào thích hợp hơn để hình dung Lâm Cửu lúc này.

Nam nhân này, bộ dạng này, chỉ thuộc về một mình hắn mà thôi.

“Àn?” Khẽ cười xấu xa, đối mặt với vài phần cầu xin trong mắt Lâm Cửu, Diệt Thiên lại dùng ý chí hơn người của hắn vẫn cố sức áp chế ái và dục sớm đã bùng lên cuộn cuộn trong nội tâm, thần nhiên khẽ nói một từ, khiến Lâm Cửu có chút khó nhịn mà muốn khóc.

Rõ ràng đều là nam nhân, sao đến lúc này, Diệt Thiên lại có thể nhẫn lại lâu hơn y đến vậy? Lâm Cửu thầm mắng Diệt Thiên vài câu, đại ma đầu này rõ ràng là muốn trêu đùa y mà.

Nhưng một cử động nhỏ của Diệt Thiên cũng đủ kích thích Lâm Cửu, Lâm Cửu trái lại rất muốn nhìn thử xem, nếu y thi triển ra toàn bộ sức lực, Diệt Thiên có còn ngồi yên bất loạn, trấn tĩnh tự nhiên như bây giờ nữa không?

Nhưng tiên quyết chính là, Lâm Cửu không muốn để Diệt Thiên dễ chịu như vậy.

...

...

Vươn tay ra cởi bỏ dây buộc trên tóc Diệt Thiên, Lâm Cửu trượt xuống hoàn toàn khỏi sô pha, cả người ngồi vào lòng Diệt Thiên, hai – chân cố ý tách ra khoá ngồi trên đùi ma đầu, vạt áo choàng căn bản không thể dùng mức độ hữu hạn của nó che đậy được hết đôi chân mở rộng ra của nam nhân.

Nếu muốn nói có cái gì khiến Diệt Thiên cảm thấy ngoài ý muốn, thì có lẽ chính là vóc người của Lâm Cửu lúc này tốt hơn nhiều hồi ở Xích Thổ Đại Địa, da không quá trắng, nhưng lại lộ ra màu mật ong khoẻ mạnh, làn da trẻ trung săn chắc mềm dẻo như chiếc roi da, không khó để tưởng tượng nếu như nắm trong tay sẽ có cảm xúc thế nào.

Trừ cái này ra, đôi chân thon dài từng qua rèn luyện, bắp thịt gầy gầy hoàn mỹ phân bố trải đều trên đùi, thoát nhìn khoẻ mạnh mà tràn ngập sức bùng phát, mắt cá chân mảnh khảnh, cẳng chân dài mảnh, chiếc đùi rắn chắc mà rất có độ đàn hồi... đây là một nam nhân quanh năm rèn luyện mà vô cùng tráng kiện.

Càng đừng nói đến cái bụng bằng phẳng mà săn chắc, cùng với vòng eo khiến người ta muốn dang tay ôm.

Còn gì nữa không nhỉ, đáng tiếc, rất nhiều nơi đã bị tấm áo choàng chướng mắt kia che đậy, Diệt Thiên rất muốn lập tức vươn tay xé rách tấm áo choàng vướng bận còn đọng trên người Lâm Cửu ra thành từng mảnh nhỏ, màu vải trắng tinh như bông khắp trên nước da màu mật của y, trải qua thị giác đánh giá như vậy, hẳn là có thể khiến đại băng sơn Diệt Thiên này bị hoà tan hoàn toàn rồi.

Có lẽ không chỉ hoà tan, bạo phát cũng không cần bàn.

Ngay lúc Lâm Cửu ngồi xuống, Diệt Thiên cũng theo đó ngồi luôn, tư thế như ngồi thiền lẳng lặng chờ đợi động tác tiếp theo của Lâm Cửu.

Dù sao, chẳng mấy khi Lâm Cửu chủ động như hôm nay, biết rõ rằng càng lạnh lùng lại càng dễ khiến Lâm Cửu không chịu thua mà phóng to lá gan, Diệt Thiên vẫn cố gắng áp chế mình như cũ.

Khẽ cắn môi liếc nhìn Diệt Thiên, Lâm Cửu di dời ánh mắt đến y phục trên người của Diệt Thiên, nhìn thấy khuy áo trên đó, tới tận lúc này Lâm Cửu mới nhận ra hoá ra Diệt Thiên đã thay đổi một bộ âu phục.

Không suy nghĩ xem từ đâu mà Diệt Thiên kiếm ra được bộ âu phục này, Lâm Cửu đã vươn tay ra nhẹ nhàng chạm vào nút áo kim loại trên âu phục của Diệt Thiên, một cái tiếp một cái, từng nút cài trên âu phục đồng loạt bị cởi ra, cho đến khi nút áo cuối cùng được giải thoát, hai tay Lâm Cửu đặt lên cổ áo Diệt Thiên, thuận thế kéo ra, cởi âu phục của Diệt Thiên xuống, tuý tiện ném sang bên cạnh.

Sau khi bỏ đi áo khoác ngoài của Diệt Thiên, Lâm Cửu dường như ngồi không yên khẽ xê dịch trên đùi hắn, một động tác nhìn như vô tâm này thiếu chút nữa khiến Diệt Thiên thất thủ, ma sát cách cái quần con mong manh đơn bạc, hết lần này tới lần khác chính là một vài địa phương như vậy, nếu như đây là Lâm Cửu cố ý, Diệt Thiên phải thừa nhận, trình độ dụ – dỗ của Lâm Cửu quá thuần thực rồi.

Đáng tiếc, Lâm Cửu hoàn toàn không hề phát giác ra mình vừa làm cái gì, hai mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào nút áo sơ mi của Diệt Thiên, cũng tương tự như lúc cởi nút áo phục bắt đầu thực hiện với nút áo sơ mi của ma đầu, chẳng qua lúc này đây Lâm Cửu không hoàn toàn cởi hết, sau khi cởi bỏ ba cúc đầu, Lâm Cửu nhìn thân thể lộ ra dưới cổ áo mở rộng mà khẽ nuốt nuốt nước miếng.

Hầu hết Lâm Cửu khe khẽ di động lên xuống, tất cả động tác mờ ám nhỏ bé này đều bị ma đầu thu hết vào mắt, Diệt Thiên không khỏi khẽ cong khoé miệng lên, Lâm Cửu này không lẽ đột nhiên cải biến tâm ý đó chứ?

Sự thực chứng minh, đúng như những gì trong lòng Diệt Thiên suy nghĩ, lúc này Lâm Cửu đã từ bỏ ý nghĩ muốn câu – dẫn Diệt Thiên ban đầu, ý xấu chôn giấu trong lòng từ rất lâu bất tri bất giác xò ra.

Cười giả hoạt với Diệt Thiên, Lâm Cửu đưa tay vói vào trong cổ áo Diệt Thiên, không chút kiêng nể vuốt ve ngực ma đầu, xúc cảm rắn chắc khiến Lâm Cửu hơi thẹn thùng, ma đầu chết tiệt này vóc người quả là tốt hơn y rất nhiều.

Lâm Cửu ** làm càn, sờ xong ngực liền trượt xuống bụng dưới sờ tiếp, tất cả cúc áo đều bị Lâm Cửu cởi hết ra.

Hai tay chuyển từ trước ngực ma đầu ra phía sau, Lâm Cửu cúi đầu bắt đầu hôn xuống, đôi môi mềm mại để lại nhiều dấu hôn lên cổ và vai Diệt Thiên, khi thì hôn, khi thì như con động vật nhỏ nào đó khẽ cắn cắn, động tác cũng theo đó mà trở nên gấp gáp hơn.

Một tay vịn vào vai Diệt Thiên, tay kia bắt đầu sốt ruột nỗ lực kéo khoá quần Diệt Thiên xuống, nhưng cái khoá hết lần này đến lần khác như muốn đổi nghịch với Lâm Cửu y mà cứ bất động, nam nhân lại ma sát kịch liệt hơn với nam nhân dưới thân.

Lâm Cửu bắt đầu hoài niệm đến trang phục ở Xích Thổ Đại Địa, khi đó đâu có nhiều nút áo vào khoá khoá thế này, chỉ cần tùy tiện kéo một nhất là toàn bộ đều rơi xuống hết....

Rốt cuộc sau vài lần lôi kéo, Lâm Cửu cũng gian nan kéo hạ được khoá quần của Diệt Thiên, chỉ là đáng tiếc còn chưa kịp y kịp hài lòng, Lâm Cửu lập tức cảm thấy một trận lay động, thân thể nghiêng ngả giống như chuẩn bị ngã ra, vội vã vươn tay tóm lấy Diệt Thiên đang từ mặt đất đứng dậy.

“Làm gì vậy...” Lâm Cửu có chút không vui trừng mắt nhìn Diệt Thiên, mái tóc dài đen bóng của người nọ đã che khuất đi biểu tình trên gương mặt, chỉ là Diệt Thiên đã nương theo tư thế vừa rồi lại một lần nữa áp Lâm Cửu lên ghế, hai cái đùi của Lâm Cửu hoàn toàn tách hẳn nhau, như mở cửa nghênh đón quân đội đến tiến công và chiếm lĩnh...

“Chiếm lĩnh ngươi.” Nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai Lâm Cửu, Diệt Thiên đã không thể nhịn thêm được nữa, vừa nói đồng thời đưa tay về hướng đai lưng bên hông Lâm Cửu, khẽ kéo, đai lưng trối buộc áo choàng tẩm lập tức lỏng ra, áo choàng cũng theo đó mà trượt xuống, thân thể vừa mới tẩm xong dưới tấm áo choàng bại lộ ngay trước mặt ma đầu nào đó, cùng với tư thế hai chân gấp khúc lại tách nhau kia...

“Đừng... đừng nhìn...” Lâm Cửu lập tức đỏ mặt, một bên lấy tay che đi bộ phận quan trọng, một bên nỗ lực thu chân về, nhưng Diệt Thiên nào có thể dễ dàng để Lâm Cửu làm thế chứ?

Còn chưa chờ Lâm Cửu kịp thu chân lại, ma đầu này sớm đã áp lên, cứng rắn cắt đứt ý nghĩ muốn thu chân về của Lâm Cửu, một bên cố ý khẽ khàng cười nói bên tai Lâm Cửu: “Như vậy không phải tốt hơn sao, lẽ nào... ngươi không muốn sao? Không muốn ta ôm ngươi sao?”

“Ta càng muốn ôm ngươi hơn!” Lâm Cửu cật lực thấp giọng hô một câu, nhận lại, đương nhiên là Diệt Thiên tự động loại bỏ mà im lặng không trả lời.

“Tiểu Cửu...” Nhẹ nhàng gọi tên nam nhân, Diệt Thiên cúi đầu lưu lại trước ngực Lâm Cửu một chuỗi ướt át sáng bóng nhẵn mịn, đầu lưỡi ướt ướt cùng với đôi môi lướt qua ngực, vài chục năm chưa từng gặp phải

loại kích thích như vậy khiến thân thể lập tức run lấy bầy, Lâm Cửu, hận đến cắn chặt khớp hàm.

Nếu như nói lúc Lâm Cửu ở Xích Thổ Đại Địa đã nhanh chóng thích ứng với hoan ái của Diệt Thiên, thì thân thể hiện tại này chính là một bức thành trì chưa từng bị người chạm qua, chỉ mới bị vài mũi tên nhỏ của Diệt Thiên bắn trúng mà đã sắp mở cổng thành đầu hàng.

Diệt Thiên lập tức cảm giác được giãy dụa, nhẫn nại và miễn cảm của Lâm Cửu, không khỏi tạm ngừng, mặc dù hai tay ma đầu này đã sớm trượt xuống bờ trong – chiếc – đùi của Lâm Cửu, cứng rắn giật ra thủ hộ Lâm Cửu đặt tại cổng thành, Lâm Cửu xấu hổ không thôi, đại ma đầu chết tiệt này làm ra chuyện như vậy mà sao cứ trưng cái bộ dáng đậm nhiên như thế.

“Lần đầu tiên?” Diệt Thiên hỏi ra một vấn đề khiến Lâm Cửu thiếu chút nữa té xỉu.

Lần đầu tiên? Ở đâu còn lần đầu tiên, trước đây không phải đã làm biết bao lần với người... tuy rằng, tuy rằng Lâm Cửu biết vấn đề của Diệt Thiên không phải là chuyện này, mà là thân thể có phải lần đầu tiên hay không...

Lâm Cửu cắn răng khê gật đầu, nếu nói như vậy, thân thể này bây giờ quả thật đúng là lần đầu tiên, toà thành trì nguyên vẹn chưa từng bị bất cứ một người nào tiến công chiếm lĩnh.

Mặc dù, Lâm Cửu nghĩ thế nào cũng không được tự nhiên.

Diệt Thiên lập tức lộ ra thần sắc quả không sai, thảo nào tự chủ của Lâm Cửu lại kém hơn bình thường nhiều vậy, hoá ra nguyên nhân là thế này.

“Đừng nhìn... đừng nhìn chằm chằm ta nữa! Muốn làm thì làm nhanh lên!” Bị Diệt Thiên nhìn đến khó chịu, Lâm Cửu thẹn quá thành giận nói, chẳng qua thanh âm vào tai người khác thì lại có thêm vài phần ý vị làm nũng.

Diệt Thiên cười cười, cúi đầu nhẹ ấn một nụ hôn lên trán Lâm Cửu, ôn nhu nói: “Nếu là lần đầu tiên, ta sẽ ôn nhu một chút.”

Mặt Lâm Cửu đỏ như quả táo, đỏ thắm ửng ửng, không phải là muốn chờ người ta hái sao?

“Tiểu Cửu.” Ma đầu thì thầm gọi tên nam nhân, cứ như được pha trộn với ái muội và độc dược khiến người ta say mê.

Nếu cứ lần lại một lần gọi tên một người nào đó như vậy, chỉ sợ người đó sẽ không thể chống đỡ nổi dụ – hoặc của ma đầu.

“Ấn...” Khê khàng lên tiếng, dưới thanh âm dẫn dắt của ma đầu, Lâm Cửu dường như sắp sửa bị hoà tan, cảm giác được một cái ma sát với chỗ cứng rắn nào đó của y, mặc dù cách một lớp vải, nhưng cũng đủ khiến Lâm Cửu tan chảy...

Mặc kệ có phải lần đầu tiên hay không, lúc này, hắn chỉ muốn y.

“Yêu ta không?” Vẫn đang tiến hành tiền hí ôn nhu tỉ mỉ, sau khi Diệt Thiên nỉ non câu đó liền nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm liếm ngực Lâm Cửu, xúc cảm quá mức kích thích trực tiếp khiến Lâm Cửu kẹp chặt lấy hai chân, gắt gao ôm chặt lưng Diệt Thiên không buông, ngửa đầu hít một ngụm lãnh khí.

“Yêu... ta yêu người... mau một chút, Diệt Thiên đừng tiếp tục dẫn dắt ta nữa, ta muốn người ôm ta... ôm ta...” Lâm Cửu bất chấp cái gì là thể diện, trước sự công thành lược trì của đối phương sớm đã tước vũ khí đầu hàng, đôi mắt ửng ửng đong đầy tình và dục không thể thừa thụ.

Ma đầu mỉm cười, nhưng lắc đầu, ôn nhu nói khê bên tai Lâm Cửu: “Nếu cứ đi vào như thế, người sẽ rất đau đó.”

Không hề ngoài ý muốn, ngay sau đó Lâm Cửu ai oán trừng mắt nhìn Diệt Thiên, mà cùng lúc đó, ngón tay Diệt Thiên đã tiên phong khai thác thành thị, chỉ mới như vậy mà thôi, Lâm Cửu đã lập tức đau đến kêu lên.

“Đau... đau quá...”

274. Chương 274 - Con Trai Ma Đầu

Thi thoảng hồi tưởng lại những lời mình thốt ra khi lăn lộn trên giường kịch liệt vận động vận động, Lâm Cửu sẽ có một loại xung động muốn tự đập chết mình.

Xấu hổ, thực sự xấu hổ chết đi được, y đường đường là một nam nhi thân cao bảy thước a, cứ nhiên dưới trò đùa bốn của tên đại ma đầu chết tiệt kia làm mất đi cái tôn nghiêm quý giá của nam nhân, Lâm Cửu thực sự không muốn thừa nhận, cái tên luôn mồm hô “tiếp tục” “dùng sức thêm chút” “ta sắp điên rồi” thực sự không phải y...

Lần sau, lần tiếp theo tuyệt đối sẽ không như thế này nữa!

Nhưng mà đến lần tiếp theo, chỉ sợ Lâm Cửu đã ném việc này ra sau đầu mất rồi.

Sau một hồi điên loạn đảo phượng, phiên vân phúc vũ, Lâm Cửu miễn cưỡng nghiêng người nằm dựa vào Diệt Thiên, một chân vắt ngang qua gác lên lưng ma đầu, một tay thì ôm lấy hân.

Đã lâu rồi chưa mệt mỏi như vậy, uể oải cùng thoải mãn đã chiếm cứ hết cả thể xác và tâm hồn y, nam nhân nhẹ nhàng dùng mặt cọ cọ vào vai Diệt Thiên, người nọ ôm lấy Lâm Cửu, thi thoảng lại cúi đầu in một nụ hôn lên trán y.

Trên trán Lâm Cửu đã không còn liên hoa ấn kí hồi ở Xích Thổ Đại Địa nữa, nhưng nam nhân này từ trước tới giờ đều chưa hề thay đổi, về phần vì sao liên hoa ấn kí lại biến mất không thấy đâu, kì thực Diệt Thiên đã sớm phát hiện ra khối liên hoa ngọc bội đeo trên cổ Lâm Cửu, miếng ngọc này đang phong ấn lực lượng thuộc về Chí Thiện.

Chờ Lâm Cửu hồi lại khí lực, Diệt Thiên đã có dự định, chuẩn bị chuyển lực lượng của Chí Thiện trong khối liên hoa ngọc bội vào cơ thể y, tuy con người thế giới này còn yếu ớt hơn cả con kiến, nhưng mặc kệ ở trong thế giới nào cũng không thiếu những kẻ xấu, Diệt Thiên không muốn thân thân ái ái của hân bị chút thương tổn nào.

Huống chi, lực lượng của khối ngọc này vốn thuộc về Lâm Cửu, sau khi thu được lực lượng trong miếng ngọc này, Lâm Cửu sẽ khôi phục lại toàn bộ võ công hồi ở Xích Thổ Đại Địa, trong thế giới mỏng manh lúc này không thể nghĩ ngờ là sẽ có được năng lực cực đại để tự bảo vệ chính mình.

“Còn đau không?” Vỗ nhẹ nhẹ lên cái mông của người nào đó lần đầu tiên bị người ta khai hậu đình, khoe miệng Diệt Thiên hàm chứa ý cười, vô cùng sẵn sàng giúp Lâm Cửu nhu nhu cái eo dẻo dai.

Chưa nói dứt lời, mặt Lâm Cửu đã đỏ bừng lên.

Đau không? Đương nhiên đau rồi! Người có thể tưởng tượng một nơi vài chục năm nay chưa từng bị dị vật xâm phạm, đột nhiên lại bị nhét vào một cây đại bồng thì cảm thụ sẽ thế nào không? Hơn nữa cây đại bồng đó còn đâm vào cái mông đáng thương của y một thời gian dài như vậy.

Tuy rằng... sau đó, Lâm Cửu cũng không còn cảm thấy đau đớn gì, sớm đã lâng lâng, thoải mái đến mức cái gì cũng quên hết, bao gồm cả tôn nghiêm nam tính của y, toàn bộ đều bay lên tận chín tầng mây.

Thế nhưng lúc đầu, thật sự rất đau a, thậm chí còn đau hơn cả lần đầu làm với Diệt Thiên trong dục trì ở Xích Thổ Đại Địa kia nữa.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, kì thực hình như cũng không thể hoàn toàn so sánh với hồi ở Xích Thổ Đại Địa ha, dù sao Lâm Cửu lúc ấy trên thực tế cũng không phải “lần đầu tiên”, trước đó có vẻ còn có một Hoàng Phủ Thiên Niên nhĩ, mặc dù Lâm Cửu vẫn vô cùng tự nhiên mà đem chuyện với Hoàng Phủ Thiên Niên quên tới chín tầng mây.

Hai tay che mặt, xấu hổ và giận giữ không chịu nổi.

Bàn tay bụm mặt nhích xuống lộ ra đôi mắt đôi mắt lấp loé như kẻ trộm, Lâm Cửu nhìn chằm chằm Diệt Thiên buồn bực nói: “Đau, đương nhiên đau rồi, người cứ thử thì biết!”

Diệt Thiên tiêu sái cười, lấy trâm mặc chống đỡ.

Đột nhiên Lâm Cửu nhíu mày, hồ nghi nhìn Diệt Thiên nói: “Có người đã từng cái kia với người sao? Ý của ta là... từ phía sau? Giống như chuyện người làm với ta ý, có không?”

Khoẻ miệng Diệt Thiên tựa hồ hơi giật giật, bất đắc dĩ mà cười, Diệt Thiên khẽ lắc đầu, thật là biết nói đùa, nếu như có ai dám có ý niệm như vậy với Diệt Thiên trong đầu, chỉ sợ sớm đã chết không có chỗ chôn rồi.

Vấn đề là, có người dám sao?

Người như vậy, có lẽ chỉ có duy nhất cái người tên Lâm Cửu luôn ôm hi vọng chưa từng thay đổi này mà thôi.

Nghe thấy vấn đề mình muốn nghe, Lâm Cửu thoả mãn gật đầu, tuy rằng hiện tại y có vẻ như còn chưa có cách nào đổi khách thành chủ, nhưng ngày của y và Diệt Thiên hẳn còn dài, vài chục năm dài đằng đặc trong tương lai, thậm chí là mấy trăm năm, Lâm Cửu cho rằng y vẫn sẽ có một ngày có thể đặt Diệt Thiên dưới thân...

A ha ha ha... quả thực mới nghĩ đến thôi mà đã khiến Lâm Cửu thấy phấn chấn, Lâm Cửu lập tức cảm thấy hùng phong đại chấn, thời gian tới sẽ tràn ngập hi vọng và quang minh.

Có một số việc, là mộng tưởng, có nghĩa là sẽ có một ngày có thể đạt được mục tiêu;

Có một số việc, là ảo tưởng, có nghĩa là, chỉ có thể nghĩ mục tiêu trong đầu, cả đời đều không có cách nào đạt được.

Mọi người nói xem, ý nghĩ của Lâm Cửu là mộng tưởng hay ảo tưởng đây?

Là mộng tưởng của Lâm Cửu, nhưng trong mắt Diệt Thiên thì lại là ảo tưởng của Lâm Cửu.

“Trong thế giới này, người có người thân không?” Xoay người đem Lâm Cửu nhét hoàn toàn vào trong lòng mình, nhìn qua Diệt Thiên như đang ôm một con báo đen dịu ngoan vậy.

Lâm Cửu lắc đầu, nói: “Không có, ở thế giới ta được sinh ra này, ta chính là một cô nhi, không có cha mẹ, cũng không có bất kì một người thân thích có quan hệ huyết thống nào, có lẽ bọn họ tồn tại, chẳng qua ta đã tìm thật nhiều năm mà vẫn chưa thấy tung tích của họ đâu mà thôi.”

Khi nói ra những lời này, Lâm Cửu có chút thương cảm.

Nhưng Diệt Thiên lại một điểm cũng không thấy thương tâm thay Lâm Cửu, trái lại trong lời nói lại lộ ra chút vui sướng: “Rất tốt, suy nghĩ của con người tựa như gong xiềng vậy, không có thân thích râu ria, người có thể sống tự tại hơn chút.”

Lâm Cửu lập tức lờm một cái, thối ma đầu quả nhiên là thối ma đầu, tư duy không giống người thường, tuy thấy thế, nhưng sao Diệt Thiên có thể nói tự nhiên như vậy?

Nhưng cũng thôi đi, với Lâm Cửu mà nói, y đã có người thân của chính mình, Diệt Thiên và Tiểu Đoàn Tử chính là người thân yêu nhất của y không phải sao? Hôm nay bọn họ chính là một gia đình nhỏ.

Chờ chút... Tiểu Đoàn Tử? An Chi?

Lâm Cửu lập tức phản ứng lại, hình như vừa rồi lúc mới đầu cũng chỉ có một mình Diệt Thiên xuất hiện trước mặt Lâm Cửu y mà thôi, sao đã qua lâu như vậy mà không thấy An Chi?

“Diệt Thiên, An Chi đâu? Con của chúng ta đi đâu rồi?” Lâm Cửu còn nhớ tin tức trên đưa trên ti vi, nó xác thực có nhắc tới Diệt Thiên ôm một hài tử, nhưng bây giờ sao lại không thấy An Chi.

“An Chi á?” Diệt Thiên vẫn là cái bộ dáng không giật mình không sợ hãi, bình tĩnh, thản nhiên đó, chậm chậm nói với Lâm Cửu: “Nó ổn, tiểu tử đó muốn ăn kem, ta liền để nó lại đó.”

“Người để An Chi lại một mình?” Sắc mặt Lâm Cửu lập tức có chút khó coi.

“Đúng vậy, ngày thường người quá chiều nó, không thể cái gì cũng theo ý nó được, làm hài tử của ta và người, An Chi phải có năng lực cướp đoạt bất cứ thứ gì nó muốn,” Thấy Lâm Cửu có chút lo lắng, Diệt Thiên không đành lòng an ủi: “Yên tâm đi, An Chi là con của chúng ta, nó sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Lâm Cửu lập tức lộ ra nụ cười khổ, nói: “Không phải ta sợ tiểu tử đó gặp chuyện không may, mà ta sợ xú tiểu tử đó khi dễ người khác, cũng lại gây ra chuyện gì doạ người.”

An Chi chính là hài tử của Lâm Cửu và Diệt Thiên, Lâm Cửu vĩnh viễn sẽ không lo lắng cho an toàn của xú tiểu tử đó ở thế giới này, tuy diện mạo xú tiểu tử đó di truyền không tồi, thoát nhìn như con búp bê vô cùng dễ thương vô hại, nhưng Lâm Cửu hiểu rất rõ, kì thực nội tâm An Chi giống Diệt Thiên đều là lạnh lùng và kiểm soát tuyệt đối.

Diệt Thiên cứ vứt bừa An Chi ở bên ngoài như thế, quả thực không thể tưởng tượng nổi trong thời gian ngắn nhĩ tử ma quỷ kia của y sẽ khi dễ bao nhiêu người, lại gây ra biết bao hoạ.

“Không được, chúng ta phải mau tìm An Chi về!” Lâm Cửu vẫn đang trần không nhộng lập tức từ sofa bật dậy, vội vàng vàng muốn đi tìm quần áo, chỉ là còn chưa đi được hai bước đã phải đỡ eo, trầm giọng gọi: “Diệt Thiên... qua, qua đây đỡ ta chút! Thắt lưng ta sắp gãy rồi...”

Diệt Thiên nhin không được bật cười, đi lên phía trước trực tiếp ôm ngang Lâm Cửu vào phòng ngủ, đặt lên giường, đắp chăn, cúi đầu hôn một cái lên mặt Lâm Cửu, nói: “Người cứ ở đây, ta sẽ đưa An Chi về.”

...

...

Kể rằng, sau khi Diệt Thiên bỏ rơi búp bê chạy đến chỗ ái nhân, Lâm An Chi đáng thương... chỉ ít là trong mắt người ngoài thoát nhìn rất đáng thương, đang dùng hai cái chân ngắn ngủn đứng trên mặt đất, nhìn phụ thân uy phong lẫm lẫm suốt khí bức người của nó trong nháy mắt biến mất tăm, đến một cái bóng lưng cũng không lưu lại.

Tiểu Đoàn Tử chảy nước miếng, ngậm ngón tay, năng lực tiêu hoá của búp bê đang tuổi lớn này vô cùng nhanh, mới trước đó không lâu cái bụng vẫn còn tròn trịa no đến căng phình giờ đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai nén xuống, không an phận mà phát ra những tiếng sôi “ùng ục ùng ục”.

Nuốt nuốt nước miếng, Tiểu Đoàn Tử với khuôn mặt tuần tú thiên chân vô tà chọc người thương yêu, chớp chớp đôi mắt ầng ậng nước hàm chứa đầy dục vọng... cái gì, hài tử mới nhỏ như vậy sao có thể có dục vọng được?!

Nói chung là, Tiểu Đoàn Tử dùng một ánh mắt nóng rực có thể khiến người ta bị phỏng, nhìn chăm chăm vào... cái kem trong tay một tiểu nam hài tám chín tuổi cách đó không xa vừa mới từ trong quầy bán quà vặt đi ra.

275. Chương 275 - Kem Que Và Đoàn Tử

Bất kì ai khi bị ánh mắt nóng bỏng của Tiểu Đoàn Tử nhìn chăm chăm như vậy đều có thể dễ dàng cảm nhận được, cậu bé kem que nhanh chóng cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, từ sau lưng truyền đến từng đợt lạnh run cả người. Mặc dù xung quanh chẳng hề có ai, nhưng cậu vẫn cảm giác mình như một chú gà con đang bị thợ săn theo dõi chỉ chờ bị xâu xé ra thôi vậy.

Cảm giác thật... thật khủng khiếp a!

Cậu bé kem que nhin không được mà run lên bần bật, cảm giác rất rõ ràng rằng đang có một tầm mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào mình không thôi, chẳng lẽ chính là gã xấu xa chuyên lừa gạt mà bà nội vẫn hay nói sao?

Cậu đánh bạo nhìn thử phía trước, không hề thấy gã xấu xa lừa gạt cho cậu ăn kẹo mà chỉ thấy một búp bê đẹp dễ tròn tròn trắng nõn như gôm đang nhìn mình.

Thật... thật xinh đẹp, thật dễ thương a.

Lớn đến chừng này, mà cậu bé kem que còn chưa nhìn thấy đứa bé nào xinh đẹp như vậy, so với hoa khôi giảng đường cậu từng nhìn thấy trong trường còn đẹp hơn rất nhiều rất nhiều lần.

Tiểu oa nhi một mình đứng ở đây, bên cạnh không có người lớn, lẽ nào là lạc đường sao?

Từ nhỏ đã được dạy phải lấy việc giúp người làm niềm vui, Cậu bé kem que nhanh chóng cầm kem chạy tới bên cạnh Tiểu Đoàn Tử, Tiểu Đoàn Tử nho nhỏ lùn lùn theo cậu bé kem que chạy tới gần mà ngắc đầu lên, đường nhìn như bị dính vào cái kem cậu bé đang cầm trong tay, kéo thế nào cũng không ra.

Lần đầu thấy một em bé dễ thương như vậy, mặt cậu bé kem que ửng lên, đánh bạo ấp úng nói: “Xin... xin chào, nhóc... nhóc lạc đường à?”

“Đói...” Tiểu Đoàn Tử chảy nước miếng, ngắc đầu, dùng ngón tay dính đầy nước miếng chỉ về phía cây kem bị cắn hai cái trong tay cậu bé, “Muốn, ta muốn!”

Tiểu Đoàn Tử dùng đôi ba từ ngữ để biểu đạt chuẩn xác mà trực tiếp nhu cầu trong lòng nó.

“Nhóc thích cái này sao?” Cậu bé kem que liếm liếm môi, nhìn cây kem bị mình cắn mất hai miếng, hoá ra búp bê dễ thương này muốn ăn kem sao?

Tuy rằng cây kem này là do cậu dùng toàn bộ tiền tiêu vặt mấy hôm nay mới mua được, tuy rằng cậu cũng rất rất thích ăn kem, nhưng búp bê dễ thương trước mặt này hình như thực sự rất muốn ăn, cậu không thể ích kỉ như vậy đúng không? Bà nội đã từng nói, phải lấy việc giúp người làm niềm vui, nhiệt tình giúp đỡ mọi người.

Nuốt nuốt nước miếng, cậu bé kem que nhìn cây kem trong tay thêm một lần cuối cùng, sau đó dứt khoát không do dự đưa kem cho Tiểu Đoàn Tử, trên khuôn mặt thuần phác lộ ra nụ cười xán lạn: “Đây, cho nhóc, kem ăn rất ngon nha!”

“Nga...” Tiểu Đoàn Tử đưa bàn tay nhỏ bé ra chuẩn xác từng li tiếp nhận cây kem, bàn tay tuy bé nhưng Tiểu Đoàn Tử vẫn vững vàng nắm chặt kem trong tay, cúi đầu vươn đầu lưỡi phần nộn liếm liếm, trên mặt lộ ra nụ cười cực kì thoả mãn, nụ cười này lập tức cũng lây sang cậu bé kem que, thấy Tiểu Đoàn Tử ăn vui vẻ như vậy, Cậu bé kem que cười đến ngọt ngào.

“Mẹ nhóc không ở bên cạnh sao?” Cậu bé kem que kéo tay kia của Tiểu Đoàn Tử, dẫn Tiểu Đoàn Tử tới bên cạnh bồn hoa tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Tiểu Đoàn Tử cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của mình bị cậu bé kem que nắm, vừa liếm kem, trong mắt vừa lộ ra một tia mới mẻ, bàn tay này ngoại trừ bị ba và cha nắm qua, thì đây là lần đầu tiên nó bị một phạm nhân bình thường nắm, nhưng cũng không cảm thấy khó chịu.

Hoá ra, không phải phạm nhân nào cũng bẩn như vậy nha! Tiểu Đoàn Tử thầm nghĩ.

Rõ ràng là Tiểu Đoàn Tử kế thừa đầy đủ thái độ miệt thị bẩm sinh của phụ thân nó, nếu như để Lâm Cửu biết, chỉ sợ Lâm Cửu sẽ lập tức đập vào tường mất.

Nghe thấy câu hỏi của cậu bé kem que, Tiểu Đoàn Tử lắc đầu, tuy nó không thích nói chuyện với ai ngoài cha và phụ thân, nhưng nam hài nay cho nó kem, Tiểu Đoàn Tử cũng không ngại trò chuyện với nam hài tử này.

“Chờ ăn kem xong, chúng ta cùng đi tìm chú cảnh sát nha, chú ấy sẽ tìm mẹ giúp nhóc, nhóc đừng lo lắng nga!” Cậu bé kem que thiện lương đang muốn an ủi Tiểu Đoàn Tử ma quỷ tà ác.

Tiểu Đoàn Tử ngồi trên bồn hoa lắc lư đôi chân nho nhỏ, không biểu lộ chút xú nào là khẩn trương và khổ não của hài tử đi lạc, mà trái lại nhàn nhã như đi chơi.

“Mẹ, không có.” Cái miệng nhỏ nhắn dính một vòng bột kem trắng phát ra thanh âm non nớt: “An Chi không có mẹ.” Nó chỉ có phụ thân và cha thôi.

“A... hoá ra nhóc cũng không có mẹ sao?” Nghe thấy lời Tiểu Đoàn Tử vừa nói cậu bé kem que lập tức vì hài tử dễ thương này và cậu đều không có mẹ mà cảm thấy thương tâm, tiểu hài tử này xinh đẹp khả ái như vậy, cư nhiên cũng không có mẹ, thực sự rất đáng thương.

Sao cậu lại ngốc vậy chứ, cư nhiên lại nhắc tới chuyện thương tâm của tiểu hài tử đáng yêu này!

“Không sao, anh cũng không có mẹ, thế nhưng bà nội rất thương anh!” Gãi gãi đầu, cậu bé kem que muốn nói gì đó an ủi Tiểu Đoàn Tử, “Nhóc... nhóc xinh đẹp, lại ngoan như vậy, nhất định cũng sẽ có người thương yêu nhóc!”

Nhưng Tiểu Đoàn Tử vẫn bộ dáng chẳng thèm quan tâm, tiếp tục lắc lư đôi chân nhỏ, cắn kem, dù sao nó đã có cha và phụ thân tốt nhất trên đời rồi.

Mặc dù mới đây không lâu, vị phụ thân tốt nhất của Tiểu Đoàn Tử đã bỏ nó lại chỗ này, chạy mất tiêu đi tìm Lâm Cửu để chơi mấy trò vận động kịch liệt.

Có trời mới biết Diệt Thiên không phải cố ý nha, dù sao nếu có Tiểu Đoàn Tử đi theo bên cạnh, hai nam nhân nào đó sao có thể trải qua được thế giới của hai người chứ.

Mặc dù... trên thực tế tiểu tử nào đó đã sớm thấy hết cái gì nên thấy cái gì không nên thấy rồi.

“Nhóc... tên nhóc là An Chi sao? Thật hay nha, anh... tên anh là...” Lúc cậu bé kem que đang ấp a ấp úng định nói tên mình ra, cách đó không xa đã đi đến một toán côn đồ, thoạt nhìn cũng chỉ mới tầm trên dưới mười hai mà thôi, vừa trêu đùa nhau vừa đi về hướng này.

Thấy nhóm người kia, cậu bé kem que lập tức nắm lấy tay Tiểu Đoàn Tử, vội vàng vàng nói: “Chúng ta đi mau, nhanh lên!”

“Yêu! Đây không phải tên tiểu dã loại sao? Ha ha, tiểu dã loại ở đây làm gì, còn không mau về nhà giúp bà nội mày đi nhặt rác, tao đang có một cái chai nhựa không nha, mày có muốn không a!” Đã sớm nhìn thấy cậu bé kem que, mấy tên côn đồ hùng hùng hổ hổ chạy tới vây lấy cậu bé kem que đang chuẩn bị kéo Tiểu Đoàn Tử bỏ chạy.

Một tay bị cậu bé kem que nắm chặt, tay kia cầm kem, Tiểu Đoàn Tử như chuyện gì cũng không biết vẫn cúi đầu tiếp tục ra sức chiến đấu với cây kem của mình.

Cậu bé kem que đương nhiên không thể bình tĩnh như Tiểu Đoàn Tử được, thấy mấy tên côn đồ thường ngày vẫn hay bắt nạt mình mặt lập tức trắng bệch ra, mím chặt môi nhỏ giọng nói: “Tôi... tôi không phải dã loại!”

“Không phải dã loại thì sao lại không có mẹ? Oa, nghe nói ba mày bị nhốt trong tù nhỉ, hẳn nhất định là một tên xấu xa chuyên làm chuyện bất lương ha! Ha ha!”

“Nhìn bộ quần áo này, thực sự là thối chết đi được, nhất định là do bà nội kia của mày nhặt từ đồng rác về cho mày ha, ngô... thối quá! Thối quá!”

Mấy tên côn đồ thay nhau chế nhạo cậu bé, vừa khoa trương bịt mũi mình.

“Di, đưa bé này ở đâu ra? Tao biết rồi, nhất định là tiểu dã loại lừa gạt tiểu hài tử, thật là xấu a, chúng tao đi tố giác với thầy giáo, báo cho cảnh sát, để mai thầy giáo mắng chết mày còn đánh mày, ném luôn cả mày vào ngục giam cùng với ba mày!” Thoáng nhìn qua Tiểu Đoàn Tử bên cạnh cậu bé kem que, tên côn đồ đi đầu lớn tiếng rêu rao.

“Không phải, tao không phải! Bọn mày không được nói lung tung!” Cậu bé kem que khó lòng giải bày, chỉ có thể vội đến độ mặt một hồi đỏ một hồi trắng.

“Còn nói không phải, cái loại người nghèo kiết xác như ngươi sao có thể quen biết được với thằng nhóc này, mày không thử nhìn xem quần áo trên người nó là loại mà tên nghèo kiết xác như mày có thể mặc được sao?” Mấy tên côn đồ thường ngày hay ỷ vào nhà có tiền chuyên bắt nạt bạn bè trong trường, ít nhiều gì thì cũng biết quần áo nào tốt, quần áo nào xấu.

Quần áo trên người Tiểu Đoàn Tử đã được Diệt Thiên tuyển chọn kĩ càng, dù có là thằng ngốc cũng phải nhìn ra nó không hề rẻ, mặc dù cậu bé kem que ngay từ đầu căn bản là không nhìn ra.

“Tôi... tôi thực sự không phải, cậu bé đi lạc, tôi muốn dẫn cậu bé đến chỗ cảnh sát.” Cậu bé kem que cắn môi, uỷ khuất giải thích với mấy tên côn đồ không biết nói lí.

“Hừ, ai sẽ tin lời mày nói, nếu cảnh sát biết mày là con trai của tội phạm nhất định sẽ nhốt mày lại, nhưng...” Tên đầu lĩnh đi ra phía trước, cười nói với cậu bé kem que, “Chỉ cần mày nghe lời tao, tao sẽ không giao mày cho cảnh sát.”

“Tôi không tin, bà nội nói, cảnh sát sẽ không bắt tôi!” Cậu bé kéo tay Tiểu Đoàn Tử lui một bước về phía sau.

“Hừ! Trương Nhất Bình, tao nói cho mày biết, nếu mày không nghe lời tao, ngày mai tao sẽ nói ba tao rằng mày đánh tao, để hiệu trưởng đuổi học mày, để thằng bố ma quỷ của mày cả đời đều phải sống trong ngục giam!” Tên côn đồ hùng hổ nói, vừa đưa tay ra muốn bắt Trương Nhất Bình.

Trương Nhất Bình vội vã lùi ra sau, chẳng qua phía sau lại đứng ngay bồn hoa, tên côn đồ túm được cổ áo của Trương Nhất Bình liền kéo người về phía trước, Trương Nhất Bình lập tức té nhào trên mặt đất, cũng liền kéo theo cả Tiểu Đoàn Tử, Tiểu Đoàn Tử nhất thời không đứng vững làm kem rơi xuống đất.

“Ô ô ——” Trề môi ra, Tiểu Đoàn Tử tức giận trừng mắt nhìn về phía mấy tên thủ lĩnh, tên kia đang vui vẻ vươn tay sờ sờ mặt Trương Nhất Bình, không hề biết rằng tai vạ sắp ập xuống.

276. Chương 276 - Đoàn Tử Tức Giận

Đối với một tiểu hài tử mà nói, nếu người đoạt đi đồ ăn của nó, nó sẽ lập tức tức giận.

Đối với một người từ khi sinh ra, mỗi ngày đều được nghe lời dạy dỗ đặc biệt của cha nó: trừ phi con đồng ý cho, bằng không không được để cho bất kì kẻ nào cướp đoạt được bất cứ thứ gì trong tay con, nếu có kẻ chưa nhận được sự đồng ý của con mà đã đoạt đi thứ gì đó của con, mặc kệ thứ đó con có yêu thích hay không, nhưng nhất định phải khiến tên ngu xuẩn vô tri kia nhận đủ giáo huấn.

Một câu nói, phải làm lưu manh ưu nhã.

Kết quả là, trơ mắt nhìn cây kén trong tay mình cứ như thế mà rơi thẳng xuống đất, Tiểu Đoàn Tử tuổi nhỏ lập tức trừng mắt nhìn về phía người khởi xướng kia, quyết định hảo hảo giáo huấn cái tên bại hoại dám gián tiếp cướp đi cây kem trong tay nó một trận.

Tên thủ lĩnh đám côn đồ đang hi hi ha ha, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, giống như có người cầm xạ tuyến bắn về phía mình, từng trận đau nhói như kim châm ập đến.

Tên thủ lĩnh côn đồ kì quái nhìn về phương hướng hắc cảm thấy khó chịu, lại ngoài ý muốn bắt gặp tầm mắt Tiểu Đoàn Tử, tên thủ lĩnh côn đồ thâm giễu, hắc còn tưởng cái gì chứ, hoá ra chỉ là một thằng nhóc miệng chưa dứt sữa mà thôi.

“Tiểu tử thôi, nhìn cái gì, nhìn nữa đến mày tao cũng đánh, tụt quần mày xuống để lộ ra tiểu thí thí, ha ha, sẽ xấu hổ chết người đó!” Tên thủ lĩnh con đồ giễu cợt Tiểu Đoàn Tử, đám hồ bằng cẩu hữu bên cạnh cũng theo lão đại cười phá lên.

Đáng tiếc còn chưa chờ bọn chúng cười xong, một chuyện kì quái liền xảy ra, một tên côn đồ đột nhiên chìa tay tát một phát vang dội vào mặt tên thủ lĩnh, lập tức khiến tên thủ lĩnh uy phong lẫm lẫm té nháo ra đất, người vẫn ngơ ngẩn, chuyện gì xảy ra vậy?

Tên thủ lĩnh sau khi qua trận sưng sốt thở phì phì quát tên tiểu đệ đột kích hắc: “Đồ ngu, mày muốn tạo phản sao! Mày cứ nhiên dám đánh tao, tao phải đi nói cho ba tao biết!”

“Em... em không biết a, lão đại, em không muốn đánh anh a, em thực sự không biết vì sao tay của mình lại như vậy nữa.” Tên côn đồ đánh thủ lĩnh nhìn cái tay của mình không rõ nguyên do, bộ dạng hoảng hốt lo

sợ, càng khấn trương càng khó giải thích rõ, chỉ có chính nó mới biết nó vừa rồi hoàn toàn không hiểu bị làm sao, tay không thể không chế mà đánh lão đại của mình.

“Lão đại, lão đại, tha em đi!” Tên côn đồ đau khổ cầu xin.

“Tao đánh chết mày! Từ trước đến giờ chưa từng có người nào dám đánh tao, đến ba tao còn không nỡ đánh tao!” Vốn được sống trong an nhàn sung sướng nên tên thủ lĩnh tức giận không thôi, thả tay đang túm Trương Nhất Bình ra túm lấy cổ áo tên côn đồ nọ, chân liền đạp qua, tên côn đồ cũng không dám đánh trả, cứ đứng nguyên tại chỗ ôm đầu chịu ăn đạp.

Thế nhưng chuyện kì quái lại một lần nữa xảy ra, tay tên côn đồ ôm vốn vẫn bất động, nhưng chân lại đạp ra ngoài, cứ nhiên đạp ngã tên thủ lĩnh xuống đất.

“A a a... không phải em, không phải em, thực sự không phải em cố ý!” Tên côn đồ sợ hãi đến mức suýt bật khóc, chân của nó, chân nó hoàn toàn không chịu không chế.

“Mày... mày... mày muốn chết! Đánh nó cho tao, đánh chết cái tên tạo phản này!” Tên thủ lĩnh côn đồ vừa bị ăn tát lại vừa bị ăn đạp nước mắt cũng sắp chảy ra đến nơi, hỗn hển chỉ vào mấy tên tiểu đệ bên cạnh để bọn chúng đánh tên côn đồ.

Tiểu Đoàn Tử len lén cười cười, đột nhiên cảm thấy nhìn mấy tên này đánh nhau thực sự rất thú vị, ngón tay thật của Tiểu Đoàn Tử khẽ giật giật, mấy tên côn đồ vốn muốn nghe mệnh lệnh của thủ lĩnh đi lên đánh tên côn đồ kia lại đột nhiên không chịu sự khống chế mà đi về phía tên thủ lĩnh, tay chân cùng sử dụng, đánh vào tên thủ lĩnh vừa mới từ mặt đất đứng lên.

“A, bọn mày... bọn mày dám đánh tao, bọn mày dám đánh tao!” Tên thủ lĩnh ra sức chống cự lại đám thuộc hạ “tạo phản”, vừa chửi mắng vừa hò hét.

Đám côn đồ cũng vừa khóc vừa đánh, quả thực nhìn còn đáng thương hơn cả tên thủ lĩnh bị đánh kia, khóc gào: “Lão đại, thực sự không phải em cố ý, do tay chân không chịu không chế, chứ em không, không muốn đánh anh a, làm sao bây giờ, hoàn toàn không thể dừng lại được!”

“Có quý! Nhất định là có quý!” Đám côn đồ cũng bị dọa sợ, cái bộ dạng vừa khóc vừa sử dụng tay chân thực sự khiến người bên ngoài nhìn mà cũng sợ hãi.

Trương Nhất Bình đứng ở bên cạnh hoàn toàn nhìn đến ngơ ngẩn, chuyện gì đây? Sao mấy tên này lại đột nhiên bên mình đánh bên ta thế này? Lại còn vừa khóc vừa đánh nữa chứ.

“Tao nói cho bọn mày biết, trở về tao sẽ không tha cho bọn mày, ô ô ô... ba ba...” Dù sao cũng là tiểu hài tử, tên thủ lĩnh không đánh lại mấy tên côn đồ bị Tiểu Đoàn Tử khống chế, khóc lóc bỏ chạy ra sức chạy, khỏi hài chính là mấy tên côn đồ kia vẫn còn chạy a chạy đuổi theo phía sau tên thủ lĩnh.

Nhìn đám côn đồ đã chạy xa, qua một lúc lâu Trương Nhất Bình mới hồi thần, liếc liếc đôi môi khô khốc, day day hai mắt của mình, để xác nhận vừa rồi mình không nhìn lầm.

Quay đầu lại, Trương Nhất Bình vội vàng đi tới bên cạnh Tiểu Đoàn Tử, ngồi xổm xuống khấn trương hỏi: “Nhóc không có việc gì chứ? Không sao nữa rồi, bọn chúng đã đi, anh dẫn nhóc đi tìm chú cảnh sát, để tìm người nhà của nhóc, được chứ?”

Tuy rằng đã đuổi bọn côn đồ kia đi, nhưng Tiểu Đoàn Tử vẫn rất thương tâm ngồi xổm xuống tại chỗ cây kem bị rơi, bộ dáng thương tâm gần chết, chỉ còn thiếu mỗi hai giọt nước mắt cá sấu nữa thôi.

Nghe thấy Trương Nhất Bình nói, Tiểu Đoàn Tử đau khổ nhìn cậu, trong mắt loé ra dục vọng vô cùng rõ ràng, nó muốn ăn kem.

Nhìn vẻ mặt đáng thương của Tiểu Đoàn Tử, Trương Nhất Bình lập tức hiểu đứa bé xinh đẹp này muốn cậu mua kem cho, thế nhưng... Trương Nhất Bình cúi đầu nhìn cái túi xẹp lép của mình.

Trương Nhất Bình a Trương Nhất Bình, đứa bé này đáng thương như thế, cũng giống như mày đều không có mẹ lại còn bị lạc, nó đáng thương vậy, lẽ nào mày còn keo kiệt thế, đến một cây kem cũng không mua cho nó ăn được sao?

An Chi... đưa bé tên An Chi này đã đáng thương như vậy, hơn nữa, cò... còn dễ thương như vậy.

Cẩn rằng, Trương Nhất Bình kéo tay Tiểu Đoàn Tử, lộ ra hàm răng trắng trắng đều đặn , vừa cười vừa nói: “Đi, anh dẫn nhóc đi mua kem!”

Hai mắt Tiểu Đoàn Tử sáng ngời, lập tức thoát khỏi thống khổ ban nãy, nắm lấy tay Trương Nhất Bình, vô cùng vui vẻ, chỉ thiếu chút nữa là vừa chạy vừa nhảy ra chỗ quầy bán quà vặt.

Trải qua một ngày có ý nghĩa như vậy, không thể nghi ngờ chính là Tiểu Đoàn Tử từ nay về sau không chỉ có thể bước đi, mà còn có thể chạy nhanh hơn cả thỏ.

Đi tới quầy bán quà vặt, Trương Nhất Bình ra sức bế Tiểu Đoàn Tử mập mạp không hề nhẹ cân lên, để Tiểu Đoàn Tử có thể nhìn thấy kem trong tủ lạnh, trên người Tiểu Đoàn Tử có một mùi hương rất dễ chịu, không phải là mùi sữa của trẻ con, mà là một mùi hương hoa nhè nhẹ.

Trương Nhất Bình không biết đây là mùi của hoa gì, thế nhưng thực sự rất dễ chịu, hơn nữa Tiểu Đoàn Tử cũng rất mềm, ôm vào lòng cứ như đang ôm một nắm gạo nếp vậy, cậu bé đột nhiên nhớ tới lời tên thủ lĩnh côn đồ kia đã nói quần áo mặc trên người cậu nhóc này không rẻ.

Lúc này, Trương Nhất Bình mới nhìn kĩ, hình như đúng là vậy, bộ quần áo nhỏ nhắn rất đẹp, chất liệu vải mềm mại như bánh kem, nói như vậy ba của đứa nhỏ này nhất định rất có tiền ha.

Không biết vì sao, trong lòng Trương Nhất Bình lại thấy ưu thương nhàn nhạt, trong trường cậu không có ai là bạn, tất cả mọi người đều ngại cậu nghèo, ghét bỏ ba cậu là phạm nhân trong ngục, mặc dù Trương Nhất Bình vẫn luôn không nói, nhưng trong lòng cậu nhóc tóm lại vẫn là thấy khó chịu.

Thật đáng tiếc, Trương Nhất Bình khế thở dài, có lẽ cậu không có cách nào để làm bạn bè với vị tiểu bằng hữu đáng yêu này ha? Dù cho tiểu bằng hữu không ngại, thì người nhà của tiểu bằng hữu cũng nhất định sẽ ghét bỏ người như cậu.

Nhìn cái tủ lạnh chật đầy kem, Tiểu Đoàn Tử thiếu chút nữa là hai tay hai chân bò hẳn lên mặt tủ, nếu không phải Trương Nhất Bình ôm chặt, chỉ sợ tiểu tử này sẽ không chút khách khí mà bò hẳn vào trong tủ lạnh luôn...

Ngắm đến ngắm đi, miệng Tiểu Đoàn Tử đã nở cả dãi, ngón tay chỉ vào một chiếc kem, nói: “Cái này... cái này!”

“Tiểu tử này thật là rất biết lựa chọn nha, vị kem dâu tây, hai cái?” Ông chủ quầy bán quà vặt cười ha ha nói.

“Không... một, một cái là đủ rồi.” Trương Nhất Bình vội vàng nói, “Ông chủ, một cái bao nhiêu tiền?”

“Năm đồng.” ông chủ quầy bán quà lấy một cây kem ra đưa cho Tiểu Đoàn Tử, Tiểu Đoàn Tử lập tức tiếp lấy.

Năm... năm đồng?

Thật không ngờ Tiểu Đoàn Tử cứ nhiên lại trực tiếp chọn cái đắt nhất, Trương Nhất Bình kêu khổ nhìn túi tiền của mình, năm đồng, cũng là toàn bộ số tiền trên người cậu, lúc trước góp nhặt chai nhựa trong trường đem bán, cũng chính vì việc này mà đã bị không ít bạn học khinh thường.

Vốn định làm cho bà nội vui vẻ một chút, thế nhưng... Trương Nhất Bình chỉ có thể lấy đồng tiền lẻ trong túi ra đưa cho ông chủ quầy bán quà, ông chủ có chút ghét bỏ nhìn đồng tiền lẻ chồng chất trước mặt, không nói lời nào tiếp nhận, quay đầu lại xem TV.

“Ha ha.” Trái ngược Tiểu Đoàn Tử lại rất hài lòng ôm kem liếm liếm, nhìn bộ dạng vui vẻ thoả mãn của Tiểu Đoàn Tử, Trương Nhất Bình vừa đau lòng vừa vui vẻ, nhất thời không biết cảm thụ trong lòng lúc này là gì.

277. Chương 277 - Khế Ước Suốt Đời

Trương Nhất Bình lại dẫn Tiểu Đoàn Tử trở về bên bồn hoa ngồi xuống, nếu như trong nhà Tiểu Đoàn Tử rất có tiền, nói không chừng người thân của Tiểu Đoàn Tử cũng sẽ nhanh chóng đến được đây tìm hài tử này về ha.

Nếu như đợi đến lúc Tiểu Đoàn Tử ăn kem xong mà vẫn chưa có người đến tìm, Trương Nhất Bình nghĩ đến lúc đó cậu sẽ đưa Tiểu Đoàn Tử đi tìm chú cảnh sát.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Trương Nhất Bình chỉ hi vọng thời gian chờ đợi không quá lâu, bằng không bà nội sẽ lo lắng, có điều không biết hôm nay bà nội sẽ mang cái gì về nhà ăn đây? Cái bụng của Trương Nhất Bình đã sôi ùng ục rồi.

“Chụt... chụt...” Bên cạnh truyền đến thanh âm Tiểu Đoàn Tử ra sức chiến đấu với cây kem, Trương Nhất Bình nhìn chằm chằm qua, lại càng cảm thấy đói bụng, không tự giác mà nuốt nuốt nước miếng.

Cảm giác được đường nhìn của Trương Nhất Bình, Tiểu Đoàn Tử miệng đầy bọt kem ngẩng đầu liếc nhìn cậu, sau đó liếm kem một cái, cứ như thế vừa liếm kem vừa nhìn Trương Nhất Bình.

Gương mặt Trương Nhất Bình lập tức đỏ ửng lên, tiểu... tiểu bằng hữu này sao cứ nhìn cậu hoài vậy?

“Ăn.” Đột nhiên Tiểu Đoàn Tử đưa kem qua, hướng về phía Trương Nhất Bình.

“Ngạch?” Trương Nhất Bình sửng sốt, thật không ngờ Tiểu Đoàn Tử này cứ nhiên lại đưa kem cho cậu, Trương Nhất Bình thụ sủng nhược kinh vội vã xua tay, nói: “Không, anh không đói bụng, anh vừa ăn kem rồi, ha ha, nhóc... nhóc cứ ăn đi.”

“Nga.” Hiếm khi nguyện ý đem thứ của mình phân cho người khác, Tiểu Đoàn Tử vừa nghe thấy đối phương nói không ăn, liền lập tức cúi đầu chiến đấu tiếp, đôi chân nho nhỏ tiếp tục vung vẩy.

Trương Nhất Bình sờ sờ cái mặt hồng hồng nóng nóng của mình, càng xem càng thấy đứa bé này thật xinh đẹp, như một con búp bê... không, không nếu so với đứa bé này thì mấy con búp bê của đám nữ sinh chỉ như trò hề mà thôi.

Tuy rằng có lẽ không có cách nào làm bạn được với vị tiểu bằng hữu dễ thương này, nhưng có được một đoạn kí ức như vậy cũng đã đủ rồi ha, không biết tương lai vị tiểu bằng hữu này lớn lên có còn nhớ rõ cậu nữa hay không.

Mặc dù mẹ mất, ba bởi vì một chuyện mà vào tù, chỉ cùng với bà nội sống nương tựa vào nhau, trong trường học lại luôn bị bắt nạt, nhưng có lẽ trời sinh đã có tâm tính lạc quan, cho nên Trương Nhất Bình từ trước đến giờ sống rất thoải mái, khỏe mạnh an khang, học tập cũng không tồi.

Cậu nhớ kĩ lời bà nội nói, chỉ cần học giỏi, sau này có thể tìm được công việc tốt, kiếm được rất nhiều tiền, đến lúc đó cậu có thể cho bà nội một chỗ ở thật tốt được ăn ngon, không cần phải để bà nội phải ra ngoài bôn ba mệt nhọc nữa.

“Anh là Trương Nhất Bình.” Trương Nhất Bình nhỏ giọng nói, tỏ ra có chút khấn trương, mặc kệ đứa bé nhỏ như vậy có thể nhớ kĩ được tên cậu hay không, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy may mắn.

“Ngô ngô ——” Tiểu Đoàn Tử chỉ gật đầu, cũng không biết, người con trai của ma đầu đang nỗ lực chiến đấu với cây kem này có nghe vào tai lời của Trương Nhất Bình nói hay không.

Đột nhiên, một cái bóng bao phủ lên hai người ngồi bên bồn hoa, ngay khi Trương Nhất Bình còn chưa kịp phản ứng lại, thì một tay đã tóm lấy cổ áo Tiểu Đoàn Tử, như đang tóm một con gà con mà xách Tiểu Đoàn Tử đang bên cạnh Trương Nhất Bình lên.

“Ngô ngô...” Tiểu Đoàn Tử thoáng cái đã bị nhấc lên, nhất thời chưa kịp tóm chắc, cây kem lại lần thứ hai rơi xuống đất, hai tay hai chân đập đập giữa không trung, bộ dáng rất tức giận, muốn đánh người ba vô lương này, nhưng tay chân nó quá ngắn căn bản không thể với tới được đến góc áo của nam nhân.

Còn như dùng năng lực... vậy càng đừng nên nhắc tới.

Cái người xách Tiểu Đoàn Tử như con gà con lên này chính là Diệt Thiên vừa mới rời khỏi chỗ Lâm Cửu, Diệt Thiên nhìn thấy Tiểu Đoàn Tử liền xách nó lên, về phần Trương Nhất Bình bên cạnh Tiểu Đoàn Tử, Diệt Thiên từ trước đến giờ đều có một loại bệnh là “xem nhẹ phạm nhân”, trực tiếp quên luôn Trương Nhất Bình.

Trương Nhất Bình cũng bị dọa sợ, mắt mở trừng trừng nhìn Tiểu Đoàn Tử bị một người đàn ông cao lớn kì quái xách lên, Trương Nhất Bình gần như theo bản năng liền nhảy xuống, ra sức chạy tới ôm lấy góc áo Tiểu Đoàn Tử, la lớn: “Buông cậu bé ra! Buông cậu bé ra! Tôi sẽ gọi cảnh sát đó!”

Trương Nhất Bình cho Diệt Thiên là tên người xấu lừa bán trẻ con, sợ đến không nhẹ, Trương Nhất Bình nắm chặt lấy quần áo của Tiểu Đoàn Tử rồi gào lên, đầu óc trống rỗng, chỉ biết không thể để gã người xấu này mang Tiểu Đoàn Tử đi.

“Àn?” Diệt Thiên nhíu nhíu mày, thanh âm của tiểu hài tử này thực là chói tai, nam nhân xoay người cúi đầu liếc nhìn tiểu nam hài còn chưa đến thất lạng hần.

Thoáng nhìn qua, nhưng lại như một tia sét đánh vào đầu, Trương Nhất Bình lập tức đỡ đỡ cả người, há ngoác mồm không nói nên lời, tay chân do sợ hãi mà run lên bần bật, nhưng vẫn không chịu buông bàn tay lôi kéo Tiểu Đoàn Tử ra, hai mắt tràn ngập sợ hãi nhìn Diệt Thiên.

Trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi kia, Diệt Thiên nhìn còn thấy một tia kiên định từ trong mắt của hài tử không biết từ đâu chui ra này.

Ma đầu không khỏi nhíu mày, cúi đầu nhìn Tiểu Đoàn Tử đang bị hần xách trong tay, lại nhìn qua Trương Nhất Bình, nhìn vào nam hài gần như sắp bị khí thế của hần đạp vụn, Diệt Thiên từ từ phóng ra khí thế, Trương Nhất Bình mất đi áp lực sắc mặt trắng bệnh lập tức có chút thay đổi.

“Chú... chú là ai?” Mặc dù đã tốt hơn rất nhiều, nhưng Trương Nhất Bình vẫn khẽ run run.

Diệt Thiên đặt Tiểu Đoàn Tử xuống mặt đất bằng phẳng trước mặt, Tiểu Đoàn Tử đáng thương bị ba mình xách như xách món đồ chơi lắc đến lắc đi, hai cái chân ngắn ngủn nhoáng nhoáng, đôi mắt lưu li to tròn nhìn Trương Nhất Bình bị dọa trước mặt, vươn tay muốn sờ sờ Trương Nhất Bình đang ngây người, dường như muốn làm cho Trương Nhất Bình dễ chịu hơn chút.

“Ba nó.” Thật hiếm khi, đại ma đầu cao ngạo lại trả lời vấn đề của một tiểu hài tử phạm nhân, có lẽ là bởi vì trong mắt Tiểu Đoàn Tử có sự kiên định giống giống Lâm Cửu, khiến đại ma đầu này có chút xúc động.

“À?” Trương Nhất Bình sửng sốt một chút, có lẽ không ngờ lại có một người ba lại xách cổ áo con mình như xách món đồ chơi lên như vậy.

Có điều kì thực... nếu nhìn kĩ...

Trương Nhất Bình lúc này mới phát hiện, Tiểu Đoàn Tử bộ dạng rất đẹp, cũng có một ba ba rất đẹp, mặc dù vị ba này khiến cậu sợ, cũng không dám tới gần.

“Ba... muốn cha!” Như là để nghiệm chứng lời Diệt Thiên nói, Tiểu Đoàn Tử hô lên chữ “ba” còn về phần “cha” kia, kì thực Tiểu Đoàn Tử là muốn tìm người cha Lâm Cửu thương nó sủng nó, để tổ với Lâm Cửu, nói cho cha nó rằng người ba xấu xa của nó đã làm cho cây kem của nó rơi xuống đất.

“Buông tay.” Diệt Thiên liếc nhìn cái tay của Trương Nhất Bình vẫn còn đang kéo góc áo Tiểu Đoàn Tử.

“Ngạch, đúng, xin lỗi!” Trương Nhất Bình vội vã buông tay ra, khẩn trương cúi đầu xin lỗi.

Diệt Thiên ôm Tiểu Đoàn Tử vào lòng, hỏi Tiểu Đoàn Tử trong lòng đang không biết đang suy nghĩ gì mà sinh hờn đối với hần: “Tiểu tử thối, muốn có người chơi cùng con không?”

“Ngô?” Lâm Cửu không ở bên cạnh, Tiểu Đoàn Tử dù có muốn đánh Diệt Thiên cũng không dám, chỉ có thể cúi đầu sinh hờn đối, nghe thấy lời ba nó nói, Tiểu Đoàn Tử có chút không rõ nhìn về phía Diệt Thiên, dường như muốn hiểu Diệt Thiên nói gì.

“Con muốn nó làm cái gì, thì làm cái đó.” Diệt Thiên giải thích.

Ngậm ngón tay, Tiểu Đoàn Tử chớp chớp mắt, sau đó gật đầu.

Ma đầu lộ ra ý cười nhàn nhạt, thoả mãn mỉm cười, tới lúc cần tìm người tới chiếu cố tiểu đông tây này rồi, chung quy không thể để Tiểu Đoàn Tử cứ quần quít lấy Lâm Cửu không buông.

Trương Nhất Bình có chút xấu hổ đứng một bên, tuy Diệt Thiên nói mình là ba của Tiểu Đoàn Tử, nhưng Trương Nhất Bình vẫn cảm thấy có chút lo lắng, chẳng qua lúc này thấy Diệt Thiên và Tiểu Đoàn Tử trò chuyện hài lòng như vậy, Trương Nhất Bình rốt cuộc cũng yên tâm.

Thấy đối phương hoàn toàn không để ý tới mình, Trương Nhất Bình sợ đối phương nghĩ là mình chờ đòi tiền, rất tức thời mà chuẩn bị xoay người rời đi, hơn nữa cậu cũng có thể về nhà rồi.

Trương Nhất Bình có chút mất mát xoay người.

Diệt Thiên chỉ vào Trương Nhất Bình nhẹ giọng nói với Tiểu Đoàn Tử: “Muốn cậu ta không?”

Tiểu Đoàn Tử nhìn chằm chằm vào bóng lưng Trương Nhất Bình một chút, người này mua kem cho nó, hơn nữa cũng không đáng ghét như tên phàm nhân khác, nếu chơi đùa cùng mình thì cũng không tồi.

Mà quan trọng nhất là, Trương Nhất Bình sẽ mua kem cho nó.

“Đứng lại.” Giọng điệu mang theo mệnh lệnh, Diệt Thiên gọi Trương Nhất Bình đã đi xa vài bước dừng lại.

“A, gọi tôi sao?” Trương Nhất Bình xoay người, thấy Diệt Thiên và Tiểu Đoàn Tử đều nhìn cậu, có chút kì quái hỏi.

Diệt Thiên chậm rãi đi tới bên cạnh Trương Nhất Bình, từ trên nhìn quét mắt xuống Trương Nhất Bình, tiểu nam hài này cốt cách bình thường, mang đi luyện công thì có chút hoang phí, nhưng thoát nhìn có vẻ thành thật, chọn làm thiệp thân hầu hạ Tiểu Đoàn Tử cũng không tồi.

Mặc dù Diệt Thiên mới tới thế này chưa lâu, nhưng với Diệt Thiên mà nói, thế giới nào cũng đều như nhau, có một vài quy luật vĩnh viễn không thay đổi.

Về cách nhìn người, Diệt Thiên chưa từng thất bại.

Quần áo Trương Nhất Bình cũ nát, dáng dấp giản dị, khiến Diệt Thiên nhanh chóng tóm được trọng điểm, tiểu nam hài phàm nhân bình thường này có thể gặp được hẳn coi như là vận khí.

“Từ nay về sau, ngươi chính là người của An Chi, nó bảo ngươi làm cái gì, thì ngươi phải làm cái đó, lúc bình thường phải thời thời khắc khắc bồi bên An Chi, hiểu chưa?” Diệt Thiên vô cùng trực tiếp mà nói.

“A? Không, không được, tôi còn phải đi học nữa.” Trương Nhất Bình bị Diệt Thiên dọa.

“Đây là cơ hội duy nhất có thể thay đổi được nhân sinh tầm thường của ngươi.” Diệt Thiên bỏ lại một câu mê hoặc cực lớn: “Mấy đời của ngươi đều không thể thu được tiền tài, không thể chạm đến quyền lực.”

Chẳng qua chỉ trả giá bằng một cái khế ước suốt đời mà thôi, trừ khi có một ngày Lâm An Chi không cần người tên Trương Nhất Bình này, thì khế ước cũng liền chấm dứt.

278. Chương 278 - Cuộc Sống Mới Toanh

Đối với Trương Nhất Bình mà nói, mặc dù cuộc sống không phải tất cả đều được như ý, cậu không thể có một gia đình hoàn mỹ như những đứa trẻ khác, cũng không có phòng riêng thuộc về mình, chưa từng được ăn sinh nhật ở KFC, chưa từng được đến Pizza Hut ăn pizza, càng chưa từng được đến Disneyland.

Nhưng cậu hoàn toàn không cảm thấy khó chịu chút nào, bà nội thường nói với cậu, ông trời không bao giờ dồn người nào vào đường cùng, một số người mất đi thứ này, thì tất nhiên sẽ nhận được thứ khác.

Còn về phần thứ khác đó là cái gì, thì Trương Nhất Bình vẫn luôn tin tưởng vào tương lai của cậu, cậu có thể không dựa vào cha mẹ, mà tự dựa vào chính nỗ lực của bản thân mình để nhận được những điều tốt đẹp mà cậu muốn trong tương lai.

Chính vì như vậy, nên cậu không cam chịu, mà rất nỗ lực cố gắng học tập, cậu cho rằng cuộc đời cậu cứ theo ước mơ của cậu mà tiếp tục trôi qua, thẳng đến một ngày cậu mua kem cho một đứa bé dễ thương, sau đó chẳng hiểu ra sao đã đồng ý với yêu cầu của phụ thân đối phương.

Trương Nhất Bình cũng không biết, rất nhiều năm sau đó, cuộc đời của cậu quả thực đã thay đổi rất nhiều rất nhiều.

Mặc dù hiện tại cậu vẫn còn là một cậu nhóc tám tuổi, một người do cảm kích mà đã phát thệ sẽ chiếu cố, bảo hộ Lâm An Chi ngốc ngốc một đời một kiếp.

...

...

Diệt Thiên ôm Tiểu Đoàn Tử trở về, Lâm Cửu lúc đầu còn sợ Tiểu Đoàn Tử không tiếp nhận mình, nhưng may mắn chính là Tiểu Đoàn Tử vừa nhìn thấy Lâm Cửu liền vươn hai tay ra muốn ôm một cái, Lâm Cửu thở phào một hơi, có chút kích động mà ôm lấy hài tử đã lâu không gặp, một nhà bọn họ rốt cuộc cũng trùng phùng đoàn tụ.

Làm người từ một thế giới đi tới một thế giới hoàn toàn xa lạ, cảm giác đó Lâm Cửu đã trải qua một lần, có chút sợ hãi, cũng có chút khó thích ứng, năm đó lúc y vừa xuyên đến Xích Thổ Đại Địa cũng phải mất không ít thời gian mới thích ứng được.

Hiện giờ Lâm Cửu lo lắng không biết Diệt Thiên liệu có thể nhanh chóng thích ứng được với thế giới hoàn toàn khác biệt Xích Thổ Đại Địa này hay không, thân là một người hiện đại, chỉ ít Lâm Cửu cũng đã xem không ít sách sử thời cổ cho nên cũng không cảm thấy Xích Thổ Đại Địa quá mức xa lạ, thế nhưng đối với Diệt Thiên mà nói, thế giới này lại có quá nhiều sự vật bất đồng.

Nhưng sự thực chứng minh, Lâm Cửu hiển nhiên là lo lắng hão, một người mới đi tới một thế giới xa lạ, lại có thể thần nhiên đối mặt với toàn bộ công nghệ cao mà hắn thấy, mấy thứ mới mẻ như là ti vi, ô tô hay máy bay, đại ma đầu có thể từ chỗ nào đó tự mình tìm được quần áo, sao có thể cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, tuy tiện thấy cái gì cũng liền hô toáng lên giống mấy diễn viên đóng vai người cổ đại xuyên đến hiện đại trong ti vi được chứ.

Ti vi, máy vi tính, tủ lạnh, lò vi sóng...

Dễ dàng nhận thấy, Diệt Thiên sử dụng mấy thứ đồ điện gia dụng này còn thành thạo hơn cả người hiện đại chân chính là Lâm Cửu đây, rồi từ dùng đồ điện gia dụng nhanh chóng biến hoá sang mấy thứ khác.

“Căn hộ quá nhỏ, bên ngoài cũng rất ồn, đổi một địa điểm tốt hơn đi.” Có một ngày, Diệt Thiên đột nhiên nói như vậy với Lâm Cửu.

“Căn... căn hộ này là ta phải vay tiền để mua, vừa mới thanh toán đầu kì.” Lâm Cửu có chút bất đắc dĩ và quần bách, ở xã hội hiện đại này y chính là một con người bình thường, như đa số mọi người đều đến trường đọc sách, tốt nghiệp, công tác, cô nhi không có của cải của cha mẹ để lại như y, mọi thứ đều phải dựa vào chính hai bàn tay của mình mà xây dựng.

Trước hôm rơi xuống vách núi không lâu Lâm Cửu vừa mới vay tiền để mua căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách này, vị trí không tính là quá tốt, dù sao nhà mà có vị trí tốt thì y cũng chẳng đủ sức mà mua nổi.

Đối với Diệt Thiên quen trụ ở nhả cư mà nói, căn phòng này đương nhiên là không xem vào mắt, Lâm Cửu cũng có chút bối rối, không, phải nói là rất rất bối rối, ví như vấn đề về hộ tịch của Diệt Thiên và Tiểu Đoàn Tử, được rồi, là y suy nghĩ quá nhiều, người như Diệt Thiên có lẽ chẳng thèm quan tâm xem có hộ khẩu hay không.

“Ân, ý của ta là, hiện giờ ta không có nhiều tiền.” Đây là một vấn đề rất thực tế khiến Lâm Cửu bối rối.

“Ha ha.” Diệt Thiên chỉ cười cười, xoay người đặt tay lên vai Lâm Cửu, ôn nhu mà nhìn y: “Nếu như người bằng lòng vứt bỏ chỗ này, chúng ta có thể đến nơi khác, một nơi rất tốt.”

“A?” Lâm Cửu có chút không hiểu lời Diệt Thiên nói, ma đầu này ở trước mặt y thoạt nhìn như đã có dự tính trước.

Hiện tại không hiểu cũng không sao, bởi vì không lâu sau nữa Lâm Cửu sẽ nhanh chóng hiểu được ý tứ mà Diệt Thiên muốn nói, khi Diệt Thiên kéo Lâm Cửu và Tiểu Đoàn Tử xuống lầu, Lâm Cửu ôm Tiểu Đoàn Tử nhìn thấy một chiếc xe hơi mới tinh đẹp đẽ quý giá đang dừng ở ngay bên khu dân cư không tương xứng này, tài xế đeo chiếc gang tay trắng bóc sớm đã đứng bên cửa xe đợi.

Khoé miệng Lâm Cửu giật giật, đột nhiên có một loại dự cảm chẳng lành, xe này, tài xế này, không phải là Diệt Thiên tìm tới đi? Đại ma đầu suốt ngày ở bên y chạy ra tìm mấy thứ này lúc nào, sao Diệt Thiên lại tìm mấy thứ này đến?!

Lâm Cửu đột nhiên nhớ tới Diệt Thiên mấy ngày nay ở nhà làm “trạch ma đầu*”, nếu không phải ngồi trước máy tính thì cũng là trước ti vi, lại nói tiếp, rốt cuộc Diệt Thiên xem cái gì a!

(*Trạch XX: thường nói về những người suốt ngày chỉ ru rú trong nhà, cách biệt với thế giới bên ngoài)

“Đây... đây là?” Ánh mắt mang theo hoài nghi, Lâm Cửu nhìn Diệt Thiên đứng bên cạnh.

“Ồ tồ.” Câu trả lời của Diệt Thiên thiếu chút nữa khiến Lâm Cửu ở ngay trước mặt mọi người mà ném cho một ánh mắt khinh thường.

“Đại xa xa.” Tiểu Đoàn Tử hưng phấn, ước gì được lập tức bò vào trong món đồ chơi to lớn này.

“Xin mời.” Tài xế mở cửa xe. Diệt Thiên nhanh chóng đẩy Lâm Cửu vào, sau đó mình cũng vào theo, cửa xe đóng lại, xe từ từ di chuyển, cũng không biết là muốn đi về hướng nào.

Ngồi trong chiếc xe hơi xa hoa hoá ra là có cảm giác thế này, nhìn những thiết bị xa hoa thoải mái mà không tầm thường được lắp đặt bên trong, Lâm Cửu không khỏi hít sâu một hơi.

“Diệt Thiên, người kiếm ra từ đâu đó?” Lâm Cửu rất sợ ở thế giới này Diệt Thiên cũng như hồi còn ở Xích Thổ Đại Địa tính tình tuy hứng làm bậy, nói cách khác, Lâm Cửu gần như có thể dự kiến được có một ngày phòng của bọn họ sẽ bị một quả bom nguyên tử bắn cho tan tành, Diệt Thiên nhất định sẽ trở thành người nguy hiểm nhất trên địa cầu này.

Chiếc xe hơi xa hoa Diệt Thiên có thể kiếm được, thế nhưng còn tài xế thì sao? Vị tài xế này từ đâu mà lôi ra vậy?

“Mua.” Ngồi trên sofa, Diệt Thiên giống như một người thuộc tầng lớp quý tộc thượng lưu, lưng thẳng tắp, khí chất lạnh lùng, tuy tay rót một li rượu mà Lâm Cửu chẳng biết là thuộc chủng loại gì, nhẹ nhàng thưởng thức, phong dung tự tại, tản mạn mà thoải mái.

Về phần Lâm Cửu... bộ quần áo không chút thưởng thức kia, bộ dạng có chút sợ hãi và bất đắc dĩ kia, quả thực là không ăn nhập với hoàn cảnh.

Lại nói tiếp, tuy rằng Diệt Thiên không quan tâm đến dáng vẻ bề ngoài của Lâm Cửu, trong lòng hẳn Lâm Cửu bao giờ cũng là đẹp nhất, chẳng qua phẩm vị của Lâm Cửu quả thực hơi kém một chút.

Hồi trước ở Xích Thổ Đại Địa, y phục Lâm Cửu mặc trên cơ bản đều là Diệt Thiên cấp cho, vừa người mà lại hiển lộ được toàn bộ khí chất, hôm nay trở lại xã hội hiện đại, đơn giản chính là trở lại với tự do trước kia, khiến Diệt Thiên cảm thấy bộ quần áo này của Lâm Cửu thực sự là lãng phí vóc người đẹp đẽ của Lâm Cửu bây giờ.

Diệt Thiên đã có chủ ý, khi trở về nhất định phải phối lại trang phục cho Lâm Cửu lần nữa, tóc cũng phải chỉnh sửa, tuy nói là tóc ngắn trông rất năng động, nhưng đại ma đầu thích bộ dáng Lâm Cửu tóc dài hơn, nhất là vào ban đêm...

“Người đi cướp ngân hàng sao?!” Trong đầu Lâm Cửu lập tức nảy ra ý niệm như vậy.

“Cướp ngân hàng?” Diệt Thiên lắc đầu, chuyện như vậy sao hẳn có thể làm chứ, “Phương pháp để kiếm tiền trên thế gian này rất nhiều, không phải chỉ có cướp ngân hàng thôi đâu, Tiểu Cửu, người đừng lo lắng, ta biết quy luật vận hành của thế giới này, sẽ không can thiệp vào quy luật ở đây lần nữa.”

Diệt Thiên cho Lâm Cửu một lời an tâm, rồi tiếp tục nói: “Chẳng qua nâng cao một chút chất lượng sinh hoạt, cũng không phải là không thể.”

Đặt li rượu xuống, Diệt Thiên ngồi sang bên cạnh Lâm Cửu, nói: “Ta biết mấy ngày nay ngươi vẫn lo lắng cho ta không thể thích ứng được với thế giới này, ta cảm thấy hiện tại ngươi có thể an tâm rồi.”

Lợi dụng khoảng cách khi Diệt Thiên nói chuyện với Lâm Cửu, Tiểu Đoàn Tử bò từ trong lòng Lâm Cửu ra, bò qua Diệt Thiên, tiểu móng vuốt vươn đến li rượu Diệt Thiên vừa mới uống một ngụm.

Chờ ô tô ngừng lại, Lâm Cửu đang chuẩn bị tìm Tiểu Đoàn Tử, tiểu gia hỏa này đã ôm chén rượu say đến lảo đảo vào một góc nào đó, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, cái miệng chum chím còn bong bóng giọt rượu...

“An Chi!” Lâm Cửu bất đắc dĩ cười khổ.

Cùng ngày đó, Diệt Thiên mang theo Lâm Cửu và con ma men nhỏ Lâm An Chi đi tới nhà mới của bọn họ — một ngôi biệt thự độc lập, hồ bơi được thiết kế đặc biệt theo kiểu thác nước, hoa viên yên tĩnh mà mỹ lệ...

Về phần căn nhà còn chưa trả được hết nợ kia của Lâm Cửu, cùng với quần áo và mấy thứ khác trong phòng, Diệt Thiên đã cho người xử lý ổn thỏa.

“Những cái này là gì?” Vào đến phòng ngủ của bọn họ, Lâm Cửu thấy Diệt Thiên mang một ít quần áo đặt trước mặt y.

“Ta giúp ngươi thay.” Lâm An Chi say rượu còn đang ngủ vù vù trong căn phòng nhỏ của nó, Diệt Thiên nhanh chóng dẫn Lâm Cửu đến phòng ngủ, tiến lên bắt đầu cởi quần áo của nam nhân, kể tiếp rốt cuộc là muốn thay y phục, hay làm gì đây...

“Đỉnh linh linh ——” Một hồi chuông chói tai đánh vỡ bầu không khí ái muội nào đó.

“Chờ, chờ chút, ta tiếp điện thoại!” Vươn một tay từ trong chăn ra, sau đó lộ ra cái đầu, Lâm Cửu mò lấy chiếc điện thoại di động dưới giường, ấn nhận nghe.

“Ừ?”

“Họp lớp? Cái này... Mình cũng phải đi à?”

“Nga, được rồi.”

Lâm Cửu ngắt điện thoại, nhìn Diệt Thiên chờ ra, lại là họp lớp, y ghét nhất là họp lớp, hay nên gọi nó là đại hội khoe khoang?

279. Chương 279 - Thiếu Gia Và Nô Bộc

Hôm qua nhận được cuộc điện thoại do Triệu Hâm gọi tới, lại là cuộc họp lớp một năm một lần, tốt nghiệp đại học đã nhiều năm, phần lớn bạn học đều đã lập gia đình.

Rời khỏi cuộc sống đại học suốt ngày cắm mặt vào sách vở bước chân vào đời, khó tránh khỏi sẽ bị xã hội tàn khốc mà chân thực này tiêm nhiễm, có người vẫn duy trì được sự hồn nhiên và lòng kiên trì, mà có một số người thì thay đổi rất nhiều.

Lâm Cửu cũng không thích tham gia họp lớp lắm, đa số thời gian đều cảm thấy khó hoà nhập được vào những câu chuyện của phần lớn người, cô nhi như y phần lớn đều thuộc rìa của xã hội, xã hội hiện thực có đôi khi khiến người ta thấy bơ vơ bất lực.

Xem ra hai ngày nữa đến họp lớp phỏng chừng là cũng chỉ đi chút cho có, ăn tý cơm, hát vài bài, sau đó giữa đường vô thanh vô tức mà rời đi, dù sao cũng chẳng có ai chú ý tới, sẽ không ai chú ý tới người như y.

“Ta đưa ngươi đi.” Cái gương trước mặt, Diệt Thiên đứng phía sau, hai tay vòng qua ôm thắt lưng nam nhân, nhẹ nhàng thổi hơi nóng bên tai Lâm Cửu.

“Không cần.” Mặc vào bộ quần áo giản dị do chính Diệt Thiên chọn lựa cho, Lâm Cửu không khỏi hít sâu một hơi, nhìn qua quả thực có tinh thần hơn trước đây, thảo nào thói ma đầu này lại vứt hết quần áo trước kia của y đi, nhưng hồi đó bọn bề nhiều việc phát triển sự nghiệp y làm gì còn tinh thần mà chọn trang phục chứ.

Lâm Cửu kéo tay Diệt Thiên, trêu đùa: “Nếu như để người khác nhìn thấy người, chỉ sợ mấy cô bạn của ta lại quần quít lấy người thôi, ta sẽ ghen đó.”

Lâm Cửu cũng không muốn Diệt Thiên đi theo, ngoại hình và khí chất ưu tú quá mức của Diệt Thiên không thể nghĩ ngờ sẽ làm cho mọi tiêu điểm của buổi họp lớp dán lên người Diệt Thiên, nếu nhìn thấy cô nàng nào có ý thân cận Diệt Thiên, Lâm Cửu cũng chẳng có cách nào xông lên phía trước rồi hô to – nam nhân này là của ta!

Nhưng Diệt Thiên lại không cho lời Lâm Cửu nói vừa rồi là đúng, hẳn tuyệt đối có cách khiến những nam nhân nữ nhân muốn thân cận hẳn phải cách xa hẳn mười thước, hẳn chỉ lo lắng cho Lâm Cửu.

Mặc dù con người ở thế giới này đều rất yếu đuối, cũng sẽ không nhảy ra một tên đặc biệt lợi hại nào muốn mưu hại Lâm Cửu, nhưng điều Diệt Thiên lo lắng không chỉ có cái này.

“Ta lo... có người sẽ nhằm nơi ta không nhìn thấy mà hòng muốn đạt được người.” Lời nói vĩnh viễn luôn trực tiếp như vậy, Diệt Thiên không hề che giấu mà biểu đạt thẳng thừng nỗi lo trong lòng.

Sao Diệt Thiên có thể không lo cho Lâm Cửu chứ? Nhất là Lâm Cửu lúc này.

Lúc trước ở Xích Thổ Đại Địa, Lâm Cửu cứ tự nhiên mà quên khuấy mất mị lực của bản thân, nam nhân ngốc nghếch này có lẽ không biết Diệt Thiên đã phải thay Lâm Cửu ngậm đá vắng đi bao nhiêu phiền phức.

Giờ đây đã không còn danh xưng “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, Lâm Cửu lại càng cho rằng bản thân không có mị lực gì đặc biệt, bộ dáng tùy tiện thường xuyên khiến Diệt Thiên cảm thấy nếu như không có hắn ở bên cạnh, Lâm Cửu sẽ không hề tự giác tiêu sái bước vào tròng do người ta bày ra.

Ngoài trừ nguyên nhân “tình nhân trong mắt hoá Tây Thi” ra, tình yêu và sự chuyên chú của Diệt Thiên đối với Lâm Cửu không phải chỉ dùng đôi ba câu là có thể giải thích được rõ ràng, nhưng chỉ ít Diệt Thiên hiểu rõ, từ trước đến giờ Lâm Cửu đều đánh giá thấp mị lực của chính mình.

Một nam nhân với vóc người cân đối cao gầy, tướng mạo sạch sẽ anh tuấn, mà còn có khí chất nổi bật, sao có thể là một nam nhân bình thường được? Nhất là sau khi Lâm Cửu tỉnh lại, từ bên trong cơ thể nam nhân đã luôn tản ra một cỗ khí chất sạch sẽ, có đôi khi đối với vài người mà nói, đây cũng là một loại mê hoặc đến trí mạng.

Thế giới này từ trước tới giờ không thiếu người mỹ lệ anh tuấn, bình hoa đơn thuần cũng vĩnh viễn kém hơn những tác phẩm suất sắc của các danh hoạ được truyền lưu.

“Ha ha ha...” Nghe thấy lời nói lo lắng của Diệt Thiên, Lâm Cửu quả nhiên y như suy nghĩ của Diệt Thiên lộ ra biểu tình “không có khả năng”, trước khi Diệt Thiên thở dài, Lâm Cửu đã xoay người ôm lấy hắn, dỗ dành: “Được rồi, ta biết mình đang làm cái gì, cho dù có hoa đại ong mật gì đấy, ta cũng sẽ không để ý đến bọn họ, chẳng qua chỉ là một cuộc họp lớp bình thường mà thôi, ăn chút cơm ta sẽ trở về.”

“Thực sự không cần ta đưa?” Diệt Thiên nói.

Lâm Cửu gật đầu như già tôi, Diệt Thiên bây giờ đã học được lái xe, đồng thời quá trình này cũng khiến Lâm Cửu nhớ lại mà vô cùng ước ao đồ kị và oán hận, hồi đó lúc y học lái xe chính là phải nộp học phí, lại mời giáo viên ăn cơm, mỗi ngày phải chen chúc thời gian đi luyện xe, khẩn trương thi hạng chín, thi đường đi...

Phải mất mấy tháng mới lấy được giấy chứng nhận điều khiển hạng nặng, khiến Lâm Cửu cứ mỗi khi nhớ tới là lại thấy xót lòng.

Diệt Thiên thì trái lại, không đi đăng kí, không học lái xe, không thi cử, mà giấy phép lái xe đã có rồi, khiến Lâm Cửu thấy mà ngứa răng, hẳn và y, rõ ràng một người là giai cấp đặc quyền, một người là thường dân đáng thương.

Nhưng Lâm Cửu phải thừa nhận một việc, đó là Diệt Thiên lái xe giỏi hơn y rất nhiều...

Mặc dù đa số thời gian Diệt Thiên đều lái xe, mà để tài xế làm đúng công tác của mình, cũng như hồi ở Xích Thổ Đại Địa đại ma đầu chưa từng chủ động đánh xe ngựa bao giờ vậy.

“Nếu không để ta đưa đi, thì chỉ ít cũng phải để lão Trương lái xe đưa người đi.” Diệt Thiên còn nói thêm.

Lâm Cửu biết đây là giới hạn của Diệt Thiên.

“Được rồi.” Lâm Cửu nói.

Lão Trương là tài xế vừa mới đến, Lâm Cửu cũng không biết Diệt Thiên từ đâu mà tìm ra được một lão sư phó như vậy, hơn nữa gần đây Lâm Cửu phát hiện, trong nhà còn có thêm một tiểu Trương, nghe bảo là con trai của lão Trương, là một đứa trẻ vô cùng ngoan ngoãn nhu thuận và giản dị, từ nhỏ đã mất mẹ, ba ba lão Trương cũng vừa mới ra tù.

Nghe Diệt Thiên nói, mẹ của tiểu Trương, cũng là vợ của lão Trương sau khi sinh do bệnh viện hộ lý không thoả đáng mà qua đời, lão Trương tức giận đi tìm bệnh viện tranh cãi, kết quả là ngộ thương tới một vị bác sĩ, cuối cùng sự cố chữa bệnh bị bệnh viện chối không còn một mảnh, lão Trương cũng bị đưa vào tù.

Trương Nhất Bình đáng thương từ nhỏ đã không có mẹ, cũng chẳng được thấy ba, chỉ do mình bà nội nuôi lớn.

Lâm Cửu cảm thấy vô cùng đáng thương, nhưng cũng rất vui là Diệt Thiên đã đưa lão Trương ra khỏi ngục, không thể nghĩ ngờ Diệt Thiên đã ban cho Trương gia đang tuyệt vọng một lễ vật cực lớn, giờ đây lão Trương là tài xế của Diệt Thiên và Lâm Cửu, cũng coi như có một chỗ công tác cố định, Trương Nhất Bình và bà nội cậu bé cũng chuyển vào sống cùng.

Diệt Thiên yêu thích u tĩnh tuy đã ban tặng cho Trương gia một nơi để sống, nhưng vẫn cách chỗ bọn họ ở một khoảng, một căn nhà nhỏ hai tầng biệt lập, cách phòng ở của Diệt Thiên bằng một hoa viên, nhưng Diệt Thiên không thích có người xông vào nơi hắn ở, nên Trương gia cũng rất ít khi sải bước đi qua.

Tuy Lâm Cửu cảm thấy tên đại ma đầu Diệt Thiên này có chút cái này cái kia, nhưng suy xét đến tính cách cổ quái của đại ma đầu, y cũng không nói gì thêm, so sánh với đủ loại chuyện xấu đại ma đầu làm trước đây, thì Diệt Thiên có thể làm đến mức này cũng đã coi như không tồi rồi, người Trương gia cũng tự cảm thấy vui mừng.

Trương Nhất Bình có lẽ được tính là một ngoại lệ, tuy rằng Trương gia trụ trong căn nhà hai tầng, nhưng bình thường có thể vượt qua hoa viên chạy tới phía trước chỉ có mình cậu, sở dĩ Diệt Thiên cho phép Trương Nhất Bình làm như vậy, là bởi vì Trương Nhất Bình cơ bản đã trở thành “bảo mẫu” của Tiểu Đoàn Tử, công việc mỗi ngày là chơi cùng Tiểu Đoàn Tử.

Đạt được cái này thì phải trả giá bằng thứ khác.

Trương Nhất Bình rời khỏi trường học, toàn tâm toàn ý lưu lại Lâm gia chăm sóc Lâm An Chi, Lâm Cửu cảm thấy như vậy có chút không công bằng với đứa trẻ ham học tập như Trương Nhất Bình, sau cẩn thận suy nghĩ, Lâm Cửu trực tiếp mời gia sư đến nhà dạy Trương Nhất Bình và Tiểu Đoàn Tử, để hai đứa nhỏ học cùng nhau, cũng nhau sinh hoạt, cũng tiện tìm một người bạn cho Tiểu Đoàn Tử chơi đùa.

Dù sao, nếu bây giờ bảo Lâm Cửu và Diệt Thiên “sinh” thêm một hài tử nữa để làm bạn với Tiểu Đoàn Tử, bọn họ cũng chẳng có cách nào làm được.

“An Chi, không được bắt nạt anh, biết chưa?” Mặc dù Tiểu Đoàn Tử mới lớn có chút xiu, nhưng Lâm Cửu vẫn cực kỳ tin tưởng thể giới này phỏng chừng không có ai có thể bắt nạt nổi Lâm An Chi, cũng chỉ có Lâm An Chi đi bắt nạt người khác.

Trước khi đi, Lâm Cửu đặc biệt căn dặn Lâm An Chi.

“Tiểu Trương, phiên cháu chăm sóc tiểu tử này nhé, nếu như nó bắt nạt cháu cứ nói cho ta biết.” Lâm Cửu nói với cậu bé bên cạnh Tiểu Đoàn Tử.

“Chú Lâm, cháu sẽ chiều cố thật tốt cho thiếu gia.” Trương Nhất Bình nghiêm túc nói.

Lâm Cửu cười khỏ lắc đầu, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu Trương Nhất Bình, nói: “Nó không phải thiếu gia của cháu, cứ trực tiếp gọi nó là An Chi là được rồi.”

“Ân, đã biết, chú Lâm.” Trương Nhất Bình gật đầu nói.

“Cha, tạm biệt, con sẽ chơi vui vẻ với Trương Nhất Bình.” Vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, Tiểu Đoàn Tử đứng bên cạnh Trương Nhất Bình nhu thuận nhìn cha rời đi, cho đến khi bóng lưng biến mất không nhìn thấy nữa.

Nhu thuận... chẳng qua chỉ là đóng kịch.

Lâm Cửu vừa rời đi, Lâm An Chi lập tức khôi phục lại bản tính ác ma hung ác trong bản chất của mình, quay đầu lại kéo tay Trương Nhất Bình hưng phấn nói: “Nhất Bình, ta muốn chơi kị mã! Không được nói cha ta biết, không ta sẽ không cần người nữa!” Tiểu Đoàn Tử đang học nói ngữ khí đột nhiên tăng mạnh.

“Ân, đã biết, An Chi, anh sẽ không nói cho chú Lâm.” Trương Nhất Bình gật mạnh đầu, cậu rất cảm ơn Diệt Thiên và Lâm Cửu đã tiếp nhận một nhà bọn họ, mỗi ngày nhìn thấy bà nội không cần phải bôn ba bên ngoài nhặt ve chai, có thể ở nhà hưởng phúc, ba cũng được ra khỏi ngục, Trương Nhất Bình thật tình cảm tạ Lâm gia, trong tâm tưởng nhỏ bé đã nhận định, cả đời cậu đều là người của Lâm gia, là người của An Chi.

“Phải gọi thiếu gia!” Nhíu nhíu mày, Tiểu Đoàn Tử có chút không vui nói, nó không thích ai ngoài Lâm Cửu và Diệt Thiên trực tiếp gọi thẳng tên họ của nó.

“Vâng, thiếu gia.” Trương Nhất Bình lộ ra nụ cười ngọt ngào, tuyệt không cảm thấy có cái gì.

Tiểu Đoàn Tử thoả mãn cười, thấy Trương Nhất Bình ghé vào mặt đất liền cao hứng bưng bưng cười lên, học dáng dấp người ta cười ngửa mà hô lên, “Giá! Giá!”

Một màn thiếu gia và nô bộc này, Lâm Cửu không nhìn thấy, Diệt Thiên thì dù có thấy cũng không nhìn.

280. Chương 280 - Buổi Họp Lớp Rắc Rối

“Chú Trương, chú dừng ở đây chờ tôi là được rồi.” Khi còn cách khách sạn mọi người tụ hội một đoạn đường, Lâm Cửu bảo lão Trương dừng xe.

“Ngài Lâm, chỗ này còn cách khách sạn XXOO mà ngài nói một đoạn đường a.” Lão Trương quay đầu nói với người ngồi ở ghế sau.

Thái độ làm người của lão Trương rất giản dị, lần này không chỉ có thể ra tù sớm, mà còn được toàn tụ với người thân, còn có nơi công tác và chỗ ở, lão Trương đã cảm thấy hết sức thoả mãn rồi, trong lòng vô cùng cảm tạ Lâm Cửu và Diệt Thiên.

Quan hệ của Lâm Cửu và Diệt Thiên là gì, lão Trương cũng không rõ lắm, tuy thỉnh thoảng cũng có thể suy đoán ra vài phần, nhưng lão rất biết thân phận mà từ trước đến giờ đều không đề cập đến, cũng không hiểu kì đi hỏi han.

Lão Trương rất cảm tạ Diệt Thiên đã cứu lão ra khỏi vòng lao lí, nhưng nếu muốn nói người lão thích nhất, thì chính là vị Lâm Cửu bình dị gần gũi này, dù sao cảm giác Diệt Thiên mang đến cho người ta lúc lão cũng là lạnh lùng băng lãnh, thậm chí có đôi khi còn không giống người bình thường, so ra, Lâm Cửu khiến người ta có cảm giác thân thiết nhiều hơn.

Nhưng trong lòng lão Trương, lão luôn cho rằng mặc kệ là Diệt Thiên hay Lâm Cửu thì họ đều là người tốt, là đại ân nhân của Trương gia lão.

“Không, tôi xuống chỗ này.”

Lâm Cửu một mình bước xuống xe, ở đây cách khách sạn mà Triệu Hâm nói trong điện thoại khoảng chừng tầm một con phố, đi bộ kì thực cũng không quá xa, có lẽ hơn mười phút là đến.

Sở dĩ lựa chọn xuống xe ở đoạn cách khách sạn một con phố này mà không phải để lão Trương đưa đến tận nơi, lí do chủ yếu là vì Lâm Cửu cảm thấy cái xe mà Diệt Thiên chọn này khó tránh khỏi quá xịn, quá nổi bật, được rồi, y thừa nhận tên đại ma đầu Diệt Thiên kia mặc kệ là ở Xích Thổ Đại Địa hay trong thế giới này thì hẳn vĩnh viễn đều rất chú trọng đến sinh hoạt.

Lâm Cửu cũng không muốn để mấy bị bạn học cũ nhìn thấy mình bước xuống từ một chiếc xe Limousine có tài xế đưa đón, y gần như có thể dự đoán được nếu như bị nhìn thấy, thì người từ trước đến nay trong mỗi lớp học luôn đóng vai trò người qua đường như y đây, chắc chắn sẽ lập tức trở thành nhân vật tiêu điểm, giảm đi vài ánh mắt, cũng bớt không ít phiền.

Lâm Cửu lựa chọn đi bộ tới khách sạn, lúc đến nơi vừa khéo lại gặp mấy người bạn học cũ, có người thuê taxi tới, có người lái xe tới, nhưng thú vị chính là mấy người này cứ rành rành nhìn vào y, mà còn nhìn một hồi lâu nữa, hẳn là bọn họ còn chưa nhận ra y, trong ánh mắt hàm chứa đôi chút xa lạ.

Chuyện gì đây?

Mới một năm không gặp, mà những người này đã không nhận ra y, hay là đã trực tiếp coi y như người qua đường không thèm đếm xỉa rồi?

“Triệu Hâm!” Liếc mắt thấy người quen, Lâm Cửu lập tức đến bắt chuyện, vẫy vẫy tay về phía người bạn học cũ đã từng chăm sóc y.

Triệu Hâm nhìn về hướng phát ra thanh âm, hẳn cũng chỉ nhìn thấy một người đàn ông cao gầy sạch sẽ, giữa một đồng người có vẻ vô cùng nổi bật, trên người lộ ra cỗ khí chất ôn hoà thoải mái, thoát nhìn như một vị quý tộc ưu nhã mà bình dị gần gũi, nhưng... sao người này lại ngoác tay với hẳn? Còn mỉm cười với hẳn nữa?

Chờ chút.... Sao nhìn người này cứ thấy quen mắt như vậy?

“Vạn... Vạn Toàn?!” Triệu Hâm biến đổi tiếng la như gà trống của mình, lập tức mấy vị bạn học cũ bên cạnh choáng váng, chờ chút, Triệu Hâm vừa nói gì?

Vạn Toàn? Vạn Toàn là ai? Di, nghe có hơi quen tai, có vẻ như là bạn học với bọn họ!

Nhưng, nơi nào có Vạn Toàn a?

Mọi người vô cùng kì quái nhìn về phương hướng Lâm Cửu đi qua, mãi đến khi Lâm Cửu đi tới trước mặt bọn họ bắt chuyện, lại hung hăng vỗ vỗ lên vai Triệu Hâm, mọi người mới kịp phản ứng lại, người đàn ông đẹp đẽ trước mặt bọn họ này, cư nhiên lại chính là Vạn Toàn mà trước kia chưa bao giờ thèm để mắt tới!

“Nhìn gì vậy, hình dáng của mình bây giờ rất kì quái sao?” Lâm Cửu cúi đầu nhìn trang phục của mình, y cảm thấy mắt chọn đồ của Diệt Thiên rất tốt, chỉ ít chất liệu vải mềm mại thoải mái, mặc vào vô cùng thư thích, hơn nữa kiểu dáng giản dị này cũng rất được, nhưng dù cho y có thay đổi cách ăn mặc, tóc cũng dài hơn trước đây một chút, thì Triệu Hâm cũng không nên dùng loại ánh mắt quái dị này để nhìn y đi?

Sau khi dọn tới nhà mới, Diệt Thiên liền bắt đầu chuyển bạch liên khí trong liên hoa ngọc bội vào người Lâm Cửu, ngoại trừ đang từ từ khôi phục lại chân khí trước kia khi ở Xích Thổ Đại Địa, đến ngay cả Lâm Cửu cũng nhận thấy y đang dần dần thay đổi, đương nhiên không phải nói về diện mạo bên ngoài.

Đây là một loại cảm giác kì lạ, giống như hồi đồng tu cùng Diệt Thiên trong U Cốc ở Xích Thổ Đại Địa, trọc khí trong cơ thể y dần dần biến mất không sót lại gì, cả người như đoá bạch liên mới được trọng sinh trôi nổi trên mặt nước, đến ngay cả mái tóc dường như cũng sinh trưởng tốt hơn, mái tóc tầm tắc cổ trước kia giờ đã dài ra không ít, toàn thân lập tức có vẻ ôn hoà hơn rất nhiều.

Có lẽ chính bởi vì như vậy, ngay đến khí chất cũng thay đổi một ít, cũng khó trách bọn Triệu Hâm một chốc một lát không thể nhận ra ngay Lâm Cửu.

“Không... rất ổn, rất ổn đây.” Bị Lâm Cửu vỗ vỗ vai, Triệu Hâm cúi đầu hắc hắc cười hai tiếng, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Lâm Cửu, sau lúc lâu mới lắc đầu cười ngây ngô nói: “Không nhận ra, quả thật là không nhận ra, cậu mới xuất viện có vài ngày, sao lại như thay đổi toàn bộ vậy.”

Triệu Hâm cũng không nói ra được là cảm giác gì, nếu nhìn kĩ, quả thật, bộ dạng người này cũng không thay đổi, nhưng nếu vừa rồi không phải Lâm Cửu chủ động nói chuyện với hắn, hắn quả thật sẽ không nhận ra người đàn ông trước mặt này chính là bạn học cũ của mình, cảm giác này đúng là rất kì quái.

Rõ ràng vẫn là người đó, nhưng hết lần này đến lần khác lại không nhận ra.

“Gì mà thay đổi toàn bộ, mình không phải vẫn là mình sao, chỉ là thay đổi cách ăn mặc mà thôi.” Lâm Cửu trêu đùa nói: “Thế nào, không tồi chứ?”

“Đâu chỉ không tồi, đơn giản mà nói thì chính là một đại soái ca a!” Người phụ nữ bên cạnh vừa cười vừa nói, “Vạn Toàn a, vừa rồi mình còn đang trò chuyện với Triệu Hâm về cậu nha, có phải sau khi cậu đại nạn không chết đã nghĩ thông suốt rồi, cũng tự biết sắm quần áo cho bản thân, đời người ngắn ngủn, có thể hưởng thụ thì cứ hưởng thụ, giống như bây giờ tốt bao nhiêu, rất đẹp trai! Nếu như hồi trước nhìn thấy bộ dạng cậu như bây giờ, mình đã không kết hôn rồi!”

Người đứng chung một chỗ với Triệu Hâm tên là Tiểu Hoa, giờ là người đã có chồng, quan hệ với Lâm Cửu trước đây không tính là tốt cũng chẳng xem là xấu, nhưng quan hệ của Tiểu Hoa và Triệu Hâm thì lại rất tốt, nhưng sau khi kết hôn, để tránh tị hiềm, cũng bớt qua lại với Triệu Hâm, nói tóm gọn lại, kì thực là một người rất tốt.

“Đừng đứng đây nữa, chúng ta vào trước đi.” Triệu Hâm vừa cười vừa nói.

“Vạn Toàn, cậu đã tìm được người yêu chưa?” Phụ nữ luôn thích buôn chuyện, mà phụ nữ đã kết hôn thì lại càng thích buôn chuyện, hôm nay nhìn thấy Lâm Cửu như đã thay đổi toàn bộ, tính bát quái của Tiểu Hoa bắt đầu nổi lên, vừa bước vào khách sạn, vừa dò hỏi cuộc sống hiện tại của Lâm Cửu.

Lâm Cửu cúi đầu cười cười, không biết nên lắc đầu hay gật đầu, nếu bảo là người yêu thì khẳng định là có, nhưng người yêu này đa số thời gian đều suy nghĩ không giống người bình thường, không chỉ là một nam nhân, lại còn là một tên đại ma đầu đến từ thế giới khác.

“Ha ha, cái biểu tình này của cậu mình hiểu.” Tiểu Hoa cực kì khẳng định mà nói, “Nhất định là có người yêu rồi ha? Có người yêu thì cũng nên giới thiệu cho bọn mình cùng gặp a, đừng cứ khư khư cất giấu, tốt xấu gì bọn mình cũng là người đã kết hôn, nói không chừng còn có thể giúp cậu xem người này có phù hợp với cậu hay không!”

Lâm Cửu có thể nói gì đây? Chỉ đành cảm ơn ý tốt của Tiểu Hoa.

Triệu Hâm đứng bên cạnh phụ họa theo: “Vạn Toàn, cậu thật sự có bạn gái rồi sao? Mình chính là anh em tốt của cậu, có bạn gái mà không thèm nói cho người anh em tốt này biết có phải là rất thiếu nghĩa khí không a! Mau mau, gọi em dâu tới cùng ăn một bữa cơm a! Mình biết rồi, cậu biến thành bộ dạng này cũng bởi vì em dâu đúng không? A! Em dâu thật lợi hại nha!”

Em dâu – Diệt Thiên?

“Phụt ——” Lâm Cửu lập tức nhẹn không được mà che miệng phì cười, đối mặt với thế công mạnh mẽ của Triệu Hâm, vội vàng xua tay nói, “Được rồi, được rồi, để lát nữa nói sau, Triệu Hâm, ghé lô* của chúng ta ở đâu a?”

“Ai, cái cậu này lại chuyển trọng tâm câu chuyện nha! Đợi lát nữa cơm nước xong sẽ lại nói tiếp với cậu! Chưa thấy em dâu, bọn mình sẽ không bỏ qua a!” Triệu Hâm không chịu buông tha nói.

“Tối rồi, tối rồi. Chính là chỗ này.” Chỉ vào một gian ghé lô, Tiểu Hoa chạy trước dẫn đầu, Lâm Cửu và Triệu Hâm đi theo phía sau, Lâm Cửu còn đang thắc mắc Tiểu Hoa chạy nhanh như vậy để làm gì, thật không ngờ Tiểu Hoa cứ nhiên đứng ở cửa, hô lên với người đứng bên trong.

“Ai, mọi người đoán thử xem hôm nay ai tới a! Có một bạn học cũ của chúng ta, mình tin chắc rằng các cậu nhìn thấy không thể đoán ra là ai!” Tiểu Hoa hô lên với những người trong ghé lô.

Lâm Cửu nhất thời lúng túng, hận không thể lập tức xoay người rời đi, vốn còn tưởng tùy tiện ăn bữa cơm, thuận tiện cảm ơn Triệu Hâm lúc trước đã chăm sóc cho mình, nhưng Tiểu Hoa cứ nhiên lại đẩy y tới trước mặt mọi người.

“Tiểu Hoa...” Lâm Cửu đứng một bên phía sau gọi nhỏ.

Người trong ghế lô đều hô: “Ai a, sao nghe có vẻ huyền bí như thế?”

“Mọi người nhìn thật kĩ, thật kĩ a!” Tiểu Hoa quay đầu lại nhìn thấy Lâm Cửu đang ra hiệu bảo cô dừng nói nữa, xoay người liền kéo lấy Lâm Cửu đẩy vào trong, nói: “Xem, xem, đại soái ca vừa mới xuất lò!”

“Yêu, đây là ai a?” Thật có người một chốc không nhận ra Lâm Cửu.

Thoáng cái bị mọi người nhìn chăm chăm, Lâm Cửu lập tức thấy có chút khó chịu, những người này còn không phải đều là bạn học cũ thời đại học của y sao.

“Vạn Toàn?” Thật không ngờ, cư nhiên có người nhanh chóng nhận ra Lâm Cửu.

Tiểu Hoa có chút nhụt chí nhìn thoáng qua người nói ra đáp án, lộ ra vài phần thần sắc kinh ngạc.

Lâm Cửu theo thanh âm phát ra nhìn qua, trên mặt lập tức tăng thêm vài phần xấu hổ.

Sao người này cũng tới...

Sao người này cũng tới?

Người đàn ông nhận ra Lâm Cửu đầu tiên và gọi tên Lâm Cửu, đã ngồi trong ghế lô, trong mắt hàm chứa vài phần sững sốt và ngạc nhiên, có lẽ người này cũng thật không ngờ Lâm Cửu lại thay đổi nhiều như vậy. Ngoại trừ sững sốt và kinh ngạc ra, còn cất giấu một loại tâm tình không biết tên.

“Đúng là Vạn Toàn a.”

“Trời ạ, sao lại thay đổi nhiều vậy, trước đây hoàn toàn không phát hiện hoá ra bộ dạng lại đẹp thế, hiện tại xem qua, vóc người cũng bảo trì rất tốt a...”

Mấy người bạn nữ đã kết hôn ghé đầu vào nhau thì thầm thảo luận về người vừa ngồi vào ghế lô – Lâm Cửu, Lâm Cửu có chút vụng về, từ khi khôi phục được một ít võ công thánh lực của y cũng tốt hơn rất nhiều, vốn mấy cô bạn nữ kia tiếng nói chuyện cũng không tính là nhỏ, nếu y tỉ mỉ nghe kĩ càng có thể nghe được rõ ràng mấy người đó đang nói gì.

Ai, bên ngoài một người xem ra có thể thay đổi rất nhiều chuyện a, ví như trước đây không ít người gọi y là Vạn đại đầu, cứ đại đầu trước lại đại đầu sau, hiện tại không còn ai gọi biệt hiệu của y nữa, không có người nào không gọi đúng tên y – Vạn Toàn.

“Vạn Toàn, nghe nói mới trước đây không lâu cậu xảy ra chuyện, tốt hơn chưa?” Mấy người bạn học quan tâm hỏi thăm.

“Tốt nhiều rồi, mấy ngày ở bệnh viện không có chuyện gì, phải cảm ơn Triệu Hâm đã giúp đỡ chữa trị rồi.” Lâm Cửu cười đáp, trong lòng cũng hiểu rõ, chỉ sợ chuyện y rơi xuống vách núi tất cả mọi người ở đây đều đã biết, tin tức y đại nạn không chết được phát trên đài truyền hình dường như người người đều biết.

Trọng tâm câu chuyện nhanh chóng dưới sự dẫn dắt của Lâm Cửu mà kết thúc, trong mắt người khác thì chẳng qua mới chỉ không gặp có một năm mà thôi, nhưng trên thực tế, Lâm Cửu đã sống ở một thế giới khác những năm năm rồi, thời gian năm năm cũng đủ để thay đổi một con người, huống chi Lâm Cửu còn trải qua nhiều chuyện như vậy.

Vì vậy người bên ngoài Lâm Cửu “một năm không gặp” không chỉ có ăn mặc và khí chất biến đổi to lớn, ngay cả cử chỉ ăn nói cũng thay đổi rất nhiều, tựa như đề tài “truyện nhai”, Lâm Cửu đã rất khéo léo mà rời câu chuyện đi, còn thuận tiện dẫn trọng tâm câu chuyện sang hướng khác.

Trong mắt người khác đây tuyệt đối không phải là tác phong của Lâm Cửu trước đây, kết quả là Lâm Cửu đã bất tri bất giác trở thành nhân vật tiêu điểm trong buổi họp lớp này.

Về phần nguyên nhân, tất cả võ công hay cầm kì thi hoạ mà Diệt Thiên truyền thụ cho Lâm Cửu, cũng không phải là làm không.

Lâm Cửu đột nhiên phát hiện, hoá ra y lại rất có mị lực nha! Trước đây vẫn có chút tự ti, còn không phải bởi vì bên cạnh Lâm Cửu lúc nào cũng có một tên đại ma đầu cực kì ưu tú sao.

So sánh với tên đại ma đầu sống hơn nghìn năm này, Lâm Cửu đương nhiên thường xuyên cảm thấy mình là một con người bình thường đến không thể bình thường hơn...

Ăn ăn cơm, thuận tiện nói chuyện phiếm, trong lúc ăn cơm nhận được điện thoại đến từ tên đại ma đầu nào đó, mượn cơ phải vào WC, Lâm Cửu nhanh chóng chạy ra khỏi phòng tiệc, rẽ trái quẹo phải đi tới toilet.

“Ân, sẽ không, sẽ không.”

“Đúng vậy, ta ăn cơm xong sẽ quay về, tuyệt đối không lưu luyến lâu ở bên ngoài.”

“Dạ dạ dạ, ừ ừ... ha ha, được, ân, tạm biệt, ta cũng yêu người...”

Thức dục của Diệt Thiên, ngoài miệng thì Lâm Cửu cần nhẫn, nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào, dù sao khó có được trở lại thế giới không có phân tranh, y và Diệt Thiên ở chung, cho dù mỗi ngày chỉ cần nhìn thấy nhau không cần làm gì, cũng có thể đủ duy trì lâu dài sánh cùng thiên địa.

Cảm tình của bọn họ, chính là như vậy.

“Là bạn gái sao?” Cửa toilet bị người đẩy ra, một nam nhân anh tuấn đi về phía Lâm Cửu, đứng bên cạnh Lâm Cửu, khom người mở vòi nước rửa tay.

Xuyên qua tấm gương, Lâm Cửu nhìn người từng là... bạn tốt nhất của mình.

Đều là đã từng...

Bề ngoài Tạ Hồng Ân anh tuấn, gia thế cũng tốt hồi học đại học lại chủ động kết bạn với Lâm Cửu, lúc đó Lâm Cửu thực sự coi người nam nhân này là bạn tốt, bao gồm cả nữ sinh Lâm Cửu đã từng thầm mến, mà chính người bạn tốt nhất thời đại học này của y sau khi biết rõ nữ sinh mà y thầm mến là ai, đã ngang nhiên nói chuyện yêu đương với nữ sinh kia, mặc dù thời gian mới chỉ có hai tháng.

Lâm Cửu còn nhớ rõ lúc đó Tạ Hồng Ân đã đàm luận với y chuyện trên giường của Tạ Hồng Ân và nữ sinh kia thế nào.

Nhưng mà cuối cùng khiến bọn họ đoạn tuyệt, chính là Tạ Hồng Ân công nhiên đoạt đi bạn gái lúc đó của Lâm Cửu, điều này đối với Lâm Cửu lúc đó mà nói, bạn bè phản bội còn khiến người ta đau lòng hơn cả người yêu chia tay.

Sau khi tốt nghiệp đại học Tạ Hồng Ân có gia thế không tồi đã đi nước ngoài, sau đó bọn họ hoàn toàn cắt đứt liên hệ, cho dù là buổi họp lớp đại học mỗi năm một lần cũng không nhìn thấy Tạ Hồng Ân, Lâm Cửu thật không ngờ người bạn tốt Tạ Hồng Ân của y cư nhiên đã trở về.

Từng ấy năm tới nay, Lâm Cửu gần như đã quên mất có một người như vậy.

Thấy Lâm Cửu không trả lời, Tạ Hồng Ân cười cười, nói: “Hay là bạn trai?”

Lâm Cửu khẽ nhú mày, không rõ vì sao Tạ Hồng Ân lại đột nhiên hỏi ra một câu như thế, là muốn trêu đùa chế nhạo sao?

“Nghe nói cậu làm việc ở nước ngoài rất tốt, sao lại đột nhiên trở về?” Không trả lời câu hỏi của Tạ Hồng Ân, Lâm Cửu thu hồi điện thoại, mở vòi nước.

“Cậu thực sự không biết sao?” Tạ Hồng Ân nhú nhú mày, đóng vòi nước lại, người tựa vào bồn rửa tay rút ra một điều thuốc châm lên, rồi nhẹ nhàng hút một hơi phun ra.

Lâm Cửu cười khẽ một tiếng, trả lời: “Trở về tiếp nhận công việc làm ăn của phụ thân?”

Tạ Hồng Ân lắc đầu, quay đầu nhìn Lâm Cửu bên cạnh, ánh mắt như dán chặt trên người nam nhân thật lâu không chịu rời đi, hần nói: “Còn hận mình à?”

Lâm Cửu lắc đầu, nói: “Đều đã qua rồi.”

Tuổi tác càng lớn, nên cái gì cũng thấy rất mờ nhạt. Sau khi trải qua sinh li tử biệt ở Xích Thổ Đại Địa, Lâm Cửu đã thấy rõ hơn bất luận kẻ nào, mấy cái tiểu cừu tiểu hận thời đại học, căn bản không đáng để Lâm Cửu phải quải niệm trong lòng.

Huống chi, giờ đây y đã có người mình yêu thương.

Lâm Cửu chuẩn bị bỏ đi, mặc dù bọn họ từng là bạn bè, mặc dù hôm nay y đã không còn nhớ ân oán trước đây, chẳng qua vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

“Vạn Toàn, chờ chút.” Từ phía sau Tạ Hồng Ân đột nhiên kéo Lâm Cửu lại.

“Cái gì?” Lâm Cửu rút cánh tay bị Tạ Hồng Ân kéo ra, khi y đã có thói quen ở chung cùng một người nam nhân, thì bắt đầu có chút chống cự với sự tiếp xúc của người khác.

Tạ Hồng Ân cười khỏ, vô tội nói: “Cậu hận mình như vậy sao? Cho dù chỉ là một cái nắm tay cũng khiến cậu cảm thấy mình rất bẩn ?”

“Không phải.” Không muốn giải thích quá nhiều, Lâm Cửu chỉ lắc đầu.

“Xin lỗi.” Tạ Hồng Ân đứng thẳng tắp trước mặt Lâm Cửu, nét mặt mang theo mấy phần hổ thẹn nói: “Từng ấy năm tới giờ mình vẫn muốn nói xin lỗi với cậu, lúc này trở về cũng chủ yếu là để xin lỗi cậu, hồi đại học mình đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với cậu, mình biết mình không có lí do, cũng không có tư cách để cầu cậu tha thứ.”

“Vạn Toàn, hồi đó mình quá ngây thơ, cướp đi người phụ nữ mà cậu thích, chỉ bởi vì sợ bọn họ sẽ cướp cậu ra khỏi mình, ha ha, mặc dù mình có tiền có thế, người người đều muốn làm bạn với mình, thế nhưng chỉ có mình cậu là người bạn chân chính của Tạ Hồng Ân này, không cầu danh, không mưu lợi. Vạn Toàn, mình nói cậu có thể không tin, nhưng từ khi sinh ra tới giờ, có thể xưng là bạn bè, kì thực chỉ có mình cậu.” Ngay trước mặt Lâm Cửu, Tạ Hồng Ân đã nói như vậy cùng với một loại ăn năn.

Lâm Cửu há há miệng, cuối cùng không nói gì thêm, ý có chút bất ngờ, một người nam nhân sĩ diện như Tạ Hồng Ân mà cũng có ngày tự mình xin lỗi với y, mặc dù đã qua rất nhiều năm.

Tạ Hồng Ân tiếp tục nói: “Sống ở nước ngoài nhiều năm như vậy, mỗi ngày mình đều nghĩ đến cậu, mình rất ân hận lúc đó đã làm ra nhiều chuyện có lỗi với cậu như vậy, cậu có thể tha thứ cho mình chứ?” Tạ Hồng Ân mang theo ngữ khí cầu nhìn nhìn Lâm Cửu, “Vạn Toàn, chúng ta còn có thể làm bạn nữa không?”

Lâm Cửu bất đắc dĩ cười, sau đó gật đầu, nếu chuyện đã nói hết ra, thì còn có cái gì không thể làm bạn bè chứ? Quá khứ đều nên trở thành quá khứ.

“Đương nhiên rồi, chúng ta chính là bạn bè.” Lâm Cửu vừa cười vừa nói, nghe xong lời xin lỗi Tạ Hồng Ân chủ động nói, tâm tình nam nhân cũng tốt lên không ít.

Bọn họ đã từng là những người bạn rất tốt, ngủ chung giường, đắp cùng cái chăn, Tạ Hồng Ân lúc đó cũng giới thiệu cho Lâm Cửu công việc không tồi, như vậy Lâm Cửu mới có thể có đủ tiền để học hết đại học.

“Thật tốt quá!” Nghe thấy Lâm Cửu nói, Tạ Hồng Ân kích động ôm lấy Lâm Cửu, Lâm Cửu có chút trở tay không kịp khẽ kinh hãi, cuối cùng cũng không đẩy Tạ Hồng Ân ra, chẳng qua cảm thấy hình như Tạ Hồng Ân ôm y quá chặt rồi, sắp khiến Lâm Cửu y có chút khó hô hấp.

“Được rồi, được rồi, mình sắp không thở nổi rồi.” Lâm Cửu cười vỗ cổ vai Tạ Hồng Ân, trong ngực có vài phần không được tự nhiên, đã quen với nhiệt độ lạnh lẽo trên cơ thể Diệt Thiên, giờ không dung được khí tức của những người khác.

“Cảm ơn cậu đã tha thứ cho mình, Vạn Toàn.” Tạ Hồng Ân có chút lưu luyến không muốn buông tay khỏi Lâm Cửu trong lòng.

Buổi họp lớp năm nay, so với Lâm Cửu tưởng tượng còn “rắc rối” hơn một chút...

Cái gọi là cơm nước vừa xong sẽ tìm cách rời đi, hiển nhiên không thể thực hiện được.

Sau khi bữa ăn kết thúc, Lâm Cửu đã muốn mượn cớ để chuẩn đi, nhưng trời không chiều lòng người, Lâm Cửu còn chưa kịp lấy cớ đã bị người kéo lại.

“Đi đi đi, bọn mình đã đặt phòng ở KTV OOOX rồi, ai cũng không cho về a!” Cơm no rượu say, vài người liền rủ nhau đi hát.

KTV... nơi Lâm Cửu sợ nhất, đó chính là nơi để quỳ rú, phòng dù có lớn cũng chẳng được bao nhiêu, tiếng ồn ào nhốn nháo, khói thuốc bay đầy trời, luôn có loại cảm giác khiến người ta thấy buồn bực.

“Mình, mình không đi đâu.” Rồi khỏi khách sạn, Lâm Cửu xua tay nói, “Các cậu cứ đi chơi đi, nhà mình còn có chút việc cần về trước.”

“Vạn Toàn, hiếm khi có dịp ra ngoài ăn cơm cùng nhau như vậy sao chưa gì đã muốn về rồi a?” Triệu Hâm chống eo, vừa bắt xe taxi để mấy cô bạn học nữ vào trước, vừa nói với Lâm Cửu: “Mình nói cho cậu biết, không được đi trước a! Cậu mà dám đi, bọn mình sẽ tức giận, có phải do bạn gái thúc dục hay không a? Đã nói rồi, cứ gọi bạn gái cậu cùng đến chơi đi, đỡ phải để cô vợ nhỏ ở nhà buồn bực.”

Triệu Hâm đây chính là muốn xem thử xem là ai đã thay đổi Lâm Cửu thành bộ dáng tiêu sái như bây giờ.

Ở nhà không phải có bạn gái đang thúc dục, mà là một đại ma đầu đang thúc dục a... dù cho bọn họ có muốn thấy “cô vợ” của Lâm Cửu, Lâm Cửu cũng không có lá gan lòi Diệt Thiên đến chơi, chẳng may không cẩn thận, đại ma đầu kia lại biến thành tên phóng hỏa thì xong.

“Vạn Toàn, nếu như bạn gái lo lắng cho cậu không bằng cứ kêu cô ấy ra đi, để bọn mình cũng gặp một lần.” Lôi kéo Lâm Cửu không cho Lâm Cửu đi, chính là Tạ Hồng Ân, gần như túm chặt lấy cánh tay Lâm Cửu không buông, kéo nam nhân đến ven đường, ở đó có một chiếc xe thể thao đang đỗ, không nghi ngờ gì, đây chính là xe của Tạ Hồng Ân.

“Việc này...” Một đồng người quen ở trước mặt, Lâm Cửu cũng không thể không nể mặt bạn bè mà một mình chạy mất.

Tạ Hồng Ân mở cửa xe, không nói hai lời liền đẩy Lâm Cửu vào vị trí phó lái, cửa vừa đóng, người cũng mau chóng đi về phía vị trí lái xe, đợi Tạ Hồng Ân vừa vào, cửa xe sau lại bị người mở ra, Triệu Hâm và Tiểu Hoa cười hì hì chui vào.

Tạ Hồng Ân hơi sững sốt, hai vị này sao cũng vào?

Tạ Hồng Ân điều chỉnh gương chiếu hậu, nói với Triệu Hâm và Tiểu Hoa: “Các cậu nên chú ý Vạn Toàn, nếu không tên này khẳng định sẽ chạy mất.”

“Nhất định, nhất định!” Tiểu Hoa cười hì hì nói.

“Hồng Ân, xe đẹp như vậy, hẳn là rất quý ha?” Triệu Hâm vỗ vỗ lên đệm ghế mềm mại, nhìn những thiết bị xa hoa được lắp trong xe, vừa ước ao vừa tán thán.

Vừa rồi cũng may là Triệu Hâm và Tiểu Hoa nhanh mắt, sau khi nhét hết những người bạn học không có xe vào taxi, hai người vốn cũng định ngồi taxi thì vừa lúc thấy Lâm Cửu ngồi vào chiếc xe thể thao của Tạ Hồng Ân, lập tức rất chủ động chạy tới, mở cửa xe rồi ngồi vào.

Đây chính là điều khiến Tạ Hồng Ân có chút giật mình, nam nhân này vốn không định cho bất kì ai đi nhờ, ngoại trừ Lâm Cửu.

Tạ Hồng Ân khởi động xe, sau khi nghe thấy lời Triệu Hâm nói thoải mái mỉm cười, liếc Lâm Cửu bên cạnh đang cúi đầu nhìn di động, lên tiếng: “Tạm tạm, chỉ mấy trăm vạn mà thôi.”

Mấy trăm vạn còn “mà thôi”?

Triệu Hâm và Tiểu Hoa lập tức thấy ước ao đổ kị, khi Tạ Hồng Ân còn ở đại học đã luôn nổi danh là phú gia công tử rồi, lúc đó người người đều biết Tạ Hồng Ân và Lâm Cửu là bạn thân, cũng biết Tạ Hồng Ân đã từng đoạt bạn gái của Lâm Cửu, đồng thời chưa đầy hai tháng đã đá văng người ta.

Tạ Hồng Ân người đẹp trai, trong nhà lại có tiền, còn rất thông minh, duyên với con gái lại cực kì tốt, so sánh ra, người luôn ở bên cạnh lại xuất thân từ cô nhi viện như Lâm Cửu, đương nhiên mờ nhạt hơn rất nhiều.

Người nghèo, không thích nói chuyện, còn không biết chu chỉnh bản thân, hồi còn học đại học Lâm Cửu chính là một người vô cùng bình thường không có tiếng tăm gì như vậy.

Có đôi khi không phải y không đủ ưu tú, mà là bởi vì bên cạnh y luôn có một nam nhân chói mắt quá phận thế kia, cho nên khiến người ta không rảnh chú ý tới sự ưu tú và đặc biệt của Lâm Cửu.

“Ai, mấy trăm vạn a, cả đời mình đều không thể kiếm được số tiền lớn như vậy.” Tiểu Hoa tự giấu một câu, gõ gõ cằm nhìn người vẫn cứ cúi đầu nghịch điện thoại gửi tin nhắn, dường như không hề nghe thấy nội dung trò chuyện của bọn họ, vừa cười vừa nói, “Vạn Toàn, bộ quần áo trên người cậu này không rẻ ha?”

“A?” Quá bận rộn gửi tin nhắn cho tên đại ma đầu nào đó, Lâm Cửu đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, nhanh chóng ngẩng đầu lên lộ ra bộ dáng lơ mờ.

Điều này ít nhiều gì cũng khiến cho người nào đó chịu đả kích, thì ra ngay từ đầu Lâm Cửu đã không nghe bọn họ nói chuyện, mà toàn tâm toàn ý dùng điện thoại nói chuyện phiếm với người nào đó.

Người này là ai?

Trong lòng Tạ Hồng Ân hơi khó chịu, chỉ ít tới tận giờ hắc chưa từng nghĩ rằng có người có thể giống như hắc lúc người ta còn chưa hề phát hiện đã nhận ra được mị lực của riêng Lâm Cửu.

Khi thấy Lâm Cửu thay đổi tạo hình giống như được trọng sinh xuất hiện trước mặt hắn, hắn đã biết, không xong rồi, có người đoạt trước hắn.

Quá tự tin với kết quả, chính là hồngбет thế này, vốn tưởng rằng chờ khi sự nghiệp ở nước ngoài của hắn thành công trở về Lâm Cửu không thay đổi quá nhiều, nhưng khi hắn trở về lại phát hiện Lâm Cửu đã thay đổi ngoài mức dự liệu của hắn.

“Mình nói là, quần áo trên người cậu rất đắt ha, mình bán quần áo, bộ nào đắt, bộ nào rẻ mình chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.” Tiểu Hoa say sưa nhìn Lâm Cửu, vừa cười vừa nói, “Hai năm nay có phải phát tài rồi không a, cho dù mua xe thể thao cũng dư dả đúng không?”

Lâm Cửu không biết Diệt Thiên kiếm ra quần áo từ đâu, nhưng đây chỉ là mặc tạm mà thôi, quần áo mà Diệt Thiên thực sự chuẩn bị còn đang trong giai đoạn chế tác, đây là do Diệt Thiên nói.

281. Chương 281 - Tiểu Thuyết Tình Yêu

“Bạn gái là người bản địa sao?” Trên đường đi, Tạ Hồng Ân thường hay nói chuyện phiếm với Lâm Cửu, mà nội dung câu chuyện cũng chỉ luôn xoay quanh “bạn gái” Lâm Cửu.

“Không phải người bản địa.” Lâm Cửu không hiểu, sao người kia lại cảm thấy hứng thú với... nửa kia của y như vậy, chẳng lẽ Tạ Hồng Ân lại muốn cướp bạn gái y như hồi đại học sao?

Nhưng mà lúc này Tạ Hồng Ân có muốn cướp cũng trăm phần trăm cướp không nổi.

Kì thực nghĩ kĩ thì cũng đúng, tình nhân có thể bị người khác cướp mất khỏi mình, chung quy không thể trở thành người vợ đi cùng mình suốt đời được.

“Bán rẻ tình yêu của anh, buộc anh phải rời đi

Cuối cùng biết được sự thật nước mắt anh rơi xuống

Bán rẻ tình yêu của anh em phải gánh khoản nợ lương tâm

Dù có trả giá bằng bao nhiêu tình cảm cũng không thể mua lại được...”

Bên tai vang lên lời ca vô cùng quen thuộc, hai nam sinh cầm micro cùng nhau gào lên bài «Mua bán tình yêu», mấy vị bạn học cũ trong phòng vô cùng ấn ý mà cùng làm ra tư thế muốn nôn mửa, đều ồ ồ gọi hai con vịt đực kia mau mau xuống đài, đừng vũ nhục lỗ tai mọi người nữa.

Lâm Cửu nhin không được bật cười, còn nhớ lần y và Diệt Thiên rời khỏi U Cốc tiến đến Hoàng Thành, ven đường cây cối um tùm, chiếc xe ngựa đóng đưa vận chuyện hai nam nhân vì duyên phận mà quen biết,

đó chính là bài hát y cổ tình cao giọng hát lên, nhìn bộ dáng Diệt Thiên lúc nào cũng yên lặng nhẩn nại không biết làm thế nào, trong lòng luôn cảm thấy vô cùng hài lòng.

Có lẽ từ khi đó, y đã bắt tri bắt giác mà yêu tên đại ma đầu kia rồi.

“Đỉnh linh linh ——” Tiếng chuông điện thoại yếu ớt vang lên giữa bầu không khí âm ỉ, vẫn luôn cầm chắc di động trong tay, Lâm Cửu nhanh chóng đứng dậy rời khỏi phòng hát chạy ra chỗ yên tĩnh hơn ở bên ngoài tiếp điện thoại.

Không hề nghi ngờ, lúc này cũng chỉ có Diệt Thiên gọi cho Lâm Cửu, Lâm Cửu vừa tiếp điện thoại, liền cảm nhận được đầu ông nghe bên kia truyền đến từng đợt khí lạnh.

Rõ ràng cách xa như vậy, sao đến gọi một cuộc điện thoại cũng có thể cảm nhận được khí tức của Diệt Thiên a? Lâm Cửu thường thấy nghi hoặc.

[Tiểu Cửu...] Ngỡ khí mang theo một chút lo lắng và ai oán.

“Được rồi, ta lập tức trở về.” Lâm Cửu lộ ra nụ cười bất đắc dĩ với người bên kia điện thoại, “Người bảo chú Trương đến đi, ta đang ở quán KTV XX.”

Lúc trước rời khỏi khách sạn không thể không đi KTV, Lâm Cửu đã bảo chú Trương trở về trước, bằng không cũng không biết phải đợi y bao lâu.

[Được rồi...] Đặt điện thoại xuống, Diệt Thiên ngồi trên ghế dựa nhìn đám mây đen lơ lửng trên bầu trời từ từ nhắm mắt lại, ngón cái và ngón trỏ day day mi tâm, trên chiếc bàn trà vuông đặt một đồng sách dày cộp.

Nếu Lâm Cửu nhìn thấy mấy quyển sách này có lẽ sẽ kinh ngạc đến không khép mồm lại được, dù sao có ai sẽ nghĩ đến đường đường một đại ma đầu đọc sách cư nhiên lại là một đồng tiểu thuyết tình yêu chứ.

Có rất nhiều chuyện sau khi Diệt Thiên nhìn thấy ở thế giới này mới biết được, ví như những bài hát Lâm Cửu từng ghé vào tai hắn hát lên là đến từ thế giới này, ví như những bài thơ Lâm Cửu từng tung ra cũng là đến từ cổ nhân của thế giới này.

Thời gian gần đây Diệt Thiên bận tìm hiểu về thế giới này, thích ứng với thế giới này, nên có chút nhàn rỗi, đại ma đầu bắt đầu đọc đủ loại sách, lấy tốc độ đọc sách của hắn, chỉ qua vài ngày đã lí giải gần hết quy luật của thế giới này, cũng biết được rất nhiều phong thổ khác với Xích Thổ Đại Địa.

Như người ở thế giới này có màu da khác nhau, có văn hoá khác nhau.

Cũng có rất nhiều rất nhiều tiểu thuyết tình yêu, phim bộ và điện ảnh... Diệt Thiên vẫn luôn nỗ lực để hiểu rõ ái nhân của hắn, mặc dù rất nhiều thời gian Lâm Cửu biểu hiện ra ngoài đều là cực kì thoải mái, chẳng qua ngoại trừ những điều này ra, Diệt Thiên còn mong muốn dành cho ái nhân của hắn một ít kinh hỉ.

Tình yêu của hắn và Chí Thiện, từ khi đến thế giới này vẫn luôn tồn tại và tiếp diễn, tại sao yêu, yêu thế nào, rất nhiều thời gian kì thực Diệt Thiên cũng không hiểu lắm.

Hồi còn ở Xích Thổ Đại Địa, Diệt Thiên không biết Lâm Cửu đến từ một thế giới muôn màu muôn vẻ thế này, mà so sánh với thế giới rực rỡ này, có lẽ đại ma đầu hắn đây nhạt nhẽo đơn điệu rất nhiều, như thế giới trắng đen rạch ròi mà thiếu mất sự ấm áp.

Đối với Lâm Cửu đã quen với thế giới đa màu đa vẻ như vậy, hồi đó sao lại hạ quyết tâm đi theo mình chứ? Diệt Thiên vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời tối dần, Diệt Thiên từ trên chiếc ghế đặt ngay giữa sân đứng lên, xoay người đi vào phòng khách.

Trong phòng khách, Tiểu Đoàn Tử đang túm chặt lấy Trương Nhất Bình không cho cậu bé chạy mất, trên màn hình lớn bằng cả bức tường đang chiếu một bộ phim kinh dị, một nữ quỷ mặc áo trắng tóc tai bù xù đang bay tới bay lui bên trong, mà Tiểu Đoàn Tử còn cố ý tắt hết đèn trong phòng, chỉ đốt vài cái đèn cây bên cạnh.

Trương Nhất Bình sợ nhất phim kinh dị nên bị dọa chết khiếp, che mặt không dám liếc nhìn, Tiểu Đoàn Tử lại mở to mắt xem đến say sưa, tiểu đồng tây đại gian đại ác còn không cho phép Trương Nhất Bình rời

đi, vẫn cứ ôm chặt cánh tay Trương Nhất Bình xem phim kinh dị, đói bụng liền há mồm, để Trương Nhất Bình đút dâu tây cho nó ăn.

Diệt Thiên bật đèn ở phòng khách, căn phòng âm trầm lập tức sáng ngời hẳn lên, Tiểu Đoàn Tử có chút bất mãn quay đầu, vừa lúc đụng phải tầm mắt ba đang nhìn về phía nó, Tiểu Đoàn Tử gần như muốn phát hoả lập tức ngoan ngoãn lại, tiếp tục quay mặt xem tiếp bộ phim kinh dị của nó.

“Ba muốn đi đón cha, khi cha về thì phải tắt ti vi đi.” Lâm Cửu càng sợ mấy cái loại phim kinh dị này, nếu như để Lâm Cửu biết Tiểu Đoàn Tử gần đây mê mấy thứ này, phỏng chừng sẽ phát điên luôn.

Diệt Thiên xoa xoa đầu Tiểu Đoàn Tử, Tiểu Đoàn Tử gật đầu, quay đầu kéo tay Trương Nhất Bình, nói với cậu bé: “Ba trở về liền tắt ti vi, theo ta ngủ ngủ.”

“Ngài cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho thiếu gia.” Trương Nhất Bình do xem phim kinh dị mà sắc mặt có chút trắng bệch vô cùng nghiêm túc nói với Diệt Thiên.

Diệt Thiên nhanh chóng rời đi, may mắn chính là mặc dù Diệt Thiên đã đi, nhưng Tiểu Đoàn Tử cũng không tắt đèn đi nữa.

Nhìn điện thoại một lúc, Tiểu Đoàn Tử bắt đầu có chút thiếu thiếu hăng hái, ngáp một cái, mí mắt cũng sắp chống đỡ không nổi mà sụp xuống, khẽ lắc lắc Trương Nhất Bình ngồi cứng đờ bên cạnh, thanh âm trẻ con của Tiểu Đoàn Tử vang lên: “Nhất Bình, theo ta đi ngủ.”

“Ấn!” Cầu còn không được mau chóng tắt ti vi, làm xong mọi việc mới chật vật quỵ xuống công Tiểu Đoàn Tử đang thi u thi u buồn ngủ lên lưng, rời khỏi phòng khách đi lên phòng của Tiểu Đoàn Tử ở trên lầu.

Phòng của Tiểu Đoàn Tử rất lớn, trong phòng còn bày đầy sách vở, Trương Nhất Bình cảm thấy Lâm An Chi thực sự rất thông minh. Hồi cậu mới lớn bằng Lâm An Chi cái gì cũng không hiểu, một chữ bẻ đôi cũng không biết, chỉ biết nghịch bòn mà thôi, nhưng Tiểu Đoàn Tử thì đã biết đọc sách rồi.

Thảo nào chú Lâm và chú Diệt Thiên lại mua nhiều sách cho Lâm An Chi như vậy, tiểu thiếu gia tương lai nhất định là người thông minh nhất trên thế giới! Trong lòng Trương Nhất Bình khoái trá nghĩ.

Tiểu Đoàn Tử đã ngủ say, Trương Nhất Bình nhẹ nhàng đặt Tiểu Đoàn Tử lên giường, dùng nước nóng ở bồn bên cạnh lau rửa qua rồi đắp chăn cho Tiểu Đoàn Tử, lúc đang chuẩn bị trở về, Tiểu Đoàn Tử liền dụi dụi mắt, bộ dáng ngái ngủ mông lung nhìn Trương Nhất Bình, mở miệng nói: “Nhất Bình, ôm một cái.”

Cũng không biết từ khi nào, Tiểu Đoàn Tử liền thích kéo Trương Nhất Bình ngủ cùng với nó, trước đây, Tiểu Đoàn Tử đều nằm ở giữa Lâm Cửu và Diệt Thiên để ngủ, nhất là nhiệt độ của Lâm Cửu cao hơn Diệt Thiên không ít khiến Tiểu Đoàn Tử cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng sau này Tiểu Đoàn Tử bị vị ba ba nào đó mượn cớ “tiểu hài tử cần độc lập” mà quăng ra ngoài.

Lúc đầu là ôm con gấu bông, sau lại có Trương Nhất Bình càng lớn càng ấm áp hơn, Tiểu Đoàn Tử liền không chút khách khí mà ném phăng con gấu bông đi.

Cởi quần áo, chỉ mặc mỗi cái quần tứ giác, Trương Nhất Bình chui vào chăn, một cảm giác man mát khiến cậu khẽ run lên, nhiệt độ của Tiểu Đoàn Tử không thể nghi ngờ là được di truyền từ Diệt Thiên, đến ngay cả sự tàn nhẫn và lãnh khốc kia cũng giống y như đúc.

“Thiếu gia, lạnh không?” Trương Nhất Bình nóng hằm hập tiến vào trong chăn, Tiểu Đoàn Tử lập tức cuộn tròn lăn qua, như một con bạch tuộc cuốn lấy thân thể Trương Nhất Bình.

“Ngô... nóng hằm hập...” Sau khi lằm bằm một câu, Tiểu Đoàn Tử nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, bộ mặt say ngủ ngây thơ như thiên sứ chọc người yêu mền.

Trương Nhất Bình ôm Tiểu Đoàn Tử nộn thịt, tuy tiểu tử này bình thường luôn quát bảo cậu, còn hay dùng những pháp thuật kì quái khổng chế cậu, nhưng Trương Nhất Bình phát hiện cậu càng ngày càng thích vị tiểu thiếu gia nhà cậu.

Hơn nữa Trương Nhất Bình phát hiện Lâm Cửu và Diệt Thiên, còn cả Tiểu Đoàn Tử cả nhà dường như không phải người bình thường, bọn họ giống như những vị thần tiên trong ti vi hay tiểu biết biết dùng đủ

loại phép thuật, cậu đã từng nhìn thấy Diệt Thiên người không hề động, mà có thể khiến rượu bay về phía mình.

Trương Nhất Bình còn phát hiện Tiểu Đoàn Tử có năng lực thần kì có thể khống chế tứ chi người ta, có lẽ tiểu hài tử đang ngủ trong lòng cậu lúc này, kì thực chính là một vị tiểu thần tiên từ trên chín tầng trời hạ xuống ha!

Tiên nhân hay ác ma?

Lúc này hình như còn quá sớm để đưa ra kết luận...

282. Chương 282 - Tư Tưởng Tà Ác

Lâm Cửu trở lại phòng hát, vừa ngồi xuống, liền nói luôn: “Mình phải về, các cậu cứ chơi tiếp nhé, cũng đừng về muộn quá.”

“Ai, mới mấy giờ mà đã muốn về rồi?” Triệu Hâm lăm bằm một câu, vừa nói vừa xem giờ trên điện thoại, lúc này mới chín rưỡi mà thôi, Lâm Cửu bỏ đi cũng hơi bị sớm ha.

“Cậu còn chưa hát bài nào, tới tới tới, hát tùy tiện một bài rồi đi cũng không muộn!” Tạ Hồng Ân kéo Lâm Cửu qua, cầm micro đưa cho Lâm Cửu rồi đẩy Lâm Cửu lên đài.

...

...

Đêm tối, xe hơi, nam nhân.

Một chiếc xe màu đen dừng bên dưới KTV, giá trị xa xỉ thường khiến nam nam nữ nữ ra vào KTV phải quay đầu lại ngắm nghía, chúng nam nhân hơn phân nửa là đồ kị mà ước ao, chúng nữ nhân thì hơn phân nửa là ước ao mà hiểu kì.

Cách tắt cửa sổ xe trong suốt, đám người đứng dưới ánh đèn rực rỡ dòm ngó chủ nhân của chiếc xe xinh đẹp, khiến người ta càng kinh ngạc đó là, nam nhân ngồi bên trong dường như còn hấp dẫn người ta hơn cả chiếc xe sang quý, mặc dù ánh đèn không quá sáng tỏ, nhưng vẫn không thể che đi ngũ quan xuất sắc chìm đắm trong bóng tối kia.

“Yo, tiên sinh, chờ người sao?” Một cô gái trang điểm đậm đà, đi đôi cao gót màu hồng, mái tóc gọn sóng lộ ra vài phần tấn mạn và gợi cảm giữa màn đêm, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, là sự tự tin thuộc về tuổi trẻ, dường như cô nàng rất tự tin mình có thể mở được cửa của chiếc xe này.

“Cút.”

Cô gái chật vật rời đi, nam nhân trong xe không chút biểu cảm, vẫn cúi đầu ấn lên số điện thoại duy nhất được lưu trong máy, Diệt Thiên đã tới KTV mà Lâm Cửu đang ở, nơi ăn chơi của đám bình dân của thế giới này, ầm ỹ mà khiến hắn cảm thấy dơ bẩn.

Nếu sớm biết Lâm Cửu bị người ta đưa tới nơi thế này, Diệt Thiên nhất định sẽ đến đây sớm hơn.

“Tút tut...” Điện thoại đánh thông, nhưng một lúc lâu vẫn không thấy người tiếp, Diệt Thiên nhìn màn hình di động khẽ nhú mày, ngay giây sau đó, trong di động truyền đến thanh âm bị cắt đứt.

Có người cắt đứt điện thoại hắn gọi, là Lâm Cửu sao?

Ném điện thoại sang bên cạnh, Diệt Thiên nhắm mắt lại lẳng lặng cảm thụ khí tức của Lâm Cửu, cảm thụ được nam nhân cách hắn rất xa, lại ở một vị trí, bên trong một căn phòng.

Hắn nghĩ, Lâm Cửu hẳn là đang gặp chút phiền phức đi.

Khi ánh mắt của người qua đường đang mãi mê ngắm nghía chiếc xe đẹp dễ đậu ven đường thì cửa xe đột nhiên bị mở ra, một vài nam nam nữ nữ nhang chóng di chuyển tầm nhìn, dù sao chủ nhân trong xe mới vừa cự tuyệt một nữ nhân vô cùng nóng bỏng xinh đẹp. Bộ dáng người phụ nữ với đôi môi đỏ mọng chật vật rời đi khiến không ít người muốn chủ động quyến rũ phải ngừng cước bộ.

“Úc...” Thi thoảng lại có người phát ra một tiếng than sợ hãi, càng nhiều người chỉ lặng lẽ nhìn chăm chú vào nam nhân cao lớn từ trong xe bước ra, có lẽ có chút sững sờ.

Là bọn họ nhìn lầm sao? Người này xác định không phải từ trong phim điện ảnh đi ra đó chứ? Một mái tóc dài đen nhánh phi tán phía sau dưới ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng, có chút tùy ý, mà càng nhiều là sự lạnh lùng và cao ngạo khiến người ta đui mù, nam nhân kiêu ngạo khiến người ta cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

“Chào ngài, xin hỏi ngài vào tìm bạn hay muốn đặt phòng?” Diệt Thiên vừa bước vào KTV, nhân viên phục vụ mặc chiếc quần dài trắng tinh đặc biệt trong KTV nhanh chóng đi đến, vô cùng ôn nhu, vô cùng sẵn sàng chào hỏi Diệt Thiên.

“Tìm người.” Đơn giản bỏ lại hai chữ, Diệt Thiên nhanh chóng đi vào thang máy, rõ ràng muốn đi thang máy, nhưng không một ai có can đảm bước vào, chỉ bởi vì trên người nam nhân lộ ra một cỗ băng hàn khó hiểu, khiến người ta không dám tiếp cận.

Khi cửa thang máy đóng lại, mấy cô nàng phục vụ ở quầy tiếp tân háng hái bưng bưng thảo luận nam nhân thần bí vừa rời, trên mặt lộ ra hưng phấn dày đặc.

“Các cô nói xem, nam nhân vừa rồi là ai a, thật đẹp trai, còn đẹp trai hơn cả mấy ngôi sao điện ảnh!”

“Người kia nhất định là quý tộc ha! Trời ạ, tôi cũng không dám đối diện với hắn...”

“Không biết hắn muốn tới tìm ai, nếu như tìm tôi thì tốt biết bao...”

“Cô đừng suy nghĩ linh tinh, nhà người ta sao có thể coi trọng cô chứ...”

...

...

Trong một căn phòng nào đó, ngay lúc Lâm Cửu bị ép lên bục dùng tiếng ca xé cổ hòng gào lên, chiếc điện thoại di động bị ném vào một góc nào đó trên chiếc ghế sofa chói loé, muốn cho chủ nhân nó chú ý đến.

Tạ Hồng Ân liếc mắt nhìn chiếc điện thoại phát sáng liên tục, khi nhìn thấy ba chữ [Thối ma đầu] hiện trên màn hình, vô thanh vô tức ấn ngắt cuộc gọi.

Di động an tĩnh lại, khoe miệng Tạ Hồng Ân khê cong lên, chiếc điện thoại chết tiệt này hắn đã sớm muốn đập nát vụn rồi, không phải gửi tin nhắn thì chính là gọi điện thoại, thậm chí đến người bên cạnh, bao gồm cả hắn nói chuyện cũng không nghe vào tai, cái tên “thối ma đầu” ở đầu bên kia lại khiến Lâm Cửu nhớ mong như vậy sao?

Thối ma đầu? Ha ha, quả nhiên là nam nhân à...

Tạ Hồng Ân nhìn Lâm Cửu ở trên đài, trong lòng có chút khó chịu, hắn vốn tưởng rằng Lâm Cửu là một người dị tính tính luyện bình thường, thật đúng là không ngờ nam nhân này cũng tự nguyện bị đồng tính, thực sự là cực kì hồngбет, “thối ma đầu” kia rốt cuộc cho Lâm Cửu cái gì?

Là tiền tài, hay mị lực trên giường?

Quý tha ma bắt Lâm Cửu, biểu hiện ra ngoài là một người đàn ông đứng đắn, nói không chừng kì thực trong máu đã là một “đám phụ” khao khát bị nam nhân thượng, đúng, không sai, nhất định là như vậy.

Kì thực từ hồi học đại học Lâm Cửu nhất định là đã rất muốn bị hắn thượng rồi đi? Cho nên mới luôn ở bên cạnh hắn, dù có thấy hắn đoạt đi bạn gái cũng không biết làm thế nào, có lẽ trong lòng người kia kì thực rất vui vẻ, nói không chừng hồi học đại học nam nhân này đã làm cùng những người khác, mấy năm nay không biết đã bị người ta làm bao nhiêu lần rồi.

Tạ Hồng Ân ngồi trong góc khế kẹp chặt hai chân, hai mắt nhìn thẳng vào Lâm Cửu vì muốn rời đi mà có chút không yên lòng, đường nhìn hết lên lại xuống xem đến mấy lần, cảm giác này cứ như Lâm Cửu không mặc quần áo vậy.

Liếc mắt nhìn cốc rượu chưa uống hết, Tạ Hồng Ân hí hí mắt, nhìn mấy người bạn cũ ở bên cạnh đang tự chơi đùa, mình thì cầm chai rượu lên, nghiêng người rót rượu đồng thời thả một viên thuốc màu trắng vào, viên thuốc vừa rơi vào thì nhanh chóng sủi bọt, rồi biến mất sạch sẽ.

Tạ Hồng Ân đặt lại rượu lên bàn, vừa lúc Lâm Cửu cũng hát xong chạy từ trên đài xuống, cơ hồ là muốn tìm chiếc di động, nhìn thấy điện thoại không hiện ra cuộc gọi nhờ, Lâm Cửu có chút thở phào nhẹ nhõm.

“Uống rượu rồi hăng đi a, cũng không thể không nể tình như thế.” Kéo Lâm Cửu lại, Tạ Hồng Ân cười nâng cốc đưa cho Lâm Cửu, cũng thuận tiện cầm lấy một chén rượu, nói: “Đến đến đến, mình kính cậu một chén.”

Bị Tạ Hồng Ân lôi kéo như vậy, Lâm Cửu cũng chỉ có thể ngồi xuống, nhưng lúc này Lâm Cửu cũng không định tiếp tục bởi những người này chơi nữa, cầm lấy chén rượu một hơi nốc cạn sạch, hành động vĩ đại này khiến mấy người bạn học bên cạnh vỗ tay nồng nhiệt.

“Sao cậu vội vàng trở về vậy a.” Bị Lâm Cửu dọa chút xiu, Tạ Hồng Ân vừa cười vừa nói, “Được rồi, được rồi, biết cậu thương bạn gái, đi, mình đưa cậu xuống dưới.”

“Khụ khụ... ngạch... không cần, mình tự xuống được.” Một hơi uống sạch rượu quả thực có chút choáng, Lâm Cửu khẽ lắc đầu, thiếu chút nữa bị sặc.

“Đi thôi.” Tạ Hồng Ân cũng không định để mặc cho Lâm Cửu chạy, kiên trì muốn đưa Lâm Cửu xuống dưới, Lâm Cửu cố chấp không lay chuyển được cũng chỉ có thể mặc kệ người kia thôi.

Ngay lúc Lâm Cửu và Tạ Hồng Ân vừa đứng lên, cửa phòng bị người ta mở ra, cũng không biết có phải trùng hợp hay không, cửa này vừa mở ra, ca khúc cũng tới hồi kết, thanh âm âm ỉ trở nên an tĩnh, cho nên mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nam nhân vừa xông vào.

Nam nhân này là ai? Tóc dài, tây trang phẳng phiu, anh tuấn mà lại mang theo một tia lạnh lùng.

Nam nhân như vậy, căn bản không phải những người bình dân như bọn họ có thể nhận thức ha? Chẳng lẽ vào nhầm phòng?

Ngay lúc mọi người nghĩ như vậy, hắc y nam nhân kia đã nhanh chóng đi vào, không có bất cứ do dự hay nhìn xung quanh gì, mang theo ánh mắt cường liệt thẳng hướng đến một nam nhân nào đó.

Hắc y nam nhân này cuối cùng dừng trước mặt Lâm Cửu.

“Diệt, sao ngươi lại tới đây?” Lâm Cửu vẫn cảm thấy xã hội hiện đại mà gọi hai chữ “Diệt Thiên” thì có vẻ rất ngốc, kết quả là dần dần thay đổi cách xưng hô khi đứng trước người ngoài, chẳng qua như vậy thì có vẻ lại càng tăng thêm độ thân mật.

Trên mặt ma đầu lộ ra nụ cười ôn hoà: “Điều này còn phải hỏi sao, đương nhiên là tới tìm ngươi rồi.” Nói xong, Diệt Thiên nhẹ nhàng liếc nhìn nam nhân nào đó đang đứng cạnh Lâm Cửu.

283. Chương 283 - Mê Huyền Dược

*Mê huyền dược: chính là ecstasy, một loại ma túy tổng hợp mà giới nghiện thường gọi là thuốc lắc. Nói đến thuốc lắc thì chắc ai ai cũng biết rồi nên mình khỏi cần chú thích thêm nữa nhé ^^

Nam nhân đáng sợ này... chính là “thối ma đầu” ở đầu bên kia điện thoại của Lâm Cửu sao?

Ngồi trên chiếc sofa trong góc phòng, Tạ Hồng Ân thỉnh thoảng khẽ liếc nhìn nam nhân nào đó ngồi cùng Lâm Cửu, trong lòng đau đớn như bị người ta đâm cho một dao, hắn muốn phục thù.

Sao có thể vậy chứ?

Sao lại có một nam nhân anh tuấn như vậy ở bên Lâm Cửu chứ, đáng nhẽ bên cạnh Lâm Cửu phải là một thằng cha vừa già vừa xấu nhưng có tiền mới đúng chứ, tên gia hỏa Lâm Cửu này, rốt cuộc làm cách nào mà quyến rũ được nam nhân tên “Diệt” đó?

Diệt? Ha ha, gọi đến là thân thiết a!

Nói vậy chắc hẳn tên Lâm Cửu này mặt ngoài thoạt nhìn sạch sẽ lại hiền lành, nhưng ở trên giường nhất định là phóng đảng hơn cả bọn gái điếm có kinh nghiệm rất phong phú kia, bằng không sao có thể khiến cho một nam nhân ưu tú hơn hẳn rất nhiều đó khăng khăng một mực như vậy!

Không, nói không chừng nam nhân tên “Diệt” này kì thực là một tên bất lực, ăn diện tây trang bên ngoài, nhưng trên thực tế là bởi vì bất lực mà thích làm vài chuyện biến thái, tỷ như dùng đồ giả kí “chơi” Lâm Cửu, còn có thể ở bên cạnh dùng camera quay lại đủ loại tư thế hạ lưu của Lâm Cửu.

Nói không chừng trong phòng bọn họ nơi nơi đều là đồ chơi ảnh chụp khiến người ta thấy mắc ói.

Từ khi Diệt Thiên xuất hiện, Tạ Hồng Ân lập tức bị biến thành thằng hề đặt ở ngoài cuộc, một mình phiến muộn ngồi trong góc uống rượu, trong đầu nghĩ đủ thứ tư tưởng dơ bẩn, tà ác.

Sau khi Diệt Thiên tới không lập tức dẫn Lâm Cửu rời đi, mà trái lại còn ngồi xuống cùng Lâm Cửu, lấy mỹ danh: thể nghiệm cuộc sống của những phạm nhân đáng thương.

Lâm Cửu lập tức có loại xung động muốn đánh Diệt Thiên một quyền, mấy câu nói và tác phong của đại ma đầu này đôi khi thật khiến người ta muốn tẩn cho một trận, mặc dù Lâm Cửu bắt đầu dĩ nhiên hiểu rằng, đây là đại ma đầu, mặc kệ có đến nơi đâu cũng không thể thay đổi được sự coi khinh đối với phạm nhân đã ăn sâu vào máu thịt của hắn.

Vĩnh viễn không thể trông cậy vào một ngày nào đó Diệt Thiên đột nhiên đổi tính, từ một đại ma đầu tà ác biến thành đại thánh nhân trách trời thương dân, loại chuyện này chỉ xuất hiện trong mộng mà thôi.

Chẳng qua đại ma đầu này chỉ muốn thể nghiệm cuộc sống nhàm chán của những phạm nhân đáng thương bọn họ mà thôi, uy uy, cái tay đặt trên đùi y này là chuyện gì vậy, còn có, là tay của tên hỗn đản nào lại nhân lúc người ta không để ý mà quần lấy thắt lưng y.

Lâm Cửu chẳng cần ngăn đầu cũng có thể biết có bao nhiêu người đang len lén nhìn chằm chằm vào bọn họ, rõ ràng là đang hát, nhưng lại thường thường cố ý nhìn lén, vì vậy vừa hát mấy lời biến điệu kì quái, vừa lảng lảng nhìn lén.

Nhìn lén cái gì?

Chắc hẳn mấy vị bạn học cũ này đang vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc người như Lâm Cửu cư nhiên lại quen nam nhân thần bí có mị lực như vậy, vừa ngạc nhiên không biết hai nam nhân này rốt cuộc có quan hệ gì, mặc dù trong lòng đã có đáp án, nhưng mọi người vẫn duy trì tâm tình hiếu kì và thần bí.

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Lâm Cửu còn muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra, sao phòng này càng lúc lại càng nóng vậy, chẳng lẽ do vừa rồi uống nhiều rượu quá, lúc này y cảm thấy như có hai luồng lửa đang hùng hực thiêu đốt, nơi nào đó ở bụng dưới không chỉ thiêu đến lợi hại, hơn nữa còn như bị người ta gãi ngứa, luôn luôn phát sinh một luồng cảm giác tê dại.

“Hô...” Lâm Cửu không khỏi thở hắt ra, bàn tay Diệt Thiên đặt trên đùi y đối với y lúc này giống như một sự dẫn dắt, sớm đã không còn là một nam tử ngây ngô như trước, trải qua số lần không thể đếm nổi, Lâm Cửu hiểu rõ bàn tay của Diệt Thiên tiếp xúc với da thịt y qua lớp quần, đang gây cho y nhu cầu đáng sợ đến mức nào.

Con mịa nó...

Lâm Cửu nhin không được thắm mắng một câu, y cơ khát đến vậy sao? Lúc này mới bị Diệt Thiên chạm nhẹ như thế mà đã ước gì có thể lập tức cùng Diệt Thiên lăn lên giường.

“Ta... ta đi toilet một chút.” Bỏ lại một câu, Lâm Cửu lập tức đứng bật dậy, nhanh như thỏ chạy ra ngoài, thẳng tiến toilet.

Diệt Thiên khoanh tay nhìn MV trên TV, hình như cũng không có ý định đi ra ngoài xem thử Lâm Cửu, Tạ Hồng Ân ngồi trong góc đã lặng lẽ theo ra ngoài.

Diệt Thiên chỉ khẽ liếc nhìn thân ảnh người nào đó vừa rời đi, trong mắt lộ ra vài phần băng lãnh, muốn động đến nam nhân của Diệt Thiên hửn? Đã chán sống rồi đi...

...

...

Táp nước lạnh vào mặt, Lâm Cửu nhẹ nhàng nói lỏng cổ áo của mình, giọt nước trên khuôn mặt tích xuống dưới cằm, cuối cùng nhỏ lên bồn rửa tay.

Nam nhân trong gương sắc mặt ửng hồng, trong mắt cư nhiên lại là lửa nóng không thể áp chế, đây là sao? Lâm Cửu thiếu chút nữa bị chính mình trong gương dọa đến.

“Két ——” Tiếng cửa bị mở ra.

Lâm Cửu nhanh chóng quay đầu lại, thấy Tạ Hồng Ân khoá trái cửa toilet lại, lên tiếng: “Cậu làm gì đó?”

“Cái tên kia đã thượng cậu rất nhiều lần rồi à?” Vừa mở miệng chính là nói toạc và xích loã như vậy, Tạ Hồng Ân vừa kéo lỏng cà vạt, vừa đi về hướng Lâm Cửu: “Có phải cậu rất thích bị nam nhân thượng đúng không?”

“Đồ điên, cậu đang nói gì đó?” Những lời nói khiến Lâm Cửu cảm thấy chán ghét đến cực điểm lại được thốt ra từ miệng người bạn tốt nhất thời đại học, điều này khiến Lâm Cửu càng thêm chán ghét.

“Mình đang nói, mình lập tức sẽ cho cậu nếm thử vị đạo nơi này của mình, nhớ kêu to một chút, mình vẫn muốn nghe thử tiếng kêu của cậu.” Liếm liếm môi, Tạ Hồng Ân làm một động tác khiến Lâm Cửu nhìn không được lộ ra biểu tình chán ghét, Tạ Hồng Ân thế mà cố sức xoa xoa đũng quần.

Trong đầu Tạ Hồng Ân này chứa cái gì vậy? Lâm Cửu thoáng cái có chút khó tiếp thu, chịu không nổi người từng là bạn của mình lại nói ra những lời dơ bẩn như vậy, vừa nghĩ đến ngay từ thời đại học trong đầu người kia đã chứa đựng những tư tưởng dơ bẩn đó, Lâm Cửu quả thật chịu không nổi.

“Thối ma đầu, người còn muốn đứng bên cạnh nhìn tới khi nào?” Vỗ lên bồn rửa tay bên cạnh, Lâm Cửu không vui hướng về phía sau Tạ Hồng Ân nói với một nam nhân nào đó.

Diệt Thiên chết tiệt, nhìn người khác đùa giỡn ta như thế cho rằng rất thú vị sao? Lâm Cửu âm thầm nghiến răng, khi về phải giáo huấn Diệt Thiên một chút mới được.

Tạ Hồng Ân theo lời nói của Lâm Cửu vội xoay ngoắt đầu lại, không nghĩ tới phía sau hửn cư nhiên thực sự có một người nam nhân, nam tử tóc dài lạnh lùng đứng phía sau hửn, cũng không biết xuất hiện từ bao giờ.

Tạ Hồng Ân lại nhìn lại cánh cửa vừa được hửn khoá trái, cánh cửa đó đích xác không bị người ta mở ra a, người kia vào bằng cách nào? Tạ Hồng Ân cảm giác được từng đợt lạnh buốt sống lưng.

“Mày... mày đừng xằng bậy a!” Phát ra phản ứng nguyên thủy nhất của con người đối với nguy hiểm, thanh âm Tạ Hồng Ân hơi run rẩy, bộ dáng ác độc vừa rồi lập tức biến mất không còn một mảnh.

“Quên đi, dù sao hửn cũng từng là bạn học của ta.” Lâm Cửu nhìn Diệt Thiên một cái, ánh mắt đó Diệt Thiên rất hiểu, Lâm Cửu không thích Diệt Thiên giết người, biết Diệt Thiên sẽ không bỏ qua cho Tạ Hồng Ân, Lâm Cửu chỉ hy vọng Diệt Thiên đừng có quá phận là tốt rồi.

Diệt Thiên chỉ đi qua bên người Tạ Hồng Ân đang đứng bất động, Tạ Hồng Ân vẫn không nhúc nhích, khi Diệt Thiên đi qua, nam tử như một khúc gỗ cứng ngắc ngã xuống nền đất.

“Không chết, chỉ là ngất xỉu mà thôi, ngày mai liền tỉnh.” Có điều... tên gia hoả dám mưu toan nhúng chàm Lâm Cửu này, từ nay về sau sẽ mất đi chút năng lực nào đó ở nửa người dưới mà thôi, Diệt Thiên cảm thấy mình thực sự rất nhân từ.

Đi tới trước Lâm Cửu sắc mặt ửng đỏ, Diệt Thiên vươn tay ôm nam nhân, một tay ôm lấy thắt lưng Lâm Cửu, tay kia xé rách quần áo trên người Lâm Cửu, dưới ánh đèn mờ nhạt, thân thể tinh trắng lộ ra ánh sáng nhu hoà khêu gợi dị thường, lồng ngực liên tục lên xuống như đang phát ra lời mời gọi.

“Đừng, ở đây tùy thời đều có thể có người vào...” Lâm Cửu lẩm bẩm một câu, nhưng không cách nào ngăn cản ma đầu áp trên người đang thào thắt lưng quần của y, lạnh lẽo trong thoáng chốc cùng với độ nóng dường như sắp nổ tung trong thân thể khiến nam nhân thiếu chút nữa phát điên, cấp thiết như vậy, mong muốn cấp thiết đến từ chính xúc cảm của ái nhân.

“Không muốn sao?” Ngón tay gài gài bên sườn eo trượt xuống giữa ngọn đồi thung lũng, lật mềm buộc chặt về vòng vòng trên dưới, động tác tàn nhẫn này hành hạ Lâm Cửu, ma đầu khẽ cười thầm nói bên tai khiến Lâm Cửu vừa tức vừa không biết làm thế nào.

Người dù có ngốc đến mấy cũng thừa biết, Lâm Cửu bị tên Tạ Hồng Ân hỗn đản kia kê đơn, chỉ tiếc cuối cùng người được nhắm nháp mật đào đã chín muối lại là một tên đại ma đầu.

Trong kí ức của Diệt Thiên, dường như hắn chưa từng thấy Lâm Cửu bị hạ mê được sẽ có bộ dáng thế nào.

Đôi gò má của nam nhân này đỏ ửng lên, phảng phất như một khắc sau sẽ chảy nước ra vậy, Diệt Thiên nhìn không được tiến đến hôn lên gương mặt đỏ tươi ướt át của nam nhân, có lẽ... thì thoáng thô bạo một lần như vậy cũng không tồi ha?

Mang theo cách nghĩ đơn phương của mình mình, Diệt Thiên không hề báo trước đột nhiên áp tới, do đau đớn đến bất ngờ, trong đau đớn lại có sự khoan khoái khó nhận, nam nhân nào đó lập tức túm chặt lấy vai ma đầu, ngửa đầu ra sau, khẽ nhếch miệng, tiếng rên rỉ kiềm nén trong cổ họng do không thể khống chế mà tuôn ra...

284. Chương 284 - Chương 284

Hô ——

Một rá rời dụi dụi mắt, Lâm Cửu lộ đầu ra khỏi chăn, mí mắt nặng trĩu như chì, bên tai loáng thoáng truyền đến tiếng bản tin phát trên TV, hình như có hắc long gì gì đó?

Hắc long... đau đầu, đã không còn nhớ rõ lắm ngày hôm qua trở về thế nào, cũng không báo cho bất kì người bạn nào biết rằng mình về, sau này phỏng chừng sẽ lại tìm mình cầu nhau ha?

Cơn gió mát rượi thổi tung tấm rèm che mỏng manh bên cửa sổ, mang theo sự trong lành, hình như đêm qua có mưa, cơn mưa xối xả rơi tròn một đêm, như trút hết nỗi nhớ thương trong lòng.

Mưa ào ào đánh vào mặt hồ bên ngoài phòng, như những viên ngọc trai rơi vào nước, tạo lên những tiếng vang dội, bão lộc quét qua suýt làm gãy đổ cả thân cây, đêm khuya gió giật mưa sa, là y đánh mất lí trí, sau điên cuồng do bị mê được khống chế, hình như chỉ trong chớp mắt đã từ toilet trong KTV về đến nhà.

Lâm Cửu nghĩ, có lẽ Diệt Thiên không thích toilet trong KTV...

Mê được... đồ mê được chết tiệt, tên hỗn đản Tạ Hồng Ân kia cứ nhảm dám hạ được với y, lúc đó dù Diệt Thiên không chạy tới, Lâm Cửu cũng sẽ tấn cho tên Tạ Hồng Ân mồm miệng đầy lời xấu xa kia một trận, y bây giờ đường đường là đại hiệp võ công cao cường a! Chính là vị đại hiệp không cần treo dây thép vẫn bay được a!

Tuy rằng vị đại hiệp đáng thương này, luôn luôn bị một tên đại ma đầu tà ác đặt ở phía dưới.

Đại ma đầu đi đâu rồi?

Lâm Cửu vừa mắt ra, ánh nắng ấm áp sau cơn mưa lộ ra sự ôn nhu dịu dàng, khẽ khàng hôn lên môi một người nào đó vừa tỉnh dậy, trong tầm mắt nam nhân mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một hình bóng dựa vào đầu giường ngồi bên cạnh mình.

Diệt Thiên không rời đi... trong đầu nhớ lại sự thực này, sau một lát Lâm Cửu mới dần dần phát hiện hoá ra mình đang gối đầu lên đùi Diệt Thiên, sau đó... ngạch, cây bạch ngọc như cái hình trụ trước mặt này là cái gì? Sao nhìn hình dạng cứ thấy có điểm quen quen?

“Diệt Thiên, sao ngươi không mặc quần áo!”

Buổi sáng tươi đẹp, cứ vậy mà bắt đầu.

Nhìn quen mắt... nhìn quen mắt! Y đương nhiên là cảm thấy nhìn quen mắt rồi! Cái đồ này có thể không nhìn quen mắt được sao? Tối hôm qua chính là... ngạc nhiên... dù sao cứ cho nhìn quen mắt là được rồi.

“Không ngủ thêm chút nữa? Vừa mới dậy mà tinh thần đã tốt thế này, có vẻ như tối hôm qua ta đã khiến người rất thoải mái ha?” Xích lô nửa người trên, dưới ánh mặt trời leo lắt màu vàng kim nhàn nhạt chợt hiện rực rỡ mê người, như món đồ điêu khắc từ thời cổ đại được cất kỹ trong viện bảo tàng, ôn nhu mà không mất giá trị.

Khiến người ta muốn tiếp tục nhìn coi quang cảnh nửa người dưới giấu trong tấm chăn trắng muốt mềm mại như biển rộng, mà lại không thể nhìn thấy được chút gì.

Khoé miệng mang theo ý cười ảm áp, mái tóc đen xoả tung trước ngực theo động tác dưới thân của Diệt Thiên mà rơi lên trán Lâm Cửu, mang đến cảm giác nhồn nhột.

Bàn tay dịu dàng xoa lên gương mặt Lâm Cửu, Diệt Thiên hơi buồn cười nhìn Lâm Cửu vừa tỉnh dậy đã bị “chọc giận”, chỉ là loại chuyện này sao có thể trách hấn chứ? Lâm Cửu vẫn luôn gối lên đùi hấn, nếu mặc quần áo tất nhiên sẽ kinh động đến nam nhân đang chìm trong mộng đẹp này.

Có trách thì trách... vị trí Lâm Cửu ngủ tương đối nhạy cảm thôi.

Mặt đỏ bừng, Lâm Cửu nhanh chóng ngồi dậy, tấm chăn tuột tới thất lưng nam nhân, nửa người trên xích lô hiện ra một vài giấu vết tiết lộ vị ẩm đêm qua.

Nhìn kỹ, kì thực cũng có thể thấy trên người đại ma đầu bên cạnh Lâm Cửu cũng có những vết tích tương tự, Lâm Cửu đêm qua bị trúng mê dược hơi có chút điên cuồng, đến lúc sau còn muốn phản công, giống như đang gặm bánh mỳ thần mà liên tục ôm lấy Diệt Thiên gặm lấy gặm để, tuy rằng đến cuối cùng thì vẫn bị ma đầu nào đó gặm hết.

“Đi chết đi...” Khuỷu tay huých vào ma đầu một chút, Lâm Cửu lại cảm thấy đầu óc bắt đầu choáng váng, cơn mệt mỏi đột kích, thân thể nam nhân nghiêng đi, đầu bắt tri bắt giác tựa lên vai Diệt Thiên, trên vai Diệt Thiên vẫn còn hiện rõ vết tích từng bị Lâm Cửu cắn, một hàng giấu răng khắc sâu trên vai ma đầu.

Mặc dù mỗi lần đều có thể thấy vết tích mình lưu lại trên vai ma đầu, nhưng lần nào Lâm Cửu cũng thầm thấy vui vẻ, một tay ôm lấy lưng ma đầu, tay kia nhẹ nhàng luồn vào chăn, không chút hảo ý tóm lấy cây bạch ngọc thiếu chút nữa chạy vào miệng mình.

Để mặc Lâm Cửu tùy ý nghịch ngợm, Diệt Thiên vẫn như trước tựa vào đầu giường xem tin tức trong TV, tâm mắt tập trung vào màn hình, chẳng qua tâm tư thì lại không ở trong bản tin trên TV, không người hay biết.

“Nganh rồi.” Lát sau, từ trong miệng Lâm Cửu phun ra hai chữ, chân mày nam nhân khẽ nhướn lên, nhìn chiếc cằm góc cạnh phản chiếu như được điêu khắc nổi bật dưới ánh mặt trời, nhẹ giọng nói: “Chẳng phải ghét ánh nắng sao?” Vừa nói xong, cái tay đặt ở dưới chân của Lâm Cửu vẫn tiếp tục trượt lên trượt xuống như cũ, cảm giác cây bạch ngọc nào đó trong tay lúc đầu từ mềm nhũn, đến bây giờ đã cứng rắn như sắt thép.

“Xem ra dược hiệu còn chưa tan a...” Diệt Thiên khẽ khàng lẩm nhẩm một câu.

“Àn?” Lâm Cửu còn chưa nghe rõ Diệt Thiên nói cái gì, y chỉ cố nhìn chăm chăm vào mặt Diệt Thiên.

Tiếp sau đó...

Trong tấm chăn trắng như muốt tựa biển cả, lại một lần nữa dâng lên từng cơn sóng lớn hung mãnh, cho đến khi sóng êm biển lặng thì cũng đã là giữa trưa rồi.

Lâm Cửu mặt mày hồng nhuận nửa chết nửa sống nằm rạp trên giường, trên trán chảy ra những giọt mồ hôi tinh mịn, y cảm thấy hơi nóng.

“Đừng đề lên ta, nóng quá.” Lâm Cửu hơi xoay đầu qua oán giận với ma đầu đang nằm trên người mình, bọn họ gần như là dính sát vào nhau, không có bất cứ khoảng cách gì, lồng ngực ẩm ướt cùng tấm lưng trơn nhẵn, giữa khô nóng và thoả mãn là cái ôm sít sao vô lực mà triền miên.

“Tiểu Cửu...” Diệt Thiên thầm thì gọi tên Lâm Cửu, quá nhu tình, thực sự khiến Lâm Cửu cảm thấy có chút tê dại khó nhin, thôi ma đầu này giờ lại muốn động dục nữa sao?

...

...

“Phịch ——” Một cái liên quỳ gối lên mặt đất Lâm An Chi đau thương nói với cha hân: “Cha, con biết sai rồi, chuyện của Nhất Bình con nhất định sẽ xử lí ổn thoả.”

“Vậy khi nào người nghĩ kĩ thì hãy tới đây nói cho ta biết, kể lại tỉ mỉ cho ta nghe xem người muốn xử lí như thế nào!” Lâm Cửu cương quyết bỏ lại một câu, lúc này dù Diệt Thiên có muốn cứu Lâm An Chi thì cũng đành bó tay, ai bảo Lâm An Chi lại gây ra hoạ khiến Lâm Cửu phát hoả cơ chứ?

Đứng dậy, Lâm Cửu ngẩng đầu nhìn Diệt Thiên, thần sắc có chút buồn bã nói: “Ta đi thăm Nhất Bình, người và An Chi từ từ nói chuyện với nhau đi.”

“Không nghỉ ngơi trước một chút sao? Vừa mới trở về.” Diệt Thiên quan tâm hỏi.

Nhéch miệng, Lâm Cửu lắc đầu, xoay người đi về hướng gian phòng của Nhất Bình, ngay sau khi nam nhân vừa mở cửa, tiểu nam hài trước kia đang nằm trên giường, gương mặt trắng bệnh không chút huyết sắc.

Ai cũng đều phải trưởng thành, Tiểu Đoàn Tử trưởng thành, Trương Nhất Bình cũng trưởng thành rồi, thời gian hai mươi năm, tiểu nam hài trước kia đã trở thành một nam nhân thành thực, chẳng qua nam nhân thành thực lúc này lại yếu đuối như tuý thời đều có thể biến mất.

Lâm Cửu có chút lo lắng, nếu không phải hôm qua nhận được thỉnh giáo từ Lâm An Chi, y cũng không biết phải tới lúc nào mới biết được nam nhân làm bạn bên người Tiểu Đoàn Tử hai mươi năm ròng này mấy năm nay vẫn luôn phải chịu đựng sự tùy hứng của Lâm An Chi.

Ngay ngày hôm qua, Trương Nhất Bình chính là một nam nhân đang bồi hồi giữa sinh tử, mặc dù bây giờ đã được Lâm Cửu và Diệt Thiên cứu giúp không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn tiêu tụy và suy yếu như cũ.

Lâm Cửu ngồi bên giường Trương Nhất Bình, lúc này y đang lo lắng cho an nguy của Trương Nhất Bình, càng bị mối quan hệ phức tạp giữa Lâm An Chi và Trương Nhất Bình làm rối rắm, thế nên tạm thời không có tinh lực để giáo huấn con y.

Nhìn nam nhân vẫn đang hôn mê trên giường, Lâm Cửu yên lặng suy đoán, những năm gần đây giữa Trương Nhất Bình và Lâm An Chi, đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Lâm Cửu, y luôn coi Trương Nhất Bình như người trong nhà mình.

Lâm An Chi là con y, Trương Nhất Bình là hài tử y yêu mến, vô luận như thế nào Lâm Cửu cũng không muốn để hai người con trai này bị bất kì thương tổn gì, nhưng hiện tại, gút mắt giữa hai người con trai, lại khiến y có chút vô lực.

Rất nhiều thời gian, rất nhiều chuyện, không phải y cứ muốn những tay là có thể nhúng tay, đặc biệt là khi việc này lại liên quan tới hai chữ —— tình cảm.

...

...

Từ tám tuổi bước chân vào một thế giới khác, từ một que kem gặp được Tiểu Đoàn Tử Lâm An Chi, trong vòng hai mươi năm, đối với Trương Nhất Bình mà nói, có lẽ là hồi ức đời này kiếp này không thể nào quên được, có thống khổ, cũng có vô số những vui sướng và thoả mãn.

Trương Nhất Bình từ sớm đã biết thiếu gia Lâm An Chi của cậu không phải người thường, Lâm An Chi không chỉ có bộ dạng đẹp, lại còn có năng lực đặc biệt, như việc Lâm An Chi am hiểu nhất chính là khổng

chế động tác của người khác, từ nhỏ đến lớn, Trương Nhất Bình đã ăn không ít khổ từ năng lực này của Lâm An Chi.

Nhưng nguyên nhân chính vẫn là vì Lâm An Chi không phải là người thường, Trương Nhất Bình cũng biết Lâm Cửu và Diệt Thiên cũng không phải người thường, sau này quả nhiên bị cậu đoán trúng!

Từ hai mươi năm trước Lâm Cửu và Diệt Thiên bắt đầu đi du ngoạn khắp thế giới, nhưng lại thường mang theo cả Tiểu Đoàn Tử, thi thoảng Trương Nhất Bình lại có cơ hội được nhìn thấy hắc long và phượng hoàng từ trên trời giáng xuống, lúc đó Trương Nhất Bình kinh ngạc đến há ngoác cả miệng.

Sau này, mặc dù Lâm Cửu và Diệt Thiên biết Trương Nhất Bình nhìn thấy tất cả nhưng cũng không làm gì, thấy thì thấy, kì thực từ lúc đó, Lâm Cửu cũng dần dần coi Trương gia trở thành người trong nhà.

Vì vậy cũng thường mang theo cả Trương Nhất Bình và Tiểu Đoàn Tử đi cùng, du ngoạn khắp thế giới, khi đó Tiểu Đoàn Tử còn nhỏ, khi đó là những tháng ngày Trương Nhất Bình hạnh phúc nhất.

Nhưng sau đó, Lâm An Chi muốn đến trường học, mà bà nội của Trương Nhất Bình cũng bắt đầu bệnh nặng, nên hai người con trai cũng ít khi đi theo Lâm Cửu và Diệt Thiên đến mọi nơi.

Lại tiếp sau đó, Lâm An Chi không thích theo Lâm Cửu và Diệt Thiên đi chơi xung quanh nữa, hài tử đã dần dần trưởng thành, vì vậy Trương Nhất Bình cũng tự nhiên mà theo Lâm An Chi lưu lại trong nhà.

Mà lúc này, Lâm An Chi đã tám tuổi, vốn là thời gian học lớp hai lớp ba ở tiểu học, nhưng hài tử này do quá thông minh nên trực tiếp lên thẳng cấp ba, cũng trở thành học sinh cấp ba như Trương Nhất Bình.

Kì thực Trương Nhất Bình biết, thiếu gia nhà cậu còn thông minh vượt cả bậc cấp ba, Lâm An Chi mới tám tuổi thậm chí còn thông minh hơn rất nhiều sinh viên đại học!

Nhưng không biết vì sao, Lâm An Chi lại lựa chọn học cấp ba.

Lâm An Chi nói, chẳng qua là bởi vì hai vị ba và cha của hắn cảm thấy hắn nhảy quá nhanh, nhất là Lâm Cửu, kiên trì muốn cho Lâm An Chi hưởng thụ cuộc sống thời học sinh, giao lưu nhiều với các bạn học xung quanh, Lâm Cửu đồng ý để Lâm An Chi vượt cấp lên cấp ba đã là cực hạn rồi, để một đứa trẻ tám tuổi đi học đại học?

Lâm Cửu còn không muốn cho Lâm An Chi trở thành “thần đồng” bị cả nước nhìn chăm chăm.

Vì vậy cuối cùng, Lâm Cửu thẳng thắn để Lâm An Chi đi học cấp ba cùng Trương Nhất Bình, nói như vậy cũng là để hai hài tử từ nhỏ đến lớn đều bên nhau có thể chiếu cố nhau tốt hơn, cũng đỡ phải để Trương Nhất Bình ngày ngày đều phải chạy qua chạy lại giữa hai trường.

Những nguyên nhân này Trương Nhất Bình cũng không quá hiểu, nhưng Trương Nhất Bình hiểu một việc, đó chính là từ hôm nay trở đi, tiểu thiếu gia Lâm An Chi cậu yêu quý nhất sẽ học cùng trường với cậu, như vậy, mỗi ngày bọn cậu đều có thể gặp nhau, mỗi ngày đều có thể cùng đi học cùng trở về.

Trương Nhất Bình còn nhớ rõ ngày đầu tiên Lâm An Chi bước tới trường đã khiến cho toàn bộ khuôn viên trường nổi lên sóng gió và oanh động không nhỏ, một học sinh trung học vừa mới đến, Lâm An Chi mới chỉ tám tuổi không thể nghi ngờ là đã khiến cho toàn bộ những đứa trẻ lớn đầu trong trường vô cùng hiếu kì, một học sinh tiểu học sao có thể bước vào trong trường chứ?

Nhất là khi Lâm An Chi lại ngồi trên một chiếc xe limousine cực kì bắt mắt đi tới trường.

Ngoài chỉ số thông minh to khủng khiếp ra, sở dĩ trường có thể tiếp nhận một đứa trẻ tám tuổi còn là bởi vì có một vị nhân sĩ tên “Diệt” nào đó đã quyên tặng một khoản lớn, không thể nghi ngờ chính là, Diệt Thiên rất thích phương thức giáo dục nuôi thả hài tử này, tặng cho trường học không phải vì để chiếu cố con hắn, mà là để bồi thường trước cho họa mà Lâm An Chi gây ra sau này mà thôi.

Gút mắt giữa hai người con trai, cũng có thể tính từ khi Lâm An Chi tám tuổi, Trương Nhất Bình mười sáu tuổi mà bắt đầu được khơi lên.

285. Chương 285 - Những Chuyện Ngây Thơ Thời Trung Học

“Đó là ai a? Đến trường mà còn có xe con đưa đón, thiết, muốn tới đây để vui chơi sao?”

“Nghe thầy nói, hình như là học sinh mới nhảy cóc lớp từ tiểu học lên thẳng trung học, ha ha, coi trường chúng ta là nhà trẻ à? Thực nực cười.”

Mấy nam sinh vừa lên năm hai ngồi túm tụm bên bàn nhao nhao phát ra những tiếng khinh thường, thỉnh thoảng ngắm những bạn học khác chen chúc bầu đầy bên bầu cửa sổ, trong mắt có chút không vui và đố kị, không phải chỉ là một thằng nhóc con học nhảy lớp thôi sao, có đáng để nhiều người bon chen người sau tiếp nối người trước như gặp được minh tinh thế không?

“Xe dừng lại rồi, di, người vừa bước ra kia sao nhìn quen mắt vậy? Oa, kia không phải là Trương Nhất Bình sao, sao Trương Nhất Bình lại từ trong xe bước ra?”

“Thật xinh đẹp, thật đáng yêu a! Thật là tiểu nam sinh sao? Thế nhưng mái tóc rõ ràng còn dài hơn cả mình, trường học thật không công bằng, không phải nói là học sinh không được để tóc dài sao!”

“Bộ dáng nhìn như búp bê ý, có đúng là người thật không vậy?”

Ngày đầu tiên của học kì mới, trong một khu nhà trung học thường thường đột nhiên xuất hiện một học sinh mới đặc biệt, chiếc xe limousine quá nổi bật từ từ rẽ vào sân vận động trong trường học rồi ngừng lại.

Lâm An Chi là một gia hoả có chút tùy hứng, điểm này có phần giống Lâm Cửu, đồng thời lại là một tên hỗn đản cao ngạo, điểm này thì hơi giống Diệt Thiên.

Vì vậy một hài tử tám tuổi tùy hứng mà cao ngạo tuyệt không muốn đi bộ tới trường như những người khác, cũng không muốn để Trương Nhất Bình đến trường một mình, yêu cầu tùy hứng mà độc đoán bắt Trương Nhất Bình mỗi ngày phải cùng đi học rồi cùng về với nó, trong suy nghĩ của Lâm An Chi đây là đều là những chuyện hết sức bình thường.

Kết quả ngày đầu tiên đến trường có limousine đưa đón, có Trương Nhất Bình thường ngày ở trường luôn luôn khiêm tốn từ trong xe bước xuống mở cửa xe cho, Lâm An Chi với mái tóc đen bóng mượt mà dài tới tận thắt lưng, giống như con búp bê bằng giá xuất hiện giữa sân trường, gương mặt lạnh lùng, trong mắt không hề có sự ngây thơ của trẻ con.

“Nhất Bình, đưa ta lên lớp.” Bàn tay nhỏ bé đưa ra, Lâm An Chi cầm lấy bàn tay to lớn của Trương Nhất Bình, rõ ràng là tiểu hài tử, nhưng không thích cảm giác bị người khác nắm, người này từ nhỏ đã rất giống Diệt Thiên thích nắm cả thế giới này trong tay, mà không muốn bị điều khiển trong tay người khác, đa số thời gian chỉ cần qua vài chi tiết nhỏ đã có thể thấy rõ cá tính của hài tử này.

“Ấn.” Gần như là cảm nhận được tầm nhìn chăm chú đến từ bốn phương tám hướng, Trương Nhất Bình từ trước đến nay đều như người qua đường ở trong trường hơi hơi không được tự nhiên cho lắm, mặc dù cậu biết đại đa số người ở đây kì thực là nhìn thiếu gia Lâm An Chi bên cạnh, Lâm An Chi càng lớn càng đẹp, mặc kệ là xuất hiện ở nơi nào cũng đều trở thành tiêu điểm của mọi tầm mắt.

Mặc dù, từ trước đến giờ Lâm An Chi đều không thèm liếc mắt nhìn người ngoài một cái.

Mà bản thân Trương Nhất Bình cũng rất rõ ràng, cậu đã định trước chỉ có thể trở thành cái người vĩnh viễn bị coi nhẹ bên cạnh Lâm An Chi, có được người khác xem trọng hay không, đối với Trương Nhất Bình mà nói chẳng hề quan trọng, quan trọng là, cậu là người tầm thường duy nhất có thể đứng bên cạnh vị thiếu gia ưu tú này.

Sáng sớm ngày đầu tiên khai giảng, Trương Nhất Bình vẫn lo lắng không biết thiếu gia Lâm An Chi nhà cậu có thể thích ứng được với trường mới và bạn học mới hay không, dù sao bạn học cùng lớp với Lâm An Chi đều là những đại hài tử hơn Lâm An Chi đến sáu, bảy tuổi.

Thiếu gia có thể bị người ta xa lánh hay không? Lại có thể làm quen được bạn mới hay không? Cả một buổi sáng, Trương Nhất Bình gần như không nghe thấy thầy giáo giảng gì trên bảng, đây đều là thiếu gia, kì thực Trương Nhất Bình càng lo lắng không biết thiếu gia có thể bởi vì bị bạn học khác xa lánh mà phát hỏa hay không.

Nói thật, nếu như Lâm An Chi thực sự tức giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, mà hai người duy nhất có thể kiềm hãm được Lâm An Chi lại không ở đây.

Mang theo một đồng suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, rốt cuộc cũng chờ được đến khi tiếng chuông tan học vang lên, lúc Trương Nhất Bình đang muốn nhanh chóng chạy đi xem Lâm An Chi thì phát hiện mình đã bị các bạn cùng lớp vây kín rồi.

“Trương Nhất Bình, sao cậu lại ngồi cùng xe đến trường với học sinh mới kia, lẽ nào hai người là anh em sao?”

“Thằng nhóc tám tuổi kia có phải là em trai cậu không a? Không đúng a, bộ dạng của cậu và nó căn bản không giống nhau... a... chẳng lẽ là con riêng?”

“Trương Nhất Bình, thằng nhóc tên Lâm An Chi kia rốt cuộc là ai a, vì sao nó có thể để tóc dài, là con gái hay con trai a?”

Nghi hoặc và câu hỏi đến từ bốn phương tám hướng như thủy triều tấp lên người Trương Nhất Bình, mỗi người hỏi một câu, Trương Nhất Bình đã có chút choáng váng, không nghĩ tới xuất hiện của Lâm An Chi mang đến hưng phấn lớn như vậy cho những người bạn học thường ngày do phải học quá nhiều mà trầm lặng này.

“Không, không phải.” Nghe thấy có người hiểu lầm cậu và Lâm An Chi là anh em, Trương Nhất Bình vội vã xua tay giải thích, “Thiếu gia và mình không phải anh em.”

“Thiếu gia?” Mấy tiểu nữ sinh lập tức nâng cao thanh âm, kinh hô, “Quả nhiên là con nhà có tiền, oa! Không nghĩ tới tình tiết trong truyện tranh cứ nhiên lại xảy ra ở đời thực!”

“Trương Nhất Bình, sao cậu lại gọi thằng nhóc đó là thiếu gia a? Lẽ nào cậu là nô bộc của thằng nhóc xấu xa đó sao?” Mấy tiểu nam sinh không có hảo ý mà trêu đùa.

Nô bộc sao? Có lẽ ngay đến chính Trương Nhất Bình cũng không biết bản thân mình rốt cuộc có vai gì, Lâm Cửu luôn coi cậu như người nhà mà đối đãi, Diệt Thiên thì luôn lạnh lùng nhàn nhạt, Lâm An Chi lại luôn kêu đến hết đi với cậu, mà cha cậu cũng thường nói với Trương Nhất Bình, Trương Nhất Bình không thể có quá nhiều vọng tưởng, đừng hi vọng trở thành nghĩa tử của Lâm Cửu, cũng đừng vọng tưởng làm bằng hữu của Lâm An Chi.

Phải kiên định làm việc cho Lâm gia, mới là cách tốt nhất để báo đáp ân tình của Lâm gia với gia đình họ.

Trương Nhất Bình vẫn luôn ghi nhớ lời cha dạy bảo, phải thấy rõ mình là người thế nào, có vị trí gì, không thể quá tham lam.

“Lâm gia đối xử với nhà mình rất tốt, chăm sóc thiếu gia là trách nhiệm của mình.” Trương Nhất Bình chỉ có thể trả lời như vậy, nhận được là đủ loại ánh mắt đến từ các bạn học —— có ngạc nhiên, có nghi hoặc, có khinh thường.

“Hoá ra thực sự là làm trong nhà kẻ có tiền a, nói trắng ra là, kì thực giống nô bộc trong xã hội xưa thôi! Rõ ràng có nhiều công việc có thể kiếm tiền như vậy, hết lần này tới lần khác lại cứ muốn đi làm nô bộc của nhà có tiền, hừ —— thực sự là mất mặt.” Mấy tiểu nam sinh thường ngày luôn thích tìm Trương Nhất Bình gây sự đứng bên cạnh châm chọc khiêu khích.

Mới học cấp ba nhưng Trương Nhất Bình đã phát dục đầy đủ, đáng đáp không tính là quá tốt nhưng cũng không tồi, thành tích thì vô cùng ưu tú, lại không thích chơi đùa giao du với các nam sinh khác, ở trong trường Trương Nhất Bình thường nhận được thư tình của các bạn nữ sinh, cứ như vậy, Trương Nhất Bình có vẻ không được hoà đồng rất dễ bị các nam sinh khác bài xích.

Nhưng có đôi khi không phải là Trương Nhất Bình không muốn kết giao bằng hữu với những người khác, chẳng qua là thời gian của cậu đều đã giao hết cho Lâm An Chi rồi.

Nhưng cậu không hề để bụng những người bạn học này đối đãi với mình thế nào, người cũng không phải vì để ý ánh mắt người khác mà sống, Trương Nhất Bình vẫn luôn hiểu rõ mình sống vì cái gì.

“Nhất Bình.” Thanh âm trẻ con thanh thúy mà mang theo chút lạnh lùng vang lên ngay cửa phòng học ầm ỹ, mặc dù trong phòng chứa đầy tiếng ồn ào nhốn nháo của học sinh tan học, thanh âm trẻ con đó cũng không phải quá lớn nhưng lại truyền rõ ràng vào tai từng người, phòng học nhốn nháo ầm ỹ lập tức trở nên an tĩnh, không ít người nhìn về phía học sinh năm nhất nào đó đang đứng ở giữa cửa.

Quần áo màu đen, mái tóc màu đen dài tới thắt lưng, gương mặt tuyết trắng đến gần như có chút tái nhợt, một đôi mắt sáng ngời lại lộ ra sự đậm đặc, đứa trẻ như vậy càng giống con búp bê cổ điển cao quý được đặt trong tủ kính, trên người khuyết thiếu rất nhiều hơi thở của nhân loại, một đứa trẻ như vậy quả thực là đã hình thành lên sự đối lập rõ nét với những học sinh bình thường khác.

Thật giống như... ở bên trong thân thể này không phải là linh hồn của một đứa trẻ, mà là một linh hồn đã có mấy nghìn năm sinh mệnh.

Nhưng cũng chỉ Trương Nhất Bình mới biết, kì thực Lâm An Chi vẫn chỉ là một đứa trẻ, biết tức giận, biết cười, biết khóc, biết nháo, nhưng lại ham chơi giống như bao đứa trẻ khác.

“Thiếu gia, sao cậu lại qua đây, tôi đang chuẩn bị đi tìm cậu.” Thấy Lâm An Chi, Trương Nhất Bình nhanh chóng chen khỏi đám bạn học đang vây bốn phía chạy tới cửa phòng học nửa ngồi xuống, để Lâm An Chi có thể nhìn thẳng vào mình, vóc dáng Trương Nhất Bình tới kì phát dục đã sắp tới mét tám, mà Lâm An Chi lại vừa vặn tới thắt lưng Trương Nhất Bình mà thôi.

“Ba ——”

Một tiếng tát thanh thúy, khi Trương Nhất Bình vừa ngồi xuống, Lâm An Chi liền vươn tay tát Trương Nhất Bình một cái, tất cả mọi người bên cạnh thấy một thằng nhóc tám tuổi đánh một học sinh năm hai mươi sáu tuổi, có lẽ không thầm cười trong lòng, mà càng nhiều là bị dọa.

“Thiếu gia?” Trương Nhất Bình có chút không hiểu nhìn Lâm An Chi vừa tát một một cái, trên thực tế, tuy Lâm An Chi là một đứa trẻ bốc đồng, bình thường cũng hay vừa đánh vừa mắng Trương Nhất Bình, nhưng hầu như không bao giờ nặng tay, cũng không bao giờ ở trước mặt người ngoài mà đánh hay mắng cậu.

Động tác bất ngờ lúc này của Lâm An Chi, khiến Trương Nhất Bình hơi kinh ngạc, có phải cậu đã làm sai chuyện gì chọc Lâm An Chi mất hứng hay không?

“Ngu ngốc.” Lâm An Chi lạnh lùng nhìn Trương Nhất Bình, có chút tính khí trẻ con mắng: “Người là heo sao? Đã nói với người bao nhiêu lần, chỉ có ta có thể mắng, chỉ có ta có thể đánh người, khi dễ người.”

Nói xong, Lâm An Chi lạnh lùng liếc nhìn mấy tiểu nam sinh vừa nói xấu Trương Nhất Bình, ngữ điệu lạnh lùng mà thông thả vang lên: “Nhất Bình là người của ta, ai khi dễ hắn, ta sẽ giết kẻ đó.”

“Thiếu... thiếu gia!” Trương Nhất Bình cũng không cho rằng Lâm An Chi là đang nói chơi, dù sao, cậu đã từng nhìn Lâm An Chi từng chút từng chút lớn lên, Lâm An Chi là người có cá tính thế nào, Trương Nhất Bình rõ ràng hơn bất cứ ai.

“Ầm ỹ cái gì.” Trùng Trương Nhất Bình một cái, sau khi nói một câu tàn hung ác sắc mặt Lâm An Chi đã tốt hơn chút, vươn tay ôm lấy cổ Trương Nhất Bình, ôn nhu nói: “Nhất Bình.”

Trương Nhất Bình lập tức hiểu ý tứ của Lâm An Chi, cậu có chút bất đắc dĩ mà sủng nịch cười, thì ra thiếu gia nhà cậu qua đây tìm cậu, là để cậu ôm đi WC.

“Àn, đã biết.” Mặc kệ người bên cạnh nhìn thế nào về cậu và Lâm An Chi, Trương Nhất Bình ôm Lâm An Chi rời khỏi phòng học, y ôm Lâm An Chi như vậy đã tròn tám năm rồi, giờ đây thiếu gia càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng cao, có lẽ qua thêm một, hai năm nữa sẽ không còn cần đến cậu bế nữa ha.

Trương Nhất Bình có chút vui vẻ, cũng có chút tự vị kì quái không biết tên.

Còn nhớ lời thiếu gia vừa nói ban nãy “Trương Nhất Bình là người của ta”, mỗi khi nhớ tới Trương Nhất Bình lại thấy vui vui, cậu cũng không hiểu mình đang vui về cái gì, cũng chỉ là vui vẻ mà thôi.

Giống như vừa rồi mặc dù Lâm An Chi đánh cậu, nhưng đứa trẻ này cư nhiên là vì cậu bị người ngoài khi dễ, mặc dù Trương Nhất Bình biết có lẽ Lâm An Chi chỉ coi cậu như món đồ chơi mà thôi, dục vọng chiếm

giữ của trẻ nhỏ luôn như vậy, món đồ chơi mình yêu thích muốn chơi thế nào thì chơi, thích khi dễ thế nào thì khi dễ, nhưng không có nghĩa là có thể cho những người khác cũng chạm vào.

...

...

Nếu như muốn nói mới đó không lâu, Trương Nhất Bình còn lo lắng Lâm An Chi không thể thích ứng được với cuộc sống ở trường trung học, thì hiện tại Trương Nhất Bình có thể hoàn toàn yên tâm rồi, Lâm An Chi không chỉ thích ứng rất tốt, hơn nữa còn nghiêm nhiên trở thành lão đại trong trường, ngay đến mấy học sinh trước đây từng khi dễ Trương Nhất Bình cũng không dám lộn xộn nữa.

Mặc dù trong trường thường phát sinh vài chuyện kì quái, tỷ như những nam sinh trước đây từng mắng chửi Trương Nhất Bình ngay trên hành lang có ý đồ “cường bạo” thầy giáo, kết quả sau đó bị phạt cảnh cáo nghiêm trọng; lại tỷ như nữ sinh đã từng được Trương Nhất Bình khen ngợi có một ngày đang tập thể dục lại ở ngay trước mặt mọi người nhảy múa...

Đủ loại chuyện kì quái như thế...

Trương Nhất Bình không biết sự xuất hiện của Lâm An Chi là tốt hay xấu, từ khi Lâm An Chi nói không cho phép bất kì kẻ nào khi dễ cậu, liền thực sự không còn ai khi dễ Trương Nhất Bình nữa, bởi vì gần như tất cả mọi người trong trường đều biết, chỉ cần nói xấu Trương Nhất Bình cái gì đó thì nhất định sẽ gặp tai họa, ngay trước công chúng làm ra động tác kì quái cũng chỉ là chuyện nhỏ, đã từng có người thiếu chút nữa nhảy lầu, hơn nữa người thiếu chút nữa nhảy lầu kia còn vừa hô người cứu mạng, còn van xin Trương Nhất Bình tha cho hắn.

Trương Nhất Bình rất vô tội, bởi vì việc này rõ ràng đều do Lâm An Chi gây ra, mặc dù rất nhiều người đều biết việc này, nhưng hiện tại hầu như ai cũng không dám tới gần Trương Nhất Bình, bao gồm cả ông chủ quán cũng vậy.

Trương Nhất Bình đã triệt để trở thành cô nhân trong trường, dám tiếp cận cậu cũng chỉ có người đã khởi xướng ra chuyện này – Lâm An Chi mà thôi, tiếp sau đó, Lâm An Chi lại học nhảy lớp vào năm hai, thành bạn cùng lớp cộng thêm bạn cùng bàn với Trương Nhất Bình, hai người ngày ngày cùng nhau lên lớp cùng nhau về nhà, dần dần Trương Nhất Bình cũng cảm thấy cho dù không có bạn bè cũng chẳng có vấn đề gì.

Ngay từ hồi tám tuổi quen biết với Lâm An Chi, tiểu tử tà ác kia vẫn luôn thích bám dính lấy Trương Nhất Bình không buông, có lẽ là tùy hứng của trẻ nhỏ, cũng có thể là từ trong bản năng đã cho rằng Trương Nhất Bình chỉ có thể là của riêng mình mình, Lâm An Chi luôn bất tri bất giác mà cắt đứt mọi mối liên hệ của Trương Nhất Bình với người khác.

Hàng ngày sau khi tan học trở về, Trương Nhất Bình đều phải làm cơm cho Lâm An Chi, Lâm An Chi cơm nước xong xuôi sẽ chạy về phòng mình chơi, đợi Trương Nhất Bình thu dọn bát đĩa xong, Trương Nhất Bình sẽ đến phòng giúp Lâm An Chi chuẩn bị nước tắm, lần nào cũng kèm theo Trương Nhất Bình phải cởi quần áo tắm cùng Lâm An Chi.

Tới thời kì trưởng thành thân thể phát dục rất nhanh, Trương Nhất Bình thường có chút xấu hổ khi trần truồng đối mặt với Lâm An Chi, nhưng Lâm An Chi cũng không ngại, trái lại còn rất hiếu kì với biến hoá thân thể của Trương Nhất Bình.

Sau khi lau khô thân thể vừa tắm xong cho Lâm An Chi, Lâm An Chi tự mình mặc đực bào chạy ra ngoài phòng trước, Trương Nhất Bình còn đang lau rửa nhà tắm, tuy trong nhà cũng có vài người hầu khác, chẳng qua Lâm An Chi chưa bao giờ cho phép người nào ngoài Trương Nhất Bình được ra vào phòng nó.

Khi Trương Nhất Bình thu dọn xong mọi thứ, mặc áo ngủ trở lại phòng Lâm An Chi, Lâm An Chi đã ngồi trên giường, nhưng bất đồng với dĩ vãng chính là, hôm nay Lâm An Chi không phải chơi điện tử hay xem mấy bộ phim điện ảnh kì quái hay phim tài liệu, mà là cực kì hiếm thấy đang đọc sách.

“Thiếu gia, muốn uống nước không?” Trương Nhất Bình đi qua nhẹ giọng hỏi.

Đặt quyển sách trong tay xuống, Lâm An Chi trừng đôi mắt to sáng ngời sáng người nhìn về phía Trương Nhất Bình, nhìn đến mức khiến Trương Nhất Bình có chút sợ hãi.

“Thiếu gia, sao vậy?” Trương Nhất Bình thăm kiểm điểm, có phải cậu đã gây chuyện gì chọc thiếu gia mất hứng không, Lâm An Chi nhìn cậu như vậy, nếu không thì là vì...

“Nhất Bình lên đây, mở chân ra cho ta xem.” Mặt không đổi sắc, Lâm An Chi dùng ngữ khí bình thường như vậy để nói ra lời khiến Trương Nhất Bình thiếu chút nữa không còn phản ứng.

“Thiếu... thiếu gia...” Mặt Trương Nhất Bình lập tức đỏ hơn cả gan heo, cậu lặng lẽ liếc nhìn quyển sách Lâm An Chi đặt bên giường — «Y học cơ thể người» Trương Nhất Bình lập tức hiểu rõ, Lâm An Chi đây là định lấy cậu làm người mẫu sống để học về kết cấu cơ thể người.

“Mau lên.” Nhịn không được vỗ vỗ giường, Lâm An Chi thúc dục nói.

Do dự một hồi, Trương Nhất Bình có chút không tình nguyện bò lên giường, dưới sự chỉ đạo của Lâm An Chi nằm thẳng đơ trên giường, Trương Nhất Bình lặng lẽ liếc nhìn, Lâm An Chi lại cầm quyển sách vừa rồi lên, nhìn vài lần liền ném qua một bên, quay đầu nhìn Trương Nhất Bình.

Bàn tay nhỏ bé đặt lên cúc áo ngủ của Trương Nhất Bình, nhẹ nhàng vạch qua, nút áo Trương Nhất Bình lập tức lỏng ra, Trương Nhất Bình thẫn thờ dài, ngày mai lại phải khâu lại cúc.

Cởi áo trên ra, thân thể nam tử trẻ tuổi phát dục tương đối đầy đủ khiến Lâm An Chi trông mà thèm, cần cần môi sau khi âm thầm phát thệ tương lai nhất định phải cao hơn rắn chắc hơn Trương Nhất Bình, tay Lâm An Chi đặt lên thân Trương Nhất Bình, mặc kệ là vai, xương quai xanh hay bờ ngực rắn chắc và tiểu phúc đều sờ soạn một lần.

Khi Lâm An Chi mơn trớn điểm nào đó ở trước ngực của Trương Nhất Bình, Trương Nhất Bình còn đang trong thời kì trưởng thành đau chịu được sự xoa bóp như vậy, lập tức có chút khó chịu uốn éo thân thể.

“An tĩnh, đừng lộn xộn.” Nhẹ nhàng quát một tiếng, Lâm An Chi thẳng thắn vỗ vỗ ngực Trương Nhất Bình để nam tử trẻ tuổi này hoàn toàn không còn cách nào nhúc nhích nữa.

Xem xong sờ xong nửa người trên, Lâm An Chi với lòng hiếu kì sâu sắc liền nhắm ngay quần ngủ của Trương Nhất Bình, khi Lâm An Chi động thủ kéo quần Trương Nhất Bình, Trương Nhất Bình liền luống cuống.

“Thiếu gia, thiếu gia... đừng...” Thân thể không thể động dậy, Trương Nhất Bình chỉ có thể trở mặt nhìn Lâm An Chi cởi sạch đồ mình ra, thậm chí đến chiếc quần tứ giác cũng cởi, thấy Lâm An Chi nhìn chăm chăm vào địa phương nào đó của mình, Trương Nhất Bình mắc cỡ đến không chịu được, cả người đỏ lừ như con tôm luộc.

Chuyện càng khiến cho Trương Nhất Bình tan vỡ còn ở phía sau, Lâm An Chi cứ nhiên lấy tay kéo chân Trương Nhất Bình ra, nam tử trẻ tuổi cứ như vậy không chút bảo lưu mà đem chính mình bại lộ hoàn toàn trước mặt một đứa trẻ tám tuổi, tuy ý cho Lâm An Chi nhìn đến nhìn đi cũng bất lực không có cách nào, người đang trải qua gian đoạn trưởng thành thường có chút miễn cảm, Trương Nhất Bình lập tức bị Lâm An Chi làm cho suýt muốn khóc.

“Thiếu gia, đừng nhìn nữa... van cầu cậu đừng nhìn...” Cùng lúc với tiếng van nài của Trương Nhất Bình, Lâm An Chi đã vươn tay nắm lấy nơi nào đó của Trương Nhất Bình, một nơi miễn cảm mà đến ngay cả Trương Nhất Bình cũng hiếm khi nào chạm qua.

Lâm An Chi đột nhiên như nhớ tới cái gì, khoé miệng hơi cong lên, lại cố ý nhẹ nhàng xoa xoa Trương Nhất Bình, Trương Nhất Bình lập tức cắn chặt môi, đôi mắt đen nhánh chan chứa lệ quang thẹn thùng mà lại ỷ khuất khó chịu, van xin: “Thiếu gia, đừng chơi nữa, đừng chơi nữa có được không?”

“Sao người rướm rã thế, cảm miệng.” Nhìn vào mắt Trương Nhất Bình, ngoạn tính của Lâm An Chi nổi lên, lại nghĩ tới nó đã từng nhìn lên một chút về chuyện bí mật giữa Lâm Cửu và Diệt Thiên, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, liền thẳng thắn giúp Nhất Bình lộn lên.

Trương Nhất Bình làm sao mà chịu được Lâm An Chi lộn như thế, chỉ chốc lát sau ngay trước mắt Lâm An Chi từ mềm mại thành lửa nóng, rồi sau đó không có cách nào đỉnh chỉ, hơi một tí liền cái kia rồi, lần đầu tiên phát sinh ra chuyện như vậy, kết quả là thứ phọt ra kia liền bắn tung toé lên thân Lâm An Chi, khiến vài ý nghĩ trong lòng Lâm An Chi lập tức bay biến.

“Trương Nhất Bình!” Lâm An Chi hơi bực tức bại hoại một cước đá văng Trương Nhất Bình đang không thể nhúc nhích xuống phía dưới.

Kết quả cuối cùng còn phải để Trương Nhất Bình vừa bị dọa một lần nữa giúp Lâm An Chi tắm, đổi quần áo, thay chân... lần đầu tiên của Trương Nhất Bình, cứ như vậy mà bị huỷ trong trò đùa của Lâm An Chi, nhưng may mắn là từ đó trở đi Lâm An Chi không còn bắt Trương Nhất Bình làm mô hình cho mình chơi nữa.

Chỉ là ngay lúc đó trong lòng Trương Nhất Bình, cũng không còn cách nào coi Lâm An Chi như một đứa trẻ bình thường, một vị thiếu gia cần đối đãi bình thường, rốt cuộc là vấn đề từ đâu a?

Mãi đến tận tám năm sau, cũng là khi Lâm An Chi mười sáu tuổi, Trương Nhất Bình hai mươi tư tuổi, Trương Nhất Bình mới biết rốt cuộc là vấn đề ở đâu, một vấn đề rất lớn rất lớn...

286. Chương 286 - Nam Nhân Ngây Ngô

Hai mươi tư tuổi, là thời gian Trương Nhất Bình vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh, năm ấy Lâm An Chi mười sáu tuổi đã trở thành vị giáo sư trẻ có tiếng ở khắp các trường đại học, đây là điểm khác nhau giữa người bình thường và thiên tài, mặc dù Trương Nhất Bình có thể coi là thông minh hơn người, lại càng nỗ lực nhiều hơn người khác, vậy mà thành tựu của Lâm An Chi Trương Nhất Bình vẫn không cách nào chạm đến được.

Đáng nhắc tới chính là, Lâm An Chi bây giờ đã cao ngang ngực Trương Nhất Bình rồi, mỗi khi mọi người nhắc đến Lâm An Chi, đại đa số đều nói đến nam tử trẻ tuổi như một vị mỹ nam tử vừa bước ra từ trong tranh, chính là thoát nhìn thì ôn hoà vô hại, kì thực lại như con ác quỷ trong truyền thuyết khiến người ta không dám tới gần.

Người có thể tới gần Lâm An Chi, vẫn chỉ có mình Trương Nhất Bình mà thôi.

Trương Nhất Bình năm nay hai mươi tư tuổi, chưa từng nói đến yêu đương, không có bạn gái, không có người bạn thân đặc biệt nào, cuộc đời hoàn toàn bị Lâm An Chi chiếm giữ.

Trong nhà không phải chưa từng thúc dục Trương Nhất Bình, dù sao Trương Nhất Bình cũng đã hai mươi tư tuổi mà còn chưa có lấy một người bạn gái, chẳng qua là Trương Nhất Bình luôn dùng đủ loại lí do để qua loa tắc trách, cậu cảm thấy không thể nói cho cha và bà nội rằng kì thực là bởi vì Lâm An Chi không cho phép cậu quen bạn gái ha?

Có đôi khi giật mình tỉnh lại giữa đêm, Trương Nhất Bình đều nhớ tới chuyện hoang đường tám năm trước, lần đầu tiên của cậu cư nhiên để mất trong tay một hài tử tám tuổi đầu, hơn nữa từ ngày đó trở đi Lâm An Chi không còn để Trương Nhất Bình ngủ cùng mình nữa.

Vì sao vậy? Có phải thiếu gia cảm thấy mình quá dơ bẩn? Trương Nhất Bình khẽ thở dài, cậu biết mình đã dẫm vào ngõ cụt, có lẽ vĩnh viễn không thể thoát ra.

Cảm tình của cậu đối với Lâm An Chi, như tình cảm thương yêu với em trai, qua nhiều năm càng ngày càng sâu đậm, mà giờ đây, mặc kệ Trương Nhất Bình có chịu thừa nhận hay không, cậu đã xuất hiện một chút cảm tình khác với Lâm An Chi, một chút cảm tình khiến cậu cảm thấy sợ hãi, thấy ghê tởm lại dễ hèn.

Lâm An Chi mới chỉ mười sáu tuổi mà thôi, nhưng đã có mị lực thâm hậu hơn bất cứ người đàn ông nào, mặc kệ là con gái hay con trai, đều khó chống cự nổi với người ưu tú như vậy, huống chi Trương Nhất Bình hầu như ngày ngày đều có thể nhìn thấy Lâm An Chi, cho nên so với những người khác Trương Nhất Bình càng hiểu rõ Lâm An Chi ưu tú đến mức nào.

Sùng bái và tình yêu, chỉ cách nhau có một sợi chỉ mà thôi, Trương Nhất Bình đang nỗ lực khắc chế tình cảm trong lòng mình, bởi vì cậu biết, người tầm thường như cậu chỉ có thể là nô bộc của thiếu gia, giữa bọn họ đến tình bằng hữu cũng không thể có, thì sao có thể tiến thêm một bước chứ?

Trương Nhất Bình chỉ dám nghĩ trong lòng, lặng lẽ tưới nước cho cây hoa nhỏ đơn thuần, lặng lẽ nở trong tim, chỉ một mình lặng lẽ thưởng thức, cho đến ngày héo rũ suy tàn...

Thời gian mười sáu năm, tận mắt chứng kiến một Tiểu Đoàn Tử trưởng thành thành một nam tử ưu tú tự mình đảm đương mọi việc, Trương Nhất Bình đã đem hai phần ba số thời gian của mình dồn cho Lâm An Chi.

“Nhất Bình, con... con đến khi nào mới định dẫn bạn gái về ra mắt a.” Cha Trương Nhất Bình vẫn thường hay nhắc đến chuyện bạn gái.

“Cha, con biết rồi...” Mỗi lần, cũng đều cùng một câu trả lời.

Đây, có lẽ là bước ngoặt lớn trong cuộc đời Trương Nhất Bình, mấy ngày sau, Trương Nhất Bình đột nhiên nhận được thông báo từ bệnh viện, cha cậu trong một cuộc tai nạn giao thông ngoài ý muốn đã qua đời.

Người cha đảm đương trọng trách quan trọng trong cuộc đời Trương Nhất Bình, cứ như vậy mà ra đi.

Từ nay về sau, không còn ai quan tâm đến chuyện cậu có quen bạn gái hay không nữa, bà nội mới qua đời mấy hôm trước, cha lại đột nhiên ra đi, trong khoảng thời gian ngắn Trương Nhất Bình không thể tiếp thu kịp, mấy hôm trước mới còn nói chuyện với cậu, sao đã đột nhiên ra đi chứ?

Sau tang lễ của cha, Lâm An Chi hình như cố ý để Trương Nhất Bình có một khoảng thời gian nghỉ ngơi, không bắt Trương Nhất Bình phải phục vụ hần nữa, chẳng qua nam nhân cũng không cảm kích, mà lại càng ra sức làm việc hơn, có lẽ muốn dùng công việc để bỏ quên vào cuộc sống của mình, không muốn để tâm tình bị thương thừa dịp rảnh rỗi mà xâm chiếm bản thân.

...

...

Khi Lâm An Chi bước vào phòng liền thấy một nam nhân đang quỳ trên mặt đất dùng khăn lau sàn nhà, người này còn có thể là ai chứ?

Người duy nhất được Lâm An Chi cho phép tiến vào gian phòng này, ngoài tên Trương Nhất Bình ngu ngốc kia ra, sẽ chẳng có người thứ hai.

Lâm An Chi khoanh tay dựa vào cạnh cửa, diện vô biểu tình nhìn nam nhân quay lưng về phía hần mà lau sàn, bờ vai theo động tác lau sàn mà đong đưa, có lẽ do phải quỳ, nên phía sau của Trương Nhất Bình vênh rất cao, Lâm An Chi có chút kinh ngạc, kì thực mà nói vóc người Trương Nhất Bình cũng không tồi ha.

“Việc lau sàn cứ để cho người khác là được rồi, ta nuôi người không phải để người làm những công việc này.” Cởi giày, Lâm An Chi để chân trần bước vào phòng, trước khi Trương Nhất Bình xoay người đã nhẹ nhàng đưa chân giẫm lên cái móng vĩnh viễn của cậu, xúc cảm cũng không tệ lắm...

“Thiếu gia, cậu đã trở về? Buổi tối muốn ăn gì?” Trương Nhất Bình ngừng lại, lại dùng tư thế nửa quỳ nhìn Lâm An Chi đã ngồi an vị trên giường.

Nghiêng người, Lâm An Chi lặn lên giường, trở mình nói: “Qua giúp ta mát xa một cái.”

“Để tôi đi rửa tay trước đã.” Trương Nhất Bình nhanh chóng chạy đi rửa tay, khi quay lại giường phát hiện Lâm An Chi hình như đang ngủ, hô hấp đều đều mà bình ổn, chẳng qua rất khó nhìn thấy động tác thân thể rất nhỏ do hô hấp của Lâm An Chi, phối hợp với gương mặt say ngủ tái nhợt mà lạnh lùng, nếu không phải do Trương Nhất Bình đã sống chung với Lâm An Chi hơn mười năm, có lẽ cũng sẽ như những người khác cho rằng Lâm An Chi đã chết.

Trương Nhất Bình tìm dầu cao đổ vài giọt ra lòng bàn tay, mùi hương thoang thoảng khiến người ta thả lỏng, hai tay hợp lại chà xát vào nhau, Trương Nhất Bình ngồi bên giường, hai tay xen vào mái tóc dài đen nhánh của thanh niên giúp Lâm An Chi xoa bóp đầu.

Còn nhớ rõ mười sáu năm trước, lần đầu tiên Trương Nhất Bình bồi Lâm An Chi qua đêm, sáng sớm tỉnh lại còn tưởng Lâm An Chi đã xảy ra chuyện, làm cậu sợ đến mức vội vàng lớn tiếng gọi người đến cứu mạng, kết quả người tới là Diệt Thiên, Diệt Thiên nhắc Tiểu Đoàn Tử lên rồi lắc lắc, sau đó ném phăng ra khỏi giường, khiến Trương Nhất Bình sợ đến mức không nói được câu gì.

Tuy rằng tiếp đó Tiểu Đoàn Tử liền tỉnh lại, rồi khóc nháo đòi tố cáo với Lâm Cửu.

Nghĩ nghĩ, Trương Nhất Bình lại nhin không được mà bật cười, lúc đó Lâm An Chi thực sự rất đáng yêu, kì thực hiện tại cũng vẫn như vậy, chẳng qua là từ trước đến giờ Lâm An Chi đều chỉ âm ỉ om sòm với mình Lâm Cửu và Diệt Thiên, những thời gian khác, đều luôn là bộ dáng lạnh như băng, cho dù là đối với Trương Nhất Bình cũng không khác biệt lắm.

Lâm An Chi chưa từng coi cậu là người một nhà.

Trương Nhất Bình đang mát xa đầu cho Lâm An Chi đột nhiên cảm thấy có ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình, nam nhân nhanh chóng ngừng lại, kết quả là nhìn thấy Lâm An Chi vốn đang ngủ lại quay đầu nhìn cậu.

“Vừa cười cái gì? Ta còn cho rằng phàm nhân như các ngươi, sau khi mất đi người thân thì đến ngay cả linh hồn cũng mất đi, sẽ giống như một con rối không biết khóc cười, người đã chết không thể sống lại được, người còn sống thì vẫn cứ phải sống.” Lâm An Chi trở mình nằm ngửa ra, một chân gấp lại, hai tay gối sau đầu, nói với Trương Nhất Bình: “Qua đây, nằm xuống.”

Trương Nhất Bình không hiểu, cái gì cũng chưa từng nghĩ liền nằm xuống bên cạnh Lâm An Chi, có lẽ do cậu quá mệt, có lẽ do những lời vừa rồi của Lâm An Chi đã thức tỉnh cậu, kì thực cậu đã sớm nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần một khoảng thời gian để làm lành vết thương mà thôi, cậu sẽ sống, sống thật tốt, để mẹ, bà nội và cha ở trên trời không phải lo lắng.

“Ta không quá am hiểu nỗi đau của phàm nhân các ngươi, người mặc dù đã chết, nhưng cũng không có nghĩa là kết thúc, sau khi chuyển thế vẫn có thể trở lại thế gian này.” Lâm An Chi thì thầm nói, len lén liếc nhìn Trương Nhất Bình nằm bên cạnh đang nhìn trần nhà, gần đây gầy đi một chút, đến cả gương mặt cũng thon gầy không ít.

Lâm An Chi thực sự am hiểu lắm nỗi bi thương của Trương Nhất Bình, chẳng qua hẳn cũng không thích Trương Nhất Bình tự làm hại chính mình như vậy, nếu Trương Nhất Bình bị bệnh, thì sẽ rất phiền phức, đến tốt cùng là sẽ có phiền phức gì, Lâm An Chi cũng không muốn nghĩ sâu, hẳn chỉ không thích mà thôi, mà không thích chính là không thích, đơn giản vậy thôi.

Hắn không muốn Trương Nhất Bình bị bệnh, hẳn cảm thấy mình phải làm cái gì đó, phân nửa là lời căn dặn đặc biệt của Lâm Cửu, phân nửa là Lâm An Chi cảm thấy hẳn hẳn nên làm như vậy.

Không nói thêm gì nữa, Lâm An Chi đột nhiên vươn tay ôm Trương Nhất Bình, nghiêng người ôm Trương Nhất Bình vào lòng, khi làm động tác này, trong đầu Lâm An Chi hiện ra cách Diệt Thiên ôm Lâm Cửu mà hẳn nhìn thấy khi còn bé, giống như lúc này, ôn nhu lại chứa đựng dự vọng chiếm giữ cường liệt.

“Thiếu gia...” Mãi đến khi đầu tựa vào một bờ ngực rộng lớn, khi cảm nhận được một tay quần qua ôm trọn lấy eo mình, tay kia thì ôm vai mình, Trương Nhất Bình mới chợt phát giác Lâm An Chi cư nhiên đã ôm cậu vào lòng, lập tức như đang mơ, bị dọa một chút, cũng có chút cảm giác không nói rõ thành lời.

Từ tám năm trước, Lâm An Chi đã rất hiếm khi có những cử chỉ vô cùng thân thiết với cậu.

Tới tận hôm nay, Trương Nhất Bình đột nhiên phát hiện hoá ra hài tử Lâm An Chi trước kia, giờ đã có bờ ngực rắn chắc rộng rãi hơn cả mình, an ổn và cường đại như vậy, thế nên khiến cho người ta có thể an tâm nằm trong đó mà quên hết tất cả mọi sầu bi và đau xót ở thế giới bên ngoài.

“Hừ... ngươi rất ôn, an tĩnh chút đi.” Lâm An Chi ôm trọn Trương Nhất Bình vào lòng, chặt chẽ đến không còn khe hở, sau khi nói xong câu đó Lâm An Chi liền nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi, mà Trương Nhất Bình dưới sự ấm áp này cũng nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi rồi.

Bận rộn nhiều ngày như vậy, nhưng là lần đầu tiên cảm thấy mệt, như đã bảy ngày bảy đêm đi bộ không phương hướng trong sa mạc rộng lớn, rốt cuộc có một ngày nhìn thấy ốc đảo, sau khi tắm rửa sạch sẽ lại nhìn thấy chiếc giường rộng lớn ấm áp, vừa nằm lên đó đã nhắm chặt mắt không bao giờ muốn mở ra nữa.

...

...

Khi Trương Nhất Bình tỉnh lại bên cạnh đã không còn ai, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, ngay khi Trương Nhất Bình còn đang ngây người, Lâm An Chi với mái tóc dài ướt sũng, mặc bộ dục bào màu đen bước ra, cũng nhìn thấy Trương Nhất Bình vừa mới tỉnh lại đang ngẩn người chờ đợi.

Trương Nhất Bình ngồi trên giường, mái tóc ngắn có chút tán loạn, sau khi mơ màng tỉnh lại còn mang theo vài phần vô tội, nhất là khi Trương Nhất Bình còn đang ngờ ngác nhìn Lâm An Chi, cái bộ dạng kia khiến người ta muốn xoa xoa cái đầu của nam nhân này.

Trương Nhất Bình nhìn Lâm An Chi từng bước từng bước đi tới trước mặt mình, đầu óc trống rỗng, hai mắt đã hoàn toàn bị nam tử ma mị phía trước hấp dẫn, như con mồi hãm sâu vào vũng lầy, dù có liều mạng giãy dụa cũng không thể chạy thoát.

Lâm An Chi vươn tay về phía Trương Nhất Bình, nhẹ nhàng, như đang vuốt ve một con mèo to xác mà xoa xoa gương mặt Trương Nhất Bình, sau khi vuốt vuốt vài cái, tay Lâm An Chi liền thuận thế trượt xuống vai Trương Nhất Bình, nhẹ nhàng nắm lấy, ngón cái chạm vào xương qua xanh của nam nhân.

Động tác như vậy, mang theo vài phần ôn nhu mà từ trước đến giờ Trương Nhất Bình chưa từng cảm nhận được, vài phần ám muội pha lẫn tình sắc giấu tại ngón tay, do da bị ma sát mà trở nên nóng rực đến lợi hại.

Kì thực, Lâm An Chi chỉ muốn xoa xoa đầu Trương Nhất Bình mà thôi, thế mà không biết vì sao lúc đưa tay ra lại thành như vậy, dưới sự kích thích của hormone trong cơ thể vào thời kì trưởng thành mà tràn ngập điên cuồng, Lâm An Chi có thể dựa vào ý nguyện của mình mà áp xuống vài ý niệm trong đầu, nhưng vì sao hắn muốn làm như vậy?

“Thiếu gia...” Thanh âm Trương Nhất Bình có chút run rẩy, có chút sợ hãi, hoảng hốt, cũng có chút hưng phấn mơ hồ cậu không thể áp chế, đang hưng phấn cái gì?

Chỉ bởi vì thiếu gia cậu thầm mến, ngày hôm nay đột nhiên làm ra vài cử động kì quái với cậu sao? Từ cái ôm an ủi ban đầu, đến ám muội lúc này...

Lí trí của Trương Nhất Bình nói với cậu rằng, có lẽ Lâm An Chi nhất thời xung động nên mới khê vuốt cậu, cũng có lẽ bởi vì hormone thiếu niên kích thích nên mới làm như vậy, Trương Nhất Bình từng trải qua thời kì tuổi xuân ngây thơ này nên hiểu rất rõ, một người nam nhân, có đôi khi sẽ bị cảm giác bất chợt của nửa người dưới mê hoặc.

Trong lòng Trương Nhất Bình hiểu, người cao ngạo như Lâm An Chi, kì thực rất hiếm khi chủ động giao du với những người khác, lại càng không vụng trộm làm chuyện gì... trong lòng Trương Nhất Bình đột nhiên có ý nghĩ lớn mật, cậu không biết mình có thể bởi vậy mà bị Lâm An Chi vứt bỏ hay không, nếu không cẩn thận động chạm vào điểm mấu chốt của Lâm An Chi, Lâm An Chi sẽ tức giận ha.

Vậy điểm mấu chốt của Lâm An Chi là gì đây? Trương Nhất Bình đột nhiên rất muốn thử một lần, muốn thử một lần xem người như mình ở trong lòng Lâm An Chi đến tột cùng là cái gì, liệu có phải có chút địa vị nhỏ nhỏ hay không.

Cũng coi như là, làm trả lại việc tám năm trước Lâm An Chi giúp mình làm ha.

“Thiếu gia...” Trên mặt Trương Nhất Bình lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Khi miệng hô “thiếu gia”, trong lòng kì thực lại gọi một từ khác, từ “An Chi” mà từ lâu cậu chưa từng gọi.

Trương Nhất Bình quỳ gối bên giường, cúi đầu yên lặng cởi cúc áo mình ra, động tác không nhanh cũng không chậm, mỗi một động tác đều mang theo sự thành kính khiến người ta không thể giải thích, sau khi cởi xong áo, nam nhân liền cởi luôn cả quần mình, cho đến khi một miếng vải để che thân cũng không còn, trong tấm chăn mềm mại rõ ràng là nam nhân, nhưng lại có chút mỏng manh ngoài ý muốn.

Mỗi một động tác của Trương Nhất Bình Lâm An Chi đều thu hết vào mắt, bao gồm cả việc nam nhân cởi bỏ quần áo ngay trước mặt mình, bao gồm cả việc Trương Nhất Bình vẫn luôn cúi đầu sau đó di chuyển tới trước mặt mình, Lâm An Chi không làm gì cả, chỉ nhìn, đến tận khi Trương Nhất Bình vươn tay tới thắt lưng hắn, Lâm An Chi mới híp híp mắt, nhưng Lâm An Chi vẫn bất động như cũ.

Lớn mật như vậy, nên Trương Nhất Bình không dám nghĩ đến mình đang làm gì, còn may, Lâm An Chi không ngăn cản cậu lại.

Cởi đai lưng của Lâm An Chi ra, dưới tấm áo bào bằng lụa đen là thân thể thon dài mà rắn chắc, Trương Nhất Bình khẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu đúng như những gì cậu nghĩ, thanh niên trước mặt này mới vừa rồi đã có phản ứng, chỉ là vẫn kiềm chế mà thôi.

Nếu không, Lâm An Chi cũng sẽ không cho phép Trương Nhất Bình làm ra hành vi lớn mật như vậy.

Chẳng qua, cho phép bước đầu tiên, cũng sẽ cho phép bước thứ hai... Trương Nhất Bình là nam nhân, nên hiểu rất rõ nam nhân cần cái gì, mặc dù Lâm An Chi không giống như người thường, nhưng suy cho cùng cũng là một người nam nhân.

Hơi mở miệng, Trương Nhất Bình để sát vào Lâm An Chi...

“Ngô...” Khoé miệng tràn ra tiếng rên thoả mãn, Lâm An Chi khẽ nheo con mắt lại, bàn tay đặt trên người Trương Nhất Bình lúc trước đã luồn qua ôm lấy đầu cậu.

Mặc dù đang cố gắng thoả mãn Lâm An Chi, chẳng qua có đôi khi có vài động tác ngây ngô sẽ khiến cho Lâm An Chi không thoả mãn như vậy, Lâm An Chi nuốt nuốt nước miếng, sau khi từ từ thích ứng được với cảm giác khô nóng thì bắt đầu quan sát kĩ nam nhân đang quỳ gối trước mặt.

Trương Nhất Bình nhắm mắt lại, trên trán chảy ra tầng mồ hôi tinh mịn, dưới ánh đèn lại loé ra chút khêu gợi, tấm lưng rộng xuôi thẳng xuống dưới, bờ eo thon mà rắn chắc, vì tư thế quỳ lỵ ra đôi gò núi vô cùng căng tròn, cùng với cặp đùi bị đè ép có chút tuy tiện...

Lâm An Chi khẽ nheo mắt, thứ hắn muốn không chỉ là sự phục vụ ngây ngô của nam nhân này, ở trước mặt hắn là một nam nhân thành thực nhưng cũng rất ngây thơ, có lẽ không phải là độc nhất vô nhị, cũng không phải là anh tuấn tiêu sái, nhưng ngắm nhìn khuôn mặt kia của Trương Nhất Bình, Lâm An Chi đột nhiên cảm thấy bụng dưới có chút thắt chặt.

Sự phục vụ ngây ngô của Trương Nhất Bình đã không thể thoả mãn được như cầu của Lâm An Chi.

“Khụ khụ ——” Đột nhiên, Lâm An Chi túm chặt lấy vai Trương Nhất Bình đẩy nam nhân này ra, Trương Nhất Bình bị bất ngờ ngã ngửa ra sau nhin không được nghiêng người ho khan.

Trên thực tế đúng như Lâm An Chi nghĩ, đây là lần đầu tiên Trương Nhất Bình làm loại chuyện thế này cho người khác, trước đây nhiều lần mới chỉ là xem qua, hôm nay mới biết hoá ra lại khó chịu như vậy, thứ đồ chơi kia thì thoả sẽ tiến sâu vào trong cổ họng cậu, khiến cậu gần như muốn nôn mửa, mặc dù nơi đó của Lâm An Chi không hề có một chút mùi lạ gì, sạch sẽ tựa một đoá hoa sen.

Có lẽ đây là điểm khác biệt giữa thiếu gia và mình... Trương Nhất Bình vừa ho khan, vừa nghĩ, nếu so sánh với nơi đó của Lâm An Chi thì của mình ồ ồ hơn không ít, còn có thể có mùi, nhưng Lâm An Chi lại hoàn toàn không có, dịch thể thỉnh thoảng chảy ra cũng mang theo vị trong mát nhàn nhạt.

Phàm nhân dơ bẩn —— thảo nào thiếu gia luôn nói như vậy.

“Ngô?” Trương Nhất Bình phát ra một tiếng thở khẽ, có người túm tóc cậu kéo cả người cậu qua, hai tay chống lên giường, phần eo bị nhấc lên, hai chân quỳ trên giường, tư thế này khiến nhược điểm của Trương Nhất Bình phơi bày không sót chút gì đồng thời cũng khiến Trương Nhất Bình có chút khó chịu, động tác như vậy, giống như một con chó cái.

“Thiếu gia!” Còn chưa kịp phản ứng xem là chuyện gì xảy ra, Trương Nhất Bình đã cảm giác được Lâm An Chi ôm lấy hông mình, một thứ như cây thiết côn nung đỏ từng chút từng chút xé mở thân thể cậu, từng trận đau đớn khiến cậu nhin không được hét lên, cắn chặt răng, Trương Nhất Bình hiểu rõ Lâm An Chi lúc này muốn làm chuyện gì.

“Gọi An Chi... gọi tên của ta.” Phía sau truyền đến thanh âm khàn khàn trầm thấp của thanh niên, ôn nhu hơn ngày thường rất nhiều, cho nên khi nghe thấy những lời này, Trương Nhất Bình liền hoàn toàn từ bỏ chống cự, từ bỏ tôn nghiêm của bản thân, tất cả của cậu...

“An Chi...” Gọi như vậy, cách xưng hô vô cùng thân thiết như vậy, cuối cùng dưới tình huống này có thể được đối phương cho phép gọi ra.

Đã thoả mãn rồi, dù có phải cố chịu sự xông vào không hề có kinh nghiệm của Lâm An Chi, cảm giác xé rách gần như có thể khiến Trương Nhất Bình phải bật khóc, hay tư thế khuất nhục như vậy cũng đều trở nên nhỏ bé không đáng nhắc đến.

Tròn một đêm này, Trương Nhất Bình không ngừng kêu hai chữ “An Chi”, mặc kệ là thống khổ, khóc lóc, hay vui sướng...

Cho nên đến ngày hôm sau tỉnh lại, khi Trương Nhất Bình lần thứ hai hô lên hai chữ “An Chi” thì phát hiện tiếng nói của mình lại tắc nghẽn, chẳng qua đáp lại cậu chính là ánh mắt có chút kinh ngạc sau khi tỉnh lại của Lâm An Chi.

Khi Trương Nhất Bình thấy sắc mặt Lâm An Chi trở nên lạnh lùng, trái tim vốn có chút mong đợi nhỏ nhoi cũng lập tức lạnh đi, Lâm An Chi sau khi khôi phục lại lí trí hình như cực kì không thích hành động làm càn của Trương Nhất Bình tối hôm qua, thoát nhìn, Trương Nhất Bình đã chọc Lâm An Chi mất hứng rồi.

Lâm An Chi không đuổi Trương Nhất Bình đi ra ngoài, nhưng lại tự mình rời đi, không nói lấy một lời.

Trương Nhất Bình ngồi trên giường ôm chăn, có chút mệt mỏi cuộn tròn thân thể, trên tấm đệm trắng tinh dính vài vết máu do tối qua lưu lại...

287. Chương 287 - Gút Mắt Không Ngừng

Nhắm mắt lại, hít sâu một ngụm gió sớm giữa hoa cỏ núi rừng, cơn gió mát rượi buổi sáng mang theo vị mật hoa trong lành tràn ngập trong hơi thở, khi mở mắt ra, đập vào mắt lại là ánh nắng ấm áp xuyên qua màn sương mù mệnh mông.

Lại một ngày mới, không phải sao?

Chuyện tối hôm qua cứ quên đi là được rồi, coi như đó chỉ là giấc mộng bị chôn giấu trong sương sớm.

Buổi sáng sau khi Lâm An Chi rời đi, Trương Nhất Bình nhanh chóng từ trên giường đứng lên, vẫn như ngày thường bắt đầu công việc quét dọn, đi ra ngoài tưới hoa, nhổ cỏ dại, tới khoảng mười giờ, Trương Nhất Bình lại quay về phòng, lúc này Lâm An Chi còn chưa trở về, hoặc có thể là đang ở trong căn phòng nào đó, chẳng qua là Trương Nhất Bình không biết mà thôi.

Quay về căn phòng của Lâm An Chi, Trương Nhất Bình đứng bên giường nhìn đám giường chiếu vẫn lộn xộn như cũ, nam nhân cứ đứng như vậy, cơn gió hiu hiu cùng với tia nắng ban mai vương vãi trên mái tóc bờ vai cậu, một hình ảnh thật ấm áp.

“Vẫn nên ném đi ha.” Đột nhiên lẩm bẩm một câu, Trương Nhất Bình chớp chớp mắt, sau đó bắt đầu thu dọn đệm giường, tháo ga giường, vỏ chăn và vỏ gối ra, vừa ngâm nga hát, vừa ôm lấy tấm ga vỏ chăn dính chút máu đỏ tươi ném vào thùng rác.

Dù cậu có giặt sạch, chỉ sợ Lâm An Chi cũng sẽ không dùng lại nữa nhỉ?

Tìm tấm ga và vỏ chăn trong thùng rác, Trương Nhất Bình có chút bất đắc dĩ mà cười cười, nhanh chóng ngồi xổm xuống dùng cái túi lớn màu đen nhét hết đám rác rưởi vào, đem bẻ tắc cùng chiếc túi rác này ném hết đi, sau đó lại trở về trải lại ga giường và thay vỏ chăn cho Lâm An Chi.

Sau khi làm xong mọi việc, Trương Nhất Bình phát hiện bản thân cư nhiên không còn tí khi lực nào, tay chân bủn rủn như nhũn ra, trong nháy mắt chuyển từ tư thế ngồi sang đứng mà trước mắt đen xì một lúc, qua vài giây mới thấy đỡ hơn.

Cố sức lắc lắc đầu, Trương Nhất Bình thầm nghĩ, chẳng lẽ do chuyện tối hôm qua sao? Khi mới rời giường, cũng chỉ có chỗ kia có chút đau nhức như xé rách thôi, rõ ràng đã bôi được rồi mà.

Mặc kệ làm sao, thân thể không khoẻ vẫn là sự thực, nếu vẫn còn thể này mà đi quét dọn hay gì gì đó chỉ sợ sẽ té xỉu, dù sao vẫn còn cách bữa trưa một khoảng, cứ về phòng mình nghỉ ngơi một chút một tiếng sau ra làm cơm ha.

Phòng của Trương Nhất Bình nằm ngay sát phòng Lâm An Chi, chỉ cách có một bức tường mà thôi.

Kéo theo thân thể uể oải trở về phòng mình, chỉ cởi mỗi giày, quần áo cũng không thay, Trương Nhất Bình vừa chạm tới tấm chăn ấm áp liền ngủ thẳng, một giấc ngủ này, cứ nhiên lại kéo dài cả một ngày.

Lúc nằm xuống ngủ là buổi sáng ánh mặt trời xán lạn, khi tỉnh lại thì đã là sắc hoàng hôn màu cam ảm áp, Trương Nhất Bình ngồi trên giường sững sốt, như đột nhiên nhớ tới cái gì lập tức từ trên giường nhảy xuống, cơ hồ bỏ nhào xuống giường.

Nguy rồi, cậu chưa làm bữa trưa!

“Ba ——” Một tiếng vang dội, chân trước vừa chạm xuống đất, còn chưa chạy được một bước đã ngã rạp xuống sàn gỗ, đầu gối hơi đau, Trương Nhất Bình nhú nhú mày, khẽ hít sâu một hơi rồi đứng dậy, trên quần chỗ đầu gối thấm ra vết máu nhàn nhạt, cú ngã vừa rồi có lẽ đã làm rách đầu gối rồi.

Chưa kịp nhìn kĩ xem đầu gối có bị xanh hay tím gì không, Trương Nhất Bình nhanh chóng đến phòng bếp, chung quanh phòng không thấy Lâm An Chi đâu, không biết buổi trưa Lâm An Chi có về hay không, nhưng dù thế nào, Trương Nhất Bình vẫn phải nhanh chóng nấu cơm, chuẩn bị món ăn mà thường ngày Lâm An Chi thích ăn nhất.

Từng món đặt lên bàn cơm, đến khi tất cả các món đều được chuẩn bị tươm tất, Lâm An Chi vẫn chưa trở về.

Lặng lặng ngồi chờ bên bàn ăn, từ hoàng hôn đến khi mặt trời khuất núi, trăng sáng mọc lên...

Cơm nước đã lạnh, Trương Nhất Bình cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, trên mặt biểu thị mười một giờ bốn mươi ba phút tối, ngồi lâu như vậy, thân thể đã sắp tê cứng rồi.

Đứng dậy bật đèn trong phòng khách lên, Trương Nhất Bình một mình xới cơm ăn đồ ăn nguội, cũng đồ luôn đồ thừa đi.

Sáng hôm sau, Trương Nhất Bình vẫn như mọi ngày làm điểm tâm, ngồi bên bàn ăn chờ, từ lúc mặt trời lên đến khi mặt trời lặn, từ vui mừng dào dạt đợi đến ôm hai chân ngồi chờ ra trên ghế.

Mỗi ngày đều như vậy, thức dậy làm cơm, sau đó chờ, ăn cơm nguội, lại làm cơm, tiếp tục chờ, không ăn uống, ngủ...

Mãi đến buổi tối ngày thứ bảy, nam nhân vừa nhai thức ăn nguội lạnh, vừa nhịn không được chảy nước mắt, cậu cũng không biết vì sao mình lại cảm thấy khó chịu, lại nhịn không được mà khóc, kết quả thể này, ngay từ buổi sáng đầu tiên đã có thể đoán được...

Có lẽ bởi vì thực sự hiểu rõ, kì thực căn bản không có hi vọng.

Có lẽ bởi vì dáng điệu chủ động của mình ngày đó thực sự khiến người ta cảm thấy quá khó coi.

Có lẽ bởi vì đêm đó quá ôn nhu, mà đêm nay lại quá cô đơn và lạnh lẽo, vầng trăng khuyết ngoài cửa sổ như cái móc dễ dàng đâm nhói trái tim giữa đêm khuya thanh vắng.

...

...

Đến tận một tháng sau đó, Lâm An Chi mới quay lại, khi Lâm An Chi trở về, Trương Nhất Bình vẫn không có gì khác với ngày thường, vẫn trước sau như một xử lí hết mọi chuyện to to nhỏ nhỏ trong nhà, hơn nữa dường như còn càng cởi mở hơn trước kia, còn mua thêm một cây đàn dương cầm về.

“Người mua cái này làm gì?” Lâm An Chi chỉ hỏi một câu thản nhiên như thế, tuy từ hồi còn bé đã cùng Trương Nhất Bình học đủ loại nhạc khí, trong đó có cả đàn dương cầm, nhưng hình như Lâm An Chi thích đàn cổ và sáo trúc hơn những loại nhạc cụ này.

“Thiếu gia, cậu trở về rồi?” Trương Nhất Bình ngồi bên cây đàn dương cầm nhanh chóng đứng dậy, khoé miệng mang theo nụ cười ôn nhu.

“Nói thừa.” Không biết vì sao, tâm tình của Lâm An Chi tựa hồ có chút không được tốt lắm, nhìn Trương Nhất Bình một cái rồi trở về phòng mình.

Lâm An Chi đã trở về, Trương Nhất Bình không biết trong một tháng này Lâm An Chi đã đi đâu, làm cái gì, là tức giận, hay vui vẻ, hay bị chuyện đêm đó quấy nhiễu.

Chính như Lâm An Chi cũng không biết trong một tháng này, mấy ngày đầu Trương Nhất Bình mỗi ngày phải tự mình rửa sạch vết thương của mình thế nào, tự mình bôi thuốc, lại phải chịu đựng từng ngày từng ngày trôi qua ra sao.

Tất cả như khôi phục lại tình hình khi trước, như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, ngay khi Trương Nhất Bình đã gần như hoàn toàn cắt đứt được mơ mộng trong lòng, chuẩn bị an phận sống qua một đời, thành thành thật thật tiếp tục làm công việc nô bộc của cậu như trước, thì một chuyện không biết có nên gọi là ngoài ý muốn hay không lại xuất hiện.

Một đêm giữa hạ, mưa rền gió dữ, sấm sét vang trời, thời tiết oi bức dị thường khiến người ta thấy bức bối.

Lúc này cách lần ngoài ý muốn đã gần ba tháng, Trương Nhất Bình cũng dần dần quên đi chuyện đêm đó, đứng bên cửa sổ nhìn tia sét đáng sợ ngoài trời, Trương Nhất Bình nhanh chóng đóng cửa sổ lại, kéo tấm rèm che khuất bão tố ngoài kia.

Đến quá nửa đêm, tiếng sấm vẫn như trước, rền vang khắp bầu trời, Trương Nhất Bình giật mình tỉnh giấc, đôi mắt ngái ngủ mờ mờ lung lờ hé ra lại phát hiện cửa phòng cậu mở một ra một khe hở, ánh đèn mờ mờ xuyên qua khe cửa chiếu vào, lẽ nào trước lúc đi ngủ cậu quên đóng cửa?

Trương Nhất Bình đáng thử nhớ lại xem mình đã đóng cửa chưa, thì lại thấy có người đẩy cửa ra, do ngược chiều ánh sáng nên không thấy rõ gương mặt người đó mà chỉ thấy thân ảnh cao gầy thon dài của nam tử, nhưng thân ảnh của nam tử này đối với Trương Nhất Bình mà nói đã là quá quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

“Thiếu gia?” Trương Nhất Bình ngồi dậy, ngơ ngơ nhìn nam tử đi tới bên giường.

“Xuyt ——” Ngón trỏ đặt lên bờ môi, Lâm An Chi ngồi bên giường nhanh chóng vươn tay ôm lấy Trương Nhất Bình, nhẹ nhàng áp xuống, dễ dàng mà đặt Trương Nhất Bình lên giường.

“Thiếu... thiếu gia...” Cảm giác được bàn tay nam tử đang luồn vào áo ngủ của mình, Trương Nhất Bình hoảng hốt còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, ai có thể nói cho cậu biết, đang xảy ra chuyện gì không?

Có chút vội vã mà kéo áo ngủ nam nhân dưới thân ra, Lâm An Chi lui vào trong ga giường hôn lên thân thể Trương Nhất Bình, từ gương mặt, cổ, đến vai và ngực, có chút thô lỗ và bức thiết, lại mơ hồ trộn lẫn với một tia ôn nhu nhàn nhạt như nước, chính là chút xiu ôn nhu như vậy, cũng đủ để nam nhân nào đó hoàn toàn từ bỏ chống cự, hoàn toàn từ bỏ sự kiên quyết ban đầu.

Nếu cứ như vậy, thì sẽ không có cách nào hoàn toàn triệt để chặt đứt được hi vọng xa vời trong lòng nữa...

“Thiếu gia... đau, nhẹ... chậm... chậm một chút.” Cấn rắng chịu đựng cảm giác bị dị vật xâm nhập, Trương Nhất Bình siết chặt lấy tấm ga giường dưới thân.

“Gọi An Chi.” Lâm An Chi dịu dàng thì thầm bên tai nam nhân.

“An Chi... a ngô...” Gọi ra cái tên này đồng thời Trương Nhất Bình cũng nhận không được mà ngưỡng đầu về phía sau, cái gì là đau nhức a, cái gì là tôn nghiêm a, đều đã không còn quan trọng nữa, chỉ cần người cậu gọi tên, là nam tử Lâm An Chi này, Trương Nhất Bình a Trương Nhất Bình, mà thật là hết thuốc chữa rồi.

Gút mắt như vậy, dường như vĩnh viễn không thể nào dừng lại, như mớ lộn xộn càng quẩn càng loạn, càng quẩn càng chặt.

288. Chương 288 - Tình Yêu Đỏ Máu

Tỉnh, hay không tỉnh?

Mở mắt, hay không mở mắt?

Cậu đã tỉnh, hay vẫn còn ở trong mộng? Nửa mơ nửa tỉnh, lại không dám mở mắt ra.

Sợ cái gì chứ?

Rất sợ, sợ khi mở mắt ra phát hiện bên người trống không, sợ vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một nam tử diện vô biểu tình rời đi, sợ không thể tiếp tục chịu đựng thêm một lần đau xót nữa.

Vì sao lại muốn ôm tôi?

Trương Nhất Bình rất muốn hỏi câu này, rất muốn, rồi lại không dám hỏi.

Lâm An Chi mới mười sáu tuổi, mặc dù Lâm An Chi khác những đứa trẻ mười sáu tuổi bình thường rất nhiều, nhưng trong mắt Trương Nhất Bình, Lâm An Chi vẫn chỉ là mười sáu tuổi thôi, có lẽ Lâm An Chi mười sáu tuổi còn nhiều chuyện không hiểu, cũng không hiểu được tình yêu chân chính, có lẽ đó chỉ là chút xao động nhất thời mà thôi.

Hơn thế nữa, chẳng qua là bởi vì mấy tháng trước mình đã “câu dẫn” Lâm An Chi trẻ tuổi ngây thơ.

Lẽ nào đây là đáp án?

Trương Nhất Bình mở mắt, chung quy cậu không thể cả đời sống trong mộng được, phải đối mặt với hiện thực, khi cậu mở mắt nhìn thấy nam tử trẻ tuổi đang ôm mình ngủ say, Trương Nhất Bình đã hiểu, mặc kệ Lâm An Chi mang tâm tình gì mà ôm cậu, thì cũng không còn quan trọng nữa.

Bên cạnh, Lâm An Chi nhắm mắt say ngủ, rất an tĩnh, thoát nhìn như không có hô hấp, nhưng khoảng cách quá gần, Trương Nhất Bình có thể cảm giác được rõ ràng nhịp điệu hô hấp của Lâm An Chi, kéo dài và đều đều, hơi thở lạnh lạnh phả lên người, hơi thở vương vấn khiến lòng người mê say.

Trương Nhất Bình không dám động, sợ sẽ đánh thức Lâm An Chi, cậu lẳng lặng chuyên chú nhìn nam tử trẻ tuổi đang ôm lấy mình, mới chỉ mười sáu tuổi, vậy mà đã cao lớn tuấn mỹ đến như vậy, khó có thể tưởng tượng được qua thêm vài năm nữa, lúc ấy nam tử này sẽ mê người tới mức nào.

Trương Nhất Bình cứ như thế mà ngây ngốc nhìn Lâm An Chi, qua một lúc, đột nhiên Lâm An Chi mở mắt, không mê man như người bình thường mới tỉnh, hai mắt của Lâm An Chi thanh minh dị thường, hoặc là thời gian mê man của nam tử này quá ngắn, cho nên người khác không thể nhận ra.

Trương Nhất Bình sửng sốt, cậu thật không ngờ Lâm An Chi lại đột nhiên tỉnh lại không chút dự liệu như thế.

Lại muốn đi nữa sao? Trương Nhất Bình khó tránh khỏi lại nghĩ tới lần đầu tiên của bọn họ, khi đó Lâm An Chi vừa tỉnh lại đã vô thanh vô tức rời đi, một câu cũng không nói, không quay đầu lại, cứ như vậy mà ngoan tuyệt bước đi.

“Nhìn cái gì.” Híp híp mắt, Lâm An Chi vô luận là nhìn từ phương diện nào cũng không giống một thanh niên mười sáu tuổi, nhìn Trương Nhất Bình cứ ngây ngốc ngắm mình chăm chăm, Lâm An Chi vươn tay hung hăng xoa xoa đầu nam nhân.

“Thiếu gia... thiếu gia, tôi đi làm điểm tâm.” Mái tóc vốn đã xoã tung mất trật tự, dưới sự chà đạp của Lâm An Chi lại càng loạn đến không ra hình dạng gì, Trương Nhất Bình đau khổ khẽ nói một câu muốn bỏ chạy, cổ họng sáng sớm có chút khô khàn, nhưng Trương Nhất Bình phát hiện còn hơn cả cổ họng khô khàn, thân thể của cậu cứ nhiên lại vô lực như vậy, chỉ từ trên giường ngồi dậy mà thôi, ấy vậy mà đã thoát lực ngã xuống dưới.

Rõ ràng vẫn muốn ôm thanh niên thêm một lúc, nhưng lúc này lại do khấn trương mà muốn né tránh ra nơi lãnh tĩnh một chút, con người luôn mâu thuẫn như vậy đấy.

“Ta không đói bụng, bồi ta thêm lát nữa.” Kéo Trương Nhất Bình đã tung chăn ngồi dậy lại, Lâm An Chi ghì nam nhân vào lòng mình, chân gác lên lưng Trương Nhất Bình, mắt vừa nhắm đã ngủ.

“Ân.” Khẽ đáp ứng, Trương Nhất Bình uể oải khó hiểu nhanh chóng rúc vào lòng Lâm An Chi.

Đợi lần thứ hai Trương Nhất Bình tỉnh lại, cứ nhiên vẫn là chàng vạng như lần trước, chuyện gì đây? Trương Nhất Bình có chút kì quái ngồi trên giường, dù có mệt thì cũng không nên ngủ lâu như vậy a?

Vị trí bên cạnh lạnh lẽo, hẳn là Lâm An Chi đã rời đi một lúc lâu rồi.

Trương Nhất Bình phát hiện trên đầu giường đặt một mẫu giấy, mặt trên cứ nhiên là lời nhắn của Lâm An Chi, Trương Nhất Bình vội vã cầm giấy đọc, trên giấy không viết nhiều lắm, chỉ bảo khi Trương Nhất Bình tỉnh lại thì uống viên thuốc đặt bên đầu giường, hơn nữa chỉ có thể uống một viên, nhiều hơn cũng không được.

Một cái bình nhỏ tinh xảo quả nhiên đặt ở đầu giường, Trương Nhất Bình vươn tay cầm lấy nắm vào lòng bàn tay, trong lòng dâng lên cổ tình cảm ấm áp nói không rõ, đây có thể xem như là một lần Lâm An Chi tương đối quan tâm đến cậu a.

Mở cái bình ra, một mùi vị thơm ngát xộc vào mũi, Trương Nhất Bình đổ viên thuốc trong bình ra, một viên thuốc nhỏ màu đỏ không biết được làm từ gì, cũng không biết để làm cái gì, toả ra mùi hương trong lành mê người nhàn nhạt.

Trương Nhất Bình làm theo lời dặn của Lâm An Chi ngửa cổ uống viên thuốc, thân thể dường như đột nhiên có sức lực, thuốc Lâm An Chi cho cậu uống, nhất định là thứ tốt, nếu không phải sao có thể hữu hiệu như thế chứ? Vốn định đến bệnh viện xem thử mình có vấn đề gì hay không, sau khi uống thuốc, Trương Nhất Bình liền vứt bỏ ý niệm này ra khỏi đầu.

...

...

Sau ngày đó, Lâm An Chi cũng không đột ngột biến mất một tháng như lần trước nữa, mặc dù vẫn ngủ ở hai gian phòng khác nhau, nhưng tối tối Lâm An Chi lại thường mò sang phòng Trương Nhất Bình cùng nam nhân làm cái kia cái kia.

Nói đến cũng kì, từ sau khi dùng viên thuốc màu đỏ kia, khi Trương Nhất Bình qua đêm cùng Lâm An Chi thì ngày hôm sau cũng không còn xuất hiện tình trạng cả người vô lực nữa, cũng không còn như lần trước vừa thấy buồn ngủ đã ngủ thẳng một mạch tới tối mới tỉnh lại, vì vậy, dần dần, Trương Nhất Bình cũng ném luôn chuyện này ra sau đầu.

Mối quan hệ lúc này, thường thường khiến Trương Nhất Bình hồ đồ, là tình nhân ư? Rõ ràng là, Lâm An Chi từ trước đến giờ chưa từng nói qua bất kì một lời ân ái nào với Trương Nhất Bình, qua hệ giữa bọn họ vào ban ngày vẫn phân chia rõ ràng như cũ là “thiếu gia và nô bộc”, cũng chỉ có ban đêm, Trương Nhất Bình mới có thể gọi thẳng tên họ Lâm An Chi mà thôi.

Bọn họ không phải tình nhân, nhưng lại vẫn duy trì liên tục chuyện tình nhân hay làm.

Trong lòng Trương Nhất Bình hiểu rõ, có lẽ Lâm An Chi chạm vào cậu, cũng chẳng qua là để giải quyết chút nhu cầu sinh lí của cơ thể mà thôi, không hơn, không còn gì khác.

Cứ như thế này, Trương Nhất Bình dần dần cũng được vào ở trong phòng của Lâm An Chi, cho dù như vậy, Trương Nhất Bình cũng không nghĩ quan hệ của cậu và Lâm An Chi có biết hoá đặc biệt rõ rệt gì.

Một năm, rồi lại một năm nữa trôi qua...

Khi Lâm An Chi mười tám tuổi, Lâm Cửu và Diệt Thiên về qua nhà làm điển lễ trưởng thành chúc mừng Lâm An Chi, khi ở trước Lâm Cửu và Diệt Thiên, biểu hiện của Lâm An Chi vô cùng bình thường, cái gọi là bình thường, chính là không thể cho người nào biết được quan hệ ám muội tồn tại giữa Lâm An Chi và Trương Nhất Bình.

Chỉ sau khi Lâm Cửu rời khỏi, qua khoảng thời gian phải kiềm chế Lâm An Chi lại tiếp tục nhiệt tình ôm Trương Nhất Bình.

Lâm An Chi mười tám tuổi, Trương Nhất Bình hai mươi sáu tuổi, sống chung với nhau hai năm, Trương Nhất Bình có một thói quen, đó chính là cứ bình quân hai tháng một lần lại uống viên thuốc đỏ Lâm An Chi cho trước kia.

Sau hai tháng dùng viên thuốc màu đỏ lần đầu tiên đó, Trương Nhất Bình lại quay lại tình trạng trước đây đó là ngày thứ hai sau hôm hoan ái sẽ cảm thấy thân thể khó chịu, không còn chút sức lực nào, đầu như muốn nứt ra, trong lòng thì phiền muộn.

Đi bệnh viện khám, bác sĩ nói thân thể cậu vẫn khỏe mạnh bình thường, chẳng qua bị suy dinh dưỡng, làm lưng vắt vả quá độ, phải để cơ thể nghỉ ngơi đầy đủ.

Trương Nhất Bình cảm thấy khó hiểu, suy dinh dưỡng? Làm lưng vắt vả quá độ? Thường ngày cậu có làm việc gì đặc biệt mệt nhọc đâu a!

Sau đó có một ngày cậu mở ngăn kéo tủ đầu giường ra nhìn thấy lọ thuốc Lâm An Chi cho cậu, Trương Nhất Bình đột nhiên nhớ ra cậu đã quên trả lọ thuốc này lại cho Lâm An Chi, mà Lâm An Chi hình như cũng quên luôn rồi.

Mang tâm tính muốn thử một lần, Trương Nhất Bình lại uống một viên, kết quả thật không ngờ thực sự có tác dụng, chẳng qua hiệu quả của thuốc hữu hạn, việc này dẫn đến Trương Nhất Bình cứ cách hai tháng lại phải dùng thuốc một lần.

Cứ như vậy duy trì đến năm thứ ba, Trương Nhất Bình dần dần phát hiện thời gian hai tháng một lần hình như đã không đủ nữa, thân thể cậu dường như càng ngày càng suy yếu, nhiều năm như vậy, dù Trương Nhất Bình có ngu ngốc thì cũng có thể phát hiện được, mỗi một lần lên giường với Lâm An Chi, thân thể cậu lại trở nên hư nhược hơn vài phần.

Có lẽ nên nói là... sinh mệnh đang từ từ trôi đi.

Chuyện như vậy, Lâm An Chi có biết không? Thi thoảng Trương Nhất Bình sẽ nghĩ đến vấn đề này, nếu Lâm An Chi biết rồi còn có thể tiếp tục chằm vào cậu không? Nếu như biết rồi mà vẫn còn ôm cậu, thì có ý nghĩa gì?

Biến đổi của mình, chẳng lẽ Lâm An Chi lại không phát hiện ra sao? Hay nam nhân kia chỉ mãi phát tiết dục vọng của mình thôi...

Trương Nhất Bình nhanh chóng ném những ý nghĩ này ra sau đầu, trước mặt cậu giờ chỉ còn hai con đường, hoặc là cự tuyệt Lâm An Chi, hoặc là phải trả giá bằng cả sinh mệnh của mình để hầu hạ một người từ trước đến nay chưa từng nói qua một lời ân ái, cũng chưa từng hứa hẹn gì, chỉ đơn giản dùng cậu để giải quyết nhu cầu sinh lý của mình.

Còn có cách nào nữa không? Dù sao, người thân trên thế giới này của cậu đều đã ra đi cả rồi.

Không có bạn bè, chỉ có Lâm An Chi, đây là mệnh của Trương Nhất Bình, lời hứa đã đáp ứng hồi tám tuổi, cả đời đều phải đi theo nam nhân này đến khi nào bị Lâm An Chi vứt bỏ mới thôi.

Chẳng qua Trương Nhất Bình không ngờ tới thời gian cổ chống đỡ của cậu lại ngắn như vậy, mới chỉ sau một năm đã đột nhiên xảy ra một chuyện ngoài ý muốn...

289. Chương 289 - Ngã Xuống

Cái gọi là ngoài ý muốn, chẳng qua chỉ là một cái lọ nhỏ trống trơn, dốc ngược cả lọ cũng không ra được viên thuốc nào.

Ngồi bên giường nhìn lọ thuốc trống rỗng trong tay, sau một hồi chờ ra Trương Nhất Bình nhanh chóng cầm cốc nước đưa cho nam nhân, không phát ra một tiếng động nào, sợ đánh thức đến nam nhân đang còn ngủ say bên cạnh.

Bọn họ bắt tri bắt giác đã bên nhau bốn năm rồi, Lâm An Chi năm nay vừa tròn hai mươi tuổi càng ngày càng có nhiều sự thành thực và sức quyến rũ của nam nhân, ưu tú như vậy, đến nỗi khiến cho Trương Nhất Bình sắp sửa ba mươi cũng không dám nhìn thẳng nữa.

Cuối cùng sẽ tới một ngày, một người bình thường như cậu sẽ dần dần già đi, tuổi tác không còn, mà Lâm An Chi thì vẫn mãi mãi trẻ trung không già yếu như thế.

Từng ấy năm tới giờ, gần như mỗi năm Trương Nhất Bình đều có thể nhìn thấy hai người phụ thân của Lâm An Chi —— Lâm Cửu và Diệt Thiên, mà cứ mỗi năm, diện mạo của hai nam nhân đó cũng không hề có tí thay đổi nào, không thể nghĩ ngờ, trong tương lai, Lâm An Chi cũng sẽ giống Lâm Cửu và Diệt Thiên, vẫn duy trì dung mạo bất biến.

Đây là khoảng cách giữa hán và cậu, vĩnh viễn đều không thể vượt qua.

Cậu có yêu tôi không?

Câu hỏi này vẫn luôn được cất giấu sâu trong ngực Trương Nhất Bình, cậu không dám hỏi, càng không biết Lâm An Chi sẽ trả lời cậu thế nào, điều duy nhất mà cậu hiểu đó là, Trương Nhất Bình yêu Lâm An Chi, yêu tới mức độ nào? Yêu tới mức mặc kệ Lâm An Chi có đưa ra yêu cầu gì, Trương Nhất Bình đều sẽ để chính bản thân tận lực thoả mãn yêu cầu của đối phương.

Bản thân như vậy, có đôi khi khiến Trương Nhất Bình cảm thấy mình có chút... Đê tiện.

Đã có vài lần, Lâm An Chi yêu cầu cậu làm và chuyện không nho nhã mấy, như là mặc bộ quần áo căn bản không thể che đậy một số nơi làm ra những tư thế bất nhã, hoặc giống như một nam nhân cực kì dâm dăng nói ra những lời dâm loạn khiến người ta cảm thấy thẹn, như là bị ép tiếp nhận một vài đạo cụ...

Kì thực rõ ràng có thể cự tuyệt, nhưng mỗi lần đều không có cách nào cự tuyệt, có lẽ do dung túng như vậy, nên mới khiến cho nam nhân bên cạnh càng ngày càng làm càn...

Thế nhưng Trương Nhất Bình sợ, cậu không dám cự tuyệt, sợ sau khi cự tuyệt yêu cầu của Lâm An Chi, nam nhân này sẽ lựa chọn rời xa mình đi tìm kiếm kích thích và sung sướng từ thân thể một người nào đó khác.

Nhanh thôi, cậu sẽ không còn trẻ trung nữa, trên mặt sẽ có những nếp nhăn xấu xí, làn da thì trở nên lỏng lẻo, đến khi hoàn toàn mất đi sự sáng bóng và co giãn bây giờ, tới lúc đó, cậu sẽ không còn bất kì ưu thế gì để có thể giữ nam nhân trác việt ưu tú này ở lại bên mình.

Cậu có tư cách gì chứ? Chẳng qua chỉ là một con người bình thường mà thôi, nhạt nhẽo như một cốc nước trắng, buồn tẻ vô vị như vậy.

Mặc kệ là còn mấy năm, chỉ cần bọn họ đã từng ở bên nhau là đủ rồi, chỉ cần mình có được những hồi ức tốt đẹp như vậy là được rồi... Trương Nhất Bình lại nằm xuống, nhẹ nhàng cọ vào nam nhân còn đang say ngủ, hình như Lâm An Chi cũng cảm giác được bên cạnh có một nguồn nhiệt đang đến gần mình, trở mình một cái liền ôm lấy Trương Nhất Bình.

Mở đôi mắt buồn ngủ ra, đập vào mắt chính là bộ dáng nhìn mình chằm chằm của Trương Nhất Bình, cái bộ dáng này của Trương Nhất Bình, Lâm An Chi không biết đã nhìn thấy bao nhiêu lần, gần như mỗi lần tỉnh lại đều có thể thấy nam nhân này luôn nhìn chằm chằm vào mình, mình đẹp đến vậy sao? Đã nhìn nhiều năm như vậy rồi, thật không biết nam nhân này suy nghĩ gì trong đầu nữa.

Lâm An Chi vừa nghĩ vừa tiến tới hôn Trương Nhất Bình đã sớm tỉnh lại trong lòng, hân thích hôn Trương Nhất Bình, thích ôm lấy thân thể như thiêu đốt này, càng thích cảm giác nóng rực khiến người ta phát điên mỗi khi mình đưa vào trong cơ thể Trương Nhất Bình.

Sao có thể nóng như vậy chứ... cứ như chiếc bếp lò vĩnh viễn đều toả ra hơi nóng vậy.

Như thường ngày ôm hôn nam nhân trong lòng, mới sáng sớm Lâm An Chi lại bắt đầu không an phận muốn nhiều hơn, nếu như thường ngày, mặc kệ Lâm An Chi làm thế nào, Trương Nhất Bình đều sẽ không cự tuyệt, cũng giống như hôm nay, rõ ràng tối hôm qua đã chơi tròn một đêm, thế nhưng vừa hứng sáng lại nhịn không được muốn thêm nữa.

Lâm An Chi cũng không phải là tên đại sắc ma gì, hẳn chỉ đơn thuần là muốn ôm Trương Nhất Bình thôi, dục vọng như vậy không theo năm tháng mà phai mờ, trái lại càng ngày càng sâu đậm, có đôi khi nếu không ôm Trương Nhất Bình một cái hẳn sẽ không ngủ yên, kì quái chính là đối với những người khác, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân, Lâm An Chi đến một điểm hứng thú cũng không có.

Lâm An Chi cũng không suy nghĩ nhiều, lại càng chưa từng nghĩ tới những hành vi này của mình chôn giấu tầng sâu hàm nghĩa gì, vẫn luôn làm theo ý nguyện của mình mà ôm Trương Nhất Bình, chưa từng nghĩ đến vì sao.

“Người làm sao vậy?” Làm được một lúc, Lâm An Chi đột nhiên ngừng lại.

Khi nghe thấy lời Lâm An Chi, Trương Nhất Bình vẫn nhắm nghiền mắt cảm thấy kì quái mà mở ra, trong lòng trắng nổi lên mấy tơ máu đỏ tươi, càng dễ dàng nhận thấy được sự mệt mỏi và nghi hoặc.

Trương Nhất Bình rất mệt, rất muốn rất muốn ngủ, nhưng ngay cả như vậy cậu cũng không đẩy Lâm An Chi đang hăng hái bừng bừng ra, chỉ nghĩ cứ nhịn một chút liền qua thôi, nhưng mới qua một lúc Lâm An Chi lại đột nhiên dừng lại, Trương Nhất Bình không biết xảy ra chuyện gì, tinh thần của cậu không tốt lắm, nên đầu óc cũng không nhanh nhạy như bình thường, duy nhất nhận thấy được đó là vẻ không vui hiện lên trong mắt Lâm An Chi.

Là bởi vì mình không phối hợp sao? Trương Nhất Bình nghĩ.

“Cứ như cây gỗ vậy, làm cùng ta mệt vậy sao?” Nhìn Trương Nhất Bình uể oải tiêu tụy, Lâm An Chi không hiểu vì sao đột nhiên cảm thấy mất hứng hái, đã không còn hứng hái, một chỗ yếu đuối nào đó trong lòng lại bị vài chuyện động đến, Lâm An Chi chưa từng suy nghĩ sâu xa, cũng nhanh chóng rút ra khỏi thân thể Trương Nhất Bình.

“Thiếu gia, đừng đi...” Thấy Lâm An Chi muốn rời đi, Trương Nhất Bình nhanh chóng bò ra khỏi chăn ôm lấy cánh tay Lâm An Chi, có chút sợ hãi, đôi môi run rẩy, Trương Nhất Bình nói: “Xin lỗi, tôi... vừa rồi tôi có chút xuất thần.” Là xuất thần, hay quá mệt mỏi đây?

“Được rồi được rồi, đừng cho là ta không nhận ra, mệt thì cứ nghỉ ngơi đi, ta cũng không phải cứ phải người mới được.” Kì thực Lâm An Chi muốn nói là, hẳn cũng không phải cứ phải thượng Trương Nhất Bình mới được, chẳng qua cảm thấy lời này nói ra có chút thô tục liền nuốt đi một động từ, nhưng thiếu đi một động từ, vào đến tai Trương Nhất Bình lại thành ra một ý tứ khác.

Giống như là nói, ngoại trừ Trương Nhất Bình ra, bên ngoài còn có người tốt hơn.

“Xin lỗi.” Trương Nhất Bình từ từ thả tay Lâm An Chi ra, thanh âm do cố kiềm nén mà run rẩy, nếu như Lâm An Chi không muốn cậu nữa, Trương Nhất Bình cũng sẽ không nói gì, từ trước đến giờ cậu không muốn miễn cưỡng người nào, có lẽ một loại tình cảm miễn cưỡng, cũng sẽ không thuộc về mình.

Lâm An Chi nhìn Trương Nhất Bình đang cúi đầu không nói thêm câu nào, rõ ràng là một đại nam nhân sắp ba mươi tuổi, ấy vậy mà bộ dáng nửa người trần được bọc bởi tấm chăn trắng lại lộ ra sự yếu đuối khiến người ta thấy thương tiếc ngoài ý muốn như vậy, trong lòng Lâm An Chi có chút khó chịu, khó chịu cứ như bị người ta bóp nghẹt trái tim.

Tình trạng kì quái như vậy, Lâm An Chi trước giờ chưa từng nếm qua, nên hẳn càng không hiểu tâm tình lúc này đại biểu cho điều gì, là tức giận sao? Hình như không phải, chẳng qua thấy ngực khó chịu, càng nhìn Trương Nhất Bình như vậy thì lại càng thấy khó chịu.

Trương Nhất Bình nhiễu loạn trái tim bình tĩnh cứng rắn như hồ băng của Lâm An Chi.

Cảm giác lúng túng khiến Lâm An Chi rất khó chịu, hẳn thầm nghĩ mau mau thoát khỏi cảm giác kì quái này, nếu như thấy Trương Nhất Bình sẽ cảm thấy tâm phiền ý loạn, vậy thì không thấy nam nhân này nữa là được rồi.

“Người... nghỉ ngơi chút đi.” Sau khi nói xong, Lâm An Chi cũng nhanh chóng rời khỏi phòng.

“Thiếu gia...” khi Trương Nhất Bình ngẩng đầu lên, Lâm An Chi đã đi mất hút, cậu chỉ còn thấy cánh cửa đang từ từ khép lại.

Cậu rất mệt, nhưng cậu không muốn ngủ, đã một tháng mười lăm ngày không dùng thuốc, lọ thuốc đã trống không rồi, không còn viên thuốc nào nữa, lần đầu tiên nghỉ ngơi liền ngủ thẳng đến tròn một ngày, cậu không biết lúc này sẽ ngủ bao lâu, có thể cả một ngày, hai ngày, cũng có thể là cả đời...

Trương Nhất Bình không biết mình có nên xin Lâm An Chi thuốc hay không, cậu còn nhớ có một lần Lâm An Chi hình như đột nhiên nhớ tới lọ thuốc kia, liền hỏi Trương Nhất Bình xem lọ thuốc đâu, Trương Nhất Bình nói dối, bảo không cần thận đã làm mất rồi, Lâm An Chi hình như thở phào một hơi, sau đó cũng không tiếp tục truy vấn nữa.

Nhưng cậu thực sự rất mệt, rất muốn ngủ... không bằng làm xong bữa trưa cho Lâm An Chi rồi hăng ngủ, một lúc nữa...

Trương Nhất Bình nhắc chân lên rồi bước xuống giường, khi chân vừa chạm xuống đất đã cảm thấy đầu văng mắt hoa, hai chân vô lực xụi lơ xuống, trơ mắt nhìn thân thể đang ngày càng đến gần mặt đất, cho đến cuối cùng ngã rạp ra.

...

...

Lâm An Chi tắm rửa xong, mặc quần áo, lại phát hiện mình rất bức bối, dù không nhìn thấy gương mặt Trương Nhất Bình nữa, nhưng trước mắt dường như vẫn cứ ẩn hiện hình ảnh của Trương Nhất Bình kia, lại càng thấy bức bối.

“Đây là sao?” Hít sâu một hơi, Lâm An Chi nhìn cánh cửa đang khép hờ ở một căn phòng nào đó, sau một hồi do dự mới đẩy cửa bước vào.

“Nhất Bình?” Cảnh mà Lâm An Chi nhìn thấy, là một nam nhân đang quần trần nằm rạp trên mặt đất, Trương Nhất Bình tựa như đang ngủ, an tĩnh đến đáng sợ.

290. Chương 290 - Một Người Cha, Một Người Ba

Trương Nhất Bình ngất xỉu, trong cơn hoảng loạn Lâm An Chi nhanh chóng liên hệ với hai người nào đó đang ở xa tận Nam Cực nghịch chim cánh cụt. Vì vậy mới xảy ra màn hồi đầu kia — Lâm Cửu cứu về cho Trương Nhất Bình một cái mạng, sau khi Lâm An Chi khai thực về mối quan hệ với Trương Nhất Bình liền quỳ gối trước mặt Lâm Cửu đang tức giận phùng phùng.

“Hôm nay thấy người cả ngày đều nhúu chặt lông mày, không phải Nhất Bình đã không còn chuyện gì rồi sao?” Diệt Thiên ngồi xuống bên cạnh Lâm Cửu, vươn tay ôm lấy thắt lưng ái nhân, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mái tóc dài tẩm máu trên vai nam nhân, một tay vuốt lên cung mày của Lâm Cửu.

“Ai...” Nghiêng đầu tựa vào lòng Diệt Thiên, Lâm Cửu thì thào than thở, “Cũng không phải ta đang lo lắng cho thân thể Nhất Bình, tuy rằng thể chất An Chi đặc biệt, cho nên mỗi lần hoan hảo với con người đều sẽ cướp đoạt đi sinh mệnh của kẻ khác, nhưng cũng may Nhất Bình vẫn đều lặng lẽ dùng đan dược ta luyện chế, tuy dược tính của loại đan dược đó hung mãnh. May mà mỗi lần Nhất Bình chỉ dùng một viên, bằng không nếu dùng quá nhiều chỉ sợ sẽ tổn thương đến sinh mệnh.”

Sau khi Trương Nhất Bình ngất xỉu, Lâm An Chi không biết phải làm thế nào, tìm mọi cách vẫn không thể khiến Trương Nhất Bình tỉnh lại, dưới tình thế cấp bách Lâm An Chi nhanh chóng tìm Lâm Cửu và Diệt Thiên trở về.

May là tốc độ của Lâm An Chi nhanh, để Lâm Cửu kịp thời bảo vệ được mệnh cho Trương Nhất Bình.

Tính mệnh của Trương Nhất Bình bây giờ đã không còn đáng lo ngại, tổn thương và suy yếu trên thân thể chỉ cần an dưỡng vài ngày là có thể từ từ khôi phục, nhưng vết thương trong lòng thì sao đây?

Đây mới là điều Lâm Cửu chân chính lo lắng... cũng là vấn đề đang quấy nhiễu tâm trí Lâm Cửu.

“Không nghĩ tới hai hài tử này cứ nhiên lại đến với nhau, tiếc là tuy rằng An Chi thông minh, nhưng lại chưa hiểu tình cảm là gì, ta thấy bộ dáng của nó hiển nhiên là còn chưa nhận ra tình cảm của bản thân, càng không biết kì thực đã yêu người ta rồi.” Lâm Cửu nhẹ nhàng day day mi tâm, đưa tay nắm lấy bàn tay Diệt Thiên đang đặt trên hông mình, thở dài nói: “Ta phải nghĩ nghĩ cách nào đó, giúp An Chi thông suốt mới được.”

Diệt Thiên khẽ nhướn mi, hần vồn tưởng Lâm Cửu sẽ quán quít với vấn đề tình cảm giữa Lâm An Chi và Trương Nhất Bình, như là yêu hay không yêu, thế nhưng nghe ngữ khí của Lâm Cửu, cứ như đã rất chắc chắn rằng Lâm An Chi thích Trương Nhất Bình vậy.

Diệt Thiên có chút khó hiểu, hiểu kì hỏi: “Nghe An Chi nói, hai đứa chúng nó đã ở bên nhau đã tròn bốn năm rồi, trong mấy năm nay An Chi chưa từng đề cập với chúng ta, lại cũng chưa từng yêu qua người nào, thời gian bốn năm không thể khiến An Chi thừa nhận nó yêu một phạm nhân, sao người có thể khẳng định An Chi sẽ thích Trương Nhất Bình chứ?”

Lâm Cửu từ trong lòng Diệt Thiên ngồi dậy, vừa cười vừa nói: “Điều này không phải đơn giản sao? Ta hỏi người, nếu người không yêu một người, vậy người có bằng lòng phát sinh quan hệ thân mật như vậy không, mà lại còn dài đến những bốn năm?”

Là Diệt Thiên ảo giác sao? Hần tựa hồ cảm thấy ánh mắt Lâm Cửu nhìn hần có một chút sắc nhọn, như ẩn giấu con dao nhỏ sắc bén ở sau lưng vậy.

“Đương nhiên là không!” Diệt Thiên vội vàng trả lời khẳng định, “Nếu ta không yêu, thì dù có tự mình đưa đến trước mắt, ta cũng sẽ không thêm liếc nhìn, Tiểu Cửu, người nói đúng không?”

“Đúng vậy.” Lâm Cửu lại trở về nằm trong lòng Diệt Thiên, sau một lúc lại khôi phục lại ôn hoà khi trước, người nói con dao nhỏ sắc bén vừa rồi ở đâu? Nó sớm đã bị Lâm đại hiệp thu hồi lại rồi.

“Người sẽ không phát sinh quan hệ với người mình không yêu, ta cũng sẽ không, thì đương nhiên con trai chúng ta càng không rồi.” Lâm Cửu thản nhiên nói.

Diệt Thiên không khỏi khẽ mỉm cười, vươn tay vỗ nhẹ lên lưng nam nhân đang nằm trong lòng, ôn nhu nói: “Xem ra người đã quyết tâm muốn giải quyết chuyện giữa hai đứa nó, thẳng nhóc An Chi kia luôn không chịu nghe lời người toàn gây phiền phức, đều là do người quá nuông chiều nó, cứ sớm để ta quản giáo nó có phải tốt hơn không?”

Lâm Cửu lập tức đưa tay bưng kín mặt mình, không phải Lâm Cửu nuông chiều An Chi a, mà do cái gọi là phương thức quản giáo của Diệt Thiên thực sự khiến Lâm Cửu cảm thấy hải hùng khiếp vía.

Tuy rằng vẫn nói nghiêm phạt trẻ nhỏ làm chuyện sai là đúng, thế nhưng đâu có ai như Diệt Thiên vậy chứ?

Giống như có một lần Lâm An Chi không cẩn thận chơi đùa quá tay đã giết sạch toàn bộ cá mà Lâm Cửu nuôi trong nhà, Lâm Cửu muốn đánh đòn Lâm An Chi một trận, Diệt Thiên lại chủ động đứng ra muốn thay Lâm Cửu giáo huấn Lâm An Chi, kết quả chính là Diệt Thiên xách Lâm An Chi muốn bỏ Lâm An Chi lại trên vách núi, để Lâm An Chi tự mình leo lên.

Vấn đề ở chỗ, Lâm An Chi lúc ấy mới chỉ có ba tuổi thôi a...

Lâm Cửu bị Diệt Thiên dọa mau chóng đi đón Lâm An Chi bị dọa đến phát khóc trở về, những chuyện tương tự như vậy không phải ít, như là Diệt Thiên để trui rèn cho Lâm An Chi, liền mang Lâm An Chi mới hai tuổi ra biển ném vào giữa đàn cá mập a, rồi lại ném đến một hòn đảo nhỏ không người ngay giữa biển khơi a...

So với những hành động của Diệt Thiên, Lâm Cửu quả thật còn rất nhân từ, rất ôn nhu, rất “nuông chiều” Lâm An Chi.

Vì vậy nói đến cùng, kì thực người mà Lâm An Chi sợ nhất chính là vị ba ba tàn khốc – Diệt Thiên này, và cũng tương ứng, Lâm An Chi thích nhất đến chỗ Lâm Cửu tố cáo, sau đó liền đến phiên Lâm Cửu đi giáo huấn Diệt Thiên.

Mỗi lần Lâm Cửu nói: “Người muốn giết chết con trai chúng ta sao?”

Thì y như rằng Diệt Thiên lại trả lời: “Con trai của chúng ta đâu dễ dàng chết như vậy.”

Kết quả là khiến cho hai người kia vì một ít chuyện giáo dục Lâm An Chi mà cãi nhau, tuy mỗi lần âm ỹ sẽ lại âm ỹ tới giường, ngày hôm sau lập tức tiếp tục ân ái không ngừng, vì vậy lại chạy ra ngoài hưởng tuần trăng mật... vòng tuần hoàn cứ lập đi lập lại như vậy, không có kết thúc, kết quả chính là sau mỗi lần xảy ra tranh luận, lập tức lại có “tuần trăng mật” ít nhất là mấy tháng, dài nhất đến vài năm.

Mãi đến khi Lâm An Chi mười bốn tuổi, Diệt Thiên và Lâm Cửu mới bớt tranh cãi về chuyện nuôi con, nhưng thời gian hưởng tuần trăng mật lại càng ngày càng dài, lúc này cũng là vừa mới từ Nam Cực trở về.

Chuyện nhà chuyện cửa, nói ra tiếp thì còn rất dài rất phức tạp.

Trở lại chuyện chính, lúc này đây Lâm Cửu và Diệt Thiên không thể nghi ngờ là lại vì đề bài cảm tình của Lâm An Chi mà lại phát sinh ra một vài mâu thuẫn nhỏ nữa.

“Làm lâu vậy mà cũng không phát hiện ra người mình thích là ai, sự trì độn này của An Chi quả thật giống y đúc người.” Võ nhẹ nhẹ lên mõng Lâm Cửu, Diệt Thiên vừa cười vừa nói, “Xem ra bước tiếp theo phải dùng thuốc mạnh mới được.”

Lâm Cửu trừng mắt cái tên Diệt Thiên đang trêu chọc y này, quyết định không thèm để ý đến lời thôi ma đầu nói, nói: “Người đừng làm vậy, mấy cái chuyện tình ái kiểu này, không phải có thể mang ra làm trò đùa.”

“Ta có một cách hay, không bằng như vậy như vậy...” Diệt Thiên ghé vào tai Lâm Cửu thì thầm nói.

“Không được!” Không biết Diệt Thiên đã nói gì, chân mày Lâm Cửu lập tức nhướn lên, mở miệng cự tuyệt, “Tuyệt đối không được! Chuyện này người tới làm khiến ta lo lắng, hơn nữa... chỉ sợ sẽ dọa đến Nhất Bình.”

“Đơn giản, nhanh chóng, thấy hiệu quả ngay tức thì.” Diệt Thiên nghiêm túc nói.

“Người đang quảng cáo sao?” Lâm Cửu cúi đầu suy nghĩ một chút, suy ngẫm một lúc mới nói, “Biện pháp này của người khá khả thi, nhưng không thể do người thực hiện, đại ma đầu nhà người không biết bận tâm đến người khác, không cần thận chút chỉ sợ sẽ dọa đến Nhất Bình, không bằng việc này cứ để ta đến làm thì tốt hơn.”

Ngay dưới tình huống Lâm An Chi và Trương Nhất Bình còn mịt đặc về tình cảm, một người cha và một người ba đã cùng hợp mưu nghĩ ra một biện pháp.

...

...

“Qua hai ngày nữa Nhất Bình sẽ tỉnh lại, chẳng qua thân thể bị tổn thương cần phải chú ý điều dưỡng, con nghìn vạn lần không thể làm chuyện như vậy với nó nữa, ta và Diệt Thiên có chuyện phải tạm thời rời đi, đây là một ít thuốc,” Lâm Cửu đưa cho Lâm An Chi một lọ thuốc nhỏ, lại đưa một mảnh giấy cho nam tử, nghiêm túc nói: “Trên đây có ghi một vài điều cần phải chú ý, nhớ kĩ, phải tuân theo những gì ghi trên giấy mà làm.”

“Vậy Nhất Bình không còn việc gì nữa sao?” Tiếp nhận thuốc và giấy Lâm Cửu đưa, Lâm An Chi có chút lo lắng hỏi, “Cha, người và lão ba muốn đi đâu a?”

Trương Nhất Bình vẫn còn đang hôn mê, Lâm An Chi có chút lo lắng sợ nam nhân kia không tỉnh lại nữa thì phải làm sao bây giờ.

Vừa nói xong, Lâm An Chi đã bị người đá cho một cước từ phía sau.

“Tiểu tử thôi, ta rất già sao? Phải gọi ba ba.” Diệt Thiên vẫn cao ngạo lạnh lùng như mọi ngày, có chút nào giống như vừa mới đá Lâm An Chi một cước đâu, bình tĩnh khiến Lâm An Chi khẽ thâm nghiêng răng.

Già... sao lại không già, đã sống đến hơn một nghìn năm rồi còn không già sao? Những lời này, Lâm An Chi chỉ dám lẩm bẩm trong bụng, với đạo hạnh của hắn còn chưa thể đấu lại được với vị “thê quân nghiêm” trước mặt này.

“Cha...” Lâm An Chi nhìn về phía Lâm Cửu.

“Cũng không còn là tiểu hài tử nữa, vẫn còn trông cậy vào cha sẽ giúp đỡ sao?” Diệt Thiên vươn tay kéo Lâm Cửu lại bên mình, lạnh lùng nói với Lâm An Chi, “Là con trai của Diệt Thiên ta, chuyện mình phạm phải tự mình giải quyết.”

Vừa nói xong, Diệt Thiên liền mang theo Lâm Cửu phi lên trời, Lâm Cửu quay đầu lại nói với Lâm An Chi còn ở dưới mặt đất: “Chúng ta sẽ mau chóng trở về, nhớ kỹ cứ theo những điều ghi trên giấy mà làm!”

Mau chóng trở về... còn nhớ lần gần đây nhất nghe Lâm Cửu nói như vậy, hình như là... hai năm trước ha?

Lâm An Chi lập tức thở dài, một người cha và một người ba của hắn, cả hai cùng bay đi, để lại mình hắn không biết phải làm gì, Lâm An Chi có chút khó có thể đối mặt với nam nhân đang hôn mê trong phòng.

Ngồi trên sô pha, Lâm An Chi nhìn tờ giấy vừa nãy Lâm Cửu đưa, đọc những điều ghi trên đó, Lâm An Chi vội vàng dụi dụi mắt xác định xem có phải mình nhìn lầm hay không.

“Đây... đây là cái gì a?” Lâm An Chi kim lòng không đậu mà hô lên.

291. Chương 291 - Chăm Sóc

Bình thường đều là Trương Nhất Bình chăm sóc đến chế độ ăn uống thường ngày của Lâm An Chi, hôm nay lại đột nhiên đảo ngược, đến phiên Lâm An Chi phải chăm sóc lại cho người khác.

Kéo ghế ngồi xuống bên giường, Lâm An Chi nhìn nam nhân còn đang hôn mê bất tỉnh, cơn gió mát lành thổi thoảng từ ngoài cửa sổ tiến vào, thổi bay tấm rèm cửa nhạt màu, mang theo ánh nắng ấm áp pha lẫn với hương bùn đất. Sớm mai tốt đẹp biết bao nhiêu, nam nhân này còn muốn ngủ đến khi nào mới chịu tỉnh dậy đây?

“Trương Nhất Bình, lá gan của ngươi thực càng lúc càng lớn rồi.” Lâm An Chi thì thào nói.

Ánh nắng ấm áp khiến người ta buồn ngủ, ngồi một lúc không có việc gì, Lâm An Chi cũng không biết “sắp tỉnh lại” theo như lời của Lâm Cửu là phải tới khi nào.

Cởi áo khoác, Lâm An Chi dứt khoát chen chúc lên giường, nhấc chăn lên chui vào, đưa tay ôm lấy nam nhân đang ngủ say bên cạnh, cho dù hôn mê bất tỉnh, Trương Nhất Bình cũng vẫn như hoá lò toả ra hơi nóng, khiến Lâm An Chi luôn luôn bất tri bất giác mà dựa sát vào.

Sắp lại rất gần, vì vậy có thể nhìn thấy rõ gương mặt của Trương Nhất Bình, không tính là quá gây chú ý cho người khác, chỉ ít so với Lâm An Chi thì còn kém rất xa, nhưng gương mặt nhìn như bình thường này, lại có thể khiến Lâm An Chi nhìn ngấm tròn hai mươi năm mà vẫn không cảm thấy ngán.

Khuôn mặt góc cạnh phân minh, cái mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn, và còn đôi mắt sáng ngời đang nhắm chặt... đối với Lâm An Chi vốn đã quen ngấm bản thân mình, quen nhìn thấy bộ dạng vô cùng ưu tú của Diệt Thiên và Lâm Cửu mà nói, Trương Nhất Bình quả thật không thể tính là xinh đẹp kinh diễm.

Trong ấn tượng ban đầu của Lâm An Chi, hắn còn nhớ vị cha Lâm Cửu của hắn hình dạng lúc đầu không phải như bây giờ, nhưng là bộ dáng thế nào thì hắn cũng không còn nhớ rõ nữa.

Nghe Diệt Thiên nói, hình như là bởi vì từ khi đánh thức bạch liên ấn kí trên thân thể Lâm Cửu tại thế giới này, khiến Lâm Cửu không chỉ từ từ khôi phục lại sức mạnh kiếp trước, mà đến hình dáng và khí chất cũng từ từ thay đổi.

Cũng do dáng dấp thay đổi, người cũng không lão hoá, từ Xích Thổ Đại Địa trở lại xã hội hiện đại sau lần họp lớp đó, Lâm Cửu trên cơ bản là cắt đứt mọi liên hệ với những người bạn học đó, gần như không còn qua lại nữa.

Một mặt vì sợ gặp phiền phức, một mặt chẳng phải bởi vì bên cạnh còn có một người nam nhân đáng giá để Lâm Cửu từ bỏ mọi sinh hoạt trước đây sao? Có đôi khi Lâm An Chi cũng thấy hâm mộ cha và ba, có thể tìm thấy một người cùng đồng sinh cộng tử, làm bạn suốt đời trên thế giới này, đâu có dễ dàng chứ?

Duyên phận và gút mắt không thể cắt đứt giữa Diệt Thiên và Lâm Cửu, làm cho đời sau là Lâm An Chi thường có chút mê mang.

Khê thở dài một tiếng, Lâm An Chi ôm lấy nam nhân bên cạnh cảm thấy hơi buồn ngủ.

Đột nhiên Lâm An Chi cảm giác được nam nhân bên cạnh khẽ giật giật, gần như đồng thời khi Lâm An Chi nhìn về phía Trương Nhất Bình, người nọ cũng từ từ mở mắt, một đôi mắt trong trẻo sáng ngời mà lộ ra đồng tử màu đen giản dị.

Trương Nhất Bình vừa mở mắt liền nhìn thấy Lâm An Chi, thấy đối phương trừng mắt nhìn mình, trong ánh mắt là tâm tình Trương Nhất Bình xem không hiểu, dường như là kích động, lại dường như mang theo chút tức giận.

Trương Nhất Bình nghĩ thầm, có phải cậu lại ngủ quên rồi không?

“Thiếu gia, có phải tôi đã ngủ lâu lắm rồi không?” Không còn thấy mệt mỏi uể oải như trước kia, lần này tỉnh lại Trương Nhất Bình đột nhiên cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, tinh thần sáng khoái mà không phải kiểu cả người không còn chút sức lực nào, tinh thần chán nản như trước đây.

Đương nhiên là ngủ rất lâu rồi, lẽ nào người không biết mình đã ngủ bao lâu sao?! Lâm An Chi rất muốn mở miệng mắng nam nhân trước mặt, thế nhưng vừa há mồm ra lại đột nhiên nhớ tới tờ giấy Lâm Cửu đưa cho hắn.

[Không thể mắng người, càng không được làm cho Trương Nhất Bình không vui, phải tận lực khiến đối phương cảm thấy tâm tình thư sướng!]

Mặc dù Lâm An Chi hoài nghi tờ giấy này là Lâm Cửu viết cho Diệt Thiên nhưng lại đưa nhầm cho hắn, có điều... nên làm vẫn phải làm, dù sao Trương Nhất Bình mới vừa tỉnh lại, những lời mắng chửi như vậy cũng không tốt ha, kì thực không phải Lâm An Chi thích mắng mỗ Trương Nhất Bình gì, chẳng qua là vì có chút tức giận thôi.

Tức giận cái tên Trương Nhất Bình suýt nữa ngỏm củ tỏi mà cứ nhiên cứ trưng ra cái bộ dạng chẳng biết gì ráo thế kia.

“Tỉnh lại là được rồi.” Đưa tay ôm lấy Trương Nhất Bình, động tác ôn nhu của Lâm An Chi khiến Trương Nhất Bình có cảm giác như mình đang ở trong mộng.

Ngủ mơ sao? Nhất định là ngủ mơ rồi ha? Sao thiếu gia có thể đột nhiên trở nên ôn nhu như vậy được...

“Thiếu gia, có phải tôi đã làm sai điều gì không, nếu như tôi làm sai cậu cứ mắng tôi là được, đừng... đừng đột nhiên như vậy...” Ôn nhu đột nhiên đến ngược lại khiến Trương Nhất Bình không kịp trở tay, nhin không được bắt đầu thấy sợ hãi, nếu như cậu làm sai điều gì, vậy chỉ cần Lâm An Chi mắng vài câu là không còn chuyện gì nữa, nhưng đột nhiên ôn nhu thế này, Trương Nhất Bình trái lại thấy sợ hãi hơn.

Phản ứng của Trương Nhất Bình không khiến Lâm An Chi tức giận, nhưng lại khiến nam tử thấy nhói lòng, lẽ nào trong mắt Trương Nhất Bình, mình phải mắng cậu ta mới là bình thường sao?

Nhớ lại, hình như quả thật là như vậy, hắn hầu như rất ít quan tâm đến Trương Nhất Bình, cũng khó trách Trương Nhất Bình lại thụ sủng nhược kinh.

“Một, chẳng qua là người đã ngủ quá lâu, điều đó có hại đến ta chút ít, nếu như người vẫn không tỉnh lại ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.” Lâm An Chi mỉm cười lắc đầu, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt vẫn còn lộ rõ vẻ sợ hãi của Trương Nhất Bình, cái bộ dạng này của Trương Nhất Bình khiến Lâm An Chi nhớ tới con nai con đang hoảng sợ.

Nói như vậy... thật sự rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Trương Nhất Bình hít sâu một hơi tự nói với chính mình: đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, thiếu gia chỉ quan tâm đến mình mà thôi, đừng suy nghĩ bậy bạ nữa Trương Nhất Bình!

“Thiếu gia tôi... tôi đi nấu cơm cho cậu, cậu đói bụng chưa?” Sợ mình sẽ lại miên man suy nghĩ linh tinh, Trương Nhất Bình lúng ta lúng túng muốn xuống giường nấu cơm, không nghĩ đến người hôn mê bất tỉnh mấy ngày nay là cậu mới là người cần ăn nhất, vừa đặt chân xuống giường cái bụng đã không chịu thua kém mà sôi lên “ùng ục ùng ục”, Trương Nhất Bình lập tức cảm thấy bên má nóng bừng như hỏa thiêu, thật sự quá mất mặt rồi.

Lâm An Chi đẩy Trương Nhất Bình trở lại giường, nhìn bộ dạng hoảng loạn và quẩn bách của Trương Nhất Bình nhin không được khê nhếch khoé miệng, cúi đầu nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn lên gương mặt đỏ bừng của nam nhân, nói: “Được rồi, người cứ nghỉ ngơi thêm lát nữa đi, ta đi làm cơm.”

“Thiếu gia... cậu làm cơm?” Trương Nhất Bình kinh ngạc như trông thấy người ngoài hành tinh.

“Sao, ta giống người không biết làm cơm sao?” Xắn tay áo lên, Lâm An Chi nhìn Trương Nhất Bình, hạ mệnh lệnh: “Không được nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm trên giường.”

Sau khi nói xong, Lâm An Chi liền ra ngoài, để lại Trương Nhất Bình đang còn ngơ ngác không dám tin.

Mới ngủ có một giấc, sao lại cảm thấy thái độ của Lâm An Chi lại thay đổi nhiều như vậy chứ?

...

...

Lâm An Chi bắt Trương Nhất Bình ngoan ngoãn nằm trên giường chờ, Trương Nhất Bình liền ngoan ngoãn nằm trên giường chờ, qua khoảng chừng nửa tiếng sau Lâm An Chi bê một chiếc đĩa đi vào, trên mặt là thần sắc cực kì vui vẻ.

“Trước ăn cái này đi.” Trên đĩa là một ít cơm rang, không biết có phải Lâm An Chi cho hết tất cả mọi nguyên liệu nấu ăn vào hay không mà nhìn qua thấy đủ mọi màu sắc trông rất đẹp.

“Thiếu gia thật lợi hại, thoát nhìn trông rất ngon.” Trương Nhất Bình tiếp nhận cái đĩa, cầm lấy thìa vội vã ăn một miếng, đây chính là lần đầu tiên Lâm An Chi làm cơm cho cậu ăn.

Lâm An Chi lòng đầy chờ mong nhìn Trương Nhất Bình, người nọ nhanh chóng nuốt miếng cơm đầu tiên, lộ ra khuôn mặt khuôn mặt tươi cười thỏa mãn cực kì, liên tục gật đầu nói: “Rất ngon, cảm ơn thiếu gia.”

“Thực sự?” Thấy Trương Nhất Bình lại muốn ăn tiếp thìa thứ hai, Lâm An Chi liền sáp đến há mồm ngậm luôn thìa cơm vốn nên vào miệng Trương Nhất Bình, nhưng còn chưa nhai được một cái, Lâm An Chi đã nhin không được mà phun ra, mặ chết đi được, thật không biết tại sao Trương Nhất Bình lại bảo ngon, còn có thể ăn tiếp.

“Mặ chết đi được.” Lâm An Chi lạnh mặt nói.

“Không hề a, rất ngon mà.” Lần đầu tiên Lâm An Chi làm cơm cho mình, dù có là độc được, Trương Nhất Bình cũng sẽ ăn hết, nam nhân cười lại ăn thêm miếng nữa.

“Đừng ăn.” Lâm An Chi đoạt lấy cái đĩa ném vào thùng rác, kéo Trương Nhất Bình rời giường đẩy mạnh vào phòng tắm, nói: “Tắm rửa thay quần áo, chúng ta ra bên ngoài ăn.”

“Thiếu gia, tôi có thể đi làm cơm.” Nhìn đồng cơm rang bị ném vào thùng rác, Trương Nhất Bình có chút xót xa không nỡ, bộ dáng nam nhân đều bị Lâm An Chi thu hết vào tầm mắt.

“Ta đã nói ra ngoài thì phải ra ngoài.” Nam nhân này, thích mình như vậy sao? Không phải chỉ là vài hạt cơm rang thôi sao cần gì phải bày ra cái bộ dạng quý trọng như thế.

Thích... Lâm An Chi đột nhiên không khỏi nhú nhú lông mày, có lẽ, cùng với nói Trương Nhất Bình phục tùng mình là bởi vì quan hệ chủ tớ, còn không bằng nói là bởi vì một loại tình cảm khác có vẻ chuẩn xác hơn.

Một loại tình cảm mà Trương Nhất Bình sẽ không bao giờ mở miệng nói ra.

Lại nói tiếp, từng ấy năm tới giờ, hình như Lâm An Chi chưa từng đưa bất cứ thứ gì cho Trương Nhất Bình, đến làm cơm cũng là Trương Nhất Bình lo, Lâm An Chi chưa từng nấu qua bữa cơm nào, càng chưa từng mời Trương Nhất Bình ra ngoài ăn gì đó.

292. Chương 292 - Tình Nồng

“Thiếu gia, tôi có thể tự tắm.”

“Thiếu... thiếu gia, tôi, tôi có thể tự cởi quần áo.”

Không biết làm gì, Trương Nhất Bình nào dám làm phiền vị ngày thường cao ngạo như hoàng đế Lâm An Chi này giúp mình tắm chứ, trước kia thấy Lâm An Chi chuẩn bị nước nóng cậu đã có chút thụ sủng nhược kinh, giờ lại thấy Lâm An Chi muốn giúp mình cởi quần áo, Trương Nhất Bình thực sự bị dọa không nhẹ.

“Câm... ngạch...” Cố gắng nuốt xuống mấy lời thường ngày hay nói, Lâm An Chi lại nghĩ tới tờ giấy Lâm Cửu đưa.

[Phải kiên trì, hoặc là con cứ nóng nảy, trừ phi con muốn Nhất Bình chết.]

Chết... phạm nhân chính là yếu đuối như vậy đó, chỉ nói nặng chút mà cũng có thể chết sao? Lâm An Chi còn nhớ rõ những lời Diệt Thiên thường truyền bá cho mình, phạm nhân là một sự tồn tại yếu đuối đến mức chỉ cần dùng lời nói là có thể đơn giản giết chết.

Được rồi, phải kiên trì, phải ôn nhu, dù sao hắn cũng không muốn Nhất Bình lại té xỉu, lại càng không muốn nam nhân này chết.

“Xấu hổ cái gì, có chỗ nào của ngươi ta chưa nhìn thấy đâu?” Lâm An Chi trực tiếp đến gần động thủ lột quần áo Trương Nhất Bình ra, một mảnh cũng không để lại, sau khi đẩy mạnh người ta vào bồn tắm bồn thân cũng nhanh chóng cởi sạch banh, lại tiếp tục nói, “Việc nên làm đều đã làm rồi, cùng nhau tắm cũng không phải lần đầu tiên.”

Tuy trước đây mỗi lần tắm đều là Trương Nhất Bình chuẩn bị, như là bồn tắm, nước tắm, hay như là giúp Lâm An Chi gội đầu, kì lưng và mát xa.

“Nằm úp sấp xuống, ta giúp ngươi chà.” Vỗ lên mông Trương Nhất Bình, Lâm An Chi đẩy người đến thành bồn úp sấp xuống, cầm lấy khăn kì cạo cho nam nhân.

Sau một lúc Trương Nhất Bình cũng nằm im, không tiếp tục nói loạn nữa, tùy ý mặc Lâm An Chi tắm rửa cho mình, sau đó là gội đầu, tuy rằng tay nghề làm cơm của Lâm An Chi rất kém cỏi, nhưng hầu hạ người ta tắm rửa thì ngược lại vô cùng thuận buồm xuôi gió, điểm này phải quy công cho phương pháp giáo dục của Diệt Thiên và Lâm Cửu.

Nhớ lại hồi Lâm An Chi còn là một Tiểu Đoàn Tử, chính là do Lâm Cửu và Diệt Thiên cùng nhau tắm cho hắn, có đôi khi Lâm Cửu không ở đó, thì liền do mình Diệt Thiên làm, Tiểu Đoàn Tử tắm xong sau đó sẽ bị Diệt Thiên bức ép tắm cho vị ba ba này... phụ tử tình thâm như vậy, thường khiến Lâm Cửu cảm động đến rơi lệ.

Lâm An Chi có một tuổi thơ tràn ngập sắc thái truyền kì.

Trước đây còn bé phải giúp thổi ma đầu kì lưng Lâm An Chi cực kì không muốn, cũng không hiểu tại sao cha Lâm Cửu của hắn lại rất thích tắm rửa cho lão ba ma đầu kia, hiện tại Lâm An Chi phát hiện kì lưng hay gì gì đó cho người ta cũng không phải rất phiền, trái lại còn có vài lạc thú ở bên trong.

Không biết thường ngày khi Trương Nhất Bình giúp hắn chà thân thể có phải cũng có ý nghĩ như vậy hay không.

Lâm An Chi trầm nghĩ, cúi đầu liền nhìn thấy Trương Nhất Bình an tĩnh, ngoan ngoãn nằm úp sấp trong lòng hắn, khói nước mờ mờ toả ra từ bồn tắm khiến làn da nam nhân càng trở nên nhu hoà hơn, đầu ngón tay như có một ngọn lửa lướt qua, nghe lời như vậy, giống như một loại sủng vật cỡ lớn nào đó.

Lâm An Chi khẽ nhắm mắt lại, mạnh mẽ áp chế cảm giác xao động không an phận trong lòng, tuy hắn rất muốn được ôm Trương Nhất Bình, nhưng từng câu từng chữ Lâm Cửu viết trên giấy cho hắn lại cứ đóng đưa ngay trước mặt ——

[Nghìn vạn lần nhớ kĩ! Trước khi thân thể Trương Nhất Bình hoàn toàn khôi phục không được làm vận động kịch liệt, con nhớ đó!]

Nhớ... đương nhiên nhớ rồi, chính là bởi vì làm quá nhiều với Trương Nhất Bình mới khiến thân thể Trương Nhất Bình trở nên càng ngày càng suy yếu như vậy.

Lâm An Chi trầm thờ dài, còn nhớ bốn năm trước lần đầu tiên cùng Trương Nhất Bình làm loại chuyện này, hắn có chút bị dọa sợ, cũng không phải vì sự chủ động của Nhất Bình dọa, mà là việc này mặc dù hồi còn bé đã len lén xem hai nam nhân nào đó làm, nhưng tự mình trải qua lại là một chuyện khác.

Hơn nữa người làm cùng mình lại chính là Trương Nhất Bình, nam nhân đã cùng lớn lên với mình.

Tiếp sau đó, không biết chuyện thế nào lại không thể khắc chế được bản thân muốn được ở cùng Trương Nhất Bình, hơn nữa Trương Nhất Bình cũng không cự tuyệt hắn, mặc kệ hắn có đòi hỏi thế nào.

Lâm An Chi nhịn không được ôm chặt lấy nam nhân trong lòng, sự dung túng và nhẫn nại Trương Nhất Bình dành cho hắn, lẽ nào chỉ bởi vì một chút ân tình của Lâm gia dành cho Trương gia thôi sao?

“Thiếu gia...” Vẫn luôn nằm an tĩnh, đột nhiên Trương Nhất Bình mở miệng, thanh âm mềm mại mà mang theo vài phần bi ai.

“Thiếu gia, có phải tôi sắp chết rồi không?” Trương Nhất Bình vừa không cẩn thận chú ý tới chiếc đồng hồ treo trên tường, trên mặt đồng hồ hiện ngày tháng cứ nhiên cách hôm cậu “ngủ” những năm ngày lận, mà cậu còn tưởng rằng mình mới ngủ có một ngày mà thôi.

Năm ngày, hôn mê bất tỉnh tròn năm ngày.

Trương Nhất Bình nhớ lại tình trạng thân thể vô cùng hồng bét của mình trước khi hôn mê, nghĩ đến đủ loại hành động khác thường của Lâm An Chi sau khi cậu tỉnh lại, thật sự khó mà khiến Trương Nhất Bình không thể suy nghĩ lung tung.

Có phải bởi vì cậu sắp chết, nên Lâm An Chi mới đột nhiên thay đổi thái độ, đối xử với cậu ôn nhu và chu đáo hay không?

“Nói linh tinh gì vậy, không phải người đang khoẻ mạnh đây sao?” Nghe thấy lời Trương Nhất Bình nói, Lâm An Chi thả nam nhân trong lòng ra, mang theo nụ cười ôn nhu nhìn vào mắt Trương Nhất Bình.

“Thiếu gia, cậu cứ nói thật cho tôi biết đi, dù có sắp chết cũng không sao, có thể cùng thiếu gia, cùng Lâm thúc, cùng Diệt thúc vượt qua quãng thời gian tốt đẹp như vậy, tôi đã rất mãn nguyện rồi.” Trương Nhất Bình dường như tự nhận định rằng mình sắp không qua được, nói không chừng thân thể khoẻ mạnh lúc này chẳng qua chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi.

Lâm An Chi sững sốt, sờ sờ trán Trương Nhất Bình xem nam nhân này có phải lại sốt rồi không, mới cười khổ nói: “Trương Nhất Bình, đừng nói cái gì mà chết không chết, chó quên, người chính là người của Lâm An Chi ta, ta không cho phép người chết, thì địa ngục hay thiên đường cũng không thể dung nổi người.”

Đoán được Trương Nhất Bình đang suy nghĩ gì trong đầu, sau đó, Lâm An Chi đem chuyện Lâm Cửu và Diệt Thiên trở về lúc Trương Nhất Bình còn đang hôn mê kể hết ra cho Trương Nhất Bình, để nam nhân này không suy nghĩ bậy bạ nữa.

“Rõ ràng thân thể rất khoẻ, sao lại đột nhiên nghĩ mình sắp chết chứ?” Lâm An Chi dỗ khóc dỗ cười hỏi, trong đầu tên Trương Nhất Bình này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy.

Nghe xong chuyện Lâm An Chi kể, Trương Nhất Bình lập tức hiểu, hoá ra Lâm Cửu và Diệt Thiên từng trở về, cứ như vậy mà nói, hình như cậu quả thực sẽ không chết.

“Thiếu gia, cậu đột nhiên đối xử tốt với tôi như vậy, tôi tưởng vì tôi sắp chết, nên cậu mới...”

Nhịn không được, Trương Nhất Bình nói ra lời giấu trong lòng.

“Dừng!” Lâm An Chi tức khắc quát dừng, trong lòng không hiểu sao thấy hơi hổ thẹn, hình như từng ấy năm tới giờ quả thật cậu chưa từng đối xử tốt với Trương Nhất Bình, dù là trong bốn năm quan hệ gần bó gần gũi, hẳn cũng chưa từng quan tâm đến Trương Nhất Bình lần nào.

Hoá ra, trong mắt Trương Nhất Bình, quan hệ thân thiết xiu xiu này cũng là hi vọng xa vời sao?

“Dừng nói mấy lời linh tinh này nữa, ta muốn đối tốt với ai không cần bất kì lí do gì, huống chi, người còn là người thân cận nhất bên ta.” Không đối xử tốt với người thì còn đối xử tốt với ai đây?

Lâm An Chi thầm hạ quyết tâm, sau này không thể lúc nào cũng để Trương Nhất Bình đến chiếu cố mình.

“Cảm ơn thiếu gia quan tâm.” Mặc kệ Lâm An Chi là xuất phát từ lí do gì mà đột nhiên trở nên quan tâm đến cậu như vậy, Trương Nhất Bình vẫn thấy rất hài lòng, dù sao... cậu chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi.

“Dừng gọi ta là thiếu gia nữa, sau này... sau này cứ gọi là An Chi đi.” Lâm An Chi còn nói thêm.

“Vâng, thiếu...” Còn chưa nói hết câu đã bị Lâm An Chi trừng mắt, Trương Nhất Bình nhanh chóng sửa miệng, “An Chi...” trên mặt, đã lộ ra vẻ vui sướng không thể áp chế.

Trước kia ngoại trừ trước mặt Lâm Cửu, và lúc hoan hảo với Lâm An Chi thì mới có thể gọi thẳng tên “An Chi” vô cùng thân thiết kia, những thời gian khác Trương Nhất Bình không thể dùng hai chữ đó, đã không còn bị hai chữ “thiếu gia” ràng buộc, dường như khoảng cách giữa bọn họ cũng trở nên gần hơn.

...

...

Đây là lần đầu tiên Trương Nhất Bình và Lâm An Chi ra ngoài ăn, chỉ hai người, không có người khác.

Lâm An Chi thích an tĩnh, không thích những nơi quá ồn ào, thường ngày toàn ở nhà ăn cơm Trương Nhất Bình nấu, thỉnh thoảng ra ngoài cũng trên cơ bản là đặt bao hết, im lặng, không bị người khác quấy rầy.

Sau khi tắm rửa thay quần áo xong, Lâm An Chi và Trương Nhất Bình cùng ngồi vào xe, vốn Trương Nhất Bình muốn lái xe, sau lại bị Lâm An Chi đẩy sang vị trí phó lái bên cạnh, lúc này không phải là làm theo những điều Lâm Cửu ghi trên giấy, mà đã thành hành vi tự giác của Lâm An Chi.

“Muốn ăn cái gì?” Cũng không tự tác chủ trương, Lâm An Chi chủ động hỏi han ý tứ của Trương Nhất Bình, “Phải nói thật, muốn ăn cái gì thì cứ nói.”

“Thiếu... An, An Chi cậu cứ quyết định là được rồi.” Một chốc một lát còn chưa quen cách xưng hô mới, Trương Nhất Bình nói.

“Không phải người thích ăn lẩu sao? Ta biết có một quán lẩu không tệ lắm, trước đây cha thường dẫn ta đi.” Lâm An Chi cũng muốn dẫn Trương Nhất Bình đến thử một lần.

“Àn, được.” Khoé miệng nhịn không được mỉm cười, Trương Nhất Bình gật đầu.

Lái xe, Lâm An Chi nhanh chóng đưa Trương Nhất Bình tới một quán lẩu trang trí không tồi, mấy hôm nay người ăn lẩu rất nhiều, ngoài cửa đứng không ít người.

Đưa xe cho nhân viên phục vụ cất vào bãi để xe, Lâm An Chi cứ thế mà nghênh ngang kéo tay Trương Nhất Bình, ngay trước mặt mọi người đi vào quán.

“Bao hết.” Lâm An Chi mở miệng phun ra hai chữ này.

Quản lí lập tức lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, anh ta biết vị quý công tử trước mặt này không thể đắc tội, nhưng trong quán bây giờ đều là khách hàng, nếu đuổi khách hàng đi thì sau này hẳn đóng cửa khỏi cần buôn bán nữa.

“An Chi, chúng ta tìm một phòng là được rồi, không thì đổi sang nơi khác đi.” Trương Nhất Bình đứng cạnh nói.

“Phòng sẽ lập tức chuẩn bị cho hai vị!” Quản lí vừa nghe có người nói giúp như vậy vội vã phụ hoạ theo.

“Phòng thì phòng vậy.” Không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, Lâm An Chi hiếm khi nào chịu thỏa hiệp như vậy.

293. Chương 293 - Ngả Bài

Vài ngày không ăn cơm, Trương Nhất Bình đã sớm đói không chịu được, Lâm An

Vài ngày không ăn cơm, Trương Nhất Bình đã sớm đói không chịu được, Lâm An Chi cực kì săn sóc trước khi đồ ăn được bưng lên đã gọi vài món ăn sẵn và điểm tâm ngọt cho Trương Nhất Bình lót dạ.

Chỉ là...

“Sao lại chậm như vậy.” Lâm An Chi sốt ruột cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã qua mười phút kể từ lúc hắn gọi món, kết quả hiện tại đến một món cũng chưa thấy đâu, nhân viên phục vụ cũng chỉ mang rượu tới rồi chẳng xuất hiện nữa.

“Có lẽ do hôm nay khá đông khách ha, cứ chờ thêm một lát cũng được.” Trương Nhất Bình đứng dậy mở rượu, trước rót hai chén.

Sau đó Lâm An Chi đã gọi phục vụ đến chất vấn, anh ta khó xử ấp úng nói với Lâm An Chi và Trương Nhất Bình, vốn đang chuẩn bị đưa thức ăn lên thì bị một người ở phòng khác cướp mất.

Lâm An Chi vừa nghe thấy vậy liền lạnh mặt, có người cư nhiên dám cướp đồ ăn của hắn? Quả thực là không muốn sống nữa rồi!

Phục vụ chỉ lo vị khách quý ở hai phòng xảy ra xung đột, vội vàng gọi lại, bày tỏ sẽ nhanh chóng mang thức ăn vào, đáng tiếc còn chưa nói xong, Lâm An Chi đã đi ra ngoài, Trương Nhất Bình nhanh chóng theo sau, ăn bữa cơm mà còn gặp phải chuyện phiền toái thì không được tốt lắm.

“Thiếu gia, đừng đánh nhau a.” Trương Nhất Bình vội vàng vàng đi theo bên cạnh Lâm An Chi.

“Gọi An Chi! Còn gọi thiếu gia nữa, trở về đánh đ*t!” Hùng hùng hổ hổ bước đi, Lâm An Chi nói.

Đánh... đánh đ*t, nếu đánh nữa sẽ nổ hoa a.

Mặt Trương Nhất Bình lập tức đỏ bừng lên, nhanh chóng quay đầu nhìn thử xung quanh xem có người nào thấy không, còn may, xung quanh không một bóng người, thậm chí đến cả nhân viên phục vụ vừa chạy ra cùng hai người cũng không biết đã đi đâu.

Đứng lại trước cửa một gian phòng, sắc mặt Lâm An Chi cực kì khó chịu búng ra một ngón tay, cánh cửa gỗ dày nặng tự mở ra, đang chuẩn bị đi vào giáo huấn tên đui mù nào dám chọc đến hắn, Lâm An Chi vừa bước một chân vào, đã cứng đờ tại chỗ, thật cứ như bị người ta điểm huyết vậy.

“An Chi?” Lâm An Chi đi ở phía trước Trương Nhất Bình, cũng vừa vặn chặn trước cửa phòng, Lâm An Chi mới một khắc trước còn đang hùng hùng hổ hổ chuẩn bị đi giáo huấn người ta đột nhiên giống như một quả bóng cao su bị châm xì hơi, lập tức xẹp lép xuống, điều này khiến Trương Nhất Bình có chút kinh ngạc, chuyện gì đây, trong phòng này chẳng lẽ có người nào khiến Lâm An Chi phải e ngại sao?

Theo như Trương Nhất Bình biết, người có thể khiến Lâm An Chi sợ sệt cũng chỉ có Lâm Cửu và Diệt Thiên thôi.

Lẽ nào... cổ họng Trương Nhất Bình thất nghẹn, sau đó liền nghe thấy tiếng Lâm An Chi cất lên.

“Ba, cha, sao hai người lại ở đây?”

...

...

Ba ở, cha cũng ở, lại vừa khớp là nơi con trai cũng ở, người một nhà khó có dịp được tụ lại cùng nhau.

Lâm An Chi trái nhìn Lâm Cửu, phải nhìn Diệt Thiên, sau đó lại nhìn Trương Nhất Bình ngồi đối diện, hoàn toàn không biết Diệt Thiên và Lâm Cửu nghĩ như thế nào, tuy rằng Trương Nhất Bình và Lâm An Chi cùng nhau đi vào phòng, nhưng cuối cùng Lâm An Chi ngồi ở giữa Lâm Cửu và Diệt Thiên, còn Trương Nhất Bình thì lại như người ngoài cuộc ngồi đối diện bọn họ, lẻ loi một mình.

“Ba, cha, sao hai người lại ở đây?” Mới trước đây không lâu không phải hai người còn đột nhiên bỏ lại hần và Trương Nhất Bình chạy mất sao? Kết quả cư nhiên lại bắt gặp trong quán lẩu, thậm chí còn đoạt mất đồ ăn của hần và Trương Nhất Bình.

Luôn cảm thấy, lấy cá tính của Lâm Cửu và Diệt Thiên mà nói, cũng sẽ không trùng hợp đến mức đụng mặt tại một chỗ ăn cơm, lại trùng hợp như vậy mà cướp mất đồ ăn của bọn hần, lại càng không mặc danh kì diệu dùng chỗ ngồi như vậy để tách hần và Trương Nhất Bình ra.

Trong mơ hồ, Lâm An Chi có một loại dự cảm không được tốt lắm.

Ba và cha hần, không phải là muốn giúp hần quan tâm đến chuyện tương lai đó chứ?

“Nghe nói Nhất Bình đã tỉnh lại, lại nghe nói các người đều tới đây ăn, chúng ta cũng liền thuận tiện qua nhìn một cái.” Một câu nghe nói hai câu nghe nói, nghe ai nói chứ? Diệt Thiên thưởng thức trà, khoan thai nói chuyện.

Dường như nhìn ra được nghi ngờ của Lâm An Chi, cũng với bất an của Trương Nhất Bình đang ngồi một mình ở ghế đối diện, Diệt Thiên nhìn Lâm Cửu ngồi bên cạnh Lâm An Chi, nhàn nhạt nói: “Cha con có vài chuyện muốn nói với hai người các con.”

Diệt Thiên thâm nghĩ trong bụng, vai phản diện và vai chính diện trong vở kịch này có phải hơi ngược rồi hay không? Thấy thế nào thì đều hần là hần diễn vai “người xấu” mới đúng, sao lại đổi thành hần diễn vai người tốt, Lâm Cửu diễn người xấu chứ?

Không lẽ là mấy năm nay Lâm Cửu bị áp lực đến hỏng rồi, đột nhiên muốn có chỗ chơi đùa, liền khẩn cấp lấy con trai mình ra hạ thủ.

Diệt Thiên không khỏi thâm cười, thỉnh thoảng nhìn Lâm Cửu diễn kịch cũng không tồi ha, chắc sẽ là một vở kịch hay.

“Cha?” Lâm An Chi khó hiểu nhìn Lâm Cửu – người luôn hiểu hần nhất, kì thực nếu như là Diệt Thiên phát uy thì Lâm An Chi sẽ trái lại chẳng thấy lo lắng, dù sao hần với Diệt Thiên cũng hay tranh cãi ầm ĩ rồi, chỉ cần có Lâm Cửu ở đây thì sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Nhưng sự tình hiện tại đã nằm ngoài dự liệu của Lâm An Chi, nếu như Lâm Cửu muốn làm cái gì, Lâm An Chi sẽ không còn bất kì người nào để cầu viện, ba ba Diệt Thiên của hần chính là một vị “thê nô” chính cống, phỏng chừng ngoại trừ Lâm Cửu nói “tìm nam nhân” ra, thì Diệt Thiên sẽ đều vô điều kiện mà hoàn toàn ủng hộ.

Kì thực Lâm An Chi còn sót một điều, đó là khi Lâm Cửu nói “ta muốn công”, đa số thời gian Diệt Thiên đều là giả bộ như không nghe thấy.

“Nhất Bình, con thích An Chi không?” Không để ý đến Lâm An Chi, Lâm Cửu trực tiếp hỏi Trương Nhất Bình đang ngồi như chờ thụ thẩm đối diện.

“Ngài Lâm... con...” Bị câu hỏi gọn gàng dứt khoát của Lâm Cửu dọa, sau khi Trương Nhất Bình hít sâu một hơi mới gạt mạnh đầu, cúi đầu nhìn hai tay đặt trên đầu gối, lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói, “Con thích An Chi.”

Từ nhỏ đã thích, từ lần đầu nhìn thấy Lâm An Chi hồi tám tuổi, tròn hai mươi năm, vẫn luôn thích, yêu, cho tới bây giờ chưa từng bị cắt đứt, cho tới bây giờ chưa từng giảm đi chút nào, trái lại theo thời gian mà phát triển càng ngày càng sâu đậm.

Không chỉ thích, mà là yêu.

“Nhất Bình...” Tuy đã sớm đoán được tình cảm của Trương Nhất Bình đối với mình không đơn giản như vậy, nhưng đến khi chính tai nghe thấy Trương Nhất Bình nói thích mình, Lâm An Chi vẫn nhịn không được mà cảm thấy tình cảm vui sướng dâng lên trong lòng.

Vốn tưởng rằng Trương Nhất Bình quá mức ngưỡng ngừng tại phương diện nào đó dù trong lòng có thật sự thích mình cũng sẽ không dám nói ra miệng, không nghĩ tới Lâm Cửu vừa hỏi, Trương Nhất Bình đã không chút do dự mà trả lời.

Lâm An Chi cư nhiên có một loại cảm giác như đang chìm đắm trong giấc mộng không tìm lại nổi...

“Nhất Bình, con có muốn cùng một chỗ với An Chi không?” Lâm Cửu lại hỏi, nhìn chằm chằm vào Trương Nhất Bình đang gấp rút bắt an.

Trương Nhất Bình từ từ ngẩng đầu nhìn Lâm Cửu, sau đó gật đầu: “Muốn, con muốn chăm sóc cho hấn cả đời, muốn cùng một chỗ với An Chi, không chỉ vì... không chỉ vì An Chi là thiếu gia.”

Đến tột cùng là lấy đầu ra lá gan, cư nhiên dám nói ra như vậy trước mặt Diệt Thiên và Lâm Cửu? Trương Nhất Bình dường như đã nghĩ thông rồi, có một vài vấn đề sớm muộn gì cũng phải tới, từ lúc cậu bước vào phòng nhìn thấy Lâm Cửu và Diệt Thiên, cậu đã biết quan hệ giữa cậu và An Chi trong ngày hôm nay sẽ có sự thay đổi nhỏ.

Mặc kệ là tốt, hay xấu.

Cậu chỉ muốn nói ra cảm nhận thật trong lòng mà thôi.

“Nhưng con có biết, An Chi và con không giống nhau, nó không phải người thường, sẽ không già, thậm chí không sinh bệnh.” Lâm Cửu nói lời trực tiếp mà sắc bén, từng câu từng câu trực tiếp đâm trúng vào nòng cốt vấn đề, “Hơn nữa, lần trước con hôn mê cũng có liên quan với An Chi, con không sợ ở chung với An Chi sẽ chết sao?”

“Con không sợ.” Trương Nhất Bình lắc đầu, nếu như cậu thực sự sợ, thì lúc đầu đã không ở chung với Lâm An Chi bốn năm mà không có lấy một câu oán thán hỏi hấn nào.

Nhưng Trương Nhất Bình đã nghe ra ý tứ trong lời nói Lâm Cửu, cậu là phạm nhân, người thường, sẽ bệnh, sẽ già yếu, sao có thể ở cùng một chỗ với người thiên tư thiên chất, không bao giờ mắc bệnh cũng chẳng già yếu như Lâm An Chi đây?

Giống như đoạt đi mất tuổi xuân của hấn, nếu tương lai cậu già rồi... sao có thể để Lâm An Chi vẫn tuổi trẻ phi phạm ở cùng với một lão già yếu ớt chứ?

“Cha!” Thông minh như Lâm An Chi sao lại không hiểu ý tứ trong lời Lâm Cửu, nhìn bộ dáng thất vọng chán nản của Trương Nhất Bình, Lâm An Chi tự dưng lại cảm thấy đau lòng khó hiểu.

“Hơn nữa... dù con thích An Chi, An Chi cũng không nhất định thích con.” Như không nghe thấy lời kháng nghị của Lâm An Chi, Lâm Cửu tiếp tục dùng dao nhỏ của tâm người ta, “Cảm tình của hai người các con, rốt cuộc là muốn chơi đùa một chút, hay là thực lòng đây?”

Lúc này, Lâm Cửu vừa nói xong liền quay sang nhìn Lâm An Chi: “An Chi, con thích Nhất Bình, hay chỉ coi Nhất Bình là món đồ chơi có thể tùy thời vứt bỏ?”

Trương Nhất Bình cúi đầu, hai tay nắm chặt lấy góc áo.

“Cha! Nhất Bình không phải món đồ chơi của con!” Lâm An Chi nhanh chóng cau mày, phản cảm với lời nói có chút tàn nhẫn và khắt khe của Lâm Cửu.

“Vậy con thích Nhất Bình sao? Dù cho nó già, xấu xí, cũng sẽ vẫn thích như vậy sao?” Lâm Cửu hăm dọa, từng bước ép sát hỏi.

“Con không thể không có Nhất Bình.” Không chút do dự, Lâm An Chi thốt ra.

Dù Nhất Bình có già, trở nên xấu xí, bị bệnh, Lâm An Chi cũng sẽ không buông tha cho nam nhân trước mắt này, chỉ cần nghĩ đến phải chia tách với Trương Nhất Bình, sẽ khiến Lâm An Chi cảm thấy khó thở.

Hấn không thể không có Trương Nhất Bình...

Đột nhiên lúc đó, Lâm An Chi liền hiểu rõ ràng.

294. Chương 294 - Đại Kết Cục

Câu hỏi Lâm Cửu đặt ra, đều là những điều mà từ trước đến nay Lâm An Chi chưa từng lo lắng đến, thậm chí đến nghĩ cũng chưa từng.

Khi Lâm Cửu hỏi ra mấy vấn đề này, Lâm An Chi mới biết hoá ra mình không thể rời xa Trương Nhất Bình, có phải đã quá quen với việc Trương Nhất Bình ngày ngày đều ở bên cạnh, nên mới quên mất sự ỷ lại từ trong nội tâm đối với nam nhân này không?

Trương Nhất Bình mở to mắt nhìn Lâm An Chi công nhiên phản bác lại lời Lâm Cửu, có lẽ nam nhân này từ trước tới giờ đều chưa từng nghĩ rằng Lâm An Chi sẽ nói ra câu “Con không thể không có Trương Nhất Bình” như vậy.

Từng ấy năm nay, Trương Nhất Bình vẫn luôn cảm thấy mình trong lòng Lâm An Chi chẳng hề có địa vị gì, hôm nay lại đột nhiên nhận được không chỉ là sự quan tâm của Lâm An Chi đối với mình, mà còn nghe thấy lời nói na ná với tỏ tình thể kia, nhất thời, Trương Nhất Bình cảm thấy tất cả mọi nỗ lực trước đây của cậu đều thực đáng giá.

Mặc kệ Lâm An Chi có yêu cậu hay không, mặc kệ Lâm An Chi có vứt bỏ cậu khi tuổi già hay không, Trương Nhất Bình đều cảm thấy vậy là đủ rồi, viên mãn rồi.

Thoả mãn đến nỗi... muốn khóc đến nơi.

“Nói như vậy, con thích cậu ấy sao?” Lâm Cửu đột nhiên đứng lên, vừa mỉm cười vừa nói, “Được, con đã nói con không vứt bỏ Nhất Bình, vậy ngay bây giờ ta sẽ biến cậu ấy trở thành người vừa già vừa xấu, xem con có vứt bỏ cậu ấy hay không.”

Nói xong, Lâm Cửu liền vươn tay về phía Trương Nhất Bình, lập An Chi vội đứng bật dậy kéo tay Lâm Cửu lại, sốt ruột nói: “Cha, người đừng làm bừa a!”

Tuy Lâm An Chi không sợ Trương Nhất Bình biến già biến xấu, nhưng không có nghĩa là có thể trơ mắt nhìn Lâm Cửu biến Trương Nhất Bình thành hình dạng kia, vạn nhất không biến trở lại được thì gay go.

“Lão ba, người còn ngồi nhìn cái gì a! Mau tới ngăn cha lại, có phải hai người cãi nhau hay không, có phải người ở bên ngoài tìm tiểu tam không, có phải cuộc sống phu phụ không hài hoà, cha đây là bị người bức điên rồi sao, mau mau đến ôm cha lại a!” Lâm An Chi vội vàng hô bày.

Diệt Thiên đang vắt chân uống trà xem kịch thiếu chút nữa phun nước trà ra, cái gì gọi là ở bên ngoài tìm tiểu tam, cái gì gọi là bị hấn bức điên rồi...

Trên mặt Lâm Cửu nhất thời lộ ra biểu tình xấu hổ, nghĩ thầm, tiểu tử thối này, dám nói ta như vậy! Tốt xấu gì ta cũng là cha người a, nói ta cứ như là đang trong thời kì mãn kinh vậy!

“Tiểu tử thối, nói linh tinh gì vậy, nếu như lão ba người dám có gan tìm tiểu tam ở bên ngoài ta đã sớm cắt hấn rồi!” Lâm Cửu làm một tư thế dao sắc hạ xuống.

“Khụ khụ...” Diệt Thiên cúi đầu ho khan, lại nói tiếp, để nhớ được lời kịch ngày hôm nay Lâm Cửu đã tồn không ít sức lực, ảnh hưởng đến cuộc sống phu phụ của bọn họ, xem ra cơn tức của Lâm Cửu quả đúng là có hơi lớn chút, đợi sau khi thu xếp ổn thoả chuyện giữa Lâm An Chi và Trương Nhất Bình thì phải hảo hảo hài hoà một chút mới được.

“Được rồi, được rồi.” Khoát tay áo, Diệt Thiên nói với Lâm Cửu và Lâm An Chi, “Ngồi xuống hết đi, xem bộ dạng của Lâm An Chi lúc này, hẳn đã hiểu suy nghĩ trong lòng mình.”

Len lén trao đổi ánh mắt với Lâm Cửu, trong lòng Diệt Thiên truyền lời tới cho Lâm Cửu, nói: Đến điểm dừng rồi, diễn tiếp nữa chính kịch sẽ thành hài kịch đó.

Lâm Cửu trừng mắt với Diệt Thiên, nói: Hải kịch? Ta rõ ràng diễn nghiêm túc như vậy...

Người xấu diễn xong, cũng nên đến phiên đại ma đầu hiểm khi được diễn vai người tốt ra sân khấu rồi.

“An Chi, chuyện của con ta và cha con sẽ không nhúng tay, hôm nay cũng chẳng qua là để xác định suy nghĩ trong lòng con thế nào thôi, dù sao nếu con thích Nhất Bình, giữa hai người các con sẽ còn có rất nhiều phiền phức.” Diệt Thiên nói với Lâm An Chi.

“Ngài Diệt, con biết con là một người bình thường, hiện tại cũng đã sắp ba mươi tuổi, không đến vài năm nữa sẽ già nua, mà đến lúc đó mặc kệ là An Chi hay hai người các vị đều vẫn trẻ trung như thế,” Trương Nhất Bình vừa cười vừa nói, “Con sẽ không làm phiền mọi người, nếu đến lúc đó An Chi không thích con nữa, con sẽ lặng lẽ rời đi, có thể có một đoạn hồi ức tốt đẹp như vậy đã là quá đủ rồi.”

Lời này từ miệng Trương Nhất Bình thốt ra không giống như dùng lạt mềm buộc chặt, rõ ràng đây là suy nghĩ thực trong lòng nam nhân.

Ái tình, luôn làm con người ta trở nên hèn mọn, càng khiến người ta trở nên không vụ lợi, dường như muốn dành tất cả mọi điều tốt đẹp nhất cho người mình yêu. Trương Nhất Bình có thể nói ra những lời như vậy, Lâm Cửu cũng có thể hiểu được phần nào.

Giống như Diệt Thiên và y trước kia, lúc đó chẳng phải cũng như vậy sao?

Chẳng qua may mắn chính là, mặc dù trải qua biết bao khổ cực và khúc chiết, cuối cùng y cũng được ở bên nam nhân mình yêu say đắm, mà trên thế giới này, cũng có những đôi tình nhân vì đủ loại nguyên nhân mà bị ép phải xa nhau.

Chính vì mình đã từng trải qua, nên Lâm Cửu mới không muốn để con trai của mình lại đi vào con đường nghèo đói mà y và Diệt Thiên từng đi, y tuyệt đối không ngại giúp đỡ cho thế hệ sau đi trên con đường ái tình này.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Lâm An Chi và Trương Nhất Bình phải thực sự thích nhau.

Nhưng hiện nay xem ra, Lâm Cửu đã nhận được đáp án mà y muốn, như vậy là được rồi, chỉ cần đôi bên yêu nhau, còn lại những chuyện khác không cần phải lo lắng gì nữa.

“Trương Nhất Bình, không cho phép người nói ra những lời như vậy!” Lâm An Chi lạnh mặt, từ tốn mà nghiêm túc trầm giọng nói, “Nếu như người già, ta cũng sẽ già cùng người là được.”

Lâm An Chi không muốn để nam nhân này lại phải uỷ khuất chính mình để thành toàn cho hắn, cái gì mà khi cần sẽ lặng lẽ rời đi, nói như vậy, nói ra như vậy, Lâm An Chi hoàn toàn tin tưởng nam nhân này thực sự có thể làm được.

Không thể lúc nào cũng để Trương Nhất Bình phải một mình chịu uỷ khuất, dưới mấy lời nói kích của Lâm Cửu và Diệt Thiên, thông minh như Lâm An Chi sớm đã thông suốt thứ hắn cần đến tốt cùng là cái gì rồi.

Trương Nhất Bình kinh ngạc nhìn Lâm An Chi, thậm chí đến Diệt Thiên cũng khẽ nhíu mày, lời này của Lâm An Chi, là muốn vứt bỏ điểm đặc thù khi làm con của Diệt Thiên và Lâm Cửu sao?

Sự mê hoặc của bất tử và sức mạnh, không phải ai cũng có thể buông tha.

“Con có biết ý tứ trong những lời này của mình đại biểu cho cái gì không?” Chậm chậm lên tiếng, Diệt Thiên từ trên ghế đứng lên, cúi đầu nhìn xuống Lâm An Chi đang ngồi trên ghế, “Nếu chỉ là nói đùa, con có thể thu hồi lại những lời này, nếu là nghiêm túc, vậy con cũng nên suy xét đến hậu quả.”

Lời thoại này của Diệt Thiên không có trong kịch bản, trong lòng Lâm Cửu bắt đầu thấy lo lắng, thôi ma đầu này lại muốn làm gì đây?

“Biết.” Thông minh như hắn sao có thể không biết rốt cuộc cái gì ngăn trở giữa hắn và Trương Nhất Bình, bất tử và sức mạnh, với Lâm An Chi mà nói không quá quan trọng.

Chỉ ít trong hai mươi năm nay, sự vui sướng hắn đoạt được đều tới từ hai người phụ thân và Trương Nhất Bình bên cạnh, ngay cả có mất đi sự bất tử và sức mạnh, hạnh phúc và vui sướng của hắn cũng sẽ không vì vậy mà giảm đi chút nào.

Như vậy, đến tột cùng nên từ bỏ cái gì, chiếm được cái gì, không phải đã quá rõ ràng rồi sao?

“Được, ta đây sẽ thành toàn các ngươi.” Vừa nói dứt, Diệt Thiên cư nhiên vươn tay trực tiếp đánh về phía đỉnh đầu của Lâm An Chi, hắn đang xem, xem xem con hắn – Lâm An Chi rốt cuộc có tránh né hay không.

Kết quả là không hề, một chưởng của Diệt Thiên vỗ vào đỉnh đầu Lâm An Chi, Lâm An Chi vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không tránh né chưởng này, “oanh” một tiếng, Lâm An Chi bị Diệt Thiên đánh ngã xuống nền đất.

“Đừng... An Chi!” Trương Nhất Bình hô to một tiếng, liền chạy tới bên cạnh Lâm An Chi đã ngất xỉu, nước mắt rơi lã chã, dù thế nào cũng không ngờ tới, nam tử này cư nhiên lại thực nguyện ý từ bỏ sức mạnh và khả năng bất tử.

Vì sao không né? Vì sao không cự tuyệt?

Trương Nhất Bình tôi, có tài đức gì đáng giá cho cậu làm vậy chứ?

Lâm Cửu bị dọa đến chết chân tại chỗ, sau đó thiếu chút nữa đưa tay bóp chết Diệt Thiên bên kia: “Thối ma đầu, ngươi muốn giết chết con ta a! Không phải đã nói diễn kịch sao! Ngươi nha không phải diễn người tốt sao!”

“Được rồi, được rồi, ta đâu có thực sự động thủ, nó chỉ ngất đi thôi mà, không chết, cũng không có chuyện gì, qua hai ngày nữa liền tỉnh, chỉ muốn thử xem tiểu tử này có thực sự nghiêm túc không thôi.” Diệt Thiên vội vã trấn an Lâm Cửu thiếu chút nữa nổi bão.

“Ngài... ngài Diệt, An Chi thực sự không có chuyện gì sao?” Nghe thấy lời Diệt Thiên nói, Trương Nhất Bình lập tức lộ ra biểu tình tràn đầy hi vọng, nước mắt vẫn còn vương trên mặt.

“Còn muốn gọi ngài Diệt nữa sao? Sau này cứ gọi ba là được rồi.” Ma đầu thường ngày lãnh khốc hiem khi lộ ra nụ cười, Diệt Thiên nói với Trương Nhất Bình, “Từ nay về sau, An Chi liền phiền con quản giáo rồi.”

Nói như vậy có nghĩa là gì, chẳng cần giải thích cũng hiểu.

Trương Nhất Bình nín khóc mỉm cười, nhìn Lâm An Chi đang ngất xỉu trong lòng, lại nhìn Diệt Thiên và Lâm Cửu, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

...

...

Lâm An Chi không chết, cũng không mất đi sức mạnh và khả năng bất tử, chỉ bị Diệt Thiên đánh cho hôn mê, mà còn hôn mê đến hai ngày hai đêm, không thể không nói ma đầu này hạ thủ quả thật rất nặng a.

Không bài trừ khả năng Diệt Thiên cố ý đánh Lâm An Chi, ai bảo Lâm An Chi nói cái gì mà “tiểu tam” “cuộc sống phu phu không hài hoà” như vậy làm chi.

Cuộc sống phu phu của Diệt Thiên và Lâm Cửu chính là cực kì hài hoà lại êm ả, đáng giá cho đám hậu bối học tập!

Nói chung Lâm An Chi sống rất tốt, mà ngăn trở giữa Lâm An Chi và Trương Nhất Bình cũng bị tiêu trừ, người xã hội hiện đại không hiểu luyện võ tu chân, nhưng Diệt Thiên và Lâm Cửu là một người từ Xích Thổ Đại Địa chạy tới thì lại vô cùng am hiểu.

Lâm Cửu và Diệt Thiên ném cho Lâm An Chi rất nhiều bí tịch võ công cùng phương pháp tu chân, để Lâm An Chi dạy Trương Nhất Bình luyện, phối hợp với đan dược Lâm Cửu luyện chế, tốc độ tu luyện nhanh hơn bình thường rất nhiều, như vậy, ngăn trở giữa Lâm An Chi và Trương Nhất Bình cũng được tiêu trừ.

Ba tháng sau, Lâm An Chi và Trương Nhất Bình đến một hòn đảo mỹ lệ mà hẻo lánh tổ chức hôn lễ.

Làm nhân chứng chính là Lâm Cửu và Diệt Thiên, cuối cùng cũng thấy con trai bọn họ sau nhiều năm đã tìm được hạnh phúc thuộc về mình, gia đình bọn họ, chân chính tăng thêm một thành viên.

Đôi tân nhân đã ngồi trên con thuyền nhỏ vượt qua một đêm mĩ lệ, Diệt Thiên và Lâm Cửu đứng trên bờ cát, dưới chân là từng hạt cát vàng óng mềm mại, ngẩng đầu là trời xanh mây trắng bát ngát mênh mông, xa xa là trời nước một màu không rõ giới hạn.

“Sao lại khóc?” Ôm eo Lâm Cửu, Diệt Thiên đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mặt Lâm Cửu.

Lâm Cửu lắc đầu, cười quay lại ôm lấy Diệt Thiên, có chút nghẹn ngào thì thầm: “Cứ như đang nằm mơ vậy cho tới giờ ta thật không ngờ sẽ có một ngày như hôm nay, không chỉ chiếm được người ta yêu nhất cả đời này, hoàn được tận mắt nhìn thấy con trai kết hôn...”

Cuối cùng, Lâm Cửu vừa cười vừa như nói giỡn nói: “Lão cha còn chưa được mặc tây trang trắng mang nhẫn kim cương đâu, ấy vậy mà con trai đã bước lên thảm hồng rồi!”

Diệt Thiên khẽ xoa xoa lưng Lâm Cửu, mỉm cười hôn lên vành tai nam nhân, dưới ánh mắt Lâm Cửu rời khỏi vòng ôm áp của nam nhân, lui về sau một bước.

“Ta chuẩn bị cái này.” Diệt Thiên cầm tay Lâm Cửu, không biết từ chỗ nào lấy ra một chiếc nhẫn bạch kim gắn kim cương sáng loáng, nhẹ nhàng, ôn nhu, đeo vào ngón áp út của Lâm Cửu.

“Mặc kệ người có bằng lòng hay không, mặc kệ người sinh bệnh hay già yếu, mặc kệ thế giới này tồn tại hay tiêu vong, ta đều muốn người ở bên cạnh ta đời đời kiếp kiếp, không rời không cách, không có đầu cùng.” Lời nói bá đạo, Diệt Thiên đưa tay nâng cằm Lâm Cửu lên, tiến gần nhẹ nhàng hôn lên môi nam nhân.

Còn nhớ hai mươi năm trước, ở Xích Thổ Đại Địa, Lâm Cửu đã thay Diệt Thiên trùm khăn hồng, lại vén khăn, đáp ứng lời hứa không rời bỏ.

Hai mươi năm sau, ở một thế giới khác, ngày hôm nay đổi lại Diệt Thiên đeo nhẫn cho Lâm Cửu, nói ra lời hứa bá đạo mà cương chế.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Lâm Cửu tiến lên dán sát vào lòng ma đầu, sống chung bao ngày đêm, nháy mắt đã qua hai mươi năm rồi.

Hai mươi năm, với bọn họ mà nói chỉ như hai mươi ngày nháy mắt liền qua.

“Như thế này, là muốn ta gả cho người?” Không ngừng được ý cười bên khoé miệng, Lâm Cửu nâng tay nhìn chiếc nhẫn, tựa vào lòng Diệt Thiên, nói: “Có phải quá keo kiệt rồi không?”

“Nga, vậy người muốn cái gì?” Giây tiếp theo, Diệt Thiên lại đột nhiên bế ngang nam nhân, đi về phía một ngôi nhà gỗ nhỏ cạnh bờ biển.

“Muốn người...” Lâm Cửu gác đầu lên cổ Diệt Thiên, cúi đầu hôn lên khiêu khích lí trí ma đầu này, môi lướt lướt qua nhẹ nhàng, nhồn nhột, “Ôm ta... đến tận bình minh...”

Đời đời kiếp kiếp, chỉ muốn mình người.

Cũng như, người đời đời kiếp kiếp đều phải ôm ta.

Ái ý trải qua nghìn năm, tình ái vượt qua thời không, quay đầu lại nhìn chuyện xưa, liệu có còn nhớ rõ một khắc khi cửu thiên thần liên rơi xuống nhân gian, khi người và ta mở mắt, trong ánh mắt chứa đựng chăm chú và chuyên tâm?

Hai bên nhìn nhau, trong nháy mắt, chính là bãi bể nương dâu, chuyện cũ như cơn gió lướt qua.

Chưa từng dự liệu rằng, dưới chân núi Vọng Nguyệt Sơn kia, trong Lưu Tinh Thành, chỉ một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên, từ nay về sau chính là tình ái và gút mắt không ngừng không nghỉ.

Ngay lúc đó hẳn còn là đại ma đầu thế nhân e ngại;

Ngay lúc đó y chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé vừa đến từ dị thế.

Chưa từng ngờ tới, từ đó về sau lại không còn chia cắt đôi bên.

Cho dù bãi bể nương dâu, thế sự xoay vần, thì thứ không đổi vẫn chỉ là y và hắn mà thôi.

Trải qua đủ chuyện, đã biến thành gắn bó thân thiết giờ phút này.

“Hôm nay An Chi đã có cuộc sống của riêng mình, chúng ta coi như đã hoàn thành tâm nguyện.”

“Không biết mấy lão bằng hữu ở Xích Thổ Đại Địa, bây giờ thế nào rồi... chắc hẳn cũng được hạnh phúc như chúng ta ha.”

“Nhớ đến bọn họ làm gì, sống hay chết thì có quan hệ gì với chúng ta đâu.” Ma đầu nào đó thần nhiên nói.

“Đã qua nhiều năm như vậy rồi, dù sao cũng không nhìn thấy bọn họ nữa, đừng cứ để mãi trong lòng. Được rồi, quyển sách người đưa cho An Chi và Nhất Bình trên đó viết gì vậy?” Lâm Cửu tựa vào lòng ma đầu nào đó kì quái hỏi.

“Chỉ là một bài thơ...” Khoé miệng Diệt Thiên khẽ nhếch lên, cúi xuống hôn nam nhân.

...

...

“Ta dục cầu gì, mãi nắm tay nhau

Cùng ngắm trăng sáng, cùng đọc sách thơ

Ăn chung giữa đình, dựa chung gốc liễu

Năm năm thành đá, tháng tháng dạo chơi.

Ta dục cầu gì, răng long đầu bạc,

Bầu bạn đến già, không oán không hối.

Ẩn nơi sơn lâm, suối chảy róc rách

Sau này về đất, một huyết cùng chôn.”

—— Cửu thiên liên sinh • Hoàn kết ——

295. Chương 295 - Phiên Ngoại: Cái Gì Là Lãng Mạn

“Oa... thật đẹp trai a!” Trong sân bay, một đám hỗn loạn nho nhỏ, mấy cô gái thoát nhìn như đang chuẩn bị ra ngoài du lịch cầm máy ảnh ngồi đợi ở sân bay, đang nói chuyện phiếm thì vừa lúc bắt gặp một người đàn ông tóc đen dài đi từ đường thương gia ra.

Người đàn ông tóc dài, trên thế giới hiện giờ chẳng còn mấy người thích, đàn ông mà tóc dài thường khiến đại đa số chị em phụ nữ có một loại cảm giác, âm nhu, khó có thể dựa dẫm, mà còn cảm thấy không sạch sẽ, không thoải mái.

Thế nhưng người đàn ông mặc một bộ đồ đen này lại khiến mấy cô có cách nghĩ khác, hoá ra đàn ông tóc dài cũng có thể đẹp trai lại khí chất như vậy, té ra tóc của một người lại có thể tốt đến như vậy, vừa dài vừa thẳng, đen nhánh mượt mà đến mức có thể đi chụp quảng cáo dầu gội đầu luôn.

Loại này trong xã hội hiện giờ có mười người thì cũng tám người uốn nhuộm, một mái tóc vừa hoàn hảo lại không hao tổn gì quả thực là còn quý hơn cả hoàng kim, cũng không biết có bao nhiêu chị em phụ nữ tốn kém biết bao tiền của để bảo dưỡng để có được mái tóc đen đẹp như trong quảng cáo dầu gội đầu.

Xem ra người đàn ông tóc dài này, không thể nghi ngờ đã khiến người ta nổi lên chút lòng ghen ghét đố kị, phải bảo dưỡng thế nào mới có thể có được mái tóc đen bóng mượt như vậy chứ?

Khuôn mặt anh tuấn khiến người ta vừa nhìn qua đã khắc sâu không thể nào quên, anh tuấn quá mức bình thường, có điều nghĩ kĩ, trong phim Hàn phim Nhật hay phim trong nước cũng chưa từng nhìn thấy nam nhân nào khiến người ta vừa nhìn qua đã không thể quên được như vậy.

“Lẽ nào là minh tinh sao?”

“Ngô... không nhớ rõ có minh tinh nào có bộ dáng như vậy, hẳn là kẻ có tiền ha, khí chất thật đặc biệt a...”

Mấy cô gái rì rầm thảo luận, thấy người đàn ông kia không thèm liếc mắt nhìn ai trực tiếp đi ra, có vài người trong đó cầm di động dự định chụp lại hình người nọ, có điều các cô vừa mới mở chức năng chụp ảnh ra còn chưa nhắm chuẩn thời gian, người đàn ông kia lại đột nhiên nhìn thoáng qua các cô, lạnh lùng, trầm mặc.

Trong lòng sững sốt, mấy cô gái còn chưa ấn phím chụp hình, khi kịp phản ứng lại thì người nọ đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

“Di, sao không thấy nữa rồi?” Một tiếng thở dài thất vọng.

“Vừa rồi người đó nhìn chúng ta đúng không? Ánh mắt đó thật đáng sợ a, lạnh như băng ý!”

“Ai, tuy rất tuần tú, nhưng thoát nhìn hơi lạnh lùng, cứng rắn, đàn ông thế này tuy đẹp trai lại có tiền nhưng khẳng định không biết cái gì là lãng mạn, nếu như làm vợ hẳn cũng không nhất định là sẽ hạnh phúc a.”

“Uy, cậu đây là không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh đúng không? Hắc hắc, nhưng dù cho hẳn không biết cái gì là lãng mạn, mình cũng nguyện ý làm vợ hẳn nha.”

“Được rồi, các cậu đừng suy nghĩ linh tinh nữa!”

Mấy cô gái nói chuyện xôn xao ồn ào, rồi nhanh chóng rời đi, chỉ có chút tiếc nuối khi nãy không chụp được ảnh của người đàn ông kia.

“Không biết lãng mạn? Hừ ——” Khẽ hừ một tiếng, nam nhân vừa biến mất khi nãy từ phía sau một cây cột đi ra, mái tóc đen nhánh dài đến thắt lưng, đuôi lông mày hơi nhếch lên, mang theo vẻ cao ngạo và yêu dị, một đôi mắt đậm mạc như nhìn thấu cả thế gian, bờ môi mong mỏng, khẽ nhếch lên, một người thoát nhìn rất có chiều sâu, rất đẹp mã, khó có thể dùng ngôn từ nào để hình dung được người này.

Liên hoa ẩn kín nhợt màu trên trán chợt loé rồi biến mất, đôi mắt hẹp dài híp lại, nam nhân xoay người nhanh chóng biến mất khỏi sân bay.

Nam nhân này, chính là đại ma đầu Diệt Thiên.

Lấy năng lực của Diệt Thiên đương nhiên không cần phải ngồi trong cái máy bay mà trong mắt hẳn chỉ là “chiếc xe ngựa trên không” này, nhưng do trước đây thỉnh thoảng Diệt Thiên cười hắc long bay trên trên trời, dùng chân đạp qua máy bay, không cần thận bắn bay mấy cái vệ tinh nào đó, khiến cho luôn luôn xuất hiện tin tức kì quái về UFO.

Lâm Cửu đã căn dặn đi căn dặn lại Diệt Thiên, lần này trở về nhất định không được bay về, nhất định không được cười hắc long về, nhất định nhất định phải ngồi máy bay.

Nếu không phải do mệnh lệnh của Lâm Cửu, Diệt Thiên còn lâu mới thềm ngồi vào cái máy bay gì gì kia, cho dù hẳn còn vì thế mà mua cả máy bay tư nhân.

Đại ma đầu có thói quen quái gở là không thích chen chúc với người khác trong một cái máy bay, dù có là khoang hạng nhất cũng không muốn, nếu như phải ngồi máy bay, vậy chẳng bằng cứ trực tiếp ngồi máy bay của mình là được, cũng không ai đến quấy rối.

Ngồi vào chiếc xe đã đợi sẵn ngoài cửa sân bay, Diệt Thiên ngả lưng vào ghế nhớ lại những lời hôm nay vừa nghe được.

Trên máy bay tư nhân, tiếp viên hàng không phụ trách phục vụ nhỏ giọng thăm thì về hẳn, cả mấy cô nàng hẳn tình cờ gặp ở sân bay cũng nói về hẳn tất cả trọng tâm đều nhất trí rằng —— anh tuần khiến người ta khó thể nào quên, đối với điều này Diệt Thiên sớm đã thành quen, chẳng qua còn một điều nữa mà gần đây hình như thường xuyên nghe được,

Đó chính là —— tuyệt đối là một nam nhân không biết lãng mạn.

Lãng mạn? Đây là hai từ mà từ khi Diệt Thiên và Lâm Cửu đến thế giới này hay nghe thấy nhất, nhưng rốt cuộc lãng mạn là cái gì, đại ma đầu Diệt Thiên hoàn toàn không biết.

“Tiểu Cửu...” Vừa về đến nhà, khi Diệt Thiên nhìn thấy Lâm Cửu liền muốn mở miệng hỏi thử, chỉ là không biết nên mở miệng hỏi thế nào, lại nên hỏi cái gì.

“Sao, nhớ ta à?” Mỉm cười, nam nhân từ phòng bếp đi ra nhanh chóng nghênh đón, Lâm Cửu cho Diệt Thiên một cái ôm thật chặt, đại ma đầu nhà y a, từ trước tới giờ đều chỉ mình y có thể ôm, như vậy khiến người ta cảm thấy thư thái và thích ý.

Phảng phất như, dù trời có sập xuống, thì Diệt Thiên cũng sẽ luôn ở bên y.

“Hoan nghênh người trở về, thói ma đầu.” Một tiếng vô cùng thân thiết, Lâm Cửu ôm Diệt Thiên hôn nhẹ lên má người nọ hơi thở dịu dàng vẫn quanh quẩn đâu đây, khoe miệng đại ma đầu khê cong lên độ cung nho nhỏ.

Thế giới này có thể xa lạ, nhưng chỉ cần là nơi có Lâm Cửu, với đại ma đầu Diệt Thiên mà nói, đâu cũng có thể trở thành nhà.

...

...

Đối với những điều không hiểu, việc Diệt Thiên cần làm là thông qua đủ loại phương pháp để giải, để hiểu, trước kia hẳn thích đọc sách, mà hiện tại, ngoài đọc sách ra hẳn còn có thể xem vài thứ khác, tỷ như, hẳn có thể xem qua mấy bộ phim điện ảnh, còn có thể mở máy tính lên mạng.

Trên một trang web xã hội nào đó ——

Chủ đề: [Thỉnh giáo, cái gì là lãng mạn?] —— Đến từ, Đại Ma Đầu.

Phản hồi 1: [Lãng mạn chính là áp vợ vào trong toilet làm việc thích làm... Đại Ma Đầu, gia hỏa nhà ngươi có vợ rồi?] —— Đến từ, Lục Hoa Thiên.

Phản hồi 2: [Người phía trên đừng có mà dạy hư Đại Ma Đầu, tuy rằng đã đủ hư! Ha ha, cái gọi là lãng mạn a, đương nhiên chính là khiến vợ hài lòng cảm động rồi, mặc kệ ngươi làm chuyện gì] —— Đến từ, Chỉ Thuỷ Ngôn.

Ngồi trước máy vi tính Diệt Thiên nhú mày, trước kia ngại đủ loại nhân tố, hẳn luôn rất ít khi đàm luận chuyện gì với ai, mà giờ đây internet ở thế giới này lại cho hẳn một vài cơ hội, che giấu được thân phận của mình, đặt ra câu hỏi cho đủ loại người khác nhau, rồi nhận được rất nhiều câu trả lời thú vị.

Phản hồi 4: [Là muốn tạo cho vợ một ít lãng mạn sao? Ha ha! Mấy chuyện kiểu này cứ hỏi ta là được, ta rất am hiểu nha!] —— Đến từ, BOSS Đêm Tối.

Phản hồi 5: [Đừng nghe Đêm Tối nói, hẳn chỉ biết chơi đen tối và một đêm X, nam nhân chết tiết này, người hiện tại đang lêu lổng ở chỗ nào có phải lại đi câu tam đáp tứ không! Cứ chờ đấy cho ta, hiện tại ta sẽ thả măn ngươi!] —— Đến từ, Vạn Tình.

Tuy rằng, thỉnh thoảng cũng gặp vài người điên điên.

Chủ đề: [Làm thế nào để tạo lãng mạn] —— Đến từ, Đại Ma Đầu.

Phản hồi 1: [Làm vợ người nhất định rất thảm, có một tên đại ma đầu không hiểu lãng mạn, thảm chết đi được, vẫn là nhà chúng ta hạnh phúc, có một người chồng tốt như ta] —— Đến từ, Nặc Danh.

Phản hồi 2: [Lãng mạn a, mấy người nhà ta thường thích làm cơm cho ta, thích cùng nhau tắm, thích mua hoa cho ta, hắc, ta không biết đó có được gọi là lãng mạn hay không, nhưng cảm giác cũng không tệ lắm, đại ma đầu ngươi có thể thử xem sao, dẫn vợ ngươi đi du lịch đi] —— Đến từ, Hướng Nhất Phương.

Xem lâu như vậy, có một ý kiến này thoạt nhìn tương đối ổn chút.

Phản hồi 3: [Ta cũng thử bắt chước một cái! Chư vị tiếp tục cho ý kiến...] —— Đến từ, Phàm Sinh X2.

Nhìn chăm chú vào trang web, ngồi trước máy tính đại ma đầu chậm rãi tự hỏi, hắc và Lâm Cửu đã bên nhau rất lâu rồi, có một thời gian ngắn đều cùng nhau nuôi nấng hài tử, bây giờ hài tử đã trưởng thành, không cần bọn họ chăm sóc nữa, thời gian bọn họ bên nhau lại càng tăng lên.

Tỉ mỉ ngẫm nghĩ, từ khi sống chung hình như hắc chưa từng làm chuyện gì lãng mạn cho Lâm Cửu, quả thực không xứng làm chồng, nhưng trái lại Lâm Cửu, bình thường vẫn làm cơm cho hắc, lúc hắc đọc sách trong thư phòng đều mang trà hay cà phê vào.

Ra ngoài du lịch sao? Tuy Diệt Thiên không phải là người hứng thú nhiệt tình với mấy trò du lịch kiểu này, nhưng hắc cảm thấy, Lâm Cửu hắc là sẽ thích, còn nhớ Lâm Cửu từng khen một chiếc tàu trong TV rất đẹp, bộ phim kia hình như tên là Titanic ha?

Vậy thì, cứ đi du thuyền là được rồi.

“Diệt Thiên, ăn thôi!” Dưới lầu truyền đến tiếng gọi của Lâm Cửu.

Đóng trang web lại, Diệt Thiên nhanh chóng xuống lầu, sau khi từ bên ngoài trở về liền thay đổi một bộ quần áo đơn giản tiện lợi, đối với cuộc sống ở thế giới này hắc cũng coi như đã hoà nhập được tương đối.

“Tắm xong rồi?” Lâm Cửu tay cầm bát dưa, nhìn nam nhân từ trên lầu đi xuống.

~ HẾT PHIÊN NGOẠI ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-thien-lien-sinh>